Seçme Yazılar
(1978-2000)

MİLLİYETÇİLİK ÇIKMAZI

Boran

Seçme Yazılar
(1978 - 2000)

MİLLİYETÇİLİK ÇIKMAZI

BORAN Yayınları

BORAN Yayınları

Birinci Baskı: Nisan 2001

Baskı: Berdan Matbaacılık
1. kitap

Boran Yayınevi:
Alemdar Mahallesi
Hamam Sk. No.4/4
Cağaloğlu/İstanbul

Önsöz...

Sınıfsal ya da ulusal bir kurtuluş hareketinin zaman zaman kendini gözden geçirip mutlaka cevaplarını vermesi gereken iki önemli sorudur; "Yolun Neresindeyiz?", "Nereye gidiyoruz?"...

Bu sorular sorulmuyor ve cevapları verilmiyorsa; o kurtuluş hareketinde kendiliğindencilik hakimdir ya da nerede olunduğunun, nereye gidildiğinin açıklıkla görülmesini istememe vardır.

Hareketin, özellikle şu veya bu nedenle önemli yeni politik tespitler yaptığı, mevcut politikalarında değişikliklere gittiği, örgütsel anlamda yeni ve farklı adımların söz konusu olduğu her süreçte bu sorular ve cevapları mutlaka daha özel bir gereklilik taşır.

Kürt milliyetçiliğinin dünden bugüne sormadığı ve bilinçli olarak cevaplarını bulmadığı bu sorulara Devrimci Hareket ideolojik netliğiyle tarihsel olarak cevaplar vermiş, tarihsel sorumluluğunu yerine getirmiştir.

Devrimciler açısından eleştiri, önemli ve etkili bir silah olduğu gibi, ideolojik mücadelenin de en belli başlı aracıdır. Ve elbette eleştirinin işlevini tam olarak yerine getirebilmesi, doğru bir biçimde ortaya konulmasına ve doğru bir biçimde algılanmasına bağlıdır.

Oligarşinin ve hemen tüm solun, birbirinden farklı söylemlerle de olsa PKK'ye "bölücülük" demagojisiyle saldırdığı dönemde Devrimci Sol, PKK'yı bir ulusal hareket olarak sahiplenmiş, savunmuştur.

1984'te gerilla savaşı başladığında da aynı politik desteğini sürdürmüştür.

1984'te, '86'da oligarşinin PKK'ye ve Kürt halkına karşı en vahşi operasyonlarını sürdürdüğü dönemde, Kürt halkının yalnız olmadığını göstermek için tüm örgütsel imkanlarını ve gücünü zorlayarak, dönemin ANAP iktidarına yönelik eylemler gerçekleştirmiştir.

O günden bugüne de, gerek Kürt halkının haklı taleplerinin sahiplenilip savunulmasında, gerekse de Kürt ulusal hareketinin desteklenmesinde aynı tereddütsüz çizgi sürdürülmüştür.

Aynı süreçte Kürt ulusal hareketinde görülen yanlışlar da halkın ve devrimin çıkarları temelinde eleştirilmiş, bu eleştiri halklarımızın birlikte mücadelesinin gereği olarak ele alınmıştır. Tarihsel bir gerçekliktir; Türkiye solu ulusal harekete ne gereken zamanda destek vermiş, ne de gereken eleştirileri zamanında yapmıştır. Ve hiç tereddütsüz söyleyebiliriz ki, bunun istisnası, Devrimci Hareket'tir.

Devrimci Hareket'in dünden bugüne ortaya koyduğu eleştirilerin, muhasebe ve çözümlemelerin doğru kavranması için, bu süreç ve Devrimci Hareket'in bu süreçteki yaklaşımının doğru bilinmesi şarttır.

"Milliyetçilik Çıkmazı" kitabında, siyaset sahnesine çıktığı 1978 - Ağustos 1999 tarihleri arasındaki, PKK'ye yönelik eleştiri ve değerlendirmeleri içeren yazılar derlenmiştir. Bu yazılar; Bağımsız Kürdistan'dan İmralı'ya gelinen süreçte, Devrimci Hareket'in ortaya koyduğu eleştiri, muhasebe çağrıları ve çözümlemelerdir.

Yazılar, "Biz Ne Dedik?", "Birlikler, İttifaklar ve PKK", "Dost Kim Düşman Kim?", "Yanlış Eylem Çizgisi", "PKK ve Demokratik Mücadele", "Pragmatizm", "Sol İçi Şiddet ve PKK", "Strateji, Taktik ve PKK", "Uzlaşmanın Kaçınılmaz Sonu Tasfiyecilik" adıyla, PKK'nin karakteristik özelliklerini ifade eden başlıklardan oluşan dokuz bö-

lüm halinde yazıların yazıldığı tarihsel sıraya göre düzenlenmiştir.

"(...)

Gerçekte anti- emperyalist olanlar ve halka güvenenler, başkaldırılarını geçici yenilgilere, ülkelerinin tümden işgal altına alınmasına rağmen, tekrar halk içerisinde güç toplayarak isyan hareketini sürdürürler. Bu uzun bir savaştır. Bu bakış açısına sahip olunmadığında, emperyalizmin saldırganlığından korunmak için, en az zararla kurtulma mantığıyla hareket ederek emperyalizmle uzlaşma sürecine girilir. Emperyalizmin yaratmak istediği, tam da budur. Bu yola girildikten sonra, uzlaşmaları kaçınılmaz olarak yeni uzlaşmalar takip edecektir..." (Kongre Belgeleri-1: Rapor, Parti-Cephe İle İktidara Yürüyelim, syf. 218-219)

Halka inanmayan her güç, daha büyük bir güç karşısında pes etmekten, uzlaşma aramaktan başka bir şey yapamaz. Dünden bugüne Kürt milliyetçiliği bu durumu yaşamış, 'halkın dostları ve düşmanları kimlerdir?' sorusuna doğru cevap verip gereklerini yerine getirmeden, politikalarına pragmatizmi hakim kılmış ve ideolojik çizgisine, örgütüne, halka, kadro ve savaşçılarına güvenmemiş, emperyalistler arası çelişkilere sırtını dayama yanılgısıyla hızla uzlaşma ve teslimiyete yönelmiştir. PKK, 1990'lı yılların başında ideolojik çizgisinin kaçınılmaz sonucu olarak tıkanma sürecine girmiştir. Bu dönem PKK, silahlı bir güç olmanın sağladığı kısa süreli avantajların kaybolmasının ardından, kendi gerçekleriyle yüz yüze gelmiştir. PKK'nin önünde artık iki yol kalmıştı. Ya tıkanıklığa neden olan küçük burjuva milliyetçi anlayışla, köklü bir hesaplaşmaya girilerek terk edilip sınıfsal bir rotaya girilecek ya da aynı çizgide ısrar edilip tıkanıklık derinleştirilerek çözümsüzlüğe doğru gidilecekti. İmralı süreci ile birlikte PKK'nin 1990'lardaki tercihinin ne olduğu da netleşmiştir artık.

Bugün PKK ve yürüttüğü silahlı mücadele, Abdullah Öcalan ve Başkanlık Konseyi eliyle tasfiye edilmekte, emperyalizm ve oligarşiyle uzlaşarak, emperyalizmin "Yeni Dünya Düzeni" içinde bir yer edinilmeye çalışılmaktadır.

Elinizde iki ciltten oluşan kitap, tüm bu tarihsel gerçekliklerin kronolojik bir dizinde gözler önüne serilmesidir.

Bu aynı zamanda, Devrimci Hareket'in ideolojik sağlamlığının bir kez daha ortaya konulmasıdır.

Mahirlerden bugüne, Marksist-Leninist bir tutarlılıkla ulusal sorunu ele alan Devrimci Hareket, gelinen aşamada da aynı devrimci bakışla hareket etmektedir. Emperyalist merkezlerden estirilen teslimiyet rüzgarlarına, 'Yeni Dünya Düzeni' adı altında dayatılan tasfiyeciliğe rağmen, emperyalizmin ideolojik ve kültürel kuşatması ve fiziki saldırıları karşısında tek başına kalmak pahasına halkların kurtuluş bayrağını dalgalandırmaktadır. Bu teknolojik ve silahlı donanımla ölçülemeyecek denli büyük bir güçtür.

Bugünün dünyasında; bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için, eşit, özgür, sömürüsüz bir ülke için, ulusların kendi kaderini kendi özgür iradeleriyle belirlemeleri için sürdürülen kurtuluş kavgası kadar haklı ve meşru hiçbir şey yoktur.

Zafer, kendine, Marksist-Leninist ideolojiye ve halka güvenle kazanılacaktır.

Hiçbir güç tarihin değişmez yasalarını tersine çeviremez. Geçici olarak "güçlü" görünenler değil haklı olanlar kazanacaktır. Çünkü gerçek anlamda güçlü olanlar tarihsel olarak HAKLI olanlardır.

BORAN Yayınları

BÖLÜM 1

BİZ NE DEDİK?

KÜRDİSTAN VE TÜRKİYE'DE KÜRT SORUNU KÜRTLERİN TARİHSEL GELİŞİMİ VE TÜRKİYE'DE KÜRT MESELESİ

KÜRDİSTANDA VE TÜRKİYE'DE KÜRT SORUNU Broşürü
DEVRİMCİ SOL 1978
DEVRİMCİ SOL DAVA DOSYASI

Türkiye'nin önemli ve çözülmesi gereken sorunlarından biri, milli sorundur. Yani Kürt ulusunun kendi kaderini kendisinin tayin etmesi hakkının tanınması, Kürt ve Türk halkları arasındaki milli düşmanlığın ortadan kaldırılması, ulusal eşitliğin sağlanmasıdır. Demokratik halk devrimi kendi içinde milli meselenin de çözümünü içerir.

Böylesine önemli bir sorun, ne yazık ki, Türkiye solunda sadece "tartışma", "yazma-çizme" sorunu olarak gündeme gelmiştir. Yazı-çizilerinde birbirlerini "sosyal şoven" olarak suçlayanlar, gerçekte Kürdistan'da hiçbir şey yapmamışlardır. Bu durum da, Kürdistan'ın Kürt milliyetçilerinin bir alanı olmasına yol açmış, sanki devrimcilerin milli meseleyle, Kürdistan'la bir ilişkileri yokmuş gibi görünmüştür. Oysa milli mesele, pratikte de, örgütlenmede de Marksist-Leninistlerin çözeceği bir gerçektir.

Şüphesiz, milli mesele, sınıf mücadelesi karşısında ikincildir. Fakat sınıf mücadelesine bağlı, onun çözümleyeceği bir sorun olarak gündemdedir. Burada burjuva milliyetçiliğinin kendi çıkarlarını ve ulusal devlet kurma eğilimlerini tartışmıyoruz. Bizim açımızdan önemli olan, milliyetçilik ve enternasyonalizm arasında kesin sınır çekildikten sonra, sorunun ele alınmasıdır. *"Proletarya, eşitliği ve ulusal devlet kurma eşitliğini tanırken, bütün ulusların proleterlerinin birliğine pek büyük önem verir ve her ulusal talebi, her ulusun ayrılma hakkını işçilerin sınıf mücadelesi açısından değerlendirir."* Yani *"Her türlü burjuva milliyetçiliğine karşı savaşmazsak, bütün ulusların işçileri arasında eşitlik uğruna mücadele etmezsek, o hedefe doğru yol alamayız."* (Lenin, Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı)

Bu noktada ortaya çıkan sorun, ezilen ulusun burjuva milliyetçiliğine karşı tavırdır. Marksist-Leninistlerin bu konudaki tavrı, ezilen ulus milliyetçiliğinin, ezen ulusun baskı politikasına karşı olan demokrat yanını desteklemektir. Bu da sınıf çıkarları açısından gereklidir. *"Proleterler ulusal sorunda kendi ilkelerini ileri sürerler. Onların burjuvaziye sağladığı destek ancak şarta bağlı olabilir."*

Milli meselenin teorik olarak tartışılması, ortaya konması, bize göre sınıf mücadelesinin gereklerinin yerine getirilmesi ve buna bağlı olarak Kürdistan'daki pratiğe, Türkiye genelindeki ezen ulusun şovenizmine karşı ajitasyon ve propaganda yürütülmesine bağlı bir olaydır. Yoksa, soyut tartışmalar yapmak, mangalda kül bırakmamak, işin pratikten kopuk gevezeliği olur.

Önemli olan Kürt meselesini objektif olarak tahlil etmek, değerlendirmek ve buna uygun çözümleri pratiğimize aktarmaktır. Biz bunu yapmaya çalışıyoruz.

C- ULUSLARIN KADERLERİNİ TAYİN HAKKI ÜZERİNE BİRKAÇ SÖZ

Ulusların kaderlerini tayin hakkı, ezen ve ezilen milletlerin varolduğu ülkelerde bugün genel olarak emperyalist ülkelerle sömürgeler arasında proleter sınıf çıkarları açısından, işçi sınıfının enternasyonalist birliği, halkların kardeşliği açısından, karşılıklı güveni sağlamak ve proleter demokrasisi ilkelerinin azami uygulanması, burjuva milliyetçiliğinin asgariye indirilmesidir. Böylece Marksistlerin her şart altında savunmak zorunda oldukları bir ilkedir.

Ulusların kaderlerini tayin hakkı, burjuva milliyetçiğinin desteklenmesi şeklinde yorumlanamaz. Aksine, burjuva milliyetçiliğine karşı proleter ilkelerinin savunulmasıdır. Hakim ulus milliyetçiliğinin asgariye indirilmesidir.

Ulusların kaderlerini tayin hakkı hiçbir itiraza yer verilmeden, sözkonusu ulusun yabancı bütünlerden siyasi olarak ayrılması ve bağımsız bir ulusal devlet kurması hakkıdır.

Ulusların kaderlerini tayin hakkı, mevcut dönemin tarihi koşulları altında demokratik taleplerin vazgeçilmez bir unsuru olarak, demokrasi mücadelesine sıkı sıkıya bağlıdır.

1- Milli Meseleye Nasıl Bir Yöntemle Yaklaşılmalıdır?

Marksistlerin değişmez yöntemi diyalektik yöntemdir. Onun için milli mesele de değişmez kalıplar uygulamak, sorunu dondurmak diyalektik yönteme aykırıdır. Lenin, bir toplumsal meselenin nasıl incelenmesi gerektiğini şöyle açıklıyor:

"Marksist teorinin gereği odur ki, herhangi bir toplumsal mesele incelendiğinde, o mesele, belirli tarihi sınırlar içinde formüle edilmeli ve eğer özel olarak bir ülke sözkonusuysa (örneğin, belli bir ülke için toplumsal program) o ülkeyi öteki ülkelerden aynı tarihi dönem içinde ayırt eden özellikler hesaba katılmalıdır." (Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı, syf. 60)

Stalin de bu konuda şunları söylüyor:

"Milli mesele, mutlak bir şey değildir. Bu mesele her zaman için geçerli, sabit ve değişmez bir şey olarak konamaz. Var olan düzenin değiştirilmesi genel meselenin bir parçası olduğu için, milli meseleyi, tamamen sosyal şartları ülkede kurulmuş olan iktidarın karakteri ve genel olarak sosyal gelişmenin tüm olarak seyri tayin eder."

Ve şunu da söylemeliyiz ki "var olan düzenin değiştirilmesi genel meselenin", **"dünya ölçüsünde, emperyalizm gericiliğine karşı, sosyalizmin genel çıkarları meselesinin"** bir parçası olarak, milli mesele ele alınmalıdır.

Milli meseleye mutlak bir şey gibi bakanlar, hazır reçete arayanlar, hiçbir zaman Marksistçe bir çözüm bulamayacaklardır (...)

Milli meseleye yaklaşmanın tek yöntemi budur: Mevcut tarihi şartlar içinde genel sosyalist hareketin çıkarlarının bir parçası olarak meseleyi koymak, o ulusun diğer uluslarla olan ayrı özeliliklerini koymak, düzenin değiştirilmesi genel meselesinden ayrılmamak. (...)

3- "Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı" Ayrı Bir Devlet Kurma Hakkı Demektir Ama Ayrılma Zorunluluğu Demek Değildir

Lenin, ulusların kaderlerini tayin hakkını, birleşmek için ayrılmak şeklinde boşan-

ma hakkı olarak yorumluyor. Bu durumda, **ayrılma hakkının ayrılma zorunluluğu demek olduğunu iddia etmek mümkün değildir.**

Sosyalizmin gidişi ulusların kaynaşması, birleşmesi yönündedir. Ama bu düz bir çizgi izlemez. Bu eğilim içinde ayrılmalar veyahut başka çözümlemeler olabilir. **Yani zor yoluyla birleşmeye Marksistler taraftar olamaz**. Bunun için karşılıklı güven, karşılıklı rıza ve ulusların kendi iç dinamiğiyle gelişmesi gerekir. Meselenin özü budur.

Bilindiği gibi emperyalizm, ulusları ezen bir güç haline geldiği zaman uluslar arasındaki çitleri de kaldırdı. Bütün özel ekonomileri, emperyalist dünya ekonomisinin bir parçası haline getirdi. Ama kendi emperyalist çıkarları doğrultusunda ve zorla. Böylece, ayrı ayrı ulusal devletlerin ortadan kalkıp ulusların kaynaşması eğilimi, emperyalizm tarafından zor yoluyla, kendi etrafında kaynaştırılıyordu. Sosyalizmde ise bu iki eğilim birbirine ters düşmez. Aksine birbirini tamamlayan iki öğe haline gelir. Yani ulusların barış içinde serpilip gelişmesi ve ulusların kaynaşması meseleleri birbirini tamamlar.

Emperyalizm aşamasında, ulusların kendi iç dinamikleriyle serpilip gelişmesini istemek, emperyalizmin uluslar üzerindeki boyunduruğuna karşı çıkmaktır. Emperyalizmin boyunduruğundan kurtulmak meselesini Marksistler somutlaştırarak ayrı devlet kurma sloganını ortaya atmışlardır. Bu, ulusların zorla kaynaşmasını isteyen emperyalist siyasete karşı, ulusların karşılıklı rızaları içinde kaynaşmasını isteyen Marksistlerin siyasetidir. Ve şimdiki aşamaya uygundur. Bundan ayrı bir siyaset savunmak, emperyalizmin uluslar üzerindeki boyunduruğuna karşı çıkmamak, bunun devamını istemektir. Ulusların kendi kaderini tayin hakkını, yani ayrı bir devlet kurma hakkını savunmak, proletaryanın sınıf çıkarlarına aykırı değildir. Tam tersine, sınıf çıkarlarına uygundur. Bunu savunmakla, iki ulus proletaryası ve halkı arasındaki -ezen ile ezilen ulus arasındaki- güvensizlik ortadan kalkacaktır. Diğer taraftan, toplumun kendi gelişimi de yabancı boyunduruk tarafından engellenmeyecektir. Böyle bir güven temeli üzerinde, ezilen ulus ayrılmak bile istemeyecek, birleşmek isteyecektir. **Tamamen kendi iradesinin eseri olarak karar verecektir.**

Ayrılma özgürlüğü hiçbir zaman, ezilen ulusa ayrılma zorunluluğu getiren bir yükümlülük gibi anlaşılmamalıdır. Böyle bir görüş, Marksistlerin ulusal mesele konusundaki görüşlerinin özünü anlamamak demektir.

Marksistler için ulusal mesele, sınıf mücadelesi karşısında ikincildir. Marksistlerin ulusal mesele karşısındaki tavrı biçimseldir. Özünde, bütün ülkelerin işçilerinin ve halklarının **birliğini savunurlar.** Aksi nasıl olabilir? Marksistler ulusal ayrışmalardan, ulusal düşmanlıklardan yana mıdır? Hayır! O halde ayrılma özgürlüğünü, ayrılma zorunluluğu, yükümlülüğü şeklinde yorumlamak, ancak **burjuva milliyetçilerinin** işi olabilir, şovenistlerin işi olabilir. Meselenin özü, iki ulus arasındaki karşılıklı güveni sağlamak, ulusların kaynaşması yolundaki gelişimi hızlandırmaktır. Ayrılma ve birleşme sadece somut şartlarda şekil itibariyle başvurulan yöntemlerdir. Proletaryanın çıkarlarının hizmetinde olan iki ayrı yönetimdir.

Lenin bu konuda şunları söylüyor:

"... Sorunu derinliğine incelememiş olanlar, ezen ulusların sosyal demokratları (yani Marksistleri) 'ayrılma hakkı' üzerinde ısrar ederken, ezilen ulusun sosyal demokratlarının (yani Marksistlerinin) 'birleşme özgürlüğü' üzerinde direnmelerinin çelişki olduğunu düşünürler. Ama biraz düşününce, enternas-

yonalizmi ve bugünkü durumdan hareket ederek ulusların birbiriyle kaynaşmasına varabilmek için başka yolun olmadığı, olamayacağı açıktır." (Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı, syf.190)

Ezilen ulusun ayrılması, bağımsız bir devlet kurması, somut şartlara göre gerçekleşir ve Marksistler buna göre propaganda yaparlar. Ama, Lenin'in yukarıda söyledikleri yolunda propaganda yapmak her zaman için geçerlidir. Buna en iyi örnek Polonya'dır.

Emperyalist paylaşım savaşı sırasında, Bolşevikler Polonya'nın ayrılma özgürlüğü için propaganda yürütmektedirler. Çünkü, *"bütün Polonya ulusu tek bir fikre, Moskof'dan öç alma fikrine saplanmıştır. (Ama) Polonyalı sosyal demokratlar (yani Marksistler) enternasyonalizm sloganını ileri sürmekle (...) Polonya burjuvazisinin önderliğinde bir kurtuluş savaşına katılmayacaklarını ilan etmekle büyük bir tarihi görevi yerine getirmişlerdir."* Ama Polonya Marksistlerinin hatası, bu iki tavrı çelişkili gibi görüp, Bolşevikleri, "ayrılma özgürlüğünü" savundukları için suçlamalarıdır.

Stalin de ayrılma özgürlüğünün, ayrılma zorunluluğu olmadığını belirtir.

"... Ulusların ayrılma özgürlüğü hakkı sorunu ile, ulusun şu ya da bu anda ayrılma zorunluluğu sorununu birbirine karıştırmamak gerek. Proletarya partisi, bu sorunu, duruma göre, her özel durum içinde, tamamen tek başına bir sorun olarak çözümlemelidir (...) Ben bir ulusa ayrılma hakkını tanıyabilirim ama bu, onu bunu yapmaya zorluyorum anlamına da gelmez. Ulus ayrılma hakkına sahiptir ama koşullara göre, bu hakkı kullanmayabilir de" (Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu)

Kısaca özetlersek, bir ulus ayrılmak zorunda kalabilir -ki bu durumu Marksistler şartlara göre değerlendirirler- fakat bu ayrılma özgürlüğünün ayrılma zorunluluğu demek olduğunu göstermez. Ayrılma özgürlüğü bir haktır; şartlara göre kullanılır ve **en başta proletaryanın çıkarları göz önüne alınır.** (Burada proletaryanın çıkarları derken, tek taraflı düşünülmemelidir. Yani, proletaryanın çıkarları demekten, "sosyal devrim" bahanesi anlaşılmamalıdır. Proletarya belli bir dönemde ayrılma zorunluluğunu savunarak da, kendi çıkarlarını korumuş olur. Mesela Norveç'in 1905'de İsveç'den ayrılması, proletaryanın çıkarları lehine olmuştur. Ama "sosyal devrim" mi olmuştur? Hayır! Sadece o dönemin koşulları altında, proletaryasının birbirine yakınlığı, güveni artmıştır. Bu da şüphesiz ki, proletaryanın son tahlilde kurtuluşuna hizmet etmiş, kurtuluş yolunda mücadelede bir adım atılmıştır)

(...)

D- KURTULUŞ SAVAŞI, KEMALİZM VE MİLLİ MESELE

Türk küçük burjuvazisinin anti-emperyalist "sol" milliyetçi görüşünü temsil eden M. Kemal'in, emperyalistlere karşı sürdürdüğü Kurtuluş savaşı, genel olarak, emperyalizmi zayıflatıcı muhtevasından dolayı ilericidir. Lenin ve Stalin bu gerçeği açık olarak dile getirirler. Bizi ilgilendiren nokta, Kürtlerle Kemalistler arasındaki ilişkilerdir. Bu konuda çok detay araştırmalar yapılabilir fakat burada değineceğimiz konu şudur: O dönemde Kürt aşiretleri feodal yapılarını sürdürmekte ve korumaktadırlar. Kendi iç dinamikleriyle bir ulusal hareket olarak tarih sahnesine çıkma aşamasında değillerdir. Fakat emperyalistlerin bölgeyi parçalaması karşısında, buna karşı oluşan

anti-emperyalist kurtuluş savaşıyla birlikte, Kürt halkında ikili bir tavır gelişir. Kimi Kürt aşiretleri M. Kemal'i destekler, kimisi de Rus devriminden önce kurtuluşu Çarlıkta görürken, bu kez gözlerini emperyalist devletlere dikerler. Bu durum aslında güçsüz feodal öğelerin kaçınılmaz sonudur.

Kürt toplumunun bu feodal yapısı, objektif olarak kendini bölgedeki güç durumuna göre ayarlamasına neden olur. Bu yüzden her Kürt hareketi kaçınılmaz olarak bağrında çeşitli yanları bir arada yaşatır. Örneğin, Kürt aşiretlerinin birçoğu M. Kemal'i desteklerken, bir kısım Kürt aşiretlerinin feodal ayaklanmaları da olur. Bunlardan Koçgiri (1921) ayaklanması, talepleri ulusal olmasına karşın, o günün uluslararası platformunda, Kemalizmin ve Türkiye'deki genel ulusal ilerici hareket karşısında gerici karakter gösterir. Her olayı tek taraflı yorumlamak yanlıştır. 1919'daki Şeyh Mahmut önderliğindeki Kürt hareketi İngiliz emperyalizmine karşı, Kemalistlerle dayanışma içindeydi. İngilizler Şeyh Mahmut hareketini ordusuyla, uçak filolarıyla bastırdılar. Ama aynı değerlendirmeyi Koçgiri için yapamayız. Zaten Kürt toplumunun sosyal yapısı (feodal aşiret yapısı) nedeniyle ulusal bütünlük içinde bir Kürt hareketi beklemek mümkün değildi. Buna karşı, çağımızın emperyalizm çağı olmasından ötürü, Kürtlerin de ulusal uyanışın dışında kalması sözkonusu olamazdı. Bu açıdan da Kürt hareketlerinde ikili eğilim, ulusal-feodal (ya da ilerici-gerici) eğilim bir arada var olmuştur.

Küçük burjuvazinin anti-emperyalist kanadı Kemalistler, Kürtleri, Türk kurtuluş savaşına katmak için çaba harcadılar. Bu Kemalistler için, Türk ulusal kurtuluşunun sağlanması için vazgeçilmez bir ittifaktı. Eğer M. Kemal Kürtleri bu ittifaka katamasaydı yenileceğinin bilincindeydi. Çünkü o zaman Kürtler, emperyalistlerin "böl-yönet" politikaları gereği "özerklik" adına ayaklandırılabilirlerdi. M. Kemal, Kürtleri kazanmak politikasına uygun olarak, Irak'daki Şeyh Mahmut hareketini destekledi. Şeyh Mahmut da Kemalistlerle birleşen bir tavır içindeydi. *"Mahmut Sette, Süleymaniye'nin Anglo-Irak birlikleri tarafından 1924 yazında yeniden alınmasına kadar, Sevr Antlaşması'nın değiştirilmesini isteyen Kemalistlerle birleşti."* (Avukatsız Halk Kürtler)

M. Kemal, ulusal kurtuluş savaşını başlattığı Samsun'a çıkış yıllarında şöyle diyordu:

"Kürtlerin serbestçe gelişmelerini temin için ırki ve içtimai hukukları aynen kabul edildi. Böylece, yabancıların Kürtler üzerinde yapacağı propagandaların bu şekilde önünün alınacağı, Kürtlere malum olması hususu belirtildi."

Kemalistler bu ittifakı sağlayarak, emperyalist devletlerin dayanaklarını parçalayıp kurtuluş savaşını başarıya ulaştırdılar. Bu platformda Kürt halkının ulusal sorunu ne durumdaydı?

Stalin'in belirttiği gibi, *"Ankara'nın savaşımı, emperyalizm güçlerini dağıtıyor, emperyalizmi güçten ve hükümdarlıktan düşürüyor ve böylece dünya devrim odağının, SSCB'nin gelişmesini kolaylaştırıyordu." Osmanlı devleti parçalanmış ve yeni Türk devleti kurulmuştu. Ama bu ulusal devrimin, gene Stalin'in belirttiği gibi "ayırt edici özelliği... 'ilk adım'da, gelişmesinin birinci evresinde, burjuva kurtuluş hareketi evresinde, gelişmesinin ikinci evresine, tarımsal devrim evresine geçmeye bile kalkışmaksızın çakılıp kalmasıdır."* (Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu) Çünkü Türk kurtuluş savaşının önderliği "sol" küçük

burjuvazinin elindeydi ve bu sınıfın devrimi ileriye götürmesi mümkün değildi. Kemalistlerin Kürt meselesindeki tavırları sınıf temelinden ötürü tutarsızdır. Başlangıçta Türk-Kürt ittifakına gerek duyan Kemalistler, Türk ulusal devriminden sonra, artık buna ihtiyaç duymuyorlardı. M. Kemal'in ağzından düşürmediği "Kürt milleti", "dağlı Türkler" olup çıkmıştı. Bu durum milliyetçi küçük burjuvazinin kaçınılmaz tavrıydı. Kürtler için milli baskı yeni bir sosyal temelde devam ediyordu. Kürt halkı, ulusal birliğini sağlayamamanın nesnel koşulları altında. Kemalistlerden yakınmaktan, aldatıldığını söylemekten başka bir şey yapamıyordu.

Emperyalizme karşı ulusal kurtuluşçu olan Kemalistler, Kürt halkı karşısında şovenist davrandılar. Küçük burjuvazinin ikili tabiatının kaçınılmaz sonu buydu.

Emperyalistler tarafından Osmanlı devletinin paylaşılmasının ifadesi olan Sevr Antlaşması, Kürtlere "özerklik" tanıyordu. (Md. 62-64). Emperyalist Sevr Antlaşması'ndan sonra Kemalistler, ulusal devrimden kazandıklarını Lozan Antlaşması'yla belgelediler. Ama bu sefer de Kürtlere antlaşmada hiçbir hak tanımadılar. Bu durum elbette ki Lozan'ın ilerici, Sevr'in emperyalist oluşunu gizleyemez; bu antlaşmalarda Kürtler açısından durum tam bir paradokstur. Kürt milli meselesi çözümlenmeden kalmasına karşın, Türt kurtuluş savaşını (Türk-Kürt ittifakına dayanan) gerici diye nitelendirmek mümkün değildir; bunu ancak Kürt milliyetçileri iddia edebilir. İşte bir yakınma:

"Kürtlerin en büyük hatası (çağdaş tarihlerinde çok kez yineledikleri bir hatadır bu) onların somut ve yazılı antlaşmalarda ısrar etmekten çok, Kemalistlerce (çoğunlukla sözlü olarak) yapılan yüzeysel değerdeki üstü kapalı vaadleri kabullenmiş olmalarıdır." (Az Gelişmişlik İçinde Geri Bıraktırılmışlık, syf.257)

Evet, Kürtlerin "hataları" belki bu vaadlere inanmalarıydı ama altında yatan gerçek neden, feodal toplumsal aşamada oluşlarıydı ve ulusal öğelerin tüm Kürt toplumunu belirleyen bir noktaya gelmeyişiydi. Lozan Antlaşması Kürdistan'ı üç parçaya ayırınca Kürtler de Türkiye, İran ve Irak sınırları içinde kaldılar. (1) Kemalistler, Kürtlerle ittifaka Lozan'da son verirken, yeni sosyal temelde ulusal baskının sorumluluğunu da üstlendiler. İlerici olan Kemalistler artık gerici ve şoven olmuşlardı. Stalin'in dediği gibi, "işçi ve köylülere karşı mücadelenin bir hükümeti" olan Kemalistler, aynı zamanda da ulusal baskının hükümetiydiler. (...)

---

(1) Kürtlerin, çeşitli devlet sınırları içindeki parçalanmışlıkları, feodalizme geçişlerinden beri (hatta köleci toplum aşamasından itibaren) devam etmekteydi. İleri bir devlet örgütlenmesini gerçekleştiremediklerinden, çeşitli devlet bünyeleri içinde yaşıyorlardı. Bu durum, emperyalizm döneminde de devam etti. Kürtler ulusal birliğini sağlayacak bir aşamaya ulaşamadıklarından, çeşitli devlet çatıları altındaki parçalanmışlıkları da yeni biçimde devam etti. Lozan Antlaşması işte bu durumu belgelemektedir. Bu durumda Kürtlerin çeşitli devlet çatıları altında ortak mı, yoksa ayrı ayrı mı mücadele edecekleri sorusu gündeme gelmektedir. Kürt milliyetçileri, İran, Irak, Türkiye, Suriye -hatta Rusya- sınırları içindeki Kürtlerin ortak mücadelesini(!) savunmaya çalışmaktadırlar. Hemen görülür ki, bu, Marksist değerlendirmelere değil, milliyetçi ideallere dayanmaktadır. Öyle ki, bütün Kürtlerin birliği adına diğer sosyal, siyasi, ekonomik şartlar bir kenara bırakılmakta, ırk temelinde "birleşme" hayalleri kurulmaktadır.

Marksizm böyle bir anlayışı reddeder. Mücadele bugünkü aşamada oluşmuş -ister çokuluslu olsun, ister tek uluslu olsun- burjuva devlet sınırları içinde ve ona uygun örgütlülükle sürdürülür. Çünkü her ülkede halkın mücadelesini proletarya öncülüğünde sürdürebilmek, o ülkenin içinde bulunduğu ekonomik, sosyal, siyasi şartlara bağlıdır. Aksi bir mücadele ve "devrim" anlayışı(!) milliyetçiliktir. Kürtler için de durum budur. Ayrı devlet çatıları altındaki Kürtlerin mücadelesi elbette sürecektir. Bizim sorunumuz, Türkiye'deki Kürt sorununu çözüme ulaştırmaktır.

III. BÖLÜM
A- KÜRDİSTAN ULUSAL DEVRİMİ, TÜRKİYE'DEKİ ANTİ-OLİGARŞİK, ANTİ-EMPERYALİST DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNİN BİR PARÇASIDIR

Türkiye'de, demokratik halk devriminde, sınıfsal mevzilenme açısından Kürt milli meselesinin konumu ne olacaktır?

Demokratik halk devriminde ana sınıflar işçiler, köylüler ve küçük burjuvazidir. Ülke emperyalizmden ve oligarşiden kurtulmak durumundadır. Bu çerçevede sorun, yalnızca, Türk işçisi, küçük burjuva ve köylülerin ayrı bir sorunu değildir. Çokuluslu Türkiye devletinde, Demokratik Halk Devriminden çıkarları olan sınıflar aynı zamanda da Kürt köylüleri, küçük-burjuvalarıdır (Ki, bu durum, ulusal pazarına sahip çıkan bir Kürt burjuvazisi olsa bile, çokuluslu devlet olma özelliğinden ötürü böyle olmalıdır.) Ulusal sorunun çözümü, sınıflar mücadelesine bağlıdır. Demokratik halk devrimi programı, Kürt ulusunun kurtuluşunu da gerçekleştirecek olan programdır. Emperyalizme bağımlı Türkiye, çokuluslu devlet yapısı içinde olmasına karşın yeni-sömürge bir ülkedir. Burada önemli olan nokta, yeni-sömürgecilik ilişkilerinin, yalnızca Türkleri ilgilendiren bir sorun olmadığıdır. (ki böylesine milletler ayrımına göre sömürü biçimi zaten olmaz).

1940'lardan bu yana Türkiye'de gelişen kapitalizm, çarpık da olsa, doğası gereği bütün milliyetleri kaynaştırdı, kapalı köy ekonomilerini yıktı, aşiret düzenlerini sarstı, köyden şehre göç (özellikle büyük şehirlere olan göçler) Türk ve Kürt milliyetindeki insanların sınıf temelinde kaynaşmalarına yol açtı. Bunun verileri açıktır. Bu gelişim, iyi veya kötü olarak değerlendirilecek bir olgu değil, gerçektir. Öyleyse programımız bu gerçeğe göre olmalıdır. Yeni-sömürgecilik ilişkilerinin tüm Türkiye sathını sarması ve sınıf ilişkileri, demokratik devrim sorununda ayrılıkçı devrim teorilerini yıkmıştır. Türkiye'de hakim üretim biçimi çarpık kapitalizmdir. Kapitalizm Türkiye'de 1923'lerden sonra emperyalizmle bağlarını tam anlamıyla koparmadan gelişmiş, 1940'lardan sonra ABD ile ilişkilerin başlamasıyla sömürgeleşme süreci hızlanmıştır. **(2)**

Cumhuriyet dönemine kadar Kürdistan'ın yapısı feodaldir. Köylüler ağa ve şeyh sömürüsü altındadır. Feodal birimlerin direnişi cumhuriyet döneminde de devam eder. Kemalist iktidar, gerici sınıf temelinden ötürü, bu yapıyı "milli bütünlük" adına milli baskı ve asimilasyon politikası uygulayarak dağıtır. Bu feodal ilişkileri toprak devrimi yoluyla çözülüşü değil, zorla üstyapıda siyasi bir değişimdir. Toprak ağaları ve şeyhlerin çıkarları korunur, toprakları genişletilir. 1940'lardan sonra Kürdistan'daki hakim sınıfların, Kemalist iktidarla, yerli ticaret-bürokrat burjuvazisiyle ittifaka girmesi sonucu feodal yapı çözülmeye başlar. Kürdistan'ın bu yapısına yarı-feodal demek daha doğru olacaktır. Kürdistan'da yarı-feodal yapının çözülmesinin nispeten yavaş bir süreç izlemesi, toprak ağaları ve şeyhlerle hakim Türk sınıfları arasındaki ittifak yüzündendir. **(3)** ağalar ve şeyhler, zorunlu kalmadıkça eski feodal yöntemlerle sömürüyü daha "iyi" bulurlar; maliyet düşüklüğü nedeniyle üretimin kapitalistleşmesine tabiatları gereği sömürü olanakları azaldığı ölçüde başvururlar. Fakat yavaş da olsa ka-

(2) 1940'lardan önce Türk devletinin ve hakim sınıfların Alman emperyalizmiyle ilişkileri vardı.

(3) Kürdistan'da yarı-feodal yapının çözülmeye başladığını genellikle her siyasi grup savunmaktadır. Fakat bu durumdan çıkarılan sonuçlar farklıdır. Kimisi "sömürgecilik" tespitleri yapar, "Kürt" ulusuyla, Türk işçi ve köylüleri arasında ittifaklar yaratır. (Rızgari)

pitalist ilişkiler Kürdistan'a girer. Bu süreç emperyalizmin yeni-sömürgecilik ilişkilerini uygulamasıyla başlar. Bu konuda D. Avcıoğlu'un şu tespitlerin aktarmak yararlı olacaktır:

"Bu ilkel üretim şartlarını değiştirmek için, bey ve ağaları, arazi sahibi şeyhleri zorlayacak güçlü bir dış ekonomik baskı yoktur. Bu baskının yokluğunda, köylüye üründen ancak ölmeyecek kadar pay bırakıp, ilkel şartlarla yetiştirilen ürünün geri kalanını almak, bey ve ağalara daha avantajlı gözükmektedir. Geri teknikli üretimin verimi çok düşüktür. Fakat çok geniş araziye sahip bey ve ağalar, yüzlerce ortakçıdan aldıkları pay sayesinde, önemlice gelir sağlamaktadırlar." (Türkiye'nin Düzeni, cilt 2, syf. 656)

"Şehirlerde avukat, parti başkanı ve milletvekili, bey, ağa ve şeyh ailelerinden kişilerdir. Kredi ve tohumluk dağıtımı onların kontrolü altındadır. Bunlar devlet memurları ve köylü arasında bir 'demir perde' kurmuşlardır. Mahalli küçük memurlar genellikle onların adamlarıdır. Yüksek memurlar onların politik baskısı altındadır. Köylüyü dar bir çember içine alan Doğu'daki egemen sınıflar, devlet memurlarını da kendi dar çemberleri içinde tutmaktadırlar. Parti örgütlerini ve mahalli küçük memurları ele geçirerek ve idarenin köylülükle ilişkilerini kontrol altında bulundurarak, bunu başarmaktadırlar...

"Kabul etmek gerekir ki, çok partili hayat, ağa ve şeyhlerin devlet üzerindeki nüfuzunu artırmıştır. Oy depoları olarak, ağalar siyasi partilerin itibarlı kişileri olmuştur. Ne var ki, ağa ve şeyhlerin itibarlarının artışı, onları köylüler önünde büsbütün kudretli kişiler yapmıştır.

"Doğu'da köylüler, devleti de arkasına almış gözüken egemen sınıfların inşa ettikleri böyle bir 'demir perde'nin gerisinde yaşamaktadırlar. Bu 'demir perde (pre-kapitalist düzen ilişkilerinin tasfiyesini engellemektedir. Bununla birlikte, çok yavaş bir tempoyla da olsa, beylik ve ağalık düzeninden kapitalist üretime doğru bir gidiş Doğuda da gözükmektedir." (D. Avcıoğlu, Türkiye'nin Düzeni, syf: 658-59-60)

Çok partili hayatın avantajlarından yararlanan Kürt ağası, şeyhi konumunu güçlendirir. Feodal yapının çözülmesiyle birlikte, asıl Kürt köylülerinin karşısına çıkan sö-

---

Yarı-feodal yapının çözülmeye başlaması hangi koşullarda, nasıl gerçekleşmektedir? Bu sorunun cevabı verilmeden Kürt meselesine doğru çözümler getirmek mümkün olamaz.

Kürdistan'da kendi pazarına sahip çıkan bir burjuvazi var olmamıştır. Bu yüzden, sorunu Kürt burjuvazisiyle, Türk burjuvazisi arasında "rekabet savaşı" olarak kavramak gerçeklere ters düşer. Bu durumu Rızgari de tespit eder:

"Milliyetçi aydınlar, siyasal bilinç götürecekleri bir toplum tabanına sahip olmamak şansızlığı ile karşı karşıyadır. Üstelik bu toplum (Kürt toplumu) sınıfsal yapı yönünden de fukaradır. Geniş yığınlar mistik değerlerinin, pederşahi ilişkilerin cenderesi içindedirler. İşçi sınıfı yok denecek kadar azdır.

"Şu (çok az) proleterleşmiş unsurlar da lümpen bir yozlaşma ortamındadırlar. Milletçilik akımının tarihi tabanı olan küçük burjuvazi -orta sınıf- karakterini belirleyen niteliklere sahip değildir. Cılız bir tüccar kalabalığı, ticaret burjuvazisinin sınıfsal bilincini taşımamaktadırlar. Çözülen, çürümeye doğru yol alan feodal toplum yapısında, milliyetçilik hareketlerinin asıl sahibi olan burjuvazi ise ortada yoktur. Bunun yerine 1. Dünya Harbi'nin ateşe buladığı ortamda panik içinde ve kendi telaşına düşen irili ufaklı aşiret birimleri, feodal üniteler ve benzerleri yerleşme alanlarında yaygındır. Buna bir de, müslümanlık öğesini, hilafet kurumunun kıskıvrak yakaladığı fanatik ilişkileri katarsak, mazlum bir milletin kaderinin ana çizgilerini belirtmiş oluruz." (Rızgari, sayı 1)

Ama bu durumdan doğru sonuçlar çıkarmaya yanaşmaz. Belirli kalıpları uygulamaktan vazgeçmez.

mürücü sınıflar, Türkiye genelinde aynıdır. Türkiye'de aynı ekonomik sistem, çok milliyetli halkı sömürmektedir. Kürt hakim sınıfları, ağalar, şeyhler, bu hakim sınıflarla ittifaka girmişlerdir. (yani oligarşi içinde yer almışlardır.)

Çokuluslu Türk devletinin ezen ve ezilen sınıfları bu şekillenme ile karşı karşıyayken, mili baskı ne durumdadır?

Milli baskının, tarihsel konumu içerisinde ve hangi sınıflarca uygulandığını belirtmezsek, devrim hedefimizi yanlış tespit ederiz. Türkiye'de milli baskı, emperyalizmle işbirliği içinde bulunan hakim sınıflarca uygulanmaktadır. Tarihsel gelişimi içinde baktığımızda, hakim Türk sınıflarının (Osmanlı İmparatorluğunun son dönemi ve Cumhuriyet sonrası **(4)** milli baskı siyaseti, Cumhuriyet döneminde, siyasi bir ilhak politikası biçiminde uygulanmış, doğal olarak da Kürdistan toprakları, emperyalist yeni-sömürgeci ilişkilerin içine girmiştir. Bu süreç içinde Kürt toplumunun ağa, şeyh, hakim sömürücü sınıfları, Türk bürokrat-ticaret burjuvazisiyle ittifak yapmışlardır.

Bu çerçeveden hareket edersek görürüz ki, milli baskı, ezen ve ezilen ulus çelişkisi olarak, sömürgeci-sömürge biçimine dönüşmemiştir. (Bu konuyu ayrı bir başlık altında detaylandıracağız). Böylelikle meseleye iki ulus halkının ayrı ayrı mücadele "ittifakı" olarak bakamayız. Bu sınıflar mevzilenmesini, ezen ve ezilen ulus arasındaki milli meseleyle sınıf mücadelesi arasındaki bağı doğru kavrayamamaktır. Türk hakim sınıfları (uyguladığı sınıfsal baskı ve milli baskı ile) Türk hakim sınıflarıyla ittifaka girdiğinden, sorunu sınıflar mücadelesi çerçevesi içinde, Kürt köylülerine, küçük burjuvazisine ve demokrat güçlere, yani Kürt ulusuna uygulanan milli baskı siyaseti olarak ele almalıyız.

Yeni-sömürgecilik ilişkilerinden ötürü, Türkiye'de gerçekleşecek demokratik halk devrimi, Türk ve Kürt uluslarının ulusal devrimlerini de içerecektir. Türk işçileri, köylüleri, küçük burjuva ve anti-emperyalist kesimlerinin emperyalist boyunduruktan kurtulması ile Kürt işçileri, köylüleri, küçük burjuva ve anti-emperyalist kesimlerinin ulusal kurtuluşu, emperyalizmden kurtuluş temelinde, ortak mücadele içinde yeni tip bir ulusal kurtuluş biçiminde gerçekleşecektir. Kürt ulusuna yönelik milli baskı politikasına başvuruluyor olması bu platformla çelişmez. Çünkü, mili baskının ortadan kaldırılması, demokratik halk devrimi sürecinde, oligarşiye karşı mücadeleyle sağlanacaktır. Kürt köylülerinin, toprak ağalarına karşı mücadelesi oligarşiye karşı mücadelenin kendisidir. O halde sorunu, tıpkı iki ayrı devrim sürecinde olan, Angola, Mozambik, vs. gibi ülkelerin ulusal kurtuluş savaşıyla Portekiz proletaryası arasındaki "ittifak" ve "dayanışma" olarak değerlendirmek mümkün müdür? Mümkün diyenler vardır. Bilinmelidir ki, ittifaklar, bir ülke içinde sınıflar arasında olur. Ayrıca, emperyalizm dönemiyle birlikte, ulusal kurtuluş savaşı veren ülkelerle emperyalist ülkelerin proletaryası arasındaki ittifaktan bahsedilebilir. Ama Türkiye'de durum, sınıflararası ittifak kapsamındadır: Ve bu öyle bir mihverdedir ki, ittifak aynı zamanda Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını ve milli baskıya karşı mücadeleyi kendi kapsamı-

(4) Milli baskı, kapitalizmle birlikte ortaya çıkan bir olgudur. Yani ulusların ortaya çıkması beraberinde ulusal baskıyı da getirmiştir. Bu çerçevede baktığımızda, ancak Osmanlı İmparatorluğu'nun son dönemleri ve Cumhuriyet sonrasında, Kürt ulusu üzerinde milli baskıdan söz edebiliriz. Bundan önceki baskılar feodal birimler arasındaki çatışmalardır.

na almaktadır. (5)

Rızgari'nin ittifak siyaseti şöyle: "Kürt halkının ulusal kurtuluş hareketi ile Türk proletaryasının ittifakı"(!) "Kürt halkının ulusal kurtuluşu" kime karşı gerçekleşecek? Türkiye genelinde demokratik halk devrimini, iki ayrı toplumsal devrim kapsamında görenler için mesele bu kadar basittir elbette. Sanki, bir Kürt ulusal kurtuluş hareketi var, bir de ayrıca bir Türk ulusal ya da halk kurtuluş hareketi var; sonuçta, bu iki hareket ittifak etmeli. Zaten, böylesine bir sonuca varması, Türkiye gerçeğinin zorlanmasından başka bir şey değildir.

Türkiye'deki ittifaklar iki ayrı toplumsal formasyon arasındaki ittifaklar kapsamında değildir. Tabii ki bu şekilde Türk ve Kürt ulusunu birbirinden kopartanlar, ayrı bir "devrimci mücadele" adına milliyetçilikten başka bir şey yapamazlar. Çünkü Türkiye'de demokratik halk devriminin sınıf ittifaklarından biri olan Kürt köylüleri, küçük burjuvazisi, aynı zamanda milli baskıya uğrarlar. Sorunun diğer bir boyutu da, Kürt ulusunun kendi iç dinamiğiyle gelişememesi, egemen sınıflarının (toprak ağalarının) mevcut düzenle bütünleşmeleridir. Bu anlamda, iki ayrı ekonomik sistemden (bazıları sömürgeci-sömürge diyerek işin içinden sıyrılıyorlar) bahsetmek mümkün olmadığı-

(5) Kemalizme de ittifaklar açısından bir açıklık getirmek yararlı olacaktır. M. Çayan, Kemalistlerin, emperyalizme karşı milliyetçilik tabanında küçük burjuvazinin "sol" kesimi olarak değerlendiriyor. Bu noktadan hareket ederek M. Çayan'ı Kemalizmin Kürt ulusu karşısındaki ırkçı-şoven tavrını göremedi diye suçlamak (örneğin, "kurtuluş" gibi) tek yanlı bakıştan öteye gitmez. M. Çayan, sadece Kemalizmin anti-emperyalist yanı üzerinde durmuş ve ittifaklar açısından bunu vurgulamıştır. Bu noktadan kalkarak, M. Çayan Kemalizmi "dört başı mamur" bir devrimci olgu olarak görseydi, milliyetçilik temelinde bir "sol" olarak yorumlamazdı. Böylesine bir yorumlayış, Kemalizmin anti-emperyalist yanını vurgulamak anlamına gelir.

Sorunun M. Çayan'da milli mesele açısından ele alınmadığı açıktır. Önümüzdeki görev de zaten bu sorunu asgari de olsa açıklığa kavuşturmaktır. Kemalizm bu çerçevede nasıl değerlendirilecektir? Sorunun özü, emperyalizme tavır alan, küçük burjuva "sol" kesimiyle saptanan ittifaktır. Bu 1971 öncesine kadar, Kemalistlerin ordu ve çeşitli sosyal tabakalar üzerindeki etkisinden ötürü. "Kemalizm ittifakı" olarak adlandırılmıştır. Milli mesele konusunda ittifakları örneğin oligarşiye tavır alan Kürt milliyetçileriyle ittifakla bu çelişmeyecek midir? Burjuva milliyet eğilimi taşıyan ve kendi milliyetinin çıkarlarını savunan iki ulusun küçük burjuva milliyetçiliğinin birbiriyle çelişmesi çok doğaldır. (Fakat Kurtuluş Savaşı'nda, iki ulus farklı çıkarlarını savunan milliyetçiler, emperyalizm karşısında birleşebilmiştir.) Türkiye'nin çokuluslu olması gerçeği budur. Devrimcilerin görevi bu burjuva sınırları aşmak, Türk-Kürt emekçilerinin sınıfsal birliğini, ulusal kardeşlik, eşitlik temelinde sağlayabilmektir. O halde, ezilen-ezen ulus ayrımında biz, ezilen ulus milliyetçiğini destekleriz. Bu noktada Kemalizmle yapılan ittifakın özü, küçük burjuvazinin "sol" kanadının emperyalizme karşı tavır almasıdır. Kemalizmin, Kürt ulusuna uyguladığı, milli baskı politikası ile, emperyalizme tavır alan 1920'lerin Kemalizm politikası birbirine karıştırılmamalıdır. Çünkü Kemalist iktidar 1923'den sonra devrimi ileriye götüremedi. İşçilere, köylülere ve Kürtlere karşı baskı uyguladı. Kemalistlerin o dönemdeki niteliği buydu. Bizi ilgilendiren, Kemalistlerin "sol" tavrı, emperyalizmle bağımlılık ilişkileri geliştikten sonra önem kazanmıştır. Özellikle 1960'lardan sonra Kemalistlerin emperyalizme karşı olan tavrını bir kenara bırakıp, ittifaklar içine almamak mümkün değildi. Bu emperyalizme karşı ortak mücadelede iki ulustan emperyalizme tavır alan milliyetçilerinin aynı ittifak içine alınmasıdır. Ve doğal olarak kendi içinde çelişkilidir. Aksi takdirde, salt Kürt küçük burjuva milliyetçilerini ittifaka alıp, Türk küçük burjuvazinin "sol" kanadını bir kenara bırakmak sekterlik olur.

Diğer bir nokta da, Kemalizmin ittifaklar içinde ele alınmasının özü, küçük burjuva "sol" kanadın ittifaka alınmasıdır. Bugün bu tavır -demokratik halk devrimi süresince- gündemdedir. Fakat bugün küçük burjuva "sol" kanadı, eskiden olduğu gibi Kemalistlerin ağırlığı yüzünden "Kemalizm" başlığı altında ele almanın zorunluluğu kalkmıştır. 12 Mart 1971'den sonra Kemalizm bu fonksiyonunu yitirmiştir.

na göre, iki ayrı toplumsal devrimden bahsetmek de mümkün değildir. Sorunu Çarlık Rusyası örneklemesiyle de koymak son derece yanlıştır. Çünkü çarlık Rusyası'nda kendi iç dinamiği ile gelişen bir kapitalizm ve onun sömürgeleri vardır. Diğer yandan da kendi ulusal mücadelesini veren sömürge burjuvazileri vardır. Yine Çarlık Rusyası'nda Çarlığa karşı, sömürgelerdeki ulusal mücadele de burjuva demokratik devriminin bir parçasıydı. Türkiye'de böylesine bir "durum" aramak mümkün değildir. Çünkü Çarlık Rusyası'ndaki gibi kendi iç dinamiğiyle gelişen bir kapitalizm ve Kürdistan ulusal pazarı için savaşan burjuvazi yoktur.

Türkiye'de demokratik halk devrimi programı iki noktayı kapsar:

- Emperyalizmi kovmak, oligarşiyi yıkmak. (Tekelci burjuvazinin büyük toprak ağalarının iktidarına son vermek, mallarına el koymak, mülksüzleştirmek. Bunun aynı zamanda anti-feodal yanı da vardır).

- Buna bağlı olarak, Kürt milli meselesini çözmek. (Kürt halkının, kendi kaderini kendisinin tayin etmesi hakkını tanımak.) **(6)**

Programın birinci noktası kendi içinde birçok kısma ayrılabilir. (Anti-emperyalist, anti-faşist devrim meselesi). Kürt halkının kendi kaderini kendisinin tayin etmesi ilkesi, demokratik halk devriminin vazgeçilmez ilkesidir. Çünkü demokratik halk devrimi, aynı zamanda da Kürt milli meselesini çözecek ittifaklara sahiptir. Kürt köylülerinin demokratik halk devriminde yer alması, bu ilkenin uygulanmasına bağlıdır.

Bu çerçevede Türkiye'deki çelişkileri şu şekilde sıralamak mümkündür.

1- Emperyalizm ile Türkiye halkları arasındaki çelişki (Emperyalizmle Türk köylüleri, işçileri ve küçük burjuvazisiyle, Kürt köylüleri, küçük burjuvazisi ve işçileri arasında ve tekelci sermaye, büyük sanayiciler, bankerler, büyük toprak ağlarıyla, proletarya, köylülük ve küçük burjuvazi arasındaki çelişki. Bu çelişki, birçok çelişkiye ayrılabilir. Fakat birbirinden ayrılmaz. Çünkü örneğin, köylülerin, toprak ağaları yanında tekelci sermaye ile çelişkileri vardır)

2- Oligarşi ile tekel dışı burjuva grupları arasındaki çelişki.

3- Oligarşi içi çelişkiler,

4- Oligarşi ile Kürt ulusu arasındaki çelişki (milli mesele) **(7)**. Bu Kürdistan'da Kürt köylüleri ile oligarşi arasındaki çelişki biçiminde yansımaktadır.

Bu çelişkiler içinde, temel çelişki, demokratik halk devrimini belirleyen çelişki, emperyalizm ve oligarşi ile Türkiye halkları arasındaki çelişkidir.**(8)**

Kurtuluş bu devrimin gerçekleşmesindedir. Kürt milli meselesinin çözümü de bu

---

(6) Demokratik halk devrimi, Kürtlere kendi kaderini tayin hakkını tanırken, aynı zamanda ülkemizdeki azınlık milliyetlere kendi özgürce gelişmelerini -dar burjuva milliyetçiliği alanına girmeden elbette!- sağlar. Çünkü demokratik halk devrimi, baskının her türlüsünün sosyal temelinin ortadan kalkması demektir. Diktatörlük yalnızca gericiliğe, emperyalist unsurlara, karşı-devrimcilere yöneliktir. Türkiye'de azınlık milliyetler, Lazlar (Karadeniz Bölgesinde), Çerkezler, Ermeniler, Araplar (Güney Anadolu Bölgesinde) vs.dir. Şüphesiz ki, bunlar ulus niteliğinde değildir, fakat ortak dil, tarih ve gelenekleri vardır. Bu açıdan azınlık milliyetlerin üzerindeki baskının ortadan kalkması gerekir.

(7) Oligarşi ile Kürt köylüleri arasındaki çelişkiyi, birinci çelişmeden ayrı ele almamız biçimine ilişkindir; ayrıca da Kürt ulusuna uygulanan milli baskıyı belirtmektedir. Daha önce de söylediğimiz gibi Türk ve Kürt ayrımı iki ayrı toplumsal formasyon biçiminde ele alınamaz. Fakat, bu arada uygulanan milli baskıyı da bir kenara bırakmak ezen ulus şovenizmi olur ve iki ulustan emekçi halkın birliğine zarar verir.

(8) Temel çelişki konusuna kısaca değinmekte yarar var:

Bilindiği gibi temel çelişki, belirli bir süreçte, süreci baştan sona tayin eden çelişki-

devrime bağlıdır. Fakat Türkiye'de ayrıca bir Kürt ulusundan söz ediliyorsa, Kürt ulusunun ayrı bir devlet kurma hakkından da söz edilmek zorundadır. Zaten ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunmak, her ulusun kendi devletini kurma hakkını da savunmak demektir. Yanlış anlaşılmaması gereken nokta. Kürt ulusunun ulus olarak da özgürlüğe kavuşmasının ayrı bir devrim ekseninde ele alınmasıdır. Bu duruma, küçük burjuva Kürt milliyetçilerinin Kürdistan'da ana çelişkiyi "sömürgecilik" olarak ele almaları örnek verilebilir. "Kurtuluş" da, "sömürgecilik" tezine sarıldığı halde, Marksizmden uzaklaşmamak için, "Oligarşi ile Kürt ulusu arasındaki çelişki bugün için ikincil bir çelişkidir." diyor. Oysa, sömürgeci-sömürge ilişkisi böyle olur mu? Bu noktada kılıf olarak Çarlık Rusyası ve onun sömürgeleri getirmektedir. Olsa olsa oportünizmin başvuracağı bir kılıftır bu. Çünkü toplumsal formasyonları ayrı olan iki toplumsal yapıyı aynı kefeye koymak oportünistçe bir yöntemdir. Oligarşi ile Kürt ulusu arasındaki çelişkiyi "sömürgecilik" biçiminde ele alan bir siyasetin sömürge ülke adına "ikincil çelişki" tespiti yapması tutarsızlık değil midir? Kendine göre tutarsızlık saymıyorsa, ya Rusya ile Türkiye'nin aynı toplumsal formasyonda olduğunu ispat etmelidir ya da Marksizme yeni bir "katkı"da bulunduğunu itiraf etmelidir.

B- ÇOKULUSLU TÜRK DEVLETİNDE KÜRDİSTAN TÜRK DEVLETİNİN "SÖMÜRGESİ" Mİ? EMPERYALİZMİN YENİ-SÖMÜRGESİ Mİ?

Türkiye'de milli mesele tartışılırken, Kürt ulusunun çıkarlarını "en çok ben savunuyorum" iddiasıyla öne sürülen görüş, Kürdistan'ı Türk devletinin "sömürgesi" olduğudur. Bazı Kürt milliyetçileri ise, Kürdistan'ı "İç sömürge" olarak uluslararası bir sömürge biçiminde tanımlarlar. Bu durum öyle bir hale geldi ki, milli meselenin çözümünden yana olmak için "sömürgeciliği" savunmak adeta zorunluluktur. Konumuzun üzerinde durmakta yarar var.

"Sömürge teorisi" savunucularının en büyük hatası, sömürge durumunu açıklayabilmek için, birtakım kriterleri, tasvirleri baştan sömürge için bir ön şart olarak getirmiş olmalarıdır. Bu konuda tipik iki örnek vermekle yetinecegiz.

"Sömürgecilik, teknolojisi, üretim güçleri ve üretim ilişkileri gelişmiş, sana-

---

dir.

Emperyalist-kapitalist ülkelerde temel çelişki burjuvazi-proletarya çelişmesidir. Çünkü burjuva demokratik devrim tamamlanmış, ülkenin önündeki adım sosyalist devrimdir.

Yarı-sömürge, sömürge ülkelerde ise durum farklıdır. Burjuva demokratik devrim gerçekleşmemiştir. Burjuva demokratik muhtevadaki demokratik halk devriminde temel çelişme, emperyalizm ve oligarşi ile emekçi halk arasındadır. Süreci baştan sona belirleyen ve yeni bir nitelik aşamasına getirecek olan çelişme budur. Bu çelişmenin çözümünden sonra, temel çelişme, demokratik halk iktidarı ile sosyalist inşanın önündeki engeller arasındadır.

Bizim gibi ülkelerde, temel çelişmenin, burjuvazi-proletarya biçiminde ortaya çıkmamasının nedeni, kendi iç dinamiğiyle kapitalizmin gelişmemiş olmasıdır. Var olan işbirlikçi burjuvazi-emperyalizm-toprak ağaları ile halk arasındaki çelişmedir. Bunun dışında, zaten bir "burjuva sınıfı" aramak mümkün değildir.

M. Çayan da ülkemizdeki temel çelişmeyi bu şekilde tespit etmektedir:

"Ülkemizde tekelci kapitalizm kendi iç dinamiği ile gelişmediğinden ve yerli tekelci burjuvazi, baştan emperyalizmle bütünleşmiş olarak doğduğundan, stratejik hedefimiz (yani temel çelişme) anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimdir." İç dinamiğin önündeki engel emperyalizm ve oligarşidir.

yileşmeye yönelen, politik bütünlüğünü kurmaya çalışan toplumların bu özellikleri göstermeyen toplumları ve onların doğal kaynaklarını denetlemek, kendi ulusal zenginliklerine katmak yolunda gösterdikleri eylemlere ilişkin olgular bütünüdür." (Rızgari)

Özgürlük Yolun'da "sömürge teorisi" şöyledir:

*"Milli mesele tartışmalarında, sözkonusu ülke, sömürge mi, değil mi diye kafa yorarken, kafamızdaki tezlere, taktiklere değil, objektif gerçeğe bakmalıyız. Ulusal baskı altındaki halkın içinde bulunduğu durum bir sömürge statüsü müdür, değil midir? Eğer o halk ve onun ülkesi, herhangi bir sömürgede olduğu gibi baskı görüyor ve zorla elde tutuluyorsa, hammadde kaynakları sömürülüyor ve yerel ekonominin gelişmesi engellenerek o hakim ulusun ekonomisine tabi kılınıyorsa, ulusal dil, kültür ve sanat ağır baskı altında tutuluyorsa, hiç kuşkusuz orası bir sömürgedir. Orada milli baskı ve sömürge ilişkisi bir arada vardır."***(9)***

Sömürgecilik sorununu, böylesine birtakım genel kalıplar içinde ele alarak, "şu varsa, bu varsa kuşkusuz orası bir sömürgedir" demek, Marksist-Leninist tahlil açısından önem taşımaz. Çünkü gerek Rızgari, gerekse de Özgürlük Yolu, sömürgeciliğin, genel bir tanımlanması ve kriterlerini çıkarmışlar, elerinde basmakalıp olarak tutmaktadırlar. Hatta Rızgari öylesine bir "tanım" getirmektedir ki, sınıfsal temeli ve tarihsel aşamaları bir kenara bırakmaktadır. Bu şekilde bir anlayışla, birbirinden üstün her ilişkiye, her derde deva gibi "sömürge" demek mümkündür. Cermenler, köleci Roma İmparatorluğu'nu yıkarken komünal aşamadıydılar ve Roma İmparatorluğu'ndaki üretim ilişkilerine uyum göstererek feodalizme geçtiler. Kim kimin sömürgesi? Osmanlılar fetihçiydi. Ama topraklarındaki diğer azınlıklar, üretim ilişkilerini ilerletmek, ticaret vs. açısından Osmanlılardan üstündüler. İdare ve askeri baskı Osmanlıları ayakta tutuyordu.

Böylesine basmakalıp kıstaslarla sömürgeciliği açıklamak mümkün değildir. Genel kıstaslar ve tanımlarla sömürgecilik teorisini açıklamaya (!) kalkışmak, farklı tarihsel aşamalarda, farklı sınıfların sömürgecilik politikalarını mutlaklaştırır, arka plana iter. Ön plana sadece bir tasvir, bir basmakalıp "sömürge reçetesi" kalır.

Burada bir ikinci noktaya da değinelim: "Sömürge teorisi" yazarları, Lenin'in "Sömürge politikası, kapitalizmin çağdaş döneminden hatta kapitalizmden önce vardı." sözlerinden yararlanarak, sömürgeciliğin her dönemde geçerli reçetelerine geçerlilik kazandırmaya çalışmaktadırlar. Şüphesiz ki, kimse sömürgecilik yalnız çağımızda var olmuştur diye bir görüş savunamaz. Kapitalizmden önce de sömürgecilik -fetihçilik, toprak işgali, köle ve asker elde etme- vardı. Fakat bu neyi ifade eder, bugün için önemi nedir? Geçmiş tarihsel aşamalarından da ortaya çıkan olguları, bugün bıkıp usanmadan tekrar etmenin anlamı nedir? Şu ispat edilmeye çalışılıyor: Madem kapitalizmden önce sömürgecilik vardı, bugün kapitalist-emperyalist ülkeler dışındaki ülkelerin de sömürgesi olabilir. Evet, mantık kesinlikle budur.

Lenin'in söylediği, kapitalizmden önce sömürgeciliğin var olduğudur. Ama bugün bir sömürgecilik olgusu varsa, bunu kesinlikle emperyalist sömürgecilikten ayrı bir şey olmadığıdır ve olamaz da. Lenin "Dünya sömürge politikasının sıkı sıkıya ka-

(9) Bu konuya ilişkin bilgi için, ayrıca Kurtuluş'un 1976/6. sayısında syf. 99-100-103-191'deki görüşlere bakılabilir.

pitalist gelişmenin en yeni aşamasına, mali sermaye aşamasına bağlı olduğu özel bir dönem içinde bulunmaktayız" diyor.

Bugünün mali sermayesi *"nasıl olursa olsun, nerede olursa olsun, hangi araçlarla olursa olsun, bütün mümkün topraklara el koymak eğilimindedir"*. O halde, emperyalizm çağında, mali sermayenin sömürgeci politikasının dışında bir sömürgecilik olabileceğine inanmak, saf hayalciliktir.

Sömürgeciliği bugün emperyalizmden ayırmak mümkün değildir. Emperyalizm bizatihi sömürgeciliğin ta kendisidir. Kurtuluş, 1977/14. sayısında şöyle diyor.

"Kısaca emperyalizm ve sömürgecilik zamandaş olaylar değildir. Ve sömürgeci ülkelerin mutlaka emperyalist olmaları gibi bir şart yoktur."(syf. 24-25)

Evet, sömürgecilik yalnız çağımıza özgü değildir. Bu tamam. Fakat "Sömürgeci ülkelerin emperyalist olmaları gibi bir şart yoktur" açıklamasının gereği nerededir? Kapitalizmden önce, bir ülkenin sömürgeci olabilmesi için, zaten -bilineceği üzere emperyalizm doğmadığından- emperyalist olması gibi bir şart yoktur. Öyleyse kafa karıştıran "sömürge teorisyeninin" böylesi bir açıklamaya suçluluk duygusu içinde (Aslında sömürgecilik için emperyalist olmak gerekir ama biz öyle diyemiyoruz.) sömürgecilik için emperyalist olmayı "şart" aramaması başka ne anlama gelir? Bir tek alternatif vardır: O da, mali sermayenin tüm dünya topraklarını paylaştığı, sömürgeleştirdiği çağımızda, sermayenin tüm dünya topraklarını paylaştığı, sömürgeleştirdiği çağımızda, emperyalist olmayan bir ülke "sömürgeci olabilir", "sömürge sahibi olabilir" demektir. Hayır, böylesi bir "teori" Leninist olmaktan çok uzaktır. Hemen Portekiz sömürgeciliği denecektir. Portekiz sömürgeciliği kapitalizmin eski evresine tekabül eder, emperyalizm çağında ise Portekiz sömürgeleri, gerçekte, emperyalizmin sömürgeleridir. Portekiz sadece bir araçtır. O halde nerede kaldı, Portekiz'in "sömürge sahibi olabileceği"? olamaz! Ama "sömürgeciliği" idealist olarak "ispat" etmeye azmetmişler, elbette durmayacaklardır. Yine de soracaklar. *"O takdirde, emperyalist olmasına zaten gerek yoktur. Portekiz'in nasıl sömürgelere sahip olabildiği izah edilemez."* Evet gerçekten de, sömürgeciliği izah etmek oldukça zor!

Sömürgecilik konusunda genel kıstaslar, tasvirler getirmek, farklı tarihsel dönemleri, sınıfları birbirine karıştırmak, yok saymak, insanı idealizmden başka bir yere götüremez.

Sömürgeciliği genel kıstaslar, tasvirler içinde ele alan yöntem elbette ki, sömürgeci ülkenin sınıf temeline bakmayı gerekli görmez. Çünkü nasıl olsa, emperyalist olmasa da, kıstaslar tamamsa bu iş tamamdır. Bir ülkenin "sömürge" olduğunun ispatı için sömürge ülkeye bakacaksın, tasvir, reçete tamamsa "hiç kuşkusuz orası sömürgedir". Meseleye bu şekilde bakmak sömürgecilik gerçeğinin sınıf temelinin kesinlikle inkarıdır.

Sömürgeciliğin kapitalizmden önce var olması, günümüz açısından bir şey ifade etmez. Çünkü kapitalizmin gelişmesiyle beraber, meta dolaşımının hızlanması ulusal sınırların dışına taşması, kapitalizmin hem yarattığı metaların dış pazara sürümünü çözümlemiş, hem de kapitalizmin ihtiyaçlarına dış pazarlar, sömürgeler cevap vermişlerdir. Kapitalizmden önceki dönemde, sermayenin birikimine hizmet eden sömürgecilik yağmaya ve metaa ihracına dayanıyordu. Emperyalizm dönemiyle birlikte sömürgecilik de tekellerin ihtiyaçlarına göre biçimlenmiştir. Artık sömürgeciliğin özü, mali sermayenin sermaye ihracına dayanmaktadır. Tekeller, kendi ihtiyaçları iç-

in, (gerek sermaye ihracı, gerekse de hammadde, meta pazarı, işgücü) sömürge topraklar uğruna kıyasıya bir mücadeleye giriştiler. Emperyalist devletler dünyanın bütün topraklarının sömürgeleştirilmesi, kendi aralarında yeniden paylaştırılması için kıyasıya birbirine girdiler. 1. ve 2. emperyalist paylaşım savaşı, sömürge topraklarının yeniden paylaşım savaşı idi. Mali sermaye öylesine bir güçtür ki, bu sınıfsal temel dışında, sömürge politikasından, sömürge sahibi olabilmekten söz etmek düpedüz saçmalıktır.

Ama "sömürge teorilerinin" iddiaları durmak bilmiyor!

Emperyalizm çağının başlamasıyla birlikte, tüm dünyanın topraklarını kendi aralarında karış karış paylaşan dev mali sermaye egemenliği, kendi dışında bir güç tanımaz oldu. Eski sömürge sahipleri (kapitalizmin ilk evrelerinde sömürge sahibi olanlar) giderek elindeki sömürgelerini yitirmeye başladılar, hatta -Portekiz gibi- ülkeler bile emperyalist devletlerin yarı-sömürgesi haline geldiler. Lenin'in bu durumu açık olarak değerlendirmesi şöyledir:

"Büyük devletlerin sahip oldukları sömürgelerin yanına küçük devletlerin hafif bir yaygınlık gösteren sömürgelerini de koyduk. (Sözkonusu olan tablo syf. 95'deki 1876 yılı ile 1914 yılı arasında çeşitli emperyalist ülkelerin sömürge elde etme durumlarını, oranlarını belirtiyor.) Bu sömürgeler, denebilirse, mümkün ve olası bir 'yeniden paylaşma' olayını bekleyen topraklardır." (Emperyalizm. Syf. 96)

Bundan şu açık sonuç çıkar ki, emperyalizm çağında tek bir sömürgecilik politikasından bahsedilebilir: O da mali sermayenin sömürgeciliği. Tekel öncesi dönemden kalma sömürgelerin varlığını sürdürmesi -ki bu da doğal bir durumdur, doğada, toplumda hiçbir şey bir anda yok olmaz- kesinlikle bunların paylaşılmayı "bekleyen", (ki artık "bekleyen" değil de, birçok kez paylaşılmış bulunan demeliyiz) topraklar olduğu anlamına gelir. Başka bir şey değil...

Ama "Kurtuluş" bu görüşte değil ve "büyük" iddialar ileri sürüyor:

"Sömürgeci ülkeler emperyalist bir nitelik taşıdıklarından, sömürgecilik de genellikle bu dönemin bir olgusu zannedilmekte ve giderek bundan 'yarı-sömürge bir ülkenin sömürgece olamayacağı' şeklinde yanlış bir sonuç çıkarılmaktadır. Oysa sömürgeci bir ülkenin ille de emperyalist bir ülke olması diye bir koşul sözkonusu değildir." (Kurtuluş, sayı 6, syf. 94)

Şimdi biz "Haydi bu söylediklerini kanıtla." Dediğimizde hemen "Portekiz örneği" burnumuza dikiliverecektir. Bütün "sömürge teorilerinin" ve "Kurtuluş"un kurtuluşu Portekiz örneğidir.

"Portekiz'in yarı-sömürge bir ülke olduğu ve yarı-sömürge bir ülkenin, yani değişik emperyalist ülkelerin denetimi altında ve onların kendi aralarındaki çekişme alanlarından birini teşkil eden bir ülkenin de aynı zamanda sömürgeci olabileceği görülmektedir." (Kurtuluş, sayı 6, syf. 86)

Kurtuluş'un Lenin'i kendisine "kanıt" göstererek kanıtlamak istediği şey, ızdırapla ve tekrarla üzerinde durduğu şey nedir? Yarı sömürge bir ülkenin de sömürgelere sahip olabileceği... Farklı iki şeyin birbirine karıştırıldığı ve birbirine karşı "kanıt" olarak ileri sürüldüğü hemen görülmektedir: Portekiz gibi ülkeler sömürgelere ne zaman sahip olmuşlardır? Tekel öncesi dönemde. Öyleyse, tekel öncesi dönemde (Yani başka bir anlatımla, emperyalist olmak gerekmez!) sömürgelere sahip olması gerçeği-

ni, emperyalizm çağında, bu sömürgelerin çeşitli nedenlerle koruması, elde tutması gerçeğiyle karşı karşıya getirmenin zorunluluğu nerededir? Başka bir deyişle, tekel öncesi dönemde sömürgelere sahip olabilmesini, şimdi tekrarlamanın ne alemi var? Emperyalizm çağında, bu tip ülkelerin sömürgelere sahip olabileceği gerçeği değil, eskiden elde ettikleri sömürgelerini kaybettiği, bu toprakların yeniden tekrar tekrar, büyük emperyalist devletler tarafından paylaşıldığı gerçeği vardır. Farklı iki şey (kapitalizmin ilk evresinde sömürge elde edilmesi ile emperyalizm döneminde bunun yitirilmesi) karşı karşıya getirilerek, "İşte bak, yarı-sömürge ülkenin de sömürgeleri olabiliyor" demek, saçmalamaktır.

Olsa olsa şöyle demesi gerekirdi: "Bir zamanlar benim de sömürgelerim var idi." Ama bugün görmemiz gereken şey, mali sermayenin tüm dünyayı hakimiyeti altına alması, sömürgeci politika izlemesi gerçeğidir. Bu politika izlenirken eski tip ilişkilerden yararlanma, eski tip sömürgecilik biçiminin emperyalist devletler tarafından sürdürülmesi, eski tip sömürgeciliğin şimdi hortladığı anlamına gelmez.

Sömürgecilik konusunda söylediklerimizi kısaca toparlarsak:

Sömürgecilik, kapitalizmden önce de vardı fakat bu, sömürgeciliği belli kalıplar, kıstaslar ve tasvirler içinde "genel" ve "statik" bir "olgu" olarak getirmemizi haklı göstermez. Sorun bu şekilde muğlaklaştırılır. Sömürgecilik olgusunun temeli, hangi sınıfın, hangi tarihsel koşullarda sömürgecilik politikasını uyguladığıdır. Yoksa sömürülen ülkeye bakıp da ne kadar sefalet içinde olduğunu "görüp", "hiç kuşkusuz orası sömürgedir" demek, işin idealist açıklanmasıdır.

Sömürgecilik, çağımızda, mali sermayenin emperyalist devletlerin uygulayabileceği bir politika olarak gündemdedir. Bu çerçevede denebilir ki, emperyalizm döneminde sömürgecilik en olgun ve sistemli düzeyine çıkmıştır. Yani genel bir toplumsal unsur olarak sömürgeciliğin sınıf temeli emperyalist burjuvazidir. Bu gerçeği bir kenara bırakıp, kapitalizmden önce var olan sömürgecilik biçimini, bugün varlığını sürdürmesine bakarak (onun yok olan ağırlık yanına değil de, sadece görüntüsündeki varlığına bakarak), "Sömürge sahibi olmak için emperyalist olmak gerekmez" saçmalığına varmak, ille de demagojiyi savunmak olur. Bu çerçevede, yarı-sömürge bir ülke, sömürgeye sahip olamaz. Buna gücü yetseydi, zaten yarı-sömürge olmazdı. Ancak Marksist sömürgecilik teorisini bir kenara bırakmayı göze alan bir siyaset, bu "teoriyi" savunabilir. Şimdi esas konumuzu, yani Kürt meselesini bu açıdan kısaca inceleyelim.

Kürdistan'ın Türk devletinin bir "iç sömürgesi", "yarı-sömürge bir ülkenin sömürgesi" olarak "tahlil" edilmesinin birinci kanıtı, Osmanlı İmparatorluğu'ndan, Türk devletinin sömürgeciliği devralmasıdır.

Bu konuyla ilgili, geçmişte "Devrimci Gençlik" döneminde -şimdi Devrimci Yol'cular tarafından savunulan, sonradan ise bu görüşlerini terk ettiler- "'Rızgari' Milli mesele ve Kemalizm" yazısından ilginç bir örnek olması maksadıyla alıntı yapıyoruz. Şöyle deniliyor Osmanlı devleti ve sömürgecilik için:

"Bilindiği gibi emperyalizm, kapitalizmin en son aşamasındaki kendi özgül işleyişiyle bir (yeni) sömürgeciliktir de... ancak tarihsel anlamıyla her sömürgeci akımın 'emperyalist' olmadığı da bilinen bir olgudur. Osmanlı devleti sömürgeci, fetihçi, ilhakçı bir askeri feodal imparatorluktu. Ve emperyalistlere karşı bir savaşımdan sonra kurulan Türk devleti, Osmanlı'dan (elinde yalnız o kaldığı için) Kürdistan'ın bir parçası üzerindeki sömürgeci siyasetinden vazgeçemeyece-

ği (ve vazgeçmesine Türk burjuvazisi tarafından gerek duyulmayan) miras olarak devraldı.

"Böylesi bir yaklaşımı kabul ettiğimizde, Türkiye'deki milli meseleyi nasıl değerlendirmeliyiz?

"Birincisi, Osmanlı İmparatorluğu'nun sömürgeci bir devlet olduğu tartışılmaz bir olgudur. Bu devletin kazandığı yeni biçimlerin açıklanmasına kaynaklık etmektedir. (...) böylelikle çokuluslu Türkiye Cumhuriyeti'nde, Osmanlı merkezi otoritenin sömürgeci sultası, burjuva Türk devletinin 'milli' sultasıyla pekişmiştir." (10)

Kürdistan'ın merkezi feodal Osmanlı İmparatorluğu'ndan, Türk devletine "sömürge" olarak miras kaldığını iddia eden bu görüş, çeşitli küçük burjuva Kürt milliyetçileri tarafından da savunulmaktadır.

Osmanlı imparatorluğu, fetihçi, yağmacı, topraklardan vergi ve artı-ürün alan askeri feodal bir devletti. Fetihçi olması olgusunu aynı zamanda da sömürgeci olarak niteleyebiliriz. Çünkü toprak fethi, yağmacılık o dönemin sömürgeciliğini karakterize eder.

Avrupa'da kapitalist ilişkiler geliştikçe, yeni denizyolları, kıtalar keşfedildikçe, Osmanlı İmparatorluğu da gerileme sürecine girdi. Zaman içinde sömürgeci-fetihçi karakterini yitirdi. Daha ileri kapitalist teknikle savaşan, ekonomisini geliştiren kapitalist Avrupa devletlerinin yarı-sömürgesi durumuna geldi. Bu süre içinde Osmanlı devleti, elde tuttuğu, fethettiği topraklarına -bu arada Kürdistan'a da- baskı ve zulüm uyguluyordu. Ama artık bir feodal sömürgecilik, fetihçilik devrini doldurmuştu. Yeni tip, kapitalizmin ilk evrelerine denk düşen bir sömürgecilik, hammadde kaynaklarını elde etmek, meta ihracı vs. gündemdedir. Zaten Osmanlı devleti bu karakterini de yitirdiğinden ve de kapitalizmin kendi iç dinamiğiyle geliştiği ve dış pazara açıldığı bir sömürgeciliğin yaşama fırsatını kaçırdığından, eldeki topraklarına sömürge toprağı demek mümkün değildir.

Bu çerçeve içinde meseleye bakarsak, Osmanlı İmparatorluğu'ndan devralınan bir "Kürdistan sömürgesi" tahlili yapmak "genel" sömürgecilik anlayışına denk düşer. Unutulmaması gerekir ki, Osmanlı devleti, Çarlık Rusyası gibi iç dinamikle gelişen bir kapitalizme sahip olmamış ve bunun gereği olarak "sömürge sahibi olma" durumuna, yarı-sömürge oluşu yüzünden (Zaten yarı-sömürge olması bir bakıma bu anlama gelir.) ulaşamamıştır. O halde Osmanlı devletinden devralınan "sömürge mirası" tarihsel olarak sözkonusu değildir.

Tarihsel olarak, kendi iç dinamiğiyle kapitalizmin gelişmesi fırsatını kaçıran Os-

---

(10) Devrimci Yol yazarları sonradan bu görüşten vazgeçerek "sömürge teorisine" karşı çıktılar. Devrimci Yol bu görüşü terk ederken, onun izlerini de tamamıyla üzerinden atamadı. Osmanlı İmparatorluğu'nun "sömürgeci" olarak Türk devletine miras kaldığı görüşünü eleştirmek için, Osmanlı İmparatorluğu'nun -yarı-sömürge olmadan önce- sömürgeci olmadığı görüşünü savunmaya çalıştı: "Feodal bir 'sömürgecilik'ten söz edildiği zamanda, fethedilen (ve diyelim ki "sömürgeleştirilen") ülkelere ekonomik olarak müdahale edebileceğini düşünmek saçmadır. "Feodal döneme ait (fetihçi anlamda) bir sömürgecilik sözkonusuysa, bunu "ekonomik müdahale edilmemiştir" ikilemine sokmak, sömürgeciliğin tarihsel farklılaşmasını tam özümseyemediğinin (daha doğrusu eski görüşü terk edeyim derken yanlışı savunmasının) bir kanıtıdır.

Kürdistan'ın "sömürge" olmadığını kanıtlamak için Osmanlı İmparatorluğu'nun ilk dönemlerde sömürgeci (fetihçi) olduğunu inkar etmek gerekmez.

manlı devletinin yıkımı üzerinde kurulan yeni Türk devleti için de aynı durum geçerliydi. Emperyalizm çağında Türk Devleti'nin oluşması bir bakıma, zaten emperyalist sömürgeciliğe karşı savaş içinde gerçekleşmişti.

Bu açıdan emperyalizmle ekonomik açıdan, siyasi açıdan tam anlamıyla bağlarını kopartamamış Türk devletinin, burjuvazi yaratma çabaları, onu tekrar emperyalizmin kucağına doğru itmişti. Zaten, emperyalizm çağında, sosyalist programı uygulamaya sokamayan bir küçük burjuva devletinin, kapitalizm yolunu seçmesinden sonra dünya ekonomisinin bir halkası durumuna gelmesi kaçınılmazdı. Bu açıdan söyleyebiliriz ki, Türk devletinin emperyalizm çağında, sömürgeciliği Kürdistan'a uygulayabilmesinin sınıfsal temeli yoktu. İçsel bir kapitalizmin ihtiyaçları da zaten henüz doğmamıştı. Bütünüyle bir iç pazarın yaratılması ise, bilindiği gibi emperyalist üretim ilişkilerinin ülkeye girmesiyle birlikte oldu. Bununla birlikte Kürdistan da çokuluslu Türk devletinde milli baskının sultası altında sömürgeleşti. (Emperyalizmin Yeni-Sömürgesi Türkiye Gerçeği)

II. paylaşım savaşı ertesine kadar Kürdistan'ın durumuna bakarsak; sömürgeciliği uygulayacak bir sınıf temeli ve kapitalizmin yapısal ihtiyacı olmadığından, burada sömürgeci bir politika uygulanamazdı. (Kimse eski tip sömürgeciliğin, yani feodal, fetihçi, köleci bir sömürgeciliğin uygulandığını da iddia edemez.). Öte yandan sömürgeci bir politika uygulayacak bir yapıya ulaşabilmenin ancak kapitalist-emperyalist dünya ekonomisinin bir parçası olmakla mümkün olabileceğini hesaba katarsak, yeni Türk devletinin, sömürgeci değil ama bir ilhak politikası, milli baskı politikası uyguladığını söyleyebiliriz. Nitekim öyle de oldu.

Milli bütünlüğünü sağlamaya çalışan Kemalist iktidar, gerici sınıf temelinde, jenosid ve baskı uyguladı. Kürdistan'ı ilhak etti. 1945'lerde bu durum tamamlanmış ve Türkiye emperyalizmin tam pazarı olmaya namzet hale gelmiştir.

Kürdistan çokuluslu Türk devletinin milli baskısı altında yeni-sömürge durumuna girmiştir.

Bu gerçeği kabul edemeyenler hemen "kanıtlarını" ileri sürüyorlar:

"Kürdistan'ın sömürge olamayacağını iddia edenlerin yanıldığı nokta, yalnızca emperyalist ülkelerin sömürgeleri olabileceği şeklindeki görüştür." (Kurtuluş)

Bu yavan "görüş" Kürdistan'ın Türk devletince, hangi sınıfsal temelde ve hangi düzenin yapısal ihtiyaçlarını gidererek sömürgeleştirildiğini "kanıtlayan", "beylik" bir iddiadan başka bir şey değildir. Daha önce bu konunun üzerinde durduk. Tekrar söyleyelim: Çağımızda yeni-sömürge bir ülke, sömürge politikası izleyemez. Marksist sömürgecilik teorisi açısından bu mümkün değildir. Portekiz örneği bunu kanıtlamaz; tersine eski tip sömürgeciliğin, emperyalizmle birlikte son bulduğunu göstermesi açısından tipik bir örnektir. (Ki Türkiye, Portekiz örneğine de benzemez. Bir kere Türkiye çokuluslu bir devlettir. İkincisi, sömürge devralmamıştır. Yani Portekiz gibi sömürge sahibi olabilecek tekel-öncesi sömürgeci politika izleyememiştir. Bu açıdan, çokuluslu Çarlık Rusyası'yla kıyaslanamaz.)

Başka bir sorun ise, Kürdistan'ın "sömürge" diye tasvir edilen durumdur. (Bkz. Kurtuluş, 1976, sayı 6, syf. 63-104-105)

Bu duruma göre:

1- Kürdistan ilhak edilmiştir.

2- *"Kürdistan'ın ekonomisinin gelişimi, sömürgeci ülkeler ekonomisinin ihtiyaçlarına cevap verecek bir doğrultuda geliştirilmekte ve bağımsız oluşumları tahrip edilmektedir. Böylelikle sömürgeciler, Kürdistan'ın bir Pazar olarak kalmasını sağlamaya çalışmaktadırlar. Aynı zamanda ucuz işgücü, sömürgeci ülkenin ekonomisinin hizmetinde kullanılmakta ve sömürgede biriken değerler büyük ölçüde sömürgeci ülkeye taşınmaktadır."* (Kurtuluş, burada şuna açıklık getirmek zorundadır. Yukarıdaki "sömürgeleştirmeyi" gerçekleştiren Türk devleti hangi sınıfsal temelde ve kapitalizmin hangi evresindedir? Tekel, öncesi (emperyalizmin dışında) bir aşama mı yaşıyor Türkiye? Yoksa emperyalist mi? Unutmamak gerekir ki, yarı-sömürge Portekiz sözkonusu sömürgelerini tekel öncesi bir evrede ele geçirmiştir.)

3- Kürdistan'da Kürt halkının dili, kültürü, sanatı baskı altındadır.

4- Kürt halkının gerici hakim sınıfları sömürgecilerle işbirliği yapmakta ve pay almaktadırlar.

5- Kürdistan zorla parçalanmakta, direnişlere karşı katliam uygulanmaktadır.

6- Kürdistan'ın tarihi yok edilmektedir vs. Yukarıdaki durum, bize Kürdistan'ın "sömürge" oluşuna dair fikir vermemektedir. Ayrıca sömürgeci ülkenin sömürgeci sınıf karakterine tek kelimeyle değinilmemekte. Öyleyse salt Kürdistan'ı "daha çok biz savunuruz" demek için mi "sömürge teorileri" ortaya atılıyor?

Kurtuluş'un "sömürge teorisi"ni kanıtlamasının bir yolu daha var. O da, sömürge ve yarı-sömürge ülkeler arasındaki farktan yararlanarak, Kürdistan'ın da "sömürge" oluşunu kanıtlayabilmek!

Lenin'in belirttiği gibi, çağımızın özelliği sömürge sahipleri emperyalizm ile sömürge ve yarı-sömürge arasındaki kesin ayrımdır. Bu çerçevede sömürge ve yarı-sömürge arasındaki fark, emperyalizmin bir ülkeyi açıkça kendi askeriyle işgal ettiği, görünürde dahi "bağımsızlık" tanımadığı ülke, tam anlamıyla sömürgedir. Emperyalizm sömürüsünü gizleyerek sürdürüyor ve ülkeyi açık işgal altında tutmuyor, görünürde "bağımsızlık" tanıyorsa, o ülke yarı-sömürgedir. (Günümüzde ise mekanik bir tarzda bu tip bir ayrım yapılamaz. Yeni-sömürge ülkeler emperyalizm adına kendi ordusu tarafından işgal edilmiş, buralarda kapitalist ilişkiler geliştirilmiştir.) Kurtuluş, bu gerçeği görmezlikten gelmeyi yeğliyor. (Çünkü "sömürge teorisi"nin ispatı için buna gerek var!)

"Demek ki, sömürge ülkenin somut özelliği, tek veya birkaç ülkenin fiili işgali altında olması ve bu niteliği ile yarı-sömürge ülkelerden farklılık göstermesidir."

Bundan çıkan sonuç: "Türkiye yarı- sömürge bir ülkedir, Kürdistan'da onun sömürgesi." Emperyalizmle ilişkiler çerçevesinde ele alınabilecek bu sorun emperyalist olmayan Türk devleti ilişkileri için geçerli sayılarak yarı-sömürge, sömürge farkından da yararlanılarak farklı bir platforma sokuluyor. Ve "kanıt" hazır: Türkiye'nin "bağımsızlığı var", Kürdistan'ın ise yok! Yarı-sömürge-sömürge ilişkisi emperyalizm karşısında belirlenir. Yoksa ezen-ezilen ulus ilişkisi, yarı-sömürge-sömürge ilişkisine benzetilerek sömürgecilik kanıtlanmaz!

Kürdistan'ın devlet kurma hakkının olmaması, topraklarının Türk devleti tarafından siyasi ilhakı ancak milli baskı çerçevesinde ele alınabilir. Yoksa bir ülke ilhak edilmişse, somut duruma, ilhak eden ülkenin siyasi ve ekonomik sistemine bakmadan "sömürgeci" ilan etmek, tek yanlı bakışın örneğinden başka bir şey olamaz.

Kısaca toparlarsak;

Osmanlı İmparatorluğu, yarı-sömürge olduğundan, Kürdistan'ı yeni Türk devletine "sömürge" olarak miras bırakmamıştır.

Yeni Türk devleti, kendi iç dinamiğiyle kapitalizmin var olmamasından dolayı sömürgeciliği uygulayamazdı. Milli bütünlük adına siyasi ilhak, jenosid politikasını uyguladı. Milli baskı siyasetini sürdüren çokuluslu Türk devleti, emperyalizmin yeni-sömürgesi haline geldi. Kürtlerin kendi devlet örgütlenmesine sahip olamaması ve Kürdistan'ın siyasi ilhakı, "sömürge" olmasının kanıtları değil, Türk devletinin milli baskı siyasetinin sonuçları olarak görülmelidir.

C- ÇOKULUSLU TÜRK DEVLETİNDE ORTAK ÖRGÜTLENME VE MÜCADELE İLİŞKİSİ

Leninist örgütlenme anlayışı, proletaryanın, aynı devlet sınırları içinde, diğer uluslar ve milliyetlerle ortak örgütlenmesini savunur. Lenin ve Stalin bunu sömürgeleri olan Çarlık Rusyası'nda uygulamışlar, örgütlenmenin başarısını somut olarak da göstermişlerdir:

"Pratik belli bir devlet proletaryasının milliyetler bakımından örgütlenmesinin, sınıf düşüncesinin yıkılmasından başka bir yere götürmediğini göstermiştir." (Stalin, Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu)

Aynı devlet çatısı altında, çok milliyetli bir durum sözkonusu bile olsa -hatta Çarlık Rusyası gibi sömürgeleri de olsa- Leninizm ortak örgütlenmeyi savunur. Çünkü devrimin hedefi ve çıkarları bütün milliyetlerin, emekçileri, işçileri açısından aynıdır. Öte yandan, milli baskı uygulayan gerici iktidarın devrilmesiyle, ulusların serbestçe kaderlerini tayin etmeleri sözkonusu olacaktır (ayrılma ve birleşme). Lenin'in dediği gibi, *"Günümüzde yalnız proletarya, milletlerin gerçek özgürlüğü ve bütün milletlerin işçilerinin birliği davasını savunmaktadır."* Ortak örgütlenmenin gerçek temeli, devrimin, bütün emekçilerin ve milliyetlerin çıkarlarını savunmasındadır.

Eğer aynı devlet çatısı altında, aynı ezen sınıflara ve devlete karşı bir devrim sözkonusuysa, elbette milliyetlere göre örgütlenme proletaryanın ve emekçilerin gücünü bölmekten başka bir işe yaramaz. Lenin şöyle diyordu:

"Ezilen ulusun sosyalistleri, ezilen ulusun işçileriyle ezen ulusun işçilerinin tam ve kayıtsız şartsız birliğini, örgütsel birlik dahil olmak üzere, savunmalı ve uygulamalıdırlar. Bu olmadan burjuvazinin her çeşitten entrikaları, kalleşlikleri ve hileleri karşısında proletaryanın bağımsız politikası savunulamaz ve işçi sınıfı öteki ülkelerin işçileriyle sınıf dayanışmasını gerçekleştiremez. " (Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı)

Ayrı örgütlenmeyi Türkiye'de genellikle Kürt küçük burjuva milliyetçi örgütleri savunmaktadır. Bu bir bakıma doğaldır. Çünkü ezilen bir ulusun örgütlenme özgürlüğünü (proletaryanın iktidara yönelik örgütlenmesi dışında ulusal muhtevadaki örgütlenmesini) reddedemeyiz. Lenin şöyle diyor:

"Besbelli ki belirli bir devlet içinde, hangi milliyetten olursa olsun her topluluğun örgütlenmesi dahil, her türlü örgütlenme özgürlüğünü asla reddetmemekle birlikte sosyal demokratlar (yani Marksistler), böyle bir şeyi isteyemezler ve böyle bir birliğe arka çıkmazlar."

Ayrıca Stalin'de;

"Ulusların istedikleri gibi örgütlenme hakları vardır; zararlı olsun, yararlı olsun, hangisi olursa olsun, kendi ulusal kurumlarını muhafaza etmeye hakları vardır (...) ama bu, sosyal demokrasi, ulusların zararlı kurumlarına karşı, ulusların akla uygun olmayan taleplerine karşı mücadele etmeyecek demek değildir. Tam tersine, bunu yapmak, ulusların iradesini, proletaryanın çıkarlarına en uygun biçimde örgütlenmelerini sağlayacak tarzda etkilemek, sosyal demokrasinin görevidir." diyor.

Burjuva milliyetçilerin bu çerçeve içinde ulusal örgütlenme kurumlarını kurma hakları vardır. Lenin'in dediği, "Burjuva milliyetçiliğinin ilkesi genel olarak milliyetin gelişmesidir." Bu yüzden, milliyete göre örgütlenmeyi, kurumlaşmayı istemek, burjuva milliyetçilerinin işidir. Fakat sorun bu noktayı aşmaktadır. Ezilen ulus milliyetçileri (Kürt milliyetçileri) ayrı örgütlenmeyi "Marksizm" kılıfı altında getirmekte, "Ayrı devrim yapılacağı için ayrı örgütlenme gerekir çünkü burası sömürgedir." demektedirler.

Böylesine bir "görüşle" ayrı örgütlenmeyi savunmak, açıktır ki, "Marksist" kılıf altında burjuva milliyetçiliğinin gelişmesini istemekten başka bir anlama gelmez. Proletarya, uluslararası planda ortak mücadele ilkesini benimsediği halde millici sınırlar ve örgütler için de kavgasını vermektedir. Burjuva sınırları içinde verdiği sınıfsal savaş, dünya çapındaki sınıf savaşının bir parçasıdır. Bu anlayışa göre, aynı burjuva devlet sınırları içinde çeşitli ulusların proleterlerinin tavrı, kesinlikle ortak mücadeleden yana olmalıdır. Çünkü aynı devlet çatısı altında, çeşitli milliyetlerden işçilerin, emekçilerin sınıf savaşı birleşmekte ve ortak zemin kazanabilmektedir. Bu koşullar varken, ayrı örgütlenmeyi savunmanın gerekçesi "ayrı devrim" olamaz. Somut olarak tartışacaksak, Kürt ulusunun, zaten kendi devleti yoktur ki, Kürt proleterleri kendi içinde ayrı devrim yapsın, ayrı örgütlensin! Türk devletine ve hakim sınıflara karşı sınıfsal savaş somut olarak Türk proleterleri ve emekçilerinin mücadelesiyle birleşmekte, çakışmaktadır. (Yine, "sömürgesel" bahaneyle Portekiz-Angola-Mozambik ilişkisi verilmeye kalkışılmasın. Çünkü bu tip ülkelerde bir kere çokuluslu devlet özelliği yoktur. Sömürgesel devrim sözkonusudur. Türkiye'de ise ancak Türkiye genelinde, emperyalizme karşı sömürgesel devrim sözkonusudur.) **(11)**

Öyleyse, çokuluslu devlette, sınıf mücadelesinin ortak hedefi haline gelen Türk devleti ve hakim sınıflarına karşı mücadele sözkonusuysa (ki bu sınıfsal mücadele Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını içerir) ayrı örgütlenmeyi savunmak, Yunanistan, Brezilya gibi farklı devlet sınırları içinde yer alan değişik ulusların ayrı örgütlenmesini savunmak değil, aynı devlet sınırları içinde milliyetlere göre bölünmüş bir örgütlenmeyi savunmaktır. Devrimciler, bu yanlış burjuva hayallere ve zararlı akımlara karşı mücadeleyi ihmal edemezler.

Türk ve Kürt halklarının oligarşiye karşı örgütlenmesi, demokratik halk diktatörlüğünü gerçekleştirmeye yönelecektir; program budur. Bu durumu kısa da olsa PASS'ye göre özel olarak irdelemekte yarar var.

Bilindiği gibi, Türkiye burjuva demokratik devrimini yapamamıştır. Türk devleti ulu-

(11) Bu noktada çeşitli ihtimaller tartışılabilir. Örneğin, Türkiye Kürdistanı'nda çelişkilerin yoğunlaşması ve halk hareketinin yükselmesi, Türkiye genelindeki mücadeleyi aşar ve ayrı bir karakter kazanırsa ne yapılacaktır? Şüphesiz somut duruma göre, devrim hareketini hızlandırmak, yeni taktikler çizmek proletaryanın ve örgütünün görevidir.

sal devrimini yapmış fakat tekrar yeni-sömürge olmuştur. Türkiye'de bu, emperyalizmden bağları kopartmak, faşizmi yok etmek, toprak sorununu ve ulusal sorunu çözümlemek anlamına gelmektedir. Eskiden, I. ve II. Bunalım döneminde burjuva demokratik devrimini yapamayan ülkelerin iki sorunu vardı: Ulusal sorun, emperyalizmden kurtulmak; toprak sorunu, feodalizmi tasfiye etmek. Bugün ise, özü burjuva demokratik devrim olmasına karşın, demokratik halk devrimi esas olarak iki noktayı kapsar: Emperyalizmi ve faşizmi tasfiye etmek. Devrim bu çerçevede, aynı zamanda da, toprak sorununu ve milli sorunun çözümünü de kendi içinde taşımaktadır. Milli sorunun devrimci anlamda başka bir çözümü mümkün değildir. Bugün, ön planda olan anti-faşist (anti-oligarşik) mücadele Kürt ulusunun kurtuluşunu ve ulusal taleplerini içermektedir. Çünkü oligarşik devlet, Türkiye halklarına (Kürt ve Türk halkına) kan kustururken, Kürt ulusuna da, ulusal baskı, şovenizm politikası uygulamaktadır. "Komünizme ve bölücülüğe karşı" burjuvazinin yaptığı propaganda bunu açıkça göstermektedir. Kısacası, demokratik halk devriminin bugünkü aşamasında sınıfsal yanın ağır basması, Kürt ulusunun çıkarlarına ve mücadelesine ters düşmemekte, uyum göstermektedir. Görünürdeki çelişki ise (sınıfsal yan ile Kürt ulusunun çıkarları) sadece biçimseldir ve milli baskının var oluşundan kaynaklanmaktadır.

Emperyalizmin III. Bunalım döneminde yeni-sömürge ülkelerin tek devrim stratejisi olan PASS'ye göre, sınıf mevzilenmesi ve ittifakları, ulusal sorun açısından da nasıl konacaktır? Demokratik halk devriminin hedeflerinde bir araya gelen anti-oligarşik mücadele ile milli baskının ortadan kaldırılması mücadelesi, sınıf mevzilenmesini de belirginleştirmiştir. Yeni-sömürge ülkemizde, devrimin temel güçleri işçi sınıfı, köylülük ve küçük burjuvazidir. (Devrimden yana olan anti-emperyalist demokrat güçler de vardır fakat devrimin temel güçleri arasında sayılmazlar) Kürt emekçi halkıyla Türk emekçi halkı aynı temel güçler içerisinde değerlendirilirler. Yalnız bu noktada devrimcilere düşen görev, iki halk arasındaki ulusal çelişkileri (ulusal düşmanlığı) kendi kaderini tayin hakkı temelinde propaganda ve ajitasyon yürüterek çözmek, karşılıklı güveni devrim mücadelesi içinde pekiştirmektir. Demokratik halk devrimini gerçekleştirmenin yolu, halk savaşıdır. PASS'ye göre halk savaşının ilk aşaması öncü savaşıdır. Halk savaşında devrimin izleyeceği rota, (III bunalım döneminde şehir ve kır gerilla savaşının diyalektik birliği sözkonusu olmasına karşı) kırlardan şehirlere doğrudur. Devrimde temel savaş alanı kırlar olmasından ötürü, temel güç köylülerdir. Şehirlerde proletaryanın fiziki olarak belirleyici güç haline gelmesi devrimin son aşamasına tekabül eder. (Tabi ki, bu, şehirlerdeki faaliyeti kırla bir bütün halinde yürütmek gerektiğini dışlamaz.) bu çerçevede ulusal sorun nasıl ele alınabilir? Şehir-kır diyalektik birliği temelindeki politik faaliyet programı, Kürdistan için de geçerlidir. Fakat öncelikle söyleyelim ki, politik çalışma kesinlikle Kürdistan'ın özelliklerine, sorunlarına dayanmalıdır. Ayrıca Kürdistan'da ideolojik platformdaki mücadele de son derece önemlidir. Kürdistan'daki ulusal baskıya karşı mücadele köylülerin, emekçilerin çelişkilerini gündeme alarak yürütülmelidir. Öyle ki, ulusal baskıya karşı mücadele, aynı zamanda Kürt köylülerinin, emekçilerinin, faşist devletin ordusuna, polisine, toprak ağalarına, sermayedarlarına karşı mücadelesinin kendisi olmalıdır. Bunun dışındaki milliyetçi, yanlış hedefleri gösterenlere karşı mücadele edilmelidir.

Genel devrim mücadelesi açısından değerlendirilecek diğer bir husus da şudur: Kürdistan'da halkın büyük çoğunluğu köylerde oturmaktadır ve korkunç bir yoksulluk içindedirler. Azgın bir sömürü (toprak ağası, tefeci sermayedar) altında ezilmekte ve gerekli ihtiyaçlarını ağır fiyatlarla alabilmektedirler. Bunun karşısında ürünleri düşük fiyatlarla ara-

cılar ve ağalar tarafından gasp edilmektedir. Kırlık bölgeler, emperyalizme karşı mücadele açısından uygun koşullara sahiptir. O halde, kırlık bölgelerde, köylüler arasında yapılacak çalışmalara, yani kırsal çalışmaya, Kürdistan'da ağırlık verilmelidir. Bu çerçevede, kırsal bölgelerdeki çalışmalar, Kürdistan'ın özelliklerinin, çelişkilerinin tahlili üzerinde yürütülmelidir. (Kırsal çalışmayı ulusal baskıya karşı mücadeleyi de içererek genel devrimci faaliyetle birleştirme!) Hemen belirtmekte yarar vardır: Şimdiye kadar, gerek kırsal mücadele konusundaki tecrübesizlik, gerekse de ulusal meselede pratiğe ilişkin adımlar atılamaması, teoride de genel bir eksiklik biçiminde yansımaktadır. Teori, tecrübelere dayandığı içindir ki, bugün Kürdistan'daki mücadele konusunda teorik değerlendirmelerimiz, genel perspektifimizden hareketle edineceğimiz tecrübe birikimlerine, hatalarımıza, başarılarımıza bağlı olarak gelişecektir.

Bir başka sorun da öncü savaşının Kürdistan'da nasıl ele alınacağıdır. Bilindiği gibi öncü savaşı, silahlı propaganda temelinde kitlelerin devrim saflarına çekileceği (suni dengenin kırılacağı) stratejik bir aşamadır. Silahlı propaganda, şehirde ve kırda yürütülecek gerilla savaşı aracılığıyla, kitlelere politik hedef gösterir, bilinçlendirir, oligarşiye karşı güçlü bir alternatif örgütlenmenin varlığını gösterir vs.

Oligarşiye karşı silahlı propaganda temelinde yürütülecek öncü savaşı, Türkiye Kürdistanı'nda aynı zamanda ulusal baskıya karşı mücadeleyi içererek yürütülebilir mi? Bu soruya genel devrim stratejimiz açısından olumlu cevap veriyoruz. PASS'ye göre şehir ve kır mücadelesinin diyalektik birliği, Kürdistan'da da bu genel programın hayata geçmesini içerir çünkü milli baskıyı da çözümleyecek olan mücadele bunun içindedir. Ancak öncü savaşı ve silahlı propagandanın yürütülmesi açısından Kürdistan'ın bazı özelliklerini belirtmekte yarar var.

1- Şehirlerin durumu: Kürdistan'da şehirleşme oranı düşüktür. Şehir nüfusları belli düzeydedir. Diğer yandan, milli baskının somut bir yansıması olarak, şehirlerde askeri denetim çok sıkıdır. Dört bir yan askeri kışlalarla donatılmıştır.

2- Kırların durumu: Batıdaki köylere nazaran, Kürdistan'daki köylerde kapalı köy ekonomisi, toprak ağalarıyla olan çelişkiler, tefecilerle ilişkiler daha yoğundur. Ürettiği ürünlerini ucuza satması, ihtiyaçlarını pahalıya alması köylüleri daha da yoksullaştırmaktadır.

3- Yeni-sömürgecilik ilişkileri: Kürdistan'ı Batıdaki gibi yoğun bir şekilde sarmamıştır. Bunu, İstanbul, Ankara, Adana, İzmir gibi büyük şehirlere yapılan göçlerden çıkarabiliriz çünkü sanayileşme belli merkezlerde yoğunlaştırılmıştır. Bunun diğer bir nedeni de, tekelci burjuvazinin cılız oluşu ve riskli, uzun vadeli yatırımlara girememesidir. Kürdistan'daki yeni-sömürgecilik ilişkilerinin -batıya nazaran- gelişme sürecinde oluşu, bir yandan köylü yığınlarının sermayedar-ağa-tefeci baskısı altında oluşunu gösterirken, diğer yandan da, emekçilerin azgın ordu-polis baskısı yanında nispi refahla da tepkilerinin gevşetildiğini göstermektedir.

4- Geniş Kürt köylü yığınları, emekçileri, uzun yıllar, uygulanan milli baskı politikaları gereği, ordudan, hükümetten çekinmekte, onları daha çok gözlerinde büyütmektedirler. Bu yüzden Kürt köylüleri, devletle dost geçinmeyi, devletle mücadele etmeye yeğlemektedir. Özellikle Dersim yöresinde, hala 1938 soykırımının "korkuları" sürmektedir. Milli baskının varlığı, devlet gücü eliyle, Kürt emekçi ve köylüleriyle oligarşi arasındaki suni dengeyi öteden beri devam ettirmiştir. Bunlardan hangi sonuçlar çıkar: PASS Kürdistan'a özgü özellikleri hesaba katarak hayata uygulanmalıdır. Şehirlerin durumu ve yeni-sömürgecilik ilişkilerinin -Batıya nazaran- düzeyi, Kürdistan'da şehirlere oranla, kırlardaki mücadele ve örgütlenmeye ağırlık vermemizi gerektirmektedir. Öte yandan politik hedeflerimi-

zi saptarken, milli baskıyı ve Kürdistan'ın özelliklerini hesaba katmalıyız. Kürdistan'da silahlı propaganda, kırlarda -ve tali olarak şehirlerde- yürütülecek gerilla savaşı aracılığıyla her şeyden önce köylülerin çelişkilerini göz önüne almalı, Kürt köylerinin ordu ve hükümet karşısındaki durumu, baskı, yaygara ve gözdağına dayanan oligarşinin propagandası yıkılmalıdır.

PASS açısından Kürdistan'da mücadele karşısında örgütlenmenin bölgeselliği nasıl ele alınabilir?

Çokuluslu bir devlette, ortak örgütlenme, ezilen ulus açısından, bölge örgütlenmesi biçiminde somutlaştırılabilir. Yani ezilen ulus topraklarında proletarya partisinin, o yerin ulusal özelliklerini, taleplerini dikkate alan bir bölgesel örgütlenmesi sözkonusu olur. Türkiye Kürdistanı'nda böylesi bir örgütlenmeye gitmek, proletarya partisinin iki ulusun ortak örgütlenmesini ve mücadelesini kendi çatısı altında kaynaştırması açısından önemlidir. Böylesi bir bölgesel örgütlenmeye gitmeden, ezilen ulusun özel statüsünü, taleplerini dikkate almadan faaliyet yürütmek, şüphesiz başka bir yanlışa, sanki iki ulustan emekçi halkın biriliği sözkonusu değil de tek bir halkın mücadelesi varmışçasına mücadeleyi sürdürme anlayışına gider. Bu açıkça ezen ulus şovenizmine düşmek olur!

Kısaca toparlarsak; bölgesel örgütlenme, Kürdistan'ın ulusal özelliklerini dikkate almalıdır. Bu örgütlenme Türkiye çapında tek bir örgütün çatısı altında kaynaşmalı, merkezileşmeli, uyumluluğu sağlanmalıdır. Milli meseleye sloganlar düzeyinde değil, pratikte yapılması gerekenleri yerine getirerek yaklaşmak gerekir. "İşçilerin milliyetler bakımından sınırlandırılmasının neye yol açtığını biliyoruz. Tek işçi partisinin parçalanması, sendikaların milliyetler bakımından bölünmesi, ulusal sürtüşmelerin kızışması, öteki milliyetler işçileri karşısında ihanet, sosyal demokrasi (Yani Marksizm) safhasında tam bir çöküştü... Böyle bir duruma karşı tek çıkar yol, enternasyonalizm ilkelerine dayanan örgütlenmedir.

"Rusya'nın (diyelim Türkiye'nin) bütün milliyetler işçilerinin hemen tek ve birleşmiş topluluklar içinde toplanması, bu toplulukların tek bir parti içinde birleştirilmesi; görev işte budur.

"Partinin bu kuruluş biçiminin, bölgelerin tek bir bütün içindeki, parti içindeki geniş bir özerkliği dıştalamadığı ama içtelediği kolay anlaşılır." (Stalin, Milli Mesele)

Stalin'in özerkliğini, Türkiye şartlarında şöyle anlayabiliriz: Partinin Kürdistan'daki kolunun, bölgenin özelliklerini, taleplerini göz önüne alarak faaliyet sürdürmesi. Başka türlü bir "özerklik" anlayışı şüphesiz hizipçilik ve ayrı bir ulusal örgütlenmeyi savunmak olur. Bir başka nokta da Rusya'da ezilen ulusların, kapitalizmin iç dinamiği ile gelişmesinden ötürü, burjuva önderliğinden kendi örgütlenmelerini yaratmalarıdır. Türkiye'de ise, Kürt ulusu burjuva önderliğinden yoksundur, ulusal örgütlenmesini sağlayamamıştır. Bu açıdan Stalin'in "özerklik" kavramını biz, partinin, Kürdistan'daki "bölge örgütlenmesi" olarak anlıyoruz.

SOLUN DURUMU

HAREKETİMİZİN GELİŞİMİ VE DEVRİMCİ MÜCADELE Broşürü
DEVRİMCİ SOL 1983
DEVRİMCİ SOL DAVA DOSYASI

Faşizmi teşhir etmenin, oyunlarını bozmanın, programını engellemenin, kitleleri pasifize etmenin önüne geçmenin ve demagojik propagandalarını etkisiz kılmanın temel yolu "devrimci şiddet" temelinde bir mücadele olmak zorundadır. Mücadele edip etmemek sorununu tartışırken temel kıstasımız faşizmin oyunlarını bozan, kitlelere hedef gösteren bir mücadelenin hayata geçirilip geçirilemediğidir.

Bu perspektiften hareketle Türkiye soluna baktığımızda;

Faşizmin teşhirini ve kitlelerin bilinçlendirilmesini, barışçıl mücadele biçimlerini (uzlaşıcı değil, klasik mücadele biçimlerini -propaganda, ajitasyon, yayın vs.-) temel alarak gerçekleştirme anlayışında olan ve işçi sınıfının uzun evrede bu mücadele biçimleriyle bilinçlenip örgütleneceğini düşünen siyasi yoğunluklar aslında büyük kentlerde işçi sınıfının ayaklandırılmasıyla iktidarın alınmasını hedeflemektedirler. Tabii ki bu yoğunluklar hiçbir zaman "Biz silahlı mücadeleyi reddediyoruz" demiyorlar. Ama bu önemli değildir. Esas sorun temel mücadelenin, temel alanlarının sınıfların mevzilenmesinin nasıl seçildiğidir. Bu siyasetler ülkenin objektif ve sübjektif şartlarını yanlış ve eksik tespit etmiş, savundukları revizyonist ve oportünist tezlerin gereği faşizme karşı doğru bir mücadele çizgisi ve taktiği geliştirememişlerdir. Ve yine yanlış örgüt ve devrim anlayışı, çalışma tarzlarından dolayı, ağızlarından hiç düşürmedikleri işçi sınıfı içerisinde de kalıcı bir örgütlenmeye sahip olamamışlardır. Ekonomizmin ürünü reformist bir sendikal çizgi izleyen, legalizmi aşamayan bu gruplar savaşçı bir örgütlenme anlayışlarının olmaması sonucu, legal şartların ortadan kalkmasıyla birlikte, kısmi de olsa var olan kitle ilişkilerinden kopmuş ve mücadele arenasında görünmez olmuşlardır.

Büyük bir kesimi 12 Eylül'le birlikte hemen "ricat" kararları alarak önder kadrolarını ülke dışına çıkarmış ve siyasi faaliyetlerini durma noktasına getirmişlerdir. Bir kısmı ise 12 Eylül'le birlikte kısa bir süre ajitasyon ve propaganda faaliyeti yürütmüş ancak hemen ardından faaliyetsizlik dönemine girmiştir. Bir kısmının ise 12 Eylül'le birlikte ne oldukları bilinmemektedir. Sadece yurtdışında bazen yayınlanan bildirilerin altında imzalarına rastlanmaktadır. Aslında bu stratejik çizgiyi (ayaklanma) izleyenlerin bugünkü durumları sürpriz değildir. Her ne kadar dillerinden ve yazılarından "proleter sosyalistlik" gibi sıfatlar hiç düşmüyor ve bu sıfatları sık sık bıktırırcasına kullanıyorlarsa da, bunun kendilerini aldatmak ve tatminden öte bir anlam ifade etmediği artık iyice açığa çıkmıştır.

Silahlı mücadeleyi temel aldığını ve halk savaşını savunduğunu söyleyen gruplara gelince; bu kesimin en önemli gruplarından biri, 12 Eylül öncesi halkın saflaştığını, ülkede bir "iç savaş" yaşandığını söyleyen ve bu iç savaşa uygun olarak "halk iktidarının nüveleri" olacak şekilde direniş komitelerini öneren, faşizmin yanı başında "kurtarılmış bölge-

ler" oluşturma anlayışıyla hareket eden THKP-C'nin sağ yorumcusu DY'dir. Bu grup 12 Eylül öncesi siyasi grupları tanımayarak, hemen herkesle çatışarak devrimci kanı dökerek, siyaset yasakları koyarak ve siyasi çalışma yapanları bizzat engelleyerek, eylem birliklerini dejenere ederek birçok olumsuzluğun başsorumlusudur. DY, küçük burjuvazinin "güce tapma" eğilimini kullanarak, kendi kitlesine ve halka kendini olduğundan güçlü göstererek yalnız kendilerinin bildiği dağlar yaratmıştır. Bu durum öyle bir hale gelmiştir ki, DY kendisini Türkiye devrimci hareketinin "babası" rolünde görmeye başlamıştır.

Ülkemizde faşizme karşı mücadeleyi ve kitlelerin içerisinde bulunduğu durumu yanlış değerlendiren, oligarşinin böl-yönet politikasının (Alevi-Sünni ayrımı) etkisiyle devrim stratejisi ve taktikleri saptayan, "yakın devrim hayalleri" içindeki DY, 12 Eylül açık faşizmi ile birlikte var olduğunu iddia ettiği "iç savaş"ın bir tarafı olarak çarpışmasız çekilmiş ve arenada sadece saldıran faşizm cirit atmıştır. İç savaş, cephe, Direniş Komiteleri ve kendiliğinden saflaşan halk bir çırpıda yok oluvermiştir. Geriye dağda, şehirde faşizmle baş başa kalan militanların teslim olmamak için sürdürdükleri direniş ve zindanlara doldurulan binlerce insan kalmıştır, hepsi bu kadar...

Örgütlü, faşizmi teşhir edici, faşizmin önüne set çekici bir mücadeleyi değil uygulamak, onun kararı bile yoktur kafalarında. Ancak ülke dışında birkaç gösteri, miting vs. ve yerel alt düzeyde bir takım faaliyetler...

Halk savaşını savunduğu iddiasında olan Partizan da, 1976'dan bu yana hiçbir zaman kendi savunduğu çizgiyi hayata geçirememiş ve gerilla mücadelesine hazırlık diye barışçıl mücadeleyi temel almıştır. Yer yer gündeme gelen çatışmaları ise 12 Eylül öncesi sivil faşist saldırılara karşı savunma düzeyindeki yerel eylemlerden öteye gitmemiştir. 12 Eylül sonrası da bir yıl kadar bu çizgiyi sürdürmüşlerdir. 1981 baharındaki "aktiflik" kararlarının aksine geri çekilmişler, siyasi faaliyetlerini çok dar bir alana hitap eden klasik propaganda ve ajitasyona indirerek günümüze kadar gelmişlerdir. Tüm bunlar dışında mücadele, kırsal alanlarda pusuya düşen veya ihbara uğrayan militanların faşizmin resmi güçleriyle olan çatışmaları sınırını aşamamış ve faşizme karşı iradi bir saldırı politikası izlememiştir.

Kürt milliyetçi akımları ise iki başlık altında ele almak gerekiyor.

Birincisi; on yıllarca Kürdistan'da aynı ideolojik ve politik tezleri savunan ve silahlı mücadele karşısına provokasyon edebiyatıyla çıkan, aslında egemen güçlerin değirmenine su taşıyarak Kürt halkının kurtuluşunu engelleyen, burjuva fraksiyonlarının peşine takılan revizyonist-reformist anlayışlardır. Bunlar Kürdistan'da hala belli ölçülerde varlığını korumakla birlikte, gerileme sürecine girmiştir.

Asıl üzerinde durulması gereken, Kürdistan'da silahlı mücadeleyi provokasyon olarak görenlerin ideolojik ve politik tezlerinin yanlışlığını sergileyen, silahlı mücadeleyi savunan ve bu anlayışla yoğun bir potansiyel sağlayan Kürt milliyetçi akımlardır. Özellikle PKK gibi örgütler milliyetçi görüşler ve azımsanmayacak hata ve zaaflara rağmen Kürdistan'da silahlı mücadeleyi geliştirerek revizyonizmin barikatlarını parçalamıştır. Ve PKK bugünkü potansiyelini tartışmasız silahlı mücadeleye borçlu olmasına rağmen, bugün yer aldığı "cephe" ile, izlediği çizgi ile, kendi geçmişiyle çelişmektedir. Bugün **PKK Kürt halkının kurtuluşu yolunda pasifizmin cephesinden çıkmalı, milliyetçi görüşlerinden arınarak Kürt ve Türk halkının sınıfsal ve ulusal mücadelesinde yer almalıdır.**

THKP-C'nin sol yorumcusu gruplara gelince; bunların bir kesimi "sol" bir anlayışın savunucusu olmalarına rağmen, 12 Eylül öncesinde bu anlayışlarının gereklerini yerine getirmediler. Cunta sonrası ise faaliyetleri iyice sınırlandı ve daha alt düzeyde bir çalışma-

ya indirgendi. Öyle ki, kendi SP anlayışlarını bile biçimsel de olsa hayata geçirememişlerdir. Ancak yerel düzeyde birkaç muhbirin cezalandırılması ve eylem girişimleri olmuşsa da, seslerini duyuracak bir mücadeleyi hayata geçirememiş ve giderek faaliyetsiz bir görünüm yaratmışlardır. Bir kısmının ise zaten 12 Eylül öncesi güçsel varlıkları son bulmuştu. Diğer bir kısmı ise 12 Eylül'le beraber yedikleri darbelerle, yanlış anlayışlarının pratikte kanıtlanmasıyla dağılma veya kendini feshetme durumunda kalmışlardır. (1)

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, siyasi yoğunlukları değerlendirirken, temel kıstasımız faşizme karşı set oluşturacak, onun oyunlarını bozacak bir mücadele çizgisinin hayata geçirilip geçirilmemesi olmuştur. Yoksa kısa süreli, yerel ve alt düzeyde süren örgütlenme ve propaganda faaliyetleri, kısmen ve zaman zaman birçok grup tarafından yapılmıştır. Bunları söylüyoruz diye faşizmle çatışmada şehit düşen yurtseverleri, işkencelerde, zindanlarda mücadele edenleri göz ardı ettiğimiz, her şeyi bir çırpıda yok saydığımız zannedilmesin. Tartıştığımız temel noktanın bu olmadığı açık. Biz değerlendirmemizi temel alınan mücadelenin ülkede bir siyasi sonuç yaratıp yaratmadığı noktasından hareketle yapıyoruz. Tüm bu olumsuzluklar dizisine, siyasi faaliyete iki yıl ara vermelerine, yurtdışına taşınmalarına, kararsızlıklarına, zor karşısında teslimiyet politikalarına rağmen, bugün birçok siyasetin -"zararın neresinden dönersen kardır" mantığıyla da olsa- yeniden siyasi faaliyete -yanlış veya doğru, kendi bildiklerince- katılma "cesaret"ini göstermesi olumlu bir adımdır.

Ama ne var ki, solun cuntadan bu yana mücadele etmemesi, faşizmin önüne silahlı bir mücadele çizgisi çıkarmaması, faşizmin de programını engelsiz olarak adım adım uygulamasını beraberinde getirmiş ve bununla da yetinmeyerek gelecek yıllara cuntasal bir yönetimle devam edilmesinin programını oluşturmuştur.

İşte solun "ayakta kalayım", "darbe yemeden bu dönemi atlatayım" düşüncesinin bugün gerçeği ne denli yansıttığı ve kime hizmet ettiği artık açık ve net olarak ortaya çıkmıştır. Çünkü gelecek günler, nisbi demokratik hakların olduğu bir dönem değil, açık faşizmin devamı olacaktır. Ve geleneksel sol bunu halk kitlelerine reva görmüştür. Bugün şöyle bir bakıldığında neyi görüyoruz: Faşist terörle, baskıyla, işkenceyle, zindanlara doldurmakla pasifize edilen, her türlü demokratik hakkı elinden alınan emekçi kitleler ve demokratlaşma yoluna girmiş ve yozlaşmaya açık binlerce devrimci sempatizan ve faşizmin süren baskı politikası. Ortadoğu'da açıkça jandarma rolü oynayan, halklara saldırıya hazırlanan bir Türkiye... Geleneksel Sol'un faşist cuntaya karşı mücadele etmemesinin yarattığı yalın gerçek budur. Bu durumu değiştirmek imkansız değildir. Tüm olumsuzluklara rağmen faşizmin üstünlüğünü yıkmak ve programını başarısız kılmak mümkündür. Faşizme karşı silahlı temelde sürdürülecek mücadele bu sonucu sağlayacaktır. "Ricat" kararı alanlar, ülke sınırlarını terk edenler, bu şartlarda bir şey yapılamaz diyenler, "demokrasi hayalleri" kuranlar yanlış düşüncelerinden vazgeçip, var olan kadrolarını silahlı mücadeleye sokarlarsa, pekala istenen sonuca varılabilir. Bugünkü durumun gerçek bir değerlendirilmesini yapanlar bu sonuca varmak zorundadırlar. Aksi tutum yeni süreçte 12 Eylül öncesinin kör dövüşünü, kaosunu yeniden gündeme getirecektir.

Solun kendi içindeki ideolojik mücadele ise küfür edebiyatına sarılmadan, hotzotçuluğa meydan vermeden, eylem birliğini sağlayıcı, faşizme karşı silahlı mücadeleyi yükseltici bir perspektifle ele alınabilir, alınmalıdır.

(1) Kurtuluş'u THKP-C çevresinden saymıyoruz.

KÜRDİSTAN'DA ULUSALCI SİLAHLI MÜCADELE VE ML'LERİN BUNA KARŞI TAVRI

KÜRDİSTAN'DA ULUSALCI SİLAHLI MÜCADELE VE ML'LERİN BUNA KARŞI TAVRI Broşürü
DEVRİMCİ SOL
1985

Türkiye Kürdistanı'nda ulusalcı mücadele, silahlı olarak Kürt yurtseverleri tarafından sivil cuntaya karşı sürdürülmektedir. 12 Eylül sonrasının sessizliği, belli ölçüde de olsa, Türkiye Kürdistanı'nda (TK) bozulmakta. Kürt halkının ulusal benliğini yok etmek isteyen şovenist iktidar güçlerine karşı ulusal kurtuluşu gerçekleştirmek amacıyla, Kürt küçük burjuva milliyetçi (ulusalcı) hareketleri, silahlı temelde ulusal mücadeleyi sürdürme çabasındadırlar.

Türkiye Kürdistanı'nda (TK) silahlı ulusalcı mücadelenin diğer parçalara göre geri olmasının temelinde, oligarşiye ve emperyalizme karşı Türkiye genelinde yıllardır sürdürülen barışçıl (uzlaşıcı değil) ve reformist geleneksel sol çizginin Türk ve Kürt halklarının mücadelesini ilerletememiş, özel olarak da Kürt halkı üzerinde hakim güçler tarafından sürdürülen Türk şovenist politika ve asimilasyonu geriletilememiş, ulusal baskı ve zulme karşı etkili bir muhalefet odağı yaratılamamış olmasında yatmaktadır. Geleneksel sol hareketlerin seçtiği mücadele yöntemleri, bu günden sonra da güçlü bir halk hareketi yaratmaya yetmeyecektir.

Ülkemizde silahlı mücadele, uzun süre geleneksel solun boy hedefi olmuş, "maceracı sol" diye nitelenmiş, ilerici, anti-emperyalist, anti-faşist ve demokratik yönü görmezlikten gelinmiş ve desteklenmesi bir yana, adeta oligarşinin resmi ağzıyla saldırılar ve karalamalar yöneltilmiştir. Sözü edilen bu oportünist ve revizyonist kesimlerce siyasi mücadelenin temel biçimi silahlı olamaz... Buradan hareketle, her türlü silahlı devrimci mücadele çizgisi yanlıştır, çünkü "maceracılık" tır. Sağ sapmaya göre silahlı eylemlere destek olmak, maceracılığa pirim vermek, ona yardımcı olmaktır. Bu yaklaşım tarzı, Türkiye geleneksel solunun orjinalitesinden kaynaklanmaktadır. O kadar orjinal ki, Kürdistan hapishanelerinde yurtseverler intihar eylemi ve Ö.O. direnişiyle şehit vererek sivil cuntayı teşhir etmeleri ve cuntanın saldırılarını püskürtmeleri ve yine İst. Cezaevlerinde DS ve TİKB'nin Kürdistan'daki eylemi takiben ölüm orucuna başlamaları ve şehitler vermeleri bile bunları etkilememiş, destekleme anlamında harekete geçirememiştir. Cezaevleri mücadelesinde yeni bir eylem biçimi olan Ö.O direnişi, oportünistlerce silahlı mücadele anlayışının cezaevlerine yansıtılması olarak görülmüş, daha başından "maceracı" bir direniş olarak damgalanmıştır.

Sanırız bu tavır alış, oportünist solun silahlı devrim cephesine bakış açısını gösteriyordur. TKP vb. cephede yer alan revizyonistlerin geçmişten beri silahlı solu değerlendirmesi, yukarıda yazılı oportünistlerden farklı olmamıştır. Bu haliy-

le oportünizmin her türlüsü "maceracı" ve "sol sapma" tespitini TKP vb. revizyonist kesimlerden ödünç almış, silahlı sol çizgiye karşı tavırlarıyla, aynı potada erimişlerdir.

Şayet oportünist sol, bugün Kürdistan'da silahlı mücadele yürüten yurtsever Kürt hareketlerine açıktan "maceracı" diyemiyorsa bunun maddi temelini geleneksel solun maceracılık tespitindeki tavır değişikliğinde aramamak gerekir. Şimdilik Kürdistan'daki gelişmeler kendilerine o kadar uzak ki, oradaki yurtseverlere saldırmak, kendilerine fazladan bir şey kazandırmayacaktır. Bazı politik hesaplarla hareket etmek, kendileri açısından daha avantajlı görünüyor olsa gerek.

12 Eylül Cuntası ve Kürdistan

12 Eylül faşist cuntası Türkiye genelinde olduğu gibi, Kürdistan'da da devrimci, yurtsever ve ilerici hareketlere önemli ölçüde darbeler vurmuştur.

Oligarşinin baskı ve terörü, Kürdistan'da, Kürdistan'ın kendine özgü koşullarından dolayı genele kıyasla daha şiddetli olarak kendini hissettirmiştir.

Baskı ve terörün ulaştığı boyutta devrimci ve yurtseverler, yediği darbeler sonucu hemen hemen faaliyet yürütemez duruma getirilmişlerdir.

Kürdistan'ın parçalanmış durumu ve her parçasının birbirine sınır devletlerin elinde bulunması ve bu devletlerden Türkiye hariç diğerlerinin en genelde anti-emperyalist niteliğe sahip olmaları, Türkiye Kürdistanı'nda bulunan yurtsever hareketlere sınır ilişkilerinin yarattığı olanaklardan dolayı önemli avantajlar yaratmıştır. 12 Eylül darbesiyle birçok yurtsever sınırı geçip komşu devletlerdeki parçalara ya da Suriye'ye sığınmışlardır. Bu dönemde Türkiye Kürdistanı'nda görülen faaliyetsizlik, diğer parçalara ve komşu devletlere sığınmış olan yurtsever hareketleri, bulundukları komşu ülkelerde toparlanmaya ve ileride Türkiye Kürdistanı'ndan yürütecekleri faaliyetlerin hazırlıklarını yapmaya itmiştir.

İran-Irak savaşı, özelikle İran'da emperyalizmin jandarması durumundaki Şah rejiminin anti-emperyalist dinci hareket tarafından devrilmesi ve yerine teokratik yapılı Humeyni rejiminin iktidara gelmesi, Ortadoğu globalında önemli konjonktürel değişmelere neden olmuş, sarsıntılarıyla bölge devletlerini etkilemiş ve mevcut kurulu dengeler, yerini yeni dengelerin kurulmasına terk etmiştir.

Bu durum, Kürdistan'ın parçalarında bulunan yurtsever hareketlerin faaliyetlerini de etkilemiş, onların manevra kabiliyetini arttırmıştır.

Ne İran ne Irak, kendi sınırları içinde bulunan Kürt hareketlerinin faaliyetlerini, aralarında süren savaşın etkisiyle sınırlayacak durumda değildir.

Savaşın sürmesi ve uzun süreliğinin yıpratıcı bir hal alması, her iki devletin askeri potansiyelini tüketme noktasına getirmiş, Kürt hareketleri lehine gelişmelere yol açmıştır.

Aynı durum; Irak ve İran Kürdistanı'ndaki ulusalcı hareketler kadar olmasa da, Türkiye Kürdistanı'nda bulunan hareketlerin de yararına olmuştur.

Her ne kadar 12 Eylül faşizmi Kürdistan'da baskı ve zulüm altında tuttuğu Kürt ulusal hareketlerini sindirmiş ve önemli darbeler vurmuşsa da, komşu devletlere sığınmış yurtseverlere -çok istemiş olsa da bölgenin mevcut dengelerinden dolayı- müdahale edememiştir. Bu konuda diplomatik girişimler de sonuç verme-

miştir. Özellikle Suriye ve Barzani denetiminde bulunan Irak Kürdistan'ı Türkiye oligarşisi açısından tam bir çıbanbaşı olmuştur. Ayrıca İran'da bulunan Humeyni rejimi, Irak Kürdistanı'na askeri müdahalede bulunmak isteyen sivil cuntanın karşısına dikilmiş, muhtemel askeri müdahaleyi engellemiştir.

Bu nedenle cunta, çok niyetli olmasına, Saddam iktidarından olumlu yanıt almasına rağmen, Irak Kürdistanı'na yönelik askeri terörünü gerçekleştirememiş, kendi sınırlarında güvenlik şeridi kuramadığından yurtseverlerin Kürdistan'a sızmalarını engelleyememiştir. Bu durum, zaman zaman militarist gücü rahatsız edici boyutlara varmıştır.

İran devriminin sarsıntılarıyla Ortadoğu globalında yeni dengelerin ve kamplaşmaların başlaması, cuntayı bölge çapında hareketlendirmeye itmiş, özelikle ABD emperyalizmiyle askeri bütünleşmesini daha ileri boyutlara sıçratmıştır. 2. ordunun Kürdistan'a kaydırılmasının temelinde, kurulması istenen dengelerin hesabı da yatmaktadır. Hazırlıklar bu yöndeki çalışmalara kaynaklık etmektedir. Ne var ki, ordunun kendi içinde emperyalizm hesabına konumlandırılmaya gitmesi, sermayenin Kürdistan'a ilişkin muhtemel gelişmeleri gözetmediği anlamını taşımıyor.

Emperyalizmin, Ortadoğu'ya yönelik hesapları içerisinde Türkiye'nin konumu düşünülürken, Kürdistan'daki gelişmeler hesap dışı bırakılmamıştır. Kürdistan, bütün parçalarıyla Ortadoğu'nun bünyesindedir ve bölge dengesi düşünülürken hesap içindedir.

Kürdistan sorunu, Kürdistan'da parçaları devletler açısından her zaman hassas bir konu olmuştur. Bu devletler Kürt hareketlerini birbirine karşı kullanabilme olanağına sahiptir. Bu nedenle Kürt sorununda dikkatli olmak ve ince hesaplar üzerinde politikalar geliştirmek durumundadırlar.

Oligarşi, 12 Eylül öncesi devrimci hareketlerle Kürt ulusalcı hareketlerin faaliyetlerinin yaygınlaşmasından alabildiğine rahatsız olmuştur. Özellikle Türkiye Kürdistanı'nda gelişecek ve komşu devletlerin desteğini alarak büyüyecek bir ulusalcı hareket; sermaye kesiminin iktidarını Kürdistan'da bir hayli güç duruma sokabilme potansiyeline sahiptir.

Bunun bilincinde olan sermaye güçleri, 12 Eylül faşist rejimiyle Kürdistan'ı ordu birlikleriyle abluka altına almış, operasyonlarla her türlü ilerici, yurtsever ve devrimci faaliyeti etkisiz hale getirmiştir. En küçük olayı abartmış, olayın meydana geldiği bölgeye güç yığmıştır. En ufak kıpırdanmaya izin vermemiş, tepkisini hemen göstermiştir. Özelikle Kürdistan'ın sınır bölgelerinde bulunan Kürt köylerini ve buralarda yaşayan aşiretleri sistemli olarak denetimi altında tutmuş, baskı ve terörü ile asimilasyonu hızlandırmış, korku ve panik yaratarak, Kürt halkını sindirmeye çalışmış, bu konuda ileri boyutta mesafeler katetmiştir.

Yurtdışı Cephecilik Olayı Ve Kürt Yurtseverlerinin Kendi Aralarındaki İlişkileri

Kürt yurtsever örgütlerinden silahlı mücadele yanlısı PKK, 12 Eylül faşist rejiminden aldığı darbelerin etkisiyle hareketsizliğe sürüklenmiş, Kürdistan'daki faaliyeti hemen hemen bitme noktasına getirilmiş olmasının etkisiyle DY, Acil, SVP, Emekçi, TKEP, Dev-Savaş vb.nin de içinde bulunduğu yurtdışı cephesinde yerini

almıştır. PKK, cephe yayınlarında, 12 Eylül öncesi savunduğu temel teorik görüşlerini bazı yönleriyle yadsıyacak biçimde Kürt ve Türk halklarının kurtuluşuna ilişkin yeni teorik saptamalarda bulunmuştur. Her ne kadar bu görüşler Cephe platformunda dile getirilmişse de, egemen güçlere karşı iki halkın ortak mücadelesini ve birlikte kurtuluşunun Demokratik Halk Devrimiyle (DHD) gerçekleşeceğini ileri sürmesiyle, 12 Eylül öncesi PKK'nin de içinde bulunduğu ve savunduğu "ulusal temelde ayrı örgütlenme, ayrı mücadele" biçiminde formüle edilen milliyetçi (ulusalcı) temele dayalı küçük burjuva teorik tespitlerini yadsımıştır.

Türk ve ulusal baskı altında bulunan Kürt halkının emperyalizm ve oligarşiye karşı örgütlenmesi ve ortak mücadelesini savunan M-L hareketleri "sosyal şovenist " olmakla niteleyen Kürt ulusalcı hareketlerden PKK, 12 Eylül'le birlikte teorik saptamalarının yanlışlığını gördü. Bulunulan evrede Türkiye'nin sosyo-ekonomik ve siyasi yapısından kaynaklanan nedenlerle tek başına Kürt halkının mücadele potansiyelini ulusal kurtuluşunu gerçekleştiremeyeceğini anladı. "Cephe" yazısında yer alan düşünceleriyle, ezilen ulus milliyetçiliğinden, M-L görüşlere yakınlaşmaya başladı.

Bu, PKK adına olumlu bir gelişme sayılmalıdır. PKK, cuntadan yediği darbelerin etkisiyle, "yenilgi ortamında" Kürt ve Türk halkının ortak kurtuluşunu saptamasına yönelerek cephe içerisinde yer alıyordu.

O dönem PKK için yaptığımız değerlendirme,"*PKK cephe içerisinde kaldıkça ya süratle sağa çark edecek, ya da cepheden koparak silahlı mücadeleyi savunma doğrultusunda hareket edecektir*". Saptamamızın, süreç içinde doğruluğu anlaşılmaktadır.

Nitekim PKK "cephe" içinde bulunduğu sürece cephenin yapısına uygun hareket etmiş, Kürdistan'da gözle görülür faaliyet içinde olmamıştır. "Yurtdışı cephesi" ile bir yere varılmayacağı anlaşıldıktan sonra cepheden kopmuştur.

Yurtdışı cephe bildirilerine imzasını atan diğer hareketler ulusal sorunda ezilen ulus milliyetçi hareketlerine M-L ilkelerde tavizler veriyor. Kürt ulusunu emekçi halkına M-L'nin temsil etmesini yadsıyor, onun yerine ezilen ulusu, ulusal planda küçük burjuva milliyetçi hareketlerine teslim ediyorlardı. Geçtiğimiz dönemde yurtdışında yaratılan "birlik" ve "cephe"ler, kendisini uluslararası ilişkilerde de göstermiştir.

12 Eylül genelde Türkiye Solu'nu, özelde ise Kürt yurtseverlerini hem devletler hem demokratik kuruluşlar ve partiler, hem de ulusal kurtuluş hareketleriyle uluslararası ilişki kurmaya ve geliştirmeye itmiştir.

Bu konuda İran ve Irak Kürdistanı'nda bulunan ulusalcı hareketlerin örgütsel silahlı güç ve kitlesel olarak iyi durumda ve kendilerini bölge halkları başta olmak üzere diğer devletlere tanıtmış olması ve onlardan destek almaları, Türkiye Kürdistanı'ndaki silahlı yurtsever güçlere avantajlar sağlamıştır. Tabi bu durum, ulusalcıları, sınıf yapısına ve görüşlerinden kaynaklanan nedenlerden dolayı, kendisini destekleyen devletlere ve hareketlere angaje edecek, onların inisiyatifi doğrultusunda hareket etmesini gündeme getirebilecektir.

İran-Irak Kürdistanı, İran-Irak savaşının da etkisiyle iktidar güçleri tarafından girilmeyen silahlı ulusalcı hareketler tarafından kurtarılmış bölgeler durumundadır. Oysa Türkiye Kürdistanı'nda durum böyle değildir. Kürdistan'ın bu parçasın-

da zaman zaman devletin denetimi zayıflasa da, hiçbir zaman denetimi diğer parçalarda olduğu gibi bütünüyle kaybolmamıştır. Özelikle askeri cuntalar dönemi, devlet otoritesinin ve denetimin en çok pekiştiği dönemler olmuştur.

Türkiye Kürdistanı'ndaki silahlı mücadele tarihinin eski olmaması ve 12 Eylül cuntasının, devlete karşı yeni yeni gelişmeye başlamış olan silahlı mücadeleye (1) vurduğu darbeler, Kürdistan'da devlete yönelik silahlı mücadeleyi kesintiye uğratmıştır.(2)

Bu durum, Kürdistan'ın örgütlenme, askeri ve -halkın bilinçlenmesi anlamında- politik olarak diğer parçalarla kıyaslanmayacak ölçüde geri kalmasına yol açmıştır.

Dolayısıyla diğer parçalardaki ulusal temeldeki Kürt silahlı hareketlerinin örgütlenmesi ileri boyutlarda olması ve sürmekte olan İran-Irak savaşının etkisiyle parçaların bulunduğu devletlerin iktidar güçleri, Kürdistan'ın parçalarına müdahale edemeyecek derecede güçsüz duruma düşmüş, diğer parçalara manevra yapma olanağı verip, rahat nefes almalarını sağladığı gibi, Türkiye Kürdistanı'nda bulunan yurtsever hareketlere de belirli sınırlar ölçüsünde rahat hareket etme olanağı sağlamıştır.

Diğer parçalardaki ulusal hareketlerle kurulacak ilişkiler bu bakımdan önemlidir. Tabi diğer parçalarda bulunan hareketler de şimdilik olsa da ileride bu ilişkilerinden yararlanma olanağını bulabileceklerdir. Türkiye Kürdistanı'nda başlayacak olan ve sürekliliği korunacak ulusalcı silahlı bir hareketin güçlenmesi, belirli ölçüde kitleleri saflarına çekmesi ve denetim alanını genişletilmesi, diğer parçalardaki ulusalcıların askeri manevra kabiliyetlerini, sıkıştırıldıklarında denetim altında tutuldukları bölgeyi terketme olanağı sağlayacaktır. Ayrıca, bu bölgede açılacak cephe ile kitlesel katılım artacağından, Kürdistan (tüm parçalar dahil) genelinde harekete katılmış geniş bir halk potansiyelinde ulusal mücadele kendini gösterecek, alanın genişliğinden dolayı ulusalcılara kendi devletlerini kurma yolunda cephe derinliğine sahip olma imkanı kazandıracaktır. (Savaşta cephe derinliği, savaşın kazanılmasında önemli faktörlerinden biridir.) Madem ki Türkiye Kürdistanı gibi önemli bir bölgede cephe açma bu derece olumlu sonuçlar yaratacaktı da, neden şimdiye kadar adımlar atılmamıştır diye sorulabilir.

Bunun nedenleri; tarihsel, bölgesel, Kürdistan'ın parçalarının bulunduğu devletlerden, ulusal parçalanmışlıktan, her parçanın kendine özgü özelliklerinden, aynı devlet çatısı altında birlikte bulunan ulusların birbirleriyle ilişkilerinden, bölgesel özelliklerinden ve Kürt ulusalcı hareketlerin aşiretçi, burjuva, küçük burjuva sınıfsal karakterlerinden kaynaklanmaktadır.

Ortadoğu globalında dengelerin değişmesi; yeni dengelerin oluşması süre-

(1) 12 Eylül öncesi hareketimiz, Kürdistan'da devlete yönelik eyleminde, Tunceli'de jandarma karakolunu basıp, komutanlar dahil olmak üzere tüm jandarma erlerini silahları ile teslim almış. Silahını teslim etmek istemeyen gerici-faşist bir jandarma erini cezalandırmıştı.

(2) Kürdistan'da da tüm Türkiye genelinde olduğu gibi, gelişen anti-faşist mücadele, hareketimiz ve ulusalcı hareketlerle birlikte az da olsa diğer hareketleri de içine almış. Bu doğrultuda silahlı eylemler yapılmıştır. Ne var ki bu eylemler, direk devletin varlığına yönelmiştir. 38 Dersim katliamıyla sonuçlanan son Kürt ayaklanmasından sonra ilk defa hareketimiz Kürdistan'da jandarma karakolunu basmıştır.

cinde parçalardaki ulusalcı hareketleri hem birbirleriyle hem de komşu devlet iktidarlarıyla ilişki kurmaya çıkarları doğrultusunda karşılıklı yardımlaşmaya ve destek sunmaya itmiştir.

Ne var ki; şimdiki hali hazırda Ortadoğu konjonktüründe yaratılan dengelerin değişmesi noktasında, ulusalcı hareketlere çeşitli devlet ve hareketlerce sunulan destek, yardım ve barınma gibi olanakların ne zaman, nasıl bir biçime bürüneceği ve nasıl tek taraflı kesileceği görülecektir.

Hem adı geçen devletlerin, hem de Kürt ulusalcı hareketlerin sınıfsal konumları çıkarcılıkları, fatalizmleri, birbirlerine karşı diplomatik burjuva yaklaşımları onları "Tel Zaatar"lara götürecek, katleden ile katledilen durumuna düşürebilecektir.

Türkiye, İran, Irak ve Suriye'nin Kürt Ulusalcı Hareketlerine Yaklaşımı

Değişik parçalarda bulunan, birbirlerinden bağımsız Kürt ulusalcı hareketleri, dönem dönem bünyesinde bulundukları hakim devlet iktidarlarına karşı ayaklanmış, yenilmiş, bölgesel, dengelere bağlı olarak komşu devletlerden yardım görmüş, destek almıştır.

Öyle zamanlar olmuştur ki, Molla Barzani gibi başta anti-emperyalist bir hareket olmasına rağmen, zamanla İran Şahı aracılığıyla emperyalizmin yedeğine dahi düşenlere rastlanmıştır.

Ezen ulus iktidarları, Kürt hareketlerinin zayıf ve güçlü yanlarını çok iyi bildiklerinden, bunları bazen komşu devlet iktidarlarına karşı harekete geçirtmek amacıyla ilişkilerini sıcak tutmuş, uygun bulduğu anda yardımlarını arttırarak bu örgütleri harekete geçirtmişlerdir.

Bu konuda Irak-İran-Suriye, bu işlerin en çok içinde olan devletlerdir. Ne var ki yardım sunan hiçbir devlet, Kürt ulusalcı hareketlerine kendilerini rahatsız edecek miktarda ve bölge dengelerini sarsacak ölçüde destek vermemiştir. Yardımlar, genellikle ulusalcı hareketin yok olmayacağı ve savaştığı devleti sürekli olarak yıpratacak miktarda olmuştur.

Geçmişte olduğu gibi, şimdi de İran, Irak ve Suriye çeşitli biçimlerde Kürt ulusalcılarına yardım etmektedirler. Örneğin İran Şahı'nın devrilmesinden sonra, Irak Kürdistan Demokrat Partisi (IKDP) geçmişte de görüldüğü üzere yine İran'a yönelmiş, İran'ın yeni iktidar güçleri-Humeyni ile ilişkiye girmiş, BAAS Partisi'ne karşı İran gibi bir desteği yanına almak istemiştir. (Şah devrilmeden önce, Şah'la da benzer türden ilişkiler kurmuş, 1975'te İran-Irak antlaşmasıyla Şah'ın desteğini kaybettiğinden, trajik bir biçimde BAAS iktidarı tarafından yenilgiye uğratılmış, efsaneleşmiş lideri -Molla Mustafa Barzani- ABD'ye sığınmış, kısa bir süre sonra orada ölmüştür.)

IKDP, Kürdistan'ın parçaları arasında, bölgesinde en güçlü silahlı ulusalcı bir harekettir. Bileşimi aşiretçiliğe, dinciliğe dayanmaktadır. Hareket, dini-aşiret önderlik tarafından yaratılmış, gelişimi zikzaklar çizmiştir. Sınıfsal karakterinden kaynaklanan nedenlerle her defasında sırtını dayayacağı güçlü devletler aramıştır. Tarihsel gelişmelerin bir döneminde Sovyetlerle yakın ilişkilere girmiş ve orada lideri eğitim görmüş. Irak monarşisine karşı silahlı mücadele vermiş olmasına rağmen, anti-emperyalist niteliklere sahip BAAS Partisi'nin (Arap milliyetçisi bir

parti) iktidara gelmesi üzerine, iktidarla anlaşmazlığa düşmüş ve ABD'nin bölge jandarması İran Şahı ile ilişkiye girmiştir. Bu ilişki sonucunda ilerici BAAS Partisi ile emperyalizm yanlısı gerici İran Şahı arasında meydana gelen anlaşmazlıkta, BAAS iktidarına karşı ayaklanarak Şah'ın kışkırtmasıyla gerici bir konuma düşmüştür.

İran devrimi ve ardından patlak veren İran-Irak savaşı, Humeyni rejimi ile Barzanici güçleri ilişkiye geçirmiştir. Bu kez ilişkiler ters yönde gelişmiş, önemli zaaflarına, gerici Arap rejimlerinin kışkırtıp İran'a saldırtmasına rağmen, yine de anti-emperyalist niteliğini belirli ölçülerde koruyan Saddam rejimine karşı Humeyni rejiminin yanında yer alan bir özellik göstermiştir.

Yine aynı şekilde Saddam iktidarında İran Kürdistanı'ndaki Kürt hareketlerini Humeyni'ye karşı desteklemeye itmiştir.

Yukarıdaki gelişmelerden de anlaşılacağı gibi, gerek Irak gerekse İran Kürdistanı'nda olsun ulusalcı hareketlerin geleneksel tutumları, bünyesinde yer aldıkları devlete karşı anlaşmazlığı olan devletin yanında yer almak olmuştur.

Ortadoğu globalında kurulan güç dengelerine göre Kürt hareketleri, bu dengelerdeki yerlerini almaktadırlar.

Şimdiki süreçte kurulan dengede Suriye ve müttefiki İran Barzani hareketini, Irak ve gerici Arap rejimleri de Barzani karşıtı ve İran Kürdistanı'ndaki hareketleri desteklerken, kendi politik, askeri vb. çıkarlarını gözeterek hareket etmektedirler. Kendisine hasım devletleri ya da hareketleri kendi içinde zayıflatmak ve yıpratmak amacıyla başvurulacak en iyi yöntem olarak, o devletin ya da hareketin içinde bazı güçlerin hareket kabiliyetinin gelişmesine prim verip, onu kışkırtıcı yollara başvurmaktadır.

Örneğin, yardımlar ve destekler konusunda, Humeyni'nin anti-emperyalist mollalar (teokratik) rejimi, Türkiye oligarşisinin Barzani kamplarında eğitim görmüş ve oradan hareketle Türkiye Kürdistanı'nda eylemler koyduğu saptanan PKK'yı cephe gerisinde Barzani kamplarında bütünüyle sindirmek ve darbe indirerek etkisiz kılmak amacıyla Irak Kürdistanı'na girecek doğrultuda hesap yapmasına ve bu çerçevede Saddam'la anlaşmasına ve onun desteğini almasına rağmen Barzani güçlerini hedef alan askeri bir müdahaleye izin vermemiş, Barzani'yi desteklediğini açık bir biçimde hatırlatmıştır. Bunun üzerine Türkiye, PKK'ye karşı askeri operasyonlarının çapını Türkiye Kürdistanı ile sınırlandırmak durumunda kalmıştır.

Bu da Kürdistan'ı çevreleyen devletlerin, Kürt ulusalcı hareketlerine karşı yaklaşım perspektiflerini göstermektedir.

Değişik parçalarda yer alan Kürt ulusalcı hareketleri, bölge güçlerinin kamplaşması doğrultusunda her biri diğerinin karşıtı, birbirine düşman kamplarda yer almaktadır. Aralarında doğru dürüst birlik kuramamış, güçlerin politikaları doğrultusunda hareket etmiş, onların politikalarına paralel olarak hareketlenmiş ya da kabuğuna çekilip sessiz kalmışlardır.

Zaten başka türlüsü de olamazdı. Küçük burjuva ya da aşiret-dini sınıfsal konumdan kaynaklanan ezilen ulus milliyetçileri kendi özgüçlerine güvenemediklerinden, hep kendilerinden güçlülere yaslanmış, onlardan yardım beklemişlerdir.

İran, Irak ve Suriye'nin Kürt hareketlerini birbirine karşı kullanmalarında ta-

yin edici etken, bu hareketlerin zayıflığından, güçsüzlüğünden ve sınıfsal karakterinden kaynaklanmaktadır.

Kürt hareketleri, bugüne kadar kendi güçlerine güvenip harekete geçmemiş, Kürdistan'ı bütün olarak örgütleme ve silahlı hareket yaratma doğrultusunda çabaları olmamıştır. Her parça kendisini kurtarmaya, bağımsız devletlerini tek başına kurma stratejisini gerçekleştirme doğrultusunda hareket etmeye çaba sarfetmiştir.

Bünyelerinde yer aldıkları devletlere karşı güçlü olabilmek için iki yol var: Birincisi, parçaların birleşip bünyesinde yer aldıkları devlet iktidarlarına karşı silahlı mücadeleyi yükseltmektir. İkincisi, bünyelerinde yer aldıkları devletin ezen ulusu ile ortak örgütlenmeyi ve ortak mücadeleyi eylem platformuna sokmak, mücadeleyi sınıfsal temelde ve "ulusların kendi kaderlerini kendilerinin özgürce belirlemesi" esprisinden hareketle, Kürt halkı isterse bağımsız devlet kurma hakkı dahil ulusal haklarını kullanmakta serbestiyet tanımaktır.

Birinci durumda, milliyetçi temelde Kürt unsurlarının birleşip, bünyesinde yer aldıkları devletlere karşı aralarında hiçbir fark gözetmeksizin hepsine karşı ortak mücadele vermeleri ve birleşik Kürdistan devletini kurmak ve ezen ulus baskısından kurtulmak, hedefi gözetilecektir. Hedef ulusal devletle sınırlandırıldığından sağdır...

Bu, bulunulan somut tarihsel koşullarda gerçekleşmesi çok güç bir olgudur.

Gerçekleşmesi düşünülse bile bünyelerinde yer aldıkları devletlerin hepsini karşılarına almak ve dört bir yandan çember içine alınıp saldırıya uğramak ve buna karşı direnmek sanıldığı kadar kolay olmayacaktır. Bölge konjonktüründe önemli değişiklikler meydana gelmeden sözü geçen devletlerde kendi devletini kurabilecek gedikler açmadan, Kürt devletinin kurulması düşünülemez.

Hele her parçasının kendi başına ezen ulusun emekçileriyle birlikte hareket edip, Demokratik Halk Devrimi'ni gerçekleştirecek doğrultuda mücadele içinde yer aldıkları sürece, yaşanılan tarihsel koşullarda kendi kurtuluşunu sağlaması ve bunun üzerine kendi devletini kurması, bunu gerçekleştirmesi, en az diğeri kadar güç bir meseledir.

Bu mantık çerçevesinde ulusalcı bir harekete, bölge devletlerinin müdahale etmemesi mümkün mü? Aksi olması kendi doğasına aykırıdır. Kürdistan'ın parçalarına sahip devletlerden yalnız Türkiye şimdiye kadar çeşitli nedenlerle Kürt hareketlerini bünyelerinde bulunduğu devletlere karşı desteklememiş, kışkırtmamıştır.

Tabii bunun başta gelen nedeni, Türkiye Kürdistanı'nda ulusalcı hareketlerin yaşama şanslarının kısa olması, devleti tehdit edecek boyuta gelmeden yok edilmeleri, diğer parçalara kıyasla örgütlenme ve silahlı mücadele deneyiminin az oluşudur.

Devrimci ve yurtsever faaliyetin görece daha yaygın olduğu 12 Eylül öncesi bile direkt devleti hedef alan silahlı eylemlerin çok sınırlı olduğu görülmektedir. Son dönemde PKK'nin Kürdistan'da başlattığı ve direkt devletin can damarına yöneldiği askeri eylemler bir tarafa bırakılırsa, Kürdistan'da 38 Dersim direnişinin katliamla sonuçlandırılmasından sonra devletle silahlı çatışmalar çok sınırlıdır. Yer yer görülen ise, daha çok kendini koruma temelinde gelişmiş, iradi olarak devletin güçlerine karşı silahlı müdahale 1-2 istisna dışında olmamıştır.

Oligarşi için Kürdistan, komşu ya da başka devletler tarafından kendisine karşı her zaman istismar edilebilecek bir meseledir. Türkiye Kürdistanı İran, Irak, Suriye devletleri ile geniş sınırlara sahiptir. Bu sınırlardan Türkiye Kürdistanı'na sızmaları bütünüyle engellemek hemen hemen imkansızdır.

Türkiye'nin Suriye-İran ve Irak'ın bugüne kadarki Kürdistan konusundaki yaklaşımları doğrultusunda hareket etmesi ve komşusu olan devletlerde Kürtleri kışkırtması ya da onları çeşitli yönlerden desteklemesi, (barınma, maddi yardım, kamp vb.) bölgenin hassas dengesinden ve Kürt ulusunun Türkiye'de hem nüfus hem de coğrafi olarak -diğer parçalara kıyasla -geniş alanlara sahip olmasından dolayı, kendisine astarı kumaşından pahalı risklere mal olacaktır.

Bunu bilen egemen güçler ittifakı, diğer üç devletin en kötü dönemlerinde bile Kürtleri kışkırtmaktan kaçınmamış (ki tek tek bu devletleri çok kötü durumlara düşürebilirdi), bir anlamda buna özen göstermiştir denilebilir.

Aslında Türkiye hakim güçleri, 24 Ocak kararlarının alınmasından ve Ortadoğu jandarmalığına soyunma manevralarına girişmeden önce, bazı istisnalar dışında cumhuriyet dönemi boyunca hep batıya yönelmiş, her konuda onları taklit etmeye çalışmıştır. Ortadoğu halklarıyla daha çok ticari ilişkilerde bulunmuş, Ortadoğu devletlerinin bölgeye ilişkin politik çekişmelerinden uzak durmuştur.

Ne var ki, emperyalizmin bölge çıkarlarının tehlikeye girmesiyle Türkiye'nin emperyalizm nezdindeki konumu, bölgede angaje olacağı görevler oynayacağı rol değişmeye, daha aktif olarak Ortadoğu politikası içerisine girmeye başlamıştır.

Ortadoğu'da İran devriminin yarattığı sarsıntının sonucunda emperyalizmin çıkarları tehlikeye düşmüş, emperyalizme bağlı gerici Arap rejimleri, kendi halklarının tehdidiyle karşı karşıya kalmıştır.

İran, gerçekleştirdiği devrimden sonra kamp değiştirmiş, anti-emperyalist ilerici rejimler yanında yerini almıştır.

Kurulan yeni dengelerde bir tarafta emperyalizme bağımlı gerici rejimler, diğer tarafta anti-emperyalist anlamda ilerici rejimler...

Doğal olarak Türkiye'nin yeni dengedeki yeri, emperyalizmin çıkarları gereği, gerici arap rejimleriyle birlikte hareket etmektedir.

Türkiye'nin Ortadoğu'ya yönelik politikası emperyalizmin ve oligarşinin çıkarlarına hizmet etmektedir. Ticari ilişkiler dahil, askeri, ekonomik ve kültürel her türlü ilişkiler ağı, emperyalizmin geneldeki çıkarları doğrultusundadır. Adım adım bölgenin politik labirentleri arasına girmiştir.

Halklarımız bu yeni sürece alıştırılıyor. Özal hükümetinin Arap sermayesiyle sıkı ilişkileri, Boğaz'ın Arap petrol zenginlerine parsellenip satılması ve büyük Arap sermayesinin finans kuruluşlarının Istanbul finans piyasasına girmesi, yeni sürecin tamamlanması doğrultusunda faaliyetler olarak görülmelidir.

Türkiye'nin bölge ile bütünleşme sürecini tamamlaması için bölge globalında dengelerin yarattığı politik atmosferde tüm ağırlığıyla ortaya çıkması, ticari ilişkilerin yanı sıra politik ve askeri olarak bölgenin kopmaz parçası haline gelmelidir.

Daha açık bir ifadeyle emperyalizmin bölgesel çıkarları, Türkiye'yi İran Şahı'ndan boşalan bölge jandarmalığı görevine angaje ediyor. Bu konuda epeyce yol alınmıştır. Süreç tamamlanmak üzeredir. Türkiye halkları şimdiden buna

hazır hale getirilmek için çaba sarf ediliyor.

Türkiye'ye verilmek istenen yeni konum, bölge halklarını yakından ilgilendirdiğinden, anti-emperyalist nitelikli rejimleri rahatsız ediyor. Aynı zamanda gerici Arap rejimlerinin baskısı ve sömürüsü altında bulunan halkların kendi gerici iktidarlarına baş kaldırmasını da tehdit ediyor.

İşte tam da bu tarihsel kesitte, yeni dengelerin kurulması süreci tamamlamak üzereyken, bölge dengesi düşünüldüğünde Türkiye'nin alacağı rolü kestirebildiklerinden, Türkiye'yi caydıracak ve uzun sürede Türkiye'nin çıkarlarına zarar verecek. Türkiye açısından çok hassas bir konuda (Kürt sorunu) yaraya neşter vurabilirler.

Şimdiden sınırlı da olsa, bunun ibareleri ufukta görülüyor.

Tabi komşu devletlerin (anti-emperyalist bağlamda) Türkiye'deki ulusal sorunu bölgenin gündemine sokarken, Türkiye'nin buna seyirci kalmasını beklemeleri mümkün değil.

Türkiye oligarşisinin de emperyalizmin kendisine bölgede angaje ettiği role bağlı olarak, bölgede yer aldığı kampın genel çıkarlarına (emperyalizmin çıkarlarına) zarar vermeyecek biçimde, karşı kampta (anti-emperyalist) yer alan devletleri bünyesinde bulunan ulusalcı hareketlerle ilişkiye girebileceği gerçeği emperyalizmin bölge çapındaki hesapları içinde olması kuvvetle muhtemeldir.

Eruh-Şemdinli Eylemleri ve Yarattığı Etkiler

Kürdistan'da yurtsever devrimcilerin oligarşinin resmi görevlilerine yönelen ve bulunan koşullarda oldukça etkili sayılabilecek eylemleri, özellikle Evren ve generallerini yurtseverlere karşı şiddetli bir saldırıya itti.

İki kasabaya yapılan silahlı baskın eylemi, yalnız oligarşiyi telaşlandırmadı. Aynı zamanda bölgede bulunan çeşitli kesimleri de etkileyecek boyutta politik bir atmosfer yarattı. Zaten ilerici ve yurtsever bir hareketin Türkiye halklarını ve bölgeyi etkilememesi düşünülemezdi. Özellikle milli baskı zulüm altında inleyen Kürt halkını!..

12 Eylül faşist cuntasının iktidara gelmesiyle, Kürt halkı üzerinde baskı, terör, asimilasyon en yüksek noktaya çıkmıştır. Kürt halkının ulusal dili dahil, tüm ulusal belirtileri kullandırılmamaya çalışılmıştır.

Toplumsal muhalefetin bütünüyle susturulduğu bu dönemde Kürdistan'da, Kürt yurtseverlerinin silahlı mücadele sesleri yükseldi. Aynı anda yapılan silahlı eylem ve jandarma gücünün etkisiz hale getirilmesi, sivil cuntanın "Türkiye'de anarşiterör son bulmuş, kökü kazınmıştır" sözlerinin demagojik olduğunu sergilemiştir.

Böylesi eylemlerin, bulunulan dönemde devrimci ve yurtseverlerin güçsüzlüğünden dolayı yapılamayacağını sanan sermaye kesimleri şaşkına uğramış, bir yandan militarist güçlerini Kürdistan'ın eylem bölgesine yığarken, diğer taraftan propaganda araçlarını harekete geçirmiş, yoğun bir biçimde yurtseverleri karalamaya başlamıştır.

Eylemin teknik örgütlenmesi bir yana propaganda gücünün etkileyiciliği oligarşinin sansürünü kırmış, "Türkiye'de yalnız Türkler vardır" sözlerinin basiretsizliğini ortaya koymuştur. Kürt ulusunun da olduğunu, ulusal baskı altında ezildiğini ve zulme uğradığını dünya ve ülke halklarına göstermiş, ayrı bir devlet ol-

manın mesajını sunarak, kendisini duyurmuştur.

Oligarşinin çok iddialı bir üslupla sözünü ettiği "Türkiye dünyanın en istikrarlı ülkesidir", "anarşi ve terör son bulmuştur" sözlerinin neredeyse halk tarafından kanıksandığı bir ortamda, yurtseverlerin silahlı eylemlerinin hem politik, hem de askeri olarak etkilerinin geniş boyutlu olmaması mümkün değildi.

Eylemin halk üzerinde yaratacağı etki ve Kürt ulusuna vereceği mesaj, Evren ve generalleri tarafından hesaplandığından, eylemin etkilerini bertaraf etmek için hemen harekete geçmişler, ordu birlikleriyle Kürdistan çapında operasyonlara başlamışlardı.

TV, radyo, basın vb. ordunun ve Evren'in olaya yaklaşımını sergilemiştir. Operasyonlar adeta muharebe meydanında savaşan orduyu ve komutanlarını andırıyordu. Evren ve takımının demeçleri, kullandıkları üslup, savaş tatbikatı niteliğine büründürülmüştü.

Sivil cuntanın militarist kanadı olaya bu derece hassas ve çok ciddi boyutta yaklaşırken, sivil kanadını oluşturan Özal ve Bakanları ise başta önemsemez tavırlara girmiş, o kadar ilgisiz davranmışlardı ki, Evren'ler ordu birlikleriyle operasyonları yönetirken, bu kanat Akdeniz'in sıcak kumlarında güneşleniyordu.

Askeri kanadın hassaslığı, 12 Eylül darbesini temelde anarşi-teröre bağladığı ve toplumun can güvenliğini sağladığı propagandasını çok sık kullanmasından ve kendi meşruiyetini buna dayandırmasından kaynaklanıyor. Askeri cuntanın yerini sivil cuntaya bırakmasına rağmen, ordunun iktidar bileşimindeki yerini korumasından dolayı, önceki dönemde olduğu gibi iç politikanın ordunun, ekonomik-politikanın ise Özal hükümetinin sorumluluk alanına girdiği gerçeğinden hareketle ordunun, kendi sorumluluk alanı olarak kabul ettiği bir alanda meydana gelen olayı direkt kendi prestijine yönelmiş bir eylem olarak görmesi, onu ileri boyutta tepki göstermeye itmiştir.

Tepkinin şiddetinde yatan tek neden bu değil elbette. Aynı zamanda özelde Kürt halkı, genelde Türkiye halklarına bu tür eylemlere karşı müsamahalı davranmayacakları, baş kaldırmaları "ezecekleri", devrimci ve yurtsever muhalefeti yok edeceklerinin mesajını vermek istemektedirler.

Nitekim olayın geçtiği yerde Kürdistan köyleri tek tek aramadan geçirtilmiş, köylüler sorgulanmış, baskı, gözdağı verilmiş ve devletin güçlü olduğu imajı askeri kanat tarafından yoksul Kürt köylülerine gösterilmek istenmiştir.

Olaylar üzerine Kürt köylüleri ve yapılan resmi röportajlar militarizmin Kürdistan'da estirdiği terör ve baskının köylülerde yarattığı sindirme, korku ve paniğin vardığı boyutun derecesini göstermektedir.

Askeri kanat olay üzerine ilk tepkisini çok sert biçimde ortaya koyduktan sonra, askeri operasyonlarını arttırarak sürdürmesine rağmen, tepkisinin kamuoyuna yönelik sansasyonel kısmının hızını azaltmıştır. Böylece iktidarın askeri kanadıyla sivil kanadı arasındaki konuya yaklaşım açılarında uzlaşma sağlanmıştır.

PKK, 12 Eylül darbesiyle birlikte diğer örgütler gibi, ağır darbeler yemiş, birçok kadrosu şehit olmuş, ya da cuntaya tutsak düşmüştür. Bir kısmı da komşu devletlere sığınmıştır.

Uzunca bir sessizlik ve faaliyetsizlik döneminden sonra PKK, Kürdistan'da eylemlere başlamıştır. Oysa bu örgüt 12 Eylül öncesi silahlı olmasına ve Kürdistan'da silahlı mücadeleyi savunmasına rağmen 12 Eylül sonrası 1984 Ağusto-

su'nda gerçekleştirdiği eylemlere kadar Kürdistan'da faaliyet göstermemiştir. Eylemlere hazırlık dönemini ve örgütlenmesini esas olarak Kürdistan dışında yapmış, mücadeleye hazır olduğu anda bağlantılarını kurarak, aldığı destekler sonucu Kürdistan'da silahlı eylemler başlatmıştır.

PKK'nin "yurtdışı cephe" bünyesinde yer aldığı ve onunla bağlarını koparmadığı sürece süratle sağa kayacağı ve "geleneksel sol" çizgisinin kulvarlarında depar atmaktan kendisini kurtaramayacağı açıktı. Suriye ve Lübnan gibi yerlerde bulunan Kürt yurtseverlerini örgütlemesi bile, ona Kürdistan'da savaşma imkanı vermeyecekti. Çünkü kurulan "cephe" doğru temelde ülkenin somut pratiğinden uzak, birbirinden tamamıyla farklı siyasi hareket çizgilerinin yer aldığı ve cuntaya karşı silahlı savaş vermeyecek bir cepheydi. Bırakalım ülkede savaşı sürdürmesini, kuruluşu üzerinden uzun süre geçmesine rağmen ülkede örgütlenme faaliyetlerine bile girmemişti.

PKK'nin Türkiye Kürdistanı'nda silahlı mücadeleye başlaması, içerisinde yer aldığı "mülteciler cephesi"nden kopmasıyla mümkündü. Bu cepheden kopup kopmaması, PKK için silahlı anlamda savaşmaya niyetli olup olmaması açısından dönüm noktasıydı. Ya silahlı mücadeleyi terk etmek anlamında sağa çark edecek, ya da ondan tamamıyla kopacaktı.

Cuntaya başından itibaren tavır alarak, ona karşı savaşmamış olması, cuntayı Kürdistan'da rahatlatmış, ulusalcılığa yönelik programını uygularken direnmeyle karşılaşmamasından dolayı Kürt halkı üzerindeki baskısı, terörü ve asimilasyonu çok şiddetli boyutlara varmıştır. Halk sindirilmiş olduğundan ulusal bilinç köreltilmiştir.

Şayet PKK, silahlı mücadeleye hazırlık ve örgütlenmesini yurtdışıyla birlikte esas olarak Kürdistan'da yapmış ve silahlı biçimde olmasa da genel olarak faaliyetlerine 12 Eylül'le birlikte son vermemiş olsaydı, Kürdistan'da ulusalcı potansiyel şimdiki düzeyine inmez, asimilasyon bu ölçüde boyutlanmaz ve halkın sindirilmesi daha az olurdu.

12 Eylül'ün PKK'ye vurduğu darbeler bu ulusalcı hareketi etkilemiş ve Kürdistan'ın tek başına kurtulamayacağı, kendi devletini kuramayacağı düşüncelerinin gelişmesine yol açmıştı. Bu bakış açısı PKK'yı, Kürt ve Türk halklarının ortak mücadele vermeleri ve kurtuluşlarını birlikte gerçekleştirme görüşlerini savunmaya itmiştir.

Ne var ki, bu yurtsever hareket daha sonra bu düşüncelerinden vazgeçmiş ve bu doğrultuda kurduğu ittifaklarına (cephe) son vererek, yeniden eski görüşlerine dönmüştür. Yalnız bu uluslararası destekle ve Suriye gibi devletlerin belirli düzeyde yardımını sağlayarak olmuştur. Ayrıca IKDP'nin faaliyet gösterdiği bölgede kamp kurma, barınma, Türkiye'ye sızma ve eylem koyma olanağını bulmuştur.

Yani PKK, 12 Eylül öncesinden farklı olarak, yurtdışında kadro anlamındaki toparlanmasıyla birlikte çeşitli devlet, kuruluş ve ulusalcı hareketlerle bağ kurmuş, onlardan yardım alma olanağı yaratmıştır.

KDP ile kurulan ilişki sonucu, Suriye'de bulunan güçlerini Irak Kürdistanı'na taşımıştır. Saldırı hattı olarak Kürdistan'ın Irak sınır bölgesini seçmiştir. Elbette ki bunun, eylemleri gerçekleştirme ve sürekliliğini sağlama çerçevesinde avantajları inkar edilemez. En azından IKDP'nin denetiminde bulunan bölge, PKK

için cephe gerisi fonksiyonunu yüklenmiştir. (Tabii IKDP ile ilişkilerinin devamı durumunda.)

Her ne kadar sivil cunta, eylemlerin başında Barzani'nin eylemlerin içinde ve eylemlerle ilişkisi olmadığı şeklinde açıklamada bulunmuşsa da, bunun doğru olmadığı sonradan anlaşılmıştır.

Barzani, İran tarafından Saddam'a karşı desteklenmektedir.

Bölgede meydana gelen kamplaşmada İran, Suriye ve bölgenin dışında olmasına rağmen Libya, anti-emperyalist devletleri meydana getirmektedirler.

Dolayısıyla Barzani hareketi de bu kamplaşmada, çıkarlarından dolayı ilerici (anti-emperyalist anlamda) denilen grupların yanında yer almaktadır. Bölge dengelerinin değişmesi durumunda, tam zıddı kampta yer alacağı gibi...

Kürdistan tarihinde bunun örneklerine rastlanmıştır. Bundan sonrasında da olmaması için neden yok.

IKDP, bölgenin ilerici kanadı yanında yeralması çerçevesinde silahlı mücadeleyi savunan PKK ile ilişkiye girmiştir.

Türkiye Kürdistanı'nda başlatılacak askeri harekat için en uygun bölge, hem komşu devletler, hem de uluslararası ilişkiler açısından, Irak Kürdistanı'nın Barzani bölgesidir.

Dolayısıyla Kürdistan genelinde (tüm parçalar dahil) ayrı ayrı ve bağımsız faaliyet gösteren Kürt milliyetçi örgütleriyle ilişkileri ve ittifakları ya da tersi bölgenin devletler arasında güç dengelerine göre olmuştur.

Bölge devletleri ise, Kürt örgütleriyle ilişkilerinde çıkarları doğrultusunda hareket etmekte, dengelere göre ya ilişkilerini daha ileri boyutlara vardırmakta, ya da en aza veya tümden kesmeye indirgemektedir.

Ulusalcı hareketlerin emperyalizmin genel çıkarlarına zarar verdikleri ve ulusal ezilmişlikten kurtulup kendi bağımsız devletlerini kurma yolundaki mücadelelerinde anti-emperyalist mücadelenin genel çıkarlarına zarar verip onunla çelişmedikleri sürece, ilerici devletlerden yada başkalarından yardım görmeleri ve destek almalarının karşı çıkılır tarafı yoktur.

Belirttiğimiz gibi sorun; desteğin kimlerden geldiği değil -bu da önemlidir ama- asıl mesele, hareketin genelde kimlere ve hangi güçlere karşı geliştiğidir.

Emperyalistlerin ve gerici rejimlerin kendi aralarındaki çelişkilerden yararlanmak, M-L bir yaklaşımdır.**(3)** Dipnotlarda yazılı örneklere bakıp Mao'yu ve Stalin'i emperyalistlerin bir kesimine karşı diğer kesimi ile ittifaklara girişmelerinden dolayı haksız bulabilmek mümkün mü? Her iki liderin de ittifaklar konusunda doğru taktikler izledikleri savaş sürecinde ve sonrasında kanıtlanmıştır.

Bu çerçevede PKK'nin bölge devletlerinden ve Barzani hareketinden yardım görmesi ve bunlarla ilişki içinde bulunması yanlış değildir.

Barzani hareketi, şimdiki bölge konjonktüründe en genelde anti-emperyalist

(3) Mao'nun halk savaşında Japon emperyalizmine karşı Çan-Kay-Şek'le anlaşması gibi, yine Stalin'in 2.Emp. Paylaşım Savaşı'nın başlamasından hemen önce Hitler'le karşılıklı saldırmazlık anlatması yapması ve Sovyet Halkının savaştan iki yıl uzak tutulması, savaşa hazırlık yapması ve Hitler faşizminin Sovyetlere saldırması üzerine, Stalin'in bu kez de çıkarları Hitler'e karşı olan diğer emperyalist ülkelerle Hitler saldırganlığına karşı ittifaka girmesi gibi.

durumdadır. Yalnız yapısından kaynaklanan nedenlerle diğer konularda gericidir.

PKK'nin aldığı yardımlar ve gördüğü destekler, gericiliğin-emperyalizmin-değirmenine su taşımadığı sürece yerindedir. Hele bunları Türkiye Kürdistanı'yla sınırı bulunan devlet ve hareketlerle düşünürsek, ilişki ve desteğin öneminin, ulusalcı hareketler açısından daha da anlaşılır olduğu görülür.

Kürt Ulusalcı Silahlı Hareketi PKK Desteklenmelidir

Türkiye, emperyalizmin hükümranlığı altında yeni-sömürge, iki uluslu (Türk-Kürt) bir devlettir. Ortadoğu dengeleri, emperyalizmin çıkarlarının dayatması sonucu, bölge jandarmalık rolüne soyundurulmak için hazırlanmaktadır.

Türkiye'nin bu yeni konuma hazırlanması -hem bölge halkları, hem kendi halklarımız açısından Kürt-Türk emekçi kitlelerinin temsilcisi M-L harekete, ezilen Kürt ulusunun ulusalcı planda temsilcisi Kürt yurtsever hareketlerine ve emperyalizme karşı olma anlamında, Türk küçük burjuva radikallerine en genelde emperyalizme karşı mücadelede, geçmişe kıyasla daha fazla görevler yüklemektedir.

Bundan dolayı halklarımızın kurtuluşu uğrunda devrimci ortak silahlı mücadele vermek her geçen gün daha çok kendisini dayatmaktadır. Silahlı mücadele, emperyalizmin ülkede varlığından (gizli işgal esprisi) kaynaklanan nedenlerle, halklarımız için bir zorunluluk halini almıştır.

Emperyalizmin ülkede varlığı, o ülkede bulunan devrimci ve yurtseverlerin ona karşı başlatacakları silahlı mücadelenin daha başından itibaren ön koşuludur.

Ne revizyonist ne de silahlı mücadeleyi temel almayan pasifist-oportünist teorik tespitleri ve mücadele çizgileri, 3. bunalım döneminde emperyalizmin yeni sömürge ülkelerdeki konumu ve buna karşı verilecek silahlı mücadelenin teorik tahlillerini inkar etmesi, silahlı mücadelenin temel alınması gerçeğini değiştirmez.

Kürdistan'da PKK'nin 84 Ağustosunda başlattığı silahlı eylemlere yukarıda yazılı M-L çerçevede yaklaşılmalıdır.

Silahlı ulusalcı hareketin emperyalizm ve onun bölgedeki uzantısı gerici-faşist rejimlerine karşı konumu itibariyle yeri bilinmelidir.

Bir silahlı hareket, emperyalizmin bölge çıkarlarına genel anlamda karşı mıdır, yoksa tersine emperyalist çıkarlara hizmet mi ediyor? Buna verilecek yanıt, o hareketin M-L nezdinde konumunu ortaya koyacak ve desteklenir bir hareket mi, değil mi olduğu anlaşılmış olacaktır.

Şayet bir hareket sınıfsal niteliği ne olursa olsun emperyalizmin genel çıkarlarına zarar veriyorsa o hareket bu yönüyle desteklenmelidir. Sorun bu platformda ele alınmalıdır. İşte bu noktada Kürt yurtsever hareketi PKK'nin Eruh-Şemdinli baskınlarıyla başlayan ve süren silahlı eylemleri desteklenmelidir. Bir hareketi ilerici ve haklı yönlerinden dolayı desteklemek, onu her yönüyle (gerici) desteklemek anlamına gelmemelidir.

M-L tarafından desteklenebilecek ilerici hareketler olacağı gibi, desteklenmeyecek ölçüde gerici ve haksız platformda bulunan ve emperyalizmin çıkar-

larına hizmet eden hareketler de vardır.

Bir hareketi ilerici ve haklı yanlarından dolayı desteklemek ya da yine aynı nedenlerle başkalarından destek almak doğru bir yaklaşım tarzıdır.

Bu çerçevede PKK ulusal ezilmişliğin ezen ulus şovenizmine karşı kendi "ulusal devletini" kurmada ifadesini bulan, özünde egemen güçler ittifakını oluşturan oligarşiye ve emperyalizme karşı mücadele vermektedir.

Bulunduğumuz ülke koşullarında emperyalizm ve oligarşiyi hedeflemeyen bir mücadele hattı, ne Kürt ne de Türk halkı nezdinde kitleleri kucaklayamaz ve halklarımızın gerçek kurtuluşunu sağlayamaz.

Emperyalizme karşı gelişmeyen bir hareket ulusal planda ezen ulusa karşı halk kitlelerinin desteğini alıp kendi ulusal devletini kursa bile, emperyalizmi hedeflemediğinden onun sömürgesi olmaktan kurtulamaz.

Eylemler ve çatışmalar, en genelde Kürt yurtseverlerinin küçük burjuva içerikte, ezen ulus gericiliğine ve halklarımızı iliğine kadar sömüren oligarşiye karşı silahlı temelde Kürt ulusunun kendi devletini kurma amacıyla ulusal çerçevede tavır alıştır. İlerici ve demokratik yanıyla ezilen ulusun silahlı sesidir. Açık faşizmle halklarımızı yöneten sivil cuntaya karşı silahlı muhalefet odağıdır, ezilen Kürt ulusuna, ulusal devletini kurma mesajıdır.

M-L'lerin Ulusal Soruna Yaklaşımı Doğru Temelde Olmalıdır

Ulusal soruna doğru bir temelde yaklaşılmayınca, hata yapma ihtimali artmakla kalmayıp, istemeyerek de olsa, zaman zaman egemen iktidarların destekleyicisi durumuna düşmek mümkündür. Bu, bazen onun doğru olmayan yanlış ve gerici yanlarını desteklemekte, bazen de yanlışlıklarına karşı çıkıyorum adına, doğruluklarına karşı çıkmakta ifadesini bulur.

Sorun; ne milliyetçiliğin (her türlüsü) özünde yatan proleter sınıfının genel çıkarlarına karşı olma, onun sınıfsal mücadelesine zarar verme ve ulusal düşmanlıkları koruyarak, milliyetler arasına çitler örüp, iki ulus proletaryasını karşı karşıya getiren milliyetçi görüşleri ve ondan kaynaklanan hareketleri yukarıda belirtilen yanlarıyla savunmak ve desteklemek, ne de temel yaklaşımlarında yanlışlık yatıyor diye milliyetçiliğin her türlüsüne, gerici yanlar taşımakla birlikte, ilerici, anti-emperyalist yanlar taşıyan ve bu yanlarıyla emperyalizme zarar veren hareketleri mahkum edip, onu bütünüyle gerici ve haksız saymaktır.

Ezen ulus milliyetçiliği ile ezilen ulus milliyetçiliği aynı şeyler değildir. Birinin kaynaklandığı milliyetçilik, kendi dışındaki ulusları baskı altına alma ve onların gelişmesini engellemektir. İkincisi ise, birincisinin tersine, ulusal baskıdan kurtulmak ve ulusal gelişimini tamamlamak için ayrı devlet kurmak dahil, kendi kaderini birinciye bağlı kılmadan belirlemektir. Yukarıda yazılı olan milliyetçi hareketlere karşı M-L teorisinin yaklaşım tarzını sunduktan sonra, şimdi gelelim bu konuda genel olarak 12 Eylül sonrası bazı hareketler tarafından geliştirilmeye çalışılan yanlış teorik görüşlere:

Sol hareketler içinde kendilerine M-L diyen hareketlerden bazıları, özellikle 12 Eylül sonrası Kürdistan konusunda görüş değiştirerek, yeni tahlillerde bulundular. Bu tahliller ışığında, Kürt yurtsever hareketlerine de bakış açıları değişmeye başladı. Bunu, son dönemlerde çıkan bildiri ve çeşitli yayınlarda görmek

mümkün.

Kurtuluş'un Kürdistan'a ilişkin ulusal programına koyduğu Kürdistan'ın Türkiye'nin sömürgesi olduğu tespiti, 12 Eylül öncesinin saptamasıdır.

Buna 12 Eylül sonrası yeni hareketler eklendi. Yenilerin hepsi soruna aynı doğrultuda yaklaşmamakla birlikte, aralarında bazı benzerlikler bulunmaktadır. Bazıları "cephe" kurarak ve cephe içinde yurtsever örgütlerden birine yer vererek, bu örgütü Kürdistan'ın meşru temsilcisi saymışlardır. (DY, PKK, İşçinin Sesi, Dev-Savaş, TKEP, Emekçi, SVP'nin içinde yer aldığı cephe).

Bazıları da K. Hareketi gibi Kürdistan'ı Türkiye'nin sömürgesi olduğu tespitini yapmıştır.

Kürdistan'ı sömürge statüsüne indirgeyen hareketler, Kürt milliyetçilik olgusunu okşayarak Kürt devrimcilerini kazanmak istiyorlar. Öyle ya "bakın biz de sömürgeciliği kabul ettik" masalıyla, Kürt yurtseverlerini saflarına çekmek hesabındadırlar.

12 Eylül öncesi iki halkın ortak örgütlenmesi ve mücadelesini savunan, ne var ki, Kürdistan'da ulusalcı hareketler karşısında varlıklarını gösterecek duruma dahi gelemeyen, (denilen döneme, Kürdistan'ı sömürge olarak saptayan Kurtuluş dahil) çok sınırlı sayılabilecek istisnalar dışında bu siyasi hareketler Kurtuluş'un bu konudaki olumsuz deneyini görmezlikten gelerek sömürgecilik teorisine sarıldılar. Oysa Kürdistan'da var olmanın Kürt emekçilerini örgütlemenin doğru yönteminin sömürgecilik tespitinde yatmadığını, bunun **milliyetçiliği meşrulaştırıp** onu güçlendirdiğini ve yeni milliyetçi örgütler (Kurtuluş'tan ayrılan Tekoşin gibi) doğurduğunu ilk gösteren ve bu konuda deney sahibi KSD gibi yaşayarak da olsa anlayacaklardır. Öyle ya, bir yandan tespitlerinde (sömürge tespiti) Kürtleri saflarına çekmenin politik hesaplarını yapacaksın, ama diğer yandan yine aynı nedenlerle parçalanmaya uğrayıp yeni bir ulusalcı (Tekoşin'i) doğuracaksın.

Kurtuluş'un ve ulusalcı hareketlerin sömürgecilik teorisi, anti-Leninist sömürgecilik teorisidir. İşte bu teori, bu nedenle yanlış ve ezilen ulus milliyetçiliğine hizmet eder, proletaryanın sınıfsal çıkarlarını yadsır.

Bu tespit sömürgecilik konusundaki yanlışları bir yana, günümüz koşullarında, ezilen ulus milliyetçiliğinin teorik ve ideolojik dayanaklarının temelini oluşturmaktadır. Bu nedenle bilinçli proletarya, ulusal meselede ideolojik ve teorik tespitlerini ezilen ulus milliyetçiliğinin temel dayanaklarına yöneltmelidir.

Soruna bu çerçevede yaklaşmayan bir mücadele çizgisi, ulusal sorunu ezilen ulus milliyetçi hareketlerine teslim eder, onu meşru kılar, dolayısıyla bu yaklaşım tarzı M-L yaklaşım olamaz. Sömürgecilik tespiti, Kürt milliyetçi eğilimleri etkiler, onları doğru yoldayız düşüncesine sevk edebilir. Milliyetçi temelde mücadele yürütme, emekçi halkların ayrı ayrı mücadelesini ve halklarımızın (Kürt ve Türk halkı) **(4)** emperyalizme karşı ortak örgütlenmesi ve mücadelesini bölen, bunun yaygınlaşmasında meşru zemin yaratan fonksiyona sahiptir.

---

(4) Halkımız ve halklarımız kavramlarını aynı anlamlarda kullanırız. İkisini de kullanmak yanlış değil. Gerçekte, Kürt ve Türk halklarının emekçi kesimlerinin temsilcisi olma sıfatıyla halkımız kavramı daha uygun. Biz yazılarımızda her ikisini de kullanmakta sakınca görmüyoruz.

Bu tespitin yapılması, birlikte mücadele ve birlikte örgütlenmenin şartlarını en aza indirger. Çünkü bu tespit, muhteva olarak ülkenin somut tarihsel şartlarında ayrı örgütlenmenin ve ayrı mücadele etmenin objektif koşullarının varlığıyla birlikte, tek başına kurtulmanın gerçekleştirilebileceği görüşünün doğruluğunu getirir. (Ki bu yanlıştır. Bu çerçevede ortak örgütlenme çabalarının objektif koşullarını ortadan kaldırır.)

Kürt milliyetçiliğinin ulusal sorunda sömürge-sömürgecilik teorisine sarılmasının temelinde ayrı örgütlenmenin meşrulaştırılması ve ulusal sorunda M-L teorisinin inkarı yatmaktadır.

Ezilen ulus milliyetçiliği dahil her türlü milliyetçilik proletaryanın sınıf mücadelesine zarar verir. Ve çok uluslu devletin proletaryasını ve emekçilerini emperyalist işgali (gizli işgal esprisi) ve oligarşinin sömürüsü, talan ve Kürt ulusuna uyguladığı ulusal baskıya karşı parti, sendika, dernek düzeyine kadar böler, sınıf düşmanlarına karşı onu güçsüz bırakır. İki ulusun proletaryasını karşı karşıya getirir ve onlara burjuva milliyetçi ideolojisini empoze eder, proleter sınıf bilincini köreltip dumura uğratır.

M-L hareketler her konuda olduğu gibi, ulusal soruna da proletaryanın sınıfsal perspektifiyle yaklaşır. Çözümü bu perspektif doğrultusunda arar. Milliyetçiliğin her türlüsünün sonuçta yaratacağı çözüm, son tahlilde de ilk tahlilde de kapitalizme ve onun sınıfsal çıkarlarına hizmet edeceğini bilir.

Ulusalcılık, kapitalizmle birlikte toplumların tarih sahnesine çıkmıştır ve onunla birlikte tarihe karışacaktır. Yerine, proletaryanın iktidarı alıp, diktatörlüğünü kurduğu sosyalist bir ulus doğacaktır.

Buradan da anlaşılacağı gibi, M-L'in arzuladığı ulus, sosyalist ulustur.

Bunun gerçekleşmesi, proletaryanın sınıf mücadelesiyle burjuvaziyi alaşağı etmesiyle olur.

Proletaryanın mücadelesi, düşmanına karşı ideolojik ve politik olarak her türlü mücadele yöntemini yadsımadan sürer. Aynı şekilde proletaryanın ulus şovenizmine ve ezilen ulus milliyetçiliğinin ilerici ve demokratik yanını desteklemekle birlikte, onun gerici ve sınıf çıkarlarına zarar veren yanına karşı da mücadele eder. Sınıf çıkarlarını ezilen ulus milliyetçiliğine kurban etmez. Ezilen ulus milliyetçiliği ideolojik tezahürüne karşı mücadele eder. Aynı şekilde ezen ulusun sosyal şovenlerine karşı da mücadelesini bir an olsun elden bırakmaz. Bunun da proletaryanın çıkarlarına zarar verdiğini ve emekçi sınıfı parçalayacağını bilir.

Sosyal şovenizm, proletaryanın saflarında burjuva eğilimli bir akımdır. Proletaryanın sınıf çıkarlarını yadsır, onun yerine kendi ulusal burjuvazisinin çıkarlarını, diğer ulus burjuvazisi karşısında savunur. Proletaryayı, burjuva çıkarları uğruna birbirine kırdırmayı savunur.

Sosyal şovenizm ile şovenizm, ezilen ulusa karşı temelde aynı sınıfın -ezen ulus burjuvazisinin- çıkarlarını savunurlar. Bunlardan birincisi, bunu proletaryanın saflarında, proletaryanın çıkarı iddiasıyla yapar. İkincisi ise, burjuva sınıfının saflarında burjuva çıkarları için yapar.

Sosyal şovenizm genel anlamda ulusu savunma çerçevesinde, ezilen ulus milliyetçileriyle de benzerlik içine girerler.

Her ikisi de -bir farkla- burjuvazinin genel çıkarlarına hizmet ederler.

Sosyal şovenizm, ezilen ulusa karşı ezen ulus çıkarlarını, ezilen ulus milliyet-

çiliği de ezen ulusa karşı kendi ulusal burjuva çıkarlarını savunur.

Elbetteki sosyal şovenist politikanın ezilen ulusa karşı, ezmeye dayanan gerici yanıyla, ezilen ulus milliyetçiliğinin ezene karşı mücadelesinin ilerici ve demokratik muhtevası gözardı edilemez. Ve bunlardan birincisine bütünüyle karşı çıkıp tavır alınırken, ezilen ulus milliyetçilerinin ezilmişliğe başkaldırışı desteklenir.

Sosyal şovenizm konusunda M-L iddialı Kürdistan'ı Türkiye'nin sömürgesi diye tahlil eden Kurtuluş vb. kendi dışındaki hareketleri anti-sömürgeci (Kürdistan'ı sömürge kabul etmeme anlamında) tespitlerinden dolayı sözümona mahkum etmektedirler.

Yukarıda da açıklandığı üzere, sömürgecilik tespiti yapanlar ya sosyal şovenizmin M-L literatürdeki anlamından habersizdirler ya da Kürdistan'a yönelik politik hesaplarından dolayı bu kavramı dışlarındaki sola angaje etmek istiyorlar.

Devrimci Hareket Söylediği Gibi Pratiğe Geçirmiştir

Bir silahlı hareket, emperyalizmin bölge çıkarlarına genel anlamda karşı mıdır, yoksa tersine emperyalist çıkarlara hizmet mi ediyor? Buna verilecek yanıt, o hareketin M-L nezdinde konumunu ortaya koyacak ve desteklenir bir hareket mi, değil mi olduğu anlaşılmış olacaktır..

Bir hareketi ilerici ve haklı yönlerinden dolayı desteklemek, onu her yönüyle (gerici) desteklemek anlamına gelmemelidir.

Sosyal şovenistlik, her zaman açıktan kendi burjuvazisini savunarak siyasal sahnede boy göstermez, değişik görünümler altında ortaya çıkabilir.

Türkiye Kürdistanı, Türkiye'nin herhangi bir bölgesi gibi ele alınamaz. Ezilen ulusal özellikleri ve ayrı bir ulus olduğu gerçeği hiçbir zaman gözden uzak tutulmamalıdır. Ortak örgütlenme adına, ezilen ulusun ulusal özellikleri, ulusal baskı altında tutulmuşluk durumu, kendi kaderini kendisinin özgürce belirleme hakkına sahip olduğu yadsınamaz. M-L bir hareket, iki uluslu bir devlette ezen ve ezilen ulusun halkını devrimci hareket saflarında birleşik ortak bir örgüt etrafında, örgütlemek istiyorsa, her iki ulusun ulusal özelliklerini, ezilen ulusun özgül durumunu hesaba katarak, örgütlenmede gerekli esnekliği yaratabilmelidir.

Merkezi örgütün Kürdistan bölge komitesi, hem örgütlenmede, hem de mücadele hedeflerinin seçilmesinde ezilen ulusun ihtiyaçlarına cevap vermeli, manevra kabiliyetine sahip olmalıdır.

Merkezi örgütlenme içerisinde Kürdistan örgütlenmesine tanınan esneklik merkezi örgütlenme ile çelişmeyecektir. Tam tersine, merkezi örgütlenmeyi pekiştirici fonksiyona sahip olacaktır. Kaldı ki, başka türlü hareket etmek, ezilen ulusun ulusal varlığını ve ulusal baskı altında tutulduğunu inkar etmek olur. Örgütlenmede ve hedeflerin seçilmesinde salt "Türk" olgusuyla hareket etmek, Kürdistan'ı Türkiye'nin herhangi bir bölgesiymiş gibi ele almak, hangi görünüm altında olursa olsun, adı şovenizmdir. Demek ki bilerek ya da bilmeyerek, M-L adına da sosyal şoven konuma düşülebilir. Kürt yurtseverleri, ulusal soruna M-L temelde yaklaşan siyasetlerin bu tespitlerinden hareketle "sosyal şoven" demektedirler. Bunlara göre ortak örgütlenmeyi ve mücadeleyi savunanlar (sömürgeci

tespiti yapanlar dahi) sosyal şovendir. Bu hareketlerin sosyal şovenlikten kurtulabilmeleri için, en başta ulusal sorunun M-L çözümünü bir tarafa bırakıp, bulunulan aşamada iki uluslu devletin bünyesinde yer alan Kürt ve Türk halklarının ayrı örgütlenmesini savunmak ve Kürt yurtseverlerini Kürdistan'ın tek temsilcisi olarak tanımak, Kürdistan'daki M-L örgütlenme ve faaliyetlerine son vermeleriyle mümkün olacaktır. Yurtseverlerin milliyetçiliklerini meşrulaştıracak ve onun bu yanına karşı ideolojik mücadele verip, onu Kürdistan'da mahkum etme doğrultusunda çaba sarfetmeyecek M-L bir hareket, milliyetçiliği meşrulaştıracak teorik her tavizi, bu konuda M-L ilkelerde yeni tavizleri beraberinde getirecektir.

İki Uluslu Türkiye'nin Ulusal Sorunu, M-L Çözümü

Ulusal sorunun çözümünde izlenecek ve hedefe varacak, emperyalizm ve oligarşiyi geriletecek çizgi, nasıl bir yol izleyecektir?

Bu sorunun yanıtı, milliyetçilik temelinde yaklaşan hareketlerle, sınıfsal temelde yaklaşan M-L hareketleri birbirinden ayırt edecektir.

Kürt ve Türk halkları emperyalizm ve oligarşinin baskı ve sömürüsü altında yönetilmektedir. Kürt ulusu üzerindeki milli zulmün ve ulusal baskının kaynağı da budur.

Halklarımızın baskı ve sömürüden, emperyalist hegemonyadan kurtulması, özel olarak Kürt halkı üzerinde, uygulanan ulusal baskıya son verilmesi, emperyalizmin ve oligarşinin halklarımız tarafından yenilmesiyle mümkündür. Diğer bir deyişle halkımızın kurtuluşu, (Kürt ve Türk halkı) anti-emperyalist anti-oligarşik Demokratik Halk Devrimi (DHD)nin gerçekleşmesiyle sağlanır. Bu devrim, Kürt halkı üzerinde uygulanan ulusal baskıya da son verecek, ona özgürlüğünü kazandıracaktır.

Ulusal sorun, DHD sürecinin önemli bir halkasıdır, ama temel halkası değildir. Yani halkımızın devrimci mücadelesinin gelişmesinde ve ilerlemesinde temel engel, ulusal sorun değildir. Tersine devrimin önündeki diğer sorunlar çözümlendikçe, ulusal sorunun çözümü doğrultusunda adımlar atılacak, mücadelenin seyri içinde Kürt ulusu üzerindeki ulusal baskı, baş çelişmenin çözümü doğrultusunda ilerlemeler kaydettikçe azalacaktır.

Oligarşinin iki halkı birden ve aynı anda farklı olmayan biçimlerde sömürmesi, halkımızın mücadelesini tek potada eritmektedir.

Kürt ulusunun hem emperyalist sömürüden ve hem bununla yakın ilişki içinde bulunan ulusal baskıdan kurtulmasının ve bağımsız devlet kurma hakkı dahil, ulusal sorunun çözülmesinin devrimci yöntemi, temel hedefe vurmaktan geçmektedir. Hedefin yanlış seçilmesi ya da hedefin daraltılması, Kürt halkının kurtuluşunu sağlamayacaktır. Hedef daraltıldıkça, düşmanın tüm gücü değil, onun kısmi gücü hedefe alınmış olur.

Soruna, ulusal perspektifle bakarak onun sınıfsal yanını bir tarafa itmek, ulusal Kürt hareketini Türk emekçi sınıfının sınıfsal mücadelesinden koparacak, onu oligarşinin gücü karşısında yalnız bırakacaktır. Bu durum aynı zamanda Türk emekçilerini Kürt emekçilerinden koparacak ve onun gücünü bölecek, onları da oligarşi karşısında Kürt emekçilerinin enerjisinden ve mücadele potansiyellerinden mahrum bırakacaktır.

Bu durumda karlı çıkan elbette ki egemen güçler ittifakı olacaktır.

Kürdistan'ın her parçasının, diğer parçalara tabi olmadan ulusal mücadeleyi kendi bulunduğu parçada bağımsız yürütmesi, Kürdistan'ın objektif durumunun günümüzdeki tezahürü olarak kabul edilmelidir. Her ne kadar bu durum mücadeleyi bağımsız olarak sürdüren ulusal hareketlerin savaşma gücünü ve katılım potansiyelini azaltıyorsa da, her parça bünyesinde bulunduğu çok uluslu devletin diğer-ezen-ulus halkıyla birlikte ortak düşmana karşı savaşma gücünü ve potansiyelini arttırmaktadır.

İçinde bulunduğumuz tarihsel, siyasal, sosyal, askeri ve ekonomik konjonktürde halkımızın oligarşiye karşı ortak mücadelesi ve ortak örgütlenmesi, devrimi gerçekleştirmek için zorunludur.

Nitekim bu zorunluluğu PKK de 12 Eylül sonrası "cephe" ile ilgili çıkardığı yazılarda görmüş, tek başına ne Kürt ne de Türk halkının kurtuluşunu gerçekleştiremeyeceği gerçeğini belirtmiştir. 12 Eylül yenilgisini, Kürt ve Türk halkının birlikte mücadele etmemesine bağlamıştır. Bu durumu yenilginin belirleyici öğesi olarak göstermiştir.

Bu saptama, belirli sınırlar içinde doğrudur. Yalnız faşist cuntanın programını uygulaması sonucunda ulusal ve devrimci hareketlere vurduğu darbelerle etkisiz duruma getirmesinde birinci derecede etken PKK'nin belirttiği gibi halkımızın cuntaya karşı mücadelesinde birleşmemiş olmasından kaynaklanmıyordu. Sorunun bu çerçevede ele alınması, bazı gerçekleri perdelenmesine yol açma çabasından başka bir şey değildir.

Bir kere 12 Eylül öncesi ne Kürt ne Türk halkı; cuntaya karşı direnecek ve onun gelişini engelleyecek sübjektif şartlara sahip olmadıkları gibi bilinçleri de bunu göğüslemeye yeterli değildi. Bırakalım cuntaya karşı ayaklanmasını, genel kitle katılımı olarak her şeye rağmen, düzen partilerini destekliyor, onların peşinden gidiyordu. Nitekim cuntanın can güvenliğine sahip çıkması, demagojisi ve devrimci hareketleri sindirmesi, halkta can güvenliğini sağladığı görünümü yaratınca, başta halkın büyük bir kesiminin desteğini almasına yol açmıştır. Cuntaya karşı olan kesimler ise, cuntanın baskı ve şiddetiyle devrimci hareketlerin sindirilmesine paralel olarak sinmiştir.

PKK, birlik olma sözünden örgütlü siyasal hareketleri kastediyorsa, bu türden bir birliktelik tek başına solun yenilgisini engelleyemezdi. Cuntaya karşı tavır, ona karşı gerekli mücadeleyi verme ve sola yönelik programını bozmak için hareket platformu yaratma, örgütler arası birliği yaratmanın ön koşuludur. Yoksa birlikten sözetme gibi soyut savlar peşinden koşmak, gerçek birliği yaratacak anti-cuntacı muhtevada bir mücadele platformu oluşturmadan ve pratikte cuntaya karşı mücadele etmeden yenilgi nedenini birlik olmamaya dayandırmak, kendisinin de ortak olduğu cuntaya karşı tavırsızlığa, mücadeleyi belirli bir dönemle sınırlı da olsa (sivil cuntaya kadar) tatil etmeye vardıran, devrimci olmayan tutumuna herkesi ortak etme çabasından başka bir şey değildir.

Yani geleneksel solun zor şartlar (cunta) karşısında geleneksel sağ tavrıyla, yine Kürdistan'daki ulusalcı hareketlerin geleneksel soldan farklı olmayan tavrı, solun ve Kürt yurtsever hareketlerinin darbeler yemelerine ve tümden dağılmalarına ya da faaliyetlerini cuntayı rahatsız etmeyecek en az mücadele düzeyine indirgemesine yol açmıştır. Bu durum, Kürt ve Türk halkının cuntanın yoğun bas-

kı ve terörüyle sindirilmesinde, ayrıca Kürt halkının 12 Eylül öncesine kıyasla göreli olarak aşırı derecede, cuntanın faşist, ırkçı, şovenist propagandasıyla asimilasyona tabii tutulmasına yol açmıştır.

PKK de dahil olmak üzere, Kürdistan'da diğer yurtsever hareketlerden hiçbiri, 12 Eylül sonrası -84 Ağustos Eruh-Şemdinli askeri eylemlerine kadar- Kürdistan'da klasik faaliyetleri dahi ya çok sınırlı ya da hiç yürütmemişlerdir.

Ulusalcı temelde gelişecek ve Kürdistan'ın kurtuluşunu gözetecek bir hareket, bulunduğumuz süreçte, tek başına Kürt halkının ulusal kurtuluşunu hedeflediğinde, güçler dengesinin ve koşulların elverişsizliğinden vb. dolayı bunu gerçekleştiremez.

Şimdiki süreç ve halklarımızın kurtuluşu, emperyalizme ve oligarşiye karşı ortak mücadele ve örgütlenmeden geçiyor. İkincisi olmadan birincisi olamaz.

Türkiye'de ulusal sorunun çözümü ve Kürt halkının kendi kaderini özgürce belirlemesi, anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimde yatmaktadır. Günümüz koşullarında emperyalist hegemonya bertaraf edilmeden oligarşinin baskı ve sömürüsüne son verecek strateji ve taktik izlenmeden, Kürt halkının ulusal kurtuluşunun gerçekleşmesi düş olmaktan öteye gitmez.

Halklarımızın düşmanı ortaktır. Yeni sömürge durumundaki iki uluslu Türkiye'nin halkı ile oligarşi ve emperyalizm arasındaki temel çelişmenin çözümü Türk ve Kürt halklarını sömürü ve baskıdan kurtaracaktır. Ulusal sorunun çözümü, yeni sömürge bir devlette ancak devrimle gerçekleşecektir.

Oligarşinin ve emperyalizmin aşağıdan yukarıya halkımızın devrimci girişimiyle yenilgiye uğratılması, Kürt halkına kendi kaderini özgürce belirleme ortamı yaratacaktır. Bu konuda hiçbir dayatma kabul edilemez. Kürt halkı isterse ayrı devlet kurarak bağımsızlığını sürdürebilir.

Şayet sorun, ayrı devlet olup ulusal bağımsızlığı sağlamaksa, bunun en az zahmetli, en kısa ve en doğru yolu, DHD gerçekleştirecek doğrultuda hareket etmek ve ulusal bağımsızlığın önündeki engelleri -oligarşiyi- yenmektir.

M-L'ler, ulusal soruna yurtsever düzeyde yaklaşamaz. Sınıfsal perspektifle soruna yaklaşır, onu proletaryanın çıkarlarına en uygun biçimde çözmeye çalışır.

Şimdiki tarihsel kesitte ve iki uluslu devletin emperyalizme karşı konumunda, Kürt sorununu ön plana çıkartıp bu doğrultuda hareket ederek, emekçi halkımızın ortak mücadelesine karşı çıkan ve onun önüne ulusal çitler ören bir anlayış, ifadesini -adına ne denirse densin- M-L değil, Kürt yurtseverliğinde (milliyetçiliğinde) bulur. Bir ulusun salt ezilen ulus durumunda bulunması, onun tek başına hareket etmesine meşruluk kazandırmaz.

Halklarımızın kurtuluşu (DHD) önündeki engel, ulusal sorunu çözememiş olması değildir. Şayet bulunduğumuz tarihsel evrede halklarımızın devrim doğrultusundaki mücadelesini engelleyen olgu, Kürt ulusal sorunu olsaydı, soruna farklı temelde yaklaşılır, ulusal sorunun çözümünü DHD aşamasına kadar götürmezdik. Bu durumda doğru yaklaşım, DHD'nin önünü açacak engellerin (ulusal sorunun) ortadan kaldırılması doğrultusunda güçleri seferber etmek olurdu.

Oysa ulusal sorun, Türkiye devriminin önünde "temel öneme" sahip bir sorun değildir. Ama devrimin çözmesi gereken önemli sorunlardan biridir.

Ne var ki, ulusal sorun süreç içerisinde gelişir ve farklı boyutlara varırsa, durum değişebilir. O zaman artık bu sorun halkımızın devrimci mücadelesini en-

gelleyen ve onun gerçekleştirmek zorunda olduğu DHD önünde, birinci derecede engel olmaya başlamış demektir. Bu noktadan sonra proletarya bu sorunun üstesinden gelmedikçe devrimini gerçekleştiremez, bu doğrultuda atılım yapamaz.

Durumun bu hale gelmesi, Türk proletaryasına öncekinden farklı görevler yükleyecektir. Türkiye proletaryasının görevi, ezilen ulus proletaryasının ayrı örgütlenmesine, ayrı mücadele etmesine yardımcı olmak ve bu yöndeki gelişmeleri desteklemek, ezen ulus içinde bu doğrultuda mücadeleyi yoğunlaştırarak, egemen güçlerin, ulusal baskı konusunda her atılımını boşa çıkarmaktır. Bunu yapmayan ezen ulus proletaryası, kendi kurtuluşunu gerçekleştiremez ve kendini kapitalist kölelik zinciriyle hakim güçlere bağlıyor demektir.

Belirli bir tarihsel döneme doğru diye ileri sürülen çözümün, değişik bir kesitte yanlış hale gelebilmesi mümkündür. Herhangi bir çözüm biçimini mutlaştırarak zaman ve mekan kavramını hesaba katmadan, onu değişmez, mutlak tek çözüm yolu olarak ele almak idealizmdir.

Desteklenmesi Gerekli Hareketler, Emperyalizmin Genel Çıkarlarına Zarar Veren Hareketlerdir

Şimdiki evrede ortak örgütlenme, M-L bir yaklaşım tarzı olmasına rağmen, Kürt ulusalcı hareketlerinin ulusal muhtevada egemen güçler ittifakına karşı başlatacakları silahlı mücadele, en genelde emperyalizm ve onun ittifak kanadının çıkarlarına zarar vereceğinden, M-L tarafından "ulusalcı hareketler proleter olmaktan uzaktır" deyip, ulusalcı hareketler önüne barikatlar kurulmamalı, engeller oluşturulmamalıdır.

Saptanan ve pratiğe aktarılan mücadele çizgisinin yanlış olması, onun desteklenmemesi anlamına gelmez. Aşağıdaki örnek, çokça verilmesine rağmen, bir kez daha konunun önemi açısından verilmesinde yarar olacağı düşüncesindeyiz.

Marx ve Engels, 1871 Paris Komüncülerinin ayaklanmasını ve iktidarı ele geçirme mücadelesini, kapitalist üretim güçlerinin vardığı düzeyin devrim yapmaya elverişli olmaması ve örgütlenmenin sübjektif durumundan ileri gelen nedenlerle doğru bulmuyor, ayaklanmaya karşı çıkıyorlardı. Ne var ki, ne Marx, ne de Engels Paris Komüncülerinin ayaklanması başladığında doğru bulmamaları, zamansız bir ayaklanma olarak görmelerine rağmen, ayaklanmanın patlak vermesi üzerine başarıya ulaşması amacıyla tüm güçleriyle ve hararetle ayaklanmanın yanında yer almış, onu desteklemişlerdir.

Yine Lenin proletaryanın önderlik etmediği bir ulusal kurtuluş savaşı olmasına ve önderlik kademesinde küçük burjuva asker-sivil aydın radikallerle birlikte toplumun diğer kesitlerinden eşrafın ve din adamlarının yer almasına rağmen, savaşın anti-emperyalist niteliğe sahip olmasından dolayı, Anadolu kurtuluş hareketini desteklemiştir.

İşte M-L'nin toplumsal olaylara yaklaşım tarzı budur.

Çağımızda toplumsal başkaldırılarda, ilericilik-gericilik olgusu, emperyalizm karşısında sahip olduğu konumla ölçülür. Haklılığı, haksızlığı emperyalizmin genel çıkarlarına karşı olup olmamakla ortaya çıkar. M-L'in bu konudaki ölçütü bu-

dur.

M-L'lerin destek vermeyecekleri eylemler, gerici ve haksız eylemlerdir. Marksizm, her türlü savaşa ve her türlü toplumsal başkaldırıya karşı çıkmaz, onun kabarışını engellemez. Oysa emperyalizmin çıkarlarına hizmet eden, onun hakimiyetinin yerleşmesine yardımcı olan ulusal çerçeveli kitle desteğine sahip hareketler dahil her türlü toplumsal karakterli hareketlerin karşısına çıkar, bunun gelişmesini ve kitleler içinde kök salmasını engellemek için mücadele eder.

Yine bu çerçevede her ezilen ulusun ulusal başkaldırışı desteklenemez. Bu konuda saptanmış ve hiçbir M-L'in karşı çıkamayacağı ilkeler doğrultusunda hareket etme gerçeği vardır.

Şayet bu konuda ilkesizlik hakim olsaydı, her türlü ulusal başkaldırış M-L'ler tarafından desteklenirdi. Ezilmişlik, haklılık için yeterli ölçüt olurdu. Ne var ki toplumsal olaylara M-L'lerin bakışı, hiç de bu muhtevada olmamıştır.

Ulusalcı bir hareketin başkaldırışı, kendi özgül sınırları içinde haklı dayanaklara sahip olabilir. Ne var ki bu başkaldırış emperyalizmin genel çıkarlarıyla paralellik içine girebilir. Yani parça bütünle çelişebilir. Kendi içinde tutarlı ve haklı konuma sahip olmasına rağmen, emperyalizmin çıkarlarına karşı olma anlamında bütünle çelişkiye düşebilir, ona zarar verebilir. Bu durumda bütün, belirleyici olma özelliğinden dolayı, bu parçaya kıyasla birincildir, savunulması gerekendir. Bu açıklamalardan sonra, Türkiye Kürdistanı'yla silahlı ulusalcı hareketlerin durumu açığa kavuşturulmalıdır. Örneğin; silahlı PKK hareketi bulunulan evrede iki uluslu devlette ve Ortadoğu globalında emperyalizmin çıkarlarına karşıdır ve eylemleri ona zarar vermektedir. Yani hem kendi özgülünde, hem de genelde emperyalizme karşıdır, parça bütünle çelişmemektedir.

Oysa geçmişte yaşanan Irak Kürdistanı'ndaki Barzani hareketinin bir dönemi, PKK'nin aksine olumsuz örnek oluşturmuş, parça kendi içinde haklı olmasına (ulusal ezilmişliğe karşı olma anlamında) rağmen, Ortadoğu bütününde gerici Şah rejimi aracılığıyla emperyalizmin bölge çıkarlarına hizmet ettiğinden, bütünle çelişmiş ve haksız konuma düşmüştür. Barzani'nin sözü edilen dönemdeki Irak'a başkaldırışı gerici bir başkaldırıştı.

Ezen-ezilen ulus çerçevesinde konu ele alındığında, ezilen ulusun ezene karşı başkaldırışı, ilk bakışta haklı temellere dayanıyormuş gibi gözükebilir. Barzani hareketinin 1970 yıllarının ilk yarısında görümü bu doğrultudaydı. Oysa bu dönem Molla Barzani, ABD'nin Ortadoğu jandarması konumundaki İran Şahından yardım alıyor ve emperyalizmin bölgesel çıkarları doğrultusunda anti-emperyalist Irak BAAS iktidarını Şah karşısında güç durumda bırakıyordu.

Kürt Yurtsever Hareketleriyle İttifaklar Sorunu

M-L bir hareket, anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim sürecinde çeşitli sınıf ve tabakalarla ittifaklara girmek durumundadır. Bu ittifakların Türk ulusunun çeşitli sınıf ve tabakalarıyla gerçekleşmesi ne kadar zorunluluksa, Kürt yurtseverleriyle de aynı ölçüde zorunluluktur.

Bulunduğumuz evrede, ülke koşullarının bir sonucu olarak M-L bir hareket ulusal sorunda ortak örgütlenme doğrultusunda çalışma yürüttüğünden, ittifaklarda güçlüklerle karşılaşacaktır. Bir tarafta Kürt öğeleri, diğer tarafta Türk öğeleri itti-

fakının temelini oluşturacaktır.

Türk ve Kürt halkının proleter, yarı-proleter ve yoksul köylülerinin sınıf örgütü, anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadeleyi, yönlendirip halkı bu doğrultuda hareket içine sokarken, mücadele cephesine en geniş güçleri ortak edecek biçimde politik esneklik içinde bulunmalıdır.

Ittifaklardaki sorun, Kürt yurtsever ve ilericileriyle, Türk yurtsever ve ilericilerini halkımızın düşmanına karşı ortak mücadele çizgisi içine çekip, onları anti-emperyalist, anti-oligarşik DHD hedefine yöneltmektir.

Küçük burjuvazi, ulusal konuda burjuvaziden daha çok milliyetçi ve bu konuda toplumun en bağnaz kesimidir.

Burjuvazi, kapitalizmin emperyalizm aşamasıyla birlikte, ulusal meselede geçmiş devrimci-ilerici misyonunu yitirmiş, ulusal olma özelliğini kaybetmiştir.

Anti-emperyalist mücadelede emperyalizme bağlı durumda bulunan halkı, ulusal temelde harekete geçiren iki güç vardır: Bunlardan biri, proletarya, ikincisi, ise geniş anlamıyla küçük burjuvazidir.

Emperyalizmin yeni sömürgesi Türkiye'de emperyalizme karşı tavırda, devletin iki uluslu olma özelliğinden dolayı tek savaşçı partide örgütlenmiş iki ulustan proletarya ve yoksul köylülükle, her iki ulustan küçük burjuva radikal devrimcileri (jakobenleri) aktif rol oynayacaktır.

Küçük burjuva milliyetçileri, anti-emperyalist temelde oligarşinin ve emperyalizmin karşısına çıkabilecek silahlı enerjiye sahiptir. Bunun örnekleri birçok ülkede görülmüştür. En bariz örneği, Cezayir Ulusal Kurtuluş Savaşıyla, o ölçüde direniş hattı yaratmamakla birlikte, Türkiye ulusal kurtuluş savaşlarıdır.

Türkiye Kurtuluş savaşında Kemalist hareket, savaşa önderlik etmiş ve emperyalizmin açık işgaline karşı halkın direnişini örgütlemiş ve onu harekete geçirmiştir.

M-L'ler açısından emperyalizme karşı silahlı ya da silahsız tavır koyabilecek Türk küçük burjuva hareketleriyle ittifaka girmenin hiçbir sakıncası olmadığı gibi, devrimci mücadelenin güvenliği açısından ve emperyalizme karşı olma anlamında kaçınılmazdır da. Zaten Lenin de Kemalistleri desteklerken aynı temelden hareket etmiştir.

Son dönemde Kürdistan'da PKK tarafından oligarşiye karşı ulusalcı temelde sürdürülen silahlı mücadele, proleter hareketin ittifakı içinde yer alacak olguya sahiptir.

PKK, Kürdistan'da ulusalcı hareket temelinde, silahlı mücadeleyi savunan küçük burjuva yurtseverlerinin en sol kanadını oluşturan bir harekettir. Bu durum, M-L silahlı hareketlerle Kürdistan'da silahlı mücadeleyi yürüten yurtsever hareketlerin, emperyalizme karşı olma anlamında ittifak kurmanın öncelikli koşullarını yaratıyor. Gerçekleşebilecek bu tür ittifaklar, M-L hareketin Kürdistan'da Kürt emekçileri içerisinde yaygınlaşmasıyla oradaki mücadeleyi sınıfsal temeline oturtacak, birlikte kurtuluşun ortamını sağlamlaştıracaktır. Oysa ittifaklar sorununa bu temelde yaklaşmayan bir hareket çizgisi, ittifakları uzun ömürlü kılamayacak ve Kürt halkı içinde kitlesel varoluşunu sağlamayacaktır. M-L'in hem Kürt ulusalcı hareketleri, hem de Türk ulusalcı hareketleriyle (günümüzde Türk yurtseverleri örgütlü bir hareket durumunda değildir) ayrı ayrı kuracakları ittifaklar, bu iki ulusalcı hareketi mücadele platformunda birbirine yaklaştıracaktır. En azından bu durumun gerçekleşmesi ezilen Kürt milliyetçi hareketlerle, ezen Türk ulusunun an-

ti-emperyalist kanadını karşı karşıya getirtmeyecek, ulusal düşmanlıkları en aza indirgeyecektir.

Bu noktada sorun, M-L hareketin, bu iki milliyetçi kesim arasında emperyalizme karşı mücadelede ustalıklı bir politika yürüterek, bunları kendisiyle olan ittifaktan koparmayacak manevra kabiliyetini gösterebilmesidir. Bunu gerçekleştirmenin dayanakları var. Ülkedeki emperyalizmin işgalinden (gizli işgal) dolayı her iki ulusun da emperyalist baskı ve sömürü altında olması, uluslarımızı birbirine yakınlaştırmaktadır.

Hem Kürt, hem de Türk halkı bünyesinde örgütlü faaliyet yürüten proleter hareketin ulusal meseleye yaklaşım açısı M-L temelde olmasından dolayı, Kürt halkının kendi kaderini özgürce belirleme hakkı konusunda yeterli güveni verecektir. Zaten bilinçli proletarya, Kürt halkını ulusal ezilmişlik konusunda geçmişin olumsuzluğunu giderecek güvenceyi sağlamadan Kürt emekçi kesimlerini saflarına çekmesi ve Kürt yurtseverleriyle ittifaklara girmesi koşullarını yaratamaz.

Ezilen Kürt halkının ulusal ezilmişlik konusunda güvenini kazanmak, genelde proletaryanın, özelde ise Türk proletaryasının görevi olmalıdır.

Bilinçli proletarya mücadele sürecinde Kürt emekçilerinin ulusal meseledeki kuşkulu ve ihtiyatlı yaklaşımlarını hesaba katarak hareket etmelidir.

İttifaklar sorunu, M-L hareketlerin önemli sorunlarından biridir.

Kürdistan'da silahlı mücadeleyi temel alan M-L hareket açısından Türkiye genelinde M-L temelde sürdürülecek silahlı mücadelenin, Kürdistan kesitindeki en yakın müttefiki olma konumundadır. (Tabii, şimdiki anti-emperyalist konumunu silahlı temelde muhafaza ettiği sürece).

SONUÇ

Kürdistan'da ulusalcı hareket PKK'nin 84 Ağustosu'nda başlattığı silahlı mücadele, uzun bir aradan sonra Türkiye genelinde sessizliği bozdu.

Sivil cunta askeri cunta dönemi boyunca halk üzerindeki uygulamalarını yeni dönemlerle birlikte yasal çerçeveye oturttu. Yani genel durumda ve siyasi atmosferde gerçekte hiçbir değişiklik yapmadı; sadece yasal olmayan görünüm kazandı.

Ülkede demokratik hiçbir kurum ve hakkın bulunmadığı, legal ve yarı-legal tüm olanakların yasal olarak yok edildiği bir ortam yaratıldı.

Bunlara ek olarak oligarşi, dış politikasında yeni yapılanma ve bünye değişikliği içine girmiştir. Emperyalist çıkarlar doğrultusunda Ortadoğu çapında yeni angajmanlara girmenin sürecini yaşamaktadır.

Türkiye'nin Ortadoğu'daki stratejik önemi, emperyalizmin bölge çıkarları açısından göreceli olarak artmaktadır. Bölgenin ve ülkemizin bulunduğu konjonktürde emperyalist çıkarların gereği olarak halka siyasi gerçekleri göstermenin, onları bilinçlendirmenin ve en genelde anti-emperyalist saflara çekmenin araçları son derece sınırlanmıştır. Dergi, bildiri vb. gibi olanaklardan yararlanarak geniş halk kitlelerine ulaşma ve Kürt halkına ulusal bilinci vermenin onları bu doğrultuda örgütleme ve giderek harekete geçirmenin imkanları alabildiğince sınırlandırılmıştır.

Böyle bir ortamda siyasi mücadelenin silahlı biçimi, Kürdistan'da sivil cunta-

nın yasallaşmış yüzünün (katliamcı, ulusal baskıcı ve teröre dayalı açık faşist yüzünü) açığa çıkmasını sağladı:

İster M-L, ister ulusalcı temelde gelişen bir hareket, emperyalizmin işgali altında ve açık faşist rejimle yönetilen bir devlette faaliyetini gerçekleri açıklama kampanyasını yürütmesi; kendi özgücünün dışında egemen güçlerin, kendi içindeki muhalefetini iktidar odağında açacağı gediğin, burjuva anlamdaki toplumsal muhalefetin gelişmesine bağlayamaz.

İşte PKK'nin bulunulan noktada -devrimci ve yurtsever anlamda- muhalefetin ve sesin çıkmadığı bir dönemde Kürdistan'da gerçekleştirdiği eylemler, önemini bu noktada ortaya koymaktadır. Komşu devletlerden ve Barzani hareketinden destek görmesi bir yana, kendi gücüne dayanarak kararlı bir biçimde eylemler koyması, bizim gibi ülkelerde oportünizmin ve bunlardan hiç de geri kalmayan Kürt yurtseverlerinin oligarşi karşısındaki geleneksel pasifist anlayışları ve burjuva muhalefetinin güdümünde gelişecek -toplumsal bir muhalefete bel bağlama anlamında- icazet ortamı bekleyen eğilimleri sivil cuntanın kitleleri apolitikleştirme doğrultusundaki programını engelleyecek, bu programı halk kitleleri nezdinde teşhir edecek, buna bağlı olarak Kürt halkı üzerindeki ulusal baskı, asimilasyonu vb. engelleyecek devrimci faaliyet içinde olmadıklarını göstermiştir.

PKK'nin eylemleri sonucu, "sivil cuntanın" Kürdistan'a ilişkin programı açığa çıkmıştır. Cuntanın Kürt halkına yönelik operasyon ve köy baskınları gözaltına almaları, militarist güçleriyle gözdağı veren askeri hareketleri, TV, radyo, basın aracılığıyla demeçleri okuma-yazma kursları adı altında yoksul Kürt köylülerinin Türkleştirilmeye yönelik çalışmaları, ihbarcılık yapanları mükafatlandırması, gerici-faşist Kürtleri silahlandırma faaliyetleri dünya ve ülke kamuoyuna eylemlerin başlaması ve sürdürülmesiyle yansıtılmıştır.

Bulgaristan'da azınlıkta bulunan Türklerin adlarının Bulgarlaştırılması konusunda fırtınalar koparan her çeşit burjuva katmanları, dünya gericiliği ve Türkiye'nin demokrat geçinenleri bile her ne hikmetse kendini bildi bileli azınlık gibi bir durumu da olmayan Kürt ulusuna yapılanlar karşısında seyirci kalmanın ötesinde, sivil cuntayı desteklemektedirler.

Demokrat, aydın, ilerici ve namuslu olmanın kıstası, Kürt ulusuna yapılan baskı ve zulme karşı sessiz kalmak mıdır? Kürtlerin -asimilasyonla- Türkleştirilmesi midir? Kürt yurtseverlerinin dağlarda hunharca militarist güçlerce katledilmesi midir?

İşte PKK'nin gerçekleştirdiği eylemler yukarıda yazılı gerçekleri kendisine karşı anti-kampanyanın yoğunluğuna rağmen kamuoyuna duyurmuştur. Sivil cunta içinde Evren ile ordusunun sahip olduğu konumun boyutunu ortaya çıkarmıştır. Kürdistan'da silahlı temelde gerçekleştirilen eylemlere bakıp "maceracı" ya da "sol sapma" diyerek mahkum etmek ve "karşı-devrimin ekmeğine yağ sürüyor" demek, M-L hareketin harcı olmamalıdır. Meseleye maceracı damgası basacak temelde yaklaşanların, eylemlerinin ve bu doğrultuda yürütülen faaliyetlerin yarattığı etkilere ve düşman kampında açtığı gediklere şöyle bir bakmaları, yerinde bir hareket olacaktır.

Silahlı mücadeleye karşı olanların öncelikle 12 Eylül sonrası cuntanın kitleleri sindirmesi, Kürt ulusuna karşı uyguladığı şovenist politikası karşısında kendilerinin ne yaptıklarına bakmalıdırlar. 4-5 yıldır neredeler ve ne yapıyorlar?

PKK'nin karşı çıkılacak yönleri elbette ki var, ama bunlar silahlı mücadeleyi

temel almasından kaynaklanmıyor. Kürdistan'ın tahlili sonucu ve tahlilde bulunmasına yol açan ulusalcı eğiliminden kaynaklanıyor. Kürdistan'ı, Türkiye'nin sömürgesi olarak değerlendirmesi, temel yanlışını oluşturuyor. Ulusal sorunu emperyalizmden soyutlayarak, onu iki uluslu devletin iç sorunu olarak ele alması, sömürgecilik olgusunun emperyalist sömürgecilik demek olduğunu göstermesini engellemektedir. Kürdistan konusunda yanlış yorumlar ve Leninist olmayan saptamalara dayanmakla, düşünce stratejisinin temelini ezilen ulus milliyetçiliği üzerine kurmaktadır. Bu teorik tesbitten hareketle, halkı milliyetler temelinde ayrı örgütlemeye iterek, halkın gücünü oligarşi karşısında bölmektedir.

Bu durum, halkımız arasında ulusal çitler çekmekte, iki ulusun proletaryasının mücadelesini sınıfsal planda ele almasını engellemekte, ulusal burjuvazisini destekleme eğilimi içine itmektedir.

Hiç şüphesiz bundan karlı çıkan egemen güçler bloku olacaktır.

Ezilen Kürt ulusunun yurtseverleri, anti-emperyalist olma ve onun genel çıkarlarına zarar verme anlamında anti-emperyalist ve ilericidirler. Bu yanlarından hareketle, desteklemek doğru bir yaklaşım tarzıdır.

Bu türden bir harekete burun kıvırmak onun karşısına çıkmak ya da tarafsızlığını ilan edip, en genelde emperyalizm ve oligarşiye karşı ezilen bir ulusun silahlı yurtseverlerinin başkaldırışına seyirci kalmak -hangi ad ve nedene dayalı olarak dile gelirse gelsin- ister "maceracı", "anarşist", "terörist", "goşist", "Guevaraist-Kastroist" ister daha başkaları... ifadesini bu yaklaşım tarzıyla "sosyal şövenizm"le bulur.

Sorun salt oligarşinin Kürdistan'da silahlı yurtseverlerin eylemlerini bahane ederek, silahlı Kürt ulusalcılarını katletmesini protesto etmek olmamalıdır. Zira bunu yapmak için kendine M-L demek gerekmez. Çünkü demokrat, ilerici ve burjuva hümanisti de katliamın insan yaşamına karşı olma olgusundan dolayı protestosunu açıkça ortaya koyabilir. (Tabi, bizim gibi ülkelerde vulger, aydın, demokrat vb. hariç)

Oysa M-L'in görevi bu konuda aydın, demokrat vb. terekesinde olmamalıdır. Sorun, yurtseverlerin oligarşi tarafından katledilmesine karşı olmak anlamında ele alınmamalı, daha ileri boyutta destek verilerek, bu konuda pratikte oligarşiyle hesaplaşmaya girilmelidir.

Bugün Kürdistan'da oligarşiye karşı PKK tarafından savaş verilmektedir. M-L'lerin görevi, ulusalcı temelde gelişen bu silahlı mücadeleyi pratikte desteklemek olmalıdır.

KÜRTLERİ VE KÜRT HALKINI TARTIŞMAK TABU DEĞİLDİR

Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm Mücadelesinde Yeni ÇÖZÜM
Temmuz-Ağustos 1987
Sayı: 6

- "Türk Kürtleri!.."
- "Kürtçe konuşan halk..."
- "Kürtler..."
- "Kürt sorunu..."

Özellikle son aylarda yoğunlaşmak üzere, uzun bir süredir basın ve yayın organlarında, bu tür ifadeler kanıksanmaya başlandı. Her ne kadar "anarşist, terörist, bölücü hareketler" şeklindeki resmi ideolojinin ve çeşitli uzantılarının söylemleri yine ağırlık taşısa da, ortada bir "Kürt Sorunu" ve Kürt halkının haklı istemleri olduğu gerçeği, iyice gizlenemez hale geldi. Buna koşut olarak, kullanılan kavram ve nitelemeler de değişmek zorunda kalmaktadır. Bir kısmı çekine çekine ifade etmiş de olsa, burjuva yazar-çizer takımından resmi yetkililere, küçük burjuva aydın-ilerici çevrelere kadar geniş bir kesimce, ortada açıkça adı konulması gereken bir "Kürt Sorunu" olduğu kabul edilmeye başlandı. Devlete (egemen sınıflara) akıl vermekten, pratik çözümler önermeye, "uzman gözüyle" taktik ve stratejiler sunmaya kadar; herkes, sorunun önemine uygun bir şeyler üretme çabalarına girdi.

Son dönemde yoğun tartışma ve tepki yaratan PKK'nin bir kısım eylemleri ve devlet güçlerinin aciz kalması da, "Kürt Sorunu"nun meşrulaşması ve her kesimde ciddi olarak tartışılması sürecini hızlandırdı. Uğur Mumcu'dan M. Ali Birand'a, C. Arcayürek'ten Çetin Emeç ve Ali Sirmen'e kadar, belli başlı köşe yazarları, "Kürt Sorunu"nun niteliğini ve önemini ortaya koyan yazılara ağırlık verdiler.

Birkaç örnek verelim:

"(...) Her şeyden önce hiç çekinmeden şu soruyu açıklıkla sormalıyız: Doğu'da terörist eşkiya dediğimiz kişiler, aslında orada bağımsız bir devlet kurmak isteyen ***Kürt halkının*** *(abç) çoğunluğunun vurucu gücünü oluşturan bir bağımsızlık ordusu mu?"*

Bu soruya yazar kendisi olumsuz yanıt vermekle birlikte, "tarafsız" Le Monde muhabirinin bir röportajını ele alıp yorumluyor ve bölge halkının; *"Biz Kürt'üz, ama devletimiz bu devlettir"* dediklerini belirtiyor. (14 Temmuz Cumhuriyet. Ali Sirmen)

13 Temmuz tarihli Hürriyet'te ise, Ertuğrul Özkök şunları yazıyor:

"Ankara'da yapılan tahlillerde, şu sorunun cevabı aranıyor:

Neden bölücü çeteler bağımsızlık savaşı olarak göstermek istedikleri böyle bir mücadeleyi, Türkiye gibi bölgenin en güçlü ülkesinde yoğunlaştırıyorlar? Amaç gerçekten bir bağımsızlık ise, bunu savaştan ya da iç mücadelelerden yorgun düşmüş başka ülkelerde yoğunlaştırmak daha akla yatkın değil midir? (...) Çünkü ilgili herkes ne burada, ne de İran, Suriye, hatta Irak'ta ***bağımsız bir Kürt devletinin*** *(abç) kurulmasının mümkün olmadığının farkında..." (...) Kendisi de* ***Kürt nüfusa*** *(abç) sahip bazı komşularımız..."*

Bu tür örnekler, günlük basından hemen her gün bulunabilir durumdadır artık. Ayrıca Kürt Ulusal Hareketi'ni meşrulaştıracak malzeme vermeme kaygısıyla, kapalı kapılar ardında yapılan resmi değerlendirmelerde; sorunun gerçek niteliğinin vurgulanıp isminin konmuş olacağı da herkesçe tahmin edilebiliyor. Genelkurmay'ın basına yansıyan değerlendirmesinde "etnik sorun"dan söz edilmesi, yine DYP Genel Başkanı Cindoruk'tan, "Cumhuriyet'in ilanından bu yana en ciddi tehlike" saptaması yapması ve önemini vurgulaması, bu konuyu doğrulayacak örneklerdir. Ayrıca, "bölücülük ve terörizm" diye varolan hareketi nitelerken, aynı zamanda "gündüz külahlı, gece silahlı" diyerek, halkın ilgisini ve kitle desteğini vurgulamak zorunda kalmaları, dolaylı da olsa, ortada bir "Kürt sorunu" bulunduğunun, fiili kabul edilişinin başka bir şeklidir.

Kısacası Kürt kelimesini kullanmanın adeta tabu görüldüğü, "Kürdüm" diyebilmenin, Kürt halkının haklarından söz etmenin, güvenlik güçleri ve savcılar için en yoğun ilgi alanlarından birini oluşturduğu statüde, zorunlu olarak gedikler açılmakta, yasalarla oluşturulan barikat parçalanıp dejenere olmaktadır.

Yakın döneme kadar, sıradan demokrat insanların yapması gereken çerçevede bile, Kürt halkından söz etmenin karşılığı; işkence ve ağır hapis cezaları oluyordu ki, hala da bu durum genelde açılabilmiş değil ve yasalar, demokrat ilerici-devrimci çevrelerin üzerinde Demokles'in kılıcı gibi duruyor. Bugün her renkten köşe yazarının ve resmi yetkililerin, açık açık kullandığı ifadeleri geçmişte kullanan devrimciler, onlarca yıl hapis cezası yüklenmiş durumdadırlar. Bu gelişmeler gözönüne alındığında gelinen nokta kuşkusuz olumludur. "Bu işi en iyi biz biliriz!" edebiyatıyla çığırtkanlık yapanların bile, "ben İspanyol olsaydım!" baskılanmasından (savaş hilesinden!), bir ölçüde kurtulabilecekleri noktaya gelindi.

Ortaya çıkan bu tabloya rağmen, hala küçük burjuva aydın çevreler ve kendisine "sol" diyen bazı kesimler, bu konudaki ürkek ve ikircikli tutumlarını sürdürüyorlar. Hem genel olarak sınıfsal konumları, hem de resmi ideolojinin etkisiyle, şovenist yaklaşımlarını her fırsatta açığa vurmaktan geri kalmıyorlar. Bu yüzden "Kürt Sorunu"ndan söz ederken bile, "terörizm-bölücülük" çamuruna bulamadan edemiyorlar. Zaten "Kürt Sorunu"ndan söz etmeye başlamaları da, kendi nesnel gözlemlerinin ve bilimsel yaklaşımlarının ürünü değildir. Bizzat yürütülen mücadelenin niteliği ve birtakım eylemler, bu gerçeğin tartışılmasını sağlamış ve ister istemez herkese kabul ettirmiştir.

Küçük burjuva sol ve aydın çevrelerin şovenizme bulanmış bu yaklaşımları, kuşkusuz mahkum edilmeli ve bu yönde tutarlı mücadele yürütülmelidir. Ancak, küçük burjuva sınıfsal nitelikleri veri alındıktan sonra, bunlardan Marksist çerçevede doğru bir tutum da beklenemeyeceği kabul edilmeli. Bu kesimlere yö-

nelik "doğruyu gösterme" çabalarımızda, bu gerçek dikkate alınmalıdır. Örneğin küçük burjuva yazar-çizer takımından, soruna bizim ölçülerimizle bakmalarını bekleyemeyiz. Çabalarımız bu tür kesimleri, daha nesnel-bilimsel ölçülerde davranma ve en azından demokrat-aydın namusunu koruma yönünde zorlayıcı olmalıdır. Teorik-pratik tutarlılık içinde, şovenizme karşı etkin bir ideolojik mücadele sürdürülmeli, yaygın teşhir faaliyeti gündemde tutulmalıdır. Tabii sorunun gerçek boyutu ve çözüm yolu da birlikte ortaya konarak...

Sözkonusu çevrelerin şovenist yanlarını besleyen ve bu yüzden en çok "gerekçe" yaptıkları bir durumda; bazı örgütlerin küçük burjuva milliyetçi yaklaşım sergilemesi ve buna uygun düşen eylemleri olmaktadır. Küçük burjuvazinin milliyetçi ve genelde statükonun korunmasından yana olan sınıfsal tavrı yer yer hümanizmle de bezenerek, küçük burjuva milliyetçi örgütün mücadele anlayışı ve kadınların-çocukların öldürülmesi gibi eylemlerden hareketle, Kürt halkının mücadelesine çok daha olumsuz ve tepkici yaklaşımlarına yol açabilmektedir.

"Ülkenin bölünmesi", hem statünün bozulması, hem de "ulusal bütünlük"ten bir şeylerin yitirilmesi! anlamı taşıyacaktır küçük burjuvazi için... Bu yüzden bir halkın çok haklı taleplerinin geri plana iletilmesinde fazlaca bir sakınca yoktur bunlar için. "Ulusal bütünlük" bozulmadan, birtakım reformlarla ve ekonomik düzenlemelerle sorun çözümlenmelidir!..

Burada küçük burjuva sol-aydın kesimlerin, PKK'nin birtakım olumsuz eylemlerini "gerekçe" yapıp, kendi şovenizmlerini gizleme anlayışları da gözardı edilmemelidir. Şovenizm hiçbir şekilde haklı gösterilemez. Bu yüzden, bilimsel namus ve dürüstlük iddiası taşıyan, tüm küçük burjuva aydın ve ilerici-sol çevreleri; egemen sınıfların gerici-şoven politikalarının gönüllü aleti olmamaya, Türk ve Kürt emekçilerinin çıkarlarını gözeten bir nesnellik ve dürüstlük içinde davranmaya çağırıyoruz. Bu çağrımızın sol taraflarda çok geniş bir kesimin istemlerinin dile getirilişi olduğuna da içtenlikle inanıyoruz.

Bugün haklı istemler doğrultusunda yürütülen mücadelenin, genelde ilericiyurtsever bir nitelik taşımasına rağmen, bu, yapılanların olduğu gibi kabul görmesi anlamı taşımaz. Bu noktada devrimcilerin, haklı olarak eleştirileri vardır. Ancak devrimcilerin eleştiri dili ve yaklaşımı, hiçbir zaman burjuvazinin ve küçük burjuvazinin sol-aydın çevrelerin yaklaşımıyla çakışmaz. Bu konuda da duyarlı olunmalı, resmi ideolojinin ağzıyla konuşulmamalı. Devrimcilerin, her duruma uygun düşen literatürleri ve eleştiri yöntemleri vardır.

Hiç kuşkusuz -amacın niteliği ne olursa olsun- yürütülen savaşta kadınların ve çocukların öldürülmesi savunulamaz. Bilinçli şekilde hedef seçilemezler. Tersine, devrimciler için herhangi bir eylemin örgütlenişi ve yürütülüş biçiminin, çok dikkatli ele alınması gerekir.

"Savaşta olur böyle şeyler!.." sorumsuzluğu ve kolaycı yaklaşımı, yanlış anlayışı gizleyemez. En soylu idealler, insan unsuruna, insan sevgisine verdikleri değer ölçüsünde meşruluk kazanır ve destek bulabilir. Ki, devrimcilerin önlerine koyduğu hedefin niteliği, insana verilen değer ve izlenecek mücadele taktikleri konusunda çok daha sorumlu ve duyarlı olunmasını gerektiriyor.

Devrimcilerin soruna ilişkin asıl görevleri ise, kendi doğru yaklaşımlarını sürekli gündemde tutmak; yaygın teşhir-propaganda faaliyeti yürütmektir. Teorik-pratik faaliyetle de bütünleşecek, böylesi ideolojik-siyasi teşhir ve propagan-

da, yanlış anlayışlara karşı tek geçerli çözümdür.

Sorunun esası, UKKTH'nın tanınmasında yatmaktadır. Bu hak her koşulda savunulmalı, demokrat-ilerici olmanın bile böylesi yaklaşımı gerektirdiği unutulmamalıdır. UKKTH'nın savunulması ve tanınması, çeşitli halkların birlikte mücadele zeminini de oluşturacaktır. Ve bu birlikte mücadelede, sınıfsal perspektif ve örgütlenme esas alınmalıdır. Milliyetçiliğin -hangi rengi olursa olsun- çağımızda, halkların gerçek kurtuluşuna önderlik edemeyeceği açık bir olgudur. Burjuvazi, tarihsel ilericilik ve ulusal hareketleri zafere ulaştırma misyonunu yitirmiştir. Bu görev günümüzde proletaryanın omuzlarındadır. Mücadeleyi sonuna kadar götürme ve gerçek sınıfsal kurtuluşu sağlama yeteneğine sahip tek sınıf proletaryadır. Proletaryanın bu mücadelesi, ulusal sorunlara da çözüm getirecektir. Bu nedenle halkların kurtuluş mücadelesi için yola çıkan her hareket, sınıfsal perspektifle örgütlenmek ve mücadele etmek zorundadır. Sınıfsal perspektif ise, doğal olarak "ortak kurtuluş" zeminini güçlendirir, iki halkın arasındaki, dayanışma ve birlikte mücadelenin gerekliliğini ortaya koyar.

Mücadelemizi bu gerçeğin ışığında yükseltelim!

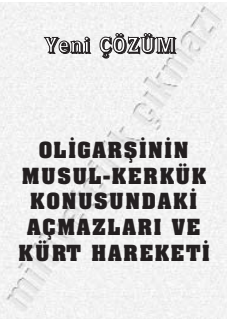

OLİGARŞİNİN MUSUL-KERKÜK KONUSUNDAKİ AÇMAZLARI VE KÜRT HAREKETİ

Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm Mücadelesinde Yeni ÇÖZÜM
Haziran 1988
Sayı: 14
Ercan KARA

Son günlerde Musul-Kerkük konusu kamuoyunda en fazla tartışılan konulardan biri haline geldi. Konunun böylesine güncelleşmesinin en başta gelen nedeni, İran-Irak savaşının giderek İran lehine bir gelişme seyrine girmesi ve Kürt Ulusal Hareketi'nin emperyalizmi ve bölgedeki gerici güçleri tedirgin eden bir güç haline gelmiş olmasıdır.

Bugünlerde Türkiye'nin olası bir müdahalesi tartışılıyor. Gerici-şoven çevreler Musul-Kerkük'ün işgal edilmesi için çığlıklar atıyor ve bir askeri müdahalenin ne denli haklı ve meşru olacağını göstermek için;

- Türkiye'nin bölgedeki tarihi haklarından,
- Musul-Kerkük bölgesinde 1 milyona yakın Türk'ün yaşadığından,
- Bölgede kurulacak bir Kürt devletinin Türkiye'nin güvenliğini tehdit edeceğinden,
- Türkiye'nin ihtiyaç duyduğu petrolün 1/3'ünü temin ettiği petrol boru hattının tehdit altına gireceğinden ve dolayısıyla Türkiye'nin ekonomik çıkarlarının tehdit edildiğinden vb. dem vuruyorlar.

Gerici-şoven çevrelerin kışkırtmaları ve olası bir işgalin zeminini hazırlama çabalarına karşın, oligarşinin ileriyi görebilen daha akıllı sözcüleri, kar-zarar hesabı yapmakta ve bir müdahalenin "macera" olmaktan öteye gitmeyeceğini açık bir dille belirtmekteler.

İktidar çevrelerinin verdiği sinyaller ise ikili. Hem herhangi bir askeri müdahaleyi düşünmediklerini yineliyorlar, hem de gelişmeleri çok dikkatli izlediklerini, bölgede bir Kürt devletinin kurulması ya da böyle bir ihtimalin belirmesi halinde Türkiye'nin buna kayıtsız kalamayacağını vurguluyorlar. Bu yönde kimi hazırlıkların yapıldığı da kimse için sır değil. Devlet yönetiminin tepesinde değerlendirme toplantıları yapılıyor. Türkiye rahatsızlık duyduğu konularda daha açık mesajlar veriyor. Bu arada sınır bölgesine askeri birlikler sevk edilerek yığınak da yapıldı. Malatya ve Diyarbakır hava üslerindeki uçaklar, bir operasyon için "teyakkuz" durumuna geçirildiler. Türkiye, güneydoğu bölgesini tehlikeli uçuş bölgesi ilan etti ve buraya izinsiz girecek tüm uçakların düşürüleceğini açıkladı.

Bu arada ABD ile temaslar da sürüyor. ABD yetkilileri sık sık Türkiye'ye gelerek üst düzeyde görüşmeler yapıyorlar. Bu görüşmelerin bölgedeki gelişmelerle doğrudan ilgili olduğu ve ABD'nin, bölgede Türkiye'nin daha aktif rol alması yönünde baskıda bulunduğu da bir gerçek.

Tüm bunlar, "bir işgal gündemde mi?" sorusuna yanıt vermeyi gerekli kılıyor. Bugün Türkiye oligarşisi, Musul-Kerkük bölgesini işgale kalkışabilir mi?

Bu sorunun yanıtı, emperyalizmin Ortadoğu politikası ve bu politikada Türkiye'ye verdiği rol, bölgedeki güçler dengesi, Türkiye'nin NATO ittifakı içindeki durumu, AET ile olan ilişkileri ve Türkiye oligarşisinin geleneksel dış politikasının değerlendirilmesi ışığında verilebilir ancak.

Emperyalizmin Ortadoğu Politikası ve Türkiye

Ortadoğu, dünya petrol rezervlerinin büyük bir kısmına sahip olmasından ötürü emperyalizm açısından hayati önem taşıyan bir bölge olma özelliğini koruyor. Emperyalizmin bölgedeki çıkarlarını sarsacak herhangi bir gelişme, en başta karşısında ABD'yi buluyor. Ve tabii onun bölgedeki gerici müttefiklerini. Her ilerici, anti-emperyalist hareket, emperyalizmin çıkarlarını tehdit ettiğinden ezilmeye, yokedilmeye çalışılıyor.

İran devrimi, emperyalizmin çıkarlarını sarsan ve bölgedeki güç dengelerini değiştiren önemli bir gelişme oldu. Özellikle SSCB'nin Afganistan'a müdahalesi ardından gerçekleşen bu devrim, emperyalizmin Ortadoğu'daki bir kalesinin düşmesi anlamına geliyordu. Ama ABD'yi kaygılandıran esas şey, bu devrimin gelişmesi ve giderek yayılması tehlikesiydi. Iran devriminin emperyalizm cephesinde açtığı gedik büyüktü ve islamcı radikal dalganın hızla yayılmasıyla daha da büyüyecekti. Gerek İran yönetimi, gerekse de bölgedeki radikal Şii örgütleri anti-emperyalist, anti-ABD tavırlarını açık olarak sürdürmekle kalmıyor; islami temele dayanan ideolojilerini gerici Arap monarşilerine ihraç etme amaçlı çabalarını sindirecek siyasi istikrarsızlık kaynağı oluyorlardı.

Irak'ın İran'a saldırması ABD açısından iyi bir fırsat yarattı. Aralarında bölgesel çıkarlara ve geçmişe dayalı düşmanlık bulunan bu iki ülkenin savaşında ABD, açıkça Irak'ı destekledi. Ama İran'ı da tümüyle gözden çıkarmış değildi. Katı bir anti-komünist ideoloji ve tutuma sahip İran yönetiminin sınıf karakterinden ötürü tekrar emperyalist-kapitalist sistemin kucağına düşebileceği beklentisi, ABD'yi İran'ı tümüyle gözden çıkarmayacak bir politika izlemeye yöneltti.

ABD için öncelikle gerekli olan, İran'ın anti-emperyalist radikal çıkışının dizginlenmesi ve geriletilmesiydi. Bu amaçla Irak'ı desteklerken, bölgede kendi çıkarlarını güvenceye alacak bir strateji de geliştirdi.

ABD, Türkiye'nin Ortadoğu'da daha aktif bir rol oynamasını istiyordu. Mısır'ı tecrit durumundan kurtaracak bu stratejiyi (ki Mısır Camp-Davit anlaşması nedeniyle Arap dünyasından tecrit edilmişti) İsrail'e düşman olmayan gerici Arap ülkelerinin de içinde yer alacağı bir bloklaşma yaratmayı amaçlıyordu. Bunun için istikrarlı ve güvenilir bir Türkiye çok önemli bir işlev görebilirdi. (12 Eylül darbesi aynı zamanda bu ihtiyacın da bir ürünüdür.)

Burada emperyalizmin Türkiye'ye neden önem verdiği düşünülebilir. Bunun çeşitli nedenleri var. Bir defa Türkiye, Ortadoğu ülkeleriyle aynı dine sahiptir ve aralarında tarihi, kültürel, coğrafi yakınlık vardır. Türkiye'nin bir ayağını Avrupa'ya dayaması ve kapitalist ülkelerle sıkı ilişkiler içinde olması ve yine SSCB karşısında stratejik konumda bulunması, emperyalizm açısından önemini artıran diğer faktörlerdir.

Türkiye, 12 Eylül öncesi, iç siyasal dengelerin elverişli olmaması ve halk muhalefetinin gücü dolayısıyla emperyalizmin Ortadoğu politikasında doğrudan ve açık bir rol üstlenebilecek durumda değildi. Ama 12 Eylül darbesiyle birlikte durum değişti. Türkiye, emperyalizm için Ortadoğu'da bir "truva atı" rolünü üstlenme misyonuna sahip kılındı ve atılan adımlarla önemli mesafeler alındı. ABD ile yapılan ikili anlaşmalar Türkiye'yi emperyalizmin siyasetine daha fazla tabi hale getirdi. Türkiye, "tarafsız" görünümünü sürdürmeye özen gösterdi ve islam ülkesi olarak bölge ülkeleriyle girdiği ilişkileri emperyalizmin çıkarları doğrultusunda etkilemeye ve yönlendirmeye çalıştı. Denebilir ki Türkiye, Ortadoğu güç dengeleri içinde daha etkin ve dikkate alınması gereken bir güç haline geldi.

Bugün Türkiye'nin Ortadoğu politikasını etkileyen unsurlar arsında emperyalizmin kendisine yüklediği misyonla bölge halklarının (ya da devletin) tepkileri arasında denge sağlayabilmek çabasının önemli bir yeri vardır. Türkiye'nin dış politikasının esas olarak, dengeleri gözetme ve mevcut statüyü koruma üzerine oturduğunu söylemek hiç de yanlış olmayacaktır.

İran'ın İlerleyişi ve Kürt Hareketinin Gelişmesi Emperyalizmi ve Türkiye'yi Korkutuyor

Bugün emperyalizm, Ortadoğu globalında güç dengelerini temelden sarsabilecek bir gelişme olmasından korkuyor. İran'ın Irak'ı yenmesi böylesi bir gelişmenin önünü açabilir. Bu yüzden başta ABD olmak üzere bölgedeki emperyalizm yanlısı tüm güçler Irak'a destek veriyor. Ancak Irak'a yapılan yardım, para ve silahtan öteye gitmediği gibi İran'ın yavaş da olsa ilerlemesini durdurmaya yetmiyor.

Emperyalizm ve gerici güçler açısından ortada iki olasılık var: Ya İran'ın zafer kazanmasına razı olacaklar ve islamcı radikal dalganın etki alanını genişletmesine göz yumacaklar, ya da başka alternatifleri devreye sokabilecek şekilde hazır tutacaklar. Emperyalizm, kendi çıkarlarını korumak için ikinci yolu seçmek zorunda.

Aslında ABD emperyalizmi ve işbirlikçi Arap rejimleri İran-Irak savaşının **galibi olmadan sonuçlanmasını istiyorlar.** Çünkü onlar için yıpranmış iki rejim ve yıkılmış, harap olmuş iki ülke, ortaya çıkacak en iyi tablo olacaktır. Ama bu sağlanamıyor. İran'ın ilerleyişi yavaş da olsa sürüyor. Bir tarafta radikal islamcı dalganın kabarması korkusu, diğer yanda savaş masrafı olarak Irak'a verilen milyarlarca doların geriye dönmeyecek olması endişesi... Üstüne üstlük, Irak'ın yıkılması halinde anti-emperyalist, ilerici bir Kürt devletinin ortaya çıkabilme ihtimalinin mevcudiyeti... Işte emperyalizmi ve işbirlikçisi rejimleri korkutan olgular bunlar.

Emperyalizmin bölgeye yönelik politikası, kendi çıkarlarını güvenceye alacak uzun vadeli bir strateji içinde biçimleniyor. Zaten bölgenin, çeşitli güçlerin ilgi ve çıkar alanını oluşturması ve bunun sonucu olarak çok boyutlu hassas dengelerin oluşması, kestirme bir yoldan sonuç almayı olanaksız kılıyor. Bölgede etkin olan güçler varolan dengeyi değiştirmek için uzun vadeli bir strateji izlemek zorundalar.

Emperyalizm, bölgede rol oynayabilecek her gücü değerlendiriyor; gelişmelere göre bu güçlerden birinin kendi politikasında daha ağırlıklı bir rol alması için zorlayıcı olabiliyor.

Bugün Ortadoğu'ya baktığımızda, ABD'nin İsrail'e dayanarak İran-Irak savaşına müdahale etme olanağına sahip olmadığını rahatlıkla görebiliriz. İsrail'in başında yeterince dert vardır. Filistin sorunu, son ayaklanmayla İsrail'in bir iç sorunu haline dönüştü ve her zamankinden daha çok tehdit eden bir boyuta ulaştı. Gerici Arap rejimleriyse, gerek siyasi, gerekse de askeri bir ağırlık oluşturabilecek durumda değiller. Para ve silah yardımı yapmaları şimdilik Irak'ı ayakta tutsa da, bunun sonuca gidici bir işlev görmediği çok açık. İşte bu koşullarda emperyalizmin tercihleri oldukça sınırlı.

Zaten bunun için Türkiye'nin bölgede daha aktif bir tutum alarak caydırıcı olmasını istiyor. ABD, Türkiye'nin doğrudan bir savaşa katılmasından çok, gelişmelere daha yoğun biçimde müdahale eden bir rol almasını arzuluyor. Kuşkusuz bu istem, süreç içerisinde, bölgedeki gelişmeler ve güçler dengesindeki değişmelere bağlı olarak değişkenlik gösterebilir.

Türkiye oligarşisi uzun vadeli çıkarlarını düşünmeden gözü kapalı bu role bütünüyle angaje olacak mıdır?

Bu soruya evet yanıtı verebilmek oldukça güç. 12 Eylül sonrası Türkiye oligarşisinin ABD ile bütünleşmesinin daha ileri aşamalara ulaştığı ve onun çıkarlarına daha çok angaje olduğu doğrudur. Ama bir o kadar doğru olan bir başka olgu da, yeni-sömürgecilik esprisi gereği Türkiye'nin ABD baskısına rağmen göreceli de olsa kendi çıkarlarını da gözeteceği, kendisi için macera olacak bir adım atmaktan kaçınmaya çalışacağıdır.

Bugün bölgede Türkiye'yi rahatsız eden en önemli gelişme İran'ın Irak karşısında ilerleyişi değildir. Bu elbette Türkiye'nin İran'ın ilerleyişinden rahatsızlık duymadığı anlamına gelmez. Söylemek istediğimiz rahatsızlık veren gelişmelerin hangisinin öncelik taşıdığıdır. Türkiye soruna, Irak'ın yenilmiş olmasından çok, muhtemel bir yenilgi halinde ortaya çıkacak sonuçlar açısından bakıyor.

Türkiye oligarşisini kaygılandıran esas olgu Kürt ulusal hareketidir. Bu hareketin esas koşullarının yarattığı uygun konjonktürü değerlendirerek sıçrama yapması ve Irak'ın yenilgisi halinde bir devlet olarak ortaya çıkabilme potansiyelini barındırması Türkiye oligarşisini kara kara düşündürüyor. Çünkü Kürt sorunu sadece Irak ve İran'ın bir sorunu değil, artık Türkiye'nin de bir sorunu haline gelmiştir. Özellikle 1984'ten sonra Kürt Ulusal Hareketi'nin Türkiye'nin iç istikrarını doğrudan ilgilendiren bir unsur haline gelmesi oligarşiyi çok daha duyarlı hale getirmiş durumda.

Irak Kürdistanı'nda Kürt Ulusal Hareketi ve İran'ın Pragmatizmi

Irak Kürdistanı'nda Mesut Barzani liderliğindeki IKDP ve Celal Talabani liderliğindeki KYB'nin önderlik ettiği Kürt Ulusal Hareketi iç birliğini sağlamış ve etkin bir güç durumuna gelmiş bulunuyor. On yıllardır silahlı direniş tecrübesi bulunan Kürt Ulusal Hareketi bugün, Irak Kürdistanı'nın büyük bir kısmını kendi denetimi altında tutuyor. Silahlanmış bir orduya ve Kürt halkının yoğun des-

teğine sahip. Üstelik bu ordu yıllarca süren gerilla savaşı içinde yetişti, Irak ordusuna karşı sayısız savaşlardan geçerek yetkinleşti.

İçinde ML eğilimleri taşısa da ağırlıkla burjuva-feodal-küçük burjuva bir önderliğe sahip bu hareket dünyadaki ilerici, anti-emperyalist güçler tarafından destekleniyor. Kimi Arap ülkeleri de (Suriye, Libya gibi) kendi politik çıkarları ve hesapları gereği olsa da destek veriyor. İran'ın tutumu da farklı değildir.

Ancak İran'ın Kürt Ulusal Hareketi'nin yanında gözükmesine bakarak aldanılmamalıdır. İran'ın desteği geçicidir ve sadece bugünkü çıkarlarının bunu gerektiriyor olmasından kaynaklanmaktadır. İran bugün, Irak Kürdistanı'nda Kürt ulusal güçleriyle Irak'a karşı birlikte savaşıyor olsa da yarın bu güçlere yönelik tutumunu rahatlıkla değiştirebilir. Çünkü İran ne geçmişte ne de bugün bağımsız bir Kürt devletinden yana olmamıştır. İran'ın tavrı tipik bir pragmatizmdir. İran Irak'taki Baas rejimini yıkmak için Kürt ulusal hareketini destekliyor, onun gücünden yararlanmaya çalışıyor. Oysa İran'daki Kürtler üzerinde jenosit uygulanıyor. Böyle bir rejimden, Kürtlerin kendi kaderlerini tayin hakkını tanımasını beklemek safdillik olur. **İç politikası tamamen gerici olan bir yönetimin, ulusal soruna yaklaşımı hiçbir zaman demokratça olamaz.**

O halde Kürt ulusal hareketini bekleyen tehlike nedir? Bu tehlikeyi bertaraf etme olanağı var mıdır?

Irak'ın yenilgisi halinde muhtemel gelişme (bölgeye emperyalist bir müdahale olmaması halinde) Irak'ta İran'ın denetiminde bir Şii devletinin kurulmasıdır. İran, kendi denetimi dışında (üstelik İran'da Kürtler'in varlığından dolayı doğrudan İran'ı etkileyecek) bir Kürt devletinin kurulmasına razı olmayacağı için muhtemeldir ki Kürt ulusal güçlerini ezmeye yönelecektir. Yani, bir çatışma kaçınılmaz gibidir.

Kürt ulusal hareketi bu tehlikeyi görüyor. Ama hareketin ML olmayan pragmatik önderliği tehlikeyi yeterince dikkate alıyor mu, bu tartışılabilir. İran devrimine katılan ve bu devrimin en ön saflarında çarpışan güçlerin devrim sonrası kanlı tasfiyesi yeterince öğretici olmalı. Kaldı ki, Kürt Ulusal Hareketi kendi mücadele tarihinde sayısız ihanete tanık oldu. Aynı acı tecrübeler bir kez daha yaşanmamalıdır.

Kuşkusuz her bağımsızlık hareketi, kendi davası için çeşitli güçlerle yardımlaşma, hatta ittifak yapabilir, yapmalıdır da... Ama kendi bağımsızlığını her koşulda koruyarak. Bu ilke yeterince önemsenmeden hareket edilir ve destek alma adına başka güçlerin inisiyatif alanına girilirse bundan zarar görecek yine o hareket olur. Bu bakış açısı ışığında Kürt Ulusal Hareketi, İran'ın inisiyatif alanına girmekten özenle kaçınmalı, gelecekte İran'la da savaşabileceğinin hesabını yapmalıdır.

Türkiye'nin Müdahalesi ve Olası Sonuçlar

Türkiye, Irak'ın yenilgisi kaçınılmaz hale gelirse ya da böyle bir gelişme olmadan da bölgeyi işgale yönelebilir mi? Bugün için uzak bir ihtimal olarak görünmekle birlikte, küçük de olsa bir olasılık olarak gözardı edilmemesi gereken bir ihtimaldir bu...

Herşeyden önce İran'ın tutumu önem taşıyor. Eğer İran, Kürt Ulusal Hareke-

ti'nin geleceği konusunda Türkiye'yi tatmin edecek bir politik tutum içine girerse, bir işgalin en önemli gerekçesi ortadan kalkmış olur. Türkiye oligarşisi, İran'ın Kürt Ulusal Hareketi'ne ilişkin pragmatist politikasının farkındadır ve geleceğe yönelik hesaplarını da değerlendirebilecek durumdadır. Muhtemeldir ki, bu konuda, pazarlıklar da yapılıyor.

İran, Irak Kürdistanı'nda daha fazla ilerlemekten kaçınarak şu andaki statükoyu korumaya da yönelebilir. Zira o da emperyalizmin ve Türkiye oligarşisinin mevcut gelişmeler karşısında atacağı adımı hesap etmek zorunda. Yine İran, Türkiye'ye rahatsızlık duyduğu konularda (Kürt Ulusal Hareketi ve petrol boru hattının güvenliği konularında) şimdiden bazı güvenceler verebilir. Bunlar ihtimal dışı şeyler değil.

Kamuoyunda tartışılan "askeri müdahale" konusu, abartılı bir değerlendirme ile ele alınıyor. Türk Ordusu'nun Irak Kürdistanı'na yönelik askeri operasyonlarına bakarak **Musul-Kerkük'ün işgal edilmesini büyük olasılık olarak değerlendirmek yanılgıdır.** İşgal, herhangi bir askeri operasyonla (üstelik sınırlı) eş tutulamaz. Çok daha güç ve sonuçları açısından çok daha ağır bir eylemdir. Üstelik bölgenin Kürt halkının yaşadığı bir bölge olması, halkın kendi ulusal kurtuluşu için yıllardır mücadele etmesi, Kürt peşmergelerinin gerilla savaşı konusundaki deneyimleri, askeri müdahale için Türkiye oligarşisini tekrar tekrar düşündürmeye yeter de artar bile. İşgalin uluslararası sonuçları, bölge dengeleri üzerindeki etkisi, hesaba katılması gereken önemli faktörlerdir.

Özetle, Musul-Kerkük'ü işgal etmek oligarşi için tam bir macera demektir. Kaldı ki, Türkiye oligarşisi, bir askeri işgalin macera olacağını değerlendirebilecek kadar deneyime sahiptir. Ortada Kore ve Kıbrıs deneyleri var ve bunlardan çıkarılan dersler, atılacak adımlar konusunda çok hesaplı olunması gerektiğini tekrar tekrar hatırlatıyor. Zaten bugün oligarşinin kimi akıl hocaları, ortaya çıkabilecek olası sonuçları değerlendirerek kar-zarar hesabı yapılması gerektiğini söylemekte, bir askeri müdahale konusunda "aman ha" demektedirler.

Tersi bir yaklaşımla bugün, hiçbir koşulda askeri müdahale olmaz demekte yanılgıdır. Küçük de olsa bir askeri müdahale olasılığını gözardı etmemek gerekiyor. Bizim gibi ülkelerde milli kriz süreklidir ve oligarşi krize çare bulamadığı noktada uzun vadede istikrarsızlığı derinleştirecek olsa bile kısa vadeli çözümleri tercih edebilir. Bu çerçevede işgal, mevcut krize bulunan çare olarak gündeme gelebilir. İfade ettiğimiz gibi küçük bir olasılık olarak kabul edilmelidir.

Bir askeri müdahale konusunda Türkiye oligarşisini düşündüren çeşitli faktörler var. Kuşkusuz oligarşi bu faktörleri dikkate alacaktır. Kısaca değerlendirmekte yarar var.

Birinci olarak; bir işgal durumunda başta Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkeler olmak üzere tüm dünya ilerici kamuoyu Türkiye'ye karşı cephe alır, Türkiye'nin uluslararası platformlarda yalnızlığı artar. Buna karşılık Sovyetler'in olası bu müdahaleye, karşı müdahale ile yanıt vermesi de olanaklı gözükmüyor. Afganistan'dan çekilme kararı alan Sovyetler Birliği, başlangıçta sert çıkışlar yapsa bile gerçekleşen oldu bittiyi bir süre sonra kabullenmek zorunda kalabilir. Tıpkı Kıbrıs'ta olduğu gibi. Ama Sovyetler, Kürt Ulusal Hareketi'ne daha ak-

tif destek vermeye yönelerek Türkiye'nin çıkmazını daha da derinleştirebilir.

İkinci olarak; Arap ülkelerinin (en başta Suriye, Libya, Cezayir, Yemen vb.) tepkileri dikkate alınması gereken bir konu. Bu güçler kendi politik çıkarları ve hesapları gereği muhtemeldir ki Türkiye'ye cephe alacaklardır.

Üçüncü olarak; Türkiye İran'ı bütünüyle karşısına alacaktır. İran, kendi ideolojisini Türkiye'de daha etkili kılma çabasını yoğunlaştıracak, islamcı grupları açıktan desteklemeye yönelebilecektir.

Dördüncü olarak; Kürt Ulusal Hareketi'nin gücü dikkate alınmak zorunda. Türkiye için esas caydırıcı güç budur. Kürt halkının yaşadığı bu bölgede savaş çetin ve faturası ağır olacaktır. Kürt ulusal güçlerinin uzun süreli ve yıpratmaya yönelik sürdürecekleri gerilla savaşının Türkiye Kürdistanı'nda yayılması ve derinleşmesi kaçınılmaz.

Beşinci olarak; işgalin ekonomik riskini ve süren krizi de eklemek gerek. Türkiye bunu da ciddi olarak hesap etmek zorunda.

Buna karşılık Türkiye'yi destekleyecek güçler de var şüphesiz. En başta ABD geliyor. İslamcı radikal dalganın yayılmasını istemeyen ve ilerici hareketlere düşman, Arap rejimlerini de Türkiye'yi destekleyecek güçler içinde saymak gerek.

Avrupa ülkelerinin tavrı ise belli farklılıklar taşımak zorunda. Avrupa demokrat kamuoyunun baskısı ile hükümetlerin işgali açıktan desteklemeleri zor. NATO'nun Avrupalı müttefikleri, NATO'nun kendi sınırları dışına müdahale etmesini istemiyor ve yine üye ülkelerin görev alanının genişletilmesine karşı. Ancak Körfez ABD kadar AET emperyalistleri için de önemli bir bölge. Onların da Ortadoğu petrolüne ihtiyaçları var. Doğal olarak kendi çıkarlarının güvence altında olmasını isteyeceklerdir. Bu yüzden Türkiye'ye sessiz bir onay vermeleri, ya da gizli destek olmaları mümkün. Kamuoyunun durumuna ve hükümetlerin niteliklerine göre destek biçimleri değişebilir de...

Kuşkusuz bugün görülebilen bu olası gelişmeler dışında çok daha farklı gelişmeler de gündeme gelebilir.

Hiçbir Güç Kürt Halkının Kendi Kaderini Tayin Etmesini Engelleyemeyecektir

Gerici-Şoven çevreler "işgal" çığlıkları atıyor diye Türkiye'nin gündeminde "savaş" var sanmak hem bir yanılgıdır, hem de oligarşinin çeşitli tarihsel, siyasal konjonktürel dengeler üzerine kurulu politikasını anlamamaktır. Egemen sınıfların her manevrasından nem kapıp "acaba savaş mı var" diye düşünen çevreler var. Oysa savaşa girmek öyle kolay değildir. Önümüzde Yunanistan örneği duruyor. Türkiye ile Yunanistan arasındaki çelişkiler çatışma-savaş boyutuna ulaştı deniyordu, ama ne oldu? Süreç tersinden gelişmeye başladı. Savaş borusu öttürenlerin sesleri kesildi.

Ülkemizde hala "Osmanlı" hayali ile yaşayanlar ve savaş kışkırtıcılığı yapanlar, treni kaçırmış olduklarını bilmelidir. Türkiye oligarşisinin Ortadoğu haritasını değiştirmeye gücü yetmez. Eğer Ortadoğu'da harita değişecekse bu ancak Filistin ve Kürt halkının kendi ülkelerine kavuşması, kendi kaderini serbestçe tayin edebilmeleriyle yani devrimlerle olanaklı olacaktır.

Aslında Türkiye oligarşisinin önünde tek yol var: Kürt gerçeğini kabul etmek... Egemen güçler sonuna kadar Kürt gerçeğini inkar edemez. Kürt Ulusal Hareketi'nin gelişmesi, dünyadaki benzer örneklerinde görüldüğü gibi eninde sonunda Türkiye'yi de taviz vermeye zorlayacaktır. Birkaç yıl önce ile bugün birbirleriyle kıyaslansın; nereden nereye gelindiği görülecektir! Kürt kelimesini kullanmak bile yasakken şimdi hemen herkesin kabul ettiği bir "Kürt Sorunu" var ortada. Kürt sorunu her kesimce açıktan tartışılıyor artık.

Türkiye'nin Irak Kürdistanı'na yönelik bir askeri müdahalesi, emperyalizm ne ölçüde destek verirse versin sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Kürt halkının kendi kaderini tayin etmesini hiçbir güç engelleyemez.

Tüm devrimciler, yurtseverler, gerici-şoven güçlerin işgal propagandasına şiddetle karşı çıkmalıdır. Eğer "savaş" adına dizginsiz bir baskının, her türlü haksızlığın meşru sayıldığı siyasal koşulların egemen olmasını istemiyorsak; eğer şovenizm dalgasının ülkeyi bir baştan bir başa sarmasını istemiyorsak bunu yapmaya zorunluyuz.

Görev egemen sınıfların şoven propagandasına karşı çıkmak, Kürt halkının kendi kaderini tayin etme mücadelesini desteklemektir.

Kimi sol aydınlar gibi, Irak'ta bir Kürt devletinin kurulmasını Türkiye'nin ulusal çıkarlarına aykırı görmek ve böyle bir gelişme karşısında Türkiye'nin kayıtsız kalmamasını söylemek tek kelime ile katıksız bir sosyal-şovenizmdir.

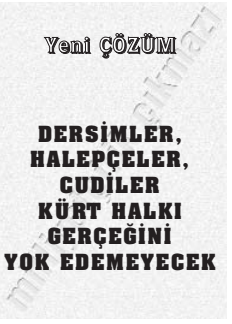

DERSİMLER, HALEPÇELER, CUDİLER KÜRT HALKI GERÇEĞİNİ YOK EDEMEYECEKTİR

Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm Mücadelesinde Yeni ÇÖZÜM
Eylül 1989
Sayı: 27
İbrahim CENGİZ

"Doğuda savaş vardır. Karşımızdakiler düşmandır. Onlara yardımcı olanlar da düşman muamelesi görecektir." (G. Kurmay Başkanı Org. Torumtay)

Savaş mı? Kimler arasında? Neden?

"... Milli Karakolu'na götürüp yapmadıkları işkence kalmadı. Varil bidonunun içine koyup etrafına ateş yakmak, taksi tekerleğinin içine koyup elektrikle döndürmek, copları insanların kıçına sokmak, erkeklerin penisinin deliğine kibrit çöpü koyup yakmak... 21 gün nezaretin içinde kaldık, 7 günü yemeksiz susuz geçirdik, tuvalete bırakmadılar, 7 günden sonra bir lokma ekmek verdiler gün boyunca. Özel tim ve istihbarat adamlarının insanların kellesini kesip kafası karşılığında para aldıklarına şahitlik ediyoruz." (Cumhuriyet Gzt. 26.7.1989)

Savaş bu mu?

"30 Temmuz '88 günü Diyarbakır'ın Hani ilçesine bağlı Serdi Köyünün yakınında teröristlerle girdiğimiz silahlı çatışma sırasında 9 teröristi ölü ele geçirdik. Ama nasıl ele geçirdik? Hangi silahlarla ele geçirdik. Maalesef üzülerek söyleyeyim ki kimyasal silah kullanarak..." (Diyarbakır Lice ilçesi Komando taburunda askerlik yapmış bir grup erin basına gönderdikleri mektup.)

Ya da bu?...

Evet, oligarşinin kurmayları doğru tespit ediyorlar! Bugün "Doğuda" olanların adı gerçekten de savaştır... Ama Arjantin halkının faşist cuntanın kendilerine açtığı savaşa taktığı ad gibi bir "Pis Savaş"tır...

Bir halk var "Doğuda"... Yüzyıllardır ezilmiş, horlanmış, aşağılanmış,... Bir Halk var... sorgusuz-sualsiz işkencehanelere alınan, köyleri boşaltılan, yanlışlıkla vurulup çöplüklere atılan, okulları askeri kışla haline getirilen, kendileri için toplu mezarlar kazılan, seyahat iznine tabi tutulan, düğünlerinde bile sopadan geçirilen... Ve onca haksızlığa zulme her karşı çıkışının adı "eşkıya" olmuş... "İzale-i şekavet"ler, "Dersim Kanunları" onun için çıkarılmış... Özel ordular, özel birlikler, onun için kurulmuş, seyyar işkencehaneler mekanı olmuş... Zilan, Dersim, Halepçe ve daha nicelerini tanımış.

Liste uzun ve kabarık. Katliamların hesabını kitabını tutmaksa epeyce zor. Çünkü bu halk özgürlük inancını hiçbir zaman yitirmemiş, darağaçlarının göl-

gesinde, bombardıman uçaklarının gürültüsünde, fosfor bombalarının ürpertici ıslığında başkaldırı ruhu yok olmamış. Kürt halkında bugün, o ruh ve inanç olanca canlılığını koruyor, dumanlı dağlardan isyan ateşleri hiç eksik olmuyor...

Bugün Kürt halkının yaşadığı yerler yasaların, hukuğun hakim olduğu değil, vahşet ve faşizm yasalarının saltanat sürdüğü yerler haline getirilmek isteniyor.

Burjuvazi ise katliamcı, baskıcı, ulusal kimliği ayaklar altına alıcı karakterini elden hiç bırakmıyor. O, Mai Lay'de, Sabra Şatilla'da, Halepçe'de ve Cudi'de gerçek yüzünü gizleyemiyor. Yeni Halepçelerin planlarını yapaduruyor. Irkçı demagojileri dilinden düşürmüyor. Çünkü burjuvazi genel karakteristiğini dünyanın dört bir yanında uygulaya duruyor...

Yaşanan süreçte Cudi'nin ön palana çıkarak güncelleşmesi, burjuvazinin Kürt halkının gelişen muhalefetine karşın yoğun terör uygulayarak, kitle bağlarının ve gelişiminin önüne geçilmesinin psikolojik, düşünsel ve pratik zemininin hazırlanmasının hesaplarıdır. Bugünlerde Cudi operasyonu ile kapalı kapılar ardından tezgahlanmak istenen oyunların, geçtiğimiz süreçte gündeme getirilen, hala sürdürülmesine karşın başarı kazanılamayan "yöntemler" ile de yakından ilişkilidir. Ölüm mangalarının olanca vahşetine rağmen, oligarşi ülke genelindeki başarısızlığını ve çıkmazını terörle aşmaya, çırpınışlarını durdurmaya çalışıyor. Kitleselleşmesinin önüne ne pahasına olursa olsun geçmek istiyor. İşte bu yüzden de terör sadece PKK militanlarıyla sınırlı kalmıyor, Kürt yoksul köylülerine kadar iniyor.

Tüm bunların ortaya çıkardığı panaroma ise bir tarafta baskı, zulüm ve işkencenin had safhaya çıkartılması, diğer taraftan idari düzenleme ve yasaların oluşturulması, bir başka taraftan da askeri dönüşümlerin gerçekleştirilmesi şeklinde çizilmeye çalışılıyor. Bu panaromanın baş konuğu olan zulüm ve işkence Kürt köylüleri üzerinde öylesine bir cendere oluşturarak korkunç düzeylere vardı ki, artık, günlük basında yansıması bile engellenemiyor. İşkencesiz, katliamsız gün geçmez hale geldi. Tüm okullar kışlaya, kışlalar ise işkence merkezlerine dönüştürülüyor. Köyün tümünü gözaltına alma olanağı kalmadığında, köydeki muhtar-ağa evleri o da olmadı köy meydanları bu görevi fazlasıyla yerine getiriyor. Zaiyat mı var? Belediye dozerleri ne güne duruyor. Alelacele kazılan çukurlar toplu isimsiz, adressiz mezarlıklara dönüştürülüyor. Faşizm bu konuda mutlak eşitlikçi davranıyor! Kadın-erkek, çocuk-yaşlı fark etmiyor onun için. Köy meydanlarında çırılçıplak soyundurmalar, kocalarının babalarının kardeşlerinin önünde çırılçıplak kadınlara yapılan en hayasızca saldırılar karakol ve kışlalarda toplu tecavüzlere kadar götürülebiliyor...

En küçük bir ihbarın aylarca sürecek bir gözaltı ve işkence demek olduğu herkesçe biliniyor. Devletin tüm kuruluşları sistemli işkence ve katliamların yardımcısı. Savcılar, valiler, kaymakamlar, şikayet için gelen insanları kovuyor, tehdit ediyor, olmadı yeniden gözaltına aldırıyor.

Diğer taraftan yapılanlar yıllar önce Vietnam'da ABD birliklerinin deneyipte bir sonuç alamadığı uygulamaların yeniden biçimlendirilişinin ötesinde bir anlam taşımıyor. Her şey ulusal bilincin kitlelerde gelişip kökleşmesinin önüne geçilmesi... Mezralar zorla birleştirilip "stratejik köy"ler oluşturuluyor, direnen köylüler ise işkencelerden geçiriliyor, katlediliyor. İller arası seyahat akrabala-

rı, tanıdıkları ziyaret için köylere giriş çıkış yasak ve izne tabi. Direnen, topraklarını terk etmek istemeyen köylerin meraları ormanları, otlakları tarlaları yakılıyor, görüldükleri yerde gözaltına alınıyor, haftada bir "ihbar var" diyerek evleri basılıyor, aranıyor, toplu dayaklardan geçiriliyor, dışkı yemeye zorlanıyorlar. Aranan kişilerin operasyonlarına "sülaleleri" de katılmaya zorlanarak dağlara savaşmaya çıkmak zorunlulaştırılmaya çalışılıyor. Örgütlenen koruculuk ve muhbir ağıyla gerici faşist unsurlara tam bir sulta verilmek isteniyor. Oluşturulan fişleme sistemi yüzbinlerce insanı devlet yanlısı/düşmanı olarak tasnif ediyor. Gerici faşist aşiretler silahlandırılarak ulusal güçlere karşı kullanılıyor...

Düzenli birliklerin yetersizliği görüldükçe yeni düzenlemelere gidiliyor. "Özel Kolordular", "Özel Tim"ler, "Anti Gerilla" birlikleri, Ölüm Mangaları, uzman seyyar işkence ekipleri, özel sınır birlikleri, siyasi polis vb. lerine ilave olarak yeni iç savaş birlikleri yetiştiriliyor. Bunların da yetersiz kaldığı noktada terhis olanlardan uzmanlaşmış askerlere el atılarak onlardan özel paralı birlikler kuruluyor. Ancak tüm bu yöntemler oligarşinin çıkmazını aşmasına yardımcı olamadığı gibi, başarısızlığının da birer göstergeleri oluyor.

Oligarşi diğer yandan kendi arasında varolan çatışmaları ve siyasal krizini Kürt, Bulgaristan, Kıbrıs sorununu güncelleştirerek kamuoyunda canlı tutmaya çalışıyor. Varolan krize böylelikle "milli bütünlük" sağlamak adı altında geçici çözümler getirmiş olacaktı. Son gelişmeler de bunu ispatlıyor. DYP ve SHP, ANAP'ın "milli bütünlük" politikasına angaje olmuş durumdadırlar. Faşizmin politikasına teslim olan SHP ülkemizde sosyal demokratlığın ne anlama geldiğini en açık şekliyle ortaya koyuyor. Demirel ise ANAP'ı olaylar karşısında daha tavizsiz bir politika izleme doğrultusunda sürekli olarak uyarmaktadır. Demirel'e demokratlık payesini doğru görenlerimiz, 12 Eylül sonrası denize düşenin yılana sarılması esprisinde olduğu gibi şimdi kime sarıldıklarını acaba anlayabiliyorlar mı? Milli bütünlüğü emperyalizmin ayakları altına seren oligarşi milliyetçiliği demagojik platformda ön plana çıkarırken, esas olarak emperyalizmin pazarı durumundaki ülkeyi ve kendi saltanatını kaybetmeme çabasındadır.

Mücadelenin silahlı temelde yükselmesi başta devrimci kesimleri olmak üzere, giderek demokrat, ilerici hatta halkın bir kesimini de etkilediği açıktır. Bu olay konuyu sol içinde de güncelleştirmiştir.

Özal'ın, bu olaya destek olanların da düşman görülecek ve ezileceği şeklindeki demeçleri Kemalist dönemden gelen bir geleneğin devamıdır. Burjuvazi ciddi boyutta gelişen her Kürt hareketi karşısında ülke genelinde sola da saldırmıştır.

Son dönemde en sıradan gecelere, panellere izin verilmemesinin yanı sıra çıkan sosyalist dergilerin hemen hemen hepsi toplatılmıştır.

Başlangıçta aydınlarımızı pek rahatsız etmeyen PKK hareketi, gelişim içinde oligarşinin destek verenlere de yönelmesiyle aydınları da saflaşmaya itmektedir. Demokrat kimliğe sahip çıkmada bu saflaşma içerisinde belli olacaktır.

Emperyalizm açısından ise durum bugün netleştirilmiş değil. Onun politikası her zaman aynı, silahlı radikal hareketleri ezme, kendisiyle uzlaşmış ve kendisinin tanıyacağı belirli bir ulusal-kültürel özerkliği içeren politikalardır. Çünkü onun için önemli olan sömürünün devamıdır. PKK'nin ise bugün öne çıkan programında bir

uzlaşma görülmemekle birlikte, sömürü mekanizmasının dışına çıkabilecek sosyalizme yönelebilecek net bir programdan ziyade ulusal kimlik mücadelesi ve programı hemen hemen herşey gibi gösterilmektedir. Sınıf bakış açısı bulandırılmaktadır.

Faşizm ulusalcı güçlerin mücadelesini boğmak, kaynağını kurutmak, kitle bağlarını koparmak istiyor. Bunun yolunu da ulusal mücadeleyle halk arasında Çin Seddi oluşturmakta gördüğünden Kürt halkı üzerinde korku bulutlarını eksik etmemek için her yolu, her yöntemi deniyor... Şimdiye kadar denenen yöntemlerin hemen tümünün başarısızlık noktasında ortaklaşması artık bir yol kavşağına gelindiğinin de ifadesi oluyor. Ya ulusal harekete göstermelikte olsa bazı tavizler verilecek ya da geleneksel yöntemler katlanarak ivmesi yükseltilecektir. Ancak gelinen süreçte geleneksel yöntemlerin tıkanıklığı aşamadığı da açıktır, buna artı olarak toplu katliamların gündeme gelmesi kaçınılmaz olacaktır.

Birinci yol kendi içinde belirli riskleri taşır. Her şeyden önce gelişen hareketin inisiyatifinin elde tutulabileceğinden emin olunması gerekir. ABD de bu yöntemi bugün için tercih ediyor gibi görünmesine karşın tehlikelerden arındırılmayı ve riskin yok edilmesini istiyor. Şu an öylesi bir gelişme uzak göründüğünden de kısa vadede tek çözüm kalıyor. O da ikinci yolun tercih edilmesi!...

Son günlerin tüm telaşlı açıklamaları, toplantıları da bu yolun seçildiğini gösteriyor.

Tüm bu gelişmeler oldukça açık ve net bir şekilde planların ne olduğunu ortaya koyuyor: Yeni Halepçelerin yaratılması...

Yarın ki Halepçelerin ardından ağıt yakma, lanet yağdırma durumuna düşülmek istenmiyorsa bugün Kürt halkının gerçekliğinin yaşatılmasından yana olunmalı, bu açık ve net olarak dile getirilmelidir. Gelinen süreç insanlığın demokratlığın adını yeni Halepçelere karşı çıkmak olarak koymuştur. Demokratlık bu tavrın altında yatmaktadır.

IV. KÜRTLERİN ULUSLAŞMA SÜRECİ ULUSAL BASKI VE SORUNUN ÇÖZÜM PLATFORMU

Haklıyız Kazanacağız II, Kürt Ulusu Bir Gerçektir Kurtuluşu Anti-emperyalist Anti-oligarşik Halk Devrimindedir.
DEVRİMCİ SOL SAVUNMA

C- Kürt Yurtsever Hareketlerine karşı Tavrımız

Kürt küçük-burjuva milliyetçilerine güven vermek, onları sınıf zeminine çekmek ve giderek Kürt halkını burjuva milliyetçi önyargıların etki alanı dışına çıkarmanın devrimci yolu budur. Bir yandan Kürt halkının ulusal istemlerine sınıfsal bir perspektifle sahip çıkmak, şovenizme ve sosyal-şovenizme karşı mücadeleyi yükseltmek, diğer yandan irademiz dışında oluşan küçük-burjuva milliyetçi harekete "dostluk-mücadele" ile yaklaşmak... İşte bizlerin güncel pratikte Kürdistan'daki tavrımızın özeti budur.

Burada PKK hareketine kısaca değinmekte yarar görüyoruz.

Belirttiğimiz gibi PKK hareketi de Kürdistan'daki küçük-burjuva tabakalaşmanın bir ürünüdür. PKK, bugün emperyalizm ve oligarşiye karşı silahlı temelde tavır geliştiren yurtsever bir harekettir. Bu niteliği ile oligarşi ve emperyalizme darbeler vurduğu için destekliyoruz. Fakat bu hareketin hatalarının, yanlışlarının olmadığı anlamına gelmez. PKK küçük-burjuva sınıf karakteri ve milliyetçilik tabanında hareket etme özelliğinden dolayı, birçok eksik ve zaaflara sahiptir. Başta milliyetçi, pragmatik yaklaşımı olmak üzere, mücadelenin sorunlarına ve biçimlerine mekanik ve dar pratikçi yaklaşımının doğurduğu hatalar en belirgin olanlardır. Başta milliyetçilik tabanında hareket etmesi olmak üzere, pratikte düştüğü hatalı ve yanlış yaklaşımlar bizim eleştiri noktamızı oluşturur.

Fakat bizim PKK'ye eleştirimiz genelde belirttiğimiz "dostluk-mücadele" ilkesi çerçevesindedir ve halk güçleri arasında bir sorun niteliğindedir. Bu noktada oligarşinin ağzından eleştiri yapan sol'un tavrına karşıyız. Türkiye Solunun tamamına yakınının PKK'yi eleştirmesi ve tecrit etmeye kalkışması, onun mücadeleci yanından kaynaklanmaktadır. PKK statükoları bozan tavrıyla, geleneksel solun saldırılarına maruz kalmıştır. Bu nedenle sol'un anti-PKK temelindeki eleştirileri mücadele karşıtı niteliktedir ve bunlara karşı mücadele etmek zorunludur. Emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadele tavrına sahip olmanın gereği, PKK'ye karşı cepheden saldırmak değil, onu desteklemektir.

D- Kürt Küçük-Burjuva Hareketi Anti-Emperyalist Anti-Oligarşik Halk Devriminde İttifaklarımız Arasındadır

Şovenizmle şartlanmışların bizlere yönelik bir "suç"laması var. Gerek oligarşinin resmi ve gayri-resmi sözcülerince, gerekse de resmi ideolojinin temsilciliğini yapan 1. Ordu Komutanlığı II. No'lu Askeri Mahkemesi'nde biz Mark-

sist-Leninistler "bölücülük" ve "bölücülerle işbirliği" yapmakla suçlanıyoruz! Irkçı-şoven kafanın ürünü olan bu "suç"lama, Kürt sorunundaki diğer birçok "suç"lamalar gibi, Kürt halkının mücadelesini yok etme, jenosit ve asimilasyon politikasına haklılık kazandırma, halk kitlelerinin bilincini bulandırma ve Devrimci Hareketin meşruiyet zeminini yok etme amaçlıdır. Bu demagojik "suç"lamaların, bizim düşüncelerimizin bilinmesine karşın yapılması, konuya değinmemizi zorunlu kılmıştır. Şunu da belirtelim, biz bu suçlamalardan alınmıyoruz. Burjuvazinin, olguların içini boşaltması, onları anlamsızlaştırması bizim için yeni bir şey değildir.

Evet, Kürt halkının varlığını reddedenler, Kürt halkının kendi kaderini tayin istemine önderlik eden, biz Marksist-Leninistleri yargılamaya kalkan savcı ve yargıçlar! Kürt küçük-burjuva milliyetçi hareketi bizim ittifakımız -sizin deyiminizle "işbirlikçimiz"- durumundadır. Ve biz Marksist-Leninistler bu tavrımızla çok "vahim suç"ların sahibi oluyoruz! Hem "Kürtler, bağımsız devlet kurma da dahil, kendi kaderlerini tayin hakkına sahip olmalılar" diyoruz; hem de "bölücü" Kürtleri ittifak görüyoruz. "Vatan haini" olmamız için yeterli değil mi?! Ama unutmayın ki, "suç" kavramı görelidir. Yasalarınız bizleri yargılıyor ve "suçlu" ilan ediyor! Ya sizler? Sizleri TARİH ve HALK yargılıyor. Ve suçlu ilan ediyor; Kürt halkını ve onun yurtseverlerini imhaya yöneldiğiniz, baskı ve terör uyguladığınız için. Hangi suç onurlu acaba? Sizlerinki mi, bizimki mi? Seçim hakkına sahipsiniz!

Gerek savunmamızın bu bölümünde, gerekse de daha önceki bölümlerinde, anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devriminin temel sosyal güçlerinin işçiler, köylüler ve küçük burjuvazi olduğunu belirtmiştik. Bu anlamda emperyalizm ve oligarşiye karşı tavır geliştiren tüm siyasal-sosyal güçler proletaryanın ittifakı durumundadırlar. Bu ittifak, sosyal temelde, proletarya hareketinin iradi müdahalesiyle bu kesimleri örgütleyerek, kendi çevresinde toplaması biçiminde, işçi-köylü bağlaşıklığı temelinde olabileceği gibi; proletarya hareketi dışında, kendi bağımsız politik örgütlenmelerine sahip küçük-burjuva kesimlerle, siyasal planda, programatik temelde bir ittifak şeklinde de olabilir.

Ülkemizde anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devriminin kitle güçleri arasında olan küçük-burjuva kesimlerden, milliyetçi Türk küçük-burjuvazisi, bugün politik bir hareket olarak örgütlü değildir. Fakat önceki bölümde saptadığımız nedenlerden ötürü, milliyetçilik temelinde Kürt küçük-burjuva politik hareketleri sözkonusudur. Bu noktada, anti-emperyalist, anti-oligarşik temelde Kürt yurtsever hareketleriyle ittifak, devrimci bir adımdır. Bu şekilde bir tavır, hem anti-emperyalist, anti-oligarşik güçleri bir potada toplama, hem de bu hareketleri etkileme, onlara güven verme ve giderek sınıf zeminine çekmek açısından gereklidir.

Marksist-Leninist hareketin, Kürt küçük-burjuva yurtsever hareketleriyle ittifakını, somut bir gerçeklik haline getirmesi, elbette kendi içinde güçlüklere sahiptir. Bir yandan Kürt halkını, anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadeleye çekmek, iki halkın ortak örgütlenme ve mücadelesini geliştirmek, diğer yandan halkları ulusal çitlerle bölen ve ulusal örgütlenmeyi temel alan küçük-burjuva milliyetçi hareketle politik ittifak geliştirmek kendi içinde zorluklar taşısa da, üstesinden gelinemeyecek bir şey değildir. Marksist-Leninistler doğru taktiklerle,

bizzat pratiğin ortaya çıkardığı görevler temelinde, bu manevra alanını kendine yaratabilir ve yaratmalıdır da.

Kürt küçük-burjuva milliyetçileriyle ittifak sorununda beliren bir zorluk da, şoven bir tavra sahip Türk küçük-burjuva kesimlerinin de bu ittifak kapsamı içinde olması ve çıkarları çelişen iki milliyetçi kesimin, bir arada ortak hedefte birleştirilmesidir. Bu konu, sol içinde Hareketimize yönelik eleştiri konusu da olabilmektedir. Şöyle denilmektedir: "Bir kolunuzda Kemalistler, bir kolunuzda Kürt küçük-burjuva milliyetçileri olduğu halde nasıl yürüyeceksiniz?" "Zor" diye, gerçekleri mi yok sayalım? Bu soruyu soranlar "ittifak" ve "cephe" olgularından bir şey anlamadıkları gibi, sosyal pratikten de bir ders çıkarmamışlardır. Kürt ve Türk küçük-burjuva milliyetçileri arasında çelişki olması doğaldır. Milliyetçiliğin temeli kendi "ulusal pazar" sorunu olduğuna göre, bu kesimlerin çıkarlarının çelişkiyi barındırması kaçınılmazdır. Ama bizim bahsettiğimiz alelade soyut bir ittifak değildir. Biz küçük-burjuva kesimlerle ittifak olunabileceğini söylerken, her iki kesim açısından da ortak payda oluşturan, emperyalizm ve oligarşi ile olan çelişkiyi veri alıyoruz. Çünkü emperyalizm ve oligarşi bu iki kesimin de düşmanıdır. Zaten "ittifak" ve "cephe" çelişkiye karşın kurulur.

Cephe ve aynı anlama gelmek üzere ittifak; belirli bir ortak program temeli üstünde işbirliği yapan çeşitli kesimleri içine alan bir **karşıtlar birliğidir**. Temelde çıkarları benzer olan sınıflar ve politik güçleri vardır; ve çıkarları ancak belirli bir ölçüde uzlaşan sınıflar ve politik güçleri vardır. Her sınıf veya politik güç, kendine özgü ve ortak çıkarlar uğruna ittifak yapıp aynı cephe içinde olabilir.

Bu temelde, Kürt ve Türk küçük-burjuva milliyetçileri kendine özgü çıkarları yanında, anti-emperyalist, anti-oligarşik temelde ortak çıkarlara sahiptirler. Ve her şeyden önce kendine özgü çıkarları oligarşi ve emperyalizm tarafından yok edildiğinden, her iki kesim için de temel çelişki, emperyalizm ve oligarşidir. Bu ortak paydada biraraya gelmeleri kendine özgü çıkarlarının da bir gereğidir. Nitekim 1919 Anadolu Kurtuluş Hareketi'nde, Kürt ve Türk yurtseverleri biraraya gelebilmişlerdir. TC'nin kuruluşundan sonra Kemalistlerin şoven bir tavra girerek, Kürt halkının çıkarlarına karşı bir politikaya sahip olması, bu gerçeği

CUNTA MAHKEMELERİNDE DÜŞÜNCELER BÖYLE SAVUNULDU

Evet, Kürt halkının varlığını reddedenler, Kürt halkının kendi kaderini tayin istemine önderlik eden, biz Marksist-Leninistleri yargılamaya kalkan savcı ve yargıçlar! Kürt küçük-burjuva milliyetçi hareketi bizim ittifakımız -sizin deyiminizle "işbirlikçimiz"- durumundadır. Ve biz Marksist-Leninistler bu tavrımızla çok "vahim suç"ların sahibi oluyoruz! Hem "Kürtler, bağımsız devlet kurma da dahil, kendi kaderlerini tayin hakkına sahip olmalılar" diyoruz; hem de "bölücü" Kürtleri ittifak görüyoruz... Ama unutmayın ki, "suç" kavramı görelidir. Sizleri TARİH ve HALK yargılıyor. Ve suçlu ilan ediyor; Kürt halkını ve onun yurtseverlerini imhaya yöneldiğiniz, baskı ve terör uyguladığınız için...

gölgelemez.

Ayrıca şunu da unutmamak gerekiyor; bu ittifak iki kesimin, kendi başına yaptığı bir ittifak değildir. Elbette bu da olabilir. Ama bizim sözünü ettiğimiz ittifak; proletaryanın önderliğindeki bir ittifaktır. Proletaryanın önderliği, 1923'deki gibi bir sonucu önleyecek temel unsur olduğu gibi, şovenizme karşı mücadelesiyle de, ezilen ulus milliyetçilerine güven ortamının da sağlayıcısıdır. Ezen-ezilen ulus ayrımında proletaryanın tavrı, ezilen ulus milliyetçilerini desteklemek olacaktır. Dolayısıyla ezilen ve ezen ulus milliyetçileri arasındaki çelişkiden paniğe kapılıp, bunların ortak çıkarları temelinde bir araya getirilemeyeceğini söylemek, kendi gücüne güvensizliğin itiraf edilmesinden başka bir anlama gelmez. Biz, sosyal pratiğin tanıklığında, her iki ulustan milliyetçilik tabanında gelişecek anti-emperyalist sol kesimlerin bir cephe içinde mücadeleye sokulabileceğini söylüyoruz. Kaldı ki, bugün Türk küçük-burjuva milliyetçilerinin sol kesimi, politik bir örgütlülüğe sahip değildir. Bu temelde bugünkü süreçte ittifak sorunu, Türkiye halklarının devrimci hareketiyle, Kürt küçük-burjuva milliyetçileri arasında olacaktır. Ama ileriki süreçlerde anti-emperyalist temelde bir Türk küçük-burjuva hareketinin şekillenmesi, proletaryanın Kürt küçük-burjuva milliyetçileriyle ittifak yapmasını engellemez. Tercih durumunda proletarya hareketi, Kürt küçük-burjuva milliyetçilerinden yana tavır belirleyecektir. Ki bu durumda anti-emperyalist Türk küçük-burjuva kesimleri, zaten şovenizme kurban gitmiş ve anti-emperyalist konumdan uzaklaşmaya başlamış demektir.

Özetle, anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimi mücadelesinde Kürt küçük-burjuva yurtsever hareketleri, milliyetçilik tabanında emperyalizm ve oligarşiye karşı tavır aldıklarından, objektif olarak Türkiye Devrimci Hareketi'nin ittifakı durumundadırlar. Marksist-Leninistlerin görevi bu ittifakı somut bir gerçek haline getirmektir...

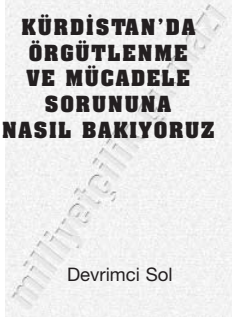

KÜRDİSTAN'DA ÖRGÜTLENME VE MÜCADELE SORUNUNA NASIL BAKIYORUZ

YOLUN NERESİNDEYİZ?
Devrimci Sol Merkez Komitesi
Ağustos 1990

Kürt gerçeği, PKK'nin Kürdistan'da sürdürdüğü silahlı mücadele sonucu kimsenin reddedemeyeceği bir olgu haline gelmiş bulunuyor. Kürt ulusal hareketinin '84 sonrası hızla gelişmesi ve ulaştığı nokta silahlı mücadeleyi savunan tüm örgütler için dikkate alınması gereken ve önemli dersler içeren yönler taşıyor. Özellikle cüret, atılganlık, herkese ve her şeye rağmen doğru bildiğinde ısrar ve silahlı mücadelede kararlı olma öğeleriyle taşıdığı olumluluk, bu hareketin örnek alınması gereken en önemli yanıdır. Biz yaratanı kim olursa olsun olumlu olan her şeye sahip çıkmalı, gerektiğinde savunmalı ve başkalarının doğrularını teslim etmede komplekssiz davranmalıyız.

Bu PKK'yi tüm yönleriyle olumladığımız anlamına gelmiyor. Milliyetçi çizgisi beraberinde kabalığı, devrimci adalet ölçülerinden uzaklığı, pragmatizmi de getirmiştir. Ve bu olumsuz öğelerden arınma anlamında işaretler verdiği de söylenemez. Yine PKK, 12 Eylül cuntasına karşı mücadele etme yolunu seçmemiş, daha 12 Eylül öncesinde geri çekilme kararı almıştır. Kendi özgün durumunu iyi değerlendirerek '84 sonunda silahlı bir atılım yapması ve kısa sürede hızla gelişmesi, onun daha önceki politika ve taktiklerini haklı çıkaramaz, çıkarmamaktadır.

PKK'nin Kürdistan'daki gelişimi ve tek alternatif güç olması, bizim saflarımızda ister istemez, Kürdistan'da niçin örgütlü bir güç olmadığımız sorusunu gündeme getirmekte ve hareketin Kürdistan'da örgütlenme sorununa nasıl yaklaştığı konusu merak unsuru haline gelmektedir.

Bugün Kürdistan'da silahlı mücadeleyi yürütecek bir güç olmaktan uzak konumda olduğumuz bir gerçektir. Bu noktada Kürdistan'da şimdiye kadar niçin örgütlenemediğimiz de haklı olarak eleştiri konusu olmaktadır. Aslında bunun nedenini daha önce anlattıklarımızın içinde aramamız gerekiyor.

Hareketimiz, 12 Eylül öncesi stratejik alanlarda örgütlenme perspektifine uygun olarak Kürdistan'da örgütlenmeye yönelmiş, belli bir güç haline de gelmiştir. Belli bölgelerde hem kitlesel boyutta bir gelişme sağlanmış, hem de silahlı kır ekiplerimizi oluşturarak kır gerillasını yaratma konusunda mesafe alınmıştır. Genel olarak bakıldığında Kürdistan'da gelişen güçlerden biriydik. 12 Eylül darbesi ile birlikte bu bölgede bilinen kayıplara maruz kaldık, güçlerimiz erimeye başladı ve daha önce de belirttiğimiz gibi 1985'e gelindiğinde örgütlü kırsal faaliyetimiz bitme noktasına geldi.

Bu sonucun ortaya çıkmasının pek çok nedeni olmakla beraber, Kürdis-

tan'da yerleşik ve etkin bir güç konumuna gelemeyişimizde; hareketimizin 12 Eylül'e yakın sayılabilecek bir zamanda ortaya çıkışı ve Kürdistan'a müdahalede yetersiz kalışı bu bölgeye gereken boyutta bir önemle eğilemeyişi, henüz yeterince kurumlaşamadan 12 Eylül'le yüz yüze gelmesi vb. gibi faktörlerin etkisini gözardı etmemeliyiz.

Bizim stratejik alanlarda örgütlenme konusunda adım atamayışımız ve Kürt milliyetçi çizginin temsilcisi PKK'nin atılıma geçmesi, sonuçta Kürdistan'ı tek alternatif olarak PKK'ye bıraktı. Eğer biz bu konuda ısrarlı olabilsek ve gerekli müdahaleleri yapabilseydik, bugün PKK'nin yanında bir alternatif güç durumunda olabilirdik. Bu başarılamadığı gibi, ricat sürecinde de bu alanda örgütlenmeye yönelik adımlar atılmadı, bu konuya gereken önem verilmedi, olanaklarımız bu yönde zorlanmadı.

Gelinen aşamada Kürdistan'da örgütlenme sorununa çok daha fazla önem vermemiz gerektiği yadsınamaz. Kürt milliyetçiliğinin gelişmesi burada örgütlenmeyi daha zorlaştıran bir zemin yaratmış olsa da, bugün Kürdistan'da örgütlenme olanakları ve koşulları vardır. Her şey Kürdistan'a özgü bir programa sahip olmaya ve programı uygulamada ısrarlı olmaya bağlıdır. PKK'nin Kürdistan genelinde tek güç olmasından hareketle, Kürdistan'da devrimci alternatifi Kürt milliyetçiliğine teslim edemeyiz, etmemeliyiz. Bugün Kürdistan'da ulusal ve sınıfsal talepler temelinde örgütlenmek ve devrimci alternatifi yaratmak gibi bir görevimiz var. Kuşkusuz bu geçmişe göre Kürt milliyetçiliğinin gücünden dolayı daha güç olacaktır, ama imkansız değildir.

Kürt ulusal hareketinin gelişmesi, Kürdistan'da ulusal çelişkiyi öne çıkarmıştır. Kürdistan'daki çalışma bu olguyu gözardı etmeden sürdürülmeli, ulusal çelişkiye her zamankinden daha çok vurgu yaparak, Kürt halkını, anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim programı etrafında örgütlemeyi hedeflemeliyiz. Kürdistan'ın özgürlüğünü ve ayrılma hakkını ısrarla savunmalıyız. "Kürdistan Kürt Halkınındır", "Kürt Halkı Özgür Olmalıdır" şiarlarını yükseltirken halkların kardeşliğini vurgulamalı, Kürt halkına kendi özgürlüğünü kazanma yolunun Türk, Kürt ve azınlık milliyetlerden tüm halkların oligarşiye karşı birleşerek mücadele etmesinden geçtiğini anlatmalı ve onu oligarşiyi yıkma hedefine yöneltmeliyiz. Kürt halkının özgürlüğünü savunmak ve bu talebi vurgulamakla, onu anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim programı etrafında birleştirmeye çalışmak birbiriyle çelişen tavırlar değildir. Yine Kürt milliyetçiliğiyle çatışma tavrı değil mücadele içinde birliği geliştirme yolları aranmalı, Kürt milliyetçiliğini oligarşiyi yıkma hedefine yönelterek, anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimi programı etrafında birleşmeyi sağlayacak bir perspektifle hareket etmeliyiz.

Ortadoğu'da çok özgün koşullar doğmadıkça, PKK'nin, Türkiye oligarşisi yıkılmadan bağımsız bir Kürdistan kurması mümkün değildir. Bunun anlamı Kürt ulusal hareketinin bir noktada tıkanması ve kendini tekrar etmekten öteye geçememesi gibi bir durumla yüz yüze gelmesidir. Atılım yapamayan ve kendini yenilemeyen her gerilla hareketinin içine düştüğü sıkıntıları, PKK'nin de kendini bekleyen gelecek içinde yaşayabileceği, gözardı edilmemesi gereken önemli bir noktadır.

Biz Kürdistan'da mutlaka örgütleneceğiz. Kimileri gibi "Kürt milliyetçiliği gelişti, her şey bitti" anlayışında değiliz. Kendimizi "Türk devrimcileri" gibi

görme konumuna asla düşmemeliyiz. Türk, Kürt ve tüm milliyetlerden ezilen halkların ortak örgütlenmesini ve mücadelesini savunuyoruz ve buna uygun bir misyona sahip olacağız. Ama bu, Kürt yurtsever hareketini desteklemeyeceğiz anlamına gelmiyor. Bu destek soyut olmaktan öteye de geçmek zorundadır. Ve bunun temel yolu, devrimci hareketi ülke genelinde geliştirerek Kürt ulusal hareketine soluk aldırmak, onu sıkışmışlıktan kurtarmaktır.

Biz, stratejik alanlarda örgütlenme perspektifimize uygun olarak, Kürdistan'daki örgütlenmeye özel bir önem vermek zorundayız. Hedefimiz, Kürdistan'da bir güç haline gelmek, daha tam ifadeyle bir gerilla gücü yaratmaktır.

Kürdistan'da örgütlenme konusunda atılacak her adım, Kürt Ulusal Hareketi'nin gelişkinlik düzeyini ve Kürdistan'da ulusal çelişkinin öne çıkması olgusunu dikkate almayı gerektiriyor. Kürdistan'da bir gerilla gücü olabilmek, en başta, Kürdistan özgülünde somut durumun değerlendirilmesini ve devrimci çalışmanın hayata uyan, gerçekleştirilebilir projeler kapsamında yürütülmesini zorunlu kılıyor. Bu anlamda, Kürdistan'daki örgütlenmemizin (Kürdistan Komitesi'nin) kendine özgü politikaları olacaktır. Kürdistan Komitemiz, bir seksiyon örgütlenmesi olmamakla birlikte, merkezin denetiminden ve onayından geçmek koşuluyla Kürdistan'a özgü politikalar geliştirme ve uygulama konumuna sahip olacaktır.

SAVAŞI YENİDEN ÖRGÜTLEMEKTE ISRAR VE DİRENİŞ YILLARI

KONGRE BELGELERİ -1
RAPOR

Uzun tartışmalar, kendilerinin de inanmadığı şaşaalı programlar hazırlandıktan sonra, pratikte tek bir adım atılmadan, başta DY ve PKK olmak üzere, herkes birbirini suçlayarak cephenin esamesi okunmaz oldu.

"Biz demiştik" demenin hiçbir anlamı yoktu. Çünkü hemen herkes oynanan oyunun ve kepazeliğin farkındaydı. Öylesine sorumsuzlardı ki, neden dağıldıklarını, neden her şeyi ile anlaştıkları programlarını hayata geçiremediklerini halka açıklamak zahmetinde bile bulunmuyorlardı. Bu sorumsuzluğun, ahlaki düşkünlüğün, bu örgütleri nereye kadar götüreceğini yaşayarak görecektik. Doğaldı ki, attıkları her yanlış adımı, sahte ve yalancı yüzlerini ortaya çıkartan, gerçekleri söyleyen bizler, burjuva ideolojisi ile yoğrulmuş bu solun düşmanlığını kazanacaktık.

Bu partisiz cepheye öncülük eden ve istisna olarak daha sonra radikal bir mücadele çizgisini hayata geçiren PKK'nin durumuna da kısaca değinmekte yarar var. PKK, daha 12 Eylül öncesinde (1979) içerisinde itirafçıların çıkması ve hemen hemen bütün Kürt milliyetçi örgütlerle ve diğer sol gruplarla çatışarak büyük oranda gücünü tüketmiş olması nedeniyle bozguna uğramış ve bunun sonucu olarak panik halinde ülkeyi terk etmiştir. Her ne kadar PKK önderliği bu durumu "düzenli bir şekilde geri çekilme" olarak değerlendiriyorsa da gerçeğin böyle olmadığını kendileri de, herkes de biliyor.

PKK, genel olarak Türkiye solunun 12 Eylül sonrasında yaşadığı bozgunu ve yenilgiyi 12 Eylül öncesi yaşamıştır. Güçten düşmüş, önderliğini yurtdışına taşımış PKK, 12 Eylül'le birlikte Kürdistan'da estirilen faşist terörle binlerce taraftar ve kadrosunun, halktan insanın adeta toplama kamplarında toplanmasıyla büyük bir moral çöküntüyü yaşamıştır. Düzenli bir geri çekilmenin olmadığı 12 Eylül sonrasında yaşananlardan da açığa çıkmıştır. PKK bu süreçte, ülkede, cezaevlerinde ve yurtdışında hemen her konuda güçsüzlüğü ve demoralizasyonu yaşamaktadır. 12 Eylül öncesi, kendi dışındaki sol grupları fiziki olarak tasfiye ederek ve bunu teorileştirerek yaptığı saldırılar sonucu hemen hemen tüm soldan da tecrit olmuş ve bu sorumsuzluğunu birçok siyasal yapıyı karşı-devrimci ilan edecek boyuta kadar tırmandırmıştır. Ülkede faşizme bir kurşun sıkacak gücü kalmamıştır. Oysa görev 12 Eylül faşizminin kurumlaşmasını engellemek ve faşizmin programını bozmaktı. PKK bu mücadelede yoktur. İşte PKK, içinde bulunduğu sübjektif durumun sonucu olarak, yeniden moral kazanmak ve toparlanabilmek için, samimi olmayan bir şekilde geçmişte yanlışlıklar da yaptıklarını söyleyip, yeniden solla ilişkilerin kapılarını açmaya çalıştı. Zaten güçsüz, hiçbir şey yapmaya niyeti olmayan diğer sol

buna dünden hazırdı. Böylece, o adı var kendi yok cephe faaliyetleri ortaya çıktı. Cephe faaliyetleri ortaya çıktığında, PKK'nin Kürdistan'da yanlış taktikleri ve çizgisine rağmen radikal bir hareket olduğunu, revizyonizmin provokasyon teorilerini yıktığını ve bu nedenle desteklenmesi gerektiğini, PKK'nin asıl misyonunun radikalizm olduğunu, ama bu pasifist cephe içerisinde kalırsa, bu radikalliğini yitireceğini belirtmiştik. Pasifist cephenin dağılmasıyla PKK yeniden kendi rotasına girmiş ve koşullarını da iyi değerlendirerek '84 Ağustos'unda atılım yapmıştır. PKK, bu çıkışını 12 Eylül faşizmine karşı mücadele eden tek güç olarak göstermek istemektedir. Bu bilinçli bir çarpıtmadır. 1984 Ağustos'una gelindiğinde, cunta ülkedeki tüm muhalefet güçlerini etkisiz kılmış, '82 Anayasası onaylanmış, '83 seçimleri yapılmış ve cuntanın önüne koyduğu demokrasiye geçiş programı uygulanmaktadır. Bu anlamıyla, PKK'nin çıkış tarihi 12 Eylül faşizminin programını bozan bir taktik olmamıştır. Kuşkusuz halk kitlelerinin ve solun yeni bir dinamizm kazanmasında çok farklı biçimlerde ve boyutlarda ders çıkarılması gereken etkileri olmuştur. Ama tüm bunlar, PKK'nin 12 Eylül faşizmine karşı mücadele etmediği, daha 12 Eylül gelmeden panik halinde ülkeyi terk ettiği, açık faşizmin kurumlaşmasına diğer sol gibi seyirci kaldığı, oportünist cephelerle oyalandığı gerçeğini değiştirmez...

Emperyalizmin Arap Halklarına Saldırısı

Kürdistan'daki gerilla savaşı Kürt milliyetçiliği temelinde gelişmesine devam ederken, bir yandan kır gerillasını Kürdistan'da da yerleştirmek ve eylemliliğe geçilmesini sağlamak istiyorduk. Kürt milliyetçiliğinin yarattığı ve körüklediği, kendi dışındaki herkesi şovenist olarak niteleyen propagandasını kırmak için de güçlü adımlar atmalıydık. Bu güçlü adımlar, Kürt milliyetçiliğinin adaletsizliği yanında adaleti, bulanık hedeflerin karşısında da düşman hedefini, herkesin anlayabileceği bir netlikte göstermeliydi. Kürt halkına zulmeden, bu zulmü bizzat örgütleyen, planlayan, tüm Kürt halkınca tanınan faşizmin kurmaylarına yönelmeliydik. Bu hedeflere yönelmemiz milliyetçiliğin anti-propagandasını kısmen de olsa kıracak, Kürt halkı içerisinde daha kalıcı bir çalışma yapmanın koşullarının oluşmasına da yardımcı olacaktı. Baskı ve zulmü Temel Cingöz, Hulusi Sayın, İsmail Selen kurmaylığında iliklerine kadar yaşayan Kürt halkı ile, eylemlerimiz sonrasında sıcak bir bağ oluştururken, Kürt halkını yanlış yönlendiren, devrimcilere karşı düşmanlık propagandası yapan küçük burjuva Kürt milliyetçiliği huzursuzlaşmaya, giderek de saldırganlaşmaya başladı. Küçük burjuva milliyetçiliği güç toplayarak silahlı mücadeleyi başlattığında Kürdistan'ı terk etmeye hazır, gerçekte bir varlığı olmayan oportünist solun büyük çoğunluğu alelacele bilinen teorilerini değiştirerek, Türkiye Kürdistanı'nı küçük burjuva milliyetçilerine terk ettiler. Küçük burjuva milliyetçiliği henüz Kürdistan içerisinde ciddi bir eylemliliğimiz olmamasına rağmen hazırlıklarımızı biliyordu. Kürdistan'a yönelik bu eylemliliklerimizle birlikte, Kürdistan'da bizim de söyleyeceklerimizin olduğunu ve bunda ısrarlı olacağımızı da anlamıştı. (...)

Bulunduğumuz Dünyada Türkiye

(...)Türkiye devrimi bu yanıyla çok elverişli koşullara sahiptir. Düzenden bıkmış

bir halka, adaleti, namuslu yaşamayı, onurlu olmayı isteyen bir halka sahibiz. İktidarlar yönetememektedir. Halk yeni bir değişimin olması gerektiğinin bilincindedir ama bu değişimi kimin ve nasıl yapacağını bilmemekte olup, bunun arayışı içerisindedir. Millici temelde de olsa gelişen Kürt hareketi büyük bir devrimci potansiyel yaratmış olup, devrimci halk iktidarı yürüyüşünde büyük bir güçtür. Ortadoğu'nun diğer ülkelerindeki Kürt halkı, devrimimizin potansiyel destek güçleridir.

...Kürt milliyetçi hareketleri içinde doğrudan revizyonizmin uzantısı olup, bunların Kürdistan temsilciliğini yapanlar, tüm umutlarını emperyalizm ve oligarşi ile uzlaşmaya bağladıklarından, oligarşinin zaman zaman devreye soktuğu bir güç gibi hareket etmektedirler. Bunlar, halk tabanından çok, bazı aydın ve bürokratları etki altında tutuyor olup, önemli bir güce de sahip değillerdir. Bütün bu olumsuz özelliklerine rağmen, reformist anlamda da olsa Kürt halkının ulusal taleplerini savunmaya devam ettikleri, düzenle tamamen uzlaşıp, devrimcilere karşı tavır almadıkları sürece sol yelpazede kabul edilmelidirler. Dostluk ve dayanışma da bu yelpaze İçerisinde şekillenecektir.

12 Eylül öncesi, Kürt milliyetçiliği temelinde Türkiye Kürdistanı'nda mücadele eden, hatta silahlı tavır alış içerisine giren irili ufaklı birçok grup, bugün ya ne yaptığı belirsiz durumdadır, ya da arada bir çıkardıkları yayınlarla varlıklarını göstermeye çalışmaktadırlar. Milliyetçilik bayrağını PKK'nin yükseltmesiyle, varlıklarını sürdürmekte güçlük çekmiş, var olan tabanlarının büyük bir kısmını da PKK'ye kaptırmışlardır. PKK dışında revizyonizmin doğrudan uzantıları olan Kürt milliyetçileri dahil hemen hepsi, PKK'nin mücadelesiyle dağılma sürecine girmişlerdir. Bu süreci sosyalist sistemin yıkılması daha da hızlandırmış, onları yok oluşun sınırlarına getirmiştir. Son bir çırpınış olarak PKK'nin cephe vitrinine dahil olup hiç değilse adlarından söz ettirmeye çalışmışlarsa da, bunun da sonuçsuz bir çaba olduğu bilinmektedir. Bu durum, onları süratle anti-PKK tavrıyla silahlı mücadele düşmanlığına ve burjuvaziyle uzlaşmaya götürmektedir. Aralarında belirli farklılıklar olmasına rağmen, genel durumları böyledir. Bir bütün olarak bu gruplar da burjuvaziyle resmen uzlaşmadıkları, ulusal özelliklerini korudukları ve düzen muhalifi oldukları sürece, dostluk ve sol sınırları içinde ele alınmalıdır.

Türkiye Kürdistanı'nda, millici temelde silahlı mücadeleyi sürdüren en etkin ve dinamik güç PKK olgusudur. Milliyetçilik temelinde geliştirdiği klasik sömürgeci tespitine dayanan stratejik çizgisinin açmazı ortaya çıkmıştır. Stratejik çizgisindeki bu açmazlık onu emperyalistlerle ve oligarşiyle uzlaşmaya götürerek, başlangıçta savunduğu "bağımsız Kürdistan" tezinden vazgeçmeye zorlamaktadır. Oligarşi ile federasyon, masaya oturma çağrıları hep bunun ürünleridir. Bu anlayış nedeniyledir ki, emperyalizmi karşısına almama, onu yedekleme düşünce ve pratiğini sözde farklı şeyler söylese de geliştirmektedir. Ve yine bu nedenledir ki, emperyalizm ve oligarşiyle uzlaşma programlarını bozabilecek devrimci hareketlere karşı düşmanca bir tutum içerisine girmektedir. Bu anlayışları nedeniyle, özellikle hareketimize karşı özel bir ilgi ve düşmanca bir tutum içerisindedirler. Görünüşte, Türkiye devrimini geliştirecek her türlü ittifaka ve dayanışmaya hazır olduklarını kamuoyuna ilan etmelerine karşın, pratikte tam tersi bir tutum içerisindedirler. Kendilerine alternatif olabilecek savaşı sürdürmede iddialı hiçbir devrimci örgütle ciddi bir ilişki, ittifak ve dayanışmaya girme yanlısı olmamıştır. Tersine dostluk adına, ideolojik mücadeleden öte, aşağılama, küfür ve hakaret yöntemini burjuva ve em-

peryalist basın dahil her yere taşımış, bilerek güç ve eylem birliğinin önünü kesmiştir. PKK, sadece kendi emir ve talimatlarıyla hareket eden, gerektiğinde kullanabileceği, her şeyiyle kendine muhtaç, dalkavuk, iddiasız küçük gruplarla ilişki sürdürmeyi yeğlemiştir. Bunlardan da hiçbir sonuç çıkmayınca, Türkiye devrimini örgütlemek için kendi yönetim ve denetimlerinde sözüm ona bir "parti" kurmuşlardı. PKK'nin bilinen tek güç, ben merkezci nitelikleri başka bir gücü geliştirip, kendisine alternatif olmasına engeldir. Bunun için kendi kurdukları bir partiyi de geliştirmeyeceklerdir.

Ayrıca PKK küçümsenemeyecek orandaki silahlı gücüne ve kitle potansiyeline rağmen, ideolojik olarak kendisine güvensiz bir harekettir. 12 Eylül öncesi sırf bu nedenle faaliyet sürdürdükleri bölgelerde solu fiziki olarak tasfiye kararları almış, hemen her örgütle çatışmaya girmiş, onları ajan örgütü ilan etmiştir. Bugün de bu anlayışını hiç değiştirmemiş olup, sahip olduğu silahlı gücün de etkisiyle daha tehlikeli bir biçimde bu anlayışını uygulamaktadır. Bu anlayışını değiştirmeye niyetli olmadığı da görülmektedir. Bu tavrını sürdürdükçe devrimci yurtsever örgütlerle çatışıp, devrimci kanı akıtacak ve devrimci birliklerin sağlanmaması için tüm köprüleri atacaktır. PKK'nin bu tavrı da oligarşiyle masaya oturma taktiği içerisinde ele alınmalıdır. PKK oligarşinin masaya oturma sinyallerini aldığında, tüm Türkiye solu dahil dost gördüğü tüm güçleri düşman ilan etme faydacılığına sahiptir. PKK bugün ulusal temelde oligarşiye karşı sürdürdüğü silahlı mücadeleyle, Türkiye ve Kürdistan devrimi açısından önemli bir güçtür. Bu potansiyeli ve gücü, oligarşik devletin yıkılması, Türk ve Kürt halklarının devrimci halk iktidarı için savaşımının örgütlenmesi doğrultusunda çaba sarfetmeliyiz. Onların tüm düşmanca yaklaşımlarına karşın, dostluk yaklaşımımızı özenle korumalıyız. Ama bu tavrımız, milliyetçiliğin halka ve sola yönelik yer yer karşı-devrimci tavırlarına prim vereceğimiz anlamına gelmez. Keza, oligarşiyle masaya oturma ve Kürt halkının kurtuluşunu oligarşi ve emperyalizmle uzlaşmada görme düşünce ve taktiklerine, daha yoğun biçimde karşı çıkarak, ideolojik mücadele vererek ve Kürt halkının pratik mücadelesinde yer alarak bunu sağlamalıyız. Özetle, olumsuz yanlarının üzerine gitme, olumlu yanlarını destekleme ve devrimci bir rotaya çekme yaklaşımını sürdürmeliyiz.

Eksiğiyle, fazlasıyla, olumlu ve olumsuz özellikleriyle Türkiye solunun tablosu budur. Ekonomik, politik ve sosyal krizin giderek derinleştiği, kitlelerin alternatifsizlik içerisinde bocalayıp, karşı-devrimci gerici akımlara eğilim gösterdiği, kullanılıp, devrimci potansiyelinin harcandığı koşullarda alternatif olmak gerekiyor.

Halk kitlelerinin yoksulluk ve sefaletinin her gün biraz daha arttığı, adaletsizliğin, katliam ve baskıların tırmandığı, halk kitlelerinin yaşamını örgütleme sorunlarının kendini dayattığı bu koşullarda, halkı alternatifsiz bırakamayız.

Kürt ve Türk halklarının milliyetler, dinler ve mezhepler temelinde birbirlerine karşı kışkırtılıp yönetilmeye çalışıldığı, katliamların düzenlendiği ortamda halklarımızı alternatifsiz bırakamayız.

Kürt halkının devrimci potansiyelinin oligarşiyle uzlaşma adına harcanmasına göz yumup, Kürt halkını alternatifsiz bırakamayız...

Türkiye ve Kürdistan'ın devrime gebe olduğu koşullarda halklarımızı öncüsüz ve alternatifsiz bırakamayız.

"KÜRT ULUSAL HAREKETININ İÇINDE BULUNDUĞU DURUM VE TAVRIMIZ ÜZERINE"

KONGRE BELGELERİ -II
KARARLAR
KARAR 18

Kürt ulusal hareketi, Türkiye Kürdistanı'nda ve Kürdistan'ın diğer parçaları üzerinde askeri, siyasal ve kitlesel olarak gelişmiştir. Kürt milliyetçi hareketler içerisinde M-L'den en çok etkilenmiş hareket PKK hareketidir. PKK küçümsenmeyecek siyasi, askeri ve kitlesel gücüne rağmen, milliyetçi bakış açısının getirdiği strateji ve taktikler sonucu tıkanma sürecine girmiştir. Bu strateji ve taktiklerini sorgulayıp M-L çözümlemeler bulma yerine, tıkanıklığın önünü açmak için emperyalistler ve oligarşiyle uzlaşma sürecini başlatmıştır. Şu andaki bütün siyasi, askeri faaliyeti bu uzlaşmayı sağlamaya yöneliktir. Ve bu uzlaşmayı teorik bir zemine oturtma çabası içerisindedir. Bu zeminde ısrar etmek PKK'yı -hala sözde de olsa savunduğu- sosyalizmden daha da uzaklaştıracaktır. Bu zeminden uzaklaştıkça da, milliyetçilik ve bu politikanın taktikleri ucube biçimlere bürünerek sol ve ulusallık adına savunulamayacak duruma gelecektir.

Aslında PKK, deneysel olarak oligarşik devlet cihazı parçalanıp yıkılmadan Kürt halkının kurtuluşunun olamayacağını görmektedir. Ama Kürt milliyetçiliği onun varlık şartıdır ve milliyetçilik silahını bıraktığında, güç olmaktan çıkacağını düşünmektedir. Oysa milliyetçilik sağlam bir zemin değildir. Özünde burjuva ideolojisidir. Bu ideolojiyle şekillenen PKK, M-L ve burjuva milliyetçiliğinin eklektik bir uygulamasıyla yol almaya çalışırken, bunun açmazlarını da en derin biçimde yaşamaktadır. PKK, bu açmazını sorgulayıp devrimci anlamda çözmedikçe, milliyetçiliğin boyutlanması, uzlaşmacılığın derinleşmesi kaçınılmazdır.

PKK, bütün bu açmazları yaşarken, kendi dışındaki sol ve yurtsever güçlerle birlik zemininden de ısrarla kaçmaktadır. Kimi siyasi yapılarla yapmaya çalıştığı birlikler ise, tamamen propagandaya yönelik, göstermelik birliklerdir. PKK, ideolojik sağlamlığına güvenmediğinden oligarşiye darbeler vuran, devrimi ilerleten gerçek birliklerden kaçmaktadır. Bu açmaz, bu zaaf, onu güç ve eylem birliklerine ve ayrıca tüm sola, kullanma, kontrol altında tutma bakışıyla yaklaşmaya götürmekte, kendisinin desteklemediği, yönlendirmediği, deyim yerindeyse kendine kapıkulu olmayan, hiçbir güçle birlik politikaları geliştirmemektedir. Bu anlayışla, kendi dışında savaşan, kendilerini eleştiren, örgütümüz başta olmak üzere, hemen her örgütü birlik zemininden uzaklaştırmak için suni tavırlar içerisine girip itmektedir. Böylece kendilerine kapıkulu olmayan herkes her an "sömürgecilerin ve kontrgerillanın uzantısı olabilir" nitelemesiyle karşıya alınırken, ne idüğü belirsiz kimselerden oluşmuş, kişiliksiz, DHP gibi

paravan bir örgüt kurularak Türkiye solunu temsil etme hakkı verilmiştir. Bu tür girişimler, bu kafa yapısı milliyetçiliğin getirdiği ilkesizliğin, kaba faydacılığın sonucudur. Politika emperyalizm ve oligarşiyle uzlaşma olduğunda ve milliyetçilik stratejisi tıkandığında, dost ve düşman kavramları her an sıkça yer değiştirebilir. Çünkü onun politikalarını belirleyen ülke ve dünya devrimi değildir. Milliyetçiliğin meşruluğunu sağlamak ve bu amaca varmada önlerine çıkacak engelleri ortadan kaldırmak bu noktada görev haline gelir. Milliyetçi hareketlerin bütün dünyada kanıksayarak uyguladığı politikalar bunlardır. Öyle ki, bu politika dün her şeyiyle birlikte olduğu, göklere çıkardığı bir gücü milliyetçi politikalarına engel olduğu noktada, rahatlıkla karşı-devrimci ilan edip çatışır.

Milliyetçilik zayıf bir ideoloji olduğundan, ideolojik mücadeleden kaçar. İdeolojik mücadele yerine, güce ve silaha tapmayı esas alır. Bunun için de kendi denetiminde olmayan, kontrol edemeyeceğini düşündüğü kalıcı birliklere girmez.

PKK, tüm bu olumsuzluklarına karşın, hala faşizme karşı önemli bir güçtür. Tıkanıklıklarına ve açmazlarına rağmen, Türkiye Kürdistanı'nda etkinliğini sürdürmektedir. Bugünkü koşullarda ve uyguladığı politikalarda, ideolojik olarak kendini yenilemesi ve M-L bir rotaya girmesi uzak bir olasılıktır. Ancak Partimizin gelişip güçlenmesi, etkisi ve siyasal bir güç olmasıyla politika ve taktikleriyle, ideolojik mücadelesiyle bir yandan PKK'yı doğru bir çizgiye çekmeye çalışırken, bir yandan da açmazlarının önüne açar. PKK'yı ve tüm Kürt milliyetçilerini milliyetçilik açmazından uzaklaştırmanın tek yolu, anti-emperyalist, anti-oligarşik hedef doğrultusunda tüm güçlerin birliğini sağlamak için çaba sarf etmektir. Bunu gerçekleştiremediğimizde, emperyalizm ve oligarşi Kürt milliyetçiliği üzerinde çok çeşitli manevralarla oligarşinin ömrünü uzatacak, bu hareketi bölme, güçten düşürme taktiklerini sürdürecektir.

Hangi teoriyle, hangi ideolojiyle ortaya çıkarsa çıksın, milliyetçiliğin kurtuluşa değil uzlaşmaya götürdüğü, Kürt ve Türk halkları birlikte savaşmadan, mevcut devlet yıkılmadan hiçbir ulusun ve halkın kurtulamayacağı bilinmelidir. Bu gerçek her gün biraz daha fazla kendini kabul ettirmektedir.

Kürt milliyetçiliğinin yeterli bir eleştirisini yaptığımız söylenemez.

"Savaşan bir gücü fazla eleştirmemek gerekir" anlayışı sonucu çok çarpıcı yanlışlıklar yaptıklarında eleştirsek de, bunu sürekli kıldığımız ve etkili hale dönüştürdüğümüz söylenemez. Milliyetçiliği görünen yüzü ve savaşıyla ele alıp, onun temellerine inmekten kaçmamalıyız. Milliyetçiliği politikalarını, çalışma tarzını, taktiklerini, ideolojik kaynaklarını, devrimci harekete ve halka verdiği zararları tüm boyutlarıyla ele alıp, halk kitlelerine milliyetçiliğin gerçek yüzünü gösterebilmeliyiz. Bu nedenle Kürdistan'da askeri ve siyasi örgütlenmemizi geliştirmek, propaganda, ajitasyon faaliyetlerimizi nitelikli bir hale getirmek zorundayız.

Kürdistan komitemiz, Kürdistan'daki Propaganda Birliklerimiz, Kürt halkının ulusal talepleriyle sınıfsal taleplerini birleştirebilmelidir. Milliyetçi olmamak, milli talepleri reddetmek demek değildir. Kürt halkının ulusal taleplerine devrimci bir içerikle sahip çıkabilmeliyiz.

Kürdistan Komitemiz, silahlı birliklerimiz, Kürdistan örgütleri olarak Kürt halkının içinden Kürt halkına seslenebilmeli, propaganda ve ajitasyon bu ze-

minde geliştirilmelidir.

Kürt milliyetçiliğinin siyasi faaliyetlerimizi engelleme ve zorbalıklarına karşı asla boyun eğmemeliyiz. Ölümlerimiz pahasına da olsa, Kürt halkına gerçekleri açıklayıp, örgütlenme faaliyetlerimize ve çalışmamıza devam etmeliyiz.

PKK, Kürt milliyetçileri arasında olumlu özellikler taşıyan bir örgüt olmasına karşın, Kürt milliyetçiliğinin tarihi gelişimi ele alındığında, kendileri "ilkel milliyetçi" diye niteledikleri klasik Kürt milliyetçilerinden özde farklı olmayıp, sadece biçimde farklıdır. Bu biçim PKK'nin sözde, kısmen sosyalist literatürü kullanmasıdır. Pratikteki görünümü ise milliyetçiliğin bir devamı olarak hangi yöntemle, kimin aracılığıyla, kimin desteğiyle olursa olsun sınırları belirlenmiş veya burjuva anlamda kültürel hakların alındığı, belirli oranda kendilerinin yönettiği, sosyalist olmayan bir düzen savunuculuğudur. Emperyalistlerle, oligarşiyle uzlaşma anlayışında ve politikalarında klasik Kürt milliyetçileri, onyılların savaşının getirdiği açmazlar ve yorgunluk sonucu emperyalizmle açık işbirliğini savunma cüretini gösterirken, PKK birkaç yıllık bir savaştan sonra bu sürece girmiştir. PKK, bu savaşın kısa süreli olmasından kaynaklı olarak, açık işbirliğini savunmaya **henüz cesaret edememektedir.**

Sözde birbirlerini hain ilan eden bu güçler, milliyetçilik temelinde birleşmekte olup, özde birbirlerinden farklı değillerdir. Fark sadece bir kesimin, milliyetçiliğin açmazlarını ancak emperyalizmin çözebileceği anlayışına varması, diğerinin ise bu gerçeği görüp buna göre politikalar oluştururken, henüz emperyalizmle açık uzlaşmayı savunmaya cesaret edememesidir. Bir yanıyla da savaşın geldiği aşama henüz buna uygun değildir. Aralarındaki savaş Kürdistan üzerinde bir güç ve otorite savaşıdır. Bu zemin ise, emperyalistlerin ve oligarşilerin manevra yaptığı, kendi çıkarları doğrultusunda halkları yönlendirmeye çalıştıkları zemindir.

Kürdistan halkı bütün tarihi boyunca ulusal kimliğini kaybetmemek için sürekli olarak başkaldırmış ve büyük direnişler yaratmıştır. Ama, geri toplumlarda maddi zeminini bulan güç ve otorite olma zaafını bilen emperyalizm, bu zemini kullanarak Kürt halkı içerisinde hainleri örgütlemiş, halkı bölmüş, parçalamış ve sonuçta halkın birliğini engelleyerek direnişlerini bastırmıştır.

Bugün Kürt milliyetçi örgütleri arasında süregelen savaş, bu tarihin uzantısıdır. Bu nedenle, Kürt ulusal hareketinin tarihini, kahramanlıklarını, hainlerini, bu zeminde nasıl egemenliklerini sürdürdüklerini, nasıl Kürt ulusunun birliğini parçalayıp kurtuluşunu engellediklerini gelinen aşamada yeniden incelemek gerekir. Bu yanıyla Kürt halkının tarihinden ve emperyalist politikalardan çıkarılacak çok önemli dersler vardır. Çünkü emperyalizm, devrim tehlikesini gördüğü her yerde aynı politikaları yeniden gündeme sokacaktır. Milliyetçilik silahı ise bugün emperyalizmin en kolay kullanabildiği silah durumundadır. Bu silahı onun elinden almak, emperyalist manevraları bozmak ve halkların birliğini sağlamak devrimcilerin başat görevlerindendir.

PKK ile tüm yanlışlıklarına ve milliyetçi çizgisine rağmen, faşizme ve oligarşiye karşı savaştığı, devrimcilere düşmanca yaklaşım ve pratik tavırlar içerisine girmediği sürece askeri, siyasi olarak en dar ve en geniş anlamıyla Cephe içerisinde birliğe kadar uzanan bir anlayışla, her konuda birlikten yanayız. Bu anlayışımız düzene karşı savaşan tüm siyasi yapılar için de geçerlidir.

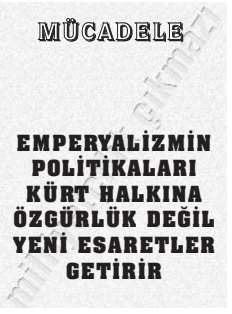

EMPERYALİZMİN POLİTİKALARI KÜRT HALKINA ÖZGÜRLÜK DEĞİL YENİ ESARETLER GETİRİR

Jeopolitik Açıdan Önemli Bir Bölge: Ortadoğu

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
8 Ocak 1994
Sayı : 79

Ortadoğu, emperyalist devletlerin 1900'lü yılların başından bu yana özel bir önem verdiği ve emperyalist çıkarlarını korumak ve devam ettirmek için yoğun bir çaba içinde olduğu bir bölgedir.

Bu özel önemin öncelikli nedeni 1900'lü yıllarda keşfedilen büyük petrol rezervleridir. O yıllardan itibaren Ortadoğu ülkelerinden birçoğu emperyalizmin orduları tarafından işgal edildi, talana maruz kaldı.

Günümüzde de Ortadoğu jeopolitik öneminden hiçbir şey kaybetmiş değildir. Avrupa devletleri petrol ihtiyaçlarının yüzde 50'sini, ABD yüzde 20'sini ve Japonya yüzde 75'ini Ortadoğu ülkelerinden karşılıyor. Dahası yine emperyalizmin yarattığı suni düşmanlıklar yüzünden birbirine karşı ya da kendi halkına karşı silahlanma yarışına giren Ortadoğu ülkeleri, emperyalist devletler için karlı bir silah pazarı konumundadırlar.

Jeopolitik önem kendisinin petrol akışındaki tıkanıklıkların, petrol fiyatlarındaki dalgalanmaların ya da mevcut pazarlardaki daralmaların emperyalist kapitalist ekonomilerde yarattığı sarsıntılarla da ortaya koyuyor. Bu nedenle Ortadoğu halklarının anti-emperyalist yönelimleri, devrimci, ulusal kurtuluşçu halk hareketleri, emperyalizmin stratejik çıkarlarını tehdit eden hareketler olarak tasfiye edilmeye çalışılıyor.

Emperyalizmin Kürt sorununa "ilgisi"ni de bu çerçevede ele almak gerekiyor.

Emperyalizm Kürt Halkının Bölünüp Parçalanmasının ve Bugünkü Esaretinin Mimarıdır

Emperyalizmin Kürt sorununa ilgisi yeni değildir. **Kürt halkının dört ayrı devlet sınırları içinde bırakılmasına ve parçalanmasına yol açan uluslararası anlaşmaların mimarı emperyalist devletlerden başkası değildir.** Sonraki süreçlerde de emperyalizm Kürt halkının anti-emperyalist, ulusal nitelikli hareketlerinin bastırılmasında işbirlikçi Ortadoğu yönetimlerinin baş destekçisi olmuştur.

Örneğin 1919 yılında Irak yönetimine karşı mücadele veren, dolayısıyla İngiliz emperyalizmine ters düşen Şeyh Mahmut hareketi, emperyalizmin topları ve uçakları ile bastırılmıştır. Çünkü bölgede etkili olan İngiliz emperyalizminin Irak yönetimiyle ilişkileri düzgündü.

1946'da Iran Kürdistanı'nda kurulan Mahabat Kürt Cumhuriyeti yaşatılmadı. Çünkü İran devleti o dönem, emperyalizmin çıkarlarına yanıt veren bir ya-

pıdaydı. Emperyalist devletler, bölgedeki Türk, Fars ya da Arap devletleriyle kurdukları bağlar çerçevesinde, çıkarları gereği tercihlerini hep bu devletlerden yana yaptılar. Ancak kimi emperyalistler zaman zaman feodal-milliyetçi temelde gelişen Kürt hareketleriyle ilişki kurmaktan da geri durmadı. Kürt hareketlerinin feodal-milliyetçi önderliklerinin tutarlı anti-emperyalist bir perspektife sahip olmamaları bu ilişkinin asıl zemini oldu. Karlı çıkan elbette emperyalistlerdi. Çünkü bu ilişkiye giren ve emperyalizmden yarar bekleyen Kürt hareketleri sonuçta, uluslararası politikada kullanılan bir kart olmaktan öteye gidemediler. Ve her seferinde ortada bırakıldılar.

1975 yılında Mustafa Barzani, dönemin ABD Başkanı Carter'a gönderdiği mektupta, kendilerinin bu açmazını, yakınarak şöyle anlatıyordu: "*Sayın Başkan, biz Kürtler ABD ve İran'ın 'şeref sözüne' güvenerek düşmana karşı koyduk ve onunla savaştık. Bize mükafat olarak söz verilen özerklik nerede? İran mülteci kamplarında mı? Güney Irak'a sürülmesinde mi? İşkence altında ölmede mi?*"

Emperyalizmin Kürt sorununa ilgisi 1991 yılında, Körfez savaşından sonra daha da arttı. ABD, Irak'a yönelik askeri saldırı bittikten sonra Irak'taki rejimi sıkıştırmak amacıyla Irak Kürtlerinin muhalefetini destekledi. Bölgeye yerleştirilen emperyalist askeri güç (Çekiç Güç) ile Kürtler "korumaya" alındı. Ve Kuzey Irak'ta emperyalizmin koruması altında bir Kürt Federasyonu kuruldu.

Emperyalizm açısından bölgede kendine bağımlı bir Kürt oluşumu yaratmak iki açıdan avantaj sağlıyordu. Birinci olarak, sınırlar içinde Kürt halkı bulunan İran, Irak ve Suriye gibi devletler karşısında, onlara yönelik politikalarında kullanabileceği bir koz elde etmiş oluyor; ikinci olarak da uluslaşması, gelişmesi engellenmiş Kürt halkının mücadelesini kontrol altına alma olanaklarını genişletmiş oluyordu.Bu plana evet diyen Irak Kürdistanı'ndan Barzani ve Talabani, kendi tarihlerinden ders almayan tutumlarıyla, emperyalizmin Kürt politikalarının araçları konumuna geldiler.

Türkiye'deki durum biraz daha farklıydı. Çünkü Türkiye'deki Kürt halkının, asimilasyon ve inkar temelinde TC'nin ekonomik-siyasal yapısına dahil edilmiş olması, halkın yarısının batıda Türk halkı ile iç içe yaşıyor oluşu ve bütün olarak sınıfsal çelişkilerin keskin olduğu bir toplumsal yapının var olması, Türkiye'deki durumu daha karmaşık hale getiriyordu.

Emperyalizm KUKM'ni Uzlaşmaya Çekmek İstiyor

Türkiye'de gelişen Kürt ulusal hareketini kontrol altına almak, uzlaşmaya zorlamak ve hem oligarşi ve hem de Kürt halkı açısından -emperyalizmin Ortadoğu çıkarları ile uyum halinde olan- yeni bir statü kurmak şeklinde özetlenebilecek emperyalist politika, ilk olarak Özal'ın dilinden gündeme sokuldu.

ABD tarafından empoze edilen uzlaşma zemini Kürtlerin oligarşiye bağlılığı koruyan bir çerçevede ulusal-kültürel haklarının verilmesi, hatta federatif sistemlerin de tartışılması olgularını kapsıyordu. Kuşkusuz ABD açısından önemli olan Kürt halkının hakları değil, kendi "yeni dünya düzeni"ne daha uygun biçimlerin oluşturulmasıydı.

Ancak oligarşinin içinde bulunduğu kriz koşulları, halkların ulusal talepleri-

nin yanı sıra, sınıfsal taleplerinin de gündemde olduğu keskin toplumsal çelişkilerin yaşanıyor olması ve devletin statükocu ve katı geleneksel tavrı gibi nedenlerle, oligarşi böylesi siyasi manevralara girebilecek durumda değildi. Böylece oligarşi tüm gücüyle sadece askeri operasyonlara ağırlık verdi.

PKK açısından, oligarşi ile masaya oturmak, ilk etapta kendisine Kürt halkının meşru temsilcisi konumunu kazandıracağı gerekçesiyle, bir kazanım gibi görüldü ve ısrarla "siyasal çözüme hazırız", "masaya oturalım" çağrıları yapan taraf PKK oldu.

Emperyalizm ve TC'nin askeri operasyonlara ağırlık vermesi ise yurtsever çevrelerde "TC ve emperyalizm Kürt sorununu, PKK'yı dışlayarak çözmek istiyor" biçiminde yorumlandı.

Oysa bu durum eksik ve yanlıştır. Eğer emperyalizm PKK'de devrimcilik adına ne varsa bunları yok edebilirse, pekala PKK'li bir çözüme de evet diyecektir. Kürt halkı içinde koruculara dayalı politikanın kalıcılığı olamaz. Kemal Burkay gibi Avrupa'nın yedekte tuttuğu uzlaşmacıların da Kürt halkı içinde siyasal gücü yoktur.

Bu durumda emperyalizm açısından sorun, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin içini boşaltmak, onun radikal yanını törpülemek, onu uysallaştırmak ve kendisi için tehlikeli olmayacak bir çizgide anlaşma masasına oturtmaktır.

Emperyalizm "Siyasal" Operasyon Peşinde

Her ulusal hareket, emperyalizme ve emperyalizmin kuklası işbirlikçi sınıflara karşı yürüttüğü halkların özgürleşmesi mücadelesini kendi içinde yaşadığı mücadeleyle birlikte yürütür. Ulusal kurtuluş hareketinde küçük burjuvazi ve proletarya arasındaki konumlanış, onun emperyalizme karşı mücadelesinde tutarlılık düzeyini de belirler.

15 yıl önce -örneğin- FKÖ'nün bugün imzaladığı barış anlaşmasını imzalayacağı söylenseydi, herhalde bunu söyleyen kişi FKÖ içinde hiç tereddütsüz hain ilan edilirdi. 15 yıl önce imkansız gibi görünen, emperyalizmin düzen içi çözümlerini kabullenmeyi ifade eden bir anlaşmanın imzalanması noktasına FKÖ'nün nasıl geldiğini iyi düşünmek gerekir. FKÖ, kendi içinde mücadelede, gerici Arap rejimlerine yaslanan, kaypak, uzlaşmacı bir çizgiye sahip küçük burjuvazinin siyasi etkisini kıramadığı için, uzlaşma noktasına gelişi engelleyememiştir. Küçük burjuvazinin etkinliğinin kırılamayışı, İsrail ile anlaşmasından çok önce Filistin devrimini zayıflatmıştır.

Kürt ulusal hareketi çeşitli açılardan farklılıklar taşısa da devrimci özü belirleyen olgular, tüm kurtuluş hareketleri için bir ve aynıdır. Bu olgulardan birincisi önder gücün politik çizgisi ve kimliği ile ittifak halindeki sınıfların konumlanışlarıdır. Eğer bir kurtuluş mücadelesi küçük burjuva milliyetçiliği tarafından belirleniyorsa, ulusalcılık temelinde egemen sınıf ve katmanların bir kısmına da açıksa, kaçınılmaz olarak kendi içinde gelişen uzlaşmacı eğilimlerin etkisine girecek ya da en azından uzlaşmacı eğilimlerin zemini her zaman canlı kalacak ve egemen olmak için fırsat kollayacaktır.

Devrimci özü belirleyen olgulardan ikincisi mücadelenin programıdır.

Bir halkın gerçek kurtuluşunu, demokratik halk devriminin programından

sapmadan verilen mücadele garanti altına alabilir. Anti-emperyalist ve anti-oligarşik muhtevada olması gereken bu programdan geri adım atmak, devrimin bazı taleplerinden ve görevlerinden vazgeçmek, devrimci özü zayıflatır, giderek yok eder.

İşte bugün emperyalizmin politikalarının hedefi budur. Kürt ulusal kurtuluş hareketini, burjuva, küçük burjuva sınıf ve katmanlara ödünler veren, demokratik halk devrimi programından geri adım atan ve emperyalizmin kabul edeceği sınırlara doğru yaklaşan bir "kurtuluş hareketi" noktasına getirmek emperyalizmin amacıdır. Bu amacı gerçekleştirdiğinde söz konusu hareket de zaten bir "kurtuluş" hareketi olmaktan çıkmış olacaktır.

Çünkü emperyalist kapitalizm, yeni sömürgecilik yöntemlerini uygulayarak bir halkı, onun ulusal kimliğini, hatta kendi ulusal devletini kurma hakkını tanıyarak da köleleştirebilir. Dünyada emperyalist sömürgeciliğin egemen biçimi de, bu tarz bir köleleştirmedir.

Emperyalizmin, Kürdistan politikasının temelinde, Kürt halkının özgürlük hareketlerinin önünü, onu güdükleştirerek, onun devrimci özünü boşaltarak kesme isteği yatmaktadır. Bugün, sosyalist sistemin gerilediği uluslararası konjonktürel durum nedeniyle kendine daha fazla güven duyan emperyalizmin, özgürlük hareketleri karşısında askeri operasyonların yanı sıra, siyasal operasyonlar yapma cesaret ve olanağı artmıştır.

Kürt yurtsever hareketi içinde geçtiğimiz yıllarda "taktik" adına uzlaşmaya yönelik bazı yaklaşımlar ortaya çıkmıştır. Yurtsever hareketin ideolojik-politik çizgisinin vardığı tıkanıklık noktasında gündeme gelen bu taktik, emperyalizmin kendi politikalarını devreye sokabilmek için çok elverişli olanaklar yaratmıştır. Barzani, Talabani örnekleri; onların Kürt halkına kaybettirdikleri ortadadır.

Özgürlük uğruna binlerce şehit veren bir halkın, özgürlük yürüyüşünü uzlaşma masasında tüketmesi kolayca gelişecek bir sonuç değildir. Bunun teminatı, tehlikeli sinyaller veren uzlaşmacı anlayışlar değil, emperyalizme karşı uzlaşmaz çizgileri ile mücadele içinde yer alan M-L anlayışın sahipleridir.

EMPERYALİZM VE İŞBİRLİKÇİLERİNİN DUBLİN BULUŞMALARI SÜRÜYOR

Zafer Yolunda Kurtuluş
23 Eylül 1995
Sayı: 10

Ortadoğu, tarihi boyunca her dönem üzerinde en çok tartışılan, egemen olunmak için en olmadık hesapların yapıldığı, ihanetlerin her türüne tanıklık etmiş bir bölgedir. Bunun böyle olmasında geçmişte özelikle ticaret yollarının üzerinden geçmesi, üç kıtayı birleştirici yönü ve zengin petrol yatakları önemli rol oynamıştır. Yakın tarihimizde özellikle Fransa ve İngiltere'nin hakimiyet bölgesi olan bu topraklar günümüzde ABD emperyalizminin el attığı ve üzerinde birçok oyun oynadığı, tam hakimiyet sağlama, "dikensiz gül bahçesine" çevirme hesaplarıyla kıyımlar düzenlediği, işbirlikçiliği dayattığı topraklardı. Örneğin 1916'da Skkes Picot anlaşmasıyla İngiltere ve Fransa arasında yapılan paylaşım tümüyle petrol yatakları gözönüne alınarak yapılmış, anlaşma sonrasında zengin petrol yataklarının ciddiye alınır bir kesimi başka bir ülke adı altında zorla ayrılmış ve işbirlikçi-hain Kuveyt devleti bu dönemde bizzat emperyalistler eliyle oluşturulmuştur.

İsrail de benzer bir sürecin ürünüdür. 2. Paylaşım Savaşı sonrasında dengeleri kendi lehine çevirme hesapları içindeki ABD'nin bölgede bekçiliğini yapması amacıyla kurulmuş ve kuruluşu için onbinlerce Filistinlinin kanı akıtılmış, topraklardan sürülmüştür. Kısacası Ortadoğu tarihi Arap, Fars, Kürt ve Türk halklarına karşı sömürgeci ve emperyalist saldırganlığın en çok sahnelendiği, üzerinde egemenlik savaşlarının verildiği bir bölge olarak stratejik önemini hep korumuştur. Bu, dün için olduğu gibi bugün için de geçerlidir. Bugün, Ortadoğu, Orta Amerika ve Yakın Asya ile birlikte emperyalizmin hayat kaynağı olan petrolün en çok üretildiği bölgelerden biridir ve emperyalist ekonominin can damarını oluşturmaktadır. Günümüzde başta ABD olmak üzere emperyalist ülkelerin çıkarlarının tehdit altına girdiğinde neleri göze aldıkları ve ne büyük saldırganlıkları gerçekleştirdiği düşünülecek olursa konu daha iyi anlaşılır.

Ancak, şunu belirtmek gerekir ki, Ortadoğu bir yandan bu özellikleri gösterirken, diğer yandan halkların direnişinin odağı olma özelliğini de göstermiş ve emperyalizmin hesapları hiçbir zaman bütünüyle tutmamış, emperyalizm hiçbir dönem, Ortadoğu halklarının ulusal ya da sınıfsal halk kurtuluş hareketlerini yok edememiş ve kendi istediği çizgiye tam olarak çekememiştir. Küçük burjuva milliyetçi hareketler de, her türden kaypaklıklarına, bukalemun gibi ikide bir renk ve saf değiştirmelerine rağmen, yine de bu kategoriye dahil edilebilirler. Emperyalizmin, gerek var olan iktidarları ve gerekse de kurtuluş hareketlerini işbirlikçileştirmek, kendi çıkarlarının temsilcisi ve savunucusu haline

getirmek ve pürüzsüz bir Ortadoğu yaratmak hayaliyle yaptığı her girişim şu ya da bu şekilde birçok problemle yüz yüze gelmiştir.

Ortadoğu üzerinde oynanan oyunların bir yönü buyken bir diğer yönü on yıllardır süren karışıklık, ihanet ve çatışmalar sonucu bölgenin politik atmosferinin alabildiğine kirlenmişliğidir, küçük burjuva iktidarlar, kendine güvensizlikleri ve pragmatizmiyle sürekli birbirleriyle kavgalı olmuş, **"düşmanımın düşmanı dostumdur"** felsefesi hayat bulmuştur. Kazanmak adına kiminle işbirliği yapıldığının bir önemi kalmamıştır. Ve bugün Ortadoğu üzerine yapılacak planlar ve atılacak adımlarda bu kaypaklık, her an ihanet etmeye hazır zemin ve pragmatizm ilk elde dikkate alınması gereken bir olgu durumuna gelmiştir. Öyle ki, bu durum bazen -şimdilerde olduğu gibi- emperyalizmin bile işine gelmeyen boyutlar alabilmiştir.

Ortadoğu'da emperyalizm tarafından çizilen haritalarda şimdiye kadar Arap, Türk ve Fars halkları yer alırken, Kürt halkına hiç yer verilmemiştir. Kürdistan toprakları, Türkiye, İran, Irak, Suriye tarafından istila edilmiş ve bu durum bugünlere kadar gelmiştir. Ancak haritada yer almamak, planlar içinde yer almamak anlamına gelmemektedir. Özellikle İran ve Irak Kürtleri öteden beri bu planın içindedir. Ancak onlara da biçilen rol, hep emperyalizmin planları dahilinde hareket etmek, emperyalizmin bölge iktidarları üzerindeki baskıları ve oyunlarında birer aktör olarak yer almaktır.

Kürtler, tarihleri boyunca Kürdistan'da özgür yaşayamamış, toprakları hep işgal altında tutulmuş, çeşitli dönemlerde çok ağır jenosid ve asimilasyona tabi tutulmuşlardır. Ancak tüm bu baskı ve kıyımlara karşın, on milyonlarca nüfusa sahip bir halk olarak Ortadoğu'da her zaman var olmuşlar ve topraklarını paylaşan güçlere karşı sürekli bir savaşım içinde olmuşlardır. Bu savaşın en büyük problemi hep önderlikler sorunu olmuştur. Kürt halkı, feodal ve küçük burjuva önderlikler eliyle başlayan savaşların da neredeyse istisnasız hep bu önderlikler eliyle mağlup edilmiş, ihanetlerden kurtulamamıştır. Bu hainler Kürt halkını, ya emperyalistlerle işbirliği sonucu ya da kendi çıkarları için savaşlara sürmüş, kırdırmış ve dönem dönem de birbirleriyle savaştırmışlardır. Başlangıcından bugüne topraklarını işgal eden güçlerden mutlaka biriyle işbirliğine girmiş, diğerine karşı savaşmış ama hiçbir zaman -ne kadar farklı ifade edilmiş olsa da- Kürtdistan'ın bir bütün olarak özgürlüğü için samimi bir savaşımın içinde olmamışlardır. Olan hep yoksul Kürt emekçisine olmuş, kendilerini kandıran, çıkarlarına alet eden önderliklerin peşinde büyük kıyımlara uğramış, ihanetlere uğramış, oradan oraya sürülmüş durmuştur. Ama yine de her şeye rağmen başkaldırısı hiç kesintiye uğramamıştır.

'70'ler ve '80'li yıllarda verilen mücadele bu açıdan, Kürt halkının bu kaderini değiştirme bilincinin gelişmesi açısından önemli bir dönüm noktasıdır. Ne kadar eski karakter kendini dayatmış ve kendini tekrar etme özellikleri gösterse de Kürt halkı bu yıllar ile birlikte en azından Türkiye toprakları içinde kalan bölgede gerçekten kurtuluşu öngören Marksist-Leninist harekete kavuşmuştur. Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi bu yolda Kürt halkının, gerek emperyalizm ve işbirlikçi iktidarlar eliyle sömürülmemesi ve yeni kıyımlara uğratılmaması ve gerekse de küçük burjuva milliyetçi hareketlerinin oyunları ve çıkarlarına alet edilmemesi yolunda ilk gerçekçi tespitleri yapan, sorunu M-L'in ışığın-

da ele alan ve mücadelesini bu temelde geliştirmeye başlayan bir güç olarak tarih sahnesindedir.

Kürt halkının feodal ve küçük burjuva nitelikli önderlikler eliyle de olsa, sonuçları farklı noktalara taşınmak istense de verdiği silahlı mücadele bugün Ortadoğu'yu ciddi oranda sarsan, emperyalizme kaygı veren bir noktadadır. Özellikle yine '70 ve '80'li yıllarda tırmanışa geçen bu eylemlilikler süreci Kürt halkının mücadelesini, emperyalizm tarafından hesaba katılmak zorunda bırakmıştır. Günümüzde ise, Kürt halkının sorunu emperyalizm açısından bir an önce çözüme kavuşturulması gereken bir sorun durumundadır. Pürüzsüz bir Ortadoğu için emperyalizm, bir yandan Filistin ile uğraşırken diğer yandan Kürt halkının mücadelesini bastırmak, işbirlikçi önderlikler eliyle ehlileştirmek ve kendi statüsünde tutabilmek için hızlı bir çaba içindedir.

Emperyalizm, 1980'ler sonrasında gündeme getirdiği "Yeni Dünya Düzeni" politikalarının gereği olarak, Ortadoğu'yu tümüyle denetimine almak, "çıban başı" olan her sorunu kendi çıkarları doğrultusunda sonuçlandırmak için özellikle Körfez Savaşı sonrası büyük adımlar atmaktadır. Bu noktada bölgenin emperyalizm açısından **istikrara kavuşması için Filistin ve Kürt Sorunu, ilk çözülmesi gereken sorunlar** statüsüne alınmıştır.

Filistin sorunu bilindiği gibi Arafat'ın temsil ettiği küçük burjuva önderliğin ihaneti ile noktalanmaya çalışılmış ancak hep olduğu üzere bir son değil, aksine bir başlangıç oluvermiştir. Arafat, bir Filistin temsilcisi olarak gittiği yerden, oturduğu masadan, Amerika'nın bir kuklası olarak kalkmış ve hatta İsrail'in Arap dünyasındaki destekçisi olacak kadar işi ileri götürmüştür. İsrail ile emperyalizmin bölgedeki çıkarları doğrultusunda yapılan anlaşmalar sonucu iş uygulama aşamasına geldiğinde tıkanma baş göstermiştir. Filistin halkı bizzat pratikte Arafat ihanetini boşa çıkarmış ve emperyalizmin "barış" masallarını elinin tersiyle iterek, intifadasını sürdürmüştür. "Emperyalist Çözüm"e karşı direniş hala sürmektedir.

Kürt halkının yürüttüğü mücadelenin çözüme kavuşturulması ise, emperyalizm için oldukça sorunludur. Çünkü, Kürdistan toprakları dört ayrı ülke tarafından istila altında tutulmaktadır. Ancak, sorunlu topraklar özellikle Irak ve Türkiye Kürdistanı'dır. Türkiye topraklarında kalan Kuzey Kürdistan'da PKK önderliğinde yaygın bir gerilla mücadelesi verilmekte, Irak sınırları içinde kalan topraklarda ise KYP ve KDP önderliğinde bir Kürt varlığı söz konusudur.

KDP ve KYP önderliklerinin tarihi ilginç gelişmelerle doludur. Dönem dönem Irak yönetimine ortak oldular, yeri gelince kopup İran ve Türkiye ile sıkı ilişkilere girdiler. Önderliklerin kimi kendini kurtarmak için kaçıp Amerika'nın kollarına atıldı. Birbirlerine suikastler düzenlediler. Bizzat MİT'le ya da diğer ülkelerin istihbarat örgütleriyle "sıcak" ilişkiler geliştirdiler. İhanetlerinin karşılığında emperyalizm ve bölge gerici iktidarlarından para, silah vb. şeyler aldılar. Hiçbir ulusal kaygı taşımadan Kürt halkını kandırıp birbirinin üzerine sürdüler. Öylesine karmaşık bir haldedir ki ilişkiler, kimin ne zaman kimi destekleyeceği, kimin kime hangi gerekçeyle ihanet edeceği belirsizdir. İlke ve kural yoktur.

Emperyalizm, KDP ve KYP önderliğinin bu işbirlikçi karakterinden fazlasıyla faydalanmıştır. Özellikle kendisine sorun olan İran ve Irak'a bir şey kabul et-

tirilmek isteniyorsa, kapısı çalınacak adres bellidir. İran, Irak Kürtlerini; Irak, İran Kürtlerini desteklemiştir. Destek yolları ve neresinin hedef alınacağı gün aşırı değişmektedir. Bugün el sıkışılana yarın tetik çekilmektedir. **Milliyetçi bakış**, günlük çıkarlar etrafında dönüp dolaşan faydacı politikalar, kendi özgücüne güvensizlik, kendi dışındakilere bal bağlama zihniyeti ve küçük burjuva yaklaşımı ortaya böyle ilişkiler zincirini çıkartmıştır. Bütün yapılan, düşmanlar arasında var olan dengeler arasında oynamak, birbirlerinin zaaflarından yararlanma, iç çelişkilerinden faydalanma üzerine tesis edilmektedir. Ve doğal olarak da bu zihniyet Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını unutmuş, emperyalizmin oyunları üzerine bir yere oturmuştur. Bu saatten sonra da girişilen ilişkiler suç ortaklıkları, ortak çıkarlar vb. nedenlerden bu önderliklerin Kürt halkının çıkarı doğrultusunda hareket etmesi beklenemez. Tam tersine girdikleri çukur öylesine derinleşmiştir ki, bugün Filistin'in geleceğini emperyalizmin ipoteği altına sokan bir Arafat bile, onlar kadar açık sözlü ve pervasız değildir.

Ortadoğu'da bu ortamın yaratıcısı olan emperyalizm, hep şu ya da bu şekilde kazançlı çıkan taraf durumundadır. istediği zaman KDP ve KYB'yi, bazen ise İran ve Irak Kürtlerini birbiriyle savaştırmıştır.

Körfez savaşı sonrası ise Ortadoğu'da "Yeni Dünya Düzeni" çerçevesinde, "Yeni Ortadoğu Düzeni" yaratılmaya çalışılmakta, bu amaçla yeni senaryolar, yeni haritalar hazırlanmaktadır.

ABD ve diğer emperyalist güçler, Körfez savaşı sonrasında yenik çıkan Saddam karşısında birçok ileri adım atmıştır. Bunlardan ilki Saddam güçlerinin 36. paralelin kuzeyine çıkmasının yasaklanmasıdır. Ardından bölgeye Çekiç Güç yerleştirilmiş, Kürt örgütleri birleştirilmiştir. ABD ve Türkiye, Barzani ve Talabani ile ilişkilerini geliştirmiştir. Erbil'de bir Kürt hükümetinin kurulması da yapılanlar arasındadır. 1992 yılında ise KYB ve KDP önderleri Özal eliyle Ankara'da buluşturuldu ve Saddam ve PKK'ye karşı bir ittifak oluşturuldu. Bu ittifakın mimarının ise ABD olduğunu söylemeye gerek yoktur. ittifakın hemen ertesinde ise Türkiye'nin sınır ötesi operasyonları ve KDP-KYB'nin PKK'ye saldırıları başladı.

Dublin'e Doğru

Mevcut hükümete, emperyalizmin ve işbirlikçisi Türkiye'nin olanca desteğine rağmen, yine de KDP ve KYB arasındaki sorunlar hiç bitmek bilmedi ve en son Mayıs '95'te tekrar iki örgüt arasında yeni bir çatışma dönemi başladı.

Bu çatışmalar daha önce de yer yer oluşmuştur ancak bugün gelinen aşamada emperyalizmin, kendi içinde yaptığı planlar netlik kazanmış ve somut adımlar atılma aşamasına gelmiştir. Bu nedenle bu yeni çatışma, kendiliğindenci bir sürece terk edilmemiş ve emperyalist güçler olaya müdahale ederek, tarafları Dublin'de bir araya gelmeye zorlamıştır. Bu amaçla KDP ve KYB temsilcileri Dublin'de 9-11 Ağustos tarihlerinde bir araya gelmiştir. Toplantı Amerikalı temsilcilerin denetimindedir ve Türkiye'den bir yetkili de konu kendisini de ilgilendirdiğinden gözlemci statüsüyle toplantı masasındadır. Toplantı masasında bir de INC (Irak Ulusal Konseyi) vardır. Bu örgüt tam bir Amerikancı ör-

güttür ve salt Saddam karşıtı temelinde bizzat emperyalistler tarafından beslenen ve Irak halkı üzerinde ciddiye alınır bir varlığı olmamasına ve bunu yapacak yeteneği de bulunmamasına karşın, zorla ayakta tutulmaya ve görüşmelere muhatap edilmeye çalışılmaktadır. Anlı şanlı isim taşıyor olması göz boyamaya yöneliktir. Sözü edildiği gibi de Irak'taki muhalif güçleri bünyesinde barındırmamaktadır. ABD de bunu bilmekte ancak bir umutla onu da Saddam'a yönelik planlarında piyon olarak kullanmaktadır.

Dublin toplantısı kararlarına bakıldığında, KDP-KYB arasında sağlanan ateşkese uyulması gerektiği ve barış sonrası görüşmelere devam edilmesi temelinde; "Erbil'in askerden arındırılması, iki parti arasındaki parasal sorunların bağımsız komisyonca çözülmesi, parlamentonun yeniden işletilmesi, diğer etnik toplulukları da içeren bir parlamento kurulması, Irak'ın toprak bütünlüğünün bozulmaması ve tüm bu anlaşma maddelerinin Türkiye'nin güvenlik endişeleri göz önünde bulundurularak uygulanması şeklinde ortaya çıktı. Toplantıda Türkiye gözlemci statüsünde anılsa da, KDP'li bir yetkili "kimin gözlemci, kimin katılımcı olduğu belli değil" diyerek, Türkiye'nin görüşmelerdeki rolüne de açıklık getiriyor.

Toplantı kararları büyük oranda KDP-KYB arasındaki sorunların, özellikle sınırdan elde edilen ve günlüğü 100 bin doları bulan miktarın nasıl paylaşılacağının çözülmesi olarak görülmektedir. Ancak bu kararlar özünde emperyalizmin yeni Ortadoğu planını tüm taraflara adım adım kabul ettirme çalışmasından başka bir şey değildir.

ABD başta olmak üzere emperyalist devletlerin bölgede istediği statüyü kabul ettirmekte zorlandıklarını söylemiştik. Bu, emperyalizmin askeri anlamda bir denetim zorluğu yaşadığından değildir. Asıl sorunu, kendisi için uygun, istikrarlı bir ortamı yakalayamaması, işbirlikçi iktidarları yaratamamasıdır. Körfez savaşı bile istediği sonuçları yaratamamıştır. Halkları ve küçük burjuva iktidarları tam olarak teslim alamamıştır. İşte bugün emperyalizmin peşinde olduğu, küçük burjuva iktidarları ve o ülkelerin halklarını teslim alabilmektir. Bu nedenle açık oynamaktadır. Yani "hukuku, devletlerin birbirlerini içişlerine karışmaması" gibi ilkeleri her zamandan daha fazla bir yana bırakmıştır. Bundan sebep biraz da "Yeni Dünya Düzeni" politikalarının prestijidir. Bu politika özetle, Saddam'ın iktidardan uzaklaştırılması ve Kuzey Irak'ta emperyalizmin işbirlikçisi Talabani-Barzani aracılığıyla bir **Kürt federasyonu** kurulmasıdır.

Sorunun bir de Türkiye ayağı vardır. Burada da çözüm yolu olarak "kültürel çözüm" önerilmektedir. Bunun yolunu açmak için de, Kürt halkına bazı kültürel haklar tanınarak küçük burjuva milliyetçi temeldeki mücadelenin sona erdirilmesi düşünülmektedir. İşte bu noktada ABD, Türkiye oligarşisini ikna etmek için yoğun bir çaba göstermektedir. Çünkü ABD planında Türkiye oligarşisine önemli rol düşmektedir. Bir Kürt federe devletinin Türkiye oligarşisinin onayı ve desteği olmadan yaşayabilmesi mümkün değildir. Yine Saddam'ın devrilmesi için Türkiye'nin aktif desteği gereklidir.

Genelde bu nedenlerle Türkiye'nin Dublin görüşmelerine katılmasına izin vermişlerdir. Bu kadarla da kalınmamış, çıkan bazı haberlere göre Musul-Kerkük petrolleri pazarlık masasına yatırılmıştır. Emperyalizmin Kürdistan üzerindeki planlarının özeti budur.

Yılbaşında yayınlanan Pentagon raporu adım adım hayata geçirilmektedir. Kuzeyde Kürtlerin federasyon zorlaması, Güneyde Şiilerin ve Arap ülkelerinin, Türkmenlerin Irak'ı kuşatması ve ABD yanında aktif tavır almalarıyla Saddam'ın her yönden zorlanıp devrilmesi ya da işbirlikçi hale getirilmesi amaçlanmaktadır. Son dönemde Saddam'ın kendi yönetimini meşrulaştırmak ve dünya ile ilişkilerine belli bir seviye kazandırmak amaçlı "referandum" girişimi, emperyalist politikaların, tecritin, ambargonun ve CIA'nın provokasyonlarının onu belli anlamda zorladığı da gözden kaçmamaktadır. Irak, belli ki içte de belli sorunlarla yüz yüzedir.

Bu söylediklerimizin dışında adımlar da vardır. Körfez savaşından bu yana Irak'ı destekleyen Ürdün, Irak sınırını kapatmaya zorlanmış, Ürdün-Amerika ortak askeri tatbikatları düzenlenmesi planlanmıştır. Diğer yandan bugüne kadar "Kürt Devleti Kurulur" korkusuyla Saddam'ı dolaylı da olsa destekleyen Türkiye oligarşisi, emperyalizmin baskısıyla Saddam'a karşı açık tavır almak zorunda kalmıştır. Yine net ifade edilen şeyler olmasa da Milli Güvenlik Kurulu'nda "Artık Kürtçe TV ve Kürtçe Özel Okulun Zamanının Geldiği" şeklinde tartışmaların yapıldığı haberleri yayılmaktadır.

Dublin toplantısına katılan Türkiye oligarşisi, ABD emperyalizminin planını kabul etme yoluna gitmiştir. Ve ABD, gerek Türkiye oligarşisine, gerekse Talabani ve Barzani'ye istediklerini yaptırma çabalarına devam etmektedir.

15 aydır süren ancak bugüne kadar engellenemeyen ve bugün Irak karşısında emperyalizmin dayandığı güçleri zayıflattığından durdurulan KDP-KYB savaşını bekleyen 2. Dublin toplantısı oldu. Sırada ise Washington'da yapılacak Barış antlaşması ve arkasından da Oslo Semineri vardır. Emperyalizm, toplantılar ve Washington barışıyla Güney'de işi bağlamayı, Oslo semineriyle başlayacak süreçle de Kuzey'de Türkiye'deki sorunu çözmeyi planlamaktadır. 22-25 Eylül'de yapılacak olan bu seminere katılanlar göz önüne alındığında ne amaçla düzenlediği açıkça görülecektir. Toplantıya HADEP, DYP'den bir milletvekili, Şerafettin Elçi, Mahmut Alınak, Yalım Erez, işçi kesiminden Necati Çelik, Bayram Meral, Kemal Nebioğlu, askerlerden Sabri Yirmişeboğlu ve Sadi Ergüven, İnsan Hakları Derneği Başkanı Akın Birdal, Yaşar Kemal, Doğu Ergil, İlnur Çevik, İsmet İmset, Fikri Sağlar, Halis Komili, Kemal Burkay gibi kişiler çağırıldı.

Bu kişi ve kurumların hepsinin ortak özelliği emperyalizmin dayatmalarını kabul edecek yapıda olmalarıdır. ERNK da yaptığı bir açıklamayla toplantıya davet edildiğini açıklamıştır.

Toplantının yapılacağı yerin Oslo olması ilginç bir olaydır. Bilindiği gibi İsrail-Filistin görüşmelerinin de "tatlıya bağlandığı" yer Oslo'dur. Ayrıca, Filistin görüşmeleri öncesi seminer düzenleyerek barış görüşmelerine zemin hazırlayan kişilerle Kürt sorunu ile ilgili semineri düzenleyen kişiler aynı kişilerdir. Bugün Filistin toprakları ve kurtuluş hareketleri nezdinde bu görüşmeler Filistinlilerin davalarının satılmasının başlangıcı, resmileştiği yer olarak lanetle anılmaktadır. Emperyalizmin bu oyunla vermek isteği mesaj bellidir: Filistinliler gibi davranın, isteklerimi kabul edin!

ABD emperyalizmi, Türkiye oligarşisini planına aktif destekçi olarak katabilmek için son dönemde yoğun çaba harcamaktadır. CIA başkanının gelip

başbakanla görüşmesi, Holbrooke'un Demirel'le görüşmesi, Clinton'un danışmanı Stephanopoulos'un ziyareti tümüyle buna yöneliktir denilebilir. Türkiye oligarşisi emperyalizmin dayatmaları karşısında Irak konusunda adım atmış ve Irak'ı terk etmiştir. Ancak Irak'ta kurulacak bir Kürt federe devletine "Bu iş bağımsız Kürdisitan'a gidiyor" gerekçesiyle karşı çıkan bir kesim vardır. TOBB raporu tartışmaları da özünde oligarşinin içindeki farklı görüşlerin tartışması olmuştur. Bir kesim en azından konunun tartışılması gerektiğini söylerken, diğer kesim olayı "ihanet" vb. laflarla karşılamış ve şiddetli bir tepki gelmiştir. Hatta bu tepkilerin sertliği yüzünden rapor sahipsiz bırakılmış, yapanlar bile topu birbirine atmanın yollarını aramışlardır. Dayatmalar ve zorlamalar sonucu rapor çok uzun süre gündemde tutulmasına rağmen, içeriği bile tartışılmamıştır.

Raporun hazırlanış nedeni bellidir. Raporda tartışılan politika, ABD'nin Kürt sorunu "çözüm"ünün Türkiye'ye düşen kısmıdır. Yani kültürel özerkliktir. Türkiye oligarşisi yaşadığı krizin derinliği nedeniyle bu noktada adım atacak durumda değildir. Ancak Türkiye oligarşisinin orta vadede ABD emperyalizmine karşı gelmesi de mümkün değildir. Demirel bunu başka bir konu tartışılırken "adam şu kadar borcunu öde dese ne yaparız" içeriğinde sözleriyle açıkça ifade etmiştir. Bu anlamda er ya da geç ABD'nin bu dayatmalarına boyun eğilecektir.

Bazı hak kırıntılarının tanınması Kürt halkına tam bağımsızlık, özgürlük getirmeyecektir. Hatta bazı şeyleri de kaybettirecektir. Çünkü, verileceği söylenecek, oysa zaten kullanılan bazı hak kırıntıları ancak küçük burjuva milliyetçilerinin savaşının tasfiyesi karşılığında verilecektir. Bu da emperyalizme ve oligarşiye teslimiyeti kabul etmek demektir.

Burada, özü ABD'nin kültürel özerklik çözümünü tartışmak olan TOBB raporu, ülkenin gündemini değiştirmek gibi önemli bir işlevi de yerine getirmiştir. Cindoruk-Demirel ve karşısında Çiller gibi kutuplaşmalar çeşitli boyutlarda vardır elbette ve bundan sonra da benzer kutuplaşmalar olacaktır. Ancak aralarındaki çelişkiler tali çelişkilerdir. Egemenlerin hangi kesimi olursa olsun, kendi iktidarlarına zarar verenlere karşı her dönem birlikte hareket etmişlerdir ve bundan sonra da böyle olacaktır. Bundan çıkacak sonuç, bu çelişkilerin sınıfsal ya da ulusal mücadele verenler açısından kullanılabilecek çelişkiler olmamasıdır. Egemenlerin hiçbir kesimi halkların çıkarına yani bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm kavgasına diğerinden daha yakın değildir. Tam aksine, halkların çıkarına bir çözüme bütünüyle düşmandır.

Küçük burjuva milliyetçi hareket, bu noktada ne emperyalizmin ve ne de Türkiye oligarşisinin niteliğini tam olarak kavrayamamıştır. Çıkarları gereği, Kürt halkına karşı en insanlık dışı suçları işleyenlerin birkaç sözüne itibar göstermiş, onları "gerçekleri görenler" olarak niteleyebilmiş, demokratikleşme aldatmacasına kanmıştır. Bu yüzden hatırlanacağı üzere Özal bile el üstünde tutulmuştur. Bunun en son örneği Tomris Özden olayından sonra getirilen yorumlarda vardır. Öyle ki Rıdvan Özden adlı, halk düşmanı politikalara alet olmuş, Kürt halkının kanına girmiş bir kişi "merhum" diyerek anılabilmiştir.

Kısaca, küçük burjuva milliyetçileri, ileri sürülen her öneriyi, ortaya çıkan her durumu "siyasi çözüm"e yakınlaşma olarak nitelemiş, destek vermişlerdir. Ancak, bu önerileri kim ortaya atmıştır, kim desteklemiştir, sonuçları kime ya-

ramaktadır vb. sorular hiç sorulmamıştır. Ülkemiz somutunda bakıldığında, her zaman emperyalistlerin "çözüm" gibi gösterdiği, oysa Kürt halkının esaretini daha fazla artırmaktan başka işlevi olmayan emperyalist önerileri savunmaktan başka bir şey yapmamışlardır.

Dublin toplantısına alınmasa da sorunun muhataplarından biri de PKK'dir. PKK, Dublin toplantısını Kürt halkına ihanet olarak nitelemektedir. İlk bakışta doğru gibi görünen bu değerlendirme yanlış temellere dayandığından aslında son derece yanlıştır. PKK'nin Dublin toplantısına karşı çıkış gerekçesi emperyalizmin politikalarını kavramaları ve anti-emperyalist bir tavır takınmaları değildir. PKK, 1. Dublin toplantısı sonrası emekli diplomat D. Adolph'un sorularına cevap verirken, ***"ABD çıkarlarına hiçbir zaman saldırmadık. Eğer gerçekten demokrasiye inancınız varsa yapmanız gereken tek şey insan haklarını savunan, demokrasi mücadelesi veren bir hareket olduğumuzu görmenizdir. Sizler kadar bağımsız, büyük bir devlet istemiyoruz. Tek ulustan oluşan bir Amerika kadar federalizm istiyoruz"*** demektedir. Evet, PKK gerçekten de hiçbir zaman emperyalistlere karşı eylem yapmamıştır. Tam tersine övgüler yağdırmıştır. Ancak, ABD, tüm bunlara rağmen PKK'yi terörist örgüt olarak değerlendirmekten vazgeçmemiştir. Çünkü PKK, kendi silahlı gücünü tasfiye etmek istememektedir. ABD ise, yarın ne yapacağı belli olmayan bir silahlı gücü istememektedir. Kaldı ki, ABD, belirtilen adımlar atıldıktan sonra silahsızlanmayı dayatacaktır. İşte bu nedenlerle ABD Dışişleri Sözcüsü Nicholas Burns, *"Terörist örgüt PKK'nin barış sürecine dahil olmasının imkansız"* olduğunu söylemektedir.

İşte ABD'nin bu değerlendirişi nedeniyle Dublin toplantısına alınmayan PKK; bu sefer KDP'ye saldırmaya başlamıştır. Bunu da ikinci bir 15 Ağustos olarak nitelemektedir. Saldırı ağırlıklı olarak Dublin'de oluşan ittifakı dağıtma, bölgeye yönelik emperyalist planlarda muhatap kabul edilme amacına yöneliktir. Bu saldırılar sürerken, Ortadoğu'nun kaygan zemininde, karmakarışık ve her an el değiştiren politik davranış özellikleri bir kez daha ortaya çıkmıştır. İran ve Suriye durumdan fazlasıyla kaygılıdır. Dublin toplantısından rahatsızlık duymakta ve Türkiye'ye karşı birlikte hareket etme eğilimleri göstermektedir. Talabani, Şam'da Suriyeli yetkililer ve PKK ile 10 Eylül'de bir araya gelmektedir. Özet ifadeyle, İran, Suriye, PKK, Talabani bir tarafta, Barzani, Türkiye, Irak muhalefeti ve emperyalizm bir tarafta gözükmektedir. Türkiye, bu noktada tam bir politikasızlık örneği vermektedir. Barışın sağlanması durumunda federe Kürt devletinin kurulması ve görece istikrarlı bir ortamdan rahatsızdır ancak ABD planlarına karşı çıkamamaktadır.

Bu durum sürerken 2. Dublin toplantısı gündeme gelmiştir. Bu kez masada İngiltere de vardır. Bölgeye ilişkin kaygıları gerekçe edilerek ABD tarafından oturtulmuştur. Ve ikinci kez Türkiye, tanımadığı INC'yle beraber masadadır. Bu toplantı da ilki gibi tıkanmış ve anlaşmazlıkla sonuçlanmıştır. Çoğunlukla masa başında değil kulislerde sürdürülen görüşmelerde, Erbil'in silahlardan arındırılması, Habur sınırından elde edilen paraların toplanması, saklanması, dağıtımı ve denetlenmesinin nasıl olacağı konularında Kürt taraflar arasında derin ayrılıklar çıkmış ve kilitlenme yaşanmıştır. Talabani, Erbil'i boşaltmaları kar-

şısında Barzani'nin başkent Selahattin'de asker ve silah sayısında indirim yapmasını istiyor. Bu durum aşılsa bile sınır gelirleri tam bir açmazda. INC'nin de buradan gelir almak istemesine Barzani karşı çıkıyor. Türkiye, güvenliği bahane ederek PKK'nin "terörist örgüt" olarak anlaşmada adının geçmesini isterken, Talabani buna karşı çıkıyor. Toplantı özü itibariyle ABD'li temsilci R. Deutsch'un sunduğu mektup üzerinde gelişiyor. Bu mektupta olanlar ise; Güney Kürdistan'da yaşayan Kürtlerin otonomi ile yetinmeleri, garantörlüğün ABD tarafında olması, KDP ve KYB'nin Irak ve İran ile tüm ilişkilerini kesmesi, PKK'ye karşı Türkiye ile işbirliği içinde olmaları, Erbil'den ağır silahların çekilmesi, Kürt meclisinde bir takım düzenlemelere gidilmesidir. Hemen çoğu konularda var olan uyum, iş paraya gelince değişmiştir ve toplantının "Deutsch'un tehdidine rağmen" tıkanması engellenememiştir. Ancak bu tıkanma emperyalizmin ikna metodlarıyla aşılabilir. Türkiye, tüm ısrarına rağmen Irak'taki Türkmenlerin de masaya çağrılmasını sağlayamamış, anlaşmazlıklarda bölgede hakem rolünü üstlenmeye yeltenmesi de Kürt çevrelerinde rahatsızlık ve kaygılar yaratmıştır.

Şimdi sırada emperyalistlerin denetiminde Talabani ve Barzani arasında Washington'da yapılacak barış antlaşması ve Oslo görüşmeleri vardır. Bundan sonraki süreç, ABD'nin dikte ettirdiklerini, "istikrar" ve "çözüm" adına teyit edilmesinden de öte olmayacaktır.

Bugün, emperyalizmin yönetimindeki ve cebinden çıkardığı mektuplara toplu olarak kafa sallanan toplantı ve seminerlerin sonuçları bellidir. Bu anlamda bu toplantılara katılmak tüm halklara ihanettir. Emperyalizm masasında halklar lehine kararlar çıkartmak mümkün değildir. Henüz emperyalizmle işbirliğine girmeyen ve bu nedenle desteklenen bir güç olarak PKK de bu soruna böyle bakmalı, çözümü mücadeleyi yükseltmekte, halklar ve devrimci örgütlerle güç birliğinde aramalıdır. Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı ancak böyle kazanılabilir.

SLOGANIMIZ BARIŞ MI?

Zafer Yolunda Kurtuluş
14 Ekim 1995
Sayı: 14
M. Ali BARAN

Faşizmin halka karşı açtığı savaş yükselirken, devrimci savaşın da gelişmesi ve faşizmin politikalarını bozması gerekir. Türkiye'nin oligarşik yönetim yapısı hemen bütün süreçlerde çelişkilerle dolu olmuş, bu çelişkiler farklı süreçlerde, derinleşip yükselmekle birlikte hep süregelmiş ve bunun yansımaları siyasi arenada görülmüştür. Devrimci savaşın ve halk hareketinin gelişmediği veya zayıf olduğu koşullarda kendi arasındaki bu çelişkileri kolayca çözmesini bilen oligarşi, devrimci savaşın geliştiği koşullarda bu çelişkileri çözmekte zorlanmakta, hatta kendi aralarında yoğun tasfiyelere ve çatışmalara girmektedir. Bugün bu süreci yaşıyoruz. Egemen güçler çelişkilerini geçmişte olduğu gibi, küçük çatışmalarla veya siyasi arenada çözemediğinden, her gün biraz daha artan oranda kendi aralarındaki tasfiyeler, çatışmalar gelişmektedir. Birbirine karşı ekonomik, siyasi, askeri, ahlaki hemen her şeyi kullanarak, giderek sertleşmektedirler. Son olarak Türkeş'in, Sabancı'nın Kürdistan için Bask modelini önermesi üzerine söyledikleri açıkça bir meydan okuma, bir tavır alıştır. Bu tavır alış kalıcı mıdır? Olmayabilir. Bu ayrı bir tartışmadır. Türkeş, Türkiye tekelci sermayesinin gözdelerinden Sabancı'ya karşı malum üslubunu kullanırken ne dediğini ve dediklerinin ne anlama geldiğini iyi biliyordu elbette. Menzir'in iktidar ortağı SHP'ye "vatan haini" deyişiyle, Türkeş'in Sabancı'ya söyledikleri arasında fark yoktur. Türkeş ve Menzir gerçekte aynı örgütün insanları olup bir ideolojiyi savunmakta ve bunun etrafında karşı devrim cephesini toparlamak istemektedirler. Bu karşı devrim cephesinin esas karargahı Milliyetçi Hareket Partisi'dir. Bu karargahın ürettiği politikalar hemen hemen tüm polis, özel tim ve jandarma teşkilatını yönlendiriyor diyebiliriz. Oligarşi, kendi geleceğinden endişe etmeye başladığında, kendisine güven veren güçleri aramaktadır. Bu nedenle, oligarşi içerisindeki çeşitli sermaye kesimleri, bugün geleceklerini güvence altına almanın esas yolu olarak şiddete ve bu şiddeti süreklileştirecek, insan kaynağını sağlayacak faşist MHP ideolojisine sarılmaktadır. Ecevit'in Türkeş'den farklılığının ayırt edilemez hale gelmesi ve son gelişmeler karşısındaki tavırlarını da bu anlayışla değerlendirmeliyiz.

Hangi burjuva partisi iktidar olursa olsun, ulusal, devrimci gelişmenin önüne geçmenin temel yolu olarak, karşı devrimci şiddeti seçecektir. Zaman zaman veya belirli süreçlerde egemen güçlerin bazı kesimlerinin çeşitli dış güçlerin çıkarlarına da cevap verecek şekilde ve bu güçlerin zorlamasıyla veya başka birçok nedenle çeşitli "reformist" tercihli eğilimler gündeme gelebilir.

Ama, bunlar sınıf mücadelesinin gelişimi karşısında kalıcı olmayıp geçicidir. Sorun, devrimcilerin ne istediğidir, ne için savaştığıdır. Elbette, emperyalizmin ve kapitalizmin çıkarlarına zarar vermeden, onlarla birlikte yaşamayı ve kısmi bazı haklarla, reformlarla kültürel haklarla vb. yetinilirse, tekellerin kendine güvenen, "öngörülü" kesimleri çıkarlarının tümünü kaybetme yerine gelecekte daha çok kazanma planını gerçekleştirmek için, zorla kabul ettirilmiş de olsa bazı reformlar yapmayı taahhüt edebilirler. Ama, oligarşik devlet cihazını parçalayıp yerine devrimci bir halk iktidarını koyan, emperyalistlere ve tekellere karşı olan sosyalizmi hedefleyen devrimci bir hareket karşısında, bütün egemen güçler ve emperyalistler şiddetin uygulanmasında birleşirler ve yenilene kadar da her türlü biçimde bu savaşı sürdürürler.

Bugün, çeşitli emperyalistler ve onların uzantısı işbirlikçi sermaye kesimleri "Bask modeli, özerklik, federasyon" vb. tartışmalarla, bazı kültürel hakları vererek Kürt Ulusal Hareketi'ni devreden çıkarmak ve giderek tüm Türkiye'de gelişen devrimci mücadeleyi yok edip "istikrar" sağlayıp devletlerinin geleceğini güvenceye almak istemektedirler. İşbirlikçi tekellerin Kürt meselesiyle ilgili bu tür düşüncelerini ilk gündeme getiren Turgut Özal olmuştur. Ama oligarşi içerisindeki güçler dengesi nedeniyle bu düşüncelerini yeterince savunamamış ve hayata geçirememiştir. Bugün de aynı durum sözkonusudur. Ama, savaş geliştikçe oligarşi içerisindeki bu çelişki daha çıplak şekilde kendini göstermekte ve bu çerçevede saflaşma devam etmektedir.

Marksist Leninistler bu çelişkiyi nasıl değerlendirecek veya hangi ölçülere göre tavır belirleyeceklerdir? Kürt milliyetçileri bu konuda neredeyse "Kürt sorunu"nu kabul eden hemen her kesimi "dost" kabul etmekte ve bu temelde ilişkiler geliştirmekte, övgüler dizmektedir. Bu övgüler, işbirlikçi tekellerden emperyalistlere kadar uzanmakta, bununla da yetinmeyerek sol yapılarla kıyaslanmakta ve tekellerin daha yaratıcı, daha öngörülü olup çözümler üretebildiklerini söyleyebilmektedirler. Bu söylemlere devrimci pratikte hemen hiçbir biçimde varlığı hissedilmeyen, duyulmayan bazı siyasi yapılar da katılmakta ve aynı sözleri tekrar etmektedirler.

Bu düşünce tarzının kaynağı devrimci bir iktidarın hedeflenmemesi ve emperyalistlerin ve yerli işbirlikçilerinin de bunu görerek politikalar geliştirmesidir. Bu nedenledir ki, Kürt milliyetçiliği, tekellerin ve emperyalistlerin Kürt halkının bazı kültürel haklarını telafuz etmeleri karşısında emperyalizmin ve faşizmin çok bilinen genel doğrularını bile unutarak, beynini Kürt ve Kürdistan sözlerinde kilitlemekte, başka da hiçbir şeyi görmemektedir. Beyin bu hale gelince, doğal olarak emperyalistler, Turgut Özal, Sabancı, Boyner devrimcilerden daha öngörülü, ilerici ve tercih edilir olacaktır. Onlara övgüler, devrimcilere küfürler yağdırılacaktır. Böyle oluyor.

Emperyalistler ve yerli işbirlikçiler kendi çıkarlarını koruyup kollamayı düşünüyor. Kürt milliyetçileri ise, Kürt ve Kürdistan'a kilitlenmiş ve bu nedenle de emperyalizmi ve faşizmi unutmuş veya onunla savaşmayı tali bir mesele olarak kavrayıp dar ve de ulusal çıkarlara kendini hapsettiğinden emperyalistler ve yerli işbirlikçileriyle bu zeminde karşılıklı politika ve taktikleri geliştirmektedirler. Bu durumda Marksist Leninistler'in politika ve taktiklerini geliştirecekleri zemin, Kürt milliyetçi hareketini mevcut sistem içerisinde Kürt sorununa çözüm

arayan düşüncelerini değiştirmek ve Kürt ulusal dinamik güçlerini Türkiye oligarşik devletinin yıkılması yönünde değerlendirmektir. Emperyalistler ve işbirlikçileri, devrimci hareket açısından önemli bir güç olan bu potansiyeli öldürüp Kürt ve Türk halklarının devrimci iktidarının oluşmasını engellemek isterken, biz bu gücün olumlu yanlarını destekleyerek, olumsuzluklarını mahkum edip, rotasını değiştirebilmeliyiz. Bu rota değiştirilmezse, yani devrimci halk iktidarının kurulması hedefine yöneltilemezse, emperyalistlerin çizdiği platformda çözüm arayışları devam edecektir. Kimse Kürt halkının ulusal hakları ajitasyonunu çekmeye kalkmasın. Kimsenin bunları reddettiği yoktur. Sorun, Kürt, Türk ve diğer halkların işçi sınıfının ortak çıkarlarının nerede olduğu ve hangi politikalarla, taktiklerle savaşılacağıdır. Tabii ki, beynimiz yalnız Kürt meselesine kilitlenmiş değildir. Dahası emperyalizme, faşizme ve kapitalizme doğrudan tavır alınmadan ona karşı savaşılmadan hiçbir halkın kurtuluşunun sağlanamayacağı gerçeğini unutmadan hareket ediyoruz. Bu bakış açısı, Kürt ve Türk halklarının birlikte faşist devlete karşı mücadelesi ve birlikte iktidarını sağlayacaktır. Birlikte mücadelenin, birlikte iktidarın çok çeşitli biçimleri bulunabilir. Bu halkların kendi tercihleri olacaktır. Birlikte mücadele ve birlikte iktidar halkların özgürleşmesi demektir. Bu noktada kim kime özgürlük veriyor, başka bir halka lütfediyor gibi tartışmalar kaba demagojilerden başka bir şey değildir. Kürt milliyetçi hareketini, Kürt ve Türk halklarının ortak çıkarları doğrultusunda düşündürtmek, değiştirmek ancak, bu perspektifle güçlü, devrimci bir halk hareketinin geliştirilmesiyle mümkündür. Bu yapılmadan, Kürt milliyetçi hareketi yanlış çizgisinde ısrar edecek ve tüm gelişmeleri bu eksende değerlendirecektir. Oligarşi de bu zeminde politikalar geliştirecek, çözüm yolları arayacaktır. İşte Kürt milliyetçi hareketinin oligarşi içerisindeki bazı kesimlerinin ve de bazı sol kesimlerin, Kürt ulusal çıkarlarını savunma adına, barış söylemleri bu yanlış anlayışların sonucu gelişmektedir. Marksist Leninistler, Kürt milliyetçiliğinin, dar ulusal çıkarlarına göre taktik belirleyemezler. Tersine bu yanlış taktiği düzeltici, değiştirici bir tavır içerisinde bulunmalıdırlar.

Barış deniliyor. **Kiminle kimin barışı?** Kürt halkı ile faşizmin barışı mı? Silahlar sussun deniliyor. **Kimin silahları sussun?** Faşizmin mi, özgürlüğün silahları mı? Her şey karmaşa içerisinde ve giderek oligarşinin "çözüm" isteyen kesimleriyle barış isteyen sol kesimler aynı çizgide buluşmaktadırlar. Elbette, oligarşi bütçenin ciddi bir bölümünü bu savaşa ayırırken her gün ekonomik, politik ve askeri olarak zarar görürken kısa yoldan bu savaştan kurtulmaya çalışacaktır. Krizini bir parça da olsa atabilmek, istikrarını sağlayabilmek için bu gereklidir. Ama, devrimciler oligarşinin bu krizden çıkmasını değil, bu krizle birlikte yok olmasını isterler. Krizi değerlendirip faşist devleti yıkmayı hedeflemeyen ve taktiklerini bu doğrultuda belirlemeyenler günümüz gelişmelerine de doğru teşhis koyamazlar. Bu teşhisi doğru koymadıkları için, devrimden kaçmakta ve devrimin dayattığı görevleri başarmak yerine, Kürt milliyetçiliğinin ve emperyalistlerin politikalarının savunucusu durumuna düşmektedirler.

Elbette barış, elbette silahların susması gerekir. Ama kim tarafından ve nasıl? Emperyalizme ve faşizme karşı savaşta, devrimci ve karşı devrimci cephesi vardır. Devrim cephesini geliştirip karşı devrim cephesini tasfiye etmeden, bu cephenin silahlarını etkisiz hale getirmeden, barış gerçekleşemez. Barışı sağ-

layacak ve savunacak olan Devrimci Halk İktidarı'dır. Halklarımızın devrimci iktidarı için bugün devrimcilerin sloganı "barış" değil, "savaş" olmak zorundadır. Halkların devrimci savaşını örgütlemeyenler, halkları silahlandırmayanlar, faşizm karşı devrimci savaşı tüm şiddetiyle sürdürürken, barış diyenler açıkça ve resmen, halkın meşru savunma hakkını dahi elinden almak istemektedirler. Barış sloganını bugünkü koşullarda ön plana çıkaranlar, faşist devlete karşı verilen ve Devrimci Halk İktidarı'nı hedefleyen, silahlı mücadeleye karşı çıkmak zorundadırlar. Çünkü, Kürt milliyetçiliğinin "çözüm" stratejisi ve taktikleri temelinde gelişen barış politikalarını doğrudan oligarşik devletin yıkılmasını hedefleyen silahlı mücadele bozar ve birçok şeyi değiştirir. Zaten dikkat edilirse "barış barış" diyen bu kesimlerin büyük çoğunluğu, silahlı mücadeleye karşı oldukları gibi "insan hakları, burjuva hukuku" çerçevesinde dahi faşizmin devrimcilere yönelik katliamlarıyla, kayıplarıyla ya hiç ilgilenmemekte, ya da usulen ilgilenir görünmektedir.

Kürt milliyetçileri de, sözde "Türkiye'de devrimci bir hareketin gelişmesi için ellerinden gelen her türlü yardımı yapmakta ama buna rağmen Türkiye devrimci hareketi bir türlü gelişememektedir." Doğru değildir. Kürt milliyetçi hareketi esasta kendi dışında, bağımsız ve doğrudan iktidarı hedefleyen, özellikle de silahlı bir hareketin gelişmesini istememektedir. Çünkü, devrimci bir hareketin gelişmesi, iktidara yürümesi ve Kürt milliyetçi hareketiyle birlikteliği milliyetçiliğin, emperyalist sistem içerisindeki çözüm arayışlarını engelleyecek, milliyetçiliğin, ben merkezci düşüncelerine darbeler vuracaktır. Bu nedenledir ki, Kürt ve Türk halklarının kurtuluşu için emperyalizme ve faşizme karşı savaşmış yüzlerce, binlerce şehit vermiş ve vermeye devam eden devrimci örgütler Özal, Boyner, Sabancı gibi halk düşmanlarıyla kıyaslanmaktadır. Bunun içindir ki, Kürt milliyetçiliği, iktidara karşı silahlı mücadele veren hiçbir devrimci örgütle ne devrimci dayanışma ve dostluk, ne de eylem birliği çerçevesinde ciddi bir ilişki geliştirmemektedir. Bunu geliştirememenin yolu ise, sürekli küfür ederek, işbirlikçilerle kıyaslayarak uzaklaştırma anlayışını benimsemektir.

Strateji ve taktikler, faşist devletin yıkılmasına göre belirlenmediğinden milliyetçi taktiklere hizmet eden herkes, her şey çok iyi, tersi ise çok kötüdür. Bu yanıyla Marksist Leninist'ler barış diye bağırmadığından ve bütün program ve taktiklerini buna göre düzenlemediğinden kötü, işe yaramaz. Boyner kadar bile olamıyorlar. Doğrudur, aslında Turgut Özal, Boyner ve Sabancı gibi Kürt halkını düşünmeyeceğiz. Çünkü düşmanları halkı düşünmezler. Onlar halkı düşünüyor görünüyorlarsa biz tersini düşüneceğiz. Hile arayacağız. Ve bugün, birileri barış deyip, devrimci hareketin gelişmesini engellemek istiyorsa bu barışa karşı çıkacağız ve daha çok savaş diyeceğiz. Kürt ve Türk halklarının çıkarları, kurtuluşu, emperyalizme ve oligarşiye hizmet eden boş barış sloganlarında değil, daha çok savaştadır.

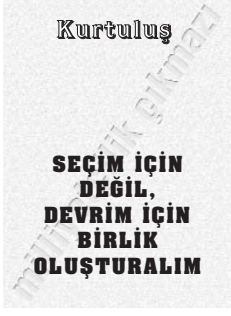

SEÇİM İÇİN DEĞİL, DEVRİM İÇİN BİRLİKLER OLUŞTURALIM

Zafer Yolunda Kurtuluş
30 Aralık 1995
Sayı: 25
M. Ali BARAN

Seçim bitti. Daha bitmeden yeni seçim tartışmaları başladı. Türkiye oligarşisinin kaderi bu. Artık oligarşinin kısmen de olsa biriken sorunlarını çözerek iktidarı sürdürmesi hayal olmuş durumda.

Hükümet kurmak bütün burjuva partileri için kabus olmuş. Oligarşinin açmazları öylesine derinleşmiş ki, bu açmazlar konusunda neredeyse hiçbir politika üretemiyorlar, hemen bütün burjuva partileri kelime ve ton farklılıklarıyla aynı şeyleri söylüyorlar. Söyleyenler de söylediklerini uygulamaktan aciz olup, yığınla açmazla karşı karşıyadır. Hiçbir sorunu çözemeden seçim, yeni hükümet için koalisyonlar ve yeniden seçim tartışmalarıyla yıllar geçiriyorlar. "Biz çözeriz" diye ortaya çıkan yeni burjuva partileri daha varlığını ispatlamadan, emperyalizme kanıtlamadan yok olup gidiyorlar. Burjuvazinin çözümsüzlüğü kendini yalnız ekonomik politikalarda değil, ideolojik, ahlaki, kültürel hemen her konuda kendini dayatmakta ve sistem yenilenme yeteneğini kaybedip çürüyerek yok oluşa doğru gitmektedir. Elbette kapitalist sistem, devrimci irade ve halk hareketi olmadan kendi kendine yok olmayacaktır. Yanlış, eksik, yetersizliklerle dolu olsa da ülkemizde bir devrimci hareket vardır ve gelişmektedir.

Son seçimlere büyük umutlar bağlayan, seçimlerden şu veya bu ölçüde istikrar kazanarak çıkılacağını zanneden bütün burjuva partileri bir kez daha hezimete uğramış ve istikrarsızlık daha da derinleşmiştir. İşbirlikçi tekeller ve emperyalizm, CHP-DYP koalisyonunun bozulmasıyla ortaya çıkan hükümet krizini geniş tabanlı bir hükümet kurarak aşmaya çalıştılar. Bu düşünceleri gerçekleşmeyince seçim, hükümet krizini çözecek anahtar olmaya başladı. Tekeller, mecliste başaramadıkları geniş tabanlı hükümeti seçimle oluşturma yoluna gitmiş, şimdilik başarmış görünüyorlar! Burjuvazinin gündeminden inmeyen ANAP-DYP-DSP, veya bu eksende gelişecek bir çok alternatif hükümet modeli, tekellerin öncelikli tercihidir. Nitekim, daha resmi seçim sonuçları bile ilan edilmeden TÜSİAD'ın gazete ilanlarıyla ve de muhtelif yollarla partileri yönlendirmeye çalışması, keza ABD ve Avrupa emperyalistlerinin aynı doğrultudaki istekleri aşikar olup krizin daha da derinleşmesinin önüne geçme çabalarıdır.

Devrimci mücadelenin gelişmesiyle halk kitlelerinin özgürlük, adalet ve insanca yaşama özlemleri maddi bir güç haline gelince, burjuva partileri arasındaki söylem farklılıkları da giderek ortadan kalkmıştır. Bu partiler, halk kitlelerine, farklılıklarını anlatmakta güçlük çekmektedir. Bunlardan kısmen farklı olan ise Refah Partisi'dir. O da mevcut sistemin açmazlarını ve de kitlelerin istemle-

rini görerek soldan çaldığı bir kısım düşünceleri islam motifleriyle birleştirip kitlelerin ekonomik ve siyasal çelişkilerini demagojik propagandalarla yönlendirmeye çalışmıştır. Her ne kadar burjuva partileri Refah Partisi'ni sistem dışı ilan etmişse de, Refah ekonomik ve siyasal politikalarıyla emperyalist kapitalist sistemin dışında bir model önermemektedir; sadece kapitalist modeli İslam motifleriyle gizleyip yeni bir kılıfla sunmak istemektedir. Emperyalistler ve tekeller tarafından Refahın öncelikle tercih edilmemesi Türkiye oligarşisinin geleneksel ideolojik, politik, kültürel, yapılanmasında uyumsuzlukların ortaya çıkacağı, bunun yeni handikaplar yaratacağı vb. nedenlerledir. Refah'ın ne kapitalizme ne de emperyalizme bir tavır alışı yoktur. Bu nedenle ABD ve tekeller Refah'tan sistemin korunacağı sözünü almış olduklarından Refah'la yapılacak olan bir koalisyona veya herhangi bir biçimde ortaya çıkacak iktidarına esasta karşı değildirler. Ama, şimdilik alışılageleni sürdürecek olan ve istikrarsızlığı daha fazla derinleştirmeyecek partiler varken, Refah'a ihtiyaç yoktur. Zorlandıklarında, seçeneksiz kaldıklarında Refah'ı tercih edecekler ve Refah da emperyalizme, oligarşiye uyum sağlamak için büyük bir maharet gösterecektir. Emperyalizm ve tekeller politikada akılcıdırlar. Yarın sistemi tümden değiştirmeyi hedef alan devrimci hareketin gelişmesi ve iktidarı alma tehlikesine karşı ortaya çıktığı süreçte değil Refah, tekellerin varlığına göz yumacak, piyasa ekonomisini sürdürecek sol sıfatlı partilerin iktidarını bile tercih etmekten çekinmezler. Bugün henüz bu tehlike yoktur. Emperyalizmin partileri ve iktidarları destekleyip desteklememe temel ölçüsü; "yeni dünya düzenine" karşı olup olmadıklarındadır.

Bugün emperyalistler ve işbirlikçi oligarşi için en yakın tehlike Kürt halkının ulusal mücadelesinin sistemden kopması ve Kürt halkının Türk ve diğer halklarla birleşerek tüm ülke sathını sarması, faşizmi alaşağı etmesiyle sonuçlanmasıdır. Muhtemel ki, yeni kurulacak koalisyon veya dıştan destekli azınlık hükümetinin programında gizli veya açık, emperyalistlerin "Kürt Çözümü" de yer alacaktır. TÜSİAD'ın, İSO'nun eski ve yeni MİT'cilerin ve hemen bütün burjuva partilerinin, Ordunun, bu çözüme giderek ısındığı ve kamuoyu oluşturmaya çalıştığı artık sır değildir. Sorun nasıl yapılacağındaki farklılıklarda ve zamanlama sorunundadır. Burjuva partilerinin kavgası bu temeldeki farklılıklar nedeniyledir. Emperyalist çözümün propagandası ve uygun zemininin oluşturulması, Turgut Özal tarafından başlatılmış, Tansu Çiller hükümeti tarafından daha açık sürdürülmüş ve belirli bir etki yaratarak bugüne kadar gelişmiştir.

Egemen güçlerin halkların çıkarlarını düşündükleri, bu nedenle çözümler ürettikleri söylenemez. Bunu ön koşul kabul edersek emperyalistlerin "Kürt Çözümü" programları kendi çıkarlarının daha çok zarar görmemesi ve gördükleri zararların telafi edilmesi içindir. Denir ki; "tekeller, süren savaştan zarar ediyor, bütçenin önemli bir kesimi savaşa gidiyor vb. nedenlerle çözüm istiyor". Doğru ama, çözüm istemelerinin temel nedeni bunlar değildir. Hakim güçler esas olarak süren savaşın iktidarı hedeflemesi, Kürt ve Türk halklarının birlikte savaşıyla kurulacak devrimci iktidardan korkmaktadırlar. Emperyalizm ve tekelleri "çözüm"e zorlayan budur. Kuşkusuz bu çözüm, sistemi değiştiren, sınırları bozan, istikrarsızlık yaratan bir çözüm değil, tersine tekelleri ve emperyalizmi güçlendirecek, mevcut savaşı ortadan kaldırarak, gelişip iktidar mücade-

lesine dönüşmesini engelleyecek, oligarşik diktatörlüğün ve emperyalizmin ekonomik politikalarını devam ettirecek bir içeriğe sahip olmalıdır. Bu çözüm tarzının dışına çıkacak, emperyalizm ve tekelleri rahatsız edecek, onların geleceğini tehlikeye sokacak her türlü çözüm, kanla bastırılması gereken tekellerin çözümüdür.

Olayı, "savaş mı olsun, kan akmaya devam mı etsin" basit ajitasyonlardan, hamasi nutuklardan çıkartmalıyız. Bu konuda duygulara seslenmekle hatta yer yer tahrikle çok basit gerçekler belirsizleştirilip toz duman ortamı yaratılarak boğulmaya çalışılmaktadır. Öyle ki, "devlet barış istemiyor, kan istiyor, barışa karşı çıkanlar devletten yanadır" propagandaları seçim sürecinde alabildiğine yükseltildi ve devrimci ölçüler tamamen yok sayılıp, görmezden gelinerek, kitlelerin acıları üzerine politika yapılarak oy toplanmaya çalışıldı.

Öncelikle şu gerçeğin altını çizelim; sözü edilen türden "barışı" yani emperyalist çözümü bugün, başta DYP olmak üzere hemen bütün burjuva partileri ve işbirlikçi tekeller savunmaktadır. Eğer, emperyalistlerin ve tekellerin savunduğu bu "çözümler" ve bu temelde geliştirilecek "barış", halkların çıkarınaysa, emperyalistler ve işbirlikçileri kendi çıkarlarını çiğneyerek, halkların çıkarlarını düşünüyor demektir. Ve "yeni dünya düzeni" savunucularının belirttiği gibi, emperyalizm artık değişmiştir! Emperyalizmin değiştiğini açıktan söyleyenlere sözümüz yoktur. Onlar emperyalistlerin uzantıları olup devrimcilerin safında değillerdir. Sözümüz emperyalizmin değişmediğini söyleyip emperyalist çözümlerin halkları kurtuluşa götüreceğini ve bu çözümler paralelinde oligarşiyle barış isteyenleredir. Sorun yaratılmak istenen toz duman ortamından çıkartılıp ele alınırsa, bugünkü "barış" sözlerinin kime hizmet ettiği daha iyi anlaşılır. Oligarşi, kendi çıkarları için kısmi çözümlerle daha doğrusu çözümsüzlüklerle çıkarlarını korumaya çalışıyor ve kendi iktidarını kaybetmemek için politikalar yapıyorsa, biz tersini düşünürüz. Oligarşi, tarihinin en ağır krizini yaşarken, dün kabul etmediklerini bugün kabul etmeye başlamışsa, bu onların güçsüzlüklerinin, çaresizliklerinin göstergesi olup, bu şekilde iktidarlarını sürdüremeyecekleri anlamına gelir. İşte bu koşullarda emperyalistlerin ve tekellerin istikrarına ve çıkarlarına hizmet edecek politika ve taktikleri reddetmek, istikrarsızlığı derinleştirerek, onları içinden çıkamayacakları açmazlara sürüklemek, halkların mücadelesini birleştirmek, geliştirmek ve çok yönlü vuruşlarla faşist iktidarı çökertmek devrimcilerin temel düşünce tarzı olmak zorundadır. Dün, Kürt sorununun çözümü için kendine güvenmeyen, baskı yöntemleriyle sorunun üstünü örterek iktidarlarını sürdüren tekeller, mücadelenin zorlamasıyla ve de geçmişe kıyasla daha çok kendine güvenerek, bugün Kürt sorununu sistem içerisinde çözerek, yeniden güç toplayıp iktidarlarını sürdürmek istemektedirler. Bu düzenin kalıcılaştırılmasına mı hizmet edeceğiz, yoksa yıkılmasına mı; temel sorun budur.

Seçimlere büyük iddialarla giren ve meşruiyetini kaybetmiş meclise çok sayıda milletvekili sokmayı hayal eden Barış Emek ve Demokrasi Bloku'nun neden oluşturulduğunu, neye hizmet ettiğini, amaçlarının ne olduğunu bu bakış açısıyla ele almak gerekir.

HADEP'in; faşist devletin yıkılması ve yerine halkların devrimci iktidarının kurulması diye bir hedefi yoktur. HADEP, emperyalistlerin kabul edebilecekleri

çözüm için bir araçtır. Bu rolünü daha iyi oynayabilmek iç ve dış kamuoyunda çözüm konusunda baskıyı arttırabilmek için meclise girmeyi ve çözüm masasında muhatab kabul edilecek güç olmayı esas almıştır. HADEP ideolojisinin sistemi reddetmediği, tersine sistem içi çözümü kabul ettiği bilindiğinden bir çok burjuva kesim ve emperyalistler HADEP'in meclise girmesinden yana olmuşlardır. Kısmi propaganda faaliyetlerini engelleme, seçmen kütüklerindeki sorunları saymazsak esas olarak HADEP'in seçimlere katılmasına engel olunmamıştır denilebilir. Oligarşi kısa vadede kendi arasındaki rekabeti esas almış, HADEP'in seçimlere girmesiyle kendi rakiplerini güçsüzleştirmeyi düşünmüştür. HADEP'in Kürdistan'ın bir kısım illerinde oy çoğunluğunu alacağı bilinmiyor değildi. Tersine oligarşi bunu bilerek hareket etmiş ve bu durumu da emperyalist çözümün destek toplamasında bir araç olarak kullanmak istemiştir. Oligarşinin bu tavrı, "çözüm" programını güçlendirecek bir atmosferin yaratılması için gerekliydi. HADEP, iktidarı hedefleyen, bütün Türkiye halklarının kurtuluşunu düşünerek hareket eden bir parti değildir. HADEP'in tarzı, programı, söylemi Kürt milliyetçi çıkarları kapsamındadır. HADEP, bu yapısıyla Türkiye Kürdistan'ı dışında propaganda ve örgütlenme olanaklarına sahip değildir. HADEP; barajı aşma sorunu da olduğundan güç arayışına girmiş, hemen bir çok burjuva partisine tekliflerde bulunmuş, reddedilince son çare olarak parlamentarist sol partilerle sözü edilen seçim blokunu kurmuştur.

HADEP, Türkiye Kürdistanı için Kürt ulusal haklarını savunmayı temel alırken; Türk halkı için ise, en fazla yine burjuva demokrasisini düşünmektedir. Federasyon, özerklik, Kürt-Türk kardeşliğini telaffuz ederken emperyalistlerin ve tekellerin varlığının son bulduğu halkların devrimci iktidarının kurulduğu koşullardan söz etmemektedir. Onların öngördüğü çözüm: Amerika ve Almanya'daki gibi, sistemin değişmeden kaldığı, bazı kültürel hakların kullanıldığı ve yerel yönetimlerin kendi sistemi içerisinde işlediği bir çözümdür. Bu tür bir çözüm; istikrar kazanmak isteyen kendine güvenen tekellerin çözümüdür. Demokrasi ise, her şeyin kapitalistlerin çıkarlarına göre şekillendiği tekellerin demokrasisidir. Kürt halkı için otonomi veya federasyon, diğer halklar için demokrasiyi savunan düşüncelere yabancı değiliz. Bu anlayışın asıl sahipleri on yıllardır Irak Kürdistanı'ndaki mücadelelerini bu düşüncelerle ifade eden Barzani ve Talabani'dir. Düşünce tarzı milliyetçilik olunca, temelde farklılıklar olmuyor. Geçmişte mahkum ettikleri **Barzani ve Talabani'nin düşüncelerini bugün kendileri savunmaktadırlar.** Mücadelenin sınırları ulusal taleplerle daraltılınca, bu düşünceleri anlamak mümkündür. Bu noktada HADEP'in barış şiarını yükseltmesi ve parlamento dahil bütün araçları bu doğrultuda kullanmak istemesi anlaşılabilir. Geçmişte HEP'in SHP listelerinden aday olup meclise girmesi, bugün HADEP'in seçime girmesinin esas amacı oligarşiyle uzlaşma araçlarını güçlendirmektir. Amaç budur. Bunun dışında söylenen "Türkiye halklarının Partisiyiz, demokrasi, emek" vb. sözleri sadece asıl amaçlarını güçlendirmek için başvurdukları geçici propagandalardır.

Barış Bloku'na giren, destek olan, özellikle de barış blokunu oluşturan parlamentarist partiler, gruplar esasta, devrimci iktidar perspektifine sahip olmadıklarından, faşist iktidarın devrimci şiddete dayanarak yıkılmasını istemediklerinden parlamenter mücadele ile burjuva demokrasisinin sağlanması şeklin-

de devrimci olmayan bir yol izlemektedirler. HADEP'in barış düşüncelerinin hayata geçmesiyle burjuva demokrasisinin oluşacağını düşlemektedirler. "Kürt meselesi çözülmezse hiçbir sorun çözülmez" derken bu savaştan başta burjuvazi olmak üzere halkın da ne kadar çok zarar ettiğini söylerken, adeta tekellerin istikrar arayışını çağrıştırmaktadırlar. İzlenen yol, parlamentarist ve düşünülen demokrasi burjuvazinin demokrasisi olunca HADEP'le birlikteliğin koşulları oluşmaktadır. HADEP, bu parlamentarist partilerin kitlelerle ciddi bağlarının olmadığını ve kendilerine gerekli oyu sağlayamayacağını bilmekteydi. Ama, burjuva partileriyle işbirliğini geliştiremeyince, barış düşüncelerini daha etkili hale getirebilmek ve "Türkiye solu da düşüncelerimizi savunuyor" dedirtmek ve bu sayede "akan kan dursun" mesajını daha güçlü işleyerek, potansiyel toplayıp bunu oya dönüştürmeyi hedeflemiştir. Böylece Türkiye oligarşisine daha çok baskı yaparak uzlaşma sürecini hızlandırmak istemiştir. Ama ne yazık ki, HADEP'in tespitleri doğrulanmamış, Türkiye solu diye lanse ettiği, kitlelerle bir ilişkisi olmayan, kolay devrim hayalleri kuran bu burjuva demokrasisi savunucuları "Barış" şiarını oya dönüştürememişlerdir.

HADEP ve bloktaki diğer partiler barajı aşmak için burjuvaziyle aynı yöntemleri kullanmaktan çekinmemişlerdir. Başlangıçta "parlamentoya umut bağlamışlar" denmemesi için daha ihtiyatlı bir propaganda sürdürürken, kısa süre sonra baraj sorununu tekrar hatırlamış olacaklar ki, *"kesinlikle baraj sorunumuz yoktur, yüz milletvekili çıkaracağız, yüzde on ile barajı aşacağımız kesin, bu seçim başka bir seçim"* hatta hızını alamayan bazı blok ortakları *"25 Aralık sabahı yeni bir Türkiye doğacak, Türkiye'de 9 şiddetinde deprem olacak, halk iktidarı kurulacak"* şeklindeki gerçek olmayan propagandaları dizginsiz bir şekilde yükselttiler. Diğer burjuva partilerinden yüzlerce, binlerce insanın nasıl sürekli HADEP'e geçtiği bütün demokratik örgütlerin, sendikaların, aydınların vb. vb. bloku desteklediği ve artık Türkiye'de bir yanda Menzir'lerin cephesi, diğer yanda da barış cephesi olduğunu, bunun dışında başka da bir şey olmadığını ya barış cephesi ya da Menzir'ler cephesinin desteklenmesi gerektiği barış blokunu desteklemeyenlerin, devleti destekliyor anlamına geleceği, propagandalarıyla demokrat, sol kamuoyu baskı altına alınarak, yönlendirilmeye çalışıldı.

Oy toplamak için her şey mübahdı. Mücadeleyle, savaşla ilgisi olmayanlar, bedel ödemeyenler Türkiye solu adına lanse edilmiş, şehitlerimizin kanı, halkımızın acıları üzerine reformistlerin politika yapması sağlanmıştı. Bu gerçek dışı propaganda, her gün biraz daha artırılarak sürdürüldü. Parlamentaristler, parlamentoya girip Türkiye'nin makus tarihini değiştirmeye ciddi ciddi inanır olmuşlardı. Basında ve MED TV'de kendilerini Türk Solu olarak gören konuşmacılar, Türkiye devrim mücadelesinde ciddiye alınır hiçbir rolleri olmadığı halde, yüksek perdeden akıl satıyor, barış blokunu desteklemeyenleri devletten yana olmakla suçlayarak konuşuyor ve yazıyorlardı. Hatta bazıları kendilerini iyice kaybederek, bu bloku desteklemeyenlerin seçimlerden sonra "varlıklarının sona ereceği" gibi sözleri sorumsuzca sarfedebiliyorlardı. Yalan ve abartı, gerçekte kitlelerle ilişkisi olmayanların, güçsüzlerin başvurduğu yöntemlerdir. Burjuvazinin yöntemleridir.

Seçim bitti. Yaratılan kargaşa, belirsizlik ortamında görülmeyen, görülmek istenmeyenleri şimdi yeniden geriye dönerek düşünmekte fayda vardır. HADEP dahil bloktaki bütün güçler, halka karşı bir sorumluluk duyuyorlarsa söylediklerine, yazdıklarına dönüp tekrar bakmalıdırlar. **"Ne dedik, ne oldu"** sorularına ciddi cevaplar vermelidirler. Bloktaki bütün güçler, halk kitlelerine parlamentoyu kurtuluş olarak göstermiş ve barajı aşıp parlamentoya girmek için halk kitlelerine gerçek olmayan propagandalar yapmıştır. Tükenen, meşruluğu burjuvazi tarafından bile tartışılan, tutunacak hiçbir yanı kalmamış bu meclise girmek için adeta çırpınmışlar ama, girememişlerdir. Meclise girdiklerinde ise, devrim olacağı hayalini yaymışlardır.

Kimse yığınla söz arasından bir cümleyi alıp cımbızlamasın, bu onları kurtarmaz. Şimdi ise "mitingler bizi yanılttı", veya ne barış blokunda ne de onun dışında mücadele içerisinde adı bile olmayan birinin dediği gibi *"Türk solu seçimlerde oy kullanmamışta, bunun için seçimlerde nasıl çalışılacağını bilmiyormuş"* saçmalıklarıyla sorun açıklanamaz. *"Zaman yoktu, baskın seçim oldu, yüzbinlerce insan seçmen listelerine kaydedilmemişti, baskı oldu"* vb. gerekçeler fazla inandırıcı değildir. Bütün bunlar bilinerek seçime girildi.

Yapay olarak Türkiye halkının öncüsü yaratılmak istenmiştir. Süren savaşla bir ilgisi olmayan, kitleler nezdinde meşruiyeti ve saygınlığı tartışılır olan bir çok şahıs, HADEP listelerinden seçime girerek, Türkiye halkları adına konuşarak kendi yok oluşlarını engellemek, bu sayede meşrulaşmak istemişlerdir. Tabii, "meşruluk" ölçüleri, seçimlere ve parlamentoya girip girmemedir. Bu burjuva bakış açısı İHD'nin olup, reformist bütün partilerin ortak anlayışı haline gelmiştir. Bu burjuva bakış açısından dolayıdır ki, dün parlementoyu meşru görerek seçimlere katılan ve katılmayanlara büyük bir kibirlilikle burun kıvıranlar artık herkesin ezberlediği, yaşananları açıklamayan aktarmalar yapıp ders vermeye çalışanlar, şimdi barajı aşıp meclise giremeyince, "bu meclis meşru değildir" demeye başladılar. Dahası; seçimin anti-demokratikliğinden, baskılardan, kendi yanılgılarından söz etmektedirler. Çok açık ki; kendilerinin meclise girmesiyle meclisin meşruluğunu kabul edenlerin faşizmi hiç anlamadıkları burjuva demokrasisini ise ne kadar anladıkları kuşkuludur. Ne Kürt ulusal haklarını savunanların ne de parlamentarist devrim hayalleri kuran bir kaç kişinin milletvekili seçilip meclise girmesiyle meclisin meşruluğu sağlanamaz. Meclisin meşru olup olmadığı halk kitlelerinin çıkarlarına göre oluşup oluşmadığı, buna uygun hareket edip etmediğine göre değerlendirilir. Meclis, bugün meşru değilse dün de meşru değildi. Yarın bir kaç HADEP'linin veya reformist bir kaç milletvekilinin meclise girmesiyle de meşru olmayacak ve meclisin faşist devlete hizmet eden niteliği değişmeyecektir. Halk kitleleri nezdinde hemen her şey belirsizleştirilerek bilinçler çarpıtılmak istenmektedir.

"meşruluk" tartışması devrimci bir partinin hareket tarzını belirleyen önemli bir olgudur. Kendilerinin meclise girmesiyle parlamentoyu meşru görenler, doğal ki; parlamentoyu meşru görmeyip yıkmak isteyen **devrimcilere karşı devletle birlikte** karşı duracaklardır. Bu tartışma özünde devlet ve devrim sorununun tartışmasıdır. Bütün bu gerçekler boğuntuya getirilerek, gerçekler gizlenip,

parllamentarist yol düşüncesi kitlelerde yeniden uyandırılmak istenmektedir.

Blok, seçimler öncesi söylediklerine yeniden bakarsa ağır bir yenilgiye uğradığını çok açık görecektir. HADEP'in seçimlere katılmasının esas nedenlerini bir yana bırakırsak; seçimlerden en güçlü parti olarak çıkacaklarını, en az yüz milletvekili çıkaracaklarını ve 25 Aralık sabahı farklı bir Türkiye kurulacağı sözlerini dikkate alırsak, bu söylediklerinin yakınından bile geçemedikleri görülmüştür. Blok, Kürt halkının oylarını çantada keklik gibi görmüştür. Ama, gerçeğin bu olmadığını ancak, seçim sonrasında görebilmişlerdir. HADEP dışındaki partilerin hemen hiçbiri, kendi güçlerine güvenerek bu seçime katılmamış, hepsi Kürt halkının oyları üzerinde çıkar hesapları yapmıştır. Hiçbirinin ciddi bir seçim kampanyası sürdürecek ne niyeti ne de gücü vardı. En önemlisi de, halk seçime katılan bütün partileri esasta birbirinden ayrı görmemiştir. Halkın tarih boyunca yaşadığı ve görüldüğü gibi vaatlerin meclise girince unutulacağını bilerek söylenenlere inanmamış, güvenmemiştir. Zaten söylemde burjuva partileri bütün cenneti halk kitlelerine veriyorlardı, blok da kitlelere yeni cennetler vaad eden yeni bir partiden öteye bir izlenim bırakmamış, güven vermemiştir. Kitleler bu sahte cenneti görmüşlerdir ve oy vermemişlerdir.

Blok partileri, kitlelerle ilişkileri olmadığını üstü kapalı da olsa ima ediyorlar. "Mitingleri yanlış değerlendirerek, duygu ve coşkuyla oy sağlanamıyor" diyorlar. Doğrudur. Kitleler sürü değildir. Mitinglere gelirler, izlerler, hatta bir çok yerde devrimci harekete destek de sunarlar ama, oy tercihine gelince düzen alışkanlıkları gereği kendi hesaplarını yapmayı da ihmal etmezler. İşte o kimilerinin dün küçümseyerek baktığı, "Deniz, İbo, Çayan deyip oylarını CHP'ye veriyorlar" diye suçladığı gecekondu halkı böyledir. Daha doğrusu devrimci alternatif devasa yükselişini gerçekleştiremediği koşullarda, kitleler burjuvaziyle devrimciler arasındaki ikili tutumunu sürdürürler. Bloka verilen bir çok oy da bilinçli tercihler olmayıp düzen partileri karşısında ehveni şer görüldüğünden verilmiş oylar kabul edilmelidir. Blok, yalnız mitinglerdeki kalabalığa bakarak değil, çeşitli dernekleri, sendikaların, aydınların açıklamalarına güvenerek de yanlış hesaplar yapmıştır. Ülkemizdeki dernek ve sendikaların yöneticileri ve aydınların kitlelerle canlı, yönlendirici bağları ya çok zayıf ya da yoktur. Bu konuda hezimetin en büyüğünü ise, karşı devrimci İP yaşamıştır. "Aydın ayaklanması olacak" derken bütün balonları sönmüş, deyim yerindeyse rezil kepaze olmuşlardır. Blok da bundan etkilenmiş olacak ki, bol bol bloku destekleyen ilanlar yayınladı. Bir öğretim üyesinin dediği gibi *"HADEP'i destekleyeceğini ilan eden bir çok aydın bile oyunu kullanmamıştır"*.

HADEP, Kürdistan'da bazı kentlerdeki seçim sonuçlarını değerlendirerek, seçimden başarılı çıktıklarını göstermesi başarısızlığı gizlemeye yönelik bir çabadır. Başarı veya başarısızlık öne konulan hedef dikkate alınarak saptanır. Hedefin ortaya çıkan sonuç olmadığı herkes tarafından biliniyor. "Kürdistan'da Kürt halkının HADEP'i desteklediğini gösterdik" türü yaklaşımlar ise, ciddi değildir. HADEP'in Kürdistan'ın genelinde küçümsenemeyecek miktarda oy alacağı bilinmeyen bir olgu değildi. HADEP'in seçim konusundaki bugünkü açıklamaları ve seçim sonuçları üzerinde yapmak istedikleri ancak olumsuzluğun olumluluğa dönüştürülmesi veya çıkan sonuç üzerine neler yapılabileceği-

nin açıklaması olabilir. Blokun diğer partileri ise, büyük şehirlerde Kürt oyları üzerinde ucuz zafer hesapları yapıp meşrulaşmak istemiştir ama, bu hesapları tutmayınca tam bir şok yaşamışlardır. Hayalleri çok büyüktü. Neredeyse Rusya'daki gibi solu yeniden ayağa kaldıracak ve herkesi kurtaracaklardı! Olmadı, **hayaller gerçekleşmedi**. Buranın Türkiye olduğunu unutmuş Türkiye halklarını tanımamışlardır; mücadele gerçeğinden ise, habersizdiler. Bedel ödemeden hiçbir şey kazanılamazdı, seçim bile.

Blok, seçim için kurulmuş ve devrimci mücadeleye de bu gözle baktığından seçim dışında hiçbir şey düşünemez olmuştur. Bu nedenle kitlelerin seçime katılmadığı, sandığa gitmediği, bu seçimlerin ve meclisin meşru olmadığının haykırıldığı, kitlelerin bunun için sokaklara döküldüğü ve her türlü mücadele biçiminin kullanılarak kitlelerin harekete geçirildiği bir ortamı düşünmelidirler. Bunun için birliklerin, blokların oluşturulduğu ve kitlelerin mücadelesinin boyutlandığı, halkın burjuva partilerinden meclisten, düzenden daha çok koptuğu koşulları düşünmelidirler. Bunu hayal edemezler. Etmediler. Çünkü, bu tür bir mücadele anlayışları yok. Aynı kafa yapısı Gazi'deki halkın ayaklanmasını "provokasyon" olarak görür. Halkın meşru mücadelesini kabul etmez. Aynı kafa yapısı meşruluğu düzen yasaları içerisinde mücadele olarak gördüğünden bütün burjuva partileriyle iyi geçinir, MHP'yi bile düşman olarak görmez. Geçmişlerinden küçümseyerek söz ederler; pişmanlık gösterirler, *"işte bakın dün MHP'lilerin bölgelerinden geçemezdik, bugün arkadaşlarımız MHP'ye girip çıkabiliyor, her şey değişti"* derler. Kongrelerine MHP'lileri çağırırlar. Bütün bunları kendilerini burjuvaziye kanıtlamak için yaparlar.

Barış bloğu halklarımızın mücadelesini geliştirmek, faşizme karşı devrimci halk alternatifini oluşturmak için kurulmamıştır. Zaten devrimci alternatif de bu şekilde oluşturulamaz. Blok, "faşist tırmanışı engelleme, MHP'nin gelişimini engelleme, bunlar karşısında barikat olma" gibi TKP'nin eski tezlerini de yaymayı ihmal etmemiştir. Bu düşünceler tümden yanlıştır; faşizmi MHP'den veya Menzir'lerden ibaret görmek, faşist devlet partilerini ve faşist devlet aygıtını gizlemekten başka bir işe yaramaz. Gelinen aşamada faşizmi MHP olarak göstermek süregelen vahşeti sadece MHP'ye malederek devleti ve diğer faşist burjuva partilerini aklamak demektir; aklama aynı zamanda birlikte yönetmeyi, birlikte yaşamayı meşru görmek demektir. Faşizm olgusu içerisinde MHP belirleyici bir güç olmayıp faşist burjuva partiler tarafından kullanılan bir güçtür, her dönem de böyle olmuştur. Kullanılmış, işi bitince bir tarafa atılmış, ihtiyaç duyulunca tekrar gündeme sokulmuştur. Faşist devlet böylece devletin tarafsızlığı demagojisiyle faşizmi gizlemeye çalışmıştır. Ama, bugün artık kontrgerillanın devlet olduğu bütün unsurlarıyla açığa çıkmış bir gerçektir. Buna rağmen, faşizmi MHP ile özdeşleştirip "MHP'yi geriletmek, faşist tırmanışı engellemek" gibi düşünceleri öne sürenler, faşist devletin kendini demokrat gösterme oyununun aleti oluyorlar demektir.

Seçimlerde başka bir tavır da, hemen her seçimde bağımsız aday çıkarma taktiğine başvuranlardı. Emeğin Partisi Girişimcileri ve bir kaç siyasi yapı bazı bölgelerde bağımsız adaylar çıkarmış ama, her zaman olduğu gibi, hiçbir olumlu sonuç yaratamamışlardır. Her ne kadar E P Girişimcileri "amacımız

meclise girmek değildi, oy önemli değildir" diyorlarsa da bir yandan da birkaç yüz oyluk sonucu değiştirmek için iptal edilen oyları kendi hanelerine yazmayı ihmal etmiyorlar. E P Girişimcileri de burjuva propagandasından fazlasıyla etkilenmiş ve HADEP gibi, abartılı gerçek dışı propagandaya başvurarak kitlelerin kendi adaylarına büyük ilgi duyduğunu hatta bazı yerlerde kendi adaylarının çok etkili olduklarını yazabilmişlerdir. Çıkan olumsuz sonuca karşın E P Girişimcilerinin işçi sınıfı içinde en büyük güç olduklarını, hatta işçi sınıfının E P'nin kurulmasını büyük bir istek ve coşkuyla beklediği tespitlerini rahatlıkla yapıp, yazabiliyorlar. Hem de sağı solu suçlamayı ihmal etmeden bu işi yapıyorlar.

Atılım ise, başlangıçta bilinen bağımsız adaylar taktiğini savunmuş blokta yer almayacaklarını söylerken bir yandan da barış blokuna aday vermiştir. Bu çelişkili durum blok içerisinde "tutarlı" bazı adayların desteklenebileceği yaklaşımlarından bağımsız adaylarını da çekerek bloku destekleme çağrılarına dönüşmüştür. Bloku desteklemek için yaptıkları çağrılarında barış kısmı çıkarıldığında geriye farklı fazla bir şey kalmamıştır. Atılım, bu seçimde esas olarak kendi adayını meclise sokmak için çalışmış ve kendi adayları lehine E P Girişimcilerinin adaylarını çekmesini isteyecek kadar seçime angaje olmuştur. Atılım, barış blokunun abartılı propagandasından etkilenerek, blokun barajı aşacağına inanmış ve bu fırsatı değerlendirip meclise milletvekili sokmak istemiştir. Bu tutarsızlık olup Atılım'ı faydacılığa sürüklemiştir. Atılımcı arkadaşlar, reformizmi eleştiren söylemlerine rağmen, reformist çevrelerden etkilenmektedirler. Atılım'dan arkadaşların seçim taktiklerini ve sonuçlarını daha gerçekçi değerlendirmeleri gerektiği açıktır.

Faşizme ve emperyalizme karşı olan, faşist iktidarın yıkılmasından yana olan ilerici, demokrat, anti-faşist, anti-emperyalist, devrimci bütün güçlerin birlik, blok, platform, cephe vb. adlar altında mücadele için birleşmeleri gerektiğini kimse reddedemez. Bu gereklidir, hem de her zamankinden daha çok gereklidir. Ama, nasıl ve ne için sorularına doğru cevap verilmezse, bu doğru cevaplar etrafında mücadeleyi hedefleyen örgütler oluşturulmazsa, kurulacak her birlik kısa sürede yıkılmaya mahkumdur. "Barış Emek ve Demokrasi Bloku", HADEP'in seçimlerle ilgili politikalarına hizmet etmek için kurulmuş ve yine bu amaçla barış politikalarını güçlendirmek için sürdürülmek istenmektedir. Devrimci demokrat birliklerin temel ölçüsü, seçimlere katılıp, meclise girme veya oligarşiyle "barış" sağlama düşünceleri olamaz. Birlikler, yasal, yasadışı, silahlı ve silahsız her noktada geliştirilebilir. Meşruluğun kıstası ne meclis ne de yasallıktır. Devrimci birlikler, düzenle uzlaşmayı değil, çatışmayı ve halk hareketini daha da yükseltmeyi hedefler. Birlik için gerekli olan kriterler çoğaltılabilir, ama şimdilik gereksiz. Birlik için temel ölçü, barış ve burjuva demokrasisi değil, devrim olmalıdır. Bugünkü ihtiyaç, genelde Devrimci Halk Cephesi, özelde ise devrimci demokrat veya anti-emperyalist, anti-faşist birlik-blok veya Cephedir. Küçük hesaplardan, dar düşüncelerden çıkılıp Türkiye halklarının çıkarları esas alındığında bunların hayata geçmemesi için hiçbir neden yoktur.

SABANCI MERKEZİNİ BASMAMIZDAN SONRA DOĞAN SPEKÜLASYONLAR ÜZERİNE

Zafer Yolunda Kurtuluş
20 OCAK 1996
Sayı: 28
DHKC Bülteni Sayı: 20 Tarih: 18 Ocak 1996

(...)

3 - Sabancıların Kürt çözümünü düşündüğü ve bu nedenle hedef alındığı şeklindeki düşünceler saçmadır, kasıtlıdır.

Sadece Sabancılar değil, Koçlar, tüm işbirlikçi tekeller ve onların örgütü TÜSİAD, TOBB, diğer sermaye kuruluşları tüm burjuva partileri ABD ve Avrupa emperyalistlerinin öngördükleri "Kürt çözümünü" savunmaktadır.

Özcesi; işbirlikçi tekellerin sunduğu çözüm, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin ezilmesiyle tekeller ve emperyalizm için rahat sömürü ortamının oluşturulmasıdır. Ayrıca bu emperyalist çözümü ilk savunan Turgut Özal olup bunu Tansu Çiller hükümeti devam ettirmiştir. TOBB eski başkanı Yalım Erez'in Doğu Ergil'e hazırlattığı Kürt Raporu ABD'nin Tansu Çiller'e hazırlattığı rapordur. Ama oligarşi içi güçler dengesi ve Kürt ulusal hareketinden çeşitli beklentileri ve temelde zamanlama hesapları nedeniyle, şimdilik bu rapordaki düşünceler uygulama olanağı bulamamaktadır. Emperyalist çözüm için kamuoyunun hazırlanması, güçler dengesinin düzenlemeleri ile uygun gördükleri zamanda sözü edilen çözüme başvurmak istemektedirler.

Bu çözüm Kürt halkının kurtuluşu olmayacaktır.

Kürt halkının kurtuluşu başta Türk halkı olmak üzere, tüm ezilen halklarla birlikte Türkiye oligarşisini yıkıp halkların devrimci iktidarının kurulmasıyla gerçekleşecektir.

Kürt halkını katleden, soykırım yapan, ulusal kimliğini tanımayan Türkiye Cumhuriyeti tarihi boyunca ezerek, katlederek susturmak isteyen işbirlikçi burjuvazi ve onların iktidarlarıdır.

Şırnak'tan İstanbul'a kadar, tüm ülkemizi dağlardan gecekondulara kadar kana bulayan işbirlikçi tekeller ve ortaklarıdırlar.

Kürdistan'daki kafa ve kulak keserek vahşet tabloları yaratan kanlı eller Sabancıların elleridir. Onlar hiçbir zaman, halkın hak ve özgürlüklerine ilişkin hiçbir sorunu çözemezler.

MED TV'DE 1 MAYIS AÇIK OTURUMU

Zafer Yolunda Kurtuluş
18 Mayıs 1996
Sayı: 45

MED TV'de 8 Mayıs'ta 1 Mayıs '96'nın değerlendirildiği bir açık oturum düzenlendi.Açık oturuma DHKP-C, MLKP, TİKB, ÖDP, Emek Barış Bloku, ERNK, TKP/Kıvlcım, HADEP, Sosyalist Alternatif, KESK...katıldılar.

Katılımcıların kimi bizzat orada bulunarak, kimi telefonla katıldı.

3 saati aşkın süren açık oturum, konusu 1 Mayıs olmasına karşın, Türkiye Solunun hemen bütün acil sorunlarının da masaya geldiği bir tartışmaya tanıklık etti.

DHKP-C Temsilcisi, açık oturumda 1 Mayıs'ı ateş altında yürünen bir zafer olarak belirtirken, halklarımızın tanıklığında Demokratik Muhalefet Cephesi çağrısını bir kez daha dile getirdi.

(...)

Mücadele Ne 90'larda Ne 84'de Başladı

Açık oturuma telefonla katılan ERNK Temsilcisi sözlerine "Göçü görmeden İstanbul'daki 1 Mayıs'ı anlamlandırmak mümkün değildir" diye başladı. Kuşkusuz doğruydu bu. Ancak bu sözlerin devamında sunulan yaklaşım herşeyi bu göçlerle açıklamaya yönelince farklı bir tablo çıktı ortaya.

Gazi ayaklanmasında da benzer bir yaklaşım görülmüştü.

Kuşkusuz göçler, İstanbul'un gecekondularındaki mücadelenin etkenlerinden, dinamiklerinden biridir. Bunu tespit etmek ayrı bir şeydir, olan her şeyi bunun sonucu olarak görmek ayrı şey.

Arkadaşlar hatırlamalıdır ki, İstanbul'da mücadele, göçün hız kazandığı 90'larda başlamadı. Hatta 84'te de başlamadı.

Esasında bu bir "yok sayma" mantığıydı. Ve denilebilir ki, konuşmanın tümüne hakimdir.

Örneğin ERNK sözcüsü yine şöyle diyordu: *"Kadıköy'de büyük bir cüret gösterilmiştir. Ama bu cüret Kürdistan'daki gerillanın cüretiydi. Bunu görmek gerekiyor."*

Birlikte bakıp, birlikte görelim. O cürette devrimci hareketin üslerinde çatışarak direnerek şehit düşen yüzlerce savaşçının payı yok mudur? Kürdistan'daki gerilla ta 84'lerde başlattığı savaşla cuntanın yarattığı depolitisazyonun kırılmasında, silahlı savaşın oligarşiye karşı başarılı olabileceğinin solun ve kit-

lelerin kafasında netleştirilmesinde, çeşitli dinamiklerin açığa çıkarılamasında gerçekten de büyük, belirleyici roller oynamıştır. Bunu görmemek için bu ülkede yaşamıyor olmak, ya da gözünü reformizmle, legalizmle köreltmiş olmak gerek. Ama yine aynı şekilde, bunu belirlemek ayrı şeydir, **herşeyi bundan ibaret görmek** ayrı şey. Öncesi, ölüm oruçları bir yana, 87'den bu yana bu ülkede kıran kırana bir mücadele veriliyor. Bu süreye yüzlerce şehit, binlerce tutsak sığmıştır. Nasıl yok sayılabilir bunlar?

"1 Mayısta Kürdistan'ın devrimci dinamikleriyle Türkiye'nin toplumsal dinamiklerinin birleştiğine tanık olduk" diyordu konuşmacı. Gazi sonrasında da benzer değerlendirmeler yapmıştı arkadaşlar. Peki bu Gaziler, 1 Mayıs'lar kendiliğinden mi oluyor? Sadece bir "etki"yle mi oluyor. Bu arkadaşlar tarafından boyuna yok sayılan sol'un bu gelişmede hiç mi payı yok? Onlar bu soruyu cevaplamak zorundalar. Eğer herşey sadece bir "etki"yle olup bitiyorsa, hemen hemen aynı ölçülerde göçün olduğu İzmir'de, Mersin'de niye aynı ayaklanmalar olmamaktadır? İşte bunun açıklaması devrimci hareketin İstanbul'daki etkinliğidir. Kürt ulusal hareketini, gerillayı, göçün, gecekonduların mücadelesine taşıdığı dinamiği yok saymak ne kadar yanlışsa, gecekonduları ayağa kaldıran, ayaklanmaların, 1 Mayıs '96'ların tabanını şehitlerle, her alanda bedeller ödeyerek, gelenekler yaratarak hazırlayan devrimci hareketi, devrimci iradeyi yok saymak da o kadar yanlıştır.

Bu yanlış düzeltilmelidir, çünkü bu yanlış Kürt ulusal hareketini gerillayı, Kürt halkını asıl ittifaklarından yoksun bırakan büyüklükte bir yanlıştır.

OLİGARŞİNİN HADEP'E SALDIRISI

Zafer Yolunda Kurtuluş
29 Haziran 1996
Sayı: 51

HADEP Kongresi sonrasında her renkten burjuva medya, kudurmuş gibi saldırmaya başladı. Bayrağın indirilişi kafalara işlenmek için onlarca kez tekrar tekrar gösterildi. Kibarlık elden bırakılıp spikerler açıktan küfür dolu sözler etmeye başladılar. Hatta kontrgerillanın Elbistan'a giden HADEP delegelerine yönelik katliamı bile "halk infialde, ne yapsın" denilerek haklı gösterilmeye çalışıldı.

İlk iki günlük bombardımandan ve estirilen şoven dalgadan sonra istediklerini bulamayan egemenler, gündemi biraz durultup akıl hocalarını ekranlara çıkartmaya ve HADEP'i burjuva demokratik zeminden uzak tutulmaması gerektiğini vurgulayıp, bir saflaştırma içine sokmaya çalıştılar.

Olay, çok yönlü olarak değerlendirilmelidir. Ortaya çıkan tabloda en çok dikkati çeken olgu, oligarşinin gerçekten büyük çaplı olarak estirdiği şoven dalgaya rağmen istediği sonuçları alamamasıdır. Gerçekten de Yeni Dünya Düzencisinden, şeriatçısına kadar bütün televizyonlar insanlara bayrak alıp sokağa çıkma çağrısı yapmasına rağmen ertesi gün bir kaç küçük ve katılımsız eylem dışında bu çağrılar genel olarak halkta yankısını bulamamıştır. İkincisi, kayıplar konusundaki Galatasaray eylemlerinden, Emek Partisi önündeki saldırıya ve bununla birlikte HADEP yöneticilerine ve kitlesine yönelik saldırıya kadar ortaya çıkan önemli bir görüntü vardır. Bu görüntü, oligarşinin reformcu, legalci, yasalcı, devrimci, yurtsever demeden tüm kesimlere büyük bir şiddetle yüklenmeye başlamasıdır. Üçüncü mesele ise, HADEP'e yönelik olarak oligarşinin ayrıştırma çabalarıdır.

Oligarşi açmazlar içinde çözüm olarak önüne hiçbir şey koyamamaktadır. Şiddeti ve baskıyı önüne koymuştur. HADEP Kongresi sonrasında Mehmet Ağar'ın televizyon ekranlarından spikerin sorularının bitiminde izin alarak eklediği son sözleri çok çarpıcıdır. Ağar, *"ekonomik çözüm, sosyal çözüm şu bu diyebilirsiniz ama kimse siyasi çözüm konusunda ağzını açmasın"* türünden bir deyişle çok açık tarzda devletin revizyondan geçirilmesi yönünde fikir belirtenlere içinde gözdağı da sezilen mesaj göndermiştir.

HADEP Kongresi'nde bayrak indirilme tavrının geliştirilmesini öteden beridir terörüne belli haklı zeminler arayan kontrgerilla için fırsat gibi değerlendirilmiş ve şoven bir demagoji içinde saldırılarını hızlandırmıştır. Özellikle aynı sürece gelen Emek Partisi üye ve yöneticilerine yöneltilen saldırı son dönemlerin en kapsamlı ve vahşi sokak saldırısıdır.

Bu sürecin daha da derinleşeceği gözükmektedir. Oligarşinin içinde bulun-

duğu kriz, tahmin edilenden daha derindir ve en düzen yanlısı yönelimlere bile izin vermeyip üzerlerine şiddetle yönelmesi bir yanıyla saflaşmayı derinleştirmek ve bütün sivri uçlarını törpülemelerini istemesini ifade ederken, diğer yanıyla da şu anki düzen içi konumlanışlara bile tahammülsüzlüğünün göstergesi olmuştur.

Oldukça çaplı bir şoven dalgaya rağmen, halk ne sokağa dökülmüş ve ne de ortalık bayraktan görülmez olmuştur. Oligarşinin beklemediği bu gelişme, üzerinde düşünülmesi gereken bir olaydır ve halkın içinde bulunduğu psikolojiyi göstermesi açısından çarpıcıdır. Halkımız burjuva medyanın ve politikacıların sözlerine ve ekranlardan akan yalanlara eskiden olduğu kadar itibar etmemektedir. Kuşkusuz bayrak olayı ile ilgili belli bir öfke birikimi olmuştur, bu es geçilmemelidir. Ne kadar doğru bir eylem tarzı olduğu da tartışılabilir. Ama bugünün tartışmasının, bugünün sorununun odağına yerleştirilemez.

Yeni süreç, halkların bu durumu gözönüne alınarak oligarşi tarafından daha geniş ve kapsamlı provokasyonlara açık bir süreçtir. Kendine soluk borusu açmak için çırpınan oligarşi, halkların bu psikolojisini de dikkate alarak gözleri asıl hedeflerden saptırmak ve devrimci ve yurtseverlerle halk arasındaki köprüleri tahribe yönelik adımlar atması olasıdır. Sıkıştığı köşede kendisini zora sokan tüm kesimlere karşı açık bir şiddet politikası yürütecektir. Şiddet bu anlamıyla tüm kesimlere karşı olacaktır.

Türkiye ve Kürdistan halkları ve önder güçler, tam da bu süreçte asla geri adım atmamalı, saldırıyı üzerine çekmeme adına geri çekilmemeli tam tersine oligarşinin bu krizini daha da derinleştirici taktik adımlar geliştirmelidir.

Çok fazla alternatifi yoktur oligarşinin. Bu anlamda tüm halkların din, mezhep, milliyet temelinde olmayan ama işte tam da bu noktada sınıf temelinde, özgürlük ve bağımsızlık temelinde birleştirmek, saldırıları birlikte göğüslemek ve bu düzeni alaşağı etmek için birlikte savaşmak gereklidir.

Krizi yumuşatmayı, konumlanışlarımızı korumayı değil, oligarşiye artan büyüklük ve sayıda vurmayı, çelişkilerini yoğunlaştırmayı ve devrimci savaşı geliştirmeyi önümüze koyalım.

KUZEY IRAK VE KÜRT HALKININ ÖNDERLİK GERÇEĞİ -1

Kurtuluş
14 Eylül 1996
Sayı: 7

Kürt halkının tarihi isyanlar tarihidir. Onlarca kez, onbinlerle, yüzbinlerle, milyonlarla ayağa kalkmıştır... Ve bu tarih aynı zamanda bir yenilgiler tarihidir de. Her isyanda Kürt halkı binlerle , onbinlerle kırılmış ama esaretin zincirleri kırılamamıştır.

Kürt tarihçilerinden Dr. Heinz Gstrein'in Kürt halkının tarihini anlatırken kullandığı bir tanımlama vardır; **"Avukatsız Halk Kürtler"**... Onlarca isyan ve onlarca katliamla, yüzbinlerin katledilmesi, daha fazlasının göç, sürgün yollarına düşürülmesiyle süregelen tarihi bugün benzer bir başka deyişle tanımlamak mümkündür: **"Önderliksiz Halk Kürtler"**.

Tüm bu katliamların, Kürt halkının yüzyıllık trajedisinin asıl sorumlusu 1900'lerden itibaren Kürt halkının yaşadığı toprakları işgal ve ilhak eden küçük-burjuva diktatörlükleri, oligarşiler ve elbette emperyalizmdir. Ne var ki, tarihten bir türlü ders almasını bilmeyen Kürt burjuva, feodal, küçük-burjuva milliyetçi önderlikler de Kürt halkının yaşadığı trajediden **sorumludurlar.**

Tüm bu tarih bir yana **Kuzey Irak'ta** yalnızca son üç-beş ayda yaşanan gelişmeler bile, "önderliklerin" Kürt halkının yaşadığı acılardaki sorumluluğunu göstermeye yeter. Sosyalist sistem yıkılmış, güç dengeleri yerinden oynamıştır. Emperyalizm tüm ülkelere, örgütlere, halklara sayısız manevrayla yeni (kendi) dünya düzenini dayatmaktadır.

Bu dayatmanın ilk açık sonuçlarının görüldüğü yerlerden biri Ortadoğu'dur. ORTADOĞU düne kadar Sovyetler Birliği'nin desteğini esas alarak yaşayan Suriye, Libya gibi ülkeler ve Kürt ulusal hareketleri, bir anda boşluğa düştüler ve siyasetlerinde, ittifaklarında kaçınılmaz yalpalamalar başladı. Onların ekonomik, siyasal ve askeri olarak güçsüzleştikleri, ABD'nin ise saldırganlıkta pervasızlaştığı süreç bugünlere kadar evrildi geldi. Kürt halkı bu süreçte, Kuzey Irak'taki Kürt ulusal hareketlerinin sayısız ihaneti ve bu ihanetlerin sonucu olan katliamları yaşadı.

Şimdi İran, Irak, Türkiye oligarşileri ve emperyalizm bir kez daha Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini tüm parçalarda birden boğmak için yeni saldırı ve manevralar peşindeler. Bu koşullarda Kürt halkının önünde bir kez daha bir sorun olarak, **önderlik sorunu vardır.**

Tüm isyanlarına, tüm ayağa kalkışlarına, '80'li yıllar boyunca ortaya konulan büyük kahramanlıklara karşılık Kürt halkı tarihsel trajedisini yaşamaya devam mı edecek, yoksa o esaret zincirini bu kez parçalayabilecek mi? So-

runun cevabı da işte bu noktada verilecektir.

Hep söylenir, **tarih iyi bir öğretmendir**.

Ama ya eğer tarihin iyi bir öğrencisi olunamıyorsa... O zaman işte tarihte "tekerrürler" yaşanmaya başlar.

Dünya tarihi, bağımsızlık savaşları tarihi, halk devrimleri tarihi... Hepsi bir yana, Kürt halkının kendi tarihi, Kürt halkının en iyi öğretmeni ve yol göstericisi olabilecek doluluktadır.

Kürdistan'ın neredeyse her dağında, her yaylasında bir isyan tarihi vardır. Ama hiçbirinde bağımsızlığa, zafere adımını atamamıştır. Çünkü her ayağa kalkışında ayakları onu adım atmaktan alıkoyan bir bataklığın içindedir.

Kürt halkının isyanlar tarihinde bu bataklığın ismi, cismi de yazılıdır. Bu, Kürt halkının birliğinin engeli olan, onu savaşını sonuna kadar götürmekten alıkoyup kırıntılar için satan burjuva, **feodal, küçük-burjuva milliyetçi önderliklerdir.**

Bu tarihte, çeşitli **devletler tarafından kullanılma vardır... İhanetler vardır...** Hem de en güvendiklerinden, hem de hep önlerinde görünenlerden gelmiştir ihanetlere... Birbirlerine düşürülmeleri, **birbirleriyle bitmek bilmeyen savaşlar** vardır... Ve emperyalizme karşı net olan, **bağımsızlık için sonuna kadar** diyebilen bir önderlik yoktur... **Kürt halkının birliği** yoktur bu tarihte... Kardeş halklarla **birlikte ayağa kalkış** yoktur...

Tarih, ancak ondan öğrenmesini bilmeyen için, bir tekerrürden ibarettir.

Kürt halkı, tarihinden öğrenecek ve Kürt, Türk, Arap, Fars tüm uluslardan halkların birliğiyle, devrimci savaşıyla o bataklığın dışına çıkıp bu tarihe bağımsızlık ve zafer sayfasını da ekleyecektir.

Milliyetçilik Açmazının Değişmeyen Çağrısı: "MEDET YA EMPERYALİZM"

Tarihler değişiyor... Örgütler, önderler değişiyor... Emperyalizme yapılan çağrılar değişmiyor. Esaret zincirinin bir türlü kırılamamasının sırrı işte bu değişmezliktedir aslında. **Değişmesi gereken de budur.** (...)

'60'lı yıllar boyunca kanlı savaşlara sahne olur Irak Kürdistan'ı. Irak yönetimiyle Kürt ulusal hareketi arasında sürekli savaş durumu vardır. Süreç ateşkesler ve çatışmalar arasında gidip gelir. Ateşkeslerin pek çoğunda Irak yönetiminin zayıflıkları, BAAS içindeki çelişkiler belirleyicidir. Bu yüzden Irak yönetimi her ateşkesi Kürt halkına karşı yeni saldırı hazırlıkları için değerlendirir. Ateşkesler bir tek Kürt halkının işine yaramaz.

'70'lerin başında yine bir ateşkes yapılmıştır. BAAS, ateşkesle "demokratik" çözümler adı altında manevralar yaparken, Talabani'yi Kürt halkının temsilcisi gibi lanse edip, "Kürt halkını bölüp parçalayarak nasıl yönetirim" hesapları içindedir. Irak yönetiminin de kabul ettiği ateşkes, KDP saflarında ise yine her zamanki beklentilerin kaynağı olmuş, **"ebedi barış"** rüyaları görmeye başlamışlardır. KDP artık "savaşın sonuna" gelindiğini söylemeye başlar. Ama onlar, **"otonomi"**ye epeyce yaklaştıklarını düşünürken, Irak 1975 Mart'ında ateş-

kesi bitirerek saldırıya geçer.

Irak saldırıdan önce Iran'la da *"sınırların kapatılması ve iki ülke için zararlı görülen faaliyetlere izin ve destek verilmemesi"* anlaşmasını yapmış, milliyetçi Kürt örgütlerinin zaman zaman işbirliği yaptıkları bu ülkeler bir kez daha aralarında anlaşarak Kürt halkına karşı yeni bir kapan kurmuşlardır.

Irak vahşi bir saldırı başlatır.

KDP ve Barzani şaşkındırlar yine.

Barzani Amerikan yönetimine çağrıda bulunarak Irak yönetimine baskı yapmasını ve ateşkes süresinin uzatılmasını ister, şöyle der:

"Halkımız ve askerlerimiz arasında büyük bir şaşkınlık ve telaş yaşanmaktadır. Halkımızın kaderi şimdiye kadar görülmemiş bir tehlike ile karşı karşıyadır. Yok olma tehlikesi ile karşı karşıyayız. Bütün bunlara herhangi bir açıklama bulamıyorum. Sizlere ve ABD hükümetine hitap ediyoruz. Bize söz verdiğiniz gibi yardım edin ve yanımızda olun. Hayatımızı, ailelerimizin şerefini korumak için bu probleme namuslu bir çözüm bulun." (1)

Sonuçta ABD'li bir çözüm bulunur.

Mustafa Barzani ABD'ye siyasi sığınmacı olarak kabul edilir.

Güney Kürdistan halkı ise katliamlarla baş başa kalır.

(...)

Yıl 1991.

Bu kez KDP değil, YNK... Barzani değil, Talabani var sahnede.

Irak Kürtleri 1991'de bir kez daha ayaklanıyorlar. ABD'nin "Körfez Saldırısı" henüz sona ermiştir.

Ayaklanmanın hemen öncesinde Talabani şu demeci veriyor:

"Bu defa Amerika'yı yanımıza aldık. Federasyon kurma yolunda ilk somut adım atılıyor." (2)

Talabani'nin bu açıklamasını izleyen gelişme ise Kürt halkının tarihi boyunca yaşadığı en büyük katliamlardan ve göçlerden biridir. Emperyalizmin icazeti, emperyalizme güven, Kürt halkına bir kez daha kan, acı ve gözyaşı getirmiştir.

Yüzbinlerce Kürt'ün katliamdan kaçarak Türkiye sınırına yığıldığı günlerde bu kez Talabani şunları söylüyordu:

"Tüm Avrupa ülkelerine gittim. Hepsinden talep ettim... Fakat hiçbir yardım gelmedi... Amerika sahtekarlık yapıyor."

Kürt burjuva, küçük burjuva milliyetçi önderliklerin yaşadığı ilk hayal kırıklığı değildir bu ve ne var ki, son da olmayacak, onlar bundan da ders çıkarmayacaklardır.

ABD'nin '91'deki ayaklanmaya verdiği -Talabani'ye Amerika yanımızda dedirten- destek, gerçekte ABD'nin dış müdahaleyle deviremediği Saddam'ı iç müdahaleyle devirme, Irak halklarını birbirine kırdırma politikasının bir sonucuydu. ABD bu politikası çerçevesinde Irak'ta Şii ve Kürt ayaklanmalarına

(1) Barzani M. Sıraç Bilgin, Fırat Yayınları, s.285-286

(2) Milliyet, 5 Nisan '91

"destek" olmuştu. Ancak yine aynı ABD, gelişmelerin farklılaştığı noktada desteğini kesiverdi.

(...)

Yıl 1994

ABD, Almanya, Fransa, İngiltere gibi emperyalist ülkelerin Devlet Başkanlarına bir mektup ulaşıyor.

Mektup, 7 Kasım tarihini taşıyor ve altında PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'ın imzası var.

"Altını çizerek belirtmek isterim ki, biz çözümü savaşta görmeyen siyasi tercihleri esas alan ve diyalog yoluyla mevcut durumun aşılabileceğine inanan bir tutum benimsiyoruz."

Ve sonra sıra dünya emperyalistlerine "çağrı"ya geliyor:

"... takdir edersiniz ki, dünyanın hiçbir yerinde acil bir müdahaleyi bu kadar dayatan bir sorun yoktur... Dünyanın artık bu devlet katliamına seyirci kalmaması gerektiğine ve Kürdistan'daki Türk özel savaş uygulamalarına karşı tutum alması gerektiğine inanıyorum... Yapacağınız girişimleri ve atacağınız adımları sonuna kadar destekleyeceğimi ifade ediyorum."

10 yıllık gerilla savaşının ardından Öcalan da, Barzani'lerin, Talabani'lerin çağrısını yineliyor.

Emperyalistlerin o günden önce de, o günden sonra da yaptığı girişimler biliniyor. Oligarşiyi daha fazla, daha modern silahlarla donatmak, Kürt halkı ve Türkiye halklarına yönelik tüm katliam ve vahşet politikalarının arkasında olmak, sınır ötesi operasyonların destekçisi olmak vs. vs.

Ama bir kez bu yola girildi mi, niyet ne olursa olsun bir kez "çözüm" emperyalizmden beklenir hale gelindi mi, bunlar görünmez artık. "Çağrı"lar, katliamlara paralel yinelenip durur.

(...)

Ve Yıl 1996

Talabani Irak desteğindeki Barzani güçlerinin saldırısı karşısında yine ABD'ye çağrı yapıyor:

"ABD yardımımıza gelmelidir. Eğer onlar bize ihanet eder yardımımıza gelmezlerse gidecek başka yer buluruz."

Evet, 1991'de "Amerika sahtekarlık yapıyor" diyen sanki Talabani değildir. Yine aynı yere sığınmıştır. Yine **"Medet ya emperyalizm"** çığlığından başka şey duyulmamaktadır ağzından.

ABD gelmiş, Irak'ı bombalamış ve gitmiştir. Hamileri Çekiç Güç çatışma alanını ilk terkedendir. Ve durum her geçen gün Talabani'nin aleyhine gelişmektedir. Talabani şimdi bir kez daha Amerika'nın "sahtekarlığını" keşfedecektir belki. Ama ilk fırsatta yine ona sığınmaktan, yine ona çağrı yapmaktan geri kalmayacaktır. Çünkü bir kez elini, kolunu emperalizme teslim etmiştir. Şimdi tekrar tekrar "medet ya emperyalizm" diye çağırmaktan başka çaresi kalmamıştır. Halkına, savaşına değil, işbirlikçi yönetimlere ve emperyalizme güven, işte onu böyle çaresiz, güçsüz bırakmıştır.

Bağımsızlıktan Uzlaşmaya, Otonomiye... Ya Sonra?

Bugün Irak'taki Kürt devleti, burjuva, küçük burjuva milliyetçi önderliklerin Kürt halkını, ulusal kurtuluş mücadelesini nereye götürdüklerinin ve götürebileceklerinin somut bir örneği olarak ortada durmaktadır. Bu devlet Kürt halkına özgürlüğün, adaletin bir parçasını bile getirmemiştir. Tersine Kürt halkının kanı akmaya, yoksulluğu derinleşmeye devam etmiştir.

"Müttefik" güçlerinin himayesindeki bu Kürt Devleti'yle, Kürt milliyetçiliği adeta emperyalizmin "Yeni Dünya Düzeni"nin Ortadoğu'ya yerleştirilmesinin, emperyalizmin Ortadoğu'daki manevralarının bir aleti olma noktasına gelmiştir.

Emperyalizmin Aleti Olmak, "Ya Sonra?" Sorusunun Cevabıdır

YNK lideri Talabani ve IKDP lideri Barzani önderliğindeki Irak Kürdistani Cephesi, hemen Körfez Savaşı sonrasında **bağımsızlık** talepleri olmadığını söyleyerek emperyalizmin "barışçılık ve demokrasicilik" oyununa angaje olmuş, Amerikan yönetiminin Saddam'a karşı geliştirdiği baskı politikasının gönüllü aracı olmaya soyunarak Amerikan korumasına sığınmışlardır.

Nasıl olursa olsun, **"yeter ki bir devlet olsun"** diyordu burjuva milliyetçi önderler.

ABD ve diğer emperyalistler Güney Kürdistan'a istedikleri korumayı verdiler. Saddam'ın ordusunun Kuzey Irak'a girmesi, uçaklarının Kuzey Irak üzerinde uçması yasaklandı. Bu korumanın teminatı ise Türkiye ve Kuzey Irak topraklarında üslendirilen **Çekiç Güç'tü.**

Tarihin derinliklerindeki 50 yıllık MED imparatorluğu ve 1946'daki 11 ay sürebilen İran'daki Mahabat Cumhuriyeti bir yana bırakılırsa, Ortadoğu'da 25-30 milyona yaklaşan bir nüfusa sahip olmalarına rağmen kendi devleti olmayan bir halk için, devletleşme doğrultusunda atılacak bir adım çok büyük bir **tarihsel önem** taşıyabilirdi. Ne var ki, adı **"Kürt Federe Devleti"** olarak konulan bu oluşum böyle bir tarihsel misyondan uzak kaldı. Farklı olması da mümkün değildi.

Çünkü burjuva, küçük-burjuva milliyetçi önderliklerin sığındığı "müttefik", dünya halklarına karşı onlarca, yüzlerce katliam gerçekleştirmiş ABD *emperyalizminden başkası değildi. İlk başta "biz yabancı kuvvetlerin Irak'ta demokrasinin yerleşmesinden sonra gitmeleri gerektiğini düşünüyoruz"* diyen Talabani ve Barzani bir süre sonra emperyalist şemsiyenin kalıcılaşmasını istemeye başlamışlardır. Kuzey Irak'taki devleti karakterize eden yan, onun Saddam rejimi ile ilişkisinin düzeyi değil, emperyalizm ile ilişkisidir. Çünkü bugünün dünyasında bağımsızlık ve özgürlük, ancak emperyalizme karşı açık tavır çerçevesinde ifade edilebiliyorsa, gerçek anlamlarına kavuşabilirler. Kuzey Irak'ta ortaya çıkan tablo ise bir cümleyle şudur: Emperyalizmin himayesi olmaksızın varolamayan bir Kürt devleti. Böyle bir devletin Kürt halkına bağımsızlığı da, özgürlüğü de veremeyeceği ve vermediği açıktı.

Nitekim bu "Bağımsız Kürt Federe Devleti" çatısı altında o günden buyana yaşananlar bunun da açık bir kanıtı oldu.

"Gerçeklik"...

Talabani ve Barzani sık sık bağımsız bir Kürt devletini savunmadıklarını, bunun gerçekçi olmadığını söylemekte, otonomiden, özerklikten, federasyondan sözetmektedirler. Kuşkusuz bu, "bağımsızlık" için emperyalizmden icazet alamayacağını düşünen milliyetçi önderlikler açısından zorunlu bir sonuçtur.

Ama bu aslında ikincil bir sonuçtur. Bir yerde izlenen yanlış politikaların nedeni değil, sonucu durumundadır. Neden, ilk başta, Kürt sorununun çözümünün, Kürt halkının kurtuluşunun, bölge halklarının kurtuluşundan, içinde bulunulan ülkedeki devrimci mücadeleden koparmakta aranmasıdır.

Bu "kopma" Kürt halkının bağımsızlık ve özgürlük talebini baştan zayıflatan bir faktördür. Herşeyden önce, bölgedeki gerici iktidarlar yıkılmadan tek başına Kürt halkının kurtuluşu gibi bir formülasyona bölgedeki güç dengeleri izin vermez. İşte bu yol, Kürt halkının kurtuluşunu diğer halkların kurtuluşundan, içinde bulunulan ülkeden koparark Kürt Ulusal Hareketini güçsüzleştirmekte ve Kürt ulusal önderliklerini emperyalizmden destek bulmaya, emperyalizmin kabul edebileceği çözümler aramaya itmektedir.

Milliyetçi önderlikler, bu politikalarını hep "gerçekçilik"le açıklaya geldiler. Ortada bir "gerçeklik" vardı ama bu, onların gerçek diye gördüğünden farklı birşeydi. İçinde bulundukları ülkenin halkından ayrı bir mücadeleyle bağımsızlığı elde etmeleri zordu gerçekten de. Çıkış noktaları yanlıştı, elbette doğru noktaya varamıyorlardı. İşte bu noktada çözümü diğer halklarla birlikte mücadelede aramak yerine "bağımsızlık", "devrim" gibi hedeflerinden vazgeçiyor ve "gerçekçilik" adına bölge devletlerinin icazetinde bir çözüm aramaya yöneliyorlardı. Barzani ve özellikle de bir zamanlar sosyalizmden bile sözeden Talabani bu noktada, başlangıçtaki talep ve hedeflerini adım adım küçülterek bugünlere gelmişler ve bugün artık emperyalizme ve işbirlikçi devletlere "ne kadar hak verirseniz, o kadarı kabulümüz" deme noktasına gelmişlerdir.

Kullanma ve Kullanılma Arasındaki İnce Çizgi

Milliyetçilik ve onun uzantısı olan pragmatizm, Kürt ulusal hareketlerini bölge devletleri arasındaki çelişkileri kullanma adına, onların oyuncağı haline getirmiş ve bu ilişkilerden zararlı çıkan hep Kürt halkı olmuştur.

Özellikle İran ve Irak'la girişilen **çapraşık** ittifaklarda daha öne çıkan bu kullanma-kullanılma ilişkisinin tarihi bir hayli geriye uzanır ve Kürt halkının yaşadığı hemen her katliamda, görülmesi mümkün olan sayısız örneği vardır.

İran ve Irak egemen sınıflarıyla KDP ve YNK önderlikleri arasında sürekli yer değiştiren, uluslararası ve bölgesel koşulların her değişiminde tam zıddına dönüşen ittifaklar sözkonusudur.

Bu sözde ittifaklar içinde Kürt halkının geleceği, Kürt halkının parçalanmış olarak yaşadığı ülkelerdeki gerici iktidarlara yaslanarak, onların aralarındaki çelişkileri "koz" olarak kullanarak güçlenmeye dayanan bir çizgiye mahkum edilmiştir... Ve bugüne kadar sonuçtan da pek çok kez görüleceği gibi, bu çizgi Kürt halkının taleplerini az çok gerçekleştirebilecek, az çok yaşam koşullarını iyileştirecek bir **"başarı"**nın bile sahibi olamamıştır.

Aslında buradaki açmaz **milliyetçiliğin politik bir çizgi olarak biçimlendiril-**

mesi, sınıfsal gelişmelerin dar bir bakış açısıyla ele alınmasındadır. Kurtuluşu bulundukları ülkedeki diğer halklarla birlikte mücadelede görmeyen küçük burjuva milliyetçi önderlikler, halklarla değil, sömürücü egemen sınıfların devletleriyle girilen ilişkilerde, bu devletlerin aralarındaki çelişkileri kullanalım derken, rahatlıkla bölge devletlerinin oyuncağı, birbirlerine karşı kullandıkları bir koz'a dönüşmektedirler. **Koz kazanmaya kalkanlar, koz olmaktadır kısacası.**

Bu durum bugün kendini çok somut olarak Barzani ve Talabani'nin geldikleri noktada göstermektedir. Başlangıçta kısmen gizli, dolaylı olan ilişkiler, süreç içinde alenileşmiş ve bundan hiç de bağımsız olmayan bir gelişme içinde bağımsız Kürt devleti söylemi de yerini özerkliğe, federasyona bırakmıştır. Pragmatizm ve bölge devletleriyle kurulan ilişkiler ise sonuçta doğrudan ya da dolaylı olarak emperyalist politikalara, emperyalizmin Ortadoğu hesaplarına angaje olmayı beraberinde getirmiştir. Barzani ve Talabani, İran'ı, Irak'ı, Türkiye'yi kullanalım derlerken, bu devletler onları kullanmış, birbiriyle çatıştırılmış, başta PKK olmak üzere diğer Kürt örgütlerinin üzerine saldırtmışlardır. İşte şimdi geldikleri noktada biri İran'a, diğeri Irak'a yaslanmış ve birbirlerine karşı **"imha"** savaşı yürütür konuma düşmüşlerdir. Kullananlar kendilerini bile yokedecek bir kullanılma içindedirler.

Tutarsızlık, İstikrarsızlık, İlkesizlik

Bunlar, bu politikanın en doğal görüntüleri olmuştur artık.

Örneğin, Talabani 1960'lı yılların ortalarında İran'la, Şah İranıyla "ittifak" içindedir. '70'lerde bu kez Irak yönetimiyle arası iyidir... Savaşmışlar, ateş kesmişler, bu arada onbinlerce Kürt katledilmiş ama Talabani Irak yönetiminden icazet arayışından vazgeçmemiştir... **Halepçe katliamından sonra bile** Saddam'la görüşmekte bir sakınca görmemiştir Talabani...

Baba Molla Mustafa Barzani, Mahabat Kürt Cumhuriyeti'nin dört generalinden biri olarak 1946'da cumhuriyete saldıran İran'a karşı savaşmıştır. Oğul Barzani ise Irak'la savaşan İran'la ittifak içinde olmuş ve İran yönetimine Tahran'da oturacak kadar yakınlaşmıştır... 1970'lere doğru İran Şahından aldığı para ve malzeme yardımı Barzani'nin hem en güçlü direniş dönemini yaşamasını sağlamış, ama aynı yardımlar zaman içinde ancak dış destekle ayakta durabilen bir yapıyı da oluşturarak direnişin sonunu getirecek zaafı yaratmıştır. Aynı Barzani bugün Saddam'ın; "Halepçe'den sonra bile" Saddam'la görüşen Talabani de İran'ın yanında...

Dün başka bugün başka yerde, yarın nerede olacağı ise belirsiz. İşte bu politikanın özet bir tarihi; gerisi ayrıntıdır...

Özde bağımsızlıkçı değil, işbirlikçi olduklarından bu ilişkilerden Kürt halkı adına gerçek anlamda yararlanmaları da sözkonusu olmamış, sık sık ittifaklarının ihanetlerini yaşamışlardır. **Yararlanan,** kendi coğrafyası içindeki Kürt halkını sömürmekten, onların her türlü hak istemini kanla bastırmaktan hiçbir koşulda geri durmayan **bölge devletleri** olmuştur. Özcesi, İran ve Irak -ve giderek Suriye ve Türkiye- arasındaki çelişkiler üzerine yapılan, onların faşist, gerici niteliklerini hesaba katmayan her politika **dönüp Kürt halkını vurmuştur.**

8 yıl süren İran-Irak savaşında tarihleri boyunca karşılaşabilecekleri "en uy-

gun fırsatı" yakalayan milliyetçi önderliklerin hemen savaş sonrasında yaşadıkları ve Kürt halkına yaşattıkları da aynı şeyin bir tekrarıydı.

İran-Irak Savaşı Ve "Kullanma"nın Ağır Faturası: Halepçe

Basra Körfezindeki petrol yataklarının paylaşımı nedeniyle başlayan Irak-İran savaşı, 1980'li yıllar boyunca bölgedeki en önemli çatışma merkezi haline gelirken, Kürdistan topraklarını ilhak etmiş olan devletlerden ikisinin merkezi denetimlerini de azaltan bir bölgesel ortam ortaya çıktı.

İran ve Irak birbirlerine karşı tüm güçlerini kullandıkları tüketici bir savaş yaşarlarken, milliyetçi önderliğe sahip Kürt hareketleri, ilkeli bir politika belirleyip Irak ya da Iran egemenlerinin safına düşmeden her iki tarafa da kendi ulusal taleplerini dayatan bir politik hat geliştiremediler. Onun yerine, kendini ezen devlete karşı, diğer tarafı destekleme ve onun desteğini almaya çalışan işbirlikçi, ilkesiz, "kullanma" geleneğini sürdürdüler. Bu tavır, Irak ve İran'ın canına minnetti. Savaş boyunca İran, Irak Kürtlerini, Irak da İran Kürtlerini **"destekledi".**

Milliyetçi önderliklerin bu tavrı ve aldıkları bu destek, Kürt hareketini güçlendirdi mi? Bunun tek bir açıdan bile olumlu cevabı yok.

Bu tavır, herşeyden önce bölge halklarının kendilerine olan desteğini azalttı. Ve Kürt halkının isyanlar-katliamlar zincirine en kanlı halkalardan birinin eklenmesine yolaçtı.

İran-Irak savaşı fiilen sona erdikten sonra, Irak'ta Saddam rejiminin ilk işi Kürt halkının direnişini ezmek oldu. Kimyasal silahların kullanıldığı Halepçe'de beş bin Kürt katledildi.

Savaş boyunca Irak Kürtlerini destekleyen İran'ın desteğinden eser yoktu ortada. Çünkü o da, **"kendi Kürtlerini"** ezmekle meşguldü. Çünkü savaş sonrası İran-Irak anlaşmasının maddelerinden biri de buydu.

Savaş sürecinde yakaladıkları fırsatı, iktidar perspektifine sahip olmadıkları, mevcut ortamda halklarının kurtuluşu için iç savaşı derinleştirme perspektifiyle davranmadıkları için, değerlendiremeyen milliyetçi önderlikler, iki ülke arasındaki çelişkilerin mutlaklaştırma üzerine kurdukları hesapta yine yanılmanın faturasını savaş sonrasında ağır ödediler. Elbette faturayı asıl ödeyen de Kürt halkıydı.

Barzani'nin ve Talabani'nin Türkiye Oligarşisiyle "İttifakları"

Burjuva, küçük burjuva milliyetçi önderliklerin, yaşadıkları onca dersten hiçbir sonuç çıkarmamış, kendi halkına, özgücüne güvensiz, başka güçlere bel bağlayan siyasetleri, "kendi Kürtleriyle" başı iyice "belada" olan Türkiye oligarşisini de bu ilişkiler içine çekmekte gecikmedi. Madem böyle bir "manevra" alanı vardı, oligarşi de bunu değerlendirecekti. Özal döneminde aleniyet kazanan bu politikayla, oligarşi Talabani ve Barzani ile ilişki kurdu, bu "önderlere" çeşitli yardımlar yapma vaadinde bulundu. Kısmen de yaptı. Yardımın karşılığı ise Türkiye oligarşisinin bölgedeki inisiyatifini güçlendirmek ve Barzani ve Talabani'nin Türkiye'deki Kürt ulusal hareketine tavır almasıydı. Oligarşi bunda bir ölçüde başarılı da oldu. Bırakalım, devrimci, sosyalist bir bakış açı-

sını, tutarlı bir ulusal bilince ve ilkelere bile sahip olmayan Talabani ve Barzani kendi halklarına ihanetlerinin ödülü olarak ceplerinde TC pasaportuyla Ankara'da ağırlanır oldular. Oligarşinin dönemsel politikalarına bağlı olarak bazen küsüyorlar, bazen de operasyonlara bizzat katılıp PKK'ye karşı birlikte saldırıyorlar.

Tüm örnekler bir yana, tek başına bu ilişki içinde milliyetçi önderliklerin ittifaklarındaki pragmatizmi tüm boyutlarıyla ve çeşitleriyle görmek mümkündür. Bu ilişkiler ağı, **işbirlikçidir, ihanete ve teslimiyete açıktır** ve Vedat Aydın'ın katledildiği gün Olağanüstü Hal Bölge Valisi Kozakçıoğlu'nu ziyaret edecek kadar da Kürt halkının duygularına yabancıdır.

Barzani, Talabani, PKK "İttifakı"

PKK siyasi arenaya çıkışının hemen hemen başından itibaren bu tür ilişkiler içinde ve arayışında olmuştur. Başta Suriye olmak üzere bölge devletleriyle pragmatizm temelinde ilişkiler kurulmuş ve bu ilişkiler ağırlıklı olarak bu devletlerin, güçlerin belirlediği onların çıkarlarına ters düşmeyen koşullarda gelişmiştir. Elbette PKK, çeşitli ortam ve olanakları silahlı savaşın geliştirilmesi için kullanabilmiştir, ancak hareket ortamı çeşitli farklılıklara rağmen değişmemiştir. Barzani ve Talabani'yle, onların emperyalizm işbirlikçisi yüzlerinin en fazla açığa çıktığı koşullarda kurulan ittifak ise PKK'deki dönüşümün, "emperyalizme açılmanın" bir ifadesidir ve PKK, oldukça geniş bir biçimde bu zemindeki ilişkiler ağı içine girmiştir.

Aynı ilkesizliklerin, aynı tutarsızlıkların, ortaya çıkması kaçınılmazdı artık. '90'ların başında Talabani'yle ittifak içinde olundu. 1992 Ekim'inde ise oligarşinin Irak Kürdistanı'nda PKK'ye yönelik saldırısının ardından çıkarılan Berxwedan özel sayısında Talabani'ye şu söyleniyordu: *"Celal'e verilen son rol; PKK'nin imhasına Hamidiye alayları Komutanlığı"* (3)

Ve 17 Mart 1993... Öcalan Lübnan'da basın toplantısı yapıyor.

Newroz'un arifesidir, ülkede herkes PKK'nin yaptığı savaş çağrılarını duymaktadır. Herkes bu paralelde bir açıklama beklerken, tam tersiyle karşılaşır. Öcalan ateşkes, barış uzlaşma politikasını açıklar orada.

Tabii aynı şey, aynı tersine dönüş ittifaklarda da yaşanacaktır. Masada Öcalan'ın yanında oturanlar bu yeni politikanın tablosunu tamamlamaktadırlar. Bir yanında Kemal Burkay vardır, diğer yanında da daha 5-6 ay önce **"Hamidiye Alayları Komutanlığı"** rütbesiyle "taltif" ettikleri Talabani.

Politikaların ve ittifakların değişimindeki bu hız, pragmatizmin özünü ve sözünü gayet açık ortaya koyduğu gibi bu ilişki tarzından gerekli dersleri çıkarmak için de yeterli veri sunuyor. Talabani aynı süreçte PKK'nin neredeyse TC nezdindeki sözcüsüdür. PKK adına oligarşiye ve kamuoyuna açıklamalar yapabilecek kadar yakındırlar artık birbirlerine. Ama tüm bu ilişkiler de esas olan istikrar değil, değişkenliktir. Ve bir süre sonra bu durum da değişecek; Burkay'lar, Talabani'ler, Barzani'ler ve PKK her biri bir tarafa, başka başka böl-

(3) Berxwedan, Özel Sayı Ekim '92

ge devletlerinin ilişkilerinde ya da bir başka emperyalist ülkenin gücünden faydalanmaya gidecekler, Talabani, Barzani, PKK arasında '96 Eylül'üne kadar uzanan çatışmalar ve ateşkesler yaşanacaktır.

Hiç Bozulmayan Antlaşma: Bağdat Paktı

Burjuva, feodal, küçük-burjuva milliyetçi önderliklerin her "kullanma" ilişkisini "kullanılmaya" dönüştüren, hemen her "kullanma"nın Kürt halkına yeni bir katliam getirmesine yolaçan; kendi sınırları içindeki Kürt halkını sömüren, asimilasyona maruz bırakan **dört bölge devletinin**, aralarındaki tüm çelişkilere rağmen Kürt halkının mücadelesi karşısında **biraraya gelebilmeleridir.**

Onlar için, işgalle, ilhakla çizilmiş "milli" sınırlarına yönelen Kürt tehdidi, diğer çelişkilerin önündedir. Her ayaklanma sonrasında, Kürt ulusal hareketlerine karşı bu ülkelerin bir **"işbirliği kapanı"** kurulmuştur.

23 Şubat 1955'te İran, Irak, Türkiye ve Pakistan arasında imzalanan Bağdat Paktı, bu işbirliğinin de bir ifadesiydi.

Bir süre sonra İngiltere'nin de katıldığı ve ABD'nin destekleyici konumda olduğu bu paktın amacı, bir yanıyla Sovyetler Birliği'nin bölgedeki etkisine karşılık emperyalist devletlerin çıkarlarını güvenceye almak ve bölge ülkelerini kontrol altında tutmaktı. Ancak bu pakt, özellikle, İran, Irak ve Türkiye tarafından Kürt hareketlerine karşı ortak tutum belirleme ve Kürt halkına karşı politik-askeri işbirliği amacıyla da kullanıldı.

Bu pakt bugün, resmi olarak yok ama bu ülkeler, fiili olarak Kürt halkına karşı hep öyle bir **"pakt"** içindeymişçesine davranmışlardır ve davranmaktadırlar.

Türkiye, İran, Suriye, Irak arasında emperyalistlerin de desteğinde, Kürt halkını sömürmekten, zulmetmekten doğan **doğal**, Kürdistan'ın parçalanmasıyla **yaşıt** bir "pakt" vardır aslında.

1930'ların başında İhsan Nuri önderliğindeki Kürt ayaklanması, sınırın öteki yanındaki Celali Aşiretinin ayaklanmasıyla ilişki halinde gelişmişti. Ama egemen devletlerin ilişkisi daha köklü ve kalıcıydı. Sınırın her iki tarafındaki ayaklanma da İran ve Türkiye devletlerinin **işbirliğiyle, eş zamanlı saldırılarıyla** bastırıldı.

İran '69'daki gerilla savaşını **Irak'la anlaşarak**; Irak '75'deki Barzani önderliğindeki direnişi **İran'la anlaşarak** bastırdı. Türkiye 1984'ten bu yana gerçekleştirdiği hemen tüm sınır ötesi katliamları, İran ve Irak'ın doğrudan ya da zımni onayıyla gerçekleştirdi. Oligarşi özellikle, karadan yaptığı sınır ötesi operasyonlarda PKK gerillaları dışında İran ya da Irak Kürtlerine karşı da saldırıp katliamlar yaptığında, İran ve Irak, **"vatandaşları"** için çoğu kez göstermelik bir protestoda bile bulunmamışlardır. Çünkü, **amaç birdir** nasıl olsa.

Örnekler çoğaltılabilir ama gereksizdir.

Örnek üç de olsa, otuz da olsa, emperyalistlerin desteğindeki bu politika tarzının öğrettiklerini görmek önemlidir.

Görülmelidir ki, asıl aranılması gereken ittifak işgalci, ilhakçı devletlerle değil, halklarladır.

Yararlanmak ayrıdır, bölge devletlerinin politika ve çıkarlarına angaje olmak ayrı.

İKTİDARDAKİ RP EMPERYALİST SALDIRILARIN SUÇ ORTAĞIDIR

ABD emperyalizminin daha önce Irak'a, Libya'ya, İran'a yönelik saldırıları karşısında göstermelik de olsa muhalefet eden, emperyalizmi suçlayan Refah Partisi, ABD emperyalizminin son Irak saldırısı karşısında tam bir suskunluğa büründü. Ve Türkiye Cumhuriyeti olarak bu alçak saldırıya destek verdiler.

RP Müslüman Ortadoğu halklarının din kardeşi değil, ama Hıristiyan emperyalizmin can-ciğer işbirlikçisiydi. Müslüman Irak toprakları bombalanırken, buradaki "Müslüman iktidarın" sesi çıkmıyordu. RP koalisyon ortağı olduğunda "Müslümanlar nihayet iktidarda" diye yazanlar neredeler şimdi acaba? İktidardaki bu "Müslüman"ların daha önce iktidarda bulunan "masonlar"dan ne farkı var?

Bir Müslüman, bir başka Müslüman bombalanırken nasıl susabilir?

"Aslında Erbakan bu saldırıya karşı da onun için karşı oluşunu susarak ifade ediyor" deyişleri bomboş bir demagojidir. Birincisi, Müslümanın özü sözü bir olmalı değil mi? İkincisi, RP'li iktidar emperyalizmin tüm manevralarına destek vermiyor mu? Hemen ABD'nin Irak saldırısının ardından Kuzey Irak'ı işgal projesini gündeme getiren de bu iktidar değil midir?

Refah tüm bu gelişmeler karşısında iyice köşeye sıkışmış, düşmekte olan maskenin bir parçasını olsun yüzünde tutmaya çalışmaktadır. Erbakan'ın suskunluğuna anlam yüklemeler, bir kaç milletvekilinin ağzından yapılan açıklamalar hep bu bir parça maskeyi daha kurtarabilmek içindir.

RP'li Bakan Şevket Kazan da bu manevraya katılarak RP'nin saldırıya ortak olan ve işgalci yüzünü açığa çıkaran basına çatarak durumu kurtarmaya çalışıyor. *"Biz Irak'a toprağında gözümüzün olmadığını, topraklarına girip PKK'nin işini bitireceğimizi söyledik. Kabul ettiler. Ancak bizim gazetelerde Türk ordusunun geri dönmemek üzere Irak'a yerleştiği yolunda haberler çıktı. Bunlar Amerika'dan alınan talimatlarla atılan manşetlerdir. Türkiye'de medya milli menfaatleri ihlal etmektedir. Bu medyadan hesap sorulacaktır."* Hem suçlu, hem güçlü. Gazetelerde yazılan manşetler mi ABD talimatlı, yoksa Kuzey Irak'ın işgali girişimi mi? Türkiye oligarşisi ABD'nin onayını almadan Kuzey Irak'a adım atabilir mi?

Nemaların geri ödenmemesine, üstüste yaptığınız zamlara bir takım açıklamalar bulabilirsiniz belki, ama emperyalizmin Müslüman bir ülkeye yaptığı saldırının suç ortağı olmayı, "büyük şeytan" karşısında suskun kalmayı hiçbir biçimde açıklayamazsınız. Açıklayamıyorlar da. RP'nin böylesine yoğun biçimde demagojiye sarılışı, böyle saldırganlaşması bundandır.

ULUSAL SORUNUN ÇÖZÜMÜ VE SOSYALİZM

Sosyalist sistemin yıkılması ve ardından eski sosyalist ülkelerde gündemi birden ulusların birbirini boğazladığı çatışmaların doldurması, küçük-burjuvazinin ve milliyetçi hareketlerin saflarında ulusal sorunun sosyalist çözüm konusunda kuşkucu bir yaklaşımı da beraberinde getirdi. Kendine, özgücüne güvenemeyen, tarihsel süreci mekanik olarak kavrayan küçük burjuva milliyetçi hareketlerde bu kuşku, ideoloji ve politikalarında varolan sosyalist vurguların da geriye çekilmesine neden oldu.

Bu, her şeyden önce ideoloji ve programlarında varolan sosyalizmin, içselleştirilmiş bir yan değil, yine onların pragmatizminin bir ürünü olarak yer aldığını gösterdi. Öyle ya, artık siyasi, askeri destekte bulunabilecek bir sosyalizm, mesela bir SSCB yoktu, sosyalizme göndermeler yapmanın da bir gereği kalmamıştı o zaman!

Bunun ötesinde ise küçük burjuvazi ve milliyetçilik, emperyalist medyanın ideolojik demagojik bombardımanı altında bir şeyi atlıyordu. Halklar sosyalizm koşullarında kardeşçe birarada yaşamış ve yaşıyorlardı. Bütünüyle ortadan kaldırılamayan tarihsel çelişkilere, eko-

nomik gelişme farklılıklarına rağmen, halkları çatışmasız birarada tutan, emperyalizme karşı direnmelerini sağlayan, emperyalizme karşı halkların gücünü birleştiren, sosyalizmin ilkelerinden, kurumlarından başka bir şey değildi.

Halkları birbirine düşüren, o vahşi milliyetçi savaşları yaratan, körükleyen, onları yeniden emperyalizme muhtaç hale getiren, ulusal kaynaklarını birbirlerine karşı savaşlarda tüketmelerine yolaçan ise yine kapitalizmdir, emperyalizmdir.

Emperyalizmin, burjuvazinin ulusal sorunu çözemeyeceği, hiçbir halka kendiliğinden "kendi kaderini tayin hakkı"nı tanımayacağı, yüzyıllık tecrübe ile bilinmektedir. Bugün yaşananların da kanıtladığı başka bir şey değildir.

Milliyetçilik ve küçük burjuvazi, emperyalizmin hakları birbirine kırdırma politikasının doğrudan-dolaylı sonuçları olan çatışmaları kullanarak kendi pragmatizmlerini, emperyalizme yakınlaşmalarını gizlemeye ya da "haklı" göstermeye çalışmaktadırlar. 70 yılda, 40 yılda sosyaliz bu sorun çözmemiş de şimdi emperyalizm mi çözmektedir?

Sosyalizmi savunmak, ulusların özgürlüğünü de savunmak ve güvence altına almaktır. "Sosyalizm iyidir, ancak ulusal sorunu çözemez" gibi yaklaşımların hiçbir maddi temeli yoktur, demagojiktir. Tersinden, ulusların özgürlüğünü savunup sosyalizmi savunmamak da mümkün değildir. Tarihsel olarak kanıtlanmış olan ve sosyalist ülkelerdeki kapitalist restorasyonun, restorasyon sonrası çatışmaların da değiştirmediği bir gerçek vardır:

"Özel mülkiyet ve sermaye insanları kaçınılmaz olarak birbirinden ayırıyor, ulusal nifakı körüklüyor ve ulusal baskıyı güçlendiriyorsa, kollektif mülkiyet ve emek de aynı şekilde kaçınılmaz olarak insanları birbirlerine yaklaştırır, ulusal nifakı ortadan kaldırır ve ulusal baskıyı yokeder." (Stalin Eserler C.5. S.29)

Ulusal sorunun çözümü, çağımızda ve bugünümüzde yine sosyalizmdedir. Ve bu anlamdadır ki, ulusal kurtuluşun halkların nihai kurtuluşunun yolu da proletarya ideolojisinin öncülüğünden ve sosyalizmden geçecektir.

Elbette "proletaryanın ideolojik öncülüğü" sorunu soyut, teorik bir sorun değildir. Programa bir satır eklemiş olmakla proletarya ideolojisini ve sosyalizm savunulmuş olmaz. Bu ideolojik öncülük ve çözümü sosyalizmde görmek bir halkın ulusal kurtuluş savaşının biçimlenişini, hedeflerini, ittifaklarını belirleyen bir somutluktur.

Sorunun proletaryanın öncülüğünde ve sosyalizm perspektifiyle ele alınmasının temel olarak sayılabilecek iki yanı vardır: Birincisi, "ulusal sorunu sömürgelerin kurtuluşu genel sorunu ile kaynaştırmak; ikincisi, ulusal sorunla sermayenin egemenliği, kapitalizmin devrilmesi ve proletarya diktatörlüğü arasındaki organik bağ temelinde hareket etmek..." Söylenen açıktır: emperyalizme karşı çıkmadan, emperyalizmin egemenliğine son vermeden ve de kapitalist üretim ilişkilerinin dışına çıkmadan ulusal sorunun çözümü mümkün değildir.

Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesindeki önderlik zaafı da işte bu iki noktada bütün çıplaklığıyla karşımıza çıkıyor.

Bugün Kürt ulusallığı için mücadele ettiğini söyleyen Kürt örgütlerinin genel karakteri emperyalizmin egemenliğine karşı savaşmak yerine -ki emperyalizmle ilişkileri başlı başına ayrı bir konudur- emperyalizm destekli çözümler peşindedirler... Bırakalım sermayenin, kapitalizmin egemenliğine son vermeyi -ki hemen hiçbirinde toprak ağalarına, yerel mütegallibeye karşı politik ve pratik bir tavır yoktur-, bırakalım bulunulan parçalardaki oligarşik, küçük burjuva diktatörlükleri yıkmayı, bağımsız bir devlet hedefi de ortadan kalkmıştır artık.

Emperyalizme karşı mücadele ve oligarşik iktidarın devrilmesiyle, halk iktidarı ve sosyalizm ön koşulları atlanıldığında, sorunun artık proletaryanın öngördüğü çözüm yolunun dışında bir mecrada gelişmeye başladığı açıktır.

Ve bu mecrada halkların kurtuluşu, özgürlüğü yoktur; ancak sömürülmesinin, bağımlılığın yeni ve daha ince biçimleri olabilir.

KUZEY IRAK VE KÜRT HALKININ ÖNDERLİK GERÇEĞİ - 2

Kurtuluş
21 Eylül 1996
Sayı: 8

"Kuzey Irak kan gölü", "100 peşmerge ölü", "çatışmalar durmuyor"... Kuzey Irak'taki gelişmeler aylardır buna benzer başlıklarla yansıyordu. Çatışma ancak bir tarafın -Barzaninin- üstünlüğüyle durmuş görünüyor. Ama "nereye kadar?" sorusunun cevabını da kimse veremiyor. Şimdi çatışmanın yerini "Göç" dramı almış durumda. "İç çatışma" ise yine eşikte duruyor; güçlerini yıpratmadan geri çekilen Talabani'nin "gerilla savaşına" hazırlandığı haberleri yer alıyor basında. Elbette hazırlık ne Irak, ne İran egemen sınıflarına karşı değil, Barzani'ye karşı.

Dram, trajedi; adına ne derseniz deyin, hiç eksik olmadı bu topraklardan. Çekiç Güç himayesindeki Kürt devleti topraklarında aylardır, yıllardır sürüyor iç çatışma. Ve daha öncesine uzanıyor. Bu savaş, Kürt milliyetçi hareketlerinin bitmek tükenmek bilmeyen birbirleriyle çatışmalarının yeni bir halkası, bir devamı yalnızca. Bu çatışmanın sonunda ne bağımsızlık, ne de özgürlük yok. Kırılan Kürt halkı, kıran da.

Bu kısa dizi, "iç çatışma"nın da çok kısa bir özetini yansıtıyor. Burada anılmayan irili-ufaklı onlarca çatışma vardır daha. Ama sorunun özü emperyalizme karşı durmayıştır. Sorunun özü, Kürt halkının haklarının hep icazetçilik temelinde arayıştır. Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı açık bir savaş çizgisine gelinmeden bu kısırdöngüden çıkılması da mümkün görünmemektedir. Bu anlamdadır ki, yazımızın bu bölümünde esas olarak sorunun bu boyutunu da ele almaya çalıştık.

Barzani, Talabani gibileri bugün Kürt halkının ulusal kurtuluşunun önderleri değil, Kürt halkının sırtındaki kamburlardır. Kürt halkı emperyalizme karşı bağımsızlık ve özgürlük yoluna girebilmek için önce bunları, bu milliyetçi önderlikleri sırtından atmak durumundadır.

Bitmek Bilmeyen İç Çatışmalar

Kürt halkı tarih boyunca barbar imparatorluklarca, emperyalizm tarafından, onların işbirlikçisi olan diktatörlükler tarafından maruz bırakıldığı zulmün ve kıyımın dışında bir başka kıyımı da iç çatışmalarında yaşadı.

Elbette sorun Barzani ve Talabani'yle sınırlı değildir. Milliyetçilik temelinde örgütlenen hemen tüm Kürt örgütleri şu ya da bu düzeyde bu çatışmanın içinde olmuşlardı ve bugün de içindedirler. Barzani ve Talabani (ve zaman zaman bu çatışmanın bir parçası olan PKK) birbirleriyle ne için savaşıyorlar? Bitmek bilmeyen bu iç çatışmaların sebebi ne?

Açıklaması bellidir aslında. **Milliyetçilik, çıkarcılığı, mülkiyetçiliği de içinde taşımaktadır.**

Milliyetçi önderlikler bir noktadan sonra Kürt halkının kurtuluşu ve iktidarı sorunu temelinde değil, **kendi iktidarları** temelinde hareket etmektedirler.

İşbirlikçilik ve icazetçilik, küçük burjuva milliyetçiliğinin emperyalizme karşı olma anlamında taşıdığı ve taşıyabileceği tüm olumlulukları budamakta ve giderek boğmaktadır.

Çatışma "Ayrılık"la Başlıyor

KDP ve YNK arasındaki ilk çatışma Talabani'nin KDP'den ayrılmasıyla başlar. Çatışmaların başlangıcı yine icazet temelindedir.

Barzani önderliğindeki KDP'de komutan rütbesiyle bulunan Talabani, Barzani yönetiminin "feodal bir yönetim" olduğunu söyleyip tasfiye edilmesi gerektiğini ileri sürer. Eleştirilerinde doğrular da vardır büyük ölçüde. Ama çıkışı yine birilerinin icazeti temelinde olur. Talabani'ye bağlı güçler, ayrılık ilan edip Irak Komünist Partisi'nin ve Irak BAAS milliyetçiliğinin desteğini alarak Barzani KDP'sine karşı silahlı harekete geçerler.

Talabani ve taraftarları bu savaşta giderek Barzani'yi tasfiye etmekten de öte Kürt halkına karşı ihanetçi bir konuma sürüklendiler. Talabani'nin silahlı güçleri aynı dönemde Irak tarafından Güney Kürdistan'da kurulan ihanetçi **Fursan birliklerine** katılırlar. Bu birlikler, Irak'ın 5'inci tümeniyle birleşip Barzani bölgesine saldırıya geçerler. Bu saldırı 1967'de başlayıp 1974'e kadar belli aralıklarla sürecek olan bir savaşın da başlangıcıdır.

Ve sonu gelmez zaten.

KDP ve YNK 7 yıl kadar süren nisbeten uzun bir "çatışmama" döneminin ardından bir kez daha 1982'den 1987'ye kadar aralıksız sürecek bir savaşın içine girdiler. Talabani KDP'den '60'lı yılların ortalarında ayrılmıştı. '67-'74 arası esas olarak birbirlerine karşı savaştılar. '82-'87 arası yine iç çatışmanın içindeydiler. '90'lı yıllarda devam ettirdiler. Kısacası, bütün bu süreçte ateşkesleri, ittifakları geçici, iç çatışmaları kalıcı olmuştur.

PKK'nin bölgede -Kuzey Irak'ta- bir güç haline gelmesiyle birlikte **"Kürtler arasındaki iktidar savaşı"** PKK'yı da içine alacak şekilde genişler. '90'lı yıllar boyunca KDP, YNK ve kısmen de PKK arasında küçüklü-büyüklü pek çok çatışma yaşanır.

PKK de bu türden "iç çatışma"nın yabancısı değildir. '80 öncesinde Kürt milliyetçi gruplardan çatışmadığı hemen hiçbir grup yoktur. İdeolojiye güvensizlik, milliyetçi, mülkiyetçi temel PKK'nin bu çatışmaları çizgi haline dönüştürmesini de beraberinde getirmiş; bu çatışmaların zaman zaman hafiflemesi de PKK'nin özeleştirisi vb.yle değil, bu grupların güçsüzleşmesiyle mümkün olabilmiştir. Kuzey Irak'taki çatışmalar ise, çatışan güçlerin her birinin kayda değer silahlı güçlere sahip olmaları nedeniyle çok daha kanlı ve yıpratıcı olmuştur.

Oligarşinin özellikle karadan yapılan sınır ötesi operasyonları, İran ve Irak'ın saldırıları, KDP-PKK-YNK çatışmalarıyla tamamlanarak, emekçisi, savaşçısıyla Kürt halkının imhasına dönüştü.

"İç Çatışma"nın Çekiç Güç Şemsiyesinde Tırmanışı

Körfez savaşının ardından Çekiç Güç'le Kuzey Irak'ta yeni oluşturulan statü çeşitli çevreler tarafından Kürt gruplar arasındaki çatışmaların da sonu olarak görüldü. Ama böyle düşünmenin yanıltıcı olduğu çok kısa sürede ortaya çıktı.

19 Mayıs '92'de Çekiç Güç şemsiyesi altında Kuzey Irak'taki ilk seçimler düzenlendi ve oluşturulan ortak parlamentoda Barzani KDP'siyle, Talabani'nin YNK'sı 50'şer sandalyeyle temsil edilmeye başladılar. Bunu kısa bir süre sonra, Eylül'de KDP ve YNK peşmerge güçlerinin birleştirilmesi izledi. Artık onlar bir devletti ve ordulaşacaklardı.

Ama bu süreç de uzun sürmedi. 1994'te çatışmalar yeniden başladı. Mayıs ayı içinde bir kaç kez ateşkes yapmalarına rağmen yüzlerce peşmergenin öldüğü çatışmalar yaşandı.

Ağustos'ta Kuzey Irak'ta yine peşmerge kanı akıyordu. Yüzlerce peşmergenin ölümünden sonra yine "ateşkes"tiler. Ateşkes'in ömrü aynı yılın Aralık'ına kadar sürdü. Aralık sonunda başlayan çatışmalar aylarca sürdü. Yüzlerce peşmerge ve sivil hayatını kaybetti. 8 Nisan'da onca kan döküldükten sonra KDP ve YNK arasında yeniden ateşkes ilan edildi. Bu ateşkesin devamında KDP ve YNK Amerika'nın inisiyatif ve müdahalesiyle Dublin'de biraraya geldiler. Ateşkes tartışmalarının odağında sınır kapısından elde edilen gelirlerin nasıl paylaşılacağı vardı.

Artık ortak bir parlementoları, ortak bir devletleri vardı ama, ortak devlet aralarındaki çatışmaya yeni **"paylaşım"** sorunlarını da eklemişti.

Dublin ateşkes'inin ömrü aradaki küçük çatışmalar sayılmaza bir yıl falan sürdü. 1996 Ağustos'unda yeniden başlayan çatışmalar ise Kuzey Irak'ta bugünkü noktaya kadar uzadı.

"Güçlü benim... Ben olmadan Kürt sorunu çözülmez, kimse bensiz manevra yapamaz" diyerek kendilerini emperyalistlere kabul ettirme politikası sürdükçe, tüm burjuva, küçük-burjuva milliyetçi örgütler arasındaki çelişki ve çatışmalar da sürecektir.

'95'deki KDP-YNK çatışmalarına ilişkin Öcalan'ın, bir röportajda söyledikleri son derece çarpıcıdır.

"Kendi aralarındaki çatışmaları, içeride Kürt halkının enerjisini, cesaretini ve umudunu zora soktuğu ve genelde halkın zorlanmasına yolaçtığı için bize de zararı olmuştur. Ama üzerimize birleşerek gelmemeleri (özellikle Türkiye ile birlikte) objektif olarak olumlu bir sonuca yolaçmıştır."

"Objektif olarak" bu şekilde bir olumluluk tesbiti bile bu önderliklerin içine düştüğü durumu anlatmaya yeterlidir. Kürt halkının bir kısmının birbirleriyle çatışmasından diğer bir kısmı için "olumluluk" bulunabilmesini mümkün kılan tablo, pragmatist önderliklerin Kürt halkına armağan ettiği bir tablodur.

"Dış Savaş" ve "İç Çatışma" Birleşiyor

'90'lı yılların iç çatışmalar açısından en karakteristlik yanlarından biri de bitmek bilmeyen iç çatışmalarını sürdüren bu grupların iç çatışmayı doğrudan

bölgedeki devletlerin askeri güçleriyle ortak saldırılara dönüştürmeleridir.

Türkiye oligarşinin 1992'deki sınır ötesi saldırısında hem KDP hem YNK operasyona bizzat katılarak kendi halklarına karşı savaştılar. Mart '95'teki son operasyonda da oligarşinin bölgedeki kılavuzları KDP'dendir.

Türkiye oligarşisiyle Barzani ve Talabani arasındaki sık sık görüşmeler anlaşmalar yapıldı. Anlaşmaların muhtevası hep PKK'nin engellenmesi, denetlenmesi vb'dir. Kürt örgütlerinin birbirleri karşısındaki tutumu bu tabloda adeta **"düşman"** konumdadır ama, aynı örgütler kendi aralarında farklı görüşmeler, anlaşmalar yapmaktan da geri kalmazlar. Tam bir ikili oyun söz konusu olmaya başlar.

'96'da İran'ın Kuzey Irak'taki İran KDP'ye yönelik saldırısında bu kez yol gösterici yine Talabani'nin YNK'sıdır

Milliyetçi Önderlikler Gerçekte Ne Kadar Milli?

İran'la, Irak'la, Suriye'yle, Türkiye'yle yani Kürt halkının yaşadığı topraklarda kurulu bulunan devletlerle kurulan ilişkileri bir koşulu vardır. O ülkeyle ilişki kuran milliyetçi önderlik, o ülkenin kendi topraklarındaki Kürt halkına yönelik politikaları hakkında hiçbirşey demeyecek, o parçadaki Kürt halkını kendinden görmeyecektir. Kurulan her ilişki bu koşulun kabulüyle kurulmuştur.

Peki bu nasıl bir milliyetçiliktir?

Yine Kürt halkının isyanlar, ihanetler, katliamlar tarihinden bir örnek:

1961 yılında Irak'ta Kürtler Barzani önderliğinde bir ayaklanma başlattılar. İran Şahı ise Irak'taki Haşimi monarşisini yıkan Bağdat hükümetine karşı düşmanlıkla doluydu. Şah, bu nedenle Irak Kürtlerini destekledi. Ama karşılığında Barzani'den bir şey istiyordu; İran Kürtlerinin Şah'a karşı mücadelesine son vermelerini sağlaması... **Barzani kendi ulusuna karşı pazarlık içindeydi!**

Barzani bunu kabul ederek İran KDP'den eylemlerini dondurmasını istedi... İstek de **Kürt halkına karşı!**

İKDP de Barzani'nin isteğine kısmen olumlu cevap verdi... **Cevap da halka karşıydı!**

Kürt halkının savaşı, kurtuluşu hep pazarlık masasında. Pazarlığın bir tarafında zulmeden devletler, diğer tarafında işbirlikçi önderler var. "Arada" kalan Kürt halkı.

Trajedi devam ediyor...

İKDP, 1967 yılına gelindiğinde Barzani ve Şah arasındaki işbirliği siyasetinin İran'daki Kürt hareketlerine hiçbir şey kazandırmadığını görerek bu işbirliğini desteklemeye son verdi ve 1967'de Mehabat, Banek ve Serdeşt bölgelerinde gerilla mücadelesi başlattı.

İran ise Kürt halkının ulusal taleplerine sahip çıkan bu harekete karşı kanlı bir bastırma operasyonuna girişti. Ve gerilla hareketi 18 ay sonra yenildi. Bu yenilgide, Kürt gerillalarının Irak'a geçişlerinin engellenmesinin, Barzani tarafından ihanete uğramalarının payı büyüktü.

Barzani, **İran'dan aldığı yardımın kesilmemesi için,** İran KDP gerillalarına karşı İran Şahı'nın yanında yer almış ve bastırma operasyonunda Şah ile işbirliği yapmıştı.

Milliyetçilik bunun neresindedir?

Dikkat edilirse, bu yazı boyunca tarihler ayrı yerler ayrı olmasına karşın, hep aynı örnekler anlatılıyormuş gibidir. Tarihin tekekkürüne yolaçan milliyetçi körlüğün, pragmatizmin, **milliyetçi bile olamayan bir milliyetçiliğin kısır döngüsüdür bu.**

Kürt halkının şu ya da bu ülke sınırları içinde yaşayan bir parçasına yönelik baskı ve katliamlara karşı diğer kesimlerdeki Kürt milliyetçi önderliklerinin tavırsız kalması, hatta tavırsızlığın da ötesinde baskı ve katliamın sorumlusu olan ülkelerle ilişkiler-ittifaklar kurması, gerçek anlamda **milli duygularının da** olmadığını gösteriyor.

Bu milli duyguların zayıf veya olmaması nedeniyledir ki, bir yanda böylesi bir tavırsızlık, duyarsızlık hüküm sürerken, diğer yanda milliyetçi önderlikler arasında hep bir iktidar savaşı süregelmiştir.

Savaşın bütün sıcaklığına, Kürt halkına yaşatılan vahşetin tüm acımasızlığına rağmen Kürt milliyetçi örgütleri düşmana karşı birleşmemekle ısrar etmekte ve hemen her biri hangi emperyalist gücünü, hangi bölge devletinin desteğini alırım da diğeri safdışı bırakırım düşüncesiyle harekete etmektedirler...

Sorun şudur;

Günümüzde emperyalizme karşı tavır almayan, emperyalizme karşı net olmayan bir milliyetçilik, ezilen ulusların gerçek anlamda milliyetçiliği de değildir. Olamaz.

Milliyetçi Önderlikler ve Emperyalizm

Küçük burjuvazi kısmi direnmelerine karşın, sınıfsal yapısı ve ideolojisi itibarıyla hep güce meyletmeye açıktır. Bu, bir küçük burjuva "birey" için geçerli olduğu gibi, küçük burjuvazinin önderlik ettiği siyasi yapılar, gruplar vb. için de geçerlidir. Küçük burjuva devrimciliği de, küçük burjuva milliyetçiliği de aynı özelliği gösterir.

Emperyalizmin '91'deki Körfez savaşı sürecinde Ortadoğu sahnesinde tanık olunanlar bunun açık bir yansımasıydı.

Küçük burjuva milliyetçisi ülke yönetimleri ve hareketler, Körfez savaşı sırasında emperyalizm saldırdıkça geriye çekilmiş saldırdıkça sinmiştir.

Kürt ulusal hareketleri de bu tablonun dışında değillerdir. Tersine en karekteristik parçası durumundadırlar. Ulusal önderlikler emperyalist saldırı karşısında açıkça sessizliği, tavırsızlığı yeğleyerek emperyalizme bayrak açmaktan uzak durmuşlardır.

O güne değin ağızlarından düşürülmeyen anti-Amerikancılıktan, **Ortadoğu halklarının kardeşliğinden, kader birliğinden** eser kalmamıştır. Pragmatizm ve güce meyletme, bunları silmiştir kitaplarından.

Değişik parçalardaki Kürt milliyetçi hareketlerinin '80'li yılların ortalarına kadar belli bir dönem sosyalist sisteme, SSCB'ye yakın durmaları ve ancak, özellikle Körfez savaşından sonra emperyalizmin dünyada ve Ortadoğu'da etkinliğin artırdığı koşullarda, farklı biçimlerde de olsa yine ortak bir özellik olarak emperyalizmden icazet ve çözüm aramaları bu sınıfsal karakterin sonuçlarından başka bir şey değildir.

Şimdi biraz geriye gidelim.

PKK geçmişte, en azından söylem itibarıyla KDP, YNK gibi hareketlerden emperyalizme karış daha net ifadelere sahip olma, sosyalizmi, bağımsızlığı savunma noktasında bir farklılığa sahiptir.

"Günümüz Ortadoğusunda, gericiliği kendi kanatları arasında yeniden örgütlenmek ve kendi egemenliği altında sözde bir barış statüsü yaratmak amacında olan ABD emperyalizmi, tüm Ortadoğu halklarının düşmanıdır.

PKK, başta ABD emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin bölgedeki düzeni devrilmeden, Ortadoğu ulusları arasında eşitlik ve özgürlük temelinde bir barış ve işbirliği ortamı geliştirilemeyeceği inancındadır."(**PKK Kurtuluş Bildirisi, s. 59**)

PKK Kurtuluş Kongresinde böyle denmiş o zaman.

Peki, PKK'nin bu "inancını" değiştiren nedir?

Emperyalizm mi değişmiştir? Buna ne PKK'nin ne de bir başkasının olumlu cevap verebilmesi mümkün değildir. **"Kendi egemenliği altında sözde bir barış statüsü yaratma amacı"** gerçekten de bugün de olduğu gibi geçerliliğini koruyan bir tespittir.

Değişen sosyalist sistemin yıkılmasıdır. Değişen, emperyalizmin bu programın yazıldığı günlere göre geçici de olsa güç kazanması ve bu güçlenmenin kendi kafalarında mutlaklaşmasıdır. Değişen emperyalizm değil, PKK ve diğer küçük-burjuva milliyetçi önderliklerin tavrıdır.

Elbette bu tam bir değişme de değildir; çünkü gelişmenin esası, küçük-burjuva milliyetçiliğinin özünde zaten varolanın gelişmelere paralele olarak ortaya çıkmasıdır. Kürt milliyetçi hareketler esas olarak siyasi arenaya çıktıkları günden bu yana emperyalistlere dokunmamak için özel çaba sarfetmiştir. Kürdistan'ın- Irak, İran ya da Türkiye parçalarının- göbeğinde kurulu emperyalist üslere dokunmayacağı mesajını özellikle vermişlerdir ve gerçekten pratikleriyle de bunu göstermişlerdir. Çünkü bir yerde de, bugünün dünyasında klasik sömürgecilik anlayışı tespitleriyle Kürdistan'ın kurtulmayacağını da kestirmektedirler. Yani daha baştan emperyalistlerin denetiminde ve icazetinde bir kurtuluş düşünülmüş, pratik buna göre şekillenmiştir. Farklılıklar vardır tabii. Örneğin PKK, Barzani'lerin, Talabani'lerin pratiklerinden çıkardıkları derslerle daha dikkatli hareket etmiştir. Burkay vb. reformistlerin emperyalistlerle ilişkilerinden dersler çıkarmışlar ve emperyalizmin desteğini alabilmek için de güç olmak gerektiğini kavramışlardır. Ama tablo emperyalizme karşı tavırsızlık tablosudur. Bugün ne Talabani'nin "özgücümüzle hareket edeceğiz" sözleri, ne de Barzani'nin "ABD'nin füzelerinden korkmuyoruz" türündeki açıklamaları emperyalizm tarafından ciddiye bile alınmamaktadır.

Kuzey Irak'ta Cirit Atan Emperyalizm ve Ajanları

Kuzey Irak'taki son gelişmelerle birlikte, bir de "ajanların kurtarılması" sorunu çıktı ortaya. Herkes "vay be, amma da çok ajan varmış" diye düşündü. Evet, gerçekten de bu durum son derece ilginç ve çarpıcıydı.

Emperyalizm açık askeri bir güç olarak bölgede bulunuyordu. Buna bölgedeki güçlerden kimsenin bir şey dediği yoktu. Emperyalizm hemen tüm siyasal

gelişmelerin içindeydi, yönlendiricisi durumundaydı. Kürt örgütleri arasında çatışma çıktığında onları barıştırmak bile onların işi olmuştu ve bu son derece "doğal" karşılanıyordu.

Ama tüm bunlara ek olarak örtülü ve açık son derece yoğun bir ajan faaliyeti de yürütüyordu. Bunca ajanın gizli olması, Kürt örgütleri tarafından bu ajan faaliyetinin hiçbir biçimde farkedilmemiş olması elbette mümkün değildi.

'91'den bugüne, emperyalizmin bölgeye, askeri, siyasal olarak ve NGO denilen örgütleri aracılığıyla açıkça yerleşmesinden bu yana bölgede emperyalizme karşı tek bir vuruş, tek bir eylem yoktur. Işte mevcut Kürt örgütlerinin durumunu bundan iyi ortaya koyan bir başka gösterge olamaz.

Ancak bütün bunlara rağmen emperyalizme güven vermek oldukça zordur.

Talabani, Barzani yıllardır görüşüyorlar, hatta ABD'nin Beyaz Saray'ına bile kabul ediliyorlar da ne oluyor?

"Güven vermek" zordur gerçekten. Barzaniler daha 1970'lerde Irak yönetimi petrollerin bir bölümünü millileştirdiğinde gazetelere açık açık **"Amerika bize yardım ederse, petrolleri ona işlettiririz"** diye demeçler vermişken, emperyalist başkentlerde yıllarca "resmi" kabul görmediler. Hala da gördükleri kuşkuludur, "bekleme odalarında" tutulmakta, sık sık yüzüstü bırakılmaktadırlar.

"Asılacaksan İngiliz İpiyle Asıl"

Açıktır ki, emperyalizmin Kürt sorununa bugünkü ilgisi, "insan hakları" vb. çerçevesindedir. Ve bu ilgi, özellikle ABD açısından ağırlıklı olarak bir kaç yıldır artmış, ABD "insan hakları ihlalleri" gerekçesiyle Türkiye'ye "ambargo" uygulamış, Irak Kürtlerini korumak için Irak'a saldırmıştır. Peki '90'lı yıllara kadar Türkiye'de insan hakları ihlalleri yok muydu? ABD yeni mi farkına vardı? Elbette hayır. ABD, Almanya, hem Türkiye oligarşisini, hem Irak yönetimini, hemen "Kürt sorununu" denetimlerinde tutabilmek için manevralar yapmakta, kendi çıkarlarına uygun bir "çözüm"ün zamanı ve zeminini oluşturmaktadırlar.

Ama görülüyor ki, emperyalizmin kendi vahşetini, saldırganlığını gizleme aracı olmaktan başka bir şey olmayan barış, insan hakları demagojileri, küçük-burjuva milliyetçi saflarda fazla ciddiye alınıyor.

Herşeye **"emperyalizmli bir çözüm!"** penceresinden bakılmaya başlandığında emperyalizmde **iyilikler, özgürlükler, demokrasi** keşfetmeye başlamak da doğal oluyor.

Bu pencere, aydın kişiliğine saygı duyulacak Beşikçi'ye, bilim adamlığına hiç denk düşmeyen bir "bilimsellikle" emperyalizm hakkında şu satırları yazdırabiliyor.

"Eğer 1920'lerde İngiltere'ye bağlı bir Kürdistan sömürgesi kurulmuş olsaydı, Kürdistan şimdiye kadar çoktan bağımsızlığına kavuşmuş olurdu... hiçbir emperyalist güç, Türklerin, Arapların ve Farsların Kürdistan'da gerçekleştirdikleri yıkımları gerçekleştiremezdi. Ne 1920'lerde İngiliz emperyalizmi, ne de günümüzde Amerikan emperyalizmi..." (**Aktaran S. Cihan, Kürt Ulusal Mücadelesi..., S. 94**)

Evet, bu satırlardan sonra insan, farklı bir dünyada mı yaşıyoruz acaba diyor. Ve bu satırlardan sonra Şah İranı'ndaki Kürt katliamlarının, Halepçelerin,

Türkiye Kürdistanı'nda Kürt halkına karşı yürütülen vahşi yoketme savaşının ABD emperyalizminden bağımsız mı gerçekleştiğini sormanın bir anlamı kalmıyor. Ya da '91'de Irak'taki yıkımın, daha bir kaç ay önce Ruanda'yı kan gölüne çeviren yıkımın acaba ABD dışında bir güç tarafından mı gerçekleştirildiğini sormanın da bir anlamı olmasa gerek.

Bu pencereden bakıldığında 1919'da İngilizlerin Şeyh Mahmut önderliğindeki isyanı katliamla bastırması unutulabiliyor. İngilizler 1932'de manda yönetimine son verip Irak Kralığının sözde bağımsızlığını tanıdıklarında, askerlerini Irak'tan çekerken son yaptıkları iş yine Kuzey Irak' taki Barzan bölgesini bombalamak olmuştur. Bu da bilmemezlikten geliniyor. **Bu pencereden** bakıldığında 1943'te Molla Mustafa Barzani önderliğindeki ayaklanmayı Irak yönetiminin İngilizlerin desteğiyle bastırdığı da görmezden gelinebiliyor. İngiliz Hava Kuvvetlerinin bu isyanın bastırılması sırasında Kürt halkının üzerine yağdırdığı bombalar, emperyalizmden icazet bekleyen bakış açısının körlüğünün kanıtı gibi durmaktadır tarihte.

Bu pencere, HEP'lilere TBMM'deki Çekiç Güç oylamasında **"kalsın"** da dedirtmiyor, **"gitsin"** de . bu siyasi parti, parti kararı almayarak oylamada milletvekillerini "serbest" bırakıyor. Aslında denilen "kalsın"dır. Ne için? Kürtleri katliamdan korumak için! 20'ci yüzyılın hemen tüm katliamlarının sorumlusu ve çoğunda doğrudan uygulayıcısı emperyalizm ne zamandan beri halkların koruyucusu oldu? O işine geldiğinde, **"tavşana koş tazıya tut"** diyen politikasını uygular. İşine geldiğinde, herşey olup bittikten sonra **"barışın koruyucusu"** olarak çıkar sahneye. Emperyalizm, yüzbinlerce askerini yığdığı Körfez savaşının hemen sonrasında yaşanmasına rağmen Saddam'ın gerçekleştirdiği Kürt katliamında da ne hikmetse, katliamdan sonra "yetişmiş", müdahale etmiştir.

Kuzey Irak'ta bulunan tüm Kürt örgütlenmelerinin Çekiç Güç tavrı- yani tavırsızlığı- emperyalizme verilmiş **açık çektir.**

Emperyalistler arası çelişkilerden, emperyalist ülkelerle yeni-sömürgeleri arasındaki göreli çelişkilerden faydalanma ile emperyalistlerin desteğini almak için emperyalistlere dokunmamak aynı şeyler olamaz...

Kurtuluşun Yolu; Savaşı Yaymak, Devrimi Dayatmaktır

Kürt halkının yaşadığı tarihsel acılar ve tecrübeler, gerçekte burjuva-feodal, küçük-burjuva milliyetçi önderlikleri mahkum ederken, devrimci önderliğin ana çizgilerini de belirlemektedir.

İlk ana çizgi, **sorunun salt milliyet ekseninde değil, ulusal ve sınıfsal eksende** ele alınmasıdır. Tüm tecrübeler, tarih ve yaşanan süreç, milliyetçiliğin gerçek ve nihai anlamda bir çözüm olmadığını yeterince ortaya koymakta; "Kürt sorunu"nun çözümünün ancak, ulusal ve sınfsal talepleri Devrimci Halk iktidarını hedefi içinde biraraya getiren devrimci bir önderlikle mümkün olabileceğini göstermektedir. Bu, Kürt halkının isyanlar tarihinde olmayan bir yandır.

İkinci ana çizgi, devrim ekseninin **halkların birleşik mücadelesine** oturması gerektiğidir. Halkların her ülkedeki birleşik cephesinin iktidarı hedefleyen savaşıyla, gerici iktidarlar birer birer yıkılmadıkça, ne Kürt halkının ne de bölgedeki diğer halkların kurtuluşu mümkün değildir. Emperyalizm politikaları, Tür-

Diplomasiye Kurban Edilen Gerilla...
Ya da Devrimci Halk İktidarı İçin Savaş

Kürdistan'da ideolojik-politik önderlik zaafının yol açtığı en vahim sonuç, kuşkusuz, program ve söylem itibarıyla da olsa, iktidarı ya da başka deyişle bağımsızlığı hedefleyen bir rotada başlayan silahlı mücadelenin diplomasi masalarının basit bir aracı durumuna getirilmiş olmasıdır.

Bu sonuçta silahlı mücadelenin sağladığı pek çok gelişmeye rağmen milliyetçi önderliklerin kendine, halka güvensizliği vardır.

Kısa vadeli hedefler koyup bunlar gerçekleşmediğinde de umutsuzluğa kapılıp daha geri hedeflere savrulma vardır.

Ve nihayetinde emperyalizmin ve onun dünya düzeninin gücünü mutlaklaştırıp, onun dışında bir çözüm umudunu yitirme vardır.

Bu tür adımlar hep "gaçece" diye, "taktik" diye adlandırılmış ama çok geçmeden "asıl çizgi" haline gelmiştir. Barzani ve Talabani'nin gelişme çizgisinde bunlar çok açık görülebilir durumdadırlar.

Peşmergelerin, gerillaların şu anda hala sahnede bulunuşu **"zorunluluk"**tandır. Emperyalizmin ve oligarşinin bir türlü kendileriyle masaya oturmayışındandır.

Mahir Çayan'ın yıllar önce vurguladığı gibi, *"Gerilla Savaşı kavramı, kavram olarak tek başına nitelik belirleyici değildir. Merkezi otoriteye karşı mahalli mütegallibe de, düzenli birlikleri yenilmiş bir ordu da düşmanına karşı gerilla savaşı yürütebilir."* (M. Çayan, Kesintisiz Devrim 2,3, s. 310)

Örneğin, Çeçenistan'da, Bosna-Hersek'te yürütülen gerilla savaşları Barzani-Talabani peşmergelerinin savaşı da bunu ortaya koyan somut örneklerdir. Ve ekleyebiliriz ki, sınırlı bazı ulusal-demokratik haklarından fazla bir şey istemeyen, muhatap alınmak isteyen bir hareket de, muhatap almasını istediği güce karşı gerilla savaşına başvurabilir. Ama bunların hiçbiri halkın kurtuluşunu, halkın iktidarını hedeflemez.

Gerilla savaşının **devrimci muhtevası devrime ve iktidara yönelmekte** somutlaşır. Ve gerillanın devrimci savaşı, strateji ve taktiklerini, ittifaklarını ve ilişkilerini bu temelde geliştirir, Savaşı yaymak ve şiddetlendirmek gerillanın değişmez yönelimidir ve bu, kısmi hedeflere değil, asıl hedefe devrim ve iktidar hedefine tabidir.

Gerilla Devrimci Halk İktidarı'nın aracıdır. Görevi, savaşı yaygınlaştırıp ordulaşıp emperyalizme ve oligarşiye devrimi dayatmaktır. Zaten ancak bu tarz bir gerilla savaşıyla kazanılabilir.

kiye, Irak ve Suriye'deki oligarşilerin ve küçük burjuva diktatörlüklerin politikaları, bölgenin ve bu ülkelerin sosyo-ekonomik yapısı, her ülke somutunda **Kürt ve Türk halkının, Kürt, Arap ve Fars haklarının kurtuluşunu birbirine bağlamıştır.**

Her ülkenin kendi somutu içinde halkların birlikte mücadelesi sağlanamadığı sürece, diktatörlükler hükmetmeye, tüm ulusal ve sosyal kurtuluş taleplerini boğmaya devam edeceklerdir.

Milliyetçilik temelinde örgütlenen tüm bu hareketler bölge devletlerinin savaşı lokalize etmek politikası karşısında bir çözüm üretememiş, silahlı güce dayanan bir direnişin ötesine geçilmeyerek milliyetçiliğin sınırlarında tıkanıp kalınmıştır.

Tıkanmışlığın özü, kitlesel-askeri gücün doruk noktasında bile **iktidara yönelinmemesidir. Dar ulusalcı temeldeki örgütlenme** ve mevzilenme bu yönelmemenin asıl nedenidir.

Kürdistan'ın diğer parçalarındaki sayısız ayaklanmanın ve 40-50 yıllık mücadelenin geldiği noktayı ve sonucunu kısaca şöyle özetlemek mümkündür: **dünyanın bugünkü koşullarında, merkezi devletin alabildiğine güçlendirildiği çok uluslu bir devlette, milliyetçi politika ve örgütlenmelerle bir "güç" olunabilir, bir halkın baskıya, asimilasyona karşı ulusal direnişi örgütlenebilir ama iktidarı almak böyle bir savaşın ve örgütlenmenin ulaşabileceği hedeflerin uzağındadır.**

Çok çeşitli biçimlerde özgünlükler ortaya çıkabilir elbette ama emperyalizmle oligarşilerin tamamen içiçe geçtiği, merkezi devletlerle aynı sınırlar içindeki halkların kaderinin bütünüyle ortak hale geldiği koşullarda genel ve karakteristik olan budur.

Tıkanıklığın gösterdiği bir başka sonuç, sorunun yalnızca faşizmin, gerici iktidarların karşısına **askeri bir güç** koyma sorunu olmadığıdır. Bu bir direniş hareketi için yetebilir ama **iktidar için** yetmez.

Oligarşinin Kürtleri tecrit, kitleleri göçettirme ve silahlı savaşı belli bir bölgede sıkıştırma politikaları karşısında milliyetçi önderlikler, doğru politikalar ve etkili taktiklerle cevap verememişler, tersine yanlış adımlarla, egemen devletlerin bu noktalarda belli başarılar elde etmesinin yolu açılmıştır.

Milliyetçi önderlikler, Kürt halkını ezen, sömüren, parçalayan bölge devletlerinin silahlı mücadeleyi lokalize etme politikalarına, halkların güç ve mücadele birliğini geliştirme temelinde bir cevap aramak yerine; yine milliyetçi, yine pragmatist ve yine iktidarı değil uzlaşmayı, icazeti hedef alan bir tavır geliştirmişlerdir. Ama bu "taktik" silahlı savaşın, kurtuluşun gelişmesine hizmet etmediği gibi, hemen her ülkede şovenizm ve "Kürtleri tecrit" politikasına malzeme haline gelmiştir.

İçinde bulunduğu ülke halklarına ve ülkenin devrimine sırt çeviren önderlikler, sonuçta kendilerini, emperyalizme yakınlaşma, "masaya oturma" zorunluluğuyla karşı karşıya bulmuştur.

Gelinen noktada milliyetçi önderliklerin gündeminde olan "Kürt sorunu"nun emperyalizmin denetiminde "çözüm"üdür. Bu yüzden hepsi bir biçimde emperyalizme çağrı yapıp durmaktadırlar.

Kısmi savaş, kısmi örgütlenme, "kısmi çözüm"ü getirmiştir.

Ki bu da, biliniyor ki, çözüm değildir. Bağımsızlık, özgürlük, sömürüden kurtuluş yoktur bu çözümün içinde.

Devrimsiz çözüm yok! Bilinenin görülenin ve bir kez daha kanıtlananın özeti budur.

Kurtuluş Yolu; "Sınırlı" Değil, Devrimci Savaş; Milliyetçi Değil Devrimci Önderlik!

Kürt halkını örgütlenmede ve savaşta yalnızlığa mahkum etmek, "Kürt Sorunu"nun çözümünü de "düzen içi" çözümlere -yani çözümsüzlüğe- mahkum etmek anlamına gelmiştir.

Kürt halkının birlikte savaşabileceği -ve zaten savaşan- halklar vardır. Bu halkların ortak talepleri ve en önemlisi ortak bir düşmanları vardır. Devrimci önderlik herşeyden önce bu halkların birlikte örgütlenmesini, birlikte savaşmasının adıdır.

Kürt halkı, 50 yıldır burjuva küçük-burjuva önderliklerin kendisine sunduğu milliyetçi ufku aşacaktır. Çünkü bu ufuk onun dünyasını daraltmakta ve sömürü-zulmü-ulusal baskı zincirinin uzamasına neden olup, kurtuluşu geciktirmektedir. İsyanları, katliamların, trajedilerin onlarca kez tekrarına karşın bu ufkun aşılamamış olması devrimci bir alternatifin yokluğu koşullarındadır.

Onlarca yıldır sınırsız baskılar ve acılar yaşayan, yerinden yurdundan olan, ayaklanmalara gerillaya, birlerce şehit veren Kürt halkının "barış" , "diyalog" politikalarına Kuzey Irak'ta olduğu gibi burjuva-feodal önderliğin "otonomi" ve benzeri çözümlerine bugün gösterdiği ilgi, geçicidir.

Milliyetçi önderliklerin bu çizgisi "dökülen kan", "insan hakları" söylemleri üzerinde şekillenip, giderek kendini "barış" talebiyle, özerklikle, hatta ulusal birkaç hak kırıntısıyla sınırlayan bir zemine oturmaktadır. Ve bu zeminde Kürt yoksullarının gerçek talepleri Kürt halkının gerçek ulusal kurtuluş talebi yoktur. Devrimci bir önderlik bugün, bu taleplerin ve bu taleplerin sahibi olan yoksul Kürt köylülüğünün kucaklanmasında somutlanacaktır.

Kürt halkının onyıllardır burjuva, küçük-burjuva milliyetçi önderliklerle gelebileceği yer herkesin gözleri önündedir. Milliyetçi önderliklerin Kürt halkını getirip bıraktığı yer emperyalistlerden yardım istemektir, saldırılar karşısında emperyalizme ya da bölge devletlerine sığınmaktır. Onlarca yıllık isyan ve gerilla savaşı bu noktada kaldığında, bu onca acının, özverinin, kahramanlığın hiçlenmesidir. Kürt halkının isyanı, gerilla savaşı bu noktada kalmamalı, dönüşerek, değişerek, devrimcileşerek, devrimci bir önderlikle, kardeş halklarla birleşerek devam etmelidir. Ta ki devrime, ta ki kendi iktidarına kadar!...

GERÇEKÇİLİK VE "GERÇEK"TEN ÇIKARILAN SONUÇ

Kurtuluş
28 Eylül 1996
Sayı: 9

Bir zamanlar bir "Beş Parçacılar" vardı. Savunduklarının özü, Kürdistan'ın tüm parçalarında tek bir örgütlülük çatısı altında bir mücadele ve tüm parçalarda eş zamanlı, "birlikte" kurtuluştu. Hayatta en ufak bir karşılığı yoktu bu teorinin. Tutmadı. Böyle bir düşünce daha sonra başkaları tarafından da en azından tam bu haliyle savunulmadı.

Ancak Kürt sorunu özelinde milliyetçi çizgi ağırlığını korudu. Kimse "beş parçacılığı" savunmuyordu ama diğer halklarla birlik temelinde bir politikayı da savunan olmadı. Aslında bu daha baştan onlar açısından bir açmaz oluşturuyordu: Hemen tüm Kürt örgütlenmeleri, nihai anlamda "Birleşik Kürdistan" deseler de esas olarak içinde bulundukları ülkedeki Kürdistan parçasının kurtuluşu çerçevesinde mücadele ediyor, buna göre örgütleniyorlardı. Yani aslında ne içinde bulunulan ülke halkıyla ittifak sözkonusuydu, ne de tüm Kürt halkının ittifakı. Bu baştan kendini açık bir güçsüzlüğe, çözümsüzlüğe mahkum etmekti oysa. Nitekim Kürdistan'ın hemen her parçasında gelişen süreç de bunu gösterdi.

Bugün Kuzey Irak somutundaki gelişmeler, Kürt halkının kurtuluşu ve Kürdistan'ın bağımsızlığı sorununun hangi noktalar temelinde şekillendiğini, bu şekillenmeyle hangi sonuçların alınabildiğini ve nasıl şekillenmesi gerektiğini görmek için açık bir vesile olmuştur. Kendini bölge halklarından, Kürdistan'ın parçalarının içinde yeraldığı ülke halklarından koparan milliyetçilik temelindeki bir Kürt örgütlenmesi, politik askeri açmazlarla karşı karşıya kalmaktan kaçınamıyor. Bu çizgi değiştirilmediği, milliyetçilik esas alınmaya devam edildiği sürece de milliyetçiliğin kaçınılmaz sonucu olan pragmatizm, onları Kürdistan'ı bölüp parçalayan bölge devletleriyle "ittifak" yapma gibi bir kapana sıkıştırıyor.

KDP'nin, KYB'nin, PKK'nin ve diğer Kürt örgütlenmelerinin çıkış noktasında feodalizme karşı tavır, sosyalizmi savunup savunmama gibi pek çok farklılık vardır; ama bir aynılık vardır ki, o bugün karşı karşıya oldukları sorunların, Kuzey Irak'taki istikrarsız, güvensiz durumun da adeta açıklaması gibidir. Bu aynılık bulundukları ülkelerin halkları karşısındaki tutumlarıdır. Gerek KDP, KYB olsun, gerekse de PKK olsun, çıkışlarından bu yana, sürecin hiçbir aşamasında içinde bulundukları ülkenin halklarıyla doğrudan, açık bir ittifak ve birleşme politikası, pratiği içinde olmamışlardır. Bu mantığın geçmişe uzanan kökünü ve "teori"sini örneğin PKK'nin **"Kuruluş Bildirisi"** adıyla yayınladıkları kitapta bulabiliriz.

Bu kitapta Kürdistan Devrimi'nin ittifakları birincil ve ikincil diye ayrılıyor. Birincil ittifaklar olarak gençlik, aydın tabaka ve devamında kent küçük burjuvazisiyle, diğer milli güçler sayılıyor. İkincil ittifaklar ise kendi içinde "üç halka"ya ayrılıyor.

"Birinci halka Kürdistan'ın diğer parçalarındaki yurtsever hareketlerle ittifakı, ikinci halka Kürdistan'ı sömürgeleştiren ülkelerin devrimci hareketleriyle ittifakı, üçüncü halka sosyalist ülkeler, ulusal kurtuluş hareketleri, gelişmiş kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı hareketi ve tüm ilerici insanlık ile kurulacak ittifakları içerir."

Evet, bulunulan ülkedeki devrimci güçler (ve diğer halkları) ikincil ittifakları, ikinci halkasında sayıldığında açmazlar kaçınılmaz oluyor. Yine aynı kitapta "bağımsız devlet" meselesine ilişkin şöyle bir belirleme yer alıyor:

"Bağımsız devlet, günün şartlarında tek doğru, doğru olduğu için de devrimci bir tez olup, diğer tezler ve çözüm yolları devlet sınırlarına dokunmadığı için reformist, reformist olduğu için de gerici tezlerdir."

Asıl ölçü ne olmalı? Mevcut devlet sınırlarına dokunup dokunmamak mı? Yoksa mevcut düzene dokunup dokunmamak mı? Sorunun canalıcı noktası burasıdır. Mevcut düzene dokunmadığınız sürece mevcut sınırları değiştirmişsiniz ne olacak? Alın işte, bugün Kuzey Irak'ta ABD'nin denetim ve gözetiminde bir Kürt devleti kurulduğunu düşünün. Mevcut sınır değişmiş oluyor; peki bu Kürt halkı açısından bir çözüm mü olacak, kurtuluş mu olacak?

Emperyalistler ya da işbirlikçi egemen sınıflar tarafından çizilen sınırları mutlaklaştırmak elbette doğru değildir. Ve elbette tek bir Kürdistan'ın savunulması da doğrudur. Ancak sorun bir yerde buna nasıl ulaşılabileceğidir.

Bu işgalci, ilhakçı ülkelerdeki egemen sınıf iktidarları devrilmeden bu yol açılabilir mi? Peki bu iktidarlar, içinde bulunulan ülkelerin halklarıyla birlikte mücadele etmeden devrilebilir mi?

Hayır. Bağımsız bir Kürdistan'ın yolu, ancak bu egemen devletler yıkılarak açılabilir. Ve bu egemen devletlerin iktidarları da, bu ülke halklarının birliği olmaksızın yıkılamaz. Bu ülke halklarıyla birlik yapılmadığında, birlikte örgütlenip birlikte savaşılmadığında, geriye ancak bölge devletlerinin veya emperyalizmin icazetindeki çözümler kalmaktadır. Bugün hemen herkes bu gerçeği görmüş, şöyle ya da böyle bu gerçeği kabul etmektedir.

PKK'nin bugün söyledikleri, Türkiye'ye dönük "pratik adımları" esasta bu gerçeğin görülmesinin sonuçlarıdır. Bugün "Türk halkıyla ittifak", "Türkiye tarafında savaşı yaygınlaştırmak", "ortak muhalefet örgütleri oluşturmak" vb. PKK'nin gündemine ve söylemine dünden çok daha fazla girmiştir.

Bugün Barzani de diyor ki; *"Ben gerçekçi bir insanım. İran, Irak, Türkiye ve Suriye karşı çıktığı sürece Kuzey Irak'ta bir Kürt devleti kurulamaz."*

Evet, Barzani gerçeği bir ucundan görüyor. Elbette burada sorun, gerçeği görmek kadar, o gerçekten ne sonuç çıkarıldığıdır.

Barzani bu gerçeği görüyor ve bu gerçek karşısında bu ülkelere karşı savaş yerine, bağımsız Kürdistan isteğinden de, bir devlet isteğinden de vazgeçiyor.

PKK de gördüğü gerçeğin karşısında, bir yandan taleplerini ve hedeflerini bölge devletleri, oligarşi ve emperyalizm için "daha kabul edilebilir" bir noktaya çekerken, diğer yandan da Türkiye devrimini de "üstlenme" gibi bir çıkışla sorunu çözmeye çalışmış ve çalışmaktadır. Ancak sunidir. Bunun için kurulan-kurdurulan örgütlenmelerin durumu ortadadır. Bu gerçekten çıkarılması gereken sonuç; Türkiye halklarıyla, onun örgütlülükleriyle gerçek bir ittifak ve Türkiye oligarşisiyle uzlaşmaz bir savaştır. Çözüm buradadır.

BUCAKLAR VE KURTULUŞ

Kurtuluş
16 Kasım 1996
Sayı: 6

Sedat Bucak... Susurluk kazası onun ismini bir kez daha öne çıkardı. Bir DYP milletvekili... Aşiret reisi.... Korucu başı... Toprak ağası... Ya da bunların daha toplam bir ifadesi olarak bir "savaş ağası"...

Susurluk kazası Türkiye'nin gündemine devletin mafyalaşmasını, burjuva basında siyaset-polis-mafya üçgeni diye ifade edilen ama gerçekte kontrgerilla denen şeyden başka bir şey olmayan örgütlenmeyi getirmiştir. Ama Susurluk'un gündeme getirmesi gereken şeylerden biri de Kürdistan'daki "Bucak"lar gerçeğidir. Bucaklar gerçeği Kürdistan'daki toprak ağalığı meselesidir.

Bucak'lar 80'den önce de Kürt halkının ulusal kurtuluşunun önüne dikildi. Saldırılar, katliamlar yaptı, işkenceler uyguladı... 12 Eylül'den sonra Bucak aşiretinin silahlı adamları cuntayla "pürüz"ler yaşadılar. Kürt halkının mücadelesi yeniden yükseldiğinde "pürüz" giderildi. Bucak'lar 93'de Ağar'la anlaşıp aşiret olarak korucu oldular. Artık doğrudan devletin silahıyla dikileceklerdi ulusal kurtuluşun karşısına.

Toprak ağalığı, tekelci burjuvazinin cuntalarla oligarşi içinde bir adım daha öne çıktığı zamanlarda gündeme getirilip sonra yine unutulan bir mesele, toprak reformu meselesi. '23'lerden itibaren onlarca kez gündeme gelmiş, ancak hiçbirinde de böyle bir reform olmamıştır. Tekelci burjuvaziyle toprak ağalarının, tefeci tüccarlarının ittifakı olan oligarşik yapı bütün bu süreçler boyunca bileşimini korumuştur.

Bütün bu süreç içinde kırda çeşitli çözülmeler yaşanmış, ancak toprak ağalığı çözülememiştir. Çözülmediğinin en iyi göstergelerinden biri her dönem gerek TBMM'de, gerekse de örneğin cuntanın oluşturduğu Danışma Meclisi gibi organlarda toprak ağalarının temsilinin hep bir biçimiyle sağlanmış olmasıdır. Kamran İnan'lar, Bucak'lar oraya toprak ağalarının temsilcisi olarak gelmektedirler.

Tarımın istihdam edildiği nüfus 1960'da % 75 iken, bu oran 1970'de % 66'ya, 1980'de % 58'e düşmüştür. 1990'larda bu rakamın % 50 civarında olduğu tahmin edilmektedir.

Kırda nüfus azalmıştır, mantıken herkese düşebilecek toprak artmış olmalıydı. Ama öyle olmadı, aynı süreçte kırsal alandaki topraksız köylü oranı da aşağı yukarı ikiye katlanmıştır. 1950'de % 14,5 olan topraksız köylü oranı, 1980'de % 31'e çıkmıştır. Kürdistan'da bu oran 1980 rakamlarıyla % 45'in üstüne ulaşmıştır.

Topraksızlaşma 80'li ve 90'lı yıllar boyunca da sürmüştür. "Toprak reformu"

adı altında dağıtılan topraklar da toprak ağalarını büyütmekten, güçlendirmekten başka bir sonuç vermemiştir. GAP, toprak ağalarını topraklarını büyütmeye yöneltirken, tekelci burjuvazi de büyük ölçüde toprak sahibi olmuştur.

Toprak ağalığı gerçekte Ege'den Akdeniz'e kadar ülkemizin pek çok yerinde şu ya da bu ölçüde var kuşkusuz. Kürdistan'dakiler dahil kimileri büyük ölçüde kapitalist ilişkiler içine girmişlerdir. Ama yine ve hala toprak ağasıdırlar. Feodal yapının korunması, halkın kurtuluşunun karşısında neredeyse özel bir politika durumundadır. İşte bu yüzdendir ki, Kürt halkının kurtuluşu toprak ağalarına da karşı savaşılmaksızın mümkün değildir.

Bucak'lar, Bucak'lar gibi onlarca aşiret ve ağa, halkın kurtuluşunun önündeki engellerdir. Bu son derece açıktır. Bunlar arasındaki çelişkilerden yararlanmak falan son derce talidir ve aslında bugün böyle bir şey pek de söz konusu değildir. En fazla tarafsızlaştırılmalarından sözedilebilir. Ayıdan post olmazsa, toprak ağasından da dost olmaz. Kürt halkının çıkarlarıyla toprak ağalarının çıkarları birbirinin tam zıddıdır.

Toprak ağalarına karşı sınıfsal temelde bir mücadele PKK önerliğindeki mücadelenin aksayan hatta olmayan ayağıdır. Bu ulusal sınırlılığın doğal sonucudur. Bucak olayı çok açık ortaya koyuyor ki, toprak ağalığı zaten çoktan savaş ağalığına dönüşmüştür; toprak ağaları hem askeri, hem politik bir hedef halindedir. Kürt halkı toprak ağalığını yerle bir etmeden kurtuluşunu kazanamaz. Savaş içinde özellikle orta büyüklükteki toprak ağalarını "tarafsızlaştırma" politikası izlemek belki başvurulabilir bir yöntemdir; ancak bu hiç bir zaman sınıfsal çelişkiyi örten bir işlev görmemelidir.

Bugün toprak ağalığına karşı ne pratik olarak savaşın içinde bir yönelim vardır, ne de Kürt halkında toprak ağalığına karşı böyle bir bilinç ve öfke yaratılmıştır. Oysa kurtuluş için bu vazgeçilmezdir.

Kurtuluş, kendi topraklarında özgürce ve sömürülmeden yaşayabilmek demektir. Sömürünün sürdüğü yerde zaten gerçek anlamda bir özgürlük de yoktur. Toprak ağalığı, aşiret reisleri ve aşiret yapısının kendisi, özgürlüğün de, kurtuluşun da en büyük düşmanlarındandır. Bu düşmana karşı savaşmak zorundayız.

HALKLARIN KARDEŞLİĞİNİ "SUSURLUK'TAKİ DEVLETTEN HESAP SORALIM" ÇİZGİSİNDE PEKİŞTİREBİLİRİZ

Kurtuluş
30 Kasım 1996
Sayı: 8

Açığa çıkan tüm hukuksuzluğa, pisliğe rağmen, her türlü hukuksuzluk ve pislik, **"devletin bekası"** adına savunulmaya, **"ne yapıldıysa bölücülere, teröristlere karşı yapıldı"** denilerek **"mazur"** gösterilmeye çalışılıyor. Kontrgerillaya karşı açığa çıkan tepki, şovenizmle boğulmaya ya da en azından yumuşatılmaya çalışılıyor. Susurluk'ta açığa çıkan devlet, toplumsal muhalefet cephesini genişletirken, iktidardakilerin ve kontrgerilla politikalarının uygulayıcılarının toplumsal tabanlarını da iyice daralttı. Adeta tecrit oldular. Şovenist bir propagandayla MHP'de, BBP'de örgütlenen faşist tabanı kitle desteği olarak kullanmaya çalışmaları, katilliği, uyuşturucu müptelalığı bunca ayyuka çıkmışken "Çatlı'yı savunma"ya çalışmaları da bu çaresizliklerinin ürünüdür.

İşte bu noktada açığa çıkan tüm bu pisliğin, hukuszuluğun, cinayetlerin karşısına halkların birlikteliğiyle çıkmak Kontrgerilla devletine karşı mücadele özellikle de bugünkü güncellik açısından Türk ve Kürt halklarının birlikte mücadelesini sağlayıp buna vurgu yapmak daha özel bir önem ve anlam taşıyor.

Elbette bu birlikteliğin yalnızca propagandif açıdan değil, halklarımızın demokratik mücadelesi açısından da, nihai kurtuluş mücadelesi açısından da büyük önemi vardır.

Halklarımızın birleşik ve demokratik mücadelesi açısından çok daha net bir zemin vardır bugün. Kürt ve Türk halkı adalet, özgürlük, eşitlik, söz ve karar hakkı, örgütlenme hakkı, ulusal haklar, bağımsızlık ve demokrasi talepleri temelinde birlikteliklerini geliştirip pekiştirebilirler.

Yaşanan gelişmeler "barış sorunu"nu mu, "kirli savaş" söylemini mi başa alacağız türünden tartışmaları bir anlamda geride bırakmıştır. "Susurluk'taki devletten hesap sormak" tüm bunları içerdiği gibi, daha fazlası için de halklarımızın önünü açacak bir muhtevaya sahiptir. HADEP'ten diğer Kürt ulusal çevrelerine kadar pek çoğunun söyleminde zaman zaman **"Demokratik Türkiye"** vurgusu yapıldı. Kürt halkının ulusal hakları ve kurtuluşu açısından eğer ki buna gerçekten inanıyorsak, bunun mücadelesini bugün ve birlikte öne çıkarabiliriz.

Susurluk'taki Devlete karşı demokratik talepler çerçevesinde bir mücadele, tüm devrimci demokrat, yurtsever örgütlülüklerin, çeşitli sınıf ve katmanlardan halk kesimlerinin birlikteliği açısından uygun bir ortamı açığa çıkardığı gibi, aynı uygunluk halklar nezdinde de sözkonusudur. HADEP ve diğer Kürt ulusal çevreler, bu zeminde düşünmeli ve hareket etmelidir.

Karşımızda Türk ve Kürt halkının kanını döken, canına kesteden, geleceğini karanlığa boğmaya çalışan hain bir yapı var. Adı kontrgerilladır. Devlettir.

Kontrgerillada karşımıza çıkan oligarşik ittifakın tam kendisidir. Bu hain yapının "ulusal" kökeninin Türk ya da Kürt olmasının fazlaca bir önemi yoktur.

Bu yapının içinde "Türk" tekelci burjuvazisiyle "Kürt" ağalar, "Kürt" itirafçılar "Türk" itirafçılar ve faşist katiller yanyana gelmiş-getirilmişlerdir. Hem de bunlar kilit bir role sahiptirler. Ama hainlerin ulusal kimliği de olmaz bir yerde.

Fakat sorun bu hain yapının "ulusal" kimliğini tesbit etmekten, ona ne denileceğinden çok ne yapılacağıdır. Tüm bu olup bitinler sadece Türklerin sorunu gibi algılanamaz. Kontrgerillada karşımıza **oligarşik ittifakın ta kendisi** çıkıyor. **Kontrgerillaya karşı mücadele de bu ittifaka karşı mücadelenin doğrudan kendisi halindedir. Bu ise Türk, Kürt tüm ulus ve milliyetlerden halkımızın kurtuluş savaşıdır.**

Kontrgerillanın bir bütün olarak politikaları belirleyen, bunların her düzeyde yürütülmesini ve doğrudan uygulanmasını da üstlenen bir yapıya dönüşmesi; kontrgerilla hukukunun oligarşinin kendi yasalarını da çiğneyen bir düzenlemeye dönüşmesi, bütün bunların temelde iki kaynağı vardır; Kürt ulusal mücadelesi ve ülke genelinde devrimci mücadelenin gelişimi. Pekçok çevrenin 12 Temmuz 91'de Devrimci Sol'a yönelik operasyonu ve Vedat Aydın'ın katledilmesini, cenazesindeki saldırıyı **"iç savaşın başlangıcı", "halklarımıza karşı açık bir savaş ilanı"** olarak değerlendirmesi boşuna ya da tesadüfü değildir.

Bu oligarşinin açtığı savaşın tüm Türkiye halklarına karşı açıldığının da simgesel bir ifadesi olarak görülebilir. Çıkartılması gereken sonuç da var: Tüm Türkiye halklarının oligarşinin bu savaş ilanını birlikte cevaplaması.

Hele ki bugünkü güncellik açısından düşünelim; devletin, kontrgerillanın iyice teşhir olması karşısında sarıldığı demagoji nedir? ***"Evet yasadışı işler yapıldı ama bunlar Asala'ya, PKK'ye, Dev-Sol'a karşı yapıldı..."*** Kontrgerilla kamuoyu karşısında bütün savunmasını bunun üzerine oturtmuş durumdadır. Bu demagojiyi açığa çıkarmanın, etkisizleştirmenin en kesin ve kestirme yolu ise **Kürt, Türk tüm halk güçlerinin birlikteliğidir**. Ortak talepler çerçevesinde örülmüş mücadelesidir.

Bütün Kürt ulusal güçler, ülkede, yurtdışında halklarımızın demokratik talepleri doğrultusundaki mücadelesine katılmalı, birlikler, ittifaklar konusunda bugüne kadar yaşanan sorunlar, tıkanıklıklar bu somutluk içinde aşılmalıdır. **Bu demokratik talepler Kürt ve Türk halklarının asgari müştereklerididir.** Bu mücadele gerek örgütlü Kürt ulusal güçler açısından, gerekse de Kürt ve Türk halkları açısından her türlü birlikteliğin, ittifakın asgari müştereklerini ifade etmektedir. Bu talepler barışı ve halkların kardeşliğini de sağlar ve güvence altına alır.

Susurluk'taki "kaza", oligarşinin Kürdistan'da yürüttüğü savaşın gerçek yüzünü, hukuksuzluğunu, hangi çıkarlar için kullanıldığını, bugüne kadar görülmedik bir açıklıkta ortaya çıkardı ve geniş kitleler tarafından görülmesini sağladı. Bu, halklarımızın önyargılardan, şovenist duygulardan uzak biraraya gelmesi açısından son yıllardaki en olumlu havanın oluşmasını da beraberinde getirdi. Şimdi devrimci, yurtsever tüm güçlere düşen bu olumluluğu bir ortak mücadele gücüne dönüştürmektir. Şovenist barikatlarda açılan gedikten yararlanıp bu barikatları tümden devirmektir.

Devrimci, yurtsever güçlerin halklarımızın kardeşliği ve birlikte mücadelesi açısından güncel görevi bu noktada somutlanıyor.

SORULACAK HESAP ORTAKTIR

Halk İçin Kurtuluş
7 Aralık 1996
Sayı: 9

Bugünlerde pek çok yazıya, söze Susurluk diye başlıyoruz. Ama gerçekten de Susurluk, pek çok şeyi öylesine çarpıcı bir şekilde ortaya koymuştur ki, bunlar bir yerde bugüne değin söylene gelen her şeyin tekrarı için, bu yeni göstergelerin ışığında onların tekrar gözden geçirilip tartışılması için bir vesile oluşturmaktadır.

Devlete, devletin yapısına ilişkin belirlemeler belki de bu tartışmanın en öne çıkan yanıdır. Ancak ötesi de vardır ve bu öteye de mutlaka geçilmelidir. Karşımızda halklarımıza yönelik savaşı, tabiri caizse Edirne'den Kars'a kadar yayan bir düşman vardır. Bu yalnızca coğrafi bir yaygınlık değildir. Bu, aynı zamanda tüm ulus ve milliyetlerden halkları karşısına alan bir karşı-devrimci savaştır.

Katilin Türk'ü, Kürt'ü yok. Katilin kimliğinde kontrgerilla yazıyor; özel tim yazıyor, korucu yazıyor, itirafçı yazıyor. **Katledilenin kimliği** de esasında yalnızca Kürt, Türk değil; katledilenlerin kimliğinde devrimci yazıyor, yurtsever yazıyor, halk yazıyor.

Elbette çıkarılacak sonuçlar, dersler var; halklarımızın mücadele içindeki somut, geniş birlikteliğini sağlayamayışımız, devletin niteliğinin, katliamcı yüzünün, hukuk dışılığının böylesine açığa çıktığı bir noktada bile, kontrgerillanın hala şovenizme sarılıp kitlelerin bir kesimini bu olay karşısında en azından nötrleştirme politikalarını sürdürebilmesine uygun bir alan bırakıyor.

Çıkarılacak sonuç, halklarımızın birliği, çok çeşitli düzeylerdeki ittifakı ve kardeşliği sorununda genel geçer sözlerden öte çok daha somut ve pratik adımlar atmamız gerektiğidir.

Çıkarılacak sonuçlar üslubumuza, kullandığımız kavramlara kadar genişletilebilmelidir. Elbette sorun şimdi kalkıp örneğin **"sömürgecilik"** tartışmaları yapmak değildir. Ama mücadele ve örgütlenmenin çok daha somut sorunları açısından önem taşıyan bazı şeyler yine de ister istemez tartışılacaktır. **"Türk özel savaşı"** deniliyordu örneğin. Ne kadar doğru bu kavram? Halklarımızın kurtuluş savaşının önümüze koyduğu görevler açısından ne kadar uygun ve ne kadar yeterli? Evet, devleti belirleyen egemen-ezen ulusu tanımlamada "Türk" denilmesi, belli durumlarda kurumların bu sıfatla anılması teorik olarak yanlış değildir. Ama işte o özel savaşı yürüten ittifak Susurluk'ta kendini tüm çıplaklığıyla göstermiştir ki, zalimler Türk, Kürt demeden bir araya gelmişlerdir.

Örneğin bu tanımlama Kürt egemenlerinin Türkiye halklarına karşı yürütülen savaştaki rolünü yeterince ortaya koyuyor mu?

Örneğin bu kavramın savaşı soyut anlamda bir Türk-Kürt savaşı olarak yansıtma gibi bir dezavantajı yok mu?

Susurluk bu tür tanımlamaların temelinin zayıflığını ve bunun da ötesinde halkların kardeşliği ve mücadele birliği açısından ilerletici olmadığını da bir anlamda ortaya koymuştur.

Ortak düşman sözü ve vurgusu belki de beraberinde **ortak mücadele ve ortak örgütlenmeyi** de çağrıştırdığı için bugüne kadar Kürt yurtsever çevrelerinde pek tercih edilen bir tanım değildi. Ama mademki bugün herkes şu veya bu biçimde birlikten söz ediyor, **bunu artık daha sık ve daha net** kullanmak da gerekir.

Daha önce gerek HEP gerekse de HADEP, kuruluşlarında bir **"Türkiye partisi"** olduklarını, onu amaçladıklarını belirtmişlerdi. Bu esasında çok açık bir zorunluluğun, hayatın dayatmasının, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı gerçeğinin sonucuydu. Farklı biçimlerde bugün aynı şeyi PKK önderliği PKK için telaffuz etmektedir. Ancak HEP'in, HADEP'in bu iddiasının hayatın içinde niye karşılığını bulmadığını sorgulamadan kurulmuş veya kurulabilecek yasal bir "Kürt" partisinin de, PKK'nin da iddia ve niyeti havada kalır. Bu tür suni zorlamalar yerine gerçekten "Türkiye Partisi" olabilmeyi sağlayacak bir ittifak anlayışına gelmek gerekir. Niyet ya da propagandif söylemler yeterli değildir. Halkların kardeşliği ve ittifakını adım adım örmek gerekmektedir. Her adımımızla, eylemimizle bu savaş Türkle Kürdün savaşı değil, bu savaş Türk ve Kürt halkının milliyetsiz, vatan hainlerine, halklarımıza zulüm uygulayanlara karşı ORTAK savaşıdır diyebilmeliyiz.

Gerek halklar nezdinde, gerekse de Kürt halkının ya da Türk ve Kürt halkının temsilcisi olma iddiasındaki devrimci, yurtsever örgütler düzeyinde yakın geçmiş olumlusuyla, olumsuzuyla üzerinde durulması gereken bir tarihtir.

Düşünün, Cizre'de insanlar yürüyor, Zonguldak direnişini desteklemek için yürüyorlar... Zonguldak-Botan sloganları atılıyor... İstanbul'da Lice'nin yakılıp yıkılmasına karşı gösteriler örgütleniyor... Kuşkusuz büyük yetersizlikler de var bu geçmişte. Bu yetersizliklerin olduğu koşullarda daha etkili olan şartlanmışlıklar, önyargılar var. Yanlış eylem çizgisinin bu noktada yol açtığı tahribatlar var. Ama olumluluklar da var.

Nereden tutacağız, neyi öne çıkaracağız? Yakalamamız, öne çıkarmamız gereken halka belli. Ancak bir sorun daha var; bütün bunları, yalnızca dıştan bir destek sorunu olarak mı görüp algılayacağız?

Böyle yaparsak yanlış yaparız.

Böyle yaparsak halklarımızın kurtuluşunu kendi ellerimizle geciktirmiş oluruz.

Böyle yaparsak, kendimizi, oligarşi karşısında kendi ellerimizle güçsüzleştirmiş oluruz.

Düşünün, bin operasyon yaptık diyor kontrgerilla şefi. Nerede, nasıl, kime karşı yapıldı bu operasyonlar? 500'ü İstanbul'da, Ankara'da, Adana'daysa, 500'ü Kürdistan'da bu operasyonların. **Nasıl olacak şimdi? Herkes kendi hesabını mı soracak? İstanbul'da kaybedilen bir devrimcinin hesabı, Batman'da kaçırılıp katledilen bir yurtseverin hesabından ayrı mı tutulacak?**

Evet, her şey bir yana bu bin operasyonun hesabını birlikte sormak duru-

mundayız.

Bugün demokratik alanda birlikteliği sağlamak açısından hiçbir engel yoktur. Ama tersine büyük bir zorunluluk vardır.

Bu noktada kuşkusuz HADEP'e büyük iş düşmektedir. HADEP daha geniş bir ittifaklar politikası geliştirerek, keza kongre sonrası gelişen içe kapanıklığı kırarak bu süreçte üzerine düşeni yerine getirebilir.

Programatik tartışmalar, hatta kavramlara ilişkin tartışmalar böyle bir birlikteliğin önüne geçmemek durumundadır. Adalet, özgürlük ve ulusal haklar talepleri temelinde, ya da örneğin, hepsi bir yana "Bin operasyonun suçlularından hesap sorma" temelinde bir araya gelinebilir.

İsteyelim. Birlikte hesap sormamız gereken bunca şey varken kardeşliğimiz birliğimiz engel tanımaz.

MASA

Halk İçin Kurtuluş
18 Ocak 1997
Sayı: 14

Ağrı'da bir masa... Etrafında Başbakan, bakanlar, yardımcıları... Masada bir de Kürt halkı var aslında. Fiili olarak o da orada. Çünkü bakanlar Kürt halkını tartışıyor; resmi açıklamaya göre tartışılan Kürt halkının sorunlarını çözmek... Kürt halkının o masanın asıl tartışma konusu olduğu doğru, ama gerçekte tartışılan Kürt halkının sorununun çözümü değil, Kürt halkının sorunları temelinde geliştirdiği mücadelenin "çözülmesi!". Yani nasıl yapar, eder bu ayağa kalkışı durdurabiliriz?

Kürt halkı Ağrı'da oligarşinin hükümetlerinin yeni bir şovunu daha seyretti. Her şey '91'de kurulan DYP-SHP hükümetinin Kürdistan'da yaptığı Bakanlar Kurulu toplantısını hatırlatıyordu. Yalnız yer değişikti. O gün yer Diyarbakır'dı. Bugün Ağrı.

O gün toplantı, SHP'nin Kürt halkından aldığı oylar karşısında yarattığı beklentilere cevap olsun diye yapılmıştı. Bugün ise iktidar olunca Kürdistan'da da kontrgerillanın politikalarını aynen sürdüren RP'nin yüzünü gizlemek için yapılıyor. Yani kısacası, masada değişik partiler de olsa, kurulan sonuçta bir oyalamaca masası olmaktan öteye geçmiyor hiç. Masada düzen partileri olduğu sürece de farklı bir rol üstlenmesi söz konusu değil

Lice'de bir masa... Lice halkı yetkililerle görüşmek istiyor. Muhatap alınmıyor. Bir heyet o masada ilçedeki yetkililerle görüşme yapmaya gidiyor. Ama masa yine boş kalıyor. Oligarşinin ilçedeki temsilcisi olan yüzbaşı evlere yönelik operasyonları ve Lice'ye gelen heyetin terörize edilmesini yönetiyor. Görüşmeye gelen heyetten KESK yöneticisi yumruklanıyor... Ağrı'daki masada vaatler yağdırılan Kürt halkı burada zorla, terörle koruculuğa zorlanıyor. Onun isteklerine burada verilen cevap terör.

Ortadoğu'da bir masa... Masanın iki ucu da dolu. Fiilen de resmen de muhataplar masada, Arafat ve Netanyahu oturuyor masada... Netanyahu El Halil'den çekilmeyeceğini açıklıyor ve Arafat'tan kendi içindeki teröristlere -Hizbullah bombacılarına karşı- önlem almasını istiyor. Arafat ise halkı karşısında zor durumda olduğunu, bu toplantıdan hiç değilse halkının öfkesini yatıştıracak bir sonuçla çıkması gerektiğini tartışıyor. Artık çaresiz. Artık alternatifsiz. Artık teslim olmuş bir komutan o. O yüzden masanın karşısında oturanın verdiği kadarıyla yetinmek zorunda.

Türkiye'ye, Türkiye Kürdistanı'na dönüyoruz yeniden.

Bu yıl, yani **"97'de masaya oturulacak"** diyor kimileri. Masaya kırk türlü oturulabilir. Ve masaya oturanlar da çok çeşitli olabilir. Bu yüzden masaya oturmaktan söz etmenin anlamı belirsizdir. Nasıl bir masa, hangi koşullarda, hangi muhataplarla? Bunu geçen yıl da söylemişlerdi esasında. Dünyayı çok iyi tahlil ettiği,

uluslararası politikayı iyi bildiği iddiasındakiler, geçen yıl da, Türkiye'nin 96'da artık bu "kirli savaşı" daha fazla sürdüremeyeceği, Avrupa'nın ve ABD'nin baskılarına karşı daha fazla direnemeyeceği tahlilleri yapıp **"96'nın gündeminde masa var"** diyorlardı. Olmadı. O masa kurulmadı. Ama "illa masa" diyenler için dert değildi. '96'da olmazsa, '97'de olurdu. Ama illa da "masa"ydı. Bir dönem de şu ilginç söylem geliştirilmemiş miydi? **"Herkes kendi teröristiyle barıştı!"** Aslında böyle de değildi. Evet, sosyalist ülkelerdeki karşı devrim rüzgarıyla paralel gelişen bir barış rüzgarı esmişti, ama bu yine de "herkesin teröristiyle barıştığı" bir süreç haline -emperyalizmin çok istemesine rağmen- dönüşmedi. Bu söyleme kaynaklık eden iki gelişme vardı esas olarak; Filistin-İsrail ve İngiltere-IRA... Bunlar dünya kamuoyunda da çok tanınan, çok bilinen ülke ve hareketlerdi.

Ancak ikisinin de nasıl geliştiği biliniyor. İkisinden de ne çıkıp-çıkmadığı biliniyor. İngiltere-IRA "barış"ı zaten pek gelişememiş bir süreç olarak kaldı. Gelişen Filistin-İsrail süreci oldu. Ve sonuçta da herkes şunu dedi: Böyle bir gelişmeden, böyle bir barıştan bizi allah korusun. Arafat'ı, El Fetih'i kendi halkına karşı polis, jandarma haline getiren bu süreci hala bir **"barış süreci"** olarak adlandırmak mümkün mü? Bu çok açık bir biçimde bir **teslimiyet süreci** olmuştur.

"Bu yıl masaya oturacaklar..." deniyor. Denilmesinden öte **böyle düşünülüyor, böyle umuluyor. Böyle isteniyor. Bunlar hayaldir.** Boş beklentilerdir. Bu sonucu veren tahliller çarpık bir mantığın süzgecinden geçirilmiştir.

En fazla ne olur? Bu artık görülmüştür. "Şu Kürt TV'yi verelim" diyebilirler. Birkaç da Kürtçe eğitim yapacak okul açılır.

Şimdi **"barış"** demek artık bir şey ifade etmiyor. Filistin örneği barış ambalajının ardında ne olduğunu çok geniş kesimlere gösterdi. Bu yüzden olsa gerek ki, şimdilerde kimse tek başına "barış" sözünü etmiyor pek. **"Elbette adil bir barış"** kavramı tercih ediliyor çokça. Bunun içeriği nedir? **Sömürenlerle sömürülenler, zalimlerle zulmedilenler arasında** hem barış olacak, hem de bu "adil" olacak. Ölçüsü ne? Ne olursa adil olacak bu barış? Hangi koşullarda adaletsiz sayılacak? İşte "adil barış" deyip duranlarda da bunun cevabı yoktur.

Özellikle reformist kesimler bugün izledikleri "barış" politikasının reformist, uzlaşmacı, teslimiyetçi yüzünü gizlemek için bu sıfatı kullanmaktadırlar. Onlar bırakın Kürt halkının kurtuluşunu, özgürlüğünü, bazı sınırlı reformları, demokratik hakları alma konusunda bile kararlı değillerdir. Bu yüzden bu kadarını bile kavgayla koparma tutumu gösterememekte, **"şunları vermezsen bu adil bir barış olmaz"** diye önceden ilan edememektedirler. Çünkü esasta reformcunun ruh hali, egemenlerle savaşmadan yaşamak, o ne verirse onu kabul etmektir.

"Barış istiyoruz, ama adil bir barış" diye neredeyse klişeleşen söz, giderek sıradan bir demagojiye dönüşmektedir. Kulağa hoş gelen ama altı boş, mücadeleyi boşluğa düşüren bir deyiştir. Ve onu böyle belirsiz, halkların mücadele hedeflerini muğlaklaştıran bir tarzda kullanmak ağır bir sorumluluk üstlenmektir. Kürt halkının kurtuluşunu, özgürlüğünü isteyenler, artık neredeyse emperyalist politikanın göstergesi haline gelen "masa"dan, "adil barış" demagojisinden uzak durmalı, Kürt halkının, tüm Türkiye halklarının bilincini bulanıklaştıran, bulanıklaştırmayı amaçlayan tüm manevralara, tüm kavramlara karşı çıkmalı, halkın nihai kurtuluş hedefini, kendi iktidarı hedefini öne çıkarmalıdırlar. Halkların önderi, öncüsü olma sorumluluğu bu noktada somutlaşmaktadır.

SAVAŞ VE BARIŞ

Halk İçin Kurtuluş
8 Şubat 1997
Sayı: 17

Savaş ve barış. İnsanoğlunun diline giren en eski kavramlardan biridir herhalde. Toplumlar sömürenler ve sömürülenler, ezenler ve ezilenler diye sınıflara ayrılmadan önce insanlar bunun anlamını bilmiyordu şüphesiz. Sonra sınıflar çıktı ortaya ve insanlar savaşmak zorunda kaldı. Savaşı, savaşmayı öğrendi, tabii karşı tezi olan barışı da.

Son yıllarda ülkemizde de en çok telaffuz edilen kelimelerden biri "barış". Soyut olarak tek başına ele alındığında kulağa hoş geliyor tabii. Kim savaş ister, kim barıştan yana olmaz ki? Ama soruyu başka bir biçimde, "savaşı kim başlattı", "ne için savaş, ne için barış" veya "savaş" diyenler "neden savaş", "barış" diyenler "neden barış" istiyorlar diye sorduğumuzda kavramların anlamları da yerli yerine oturacaktır.

Mesela, tarihe geri dönersek savaşı ilk başlatan kölelerdi diyebiliriz. Köle yapılmak istenenler efendilere karşı koymasalardı, köle olmaya ya da köle kalmaya razı olsalardı, köle isyanlarına başvurmasalardı gayet tabii ki savaş da olmazdı, "barış" devam ederdi. O halde savaşı başlattıkları, kölelik düzenini yıkmak istedikleri için köleler haksızdır. Aynı şey feodal dönem için de geçerli. Burjuvazi ve köylüler feodal beylere karşı ayaklandıkları, düzeni yıkmaya çalıştıkları için savaş yanlısıdırlar, kan akmasına sebep olmuşlardır, barışı bozmuşlardır. Oysa uslu uslu yerlerine otursalardı, barışı bozmasalardı olmaz mıydı? Yok hayır olur mu, köleler kölelikten kurtulmak, serfler (köylüler) ve burjuvazi gerici feodal düzeni yıkmakta, bunun için savaşmakta haklıydılar mı denmektedir. O halde günümüze gelelim.

Sınıflar var mı? Var. Sömürü var mı? Var. Uluslar üzerinde baskı var mı? Var. Peki bunlara karşı savaşmak suç mu veya başka bir biçimde soralım; sömürüye, zulme karşı olmak, ulusal hakları, bağımsızlığı istemek; bunlar için savaşmak, "barış barış" diyenler için ne ifade etmektedir?

Sorunun özü şudur; sömürünün, zulmün ortadan kalkmasını, özgürlüğü, ulusal bağımsızlığı gerçekten istiyor muyuz, istemiyor muyuz? Bu soruyla birlikte "barış"tan ne beklendiğine verilecek cevap, gerçekte ezenlerle ezilenler arasında hangi tarafta saf tutulduğunun da göstergesi olacaktır.

Sömürüyü, zulmü yapanlarla, ulusal hakları gasp edenlerle, nasıl bir barış yapılacaktır? Diyelim hadi silahları bıraktık. Sömürü, zam, zulüm, işkence, işsizlik ortadan kalkacak mı? Kürtlerin ulusal hakları tanınacak mı? Cevap. Kimsenin buna "evet" diyebileceğini sanmıyoruz. Peki bunlar nasıl sağlanacak; 1

milyon imzayla mı? Kimse ne kendini ne başkasını kandırmaya çalışmasın, 1 milyon değil, her ay 5 milyon imza toplansa ne olacak? Ha şunu söyleyip "barış" talebine koyabiliyor musun: Ayrılma hakkı da dahil, Kürt halkının bütün ulusal hakları tanınmalıdır, sömürü, zam, zulüm, işkence sona ermelidir, halka karşı suç işleyenler cezalandırılmalıdır, iktidar bu ülkenin çoğunluğunu oluşturan emekçi halkların eline verilmelidir. Oo! denecektir hemen. Siz de çok şey istiyorsunuz, egemen sınıflar hiç bu istediklerinizi kabul eder mi, kendi sonunu ilan edecek böyle bir barışa imza atar mı? Sizin bu dediğiniz ancak devrimle olur. Doğru, biz de öyle diyoruz zaten. Peki o zaman geriye ne kalıyor? Oligarşinin kabul edebileceği düşünülen reformlar için "barış" istemek. Örnekleri de yok değil. Özellikle sosyalist bloktaki parçalanmanın ardından, kimi ülkelerde silahlı mücadele veren küçük-burjuva nitelikli devrimci örgütler inanç yitimine uğrayarak kendilerine ve halka, güvensizleşerek barış masasına oturdular. Latin Amerika'da, Afrika'da örneklerini gördük. En son Guatemala örneği var önümüzde. 36 yıl süren savaş, 45 bine yakın kayıp, 100 bine yakın ölü ve sonuç, egemenlerin çizdiği çerçevede barış. Sömürü düzeni duruyor, devlet eski devlet, ordu eski ordu. Peki kazanılan ne? Yapılacağı söylenen bir kısım reformlar. **Garantisi ne?** Onların bile garantisi yok.

Gelelim bize, "barış" talebiyle yola çıkanlar. Ne diyorsunuz? Devrimciler silahlı mücadeleden vazgeçince kontrgerilla, ordu, polis teşkilatı, istihbarat örgütleri dağıtılacak mı? Cevap: Yok. Peki o zaman ne isteniyor? "Akan kan dursun, analar ağlamasın, Kürtler üzerindeki baskılar kaldırılsın, Kürtçe serbest olsun" vb. Eh üç aşağı, beş yukarı TÜSİAD da bugün benzer şeyleri söylüyor. Ama sorun çözülmüyor, çözülmez.

Devrimciler reformlara karşı mıdır? Elbette değil, karşı olmak bir yana gerektiğinde reformlar için de mücadele ederler, ama bu mücadeleyi verirken bile savaşmaktan vazgeçmeyi düşünmezler. Reformlar uğruna devrime ihanet etmezler.

Herkes başını elinin arasına alıp düşünmelidir. Bugün Kürtçeden, Kürtlerin haklarından söz edilebiliyorsa bu barışla değil, sürdürülen savaşla ulaşılmış bir sonuçtur. Devrimcilerin silahlı mücadeleden, savaşmaktan vazgeçmesiyle akan kan durmaz. **Kan sadece savaşta akmıyor.** Onun kat be katı bu sömürü çarkının her saatinde, her dakikasında akıtılıyor. Devrimciler bu sömürü çarkını durdurmadan akan kanın da durmayacağını, gerçek bir barışın sağlanamayacağını bildikleri için yola çıkmışlar ve savaşmaktadırlar. Ve bu savaş tarih boyunca ezilen sınıfların ezenlere karşı yürüttüğü tüm savaşlar kadar **haklı ve doğrudur**. Kimse onlar tarihte kaldı, şimdi modern toplumda yaşıyoruz, sorunu savaşla çözmeye ne gerek var diyemez. Çünkü, **modern toplumun efendileri barbar toplumların Dehak'larından hiç de daha az zalim değiller.** Değişen tek şey mızrakların, kılıçların yerini tankların, topların, uçakların, bombaların almasıdır.

Bugün "barış" adı altında savaştan, silahlı mücadeleden vazgeçilmesini istemek, özgürlükten, sömürünün ortadan kaldırılmasından, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkından vazgeçilmesini istemekle eş anlamlıdır. Düzenle uzlaşmayı, burjuvazinin icazeti altında yaşamayı kabul etmek demektir. Bunun başka anlamı yoktur.

Bu ülkeye de elbet barış gelecektir. Ama bu barış emperyalizmin ve işbirlikçilerinin icazetine sığınıp, köleliği kabul ederek değil, savaşarak gelecek.

PARTİ-CEPHE HALKLARIN BİRLİĞİDİR PARTİ-CEPHE ULUSAL SORUNUN ÇÖZÜMÜDÜR

Halk İçin Kurtuluş
12 Nisan 1997
Sayı: 25

THKP-C'nin ideolojisi, pratiği, yarattığı, yaratılmasına önayak olduğu gelenekler, yücelttiği değerler, bugün görülmektedir ki, hemen tüm sol çevrelerde, hatta aydın demokrat kesimde dün olduğundan daha büyük bir ilgi konusudur. Bu esas olarak THKP-C teorisi ve pratiğinin **yaşayan** ve bu 27 yıldaki tüm darbelere, imhaya ve ihanetlere rağmen **gelişmesini sürdüren** bir çizgi olmasından kaynaklanmaktadır. Parti-Cephe bugün Türkiye solunu teorik olarak da, pratik olarak da etkileyen, yönlendiren bir güç durumundadır. Dolayısıyla kimse onu yok sayamamakta, THKP-C ideolojisindeki bu güç, araştırma, inceleme konusu olmaktadır.

THKP-C'nin ülkemiz soluna bıraktığı olumlulukların mirası, bugün çok daha geniş bir kesim tarafından görülmektedir. Artık THKP-C'nin, Mahir'lerin, Kızıldere'nin devrim tarihimizdeki yerinin, devrimci hareketin gelişimi üzerindeki etkisinin sadece bir kahramanlıktan ibaret olmadığı, THKP-C'nin ideolojik, politik, kültürel, stratejik, taktik, devrimci gelenekler pek çok açıdan yön veren bir miras olduğu çok çeşitli kanıtlarıyla ortaya çıkmıştır. Kendini bir şeyler yazmak zorunda hissedip de bu gerçeği hala görmezden gelmeye çalışanlar, Kızıldere'nin yalnızca kahramanlığı üzerine yazmakta zorlanmaktadırlar. "Çizgisi bir yana...", "görüşleri bir yana..." falan diye başlayan cümlelerle yazılan Kızıldere anma yazıları, artık açıkça komik kaçmaktadır. Herkes "şeyi bir yana..." demeyi bırakmalı. Diyecek olan varsa, **küçük-burjuva, maceracılar** diye açıkça yazmalı, ki kendi yerinin neresi olduğu daha net görülsün. Evet, THKP-C'nin ideolojisi, pratiği ve gelenekleri karşısındaki tutum, artık herkesin Türkiye solundaki yerinin neresi olduğunun da şaşmaz bir ölçütüdür.

Gerçekte Kızıldere'deki kahramanlık da, Parti-Cephe çizgisiyle özdeşleşen tüm pratik tavırlar ve teorik tespitler de birbiriyle bütünlüğü içinde görülmelidir. THKP-C, teorisi bir başka yönü gösterirken, pratiği bir başka yönde seyreden; teorisi ya da pratiği yalpalayan bir çizgi değildir. THKP-C'nin gelişim sürecini anlatan **"ideolojik netleşmeye paralel olarak pratiğe müdahale etme"** anlayışı, bu bütünlüğün de en iyi anlatımıdır.

Bu bütün, çok kısaca özetlemek gerekirse, THKP-C'nin devrimin yoluna ilişkin Öncü Savaşı ve Halk Savaşı stratejik çizgisini önermesinden, anti-emperyalist, anti-oligarşik bir devrimi ve Devrimci Halk İktidarı'nı hedeflemesinden, silahlı savaşın temel alınmasından, bu çizgiyi hayata geçirebilecek militan, savaşçı bir devrimci kişilik ve çalışma tarzından; enternasyonalizmden, halka, devrime sınırsız bir bağlılıktan oluşur. Demokratik Halk Devrimi bu çerçevede emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasiyi öngörerek demok-

rasi sorununun, toprak sorununun, ulusal sorunun çözümlerini de içerir. Ve nihayetinde bu bütün sosyalizmi önüne hedef olarak koyar.

THKP-C'nin İdeolojik Politik Mirasının En Önemli Yanlarından Biri de Kürt Sorununun Çözümüdür

THKP-C Türkiye devriminin yolunu netleştirirken Kürt ulusal sorununun çözümünü de netleştirmiştir. Elbette bu sorunun çözümü için devrimci bir perspektif ortaya konulmaksızın Türkiye devriminin yolu da netleştirilmiş sayılamazdı.

Türkiye'de Kürt sorununa ilişkin bu 30 yıl boyunca çok çeşitli stratejiler, taktikler onlarca grup tarafından savunulageldi. Kürt milliyetçilerinin önemli bir kısmı da dahil olmak üzere bugün pek çok kesimin dönüp dolaşıp geldiği çözüm THKP-C'nin 27 yıl önce ortaya koyduğu çözümdür. Pekala bu çözümde ne vardı?

Bu çözüm her şeyden önce Türk ya da Kürt burjuva ve küçük-burjuva milliyetçiliğinin eleştirisi üzerinde temellenir:

"Biz, ulusların kendi kaderini tayin hakkı ışığı altında diyoruz ki, 'Her şart altında her zaman meseleyi misaki milli sınırları içinde ele almak gerekir veya Kürt emekçi halkının çıkarlarıyla bağdaşan tek çözüm yolu ayrılma hakkının kullanılmasıdır' diyen görüşler yanlıştır. Bu görüşlerin sahipleri, her iki tarafın burjuva ve küçük-burjuva milliyetçi unsurlarıdır."(Mahir Çayan, Aydınlık Sosyalist Dergiye Açık Mektup)

Mahir, en başta meselenin her şart altında "misak-ı milli" sınırları içinde ele alınamayacağını belirtir. Bu oligarşinin, Kemalizmin ve o dönemde Türkiye soluna egemen olan anlayışların dışında, onları reddeden bir yaklaşımdır. Şovenist, düzen içi herhangi bir sınırlamaya devrimci bir temelde tavır alınmıştır. İkinci eleştirilen nokta ise "ayrılma hakkının mutlaklaştırılması"dır.

Tüm bunlar ortadayken, Kürt milliyetçi çevreleri uzun yıllar Mahir'i, THKP-C'yi Kemalizmin etkisinde kalmakla, misak-ı milli sınırlarını aşamamakla eleştirip durmuştur. Daha bu yıl yayınlanan çeşitli yazılarda da görmek mümkündür bunu:

"... Ancak, Türk egemenlik çizgisine ve emperyalist sisteme karşı bu tarihsel yaşam çıkışı, güncel tarih açısından tuzakları aşamamıştı. Herşeyden önce Misak-ı Milli çerçevesini kıramamış olmaları, sosyalizme olan inançlarına, proletaryaya ve halklara duydukları büyük sevgiye, emperyalizme olan büyük nefretlerine ve bükülmez militan kişiliklerine rağmen, öncülüğü kazanamamaları, proletarya ve halklarla buluşamamaları ve savaşçı ruhu bir ordulaşmaya ulaştıramamaları sonucunu da daha başta koşulluyordu."

Nereden çıkarıyor acaba Mahir'lerin Misak-ı Milli çerçevesini kıramamış olmasını? İşte yukarıda söylenen açık. Ama hayır, yıllardır öyle söylenmiş ya, o da tekrarlıyor belli ki. Mahir'den bunu ortaya koyan bir alıntı falan ortaya koysa ya. Koyamıyor elbette. Çünkü yok. Ve anlaşılması, kavranması oldukça güç bir mantıkla da "misak-ı milli çerçevesini kıramadığı için" ordulaşamadığına hükmediyor.

Ali Fırat imzasıyla yayınlanan bir değerlendirmede ise THKP-C'nin "yenilgisi" Kemalizmi doğru değerlendirememeye bağlanmakta:

"Türkiye'de faşizmin geliş tarzının, yani Kemalizm'in faşizme, dönüşmesinin yeterince kavranılamaması sonucunda, ortaya çıkan bu devrimci eğilimin ağır darbe yemesi ve önderliğin ezilmesi durumu gerçekleşti... Devrimci

eğilimin, ağırlıklı olarak kemalizmi doğru değerlendirememesi ve onu bir sol akım olarak görmesi, burjuvaziye karşı pratik tavır alışta ciddi hatalara yol açan önemli bir yanılgıydı." (Türkiye Sosyalist ve Demokraktik Hareketi, s.39)

Bu hem yenilgiyi doğru değerlendiremeyen, hem de sürece sadece Kürt ulusal dar bakış açısından bakmanın sonucudur. THKP-C, kafalarındaki "milliyetçi" çözüme karşılık düşmediği için ortaya çıkmış subjektif değerlendirmedir. Ki, yıllar içinde kimin sol, kimin ilerici olduğuna dair, Parti-Cephe değil ama Ali Fırat'ın görüşleri değişecektir.

THKP-C'de, ulusal sorunun çözümünde bir mutlaklaştırma değil, devrimci sürecin gelişimine, halkların bu süreçte ortaya çıkacak iradesine göre bir şekillenme öngörülür:

"Devrimci proletarya, meseleyi diyalektik bir tarzda ele alır. Yani ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkının öngördüğü ayrılma, özerklik, federasyon vs. çözüm yollarının hangi şartlar altında ve ne zaman geçerli olabileceğini açıkça ortaya koyar..."

THKP-C önderleri, ulusal soruna ilişkin bu süreçte etraflı bir çalışmayı da başlatmış, belli ölçülerde yazılı hale getirmiş, ancak bunun yayınlanması o dönemde operasyonlar nedeniyle mümkün olamamıştır. Ancak Parti-Cephe çizgisinde bu görev ilerleyen süreçte yerine getirilmiştir. THKP-C tarafından ortaya konulan temel bakış açısı çerçevesinde Kürt ulusal sorununun çözümü tüm detaylarıyla, tüm yönleriyle birlikte açılmıştır.

Parti-Cephe çizgisi açısından; **halkların ortak mücadelesi ve ortak örgütlenmesi, ulusal sorunun çözümünün ancak Devrimci Halk İktidarı koşullarında mümkün olabileceği, ve bu anlamda iki halkın önündeki görevin emperyalizmi kovup oligarşiyi yıkmak olduğu** temel halkalardır. PKK önderliğindeki Kürt ulusal hareketinin ayrı bir kanalda geliştiği koşullarda da, halkların iradesinin asıl olduğu, bu temelde gelişebilecek süreçlerin devrimci hareket tarafından değerlendirileceği, ancak ''tek başına" sonuca ulaşmasının zor olduğu, sömürgecilik tespiti üzerinde gelişen bir stratejik çizginin Kürt halkını özgürlüğe ve bağımsızlığa götürmeyeceği vurgulanmış, Parti-Cephe'nin bu stratejik çizgisinde ısrarlı olunmuştur.

Bu görüşler, Kürt milliyetçi çevreler tarafından yıllarca şovenizmle Kemalizmle eleştirilmiştir. Ancak gelinen nokta tüm bu eleştirilerin yeniden gözden geçirilmesini gerektiren bir noktadır. Mesela 97'nin 30 Mart'ında yazılan şu satırlar gelinen noktanın bizce özet bir anlatımıdır:

"Günümüzde Kızıldere destanını doğru anlamanın, onların şehadetlerinin doğru anmanın yolu, halklarımızın ortak iktidar yürüyüşünü örgütlemek ve en geniş cephesel birlikteliğini gerçekleştirmekten geçer. Güncel görev budur." Bu satırlar Kürt küçük-burjuva milliyetçiliğinin satırlarıdır. M.Can Yüce imzasıyla yayınlanmıştır. Ve bu satırlar bizim yıllardır söylediğimizdir. "Halklarımızın ortak iktidar yürüyüşü", işte bütün mesele budur.

Gelinen Noktada Parti-Cephe'nin Stratejik, İdeolojik Haklılığı ve Gücüdür

Kemalist!.. Kürt küçük burjuva milliyetçiliğinin politik olarak, taktik olarak hatta kavram olarak beğenmediği her şeye yapıştırdığı etiket bu sözdü. Mahir

koşullara göre federasyon, özerklik olabilir demişti. Devrimci hareket böyle söylüyordu. DHKP-C programında bununla birlikte ek olarak da devrimcilerin **halkların tek devlet çatısı altında birliğinden yana olduğunu** söylüyordu.

Onlar da eleştiriyordu. Kemalist diye, sosyal şovenist diye, misakı millici diye.

Pekala şimdi ne diyorlar kendileri? **"Türkiyeli çözüm"**ü telaffuz etmeye başladıklarından beri aynı şeyi söylemiş olmuyorlar mı? PKK, bugün neden ve nasıl **"Türkiye Partisi"** olmayı hedefleyen bir noktaya gelmiştir?

Ne oldu Kemalizme, şovenizme ne oldu?

Türkiye'li çözüm'ü, Türkiye partisi olmayı, **iki halkın ortak iktidar yürüyüşü'nü**, ülke ve halk gerçeğimiz dayatmaktadır. Sömürgecilik tespitinden hareket eden stratejinin politik ve askeri tıkanıklığının sonucudur gelinen yer.

Kurtuluşa giden yol açısından olduğu gibi, sorunun devlet düzeyinde çözümü açısından da gelinen yer, Kürt dar ulusal bakış açısının çerçevelerini yıkmıştır. Bugün **"Bağımsız Kürdistan"** diyen hemen hemen kalmamıştır. Sömürgecilik tespitleri üzerinde geliştirilen bu çözüm bölge, ülke ve halk gerçeğimiz karşısında tıkanmıştır. Ve herkes **"Türkiye devrimi"** demeye başlamıştır. Yani 27 yıl öncesine gelinmiştir.

Kim şovenist, kim bağımsızlıkçı bunlar yerli yerine oturtulmalıdır. Sömürgecilik üzerine, Kemalizm üzerine soyut tartışmalardan hareketle bunlar belirlenemez. Bunların en net haliyle ortaya çıkıp tanımlanacağı yer emperyalizme ve oligarşiye karşı politik tutum ve tavırdır.

Kürt sorununda Mahirler'den bugüne kim nereden, nereye, nasıl geldi? Bu son derece öğretici bir süreçtir. Ölünmüş, öldürülmüştür. Ayrı ayrı da, ortak da örgütlenilmiştir. İllaki bağımsız devlet de, "beş parçacılık" da savunulmuştur. **"Ortak mücadele, ortak devrim"** de denilmiştir, **"İki ülke, iki devrim"** de. Kırlarda, kentlerde gerilla savaşı yürütülmüştür. Kısacası, denenmedik, savunulmadık, söylenmedik şey kalmamıştır. Ve sonuçta herkes Türkiye devrimi olmadan, iki halkın birlikte mücadele ve örgütlenmesi olmadan bu işin olmayacağına, ulusal sorunun çüzülmeyeceğine ikna olmuştur. İşte bu Parti-Cephe'nin ideolojik gücüdür.

Parti-Cephe Halkların Birlikte Mücadelesi ve İktidarıdır

PKK, zaman zaman ajitatif söylemler içinde Kızıldere'yi temsil ettiği iddiasında bulunmaktadır. "PKK'nin Kızıldere'ye verilen doğru karşılık olduğu" çokça yazılmıştır. Onu aştığı, geliştirdiği, ayakları üzerine oturttuğu iddiasındadır. PKK'nin bu iddiasının yalnızca belli bir güç olmaktan başka bir dayanağı yoktur. Yani dediklerinin özeti şudur; biz şu kadar bin gerillalık bir güç yarattık, Parti-Cephe bunu yaratamadan yenildi... Bu kimseye Kızıldere'nin temsilcisi olma hakkını vermez.

THKP-C, Mahirler, Kızıldere her şeyden önce tarihsel bir çıkış olarak düşünülüp değerlendirilmelidir. Böyle düşünüldüğünde, böyle bir kıyas yapılmasının tarihsel açıdan mümkün olmadığı da ortaya çıkar.

THKP-C tarihsel bir çıkıştır. 50 yıllık geleneklere, oligarşik devlete, emperyalizme ve oligarşiye karşı açık, tereddütsüz, uzlaşmaz bir başkaldırıdır. PKK de bu başkaldırının ürünüdür. THKP-C'nin başkaldırısının ve devrimin yolu açı-

sından ortaya koyduklarının derin etkisi altında kendi yolunu çizmiştir: Silahlı bir savaşın temel alınması, Cepheleşme, Ordulaşma bunların başlıcalarıdır. Ama bunlar THKP-C'nin izleyicisi, temsilcisi olmaya yetmez. Çünkü aynı Mahir, ***"gerilla savaşının tek başına nitelik belirleyici olmadığını, onun hangi amaçlarla verildiğinin önemli olduğunu"*** da, örneğin yerel çeşitli gerici güçlerin gerilla savaşına başvurabileceğini de söyler. Gerilla savaşının düzen içi çözümlere hizmet etmeye yöneldiği nokta, THKP-C çizgisiyle artık hiçbir benzerliğin kalmadığı noktadır. Öte yandan, PKK de bu tarihsel başkaldırının ürünü olmakla birlikte, Kürt sorununda THKP-C'den alabildiğine uzaktır doğal olarak. O Mahir'in öngördüğünün tersine **"ayrılmayı mutlaklaştırarak"** siyaset arenasına çıkmıştır. Ve tam da bu noktada tıkanmıştır.

Ayrılığı mutlaklaştırarak siyaset arenasına çıkan PKK önderliği, bugün gelinen noktada ise federasyondan söz etmeye başlamış, ama bunu da devrimci çözümlerden biri olarak değil, mevcut düzen çerçevesinde bir çözüm olarak telaffuz etmeye başlamıştır. Örneğin şöyle demektedir:

"Herşeyden önce Türkiye ile geliştirilecek federatif bir yapılanma hem mümkündür, hem de krizden çıkışın en sağlam güvencesidir. Hiç kimse federatif oluşum sağlanmadan Türkiye'de krizlerin çözüm bulacağını sanmasın." (Özgür Halk, Mart 1997, s.59)

Bu noktanın da THKP-C'nin, Kızıldere'nin mirasıyla ilgisi yoktur.

THKP-C'nin o başkaldırısının, o uzlaşmazlığının ve devrimci iktidar hedefinin sürdürücüsü olunabiliyor mu? Parti-Cephe çizgisi emperyalizme karşı tarihin hiçbir döneminde eğilmeyen, bükülmeyen, sapmayan bir harekettir. Emperyalizmin karşısında böyle dik durulabiliyor mu? Kızıldere'nin temsilcisi, ancak bu sorulara evet cevabı verildiğinde olunabilir.

THKP-C, Halkların Birliğini, Birleştiriciliği Temsil Eder

THKP-C'de hiçbir parça birbirinden kopuk değildir. THKP-C bütününü ortaya çıkaran tüm eylemler, tüm tavır alışlar, tüm gelenekler, tüm ahlaki ve siyasi değerler, tüm yazılar birbirini bütünler. Hepsinin arasında Parti-Cephe'nin temel çizgisine uzanan bir bağ vardır.

THKP-C, bir "başka" örgütün önderleri için kendi önder kadrolarını riske atma pahasına harekete geçer. THKP-C, THKO'yla Kızıldere gibi bir eylemde eylem birliği yapar. THKP-C'nin kadroları daha yetişme dönemlerinden başlayarak gençlikte, köylerde, gecekondularda her yerdedirler... THKP-C daha işin başından Türk ve Kürt halklarının ortak örgütlenmesi olarak çıkar ortaya. Saflarında şovenizme yer yoktur, dar ulusalcı bakışlara yer yoktur. Halkların birliği, ve ortak savaşı THKP-C'nin hem tarihinden aldığı bir miras ve hem ülke koşullarını çözümlemelerinin sonucudur ve çok temel bir özelliğe sahiptir.

Şimdi yazılan şu satırlar bir yanıyla THKP-C çizgisinin ve öngörülerinin doğrulanmasından başka bir şey değildir:

"Uluslararası emperyalist güç odakları ve kemalist rejim her ne kadar bu gerçekler karşısında büyük bir engel, dayatma ve direniş içindeyse de, dünyadaki mevcut iktidar sistemleri federalizme yatkındır. Veya çözüme yakın sistem budur. Halkların iradesi bu doğrultuya girmiştir ve hiçbir

gücün bu doğrultu karşısında uzun süreli durması da mümkün değildir. Türkiye ve Kürdistan halkının özgür birliğine dayalı bir federatif oluşum Ortadoğu'yu köklü olarak sarsacaktır.

Halkların ortak direnişini esas alan birlikler oluşturulmadan, halkları katliamdan geçiren TC faşizmi gibi azgın sömürgeci bir güç karşısında halkların temel haklarını elde etmek, bunun iktidarına ulaşıp güvenceye almak hayli zordur ve hatta mümkün değildir."(Özgür Halk, 15 Mart '97, S. 74)

Evet, Türkiye devriminin mümkün olabilmesinin en önemli koşullarından biri işte tam bu noktadır. THKP-C'nin Türk, Kürt, Arap, Laz, Çerkes, Gürcü, tüm ulus ve milliyetlerden halkın ortak mücadelesini öngörmesi, onun iktidar perspektifine sahip oluşuyla da doğrudan ilgilidir. Türkiye'de halkları birleştirmeyen hiçbir hareket iktidara oynayamaz, iktidarı alamaz.

THKP-C ne bakış açısıyla, ne de pratiğiyle ulusal, sınıfsal, sosyal bir darlıktan uzaktır. **Parti-Cephe çizgisi bütün halkı birleştirme çizgisidir.** Bunun düşünülmediği yerde yukarıda sayılanların hiçbiri mümkün olamazdı zaten. Durmadan işçi sınıfı, işçi sınıfı diyen de, gözünü sadece Kürt halkına diken de ne böylesine birlikteliklerin yaratıcısı olabilir, ne de bütün bir halkı devrim hedefinde birleştirebilir.

THKP-C halkların birliğidir. Artık çok daha nettir ki, Kürt sorununu da bu anlayış çözer. Mahir'in en özet haliyle ifade ettiği düşünceler, DHKP-C'nin programı çözümün kapsamlı bir tarifidir.

Mahir Çayan ve Milli Mesele

"M. Belli'ye göre Türkiye'deki milli meselenin her zaman ve her şart altında tek bir çözüm yolu vardır; Kürt emekçi halkının çıkarlarıyla bağdaşan tek formül vardır; o da meseleyi şartlar ne olursa olsun, misaki milli sınırları içinde ele almak gerekir.

Oysa bu görüş temelden yanlış ve anti-sosyalist bir görüştür. Bilindiği gibi, devrimci proletarya milli meseleyi ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının ışığı altında ele alır. Biz, ulusların kendi kaderini tayin hakkı ışığı altına diyoruz ki, 'Her şart altında her zaman meseleyi misaki milli sınırları içinde ele almak gerekir veya Kürt emekçi halkının çıkarıyla bağdaşan tek çözüm yolu ayrılma hakkının kullanılmasıdır' diyen görüşler yanlıştır. Bu görüşlerin sahipleri, her iki tarafın burjuva ve küçük-burjuva milliyetçi unsurlarıdır. Oysa devrimci proletarya, meseleyi diyalektik bir tarzda ele alır. Yani ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkının öngördüğü ayrılma, özerklik, federasyon vs. çözüm yollarının hangi şartlar altında ve ne zaman geçerli olabileceğini açıkça ortaya koyar. (Biz bu meseleyi ayrı bir yazıda etraflı bir şekilde ortaya koyacağız. Bu kısa açık mektubun amacı bu olmadığı için bu meseleye burada girmiyoruz.)

M. Belli'nin proleter enternasyonalizmini zedeleyen bu milliyetçi görüşlerinin temelinde yukarıda da belirttiğimiz devrim anlayışı ve çalışma tarzındaki reformist görüşlerden dolayı "milliyetçi devrimciler"e yani küçük burjuva devrimcilerine bel bağlama ve taviz verme eğilimleri yatmaktadır." (Aydınlık Sosyalist Dergiye Mektup, Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi Dava Dosyası, Yazılı Belgeler, s.240-241)

TÜM ULUSLARI KURTARACAK TEK BİR İDEOLOJİ VARDIR

Halk İçin Kurtuluş
18 Nisan 1997
Sayı: 26

1 Mayıs'ı, yalnız işçi sınıfının değil, tüm halkın ve tüm ulusların birlik mücadele ve dayanışma günü olarak kutlamalıyız. Bu neden böyledir?

İşçi sınıfının bugün ülkemizde ne durumda bulunduğu, sürmekte olan savaşın içinde ne ölçüde yeraldığı, kimilerinin ona yüklediği "hayali, şabloncu" rolleri ne ölçüde üstlenebildiği bir yana, işçi sınıfının ideolojisi tarih içindeki rolünü sürdürmeye devam ediyor.

İşçi sınıfı ideolojisi denilen, **Marksizm-Leninizmdir. Sosyalizmdir.**

Bu ideoloji, çoğu kez anlaşıldığının tersine yalnızca işçi sınıfının değil, tüm emekçi sınıf ve katmanların kurtuluşunun ideolojisidir. İşçi sınıfı ideolojisinin bu niteliği, uluslar sözkonusu olduğunda da geçerlidir.

İşçi sınıfı ya da başka deyişle proletarya ideolojisi aynı zamanda bütün ulusların, halkların kurtuluş ideolojisidir. Çünkü, proletarya ideolojisinin rehberlik ettiği bir devrimin, en başta gelen tarihi rollerinden biri de ulusal baskıyı tüm sosyal temelleriyle birlikte ortadan kaldırmasıdır.

Tarihsel günler, donmuş, mekanik bir içeriğe sahip olamazlar. Onların onyıllar, yüzyıllar içinde üstlenecekleri rol, içerikleri, süreçler içinde gelişir, değişir, zenginleşir. Bugün 1 Mayıs'ı sadece "işçi sınıfının" birlik, mücadele dayanışma günü olarak almak, bu gelişimi, zenginleşmeyi kavrayamamaktır. Birlik, mücadele, dayanışma, bugün bu topraklarda yaşayan her kesimden halkın, tüm ulus ve milliyetlerin gündemidir. 1 Mayıs'ı işte bu nedenle, tüm halkın, tüm ulusların birlik, mücadele, dayanışma günü olarak, tüm halkı, tüm ulusları, proletarya ideolojisi çerçevesinde, sosyalizm hedefi için birleştirmenin günü olarak görüyoruz. Bu noktada çok çeşitli teorik tartışmalar yapılmış, yorumlar geliştirilmiştir. Ama bunların ötesinde dünyanın son on yılındaki gelişmelere bakmak, bize sorunun pratikteki boyutunu göstermeye yetecektir:

İlk olarak, dünyanın son on yılında yaşanan en önemli gelişmelerden biri, sosyalist ülkelerdeki kapitalist restorasyondu. Bu süreci onbinlerce insanın birbirine kırdırıldığı **"milliyetçi savaşlar"** dönemi izledi. İşte bu dönemde şu çıplak olarak görüldü; **işçi sınıfının ideolojisi, halkları birarada tutarken, burjuvazinin ideolojisi onları birbirine düşürüyor, birbirine katlettiriyordu.** Sosyalizmin uygulanışında, özel olarak da ulusal sorunun çözümüne yönelik politikalarında eksikler, gedikler bulmak mümkündür, ancak sorunun esası biraz önce belirttiğimizdir. Halklar, sosyalizm koşullarında, ulusal baskıyı esas olarak ortadan kaldırmış, **baskı olmadan, zor olmadan birarada yaşayabilmişlerdir.**

İkinci olarak; proletaryanın ideolojisini rehber edinmeyen, yani sosyalizmi

hedeflemeyen tüm ulusal kurtuluş hareketleri, önderlik ettikleri, savaştırdıkları halkı yine gidip kapitalizme teslim etmişlerdir. Yani ulusal bağımsızlık, ya da ulusal haklar kazanılmıştır ama sömürü altındaki yaşam da devam etmiştir. Ve kapitalizm koşullarında bir süre sonra o ülke ve halklar, uluslar emperyalizmin boyunduruğu altına girdiğinden, **ulusal bağımsızlık da lafta kalmıştır.** Bunun biraz uzak geçmişten örnekleri Türkiye'nin kurtuluş savaşı, Cezayir kurtuluş savaşı vb.'dir. En yakın örneği ise Filistin'dir.

Milliyetçi bakış açısı bu yüzdendir ki, bugün aslında halklar açısından ulusal bağımsızlığı bile sağlayamaz. Emperyalizm koşullarında bunun imkanları yok denecek kadar daralmıştır. Bunun sonucu şudur; dünyanın tüm ezilen ulusları, **ulusal hakları ve bağımsızlıkları da dahil olmak üzere kurtuluşlarını ancak, proletarya ideolojisinin bayrağı altında bulabilirler.**

Ulusalcı bakış kendini bu tarihsel somut gerçekten, sınıfsal gerçeklerden uzaklaştırıyor. Diğer halklarla ittifaktan da koparıyor kendini. Emperyalizm ve oligarşi karşısında kendini güçsüzleştiriyor. Milliyetçilik silahlı eylemde de, kitleye bakış açısında da, ulusa bakış açısında da kendini böyle ortaya koyuyor. Örneğin ne yapılıyor. Newroz benim deniyor. Örneğin, eylem anlayışında, egemen sınıflar değil, bir halk hedef alınabiliyor. Örneğin ulusal dar bakış içinde, toprak talebi ve toprak ağalarına karşı mücadele bir tarafa itiliyor. Milliyetçilikle işçi sınıfı ideolojisinin ayrıştığı noktalar işte bunlardır.

Bu milliyetçi bakış açısı örneğin eski Sovyetler Birliği, eski Yugoslavya sınırları içinde halkların birbirine düşürülmesinden başka birşey olmayan çatışmaları, milliyetçiliğin uyanışı olarak görüp olumlayabiliyor. Bunlar hep proletarya ideolojisinden uzaklığın sonucu olan şeylerdir.

PKK adının bilindiği gibi tam açılımı Kürdistan İşçi Partisi'dir. Kuşkusuz PKK kuruluş döneminde sosyalist ideolojiden, Marksizm-Leninizmden daha geniş ölçüde etkilenmiş, bu noktada belli bir savunuya sahip bir örgütlenmedir. Ancak geldiği noktada işçi sınıfı ideolojisi, denilebilir ki, yalnızca adında kalmıştır. Çünkü Kürdistan'da PKK önderliğinde geliştirilen mücadele, sınıfsallığı hemen neredeyse bütünüyle reddetmiş, onun yerine dar ulusalcı bir ideolojik kavrayışı koymuştur. Yukarıda örneklediğimiz eylem, ittifak anlayışı, bu reddedişin sonucu olarak gelişmiştir.

Kürt ulusal mücadelesi bu anlamda daha çok, emperyalizme ve oligarşiye darbeler vurduğu noktada kuşkusuz "sınıflar mücadelesine hizmet" eden bir durumdadır. Ama emperyalizmle uzlaştığı, oligarşi içi çözümler aradığı noktada bundan uzaklaşmakta, düzen içiliğe angaje olmakta ve ulusalcılık işte tam bu noktada, kendi açmazlarıyla, tıkanıklıklarıyla karşı karşıya gelmektedir. Açmazların, tıkanıklıkların aşılmasının ise iki yolu vardır. Ya ulusal bağımsızlıktan da vazgeçilip ulusal hak kırıntılarıyla kurtuluş savaşının tasfiyesi, ya da ulusal kurtuluş savaşını proletarya ideolojisi temelinde, devrimi, sosyalizmi hedefleyen bir çizgide yürütmek.

Evet, ulusal kurtuluşun yakalanması gereken halkası proletarya ideolojisidir. Sosyalizmdir. Kürt halkı 1 Mayıs'ta yerini, **kendi kaderini tüm ulus ve milliyetlerden halkların kaderine bağlayan, mücadelesini, adalet ve özgürlük isteğini tüm ulusların istekleriyle birleştiren** bir noktada alacaktır. Kürt halkının çıkarına olan budur.

TAM BAĞIMSIZLIK

Halk İçin Kurtuluş
21 Haziran 1997
Sayı: 35

Oligarşi kurmayca davranıyor. Bunu son dönemin iki önemli gelişmesi içinde somut olarak görmek mümkün. MGK, Kürt sorununda **"ilk kez"**, aynen TÜSİAD gibi askeri önlemlerin dışında ekonomik, sosyal önlemlerin de alınması gerektiğinden sözediyor.

İzleyen günlerde yayınlanan MGK bildirisinde "ilk kez" Kürtlere yönelik bir tehdit bulunmuyor. Tüm dikkatler "irtica"ya yöneltiliyor ve toplumun "sol-demokratik" kesimleri bu doğrultuda seferber ediliyor.

Ve aynı günlerde onbinlerce asker sessiz sedasız Kuzey Irak sınırına sevkediliyor. Cephane, istihkam, levazım hazırlıkları yapılıyor.

Birbirinden apayrı gibi görünen ve sanki farklı yaklaşımları ifade eden bu politik ve askeri girişimler **aynı günlerde, aynı karargah** tarafından yürütülüyor. Ve bunlar oligarşi açısından birbirini tamamlıyor.

Planın ayrıntıları da var. Kuzey Irak'a saldırının hemen arifesinde yaygın gözaltılar, tutuklamalar oluyor, **Demokrasi Gazetesi** kapatılıyor.

Solcu büyük teorisyenler MGK'nın "artık sıra ekonomik-siyasi önlemlerde" deyişinden hareketle "yeni bir politika" tespitleri yapıp henüz daha bunu tahlil ederken, karşılarına en çaplı sınırötesi saldır çıkıyor.

Tahlillerin ayakları havada kalıyor.

Ve yine aynı günler; "bayrak davasından" tutuklu bulunan HADEP yöneticileri serbest bırakılıyor.

Kafalar karışıyor.

Solcu büyük teorisyenler HADEP yöneticileri bırakılınca hemen **"yumuşama"** tespiti yapıyor. Pat ardından HADEP'lilere ceza.

Kafalar yine allak bullak.

Siyasi, ideolojik savrulmalar nereden çıkıyor, nasıl çıkıyor? Ya da halkın değil de, çeşitli burjuva, küçük-burjuva kesimlerin çıkar ve görüşleri ilerici, yurtsever yapılar içinde nasıl hakim politika haline gelebiliyor?

Kilit nokta örgütsel ve ideolojik anlamda tam bağımsız olmak, siyasi anlamda tam bağımsızlığı savunmaktır.

Yalpalamaların, oligarşinin her manevrası karşısında kafaların karışmasının önlemi böyle bir siyasi çizgidedir.

Doğru bir kurmaylık da ancak bu temeldeki net bir çizgiyle mümkündür.

Oligarşi kurmayca çalışıyor diyoruz. Çünkü çeşitli manevraların örtüsü altında oligarşinin -ve emperyalizmin- bu noktada net bir amacı vardır. Ne yapıp edip Kürt ulusal mücadelesini, bağımsızlık mücadelesini durdurmak, yoketmek. Ne ya-

pıp yapıp Kürdistan'daki ilhakı sürdürmek. Ne yapıp yapıp Kürt halkını sömürmeyi sürdürmek. Oligarşi **savaş** derken de, **barış** derken de, **askeri çözüm** derken de, **sivil çözüm** derken de amacı hep budur. Oligarşinin kendine daha güvenli sivil-asker kesimleri, çeşitli Kürt ulusal çevrelerinin kendisine bakarak politika ve taktik belirlediğini görüyor. Ve bu noktada bir yandan **"yumuşayacağı"** izlenimi vererek beklentileri pekiştirirken diğer yandan saldırıyor. Kafa karışıklığı yaratıyor ve böylece saldırılarına karşı gelişebilecek tepkileri de pasifize etme becerisini gösteriyor.

Kuzey Irak işgal edilirken de, aynı günlerde Diyarbakır'da tekelci burjuvazi tarafından **"Yoksulluk Zirvesi"** düzenlenirken de amaç tektir. İşgalin ve yoksulluk zirvesinin aynı günlere denk gelmesi ise oligarşinin çok yönlü politikasının ifadesidir.

Yoksulluk zirvesine katılan tekelci burjuvalar, bir anlamda şunu söylüyorlardı; *"onlar orada işini yapıyor, biz de burada işimizi yapalım..."*

Devrimciler, yurtseveler de kendi işini yapacaktır. Devrimcilerin, yurtseverlerin işi Kürt halkının oligarşinin terörüne karşı savaşını örgütlemek ve oligarşinin demagojilerine, demokrasicilik manevralarına karşı halkı uyarmak, uyanık tutmaktır.

Bu görev ancak uzlaşmacılıktan, icazetçilikten uzak durulduğunda yerine getirilebilir. Tam bağımsızlığı savunmak halka güvendir. İdeolojiye güvendir. Savaşı sürdürmede kararlılıktır. Bunun olmadığı ve savunulmadığı yerde düzen içerisinde ittifaklar aramak, bağımsızlığın bedelinin ağırlaştığı noktada düzen içi çözümler aramak kaçınılmaz hale gelir.

Kürt sorunu özelinde gerek aydın çevrelerinde, gerekse de Kürt ulusalcı çevrelerde karşımıza sık sık çıkan kafa karışıklığının, sık sık gündeme gelen beklentilerin kaynağı buradadır. HADEP'in bugün içine düştüğü durum da işte yine bunun sonucudur. Kürt ulusalcı çevrelerin kendi içinde bile HADEP'e, HADEP'in bugün uyguladığı politikalara karşı eleştiriler, tepkiler yoğunlaşmaktadır. Ama burada sorun HADEP'in şu ya da bu yöneticisi sorunu değildir. Sorun, mücadelenin hangi alanında olursa olsun böyle bir politik çizgi netliğine sahip olup olmama sorunudur. HADEP ulusal kurtuluşu için savaşan bir halkın legal alandaki bir mevzisi olmaktan ziyade düzen içi çözüm arayışlarının bir ifadesi olmuştur. HADEP yöneticilerinden Sedat Yurttaş yakın bir zamanda yayınlanan bir röportajında **"tam bağımsızlığın modası artık geçti"** diyordu. Bu mantık elbette ki, demokratik mücadelede militanca yeralamayacaktır. Bu mantık elbette ki, **"aman yumuşama var, bozmayalım"** diyerek Kuzey Irak'taki gibi bir imha saldırısına karşı gereken tavrı almayacaktır.

Kürt halkı için, bu topraklarda yaşayan tüm halklar için, vatanımız için tam bağımsızlık istiyoruz. Bunda net olalım. Bunda net olunduğunda hiçbir şey, kafaları karıştıramaz. Çünkü bu noktada bizim açımızdan da tüm politikalar, stratejiler, legal, illegal nasıl olursa olsun tüm örgütlenmeler, halkımızın ve ülkemizin bağımsızlığına hizmet edecektir.

PKK NEREDEN NEREYE -1-

Halk İçin Kurtuluş
23 Mayıs 1998
Sayı: 82

BAŞLARKEN...

Tartışmadan, eleştirmeden, sorgulamadan, muhasebe yapmadan ilerlenemez.

Ulusal hareket dünden bugüne savunduğu, izlediği stratejilerin, politikaların, taktiklerin eleştiri ve muhasebesini yapmaktan uzaktır. Pragmatizm bunun önünde engeldir. Öngörülenlerin gerçekleşmemiş olması, birbiriyle açıkça çelişen taktikler, savaşın ortaya çıkardığı açmazların hemen hiçbiri tartışılmamaktadır.

Ulusal hareket kendi eleştirisini, muhasebesini yapmıyor. Türkiye solunun da ulusal hareket karşısında eleştiri ve muhasebe görevini yerine getirdiğini söylemek mümkün değildir. Daha doğru bir deyişle ne desteği, ne de eleştiriyi bir türlü yerine oturtamamıştır.

1978-79'larda oligarşinin "bölücülük" demagojisiyle "Apoculara" saldırırken, solun önemli bir bölümü de PKK'yı ajan-provokatör, karş-ıdevrimci olarak değerlendirip bu saldırıya soldan destek oluyordu. PKK, 1984'te gerilla savaşını başlattığında da, büyük bir kesimi aynı değerlendirmelerini koruyor, silahlı mücadelenin çok geçmeden yenileceği düşüncesini taşıyordu.

PKK güç kazandıkça değerlendirmeler de değişmeye başlar. Kimileri ajan-provokatör demekten şakşakçılığa evrilirler. Bu kesimlerin Kürdistan'ın sosyo-ekonomik yapısına ilişkin tahlilleri de aynı sağlıksız çizgiyi izler. Dün ortak yeni-sömürgecilik tespiti yapanlar, PKK güçlenince Kürdistan'ı sömürge ilan ederler.

Tabii bütün bu ilişkilerin sağlıksız biçimlenişinde PKK pragmatizminin de önemli bir payı vardır.

***

Mesela bir Aydınlık çizgisinin muhtelif dönemleri ilginçtir.

1970'li yılların sonunda PKK Aydınlık'a göre "Apocu provokatörler"dir. Aydınlık, Apocuları gazetesinde isim isim ihbar eder.

1984'te silahlı savaş başlamıştır. Aydınlıkçıların cuntanın icazeti altında çıkardığı Saçak adlı dergide PKK'nin adı "asker katilleri"dir, "terörist"tir.

1980'li yılların sonuna doğru, bu tespitierin sahibi olan Doğu Perinçek'in PKK kamplarında askeri törenle karşılandığına tanık oluruz. Bu süreçte Aydınlık'a göre PKK "yurtsever"dir.

Sonra yine bildik Aydınlık karşı-devrimciliği çıkar karşımıza. PKK'ye her türlü iftira ve karalamayı yapan Perinçek, bu dönemde PKK'nin "Amerika'nın güdümünde" olduğunu yazmaya başlar.

Türkiye solunda da PKK'ye ilişkin bu kadar olmasa da zik-zaklar çoktur.

Bir TKP-ML geleneği, PKK'yı kah karşı-devrimci, kah halk saflarında, kah devrimci ilan etmiş, bu değerlendirmeler birkaç kez yer değiştirmiştir.

TDKP ve AEP'çi diğer sol kesimler de PKK'yı çoğunlukla ajan-provokatör, karşı-devrimci diye değerlendirirken, PKK güçlendikçe bu tespitlerinden vazgeçmişlerdir. Ama bu vazgeçişlerin ciddi, köklü bir özeleştirisine de pek rastlanmaz.

Kısacası, sonuçta tablo şudur; ulusal harekete ne gereken zamanında destek verilmiş, ne gereken eleştiri zamanında yapılmıştır.

***

Bunun istisnası, hiç tereddütsüz söyleyebiliriz ki, Cephe'dir.

Oligarşinin ve hemen tüm solun, birbirinden farklı söylemlerle de olsa PKK'ye "bölücülük" demagojisiyle saldırdığı dönemde Devrimci Sol, PKK'yı bir ulusal hareket olarak sahiplenmiş, savunmuştur.

1984'te gerilla savaşı başladığında da aynı politik desteğini sürdürmüştür.

1984'te, '86'da oligarşinin PKK'ye ve Kürt halkına karşı en vahşi operasyonlarını sürdürdüğü dönemde, Kürt halkının yalnız olmadığını göstermek için tüm örgütsel imkanlarını ve gücünü zorlayarak, dönemin ANAP iktidarına yönelik eylemler gerçekleştirmiştir.

O günden bu yana da gerek Kürt halkının haklı taleplerinin sahiplenilip savunulmasında, gerekse de Kürt ulusal hareketinin desteklenmesinde aynı tereddütsüz çizgi sürdürülmüştür.

Aynı süreçte Kürt ulusal hareketinde görülen yanlışlar da halkın ve devrimin çıkarları temelinde eleştirilmiş, bu eleştiri halklarımızın birlikte mücadelesinin gereği olarak ele alınmıştır.

Burada yapacağımız eleştiri ve muhasebenin doğru kavranması için bu sürecin, bu süreçteki Cephe yaklaşımının doğru bilinmesi şarttır.

***

PKK açık ki Türkiye siyasetinde gündemi belirleyen güçte bir örgüttür. Binlerce şehidin verildiği bir gerilla savaşının yürütücüsüdür.

Ancak eleştirinin sınırlarını tek başına güç olma olgusu belirlemez. Eleştirinin sınırlarını bu belirlemeye başladı mı, yukarıda örneklerini verdiğimiz sağlıksız değerlendirme tabloları çıkar ortaya.

Devrimci bir hareket şu veya bu dönemde, şu veya bu nedenle güçsüz durumda olabilir. Veya tersine, bir hareket belli koşullarda çok güçlü de görülebilir.

Evet, PKK savaşmış ve bir güç yaratmıştır. Ama nereye geldi?

Evet, PKK güçtür. Ama nereye gidiyor? Asıl sorun budur.

***

Bugün PKK bazı "yeni" şeyler söylüyor. "Türkiyelileşme" diyor örneğin. Bundaki olumlu ve olumsuz yanlar nelerdir? Ortaya konulan gerekçeler ne ölçüde tutarlı ve açıklayıcıdır?

Dünkü tezler ne olmuştur?

PKK bugüne kadar Türkiye solu üzerine adeta ağzına geleni söylemiştir. Bu tahammülsüzlüğün kaynağında ne vardır?

Yanlış bir eylem çizgisi, tüm eleştiri ve uyarılara, tüm vahim zararlarına karşın ısrarla sürdürülmüştür. Bu "ısrar"ın kaynağında ne vardır?

Yıllardan beri söylenegelen barış, silah bırakma, oligarşiyle çeşitli çözümler, ne anlama gelmektedir? Bunların PKK'nin çıkış noktasıyla yakınlığı veya uzaklığı nedir?

Sorular çoğaltılabilir.

***

Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi, 1984 çıkışından itibaren -eylem çizgisindeki kimi yanlışlıklarla- yer yer olumsuzluklara yol açsa da, bu süreçte esas olarak olumlu, ilerletici bir işleve sahip olmuştur. 1991 sonlarına doğru netleşen ve bugüne kadar gelen çizgi ise, yanlış bir kanala akışın tüm göstergelerini taşımaktadır.

Bu gelişim, ne yalnızca Kürtleri ne de yalnızca PKK'yı ilgilendiren bir sorun olarak görülemez. Türk ve Kürt halkının ve diğer Anadolu halklarının tarihsel geçmişi ve tarihsel birlikteliği, herhangi bir halka ilişkin gelişmeleri birbirine sıkıca bağlamaktadır.

PKK'nin daha 1991'in son ayları içinde Kürdistan'daki mücadeleyi Türkiye metropollerine taşıması zorunluluğunu ifade edişinde de görüleceği gibi, Türkiye ve Kürdistan'da süren ulusal ve sınıfsal mücadele **"kaderbirliği"** içindedirler. Bu bile, her iki halkın kurtuluşunun ortak olduğunu, örgütlülüklerinin de ortak olması gerektiğini göstermektedir.

Dünyada, ulusal ve sınıfsal mücadeleler tarihinde pek çok örneğine rastladığımız, bir hareketin çizgi değiştirmesine, ya da görünürdeki çizgisinden gerçek çizgisine oturması örneğine bugün Türkiyeli devrimciler de tanık olmaktadır.

1970'li yıllarda, prestiji alabildiğine yükselmiş olan sosyalizmden ve devrimci hareketten büyük ölçüde etkilenerek Marksizm-Leninizmle sosyalizmle ulusalcılığı harmanlayarak ortaya çıkan PKK'de, 1980'li yılların sonuna doğru öne çıkan ise küçük-burjuva milliyetçiliği olmuştur.

Yurtsever hareketin, oligarşi ile anlaşarak (ki, bu bir uzlaşmadır) silah bırakmayı, bağımsızlık yerine Türkiye oligarşisi ile federasyonu tartıştığı düşünülürse, PKK'deki gelişmelerin Türkiye halklarının çıkarına olmadığı görülecektir. PKK'nin oluşum sürecindeki söylem ve iddialarından bu noktaya gelişi Marksist-Leninistler açısından sürpriz olmasa ve önceden görülse de, bu gelişim, incelenmesi, dersler çıkarılması gereken bir olgudur.

PKK'yi Bugünlere Getiren Ulusal Bağımsızlıkçı Anlayışı ve Silahlı Mücadelesidir

PKK'nin kuruluşu Aralık 1978'dir, ancak ideolojik şekillenişi 1970'li yılların başlarıdır. PKK tarihinde bu süreç 1973'te başlatılmakta ve 1973-'78 süreci **"İdeolojik mücadele ve ülkeye yöneliş dönemi"**; 1978-'80 ise, **"Partileşme süreci ve Parti'nin ilanı"** olarak adlandırılmaktadır.

Hemen tüm siyasal yapılanmaların politik hattının oluşumunda ve gelişiminde etkisi olan dönemsel koşullar, ulusal temelde gelişen PKK için de belirleyici etkide bulunmuştur.

1940'lı yılların sonlarından itibaren Doğu Avrupa ülkelerinin emperyalist zincirden kopup sosyalizme yönelmeleri ve pek çok ülkede Halk Kurtuluş Savaşlarının zaferle taçlanması sosyalizmin prestijini üst boyutlara tırmandırmıştır. Sosyalizmin, ezilen halkların kurtuluş umudu olması, sosyalizmin dünya ölçeğinde kazandığı ağırlık ulusal temelde hareket eden siyasal yapıları da etkilemiştir. Bu dönemde artık hemen her ulusal/milliyetçi hareket kendisini sosyalist ilan ediyor; mücadelesinde başarıya ulaşanlar ise sosyalist ülkelerle ilişki-

lerini geliştiriyor, ülkelerinde sosyalizmden etkilenen politikaları yaşama geçiriyorlardı.

Türkiye de bu gelişmelerin dışında kalmamıştır. Özellikle 1960-'70 süreci, Marksist-Leninist düşüncenin yaygınlaşması ve buna bağlı olarak da revizyonizmle, reformizmle bir ayrışma ve kopuşun yaşandığı yıllardır. Bu yılların ideolojik, pratik mücadelesi içinde şekillenen başta THKP-C olmak üzere THKO ve TKP/ML yürüttükleri savaşla statüleri sarsmış, oligarşiye darbeler vurmuş, geniş kesimlerin sempati ve desteğini kazanmışlardır.

12 Mart açık faşist cuntası, silahlı devrimci hareketi fiziki olarak tasfiye etse de özellikle THKP-C'nin Türkiye Devriminin Yolu'na ilişkin bütünlüklü teorik tespitleri ve silahlı mücadelenin yarattığı potansiyel, 1973 sonrasına taşınmıştır.

PKK'nin hemen tüm görüşlerini barındıran Kürdistan Devriminin Yolu adlı broşürde (1978) bu sürecin izlerini fazlasıyla görmek mümkündür. Bugün pek telaffuz edilmeyen "sınıflı toplum", "sosyalizm", "yeni-sömürgecilik", "bağımsızlık" gibi kavramlara burada sıkça rastlanmaktadır.

Sosyalizmin dünya halklarının ilgi odağında bulunması; SSCB'nin ulusal kurtuluş hareketlerine desteğinin sürüyor olması, enternasyonalizm ruhunun güçlülüğü, Mahir'lerin önderliğindeki silahlı mücadelenin yarattığı sonuçlar ve PKK bugün ne kadar "Kemalizm", "sosyal-şövenizm" vs. derse desin THKP-C, THKO ve TKP/ML'nin "Kürt sorunu"nda temel doğruyu yakalamış, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı doğrultusunda bir çizgi benimsemiş olmaları PKK üzerinde etkili olmuştur. Bu etki diğer Kürt milliyetçi örgütlenmeleriyle PKK arasındaki ayrım noktalarını da belirlemiştir. Tam bağımsızlığın savunulması, bağımsızlığın kazanılabilmesi için silahlı mücadelenin verilmesi, proletarya önderliği temel ayrım noktalarıdır.

"II. Paylaşım Savaşından sonra belirginleşen... Bu şartlar sömürgesel devrimlerde burjuva önderliğinin kaypaklığını ve uzlaşmacı niteliğini açıklarken, aynı zamanda, emekçi yığınlara dayanan proletarya önderliğinin tam bağımsızlığa götüreceğini ortaya koymaktadır..."

Sonraki yıllarda bu etki ve devrimci çizginin yol açıcılığı çoğu kez yadsınmış, örneğin Mahir'in Misak-ı Milli ve Kürt ulusal sorununa ilişkin yazdıkları görmezden gelinip Cephe çizgisinin savunucuları, "Misak-ı Millicilikle" eleştirilmişlerdir. Oysa bugün dönüp dolaşılıp gelinen noktada söylenen çoğu şeyler, Parti-Cephe'nin 30 yıl önceki söylediklerinden başka bir şey değildir.

Reformizmi Mahkum Eden PKK

Sosyalizmin prestiji, sosyalist ülkelerin "etkin desteği" ve ulusal kurtuluş için devrimin objektif şartlarının "olgunluğu"ndan hareketle "tam bağımsızlığa" gitmede proletarya önderliğinin gerekliliğini savunan PKK, bu tespitleriyle reformizmden ayrılmakta, reformizmin ulusal kurtuluş önünde engel olduğunu söylemekteydi.

"Ulusal kurtuluş hareketlerinin çağımızın başta gelen bir devrimci akımı haline gelmesinden itibaren, bu alanlarda da çeşitli sapmaların boy verdiğini görmekteyiz... Burjuva ideolojilerinin tamamen deşifre edilmesi

Halka, özgücüne Güven Veya Başka Güçlere Bel Bağlama

İlk yazılı, programatik metinlerinde "2. Paylaşım Savaşı sonrası ortaya çıkan şartlarda ulusal kurtuluş hareketlerinin zafere ulaşmasının objektif koşullarının olgunlaştığını" söyleyen ve "tam bağımsızlığa gitmede proletaryanın önderliğinin gerekliliğini" savunan PKK bu tespitlerini asıl olarak sosyalist sistemin ulusal kurtuluş hareketlerine desteğinin varlığına dayandırmıştır:

"Dünyanın en ücra köşesinde meydana gelen her toplumsal olayda sosyalist ülkelerin etkisini görmemek mümkün değildir. Anti-faşist ve ulusal kurtuluş hareketlerinin başarıya ulaşmasında, sosyalist bir dünyanın varlığı en önemli faktörlerden birisidir. ***Sömürge ülkelerde devrim emperyalist sisteme karşı sosyalist sistemin varlığı ve sistemden görülen etki, destek ve yardımla mümkündür.*** *Emperyalizmi çökerten güçlerin başında ulusal kurtuluş hareketleri olmakla birlikte, bu hareketlerin başarıya ulaşmasını sağlayan arkasındaki güç, sosyalist sistemdir."* (Kürdistan Devriminin Yolu)(abç)

Tespit böyle olunca, kuşkusuz, SSCB ve diğer bir dizi sosyalist ülke yıkılınca, ulusal kurtuluşun bağımsızlık hedefi de savunulamayacaktır.

Küçük burjuva hareketlerin tipik özelliği kendi güçlerine güvenmemeleri, yani özgüvenden yoksun olmaları ve bundan dolayı kendi dışındaki gelişmelerden aşırı derecede etkilenerek politika belirlemeleridir. Küçük burjuva milliyetçi anlayışlar her zaman sırtlarını dayayabilecekleri, güç alabilecekleri bir kuvvet arayışındadır. Bu, bir dönem sosyalist sistemse, o yıkılınca yerine başkası aranacaktır.

Sosyalist ülkelerdeki karşı-devrimlerle birlikte PKK adeta kendini boşlukta bulmuştur. Emperyalizmle ve oligarşiyle uzlaşma işte bu noktada bir tercih olarak ortaya çıkmıştır. Kah emperyalist güçler arasındaki çelişkilerden hareketle bir emperyalist gücün desteği aranacak, kah oligarşi içi çelişkilerden dolayı, oligarşi içi bir kanattan çözüm beklenecektir. Bu, başka güçlere bel bağlayan küçük burjuva hareketlerin kaçınılmaz sonudur.

ve halktan yüz bulamaması bu eğilimleri görünüşte sosyalist olmaya zorlamaktadır."

"Emperyalist dönemde reformların belirgin özelliği, halkların tam bağımsızlık yolundan alı konulmasında bir araç rolü oynamasıdır." O zaman bu tespitleri yapan PKK deha da ileri gidip reformizme kesin bir sınır çizmektedir:

"Ulusal kurtuluş hareketlerinde ***bağımsızlık olgusu dışındaki tüm eğilimler reformisttir.*** *Her reformist eğilim de özünde emperyalizme, sömürgeciliğe ve yerli gericiliğe maddi bağlarla bağlı olanların eğilimidir"* (abç)

Dahası, reformizmle ezilen ulus milliyetçiliğinin "özdeş"liğine vurgu yapmaktadır:

"... sömürgeci düzende bazı reformları gerçekleştirmekle sorunu çözüme kavuşturacağını savunan, sorunun çözümünün devrimde, ulusal bağımsızlıkta olduğunu göremeyen tüm görüşler özünde ezen ezilen ulus milliyetçiliğinden kaynaklanıp sömürgeciliği meşrulaştırmaya hizmet eder..."

Reformlar için değil, devrim için mücadele edilmesi gerektiğini savunan PKK'nin, 1980 öncesi mücadelesine baktığımızda devleti hedefleyen bir çizgiye sahip olmadığını, böylesi bir pratiği hayata geçirmediğini görürüz. PKK'nin silahlı mücadelesinin başlangıcı asıl olarak 1984 Ağustosu'dur. 1980 öncesi gelişen anti-faşist mücadelede de fazla yer almayan PKK, 1978 24 Aralık'ında gerçekleşen Ma-

raş katliamı sonrasında ilan edilen sıkıyönetimle birlikte mücadele arenasını terk etmiş, kendi deyimleriyle yurtdışına "hicret" etmişlerdir.

Ricat - Hicret

1979 ortalarına gelindiğinde, 1978 yılında kuruluşunu resmi olarak ilan eden PKK güçten düşmüş, tümüyle yenilgi psikolojisine kapılmıştı. Gerek oligarşinin operasyonları, gerek içerisinden çıkan itirafçılar, gerekse de birçok insanın yaşamını yitirdiği sol içi çatışmalar PKK'yı bu duruma getirmişti.

Bu noktada PKK bu çıkmazdan kurtulmanın ve kendi varlığını sürdürmenin tek yolu olarak yurtdışına çıkışı gördü. Ülke toprakları terk edildi.

"Baktık ki ülkede kalsak en fazla bir ay ya da iki ay kalabilecek ve sonunda boğulacağız... Yurtdışına çıkışımız, Hz. Muhammed'in Mekke'den Medine'ye hicretine benziyor. O zaman Hz. Muhammed oldukça sıkıştırılmıştı, eğer bir gece daha kalsaydı boğulacaktı. İşte bizimki de tamamen böyleydi. Eğer kalsaydık bir iki ayda boğulurduk..." (Abdullah Öcalan, Serxwebun, Mayıs 1990, sayı 101, s. 104)

PKK deha sonra yaptığı değerlendirmelerde, ülkeyi terk etmelerini oligarşinin PKK'ye özel olarak yönelmesine bağlar. Bu, tarihi sonradan yeni duruma uydurmaktan başka bir şey değildir. 1978 Kasımı'nda resmi olarak kuruluşunu ilan eden PKK'nin 1978 Aralık'ındaki Maraş katliamına ilişkin değerlendirmesi bu tür tarih yazımının karakteristik bir örneğidir:

"... Maraş partimizin etkinlik kurduğu bir saha idi. Partimizin Maraş katliamı üzerine değerlendirmesi vardır... kesinlikle bizim yol açtığımız uyanışa faşizmin verdiği bir cevaptır." (PKK Tarihi)

PKK, belli bir güç olmasıyla beraber en uç noktaya savrulan benmerkezci anlayışıyla o yıllarda gerçekleşen tüm gelişmeleri de kendine bağlı olarak açıklamaya çalışmaktadır. Bu tarihte, Maraş katliamı, sonrasında sıkıyönetimin ilanı, Ecevit'in iktidardan düşmesi PKK kaynaklı gelişmeler olarak ifade edilmektedir.

Oysa ülkemizdeki sınıf mücadelesinin giderek yükseldiği bu yıllarda PKK, kendi örgütsel yapısını bile korumakta zorlanan, henüz ciddi bir gücü olmayan bir örgütlenmedir. Nitekim yukarıdaki değerlendirmenin yapıldığı PKK Tarihi isimli kitabın bir başka yerinde ise bu durum açıkça ifade edilmiştir:

"1978-1979'da örgütü ilan ettiğimizde iş yapabilecek adamımız yoktu. Bu nedenle geriye çekilişi ve 6 yıl gibi bir hazırlık evresini yaşadık."

PKK '80 öncesi süreçte ne anti-faşist mücadele görevlerini doğru tespit etmiş, ne devlet karşıtı bir mücadele geliştirmiştir. Sürece hiçbir müdahalede bulunamayıp, kendi çizgisinin sonucu olan bir zayıflama sonucu yurtdışına çıkılmıştır. Tabii bu zayıflamanın gerçek nedenlerine inilince, karşılarına mesela PKK'nin diğer sol örgütlerle çatışması çıkacaktır. Bunları tespit etmek yerine Maraş katliamı üzerine sübjektif değerlendirmelerle, çıkışı "mazur" göstermek tercih edilmektedir.

Ortada düzenli bir geri çekiliş yoktur. 12 Eylül sonrası hapishanelerde, yurtdışında yaşananlar bunu yeterince göstermektedir zaten. Bu süreçte PKK genel bir demoralizasyon içindedir.

Sonuçta PKK'nin belli bir hazırlık sürecinin arkasından tekrar ülkeye girerek silahlı savaşı başlatması ve gerilla savaşıyla önemli başarılar elde etmesi o dönemde yurtdışına çıkışı meşrulaştırmaya yetmemektedir. Çünkü bu çıkışı açıklama mantığı ve tarzı son derece sakattır. Bu mantık, reformist ve revizyonist geleneği kırıp silahlı mücadele ile halkların kurtuluşunun yolunu açan '71 silahlı mücadelesinin fiziki yenilgisini kendileri gibi savaş alanını terk etmemesine bağlayabilmiştir:

"Bence yurtdışındaki çalışmalar o dönemde de düşünülmeliydi. Filistin gerçeği iyi değerlendirilse, fazla acele edilmese ve bizim deneyimimiz 1970'lerden sonra sabırla uygulanmış olsaydı, Türkiye devrimciliği 12 Mart faşizmi karşısında ezilmezdi.

(...) Mahir Çayan ve arkadaşları bunu ülke içinde yapmak istediler. Deniz Gezmiş ve yoldaşları gerçekte birer militan olmaktan öteye pek bir şey düşünmediler ve başarılı olamadılar. 'Kaçarsak bu yiğitliğe sığmaz' dediler. Bu dar ve fazla önlemlere dayanmayan bir yaklaşımdı, dolayısıyla çok ciddi bir fırsatın kaçırılmasıydı." (Seçme Yazılar, Abdullah Öcalan, s. 212)

PKK önderi kendi terk edişlerini meşrulaştırmak için '71 dönemine inkarcı bir mantıkla yaklaşmaktadır. PKK'nin eleştirdiği pratik, her şey bir yana en basitinden ülkedeki 50 yıllık revizyonist, reformist geleneğin kırılması silahlı mücadele geleneğinin kökleştirilmesi ve Türkiye devriminin yolunun çizilmesidir. Eğer '71'in önderleri, o koşullarda mücadele arenasını terk etselerdi, ne Kızıldere'ler olurdu, ne o siyasal sonuçlar ortaya çıkardı. Kendisi de '71 silahlı mücadelesinin yarattığı sonuçlardan biri olan Kürt ulusal hareketi de olmayacaktı belki.

12 Eylül ve PKK

12 Eylül geldiğinde PKK'nin ülke içinde hemen hiçbir faaliyeti yoktur. O çoktan, bütün kadrolarıyla ülkeyi 1979 ortalarında terk etmiştir. Dolayısıyla cuntaya karşı da bir direniş programı olmamıştır. Bu sürece ilişkin PKK'nin değerlendirmeleri oldukça çelişik ve tutarsızdır:

"... 12 Eylül faşizminin iktidara gelişinin birinci nedeni, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelemizi tasfiye etmektir. Bu kesin olarak belgelenmiş olan bir durumdur. Amaç hareketimizi bir daha doğmamacasına imha etmekti." (Seçme Yazılar A, s.82)

Bu sürece ilişkin bir başka değerlendirme ise şöyledir:

"Faşist-askeri darbe gerçekleştiğinde, UKM'nin örgütsel yapısı gelişen mücadeleyi ilerletmeye yetmiyor ve bir örgütsel bunalım yaşanıyordu. Böyle bir yapıyla Eylül darbesine karşı savaşamayacağını anlayan devrimci mücadele, diğer sol örgütlerin de darbeye karşı çıkacak güç ve niyetlerinin olmadığını gördüğü için güçlerini toparlama, eğitme ve hazırlama çalışmalarına yöneldi. Bunun için yurtdışına açılmayı ve yurtdışı olanaklarından faydalanmayı gerçekleştirdi." (Özgür Halk, 15 Aralık 1993, s. 13)

Daha '79 ortalarında ülkeyi terk eden, tüm faaliyetlerini askıya alan

PKK'nin darbe bize yönelik yapıldı demesinin hiçbir nesnel temeli yoktur.

"Hiç kimsenin savaşmaya niyeti yoktu, bizim de durumumuz uygun değildi" açıklaması da ülkeden çıkışa sonradan uydurulan bir gerekçedir. PKK'nin o dönemde ne savaşacak gücü, ne de buna niyeti vardır. Bu, açıktır. Ama bunun ötesinde savaşanlar vardır.

12 Eylül 1980, Türkiye'deki devrimci, yurtsever örgütlenmeler açısından tam bir turnusol kağıdı olmuştur. Bu süreçte gerçekten kim devrimci, kim değil, kimler her şeyi göze alıp 12 Eylül faşizmine karşı savaşacak, kim teslimiyeti, mülteciliği tercih edecek, bunlar cevaplanmıştır. '80 öncesinde mangalda kül bırakmayanların darbe sürecinde sesi-soluğu çıkmaz olmuştur. Darbenin ayak seslerini hissedenler soluğu yurtdışında almışlardır. Geç kalanlar ise, kısa süren şaşkınlıktan sonra ülkeyi terk etmişlerdir. PKK ilk gidenlerdendir. Yılların kanıtladığı gerçek şudur: **Sol yenildiği için geri çekilmemiştir. Geri çekildiği için yenilmiştir.** 12 Eylül yenilgisi, esas olarak bu ricatların, mülteciliklerin sonucudur ve PKK de bu yenilginin sorumlularındandır.

Yurtdışı Cephe ve PKK

1 Haziran 1982'de yurtdışında oluşturulan Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi (FKBDC) asıl olarak **PKK** ve **DY**'nin öncülüğünde kurulmuş, adı var kendisi yok bir yurtdışı cephesidir. Pratiği, bol bol bildiri yayınlamaktan öteye geçmemiştir.

PKK, 2. Kongre Belgeleri'nde bu cephe hakkında şunları söylemektedir:

"Partimizin etkin katılımıyla dokuz grup ve örgütün yer aldığı Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi kurulmuştur. Bu cephe program ve yaklaşımıyla Türkiye sathında alternatifi olmayan bir mücadele cephesidir. Türki-

Bunları Tartışmak Neden Gerekli

Yazı dizimizin bu ilk bölümünde, PKK'nin 79'daki ülkeyi terk edişini, 12 Eylül karşısındaki tavırsızlığını, Yurtdışı Cephe oluşumunu ve 1984 atılımını ele alıyoruz.

Peki neden? Üzerinden bunca yıl geçmiş olay ve tavırları tartışmanın ne gereği var diye düşünülebilir?

Bu, hem sürecin bütününü tarihsel gelişimi açısından ele almak açısından gereklidir, hem de bunlarla BUGÜN arasında doğrudan bir bağ olduğu için gereklidir.

1982'de FKBDC adındaki yurtdışı cepheyi oluşturan PKK "güçsüz" bir PKK'dır. Sonraki yıllarda sayısız birliğin içinde yer alan PKK ise "güçlü", binlerce gerillaya sahip bir PKK'dır.

Ama PKK'nin birliklere, ittifaklara yaklaşımındaki mantığı, bakış açısını, daha FKBDC içinde görmek mümkündür.

Veya;

PKK'nin oligarşiyle federasyon oluşturmayı tartışabilmesiyle, 79'da ülkeyi terk edişin, 12 Eylül karşısındaki tavırsızlığın kuşkusuz ki, birbirini etkileyen bağları vardır.

Devrimci politikanın tarihselliği, sonra elde edilen başarılar önceki yanlışları siler şeklinde ele alınamaz.

Çünkü önceki yanlışlar, daha sonra elde edilen başarıları da sürekli olarak tehdit eder. Muhasebesi yapılmamış, özeleştirisi verilmemiş yanlışlar, o başarıları yenilgilere dönüştürme, sağ, reformist çizgilere geri döndürme potansiyelini hep taşırlar.

Nitekim, PKK'nin bugün yaşadığı süreç de böyle bir süreçtir.

Demek ki, geçmişin bu yanlarıyla tartışılmasına büyük bir ihtiyaç vardır.

ye ve Kürdistan halklarının devrimci ittifakının yaratılmasında tarihi önemde bir başlangıç ve atılmış bir adımdır. Eğer yüklendiği görevleri başarıyla yerine getirebilirse sömürgeci faşist diktatörlüğün yıkılması ve Türkiye ve Kürdistan halklarının kurtuluşa götürülmesi mücadelesinde en temel rolü oynayacaktır." (2. Kongre Belgeleri, s.49)

PKK, 12 Eylül öncesinde Kürdistan'ı tekelinde görerek devrimci demokrat güçlerin varlığını yok saymış; pek çok grup hakkında "karşı-devrimci", "ajan" nitelemesi yapıp, silahlı çatışmaya girerek onlarca devrimcinin kanını dökmüştür. Bu döneme kadar hiçbir birlik girişimi olmayan PKK, 12 Eylül hezimeti içinde yeniden güç toplamak ve solla bozuk olan ilişkilerini düzelterek kendisini "Kürdistan temsilcisi" olarak meşrulaştırmak için böyle bir cephenin oluşturulmasında oldukça çaba sarfetmiştir.

Birlikte mücadele ve ortak devrim anlayışına sürekli karşı çıkan PKK, Yurtdışı Cephe ile iktidarın ortak alınacağını belirtmektedir. Peki değişen neydi? Ülkenin ekonomik, sosyal, kültürel yapısında, en azından devrim stratejisine etkide bulunabilecek bir değişiklik olmadığına göre, "Türkiye ve Kürdistan halklarının devrimci demokrat iktidarı"nı dile getirerek cephe çağrısı yapmak ne anlama geliyordu? Bu sorular ne o zaman, ne de daha sonra cevaplanmamıştır. Ancak verilmeyen cevap, bu Cephe'nin özünde içinde yer alanların güçsüzlüğünü örtme çabasından başka bir şey olmadığıydı. Amaç mücadele kaçkınlığının, mülteciliğin üzerini örtmekti.

Ülke ve halk gerçeğinden uzak olan Yurtdışı Cephe'nin ne yaptığı ve neden dağıldığı ise ne PKK, ne diğerleri tarafından hiçbir zaman açıklanamamıştır.

1984 Atılımı ve Gerillanın Gelişimi

Kürt halkının ulusal uyanışının bu düzeye ulaşmasının belirleyici başlangıç noktası 1984 çıkışıdır. "Kürdistan halkının silahlı halk ordusunun çekirdeği" olarak nitelenen HRK (Hezen Rızgariya Kürdistan/ Kürdistan Kurtuluş Birlikleri)nin 15 Ağustos 1984'te Eruh-Şemdinli baskınları, ulusal kurtuluş savaşının ilk kıvılcımlarıdır. Eruh-Şemdinli Çatak baskın planında Çatak hariç diğer eylemler plan dahilinde gerçekleştirilmiştir. Cuntanın "terörün kökünü kazıdık" dediği dönemde bu çıkış Türk ve Kürt devrimcilerine, Türkiye halklarına büyük bir moral coşku vermiştir. Bu yanıyla 1984 Ağustos'undaki gerilla eylemleri hiç kuşku yok ki tarihsel bir öneme sahiptir.

"1984-85 yılında bir adım daha attık. Mücadelemizi bir üst aşamaya sıçratma cesaretini gösterdik. 15 Ağustos'ta patlayan silahlar ilk defa Kürdistan tarihinde gerçekleştirilen bir olaydı. Bu aynı zamanda oldukça zorlu bir dönemdir de..." (age, s.15)

Gerçekte ülkeye dönüş ve gerilla savaşının başlatılması için düşünülen daha erken bir tarihtir. Ancak işte tam bu noktada, önceki sürecin geri çekilmelerinin sonuçları kendini hissettirir. Mücadele etmeden "geri çekilme", Kürt halkını sıkıyönetim sonrasında 12 Eylül koşullarıyla başbaşa bırakma ve mültecilik, PKK saflarını fazlasıyla etkilemiştir. 1980-81'de düşünülen dönüş 1983'lere, gerilla savaşını başlatma 1984 Ağustos'una sarkmıştır. Bu arada yine aynı etkinin bir sonucu olarak yenilginin, içine düşülen olumsuzluğun nedenleri farklı

yerlerde, örneğin "Birliğin sağlanamamasında" aranmış, yurtdışı cepheyle güya bu telafi edilmeye çalışılmıştır.

PKK'nin yurtdışı ilişkilerini, özellikle kamp olgusunu kullanması, yine Irak sınır bölgesinin seçimi, IKDP'nin ve Barzani'nin denetiminde olan bölgenin cephe gerisi olarak kullanılabilmesi atılımın koşullarını hazırlamada önemli etkenler olmuştur.

Savaşı başlattıktan sonra karşı karşıya kalınan zorlukların da niteliği değişmiştir.

Kürt halkının bu yıllar boyunca sindirilmişliği, baskınlar sonrası terörün daha da artması, bir yerde ülke koşullarından kaynaklanan ama bir yanıyla da PKK'nin daha 1979'da ülkeyi terk edişinin halkta yarattığı güvensizlik, eylem bölgesi olarak seçilen Botan'ın geçmişte PKK'nin çalışmasının olmadığı bir bölge olması, gerillanın üst üste darbeler yemesine, ağır kayıplar vermesine yol açmıştır. (Bu konuda bir değerlendirme için bkz; Serxwebun, Ağustos 1989 Özel Sayı 15, s.30)

1986'ya gelindiğinde gerilla adeta var olmayla yok olma arasında bir sınırdadır.

İşte bu noktada kayıplardan korkmama ve savaşta ısrar, gerillayı yok olmaktan kurtarmış, gerilla savaşının önünü açmıştır. Silahlı mücadele sürekli kılındığı ölçüde de halkın sempatisi artmış ve giderek desteğe dönüşmüştür. **Kayıplardan korkmama ve savaşta ısrar,** PKK pratiğinin tüm devrimci hareketler açısından üzerinde önemli durulması gereken en önemli derslerinden biri olmuştur.

Türkiye oligarşisi başlangıçta ciddiye almıyor görünmesine rağmen PKK'nin verdiği kayıplara rağmen savaşta ısrarlı olması karşısında, oligarşinin tüm inkar politikası iflas etmiş; savaş gerçeğini ve giderek Kürt gerçeğini ve de gerilla karşısında kısa vadede sonuç alamayacağını kabul etmek zorunda kalmıştır.

"Bir Parça Özgür Vatan"

1985'te **ERNK'nin (Eniye Rızgariye Netawa Kürdistan/ Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi)** kurulduğu ilan edildi. 1988'de HRK'nın **ARGK'ya (Arteşe Rızgariye Gele Kürdistan/ Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu)**'na dönüştüğü açıklandı. Bu süreç gerillanın gelişimini sürdürdüğü, giderek halk desteğini büyüttüğü bir süreçtir.

PKK'nin 1987'de yapılan 3. Kongresi'nde Kürdistan genelinde "Özgürlüğe Yürüyüş Hareketi" kararı alındı. Bu yeni bir "atılımdır" ve PKK önüne Botan'da **"Bir parça özgür vatan"**da simgesini bulan **"kurtarılmış bölge"** hedefini koyar. PKK 1988'de bu karar doğrultusunda *"Düşmana ait olan her şeye saldır, dağıt, yok et, yerine ulusal kurtuluşu temsil edeni inşa et"* (**Serxwebun, Temmuz 1988, sayı 79**) şiarını ortaya attı.

Bu dönem boyunca, daha sonra özeleştiri verilen "Zorunlu Askerlik Yasası"nın kurumlaştırılması yolunda başarılar kaydedildi. O günlere ait PKK yazılarında yüzlerle ifade edilen katılımlarla ordulaşma yolunda büyük adımlar atıldığı, Botan'da taburlar düzeyinde ordu birimlerinin oluşturulmaya başlandı-

ğı belirtilmektedir.

Ancak bu gelişme kendi içinde, PKK'nin gerilla stratejisinin açmazlarını da barındırmaktaydı ve çok geçmeden bunlar da açığa çıkmaya başladı.

PKK'nin gerilla savaşı stratejisi asıl olarak büyük ölçüde Vietnam devrimini örnek alıyordu. "Kurtarılmış bölgeler" düşüncesi bunun ürünüydü. "Bir parça özgür vatan" şiarı da bu çerçevede ortaya atılmıştı. Ama işte bu noktada Türkiye Kürdistanı'nın gerçekleriyle, PKK'nin halk savaşı stratejisi arasındaki çelişki ortaya çıktı.

Kurtarılmış bölgeler, hemen her yıl "bu sene bir parça özgür vatanımız olacak" denilmesine rağmen, bir türlü gerçekleştirilemedi. Yine buna bağlı olarak şekillendirilen halk örgütlenmeleri de hayata geçirilemedi. 1990'ların başında Türkiye Kürdistanı'nda çok yaygın bir potansiyel ortaya çıkmış olmasına rağmen, buna denk düşecek, bu potansiyelin kendisini ifade edebileceği halk örgütlülükleri yoktu ortada.

1987 ve sonrasında kurtarılmış bölgelerin neden gerçekleşemediği sorgulanmaksızın, bunun yarattığı ve giderek savaşı etkiler hale gelen askeri açmazlar üzerinde durulmadan, aynı şiar tekrarlanmaya devam etti. (Bunların neden gerçekleşemediğinin tek cevabı elbette halk savaşı stratejisinin yanlışlığı değildir, daha başka nedenler de vardır. Bunlara ileriki bölümlerde değineceğiz.)

Güçlenirken Güçsüzleşmek

PKK, 1984 15 Ağustos atılımından bugüne karşılaştığı tüm zorluklara rağmen silahlı mücadelede ısrarlı olmasıyla bugün bir güç olabilmiştir. Belli bir döneme kadar **"Bağımsız Özgür Kürdistan"**ı propagandasının odağına yerleştiren PKK, Kürt ulusunda geliştirdiği ulusal bilinçle orantılı olarak halkın mücadeleye destek ve katılımını da sağlayabilmiştir.

Binlerce şehit pahasına ve Kürt ulusuna gösterilen "bağımsızlık" hedefi ile 90'lı yılların başında oligarşi karşısında ciddi bir güç konumuna gelmeyi başaran PKK, ne yazık ki, aynı dönemde gündeme getirdiği politikalarla da **en güçlü göründüğü bir aşamada, politik olarak en güçsüz dönemini yaşamaya başlamıştır.** Gerilla gücüne ve kitle desteğine rağmen bağımsızlık hedefinden giderek uzaklaşıp, düzen içi çözümlere bel bağlamasıyla politik olarak güçsüzleşmiştir. PKK'yı hızla uzlaşmacılık noktasına doğru iten nedenleri PKK'nin sınıf temelinde; proletaryanın sınıf bakış açısına sahip olmayışında, Marksist-Leninist temellere oturmayışında; çıktığı koşullarda etkisinde kaldığı sosyalizmin sistem olarak güç ve prestij yitirişinde aramak gerekir.

Sosyalizmden etkilenmiş, küçük burjuva milliyetçi temelde de olsa önüne koyduğu bağımsızlık hedefiyle oligarşi karşısında silahlı bir güç olan PKK'nin uzlaşmacı çizgisi değişik olaylar karşısındaki tutumlarıyla giderek belirginleşmiştir. PKK'nin böylesi bir "düşüş" çizgisine gelmesi doğal ki, bir anda olmamıştır. Bunun nedeni, PKK'nin bünyesinde var olan eksikliklerin, dünyada ve ülkemizde yaşanan gelişme ve değişmelerin yanlış yorumuyla birleşmesidir.

PKK, kendisini ne olarak adlandırırsa adlandırsın, ve yine başkaları PKK için ne tür nitelemelerde bulunurlarsa bulunsunlar, PKK'nin Kürtlerin tarihsel gelişimine ilişkin tespitlerinden ittifaklar politikasına, sosyalizm ve devrim anlayı-

şından, nihai hedef ve amaçlarına kadar temel teorik yaklaşımları PKK'nin milliyetçi yanını açığa vurmaktadır. Çıkış döneminde (niteliği aynı olsa da) söylemi bugünkünden oldukça farklıdır. PKK, siyaset sahnesine çıktığı koşullarda sosyalizmden, Türkiye'de gelişen sınıf mücadelesinden ve devrimci hareketten büyük ölçüde etkilenmiş bir hareketti.

Ancak çıkış yıllarında uzunca bir süre yazılı bir görüş, yayın ortaya koymamasının da gösterdiği gibi PKK'de baştan itibaren belirsizlikler mevcuttur. Marksizm-Leninizmi, yani sosyalizmi "Türkiye topraklarından Kürdistan topraklarına taşıma" misyonunu üstlendiğini söyleyen PKK'nin sosyalizme ilişkin görüşleri siyaset sahnesine çıktığı günden bugüne belirsizliğini korumaktadır. Bunun temel nedeni, sosyalist hedefinden çok, Kürt ulusunun "kurtuluşu"nun temel görev olarak belirlenmiş olmasıdır.

Lenin'in **"devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz"** tespiti veya bunun "tersi" olarak Engels'in **"genel olarak bir Parti'nin resmi programının o Parti'nin hareketlerinden daha az önemli olduğu doğrudur."** tespitini PKK'ye uyguladığımızda şunları söyleyebiliriz: PKK'nin teorik söylemi, en azından başlangıçta sosyalizm içerikli olsa da Marksist-Leninist temellere dayanmamaktadır; programında sosyalizm hedefi olsa da attığı adımlar, pratiği bununla çelişmektedir.

Bir Yol Ayrımına Gelinmiştir

"Bağımsız Kürdistan" hedefiyle yola çıkan PKK, özellikle '90'lı yıllardan itibaren ciddi bir açmaz ve tıkanıklık yaşamaya başlamıştır. PKK'nin içine düştüğü tıkanıklık küçük-burjuva milliyetçiliği için çok da sürpriz olmayan bir durumdur. Dünya deneyimlerine de baktığımızda göreceğimiz gibi küçük-burjuva milliyetçiliği hiçbir zaman halkları gerçek kurtuluşa götürmemiş, ya iktidar alınmadan emperyalizmle uzlaşılmış ya da iktidarın alınmasına rağmen yine de emperyalizmin yedeğine düşmekten kurtulunamamıştır.

'90'lı yıllarda sosyalist sistemde yaşanan karşıdevrim dalgası birçok örgütün sağa-sola savrulmasına yol açmış, sosyalizmden belli düzeyde etkilenen PKK de bu gelişmenin dışında kalmamış, sosyalizm değerlerinden hızla uzaklaşmaya, milliyetçili-

DÜN - BUGÜN

DÜN'den

"... Bir halk, nüfusunun azlığına ya da çokluğuna bakmadan eğer savaşacaksa, uzun süreli bir halk savaşına hazırlanmalıdır. Bu savaş, çeşitli evrelerden geçerek o halkı kurtuluşa götürecektir. Kürdistan halkı eğer savaşmaya cesaret etmişse, mutlaka uzun süreli ve çeşitli evrelerden geçecek olan bir halk savaşına hazırlanmalıdır..." **(Kürdistan Devriminin Yolu)**

"Bu konuda, gerek ezen ulus 'devrimcilerinden' gerekse onlarla farklı nüanslardan ama aynı telden çalan ezilen ulus 'devrimcilerinden' gelen ulusal mesele konusundaki 'bölgesel özerklik', 'federal birlik', 'dil-kültür özerkliği' biçimindeki çözüm yolları gericidir ve günümüzde 'ulusların kendi kaderini tayin hakkının' biricik doğru yorum tarzı olan 'bağımsız devlet' tezine aykırıdır. Bağımsız devlet, günün şartlarında tek doğru, doğru olduğu için de devrimci bir tez olup diğer tezler ve çözüm yolları devlet sınırlarına dokunmadığı için reformist, reformist olduğu için de gerici tezlerdir." ***(Kürdistan Devriminin Yolu)***

ğe daha fazla sarılmaya başlamıştır. Kürt milliyetçiliği yarattığı gelişkinliğe rağmen bir duraksama, gerileme dönemine girmiştir. Sömürgecilik teorisiyle halkların ortak mücadelesini bölen, halkları emperyalizm ve oligarşi karşısında zayıf düşüren PKK, mücadeleyi bir alana, bir bölgeye sıkıştırmanın sonuçlarını da boyutlu olarak yaşamaya başlamıştır. "Bağımsızlık" söyleminin yerini "federasyon", "uzlaşma", "siyasi çözüm" gibi kavramlar almış, "barış", "ateşkes" dillerden düşmez olmuştur. PKK'yı bugünlere getiren **gerilla**, oligarşiyi masaya oturtmak için kullanılan bir koz haline getirilmiş, burjuva partilerinden, **TÜSİAD ve MGK'dan** beklentiler gündeme gelmeye başlamıştır.

PKK içine düştüğü bu açmazlardan kurtulmak için strateji ve taktiklerini sorgulamak ve devrimci sonuçlar çıkarmak yerine "siyasal çözüm" adına halklar nezdinde kaygı verici bir uzlaşma sürecine girmiştir. PKK bugün gelinen aşamada açmazlarını sorgulamadığı sürece de milliyetçiliğinin daha da boyutlanması, uzlaşmanın derinleşmesi kaçınılmaz olacaktır. Yaşanan gelişmelerle PKK önemli bir yol ayrımına gelmiştir. YA açmazlarını doğru tarzda sorgulayıp M-L çözümler bulacaktır -ki, bu yakın bir ihtimal olarak görülmemektedir- YA DA geri dönülmesi mümkün olmayan bir yolda ilerlemeyi sürdürecektir.

Ülkemizde Türk, Kürt ve diğer milliyetlerden halkların tek kurtuluş yolu emperyalizme ve oligarşiye karşı verilecek ortak mücadeleden geçmektedir. PARTİ-CEPHE yıllardır bunu söyledi, bunun için savaştı. Ortak mücadeleyi savunduğu, milliyetçiliğin halkları kurtuluşa götüremeyeceğini söylediği için "Kemalistlik"le, ''Misak-ı Millicilik"le suçlandı ama PKK'nin bugün geldiği durum, yaşadığı süreç, söylem düzeyinde de olsa yaşadığı tıkanıklık sonucu ortak mücadeleden bahsetmek zorunda kalması PARTİ-CEPHE çizgisini bir kez daha doğrulamıştır. Bu anlamda belirtmeliyiz ki, yol ayrımının devrimci yönü, Parti-Cephe çizgisi doğrultusunda olanıdır.

PKK NEREDEN NEREYE - 2

SÖMÜRGECİLİKTEN TÜRKİYELİLEŞMEYE

Halk İçin Kurtuluş
30 Mayıs 1998
Sayı: 83

Başta PKK olmak üzere, tüm Kürt milliyetçi grup ve örgütler ortaya çıkışlarından itibaren sömürgecilik tespiti yapmış ve "Bağımsız Kürdistan" eksenli bir söylemi temel almışlardır. Öyle ki sömürge tespiti ve bağımsız Kürdistan hedefi Kürt ulusalcı hareketlerin varlık şartı olmuştur. Sorunu ele alışlarını, Kürdistan'la ilgili "sömürgecilik" tespiti yapmayanları -eğer Kürtse- "ulusal hain" olarak, -eğer Türkse- "Kemalist, sömürgeciliğin işbirlikçisi" olarak ilan etmeye kadar vardırmışlardır.

Sömürgecilik tartışmasının en yoğun olduğu dönem doğal ki, '80 öncesidir. O günün yakıcı anti-faşist mücadelesi bir yana bırakılarak, varsa yoksa Kürdistan bir sömürge midir, değil midir tartışmalarına hapsolunmuştur.

Kendine güvensiz, ulusal sorun konusunda bir politika oluşturamayan birçok sol grup, o günün koşullarında "sömürgecilik" tespiti yapmazken, PKK'nin belli bir güç olmasıyla beraber hızla sömürgecilik tespiti yapmaya başlamıştır. Kürdistan'ı sırtlarında bir yük olarak görüp ulusal sorun konusunda hiçbir şey yapmayanlar Kürdistan'ı PKK'ye havale ederek "kurtulmuşlardır" bu durumdan.

****

Sömürgecilik PKK'nin en temel teorik tespitlerinden biridir. PKK'nin devrim stratejisi, ideolojisi, Buna göre biçimlenmiştir. Kuzey Kürdistan'ın emperyalizmin değil T.C'nin sömürgesi olduğu tespiti, PKK'nin ilk çıkışındaki sosyalist söylemlerine rağmen, ulusal kurtuluş hedefiyle sınırlı bir hareket olmasının da gerekçesidir.

Sömürgecilik, milliyetçi bakış açısı ve pragmatizm, bu ideolojik yapı içinde birbirini tamamlayan yanlar olmuştur.

Dolayısıyla gerek mücadelenin sürdürülüşü içinde karşılaşılan politik ve askeri açmazlar, gerekse de eylem çizgisindeki, ittifak anlayışındaki olumsuzlukların kaynağını da bu ideolojik yapıda aramak gerekir.

Dersim'de dört TDKP'linin öldürülmesinin teorisi açıktı: Herkes Kürdistan'da misafirdir deniliyordu. Tabii misafir de ev sahibine tabi olacak, onun dediklerine uyacaktı... Tam milliyetçiliğin tezahürü olan bir mantıktı... Aynı mantık Kuzey Irak'ta PKK'nin karşısına dikildi. Kuzey Irak'ta da Barzani PKK'ye aynı şeyi söyledi. Ama bu defa bunu PKK kabul etmiyordu.

****

Sömürgecilikten kaynağını alan ulusal kurtuluşçu çizgi, küçük-burjuva milliyetçiliğin kaçınılmaz karakteri olan pragmatizme düşmekten uzak duramadı. Ve bir noktadan sonra her şey, politikalar, taktikler, ittifaklar, ilişkiler, eylemler, bu pragmatizmin bir tezahürü haline geldi. Hep kısa vadeli düşünüldü.

Kısa vadede pragmatik bakış açısından yararlı görünen şeyler, uzun vadede olumsuz gelişmelerin koşullarını hazırladı.

Gelinen nokta, biraz da bu olumsuzlukların toplam bir sonucu olarak ideolojik, stratejik tezlerin iflas etmesidir. Sömürgecilikten Türkiyelileşmeye, bağımsızlıktan "Çeçenistan kadar, Almanya'nın eyaletleri kadar" bir "özerklik" istemeye gelinmiştir.

Artık aslında apaçık hale gelen ideolojik zayıflık silahla örtülüyor. Silah tek başına ideolojinin göstergesi değildir. Silah, her tür politikayı haklı hale getiren bir araç da değildir. Afrika'da da Asya'da da silahlı mücadele veren onlarca örgüt var. Ama bunların önemli bir kısmı silahlı mücadeleyi düzen içi hedefler doğrultusunda kullanmaktadır. Mahir'in zamanında çok net ve özlü bir biçimde belirttiği gibi "Gerilla savaşı tek başına nitelik belirleyici değildir." Sorun gerilla savaşının hangi amaçlar, programlar ve hedeflerle yürütüldüğüdür.

Ortada bir savaş var. Bu doğru. Ama sınıfsallık bu savaşın politikasının, pratiğinin, programının neresindedir? Ulusallığın neresine nasıl denk düşüyor?

****

Devrimci Hareket, sömürgecilik tespiti yapmadığı için Kürt milliyetçi gruplarca yıllarca "Kemalist" olmakla, "Kemalizm"in etkisinde kalmakla suçlanmıştır. Aradan yıllar geçmiş ve artık günümüze gelinmiştir. Bugün artık başta PKK olmak üzere, "sömürge" Kürdistan'ın bağımsızlığından söz eden kimse kalmamıştır. Dünün hararetli sömürgecilik tespiti yapanları, bugün nerededirler? Oysa ulusal sorun konusunda Marksist-Leninistler dün ne söyledilerse, bugün de onu söylemektedirler. Dün ortak örgütlenme, tek devrim ve ortak kurtuluş öneren, bu doğrultuda mücadele eden devrimci hareketi hayat bir kez daha doğrulamıştır.

Şunu artık herkes kabul etmek zorundadır. Demek ki, sömürgecilik teorisiyle bu iş bitmiyor. Demek ki, Marksist-Leninistler milliyetler temelinde örgütlenmez. Başka çaresi, yolu yoktur; bu teorik temel değişecektir.

PKK'ya göre Kürdistan Osmanlı'dan T.C.'ye sömürge olarak miras kalmıştır. Bugün de T.C.'nin "klasik sömürgesi"dir. Birçok Kürt milliyetçisi hareket gibi PKK'nin da teorik tespitlerinin odağında "Türk sömürgeciliği" olgusu vardır.

"Askeri alanda Kürdistan'da çok güçlü olan Türk burjuvazisi, ekonomik , sosyal, kültürel alanlarda olduğu gibi, siyasal alanda da sömürgeciliği rahat geliştirebilmektedir. Kapitalist sistemde de herkes gücü oranında söz sahibidir. ***Türk burjuvazisinin gücü de, Kürdistan'ı sömürgeleştirmeye yetmektedir."*** (Kürdistan Devriminin Yolu)(abç)

Sömürgecilik geçmişte Türkiye solunda en fazla tartışılan konulardan biridir. Denilebilir ki, o dönem açısından söylenebilecek fazla da bir şey kalmamıştır. Ancak bugün yürütülen tartışma o tartışmaların bir tekrarı değildir. O kapsamdaki bir tartışmanın gereği de yoktur zaten. Onlar, bir yerde bugün aşılmış tartışmalardır.

Gelinen noktada PKK'nin bağımsızlık hedefinden **uzaklaşması**, ulusalcı bakış açısının gelinen noktada **tıkanması** ve PKK'nin uzlaşmacı bir çizgiye hızla kayışı, sömürgecilik teorisinin sonucu olan hemen her şeyin **terk edilmekte olu-**

şu, bu tartışmaları gereksiz kılmaktadır.

Bu durum ve PKK'nin savaşı **"Türkiyelileştirme"** söylemleri sömürgecilik teorisinin pratikte iflas ettiğinin somut göstergesidir. Ancak PKK, gelinen bu noktayı doğru bir tarzda çözümlemek yerine, tıkanıklığı "Türkiyelileşme" gibi altı bir türlü doldurulamayan ve zaten de doldurulamayacak olan "taktik"lerle aşmaya çalışıp, devrimi geliştirmenin arayışı içine girmek yerine, emperyalizm ve oligarşinin "atacağı adımlardan" çözümler çıkarma durumuna gelmiştir.

Hal böyle olmakla birlikte, sömürgecilik teorisinin belli başlı noktalarına hatırlatma babında da olsa değinelim.

"Sömürgecilik" Subjektif Bir Tanımlamadır

Birincisi, Kürdistan'ın bir "sömürge" olarak Osmanlı'dan Türkiye Cumhuriyeti'ne devredilmiş olması söz konusu değildir. 1. Paylaşım Savaşı'yla birlikte emperyalizmin Osmanlı'yı kendi arasında pay etmeye çalışması, buna karşı yürütülen ulusal kurtuluş savaşı, yeni ilişkiler, yeni bir şekilleniş yaratmıştır. Dolayısıyla da eski ilişkiler artık Ulusal Kurtuluş Savaşı sonrası devam etmemektedir.

Ulusal Kurtuluş Savaşı'na Kürt ileri gelenlerinin, Kemalistler ile anlaşmaları sonucu Kürt halkı da girmiş ve emperyalizme karşı savaşmıştır.

Ancak devrim sonrası Cumhuriyet hükümetleri yaptığı anlaşmaya uymayarak Kürt halkının varlığını yok saymış ve Kuzey Kürdistan'ı ilhak ve asimilasyon politikasını gündeme getirmiştir. Bu amaçla Kürt halkına yönelik saldırılar, 1938 Dersim isyanının bastırılmasına kadar devam etmiş ve Kemalist küçükburjuva diktatörlüğü isyanı bastırarak **Kuzey Kürdistan'ın ilhakını** tamamlamıştır.

İkincisi, Türkiye'de hakim sınıflar ittifakı olan oligarşi içinde Türk ve Kürt egemenleri birlikte yer almıştır. Yani, Kürt egemen sınıfları başından itibaren Türk egemen sınıflarıyla aynı yapı içinde bütünleşmişlerdir. **İşte oligarşi dediğimiz bu yapı emperyalizmle birlikte ulusal baskının sosyal temelini oluşturmaktadır.** Yeni-sömürgecilik ilişkileri ayrıca Kürt emekçileri ile Türk emekçilerini de aynı sosyo-ekonomik yapı içinde kaynaştırmıştır. Kısaca, yeni-sömürgecilik ilişkileri iki ulusu tek bir toplumsal yapıda birleştirmiştir.

Üçüncüsü, emperyalizm çağında emperyalizmin sömürgeciliğinden başka bir sömürgecilik yoktur. **"Şu Portekiz Örneği"** PKK'nin geliştirmeye çalıştığı sömürgecilik teorisinin kanıtı değildir. Bunun da üzerinde çok tartışılmıştır. PKK yayınlarında hala aynı örneğe rastlanmaktadır.

Örnek, Portekiz`i **"sömürgenin de sömürgesi olabilir"** tezine kanıt olarak göstermektedir. Uzun uzadıya üzerinde durmayı gereksiz buluyoruz. Bir tek hatırlatma yeterlidir.

"Kürdistan devrimi en ön planda Türk sömürgeciliğini hedef alır" diyerek emperyalizmi gözardı eden PKK'ye en iyi cevabı Portekiz'in sözde "sömürgesi" olan Gine Bissau devriminin önderi **Amilcar Cabral**`ın şu sözleri vermektedir:

"Portekiz emperyalizmin bir ekidir. (...) Portekiz'in kendisinin bir yarı-sömürge olduğunu biliyorsunuz. 1775'ten beri Portekiz Britanya'nın

bir yarı-sömürgesi'dir. Afrika'nın taksimi sırasında Portekiz'in sömürgelerini muhafaza edebilmesinin tek sebebi budur. Bu fakir, sefil ülke Almanya'nın, Fransa'nın, İngiltere'nin, Belçika'nın ve doğmakta olan Amerikan emperyalizminin hırs ve kıskançlığı karşısında sömürgelerini nasıl muhafaza edebilirdi? İngiltere benimsediği bir taktikten dolayı... dedi ki, 'Portekiz benim sömürgem, eğer o sömürgelerini muhafaza ederse, onlar aynı zamanda benim de sömürgelerimdir.' Ve İngiltere Portekiz'in çıkarlarını kuvvet kullanarak savundu. ***Fakat şimdi durum aynı değildir. Angola gerçekten Portekiz'in bir sömürgesi değildir."*** (Son Konuşmalar, s. 180) (abç)

Çünkü emperyalizm çağında sömürgeciliği biçimlendiren bizzat emperyalizm olgusudur. Bunun dışında bir sömürgecilik yoktur. Emperyalizm sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesiyle ekonomik hayata tam egemen olan tekellerin dünya egemenliği çağıdır.

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nı emperyalizm ve oligarşinin değil de **"Türk hakim sınıflarının"** sömürgesi olarak tanımlayanların yanlışa düştükleri bir diğer nokta da, Kürdistan'da **feodal** ilişkilerin, Türkiye'de ise **kapitalist** ilişkilerin hakim olduğu iddiasıdır. Oysa, Türkiye'de İstanbul'dan Hakkari'ye kadar çarpık kapitalist ilişkiler hakimdir. (Yukarıdaki tespiti yapanların bir kısmı devrim stratejisi olarak "Türkiye'de ayaklanma, Kürdistan'da halk savaşı geçerlidir" deme noktasına varmışlardır.) Kapitalizmin Türkiye'nin batısında veya Kürdistan'da gelişmişlik düzeyi farklı farklıdır, ancak bu onun belirleyici olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Tüm bunlarla birlikte bakıldığında, dünya ölçüsünde ve Türkiye boyutunda sömürü ilişkileri böyle biçimlenirken, emperyalizm adım atmadık tek karış toprak bırakmazken, sömürgecilik teorisi, adeta, ayrı örgütlenmenin, milliyetçiliğin gerekçesi olarak geliştirilmiştir.

Kürdistan'ın Türkiye'nin sömürgesi olduğu tespiti nedeniyledir ki, ulusal sorunun çözümü en başta konulmakta, Türk ve Kürt halklarının mücadelesi -ne kadar itiraz edilirse edilsin- birbirinden koparılmakta; Kürt, Türk ve diğer milliyetlerden Türkiye halklarının ortak devrimi yerine Türkiye ve Kürdistan'a ilişkin ayrı devrimler öngörülmektedir. Ayrı devrimler doğaldır ki, ayrı devrim stratejilerini ve bu stratejilere "uygun" taktikleri gerektirmiştir.

Emperyalizmi Hedeflemeyen Ulusalcılık

Asıl üzerinde durmak istediğimiz sömürgecilikten Türkiyelileşmeye neden ve nasıl geçildiği sorusu olmakla birlikte, hemen bu noktada bir başka şeye daha değinmek gerek.

PKK, sömürgecilik temelinde hedeflerini daha en başta şöyle belirlemiştir: *"Kürdistan devrimi en ön planda Türk sömürgeciliğini hedef alır. Siyasi bağımsızlığı gaspeden, Kürt dili, tarihi ve kültürü üzerinde tam bir yok etme işlevini sürdüren, üretim güçlerini tahrip eden, talan eden Türk sömürgeciliğidir. Bu sömürgeciliğe dışta emperyalistler içte de feodal kompradorlar destek vermektedir. Birbirine çok sıkı ekonomik bağlarla bağlı olan bu güç, Kürdistan devriminin hedeflerini teşkil eder. Başta Türk sömürge-*

ciliği olmak üzere, onunla birlikte iç ve dış destekçilerine karşı gelişemeyen bir hareket Kürdistan'da devrimcilik sıfatı taşıyamaz."

Esasında burada doğruya yakın şeyler de vardır. "Türk sömürgeciliği", emperyalizm ve Kürt işbirlikçileri, hepsi birden, **doğru ve açık olmayan** bir formülasyonla da olsa hedef olarak konuluyor.

Ama PKK'nin pratiği hiçbir zaman bu çerçevede gelişmemiştir.

Birincisi, PKK hiçbir dönem açıkça emperyalizme yönelmemiştir. Mesele "Türk sömürgeciliği" olarak konulunca, ana hedef "Türk sömürgeciliği" olunca bu anlayışın pratik sonucu olarak mücadelesinde de emperyalizmi hep **tali bir hedef** olarak belirlemektedir. PKK tarihinde anti-emperyalist bir mücadele taktiği yoktur. Türk oligarşisini adeta sınır ötesinden ülkeyi (Kürdistan'ı) sömürgeleştirmiş bir konumda tasavvur ederek; örneğin bir **Vietnam-ABD ilişkisi gibi** soruna yaklaşmakta, Vietnam'ın kurtuluşu nasıl ABD sömürge yönetiminin yıkılmasını şart koşmuyorsa; PKK de Türkiye oligarşisinin yıkılıp yıkılmaması sorununu tali plana atmakta ya da onunla ilgilenmemekte; oligarşi iktidarda kalsa bile Türkiye Kürdistanı'nı ondan koparmak ve bunu ona kabul ettirmek üzerine strateji oluşturmaktadır. Ama çıkmaz da buradadır, Türkiye ve Kürdistan arasındaki ilişki ABD ile Vietnam arasındaki ilişki değildir!

Oligarşinin emperyalizmle ilişkileri görülmeden ve bunun ekonomik, siyasi, kültürel, askeri boyutları hesap edilmeden, bu ilişkilerin "Türk" ayağının ön plana çıkarılıp tüm stratejinin onun üzerine kurulması durumunda, -davanın tüm soyluluğuna rağmen- sonu gelmeyen çabalara sürüklenmek kaçınılmaz olur. Oligarşi içinde, tüm burjuva demagojilerine rağmen "Türk" ulusal saflığı da yoktur. Bu nedenle oligarşiyi ve onunla ayrılmaz bir parça olan emperyalizmi yıkmayı hedeflemeyen bir stratejinin Kürdistan'ı kurtaramayacağı açıktır.

Bu esasında sömürgecilik teorisinin de kendi içindeki en önemli çarpıklıklarından biridir. PKK'nin örnek aldığı Çin'de, Vietnam'da savaş asıl emperyalizme karşı verilmiştir.

Yukarıda aktardığımız alıntıda emperyalizmin yeri net olarak tanımlanmamıştır. Ama sormak gerek; peki emperyalizmin bu tahlil içindeki etkisi nedir? Askeri, siyasal, ekonomik, kültürel olarak emperyalizme bağımlı TC mi belirleyicidir, yoksa geliştirdiği bağımlılık ilişkileriyle emperyalizm mi? Buna cevap verilmemektedir PKK'nin yayınlarında.

Buna cevap bugün de verilmemektedir.

Verilmediği için de ABD veya Almanya Kürt sorununun çözümünü sağlayacak bir güç olarak görülebilmektedir.

Yani on yıllardır oligarşinin Kürt halkına karşı uyguladığı katliam ve soykırım politikaları emperyalizmden bağımsız mıydı? Bugün bağımsız mıdır? Buna net bir cevap verilmemektedir. Çünkü verilirse, emperyalizme karşı açık tavır almak gerekir, savaşmak gerekir. Oysa, daha ileriki bölümlerde daha genişçe üzerinde duracağımız gibi PKK'nin barış politikaları, emperyalizme farklı yaklaşmasını da beraberinde getirmiştir.

Keza, PKK'nin alıntıda öngörüldüğü gibi Kürt egemenlerine, toprak ağalarına da çok ciddi bir yönelişi olmamıştır. Toprak sorunu temelinde bir mücadele geliştirmemiş, bu da mücadelenin sınıfsal boyutunu tümden yok ederek her açıdan milliyetçi bir daralmayı yaratmıştır.

DÜN-BUGÜN

DÜN'den

"Günümüz Ortadoğu'sunda, gericiliği kendi kanatları arasında yeniden örgütlemek ve kendi egemenliği altında sözde bir barış statüsü yaratmak amacında olan ABD emperyalizmi, tüm Ortadoğu'da halkların düşmanıdır.

PKK, başta ABD emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin bölgedeki düzeni devrilmeden, Ortadoğu ulusları arasında eşitlik ve özgürlük temelinde bir barış ve işbirliği ortamı geliştirilemeyeceği inancındadır." (1978, Kuruluş Bildirgesi)

"ABD emperyalizmi 12 Eylül faşist rejiminin başa getirilmesinin mimarıdır. Bu rejim vasıtası ile tarihin ender kaydettiği bir baskı ve işkence rejimi oturttu... Yine bu rejim Kürdistan halkını tarihten kaldırmak için her şeyini ortaya koydu. ABD bütün bunlar yapılırken en ufak bir endişe duymadı. Bilakis 'terörizm, ayrılıkçılar eziliyor' diye her gün alkış tuttu..." (1980'lerin sonu, Seçme Yazılar 4, Abdullah Öcalan, sayfa 133)

BUGÜN'den

"Ben ABD'nin her şeyine karşıyım demiyorum. ABD'nin tekniğini, bilimini, halkını karşıma almıyorum. ABD'nin her şeyi benim düşmanımdır demiyorum. ABD ile hiç ilişki kurulmaz demiyorum..." (1991, Kürt Dosyası, Rafet Ballı, sayfa 244)

"Kesinlikle şimdiye kadar direkt bir ABD kurumuna ve kişilerine yönelik eylemlerimiz olmamıştır ve hedef seçilmemişlerdir. ABD ile hiçbir savaş içinde olmadığımız halde ABD'nin ve istihbarat çevrelerinin PKK'yi dünyada en büyük tehlike olarak görmesine şaşıyorum. Biz ABD'ye ne yaptık da ABD böyle üzerimize geliyor? (...) Biz nerede ABD'nin çıkarlarına saldırmışız da ABD bizim üzerimize geliyor." (15 Mayıs 1995, Özgür Halk, sayı 55, Abdullah Öcalan)

Büyüyen "Açmaz"lar ve Bulunan "Çözüm"ler

Sömürgecilik "teorisi"nin açmazları, ısrarla sürdürülen silahlı mücadelenin olumlu gelişimi karşısında azalmamış, aksine gün yüzüne çıkmıştır. "Sömürgecilik" tezi, ayrı örgütleme, ayrı devrim ve her koşulda mutlak ayrı devlet anlayışının dayanağı yapılmıştır. Ancak yaşananlar bu milliyetçi yaklaşımın açmaz olduğunu, bununla sonuca varılamayacağını gösterdikçe, ulusal hareket devrimci teoriye yaklaşacağına, çözüm arayışlarını yanlış yönde sürdürmeye başlamıştır.

PKK'nin bu çizgisiyle bir anlamda -silahlı mücadelesiyle- erişebileceği maksimum güce ulaşmış, ancak aynı süreçte politik bir daralmayı yaşarken sınıfsal konumu gereği, çözüm getirecek devrimci politikalar üretme yeteneğine sahip olamamıştır.

"Türkiyelileşme" teorisi işte bu ortamda gündeme getirilmiştir.

Ancak bu öyle bir teoridir ki, ne olup olmadığı bir türlü anlaşılamamakta, sorular birbirini izlemektedir. Kaosun asıl kaynağı elbette PKK'nin geçmiş teorik, ideolojik yapısıdır. Çünkü o yapıyla bu teori arasında hiçbir uyum yoktur. Bizzat bu teorinin sahiplerinin, güya teoriyi açıklamak için söyleyip yazdıkları da bu kaosu artırmaktan başka bir sonuç vermemektedir. Bu nedenle Türkiyelileşme konusunu genişçe ele almadan bu noktaları kısaca sıralamakta yarar var.

✔ Sömürgecilik tespiti sonucu ayrı örgütlenmek, ayrı devrim hedeflemek baştan beri sadece milliyetçi duygulara seslenen, halkları

bölen ve ortak düşman karşısında güçsüz kılan bir işlev görmekten başka bir sonuç yaratmamıştır. PKK'nin geldiği aşamadaki tıkanıklığından kaynaklanan "Türkiyelileşme" söylemleri de bu dediklerimizi doğrular niteliktedir. Bugün esas olarak, **"Türkiye partisi"** olma söylemlerinden anlaşılması gereken, milliyetçi anlayışın getirdiği tıkanıklığın artık Kürt ulusal hareketi tarafından utangaçça da olsa **kabulüdür.** Çünkü düne kadar tüm tespit ve söylemlerini "Türkiye'nin sömürgesi olan Kürdistan'a" göre yaparken, bugün artık "Türkiye devrimi boynumuzun borcudur" demenin başka bir anlamı yoktur.

✔ Ancak bu söylemlerde samimiyet ya da stratejik bir ele alış yoktur. Çünkü her şey "Kürdistan devrimine göre" ele alınmaktadır. Bir yandan "Türkiyelileşmek"ten bir yandan da "barış"tan söz ediliyor. Kimle barış? Türkiye oligarşisiyle. Peki PKK Türkiye oligarşisiyle barışıp silahlı savaşa son verdiğinde Türkiye halklarının durumu ne olacak? Hani Türkiyelileşilmişti? PKK'nin barış politikalarında, Türkiye halklarının yeri yoktur. Kürt halkına birkaç hak kırıntısı verilsin de Türk halkı yine oligarşisinin sömürüsü, zulmü altında kalsın. Söylenenlerden çıkan budur. Bu milliyetçi mantıkla Türkiye halklarına seslenmek, "önderlik" yapmak da tabi ki mümkün değildir.

✔ PKK'nin bazı yerlerde "Türkiyelileşme çabası"nı 1997'de gündeme aldığını söylüyor. Oysa yeni değildir. '91'den beri bunun için uğraşılmaktadır. DHP bunun ürünüydü, ama ayrıca değineceğimiz gibi sonuçsuz kaldı.

PKK "Türkiyelileşme" anlayışını, bazen de tam tersi olarak, neredeyse

NEDEN ORTAK KURTULUŞ?

Türkiye Kürdistanı'nda devrim, Türk ve Kürt halklarının anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devriminin bir parçası olarak gündeme gelecektir. Mevcut koşulların tarihsel ve sosyo-ekonomik tahliline, Türkiye'nin emperyalizmle ilişkilerinin doğru bir biçimde tanımlanmasına dayanan bu Marksist-Leninist yaklaşım tarzı, ebedi ve mutlak olmamakla birlikte, sözü edilen tüm tarihsel ve toplumsal ilişkilerde çok özel konjonktürel durumlar ortaya çıkmadıkça geçerli olan tek kurtuluş yoludur.

Kürt halkının Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı (KKTH) kullanabilmesinin, geleceğini özgürce tayin edebilmesinin koşulları ancak Türk ve Kürt ve diğer milliyetlerden Türkiye halklarının, Marksist-Leninist parti önderliğinde gerçekleştirecekleri Anti-Emperyalist, Anti-Oligarşik Halk Devrimi ve bunun sonucunda oluşturulacak Devrimci Halk İktidarı'nın varlığına bağlıdır.

Çıkarları, Türkiye oligarşisi ve emperyalizmin çıkarları ile birleşen ve Kürdistan'ı fiili olarak ilhak etmiş olan bölge devletlerinin (Türkiye, Irak, İran, Suriye) hepsi; Türkiye'de bağımsız, demokratik bir Kürdistan'a karşıdır. Aynı şey ortak çıkarlar nedeniyle diğer bölge devletlerinin Kürdistan parçaları için de geçerlidir.

Marksist-Leninistler gerçekçidir; bilimsel nesnel olgulara dayanarak devrim teorisi yaparlar, özlemlere göre değil. Bu nedenle mevcut durumu gözardı edip çok çok özel koşulların bir araya geleceği günlere göre ulusal bağımsızlık, kurtuluş stratejileri oluşturup, bu ayakları havada stratejilere göre savaşmazlar. Marksist-Leninistler kendi dışındaki güçler dengesini hesaba katarlar ama esas olarak stratejilerini iç dinamiklere dayanma esası üzerinde kurarlar.

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı bir bütün olarak emperyalizmin yeni-sömürgesidir. Bu

tespit Türkiyeli Marksist-Leninistlerin Kürt sorununun Ortadoğu'daki nihai çözümüne ilişkin, her koşulda Türkiye Misak-ı Milli sınırları içinde düşünmesini gerektirmez. Yarın Türkiye'deki anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devriminden sonra, Kürt halkının özgür iradesinin bir sonucu olarak ayrılık gündeme gelirse bunu destekleyeceklerdir. (Proletaryanın çıkarlarının tek, merkezi büyük devletlerden yana olmakta yattığını bile bile böyle davranacaklardır) Marksist-Leninistler, böyle bir durumda, yeni Kürt devletinin Ortadoğu'daki diğer parçalara üs olmasını, ya da aynı şekilde diğer devletlerden de kurtulanlarla birlikte Bağımsız-Birleşik Demokratik Kürdistan'ın hedeflenmesine destek verecek kadar geniş bir ufka sahiptirler. (Elbette tüm bu oluşumların desteklenmesinin ilk şartı emperyalizmi geriletme ve ona darbe vurma niteliğine sahip olmalarıdır) Ama Kürdistan'ın tümden kurtuluşuna gidecek bir Birleşik Kürdistan stratejisi bile; parçalardaki Kürt halklarının tek tek kurtuluşlarına, bu da Kürt halkıyla ezen ulus halklarının ortak devrimlerine; yani Türkiye'de Demokratik Halk Devrimi'ne, İran-Irak-Suriye demokratik halk devrimlerine bağlıdır. Bu devrim süreçleri ne kadar hızlandırılırsa, Kürt halkının kurtuluş süreci o denli kısalacaktır. Dolayısıyla Marksist-Leninistlerin Kürt ulusal sorununa yaklaşımı, Kürdistan'ın bağımsızlığının ve ezilen-ezen her iki halkın çıkarlarına uygundur. Yalnız önce Türk ve Kürt halklarının ortak kurtuluşu için, ortak örgütlenmede, tek devrim stratejisinde birleşilmelidir. Türkiye Kürdistanı'nda da gerçek kurtuluş, her iki halkın güçlerini emperyalizm ve oligarşiyi yıkmak için tek ve merkezi örgütlülüklerde birleştirmekten geçiyor.

Bunun tersi mümkün değildir.

Niçin böyledir?

Belirleyici temel iç nedenler şunlardır:

İktidarda süreklilik arzeden ve asıl gücü-

çıkışlarından beri taşıdıklarını söylüyor.

"Türkiye'ye açılmamızın ne sıkışmamızla, ne de düşmanın askeri güçlerini parçalamakla ilişkisi vardır. Bunlar birer etkendir, yan bir ürün olarak karşımıza çıkabilir. ***Bizim Türkiye'ye açılım yapmamızın temel siyasal nedeni parti manifestomuzda çok açık olarak konmuştur.*** *Kürt, Türk kardeşliğini, birliğini, ortaklığını yaratmayı hedeflemektedir. Biz Kürdistan devrimcileri Kürdistan devrimini gerçekleştirerek kardeş Türkiye halkının faşist bir yönetim altında ezilmesine hiçbir zaman tahammül edemeyiz. Türkiye devrimi boynumuzun borcudur."* (Şemdin Sakık, Ö . Yurtsever Gençlik, Kasım 1997, sayı 7)

Bu değerlendirmeye bakılırsa PKK "Türkiyelileşme" tespitini yıllarca önce yapmış ve halkların ortak örgütlenmesini yıllar öncesinden öngörmüştür. PKK'nin parti olarak çıktığı tarih, 1978'dir. Ancak her ne hikmetse PKK'nin "Türkiyelileşme" tespiti yapması için aradan 19 yıl geçmesi gerekmiştir. Ve kurulduğu dönem PKK`da ortak örgütlenme, "Türkiye Partisi" olma gibi ne bir yaklaşım, ne de bir bakış açısı vardır.

O zaman, niye yıllarca "Bağımsız Kürdistan"ı savundunuz? Niye yalnızca Kürtleri örgütlediniz? Ne diye yıllarca yalnız Kürdistan'da mücadele ettiniz? Evet, o zaman bunlar sorulur. Kuşkusuz bilinen bir gerçektir ki PKK'nin çıkışından itibaren tüm yayınlarında "Kürdistan Devrimi" hedefi vardır. "Türkiyelileşme" ise onların literatürüne ancak '90'larda girmiştir. Ve neyin sonucu olduğu bellidir.

✔ PKK, esasında bir arayış için-

dedir. Yıllardır milliyetçi bakış açısıyla hareket eden, "tek halk", "tek ülke" diye Kürt işçilerin, memurların, Kürt gençliğin örgütlenmelerini bile ayıran, milliyet temelinde örgütlenen bu anlayış tıkanmıştır. Arayış bu tıkanıklığın bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. Bunu bizzat savaşın kendisi dayatmaktadır. Yıllardır sömürgecilik teorileri ile inşa edilen tüm değerlendirmeler artık birer birer çökmüştür. Böylece milliyetçi teorilerin yaşamın, Türkiye ve Kürdistan gerçeğinin uzağında olduğu bir kez daha görülmüştür. Bu noktada ulusal hareketin samimi olarak bu gerçeği görmesi gerekirken, değişik arayışlarla bu örtülmeye çalışılmaktadır.

Ancak böyle bir noktaya varılması bile milliyetçi çizginin iflasının göstergesidir.

"Türkiyelileşme" söylemi PKK'nin devrim stratejisinin doğal bir gerekliliği olmayıp hayatın dayattığı bir zorunluluktur. Yıllardır PKK'nin kendisi Kürdistan'daki gerilla mücadelesine soluk borusu açmak için "batı"da devrimci şiddete ihtiyaç duydu. Bu nedenle batıda istikrarlı bir yapı yaratabilmek amacıyla çaba harcandı.

Batıya açılmasının temel nedeni Kürdistan'daki sıkışıklıktan kurtulmaktı. Zira bilinmektedir ki, bölgesel olarak kıra sıkışan bir gerilla hareketinin sonuç alması -hele bizim ülkemizde- olanaksızdır. Kürdistan'a sıkışan bir gerilla savaşının yayılmadığı ölçüde sonuç alamayacağı, insansızlaştırılan birçok alanda gerillanın tecritle karşı karşıya kaldığı görüldü. Düşmanın tecritinin ise ancak savaşın yayılması, bunun ise ülkemizdeki tüm halk güçlerinin desteğini almakla olanaklı olduğu gerçeği karşılarına çıktı. Metropollerde devrimci şiddete duyulan bu ihtiyaç ve pratikte atılmanü emperyalizmden alan Türkiye faşizmi, Türk ve Kürt halklarının ortak düşmanıdır. Her iki ulus faşizmin yoğun saldırısı altındadır. Kürt halkı üzerindeki ulusal baskı dışında her iki halkın da kaderini faşizm belirlemiştir. Ulusal baskının bugün gerçek kaynağı, faşizmi destekleyip ayakta tutan emperyalizmdir. Bu nedenle Kürt halkının da Türk halkının da ulusal kurtuluş sorunu, emperyalizm ve oligarşinin faşist iktidarından sınıfsal kurtuluş sorunu ile birleşmiş, kaynaşmıştır.

İki ulus, milli baskı ve asimilasyondan kaynaklanan nedenlerle birçok alanda içiçe örgütlenmek zorunda bırakılmıştır. (Bunların çoğunluğu burjuva örgütleri olsa bile böyledir). Aynı devlet çatısı altında yüzyılların getirdiği zorunlu bir arada yaşamayla kültürel olarak birbirlerini etkilemişlerdir. Ekonomik, siyasi, sosyal yaşamlarında bu iç içelik, sonuçta her düzeyde ortak bir gelecek için halklarımızı bir araya gelmeye zorlamaktadır. Oligarşi buna gerici çıkarları için neden olmuş olsa da çokuluslu devlet, "çokuluslu bir düşman" (Türk, Kürt halkları ve diğer azınlıklar) kazanmaktan kurtulamamıştır.

Oligarşi ve daha önce Kemalist diktatörlük, Kürt halkına milli zulüm uygularken, bu tarihsel kesitin hiçbir döneminde Türklere ve diğer halklara demokrasi (burjuva demokrasisi) yaşatmamıştır. Kürt halkına yönelik ulusal baskı dışında, devlet ve faşizm karşısında bir Kürt emekçisiyle bir Türk emekçisinin konumu farklı değildir.

Türkiye koşullarının yarattığı bu olgular, Kürt ulusunun tek başına kurtuluşunu olanaksızlaştıran temel nedenleri oluşturuyor. PKK'nin ve diğer Kürt milliyetçi grupların kavrayamadığı ilk olgu budur.

PKK, bazen kendisini ne kadar Marksist-Leninist olarak tanımlamaya çalışırsa çalışsın, kendisini ulusal sorunla ve Kürt ulusal sınırları ve talepleri ile sınırladığı stratejik bir süreç boyunca ulusal sorunun çözümü pe-

şinde koştuğu için; daha önemlisi aynı devlet sınırları içinde yaşayan ulusların-halkların sınıfsal kurtuluşu kendisini tali olarak ilgilendirdiği için, yurtsever milliyetçi bir harekettir. Denilebilir ki, her ülke devrimcileri kendilerini öncelikle kendi ülkelerinin kurtuluşuna adar, ona önderlik eder. Ancak çokuluslu devletlerde bu böyle dar kavranamaz. Bütün bir emperyalizm dönemi, yani bu yüzyıl içindeki tüm ulusal ve sınıfsal savaşlar, bunun böyle kavranmaması gerektiğinin örnekleriyle doludur.

PKK'nin göremediği gerçeklik budur. Türkiye orjinalitesinin yanlış tahlili, bu gerçekliği görmesini engelleyen temel faktördür.

Devrimci Hareketi, Kürt ulusal sorunu konusunda Misak-ı Milli sınırları içinde düşünmekle suçlayan PKK, ne yazık ki, tümüyle ulusal çitlerle çevrili bir çizgiye sahip olduğu halde kendisinin işçi sınıfının bilimsel sosyalizm görüşüyle hareket ettiğini söyleyebilmektedir. Bu gerçekten de çarpıcı bir çelişkidir.

İkincisi, "Dış" nedenlerdir:

Türkiye Kürdistanı'nda, bağımsız, demokratik bir Kürdistan devletine, stratejik çıkarları gereği sadece Türkiye oligarşisi değil, yine bölgesel stratejik çıkarları gereği Irak-İran-Suriye devletleri de karşıdırlar. Bu "dış" etken, en az birincisi kadar önemlidir.

Üçüncü bir etken ya da ikincisinin içerisinde sayılabilecek bir etken olarak da emperyalizmin Ortadoğu'daki hesapları, çıkarları ve Türkiye'deki fiili olarak varlığı sayılabilir. Bu olgu da emperyalistler açısından son on yıllık gelişmelerle sağlanan avantajlar sonucu kendisini hissettirmektedir. Türkiye halkının önemli bir desteğini -birlik düzeyinde olmasa da- alamadan ama buna rağmen kopuş aşamasına gelmiş devrimci bir Kürdistan, emperyalizmin de işine gelmeyeceğinden hemen boğulmaya çalışılacaktır. Bugünden ABD'nin Bağımsız Kürdistan'a yaklaşımı biliniyor.

ya çalışılan adımlar, savaşın tüm Türkiye hattına yayılmasının zorunluluğunun kabulüdür. Çünkü pratik bunu istiyor, pratik bunu dayatıyor. İşte tam da bu noktada tek başına Kürt milliyetçiliği etrafında sürdürülen bir mücadele ve örgütlenme, savaşın ihtiyacına cevap veremez oluyor.

Bir bakıma milliyetçi teori ülke gerçeği karşısında eğilmek zorunda kalmıştır. Ancak tek başına söylemde kalan bir "Türkiyelileşme"nin bir anlamı yoktur. Zira bugüne kadar savunulanlar ne olmuştur? Hangi dersler çıkarılmıştır? Neden bu noktaya gelinmiştir? Neden dün değil de şimdi savunulmaktadır? Bunlar ortaya konulmadığı sürece "taktik" bir "Türkiyelileşme", **"taktik" anlamda** bile sonuçsuz kalmaya mahkum olacaktır.

Bu noktada **sonuç olarak** şunu da belirtelim:

"Türkiyelileşme" doğru sonuçlar çıkarılırsa, savaşı yükseltme perspektifiyle yaklaşılırsa PKK için bir çıkış noktası olabilirdi... Bugüne kadar bu yapılmadı. İstenmedi de... O nedenle sadece "keskin" bir çıkışla ve kısmi askeri eylemlerle sınırlı kaldı. Stratejik bir bakış açısına ulaşıl(a)madı. "Türkiyelileşme" de, milliyetçi bir tarzda ele alındığı için düzen içi çözümlere, barış ve diyalog arayışlarına **kurban edilmiştir.** Oysa adına ne denirse densin, isteyen "Türkiyelileşme" desin, isteyen başka bir şey desin... Bugün devrimcilerin görevi, Kürt, Türk ve tüm milliyetlerden ülkemiz halklarının ortak kurtuluşu için halklarımızın ortak savaşını yükseltmektir. PKK'nin "Türkiyelileşme" söylemi, daha baştan kendi pragmatik amaçları içinde boğulmuştur ve bu devrimci göreve hizmet etmemektedir. Stratejik açıdan ülkemiz halklarının ortak örgütlenme ve

kurtuluşunu temel almayanlar ya da kendilerini bu açıdan gözden geçirmeyenler adına ne derlerse desinler milliyetçiliğin tıkanıklığından da kendilerini kurtaramazlar...

Açık ki, Türkiye devrimi ciddi bir önderlik ve ciddi bir savaş ister. Bu savaşın görevlerini yerine getirmeyenler, bunu başaramazlar. PKK bugüne kadar çok şey söylemiş, tespitler yapmış, abartılı yaklaşımlar sunmuş, **"final"**ler ilan etmiş, ama bunların hiçbiri kendini sonuca götürememiştir. Politik olarak gelip tıkanmıştır. Yani söylenenlerle yapılan tespitlerle her şey halledilmiyor, sonuç alınamıyor.

Aynı yazıda bir yanda "her dağa gerilla çıkarmak"tan söz ediliyor. Bir yandan ise barış tespitlerine devam ediliyor. Hangisi stratejik, hangisi taktik, belli değildir.

"Bir devrim olacaksa Türkiye ve Kürdistan da birlikte olacaktır. Ya TC devleti Kürdistan ve Türkiye halklarının temsilcileri ile masaya oturarak yasaları, anayasaları, reformlardan geçirecek, demokratik bir düzen yaratıp böyle bir barış geliştirecek..." **(age, s.7)**

Görüldüğü gibi beklenti açıktır. Susurluk'taki kontra devleti Türk ve Kürt devrimcileriyle, yurtseverleriyle masaya oturacak ve birlikte reformlar yapacaklar, anayasalar, yasalar yapacaklar? Peki o yasalardan, anayasalardan halk iktidarı mı çıkacak? Ne olacak o düzenin, o devletin adı? İşte bu beklentilerle yürütülen bir savaşın halklarımızın kurtuluşunu sağlaması mümkün değildir. Bu beklentilerin içini doldurduğu bir "Türkiyelileşme" politikası, milliyetçi çizginin bugüne kadar izlediği hattın bir devamından başka bir şey olmayacaktır.

Dolayısıyla yukarıda saydığımız nedenlerden ötürü ortak mücadele, ortak örgütlenme ve ortak iktidar perspektifiyle, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nı kapsayan anti-emperyalist, anti-oligarşik stratejik hedefe yönelmeyen hiçbir ulusalcı (silahlı da olsa) çıkışın sonu gerçekten bağımsız Kürdistan'a varmayacaktır. Türk ve Kürt halklarının (emekçilerinin) gücünü bölen, bu düşman güçler karşısında sadece Kürt ulusal güçlerine yaslanan bir devrimci hareket, politik, askeri, ideolojik açmazlarla karşı karşıya kalacaktır. Bugün olduğu gibi.

İran-Irak savaşı ve yakın zamanda gerçekleşen emperyalist savaş süreci de bu söylenenleri açıkça görülür hale getiren gelişmelerdir. İran-Irak savaşı sırasında her iki yönetimin de yıprandığı, askeri ve politik olarak güçten düştükleri koşullarda, her iki ülkedeki Kürt yurtseverleri, ezen ulus devrimci hareketleriyle ortak örgütlenerek tüm Irak ve İran halklarının ulusal ve sınıfsal devrimci güçleri olarak DEVRİM'i gündeme getirmedikleri gibi, birbirlerine karşı kullanılabilmişlerdir. Üstelik Irak'a güvenerek siyaset yapan Kürt örgütleri de, İran tarafında yer alan Kürt örgütleri de, İran-Irak savaşının bitiminde, İran ve Irak'ın anlaşmalarıyla ağır darbeler yemişler, Kürt halkının yeni katliamlar yaşamasına neden olmuşlardır.

Kısacası, ufku ulusallıkla sınırlı hareketlerin başarı şansı yok denecek kadar azdır. Halkların tek kurtuluş şansı, birlikte mücadeledir.

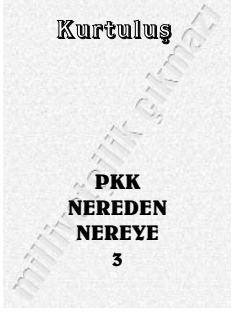

PKK NEREDEN NEREYE? 3

"BAĞIMSIZ KÜRDİSTAN'DAN TÜRKİYELİLEŞME'YE..."

Halk İçin Kurtuluş
6 Haziran 1998
Sayı: 84

Ulusal bir hareketin devrimcileşmesi, halkların birlikte mücadelesine güç veren bir konuma gelmesi, Türk, Kürt tüm halkların kurtuluşu için bir ilerlemedir. Türkiye devrimini güçlendiren bir gelişmedir.

Aynı şey tersi durumda da geçerlidir. Oligarşiye darbeler vuran bir ulusal hareketin uzlaşma çizgisine gelmesi, halkların ve devrimin, en azından bir süre için zararınadır.

Devrimci hareketin eleştiri ve uyarıları işte burada anlamını bulur.

Uzlaşmacılığı, milliyetçi çizginin kaçınılmaz bir sonucu olarak görüyoruz, ama bu yine de MUTLAK anlamda kaçınılmaz değildir; kaçınılmazlık, devrimcileşmeyle engellenebilir.

PKK, "Türkiyelileşme"den Ne Anlıyor?

PKK'nın yazılı, sözlü tüm açıklamalarına bakıldığında tartışmasız olarak görülen şudur: Başından itibaren öngörülen devrim, bir Kürdistan devrimi'dir. Bu devrim, ulusal kurtuluşçu bir muhtevaya sahiptir. PKK, tarihinin hiçbir döneminde, devrime Türkiye devrimi olarak bakmamış ve sorunu sadece Kürdistan'ın kurtuluşu ile sınırlandırmıştır. Her şey buna göre biçimlendirilmiştir.

Karşı karşıya kalınan sorunların, sıkıntıların, açmazların temeli, önce burada aranmalıdır. Bu temel, milliyetçi bakış açısıdır. Bugün "Türkiye devrimi boynumuzun borcudur" diyenler bu anlayışla Türkiye devrimine nasıl "önderlik" yapacaklardır. Kuşkusuz bu mümkün değildir. Zira PKK'nin **ideolojik-stratejik hattı** buna uygun değildir.

Ulusal kurtuluşçu bir hareket olarak ortaya çıkan PKK, bunu "Bağımsız Kürdistan" hedefi ile de somutlamıştır. Yıllarca teorik ve pratik düzeyde "Bağımsız Kürdistan"ı hedefleyen mücadele hattından sonra bu hedef giderek bir kenara bırakılmış, sözü edilmez olmuştur. Onun yerine değişik zamanlarda **federasyon, otonomi, barış, siyasi çözüm** vb. açıklamalar yapılmaya başlanmıştır. Son süreçte ise daha çok **"Türkiye devrimi"** sözü öne çıkarılmaktadır.

"Türkiyelileşme" Sadece Askeri Eylem Çizgisi midir?

"... PKK'nin bu konuda '97 yılını kendini Türkiye partisi ilan etme yı-

lı olarak belirttiğimizi bu arada vurgulamak istiyorum. Yani bir ***Türkiye partisi*** *olarak varız ve ne istiyorsanız onun gereklerini yerine getireceğiz."* (Abdullah Öcalan, 23 Aralık 96, MED TV)

Bu sözün üzerinden yaklaşık 1,5 yıl geçmiştir. Geçen bu süre içinde PKK'nin "Türkiyelileşme" doğrultusunda ne gibi somut adımlar attığına, hangi anlayışlarını değiştirdiğine aradan geçen 1,5 yılda "Türkiyelileşme" için **neyi, nasıl** yaptığına bakmak "Türkiyelileşmek"ten ne anlaşıldığına da açıklık getirecektir.

Öncelikle, "Türkiyelileşme" PKK'nin klasik çizgisine ters bir yaklaşım, mevcut PKK çizgisinin reddidir. Ancak PKK sorunu böyle ifade etmiyor. Önceden, hatta yıllarca önceden öngördüğü ve tespit ettiği bir yaklaşım olduğunu söylüyor. Buradan çıkan ilk sonuç şudur; demek ki, söylenen gerçek bir değişim, dönüşüm değildir.

Kısaca, bugün yaşam ve savaş gerçekliği PKK'ye halkların ortak örgütlenme ve ortak mücadele hattını dayatıyor. Ancak açık yüreklilikle bu ifade edilmediği gibi gereği de yapılmamaktadır. Bunun yerine her zaman yaptıkları gibi sonuçtan yola çıkarak, geçmişteki tüm olumsuzlukları da yok sayarak "politikada ne kadar isabetli" tahlil yaptıklarını açıklıyorlar. Aslında çeşitli yazılarda "Türkiyelileşme"den ne anlaşıldığı daha somut biçimde söylenmektedir.

"Türkiye'nin en büyük kaynağı turizmdir. Turizmin yoğun olduğu alanlar da, Amanoslar, Akdeniz sahilleridir. Bu büyük gelir kaynağının böyle kazasız belasız altın yumurtlamasına seyirci kalmayız." (Ö. Yurtsever Gençlik, Kasım 97, s.7)

Türkiye açılımını stratejik bir temele oturtma çabasıyla burada ifade edilen şey birbirinden temelden farklıdır. PKK'yı Amanoslar'a ve Akdeniz'e çeken, daha çok Türkiye'nin ekonomik potansiyelinin bir kısmını oluşturan turizme darbe vurmayı hedefleyen askeri bir hareket tarzıdır. Bu noktada, "Türkiyelileşme" sorunu sadece askeri bir eylem çizgisine indirgenmektedir. "Karadeniz stratejiktir" tespiti ile oraya gönderilen bir kısım gerilla grubu ve onun yaptığı askeri eylemlerle veya turizm gelirleriyle değerlendirilen Antalya ve yöresi için Amanoslara bir grup gönderilmesi ve yapacağı eylemlerle, bir bütün olarak "Türkiyelileşme"nin gereklerinin yerine getirilemeyeceği bellidir.

"Türk Solu Görevini Yerine Getirmediği İçin" mi "Türkiyelileşiliyor"?

PKK'nin "Türkiyelileşme" politikasının gerekçelerinden biri "Türk solunun görevini yapmaması" olarak ifade edilmektedir.

"... Bu önderlerin (Mahir Çayan vd. -bn) ulusal sorunun ciddi bir sorun olarak işlenmesi gerektiğine ilişkin saptamaları mevcuttu. Ancak ömürleri buna yetmedi. Geriye kalanları ise, biraz bilinçsizdi ve biraz da resmi ideolojinin etkisi altındaydı. Biz bu durumu yakından gördük. Dolayısıyla ulusal sorunu çözme ve Kürt ulusal gerçeğini devrimci saflarda rayına oturtma görevi, çok önemli bir görev olarak önümüzde duruyordu. Biz PKK hareketinin oluşumunu esas olarak bu görevin başarılmasına dayandırdık. ***Bir anlamda Türk halk gerçeğini kendi açımızdan ikinci plana attık.*** *Çok güçlü olan Türkiye devrimciliğinin bu görevi başaracağını dü-*

TÜRKİYE'DE AYRI, İRAN'DA BİRLEŞİK!

Soruna "salt" ulusal temelde bakan PKK'nin örgütlenme anlayışındaki faydacılığını ve milliyetçiliğini görmek açısından Kürdistan'ın diğer parçalarına ilişkin tahlillerine bakmak yerinde olacaktır. Türkiye Kürdistanı için ayrı örgütlenme ve ayrı devrimi savunan PKK'nin İran Kürdistanı içi söyledikleri oldukça ilginçtir:

"... Doğu Kürdistan'daki Kürtlerin temel görevleri, kendi ulusal bağımsızlık ve demokrasi mücadelelerini, diğer halkların ulusal bağımsızlık, demokrasi mücadeleleriyle tek cephede birleştirmektir. Kürtlerin, hain toprak ağalarıyla, emperyalizm ve uşağı şah monarşisine karşı geliştirecekleri ulusal bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi, Azeri, Fars, Beluci halklarının mücadelesi ile bir bütünlük oluşturur. Bu mücadelede ilk görev, Şah monarşisini devirmektir." **(Kürdistan Devriminin Yolu)**

İran için ortak örgütlenme, ortak mücadele ve ortak devrimi savunan; halkların "tek cephede" birleşmeleri gerektiğini söyleyen PKK'nin Türkiye'de niçin ayrı örgütlenme, ayrı mücadele ve ayrı devrimi savunduğunun cevabı yoktur.

Keza PKK, Kürdistan'ın Türkiye'deki parçası için ayrı örgütlenmeyi ve bağımsızlığı savunup, geldiği noktada da ulusal baskının kaynağı olan devletin yıkılmasını şart koşmazken; İran Kürdistanı'nda ortak örgütlenme, ortak mücadele ve devletin yıkılmasını (ortak devrim) savunmaktadır.

Tüm bunların sonucunda ortaya çıkan PKK'nin tutarsızlıkları ve siyasi faydacılığıdır. Marksist-Leninist bir hareket olmayan, ülke ve Ortadoğu bölgesi *şündük. Türkiye devrimciliği kadrolar ve olanaklar açısından bizden kat be kat güçlüydü."* **(Seçme Yazılar 6, Abdullah Öcalan)(abç)**

En başta belirtilmelidir ki, bu açıklamanın kendisi zaten milliyetçi bakış açısının ürünüdür. İkincisi, "Biz bu işi Türkiye soluna bırakmıştık, onların yapmasını isterdik, onlar yapamayınca bizim el atmamız kaçınılmaz oldu" anlamına gelen bir açıklama, gayriciddidir. Bu, bir devrim hareketinin oluşum, gelişim mantığına terstir.

Bu noktada görülmesi gereken yurtsever hareketin içinde bulunduğu tıkanıklığın nedenlerini kendi dışında arayarak çözüm üretemeyeceğidir. Devrimci mücadelede kendi dışında nedenler arayarak bu tür tıkanıklıkların çözüldüğü görülmemiştir. PKK, sömürgecilik ve "Bağımsız Kürdistan"dan bugün "Türkiyelileşme" ve "Türkiye partisi" anlayışına gelmiştir. Milliyetçi politikaların tıkanması, milliyetçi çözümlerin yaşamın uzağında olması PKK'yı bu noktaya getirmiştir. Milliyetçilikten kaynağını alan tüm teorilerin kendi açmazlarını da içinde taşıdıkları bir kez daha ortaya çıkmıştır.

PKK'ye göre, zaten; "Türk solu bir enkazdır", "ideolojik, politik olarak düşkünlük içindedir", "kişiliksizdir", "teröristtir", "hırsızdır", "sahtekardır", "iğdiş edilmiştir", var olan bütün olumluluklar da PKK'ye aittir. PKK kendi dışında hiçbir gelişme olabileceğini düşünmemektedir. Ne yapmışsa PKK yapmıştır. Mantık bu olunca ve "Türk solu" da bu sıfatlara layık olunca Türkiye devrimini geliştirmek de tabii PKK'ye kalmıştır!.. Bunun ilk adımı da PKK tarafından Devrimci Halk Partisi'nin (DHP) kurulmasıdır.

Abdullah Öcalan Aralık 1991 tarihli Serxwebun dergisinde bu konuda şöyle demektedir:

"Biz isterdik ki, Türkiye'nin devrimcileri tarafından yapılsın. Ama öyle anlaşılıyor ki bu konuda fazla bir başarı sağlayamayacaklar ve tam bir teorik bunalım, pratik kargaşa içinde yaşamaktadırlar. Dolayısıyla bir öncü çalışmasına bizim katkı teşkil etmemiz, Türkiye ortamına da bir Devrimci Halk Partisi dayatmamız kaçınılmaz hale gelmiştir."

Kim kime neyi dayatıyor?

PKK'nin önce Türkiye devrimcilerinin başarmasını beklediği de doğru değildir. Baştan itibaren milliyetçi bakış açısıyla ayrı örgütlenmeye giden PKK, bunu meşrulaştırmak için zaman zaman Türkiye devrimciliğinin "güçlülüğünü" dile getirmiştir. Oysa devrimci bir hareket her koşul altında bulunduğu coğrafyada tüm halkların birlikteliğini ve ortak mücadelesini savunur. Baştan beri buna göre örgütlenmeyen PKK gelinen aşamada yaşadığı politik tıkanıklığı gidememiş, bunun gerekçesi olarak da "Türk solu"nun **"görevini yapmamasını"** göstermiştir. Peki "Türk solu"nun görevini yapmaması yeni mi keşfedilmiştir? Türkiye solunun görevini yapıp yapmadığını PKK neye göre belirlemektedir? Mesela emperyalizm Körfez'de Ortadoğu halklarına saldırırken sessiz kalmak mıdır görevini yapmak, yoksa emperyalizme karşı savaşmak mıdır?

"Kapalıçarşı" Yerine "Amanoslar" Veya "Karadeniz" mi?

Hatırlanacak olursa daha yakın zamana kadar Kürdistan dışında eylem yapmak, PKK açısından daha çok bir "tehdit" unsuru olarak kullanılan bir yaklaşımdı; ***"Biz de savaşı Türkiye'ye, büyük şehirlere yayarız."*** biçiminde ifade edilen bir yaklaşımdı bu. gerçeğini milliyetçilik bakış açısına sığdırmaya çalışan PKK'nin bu tür tespitler yapması, tutarsızlığa düşmesi de kaçınılmazdır.

Halkların sömürüldüğü ve ulusal baskı altında tutulduğu çokuluslu sömürge devletlerde her koşul altında halkların birlikte örgütlenmesi, birlikte mücadelesi ve mevcut emperyalizmin işbirlikçi iktidarlarını yıkmaları bütün ulus ve milliyetlerden emekçi halkların kurtuluşunun tek yoludur. Gerçek kurtuluşun yolu da buradan geçmektedir. Bu, elbette ki milliyetçi bir bakış açısıyla değil, sınıfsal bir bakış açısıyla mümkündür, ancak PKK ilk çıkışından itibaren bu anlayıştan çok uzaktır. Aksi durum ise egemen sınıfların işine gelmektedir. Tarihe baktığımızda birçok kez egemen sınıfların halkları ulusal, mezhepsel, dinsel temellerde bölme ve birbirine kırdırma politikası uyguladığı, böylece kendisine karşı büyük bir güç oluşmasını engelleyerek iktidarını daha da sağlamlaştırdığı görülecektir. Sonuç olarak "sömürge" teorileriyle amaçlanan "ayrı devlet olma" istemiyse, bunun da tek yolu, anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimi doğrultusunda ortak düşmana karşı, ortak savaşım örgütlemektir. "Sömürge" veya değil; hiçbir koşulda, halkların mücadelesini bölmeyi, halkların ortak çıkarlarının yerine ulus çıkarlarını koymayı -hele hele kendilerine Marksist-Leninist sıfatını yakıştıranlar için- meşru göremeyiz. Marksist-Leninistler kendilerini hiçbir zaman ulusal sorunla sınırlamaz, her zaman halkların genel çıkarlarından hareketle mücadeleyi yürütürler. Bu anlamda, halklarımızın kurtuluşunun önündeki tek engel ulusal baskı değildir. Bu engel emperyalizm ve oligarşidir. Türk ve Kürt halkları için engel aynıdır.

Oligarşi "Kapalıçarşı"ya yönelik eylem yapmakla tehdit edilmekteydi. Bu noktadaki eylem çizgisinin yanlışlığı bir yana, bu yaklaşım Türkiye'de eylem yapmanın PKK açısından taşıdığı anlamı ortaya koyan bir muhtevaya sahipti.

Düşmanı bir operasyondan, belli saldırı biçimlerinden vazgeçirmek veya daha genel anlamda "diyaloga zorlamak" çerçevesinde şekillenen bir taktikti. PKK'nin bugün Karadeniz, Akdeniz kırsalına yöneliminde de aynı çerçeveyi görmek mümkündür.

"Türkiyelileşme" sorunu stratejik bakışla ele alınmadıkça, her zaman şu veya bu kırsal alana yönelip, askeri eylemler yapmak mümkündür, ama bir sonuç yaratmaz. Elbette dağdaki gerilla savaşmalı, eylem yapmalıdır. Gerilla, oligarşiye her açıdan zarar vermek için ekonomik hedefleri içine alan eylem programlarını da uygular. Bunlar gerilla savaşının gerekleridir. Bunlara karşı çıkılamaz. Ancak tüm bunların oligarşiyi masaya çekmek için koz olarak kullanılması, "Türkiyelileşme" bir yana, Kürdistan'ın kurtuluşu perspektifiyle de bağdaşmaz.

"Türkiyelileşen" gerillayı diyalog için baskı aracı olarak kullanma anlayışı varlığını koruduğu sürece sonuç almak mümkün olmayacaktır. Kuşkusuz ülkemizde nerede bir dağ varsa gerilla orada olmalıdır. Ama gerilla, o dağlarda hangi düşünce ile, nasıl bir programla olacaktır? Daha doğrusu, gerilla iktidar hedefi için mi yoksa oligarşiyi masaya çekmek için mi her dağda olacaktır?

PKK'nin pratiğinden ortaya çıkan sonuç, bunun daha çok askeri bir çizgi olarak görüldüğü ve özde bir değişiklik olmadığıdır. "Türkiyelileşme"den kastedilenin ülkemiz halklarını devrime götürecek olan halkların ortak mücadele ve örgütlenmesi olmadığı ortadadır. PKK, askeri anlamda Kürdistan dışına açılım yapma zorunluluğunun bir sonucu olarak "Türkiyelileşme"yi sadece eylem çizgisiyle sınırlamıştır.

Kuşkusuz, PKK kabul etmese de gerillanın Kürdistan'dan Karadeniz'e açılım yapmasının nedenleri arasında Kürdistan'da gerillayı sıkışmışlıktan kurtarmak da vardır. Her ne kadar "biz bunu bir stratejiye göre yapıyoruz" deseler de 19 yıldır neredeydiler? Karadeniz hep oradaydı... Kaldı ki, Kürdistan'daki savaşına, gerillanın durumuna, devletin taktiklerine varıncaya kadar "sıkışma", "açılma" değerlendirmelerini bizzat PKK yapmıştır. Hayat kendilerine Kürdistan'a sıkışmanın ve Kürdistan'la sınırlı kalmanın sonuçlarını göstermiştir.

Karadeniz'e, Toroslar'a, Ege'ye çıkan ya da çıkarılacak olan gerillaların sadece askeri eylemlerle oluşacak varlığı sonuç alıcı olmayacaktır. Kendini salt askeri eylemlerle sınırlayan, halkı örgütlemeyen bakış açısında "masaya oturmazsanız eyleme devam ederim" anlayışı vardır. Gerillanın Karadeniz veya Toroslar'da olması oligarşiye karşı bir baskı unsuru olmaktadır böylece. Oysa gerilla savaşı **iktidar perspektifiyle** ele alınmadıkça istendiği kadar askeri eylem yapılsın, sonuç alıcı olmayacaktır. İktidar sorunu olanlar, "Türkiyelileşme"yi ciddiye alanlar, savaşı yaymaktan söz edenler, değerlendirmelerinde, yönelimlerinde bunu esas alırlar.

Ülkemiz halklarının düşmanı ortaktır, kurtuluşu ise halk iktidarındadır. Bu nedenle ancak iktidar hedefini ve savaşan halk güçlerinin birliğini esas alan örgütlenmelerle sonuca gitmek mümkün olacaktır. Aksi durumda barış ve masa bir bataktır. Bataklık kendine doğru hızla kulaç atanları kolayca yutacaktır.

Sonuç olarak, PKK deneysel olarak devlet mekanizmasının parçalanıp yıkılmadan Kürt halkının kurtuluşunun mümkün olamayacağını görmektedir. O nedenle de "Türkiye Partisi" olma noktasına gelmiştir. Ancak bir diğer yandan Kürt milliyetçiliği onun varlık şartıdır. Ve elinden bıraktığında güç olmaktan çıkacağını düşünmektedir. Onun içindir ki "Türkiyelileşme"nin gereklerini de siyasal açıdan yerine getirememektedir. Kısacası, tek başına "Türkiyelileşme" söylemiyle sonuç almak, olmayacak duaya amin demek gibidir. "Türkiyelileşme" evet, ama bunun devrimci gereklerini yerine getirecek olan bir bakış açısı ve bir örgütlenme ile mümkündür bu...

"Türkiyeli çözüm"ün gerekleri iki noktada somutlanır.

Birincisi; halkların ortak kurtuluşunu hedeflemektir. Halkların ortak kurtuluşu ise birlikte örgütlenme, birlikte mücadele demektir.

İkincisi; ortak çözüm, ortak kurtuluş, düzen içinde, düzen içi çözümlerde bulunamaz. Emperyalist çözümler, silahlı mücadeleyi pazarlık konusu haline getiren anlayışlar, TÜSİAD'ın "açılım"larına bel bağlamak halkların ortak kurtuluşunu getirmez.

Türk Halkına Dayatılan "Alternatif"

PKK, bugün kendisini "Türkiye Partisi" olarak ilan ettiğini söylerken esas olarak Türkiye devrimine talip olduğunu da açıklamaktadır. Öncelikle hangi programla yapacaktır bunu? Ülkemiz halklarına ne sunuyor? Nasıl bir önderlik yapıyor? Hangi taleplerle örgütlüyor, nasıl bir örgütlenme öneriyor, kazanmak için hangi somut adımları var? Doğal olarak bu iddiaya sahip olanların cevaplaması gereken sorulardır bunlar.

Ancak bu sorular bir yana daha önce bizzat PKK'nin kendisi Türkiye devrimine "önderlik" etmesi için **DHP** adlı ne olduğu belirsiz bir **alternatif** ortaya çıkarmıştır. Gelinen aşamada DHP'nin Türkiye devrimine önderlik edemediği, edemeyeceği anlaşılmış olmalı ki, şimdi de PKK, bizzat kendisi Türkiye devriminin önderliğine soyunmaktadır. Peki ne olmuştur da DHP Türkiye devrimine "önderlik" edememiştir?

Kuşkusuz gerek PKK'nin, DHP deneyiminden umduğunu bulamamasının gerekse de bugün onun yerine kendisinin Türkiye devrimine önderlik yapacağı iddiasının altında yatan, görünenin aksine yine milliyetçi çizgidir. Milliyetçi bir kafa yapısıyla ele alınan "Türkiyelileşme" gibi, Türkiye devrimine yaklaşımları da çarpıktır. DHP deneyimi ne denli ölü doğmuşsa, bugün PKK'nin değişik milliyetlerden ülkemiz halklarının ortak devrimine önderlik iddiası da o denli ölüdür.

"... Böylece kendilerine kapı kulu olmayan herkes her an 'sömürgecilerin ve kontrgerillanın uzantısı olabilir' nitelendirmesi karşısına alınırken ne olduğu belirsiz kimselerden oluşmuş, kişiliksiz DHP gibi paravan bir örgüt kurularak Türkiye solunu temsil etme hakkı verilmiştir. Bu tür girişimler ve kafa yapısı milliyetçiliğin getirdiği ilkesizliğin, kaba faydacılığın sonucudur." **(DHKP Kuruluş Kongresi Kararları)**

DHP, mücadeleye hiçbir şey katmayan bir deneydir. Peki böylesine olumsuz bir deneyi PKK neden yaşamış, neden yaşatmıştır?

Bu sorunun cevabına bazı ön soru-cevaplarla ulaşabiliriz elbette. DHP kimdir? Sınıf mücadelesinde oynadığı rol nedir? Ne yapmıştır? Mücadelenin neresinde yer almış, hangi gelenekleri yaratmış ve mücadeleye ne kazandırmıştır?

Her şeyden önce belirtilmelidir ki, DHP'nin kendi başına tanımlanabilecek bir siyasi kimliği, kişiliği yoktur. Varlığı "PKK'nin sözcülüğü"nden başka bir misyonu olmayan bir dergi çevresiyle sınırlıdır. "PKK'nin sözcülüğünü" öylesi bir noktaya vardırmıştır ki, PKK demgalı her görüşün PKK'den daha çok savunucusudur.

DHP nasıl şekillenmiştir? Nasıl bir sürecin sonrasında ortaya çıkmıştır? Bu soruların hiçbir önemi yoktur. Zira PKK masabaşında ve emir talimatla bu partiyi oluşturarak Türkiye sol hareketine alternatif olarak çıkarmıştır. Yani "Batı" cephesi PKK örgütü; işte bu DHP'dir.

Hiçbir siyasi parti, hele ciddi bir iddiası olan devrimci bir parti, bu biçimde kurulamaz. Bir parti, kimliği, kişiliği, bağımsızlığı, ciddi ve tutarlı bir programın yanında gelenekleriyle, mücadelesiyle var olabilir ve gelişebilir. Yoksa böyle onlarca parti kurmak mümkündür.

Yani DHP, PKK'nin ülkemiz devrimine önderlik etme çabasının adıdır. O dönem için açıktan buna soyunmak yerine DHP gibi bir örgüt aracılığıyla bu yapılmaya çalışılmıştır. PKK Kürtleri örgütleyecek, DHP de Türkleri ve diğer milliyetlerden devrimcileri kapsayacaktır. Bu ikisi bir araya gelince Türk ve Kürt halklarının mücadele birliği de sağlanmış olacaktır. Hesap budur ama tutmamıştır. Çünkü bu hesabın temeli milliyetçiliktir. Burada **milliyetlere göre örgütlenme**, sonra da onların **suni birliğini** sağlamaya çalışma vardır.

PKK, DHP'yi kurdurarak kolayca istediği sonucu alacağını düşünmüş ve bu hesapla yola çıkmıştır. DHP ile hem Türk halkını kazanacak, hem de batıda eylemler yaparak gerillaya soluk borusu açacaktı. Yani PKK'ye göre bu hem Kürt ve Türk halkının **ortak** örgütlenmesi, hem gerillanın **yayılma** projesiydi.

Dayatılan Alternatif, Bir Güç Bile Olamamıştır

DHP adıyla Türk halkını daha kolay ve zahmetsiz örgütlemeyi düşünmüşlerdi. Öyle ya, DHP eylem yapacak, kitleler de onun peşinde koşacaktı. Her şey bu kadar kolay ve emeksiz olacaktı. Ama olmamıştır. Bırakalım onu, askeri eylem yapabilecek bir organizasyon dahi kurulamamıştır. İddia ettikleri gibi Türk halkına hiçbir somut mesaj verememiş, çalışma yapamamışlardır.

PKK'ye dün DHP gibi yapıları kurduran da, bugünkü "Türkiyelileşme" söylemini gündeme getirten de esasında yaşadıkları tıkanıklıklardır. Bugün kendilerine verdikleri Türkiye devriminin "önderliğini" dün DHP'ye vermişlerdi. Dün DHP neden yürümediyse bugün de PKK'nin Türkiye devrimine "önderlik" iddiası aynı nedenlerle yürümeyecektir. Ülkemiz halklarını devrime götürecek olan ortak örgütlenme, ortak mücadele stratejik olarak kabul edilip gereği yapılmadıkça böylesi çabalar sonuçsuz kalacaktır.

Bugün, PKK'yı "Türkiye halkı ile ittifak", "Türkiye tarafına savaşı yaymak", "ortak muhalefet örgütleri oluşturmak" çizgisine getiren savaşın nesnel gerçekleridir. PKK bu gerçekleri deneycilikle gördüğü oranda çözüm olarak DHP deneyi gibi yapay çözümlere başvurmuştur. Bugün ise savaşın nesnel gerçekleri-

ne, DHP gibi yapıların cevap veremediğini gördüğü oranda kendisini "Türkiye Partisi" olarak ilan etme noktasına gelmiştir. Bu yanıyla PKK geç de olsa bu gerçeği görmeye başlamıştır.

Ancak gördüğü bu gerçek karşısında savunduğu talep ve hedeflerini bir yana bırakarak gerilemiş ve hedeflerini düzen içi güçlerin kabul edebileceği bir noktaya çekmiştir. Çünkü "Bağımsız Kürdistan" hedefine ulaşmanın, milliyetçi bir çizgi ve Kürdistan'a sıkıştırılmış bir savaşla mümkün olamayacağı artık deneycilikle dahi olsa görülmeye başlanmıştır. Bu durumda ya stratejik çizgi gözden geçirilecek ya da talep ve hedefler küçültülerek oligarşi için kabul edilebilir bir noktaya gelinecektir. Bu denli "barış"tan söz etmenin temelinde de işte bu açmaz vardır.

PKK bu tür bir girişimle aynı zamanda oligarşiye "benimle masaya oturmazsan diyalog yolunu açmazsan, savaşı batıya da yayarım" mesajı vermek istemiştir. "Kapalıçarşı mantığı" dediğimiz işte budur.

DHP'ye biçilen misyonlardan biri de yanlışlığı, çarpıklığı bir yana, yapılacak olan askeri eylemler ile oligarşiyi, bu boyutuyla "korkutmaya" yöneliktir. PKK'nin DHP gibi yapıları tercihinin nedenlerinden bir diğeri de kendilerinin her dediğini bir ayet gibi tekrarlaması, kişilikli bir politika yürütmemesidir. Küçük burjuva milliyetçiliği, niteliği gereği kişilikli politika yürütülmesine karşıdır. Milliyetçi çizgi kendi dışında bağımsız bir güce ve politikaya tahammül edememektedir. Zira PKK; dışındaki güçleri kendi barış politikalarının hayata geçirilmesi için değerlendirmek ve kullanmak istemektedir. Elbette politika ve eylemlilikleriyle bunun karşısında olan güçler PKK tarafından olmadık karalamalarla karşılaşırlar.

Sonuç olarak, bizzat PKK'nin kendisi DHP'yi kurmuş, ona sıfatlar vermiş ve sol adına misyonunu öne çıkararak muhatap kabul etmiştir. Bu misyon Türkiye devriminin "önderliği" olmuştur. Oysa DHP, Türkiye solunun alternatifi olamaz ve olamamıştır da. Sadece, kendilerini "Kürt Solu" olarak görenlerin DHP deneyi ile kendilerine uygun bir "Türk solu" yaratma başarısızlığı olarak tarihe geçmiştir. Bu anlayış ve çarpıklık devam ettikçe "Türkiyelileşme" de hiçbir şey kazandırmayacaktır.

PKK'nin tüm **"dayatma"**larına rağmen DHP ülkemiz ve halklarımız gerçeğine uymamış; ölü doğmuştur. PKK içindeki Türk kökenli militanlardan oluşturulan DHP, "Türkiye'nin öncü partisi" olmak bir yana, ciddi bir güç olarak var olmayı bile başaramamıştır. DHP'nin yaptığı tek iş PKK'ye övgüler düzmek, devrimci hareketlere ise küfretmek olmuştur. İşte DHP adına konuşan Meral Kıdır'ın söyledikleri:

"PKK ile aynı platformda yer almayan hiçbir yaklaşımın sahipleri, ne kadar keskin bir anti-emperyalist ve sosyalist söyleme sahip olursa olsunlar karşı-devrim cephesinin öğesi, emperyalizm ve sömürgeciliğin uşakları, ajanları sıfatından ötesine layık olamazlar." **(Özgür Halk, Eylül 1997, sayı 80)**

Devrimci hareketlere böyle hayasızca saldıran DHP'nin ideolojik-politik bir çizgisi, PKK'nin kaba bir savunucusu olmaktan öte bir misyonu yoktur. Kişiliksizdir, kimliksizdir. Ve tüm bunlara rağmen, PKK'nin beklentilerine cevap verememiştir.

TÜRKİYELİLEŞME VE "TÜRK SOLU", "KÜRT SOLU"

Solun "Türk solu", "Kürt solu" diye ulusal kavramlarla tanımlanması yeni değildir. Kürt ulusalcı çevreler yıllardır solu bu iki kavramla tanımlamışlardır.

Bu kavramların bu biçimiyle kullanılmasının kendi açılarından bir mantığı vardı elbette. Kendilerini Kürt halkının kurtuluşu ile sınırlandırıp "Kürt partisi", "Kürt dernekleri" kuranlar, Türk halkına ve Türkiye devrimine sırtını dönenler, doğal olarak kendilerini "Kürt solu" olarak görmüşlerdir. Onları sadece Kürdistan ve Kürtler ilgilendirdiği ve sınıfsal değil ulusal temelde örgütlendikleri için bu adlandırma bir yerde doğaldı da.

Mantıklarına göre geriye Türkler, Türk halkı, Türk devrimcileri kalıyordu. O zaman onlar da "Türk solu" olacaklardı. Bu düşünce gıdasını dar milliyetçi bakış açısından almaktadır. Bu mantıkla hareket edildiğinde solu ancak bunlara ilaveten "Laz solu", "Arap solu", "Gürcü, Çerkes, Boşnak solu" kavramlarıyla tanımlayabilmemiz mümkün olacaktır. PKK'nin mantığına göre olması gereken de budur.

Bu mantık, emekçileri milliyetlere göre bölen, "her ulus için ayrı bir parti", "ayrı bir örgüt" önererek "ayrı örgüt-ayrı devrim" anlayışını meşru kılmaya çalışan küçük-burjuva milliyetçiliğinin tezahürüdür. Oysa çokuluslu devlet sınırları içinde Marksist-Leninistlerin örgütlenme anlayışı milliyetlere göre değildir. Her milliyetten emekçileri örgütleyip ortak bir örgütlenme içinde bir araya getirme çabası vardır. Marksist-Leninistler, proletaryayı ulusal çitlere bölen, ayrı ve milliyetler temelinde örgütlenmeyi reddederler.

"Türk solu" gibi kavramlaştırmalar da özünde böylesi bir yaklaşımın ürünüdür. Sınıfsal bakmayan, milliyetçi bir bakış yapmaktadır bu tanımı. PKK böyle tanımlar yaparak aynı zamanda "Türkiye solu" gerçeğini, yani milliyetler temelinde örgütlenmeyi reddedip halkların ortak örgütlenmesini gerçekleştirenlerin de var olduğunu gizlemeyi düşünerek hareket etmiştir.

Ancak bu kavramlaştırma bugün PKK açısından yeni bir "çelişki" oluşturmaktadır. "Türkiyelileşme"nin savunulmaya başlandığı yerde nasıl "Kürt Solu" olarak kalınacaktır? "Türkiyelileşmiş bir Kürt solu" mu olunacaktır mesela? Ancak şu ana kadar görünen odur ki, "Türkiyelileşme"nin gerekleri, kavramları doğru kullanma konusunda da yerine getirilmemekte, hala aynı kavramları kullanmaya devam etmektedirler.

PKK, bu konudaki başarısızlığını gizleyememekte ve 5. Kongre Kararları'nda DHP için; *"Geçmişte başlatılan fakat çeşitli hata ve yaklaşımlardan dolayı darbe yiyen DHP çalışmalarının gerekli takviyelerle doğru bir ideolojik-politik-örgütsel ve eylemsel çizgiye çekilerek, pratiğine yön vermek suretiyle destek sunulması..."* denilmektedir.

PKK, DHP ile başarısızlık yaşamış olsa da bu yöndeki çabalarını devam ettireceğini ifade ediyor. Çünkü PKK'nin "Türkiyelileşme" politikalarının bir ayağını da DHP oluşturmaktadır. Son dönemde gündeme gelen Karadeniz'e açılma çalışmaları da bu politikaların bir sonucudur.

"Yakında Kızıldere'ye ulaşacak bir gerilla var. Nurhakları çoktan aşmış, Antalya'ya ulaşmış bir gerilla var. Artık Türkiye gençliği de, devrimci gücü de kendini biraz silkindirerek bu adımlara sahip çıkmalıdır." (Ö. Yurtsever Gençlik, Sayı 4, Ekim 1997, A. Öcalan ile röportaj)

PKK'nin Karadeniz'e açılması Abdullah Öcalan'ın belirttiği gibi "sembolik"

olmaktan öte bir şey değildir. Tüm söylemlere rağmen özünde amaç, "Türkiyelileşme" adı altında barış politikaları için bir baskı unsuru yaratmaktır.

PKK'nin bugün söylediği "Türkiye devrimi" iddiasını gerçekleştirecek bir ideolojik politik çizgisi yoktur. Dar milliyetçi bakış açısı sonucu ulusal mücadele ile kendini sınırlayan PKK, Türkiye'nin bütününde iktidarı yıkacak bir mücadeleyi hiçbir zaman hedeflememiştir. Keza gelinen aşamada PKK devleti yıkmaktan değil, onunla belli koşullarda anlaşmaktan bahsetmektedir.

PKK yıllardır ayrı örgütlenmeyi savunurken devrimci hareket, iktidarın halkların ortak mücadelesiyle alınacağını savunuyordu.

Şimdi sormak gerekiyor; PKK'nin yaşadığı bu çözümsüzlüğün sorumlusu "görevlerini yapmayan Türk solu" mudur, yoksa halkların ortak mücadelesini baltalayan milliyetçi bakış açısı mı?..

PKK'nin gerçekten Türkiyelileşmek gibi bir derdi varsa her şeyden önce ideolojik yanlışlarını görmek durumundadır. PKK bugüne kadar izlediği pratikle halkların ortak mücadelesini geliştirmeye hizmet etmediği gibi, izlediği yanlış politikalar ve yanlış eylem çizgisi de halkların mücadele birliğini zedelemiştir. Küçük burjuva milliyetçi bakış açısı mahkum edilmeden "Türkiyelileşmek"ten bahsetmek mümkün değildir... PKK'nin bugün Türkiyelileşmekle ifade ettiği şeyler propagandif düzeyde bile olsa devrimci hareketin yıllardır savunduklarını doğrular niteliktedir. PKK'nin önünde iki yol vardır: Ya doğru çözümü görüp yanlışlarını mahkum ederek devrimcileşecek ya da "bu iş olmuyor" diyerek emperyalizm ve oligarşi ile uzlaşmayı kabul edecek.

Türkiyelileşme ve İttifaklar

Bugün "Türkiyelileşmek"ten, "ortak mücadele"den, "halkların güçbirliği"nden bahseden ve üstelik bu bakış açılarının ilk ortaya çıkışlarından beri var olduğunu iddia eden PKK, çıktığı yıllarda ittifaklarını sıralarken pek de böyle düşünüyora benzememektedir:

"Kürdistan devriminin ***ikincil ittifakları üç halkadan*** *oluşur.* ***Birincil halka****, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki yurtsever hareketlerle ittifakı,* ***ikincil halka,*** *Kürdistan'ı sömürgeleştiren ülkenin devrimci hareketleri ile ittifakı,* ***üçüncü halka*** *sosyalist ülkeler, ulusal kurtuluş hareketleri, gelişmiş kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı hareketi ve tüm ilerici insanlıkla kurulacak ittifakı içerir."* (Kürdistan Devriminin Yolu)

PKK'nin yıllar önce belirlediği ittifaklar politikasıyla bugünkü Türkiyelileşme söylemi arasında dağlar kadar fark vardır. Öyle ki, "Türk solu" dediği devrimci hareketleri Kürdistan'ın parçalarındaki milliyetçi örgütlerin arkasına, **"ikincil ittifakların ikincil halkası"** olarak koymuştur. Yani buna göre Barzani ve Talabani gibi işbirlikçi Kürt milliyetçi önderlikler bile Türkiye devrimci hareketinden daha önceliklidir. Bugün PKK ne kadar Türkiye ve Kürdistan devriminin iç içe geçmiş olduğunu söylese de ittifaklar politikası ve pratiği tümüyle buna terstir.

Bunlar yıllar önce söylenen şeylerdir, önemli değildir diye düşünülebilir. Ne var ki, **birincisi,** bu temel belgelerden birinde ifade edilmektedir. **İkincisi,** PKK'nin Türkiyelileşme düşüncesinin hiç de "baştan beri" olmadığını göstermektedir. **Üçüncüsü,** Türkiyelileşme söylemi ile birlikte, burada dile getirilen an-

layışa ilişkin herhangi bir düzeltme, değiştirme açıklanmamıştır.

PKK'nin Türkiyelileşme söylemleri, yaşadığı tıkanıklığın getirdiği bir sonuçtur. Yıllardır, ortak mücadeleyi savunan devrimcileri "Kemalist", "Misak-ı Millici" olarak niteleyen PKK'nin bakış açısında ise aslında değişen bir şey yoktur.

Türkiyelileşmek Ancak Sınıf Temelinde Mümkündür

PKK'nin teorik tespitlerine damgasını vuran olgu olaylara "salt" ulusal temelde yaklaşmasıdır. Bu durum ilk önce kendisini "TC. sömürgeciliği"nde, daha sonra da "ayrı örgütlenme" ve "ayrı devrim" anlayışında somutlar.

PKK çıkışında kendisini Marksist-Leninist bir parti olarak tanımlamasından dolayı, sınıf değil de ulus temelinde örgütlenmeyi açık olarak savunamamıştır. Ama pratikte yaşanan; Marksist-Leninistlerin örgütlenme anlayışı olan sınıfsal temele dayanma yerine milliyetçi bir hareketin tavrı olabilecek ulus temelinde örgütlenmedir. Ulus temelinde örgütlenme, ancak daha sonraki yıllarda daha açık bir biçimde savunulmaya başlanmıştır:

"Hemen belirtelim ki, toplumun çağdaş oluşumunda sınıfların varlığı ve tüm sınıfların da farklı bir konum ve kendilerine özgü çıkarları söz konusudur. Partiler de bunun bir ürünü olarak doğmuşlardır. Bu çarpık değil, doğru bir gelişmedir. Özcesi, sınıf örgütü olarak parti doğrudur... Hatta şunu da söyleyebiliriz, partiler sınıf örgütü olarak doğmanın yanında ulusal renkleri de taşımaktadır. Her parti bir yandan bir ulusal parti rolünü üstlenmekte ve ulus çıkarlarını savunmaktadır. Bu da yanlış değildir. Eğer ulusların birbirlerine karışmış çıkarları varsa ve bu karmaşada kimi ulusların hakları gasp edilmişse, o ulusun partileri böyle bir konumlanmaya gireceklerdir." (PKK 4. Ulusal Kongre Politik Rapor, Abdullah Öcalan, s. 70)

Burada kaba ve esasında muğlak deyişlerden ibaret bir yaklaşımla Leninist parti anlayışı adına milliyetçilik ve ulus temelinde örgütlenme savunulmak istenmektedir. Marksizm-Leninizm, çok uluslu devletlerde milliyetçiliği ve milliyetler temelinde örgütlenmeyi reddetmektedir. Bu savunulacaksa, en azından Marksizm-Leninizme dayanmaya çalışmadan savunulmalıdır. Çünkü bu konuda Marksist-Leninist önderlerin söyledikleri çok açık ve yanlış anlaşılmalara meydan vermeyecek ölçüde nettir:

"... Çeşitli uluslar proletaryasını tek bir ortak parti içinde nasıl örgütleyebileceğimiz sorununu da çözmeliyiz. Bu plana göre, işçiler milliyetlere göre örgütlensin, ne kadar ulus varsa, o kadar parti olsun. Bu plan sosyal-demokrasi tarafından kabul edilmemiştir. Pratik, belli bir devlet proletaryasının milliyetler bakımından örgütlenmesinin, sınıf dayanışması düşüncesinin yıkılmasından başka bir yere götürmediğini göstermiştir... Sözü geçen devleti birleştiren tüm ulusların tüm proleterleri, tek bir bölünmez proleter topluluk olarak örgütlenmelidirler.

(...) Bizim ulusal sorun üzerindeki görüşümüz (...) belli bir devletin tüm milliyetlerinin proleterleri için -bir ve bölünmez proleter topluluk, tek parti(dir)." (Marksizm ve Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu, Stalin, s. 85-86)

"Sömürgecilik" teorisini savunan milliyetçi örgütler ise Türk ve Kürt ulusları-

nın, ve diğer azınlık milliyetlerin aynı devletin hakimiyeti altında olduğu gerçeğini görmezden gelmektedirler. Açıktır ki, çokuluslu bir ülkede ayrı bir örgütlenmeyi savunmak "Marksist" kılıf altında küçük-burjuva milliyetçiliğin savunulmasıdır. (ki PKK bugün bu kılıfa da gerek görmemektedir).

Bu noktada denilebilir ki, her ulusun ayrı örgütlenme hakkı yok mudur? Evet, vardır. Ancak tartıştığımız bu değildir. Bu sorun çerçevesinde her hak kullanılacak diye bir şey yoktur. Sorun bu hakkın kullanımının nesnel gerçeğe ve halkların nihai çıkarlarına ne kadar uygun olup olmadıklarıdır. Hangisinin emekçi sınıfları ve halkı **güçlü** kılacağıdır.

Son olarak da Lenin'in bu konudaki yaklaşımı üzerine birkaç cümle aktaralım: *"Ezilen ulusun sosyalistleri, ezilen ulusun işçileriyle ezen ulusun işçilerinin tam ve kayıtsız şartsız birliğini,* ***örgütsel birlik dahil olmak üzere,*** *savunmalı ve uygulamalıdırlar. Bu olmadan burjuvazinin her çeşit entrikaları, kalleşlikleri ve hileleri karşısında proletaryanın bağımsız politikasını savunamaz ve işçi sınıfı öteki ülkelerin işçileriyle sınıf dayanışmasını gerçekleştiremez."* **(Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı, Lenin, s. 154)**

Ayrı örgütlenmeyi savunmak tüm milliyetlerden emekçileri her bölgede, şehirde, işyerlerinde, fabrikalarda; hayatın her alanında milliyetlerine göre bölmek demektir. Bu bakış açısı tüm halk kesimleri arasında suni ayrılıklar yaratmak, derin uçurumlara yol açmak anlamına gelir. Bunun sonucunda gelinecek yer objektif olarak burjuva ideolojisine yedeklenmektir.

Burada da karşımıza bir başka "özgünlük" çıkmaktadır. Ulus temelinde örgütlenen PKK, bunun mantıki sonucu olarak işçiler, memurlar içinde aynı şekilde ulus temelinde bir örgütlenme yaratamamıştır. İstemediğinden değil, koşullar bunu imkansız kıldığından böyle olmuştur. Milliyetçilik temelindeki örgütlenme, bu noktada objektif bir sınırla ve açmazla karşı karşıya kalmıştır.

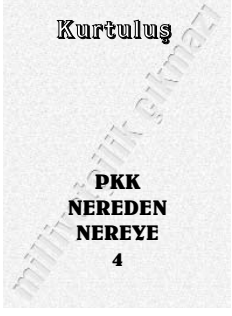

PKK NEREDEN NEREYE - 4

SAVAŞ VE BARIŞ

Halk İçin Kurtuluş
13 Haziran 1998
Sayı: 85

Körfez krizi, 1991 seçimleri, 1991-92 Newroz'ları, ateşkesler, PKK'nin barış, uzlaşma politikalarında önemli dönemeçlerdir. PKK pragmatizminin bütün bu süreç boyunca izlediği bu politikalar, "taktik"ler, o süreçteki sonuçları ne olursa olsun, gerçekte PKK'nin sırtında birer kambur olarak kalmışlardır. Bugünkü siyasal tıkanıklık bir yerde de bu kamburların PKK'nin üzerinde oluşturduğu yükün sonucudur. Bu kamburların altında PKK artık, emperyalizmin, oligarşinin karşısında siyasal açıdan devrimci anlamda dik duramamakta, politikaları her geçen gün biraz daha geri konumlanışlara savrulmakta, talepleri her geçen gün biraz daha küçülmektedir.

Hemen hemen 90-91'den bu yana ısrarla, barış, ateşkes, diyalog, siyasi çözüm diye adlandırılan politika izlenmektedir. Gelinen noktada temel olarak sorulması gereken bir soru vardır: Bu politikalar var olan savaşı geliştirmiş midir, geliştirmemiş midir? Askeri açıdan bir gerileme olduğu açıktır. Evet, oligarşi, teslim olunmadığı sürece gerillayı yok edemez, ancak gerileme de ortadadır. Siyasal açıdan gösterilen tek "ilerleme" uluslararası düzeyde daha geniş bir kabul görme, geniş bir ilişki ağı oluşturmaktır. Buna diplomaside zafer diyorlar. Ancak bunun büyük bölümünün pragmatizm üzerinde şekillendirilmiş olduğunu, bundan emperyalistlerin kendi hesaplarının da büyük rol oynadığını düşünecek olur ve uluslararası ilişkiler ve ittifakların nihayetinde bir devrim için ikincil, tali olduğunu göz önüne getirirsek, siyasal alanda da gerçek, ülke içi dinamiklere dayanan bir ilerlemeden söz edilemeyeceği ortaya çıkar. Ama asıl savaş alanında kitle hareketi gerilemiş, Türkiye halklarının birliği, kardeşliği ve desteğinin alınması yönünde bir gelişme kaydedilememiş olması, siyasal açıdan da bilançonun eksi yanının ağır bastığını gösterir.

Bilanço budur.

Barış politikası çerçevesinde söylenenlerin tümünü yan yana, alt alta getirmek, elbetteki bu yazı dizisinin hacmini aşar. Ama bu kadarıyla bile yan yana gelenler, gerçekten şaşırtıcı oluyor. Bunlar devrimci bir politika adına nasıl söylenebiliyor sorusunu sorduruyor insana.

Tüm ilerleme, zafer yılı söylemlerine rağmen sürekli geriye giden bir süreçtir bu.

Durum çok çarpıcı biçimde ortadadır: Silahlı mücadelede ısrar edildiği süreç ilerlemeyi, barış politikalarının esas alındığı süreç bir gerilemeyi ortaya koymaktadır.

Bu izlenen politikanın sorgulanması, mahkum edilmesi için başlı başına yeter bir sonuçtur.

"İlk günden günümüze kadar partimizin tek çağrısı var. Barış barış barış... Buna karşı savaş gelişti hep, savaş örgütlendirildi." (Ö .Yurtsever Gençlik, Kasım 1997, s . 9)

Barış, barış, barış... Onca savaş, devrim, gerilla, zafer söylemine karşın bugün artık her şey barış ve masaya oturmak üzerine seferber edilmiştir.

"PKK barış istiyor, TC istemiyor savaşıyor."

Döne döne, tekrar tekrar söylenen bu.

Çok açık ki; iktidar sorunu olanların, "Türkiyelileşme"yi ciddiye alanların, savaşı yaymaktan, Türkiye Devrimi'nden söz edenlerin söylemi böyle olamaz. Veya, bu söylemin sahipleri böyle iddialarda bulunamazlar.

PKK, hem bu söylemleri kullanıyor, hem de hala devrim, hatta Türkiye devrimi gibi iddialarda bulunabiliyor. Ancak gerçekte iddiaları geçmişine ilişkindir, geçmiş teorisi ve gerilla savaşı üzerinden bu iddialarda bulunmaktadır. Ancak PKK'nin bugünü bunlar değildir. Bugünde asıl olarak barış, diyalog, uzlaşma vardır.

Savaştan "Barış"a Nasıl Gelindi?

"(...) PKK küçümsenmeyecek siyasi askeri ve kitlesel gücüne rağmen milliyetçi bakış açısının getirdiği strateji ve taktikler sonucu tıkanma sürecine girmiştir. Bu strateji ve taktikleri sorgulayıp ML çözümlemeler bulma yerine, tıkanıklığın önünü açmak için emperyalistlerle ve oligarşiyle uzlaşma sürecini başlatmıştır. Şu andaki tüm siyasi ve askeri faaliyeti bu uzlaşmayı sağlamaya yöneliktir. Bu uzlaşmayı teorik bir zemine oturtma çabası içindedir." (DHKP Kuruluş Kongresi Kararları "Kürt Ulusal Hareketi'nin İçinde Bulunduğu Durum Ve Tavrımız Üzerine")

Yukarıdaki değerlendirme, o günden PKK'nin bugün geldiği noktayı öngörmekte ve açıklamaktadır.

Kuşkusuz PKK, silahlı çıkışını yaptığı 84'ten, kayıplara rağmen gerillada ısrarlı olduğu 86-87'lere kadar, silahlı savaşı sürdürme konusunda bugüne göre kararlıydı. PKK, özellikle gerillanın belli bir güce ulaştığı dönemden itibaren, kurtarılmış bölgeler oluşturmaktan, Kürdistan topraklarında hükümet kurmaya kadar pek çok hedef belirledi.

Ne var ki, PKK'nin başından beri handikapı milliyetçi bakış açısı ve küçük burjuva önderliğiyle, sınıfsal zemini reddederek milliyetler temelinde örgütlenmesiydi. Hedeflerinin isabetli olmaması, ittifaklarının yanlışlığı, ML'den giderek uzaklaşması sonucu, savaşın ihtiyaçlarına cevap veremeyen politikaları ile de siyasi ve askeri tıkanıklıklarla yüz yüze geldi. 1990'dan itibaren de politik olarak gerilemeye başladı.

Oligarşinin saldırılarını tırmandırdığı 1992 yıllarında PKK savaşın gereklerini yerine getirmek yerine çözümü emperyalizm ve oligarşinin icazetinde aramaya başladı. Onların politikaları doğrultusunda tümüyle uzlaşma amacı güden "ateşkes"i gündeme aldı. Masaya oturmak adına, savaşı boyutlandırmamayı bir politika olarak benimsedi.

Körfez Savaşı sürecinin kısa bir kesiti bunun **"istisnası"** oldu.

"Kuveyt olayıyla sallantıya giren dış dengeli statükonun daha da sal-

"DÜN - BUGÜN"

EKİM 1990

"Her ne kadar SHP sosyal-demokrasiyi bir maşa olarak kullansa da ve bazılarına son iki yıl içinde düzen değişikliğine gidecek bir oluşum olarak görünmek istese de bu parti kesinlikle sosyal faşisttir. Dikkat edilirse, işbirlikçi de değil. Çünkü işbirlikçilerin yeni oluşumları olabilir, fakat SHP bizzat sosyal faşist bir oluşumdur, başka bir şey değildir." **(Serxwebun, A.Öcalan, Ekim 1990, sayı 106)**

EKİM 1991

"Evet, SHP-HEP ittifakı desteklenmelidir, diyoruz. Yani bir sağ iktidara, koyu gerici bir döneme, özel savaş rejiminin kendisini yenileme çabalarına yol verilmemesi ve güçler arası çelişki ve dengeleri daha da derinleştirip sarsarak, bunu halklar lehine değerlendirmek için çabaların yoğunlaştırılması gerektiğini söylüyoruz. Bu konuda sonuç getirebilecek en uygun seçeneğin de bahsettiğimiz ittifaka güç verilmesinden geçtiğine inanıyoruz. Zira, bu ittifakın iktidara gelmesi ya da koalisyon şeklinde de olsa hükümet kurması özel savaş kurumlarıyla iktidar arasında önemli pürüzler doğuracak, özel savaş politikasının sınırlandırılmasının ortamı doğacak, Cumhurbaşkanlığı makamına çöreklenen ve geniş yetkilerle donanan unsurun konumu sarsılacak, bazı demokratikleşme adımlarının atılması bölgede büyük bir devrimsel gelişmenin patlak vermesinin koşullarını yaratabilecektir. Gelişmeler daha da hızlanırsa, bölge halklarının hareketi yükselir. Bu yükselme mevcut rejimleri param parça götürür. Ekim, Çin ve Vietnam devrimlerinde görülen çığır Ortadoğu'da görülebilir." **(4. Politik Rapor- Abdullah Öcalan, s .28)**

Ama bu **"istisna"** da PKK'nin uzlaşmacı, barışçı politikalarının güçlenmesiyle sonuçlandı. Bu fırsattan da aradığını bulamayınca, "Büyük Ekim Devrimi" diyerek kolay zafer düşünen PKK, bugün o **"devrimler", "geçici hükümetler", "kurtarılmış alanlar"** başarılamayınca, daha çok ve daha ısrarla "barış" politikalarına sarıldı.

Aslında 88-89'lardan bu yana ki PKK süreci aynı zamanda **gerçekleşmeyen öngörüler** sürecidir de. Bu dönemden itibaren yakın hedef olarak kurtarılmış bölge, geçici hükümet diyen, Körfez krizinden "Ekim, Çin ve Vietnam" devrimi bekleyen bu anlayışın ne kadar öngörülü olduğu da açığa çıkmaktadır.

PKK bu noktada öngörülerinin neden, hangi politika ve taktikler sonucunda gerçekleşemediğini tartışıp bulmak yerine, silahlı savaşın artık görevini yerine getirdiği, sıranın diplomaside olduğu teorisini geliştirmiş, adeta stratejik bir hat değiştirmiştir. Ancak bu değişiklik, PKK önderliğinin her duruma, her güne özgü söylemleri içinde bilinçli olarak muğlaklaştırılmakta, barış yolunda ilerlerken savaşçı, reformculaşırken devrimci bir görüntü korunmaya çalışılmaktadır.

Teşhir Mi, Taktik Mi, "Nihai Amaç" Mı, Gerçek Hangisi

Bu süreç boyunca oligarşi saldırdıkça PKK gerilemiş ve taktik diye belirlediği tüm hareket tarzları sürecin önünü açıcı olmamış, **"savaşı boyutlandırmak ve yaymak", "50 bin gerillaya ulaşmak", "Ortadoğu'nun Ekim'ini gerçekleştirmek", "Botan ve Behtinan bölgelerini içine alan bir geçici hükümet kurmak"** gibi hedeflerine de ulaşamamıştır. Sonuçta koyduğu bu hedeflerden "barış"a gelmiştir. Bu durum milliyetçi stratejinin, sömürgecilik teorisinin ve ateşkes politikalarının if-

lasıdır. Her ne kadar PKK, söylemde *"biz TC'nin barış yapmayacağını biliyoruz, Kemalistler kolay kolay barış için masaya oturmayacaktır. TC kolay kolay taviz vermez. Ancak TC'yi köşeye sıkıştırmak için barış savunarak onu teşhir ediyoruz."* diyorsa da gerçek bu değildir. Barış, ateşkes politikaları, sık sık bu alıntıda olduğu gibi "teşhir" amaçlı veya "taktik" diye adlandırılmaktadır. Ama Öcalan'ın "politika zaten taktiklerden ibarettir" sözü hatırlanırsa, bunun hiç de bizim anladığımız anlamda bir taktik olmadığı anlaşılır.

Kaldı ki yukarıdaki sözlerin devrimci bir mantığı da yoktur. Türkiye oligarşisinin faşist, katliamcı olduğunu kanıtlamak, teşhir etmek için bu tür "barış" atağına gerek yoktur. Savaşı yükselterek de bunu yapmak mümkündür.

PKK barış politikasını açıktan savunmayı uygun görmediği durumda bu tür "teşhir", "taktik" gibi açıklamalara başvurmuştur. Bu da pragmatizmin bir başka yansımasıdır.

Ama gerçekte tüm olgular "barış, uzlaşma" politikasının ne teşhir, ne taktikle sınırlı olmayıp **stratejiye, son amaca** dönüştüğünü göstermektedir. Öyle ki, giderek bu taktikler 'şahinler' ve 'güvercinler' diye nitelendirdikleri egemen sınıfların kanatları arasındaki çelişki ve çatışmalara göre biçimlenir olmuştur. Artık çürümüş ve halka karşı bir savaş makinası olan devleti yıkmak gibi hedefler terk edilmiştir. Önerilen taktiklerle adeta çürüyen devleti "kurtaracak", **oligarşinin sorunlarına** da çözüm getirecek formüller üreterek ne kadar çözümden yana ve barışçı olduklarını ilan etme yarışı başlatmışlardır.

Barış, Kimin, Hangi Tarafın Sorunlarını Çözecek?

Öyle olmuştur ki, artık "barış"ın kim için, hangi tarafın sorunlarının çözümü için önerildiği bile karışmıştır. Tüm Kürt ulusalcılar ağız birliği edip devleti, bu savaşın **"devlete ne kadar zarar verdiğine"** ikna etmeye çalışmaktadırlar. Bütçeden "kirli savaş"a ne kadar pay ayrıldığı yazılıp ardısıra Türkiye oligarşisinin krizden çıkabilmesi için bu "kirli savaşa" son vermesi gerektiği tavsi-

tik açılımların imkanı gelişebilecektir." **(Özgür Halk, Ekim 1991, A. Öcalan, Cephe ve İttifaklar Sorunu Üzerine, sayı 12)**

MART '92

"Her şey topyekün bir halk savaşı için, parolamız budur. Hazırlıklarınızı tam yapın. Görevlerinizi iyi kavrayın. Ve mutlaka başarın. (...) Silahlanın! Her köy bir ayaklanma merkezi, her ev bir çatışma mevzisi, her aile bir gerilla-serhıldan birliği haline getirilsin. Dağda yayılan gerilla eylemlerine, köyden şehire devletin varlığına yönelen silahlı serhıldanlar geliştirerek karşılık verin.(...)

Gizli yeraltı depoları yapın, buralara bol miktarda erzak depolayın ki yarın düşmanımız bizi açlıkla tehdit etmesin. Her köyün, her evin depoları olmalıdır. Hava saldırılarına karşı yeraltı sığınakları, tüneller yapın. Eli silah tutan herkes en yakın gerilla birliğine katılsın." **(ARGK Merkez Askeri Konseyi, Serxwebun, Mart 1992, sayı 123)**

MART 1993

17 Mart 1993; PKK tek taraflı ateşkes ilan edildiğini açıklıyor, '93 Newroz'u için "Barışçıl Newroz" çağrıları yapıyor:

"Kürdistan halkının PKK önderliğinde barışçıl çözüm için uzattığı el karşılık bulmalıdır..." **(ERNK Avrupa Örgütü, 28 Mart 1993)**

DÜZENİN PARLAMENTOSU, SEÇİMLER VE PKK

PKK, 20 Ekim 1991 tarihinde yapılan erken genel seçimler öncesinde SHP-HEP ittifakını destekliyor ve halka SHP'ye oy vermeleri çağrısı yapıyordu. "Müthiş taktik" nitelemelerine rağmen bu durum aslında PKK'nin düzenden, düzen partilerinden beklentileri olduğunun somut bir göstergesi oldu.

PKK bu tavrını haklı çıkarmak için de SHP'ye olmadık misyonlar yüklüyordu:

Oysa PKK 1991'de desteklediği SHP'yi bir yıl öncesinde sosyal-faşist bir parti olarak değerlendirmişti. Ama önemli değildi.

PKK'nin seçim taktiği savaşın geldiği aşamada Kürt halkının içinde bulunduğu duruma göre belirlenmeliydi. Oysa SHP ile ittifak taktiği düzen partilerine göre ve düzen kurumlarında var olmak esasına göre belirlenmiştir. PKK, tüm gücünü seferber ederek parlamentoda var olmaya,

"siyasal çözüm"e ulaşmak için legal partiyi bir zemin olarak değerlendirmeye çalışıyordu. Aslında mücadelenin geldiği aşamada TC'nin korkusu sistemin kurumlarının işlememesi ve halkın giderek daha çok bu kurumların dışında arayışa girmesiydi. PKK bu tavrıyla ise parlamentoyu tekrar umut olarak göstermiş, SHP gibi düzen partilerini Kürdistan'da yeniden diriltmiştir.

Bu taktik politikayla, geçmişte CHP'ye umut bağlayan ve CHP'yi destekleyen TKP'nin seçim taktikleri arasında özde bir fark yoktur. Silahlı mücadele yürüten PKK'nin "müthiş taktiği" ile legalizm ve icazetli solculuk arayışı içinde, kendi özgücüne güvenemeyen TKP'nin"reformist taktiği" yıllar sonra seçim platformunda adeta bir izdüşümü gibi çakışmıştır.

SHP-HEP ittifakını "müthiş taktik" olarak değerlendiren PKK aslında çözümsüzlüğünü açığa vuruyordu. PKK'nin geçmişte seçimlere, düzenin partilerine ve parlamentoya yönelik tavrı ise, nereden nereye geldiğini bir kez daha gözler önüne seriyor:

"Bütün bu söylenenler Kürdistan için yüz kat daha doğrudur. Bu gerçeklere rağmen, halkımızı bir birine kırdıran feodal-komprador baskısını sürekli arttıran, eli kanlı despotizmi 'demokrasi' diye yutturmak isteyen Türk burjuvazisinin siyasal sömürgeciliği altında ve içinde parlamentoya ister partili, ister partisiz, ister 'milli adaylar' yollamak için mücadeleye 'yurtsever' 'demokratik mücadele' diyebilenler ve kendilerini 'demokrat' hatta 'sosyalist' diye tanıtanlar bu kutsal sıfatlara layık olmak bir yana -tekrar tekrar söylüyoruz- olsa olsa Türk sömürgeciliğinin çanak yalayıcıları olabilirler." (Kürdistan Devriminin Yolu)

PKK, 1978'de "parlamentoya aday yollamak" için mücadeleyi "çanak yalayıcılık" olarak ve 1990'da SHP'yi "sosyal-faşist" olarak nitelerken, 1991'de bu konuda neyin değiştiğini açıklama gereği bile duymuyordu. Geçmişte söylenenler, yazılıp çizilenler unutulmuştu. İlk çıkışında "devrim" söylemlerini bir kenara koyan PKK, 1991 genel seçimlerinde de buna uygun tavır alıyordu. Çünkü PKK devrimden uzaklaşmış ve düzenden beklenti içine girmişti. Artık "demokratik açılımların imkanının geliştirilmesi" adına düzen partileri dahi desteklenebiliyor, hangi yolla olursa olsun "diyalog" yolları aranıyordu...

PKK'nin tavrı sadece seçimlerle sınırlı kalmamış, kurulan DYP-SHP koalisyonunu da destekleyerek, aynı beklentileri sürdürmüştür. Fakat umutların, hayallerin boşa çıktığı kısa zamanda görülmüş; DYP-SHP koalisyonu Kürt halkına yeni katliamlardan, baskılardan başka bir şey getirmemiştir.

Sola her fırsatta saldırmayı kendine iş edinen PKK, seçimden hemen sonra düzene des-

tek sunan sanki kendisi değilmiş gibi yine sola saldırmıştır. Bu konuda Ali Fırat, Aralık 1991'de Özgür Halk dergisinde şunları söylüyordu:

"SHP'nin çöküşü demek, genelde Kemalizmin kuyrukçusu olan Türkiye solunun ve demokratçılığının çöküşü demektir. Bu çok önemlidir. İcazetli olan böyle bir sol Kemalizm'den kopuşu tam sağlayamamıştır. Bu öyle bir demokratçılıktır ki, devlet güdümlü politikalarla bağlarını koparamamış, kendi halkıyla sağlam bağlantılar kuramamıştır."

Oysa izlediği "müthiş taktik" ile SHP'nin peşine takılan ve "Kemalizmin kuyrukçusu" durumuna düşen eleştirdiği sol değil PKK olmuştur. Birkaç ay önce yazıp çizdiklerini unutup şimdi tam tersini söyleyenlerin başkalarını değil kendi politikalarını sorgulaması gerekmez miydi? Fakat PKK böyle yapmamıştır.

Bu konuda Devrimci Sol, 1992 yılında şöyle söylemektedir:

"Özel savaşın bir taktiği olarak nitelediği seçimlerde burjuva partileriyle ittifak kurarak katılan bir görüşün 'Seçim Çare Değil Devrim' şiarını eleştirmeye, küçümsemeye kalkmadan önce Özel Savaş Taktiği dediği seçimlere katılmakla ne elde ettiğini, seçimleri meşrulaştırmak, daha fazla baskı ve terör için oligarşiye taze kan verme çabalarına destek yaratma dışında bir sonuç yaratmadığını, halkların ve devrimcilerin bu koalisyon döneminde yaşadıklarını çarpıtmadan açıklamasını, burada kendi sorumluluğuna düşeni samimiyetle ve dürüstçe üstlenmesi gerekirdi." **(Devrimci Sol Merkez Komitesi, Sahte Birlik Çağrılarını Değil, Mücadeleyi Yükseltelim)**

PKK o günden bu yana da bu noktada ciddi bir değerlendirme yapmamıştır.

PKK'nin düzenden ve onun parlamentosundan beklentileri sonraki yıllarda da sürdü. "Parlamentoda olmak ve hükümeti etkilemek" çabaları 2 Mart 1994'te DEP milletvekillerinin yaka-paça gözaltına alınıp tutuklanmasıyla tam bir trajediye dönüşmesine rağmen gerçekler görülmemiş ve bu politika devam ettirilmiştir. Hala da devam ettirilmektedir.

ye edilmektedir. **Kimden yanayız? Kimin sorununu çözmeye çalışıyoruz?**

"Ordunun bu kadar denetiminde olan ve orduya sadece bir asma yaprağı görevi gören onun ekonomik ve diplomatik işleriyle bu kadar uğraşan bu kesimin ordunun denetiminden çıkması çok zor görünüyor. Dolayısıyla uzlaşma olanağı çok az oluyor. Ama nihayet ordu da çok zorlanıyor. Şimdi devrimci şiddet Türkiye'de de biraz gelişecek ve onları daha da zorlayacak. Dolayısıyla ordunun içerisinde uzlaşma yanlısı bir grup gelişebilir. Bunun belirtileri şimdiden ortaya çıkabilir." **(Seçme Yazılar 6, Abdullah Öcalan, s. 177)**

PKK'ye göre "siyasi"ler sorunu uzlaşarak çözmek istiyor. Ancak ordu buna engel oluyor. (Gerçi PKK önderi 1998 başında da bunun **tam tersini savunup,** ordunun çözmek istediğini ama sivillerin bunu istemediğini söyleyecektir, ancak o zaman öyle söylemekteydi.) Ama PKK savaştıkça ordu da zorlanıyor, dolayısıyla uzlaşma yanlıları orada da çıkıyor.

Ordu zorlanıyor ve PKK'ye karşı savaşı sürdüremiyorsa PKK neden uzlaşma yanlısı grupların ortaya çıkıp kendisiyle uzlaşmaya varmasını bekliyor? Neden ordu da zorlanıyorsa savaşı daha da büyütüp devrimi gerçekleştirmeyi hedeflemiyor? Çünkü PKK silahlı mücadele ile sonuca varabileceğine ihtimal vermiyor. Bu yüzden ordunun zorlandığını söylese de savaşı daha da büyütüp dev-

rime yürümek gerektiğini söyleyemiyor. Bunun yerine savaş yanlısı "şahinler" ile uzlaşma yanlısı "güvercinleri" keşfederek bu keşfine dört elle sarılıyor ve devletin kendisiyle uzlaşmaya gelmesini bekliyor.

"... Ordu kendini gözden geçirmek zorundadır. Eğer önümüzdeki dönemde kendini gözden geçirmezse o zaman Türkiye'nin sorunları artar. ... Bütün bunlar ne anlama geliyor? Kendini uzlaşmaya hazır hale getirmek zorunda olduğu anlamına geliyor. Şovenizm güçlü fakat işe yaramıyor. Kan kaybına yol açıyor, devleti ekonomik iflasa götürüyor, siyasi sistemi boğuyor. Ordu bunu ne kadar devam ettirecek?" **(Seçme Yazılar 6, Abdullah Öcalan, s. 178)**

PKK, devletin ekonomik iflasını, siyasi sisteminin boğulmasını kendine dert edinip, oligarşiye bundan kurtulma yolunu gösteriyor. Oysa devrim için, halkların kurtuluşu için, halkın iktidarı için yola çıkanlar, böyle durumda o iflası daha derinleştirmekten başka bir şey düşünmezler. Çünkü sayılan olgular devrimci durum'un belirtileridir ve devrimciler, böyle bir durumda **devrimci durumu** olgunlaştırmayı hedeflerler.

Bu olgu, tartışmasız biçimde, **PKK'nin stratejisinin artık devrim üzerine değil,** tümüyle **oligarşiyle barış ve uzlaşma üzerine** kurulduğunun ifadesidir. Bu nedenle, artık barış, ateşkes vb. derken biz taktik yapıyoruz, teşhir yapıyoruz diye kimseyi aldatmaya kalkmamalıdırlar.

Devlet Nerede? Devlete Karşı Tavır Ne?

Devlet karşısındaki tavır, bir siyasi hareketin konumu, niteliği konusunda bize en net ölçüyü verir. Artık sokaktaki insan bile Susurluktaki devletin "baba devlet" maskesinin çoktan indiğini ve devletin kendisine ne kadar yabancı olduğunu, zulüm uyguladığını, halkı ezdiğini ve Koçların, Sabancıların devleti olduğunu söyleyecek kadar devleti tanımıştır. Bugün siyasi arenadaki tüm sol güçler de bugünkü devleti tanımladığında "ezen sınıfların ezilenler üzerindeki bir baskı aygıtı..." olduğunu ifade ederler.

Ancak, devleti teorik olarak böyle tanımlamak yetmiyor. Zira, belirleyici olan, devlete karşı alınan tavır, pratikte atılan adımlardır.

Birçok sol kesim devletin "demokratikleşme" söylemleri ve yarattığı beklentilere kapılarak devletin yedeğine kolayca düşmekte, devlete karşı tavır almamaktadır.

O zaman şu genel doğruyu bir kez daha ifade edelim; ezilenlerin kurtuluşu, ancak örgütlenip savaştıklarında ve bu savaşı bir devrimle taçlandırdıklarında mümkündür. Devrim ise yığınların **devlet mekanizmasını parçalaması** da dahil olmak üzere yeni ve ileri bir düzenin kurulmasıdır. Yani her koşulda **faşist devleti yıkmak**, parçalanan bu devlet yerine yeni bir devlet oluşturmak görevi vardır. Ve bu olmazsa olmaz koşuldur. Eğer savaşıyorsak, devrim yapmak gibi bir sorunumuz varsa bu sıra izlenecektir. Yok, kendinize reformlar ve düzen içilik hedefi koymuşsanız o zaman **devleti yıkma sorununuz da olmaz.** Geriye reformlarla yetinmek, düzen içi olmak ve devletin varlığını kabul ederek onunla uzlaşmak kalır. Yani düzenin çizdiği sınırlar içinde politika yapılır. Oligarşinin seçim, parlamento gibi kurumları artık amaç haline gelir.

Savaş, gerilla, Marksist-Leninistlik, devrimcilik, komünistlik iddiasında bulunulduğunda, belirleyici kriter, devlete karşı alınan tavırdır. **Ya bu devleti yıkacağız, ya da onunla uzlaşacağız.** Yıkıyorsak devrimci bir konumdayız, uzlaşıyorsak, faşist devlet yapısının sürmesini kabul ediyorsak reformcu ve icazetçi bir konumdayız demektir.

PKK, yıllardır sürdürdüğü savaşa rağmen bugün barış ve masa demektedir. Barış ve masa düşüncesinin olduğu bir yerde ise artık devletin yıkılması, ezen sınıf egemenliğine son verilmesi gibi bir anlayış da yoktur. Başlangıçta devlete karşı aldığı tutumla ayakta duran, savaşını büyüten PKK bugün ise savaştığı devletle aynı masaya oturmak, ortak bir yapı içinde birlikte yer almak istemektedir.

Bu, sonuç olarak oligarşinin sömürü düzenini kabul etmek ve **"halklarımızı sömürmeye devam edebilirsiniz, egemenlerin iktidarını tanıyorum"** demektir.

Ve demek ki, PKK'nin "barış"ındaki asıl sorun, stratejik olarak devlet karşısında aldığı tavırdır.

Uzlaşmacılık başladı mı nerede duracağı belli olmayacaktır. Artık tüm politikalar, dostlar, düşmanlar ve hatta tanımlar, kavramlar buna göre belirlenecektir. Nitekim bu PKK'de da her alana yansımıştır. Sosyalizm eleştirileri yapılır. **"Bakın biz tehlikeli sosyalist değiliz"** denir. Sosyalizm söylemi vardır ama "reel sosyalizm" eleştirisi adına sosyalizmin değerleri, sembolleri rafa kaldırılır. Sosyalist ülkelerin olumlu yönleri görülmez, sosyalizme sahip çıkılmaz ve saldırılır.

Yine aynı şey devlet için de yapılır. PKK önderi ***"ben burjuvazi üzerinde diktatörlük olan bir demokrasiyi kabul etmiyorum"*** diyebiliyor. Oysa halk demokrasisi elbette burjuvazi üzerinde bir diktatörlük olacaktır. Halkın ve burjuvazinin aynı anda iktidarı sahiplenmesi veya ortak olması mümkün müdür?

Bu anlayışa göre artık **"kurtuluşa kadar savaş, halk iktidarını kurana kadar savaş"** gibi düşünceler ve sloganlar anlamsızlaşmıştır.

İktidar Hedefi olmayanların Olaylara Bakışı

İktidar sorunu olmayanların dost ve düşman kavramı da buna göre şekillenmektedir. Savaşanlar, savaşmak isteyenler doğal ki dostlarını halkın dostları, savaşanlar arasından seçerler. Ancak iktidar sorunu yoksa, savaşta tıkanıklık, yorgunluk ve kendine inançsızlık başlamışsa, artık devletle diyalog şiddetle özlenen olmuştur ve dostlar, ittifaklar da bu cenahtan aranmaya başlar.

Bugün Kürdistan'daki katliamların sorumlusu olan tekeller, Kürt sorunu üzerine rapor üzerine rapor yayınlamaktadırlar. Çünkü sorun kapıya dayanmıştır. Sadece Kürdistan'da değil, Türkiye genelinde mücadele yükselmektedir. Gaziler'le, 1 Mayıslar'la, halkın adaletiyle kapılarına dayanılmıştır. İşte yılardır **"ez, çöz"** diyenler, bugün kültürel hak kırıntılarından söz edip, manevralar yapıyorlarsa bunun nedenleri görülmelidir.

Bu gerçekler ortadayken PKK ve tüm ulusalcılar, tekelci burjuvaziye misyonlar biçmiş, neredeyse müttefik ilan etmiştir. **Cem Boyner** gibi asalak burjuvaların **devrimci hareketten daha çok** Kürt sorununa sahip çıktığını, çözüm için uğ-

raştığını söyleyebilmiştir PKK önderi. Boyner yok şimdi ortada. Beymen'in sermayesini artırmakla meşgul. Ama Türkiye solu, DHKP-C yerli yerinde. Ne oldu şimdi o değerlendirmeler? Bu zihniyet öyle bir noktaya gelmiştir ki, başta Kürt halkı olmak üzere yıllardır Türkiye halklarına uygulanan ağır sömürü ve kanlı zulüm politikalarının baş sorumlularından biri olan **Sabancı**'lara yönelik DHKC'nin cezalandırma eyleminden sonra provokasyon senaryolarına katılınmış, "ateşkes", "barış" politikalarının bozulacağı korkusuyla hareket edilmiştir.

Neredeyse Kürt halkının hamisi ilan edecekleri tekelci sermayenin başı, işbirlikçi Sabancı'nın hazırladığı raporlar Kürt halkı için değil, düzeni kurtarmak içindir. Ancak kör milliyetçilik bunu görmemiştir. Sistemin tehlikeye girdiği süreçte "bu sorunu çözmekte geç kaldık" diyerek ulusal hak kırıntıları vermekten söz eden Sabancılara dört elle sarılınmıştır.

Oligarşinin resmi sözcülerinin açıklamaları, başbakanlar, genelkurmay başkanları PKK'yı her şeyden; mesela halkın durumundan, devrimcilerin politika, eleştiri ve önerilerinden, daha fazla ilgilendirir. Artık alışılmıştır; her hükümet değişikliği sonrası muhakkak kurulan her yeni hükümete, o hükümetin başbakanına ilişkin beklentiler ifade edilir. Kural bozulmaz ve hemen başbakana bir mektup yazılarak "ne kadar iyi niyetli oldukları" anlatılır ve beklenmeye başlar. Tek bir beklenti vardır. O da barış ve Kürt sorununun "siyasi çözümü"dür. Her şeye bu gözlükle bakılır. İşin ilginç yanı hükümetler bozulur, yenileri kurulur, kukla başbakanlar değişir ama PKK'nin beklentileri bir türlü bitmez.

Ülke devrime gebedir. Oligarşi yönetememektedir. Hükümetler bozulur, kurulur. Ancak tüm hükümetler savaş hükümetleridir ve bu çok açık olmasına karşın ısrarla umut kesilmez. Kürt halkı, gerilla beklentiye sokulur. Her yıla iddialı isimler verilir.

Bir yıl **"zafer yılı"**dır, diğer yıl **"final yılı"** olur. Ve bu kısırdöngü devam eder.

Savaşmak yerine barış ummak... Savaşı yükseltmek yerine beklemek... Dostunu yanlış yerde aramak... Kürt sorununun çözümünü ABD'de, Almanya'da aramak... Özallar'dan, Boynerler'den, Sabancılar'dan medet ummak... Tüm bunlar düzen içiliğe giden yolu döşeyen taşlardır. Devrimcilerin tercihi ise devrimdir.

Barış ve "Türkiyelileşme"

"Sizin için çok açıkça söyleyeyim ki, karşı taraf bizi yok etme operasyonlarını durdursa, sadece burada bir sorun var anlamak gerekir tartışmak gerekir deyip bir ortam açarsa, biz bütün silahlı savaşın çalışmalarından vazgeçmeye çalışırız." **(Abdullah Öcalan, Demokrasi gazetesi, 8.7.1996)**

Oligarşi kendisine karşı her türlü muhalefeti "ezmek, bitirmek" için olmadık yöntemler izlerken ve hiçbir muhalefete izin vermeyerek, katliam, kayıp ve infazlarla kitleleri sindirmeye çalışırken, oligarşinin **"ortam açacağı"** düşüncesiyle beklentiye girerek "zeytin dalı" uzatmak bu coğrafyanın gerçeği değildir.

Barış odağındaki tüm politika ve taktikler toplumsal gelişmeyi yanlış yönlendiren, çarpık şekillendiren sonuçlar doğurmaktadır. Bu durum halkın, savaşçıların enerjilerinin boşa harcanmasıdır aynı zamanda. Yine, oligarşinin kitlele-

ri etkileyebileceği, manevra yaparak mücadelenin önüne setler çekebileceği bir alanın da doğmasına neden olmaktadır.

"Susurluk'taki Devlet"ten bir ortam açmasını bekleyen ve bu çerçevedeki politika ve propagandalarıyla Kürt halkında beklentiler yaratan PKK önderliği, daha önce olduğu gibi bugün de bu "ortamın açılmasını" boşuna bekleyecektir. Kaldı ki, nasıl "bir ortam" olacaktır bu? Ya da bu konuda beklentileri nelerdir? Esasında bunlar da belirsiz bırakılmaktadır. "Silahlı savaşın çalışmalarından vazgeçmeye hazırız" diyecek kadar silahlı savaştan bıkılmış mıdır? Silahlı savaş, beklentilerini bugüne kadar karşılayamamış mıdır?

PKK, dönüp tarihine baktığında "bir çevre"den çıkıp bugüne kadar gelmelerini, bir güç olmalarını silahlı savaşa borçludur. Aynı dönemlerde çok daha yaygın örgütlenmelere sahip Kürt milliyetçi gruplar vardır. Ancak bugün hiçbir varlıkları yoktur. Yoktur, çünkü onlar yeminli silahlı mücadele düşmanıydılar ve salt bu nedenle mücadelenin dışına düştüler, bir güç olamadılar.

Belki bu kadar çok "barış" kelimesinin telaffuz edilmesi başka kulaklara hoş gelebilir. Hatta sınıfsal düşünmekten uzak, oligarşinin icazetinde politika yapan çevrelerce de alkışlanıp desteklenir de. Yine bunu "büyük politika yapmak" olarak görenler de var. Tüm bunlar işin görünen yanını oluşturuyor. Bir de işin diğer yanı var.

Barış, tek başına soyut bir kavramdır. Onun asıl niteliği "Kimle ve ne için barış" sorusunun cevabıyla belirginleşir. Aynı zamanda sormalıyız: **"Savaşıyorsak kime karşı ve ne için?"** soruları ile sorduğumuzda konu daha iyi anlaşılacaktır. "İşin diğer yanı" işte bunlarla birlikte görülür.

Devletin niteliği, varlığı ve yıllardır bu ülkede halka karşı sürdürülen savaş, halkın savaşmaktan başka alternatifinin olmadığını göstermeye yetmiyor mu? Devlet saldırırken halklarımıza karşı tüm güçlerini topyekün seferber ederken, barış isteyip halkı "barış olacak" beklentilerine sokmak, bu saldırılar karşısında halkın elini kolunu bağlamak değil midir?

Bugünkü sistemden, çıkarı sistemin devamında olan güçlerden ve bu güçler, halka karşı açılan topyekün bir savaşı sürdürürken bir "çözüm" beklemek ne kadar yerindedir? Halka karşı açtıkları savaşı niye durduracaklar? Savaşmamaları onların kendi sınıfsal konum ve çıkarlarını inkar etmeleri değil midir?

Devlet, faşizm, sınıfsal çıkarlar nedir o zaman? Bu düzenden "iyi niyet", "insancıllık" beklemek mümkün mü? Eğer öyleyse, üç bin köyün yakılıp boşaltılmasını, üç milyon insanın sürgün edilmesini, katliamları nasıl izah edeceğiz?

Eğer bu düzenden çözüm beklenebilir deniliyorsa, söylenecek tek şey kalıyor geriye, bu devlet kim? Kimin? Halk kim, talepleri, çıkarları ne? En önemlisi yıllardır neden savaşıldı, ne adına, niçin?

Israrla barış diyenler, barışı savunanlar tüm bu soruların cevabını da vermek zorundadırlar. "Dün savaşın koşulları vardı, bugün barışın" demek dünü ve yıllardır binlerce şehit ve nice bedel ödenerek sürdürülen savaşı açıklayamaz. Değişen nedir? Dünden bugüne farklı olan nedir, ne değişmiştir? Oligarşi saldırmaktan, katletmekten vaz mı geçmiştir? Dizginsiz sömürüsünü bir yana mı bırakmıştır? Ya da TÜSİAD, MGK iktidar olmaktan vaz mı geçmiştir? "Alın siz yönetin" mi diyorlar?

İcazetçi Bakış Mücadelenin Önünde Engeldir...

Savunulan bu politikaların çok çeşitli alanlara, olaylara nasıl yansıdığı ise artık açıktır. Bu anlayış, dost ve düşman kavramını, devrimci eylem anlayışını tepetaklak etmektedir.

Buna, en çarpıcı örnek halk düşmanı Sabancı`nın cezalandırılması sonrası yaşananlardır. Sabancıların karargahının basılarak Özdemir Sabancı'nın cezalandırılması oligarşiyi korkutmuş, halk kitlelerini sevindirmiştir. Tekelci sermayenin beynine vurulan bu darbe sonrası oligarşi eylemin yarattığı sempatiyi kırmak, eylemin büyüklüğünü gizlemek, eylemi karartmak için her yönteme başvurmuştur.

Oligarşinin bu politikasının anlaşılmaz bir yanı yoktur. Eylemi "DHKC yapmadı" diyebilmek, eylemin sınıfsal muhtevasını gölgelemek, olmadık senaryolar üretilerek kafalar karıştırılmak istenmiştir.

Oysa her şey yalındır, anlaşılmaz bir şey yoktur. Koçlar, Sabancılar gibi en iri tekeller, devletin gerçek sahipleri olan bu kan emiciler yıllardır halkın ve devrimcilerin doğal hedefidir. Bu nedenle de Cephe gerillalarınca cezalandırılmış ve kamuoyuna açıklama yapılmış, eylem üstlenilmiştir.

23 Aralık 96 günü MED TV'de konuşan Abdullah Öcalan ise Sabancı eylemine ilişkin şu değerlendirmeyi yapıyordu;

"(...) Şimdi Hüseyin Kocadağ'ın kendisinin alevilikle bağlantısı şu Sabancı cinayetinde iddia ediliyor. Mesela üç tane komiserle toplantı yapıyor ve bu işte iki rapor yayınlandı. Ben bunun hala açıklığa kavuşturulması gerektiği kanısındayım... Ve bir gözdağı aslında. Kocadağ'ın adı geçiyor sanıyorum şöyle bir şey var; mesela Kürt işadamları faşist kesimlere vurdururken bazı Türk iş adamlarını da bu solculuk tipi, o diğer komiserler vardı. Biraz kendilerini değişik bir çete olarak değerlendiriyorlar. O Kocadağ'ın da öyle bir şeyi var. Alevidir. Bilmem bazı eski sol gruplara yakınlığı vardır... Mesela bazılarını kendi içlerinde örgütlemişlerdir. Ve bunlar örneğin işte sermayeye karşı eylem yapıyoruz diyorlar bu bana fazla gerçekçi gelmiyor."

Bu değerlendirme ve değişik basın yayın organlarında çıkan değerlendirmeler PKK önderliğinin Sabancı eylemine yönelik resmi değerlendirmeleridir. Eleştiri olarak kabul edilemeyecek kadar çarpık ve tümüyle komplocu tarzda düşünülmüş, eylemi karalayan, kafalarda kuşku yaratan bir açıklamadır.

Bu konuda daha önce de çokça yazdık. Bunları tekrar etmeye gerek yok. Bu yazımız kapsamında yalnız şunu sormalıyız:

Bu açıklamalarla **kime, nasıl mesaj verilmiştir? Amaç nedir?**

Birincisi, PKK kendi dışında özellikle izlediği "barış" politikasını "sabote" edecek eylem ve tavır alışları istememektedir.

Eylem ile kendi ateşkesleri arasında bağ kurmaya çalıştılar. Zorlama yorumlara, komplocu değerlendirmelere vardılar. Eylemi ateşkesi tahrip etmeye yönelik bir provokasyon olarak gördüler. Ama daha vahim olan şuydu ki, Kürt halkına karşı yıllardır saldırıyı örgütleyenler, finanse edenler, ne zaman ki Kürt halkına kültürel hak kırıntısı vermekten söz ettiler, işte bunu öneren Sabancılar halkın dostu derecesinde övüldü. Eylem "vesile" sayılıp tekellere karşı olunma-

dığı, ama onların cezalandırılmasına karşı olunduğu açıklandı. Bu örnek dost ve düşman kavramının nasıl değiştiğinin, devrimci eylemlere hangi kaygılarla yaklaşıldığının somut bir ifadesi olmuştur. O nedenle, birçok devrimci eylem, devrimci süreçler hep bu bakış açısıyla ele alındı.

PKK'nin Sabancı eylemi nezdinde oligarşiye verdiği mesajın özü, "biz sizle uzlaşabiliriz, biz size karşı değiliz, DHKP-C'ye karşıyız"dır ve bu mesaj hiç de yeni değildir.

Söyleneli üzerinden 6-7 yıl geçmiş olan şu sözleri birlikte hatırlayalım:

"(...) Türk solu bir hayli geri. Dev-Sol diyorsunuz. Çok çatapatlar, terörist mi diyelim artık. Çok ilkeller. Tipik terör kelimesinden biraz bu mu anlaşılmalı? Bizim durumumuz farklı. Bizim için şiddet, politikanın basit bir aracı." (7 Aralık 1991, Cumhuriyet, Semih İdiz'in Öcalan'la röportajından)

Yukarıda kullanılan tanımlamalar daha öncekileri tamamlıyor. Devrimci Sol, "terörist" bir örgüt olarak tanımlanıyor. Biz bu söyleme yabancı değiliz. Ama yurtseverlerin, hele hele silahlı mücadele yürüten bir hareketin ağzından duymaya alışık değiliz. Öyleyse PKK oligarşinin nitelemelerini kullanarak ne yapmak istiyordu?

Yine aynı tarihli bir başka alıntı bu soruyu da cevaplıyordu:

"Onları Türkiye nasıl ıslah edecek şaşıyorum. Biz belki anlaşırız da. Fakat çok çatapatlar yani. Bir tanesini hizaya getirmek çok zor. Terörist mi diyelim artık, çok ilkeller." (1 Aralık 1991, Sabah, Nezih Tavla'nın Öcalan röportajından)

Oligarşiye verilen mesaj yorum gerektirmiyor: **"Biz anlaşılabiliriz ama Devrimci Sol'la anlaşamazsınız", "ıslah edemezsiniz"**. Oligarşi ile anlaşmayı kafasına koymuş birilerinin Devrimci Sol'la ortak zeminde yer alması elbetteki zordur. Ayrıca bunun böyle olduğunu da kanıtlamak için Devrimci Sol "terörist" olarak ilan ediliyor.

Öcalan, burjuva yayın organlarında "Bizi neyse de onları nasıl ıslah edeceksiniz" diye endişelerini belirtiyor. Biz PKK'nin "ıslah" olmasını asla istemeyiz. PKK, geldiği yol ayrımında tercihini "ıslah" olmaktan yana değil, düşmana darbeler vuran, dostu düşmandan ayırmasını bilen devrimci çizgiden yana yapmalı deriz. Devrimci Sol'un "ıslah" olmasını ise hiç düşünmemelidir.

Devrimci Sol'u nasıl "ıslah" edeceğini oligarşi yeteri kadar düşünüyor. Öcalan'ın düşünmesine gerek yok. Devrimci Sol'un "ıslah" olmaya hiç niyeti olmadığı da bilindiğine göre, bu açıdan bir mesele yok demektir. Ama tabii, PKK'nin söylemek istediği kendisinin "ıslah" olmaya,

"uzlaşmaya" açık olduğudur. Bu oligarşiden icazet dilenme politikasından başka bir şey değildir. Bu sözler daha 1991'de edilmiştir ve hala oligarşiye bu güven verilmeye çalışılmaktadır.

"Herkes Teröristiyle Barıştı" Ama Nasıl?

Bıkmadan her partiden beklentiler icat edilmesi, bıkmadan ABD'ye, TC hükümetlerine mektuplar yazılması da bunun bir devamıdır.

"Mesut Yılmaz'a mektup yolladım, bu mektupta kardeşlik, barış ve sa-

vaşın bitirilmesini önerdim. Karşılığında ise bomba aldım (Kendine yapılan suikastı kastediyor) Açık söylüyorum savaş tutkunu değiliz. Her an barış istiyoruz. Ateşkes halen geçerlidir. Bu suikaste rağmen sorunun masada çözülmesinden yanayız. Dünya da buna benzer bir çok sorun masada diyalogla çözülüyor." **(Abdullah Öcalan, 14 Mayıs 1996, Demokrasi gazetesi)**

Doğrudur, dünyada "diyalog"la birçok sorun "çözülüyor"; ama o diyalogun da bedeli ödeniyor. O bedel de silahlı mücadelenin ve "toplumsal kurtuluşun" terk edilmesidir. Nitekim birçok ülkede diyalog diye nitelenen süreçler başlatılmıştır. Ancak egemen sınıflar ve emperyalistler kendi önlerinde diz çökülmesini, silahlı savaşın terk edilmesini ve teslim olmayı koşul koyuyor. Bunu kabul edenler "diyalog" süreçlerini de sonuçlandırıyorlar. İşte Guatemala, işte Filistin, işte El Salvador ve işte en son IRA örneği...

PKK'nin tüm barış söylemleri ve ateşkes ilanlarına oligarşi cevap vermemiş, halklarımıza saldırıları tırmandırmıştır. Bugün TC böyle bir diyaloga hazır değildir. Ama bunun yarın olmayacağı anlamına da gelmiyor. Oligarşi icazetçi bir noktaya savrulan PKK'yı daha da gerileterek kendi istediği noktaya getirmek istemektedir. İzlediği yöntem budur. Ancak oligarşi bugünkü açmazlarıyla yine klasik yöntemlerle sonuç almak istemektedir. Masaya oturmaktan çok PKK'yı "ezmekten", "bitirmekten" söz etmektedir.

Kısaca kurtuluş hareketleri için, kurtuluştan vazgeçilmediği sürece savaşmaktan başka bir seçenek yoktur. Yeri geldi mi, PKK de elbette savaştan yana olduğunu iddia ediyor. Dahası bugün savaşı "Türkiyelileştirmek"ten, Karadeniz'e ve Toroslar'a vb. yaymaktan söz ediyor.

Hatta böyle söylem düzeyinde kendisini Kürdistan ile sınırlandırmayarak Kürdistan yanında bir de Türkiye devriminden, öncülüğünden söz ediyor. Yine de tüm bunlar PKK'nin "masayı düşünmesine" engel olamıyor. Koşulları oluştuğunda PKK elbette "siyasi çözüm" diye nitelediği süreci yaşamak isteyecektir. Bugün için de zaten siyasi çözüm diye nitelediği masaya oturma düşüncesinden vazgeçmiş değildir.

O nedenle, **bugün savunulan "savaşı Türkiyelileştirme" sadece masaya oturmak, 'siyasi çözüm'e ulaşmak için atılan adımlardan ibarettir.** Oysa savaşın büyütülmesinin olduğu yerde masa düşüncesi olamaz ya da tersi de doğrudur. Masanın olduğu yerde ise savaştan söz edilemez. Yani **ya savaşı büyütmek ya da barışı savunmak zorundadır** PKK.

PKK, tam da bu noktada hem barışı savunuyor, hem de savaşı büyütmekten söz ediyor. Bu ikisi görünürde çelişkili bir durum yaratıyor. Ancak savaşı büyütmek, hatta "Türkiyelileştirmek" söyleminin ardında da 'barış' hedefini yakınlaştırmak olduğu için ortada bir çelişki de yoktur.

Siyasi Çözüm "Çözüm"mü?

Bugün reformistlerden tutalım da TÜSİAD'a kadar herkes bir "Kürt çözümünden" söz ediyor. Hepsinin ortak özelliği düzen içi olmalarıdır.

Peki o çok savunulan siyasi çözüm nedir? Ve bu kimlerin çözümüdür? Somut veriler ışığında buna bakalım:

"- Şimdi Amerika silahlı mücadeleyi terörizm olarak görüyor. Bu sorunun siyasi yöntemle çözülmesini istiyor. Bu ABD görüşü üzerine düşünceleriniz nedir?

- Öcalan: Amerika Kürt sorununu gerçekten siyasi yöntemle çözecekse biz bir gün bile savaşmak istemeyiz. Üstümüze gelmezlerse biz de onların üstüne gitmeyeceğiz. Hem de kayıtsız şartsız fakat Türkiye'nin de buna uyması ve güçlerini üzerimize saldırtmaması gerekir.

- Yani siz diyorsunuz ki, silahlı savaştan vazgeçmemizin şartı, Amerika, Avrupa ülkeleriyle birlikte Kürt sorununa ilişkin kuzey Kürdistan'da barışın tesisi için bir siyasi çözüm planı getirsin kabul edelim.

- Öcalan: Tabi eğer böyle planları var ise, yürütmek istiyorsa biz buna hazırız. Şartsız bu planı teyid ederiz, bizden istenileni yapacağız." (Özgür Halk, 15 Şubat 1996, s.19)

Abdullah Öcalan'la yapılan bu röportajda kimlerden nasıl beklentiler olduğu bir kez daha açığa çıkıyor. Ya da bu beklentilerin neler olduğu açık olarak ifade ediliyor. Bunun gibi birçok röportaj ve açıklamada emperyalizme karşı tavır sergilenmemekte, silahlı savaş, tutarlı meşru bir biçimde savunulamamaktadır.

PKK girdiği bu çıkmaz yolda ilerlerken bağımsızlık hedefi de artık erişilmesi mümkün olmayan "bir düş" olarak anılarda kalıyor:

"İngiltere bile IRA'ya karşı 'çakıl taşı' edebiyatı yapmıyor. Son derece güç dengesizliği olduğu halde sorunun siyasi temelde çözümü için görüşüyorlar. Bunu Filistin-İsrail ilişkilerinde de görmek olanaklı. Bosna'da da çözüm siyasi temelde gelişmektedir. Yine Çeçenistan'da hergün siyasi çözüm diye yalvaran Rus hükümetidir. ***Biz Kürdistan'da Çeçenistan'dan daha fazla bir statü istemiyoruz.*** *Niye bunu doğru bir şekilde görmek ve göstermek istemiyorlar?"* (Berxwedan, 15 Şubat 1995, sayı 180, Abdullah Öcalan)

Geçmişte Vietnam'ı örnek alan ve yazılarında örnek gösteren PKK, şimdi İrlanda, Filistin, Bosna, Çeçenistan gibi ulusal kurtuluşun dahi sağlanmadığı örnekler vermektedir. Bu durum, PKK'nin geldiği noktayı göstermesi açısından çarpıcıdır.

PKK'nin "siyasi çözüm"ünde ifade edilen talepler ise, bir dönem karşı çıkılan "ulusal-kültürel özerklik" istemlerinden çok ileri değildir. İlk önceleri "dogmalara bağlı kalmamak" ve "taktik" adına dile getirilen bu tür öneriler, zamanla PKK'nin asıl çizgisini oluşturmuştur.

Önce bağımsızlıktan "federasyon", "özerklik" noktasına gerilenmiş, en sonunda ise bunlardan da tümüyle vazgeçilebileceğinin mesajları çok net olarak verilmeye başlanmıştır:

"Kısaca önümüzdeki dönemde politik çözüm yolu kendini dayatacak. Önümüzdeki parlamento bunu bir büyük mesele olarak ele alacaktır... Zoraki ayrılık diye bir derdimiz yok... Yeter ki kendine güvenip görüşmeye cesaret etsinler... Şart mart da ileri sürmüyoruz..." (2000'e Doğru, Eylül 1991, Öcalan'la röportaj)

"... Türkiye'nin geleceği Kürtlere sonuna kadar demokratik bir ifade

tarzı veren, partilerini kuran, hatta yerel parlamentolarını kuran, federasyon demeyelim yerel parlamento diyelim yani yerel parlamentosu kaçınılmazdır..." (Özgür Halk, Mayıs 1997, sayı 76, Ali Fırat)

"Bu er veya geç kendisini dayatacaktır. İster Bask tipi olsun ister Filistin tipi olsun eğer biz biraz daha direnişi geliştirirsek sanıyorum Türk devleti çözüme yanaşacaktır." (Özgür Halk, Ocak 1996, sayı 62)

İş en son "Almanya'nın eyaletleri kadar bir özgürlük" istemeye kadar gelmiştir.

Ve gelinen noktaya bakın ki, artık ABD'den "siyasi çözüm" beklenir olmuştur. Halkların baş düşmanı olan halklarımızı soyan, sömüren, aç bırakan bu emperyalist güç nasıl olur da kurtarıcı, çözücü olarak görülebilir?

Ama görülebiliyor. Öcalan'ın Kuzey Irak'taki durum üzerine belirttiği şu sözleri okuyunca, bunun çok da şaşırtıcı olmadığı da görülüyor.

"Kürtler artık daha fazla Amerikan ve İngiliz askerlerine bağlanmak istiyorlar. Türk askerlerinden hoşnut değiller. Yani Türklerden hoşnut değiller." (Rafet Ballı, Kürt Dosyası, Öcalan'la Görüşme, s. 245)

"... Gerçekte ABD'ye bağlanma, İngilizlere bağlanma bir ileri adımdır. ... Türkiye'ye bağlanma, İran'a bağlanma daha geridir. Irak'a bağlanma daha geridir. BM'ye dolayısıyla ABD'ye bağlanma belli oranlarda ilerici bir bağlanmadır. Yani despot ve kötü bir kocadan daha demokrat bir kocaya bağlanmaktır. (...) Tercihimiz değildir. Fakat diğer bir eğilim de gelişecektir. Özgürlük eğilimi gelişecektir. Dolayısıyla bağımlılık zayıflayacak, özgürlük, bağımsızlık eğilimi güçlenecektir." (Rafet Ballı, Kürt Dosyası, Öcalan'la Görüşme, s. 246)

Devletin ne olduğunun unutulduğu gibi, emperyalizmin de ne olduğu unutulmuştur.

Barış için emperyalistler silahlı savaşı bırakma koşulu koymaktadır. Ve PKK de bunu kabul ettiğini açıklamaktadır. Peki nasıl bir barış olacaktır bu? Kürt halkının üzerindeki sınıfsal ve ulusal baskı ortadan kalkacak mıdır? Kürt halkı kendi kaderini özgürce belirleyebilecek midir? Bu saydıklarımızın, sıraladıklarımızın hiçbiri olmayacaktır. Ama bu çizgide ısrar edildiği sürece, PKK giderek koşullarını daha geriye çekecek ve silahlı savaşı da tümden bırakmaya hazır hale gelecektir. Açık ki, emperyalistlerden çözüm bekleyenlerin varacağı nokta bu bilinen sonuç olacaktır.

"... (Bu) Pratikteki görünümüyle milliyetçiliğin bir devamı olarak, hangi yöntemle, kimin aracılığıyla, kimin desteğiyle olursa olsun sınırları belirlenmiş veya burjuva anlamda kültürel hakların alındığı, belirli oranda kendilerinin yönettiği sosyalist olmayan bir düzen savunuculuğudur. Emperyalistlerle, oligarşiyle uzlaşma anlayışında ve politikalarında klasik Kürt milliyetçileri, on yılların savaşının getirdiği açmazlar ve yorgunluk sonucu emperyalizmle açık işbirliğini savunma cüretini gösterirken PKK bir kaç yıllık bir savaştan sonra bu sürece girmiştir. PKK bu savaşın kısa süreli olmasından kaynaklı olarak açık işbirliğini savunmaya henüz cesaret edememektedir." (DHKP Kuruluş Kongresi Kararları, Karar 18, Kürt Ulusal Hareketi'nin İçinde Bulunduğu Durum ve Tavrımız Üzerine)

PKK NEREDEN NEREYE - 5

"DEVRİMCİ ŞİDDET"TEN, "KÖR TERÖR"E

Halk İçin Kurtuluş
20 Haziran 1998
Sayı: 86

Milliyetçilik siyasi bir çizgidir.

Bu çizginin en karakteristik özelliklerinden biri pragmatizmdir.

Dünyanın neresinde olursa olsun, bu karakteristik özelliği tüm milliyetçi hareketlerde görebilirsiniz.

Boyutları, biçimlenişleri farklıdır belki, ama milliyetçi politikalarda pragmatizm hep hakim unsurlardan biridir.

Bu kendini her alanda, her konuda gösterir.

Taktiklerin belirlenişinde, askeri stratejisinde, ittifaklarında ve eylem anlayışında...

Pragmatizm PKK'nin politika ve taktiklerini de büyük ölçüde belirleyen bir olgudur.

Kısa vadeli çıkarlar uğruna çoğu kez en temel ilkeler, değerler çiğnenebilmiştir.

Pragmatizm, gerçekte bir bumerang gibidir de.

Kısa vadede yarar sağlıyor gibi gözükür, ancak uzun vadede hep tersi sonuçlar verir, sahibinin zararına olur.

PKK'de pragmatizmin bu denli öne çıkmasının en önemli nedenlerinden biri, tüm politika ve taktiklerinin kısa vadeli sonuçları hedeflemesidir.

Pragmatizmin esas alındığı bu politika ve taktikler, bir süre işine yaramıştır PKK'nin. Ama sonra... Sonrasında bugün karşı karşıya oldukları sorunlar vardır.

PKK pragmatizminin zararları yalnızca PKK'yle de sınırlı kalmamıştır. İlkelerin, değerlerin çiğnendiği yerde, bunun zararı tüm devrimci harekete olmuştur.

Pragmatizm ve bunun zararları, kendini en somut, en açık haliyle PKK'nin eylem çizgisinde gösterir.

Pragmatizm ve Halka Yaklaşım

Halka yaklaşım ve eylem anlayışı, birbiriyle yakından ilgilidir, birbirini doğrudan etkiler. Bu nedenle PKK'nin eylem anlayışını, eylem çizgisine bakmadan önce halka yaklaşımını ortaya koymakta yarar var.

Ulusal ve sınıfsal hareketlerin yürüttüğü savaşın maddi ve manevi kaynağı halktır. Tarihsel olarak ulusal kimliği ayaklar altına alınmış Kürt halkını ve Türkiye'deki tüm halkları kazanma ve dönüştürmede; sabırlı bir çalışma, doğru bir yöntem ve halkla ilişkilerin ikna, eğitim, dönüştürme temelinde sürdürülmesi zorunludur. Bunların dışında sekterlik, aşağılama ve zor yöntemi halkla var olan

bağların da kopması sonucunu doğuracaktır. Bu sonuçtan çok çeşitli biçimlerde faydalanacak olan ise düşmandır.

Halk, çok şey söyleyene değil, iş yapmaya, söylenenlerin pratikte gerçekleşmesine bakar. PKK'nin gelişen silahlı mücadelesi karşısında Kürt halkının tepkileri de böyle olmuştur. Ulusalcı hareketin eylemleri Kürt halkında belli oranda yankısını bulmuş, zamanla ulusal hareketin güç olmasının etkisiyle halkın desteği de artmıştır. Ancak bu desteğe rağmen, PKK'nin halkı örgütlemede, kitleleri belli bir konuya veya tavır alışa kanalize etmede ve ulusalcı hareketin etkisini yaygınlaştırmada, halka karşı izlenen yöntemlerde çok çeşitli çarpıklıklar söz konusu olmuştur.

Bu bir yerde **sonuçtur.** Halkın örgütlülüğünün ve mücadeleye katılımının sağlanması için istikrarlı, kararlı bir çalışma yürütülmez, gerekli **sabır ve emek** gösterilmezse, halka **güven duyulmazsa, kısa vadeli düşünülürse, kolaycılık** ön plana çıkacak ve halkı mücadeleye katmada **"zor yöntemine"** başvurulacaktır.

Ulusalcı hareketin pratiğinde ortaya çıkan da budur. PKK'nin pratiğine hakim olan yöntemler **faydacılık ve kolaycılıktır**. Birçok gelişmeye bu mantıkla bakılmış, bunun sonucu bölge ülkeleriyle, devrimci güçlerle yürütülen ilişkilerden, halkla yürütülen ilişkilere kadar politikalara faydacılık ve kolaycılık damgasını vurmuştur.

Pragmatizmin, çeşitli siyasal güçlerle geliştirilen ilişkilere nasıl yansıdığını, hangi sonuçlar yarattığını, nasıl bir birlik-ittifak çizgisi ortaya çıkardığını yazımızın sonraki bölümünde daha geniş ele alacağız. **Özü, ilkesizlik, faydacılık, kolaycılık, dayatmacılıktır.** Bu yaklaşım tarzı halkla ilişkilerde de aynı şekilde uygulanmıştır. Halkı örgütlemek, kalıcı örgütlülükler yaratmak yerine kolaycı düşünülmüş, halk sadece gerillanın ihtiyaçlarını karşılayan destekçiler olarak atıl durumda tutulmuştur. Savaşa daha kitlesel katılımın kendini dayattığı aşamalarda ise sabır gösterip, emek vererek, ikna ederek, halkın savaşa katılımını sağlamak yerine zor kullanmak seçilen yöntem olmuştur. Halkın mallarına **"vatandaşlık yükümlülükleri"** denerek zorla el konulmuş, **"zorunlu vergi ve zorunlu askerlik"** uygulaması gündeme getirilmiştir. Bu uygulamalara karşı çıkanların ise ölümle "cezalandırılması" gibi birçok olumsuzluk PKK'nin pratiğinde yaşanmıştır. Bu noktada yapılan yanlışı, daha da vahim hale getiren bu politikaların merkezi olarak uygulatılmakta oluşudur.

'90'lı yıllardan itibaren devrimci hareketlerin Kürdistan'da gerilla faaliyetine başlamalarıyla birlikte PKK de halka yönelik uygulamalarında "zor"u tırmandırmıştır. Devrimci hareketlerin sempatizan ve taraftarlarını kaçırma, siyaset yasağı koyma, katletme gibi devrimcilikle ilgisi olmayan bir yaklaşım sergilenmiştir. Yaşanan bu olumsuzluk, bir başka yanlışla, PKK'nin Kürdistan'da kendini **"ev sahibi"**, diğer siyasetleri de **"misafir"** ilan etmesiyle meşrulaştırılmaya çalışıldı:

"Kendisine 'sol, ilerici, devrimci, demokrat' diyenler, Kürdistan'da faaliyet gösteren her güç, PKK ve Kürt halkının gerçekliğini kabul etmek zorundadır. Egemenlik sahamızda yürütülecek tüm faaliyetlerden sorumlu tek güç PKK'dir. Diğer güçler alacağı tüm kararlarda partimizi bilgilendirmek ve onay alma durumundadır." **(Ekim 1993, PKK Dersim Eyaleti Askeri**

Konseyi)

Halka Ceza!

Bu yaklaşımın kökeni kendine ve halka güvensizliktir. Kendine güvensiz bir yapı olan PKK özellikle Dersim'de halkı örgütleyemeyince, diğer devrimci güçlerin örgütlenmesine karşı saldırgan bir politika izleyip herkesi sindirmeye çalışmıştır. Bu anlayışı sonucu 1993 Eylül'ünde o dönem kırsal alanda faaliyet yürüten TDKP'lilere saldırarak dört devrimciyi katletmiştir. Halka yasak koyan, baskı ve zorla bir şeyler yaptırmaya çalışan, çeşitli devrimci örgütlerin taraftar ve sempatizanlarını kaçıran ve dört devrimcinin ölümünden sorumlu olan PKK'yi Dersim halkının protesto etmesi karşısında PKK'nin tavrı öncekilerden farklı olmadı.

*"**İznimiz ve onayımız dışında** kepenk ve kontak kapatmak suçtur ve bu suça bulaşanlar cezalarını çekeceklerdir. Hangi gerekçeyle olursa olsun, kontak ve kepenkleri kapatanların tümünü biliyor ve elebaşlarını tanıyoruz. Bunlar en sert şekilde cezalandırılacaklardır."* (Ekim 1993, PKK Dersim Eyaleti Askeri Konseyi)

Bu açıklamayla cezalandarılacağı söylenen HALK'tır. Halk PKK'nin yanlışlarını görmüş ve tepkisini ortaya koyarak bu yaklaşımı protesto etmektedir. Devrimci bir örgüt kendisine yönelen bu tepkiden hareketle yaptığı yanlışları görme ve halktan öğrenme tevazusunu gösterebilmelidir. Bu "tevazu"dan önce bir görevdir. Eğer yapılan yanlışlar görülmezse ve düzeltilmezse bu tavırlar halkın devrim saflarından uzaklaşmasına sebep olacaktır. Ancak PKK halkın tepkisinden öğrenmesini de bilmemiş, halka yönelik zor, yeni uygulamalarla sürdürülmüştür. Örneğin Dersim'de herhangi bir şeyi izlemek için televizyonunu açan bir kişi PKK Dersim Eyaleti Ana Karargah Komutanlığı'nın Ekim 1993 tarihli **"Hangi gerekçeyle olursa olsun (haber dinlemek dahil) TV'ler açılmayacaktır"** kararına uymadığı için aynı bildiriye göre **"Ulusal kurtuluş kanunlarına göre en sert şekilde"** cezalandırılacaktır. Yine Dersim Çemişgezek'e bağlı Doğan Köyü'nde Kahraman ailesinden 3 kişinin 5 milyon lira vergiyi ödemedikleri için öldürülmesi PKK'nin zora dayalı yaklaşımının nereye kadar vardığını gözler önüne seriyor.

Halk kitlelerinin karşı karşıya olduğu devlet baskısını, halkın yurtsever hareketin dayattığı yasalara uyması halinde karşılaşacakları kayıpları göz önüne almadan kimi kurallar dayatmak, "yasa"lar ilan etmek hiçbir yarar sağlamaz. Çünkü belli bir devrimci otorite varolsa da, henüz bir iktidar gücüne ulaşılamadığı, karşı-devrimin otoritesi tümüyle yıkılıp, yaptırım gücü, ceza uygulama yeteneği yok edilemediği koşullarda, belirli bir bölgede sıradan insanların karşılaşacakları devlet baskısı göz önüne alındığında bu otoriteye karşı çıkmaları zor kullanılarak sağlanamaz. Bu koşullarda halkın devrimci, yurtsever hareketlerin koyduğu kurallara, çağrılarına uyması bekleniyorsa eğer, önce bu kuralların doğruluğunu kavratmak, ikna etmek, halkı örgütlemek gerekir. Bunları yapmadan dayatılan kurallar halkın gözünde devrimcileri zorbalarla aynı dereceye indirecek, görünürde güce dayalı bir otorite kurulmuş olsa da halkın gönüllü desteği ve yaratıcılığı devrimcilerin lehine işlemeyecektir. Kürt ulusalcı ha-

SÜREKLİ ELEŞTİRDİK, UYARDIK

Pragmatizm bizden uzaktır.

Stratejimizde olduğu gibi, güncel taktiklerimizde de, ittifaklarımızda da, eylem çizgimizde de, eleştir-özeleştiri anlayışımızda da ilkeli, kurallı, devrimin ve halkın çıkarlarını esas alan bir çizgideyiz.

PKK'deki yanlış eylem çizgisini, çok bariz biçimde ortaya çıkmaya başladığı noktadan itibaren eleştirmeye başladık. Ardarda uyarılar yaptık.

İşte bu konudaki eleştiri ve uyarılarımızdan sürece, yıllara yayılan örneklerden seçtiğimiz birkaç başlık:

"Yurtseverler Dersim'de Olumsuz Geleneklerini Sürdürüyorlar" (Mücadele, sayı 26, 26 Aralık 1992)

"İkna Yerine Dayatmacılık" (Mücadele, sayı 26, 26 Aralık 1992)

"Devrimin Dostlarına da Düşmanlarına da Halkın Adaleti" (Mücadele , sayı 26, 26 Aralık 1992)

"Yanlış Eylem Çizgisi Üzerine" (Mücadele, sayı 55, 24 Temmuz 1993)

"PKK Yanlış Eylem Çizgisinde Israr Ediyor" (Mücadele, sayı 66, 9 Ekim 1993)

"Devrimcilerin Yurtseverlerin Dersim Sınavı", (Mücadele, Sayı 67, 16 Ekim 1993)

"Yanlış Eylem Çizgisiyle Halk Desteği Kazanılmaz" (Mücadele, sayı 110, 17 Şubat 1994)

"Yanlış Eylem Çizgisi Terkedilmelidir" (Halkın Gücü, Özel Sayı,16 Temmuz 1994)

"Mücadeleye Hizmet Eden Eylem Doğrudur" (Mücadele, Sayı 108, 3 Eylül 1994)

"Halka Zarar Veren Eylem Kimin İşine Yarar?" (Kurtuluş, sayı 14, 6 Mayıs 1995)

"Sultanahmet Meydanına bomba konuldu - Hedef Ne, Kimin Çıkarına, Bu Nasıl Tarz?" (Kurtuluş, sayı 77, 18 Nisan 1998)

PKK'yla "ilişkilerimizin" şu veya bu düzeyde olması, bu eleştirilerimizin temel doğrultusunu ve muhtevasını hiçbir dönem değiştirmemiştir. Çünkü günlük ilişkilere göre değişen yaklaşımlar, zaten pragmatizmin ta kendisidir.

Türkiye solu, bu noktadaki bir pragmatizmden, en az PKK kadar muzdariptir.

Sanki trenlerde, otogarlarda, meydanlarda bombalar patlamıyor, sanki bunlar Türkiye devrimi üzerinde, halklarımızın kardeşliği üzerinde çok ciddi etkide bulunmuyormuşçasına, oralı değildir sol.

Her konuya kalem yetiştiren, neredeyse yeryüzünde "yorumlamadık", "çalakalem girişmedik" tek bir olay bırakmayan solun, Türkiye devrimi açısından son derece hayati önemdeki bu konuyu görmezden gelmesi, yok sayması elbette solun ilkesizliği, faydacılığı açısından çarpıcı bir örnek oluşturmaktadır.

reketinin güçlü olduğu dönemde sağlam görünen otorite, bu güçlülük zedelendiğinde hızla ortadan kalkacaktır, ki pratik bunu göstermektedir. PKK'nin bugün geniş halk kitlelerini savaştırmada yaşadığı başarısızlıkta, bu olumsuz yaklaşımların halkta oluşturduğu birikimler önemli rol oynamaktadır.

Yıllardır faydacılık temelinde ilişki geliştiren, faydacı mantığın karşılığını alamadığında da halka karşı şiddet uygulayan PKK'nin pratiği artık Kürt ulusal hareketini ileriye taşımakta zorlanmaktadır. 1997'ye gelindiğinde PKK kendi pratiğinde yaşanan bu olumsuzlukları şöyle ifade etmektedir:

"... Çoluk-çocuk demeden hiç de partimizin geleneğinde olmayan, hiçbir kararının olmadığı suçsuz bir yığın insanın öldürülmesi. Biz kaygılan-

mıştık önce, olmaz, kontrgerilla yapıyor dedik. Sonra bir baktık ki, bizim birlikler tarafından yapılmış, bunun manevi sorumluluğunun altından kalkmak için büyük bir acı içindeydik. Düzeltmek için büyük bir çabaya girişmiştik, ama bu yöntem bırakılmadı. Kendilerine ekmek, su verenleri bile katletmişler. Hatta oldukça hizmete yatkın Jirki aşiretinden tutalım - ki, en olumsuz aşiret- diğerlerine kadar sırf böyle 'beyim' demiş 'sana şunu getirmedim, ama şunu getirdim, sana şöyle yararlı olmadım ama böyle yararlı oldum.' Yani yararlılıkta bile insanların yarıştığı bir dönemi cezalandırmak için yeterli görüyorlar ve vuruyorlar. 12 yaşındaki çocukları kaçırıyorlar, hiçbir askerlik yasasında bu yoktur. Onları kaçırırken dalga dalga gelen üniversite gençliği başta olmak üzere birçok kişiyi 'metropol çocuğu' adı altında cezalandırıyorlar.

(…) Bu konuda sonuna kadar bir muğlaklık, at izinin it izine karıştığı bir durum var." (Özgür Halk, Ali Fırat. Aralık 1997, 20. Yıl...)

Buradaki yaklaşımın bir yanı gerçekçidir. Ama o kadar. Yaklaşım sorumluluk üstlenen, muhasebe yapan bir yaklaşım değildir. Tabii ki, bu sonuçlar PKK'nin anlayışından bağımsız değildir. Bu, pragmatizmin değişik düzeylerdeki sonuçlarından biridir. Halkı küçümseyen, halk savaşının zaferine inanmayan, savaşa artık uzun vadeli bakmayan bir anlayış sonuçta zor kullanarak halka kendi politikalarını uygulatma anlayışını geliştirmiştir. Kürdistan'ı ve Kürt halkını kendi tekelinde gören milliyetçi bakış açısı zamanla halka karşı şiddeti de meşru gören bir çizgi haline gelmiştir. Halkın içinde bulunduğu durum gözardı edilerek örgütsel ihtiyaçlar doğrultusunda **"yasalar"** dayatılmış, çıkan her sorunda gerekli gereksiz şiddete başvurulmuştur. Yapılan **"cezalandırmalar"** da haklı haksız birbirine karıştırılmış, devrimcilerin adaletine duyulan güven sarsılmıştır.

PKK'nin halka karşı uyguladığı ilkesiz, kuralsız zor, örgüt içerisinde de görülmüş, araştırma-soruşturma yapılmadan "ajan olduğundan şüphe duyularak" ya da "yetmezliklerinden" dolayı birçok savaşçı "cezalandırılmış"tır.

"... Partimizin insanı kazanma ve dönüştürme yaklaşımının yeterince uygulanamaması ve aşınmaya uğraması sonucunda, partimizin adalet ilkelerine aykırı olup, suç derecesine varan birçok haksız uygulama ve cezalandırmalar ortaya çıkmıştır." (PKK 5. Kongre kitapçığı, s.256)

PKK her ne kadar bu tür olumsuzlukların "Parti çizgisine aykırı" olduğunu söylese de geçmişten bugüne gelişen zora dayalı yaklaşım, PKK'nin politikalarının sonucudur. Bir partinin adalet anlayışı halk kitleleri tarafından mücadele içerisinde görülecektir. Mücadele pratiği içinde şekillenen adalet ya da adaletsizlik olgusu Parti programında ve kararlarında yazılanlardan çok daha belirleyici olacaktır. PKK'nin pratikte şekillenen adalet anlayışında ise belirleyici olan olumsuzluklardır.

PKK sorunu derinlemesine araştırıp milliyetçi bakış açısıyla yoğrulan faydacı anlayışını sorgulayacağı yerde bu olaya da yüzeysel yaklaşmış; olumsuzlukları **"cezalandırılanların itibarlarını iade ederek"** çözmeye çalışmıştır. Bugün açısından PKK belirli bir gerileme yaşaması sonucu daha önce halka dayattığı kuralları dayatamamaktadır. Bununla birlikte sorunları yaratan zora dayalı

SERHILDAN PRATİĞİNDE KİTLE VE EYLEM ÇİZGİSİ

1984 Ağustosu'nda başlatılan ulusal temeldeki silahlı mücadele, 1989-'90'lara gelindiğinde yaygın bir halk hareketliliğini, serhıldanları ortaya çıkarmıştır. PKK önderi A.Öcalan 1990 Newroz "Atılımı" sonrasında Mahsun KORKMAZ Akademisi'nde yaptığı konuşmada bunun değerlendirmesini yaparak şöyle diyor:

"(...) Geçmişteki kısmi dar durumlar tamamen ortadan kalkmıştır... Bu dönemde ispatlanan nedir? Gerçekten Kürdistan genelinde ve yüzde yüz halk adına -ne falan ağa, ne falan aşiret, ne de filan aile- her aşiret ve kabileden yoksul insanlar, emekçi partinin önderliği altında tüm Kürdistan ayağa kalktı. (...) Daha dün düşman, camiden çıkan insanlarımızın sloganlarıyla karşı karşıya kaldı." **(Serxwebun, sayı 101, Mayıs 1990, s. 16)**

Yazının devamında şu öngörüde bulunuluyor: *"(...) Biz '90'dan 2000 yılına kadar tam özgür ve bağımsız bir Kürdistan, eşit bir halk yaratacağız diyoruz. (...)"* **(agy, s.17)**

Serhıldanlar, hakim sınıfların Kürt halkı üzerindeki ulusal baskısına, asimilasyon ve devlet terörüne bir cevaptır. Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulmasından bu yana varlığı inkar edilen, kendi dilini konuşmasına, eğitim yapmasına izin verilmeyen, "Kürdüm" demesi yasaklanan, her türden hak isteğinin karşısına en vahşi baskı, terör ve katliamlarla çıkılan Kürdistan'da tüm bunların Kürt halkında birikim yaratmaması eşyanın tabiatına aykırıdır. Böylesi koşullarda, 1984'ten bu yana binlerle ifade edilen can bedeliyle sürdürülen silahlı mücadelenin sempati toplamaması, korku duvarında gedikler açmaması düşünülemezdi. Serhıldanlar işte bu koşullarda gerilla savaşının ürünü olarak ortaya çıkmıştır.

Serhıldanların kıvılcımını tutuşturan olay, katledilen PKK savaşçılarının cenazelerinin ailelerine verilmemesidir. Halklarımızın, özellikle de Kürt halkının hassas olduğu cenazeye sahip çıkma geleneği ve isteği, yukarıda belirttiğimiz koşulların da etkisiyle düzene karşı kitlesel tepkiye dönüşmüştür. Bir yerde başlayan tepki diğer küçük birimleri de etkilemiş, serhıldanların dar bir bölgede de olsa yaygınlaşmasına neden olmuştur. Şehitler Kürt halkını "ayağa kaldıran" bir rol oynamıştır.

Serhıldanları gerçekleştiren kitle, örgütlenmeye açık bir kitle demektir.

Tüm bu olumlu zemine karşın, bizzat PKK önderinin ifade ettiği gibi "Serhıldanlar halk örgütlülüklerine dönüştürülememişlerdir."

Korucu ailelerine yönelik eylemlerden tutalım da, adaletin zedelenmesine, eylem ve kitle çizgisinden gerilla savaşının gelişmesindeki değişikliklere kadar pek çok etken bu kitle hareketinin geriye düşmesine neden olmuştur.

Serhıldanların yaygınlaştırılıp nihai kurtuluşu hedefleyen savaşın sürekli bir parçası haline getirilmesinde en başta gelen engel PKK'nin, sadece Kürt halkının kurtuluşunu hedefleyen stratejisi ve hep kısa vadeli sonuçlara oynayan taktikleri olmuştur. Serhıldanların ardından yıllardır kitle hareketinin hemen hemen olmadığı bir sürecin yaşanması, bunun kanıtından başka bir şey değildir.

Öte yandan halka yaklaşımdaki çarpıklıklar ve savaşın uzun süreli niteliğini gözardı etme, serhıldanları gerileten nedenlerden biridir. Savaşa uzun süreli bakılmadığı, gerilla halk ilişkisi doğru kurulamadığı için, serhıldanlar yaratan halk adeta lojistik olarak görülmüştür.

Bir başka yan; adına taktik denilen kısa vadeli politikalar içinde serhıldanların silahlı mücadelenin gelişimiyle ilişkisi adeta koparılmıştır. Bugün bu mantık çok daha fazla öne çıkmıştır. Bunun için bugün hemen her kitlesel gösteri Kürt ulusalcıları tarafından Serhıldan olarak adlandırılır olmuştur. Bugünkü sıradan kitle gösterilerini böyle adlandırmak, her şeyden önce o süreçteki serhıldanları anlamamaktır.

PKK'nin yanlış eylem çizgisi kitle hareketine ve serhıldanlara da yansımıştır. Halk hareketinde kendiliğinden, denetim dışı gelişmeler adeta teşvik edilmiştir. Bu da hareketi zaafa uğratan, başıbozukluğu besleyen ve dolayısıyla kitle hareketini zayıflatan etkenlerden biridir. Örneğin şunlar söylenmiştir:

"(...) Şimdi Kürdistan'da yedi yaşından yetmiş yaşına kadar, kadın, erkek, çocuk herkes savaşabilir, öldürebilir, yürüyebilir, örgütleyebilir." **(Serxwebun, sayı 101, s. 16)**

"Şimdi olanaklar geçmişteki gibi değil. Eskiden kılıç herkesin eline geçmiyordu. Şimdi bıçak çoktur, nasıl öldürmek isterseniz öldürebilirsiniz. Silahlar da vardır, vasıta da vardır. İnsan vuracak bir haini ve gidip başka bir köyde saklanacak. Vur ve saklan: Kim yaptı? Gerillalar yaptı ve kaçıp dağa gittiler. PKK gerillaları dağda çoktur, yani şimdi kim köyünde ne yaparsa gerillaya mal olacaktır. Kişi biraz dikkatli yapıp kendini koruyabilirse yaptığı eylem onun üzerine kalmaz, rahatlıkla dağdaki gerillaya, savaşa mal olur." **(agy. s. 17)**

Söylenenler açıktır. Hem halkın ve savaşçıların politik seviyesinin düşük olduğunu söyleyeceksin, hem de herkesten "hain"leri öldürmelerini isteyeceksin. Hele hele feodal aşiret düşmanlıklarının, kan davalarının hala kırılamadığı halktan bunu istemek; eylemde "anarşi"yi körüklemekten başka bir sonuç vermez. Ulusal kurtuluş mücadelesi verdiğini söyleyen bir hareketin yapması gereken şey bu olamaz. Hainlerin cezalandırılması, halkın devrimci adalet duygularına hitap eder tarzda ve bir örgütlülük içinde gerçekleştirilir. Söylenenlerin varacağı mantık ise "olsun da nasıl olursa olsun"dur. Böylesi bir anlayış denetim dışı eylemlere yol açacak, neyin nasıl sonuçlanacağı belirsizleşecek, düşmanın provokasyonlarına da açık bir ortam hazırlayacaktır.

yaklaşım çizgi olarak varlığını korumaktadır. Bu anlayışın yanlışlığı anlaşılıp terk edilmediği sürece de olumsuzluklar değişik biçimlerde yaşanmaya devam edecektir.

Pragmatizm ve Eylem

PKK'nin barış politikalarını ve buna bağlı olarak oligarşiyi bir an önce "masaya oturmak zorunda bırakma"ya yönelik taktikleri, PKK'nin eylem çizgisindeki yanlışların, olumsuzlukların iyice derinleşmesine de kaynaklık etmiştir.

Barış politikaları doğrultusunda uygulanan **"uzlaşmak için savaş"** tarzı milliyetçi anlayışla birleşince kimi, neyi hedeflediği belli olmayan birçok eylem yapılmış; var olan olumsuzluklar daha da büyümüştür. TC'yi uzlaşmaya zorlamak için dost-düşman ayrımı gözetilmeksizin rastgele halkın bulunduğu yerlere saldırı düzenlenmiş; devrimcilerin **haklılığını, meşruluğunu** zedeleyecek eylemler hayata geçirilmiştir.

İradi mi, Kendiliğinden mi?; PKK iktidar hedefini yitirmesinin ve milliyetçi anlayışının ürünü olan bu eylemleri "mazur" göstermek için şöyle bir "zemin"e dayandırmaya çalışmıştır:

"Kürde, kirli savaşı, yakıp yıkmayı bu kadar dayatırsanız; o da Türkiye'nin şurasında burasında ekonomiyi baltalayabilir. Turizme yönelebilir. Kimi fertler de ateş yakabilir, ormanlar tutuşabilir." **(Özgür Ülke, 25 Ağustos 1994, M. Hayri Doğan)**

Bu yaklaşımda görülen, adeta bir "köylü kurnazlığı"yla bu tür eylemlerin sorumluluğundan sıyrılma çabasıdır. PKK bununla kimseyi kandıramaz. PKK tüm halkı, tüm siyasi çevreleri kör, sağır, aptal mı sanıyor ki, buna inanılmasını bekliyor? Açık ki, burada **"kimi fertler yakabilir"** derken adeta **"yakın''** denilmekte, en azından yakılmasının "meşru" olduğu söylenmektedir. Savaşı, böyle bir mantıkla ancak milliyetçi anlayışın esiri olmuş bir güç yürütebilir. devrimci bir hareket **ezen-ezilen, dost-düşman** ayrımını yapar, hedeflerini buna göre belirler. PKK başlangıçta kendi milliyetçi anlayışının ürünü olan bu eylemleri, ideolojik güçsüzlüğünden dolayı kendinin yaptığını savunmak yerine, **"siz saldırırsa-**

nız Kürt halkından birileri de saldırır" diyerek bu anlayışı meşrulaştırmaya çalışmaktadır. Oysa yapılan bu tür eylemlerin PKK tarafından politik anlamda sahiplenilip-sahiplenilmediği, onaylanıp-onaylanmadığı belirleyicidir. Eylemin nasıl örgütlendiği bu noktada sadece teferruattır. Kaldı ki, bu tür eylemlerin "iradi" yapıldığını söyleyen "resmi" açıklamalar da yok değildir:

"Türk devletinin Kürdistan'da ormanları yakmaları üzerine Garzan eyaletinden bir grup gerillanın bu olaylara misilleme olarak Çukurova metropollerine gönderildiği ARGK Basın Bürosu tarafından bildirildi. Bu gerilla grubunun gerçekleştirdiği eylemler şunlardır: 3 elektrik trafosunun imha edilmesi, 1 TNT deposunu yakma, 29 ayrı yerde orman ve bazı ekinleri yakmadır." (KURD-A, 25 Temmuz 1994)

Burada sağa sola kaçacak hiçbir yer yok. Eylemler PKK politikasının sonucudur.

Oligarşi, ormanları, evleri, tarlaları yakarak halka zarar veriyor. ARGK de ormanları ve ekinleri yakarak aynı şeyi yapıyor. Bu tür eylemler devleti sıkıntıya düşürmek bir yana oligarşinin psikolojik savaşına malzeme sunuyor. Devlet bu tür eylemleri Kürt ulusal hareketine karşı düşmanlığı körüklemek için kullanıyor. PKK, bu tür eylemlerden ne gibi bir yarar umuyor? Bunun mantıklı bir açıklamasını yapmak mümkün değildir. Ama PKK'nin yaptığı bu tür eylemler sonuç olarak halkların birbirini zedeleyip şövenizmi ve milliyetçiliği güçlendiriyor.

Düşman Kim? Halk mı, Oligarşi mi, "Türkler" mi?

Ancak milliyetçi kafa yapısı, yol açtığı bu sonuçları göremiyor. Görse de "barış" politikasında kısa vadede sonuç alma beklentisiyle görmezden geliyor. Hatta teşvik edilip, ormanlara yönelen eylem çizgisi, daha vahim bir hal alıp, halka yöneliyor. Kürt halkının kurtuluşu için yola çıktığını söyleyen bir hareket sıkıştığı, savaşı geliştiremediği koşullarda diğer halkları da hedef alabiliyor. PKK önderliği düşmana yönelmek yerine milliyetçi kafa yapısıyla "Kapalıçarşı'ya gir tara" emri de vereceğiz diyor:

"Çok kan dökülecek diyorum. Geçen yıl binse bu yıl on bin. (...) Bizi Doğu'da bombalarsa, biz de Kapalıçarşı'ya gir tara emri vereceğiz." (Abdullah Öcalan'la röportaj, 7.12.1991, Sabah)

PKK önderliğinin yaklaşımı PKK kadrolarınca da aynı şekilde sürdürülüyor.

"Partimiz ve halkımız katliamın sorumlularını en ağır bir şekilde cezalandıracaktır. Madem Şırnak imha ediliyor, İstanbul ve Ankara da yakılacaktır. Türkiye'nin sivil güçleri ve Türk memurlar da savaşımızın hedefi olacaktır." (Ağustos 1992, Kuzey Botan Eyaleti Karargah Komutanlığı imzalı bildiri)

Şırnak katliamını gerçekleştiren kontrgerilladır. Bunun hesabının sorulacağı yer, bir kontrgerilla cumhuriyeti olan TC'yi oluşturan kişi ve kuruluşlardır. Ancak oligarşinin, kontrgerillanın yaptığı bu katliamların faturası halka kesilmekte, İstanbul'u, Ankara'yı vb. birçok yeri bombalamaktan, yakmaktan bahsedilmektedir.

PKK, milliyetçi bakış açısıyla ezen-ezilen ayrımını bir kenara atmakta ve

katliam politikalarının sorumlusu olarak Türk halkını görmektedir. Bu bakış açısıyla Kürdistan'da oligarşinin yaptığı saldırılara karşı Türk halkı hedeflenmektedir.

Milliyetçi anlayış **egemen ve ezilen** sınıfları ayırt etmemekte, yine ezilip sömürülen başka bir ulusu düşman olarak görmektedir. Bir ülke ve halk gerçekliği böyle ele alınamaz. Çünkü, her ülkede egemenler ve bunların uyguladığı baskı, zulüm ve sömürüye maruz kalan halk vardır. Yani bir ülkede egemen ulus hangisi olursa olsun bu o ulusun emekçi halklarının baskı altında tutulmadığı ve sömürülmediği anlamına gelmez. Aksine egemenler hiçbir ulus ayrımı gözetmeksizin kendi çıkarları doğrultusunda herkesi ve her şeyi sömürürler.

Bu gerçek, birden çok ulus ve milliyetin yaşadığı Türkiye'de de geçerlidir. Emperyalizmin işbirlikçisi Türkiye oligarşisi yalnız Türk egemenlerden değil, tüm ulus ve milliyetlerin sömürücü sınıflarının, çıkarları temelinde bir araya gelmeleriyle oluşmuştur. Hakim ulus Türkler olsa da bu diğer milliyetlerin sömürücü sınıflarının Türk egemenleriyle aynı platformda yer alamayacakları, almadıkları anlamına gelmez. Çünkü bir sınıfın karakterini ve duracağı yeri belirleyen onun sınıfsal çıkarlarıdır. Türk, Kürt tüm halkların gerçek düşmanı da işte bunlardır, sömürücü sınıfların oluşturduğu oligarşidir.

Bu gerçekler gözardı edilerek bir halkın düşman olarak görülmesi ise halkların ortak mücadelesini geliştirmeyi engelleyecek, halklar arasına düşmanlık tohumları ekecektir. Egemen sınıflar düşmanlıkları daha da körükleyerek bu düşmanlıkları kendi egemenliğini sürdürmek için kullanacaktır.

Bu temelde egemen sınıfların ekmeğine yağ sürecek misilleme adına ormanlar, tarlalar yakılmış, diğer yandan TC'yi "siyasi çözüme" zorlamak adına hedefi belli olmayan eylemler yapılmış, çöp kutularına, Kapalıçarşı'ya, Galleria'ya, otogar, tren gibi halkın toplu olarak bulunduğu yerlere bombalar konulmuştur. Kontrgerilla da ulusalcı hareketin bu zaafından yararlanarak sağda solda bombalar patlatarak PKK adına üstleniyor. Kontrgerillaya bile PKK adına "eylem" yapma zemini sunan bu çizginin Kürt ulusal mücadelesine bugüne kadar hiçbir şey kazandırmadığı çok açıktır. Aksine milliyetçi anlayışın ürünü olan bu eylem çizgisi sonuç olarak halkların arasına derin önyargılar sokarak, düşmanlıkları körüklüyor. Bu sonuçtan faydalanan ise halkları bölüp güçten düşürerek ömrünü uzatmaya çalışan oligarşi oluyor. PKK, Kürt halkına da hiçbir şey kazandırmadığı tüm sonuçlarıyla kanıtlanmış olan bu çizgiyi terk etmelidir.

Silah ve Eylem Neye Hizmet Edecek?

Buraya kadar ifade ettiklerimizden şu sonuç açık olarak ortaya çıkıyor: Küçük-burjuva milliyetçi hareketin içinde taşıdığı reformist-uzlaşmacı eğilim açığa çıktı ve hızla gelişiyor. İzlenen politikalar ise buna göre biçimleniyor. Artık öyle bir noktaya gelindi ki, her açıklamada PKK'nin görüşmeye açık olduğu mesajları veriliyor. Ama bu mesajları güçlendirmek, kendi pazarlık kozunu arttırmak, karşısındaki gücü "masaya oturmaya" zorlamak için de **"tehdit"**lerde bulunmaktan geri kalınmıyor.

Görünürde, silahlı mücadele yürüten bir hareketin eylemlerini sürdürmesi, yer yer bunları tırmandırması ile uzlaşma eğilimi birbiriyle çelişkili gibi gözü-

küyor. **Ancak ortada bir çelişki yok.** Mücadelenin giderek karmaşıklaşması, sorunların ağırlaşması karşısında kendi gücüne, zaferine inanmayan küçük burjuva milliyetçiliği bir çıkış arıyor. Çıkışı, devrimci çözümlerde bulma ve uygulama gücüne, kapasitesine sahip olmadığı için, düşmanla uzlaşmada arıyor. Ama silahlı mücadele yürüten bir hareketin silahları koşulsuz bırakması, o hareketin ölümü demek olduğundan ulusalcı hareket silahları pazarlık sonucu masabaşında bırakmanın hesaplarını yapıyor. Silahları masabaşında bırakabilmek için de, önce oligarşiyi masaya oturmaya razı etmek gerekiyor. Bunun yolu ise, bir yandan görüşme çağrısı yaparken, diğer yandan kendi gücünü devlet nezdinde kabul ettirmek için eylemleri sürdürmek, uzlaşma beklentilerinin zayıfladığı noktada ise yükseltmekten geçiyor. Ulusal hareketin mantığı tam da böyle şekilleniyor.

"Çok kan dökülecek ... biz de Kapalıçarşı'ya gir tara emri vereceğiz." diyen anlayış, daha sonra şunu söyleyebiliyor*: "Şimdi bir Türk-Kürt çelişkisinde bunu (Hırvat-Sırp çatışmasını -bn.) daha geride bırakacak bir gelişme Türkiye'ye ne kazandıracak? Kana kan, göze göz, bu yaklaşım bize göre biraz ilkel. Bunun yerine daha uygar yöntemleri denemek, cesur olmak gerekir."* **(Cumhuriyet, 7 Aralık 1991, Öcalan'la röportaj)**

Evet, devrimci mücadele **"kana kan, göze göz"**dür. Ve bu asla **ilkellik** değildir. İlkellik "Kapalıçarşı'ya girip tarandığı" noktada ortaya çıkar. Ve elbette kimse böyle bir ilkellikten yana olmaz. Ama bunu zorla mı yaptırıyorlar PKK'ye?.. Elbette hayır! O halde bunları söylemenin anlamı nedir?

Bir yandan oligarşiye mesajlar veriliyor. Doğru kullanıldığında halkların kurtuluş umudu olan ve Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini bu noktaya getiren silahlı mücadele "ilkellik", masaya oturup uzlaşmak "uygarlık" olarak tanımlanıyor. Öte yandan, oligarşiye karşı net, açık bir şekilde "devrimci savaşı geliştiririz" denmiyor da, Hırvat-Sırp çatışmasında olduğu türden bir savaşı geliştiririz deniyor.

Yani, verilen mesajlarda sürekli vurgulanan iki şey var: **Birincisi**, görüşmelere açık oldukları, demokratik ve siyasi çözümlerden yana oldukları; **ikincisi**, iktidar bunu yapmazsa savaşı tırmandıracakları ve daha çok kan dökületeği...

Çağrıların ciddiyetine oligarşiyi inandırmak için, çağrının öne çıkarıldığı dönemlerde, büyük şehirlerde gerçekleştirilen eylemler yapılan çağrının ciddiyetine oligarşiyi inandırmak içindir. Yoksa örgütlenmenin geliştirilmesine paralel olarak savaşın daha da boyutlandırılmasının ve silahlı savaşın mantığının ürünü değildir. **"Bizim dediğimize gelmezsen her yerde vururuz"** havası yaratılmak isteniyor.

Bir yandan 'göze göz, dişe diş' yaklaşımı "ilkel" bulunurken, diğer yandan "Kapalıçarşı'ya gir tara" emirleri verilmekten bahsediliyor. Çetinkaya Mağazaları'ndaki olaylar yaşanıyor. Trenler, otogarlar hedef seçiliyor. Sıradan, masum insanlar bu eylemlerin hedefi oluyor.

Milliyetçilikle uzlaşmacılığın kesiştiği noktada tırmandırılan bu tür eylemler bir yarar getirmiyor, tersine hedeflerin bulanıklaşmasına yol açıyor. Kendisi bir şey kazanmazken -her ne kadar kazanç hesaplarıyla yapılsa da düşmanın eline demagoji malzemesi veriyor-, ilkesiz, kuralsız şiddetle kendini yaralıyor.

Bunun farkında olmayan, gözü oligarşiyi görüşmeye razı etmek, "masaya oturtmak"tan başka bir şey görmeyen PKK, bu eylemlerle neyi hedeflediğini halktan 10'a yakın insanın öldüğü Bakırköy/Çetinkaya eyleminden sonra şöyle dile getiriyordu:

"Bu biçimde tepkiler artarak devam edebilir. (...) Ve benim elimden geldikçe de ben buna güç vereceğim, örgütleyeceğim, yönlendireceğim tabii yani. (...) Eğer bunlar böyle devam ederse, sanırım bu işler, belirttiğim gibi daha da tırmanarak devam eder.

"(...) Gelin bazı siyasi görüşme kanallarını açık tutalım, bir tane temsilcilerini göndersinler dedik. Bu kör şiddeti, terörü birlikte durduralım dedik. Niye bir tanesi karşımıza çıkmıyor? Ben hazırım, yine açık söylüyorum. Daha da tırmanmasını önlemek için, bir tane siyasi temsilcileri çıksın, bu biçim terörü önleyelim. Niye gelmiyorlar? Ne yapalım daha?" **(Öcalan, Berxwedan Özel Sayı, 31 Aralık 1991, BBC ile röportajından)**

Öcalan'ın bu sözleri gerçekte pek çok şeyi ortaya kovuyor:

Bir; Bu eylemler PKK'nin iradi eylemleridir, PKK tarafından meşru, doğru görülmektedir.

İki; Bu eylem türü, kör terör olarak nitelendirilmektedir, ki son derece doğru bir tanımdır.

Üç; Hem kör terör deyip, hem de bu yapılmaktadır. PKK için büyük çelişkidir.

Dört; "Gelin bu terörü birlikte durduralım" demek, karşı-devrimin şiddetiyle, halkın devrimci şiddeti arasındaki farkı ortadan kaldırmaktır.

Beş; Bütün bu çelişki ve tutarsızlıklara rağmen bu eylemler yapılmaktadır, çünkü amaç, ne olursa olsun "siyasi görüşme"dir.

PKK, tüm gücüyle oligarşiyi "masaya oturtmaya" çalışıyor, bu yüzden kendi ifadeleriyle **"kör terör"** eylemleri gerçekleştiriyor. Ve adeta haykırırcasına "Niye gelmiyorlar? Ne yapalım daha?" diye soruluyor... Bakırköy eyleminin "amaca" ulaşmaya yetmediği, yetmeyeceği belli olduğuna göre ne yapılacak; **daha fazla "kör terör" mü uygulanacak?**

Zaferi doğru bir çizgide silahlarla elde etme gücünü kendinde bulamayan küçük-burjuva ulusçuluğu, gelinen noktada silahları, masa başında **"pazarlık kozu"** olarak görmeye başlamıştır. Silah bırakmaktan söz edilmeye başlanması, yeni bir durumdur, ancak diğer ülke deneyleri bu gidişatın nereye doğru olduğunu görmek açısından **derslerle doludur.**

Silahların iktidar savaşından reformist-uzlaşmacı amaçlara yönelmesinin ilk örneğini PKK oluşturmuyor.

El Salvador, Guatemala, yakın örneklerdir. Orada da silahlı mücadele temelinde iktidar savaşı yürüten güçler, iktidarı alacak politik öngörü ve cesarete sahip olamadıklarından, silahlarını uzlaşmanın, "barış"ın hizmetine soktular. Son süreçlerinde silahı ancak kendilerine bir saldırı olduğunda cevap vermek ya da görüşmeler için masaya oturduklarında pazarlık kozlarını arttırmak için kullanıyorlardı.

El Salvador'da çözümsüzlüğü yaşayan, silahlı güçleri bütün manevralarına rağmen bastıramayan, eritip yok edemeyen egemen sınıflar ancak bundan sonra masaya oturdular. Masa başındaki küçük tavizlerle silahlı güçlerin silah-

larını ellerinden alarak onları düzen için tehlike olmaktan çıkardılar. Ama silahların bırakıldığı noktada yeni bir düzen, yeni bir dünya için yürütülen savaşın yüce değerleri ortada kaldı. Kazanan devrimciler değil, emperyalizm ve işbirlikçileri oldu. "Yeni dünya düzeni"nde bir "sorun" daha ancak böyle "halledildi".

Şimdi El Salvador'da, Guatemala'da, Filistin'de egemen sınıflar, uzlaşıp silah bırakan muhataplarıyla kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyorlar. Ne hazindir, muhataplarını bir biçimde teslim alan egemen sınıflar, bırakın halkın durumunu iyileştirecek şeyler yapmayı, anlaşmayla masada imza altına aldıkları **"gerillalara iş bulma"** taahhütlerini bile yerine getirmemektedirler!

"Senin Kültürünü Yok Etmek İsteyeni Sen de Yok Et" Anlayışı Nasıl Devrim Yapar?

PKK'nin milliyetçi bakış açısı aynı zamanda çarpık bir kültürel şekillenişi de beraberinde getirmiştir. Bu çarpık şekilleniş PKK'nin tüm hücrelerine kadar işlemiştir. Söylemlerine, pratiğine, bu milliyetçi, benmerkezci, faydacı kültür yön vermektedir.

PKK bugün Türkiyelileşme diyor, halkların ortak mücadelesinden bahsediyor, fakat bu politikalar, yine **kendi oluşturduğu barikatlara** çarpıyor. Bu barikat, aynı düşman tarafından sömürülen ve zulme uğrayan, aynı ekonomik-sosyal yapı içerisinde birleşmiş halkların bir arada yaşadığı bir ülkede tek bir ulusun ayrı kurtuluşunu savunan milliyetçi çizgi ve bunun sonuçlarıdır.

İşte bu sonuçlardan biri daha:

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan, Özgür Gündem Gazetesi'nde yayınlanan bir röportajında şöyle diyordu:

"Halkımızı göç ettirmeye devam ederlerse biz de göç ettirmesini biliriz. (...) Yakılıp yıkılıyor Kürdistan... Türkiye'nin de yakılıp yıkılacak yerleri vardır. Kültür değerlerimiz talan edilmeye devam ederse, biz de kültür değerlerine yöneliriz."

Milliyetçi bakış açısının vardığı nokta somut olarak bu sözlerde görülmektedir. Peki kültürel değerler kimlere aittir? Kürt halkının kültürünü yok etmek isteyenler kimlerdir?

Kültürel değerler yüzyıllar boyunca kuşaktan kuşağa aktarılarak bugünlere taşınmıştır. Bu değerleri yaratan emekçi halklardır, bu değerlere düşman olanlar ise egemenlerdir. Devrimciler, halkların manevi veya maddi kültürel değerlerini zenginleştirip geleceğe taşımaya çalışırlar, yakıp yıkmazlar. Ama PKK'nin bu politikasının "kültürel değerlere" vereceği zarardan daha da önemlisi halkların kardeşliğine, birliğine **verdiği, vereceği zarardır.** PKK, "Kültürel değerlerine yönelebiliriz" demekle milliyetçiliği körüklemekte, halklar arasında düşmanlığı büyütmektedir.

Egemenlerin düzenlerini sürdürmelerinde, varlıklarını devam ettirmekte kullandıkları önemli yöntemlerden birisi de halkları çeşitli şekillerde bölmek ve örgütsüz bırakmaktır. Bu bilinir. Ama bilmek yetmiyor. Bu politikanın karşısında durabiliyor muyuz? Yoksa, izlediğimiz politikalar buna mı hizmet ediyor? Oligarşi onyıllardır Kürt, Türk ulusları ve diğer milliyetlerden; Alevi, Sünni vd.

inanç ve mezheplerden halklarımızı suni düşmanlıklar yaratarak birbirine düşürmeye çalışmıştır. Bunun için Maraş, Çorum, Sivas, Malatya'da onlarca katliam düzenlemiştir.

'80 öncesinde Aleviler içinde örgütlenen ve Sünni halkımızı örgütlemeyi önemsemeyen anlayışlar düşmanın bu politikalarına güç verirken PKK de aynı yanlışlığı Kürt-Türk temelinde yapmaktadır. Öyle ki, devrimci örgütlerde mücadele eden Kürtlere "cahş" (hain) diyen bir ruh hali oluşturulmuştur.

Sivas katliamı sonrası **Başbağlar Köyü**'ne Sünni ve Türk olduğu için saldırılması ve köylülerin öldürülmesi, Kürdistan'da **öğretmenlerin öldürülmesi** de, şantiye basıp kaçırdığı mühendislerden ikisini Türk olduğu için öldürmesi Bulgar olanın serbest bırakılması da PKK'nin bu çarpık anlayışının ürünleridir. Bu tür eylemler, aslında **Türk şövenizmini geliştirmekten** başka bir sonuç vermemiştir.

PKK, bu tür sonuçları doğuran milliyetçi anlayışını terk etmeden sözde de olsa "Türkiyelileşme"yi başaramaz. Gerek kendi kadroları üzerinde yarattığı milliyetçi kafa yapısı ve gerekse de rahat gelişme imkanı tanıdığı Türk şövenizmi bugün her yerde karşısına engel olarak çıkmaktadır.

"Acaba Kontrgerillanın İşi mi, PKK'nin mi?

Ne yazık ki, bu soru, devrimci, demokrat kamuoyunda da sorulur hale gelmiştir.

Böyle bir soruyu sorulur hale getiren tek başına kontrgerilla eylemleri değil, aynı zamanda PKK pratiğidir.

Halka yönelik her eylem "acaba kontrgerilla mı?" sorusunu gündeme getirir. Ama bu soru kontrgerilla değil de PKK biçiminde cevaplar bulmaya başladığında, artık her şey birbirine karışmaya başlar. Olan budur.

Daha bir ay önce Sultanahmet'te patlayan bomba üzerine PKK önderliği **"sızma olabilir"** demiştir. Ancak bu tür eylemler PKK pratiğinde tekil örnekler değildir ve sorun da bunda düğümlenmektedir.

Her şeyin "sızma"yla, özel savaş yöntemleriyle açıklanmaya başlandığı bir ortam, savunulan ve uygulanan çarpık eylem çizgisiyle ortaya çıkmıştır.

"Partimizin 1986'daki III. Kongresini Lübnan zemininde yaptık. Kapsamlı çözümlemelerde bulunduk. Provokasyonun, tasfiyeciliğin, komploculuğun ve daha birçok sorunun üzerine yürüdük... Özellikle 1987 yılında Mardin yöresinde yapılan bazı eylemlerin içinde provokasyon vardı. Aramızda provokatif tipler bulunuyordu. Bu, büyük olasılıkla mücadelemizi gözden düşürmek için TC'nin özel savaşının taktiksel çabasıydı..."
(Abdullah Öcalan, Serxwebun sayı 119, s.20)

Bu mantık, gelişmeleri, sapmaları, yanlış yaklaşımları, mücadelede ortaya çıkan hataları eleştirel bir gözle değerlendirip, kaynaklarını bulmak, bunlardan ders çıkartarak bunları aşma anlayışından uzaktır. Böyle bir yaklaşıma sahip olunamadığı için de her gelişmenin ardında komplo, provokasyon aranmaya başlanır. Örneğin Mardin'deki olaylara yön veren mantığın feodalizmin kan davası mantığı ve milliyetçi yaklaşımların ürünü olduğunu çözümlenemeyince, yapılan yanlışlar kişilere mal ediliyor ve altında "TC'nin provokasyonu"

aranıyor. Bir hareket veya önderliği, tüm gelişmeleri bu kadar basit bir mantıkla açıklama durumuna düşmemelidir. Önderliğin görevi, insanlarını eğitmek ve hareketin mantığını örgüte egemen kılmaktır. Yok eğer bu olmuyor da örgüt sık sık ajan faaliyeti, provokasyon, tasfiye hareketi ve komplo diye ifade edilen gelişmeleri yaşıyorsa, orada **çizgiye ilişkin** farklı bir sorun var demektir.

Kapalıçarşı'da, Galleria'da, trenlerde, otogarlarda, meydanlarda, çöp kutularında bombalar patlıyor. Bu eylemlere ilişkin **red** ile **kabul** arasında gidip-gelen açıklamalarda böylesi eylemlere karşı net bir karşı çıkışın olmaması ve bu tür tepkilere 'yeşil ışık' yakılması kontrgerillaya da zemin hazırlamaktadır. Bu noktada PKK, kontrgerillanın sağda solda bomba patlatarak PKK'ye maletmesinde **kendi sorumluluğunun** ne kadar olduğunu da aramalıdır. Çünkü oligarşiyi "masaya oturtmak" için "kör terör"ü tırmandırmaktan, Kapalıçarşı'ya 'gir tara' emirleri vermekten bahsettinmi, sonuçta sıradan insanlar hedef alınacaktır. İşte, bu düşüncenin doğmasına yol açan mantık, kontrgerillaya da PKK adına eylem yapma zemini sunuyor. Çizgi belirsizleşiyor ve halkın, hatta bırakalım halkı, devrimcilerin, ilericilerin bile böyle bir eylemi kimin yaptığını ilk anda ayırt etmesi mümkün olmuyor. Ulusal harekete bir şey kazandırmayan bu mantık çok şey kaybettiriyor.

PKK NEREDEN NEREYE - 6

SOLA VE İTTİFAKLARA BAKIŞ

Halk İçin Kurtuluş
27 Haziran 1998
Sayı: 87

Protokol bir şanstı.

Protokol bir sınavdı.

PKK'nin söyleminde her şey vardır. Bu sözlere bakarak Birlikçilik de diyebilirsiniz, antibirlikçilik de. Hem kimseye ihtiyaçları olmadığı söylenir, hem durmaksızın çağrılar yapılır? Asıl politika hangisidir?

Solu sıfırlayan da kendileridir. O solla birliğin sağlayacağı büyük gelişmelerden sözeden de. Hangisidir gerçek?

PKK'nin içinde yer aldığı birliklerin haddi hesabı yoktur. Hemen her öneriye "tamam, olur" denir. Ama tamam deyip, imzaladığı protokole uymama da PKK tarzıdır. HER ŞEYE TAMAM DİYEN politika mı, yoksa tamam dediği HİÇBİR ŞEYE UYMAYAN politika mı, esas alınması gerekendir?

DHKP-PKK protokolüne ilişkin gelişmeler, bu soruları olumsuz cevaplamıştır.

DHKP-PKK protokolündeki Devrimci Cephe çağrısı, PKK'nin bugüne kadarki olumsuz birlik mirasını tersine çevirebilecek bir muhtevaya sahipti. Ancak PKK aynı tarzında ısrar etmiş, Türkiye-Türkiye Kürdistanı açısından son derece önemli ve tarihsel olabilecek bir gelişmenin yarım kalmasına neden olmuştur.

Bugün PKK'yla birliklerin, ittifakların önünde temel olarak iki engel vardır;

Birincisi, barışı, uzlaşmayı temel alan politikalardır. Bu, yapılabilecek birliklerin ya alanını iyice daraltacak ya da tıkanmasına yol açacaktır.

İkincisi, PKK'nin ulusalcı çizgisiyle birlikte düşünülmesi gereken pragmatizmidir.

İnanıyoruz ve biliyoruz ki, halkın saflarında olunduğu-kalındığı sürece hiçbir zaman birlik imkanları tümüyle ortadan kalkmış olmaz. Bir muhasebe, hayatın dayatmaları, devrimci bir özeleştiri, bunun yolunu her zaman açabilir. Bu nedenledir ki, yaşanan olumsuz deneylere rağmen, "bir daha kesinlikle olmaz" demek mümkün ve doğru değildir. Böyle bir tavır, mücadelenin gereklerine ve gerçeklerine aykırıdır. Birliği, tüm bu olumsuz deneylere rağmen gündemimizde tutmanın devrimci biçimi, birlik yolunu düzleyecek eleştiri ve önerileri sürdürmektir.

Eleştiriyoruz; çünkü halklarımızın kurtuluşu için şu veya bu biçimde mücadele eden güçlerin değişik programlar temelinde yan yana gelmesi, halklarımızın çıkarı gereğidir.

Eleştiriyoruz; çünkü bu yolun açık kalmasını, bu yolun düzlenmesini istiyoruz.

Eleştirilerimiz; yıkmak değil, defalarca yıkılmış olanı yapmak içindir.

Biz her adımda tökezleyen değil, devrimi geliştiren birlikler istiyoruz.

Eleştirmeyenler, özeleştiri vermeyenler, muhasebe yapmayanlar, birlik yıkıntıları içinden çıkamazlar.

PKK'nin sola ve ittifaklara bakış açısını, birkaç döneme ayırarak ele alabiliriz. '80'e kadar olan süreç PKK'nin solla ilişkilerinin esas olarak "çatışmalarla" biçimlendiği bir süreçtir. Denilebilir ki, birlikler, ittifaklar bu dönemde PKK'nin gündeminde yoktur.

Birlik sorunu PKK'nin gündemine ancak 12 Eylül 1980 cuntasından sonra girmiştir. FKBDC deneyiminin yaşandığı bu birlik süreci, asıl olarak güçsüzlüğün sonucu olan bir birlik anlayışını şekillendirmiştir.

PKK açısından birliklerin üçüncü dönemi olarak ayrıştırılabilecek dönem ise, bu ikinci dönemin tersine "güç"ün biçimlendirdiği bir birlik anlayışı gelişmiştir.

Bu süreç boyunca PKK'nin içinde yer aldığı, önderlik ettiği birliklerin, ikili-üçlü ittifakların haddi-hesabı yoktur. Tabii muhasebesi de. Birlikler, ittifaklar kurulmuş, bozulmuş, yıkılmış, aynı güçlerle dost olunmuş, düşman olunmuştur. Bunların çoğunu da yine PKK kurmuş, yıkan da yine PKK olmuştur.

PKK'nin sola ve ittifaklara bakış açısı, böyle bir birlik kaosu yaratmıştır.

PKK'nin Sol'a Yaklaşımında 1. Ana Çizgi: SOLU KÜÇÜMSEME

PKK, belli bir güç olmasıyla birlikte sola karşı küçümseyen, aşağılayan bir tutum geliştirmiştir. Önce PKK'nin "sol"a yönelik değerlendirmelerinden birkaçına bakalım.

"Türk solu biraz emekleyen ve sınıfta kalan bir soldur. (...) İdeolojik olarak dogmatikler, ya aşırı liberal ya da çok dogmatik. Siyasi yönden gerçekten sekterdirler, gerekli esneklik yoktur. (...) Halkın mücadelesinin önünde bir öncü değil bir engeldir. (...) ama insanların kalitesi o kadar parçalanmış, o kadar düzen tarafından teslim ve esir alınmış ki bir türlü kendilerine gelemiyorlar. (...) Devletle ideolojik ayrım konusunda net değiller, devletle ideolojik politik ayrışmaları, netleşmeleri zayıftır." (Öcalan, Gerilla Savaşının Güncel Sorunları, Nisan '90)

Görüldüğü gibi Sol'da olumlu hiçbir özellik yoktur. Eh, böyle bir sol esasında yok da sayılabilir. Ama dahası var.

"Biliyorsunuz ve görüyorsunuz; Türkiye Sol'u bir enkazdır. Sosyalizme göz atarken, Türk Sol örgütlerinin durumuna bakalım. İğdiş edilmiş sol, kırk parçaya bölünmüş sol, işe yaramaz sahte sol -aslında sağ da böyledir- günümüze kadar, özellikle 12 Eylül'ün özel savaşında ne duruma getirildi, nasıl bitirildi? En ufak bir muhalefeti örgütleyebildi mi? En ufacık bir hak araması savaşımında bir adım yol alabildi mi? Hayır. Sol bugün en dağınık, en örgütsüz, en geveze, en sonuç almaz, en ölgün ve yıpranan, hiçbir şeye gücü yetmeyen avare takımı durumundadır.(...)" (Öcalan, Serxwebun, sayı 107, Kasım '90)

Solu kötülemek, hakaret etmek için adeta seçme tanımlamalar kullanılmıştır. Türkiye soluna bu sıfatlarla yaklaşım, Türkiye solunun tarihini sıfırlayan, onda olumlu hiçbir öge görmeyen, kazandırdıklarını yok sayan, kabaca gerçeklerle ilişkisi olmayan bir değerlendirmedir, başka bir şey değil... Oysa, kendisi de o tarihin ürünü değil mi?

Solun eleştirilecek yanları, eksiklikleri, hataları yok mu? Olduğu kesin, ama burada eleştiri yoktur. Alıntılarda çok açık görüleceği gibi burada bir aşağılama, küçük görme, solu bugünüyle-geçmişiyle, yarattığı olumlu değerleriyle yok sayma ve hakaret vardır. Peki nereden alıyor bu hakkı? Benim şu kadar gerillam var... Bu sıfatları kullanma hakkını kendilerinde görmelerinin özündeki düşünce budur. Ama bu devrimci eleştirinin biçimi değildir. Güç olmak, şu kadar silahlı gerillaya sahip olmak kimseye bu hakkı vermez.

PKK'nin sola ilişkin bu yaklaşımı gerçekte, solla birlik, ittifak üzerine tüm söylemlerinin bir ayağını baştan boşa çıkarmaktadır.

Eğer solun durumu ifade edildiği gibiyse, yani sol'un iler-tutar hiçbir yanı yoksa, doğal olarak sormak gerekiyor; Neden bu solla birlik yapmaya çalışıyorsunuz? Çünkü böyle bir sol'un ne halkın mücadelesine, ne de ulusal hareketin mücadelesine katkısı olabilir. "Halkın mücadelesinin önünde bir öncü değil de bir engel" durumunda olan sol'la yapılacak ittifakların mücadeleye katkısı olmasını bir yana bırakalım, ayakbağı olacaktır. O zaman böyle bir solla neden ittifak kurulsun ki?

Bunda kendini "birlikçi" göstermekten, "ulusal" temelde örgütlenmeyi "haklı" göstermeye kadar çeşitli etkenler söz konusudur. PKK iyi niyetlidir, solla ittifak yapmak istiyor, hatta her türlü yardımı (adam, para, silah, ne isterseniz) yapmaya hazır, ama karşısında öyle bir sol var ki, ne yapsanız bir işe yaramıyor. PKK'nin çizmeye çalıştığı tablo budur. Ama bu tablonun gerçekle ilgisi yoktur. Ne sol, tüm eksiklik ve yetersizliklerine karşın PKK'nin tarif ettiği gibidir, ne de PKK birlik konusunda öyle çok şey yapan bir konumdadır.

PKK'nin Sol'a Yaklaşımında 2. Ana Çizgi: SOLU KULLANMA

Peki, her şeye rağmen "sol"dan birileri PKK'nin çağrılarını ciddiye alıp "ciddi" bir birlik yapmak isterse ne olacaktır? O zaman, PKK'nin pragmatizmi ve "kullanma" mantığı öne çıkacaktır. "Birlik" için gelenler, kendisinin "kontrol edebileceği" ve "kullanabileceği" birileriyse, kendi reformist-uzlaşmacı hedeflerine varmada bir araç olacağı düşüncesiyle böylesi bir birliğe yanaşacaktır.

Onları siyasal açıdan ''barış" politikalarına angaje etme, güçlerini bu doğrultuda seferber etmelerini sağlama ilk amaç olacaktır. Askeri açıdan lojistik olarak kullanma, şehir desteği oluşturma, bunun diğer bir yanıdır. Ama her durumda her şeyi belirleyen ve dayatan kendisi olacaktır. O birliğin diğer üyelerine karşı hiçbir yükümlülüğe girmeyecektir. PKK "ittifak güçleri" tarafından eleştirilmeyecektir. Adeta karşısındakilere siyasi kişiliksizleşmeyi dayatmaktadır.

PKK'nin bugüne kadarki oluşturduğu birliklerin hemen çoğunda bu çizgi belirleyici olmuştur.

PKK çoğu kez adı var kendi yok 8-10 örgütle bir araya gelirken, onlarla ortak protokoller imzalarken, onlardan mücadele açısından çok ciddi bir şey çıkmayacağını bilmektedir, ama soldaki zayıf durumunu değiştirmek ve yukarıdaki amaçları nedeniyle bu birlikleri kurmuştur. Uzun süre bu birliklerde yer alan siyasi hareketlerin çoğu gerçekten bu süreçte adeta kişiliksizleşmiş, PKK propagandistlerine dönüşmüşlerdir. Bu birliklerden güçlenerek çıkmış hemen hiçbir

siyasete tanık olmak da mümkün olmamıştır. Birlikler tüm muhatapları karşılıklı olarak geliştirmelidir, ama PKK'nin tersi yöndeki tüm söylemlerine rağmen, böyle bir geliştiriciliği görülmemiştir.

Mesela 1988'de kurulan **Devrimci Birlik Platformu**... PKK, Acilciler, DKP, TKP(B), SVP ve 16 Haziran Hareketi tarafından kurulmuştu. Hangisi var bugün, ne durumdalar? Ama bu birlik o zaman **"kurtuluş hattının tek temsilcisi"** olarak tanımlanmıştı.

Mesela, 1993'te kurulan **Devrimci Demokratik Güç Birliği**... İçinde yeralanlar şunlardır: PKK, TKEP, MLSPB, TKP-Kıvılcım, TKP/ML Hareketi, TDP, Devrimci Partizan... Aynı soruları bu birlik için de sorabilirsiniz.

Ne oldu sonra bu birlikler pekala?. Ne PKK, ne de diğerleri resmi bir "son" bile vermemişlerdir. Bir tarafın (PKK) kendini dayattığı ve diğerlerini küçümsediği, diğerlerinin ise böyle bir şeyi içine sindirdiği koşullarda oluşan bir birliğin başka türlü bir "son"u olması da düşünülemez zaten.

PKK'nin solu küçümsemesi, aynı zamanda bu solla oluşturulan birlikleri de küçümsemesini, ciddiye almamasını beraberinde getirmiştir. Bu nedenle de belli bir süreçte propagandif açıdan PKK'nin gerek duyduğu birlikler olarak oluşturulmuş, sonra da kaderlerine terk edilmişlerdir.

"Türk Solu İle de, Türk Devleti İle de..."

PKK'nin ittifaklar sorunu açısından Türkiye halklarını, devrimci, demokratik örgütlerini nasıl gördüğünü önceki bölümlerde açmıştık: **"ikincil ittifakların ikincil halkası..."**

Solla ittifakların, birliklerin önemi, gerçekte PKK için hiçbir dönem daha fazla olmadı. Güçsüzlüğün öne çıktığı dönemde veya propagandif bazı ataklara ihtiyaç duyulduğu dönemde veya Türkiye sahasında kendisine manevra alanı sağlama anlamında, solla ilişkilere daha fazla önem verdiği, verir göründüğü dönemler olmuştur. Ancak öz değişmemiştir.

Özün değişmediği, barış politikalarıyla birlikte, soldan, devrimcilerden ittifaklar yerine burjuvazi içinden ittifaklar arayışının öne çıkmasıyla daha net görülmüştür. Ve sonuçta uzlaşma politikası, "barışmazsanız savaşı yükseltiriz ha" politikası, PKK'ye şunu söyletmiştir:

"(...) Biz baştan beri Türk solu ile de Türk devleti ile de görüşmeye açığız." **(Öcalan, Gerçekleşen Sosyalizmin Dönüm Noktasında... Ocak '90)**

PKK önüne iki alternatif koymaktadır. Birisi "Türk solu", diğeri ise devlet... Bir kere böyle bir eşitleme devrimci bir mantığın sonucu değildir. Bu mantığın devamı da şöyle gelmektedir: "Türk solu"ndan bir şey çıkmayacağına göre(!) önünde tek seçenek olarak devlet kalmaktadır. PKK'nin devletle görüşme ve uzlaşma çabalarının da sorumlusu hiçbir varlığı olamayan "Türk solu"dur. Çünkü PKK'ye başka bir seçenek kalmamıştır!.. Uzlaşma stratejik bir çizgi haline getirilmekte, "Türk solu"nun "durumu" ise bunun örtüsü yapılmaya çalışılmaktadır.

"Barış" Öne Çıktıkça, Devrimcilerle İttifak Geriye Düşmüştür

Geldiği noktada, emperyalizme, TC'ye ve bölge devletlerine rağmen "Ba-

ğımsız Kürdistan"a ulaşmanın mümkün olmadığı sonucuna varan bir PKK için kuşkusuz tercihler, öncelikler, ittifaklar da buna göre biçimlenecektir. Sosyalizmden, bağımsız Kürdistan'dan vazgeçince, geriye düzen sınırları içinde federasyon, otonomi, ulusal-kültürel özerklik gibi burjuva çözümler kalıyor. Bunlara ulaşmak için de artık devrimci sol'la birlik olmak gerekmiyor. Devleti masaya oturtmaya çalışmak, devletle anlaşmak, uzlaşmak, emperyalistlerden medet ummak en büyük "taktik"ler oluyor.

Bu durumda sol'a pervasızca saldırmanın hiçbir sakıncası yoktur. Çünkü, o, aşağıladığı sol ne kadar eksiklikleri ve hataları da olsa, yine de düzene karşıdır, düzeni değiştirmeye ve devleti yıkmaya çalışmaktadır. Düzeni ve devleti yıkmaya çalışanlarla, düzene karşı olmayan, devletle uzlaşmaya çalışanların ise bir arada olması mümkün değildir. Çünkü işleri bozulacaktır.

İttifaklar buna göre biçimleniyor. Tekelci burjuvazi içinden "ilerici" unsurlar aranıyor. "Barış" propagandası etrafında birlikteliği sağlamak, temel birlik politikası oluyor. Seçim ittifakları öne çıkıyor. Reformistler tercih edilir oluyor. Bu devrimci hareketlerle tüm ilişkinin kesilmesini de gerektirmiyor tabii. Oligarşi henüz barışa yanaşmadığına göre, onları da el altında bulundurmakta yarar var diye düşünülüp, bu temelde ilişkiler kurulabiliyor.

Oligarşiye Devrimci Hareket Üzerinden Mesaj Verme

PKK pragmatizmi, sola yönelik bakış ve değerlendirmelerinde akla gelmeyecek yöntemler üretiyor. Oligarşiye karşı solla ilişkilerini kullanıyor.

Örneğin barış söylemi öne çıkıyor, PKK önderliği, "terörizmi" kınamaya başlıyor. Hem de Devrimci Hareketi esas alan bir değerlendirme aracılığıyla yapıyor bunu.

"Dev-Sol diyelim iyi eylem yapıyor, fakat politikaya hiç yansımıyor. Terörle politika arasındaki bağı kuramamışlardır. Bu konuda başarılı değiller." (Kürt Dosyası, s. 256)

"Sonuç: Türkiye solu kendini en işlevsiz, en güçsüz, en iğdiş edilmiş ve rejimin kusurlarını kapatmaktan öteye bir işlevi olmayan bir konumda tutuyor. Neden? Çünkü, yanlış bir değerlendirmeye sahipler... Dev-Sol ve di-

"PKK tüm sözlerine, büyük konuşmalarına rağmen devrimci hareketi tasfiye etmekten başka bir amaç taşımamaktadır. Birlik vb. çağrıları hep bu amacın meşrulaşmasına hizmet eden birer 'taktik'ten başka bir şey değildir. Elde edilmek istenen Türkiye devrimi falan da değildir. Sadece ve sadece tıkanan gelişmesine bir nefes aldırmak isteniyor. Ve bunun için de burjuvazi karşısında yeni bir pazarlık gücü elde edilmek isteniyor. Türkiye devrimi için mücadeleyi geliştirip güçlendiren yapıların tasfiyesi, geride kalan kişiliksiz, kimliksiz birkaç grupçuğun istenildiği gibi yönlendirilen konuma getirilmesiyle milliyetçi politikalarının burjuvazi karşısında gücü artacak, her şey ondan sorulacaktır..." **(Devrimci Sol Merkez Komitesi, Sahte Birlik Çağrılarını Değil Mücadeleyi Yükseltelim, 1992)**

ğerlerince geliştirilmek istenen devrimci terör eylemlerinin ise, başarıya gidemeyeceğini biliyorlar. Aslında bu da eylemsizliğin verdiği öfkenin dışa vurmasının bir başka biçimi. Mevcut şiddet eylemleri rejimi zayıflatan değil, biraz güçlendiren karakterdedir. Çünkü, özel savaşa karşı topyekün bir mücadelenin bir aracı olarak düşünülmediği için, özel savaşın aygıtını parçalamak şurda kalsın, zayıf konumda olduğu için, onu güçlendirmekten öteye bir rol oynamıyor..." (Abdullah Öcalan, Serxwebun, sayı 118, s. 11, Ekim 1991)

Öcalan'ın devrimci eylemleri terör olarak nitelemesi bir dil sürçmesi ya da bir kavramın yanlış kullanımı değildir. Bu sayısız yazı ve konuşmada tekrarlanıyor.

"(...) Türk solu bir hayli geri. Dev-Sol diyorsunuz. Çok çatapatlar, terörist mi diyelim artık. Çok ilkeller. Tipik terör kelimesinden biraz bu mu anlaşılmalı? Bizim durumumuz farklı. Bizim için şiddet, politikanın basit bir aracı." (Cumhuriyet, 7.12.1991 Semih İdiz'in Abdullah Öcalan'la röportajı)

Yukarıda kullanılan tanımlamalar daha öncekileri tamamlıyor. Devrimci Sol, "terörist" bir örgüt olarak tanımlanıyor. Biz bu söyleme yabancı değiliz. Ama oligarşiye karşı silahlı mücadele yürüten bir hareketin ağzından duymaya alışık değiliz. Bu söylem PKK'nin değil, oligarşinin söylemi olmalıdır. Ki, bu söylemle bizzat PKK'nin kendisi yıllarca yüzyüze kalmıştır. Devrimci Şiddeti amaç olarak gören varmış gibi "Bizim için şiddet politikanın basit bir aracı" diyerek, Devrimci Sol'un şiddeti böyle gördüğü spekülasyonunu yapıyor. Yani klasik terörizm edebiyatından alınma bir cümle. Öyleyse PKK oligarşinin nitelemelerini kullanarak ne yapmak istiyor? Amacın belli bir mesaj vermek olduğu açıktır. Aynı dönemde yapılan bir başka açıklama bu mesajı da kuşkuya yer bırakmayacak açıklıkta ortaya koyuyordu.

"Onları Türkiye nasıl ıslah edecek şaşıyorum. Biz belki anlaşırız da. Fakat çok çatapatlar yani. Bir tanesini hizaya getirmek çok zor. Terörist mi diyelim artık, çok ilkeller." (Sabah, 7.12.1991, aynı röportaj)

Oligarşiye verilen mesaj: "Biz anlaşılabiliriz ama Devrimci Sol'la anlaşamazsınız", onları "ıslah edemezsiniz". Oligarşi ile anlaşmayı kafasına koymuş birilerinin Devrimci Sol'la, DHKP-C'yle ortak zeminde yer alması elbette ki zordur.

PKK pragmatizmi "kullanma"nın da çok özgün bir biçimini üretiyor. Devrimci Hareketin böyle bir ilişkiye asla izin vermeyeceği biliniyor. Ama bu defa onu da oligarşiye karşı "gıyabında" kullanabiliyor:

Bir gazeteci soruyor PKK liderine;

"PKK'nin Dev-Sol'la yaptığı bir anlaşmadan söz ediliyor. Dev-Sol, PKK'nin bir şehir içi uzantısı mı?"

Öcalan cevap veriyor: *"Genelde ortaya çıkardığım ortam türü solu biraz nefes alır duruma getirmiştir. Ama Dev-Sol'a çok bilinçli görev verdiğimizi söylemek mübalağadır. Dev-Sol'un bizden güç aldığı doğrudur. Ama bizim gidin şu şu şunları öldürün demek gibi bir talimatımız yoktur. Bunu çok açıkça belirtiyorum. Biz bunları iyi kullanabilirdik. Türk solu bir hay-*

li geri." (Cumhuriyet, 7.12.1991, aynı röportaj)

"Dev-Sol'a çok bilinçli görev" vermiyorlar. Ama verebilirler; isterlerse de kullanabilirler! PKK devletle anlaşmaya hazır. O halde devlet bunu iyi değerlendirmeli. Devlet anlaşmazsa, PKK, bir taraftan kendisi "kapalıçarşı'ya girip tarama" eylemleriyle ortalığı kana bulayabilir, öte yandan Devrimci Sol'a da bilinçli görevler verebilir. Kullanabilir. Devrimci Hareketi devletle uzlaşma çabalarında bir yandan terörist ilan ederken, diğer yandan pazarlık kozunu artırmak için kullanabileceğini ima ediyor.

Devrimciler arası ilişkilerde kullanma kelimelerine ve mantığına yer yoktur. Bu mantık herkesi kullanmaya alışmış burjuvazinin mantığıdır. Devrimci-demokrat kamuoyunun bugüne kadar çok açık tanık olduğu gibi, DHKP-C'nin kimseyi kullanma mantığı yoktur, kendisinin kullanılmasına da hiçbir zaman izin vermez. Ama bu alıntı, PKK'nin sola bakış açısını çok açık ele veriyor.

PKK'nin Sol'la İlişkilerinde Bir Başka Çizgi: CİDDİYE ALMAMA, HESAP VERMEME

PKK birlik yaptığı siyasetlere karşı bile özel bir sorumluluk duymamıştır genellikle. Diyelim ki şu şu siyasetlerle bir cephe oluşturmuştur. Dolayısıyla doğru olan cephenin programı dahilindeki işlerde önce cephe içerisinde konuyu açmak gerekir. PKK öyle yapmaz. Cephe ortaklarını bırakıp önce başkalarıyla konuşur.

Türkiye solunun eleştirileri karşısında da son derece duyarsızdır PKK. Eleştirileri genellikle cevaplamaz. Açıklama istenir, bir açıklama yapmaz.

Devrimci Hareket hakkında burjuva basın-yayın organlarında çıkan onca şeyden sonra hiçbir açıklama gereği duymayan PKK, Devrimci Hareketin bu söylenenleri ve bu tarzı eleştirmesi karşısında Berxwedan'da 'Türk Devleti Ecel Teri Döküyor' başlıklı yazının içinde şunları söylüyor:

"(...) TC ve onun emrindeki uşak Türk basını çok şeyi çarpıtıyor. Devrimci sorumluluğun ve ilkeli olmanın bir gereği olarak öncülerimiz bunları temel almıyor; muhatap kabul etmeyecektir. (...) Dev-Sol hareketinden dostların bu gerçeği görmesi gerekir. Burjuva basının yazdığı ve dağıttığı her şeye cevap verme yaklaşımının bu dostlar tarafından bizden istenme-

Küçük burjuvazi hedefe ulaşmak için "her yol"u mübah görür. İlkeleri bir yana bırakarak dönemin güç dengelerine göre yerini belirler. Bu yüzden dostlarını ve düşmanlarını birbirine karıştırır. PKK de özellikle kendi dışındaki hareketlerle ve ülkelerle geliştirdiği ilişkilerde bu mantıkla hareket etmiştir. PKK'nin Sovyetler Birliği'ne yaklaşımı bu noktada onun ittifak politikaları açısından çarpıcı bir örnektir.

"Sovyetlerin denetim sahasında, 1980'lerde burası böyleydi, biz ne diye anti-sovyetçilik yapalım. Belki zararımıza olurdu. Diyeceksiniz ilkeden taviz mi verdiniz? Hayır vermedim. TKP'liler ne dediyse kendimizi savunmaya aldık. Bu da ilkelere bağlı kalma tavrıdır." (Kürt Dosyası, Rafet Ballı, sayfa 290)

Aynı PKK bugün, o zamanki SSCB'yi yerden yere vurmakta, sosyalizmin kazanımlarını bile reddeden değerlendirmeler yapmaktadır.

si, ciddi bir davranış olmasa gerek. Hele bunu esas alıp bildiriler dağıtmak gerçekleri kavrayamamanın ayrı bir göstergesi oluyor. Bizce bu tutum halklarımız arasındaki kardeşliğin güçlenmesine hizmet etmemektedir. (...)" (Berxwedan, 31 Aralık 1991,s.4)

PKK, "burjuva basının yazdığı her şeye cevap veremeyiz" diyor. Ancak devlete karşı silahlı mücadele yürüten, PKK'nin da dost dediği bir devrimci hareket, yine PKK liderinin ağzından, devletin kullandığı dille "terörist" ilan ediliyor. Ortada bir oyun olduğu kesin. Eğer bu oyunu oligarşi oynuyorsa, amacı, burjuva basın-yayın organlarını kullanarak, kendisine karşı savaşan iki gücü birbirine düşürmek değil midir? Böyle bir oyunu ise ciddiye almamak, bunun üzerine gitmemek, halkların kardeşliğini, devrimci örgütlerin birliğini ve dayanışmasını isteyen bir hareketin ciddiyeti ve sorumluluğuyla bağdaşıyor mu? Ama PKK genellikle dışındaki sola karşı bu sorumluluğu göstermez. Evet, söz bize aittir, veya basın çarpıtmıştır deme gereği duymaz.

Kendi Gücünü Abartma, Benmerkezcilik

Küçük-burjuvazinin kendi gücünü abartma ve bermerkezcilik özelliğini PKK'de fazlasıyla görmek mümkündür. Bunun tam tersi olan, halka ve kendi gücüne güvensizlik, düşman gücünü abartma da bu yapıların en az birincisi kadar öne çıkan özellikleridir. Bu ikili yan, sağa-sola savrulmalarının, zikzaklar çizmelerinin de nedeni olmaktadır.

Daha önce değindiğimiz Maraş katliamı tahlili bu tarzın tipik örneğidir. Aralık 1978, PKK'nin kuruluş tarihidir. Böyle olmasına rağmen, aynı tarihteki, 24 Aralık'taki **Maraş** katliamının kendilerine yönelik bir provokasyon olduğu söylenebilmektedir: **"kesinlikle bizim yolaçtığımız uyanışa faşizmin verdiği bir cevaptır."**

Aynı şey 12 Eylül askeri faşist cuntasının ilanı için de; Hükümet(ler)in işçi ücretlerine ve memur maaşlarına "küçümsenmeyecek"(!) zamlar yapması için de geçerlidir.

Görüldüğü gibi Türkiye'de yaşananlar, sınıf mücadelesinin boyutları yoktur PKK değerlendirmelerinde. Her şey ama her şey PKK'nin etrafında dönmektedir. Sıkıyönetimin ilan edilişini kendi varlığına, "mücadele"sine mal edebilmektedir. Ecevit hükümetinin düşüş nedeni de yine "PKK'nin gelişimini engelleyememesi" olarak ilan edilmiştir. PKK'ye göre 1982 Lübnan işgali de PKK hedeflidir; PKK'nin "silinip süpürülmesi"ni amaçlamaktadır.

Keza oligarşinin siyasi tutsakları teslim alma saldırılarından 1 Ağustos Genelgesi ve Eskişehir Tabutlukları'nın gündeme getirilmesi de PKK'ca kendilerinin hedef alındığı şeklinde açıklanmıştır. Bunlardan Eskişehir tabutluklarına ilişkin olanı ilginçtir. PKK'ye göre 1991'deki şartlı salıverme ile TC PKK'ye provokasyon tertiplemektedir, ama PKK bunun farkında olduğu için Zindan Konferansı ile bu boşa çıkarılır: 1 Kasım 1991'de Mehmet Şener provokasyonu etkisizleştiriliyor; TC, bir gün içinde, yani 2 Kasım'da yeni bir provokasyonu Eskişehir tabutluklarını devreye sokar. Ancak Eskişehir ölüm hücrelerinin açılışı "PKK'ye karşı yeni bir provokasyondur" denilmesine karşın, Eskişehir tabutlukları saldırısı PKK'li tutsaklarca birkaç günlük açlık grevi yapılarak geçiştirilmiş;

ciddi bir direniş sergilenememiş, zaferden sonra direnişin sahiplenilmesi unutulmamıştır.

Veya işte bir başka örnek:

"Kongreye cevap olarak sömürgeciliğin attığı somut adımlar vardır. Bunlardan biri İstanbul Gazi mahallesinde Alevi insanlarımıza karşı gerçekleştirilen katliamdır. 5. Kongre'nin Türkiye metropollerine ve Türkiye devrimine ilişkin kararları ve pratikte bu yönlü atılan adımlar, mevcut rejimi böyle bir katliama itti..." (Özgür Halk, Ocak 1996, sayı 62)

PKK benmerkezciliğinin solla ilişkilere yansıyışı, kendi dışında hiçbir gelişme istemeyişinde ifadesini bulmuştur. Tüm sol kendi mücadelesini onun politikalarına göre ayarlamalıdır. İstediği budur. Solu kendine tabi kılmaya çalıştığı birlik anlayışı da bunun sonucudur. Dışındaki siyasal yapıların bağımsız siyasal kimlikleri olduğu gerçeğini görmezden gelmiştir. Buradan da kendi dışındaki her gelişmeye **"TC'nin işi"** diye bakacak bir noktaya savrulmuştur. Sabancı'nın cezalandırılması karşısındaki değerlendirme ve hezeyan bunun sonucudur. Her şeyi kendi etrafında döndüren benmerkezciliğin ürettiği sübjektivizm, olayları sağlıklı çözümleme, doğru sonuçlara ulaşma gücünden de yoksundur. Bu başarılamayınca, yerine komploculuk teorileri ortaya çıkmaktadır.

PKK'ye göre herkes ama herkes, devletin tüm kurum ve kuruluşları, emperyalizm ne yapıyorsa onun için yapıyordur, hep ona karşıdır, uğraştıkları tek konu kendileridir. O nedenle komplolar, örgüte ajan sokmalar, provokasyon tertipleri birbirini izlemektedir. TC'nin aldığı tüm kararlar, politikada taktik değişikliklerin tek nedeni PKK'dır. Kısaca, herkes PKK'yı "boğmaya", "tasfiye etmeye" uğraştığı için komplolar, ajan-provokatör faaliyetleri ve provokasyonların ardı arkası kesilmiyor. PKK tarihi, bir yanıyla bunların tarihi durumuna getiriliyor.

Ajan-provokatör, Ev Sahibi-Misafir Anlayışı ve Sol İçi Çatışmalardaki PKK Rolü

PKK Hareketi, 12 Eylül öncesinde kendisinin içinde yer aldığı "sol içi çatışmalar"daki olumsuz tavrını da aynı mantığa dayandırmış, bu mantık çatışmayı körükleyen bir zemini ortaya çıkartmıştır. Örneğin, Tekoşin, "TC'nin ajan-provokatör örgütü" ilan edilerek adeta imha edilmiş. HK, DHB vb. yapılar, pek çok Kürt örgütü ise "TC'nin uşakları" denilerek ölümlere varan çatışmalar yaşanmıştır. Yüzlerce insan ölmüştür bu çatışmalarda. Dışındaki siyasal yapılanmaların bağımsız siyasal kimliklerinin olduğu ve buna uygun politikalarını hayata geçirme hakkı olduğu gerçeğinin üzerinden atlanmış, izlenen politikaların PKK politikalarıyla denk düşmemesi, şu veya bu oranda karşısında olması, PKK'nin tavır almasına yetmiştir. Her şeyin altında komplo arayan mantıkla pek çok hareket "uşak", "ajan-provokatör" olarak değerlendirilerek TC'nin PKK'ye yönelik ''komplosu"nun bir parçası olarak ele alınmış, ona uygun tavır takınılmıştır. PKK, bu yaklaşımıyla herkesin kendi bağımsız politikalarından vazgeçerek politikalarına angaje olmasını istemiş, bunu dayatmıştır.

PKK'nin 1978'de söyledikleri Kürdistan'daki diğer devrimci-demokrat güçlere yaklaşımındaki çarpıklığı açıkça göstermektedir:

"Yurtseverlik bayrağı altında toplananlar demokratik güçlerden sayılır. Bu güçler arasında da demokratik kurallar uygulanır. Bu bayrak dışında başka bayrak altında toplananlar için -eğer aldanmamışlarsa- yaşama hakkı bile yoktur." (Kürdistan Devriminin Yolu)

PKK'nin "yurtseverlik bayrağı" olarak ifade ettiği ise kendisidir. Bu yaklaşım Kürdistan'daki tüm sol içi çatışmaların PKK merkezli olarak çıkmasının da nedeni olmuştur. O dönemde Kürdistan'da yer alıp da PKK'nin çatışmadığı neredeyse hiçbir devrimci ve yurtsever örgüt olmaması çarpıcıdır.

Bu yaşananların temel nedeni kendine ve halka güvensiz bir siyasi yapı olan PKK'nin diğer devrimci ve yurtsever güçleri zora dayanarak tasfiyeye girişmesidir.

Örgütümüz ise bu dönemdeki çatışmalar ve PKK'nin yaklaşımına ilişkin mevcut tabloyu şöyle ifade ediyordu:

"Kürdistan'daki sol içi çatışmalar oligarşiye karşı mücadeleden daha şiddetli bir düzeye ve düşmanlığa ulaşabilmiştir. KUK-PKK, PKK-UDG, PKK-HK arasındaki çatışmalarda onlarca devrimci hayatını kaybetmiştir, dağlarda uzun menzilli otomatik tüfeklerle çatışılmıştır. PKK (yani Apocular) çatışmalara başlarken 'şiddet yoluyla hakimiyet' kuracağını heves etmekteydi, ideolojik mücadeleye itibar etmiyordu." (Devrimci Sol dergisi, Temmuz 1980, sayı 3, sayfa 6)

PKK'nin 84'ten sonraki gelişimi içinde böyle yoğun bir sol içi çatışma olmamıştır, ama bu PKK'nin bu hatalı çizgiyi terk ettiğinin bir göstergesi değildir. Çünkü her şeyden önce, bu sürecin, bu çatışmaların bir özeleştirisi yapılmamıştır. Benzer koşullar ortaya çıktığında aynı şeylerin yaşanmayacağının garantisi yoktur bu anlamda.

Mantığı özünde değişmediği, örneğin 1993'te Dersim'de dört TDKP'linin öldürülmesinde görülmüştür. Bu olay vesilesiyle çok daha açık ifade edilmiştir ki, PKK Türkiye Kürdistanı'nda kendisini ev sahibi görmekte, orada devrimci faaliyet yürütecek tüm güçlerin kendinden "onay" almasını istemektedir. Tabii aynı mantık bu defa PKK'yı Türkiye'de misafir haline getirir, PKK'yı "Türk Solu"ndan onay almak durumunda bırakır. Örneğin PKK, "Türkiyelileşme" kararı alırken, ev sahiplerine sormuş mudur acaba?.. PKK'nin bu mantığı gerçekte Türkiye soluna ve bu solla ittifaka bakışının ne derece yüzeysel olduğunu, bu mantığın sol içi çatışmanın zeminini de her zaman diri tuttuğunu ortaya koyuyor. Türkiye soluna evsahibi-misafir ilişkisi içinde bakan bir anlayış, gerçekten karşılıklı yükümlülüklerin üstlenildiği, ortak sorumluluk duyan birlikleri elbetteki kolay kolay gerçekleştiremez.

PKK'nin 1995'teki 5. Kongre'sinde rahatlıkla şu değerlendirme yapılabilmiştir: *"Türkiye içindeki sınıf mücadelesinde de durum bundan farklı değildir. Objektif ajanlığı zaten aşamayan sol şimdi önemli düzeyde sübjektif ajanlığa da dönüştürülmüştür."*

PKK, herkesin kendi politikalarına angaje olmasını istemekte, siyasal yapıların kendi bağımsız politikalarından vazgeçerek "barış", "uzlaşma" politikalarının bir parçası olmasını beklemekte, bunu kabul etmeyenlere de "özel savaş"ın bir uzantısı gözüyle bakmaktadır. Bu bakış açısı, her türlü birliği daha

baştan yaşamamaya mahkum etmektedir.

Ortadoğu Politikacılığı; HER ŞEYİ BELİRLEYEN PRAGMATİZM

PKK'nin Barzani ve Talabani ile olan ilişkileri, PKK pragmatizminin tipik örneğidir. PKK çıkarları gereği Barzani ve Talabani'yi kimi dönem "işbirlikçi", "ihanetçi", "ajan", kimi dönem de "yurtsever" olarak nitelemiştir. Düşmanlıkların nerede başlayıp dostlukların nerede bittiği belirsizdir. Bu bakış açısı PKK önderi Abdullah Öcalan'a "Barzani ile masaya oturur musun" sorusuna şu cevabı verdirtmiştir:

"Otururuz gayet tabi. Bunlar benim için o kadar önemli değil, şeytanla da otururuz."(Kürt Dosyası, Rafet Ballı, s. 225)

PKK önderliğinin ittifaklara ne kadar değer verdiğini göstermesi bakımından IKDP ile yapılan yazılı-çizili, resmi bir ittifakı **"O ciddi bir şey değildi. KDP ittifaktan anlamaz"** demesi ve böylesi ittifakların "tasfiye için" yapıldığını açıkça ifade etmesi "birlik" yaklaşımının altında yatan pragmatizmi göstermektedir.

PKK yayın organlarında Barzani ve Talabani'nin işbirlikçiliğini, ihanetini anlatan yazılar saymakla bitmez. Gün gelir Cahş'tır onlar. "Hamidiye Alayları komutanı"dırlar. Ama aynı Talabani bir bakmışsınız, Öcalan'ın sağ tarafında oturmuş, birlikte açıklama yapmaktalar.

Bu anlayıştaki PKK önderi devrimcileri ve yurtseverleri ihbar etmekle ünlenen karşı-devrimci Doğu Perinçek'le de bir araya gelmekte mahsur görmemiştir. Üstelik buna olmadık değerler biçilmiştir:

"Doğu ta oradan kalkıp buraya gelmiş, biz bir iki gün misafir etmişiz çok mu? Ne mutlu Doğu'ya ki 1989 ve '91'de ta oralardan kalkıp buraya geldi. Cesaretle geldi... Doğu bunu yapıyor da bizim o çok eleştiren utanmazlar niye bir gün selam yollamıyor..." (Kürt Dosyası, Rafet Ballı, s. 308)

Pragmatizm ve ilkesizlik PKK'yı öyle bir hale getirmiştir ki, günübirlik çıkarları için her şeyi ve herkesi kullanabilmektedir.

Tüm ilişkilerin günübirlik olarak güç dengelerine göre faydacılık temelinde geliştiği bu ilişkiler Ortadoğu politikacılığının temel karakteristiğidir. Ortadoğu politikacılığı; ilkelere göre değil günübirlik çıkarlar için hareket eden, bugün dost olduğuna yarın düşman olan, el yordamıyla önünü açmaya çalışan politik davranışları ifade eder. Bu çizgi PKK tarafından adeta teorileştirilmiştir:

"Uluslararası alanı derinden ilgilendiren diplomatik ve politik hesaplar her geçen gün ağılık kazanacak, değişiklikler olacaktır. Biri diğerinin yanında yer alırken, bir bakarsın ertesi gün daha farklı bir konuma geçmiştir. Bugünün düşmanı yarının dostudur, yarının dostu düşman olabilir. Böylesine hızlı değişiklikleri görmek ve buna hazır olmak politikanın gereğidir. Ortadoğu'da politikanın dili çelişkili değişik yaklaşımları esas almayı zorunlu kılar. 'Sonuna kadar dost' veya 'sonuna kadar düşman' yaklaşımı fazla geçerli değildir." (Özgür Halk, 1996, Ali Fırat, sayı 72, s.6)

PKK'nin Tahammülsüzlüğü ve Tahammülsüzlüğün Kökeni

PKK'nin dün Devrimci Sol'a, bugünse DHKP-C'ye yönelik değerlendirmelerinde ilk göze çarpan bir tahammülsüzlüktür. Bu tahammülsüzlüğün birinci yanı, PKK politikalarına angaje olmayı reddediştir. İkinci yanı Parti-Cephe ideolojisi karşısında duyulan güvensizliktir. PKK'nin bugün geldiği noktada telaffuz ettiği Türkiyelileşmekten birlikteliklere kadar her şey zaten Parti-Cephe ideolojisinin dünden bu yana söyleyegeldikleridir. Öte yandan PKK genel olarak da solun gelişimini, bir alternatif hale gelmesini fazla istemez. Birliklerde bile sürdürdüğü tutum bunun kanıtıdır.

Devrimci Sol'un, DHKP-C'nin mücadeleyi geliştirmesi yalnızca oligarşinin rahatsızlık duyması gereken bir konudur. Ülkemizde silahlı temelde bir halk hareketinin gelişmesi ve yaygınlaşması bir yanıyla da ulusal kurtuluş hareketine verilebilecek en büyük destektir. Çünkü bu aynı zamanda, düşmana vurulacak darbenin ve mücadelenin tüm yurt sathında geliştirilmesidir. Hal buyken, her fırsatta "gelişemiyor", "öncülük yapamıyor" ve hatta "devletin işini kolaylaştırıyor" diye nitelenen, hareket edilen, yok sayılan sol'un gelişmesi neden istenmez?

Çünkü açık ki, böyle bir gelişme PKK'nin devlete karşı kendini dayatma gücünü -tek başına olduğu koşullardakine göre- düşürecek, reformist-uzlaşmacı politikaların önü bir ölçüde tıkanacaktır.

Bu temelde birlik sorunu açısından da diyebiliriz ki, siyasal kimliğinden taviz veren bir takım grupların, PKK'nin gücündün yararlanarak bir yerlere ulaşmak gibi pragmatik yaklaşımlardan cesaret alan PKK'nin solu yok sayıp, küçümseyip, **"Kendini inkar et bana gel"** mantığı içerisinde gerçekleştirdiği ve gerçekleştireceği hiçbir ittifakın geliştirici olmayacağı açıktır. Bu mantığın sahibi PKK'nin sola kol-kanat gerdiği gibi bir imaj vermeye çalışması ise yalnızca bu mantığı perdelemeye hizmet eder.

Şu temel gerçeği kimse unutmamalıdır: Siyasal birlikler, birlik yapanların gücü ne olursa olsun, bağımsız kimliklerini ve programlarını koruma, sürdürme ilkesi çerçevesinde gerçekleştirilir. PKK'nin etrafında gerçekleşen birliklerde ise böylesi bir yaklaşım yoktur. Eğer karşısındaki bu yaklaşımdaysa, PKK o protokolü iki günde bir kenara koyar. Bu tür birliklerin ömrünün uzun olmayacağı veya sadece kağıt üzerinde kalacağını görmek için solun yirmi yıllık pratiğinden ders çıkarmak yeterlidir.

PKK'nin bütün birlikçilik görüntüsünün altında "PKK önderliğinde birliğe evet" diyecek olanların kendine tabi kılınması vardır; bu birlik görünmez koşullar içerir: Bu birlikte yer alanların Kürdistan mücadelesinde hiçbir iddiası olmayacaktır. PKK, bu hareketlerden Kürdistan'daki gelişmeler karşısında Türkiye'yi harekete geçirecek birer **"Protesto hareketi"** olmalarını beklemektedir. Kendisi Kürdistan'da gerilla savaşı verdiğine göre, "Türk Solu" da metropolde Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini desteklemeyi esas almalıdır. Yukarıdaki alıntılarda da görüleceği gibi, Kürdistan'da silahlı mücadeleyi esas alan PKK, rahatlıkla Türkiye'de silahlı mücadeleyi **"terörizm", "çatapat"** olarak görmektedir. Türkiye'de silahlı mücadele veren bir örgütün varlığından sevinç duyması gereken PKK'nin bu değerlendirmeleri yapması, bir yanıyla oligarşiye belli me-

sajları vermeye amaçlarken, bir yanıyla da bağımsız politik kimliği ve programı olan bir sol istemediğinin bir tezahürü olarak görülmeli.

Bu mantık, niyet ne olursa olsun devrimci mücadelenin kendi dışında gelişmesini istememeyi içinde taşır. Türkiye Solu'nun birtakım eksik ve zaaflarını, siyasi kişiliğini tam bulamamış birtakım yapıları peşine takmak için kullanan, bunu da solu aşağılayarak yapmaya çalışan PKK, bağımsız politik hat izleyen ve halkların kardeşliği ve birlikte mücadelesi şiarına yönelimi kendi mücadelesinin önünde engel olarak görüyor olmalı ki, bunları faşizmin, özel savaşın ekmeğine yağ süren gelişmeler olarak değerlendirebilmektedir.

Devrimci Sol PKK'nin bu mantığını şu şekilde değerlendirmiştir:

"PKK'nin tüm girişimlerinde olduğu gibi birlik-cephe girişimlerinde de odak nokta kendisidir. Birlik değil, ortak mücadele değil, kendi deyimleriyle kullanacakları güçler, kişiliksiz, kimliksiz grup veya grupçuklar arar. Dolayısıyla mücadele eden bir güç olmasına rağmen hiçbir zaman mücadeleyi daha da güçlendirecek birliklere, ittifaklara yanaşmaz, bu konuda herhangi bir başarı sağlayamaz. Sağlayamamıştır." (Devrimci Sol Merkez Komitesi, Sahte Birlik Çağrılarını Değil Mücadeleyi Yükseltelim)

Demek ki, değişmesi gereken bir birlik anlayışı ve kültürüyle karşı karşıyayız.

PKK, Türkiye halklarının mücadelesi açısından özellikle bir noktaya kadar önemli gelişmeler sağlayan, olumluluklar yaratan bir ulusal harekettir. Onun mücadelesinden, gerilla savaşından artılarıyla, eksileriyle çıkarılacak dersler vardı. Ancak belirtilmelidir ki, gerilla savaşının yarattığı olumluluklara düşen en büyük gölge, belki de PKK'nin solla ilişkiler ve ittifaklar konusundaki pratiğidir.

Bu gölgenin kalkması, Türkiye halkları açısından bir ilerleme olacaktır. Devrimci birliklerin, ittifakların önünü açacaktır. Eleştirileri görmezden gelmek, eleştirilere tepki duymak, bu gölgeyi ortadan kaldırmaz.

Bu dizi boyunca izlenebileceği gibi, ortada açık bir pragmatizm vardır. Dün söylediğini bugün reddeden tutarsızlıklar vardır. Bunlar tartışılmalıdır.

İnanıyoruz ki, halklarımız, Türk, Kürt, Arap, Gürcü, Çerkes, Laz, Boşnak, tüm Anadolu halkları, yanlışları eleyerek, düzelterek, halkların devrimci birliğini sağlayacak, Anadolu'da Devrimci Halk İktidarı'nı kuracaktır. Bu tarihsel başarıda pay sahibi olmak isteyen herkes, hatalarına acımasız, halklara karşı sonsuz bir sorumluluk içinde olmak zorundadır.

Tarih, herkesi bu noktada değerlendirip yargılayacaktır.

KİM NİYE ELEŞTİRİR? KİM NİYE ALKIŞLAR?

Halk İçin Kurtuluş
4 Temmuz 1998
Sayı: 88

"Yolun neresindeyiz?" ve "Nereye gidiyoruz?"... Bu iki soru, devrimci bir hareketin zaman zaman kendini gözden geçirip mutlaka cevaplarını vermesi gereken iki önemli sorudur.

Bu soruların sorulmadığı, dolayısıyla cevaplarının verilmediği yerde, ya kendiliğindencilik ya da nerede olduğunun, nereye gittiğinin açıklıkla görülmesini istememe vardır. Bu sorular ve cevapları, özellikle hareketin şu veya bu nedenle önemli politik tespitler yaptığı, mevcut politikalarında değişikliklere gittiği, örgütsel anlamda yeni ve farklı adımların söz konusu olduğu her süreçte mutlaka daha özel bir gereklilik taşır.

Geçtiğimiz sayılarda yayınlanan yazı dizimizde ortaya koymaya çalıştığımız **"PKK Nereden Nereye?"** sorusu ve cevabı, işte bu çerçevede önemlidir. PKK'nin nereden nereye geldiği, gittiği, bizi ideolojik mücadele açısından, halklarımızın ortak çıkarları açısından ilgilendiren bir sorudur.

Hatip Dicle ve M. Can Yüce, geçen hafta yayınlanan yazılarında bu yazı dizimize ilişkin bazı şeyler söylediler. Hatip Dicle, doğrudan herhangi bir belirtme yapmadan "kırıcı ve yıkıcı bir üslup" sergilendiğini belirtiyor. Can Yüce ise zor ve hassas bir süreçten geçildiğini, eleştiri ve tartışmalarda bunu gözetmek gerektiğini, Kurtuluş'un buna uygun davranmadığını belirtiyor.

Ancak her ikisinde de bir nokta atlanıyor: **Eleştiriyi niye ve hangi hedefle yaptığımız.** Bu atlanarak ne üslup, ne de zamanlama tartışılabilir.

Eleştiri, bilinir ki, devrimciler açısından önemli ve etkili bir silahtır. İdeolojik mücadelenin de en belli başlı aracıdır.

Eleştirinin işlevini tam olarak yerine getirebilmesi ise, bir, doğru bir biçimde ortaya konulmuş olmasına, ikinci olarak da doğru bir biçimde algılanmasına bağlıdır.

Evet, biz PKK'nin mevcut politika ve yöntemlerini beğenmiyor, doğru bulmuyor ve eleştiriyoruz. İçerdiği tüm yanlışlıklara, bugünü ortaya çıkaran yanlış tespitlere rağmen, dünkü, '84'ten itibaren geliştirdiği mücadelesini halklarımızın çıkarına daha uygun buluyoruz. Beğenip beğenmeme ölçümüz de bu. Çok kabaca bir ayrımla söylersek, PKK'nin '84- '90 pratiğinden devrimci bir çizginin çıkma olasılığı, bugünkü politikalarının içinden devrimci bir çizgi çıkma olasılığına göre daha güçlüydü. Hareket kendini değiştirip dönüştürebilirdi. Ancak barış, uzlaşma politikalarında ısrar edildikçe, böyle bir dönüşümün koşulları da ortadan kalkmaktadır.

Tabii PKK'deki bu değişiklikler, barış, ateşkes politikaları kimilerinin de ho-

şuna gidiyor. PKK lideri, barış, diyalog dedikçe onlar alkışlıyor, devam et devam et diyorlar. Bu kimilerinin kimler olduğu da sır değil.

Öncelikle işte bu nokta bilinmeli; biz devrimci bir konumdan eleştiriyoruz, PKK'nin da emperyalizme, oligarşiye karşı net bir tavır içinde olmasını istiyor, bunu öneriyor, bunun mümkün olabilmesi için terk edilmesi gereken yanlışları gösteriyoruz.

İşte size yakın zamanlarda yayınlanmış bir başka "eleştiri" ve değerlendirme örneği; bu değerlendirmede "Nereden nereye?" sorusu sorulmuş ve "sonuç"lar çıkarılmış:

"Aradan geçen yıllar stratejimizi sınavdan geçirdi. Kürdistan koşullarında, özellikle Kuzey Kürdistan koşullarında silahlı eylemin çözüm olmadığı, bunun yarardan çok zarar verdiği, karşı tarafa yaradığı görüldü... Kürt halkı büyük zararlara uğradı..." **(Deng, Haziran '98, sayı: 47)**

Değerlendirmenin sahibi PSK Genel Sekreteri Kemal Burkay. 5. Kongrelerinin açış konuşmasında yapmış.

Yıkıcı eleştiri, zamansız eleştiri bu olsa gerek.

Niye?

Kürt halkının uğradığı büyük zararlardan, Kuzey Kürdistan'da silahlı mücadele yürütenleri, yani başta PKK'yı sorumlu tutuyor.

Biz halkımızın silahlı mücadele temelindeki kurtuluş savaşının gelişmesini istiyoruz. O silahlardan vazgeçmeyi.

Bu yüzdendir ki, PKK barış dedikçe, uzlaşma, ateşkes dedikçe, PSK'nın övgüsünü alır. Bunu eleştirmezler.

Devam edelim:

"Her iki toplum bakımından da son 15-20 yılın özelliği, sorunları şiddet ve savaş yoluyla çözmeye çalışan eğilim ve güçlerin ön plana geçmesidir. Bu güçler şanslarını denediler ve her iki kesimde de bir sonuca ulaşamadılar. Bundan böyle de ulaşmaları mümkün değil..."

Silahlı mücadele şansını denedi, sonuca ulaşamadı, artık sıra "barış" politikalarında diyor. PKK'nin barış demesiyle kendini "haklı çıkmış" görüyor.

Biz nasıl görüyoruz?

Bizim 12 Eylül sonrası devrimci, yurtsever hareketlerin durumuna ilişkin ortaya koyduğumuz bir tespit vardır: Türkiye solu, yenildiği için ricat kararları almadı; ricat kararları aldığı için yenildi.

Bugün de durum benzerdir; PKK, silahlı mücadelede ısrar ettikçe, bu noktada önüne çıkan engelleri devrimci bir tarzda aşmaya yöneldikçe güçlenecek, halkların çözümünün gerçekleşme şansı artacak; silahlı mücadeleden uzaklaştıkça, zayıflayacak, çözüm şansı azalacaktır.

Eleştirdiğimiz terslik buradadır; PKK çözüm şansını artırmak için gerilla mücadelesini geri çekip "uzlaşma", "diyalog" politikalarını öne çıkarıyor. Gerçekte bunu yaptıkça halkların devrimci çözümünden uzaklaşıyor.

Devam edelim:

"Rejim bizim (yani PSK reformizminin -bn-) önümüze bentler, duvarlar gererken, Kürt ulusal hareketinin doğal, sağlıklı gelişme kanallarını tıkarken, provokasyonlar ve yanıltmalarla kitlelerin yönünü başka yana

çevirdi. Kürt hareketini terörize etti... "

Silahlı mücadeleyi "provokasyona gelme" olarak, "terörizm" olarak adlandıran bir "eleştiri"yle karşı karşıyayız.

Eleştirinin "zamanlaması" da kendilerine göre son derece uygun!

"Bu savaşın kazanımı yoktur ve olmayacaktır. Bizim başta ... söylediğimiz bu gerçeğin anlaşılması için ne yazık ki 15-20 yılın geçmesi ve bunca ağır bir bedelin ödenmesi gerekti... Ama bu yöndeki süreç başlamıştır ve savaş dışı yöntemlerin, diyalogun, barışçı ve siyasal araçların yeniden ağırlık kazanması kaçınılmazdır..."

Evet, reformizmin eleştirisi pek "kırıcı" da gözükmüyor. Daha doğrusu, zaten PKK'nin bugününe bir eleştiri yok. O yalnızca dünü, silahlı mücadelenin temel olduğu ve bunda ısrar edildiği zamanı eleştirip, bugünkü "savaş dışı yöntemlere", "diyaloga" alkış tutuyor, destekliyor. Eleştirmiyor.

Peki biz?

Biz eleştiriyoruz.

Emperyalizmle, oligarşiyle diyalog, barış, uzlaşma denildiğinde bizim tüylerimiz diken diken oluyor çünkü... Çünkü, bunlarda halklarımıza karşı bir tuzak görüyoruz. Bunlarda halklarımızın zulüm ve sömürü altındaki yaşamının devamını görüyoruz. Ve kıyasıya eleştiriyoruz.

Eleştirmeye devam edeceğiz.

Evet, süreç zor ve hassastır. Ama hangi sürecimiz zor değil ki? Ne zaman eleştireceğiz o halde? Süreçlerin bu zorluğunun dışında bir hareket için daha özel durumlar olur, bunlar gözetilir. Gözetiyoruz. Ama sürecin zorluğu dediniz mi, bu eleştiriyi yadsımaya götürür.

Türkiye halklarının devrimci, yurtsever hiçbir gücünün zayıflamasını, hele ki oligarşi karşısında siyasi açıdan geri adımlar atmasını istemeyiz. Atarsa eleştiririz, çünkü bilir ve inanırız ki, halklarımızın kurtuluşu, emperyalizme ve oligarşiye karşı amansız bir silahlı savaşı geliştirmekten, uzlaşmamaktan ve halklarımızın birliğini sağlamaktan geçer.

EMPERYALİZMİN HESAPLARI

Halk İçin Kurtuluş
11 Temmuz 1998
Sayı: 89

25 Haziranda Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi'nde Kürt sorununa ilişkin bir rapor kabul edildi. **"Güneydoğu Anadolu'da ve Kuzey Irak'ta yerlerinden edilmiş kimselerin ve göçmenlerin insani durumu"** isimli rapor, TBMM parlamenterlerinin karşı çabalarına rağmen kabul edilirken, ilk haline göre de oldukça değişikliğe uğradı.

Rapordaki değişiklikler emperyalizmin Kürt sorununu nasıl ele aldığını, bu sorunu gündemine alırken hesaplarının neler olduğunu gerçekte görmek isteyen herkese gösterecek nitelikteydi.Kürt ulusalcı çevreler, emperyalizmden büyük beklentiler içinde oldukları için ve yine emperyalizmin bu konudaki her sözüne, tavrına büyük önemler, değerler yüklediği için, ilk günlerde adeta ne diyeceklerini bilemez durumdaydılar. Ama ağır basan görüş, raporu Türkiye oligarşisine karşı elde edilmiş bir zafer olarak görme eğilimiydi.

Raporu hazırlayan İsviçreli parlamenter Ruth Gaby Mangold raporda Türkiye oligarşisinin karşı çıktığı birçok ifade ve taleplere yer vermişti gerçekten. Bunların içinde *"Kürt halkına kültürel ve siyasal hakların tanınması; OHAL'in kaldırılması; TSK'nın verdiği zararların karşılığında tazminat ödenmesi; Kürt sorununu inceleyecek uluslararası bir konferansın düzenlenmesi ve T.C.'nin Lozan anlaşmasını reddetmesi, yeni bir anlaşma ve şartın imzalanması"* gibi maddeler vardı. Esasında maddelere bakıldığında görülür ki, çoğunluk "insan hakları" düzeyindeki taleplerdir. Ama daha önemlisi, sonuç olarak kabul edilen raporun muhtevasıdır. "Uluslararası Konferans" önerisi reddedilmiştir sonuçta. İsveçli parlamenter PKK'nin muhatap kabul edilmesini önerirken bu reddedilmiştir. Dahası, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi, gerçekte "terörizm" ve PKK de terörist bir örgüt olarak görülmüştür.

Esasında bundan sonra o raporda ne yazarsa yazsın, onun devrimci, demokratik bir muhtevasının olması düşünülemez. Ama kimi Kürt ulusalcı çevreler bunu bile görmezden gelmeyi tercih etmişlerdir.

Sürgünde Kürt Parlamentosu (PKDW) gibi meşruluğu emperyalizmin kapılarında arayan ulusalcılar, emperyalizmin raporundaki bu özü görmek yerine, insan hakları çerçevesinde önerilen taleplerin üzerine atladılar. Raporu hazırlayan Mangold'un bile, o kadar çok değişiklik karşısında tepkiyle karşılayıp reddettiği rapor için "genel olarak iyi" değerlendirmesini yaptılar. PKK'yı bir "terörist" örgüt olarak gören ve "kınayan" karara "genel olarak iyi" diyen PKDW'nin bu tavrı, bir yanlış değerlendirme, raporu yeterince incelememe vs. sonucu değildir. "Genel

olarak iyi" şeklindeki değerlendirme, bir sonuçtur. Özünde kendi özgücüne değil, başka güçlere bel bağlama vardır. "Barış"a endekslenmiş bir mücadele anlayışı vardır. Emperyalizmden icazet arayan bir politika vardır. Emperyalistlerin elbette kendilerine göre Kürt sorununda bir "çözüm"leri vardır. Yıllardır oligarşinin halka karşı saldırılarını politik olarak destekleyen, askeri olarak finanse eden, malzemesini sağlayan emperyalizmle, Kürt sorununun çözülmesini isteyen emperyalizm AYNI emperyalizmdir. Emperyalizm Türkiye'ye silah satarken de, Türkiye'deki cuntaları desteklerken de, "şu Kürt sorununu artık çözün" derken de aynı şeyi, kendi çıkarlarını esas almaktadırlar. Buna hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

Buradan Avrupalı emperyalistlerin Kürt sorununa "ilgisi"nin, istedikleri "çözümün" muhtevasını da çıkarmak mümkündür: Emperyalistlerin dayattığı çözüm ile yine emperyalist patentli baskı ve teröre dayalı saldırıların öz olarak hiçbir farkı yoktur. Her ikisinde de asıl olarak halkın silahlı mücadelesini bitirmek, bağımsızlık, kurtuluş umutlarını yok etmek asıl hedeftir. Emperyalizm Ortadoğu politikaları çerçevesinde Kıbrıs vb. sorunlarla birlikte Kürt halkının savaşını da yok etmeyi hedefleyerek istikrarlı bir Türkiye yaratmayı istiyor. Böylelikle emperyalist tekellerin Kürdistan'ı hem kaynak, hem de pazar olarak daha rahat ve daha fazla sömürebilmeleri de sağlanmış olacaktır. Avrupa Konseyi'nin kabul ettiği rapor ve buradaki tanımlamalar, emperyalistler üzerine kurulan hayallerin de sonudur. Emperyalistlerin Türkiye oligarşisi üzerindeki baskılarına ilişkin yapılan teorik tahlillerin iflasıdır.

Emperyalizmin el attığı ve tarafların da bu elin müdahalelerini kabul edip onayladıkları nerede halkın yararına bir şey çıktı ki? Eritre devrimin arifesindeydi, **ABD el attı,** iktidarın yeni adaylarıyla ilişki geliştirdi, iktidarın yeni adayları da bu ilişkiyi kabul edip, emperyalizmin icazetinde iktidarı devraldılar... Şimdi soruyoruz, **Eritre'de ne oldu,** devrim mi olmuştu, peki bu devrim ne yaptı, devrimi birlikte yapan Eritre ve Etiyopya şimdi nasıl olup da birbirleriyle savaş durumuna geldiler? Aynı şey daha yakın zamanda **Kongo'da olmadı mı**?

Emperyalizmin oligarşi üzerindeki baskıları üzerine inşa edilen teorileri, biz özellikle '88'lerden bu yana duyuyor, dinliyoruz. Bugün legal partilerde demir atanlar, o günlerde Türkiye oligarşisinin artık Avrupa'nın, Amerika'nın baskısına daha fazla dayanamayacağını, mecburen demokratikleşmeler yapacağını "tahlil"(!) ediyorlardı. Legal parti kurmalarının en temel gerekçelerinden biri de buydu. Tahlilleri gerçekleşmedi ama onlar yine legal partilerini kurdular. Aynı tahlil, uzunca bir süredir Kürt ulusalcı çevrelerde yapılıyor, Avrupa'nın, ABD'nin Kürt sorununda çözüm istediğini, oligarşinin emperyalizmin baskılarına daha fazla dayanamayacağını yazıp söyleyip duruyorlar. Rapor bu tür tahlillerin de iflasıdır.

Emperyalizmin çözümlerinin bugün görünür iki yanı var; bir, ulusal kurtuluş savaşının tasfiyesi, iki, oligarşinin de insan haklarına riayet etmesi! Aslında savaşan güçlerin kabul etmediği yerde emperyalist planların, çözümlerin hiçbir uygulanma şansı yoktur. Emperyalist müdahalelerin hüküm sürmeye başladığı yerlere bakın, orada savaşan güçlerin uzlaşmasını görürsünüz.

Emperyalizmin yaptığı hiçbir girişim halkların çıkarına olamaz. Eğer bunda netsek yapılacak şey de bellidir. Halkların gerçek kurtuluşu olan Devrimci Halk İktidarı'nın kurulması dışındaki tüm çözümleri reddetmek. Herşeyi kendi çıkarlarını koruma temelinde ele alan emperyalizme karşı net bir tavır gösterilmeden halkların çıkarına bir sonucun elde edilmesi mümkün değildir. Tarih bunu defalarca kez kanıtlamıştır.

BİR BİRLİK KADAVRASI ÜZERİNDE İNCELEME

Halk İçin Kurtuluş
1 Ağustos 1998
Sayı: 92

Güncel gelişmeler içinde boğulmak, günlük söylemlerin yaldızlarına takılıp olaylara, gelişmelere tarihsel perspektiften bakamamak, siyasette önemli bir zaaftır. Bu nedenle bu yazımızda biraz tarihten, tarihteki bir birlikten söz edeceğiz.

Yıl 1982'tir. Cunta gelmiş, cunta karşısında kimileri her şeye rağmen mücadeleyi, direnişi tercih ederken, kimileri de mülteciliği seçmişlerdir.

İşte 1982'de, çoğunluğunu ikinci grupta yer alanların oluşturduğu siyasi hareketler, yurtdışında bir araya gelip bir birlik oluştururlar. Adına da Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi adı verilir bu birliğin.

Büyük iddiaları vardır.

Önce bu birliği oluşturanlara bakalım:

PKK, DY, Acil, TKEP, İşçinin Sesi, SVP, Dev-Savaş, TKİP.

Hangileri var bugün siyasi arenada?

Ne oldular? Nasıl oldu da böyle oldu?

İşte size tarihsel perspektiften bir yok oluş öyküsü.

Peki bu tarihsel perspektif bugün neyi, nereyi işaret ediyor dersiniz?

Bu birlik de çok somutmuş.

Hatta öyle ki, devrimin programı hani neredeyse tümüyle somutlanmış.

"Bu dönem tümüyle iktidara yönelme dönemi olarak görülmelidir" diye de tespit edilmiş.

Neyle, nasıl yöneleceksin?

Bu yurtdışı cephe, askeri bir örgütlenme değildir, silahlı bir mücadele çizgisi de yoktur, ama silahlı mücadele savunucularıyla, sovyetik ayaklanmacılarla, yasal particiler yan yana gelip, iktidara yöneleceklermiş! Öyle anlaşmışlar.

Aralık 1982'de Devrimci Sol imzasıyla yayınladığımız **Cephe Üzerine** adlı broşürde bu durumu şöyle değerlendirmişiz:

"Devrimcilerle oportünistleri ayıran temel ölçüt, egemen sınıfların devletini yıkacak bir mücadele çizgisine ve pratiğine sahip olup olmamalarıdır. Yoksa devrim isteğini ortaya koyan iyi niyetli sözleri, bir liberal de, bir oportünist de her zaman söyleyebilir ve söyleyecektir de."

Hala da söylemiyorlar mı?

Bu yurtdışı cephenin temel felsefesi, kuruluş gerekçesi, **"12 Eylül öncesi birlik olamadık, yenildik"** düşüncesine dayanmaktaydı. Oysa bu gerçekten kaçıştı. Herkes kendi gerçeğinden kaçmaktaydı. 12 Eylül öncesi birlik lafını ağızlarına bile almayanlar, başta DY ve PKK olmak üzere bir anda birlikçi kesilmiş-

lerdi. Sorun güçsüzlüktü.

Çıkış noktası böyle şekillenince, birlik anlayışının da çarpık şekillenmesi kaçınılmazdı. Aynı broşürde şöyle yazıldı:

"12 Eylül öncesi PKK ve DY, izledikleri politikalar ve birliği zedeleyici, eylem ve güç birliğini yokedici, siyasetlere yasak uygulayıcı tavırlarla, birliğin yaratılmasında onarılması olanaksız yaralar açmıştır. Bugün de tam tersi bir anlayışla yeni hatalar yapılmış, adeta 'birlik olalım da ne olursa olsun' düşüncesiyle birlik abese vardırılmıştır."

Demek ki, birlik kurmak tek başına çok şey ifade etmiyor.

Onun neden kurulduğu, nasıl kurulduğu, neyi nasıl yapacağı belirleyicidir.

Aynı broşürde şu cümleyi yazmışız:

"Oportünizm ve milliyetçilik el ele verip içinde bulundukları çıkmazdan kurtulmaya çalışıyorlar."

Ancak bu paragraf şu cümlelerle bitirilmişti.

"... Tabii herşeyden önce 'cephe' birlikleri devam edebilirse... İlkesizlik ve içine düştükleri açmaz ve çaresizlik sonucu oluşturdukları bu cephenin devam edeceği kuşku götürür."

Kuşku götürmeyecek olan; yazılanların doğrulandığıdır.

Muhasebesiz başlayanın sonuçlarının muhasebesini yapmaya da kimse kolay kolay cesaret edemez

Yurtdışı cephe, 12 Eylül öncesi adeta unutularak oluşturulur. 12 Eylül öncesinin siyaset yasakçısı DY oradadır. 12 Eylül öncesi, Kürdistan'da kendi dışındaki siyasetlerin varlığını kabul etmeyip onları ya karşı-devrimci ilan eden, ya da "Türk Solu" deyip "misafir" olarak gören PKK oradadır.

Sen benim yaptığımı, ben de senin yaptığını unutayım denmiş, her şey unutulmuştur. Sonuç? Sonucu en başta ortaya koyduk.

Kimileri için sonun başlangıcı oldu bu cephe.

Kimileri, biraz güç kazanınca, hiç de kendi düşüncelerine uygun olmayan bu birliği bırakıverdiler.

Sonuçta da kim niye bıraktı, bu kadar büyük iddialara sahip bu birlik ne oldu, meçhul kaldı.

Türkiye'de oluşturulmuş en kapsamlı birlik olduğu iddiasına sahip bu cephe, birlik konusundaki en büyük ciddiyetsizliğin, sorumsuzluğun örneği olarak tarihe kaydoldu.

Yurtdışı cephenin ülke içinde hiçbir ayağı yoktu. En başta bu nedenle yaşayamazdı. Çoğu mücadeleyi tatil etmişti. Hiçbir birlik, mücadele arenasını terk etmiş bu güçleri bir anda savaşçı siyasetlere dönüştürmeye muktedir olamazdı. Olmadı.

Kağıt üzerindekiler başlangıçtır.

O, hayatın içinde, işçilerin, memurların, gençliğin içinde, gecekondularda ete kemiğe bürünür.

Kağıt üzerinde birlik olan, hayatın içinde birlik olamıyorsa, o birlik ölür.

Yaşadığını sananlar, ancak kendini kandırır.

Yurtdışı cephe, devrim tarihimiz açısından bir **ölü birlik**'tir. Kadavra olarak incelendiğinde gerçekten çok yararlı olacağı kesindir.

BİR İDDİA KENDİ KENDİNE NASIL ÇÜRÜTÜLÜR?

Halk İçin Kurtuluş
15 Ağustos 1998
Sayı: 94

Önce bir "genel doğru"yu ortaya koyalım: Suni her adım, hayatın içinde kendisine gerçek bir karşılık bulamayacağı için başarısızlığa mahkumdur. Bu suni adımlara ilişkin ortaya atılan iddialar ise, yine bizzat hayatın kendisi tarafından yalanlanır.

PKK'nin DHP pratiği bu "genel doğru"nun kanıtlanmasına yeni bir örnek oluşturmaktadır.

DHP nasıl bir örgüttür? Daha doğrusu bağımsız bir örgüt müdür?

Bu soru Türkiye solunda çeşitli vesilelerle tartışma konusu olmuştur.

Bu Konuda DHKP'nin Yazdıkları Şunlardır:

"14- (...) Birleşik kuvvetlerin bir parçası olarak da DHP sayılmaktadır. DHP diye bir örgüt yoktur aslında. Sadece PKK manevra alanını genişletmek için bazı insanlarına bu adı kullandırıyor. Bu yol tehlikeli ve birlik konusunu iyice açmaza sokan bir yoldur. Çok zor değildir. Herkes kendisine bağlı 'örgüt'ler kurup bu tür isimler kullanabilir. Devrimciler birbirlerini aldatmazlar. (...)

17- PKK'nin 'Türkiyelileşme' programı yeni değildir. Bu konuda 'sol yapamadı, bekledik, bunun için şimdi yapıyoruz' sözleri doğru değildir. 90'dan itibaren Türkiye için örgüt kurma, DHP'yi geliştirme gündemlerinde oldu. Yapamadılar.

DHP'nin fonksiyonu sadece PKK propagandasını yapmak ve PKK üslubuyla sola, özellikle de bize küfretmekti. Başka da bir kayda değer işi olmamıştır. Örgütümüzün Darbe ihanetiyle karşı karşıya olduğu süreçte ise çok çiğ bir şekilde militanlarımızı saflarına çağırmış, darbecilerle aynı ağızdan 'DS bitti' demiştir. Oldukça fırsatçı ve de ilkel, kaba bir anlayışa sahiptir. DHP, doğal ki PKK mantığı içerisinde gelişemez, özgün bir çizgiye kavuşamaz. Alt düzeyde bir PKK reklamcısı olur. Ya PKK, ya DHP vardır, ikisi birden var olamaz. Eski SBKP gibilerinin anlayışları karikatürize edilmektedir." (Devrimci Sol, Mart 1998, sayı 10)

Yazılanlara Verilen Cevaplar Şuydu:

Devrimci Sol dergisinde bu yazının yayınlanmasının hemen ardından çıkan Alternatif dergisinde, bu tespitlerimize, "klasik" bir üslupla cevap verildi.

"DHP mücadele sahasında yerini aldığından beri sürekli böyle itham-

larla karşı karşıya geldi... Siyaset sahnesine çıktığından bu güne DHP hakkında gerek düşmanın tırnak içine almak lazım; dost güçlerin,özellikle DHP'nin PKK uzantısı olduğu, taşeron örgüt olduğu, taktik bir örgüt olduğu sürekli gündemleştirilmeye çalışıldı. Buradaki ilginç benzerliğin altını çizmek gerekiyor. Devlet bu dili kullanırken, bazı sol güçler değerlendirmelerinde aynı ifadeleri sol bir söylemle DHP'ye yöneltmiştir.

...DHKP-C'nin DHP'ye yaklaşımının temeli ... bu anlayışlardaki siyasi çizginin yetmezliğinin açığa çıkması ve DHP gerçekliğinde bunun görülmesidir..." (Alternatif,sayı 9)

Devletin dili, özel savaş yöntemi deyip işin içinden çıkmak, bu arkadaşların sıkça başvurduğu bir yöntemdir, aynı yönteme başvurmuşlar yine. Ama verilen cevap hiçbir şeyi açıklamıyor. DHP gerçekliği, DHP çizgisi deniyor, nerede, Türkiye'de hangi mücadele alanlarında, hangi pratiğin içinde görülmüş bu çizgi belli değil. Kendisi görülmeyen bir "örgüt"ün çizgisi nasıl görülebilirdi ki?

DHP'nin nasıl bir örgüt olup olmadığı konusundaki iddialar, zaten çoktan hayat tarafından yerli yerine oturtulmuştur.

PKK'nin Türkiyelileşme söylemi ve iddiasının yeni bir siyasal tercihin, dönüşümün değil, propagandif, salt askeri amaçlı, suni bir adım olduğunu söyledik, yazdık. **"Türkiye ortamına devrimci bir halk partisi dayatmak"** düşüncesinin sonucu olan DHP, gerçekte daha baştan başarısızlığa mahkumdu. "Türkiye ortamı", bu "dayatmayı" kabul etmemiştir.

DHP'ye ve Türkiyelileşme söylemine ilişkin gerçekleri ortaya koyduğumuzda, Kürt ulusalcı çevreler ve DHP adı altında ayrı bir örgüt oldukları iddiasındakiler büyük tepki gösterdiler. Hakarete varan şeyler yazıp DHP'nin "ayrı", "bağımsız" bir örgüt olduğunu kanıtlamaya çalıştılar.

İşte DHP'ye İlişkin Tespitlerimizin Doğruluğunun Yeni Bir Kanıtı

Geçtiğimiz aylarda Ortadoğu'da yapılan "PKK V. Ortadoğu Konferansı"nda alınan kararlar, bu tartışmayı, tartışmaya yer bırakmayacak bir açıklıkla bitiriyor:

İşte kararlar:

"Türkiye Devrimi'ne İlişkin Alınan Kararlar

Partimiz, Türkiye Devrimi'ne baştan beri stratejik yaklaşmıştır. Bu yaklaşım gelinen aşamada, hem bir süredir yürütülen Devrimci Halk Partisi çalışmaları ve hem Birleşik Halk Kuvvetleri'ni oluşturma çalışmaları ile pratik ifadeye kavuşmuştur. Bu anlamda PKK, Ortadoğu'da Devrimci Merkez olması doğrultusunda pratik adımını atmıştır; dolayısıyla DHP de PKK ideolojisinin Türkiyelileşmesi sürecinde bir köprü görevindedir.

Bu temelde PKK V. Ortadoğu Konferansı, PKK'nin Türkiyelileşmesi'ne ilişkin olarak;

1- IV. Ulusal Konferans'ta DHP'nin merkezileştirilmesi kararı alınmıştır. Önümüzdeki süreçte merkezileştirmeye yönelik çalışmaların hızlandırılması ve bu temelde kadro eğitiminin süreklileştirilmesini, ... karar altına alır."(Özgür Halk, sayı 90, 15 Temmuz 1998)

Konferansı yapan, PKK'dır.

Bu konferans, DHP'nin PKK tarafından "görevlendirilmiş" olduğu kararını teyit ediyor.

PKK tarafından yapılan bir konferans, "bağımsız", "ayrı" bir örgüt olan DHP'yi "merkezileştirme" kararı alıyor.

Konferans, bu "bağımsız" örgütün kadrolarının nasıl eğitileceğini bile karar altına alıyor!

Böyle bir örgütsel bağımsızlık, böyle bir "bağımsız örgüt" gören, duyan, bilen var mı?

Gerçekte daha fazla söze gerek yok. Tutarsız her politika, eninde sonunda kendi tutarsızlığını açığa vurur. Olan budur. Kararın ifade ettiği budur.

Kararın ifade ettiğinin önemi ise şuradadır: Artık sola bu tür olumsuz gelenekler taşımaya bir son verilmelidir. Hiçbir açmaz, hiçbir çıkmaz, bu tür suni yöntemlerle aşılamaz. Aşılamayacağı gibi, yeni olumsuzluklara yol açılmış olur.

Söz konusu örgütlenme bugün DBG adı verilen örgütlenme içinde de "bağımsız" bir örgüt olarak yer almaktadır. O zaman herkes bir "yan örgüt" kurarak gelsin böyle birliklere. Fazladan bir oy hakkı olur!

DHKP'nin uyarısının yerindeliği bir kez daha görülüyor bunda. DHKP'nin çok açık söylediği gibi, devrimciler birbirlerini ve halkı aldatmazlar.

15 AĞUSTOSTAN BUGÜNE

Halk İçin Kurtuluş
22 Ağustos 1998
Sayı: 95

15 Ağustos, halklarımızın kurtuluş mücadelesinde önemli tarihlerden biridir. 1984 Ağustosunun ortaları, Türkiye Kürdistanı'nda gerillanın ilk çıkışına tanık olmuştur. Cuntanın baskı ve terörünün, halk kitleleri üzerinde yarattığı pasifikasyonun ve depolitizasyonun büyük ölçüde sürdüğü o yıllarda patlayan silahlar, hemen pek çok kesimi şaşkınlığa sürükledi.

Ayaklanma teorilerinin sahipleri, cuntanın beyinlerini teslim aldığı kesimler, gerilla mücadelesinin kısa zamanda yenileceğini düşünüyorlardı.

Peki biz ne düşünüyorduk? PKK'nin 12 Eylül'de mücadele arenasını terk eden politikalarına yönelik eleştirilerimizle birlikte bu çıkışı Türkiye halklarının mücadelesini geliştirebilecek bir çıkış olarak gördük.

Gerilla mücadelesinin bu topraklarda kök salabileceğinden ise hiç kuşkumuz yoktu. Gerilla hata yapmadığı sürece gerilla gelişebilirdi.

Nitekim gelişti de. Ancak bu gelişimde özellikle bazı etkenler ağırlıklı bir etkide bulunmuştu. İran-Irak savaşıyla **bölgede oluşan koşullar**, savaşın gelişmesi için oldukça uygun bir ortam yaratıyordu. PKK'nin "İşçi Partisi" olma, "Marksizm-Leninizmi" esas alma iddiasına rağmen savaş ve amaçlar ulusal nitelikteydi. **Savaşın ulusal niteliği** ise, Kürt halkı arasında gerillanın belli bir noktadan itibaren kısa sürede geniş bir destek bulmasını sağlayan faktör durumundaydı.

84'te başlayıp ısrarla sürdürülen gerilla savaşı, cunta sürecinin aşılmasında halk ve devrimcilere moral olması açısından olumlu bir işlev gördü. Giderek kitlesel ayaklanmalar yaratan bir boyuta da ulaştı. Ancak süreç bir noktadan sonra, aynı gelişimi göstermemeye, tıkanıklıklar sergilemeye başladı.

Ulusal temeldeki bu gerilla mücadelesinin bugün geldiği noktadan sözünü ettiğimiz etkenleri daha net ayrıştırmak mümkündür.

Başlangıçta gerilla savaşının geliştirilmesinde oldukça önemli olan avantajlar bir süre sonra hareketin dezavantajlarına dönüştü.

Büyük ölçüde bölge koşullarına yaslanmak, bir süre sonra savaşı aynı düzeylerde sürdürebilmek için **bölge ülkelerine yaslanma** zorunluluğunu getirdi. Elbette daha farklı tercihler de yapılabilirdi, ancak milliyetçiliğin belirlediği pragmatizm savaşı bu temelde geliştirdi.

Savaşın ulusal karakteri ise, bir süre sonra dezavantaja dönüştü. İlk başta kısa sürede yayılma olanağı sağlayan ulusallık, bir süre sonra, savaşı daha geniş bir alana yayamamanın gerekçesi durumuna geldi.

Ulusalcılığın yol açtığı dezavantajlar bununla da sınırlı değildi. Ulusalcılık, ittifaklar politikasından devrimci savaşın ilke ve kurallarına kadar her şeyde

pragmatizmin, dar bir bakış açısının egemen olmasını getirdi. Bu ise somut olarak, Türkiye soluna karşı hatalı bir bakış açısını, devrimci eylem çizgisinin terk edilmesini, bölgede yanlış ittifakları, emperyalizme karşı kararlı bir tutum alamayışı beraberinde getirdi.

Gerilla savaşının gelişimi sürecinde, PKK'nin programında yazılı olduğu gibi Marksizm-Leninizm'de daha kesin bir ısrar gösterilmesi, savaşın sınıfsal niteliğinin ön plana çıkarılması ve buna uygun tavır ve taktiklerin geliştirilmesi, söz konusu avantajların dezavantaja dönüşmesini engelleyebilecek tek yoldu. Ancak PKK bu yolu tercih etmedi. Tersine ulusalcı çizgi daha da derinleştirildi, sosyalizm hedefinden iyice uzaklaşıldı, gerilla savaşında ve gelişen köylü hareketinde sınıfsal boyut hemen hemen hiç görülmedi. Kuşkusuz bu yol daha zahmetli, daha zor bir yoldu.

PKK ise 87'lerden itibaren hep kısa vadede sonuç almaya yönelik politika ve taktikler gündeme getirdi. 84 çıkışı stratejiye göre "uzun süreli bir halk savaşı"nın başlangıcıydı. Ancak hem gerilla taktiklerinde kısa vadeli, hem politikada kısa vadeli hedeflere yönelindi. Örneğin gerilla koruculuğa karşı kısa vadede sonuç almak için korucu ailelerine de yönelen saldırılar gerçekleştirdi. Politika düzeyinde ise daha kısa vadede sonuç almak için hedefler sürekli sınırlandırıldı, bağımsızlıktan oligarşiyle federasyona, özerklik gibi alternatiflere gelindi.

'84 çıkışı devrimci bir çıkıştır. Ancak gelişimi içinde savaşın askeri ve politik anlamda karşı karşıya kaldığı tıkanıklıkları, devrimci bir perspektifle aşmak yerine, kısa vadeli olanlar tercih edilerek, ulusalcı çizgi öne çıkarılmış, bu ise tıkanıklıkları daha da büyütmüş ve neticede bugünkü "barış" politikalarının hakim olduğu sürece gelinmiştir.

Devrimci hareket, Türkiye Kürdistanı'ndaki gerilla pratiğini değerlendirirken, örneğin şu noktaya her zaman özel olarak dikkat çekmiştir. '84'te başlayan gerilla savaşı, gerek tecrübesizlikler, gerek bölge koşullarının kısmen değişmeye başlaması, gerekse de kitle çalışmasındaki, gerilla taktiklerindeki yetersizlikler gibi çeşitli nedenlerle, 86'ya gelindiğinde büyük darbeler yemiş, oldukça zorlu bir sürece girmiş, adeta varolmayla yok olma arasında bir sınır çizgisine gelmiştir. İşte bu noktada gerilla savaşında ısrar edilmiş, ve o kritik eşik bu ısrarla aşılmıştır. Kayıplardan korkmamak ve savaşta ısrar, sonraki gelişmenin de önünü açmıştır.

Ancak gerilla savaşının bu büyük dersiyle birlikte, 84'ten 98'e uzanan sürecin bütününde görmemiz gereken başka dersler de vardır; ki bunlar esasında Türkiye Kürdistanı'ndaki gerilla mücadelesine özgü olmayıp, pek çok ülkede yaşanmış, görülmüştür.

Görülmüştür ki, gerilla tek başına her şey değildir. Gerilla savaşının hangi amaca yöneldiği belirleyicidir. Görülmüştür ki, güç olmak her şey değildir, o gücün hangi politikanın emrinde olduğu önemlidir.

PKK önderliğindeki gerilla mücadelesinin temel sorunları bugün işte bu noktalardadır.

Gerilla savaşı 14 yıldır sürmektedir. Kürt halkı 84'ten bu yana dağlarda binlerce evladını şehit vermiştir. 15 Ağustos kahramanlığının ve o günden bu yana ödenen bedellerin boşa gitmemesi, savaşın devrimcileşmesi, amacın halkın iktidarına kilitlenmesiyle mümkündür. Kürt halkının önündeki devrimci yol budur.

KÜRT MİLLİYETÇİLİĞİNİN MUHASEBE ZORUNLULUĞU

Devrimci Sol Dergisi
Sayı 11 Tarih: Ağustos 1998

Her savaşın dönüm noktaları vardır. Bu bazen ideolojik, politik bir dönüm noktası, bazen askeridir. 76-77'lerde siyasi arenada varolmaya başlayan, bugüne ulaşan asıl varoluşunu ise 15 Ağustos 1984 çıkışıyla gerçekleştiren PKK, bugün hemen her açıdan işte böyle bir dönüm noktasındadır.

Önündeki seçenekler çok fazla değildir.

Türkiye Kürdistanı için Almanya'nın bir eyaleti gibi, veya Çeçenistan gibi bir statü mü olacak?

PKK, bakın nasıl anlaşıyorlar, barışıyorlar diye sürekli örnek olarak verdiği bir FKÖ, bir İRA, bir ELN, FSLN veya benzerleri gibi mi olacak?

Binlerce şehitle yürütülen silahlı savaş, sonuçta bir Güney Afrika'daki, bir Kongo'daki gibi, hiçbir gerçek devrimci dönüşümü sağlamayan bir "son"la mı sonuçlanacak?

Yoksa bunlardan başka sonuçlar ortaya çıkarması pek mümkün olmayan mevcut politikalar terkedilip, milliyetçilikle hesaplaşılıp devrimci bir çizgiye, devrimci bir çözüme mi yönelinecek?

Bu tercih, yıllardır artılarıyla eksileriyle mücadele eden bir örgüt olan PKK'nin en azından belli bir süre için **Türkiye Kürdistanı'nın, ve binlerce şehidin kaderi üzerine bir tercihtir.**

PKK'nin bugünkü politikalarında ağır basan, öne çıkan yan, emperyalizmle ve oligarşiyle barış, uzlaşma eğilimidir. Ancak bu henüz bitmiş bir süreç de değildir, Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesi farklı dinamikleri de içinde taşımaktadır.

'90'dan bu yana PKK tarafından öyle politikalar izlenmiştir ki, kavramlar, evrensel tezler Kürt ulusalcılığının literatüründe alt üst olmuş, askeri, siyasi açmazlar üst üste yığılmıştır. Ama PKK bu gerçeğiyle karşı karşıya gelmekten, bunları tartışmaktan sürekli adeta kaçmaktadır. Bu, doğal olarak PKK'nin "mevcut durum" tespitini bile muğlaklaştıran sonuçlar yaratmaktadır. Mücadelenin bugün içinde bulunduğu duruma ilişkin bir yandan "Ölüm kalım savaşı verildiği" tespit edilirken, aynı günlerde bu yılın da "zafer yılı" ilan edildiğini, çözüme her zamankinden daha yakın olunduğunun söylendiğini görebilirsiniz.

Açmazları, tıkanıklıkları gizlemeye yönelik propaganda ve tahliller, doğal olarak abartıcı, gerçekler üzerinde oynayan bir biçim almıştır. PKK içinde bulunduğu durumu hangi biçimde ve hangi nedenlere bağlı olarak açıklarsa açıklasın, yaşanan sorunların, tıkanıklıkların nedeni ne oligarşinin şiddetlenen saldırıları, ne de Barzani ve ardından gelen Şemdin ihanetidir. Bugün ulusal hareketin yaşadığı tıkanıklığın esas kaynağı PKK'nin kendisidir. Milliyetçi ideolojisi, ve bu ideolojiyle

birlikte yaşayan pragmatizmidir. Ancak PKK bunu görmekten, kabul etmekten uzaktır. "Diplomasi alanında elde edilen başarılar" ulusal hareketin gelişmesinin, güçlenmesinin kanıtı olarak gösterilmeye çalışılırken, yine pragmatist anlayışla ele alınan "Türkiyelileşme" teorileri ile tıkanıklığa çözüm aranmaktadır. Bu tür pragmatist yaklaşımlarla soruna çözüm aramak geçici olarak bir soluk almayı sağlayabilse bile, sorunun esas kaynağına inmekten kaçmak gelecekte ulusal hareketi çok daha büyük açmazlarla karşı karşıya bırakacak, Kürt ulusalcıları ve ulusal harekete destek veren kitleler büyük hayal kırıklıklarıyla karşı karşıya kalacaklar, belki de o gelecek hiç olmayıp, PKK de dünyada bugün onlarca örneği olan, barış yapıp siyasi arenadan silinen güçlerden biri olacaktır.

İşte karşı karşıya bulunan tercih böylesine hayati önemdedir ve esasında devrimci anlamda varolmakla yokolmanın tercihidir. **Bu tercihin halkların çıkarına netleşmesi, başta iktidar hedefi olmak üzere muğlaklaştırılan, reddedilen veya çarpıtılan her şeyin yeni baştan tartışılması, yeni baştan yerli yerine oturtulmasıyla mümkündür.**

Herşeye Yeni Baştan mı Başlayacağız?

Nasıl bir siyaset? Nasıl bir taktik anlayışı?
Emperyalizm kim? Egemen sınıflar kim?
Çözüm ne demektir? Hedef nedir?
Teoriyle pratik arasındaki bağ nedir?

PKK'nin teori ve pratiğinde bütün bunlar tartışmalı hale gelmiştir. Kavramların burjuva içerikle riyle, devrimci içerikleri birbirine karışmıştır.

PKK'de günlük politika esastır. Dolayısıyla dün söylenen bugün unutulmakta, unutturulmak istenmek tedir. Bu kavramlardaki karışıklığın bile görülemeyeceği, her türlü tartışma ve ideolojik mücadeleyi engelleyen daha vahim bir durumun da yaratıcısıdır. Her şey "taktik" olduğu belirtilen tahlil ve tavırlar etrafında biçimlenmekte; hala varolduğu söylenen strateji başka yönü, artık ana çizgi haline gelen taktikler başka yönü göstermektedir.

Kürt ulusalcı hareketin politikalarının ana ekseni durumundaki "çözüm"den ne anlaşıldığı, bilinçli bir tercihle somutlanmamakta, karşıdaki muhataba göre değişen onlarca çözüm tanımlaması yapılmaktadır.

Dostun, düşmanın bile net tariflerini bulmak mümkün değildir artık. Düşman kampın şu veya bu açıklaması, politikası övgülere boğulabilirken, devrimcilere karşı tersine küçümseyen bir tutum geliştirilebilmektedir.

Her şey bu kadar içiçe girmişse, çözümden barışa, tekelci burjuvaziden emperyalizme kadar bunların içerikleri, sınıfsal nitelikleri muğlaklaştırılmışsa, herşeyi yeni baştan tartışmak bir gerekliliktir.

Emperyalizm Kimdir ve Ne ister?

Bazen ABD emperyalizmi, bazen de Avrupa emperyalizmi üzerine teoriler geliştirilip bunların Türkiye oligarşisini çözüme zorlayacağı söylenmiştir. Avrupa ve ABD emperyalizminin "çözüm"den kendi çıkarları dışında bir şey kastetmiş olamayacakları gerçeğini bir kenara bırakın, bu ülkelerin kendi anladıkları bir çözüm için bile bir zorlamaları görülmemektedir.

Emperyalizme ilişkin evrensel, güncel bilinen tüm gerçekler PKK teorisinde yoktur. O adeta farklı bir emperyalizmi tarif etmektedir bize. Onun tarif ettiği emperyalizm, Lenin'in tarif ettiği emperyalizmden oldukça uzaktır. Halkların sorunlarını "çözen" bir emperyalizmdir bu. İnsan hakları savunucusudur. Diplomasisine büyük önem verilen bir emperyalizmdir. Aslında karşımızda neyin olduğu bellidir. Kendine "barış jandarması" rolünü biçen yeni dünya düzeninin emperyalizmidir bu. Karşısında sosyalist bir sistemin olmadığı koşullarda özgürlük, demokrasi, insan hakları gibi halkların mücadelesinin sonucu olan kavramları kendine maletmeye çalışmakta ve ne yazık ki bu propaganda ve güç dayatması çeşitli çevreleri etkisi altına almaktadır. Herşey çok da basittir aslında. Emperyalizm bizi neden sevsin? Neden bizim halkımızın iyiliğini, mutluluğunu istesin? Avrupa bizi neden sevsin? Evet, çok basit. Onun çıkarlarına hizmet ediyorsan, istediklerini veriyorsan sever. Eğer bizi sevmeye başlamışsa önce kendimizden şüphe duyarız.

Bugüne kadar ABD'ye, Avrupa emperyalizmine ilişkin söylenenleri, yazılanları tekrar etmeyeceğiz. Yalnızca son örneğe bakmak yeterlidir. Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi'nin Haziran sonunda Kürt sorununu görüştüğü toplantıyla ilgili PKK Genel Başkanı Öcalan hemen karar öncesi **"Avrupa Konseyi'nin bütün kararlarına uymaya hazırız"** açıklaması yapmıştı.

Ne var ki, Avrupa Konseyi'nin kararı hiç de Kürt ulusalcılarının beklentilerine uygun olmadı. Herşeyden önce alınan karar PKK'nin ve mücadelesinin meşruluğunu tanımıyor, bir terör örgütüne indirgiyordu.

Hadi uyun şimdi bu karara?

Uyamaz. Çünkü bu karara uymak kendini inkar etmektir.

Peki, PKK neden böyle kendi açıklamasının açmazıyla karşı karşıya kalmaktadır?

Bu sorunun cevabı Emperyalizm konusundaki bulanıklıktır.

Hiçbir devrimci örgüt, emperyalizmin kararlarına uymaya hazırız demez.

Denilebilir ki, burada bir parça taktik, politika var. Hayır, hiçbir politika, taktik devrimcileri ideolojik anlamda böyle bir açmazla, muğlaklıkla karşı karşıya getiremez. Getiriyorsa o politikada, o taktikte derin bir yanlışlık vardır.

Avrupa Konseyi'nden çıkan kararla Kürt ulusalcı çevreler bir hayal kırıklığı daha yaşadılar. Bu sefer de Avrupa'yı o kadar da önemsememek gerektiği, kendi çıkarlarına, TC ile olan ilişkilerine göre hareket ettikleri, edecekleri söylenmeye başlandı. Peki tüm bunlar deneyle mi öğreniliyor? Herşeye yeniden baştan mı başlanacak? Emperyalizm, kapitalizm yeniden mi keşfedilecek? Deneycilikle Marksizm-Leninizm olmaz. Gereken yeniden bir keşif değil ama Marksizm-Leninizmi esas almaktır.

Bu olmadığında emperyalizme yönelik bu tepki ve söylemler de geçici olur. Arada böyle beklentiler karşılık bulamayınca devrimci dönüşler yapılır. Sonra başa dönülür, tekrar Avrupa emperyalizminin başkentlerine mektuplar yazılmaya başlanır.

Biz böyle bir politikayı reddediyoruz. Emperyalizmin özünde hiçbir değişiklik yoktur. Onun halkların kaderine ilişkin olumlu bir karar almasını ihtimal dahilinde görmüyoruz. Emperyalizmin halklar için en ileri kararlar almasından bile şüphe duyarız.

Yanlışlık milliyetçi düşüncededir.

Emperyalizm kim? Kürdistan'ı onyıllardır sömüren emperyalizm değil mi?

Yeryüzünde dünya halklarını sömüren, tüm zulümlerden sorumlu olan emperyalizm dışında bir başka emperyalizm yoktur.

Evet "Kürt sorunu" dünya sorunu haline gelmiştir. Ama nasıl? Hemen tüm emperyalistler, çeşitli devletler bir biçimiyle kullanayım hesabındadır. Biz de onların hesaplarından yararlanırız deniliyorsa, giderek bu hesapların bir parçası olmanın kaçınılmaz olduğu da bilinmelidir. Emperyalizmin neyi, niçin yaptığı doğru kavranmadığında her gün hayal kırıklıkları yaşamak kaçınılmazdır. "Kürt meselesi artık dünya meselesi" haline geldi deyip, bu yanlış değerlendirildiğinde, yine her gün, koskoca dünya bu sorunu hala niye çözmüyor diye şaşkınlıklardan şaşkınlıklara düşülür.

Bölge savaşı denilmiş, bu savaştan Kürt halkının özgürlüğünün çıkacağı söylenmiştir. ABD emperyalizminin Körfez saldırısı döneminde gördük. Bölge savaşlarını emperyalistler çıkarmakta, kendi çıkarları temelinde yönlendirmektedirler. Bunu göremeyip Ortadoğu'da bölgesel savaş tespiti yapmak, eski SSCB topraklarında emperyalizmin denetimindeki milliyetçi hareketleri olumlamak, emperyalizmin yeni dünya düzeni politikalarının da doğru çözümlenemediğini göstermektedir.

Emperyalizmden olmayacak şey beklenirse olacağı budur. Tarihi adalet isteniyor emperyalizmden. Emperyalizm mi adaleti sağlayacak? Çok net söylüyoruz; emperyalizm "Kürt sorununu" çözmez.

Çözerse halkın aleyhine çözer.

Egemen Sınıflar Kimdir Ne Yaparlar?

Kürt ulusalcı çevreler, "taktik"lere ve burjuva politikasındaki gelişmelere öyle kilitlenmişlerdir ki; Türkiye oligarşisinin, oligarşi içerisindeki "sivil ve asker" kanatların ne yapmak istediklerine dair teorik tespitler bir kaç ayda bir, hatta bazen birkaç haftada bir değişir. Oysa Türkiye'de emperyalizmin ve oligarşinin politikaları açısından ikide bir böyle değişiklikler olmamaktadır. Değişiklik tespit ve teorileri, egemen sınıfların şu ya da bu kesiminin demagojik, propagandif açıklamalarına aşırı önem verilmesinden ve asıl olarak da barış beklentilerinden bağımsız değildir.

Strateji, halk iktidarı hedefi artık iyice sisler ardında kaldığı için, her şey suni umutlar, hep "finali" yaşama, artık "çözüm"ün kaçınılmaz olduğu, sona gelindiği propagandası üzerinde şekillenir... Güncel politikalar buna göre şekillenir; Özal çözecek, bir başka zaman Mesut çözecek, TÜSİAD çözecek, MGK çözecek... Sonra?

Bunlar çıkmazdır. Çıkmaz olduğu, bu temelde geliştirilen tüm politikalarda görülmüştür. Çıkmaz olması, halklar için bir çözümü **egemen sınıflardan bekleme** çelişkisinden kaynaklanmaktadır. Oligarşiyle uzlaşmaya dayalı, oligarşinin egemenliğindeki bir "Federasyonu", Kürt halkına "çözüm" olarak sunmak, egemen sınıfların işidir. Özal federasyonu işte böyle telaffuz etmiştir. Oligarşinin egemenliğindeki bir federasyonu ulusal kurtuluşçular isteyemezler. Bu, ne yürütülen savaşın karşılığı, ne de Kürt halkının kurtuluşudur. hiçbir egemen sınıf iktidarı, kendi iktidarını kendiliğinden, gönüllü olarak hal ka vermez, halkla paylaşmaz. Bunun mümkün olabileceğini düşünmek, **sınıf gerçeğini reddetmek,** burjuvaziyi de sınıf olarak değil sadece "iyi insanlar, kötü insan"lar olarak değerlendirmek demektir.

Peki, dost, düşman kim? Bunlar öyle günlük politikalarla taktik diye muğlaklaştırılabilir mi? Halkın bilincini, devrimin hedeflerini bulanıklaştıran politikalar nasıl taktik olur? Eğer taktik burjuva politikalarıyla siyaset yapmaksa o zaman burjuva politikası ne, devrimci politika ne? Burjuvazi alasını yapıyor. Burjuvazinin manev-

ralarını yüzyılların deneyimine sahip burjuvaziden daha iyi kim yapabilir?

Egemen sınıf halkları sömürdüğü için egemen sınıftır. Sömürüsünü sürdürmek için gözünü kırpmadan zulüm uyguladığı için egemen sınıf tır. Aptal mı emperyalizm? Ulusal harekete destek verdiği söylenen Ortadoğu'daki devletler aptal mı? Kendi çıkarı varsa destek verir. Karşılığını ister. İspat et kendini der. Kendi Kürd'üne karşı destek verdiği Kürt'ü kullanır. Barzani'ye destek verilir o da silahını kendi halkından yurtseverlere çevirir. Diğeri İran'lı Kürtleri öldürür, Pastarlara teslim eder.

Egemen sınıfların iktidarda olduğu bölge devletleriyle ilişkiler de sınıfsal bakış açısından uzaktır. Che, yıllar önce, gerilla savaşına hazırlanırken bir başka ülke topraklarından yararlanma konusunda şunları söylüyordu:

"Hiçbir zaman, toprakları üzerinde harekatta bulunulan bir hükümetin kayıtsız şartsız yardımcılığına, müttefikliğine hatta sadece kayıtsızlığına bile güvenilmemelidir; her zaman, daima mutlak biçimde düşman bir kamp içinde bulunuyormuşçasına davranılmalıdır. Bu kampta, tabii ki istisnalar bulunabilir; fakat bunlar genel kuralı bozmaz." (Askeri Yazılar, s. 121)

Egemen sınıflar kendi düzenlerini sürdürmek için, bir yandan her türlü zulme, diğer yandan her türlü manevraya başvururlar. Başvuracakları manevraların sınırı yoktur. Böyle olduğu içindir ki, onların yaptığına burjuva politikacılığı denilmiştir. Ne yaparlarsa yapsınlar, bununla sonuçta kendi sömürü düzenlerini sürdürmek istediklerinden emin olunmalıdır.

Mücadelemiz Kime Karşı ve Ne İçin?

PKK'nin parti ambleminden orak çekici çıkarması kuşkusuz ki yalnızca biçimsel bir değişiklik değildi. Bu değişiklik, doğrudan nasıl bir gelecek düşünüldüğüyle ilgili bir değişiklikti. Hemen ardından bazı söylemler öne çıkmıştır. Örneğin bunlardan biri "Biz insanlık hareketiyiz" diye ifade edilenidir. Ne demektir?

Bu, gerçekte öyle bir tanımlamadır ki, sınıf mücadelesini, halkın mücadelesini, ezilenlerle ezenlerin savaşını gizliyor, genelleştiriyor. Bir adım ötesi, reddetmektir.

Şimdi işte bu noktada PKK'nin pratiğine bakalım: **Emperyalizme dokunma, işbirlikçisi tekelci burjuvaziye dokunma, toprak ağalarına dokunma, kim kalıyor geriye?** Dağda gezen asker. Sadece askere karşı savaşacaksın. Peki sonra? Sonra "askeri güçle çözülmüyor", "her iki taraf da askeri güçle birbirine galip gelemez", "bu işin sonu yok" denir. Askeri anlamda yapılacak bir şey kalmadığı tespit leri yapılır. Emperyalizm PKK'yı "terörist örgüt" ilan edince "Biz hangi çıkarlarına zarar verdik ki bize terörist diyorlar" diye hayret edilir.

Bu da yeni ortaya çıkan bir olgu değildir. Daha önce de çeşitli defalar belirttiğimiz gibi, PKK siyasi olarak varolduğundan bu yana emperyalizme yönelmemiş, Kürdistan'ın orta yerindeki üslere vurmamıştır. Toprak ağalarına karşı da aynı tutum sözkonusudur. 84 gerilla savaşının başlangıcından bugüne kadar, koruculuk vesilesiyle olanlar dışında Ağalara karşı ne silahlı eylemler gündeme getirilmiş, ne de köylülüğün demokratik hareketi örgütlenmiştir. 15 yıldır yaygın bir gerilla savaşının sürdürüldüğü bir bölgede toprak işgalleri olmaması çok çarpıcıdır.

Devrimcilik açık ve düz olmak zorundadır. Kime karşı savaşıyoruz? Eskaza iktidarı alırsak, ağalara dokunmayacak mıyız, tekellere dokunmayacak mıyız?

Belirttiğimiz gibi çözüm ne? Nasıl bir federasyon? Bu hangi sınıfların çözümüdür, ik-

tidar kimin iktidarı olacaktır? Bunlar halen somutlanmamış, cevaplanmamış sorulardır.

Almanya'daki bir eyalet kadar, ya da Çeçenistan kadar "özgürlüğün" muhtevası nedir? Nasıl biçimlenecektir? Somutlayın, ayrıntılandırın, halka anlatın.

Tartışma sonuçta buraya gelmelidir.

Biz Almanya'nın bir eyaleti gibi olmak istemiyoruz. Biz kapitalizm koşullarında, faşizm koşullarında eyalet de, dil de istemiyoruz. Biz devrim istiyoruz.

İttifak Ne İçin Nasıl?

Kavramları ve pratikleri devrimci içeriğinden boşaltma, birlikler, ittifaklar alanında da geçerlidir. PKK herşeyin kendi ekseninde dönmesini ister ve bunu dayatır. Bu dayatmayı kabul etmeyene ise düşmanlaşır. PKK bundan çıkmalıdır.

Benmerkezcilik, pragmatizm, aşağılama PKK'nin Türkiye soluna yönelik yaklaşımlarının ana hatlarıdır. Sürekli eleştirir ve küçümser. Evet, aradaki ilişkiler olması gerektiği gibi olmamıştır. Oligarşinin vahşi saldırıları karşısında ittifaklar olması gerektiği gibi oluşturulamamıştır. Ama bunların açıklaması "Türk Solu şöyle, Türk solu böyle" basitliğiyle yapılamaz.

PKK Türkiye soluna sürekli olarak "biz bu kadar yaptık da siz ne yaptınız?" söylemiyle yaklaşmıştır. Hayır, muhasebe böyle olmaz. Ne yaptınız? Belli bir güç olmak mı yalnızca mesele?

'84 çıkışı, gerilla savaşının gelişebilirliğinin kanıtlanması, bunlar olumlu şeyler. Ama geldiğimiz noktaya bakalım. PKK'nin geldiği noktada izlenen politika aynı zamanda pekala gerilla savaşının çözüm olmadığına da "kanıt" oluşturabilecek bir noktaya gelmiştir. "Ne yaptık, ne yapmadık"ın muhasebesinde politikalar ve alınan siyasi sonuçlar temeldir. Alın işte Kongo'da, Eritre'de, Etiyopya'da devrim oldu. Onlar da birşeyler yaptılar, büyük gerilla güçleri oldular, ve sonuçta da üstelik iktidar oldular. Peki ne oldu? Halklar lehine ne değişti? Dünya halkları buralarda emperyalizme karşı yeni mevziler mi kazandı? Öyle olmadığı görülüyor. Demek ki, belli bir gücün zafer sarhoşluğu içerisinde biz herşeyi yaptık siz ne yaptınız sorusu yanlış bir sorudur. PKK önce biz ne yapıyoruz, nereden nereye geldik diye kendisine sormalıdır.

Esasta Türkiye solunun gelişmesi de istenmemiştir. PKK kendi dışındaki istisnasız her eylemi, her gelişmeyi kendisinin gelişmesine engel olarak görmüştür. Bunu somut olarak görmek isteyenler bizim özellikle 90 atılım dönemimizden itibaren PKK'nin bize karşı tavrını araştırmalıdırlar. Önce yaptığımız eylemleri tabanda üstlenmiş, biraz zaman geçince onları mahkum etmek için adeta çırpınmıştır. Oysa o süreçte objektif olarak **Kürt ulusal hareketine silahlı destek veren tek güç bizizdir.** Ama o bunu karalama yolunu seçmiştir. Nedeni dediğimiz gibidir; başkasının güçlenmesinde kendi gerilemesini görmektedir. Bu tabii ideolojik güçsüzlüktür.

Kimin ne yapıp yapmadığı babında Türkiye solunun da PKK'ye soracakları vardır. Başkaları ölür kalırken siz ne yaptınız? 12 Temmuz'da, 17 Nisan'da siz ne yaptınız? Bir şey yapmak bir yana, bilmek bile, onun gündeme gelmesini bile istemezsiniz. Kürt ulusalcılığının kendi dışındaki gelişmelere bakışından kaynaklanan bir sonuçtur bu. Herşey kendi ekseninde dönecektir.

12 Temmuz'da, 17 Nisan'da ne yaptınız sorusunun cevabı "biz savaşıyoruz ya" diye de verilemez. Herkes kendine göre savaşıyor. Biz diyoruz ki, şunu şöyle yanlış buluyoruz, ama şunu destekliyoruz ve desteklemişizdir de. Pekala PKK bugü-

ne kadar Türkiye solunun, devrimci hareketin neyini desteklemiştir? Onun da en az herkes kadar böyle bir sorumluluğu yok mudur? PKK'nin bugüne kadar iyi dediği bir eylem, kendi dışındaki bir gelişmeye somut bir destek sunması var mı? Yoktur.

PKK bu boyutuyla ne bugünü ve tabii ne de dünü tartışıyor. Biz "dünü bırakıp bugüne bakalım" anlayışında değiliz. Mesela aradan yıllar geçse de sol içi çatışmaları tartışmaya devam edeceğiz. PKK de gücün, şehitlerin arkasına sığınıp, tarihi yok sayamaz. Artık bu gerçekler tartışılacaktır. Artık küfretme, tehdit etme, hotzot dönemi bitmiştir.

Önce "sol engelliyor" diye hemen tüm solla çatıştı. 12 Eylül sabahı bu mantık yok mu oldu? Pek bir şey olmaması bunun aşıldığını göstermez. Dersim'de dört TDKP'linin PKK tarafından öldürülmesi anlayışın esasta devam ettiğini gösteriyor.

12 Eylül öncesi sol içi çatışmalar, 12 Eylül sonrası ricat gibi konular gündeme getirildiğinde PKK'lıların değişmez cevabı şudur; "biraz da dönüp sonuçtan bakalım, kim haklı sonuç göstermiyor mu?"

İdeolojik meselelere böyle bakılmaz. Bu **"en güçlü bensem, en doğru da benim"** demektir, ki, hiçbir bilimselliği yoktur. Bir hareket şu veya bu koşullarla birlikte geçici olarak güç alabilir, peki sonra? Bu güç nereye yönlendirilecek? Evet, biz şimdi "sonra?.." diyoruz.

Gelinen noktada açığa çıkanlar, PKK'nin geçmişten bu güne bünyesinde taşıdığı ideolojik açmazlardır. Savaşın geliştiği, geliştirildiği süreçlerde pek gözükmeyen bu açmazlar 90'lardan bu yana izlenen politikalar içerisinde bir bir açığa çıkmış, PKK'yı zorlamaya başlamıştır.

Dünden bugüne gerçekleşmeyen öngörüler, yanlış politik tahliller birbirine eklene eklene gerçekte tutarsız, ideolojik açıdan zayıf bir politik tarih ortaya çıkarmıştır.

Birlik Ve İttifaklarda Pragmatizm

Daha yakın zamanda bizimle ortak bir protokol imzalayan PKK, bize dayatmalarını kabul ettiremediği noktada, bu defa bizim olmamamız üzerine kurulu bir birliği gündeme getirmiş ve çeşitli manevralarla kurdurmuştur. Ortak protokolumuz dan buraya nasıl gelindiğini ortaya koymak durumundayız. Bu gelişmeler, aynı zamanda bir PKK tablosunu da ortaya çıkaracaktır.

DBG'nin kuruluşunda açığa çıkan, açık düşmanlık zihniyeti ve bir tavır alıştır. Biz bu tavır alışın nedenini iyi biliyoruz. PKK'yı çok iyi tanıyoruz. Artık defalarca da kanıtlanmış, görülmüş olduğu gibi, PKK hiçbir zaman kendi dışında hiçbir gücün gelişmesini istemez. Ya her şey kendi ekseninde olacaktır ya da bunu kabul etmeyenlere, çok basit ve çok bilinen özel harbin yedekleri veya doğrudan özel harpçi denilip işin içinden çıkılır. Biz PKK ile protokol yaptığımızda PKK'nin birliklere, ittifaklara bakışını bilmiyor değildik, protokole uyulmaması bu anlamda bir ihtimaldi. Ama özellikle protokolü isteyen onlardı. Ve bu noktada bizim istediğimiz an lamda bir protokol yapmak tarihsel olarak da siyasal olarak da bir kazanımdı. Çok küçük bir olasılık da, PKK'nin siyasi çözüm tıkanıklığını anlayıp devrimci rotaya girmesiydi. Bu olasılık da denenmeliydi. Ama çok kısa süre sonra bunun böyle olmadığı anlaşıldı. Buna rağmen peşini bırakmadık. Hem de sadece alan ve bölgelerde tartışarak sorunu noktalamadık. Her düzeyde tartıştık. Ve sonuç alamadık. Çünkü siyasi çözüm, barış politikalarının aleti olmadık. Onlar ade-

ta protokol yokmuş gibi davranmak istiyorlardı. Yani kendi ihtiyaçları olduğu zaman sen onların istediği doğrultuda hareket edeceksin, ama onlar ortak bir eyleme yanaşmayacaklardı. Biz bütün bunları da bilerek protokolü imzaladık. Bizim için kaybedecek hiçbir şey yoktu. Tersine gelişirse Cephe'nin inşasının adımları atılacak, gelişmez se solda bilinen yaptılar, olmadı olumsuzluğuna bir halka daha eklenecekti, bu riski göze aldık. Biz devrimci ilişkilerde saflığın temizliğin olmasından yanayız. Bunun tersine herşey politikadır, taktiktir deyip, ilkesizlik, faydacılık, fırsatçılık ha kim hale gelirse devrimcilik anlamını yitirir ve sıradan kasaba politikacılığına dönüşür. Böyle düşünmek kolaydır, ama biz bunu kendi devrimciliğimizin kirlenmesi olarak görürüz. Bunun için bu tür politika ve taktiklere başvurmayız. Bugün PKK politika yapma, taktik adına en kaba faydacı politikaları ne yazık ki, Türkiye solunda egemen kılmıştır. Örgütsel bağımsızlık ve örgütsel kişilik hiçbir zaman vazgeçilmezdir. PKK de bizim bu yanımızı bir kez daha gördü ve bu yanımız onlara bizim öyle kendi eksenlerinde döndürebilecekleri bir hareket olmadığımızı kavrattı. PKK gerek Irak'ta gerek Türkiye'de diyebiliriz ki onlarca protokol yapmıştır. Ve hepsini de tek taraflı PKK ortadan kaldırmıştır. Dikkat çekicidir, bizim dışımızda şimdiye kadar hiç kimse bu protokolleri PKK'nin bozduğunu ortaya koymamıştır. PKK kendisini her şeye hükmeden, dokunulmaz bir güç olarak gördüğü için de bu açıklığımız onlarda büyük tahammülsüzlük yaratmıştır.

Tahammülsüzleşmiştir, çünkü PKK onca kitle gücüne ve silahına rağmen, ideolojik olarak zayıftır. Öyle ki insanlarının başka bir dergiyi okumasını bile istemez. Binlerce insan sürekli bir abartı ve hayal dünyasında yaşatılır. İşte bunun için Parti-Cephe'nin söylemlerine, ilanlarına yasak getirilmiştir. İnsanlar sonsuza kadar hayal dünyasında yaşatılamaz. Bir hareket milliyetçilikle, pragmatizmle, reformizmle bir yere kadar gelişebilir. Latin Amerika'da, Afrika'da, Asya'da bir çok hareket böyle gelişmiş ve yok olmuştur. Biz bu gerçeği bilerek Marksist-Leninistiz ve o saflığımızı koruyacağız.

PKK bugün artık hemen herkesin gördüğü gibi Kürdistan veya Türkiye devrimini değil, emperyalistler eliyle kapitalist sistem içinde bir İRA veya Latin Amerika barışı istemektedir. PKK, bizi bu politikanın alanına sürükleyerek, uluslararası boyutta işte bütün örgütler denetimimde... ya siyasal çözüme yanaşırsınız ya da daha güçlü vururum... propagandasını düşünmüştür. Bu oyuna alet olmayınca düşman ilan edilmemiz onlar için kaçınılmazdı. Pragmatizmin, milliyetçiliğin politika tarzı budur. DBG'ye yüklenen misyon da kuşku duyulmasın ki aynı muhtevadadır. Bugün bu birliğin üyeleri sözde ne derlerse desinler bu politikanın aleti durumundadırlar. Dikkat edin, devrim söylemi yoktur hiç ortada. MED TV'de de çok açık söylenmiştir; Bu Güç Birliği demokratik platformda neden eski TİP'i yaratmasın!.. Bugün ÖDP de aynı şeyin peşindedir. Biri gerilla temelinde ortaya çıkıp gelişmiş, diğeri silahlı mücadelenin, illegal örgütlenmenin reddi temelinde ortaya çıkıp legal parti kurmuş; ikisi de aynı şeyi söylüyor!.. Silahın, gerillanın her şey demek olmadığına çarpıcı bir örnektir bu.

Günlük Politika Ve Taktikler Bataklığı

Herşeyin "taktikler" üzerine inşa edildiği Kürt ulusalcı hareketinde, pragmatizm de teorisi yapılarak politikanın asli bir unsuru haline getirilmiş, bütün ilişkilerine ve tavırlarına yön veren bir tarza dönüştürülmüştür.

"Biz Kemalistleri oldukça iyi tanıyanlardan birisiyiz. Onların diliyle politika yapmak, onların diliyle savaşı yürütmek bizim uzmanlaştığımız bir alandır. Bu adamları yola getirmek başlı başına büyük bir yaratıcılıktır." (Ali Fırat, Özgür Halk, S. 74)

Nedir peki Kemalistlerin dili? Milliyetçilik, pragmatizm, amaca ulaşmak için herşeyi kullanmak. Kısacası burjuva politikacılığı. Abdullah Öcalan'a göre Mustafa Kemal *"iyi bir ittifakçıdır, taktikçidir."* (A. Öcalan, Serxwebun, S.187)

Düşmana karşı, devrimci politikalarla değil de onun "diliyle" yani burjuva politikalarıyla savaşı yürütmeyi temel almanın yanlışlığı bir yana, savaşta bu tarz temel alındıktan bu tarzda uzmanlaşıldıktan sonra, bunun sadece düşmana karşı kullanılan bir tarz olmaktan çıkıp tüm ilişkilere, tüm davranışlara yön veren bir tarza dönüşmesi kaçınılmaz olur. Bu tarz dost güçlerle ilişkilerde de, birlik anlayışında da, savaşın sürdürülüş biçiminde de kendini açığa vurur.

Mesela bugün, yani SSCB dağıldıktan, sosyalizm yıkıldıktan sonra deniyor ki "revizyonizme karşı olsaydık yaşatmazlardı". Yani bu ne demek? Biz aslında Sovyetler Birliğine karşıydık ama yaşamak için, yaslanacak bir yere ihtiyacımız olduğu için o zaman karşı olduğumuzu söylemedik. Bu Kemalizmden alınmış pragmatizm değil de nedir? Bu mantık revizyonizm yıkıldıktan sonra da tabii bu sefer yaslanacak başka yer arar. Emperyalizme dokunmaz, ondan "çözüm" bekler.

Devrimci saflık kaybedilirse devrim ne o zaman? Devrimcilik burjuvaziyi taklit etmekse neden devrim yapalım?

Kemalistlerin diliyle düşmana karşı savaş bakın nasıl sürdürülüyor: *"Kemalistleri daha fazla ürkütmek, politikada daha sert kırılmalara yol açabilir. Ilımlı yöntemlerle bu kesimi elverişli hale getirmek istiyorlar. Hatta yürüttüğümüz gerilla savaşı bile... Sınırlı tarzda yürütmek deriz biz buna. Nedir bu? ... Onları gerillaya alıştırdıktan sonra ılımlı, halkçı politikalara alıştırabiliriz, kemalist orduyu gerillaya alıştırmak inanılmaz bir gelişmedir. Özellikle halkçılığı... İşte, o zaman bakın kemalistler nasıl yola geliyorlar. Bizimle de konuşacaklar, hem de çok kibarca konuşacaklar."* (Ali Fırat, Özgür Halk, s. 74)

Bu ne demektir? İktidara, devrime yönelmeyeceksin, savaşın çapını büyütmeyeceksin ki Kemalistler ürkmesinler, kendilerini tehlikede görüp üzerine fazla gelmesinler. Onları gerillaya, halkçı politikalara alıştırırken sen hazırlık yapacaksın, sonra aniden vuracaksın. *"M. Kemal de böyle yapmıştı. Başlangıçta pek bir şey yapmamıştı, ama sonra birdenbire vurdu."* (age)

Tabii bu arada birileri kalkıp generalleri, tekelci burjuvaziyi cezalandırmaya başlayıp Kemalistleri ürküttü mü ona da karşı çıkacaksın.

Peki bunca yıl sonra Kemalistler gerillaya, halkçı politikalara ne kadar alıştı acaba? Yüzbinlik ordular gerillaya alıştığı için mi Kürdistan'a yığıldı? Alıştığı için mi bu kadar imhaya yöneliyor, bunun için mi Irak yolgeçen hanına çevrildi, işgal edilip seferler düzenleniyor? Halkçı politikalara alıştığı için mi bir HADEP'e bile yaşam hakkı tanımak istemiyor?

Elbette ki çok sınırlı da olsa bazı demokratik hakların kullanılabiliyor olması, reformist solun önünün açılması silahlı mücadelenin yarattığı sonuçlardır. Ama bunlara bakıp da Kemalistlerin gerillaya, halkçı politikalara alışmaya başladığını, değişeceğini, hatta sonraları söylendiği gibi "ilericileşeceği"ni beklemek, Kemalizmi, orduyu, faşizmi hiç tanımamak demektir. Kemalist ordunun alıştığı, alışacağı "sosyalist-

ler" nasıl sosyalistlerdir? Gerçek sosyalistlerin, devrimcilerin durmadan katledildikleri, kaybedildikleri, yüzlercesinin, binlercesinin işkencelerden geçirildiği, tutsak alındığı neden görülmüyor? Mahkum edilmek istenen herşeye, ilgili ilgisiz "Kemalizm" yaftası asanların bunları söylemesi, sorumuzu daha da önemli hale getiriyor.

Elbette meseleye Marksist-Leninist, devrimci bakış açısıyla değil de, pragmatist milliyetçi bakış açısıyla bakıldığında egemen sınıflar cephesindeki gelişmelerden çıkarılan sonuçlar, beklentiler de çok farklı olur. Ordu içinden bir **Lebed** çıkacağı beklentisine de girilir örneğin.

"Artık MHP tarzı bir faşist darbe planlama yerine, Lebed türü bir deneyimi hazırlayabilirler. Dünyanın bütün güçleri, hatta Amerika bile Yeltsin yerine Lebed'i kabul edebiliyor. Bu açık bir işarettir. Türk ordusuna 'sen de kendi Lebed'ini hazırla' biçiminde bir işarettir bu.

(...) Kürdistan'daki savaşımımızın gelişimi ve Türkiyelileşmesinden dolayı o zaman bir bakacaksınız ki; Türk ordusunda nasıl kahramanlar ortaya çıkıyor... Hızlı bir solculuk gösterebilirler. Kürt sorununu herkesten daha çarpıcı ortaya koyabilirler, hatta elinizdeki delilleri de alabilirler." **(Ali Fırat, Özgür Halk, 15 Mart 97, s. 74)**

Orduda bir yenilenme, değişim bekleniyor. Peki nereden varılıyor böyle bir sonuca? *"İşte, bize aldıkları tavır kadar,* ***şebekeye de tavır alındı.*** *Bu Kemalistlerin kendilerini bir yenileme işaretidir. Hatta TÜSİAD'ın raporunu da buna eklemek gerekiyor. Her ne kadar genelkurmay bu rapora çok karşı gibi görünüyorsa ve 'çok karşıyız' diyorlarsa da, aslında kemalist parti kendini yenilemeye hazırlanıyor."* **(age)**

Aslında yenilenen, değişen bir şey yoktur. Bu durum bir yıl sonra 15 Nisan1998 tarihli Özgür Halk'ta şöyle tespit ediliyor: *"Çeteler; deşifre olan bir kaç uzantısı ve sivri ucu haricinde tüm organlarıyla ve yine bu devletçe yönlendiriliyor, kullanılıyor ve besleniyorlar..."*

Bir yıl önce söylenenlerle şimdi söylenenler birbirinden ne kadar farklıdır. Orduda yenilenme, TÜSİAD raporu, Lebed'ler hepsi boşa çıkmıştır. Bir yıl önce yapılan tüm tespitler, tahliller iflas etmiştir. Peki böyle bir yanlışa, beklentiye nasıl düşüldü? Bunun cevabı verilmez, muhasebesi yapılmaz.

Tahliller nasıl boşluğa düşüyor, nasıl isabetsiz çıkıyor, ortada. Ama kimse bunların peşine bakmıyor. Söyleyen de, dinleyen de unutuyor sanki. Her gün yeni bir şey, her gün yeni bir çözüm formülü, her gün yeni bir burjuva politikacısının çözüm unsuru olarak gösterilmesi. Evet, hepsi boş çıkmıştır ve boş çıkmaya da mahkumdur.

Politika nedir, taktik nedir o halde? Halkları yanlış umutlar, tahliller peşinde sürüklemek mi? Çaresiz, bunlar da tartışılacaktır.

Zaferin Hayalini mi İstiyorsunuz Kendisini mi?

Gerçekleşmeyen finaller, gerçekleşmeyen kurtarılmış bölgeler, Kürdistan toprakları üzerinde gerçekleşmeyen savaş hükümetleri... Bir yanıyla, yanlış bir halk savaşı anlayışının sonucunda gerçekleşmiyor bunlar. Diğer yanıyla, gerçekleşmesinin ne kadar istendiği tartışmalıdır. Çünkü bir yandan bunların sözü edilirken, asıl taktikler burjuva güçler arasındaki çelişkiler, onlardan birilerinin sunacağı çözümler veya onları "çözüme zorlamak" üzerine şekilleniyor. Susurluk kazası olur,

kontrgerilla devletinin birçok pisliği ortaya dökülür ama PKK hala ordudan, MGK'dan, burjuva partilerinin şu veya bu liderinden beklentilerini devam ettirir. Devletin ve kurumlarının işleyişini çözümlemekten uzaktır.

Hükümetten umut kesilir, MGK çözecek diye bakılır. Hatta ordu çözmek istiyordur fakat siviller önünde engel oluşturuyordur. **Aydınlık**'tan süzülüp gelen, **Yalçın Küçük**'te "tez"ler olarak formüle edilen görüşler, PKK'de taktiğe, politikaya, ordu da çözüm arayışlarına dönüşür.

Ordudan da bir şey çıkmaz ama abartıyla sahte umutlar yaratılmaya devam edilir.

"23 ayda Türkiye değişecektir".

23 ay geçiyor. Bir şey değişmiyor bu 23 ayda da. Ama neden bu yanlış tahlili yaptık diye yine de sorulmuyor. Çünkü Türkiye'nin değişip değişmemesi de önemli değil son tahlilde. İşi nasıl olsa Avrupa çözecektir. Bu defa propagandanın ağırlığı o alana kayıyor:

"TC Avrupa'da, Ortadoğu'da, hatta dünyadan tecrit olmuştur." Elbette tecrit etmek için o alanda mücadele edilir. Ayrı konu. Ama Türkiye'nin tecrit edilmişliği falan yok. Kuzey Irak'ı işgal etmiş, istediği zaman giriyor bombalıyor, yakıp yıkıyor kimden ne kadar ses çıkıyor, kim pratik bir tavır alıyor. Katletmeye, kaybetmeye devam ediyor, kimden ne kadar ses çıkıyor? Kontrgerillanın kurmayları Orgeneral Çevik Bir, Genelkurmay başkanı Hakkı Karadayı Avrupa'da, ABD'de el üstünde tutuluyor. ABD Karadayı'ya emperyalizme sağladığı "üstün" hizmetlerinden ötürü liyakat nişanı takıyor. Halkı katletmek, gerillayı imha etmek için silah alımında, teknoloji, deney, bilgi aktarımında bir zorluk mu görüyorlar? Hayır. Basbayağı tıkır tıkır alıyorlar istediklerini.

Kendi kamuoyunun da etkilemesiyle insan hakları çerçevesinde emperyalizmin yaptığı göstermelik eleştirilere, emperyalist devletlerin Türkiye üzerindeki pazar sorunundan kaynaklanan aralarındaki ki mi çelişkilere bakıp da TC tecrit oldu, oluyor gibi sonuçlara varmak hayal ürünüdür, kendini kandırmaktır. Emperyalizm Kürt sorununu "çözmek" için TC gibi sadık bir müttefikini karşısına alıp, Kürtlere tercih etmez. Neden etsin? Kürtler emperyalizme TC'den çok daha fazla bir çıkar mı sağlayacak? Sağlayacaksa böyle bir "çözümü" Kürtler ister mi, TC ezeceğine emperyalizm ezsin daha iyi mi diyecek?

Eğer Türkiye halklarına güvenilseydi, devrime güvenilseydi bu gaflar, tutarsızlıklar ortaya çıkmazdı.

Evet, hiç yolu yok, PKK yeniden bir muhasebeye girmek, kendini ideolojik olarak sorgulamak zorundadır. Tüm eleştirilere "Kemalizm" demekle artık işin içinden çıkılamaz

Artık bunun zamanı gelmiştir. Bundan kaçılamaz.

Milliyetçilikten öğrenilen herşey reddedilmeden, eylem anlayışını da, ittifak anlayışını da, emperyalizme, sömürücü bölge devletlerine bakış açısını da çarpıklaştıran pragmatizm reddedilmeden, Kürt halkının kurtuluş yolu asla bir berraklığa kavuşmaz; her şeyin günlük ele alındığı, her şeyin karmaşa içinde, herşeyin yarı alacalı olduğu bir yolda ayak sürümeler devam eder.

Emperyalistler Kürt Sorununu Çözemez!
KÜRT ULUSAL HAREKETİ EMPERYALİSTLERİN KENDİSİNİ SÜRÜKLEMESİNE İZİN VERMEMELİDİR

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
28 Kasım 1998
Sayı: 6

Kürt ulusal hareketi, ateşkes-barış politikalarının geldiği noktada, daha önce de çeşitli biçimlerde telaffuz edilen "silahları bırakmaya" artık hazır olduğunu açıklamış ve ulusal hareket artık farklı bir sürecin kapısına gelip dayanmıştır. Türkiye'nin Suriye'ye yönelik saldırganlığı, ardından PKK Genel Başkanı Öcalan'ın Rusya'ya, oradan da İtalya'ya gidişi, Kürt ulusal hareketi açısından uzun süredir gündemde olan bazı gelişmelerin bir anlamda "erken doğum" yapmasını sağladı.

Bu gelişmelerin içinde doğan, **"emperyalist çözüm"**den başka bir şey değildir.

Öcalan tarafından öne sürülen ve her biri üzerinde ayrıca durulabilecek olan şartlar, Öcalan'a halen bulunduğu İtalya'da bir statü tanınıp tanınmaması, belki çeşitli sarkmalara, belirsizliklere yol açacak ancak artık bu süreci çok fazla etkilemeyecek faktörlerdir. Çocuk doğmuş ve adı konmuştur.

Olay nedir? Olay, PKK'nin yanlış emperyalizm ve devrim tahlilleridir. Emperyalistlere, bölge devletlerine, bunlar arasındaki çelişkilere dayanarak düşünülen bir mücadele ve çözümün sonucudur.

Suriye, ardısıra Yunanistan, ardından Rusya... Ve şimdi İtalya... Hesaplar tutmamaktadır. Suriye'nin bölge devletleriyle, Yunanistan'ın Türkiye'yle, Rusya'nın ABD'yle çelişkilerine dayanarak geliştirilen politika ve planlar, sonuçta tutmamıştır. Her zaman belirtilmiştir; bu çelişkilerden şu veya bu ölçüde yararlanılabilir, ancak bu çelişkiler esas alındığında, bir süre sonra bu çelişkilerden birinin tarafı olunmaktan kurtulunamaz. Bugün de sancısı yaşanan budur.

Gelinen noktada, İtalya eksenli düşünülen "statü" ve politikalar, siyasi çözümü artık açıkça Avrupa eksenli düşünmek demektir. Öcalan'a "siyasi statü" verilip verilmeyeceği ayrı bir konudur (kaldı ki, esas olarak böyle bir statü de yoktur.) Bölge devletleri ve emperyalizm tahlillerine dayanılarak yapılan tahliller iflas etmiştir. Şimdi adım adım Avrupa'nın kabul edebileceği bir çizgi geliştirilmektedir. Henüz gerek emperyalist ülkelerin tavırları açısından, gerekse de PKK'nin izlediği, izleyeceği politikalar açısından çeşitli belirsizlikler vardır; ama buna rağmen şunu kesin olarak söyleyebiliriz; Ne Avrupa Birliği, ne ABD, ne Rusya'ya dayanılarak Kürt sorununun çözümü gerçekleşemez. Gerçekleşir diyenler, daha pek çok kez yanılacaklardır. Ancak bu yanılgı, pratikte yaşayarak göründüğünde, yanılgının sahipleri için artık iş işten geçmiş olacaktır.

Emperyalizm ne Kürt halkının, ne de başka halkların çıkarlarını düşünmez. Tersini düşünen, tarihi bir yanılgı içinde olup, emperyalizm gerçeğinden ya habersizdir, ya da bu gerçeği görmezden gelmektedir.

Emperyalizme övgüler dizmek, devrimcilerin, yurtseverlerin işi olamaz. Bu, emperyalizmin dünya halklarına karşı düşmanlığını, dünyanın sayısız , bölgesinde emperyalizmin gerçekleştirdiği vahşeti gizlemektir. Kürt ve Türk kardeşliği, Kürt ve Türk halklarının kurtuluşu, emperyalizme övgüler yaparak değil, emperyalizme karşı savaşılarak kazanılır.

Avrupa Birliği nedir? **Bu emperyalist birlik, insan haklarını, özgürlükleri savunur mu? Halkların çıkarlarını savunur mu?**

Avrupa Birliği, Avrupa emperyalistlerinin kendi iç pazarlarını korumak, ABD ve Japonya karşısında rekabet edebilmek ve yeni pazar alanlarını denetimleri altına alabilmek için daha güçlü olmak amacıyla kurdukları bir birliktir. İnsan haklarının, demokrasinin evrenselliği gibi söylemler, yalnızca bu emperyalist birliğin makyajlarıdır. Avrupa Birliği'nin ilk adımı, Avrupa Kömür ve Çelik Topluluğu'dur. Kömür ve çelik konusunda aralarındaki rekabete son verip dünya pazarlarında istedikleri fiyatı belirleyebilmek için kurulmuştur. Sonra bu birliğin kapsamı giderek genişlemiş, Avrupa Ekonomik Topluluğu AET'ye kadar ulaşmıştır. Avrupa Birliği ve diğer siyasi, askeri kurumlaşmalar bu temel üzerinde yükselir. Bunların hepsinin Avrupalı emperyalistler açısından anlamı, daha güçlü olmak, dünya ölçüsünde sömürü pastasından daha büyük bir dilim koparmak içindir.

Avrupalı emperyalistlerin dünya halklarına karşı gerçekleştirdikleri katliamlar, sayfalara sığmaz. Daha çok yakın zamanda Ruanda'da yüzbinlerce insanın katledilmesinin sorumlusu bu Avrupa Birliği emperyalistlerinden başkası değildir. Körfez'de Ortadoğu halklarına yönelik saldırıda, hepsi ABD'yle birliktedir. Yugoslavya'da dökülen kanda onların parmağı vardır.

Son on yılda, insan hakları, demokrasi söylemlerini daha öne çıkarıp, nerede halkların silahlı mücadelesi varsa, onu tasfiye etmeyi özel bir misyon olarak üstlenmişlerdir. El Salvador'dan Guatemala'ya kadar hepsine bakın, barış ve teslimiyet süreçlerinin bir ayağı hep Avrupa'dadır; Avrupa emperyalistleriyle kurulan ilişkilerdedir.

Yaptıkları hep aynı şeydir; ülkelere "daha fazla insan hakları", ulusal, sosyal kurtuluş hareketlerine de "diyalog", "ateşkes" tavsiye ediyorlar. Bu telkinleriyle hem kendi "demokrat"lıklarını pekiştiriyor, hem de destek diyerek sırtını Avrupa'ya dayayan tüm reformistlerin, uzlaşmacıların umut kapısı olmaya devam ediyorlar. Böylece barış, demokrasi hayallerinin sürmesini sağlıyorlar.

Son derece çarpıcı değil midir; devrimci mücadeleye ilişkin haberleri sansür eden, çok sınırlı olarak duyuran Reuters, Associated Press, AFP, DDA vb. emperyalist medya, herhangi bir yerde ateşkes ilan edilmeye veya barış görüşmeleri başlamaya görsün, çok hızlı ve geniş bir biçimde bu haberleri dünyaya duyurmaktadır. PKK'nin 3. ateşkesinde de anılan haber ajansları büyük bir hızla bu haberi tüm dünyaya geçmişlerdi. Dünyanın herhangi bir yerindeki "uzlaşma" emperyalizmin heyecanlanmasına yetiyor. Bu, halklara direnme ve başkaldırma değil, uzlaşma ve barış mesajlarını vermenin heyecanıdır.

İngiltere'den Fransa'ya, İtalya'dan Almanya'ya kadar tüm Avrupa emperyalistleri ve kapitalizme geri dönüşüm sancısının tüm olumsuzluklarını yaşayan Rusya da "barış"ı destekliyor. Avrupa emperyalizmi, uluslararası rekabet ve pazar savaşının gereği olarak "barış" ve "siyasi çözüm" yanlısı tutumuyla Türkiye'yle ilişkilerinin niteliğini de belirliyor. Avrupa emperyalizminin Avrupa Birliği'ne girmek için

can atan Türkiye üzerinde ekonomik ve siyasi etkisini arttırma, Türkiye'yi daha büyük bir pazar olarak kullanma hesapları, "Kürt sorunu"na ilgisinin de nedenidir. Emperyalizm, Avrupalısıyla, Amerikalısıyla dünyayı emperyalizm için "dikensiz bir gül bahçesine" çevirmek istiyorlar. Her şeyin özeti budur. Emperyalizme göre dünyanın dikenleri, anti-emperyalist kurtuluş savaşlarıdır. Bunların tasfiyesi veya imhası, emperyalizmin bugün için de temel politikasıdır.

Avrupa emperyalistlerinin gerçeği buyken, neyin üzerine hesap yapılıyor? Emperyalistler Ortadoğu'da ve diğer bölgelerde yeni mevziler kazanmak derdindedir. Almanya Ortadoğu'da bir güç olmak istiyor. İtalya da aynı konumdadır. Amerika'yla Avrupa arasında bu konudaki çelişkiler görünüştedir. Özde aynıdırlar. Onların sözünü ettiği çözüm ve barış, teslim alma, bitirme barışıdır. Bugünkü farklı söylemleri ise, Ortadoğu'da inisiyatif kapma savaşıyla ilgilidir. Bu "barış"ta inisiyatif sağlayan, Türkiye ve Ortadoğu üzerinde de belli bir inisiyatif sağlamış olacaktır.

Emperyalist İtalya'nın kendisinin ve tüm Avrupa emperyalistleri adına gerçekleştirmeye çalıştığı hesapları olduğu unutulup, **"Viva İtalya"** sloganı attırılıyor. Bunun öz olarak **"Viva ABD"** demekten hiçbir farkı yoktur. Yeri geldiğinde Mahir'lerin, Deniz'lerin mirasından söz edenler, onların hangi sloganı attıklarını, hiç olmazsa şimdi hatırlamalıdırlar. Onlar bağımsızlığın gerektirdiği, halkların kurtuluşunun gerektirdiği sloganı atıyorlardı: **"Yanki Go Home"** yazıyordu onların yürüyüşlerinde taşınan dövizlerde. Onlar son nefeslerinde dahi **"Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi"** diyenlerdir. **"Viva İtalya"** diyerek bu miras taşınabilir mi?

Türkiye'de şovenizmin "İtalyan mallarını boykot" propagandasına karşılık, Kürtlerin de "Türk mallarını boykot" edip "akın akın" İtalyan mallarını aldıklarının propagandası yapılıyor. Bu, çok açık bir "icazetçi" tavırdan başka bir şey değildir. Bu mantık, sağlıklı bir bakış açısının ürünü olamaz. Kürt halkı niye "akın akın" emperyalist İtalya'nın mallarına hücum etsin? PKK Genel Başkanı Öcalan'a siyasi iltica hakkı verdiğini kabul etsek bile, bu İtalya'yı emperyalist bir ülke olmaktan çıkarır mı? Emperyalist çıkarlarından vazgeçtiği anlamına gelir mi? Bu kafa yapısı, bunun bir adım sonrasında **"Türkiye'nin sömürgesi olmaktansa İtalya'nın sömürgesi olalım"** diye düşünür. Devrimciler, yurtseverler hiçbir emperyalist ülke için, ne taktik adına, ne de başka bir şey adına "yaşasın" diyemezler.

Hiç kimse emperyalistleri halkların dostu olarak göstermeye kalkmamalıdır. Bu halkların çıkarlarına, halk kurtuluş savaşlarına sırt dönmektir. Emperyalistler, yeryüzünde hiçbir halka ne özgürlük, ne de barış getirmemişlerdir.

Eğer emperyalistler, herhangi bir kurtuluş hareketine "yardım" ediyorlarsa, **"kucak açıp"** ilişki kuruyorlarsa, bu ancak tek bir amaçlıdır. Bu ilişki içinde emperyalistler halkların mücadelesini kendi çıkarları için kullanır, etkisiz hale getirir, devrimi bitirir, teslim alır. Dünyada yaşanan bütün örnekler bunun kanıtıdır. Emperyalizm Kürt ulusal hareketini de icazeti altına almak ve bitirmek istiyor. Her ne yapıyorsa bunun için yapıyor ve her ne yaparsa bunun için yapacaktır.

El Salvador barışı, Guatemala barışı, Filistin barışı, herkesin gözleri önündedir. ABD'nin onayıyla, Avrupalı emperyalistlerin hamiliğinde gelişen bu barış süreçlerini aylarca gazetelerden izledik. Peki şimdi ne oluyor? Emperyalist medya yazmıyor. Çünkü barış isteyenlere, diyalog önerenlere karşı "kötü örnek" olacaktır. Evet, El Salvador'da, Guatemala' da, bir zamanlar ülkelerinin önemli bir kıs-

mında denetimi ellerinde bulunan bu gerilla hareketlerinin bitişinin trajik öyküsü yazılmaktadır şimdi. Kimi "barış anlaşması"nın bir maddesi olan "gerillalara iş bulma" anlaşmasına uyulmadığının peşindedir, kimi de "barış protokolündeki maddelere rağmen" hala demokratikleşme yolunda hiçbir adım atılmamasından sızlanıp durmaktadır. Ama ancak sızlanabilmekte, başka bir şey yapamamaktadırlar. Çünkü silahları bırakmışlardır, çünkü kendi kendilerini güçsüzleştirmiş, teslim olmuş bir güç durumundadırlar. Ne deniliyordu, güya El Salvador ve Guatemala halkının çıkarları korunacaktı? Ne deniyordu? Avrupalı emperyalistler bu barışın güvencesi olacak, hatta ekonomik olarak yardımlarda bulunacaklardı. Ne oldu?.. Ya Filistin'de ne oluyor? CIA'nın denetimini kabul eden noktaya geldi barış süreci. Hala Filistinli tutsaklar zindanlarda. Yakın zamanda Siyonizmin zindanlarda sürdürdüğü baskılara karşı açlık grevindeydiler. Hani barış? Bu nasıl barış? Hala Filistinliler katlediliyor sokaklarda. Barış anlaşması imzalanırken, dünyaya neyin propagandası yapılıyordu?

Emperyalizme ve faşizme karşı halkların ortak mücadele bayrağı dalgalandırılmazsa, halkın iktidarı hedefinde ısrarlı olunmazsa, emperyalistlerin desteğine oynanması, bu desteğin, yani emperyalizmin icazetinin alındığı noktada da teslimiyet kaçınılmazdır.

Kürt ulusal hareketi, Öcalan'ın son açıklamasında da yerinde bir biçimde belirttiği gibi, bir **"tercih"**le karşı karşıyadır. Ancak Öcalan'ın tercihini kullanacağını açıkladığı yön, yanlış yöndür. Savaşın başladığı noktadaki tüm hedeflerden vazgeçiştir. PKK için "Nereden Nereye?" sorusunun yerindeliği, doğruluğu, bu muhasebenin zorunluluğu, İtalya'da olup bitenlerle bir kez daha kanıtlanmıştır. Evet, nereden nereye? Çıkış noktasında, PKK imzalı yazılı metinde "otonomi, özerklik vb." isteyenleri **gericilikle, emperyalizmin hizmetinde olmakla** suçlamaktan, bizzat kendilerinin otonomi istemesine... İstenen o "otonomi"nin bile bir gerçekliği yoktur. Olsa olsa tümüyle kırıntılardan ibaret bir "çözüm"ü kabul etmeye bir geçişin, dahası düzen içileşmeye bir geçişin ara söylemi olarak kalır.

Kürt ulusal hareketi, kesin bir tercihle karşı karşıyadır. Hiçbir yurtsever gücün, emperyalizmle şu veya bu biçimde uzlaşmasını istemeyiz. **İsteğimiz, önerimiz,** bu tercih, halkların kurtuluş savaşını sürdürmekten yana yapılmasıdır. **"Akan kan", "barış" üzerine boş söylemlerden vazgeçilmelidir.** "Akan kan dursun, kimse ölmesin" pankartlarını açanlara bakın, hepsi Avrupa'nın baskısıyla demokratikleşme uman reformistlerdir. Ölümün acısını bir kere olsun duymayanlar, hissetmeyenler halkların akan kanının ve cenazelerinin üzerinde propaganda yapıp, bu düzen içinde yaşamayı ve "barışçıl" siyaseti garantileyecekler. "Kimse ölmesin" denecek ama, dünyada açlıktan ve emperyalizmin haydutluğundan, ülkemizde kontrgerilla katliamlarından, faili meçhullerinden, kaybetmelerinden binlerce insan ölmeye devam edecek! Onlar yine "Akan kan" edebiyatı yapıp "silahlar sussun" diyecekler.

Emperyalizm üzerine, oligarşi içi çelişkiler üzerine sahte, boş umutlar yaratmaktan vazgeçilmelidir. Son ateşkes kararının alınış biçimi ve sürecin gelişimi, bu çelişkiler üzerine geliştirilen politika ve taktiklerin nasıl bir açmaz olduğunu yeterince ortaya koymuş olmalıdır. Evet, bizzat PKK sözcülerinin ifade ettiği gibi, 3. ateşkeste PKK aldatılmıştır. Bir ulusal kurtuluş hareketi bu kadar basit bir biçimde aldatılabilir mi? Bu aldanmanın maddi temeli, PKK'nin oligarşi içi çelişkiler üzeri-

ne yaptığı tahlillerdir. Tekelci burjuvazinin belli kesimlerinden çözüm beklentisi içine girmesidir. Bugün aynı aldanış ihtimali, emperyalizme ilişkin tahliller açısından söz konusudur. İtalya'da veya bir başka emperyalist ülkede PKK Genel Başkanı'nı "davet" edecek üç-beş milletvekili çıkabilir; ancak bu bir devlet politikasına dönüşüyorsa, bilinmelidir ki, orada kendi denetimine almak, emperyalist çözümün koşullarını oluşturmak için bir "davet" vardır. O emperyalist ülkenin başbakanının yeşil, pembe veya başka bir renk olması, bu gerçeği değiştirmez.

Emperyalizm gerçeği bizim niyetlerimizle değişmez. Bağımsız, özgür yaşayacağımız demokratik bir ülke için, halklar arası bir barış için, halkların asla birbirine düşürülemeyeceği, birbirine kırdırılamayacağı bir dünya için, yani ülkemizde ve dünyada halk iktidarlarını kurmak için, sosyalizm için savaşmak zorundayız. Halkların barışı böyle bir düzende mümkündür. Biz böyle bir barışı ölümüne savunuyoruz. Hiçbir bedelden kaçmadan "Kurtuluşa Kadar Savaş" diyoruz. Barış istemek, demokrasi istemek budur. Kürt halkının barışı, kurtuluşu da buradadır. Kürt ulusal hareketi bütün bu gerçekleri görerek, PKK'yı bugünkü noktaya sürükleyen yanılgılarını görerek, emperyalist politikalar ve çözümler peşinde sürüklenmekten hızla çıkmalı, halk kurtuluş savaşçılarının safındaki yerini almalıdır. Gelinen nokta, hiçbir muhasebenin ve hiçbir tercihin geleceğe ertelenmesine izin vermeyen bir kader anıdır. Ulusumuzun, halklarımızın kaderini tayin hakkını KENDİMİZ mi kullanacağız, yoksa bu hakkı EMPERYALİSTLER mi kullanacak? Muhasebe ve tercihimizle cevaplayacağımız soru budur.

ABD'NİN ÇÖZÜM PLANINA KARŞI ÇIKILMALI, EMPERYALİZMİN DENETİMİNDEN ÇIKILMALIDIR

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
19 Aralık 1998
Sayı: 9

PKK Genel Başkanı tarafından 13 Aralık'ta Med TV'de yapılan açıklamalar, pek çok açıdan tartışılmaya muhtaç yanlar içermektedir. Ancak tartışılmayacak olan PKK'nin kendini "emperyalist çözüm"e uydurma doğrultusundaki gerileyişidir. Açıklamalar esas olarak bunun üzerinde şekillendirilmiştir. Kadrolara, savaşçılara seslenişler içinde asıl mesaj ABD'yedir. ABD'ye **"Apo'suz PKK"** mesajı verilmiştir.

Atılan adımların, geliştirilen taktik ve manevraların anlamı ortadadır; emperyalizme güven verme ve sistem içine gidiştir. Ancak söz konusu panelde, bu gidiş tartışma konusu bile olmamıştır.

PKK, devrimcilerle tartışmalı, halka ve devrimcilere olan bitenin siyasi anlamını açıklamalıdır. Öcalan söz konusu açıklamada da "Kürt sorununun çözümü" konusunda emperyalistleri muhatap almıştır.

Bu öteden beri izlenen bir yöntemdir. PKK Genel Başkanı devrimcilerin kendisine yönelttiği hiçbir eleştiriyi, hiçbir soruyu cevaplamamakta, devrimcilerin çağrılarına, taleplerini kaale almamakta, ama ABD'nin bilmem kaçıncı derecededen bir sözcüsünün bir demeci üzerine açıklamalar yapıp, onun isteğini karşılayan taktik ve manevralar geliştirmektedir.

Özgürlük, bağımsızlık herşey pazarlık konusu haline getirilmiştir.

Emperyalizmin halkların taleplerini karşılayabileceği söylenmektedir. Türkiye oligarşisine karşı, Türkiye faşizmine karşı AB'den ve ABD'den tavır alması istenilmekte, bu yönde emperyalistlere çağrılar yapılmaktadır.

Nedir bu tablo? Bu tabloda bir tuhaflık yok mu?

Emperyalizmden çözüm bekleyenler büyük bir gaflet içindedirler. Kürt yurtseverleri içinde bu tabloda bir tuhaflık olduğunu, emperyalizmden halkların lehine bir sonuç beklenemeyeceğini görenler de var. Mevcut politikalara çok sistemli olmayan itirazlar ve eleştiriler dile getirilmektedir. Bu tartışma gelişmelidir. Yoksa **"Roma zaferi"** vb. ile gerçekler küllenemez.

Taktikler, sloganlar, teorilerin adeta ciddiyeti kalmamıştır. Mesela, Türkiyelileşme meselesi ne oldu? Biz ısrarla bunun taktik, hatta taktik bile sayılamayacak propagandif bir kavram olduğunu söylerken uzun uzun bunun "stratejik olduğu", "zaten PKK'nin çıkışının böyle olduğu" vs. teoriler yapıldı. Evet, şimdi ne oldu Türkiyelileşme meselesi? Kavram olarak bile anılmıyor. Bugünün taktiklerinde, teorilerinde, Öcalan'ın konuşma ve yazılarında "Türkiye"ye ilişkin herhangi bir şey görülmüyor.

Bütün bu soruların da cevaplanacağı şüphelidir.

PKK'yla baştan beri sağlıklı bir ideolojik mücadele zemini olmamıştır. Her-

şey "taktik" diye geçiştirilmiş, zamanının unutturmasına terk edilmiş, birbirlerinin tam zıddı onlarca şey birarada savunulmuştur.

Mesela şimdi PKK'yı neye göre eleştireceğiz? Neyi esas alacağız?

PKK'nin çıkış bildirgesini mi, PKK programını mı, 5. Kongre kararlarını mı, Öcalan'ın son konuşma ve değerlendirmelerini mi?

Hangisi PKK? Bu soruya istediğimiz cevap, aynı zamanda bir ideolojik mücadele çağrısıdır. PKK'nin bugün bu noktaya gelmesinde, ideolojik mücadeleden kaçışının, devrimcilerin uyarı ve eleştirilerini kaale almamasının da son derece önemli bir payı vardır.

Bir yanda sağdan soldan alınmış sivil toplumcu düşünceler, bir yanda silahlı mücadele... Bu temel bir uyumsuzluktur. Hem anti-emperyalist, hem milliyetçi. Bu bir başta temel uyumsuzluktur. Bu uyumsuzlukların içerisinden sürekli manevralarla, taktik adı verilen savrulmalarla politika yapılmaya çalışılmaktadır.

Son derece enteresandır; emperyalizmin çözümüne angaje oldukça, PKK sözcülerinin ağzında daha fazla devrim, iktidar sözcükleri duyurulur olmaktadır. Bugünlerde Özgür Halk'ta, Med TV'de yayınlanan yazı ve konuşmalara bakın; "devrimimiz, iktidarımız..." diye başlayan cümlelere tanık olunuyor bolca. Ne devrimi, ne iktidarı? Devrim mi kalmış ortada? İktidar ihtimali mi kalmış? Bunların tartışılması, politikalar planında savunulması bile söz konusu değil.

Hangi iktidardan, hangi devrimden söz ediyorsunuz?

AB'nin, ABD'nin bulacağı ve onaylayacağı bir çözümün halka iktidar getireceğini mi düşünüyorsunuz, bu kadar mı teoriden ve gerçeklerden habersizsiniz, veya herkesi bu kadar cahil mi sanıyorsunuz? AB'nin, ABD'nin bulacağı ve onaylayacağı bir çözümün bir devrimle ne ilgisi olabilir? Bunun ÖDP'lilerin her kongresinde politikalar biraz daha sağa kayarken, düzenle biraz daha bütünleşilirken, salonda daha fazla Mahir resmi bulundurup daha fazla sosyalizmden söz etmelerinden bir farkı yoktur. Bu, düzen içileşmeyi, teslimiyeti gizlemeye yönelik basit propagandadan ibarettir.

Söz konusu açıklamada halka, kadro ve savaşçılara karşı kullanılan üslubun onaylanması, 14 yıllık gerilla savaşının çeşitli olumsuzluk veya yanlışlarının sorumluluğunun savaşçılara yüklenmesi gibi bir anlayışın benimsenmesi mümkün değildir. Bu da ideolojik mücadeleden ve muhasebeden kaçış, bu kaçış içinde de emperyalistlere belli mesajlar verilmesidir. PKK'nin yanlış, eleştirilmesi gereken pek çok eylemi vardır elbette. Ancak bu eylemlerin çok büyük çoğunluğu PKK'nin milliyetçilik ve pragmatizm temelindeki yanlış çizgisinin sonuçlarıdır. Bu çizgi bir yana konulup, savaşçıların hataları düzeyinde tartışılamaz. Ancak bugün bu da talidir; asıl sorun nihai anlamda Kürt sorununa ilişkin tespit ve politikalardır.

PKK, bir yol ayrımındaydı. Son adımlar, bu kavşakta halkların devrimci çözümü yoluna değil, emperyalistlerin çözümü yoluna sapıldığının işaretleriyle doludur.

Gelişmelere ilişkin söylediklerimiz çok kısa ve özlüdür:

BİR; Gelişmeler bir ABD operasyonudur.

İKİ; ABD'nin çözüm planına karşı çıkılmalıdır. Çünkü bu yeniden bağımlılık, daha çok sömürü demektir.

14 yıldır sürdürülen gerilla mücadelesinin karşılığı, sonucu asla bu olmamalıdır. Bu halklarımız için, devrimimiz için bir kayıptır.

EMPERYALİZM ÇÖZEMEZ!

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
19 Aralık 1998
Sayı: 9

Plan netleşiyor. ABD planı adım adım uygulanıyor. Şimdi uluslararası mahkeme, uluslararası konferans adımları telaffuz edilmeye başlanmıştır. AB de, ABD de bunda hemfikirdir. PKK Genel Başkanı Öcalan da bunları kabul edebileceğini açıklamıştır... **Yani emperyalizmin vicdanına teslim edilmiş bir Kürt çözümü.**

Emperyalistler bu mahkeme veya konferansla bir yandan Türkiye'nin insan hakları dosyasını çıkarırken, bir yandan da PKK'yı (daha doğrusu silahlı mücadeleyi) mahkum edecek ve kendi çözümlerini dayatacaklar. PKK de bu çözüme boyun eğecek. Aksi halde yaşam hakkı tanınmayacak. ABD planının esası budur. Öcalan'ın Suriye'den çıkarılması ve ardından diğer gelişmelerle emperyalizmin çözümünün dayatılmasının bir ABD operasyonu olduğu; ABD ile Avrupa emperyalistleri arasında Kürt sorunun "çözümü" konusunda özde bir fark olmadığı; İtalya'nın bu operasyonda Türkiye oligarşisi ve PKK'ye "geri adım"ları attırma misyonunu üstlendiği artık daha net görülüyor. Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya geldiğinden bu yana yaptığı açıklamalar ve en son PKK Genel Başkanlığını bırakma, PKK'ye de "yeni bir hat çizme" kararıyla ABD planı bir adım daha ilerlemiştir. Eğer PKK kısa sürede kendini bu planın dışına atamazsa, gelişmeler, Öcalan'ın deyişiyle "bizim terörümüz dahil her türlü teröre karşıyız" çerçevesinde gelişecektir.

EMPERYALİZM GERÇEĞİ HATIRLANMALIDIR!

1- Emperyalizm Halkları, Devrimci Önderleri Yargılayamaz

En başta belirtmeliyiz ki, bugün, emperyalistlerin telaffuz ettiği biçimde ve koşullarda yapılacak bir uluslararası mahkeme veya uluslararası konferans, devrimcilerin kabul edebileceği, halkların çıkarına olacak bir girişim değildir. Bunlarla amaçladıkları; Türkiye oligarşisinin baskı ve sömürüsünün biraz "ehlileştirilmesi", ulusal temeldeki silahlı mücadelenin tasfiyesi ve Kürt halkının hak kırıntılarına "ikna" edilmesinden ibarettir.

Emperyalizmin denetimindeki bir mahkeme veya konferansa ilke olarak karşı çıkılmalıdır. Emperyalizm halkları yargılayamaz. Devrimcileri yargılayamaz. Devrimci önderleri yargılayamaz. Tam tersine; emperyalizm tarihsel olarak, siyasal olarak suçludur. Hesap vermek durumunda ve zorundadır.

Emperyalistler, Türkiye'yi yargılayabilirler. Biri patron biri uşaktır. Ancak bu yargılamada "Türkiye'nin katliamcılığını" ortaya çıkarmak, böyle bir yargıla-

mayı kabul etmenin, meşrulaştırmanın gerekçesi olamaz. Böyle bir yargılama kabul edildiği anda, PKK veya Öcalan, herşeyden önce kendi meşruluklarını reddetmiş olurlar.

İtalya'ya geliş, çok açıktır ki, emperyalizmin icazetine giriştir. Ancak İtalya'ya gelinmekle de kalınmamış, oraya emperyalistlerin Kürt sorununu çözmelerini sağlamak için gelindiği açıklanmıştır. Bu icazeti resmen kabullenişi olmuştur. Bunlar, taktik vs. diyerek açıklanabilecek bir adımlar değildir. Emperyalizm bu zeminde yargılama, terörü reddettiğini açıklama ve benzeri çok çeşitli dayatmalarda bulunma imkanı elde etmiştir.

PKK önderine çağrımız; derhal emperyalizmin denetiminden çıkmalıdır. Bunun hangi biçimde olacağı belirleyici değildir, bu gerekirse tutsaklık pahasına da olabilir. Aslolan emperyalizmin iradesini kabul etmemektir.

2- Emperyalizm Çözemez

İtalya'nın Kürt sevdası niye? Neyin karşılığı? Çözüm için İtalya'ya bir rol biçenler bu sorunun cevabını vermelidirler.

Her siyasal tavrın ve "çözüm"ün kuşku yok ki kazananı ve kaybedeni vardır. Peki öyleyse söz konusu çözümde kim kazanıyor? Kim kaybediyor?

Avrupa emperyalistlerinin "siyasi çözüm"den ne kastettikleri, esasında "sır" değildir. Bu "çözümün" şartlarını ve muhtevasını çok açık ortaya koymaktadırlar. Buna ancak "görmek istemeyenler" görmüyor. Bu "çözüm"ün özü, Kürt ulusal mücadelesinin ezilip, istenilen noktaya getirilmesi ve birtakım kültürel "haklar"la mücadelenin bitirilmesidir. İtalya Başbakanı D'Alema'nın söyledikleri bu açıdan oldukça nettir.

"Bizim için Öcalan'ın terörden vazgeçmesi sığınma hakkı için temel ön şart.(...) Ülkenizdeki (Türkiye-bn-) anlaşmazlığa barışçı bir çözüm bulunmasından yanayız. Başka ülkeler için de aynı şeyi arzu ediyoruz.(...)

Bizim prensibimiz şiddet ve terörün reddedildiği barışçı çözümden yana. Bu insanların bazı kültürel, geleneksel haklarının tanınması gerektiğine inanıyoruz.

Tony Blair İrlanda problemini müzakerelerle çözümledi... Türkiye'nin de barışçıl bir çözüm araması akılcı değil midir?" (21 Kasım, Sabah)

Bu sözlerin ABD'nin defalarca yaptığı açıklamalardan bir farkı yoktur. Bugün kimi farklı söylemlerde bulunmaları farklı düşündüklerinden dolayı değildir. Ayrılıkları, aralarındaki çelişkilerden, uygulama biçimlerinden ve zamanlama farkından kaynaklıdır. **Ama halkların mücadelesinin ezilmesi noktasında istedikleri aynıdır. Ezilmiş bir mücadele ve bunun yıkıntıları arasında kimi "hak"lar ile bitirilmiş umutlar...** Kısacası istenilen Kürt halkının mücadelesinin, emperyalizmin çıkarlarına ters düşmeyecek bir noktada tasfiye edilmesidir.

1995 yılının sonlarında emperyalizmin barıştan, siyasi çözümden çokça bahsettiği bir dönemde bundan ne anladığını şöyle özetlemiştik:

"Kuşkusuz bu çözüm, sistemi değiştiren, sınırları bozan, istikrarsızlık yaratan bir çözüm değil, tersine tekelleri ve emperyalizmi güçlendirecek, mevcut savaşı ortadan kaldıracak, gelişip iktidar mücadelesine dönüşmesini engelleyecek, oligarşik diktatörlüğün ve emperyalizmin ekonomik po-

litikalarını devam ettirecek bir içeriğe sahip olmalıdır." (M. Ali Baran, Kurtuluş sayı 25, 30 Aralık 1995)

Bu gerçeği kabul etmeyenler, İtalya'nın ve diğer emperyalist ülkelerin "Kürt Sevdası"nın nedenini mutlaka açıklamak zorundadır.

Şu ilgiye bakın. Yalnızca son aylarda gerek ABD'de gerekse de Avrupa'da onlarca "Kürt konferansı" düzenlendi. 6-7 Nisan'da Washington Enstitüsü tarafından Türkiye'nin Ortadoğu'daki durumunu ve Kürt sorununu ele alan bir toplantı yapıldı. Bu toplantının ardından 6-7 Haziran'da İsviçre'nin Cenevre kentinde bir konferans düzenlendi. Yine Haziran ayı içerisinde Almanya, Rusya ve ABD'de "Kürt sorunu"nu ele alan üç konferans daha gerçekleştirildi. Bunu 27-28 Haziran tarihlerinde Bonn'da Gustav Streman Enstitüsü'nün düzenlediği konferans izledi. Temmuz ayında yine Washington Enstitüsü tarafından Kürt sorunu ele alınırken, ayrıca Viyana ve Brüksel'de de konferanslar yapıldı. Son olarak da yakın süreçte Oslo'da bir konferans daha düzenlendi. Milletvekillerinden CIA uzmanlarına; yazarlardan siyasetçilere kadar çeşitli kesimlerin katıldığı bu toplantıların değişmeyen gündemi, Kürt halkını teslim alacak "barış" formülleriydi.

3- Emperyalizm Türkiye'yi Gözden Çıkaramaz

Emperyalizm daha aktif roller yüklediği, ikinci bir İsrail yapmak istediği Türkiye konusunda oldukça hassastır. Türkiye'de krizin, istikrarsızlığın değişmez gündem olması, emperyalizm cephesinde de derin kaygılar yaratmaktadır. Sık sık gündeme getirilen "Kürt sorunu", emperyalizm için özellikle bu açıdan çözülmesi gereken bir sorundur. Türkiye'de yükselen devrimci mücadeleyle beraber ulusal hareket, izlediği politikalar ne olursa olsun emperyalizm ve oligarşinin hedefi durumundaydı. Emperyalizmin Ortadoğu'da yeni misyonlar yüklediği; Orta Asya, Kafkasya ve Balkanlar'da izlediği politikada önemli roller verdiği Türkiye'de istediği her şeyden önce "istikrar" ve "güven"dir. Ve bunu sağlamak için devrimci hareketi ezmek, PKK'yı da istediği noktaya getirmek zorundadır. Bunun için de oligarşinin izlediği işkence, katliam, köy yakma, sınır ötesi operasyonlar gibi tüm politikalarında oligarşiye her türlü desteği vermektedir.

Emperyalistlerin Türkiye'ye yapacağı baskıya büyük misyonlar biçip, bundan büyük sonuçlar bekleyenlerin görmesi gereken olgu budur. Efendisi uşağına sahip çıkacaktır. "Kürt sorunu konusunda şunu şunu yap" diye yapacağı her türlü baskı da, efendinin uşağının istikrarı için yapacağı bir "baskı" olacaktır. Kürt halkına da, efendinin ve uşağının sömürü ve zulüm düzenini tehlikeye sokmayacak kadar hak verilecektir. Bu efendi uşak ilişkisini doğru tahlil etmeyenler, efendi konusunda da, uşak konusunda da sürekli yanılacaklardır. Onların yanılgısından ise efendi ve uşak güçlenir.

4- Emperyalizm Üzerine Hayali Teoriler Hayata Uymaz

PKK Genel Başkanı Öcalan, dün Türkiye'deki oligarşi içindeki klikler üzerine geliştirdiği politikalarda düştüğü büyük yanılgıyı, bugün emperyalistler arasındaki farklılıklar konusunda tekrar etmektedir. Öcalan Özal'dan Menderes'e, Mesut Yılmaz'dan Boyner'e, hatta şimdilerde "ondan demokrat bile olmaz" dediği Mesut Yılmaz'a bile öylesine misyonlar yüklemiş, kah tekelci burjuvalar-

dan, kah ordu içindeki "klik"lerden çözümleri beklemiştir. Ama yanılgılarının bedelini hep ulusal mücadelenin gerilemesiyle ödemiştir.

13 Aralık'ta MED TV'de yaptığı konuşmada "hepsine emperyalist etiketi yapıştıramayız... solu var, sosyalisti var, komünisti var... hepsini hedef alamayız" diyor. Evet, bugün İngiltere'de "sol" bir iktidar var. İtalya'da daha da ötesi kendine sosyalist, komünist diyenler hükümet ortağı durumunda. Ama Öcalan'ın görmediği değil, ama görmek istemediği şey; bunların hepsinin emperyalist düzeninin kurallarını kabul ederek iktidara taşınmış olduklarıdır.

Emperyalist iktidarlara yaslanmayı perdelemek için de zaman zaman "Avrupa kamuoyu" söylemine başvurulmaktadır. Evet, Avrupa'da "demokrat" sayılabilecek bir kamuoyu olduğu, bunların özellikle yeni-sömürge ülkelerdeki insan haklarına karşı duyarlı oldukları doğrudur. Ama emperyalist ülkelerin politikalarını bu kamuoyu mu belirliyor? Kürt sorunu için bu kamuoyu harekete geçirilebilir; ama bu kamuoyuyla emperyalizmin politikalarını özdeş göstermek, bir yanıltmacadır.

Suriye'den çıkış, Rusya'ya gidiş ve İtalya'ya gelişi "normal" göstermek için 3. Dünya Savaşı teorileri yapılıyor. Kim çıkaracaktı bu savaşı, neden vazgeçti; belli değildir. Dünya savaşları bu kadar kolay mı çıkıyor veya bu savaşlardan emperyalistler bu kadar kolay mı vazgeçiyor? Bunu iddia edebilmek için en azından yakın tarihten bihaber olmak gerek. Ama biliyoruz ki, "bihaber" olmak söz konusu değil. O halde, emperyalizm konusunda, ancak bir kısmını alt alta sıraladığımız bu "teorilerin" anlamı nedir?

PKK, yine her şeyi alt üst ederek olayları, kavramları kendi işine geldiği gibi kullanıyor. Bulanıklaştırılan, içi boşaltılan, çarpıtılan kavramlar sayesinde politikalarının "doğruluğu"nu, "haklılığı"nı göstermeye çalışıyor. PKK'nin yaptığı gerçekleri kabaca gizlemeye çalışmaktan başka bir şey değildir. Fakat ne PKK dedi diye İtalyan emperyalizmi "demokrat" olur, ne de emperyalizm kanlı yüzünü gizleyebilir. **Bunlar emperyalizm gerçeğini görmekten ve tartışmaktan kaçıştır.**

5- Gerçeğe Gözlerimizi Kapamamızla Emperyalizm Değişmez

Emperyalizm Kim? Sömürgecilik Nedir? Yeni Sömürgecilik Nedir? Bunlar işin abc'sidir; ama tartışmaya buradan başlamak gerekiyor.

ABD'ye **"rolünüzü oynayın"** diye çağrı yapılıyor. **Peki ABD'nin rolü ne?**

ABD'nin bugüne kadar dünya halklarının ulusal kurtuluş savaşları karşısındaki rolü ne olmuştur? Mesela Vietnam'ı hatırlıyor muyuz? Buraya **"adalet için"** geldik deniyor. Adalet, nasıl ve ne zamandan beri emperyalistlerle birlikte anılır oldu?

Güncel, taktik politikalar içinde temel politikalardan da kaçış vardır.

Emperyalizm Ortadoğu'da ne yapmak istiyor? Senin konumun ne? Diğer halkların konumu ne? PKK Genel Başkanı bunları tartışmıyor.

Belki dünkü programlarında, kararlarında yazılıdır; ama PKK bugün yeniden bu temel politikalarını açıklamak zorundadır.

NATO'ya karşı mısınız? AB'ye karşı mısınız? Yeni Sömürgeciliğe karşı mısınız?

Benim bazı ulusal haklarım olsun, bunu kim nasıl verirse versin mi diyorsunuz? Bu tam da yeni sömürgeciliktir zaten. Alın işte Türkiye. Bir bayrağı, kendi milli sınırlarıyla belirlenmiş toprakları var. Meclisi, hükümeti şusu busu var. Ama bağımsız mı? Hayır. Mesele buradadır. Böyle ulusallık istiyorsanız, bunu

tüm emperyalistler vermeye razı ve hazırdır. İstenilen bu mu?

6- Hiçbir Halk, Hiçbir Önderlik İradesini Emperyalizme Teslim Ederek Siyasal Varlığını Sürdüremez

Abdullah Öcalan'ın önce İtalya'ya gelişinin hemen ardından yaptığı 7 maddelik açıklamanın, ardından son olarak PKK Genel Başkanlığı'ndan ayrılma tavrının **içeriği ve zamanlaması, olağan değildir**. Bunlar emperyalizmin gölgesi ve dayatması altında atılmış adımlardır.

Otonomi; niye daha önce değil de, orada gündeme getirilmiştir? Niye emperyalizmin elinde (yarı da olsa) tutsak düşüldüğünde bu açıklamalar yapılmaktadır?

PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN'ın İtalya'ya gitmesinin ardından İtalyan emperyalizmi tarafından gözaltına alınmasında esas olarak, Avrupa emperyalist güçlerinin PKK'nin yürüttüğü mücadeleyi kendi denetimleri altına alabilme hesabı olduğu açığa çıkmıştır.

Fakat emperyalizmin tüm bu hesaplarının yanısıra ortaya çıkan bir başka gerçek de PKK'nin içinde bulunduğu durumdur. PKK'nin çizgi olarak geçmişten bu yana küçük-burjuva milliyetçi bir çizgi olduğu kimse için sır değildir. Bilinir ki, küçük burjuva milliyetçiliğinin eninde sonunda varacağı yer emperyalist politikaların denetimine girmek olur. Çünkü küçük-burjuva milliyetçiliği tutarlı bir politika izleyerek emperyalizme cepheden tavır alamaz. Bu tavırsızlık "emperyalistler arası çelişkilerden yararlanmak" adı altında devrimci bir politika olarak gösterilmeye çalışılır. Bu, tipik bir Ortadoğu politikacılığıdır. Bu politikanın özü ise kendine güvenmeyen, halka yaslanmak yerine emperyalizmden medet uman icazetçi bir çizgidir.

Bugün için gelinen nokta, kendi özgücüne güvenmeyen, dost-düşman ayrımını yapamayan bir çizginin kaçınılmaz sonucudur. Bir önceki değerlendirmemizde belirttiğimiz gibi, bir "erken doğum"dur. Bu sonuç emperyalizmle girilen ilişkilerin daha da derinleşmesiyle sürecek olan bir sürecin de başlangıcıdır. Çünkü PKK savaşının geleceği açısından bir tercih yapmıştır. "Siyasallaşma", "Devletleşme" denilerek asıl niteliği perdelenmeye çalışılan bu tercih, Kürt halkının kurtuluşunu silahlı bir savaşla kazanmak yerine emperyalizme, emperyalist "çözüm"e havale eden bir tercihtir. PKK Önderliği kendisinin ve partisinin geleceğini İtalya ve bir bütün olarak Avrupalı emperyalistlerin eline teslim etmektedir. Bu nasıl bir politikadır ki, emperyalizme bu kadar büyük bir güven duyulmakta, onlardan çözüm beklenmektedir. Şu anda atılan bütün adımlar da kendilerini ABD'ye kabul ettirme çerçevesinde sürmektedir.

PKK KENDİ GERÇEĞİNİ SORGULAMALIDIR:

1- "Hür Türlü Teröre Karşı Olmak" Halk Kurtuluş Savaşçılarının İşi Değildir

PKK Genel Başkanı, İtalya'da yaptığı ilk açıklamalardan birinde *"bizim terörümüz de dahil olmak üzere her türlü terör"* söylemiyle, halkların silahlı temeldeki direniş ve kurtuluş savaşlarının haklılığına, meşruluğuna gölge düşüren bir tavra girmiştir. Bu "terör karşıtlığına" yabancı değiliz. ÖDP'sinden İHD'sine ve bilcümle reformistlere kadar yıllardır bunu söylüyorlardı. Emperya-

lizmin icazet vermek için yıllardır tüm güçlere dayattığı şey de budur. Ne var ki, bir İHD'linin bile PKK'nin mücadelesi terördür dememek için direnebildiği bir ortamda, PKK önderliğinin kendi mücadeleleri hakkında böyle kavramlar kullanması, kuşkusuz ki hiçbir taktik adına savunulamaz.

Bunlar silahlı mücadeleyi reddedişin, emperyalistlere güven vermenin söylemleridir. Bu söylemle kazanılabilecek hiçbir şey yoktur. Bu, PKK'nin kendini ve bugüne kadarki mücadelesini, şehitlerini inkarıdır.

2- Amerika'ya Kurşun Sıkmamak Meziyet Değil, Neden Sıkmadınız?

Öcalan'ın geçmişte söylediği ve bizim de çeşitli yazılarımızda andığımız bir sözü vardır: *"Biz ABD'ye ne yapmışız da üzerimize bu kadar geliyor?"* diye soruyordu Öcalan.

Geçtiğimiz günlerde, Öcalan'ın İtalya sürecinin başladığı bu süreçte, aynı şey bir ARGK komutanı tarafından dile getirildi: "biz Amerika'ya ne yapmışız ki, tek kurşun sıkmış mıyız?" diyordu komutan.

Doğrudur. PKK çıkışından bu yana ABD emperyalizmine kurşun sıkmamış, Kürdistan'ın orta yerindeki üslere dokunmamıştır. Ama mesele de tam da bu noktadadır zaten. **Neden sıkmadınız? Neden sıkmıyorsunuz?**

ABD emperyalizmine kurşun sıkmıyorsunuz. Avrupa emperyalizmine kurşun sıkmıyorsunuz. Nedir o zaman? Yürütülen ulusal kurtuluş savaşının **ulusallığı ve bağımsızlıkçı özü neredедir?**

Kürt ulusalcılarının gazetesinde Faysal Dağlı, *"artık eskisi gibi bakmamak lazım, Amerika düşmanımız değil"* diyor. O halde düşman kimdir?

PKK sorgulamalıdır; daha çıkış bildirgesinden itibaren emperyalizme karşı pek çok şey söyleyen, devrimcilerin anti-emperyalist yanının zayıf olmasıyla eleştirmesi karşısında bu eleştiriyi kabul etmeyen PKK, nasıl olmuştur da, 14 yıllık mücadelesinde ABD'ye bir kurşun sıkmamıştır?

Söylemler mi gerçeği söylemiyordu bugüne kadar? Pratik mi çıkıştaki söylemlerin tersine gelişmiştir? Bu nasıl mümkün olabilmiştir?

3- Orak-Çekiç Nasıl ve Ne İçin Feda Edildi?

Benzer tartışmalar PKK parti ambleminden orak-çekiç'i çıkarttığında da yaşanmıştır. Bunun sosyalizmden kopuş olduğu, emperyalizme mesaj vermek olduğunu söylemişizdir. PKK reddetmiştir bu eleştirileri. Peki gelinen noktaya nasıl gelindi öyleyse? Orak-Çekiç'i çıkartmak mı taktikti, yoksa eleştirilere karşı biz sosyalizmi savunuyoruz demek mi?

Hiç kuşku yok ki, PKK'nin ambleminden orak çekicin çıkarılması, ne biçimsel bir değişiklik, ne sıradan bir mesaj değildi. Daha önemli tercihlerin ve yönelimlerin ifadesiydi. Gerçekte gelinen nokta, bu değişikliğin gösterdiği yönde varılan ve varılması da kaçınılmaz olan bir noktadır.

Son olarak ileri sürülen "otonomi" talebi de, gelinen aşamayı göstermesi açısından ibret vericidir. Bağımsızlık, federasyon, şimdi otonomi. Ve üstelik bunu da emperyalistler eliyle kazanmayı düşünmek. Otonomiyi telaffuz etmenin bile emperyalizmin hizmetinde olmakla eleştirildiği PKK programından nereye gelinmiştir?

PKK sorgulamalıdır; bugüne kadar savunulanlar içinde taktik olan neydi,

strateji neydi? Gerçekten söylenildiği gibi bir strateji var mıydı? Yoksa küçük-burjuva milliyetçiliğine giydirilen bir sosyalizm görünümü müydü bunlar?

4-Talabani ve Barzani Çizgisinden Ne Fark Kalmıştır?

Gelinen noktaya bakalım: Otonomi deniyor, emperyalistlerin inisiyatifi kabul ediliyor. O halde Barzani'nin, Talabani'nin "eksiği" ne? Onlar da on yıllardır otonomi diyor. Kaldı ki sosyalist olduklarını falan da iddia etmiyorlar. Bu koşullarda bağımsızlık olmaz, otonomi gerçekçidir derken daha tutarlı değiller mi? Sosyalistliğin kıstası ne? Fark ne? Bölge devletleriyle, emperyalistlerle ilişki mi? Peki bu açılardan özde bir fark kalıyor mu?

Kuşkusuz henüz işbirliği anlamında Barzaniler gibi bir gelişme söz konusu değildir. Ancak görülmesi gereken şudur; milliyetçilik oraya götürüyor. Emperyalistlerin cenderesine girildiğinde oradan çıkılması zordur.

Tüm gelişmelerin esası da burada düğümlenmektedir. Gelişmeler küçük-burjuva milliyetçiliğin çözümsüzlükleri ve iflasıdır. PKK'nin sorgulaması gereken yer de burasıdır.

5- Türkiye Oligarşisi Kürt Halkını Kimin Silahlarıyla Katletti?

Daha dün Kürt yurtseverleri tarafından da dile getirilen gerçekler var; Türkiye ordusu Alman silahlarını kullanıyordu. Almanya'dan alınan tankın arkasına bağlanıp sürüklenen gerillayı unuttuk mu?

Kürt halkının, gerillanın tepesinde İtalyan helikopterleri dönüp duruyordu.

Şimdi bunlar Kürt sorununu çözecek, öyle mi?

Şimdi Almanya'nın Türkiye oligarşisine sattığı silahların sözü edilmiyor.

İtalyan helikopterleri, TSK'nın pek çok "ihtiyacını" karşılayan Koç-Fiat ortaklığı telaffuz bile edilmiyor.

Ama gerçek ortadadır. Kürt halkını vuran, katleden silahların sahiplerinden, Kürt sorununun çözümü isteniyor.

Kontrgerillayı kim örgütledi?

Türkiye'de infazlar, katliamlar, kayıplar, işkenceler kimin için yapılıyor? Bu soruya herkes "teorik" olarak tekelci burjuvazi için, toprak ağaları için diye cevap verir. Peki kim bu tekeller? Kimlerle işbirliği içindeler?

"Ben çıkarlarımı nasıl sürdürürüm"; emperyalizmin tek kaygısı budur.

Tüm bu gerçekleri unutturan, unutulmasını dayatan politika ve taktikler sorgulanmaya muhtaçtır.

SONUÇ:

Ne otonomiyle, ne emperyalistlerin icazetinde bir başka "çözüm"le Kürt halkı kurtulamaz. Tek çözüm halklarımızın ortak mücadelesi ve iktidarıdır. Oligarşik devlet yıkılmadan hiçbir halkın kurtuluşu olamaz. Kürt halkının kurtuluşu kapitalizmde, yeni-sömürgecilikte değil, devrimdedir.

Oligarşiyle emperyalizmin, Avrupa emperyalizmiyle, ABD'nin istedikleri ve çıkarları temelde farklı değildir. Emperyalizmin "çözümü" oligarşi tarafından da çeşitli zamanlarda gündeme getirilip tartıştırılmıştır. Bu işin başını ilk çeken Özal olmuş, onu Bask modelini gündeme getiren Çiller, sonra TÜSİAD ve

TOBB'un raporları izlemiştir. Ancak bunlar tartışılırken de, temel politika olan baskı, terör, işkence politikası kesintisiz sürdürüldü. Çünkü verilecek bütün "hak"lar "terörün kökünün kazınması" şartına bağlıydı. Bu yanıyla geleneksel politikalar sonuna kadar sürdürüldü.

Oligarşinin "kültürel hak", yatırım vb. gibi söylemleri tümüyle demagojidir. Oligarşinin bugün için ne böyle bir niyeti vardır, ne de bunu yapabilecek gücü. Saldırmak, Kürt halkını tümüyle ezmek hala temel politikadır. Kültürel hak vb. politikalar ancak bu şiddet ve terör politikasının ikinci ayağı olma özelliğini taşımaktadır ve bununla da asimilasyonu amaçlamaktadır. Zaten oligarşi cephesinde kültürel hak, siyasi çözüm vb. gibi konular daha çok ciddi saldırı süreçleri sonrasında gündeme gelmekte, herkes kendi açısından uygun anı kollamaktadır. Nitekim son yaşanan gelişmelerle beraber "işte tam zamanı" diyenler hemen ortaya çıkıverdi. Fırsat bu fırsattı. Abdullah Öcalan da yakalanmışken, hemen gerekli "çözüm" için atak yapılabilirdi. Washington menşeli köşe yazarlarından Yasemin Çongar'ın söyledikleri böyle düşünenlerin istemlerini somut olarak göstermekte: *"Ankara'nın PKK liderinin askeri, etkinliğinin sınırlanmasını fırsat bilip, Güneydoğu'da sosyal ve iktisadi açılımları hızlandırması, bunu dünyaya anlatması gerek."* (Milliyet 23 Kasım '98)

Çeşitli tartışmalarla beraber bugün MGK'nın politikaları bellidir. Tüm halk kesimlerini hedefleyen topyekün bir saldırı MGK'nın temel politikasıdır. Türkiye için politika yapmak emperyalizm kadar "kolay" değildir. Kasetlerle bir gecede hükümetlerin devrildiği, yolsuzlukların, ahlaksızlıkların, "dosya savaşları"nın gündemden hiç inmediği bir ülkede baskı ve terör tek geçer akçe olmaya devam etmektedir. Nitekim oligarşi savaş tehditlerinden, şovenizmden medet ummakta, saldırılarını giderek tırmandırmaktadır.

Bugün tüm bu yaşananlar emperyalizm ve oligarşinin ne istediğini, Kürt sorununu nasıl "çözmeye" çalıştığını bir kez daha göstermektedir. **Her ikisi de yöntemlerindeki farklılıklara rağmen ulusal kurtuluş hareketini tasfiyeye uğraşıyor;** Kürt halkı ise özgürlüğünü, geleceğini istiyor. Bunun yolu da emperyalizm ve oligarşiye karşı savaştan, halkların birleşik mücadelesinden geçiyor. Kürt halkı kurtuluşa bu yoldan gidecektir.

ÇAĞRI:

Yurtsever bir gücün, oligarşiyle silahlı savaş yürüten bir gücün tasfiyesi, Türkiye halklarının ve devriminin çıkarına değildir. Devrimciler böyle bir gelişmeyi engellemek için eleştiri ve uyarıyı bir görev bilirler. Bu görevimizi, sürecin başından bu yana yerine getirdik. Bunu halklarımıza karşı sorumluluğumuzun bir gereği olarak görüyor ve sürdürüyoruz.

Kimin ne yapmaya çalıştığı ortadadır. hiçbir subjektif kaygı bunların görülmesine engel olmamalıdır. Bu gerçekler, PKK'nin içine girilen "emperyalist çözüm" çizgisini terketmesini, PKK önderliğinin emperyalizmin denetiminden çıkmasını dayatan gerçeklerdir.

Bunun için henüz geç değildir. Sağlıklı bir muhasebe, devrimci bir irade bu süreci tersine çevirebilir. Ancak mevcut durum tersine çevrilmediğinde, bu yolun sonunda Kürt halkının kurtuluşunun olmadığı, olmayacağı son derece açıktır.

ANTİ-EMPERYALİZM VE ENTERNASYONALİZM DEVRİMLERİN CAN DAMARIDIR

EMPERYALİZM, SOL VE GERÇEKLER

Devrimci Sol Dergisi
Sayı 11 Tarih: Ağustos 1998

Türkiye, emperyalizmin yeni sömürgesi durumunda olan bir ülkedir. Türkiye oligarşisi, emperyalizmle içice geçmiş işbirlikçi bir egemen sınıftır. Böyle bir ülkede, oligarşinin iktidarına son vermek, faşist devleti yıkmak isteyen herkes, demokrasiyi savunan herkes, baskı ve sömürünün kaynağı olan emperyalizme karşı da mücadele etmek zorundadır. Devrimci olmanın da, demokrat olmanın da asgari ölçütlerinden biri budur. Kavramlardaki dejenerasyon bu konuda da ayyuka çıkmıştır. Avrupa emperyalizminden medet uman biri pekala kendini "devrimci" diye adlandırabilmekte, emperyalizmin iradesini ve icazetini kabul eden biri kendine "yurtsever" diyebilmektedir.

Sosyalizmi savunduğunu iddia edip emperyalizme karşı tek bir eylem yapmayanların sömürüye karşı oldukları tartışmalıdır; faşizme karşı demokrasiyi savunduğunu söyleyip de emperyalizme karşı çıkmayanların **"demokrasiden yana"** oldukları tartışmalıdır. Milliyetçi, yurtsever olduğunu söyleyip de ülkemizi işgal eden emperyalizme karşı tavırsız kalanların **"bağımsızlıktan yana"** olduğu tartışmalıdır.

Bağımsızlıktan, demokrasiden, sosyalizmden yana olmanın ortak noktası, emperyalizme karşı olmaktır. Çünkü emperyalizme karşı savaşmadan, emperyalizmin ülkemiz üzerindeki tahakkümüne ve varlığına son vermeden, bunları gerçekleştirmek mümkün değildir.

Türkiye solunda uzunca bir süredir emperyalizm konusundaki bu genel ve kesin doğrularla ilgisi olmayan çeşitli tavırlar görülmekte; bu tavırları haklı ve doğru gösterebilmek için de "zorunluluk"lardan emperyalizmin değiştiğine, kimsenin "globalleşme ve küreselleşme"nin dışında kalamayacağına kadar pek çok gerekçe ileri sürülmektedir.

Emperyalizmin Değiştiğini Kim Nasıl Söyleyebilir Ki?

Ortada bir "komünizm tehlikesi" de yok. Ama emperyalizm yine saldırgan, yine dün yanın dört bir köşesine müdahalelerde bulunuyor. Fazla geriye gitmeye gerek yok. Daha geçenlerde büyükelçiliklerinin bombalanmasına karşılık iki ülkeyi bombaladı. Sudan'da kimyasal silah fabrikası diye bombaladığı yer, Afrika'nın en büyük ilaç fabrikasıydı. Ne oldu? En son yine Irak'a bombalar, füzeler yağdırdı. Değişen emperyalizm bu mu?

Bir yandan NATO, bir yandan Avrupa Birliği, en başta eski sosyalist ülkelerde sınırlarını genişletiyorlar. NATO, yeni bir strateji geliştirip, BM onayı olmadan hareket edebilmesini meşrulaştırmaya çalışıyor. Bunun daha saldırgan bir NATO anlamına geleceği ise ortadadır. Bosna'ya BM aracılığıyla asker yığan emperyalizm, bunu daha sonra sadece NATO askerlerinden oluşan bir askeri gücün

denetimine dönüştürmüş durum da. Afrika'ya, Balkanlar'a yönelik "çokuluslu askeri güç"ler oluşturuluyor. **Hani "değişme"?**

Emperyalizmin dayatmalarına uymayan **"terörist"** ilan ediliyor. Ve ona karşı her türlü saldırı, dayatma, ambargo böylelikle meşrulaştırılmış oluyor. 1990'lı yıllar boyunca Ruanda'da, Irak'ta, Cezayir'de, Liberya'da, Sierra Leone'de, Somali'de, Sudan'da, Yugoslavya'da, eski SSCB sınırları içindeki ülkelerde yüzbinlerce insan hayatını kaybetti. Kim bunların sorumlusu? **"Değişen emperyalizm"** değil mi? Emperyalistlerin karları arttıkça dünyanın birçok bölgesinde açlıktan, hastalıktan ölenlerin sayısı artıyor. Tüm bunların sorumlusu "değişen emperyalizm" değil mi?

Emperyalizmde bir değişme olmadığına göre, değişme, emperyalizmden bir şeyler bekler hale gelenlerdedir. Türkiye solunda, demokrasi, Kürt sorunu ve insan hakları konusunda emperyalizmden çözüm bekle yen kesimlerin başında reformistler ve Kürt ulusal hareketi gelmektedir. Bu kesimler tarafından emperyalizme sayısız çağrılar yapılmış, emperyalizmin ortaya koyduğu çözüm paketlerinin uygulanması istenmiştir.

Emperyalizme karşı bu tavır ve yaklaşımlar, Kürt ulusalcıları tarafından daha çok "taktik" olarak adlandırılmış, eleştiriler böyle geçiştirilmiştir. Kuşkusuz bir siyasi hareket veya bir ülke, çeşitli zor dönemler yaşar, geri adım atacağı zamanlar, koşullar da olur. Ama bu, devrimci teorinin bu biçimde "taktik" adına bozulmasını haklı çıkarmaz.

Che'nin Birleşmiş Milletlerde yaptığı konuşma bu açıdan üzerinde önemle durulması gereken bir örnektir. Küba, devrimini yapalı uzun zaman olmamıştır ve başta ABD emperyalizmi tarafından devrim yıkılmak istenmektedir. Ekonomik zorluklarla karşı karşıyadırlar. İşte bu ortamda Che, Birleşmiş Milletler'in 19. Genel Kurulu'nda bir konuşma yapar. Devrimci teoriyi, devrimci tavrı bu koşullarda bile diplomasiye, taktiklere kurban etmez:

"Bizler, Marksistler olarak, çeşitli uluslar arasında barış içinde birarada yaşamanın sömürenlerin sömürülenlerle birarada yaşaması anlamına gelmediğini savunduk. Her türlü sömürgeci baskıya karşı tam bağımsızlık hakkını elde etmek için mücadele, Birleşmiş Milletler'in kabul ettiği bir başka ilkedir. Bu nedenle, bugün Portekiz Ginesi denilen sömürge ülkeyle ve özgürlük istekleri için katledilen Angola ve Mozambik halklarıyla dayanışmamızı açıklıyor, Kahire Bildirgesine uygun biçimde tüm gücümüzle bu halklara yardım edeceğimizi bildiriyoruz.

(...) Barış içinde birarada yaşama ilkesinin, İngiliz Guyanası denilen ülkede olduğu gibi halkların iradesiyle alay etmek anlamına gelmediğini de belirtmek zorundayız. İngiliz Guyanası'nda Başbakan Cheddi Jagon her türlü baskı ve düzenbazlığın kurbanı oldu. Ülkesinin bağımsızlığı, zaman kazanmak için belirsiz bir tarihe ertelendi, bu arada halkın iradesi ayaklar altında çiğnendi, dalavereyle başa geçirilen yeni hükümetin uysalca boyun eğmesi güvence altına alındı ve ancak bu koşullar gerçekleştirildikten sonra söz konusu Latin Amerika ülkesinin güdük bir özgürlükten yararlanması sağlandı.

(...) Amerika Birleşik Devletleri'ni yönetenlerin kafa yapısını biliyoruz. Barışı bize çok pahalıya ödetmeyi planlıyorlar. Cevabımız, hiçbir bedelin onurumuzdan daha yüksek olmayacağıdır." **(Politik Yazılar, s. 191 210)**

Emperyalizmle Uzlaş maya Giden Yolun Taşlarını Revizyonizm Döşemeye Başlamıştır;

Emperyalizme karşı tavrın muğlaklaştırılması, asıl olarak 1960'lı yıllarda SSCB'nin geliştirdiği politikalara kadar uzanır. Bu yıllar Sovyetler Birliği'nde SBKP 20. Kongresinde alınan kararların, sosyalizmi ve sosyalistliği tahrip eden sonuçlarının görülmeye başladığı yıllardır. Bu revizyonist politikalar sosyalizmi sinsice çürütmeye başlamış ve bu çürüme kendisini "anti emperyalizm" ve "enternasyonalizm" anlayışında da açığa vurmuştur.

SBKP 20. Kongresi'nde alınan kararları belirleyen revizyonist anlayış **"emperyalistlerle barış içinde birarada yaşama"** düşüncesidir. Buna göre Sovyetler Birliği artık emperyalizmi sınıfsız, sömürüsüz topluma ulaşmak için yeryüzünden silinmesi gereken bir sömürü sistemi olarak görmemeye başlamıştır. Bu politikanın ortaya çıkardığı en önemli hastalık, faydacılıktır. Bundan böyle Sovyetler Birliği'nin tüm politikaları, ittifaklar siyaseti,ulusal ve halk kurtuluş mücadeleleriyle ilişkisi, emperyalistlerle oluşturulan statükoların bozulup bozulmayacağı düşünülerek belirlenmiştir. SSCB, bu politikasıyla, emperyalist sömürüyü parçalayarak kendi ülkelerinde devrim yapmak isteyen halk kurtuluş hareketlerini desteklemek bir yana, tam aksine bu hareketleri engelle yen, **köstekleyen** olmuştur. Emperyalizm ve SSCB arasın da oluşan statükoların bozul maması için, çeşitli ülkelerde gelişen ulusal ve devrimci kurtuluş hareketleri feda edilmiştir.

Bu revizyonist politikaya karşı başını ÇKP'nin çektiği oportünizm ise, Sovyetler Birliği'ni "sosyal emperyalist" olarak değerlendirerek olumsuzluğa yeni bir halka eklemiş ve bu anlayış da karakteristik ifade sini **"Düşmanımın düşmanı dostumdur"** çarpıklığında bul muştur. Böyle olunca da eğer bir ülkedeki ulusal ya da sosyal kurtuluş mücadelesi veren bir hareketi Sovyetler Birliği destekliyorsa, Sovyetler Birliğine karşı olmak adına, bu hareketlerin karşısındaki karşı devrimci örgütlenmelerin desteklenmesi gibi büyük yanlışlıklar yapılmıştır. Bunun en çarpıcı örneği, sıkça belirtildiği gibi, Angola'dır. Angola'daki kurtuluş mücadelesini Sovyetler Birliği destekliyor diye, ÇKP Angola'daki kontra örgütlenme olan UNITA'yı açıktan desteklemiştir.

Sovyetler ve Çin böylelikle emperyalizmle, bölgesel amaçlarla gerici faşist ülke ve güçlerle işbirliğini, uzlaşmayı meşrulaştırmış, dünyanın çeşitli ülkelerinde kendi etkileri altındaki partiler de bu politikayı dünya ölçeğinde yaygınlaştırmışlardır.

Sonraki yıllarda AEP de kendi cephesinden benzer tavır ve ittifaklar geliştirmekte bir sakınca görmemiştir. **"Sovyet işgaline karşı çıkan Kemalist generallerin"** cuntasını desteklemiş ve 12 Eylül askeri faşist cuntasına ilk desteği veren ülke olma "onuruna" sahip olmuştur. Destek verdikleri cunta, binlerce devrimci, demokrat, halktan insanı işkenceler den geçiren, katleden, hapse den, tüm hak ve özgürlükleri zorla, baskı ve terörle gaspeden 12 Eylül faşist cuntasıdır.

Devrimci bir örgüt, devrimci bir ülke, emperyalizme karşı tavırdan ve enternasyonalizmden asla vazgeçmemek durumundadır. Bugün zaman zaman Küba'nın da "kuşatmayı kırmak" adına benzer yaklaşımlarına tanık olunmakta, Küba, devrimden sonraki yıllarda bir Angola konusunda gösterdiği açık enternasyonalist tavrı, açık devrimci dayanışmayı, bir Che'nin Birleşmiş Milletler'de gösterdiği açık tavrı koymakta tereddütlü davranmaktadır. Küba özgücüne güvenen bir ülkedir; bu anlamda bugüne kadarki pratiğinde emperyalizme teslim olma,

uzlaşma yoktur. Sosyalist ülkelerdeki karşı devrimlerin ardından karşı karşıya kaldığı kuşatma altında, adayı batırırız deme kararlılığını göstermiştir. Ancak enternasyonalizmden her geri adım atış da, devrim açısından bir tavizdir. Enternasyonalizm, devrimleri yaşatacak bir nefes borusudur. DHKP'nin Kuruluş Kongresi'nde bu koşullar değerlendirildiğinde ortaya konulan anlayış şuydu:

"Bu enternasyonal tavrın kalkış noktası Marksizm Leninizmi kendi somut koşullarımızda tahlil ederek, kendi ülke devrimimizi gerçekleştirmektir. Ama ülke devrimi, ülke sınırlarına veya belirli bir bölgeye hapsedilerek dünya halklarından tecrit edilerek geleceği tehlikeye atılamaz. Sürekli devrimin sınırlarını geliştirmeyen, yeni devrimler sağlamayan, dün yanın dört bir yanına yayılmış ulusal sosyalist kurtuluş hareketlerinin gelişip güçlenmesine destek olmayan ve emperyalizme darbeler vurma yan bir devrim, okyanusta yalnız kalmış bir adaya benzer. Hiçbir devrim kendisini yalnız bırakmamalıdır. Yalnız kalmak aç, susuz kalmak ve ölmek demektir." **(Kongre Belgeleri 1, Dursun KARATAŞ, s.233)**

Burada da elbette aslolan, devrimin geleceği açısından, günü, dönemi kurtarmayı değil, uzun vadeli düşünebilmek tir. Anti emperyalizm ve enternasyonalizm tüm dünya devrimlerinin geleceğidir.

Emperyalizmle İşbirliği, Uzlaşma, Birlikte Yaşama Teorileri İflas Etmiştir! İflasın Kanıtı, Yıkılan Koca Bir Sistemdir!

Şimdi SBKP'nin, ÇKP'nin, AEP'in izlediği politikaların sonuçlarına bakalım. Güya bu politikalar devrimi, "sosyalist anavatan"ları güçlendirecekti. **Peki ne oldu?** Yüzlerce sayfalık yazılarla teorileştirilen bu uzlaşmacı politikalardan kim kazançlı çıktı? Cevabı çok net olarak ortadadır. Emperyalizmle birlikte yaşama, emperyalizmin değil ama bu politikayı benimseyen sosyalist ülkelerin ve devrimlerin sonunu getirmiştir. Bu teorilere göre, emperyalizmle birlikte yaşama politikası, gerekirse çeşitli ülkelerdeki devrimlerin feda edilmesi, uzun vadede sosyalist sistemi güçlendirecek, emperyalizmle ekonomik yarışma içinde sosyalizmin üstünlüğü kanıtlanacak, emperyalizm böylelikle zayıflatılacaktı vs. vs. Sonuç? Bu teori ve politikaların devrimci olmadığı, büyük bir faturayla olsa da kanıtlanmıştır. Bugün emperyalist çözümün kabul edilmesi gerektiğini söyleyenler, bu teorilerin tekrarından başka bir şey söylemiş olmamaktadırlar.

Emperyalizmle Uzlaşmak Kapitalizmle, Sömürü Düzeniyle Uzlaşmaktır;

Emperyalizmden insan hakları, demokrasi veya Kürt sorununa çözüm beklenirken, bunun teorisi yapılırken, unutulan veya unutturulmaya çalışılan şey, emperyalizmin bir sömürü düzeninin en üst aşaması olduğudur. Emperyalizm kapitalizmdir. Yani tüm kötülüklerin, baskı ve zulmün, sömürünün kaynağı budur.

Emperyalizm Türkiye oligarşisi üzerinde baskı yapacak ve demokratikleşme gerçekleşecek! Mantık neresinde bunun? Devrimci teori neresinde?

"Irak'a demokrasi, Kürtlere özerklik." Bu, Barzani'nin on yıllardır ısrarla savunduğu formülasyondur. Kuzey Kürdistan'daki Kürt ulusal hareke ti de şimdi hemen hemen aynı noktadadır. Ancak burada çok daha önemli olan bu statükonun

"emperyalizmin zorlaması, himayesi altında" gerçekleştirilmesinin isteniyor oluşudur. Hangi demokrasi? Nasıl bir özerklik? Emperyalizmin himayesindeki bu demokrasinin en iyi ihtimalle bir burjuva demokrasisi olacağı bellidir. O halde bu formülasyon, bir, emperyalizmin denetim ve yönlendirmesini, iki, kapitalizmi kabul etmektir. Üç, bu kabul ediş, doğal olarak halkın iktidarından, devrim ve sosyalizmden vazgeçişi içerir.

Italya süreciyle birlikte Kürt ulusalcıları tarafından emperyalizm üzerine yazılıp çizilenler, tümüyle şirazesinden çıkmış, burjuva yazarlarla aynı paralel de değerlendirmeler yapılmaya başlanmıştır. Tabii bu konuda sayısız savruluşlar da yaşanmak tadır. Deyim yerindeyse **bir sağa, bir sola** savrulunmaktadır. Politikaların temelinde pragmatizm olunca, bu kaçınılmazdır.

17 Temmuz 1998'de, yani PKK Genel Başkanı'nın İtalya'ya çıkışından bir kaç ay önce MED TV'de yapılan bir panelde, KDP temsilcisinin "büyük devletlerle işbirliğini" savunması karşısında KDP'li yi stüdyodan kovan Öcalan şunları belirtiyordu:

"Kürtler özgüçleriyle Ortadoğu'ya bir ittifakı kabul ettirdikleri zaman bütün Ortadoğu'yu titretirler, istedikleri noktaya getirirler. İradesi o lanlar bunun böyle olduğunu bilirler... Bazı örümcek kafalılar yüzlerce yıldır mutlak şu devletin bu devletin adamlığı, yahut büyük güçlere dayanalım, küçük güçlerin nesi var (diyorlar)... Büyük güçler bu Kürdistan'ı 200 yıldır imha ettiler. Kürdistan gitti. Zor bela, bu oğul, kızların korkunç direnişiyle bir Kürdistan şeref ve onuru kurtarılmaya çalışılıyor... Başarırsak ne mutlu... Başaramasak da hiç olmazsa tarihe şerefimizle direndik, şerefimizle öldük diyeceğiz."

Evet, burada dile getirilenler öz olarak doğrudur. Emperyalizm, bu Kürdistan'ı 200 yıldır imha edenlerdir.

Peki o halde, bu güçlerden nasıl olur da adalet beklenile bilir? Nasıl olur da, bunların Kürt sorununu çözmesi istenir? Onların bulacağı çözümün bu imha politikalarından bağımsız olacağı nasıl düşünülür? Emperyalizme bu övgüler nedendir? Eğer mesele "söylemler"se, emperyalizm insan haklarını dün de savunuyordu. Özellikle 80'lerin başından bu yana emperyalizm demokrasi şampiyonluğu yapmaktadır. Ama katleden, cuntalar yaptıran da onlardır.

Tüm bunlar unutulup emperyalizmin Ortadoğu politikaları çerçevesinde Kürt sorununda takındığı tutum, bu konuda Türkiye'ye yönelik "eleştirileri" esas alınıp, bu manevranın önü arkası hesap edilmiyor. Milliyetçilik işte tam burada somutlanıyor.

Almanya'nın bir eyaleti kadar özgürlük istemenin, Güney'de yapılanın Kuzey'de de yapılmasını istemenin, kah IRA'yı, kah FKÖ'yü örnek göstermenin başka anlamı yoktur. Soralım: FKÖ başarılı mı? IRA başarılı mı?

Bunun cevabını almak için soracağımız tek bir soru daha var: **Sistemi değiştirdiler mi?** Bunun cevabı hayırsa, orada bir başarı yoktur.

Emperyalizm hangi kurtuluş hareketini esenliğe götürmüş tür ki?

Bir ulusal kurtuluş hareketi ne için yola çıkmıştır? BAĞIMSIZLIK.

Peki bu hareket aynı zamanda Marksist-Leninist olduğunu, devrimci olduğunu iddia ediyorsa, bir şey daha amaçlanmış olmalıdır: SOSYALİZM.

Yani, her halükarda emperyalizmden kopulması ve kapitalizmin yıkılması gereklidir. Çünkü bağımsızlığın, halk iktidarının ve sosyalizmin başka türlü yaşam şansı bulması mümkün değildir.

PKK'nin çeşitli ulusal örgütlerden farkı, baştan bağımsızlık misyonuyla ve si-

lahlı savaş temelinde ortaya çıkmış olmasıdır. Bu misyon kaybedildiğinde fazla bir ayırdedicilik kalmayacaktır. **PKK bugün anti emperyalist midir, bağımsızlıkçı mıdır?** Bu soruya "evet" cevabı vermek zordur. Emperyalist çözümün kabul edildiğinin, emperyalizmin denetim ve iradesinin kabul edildiğinin açıklandığı noktada, bu sorunun cevabı zaten "hayır"dır. Bağımsızlığa giden yolu zafere ulaştıracak olan gerilla savaşı da aynı şekilde "bitirilmeyle" karşı karşıyadır. PKK'nin geçtiğimiz günlerde yaptığı "barışa yanaşmazlarsa silahlı savaşı yükseltiriz" açıklaması, artık silahlı savaşın stratejik değil, barış politikalarının taktik bir aracı olarak görüldüğünün ifade edilmesidir. Bu açıklamayla birlikte "birinci tercihimiz barıştır" denilmiştir zaten. "Barış" kelimesinin kulağa hoş gelen yanının dışında bu sözün özünde, OLİGARŞİYLE yapılacak olan bir barış vardır. Yani, oligarşinin düzeni, iktidarı kabul edilmektedir. Kapitalizm sürecektir. Bunu kabul ettikten sonra, artık anti emperyalistlik, sosyalistlik tartışma dışı kalmış demektir. Bunları toplam olarak ifade edersek, gelinen nokta yeni dünya düzeninin kabul edilmesidir. Süreç kuşku yok ki, hala farklı yönelimlere de açıktır. Ama koşulların bir kurtuluş hareketini kendiliğinden Marksist-Leninist çizgiye itmeyeceği de açıktır.

PKK enternasyonalist midir? Bunun çok sözünü etmesine rağmen, politikaları, taktikleri tersini göstermiştir hep. Enternasyonalist değildir. Türk halkını düşünmez çünkü. Ortadoğu halklarını düşünmez. Her soruna devrimci, sosyalist bakış açısıyla değil, yalnızca Kürt gözüyle bakar. Nasıl olursa olsun Kürdün çıkarına olsun... Milliyetçiliğin başladığı ve güçlendiği zemin budur işte. Ve aslında Kürdün çıkarına diye yapılan pragmatizm, faydacılık yine Kürt halkının mücadelesine zarar veriyordur. Ancak günlük çıkarlar, politikalar adına bu görülmek istenmez. En somutu Körfez krizleridir. 91'de **"işimize yarayacaksa..."** diyerek emperyalist saldırı desteklendi. ABD'nin son saldırısında da sergilenen tavır aynıdır. Enternasyonalistler emperyalizmin bir halkı katletmesini hiçbir biçimde hiçbir koşulda onaylayamaz, bundan yarar umamazlar. Enternasyonalizm ve anti- emperyalizm birbirinden bağımsız düşünülemez. **EMPERYALİZM BUDUR**

Emperyalizmin "global kriz" diye adlandırılan bugünkü krizi asıl olarak 70'li yıllarda ağırlaşmaya başlamıştır. 74 Petrol bunalımı, krizin derinleşmesinin ilanı gibiydi. 79 80'li yıllarda patlak veren "borç krizi" bu bunalımın yeni bir dönemi oldu. Emperyalizmin Latin Amerika diktatörlüklerini "demokratikleştirmeye" başlaması bu dönemdedir. Emperyalizm bu dönemi Reagan ve Thatcher'de ifadesini bulan politikalarla karşıladı. Bu politikanın özeti şuydu. Emperyalist ülkelerde "refah devleti" uygulamasına sınır getirilmesi, yani sosyal harcamaların budanması ve sömürge ülkelerin emperyalist sermayeye sonuna kadar açılması. Bu politikaya da **"neo-liberal"** politika adı verilir.

Emperyalizm, krizden kurtulabilmek için sosyalizmin dünya çapında prestij kazanması sonucunda bir dönem zorunlu olarak katlandığı bu "refah devleti" politikasına artık son vermek zorundaydı. Politik açıdan da uygun bir zamandı. Sosyalist sistem revizyonist politikalar ve uygulamalar sonucu bu yıllarda siyasal ekonomik gücünü yitirmeye başlamış, emperyalizmin ideolojik saldırılarına cevap veremez hale gelmişti.

Emperyalist ideolojinin mutfağı gibi çalışan enstitüler, vakıflar, üniversiteler, "bilim adamları", iktisatçılar, medya vb. tüm kurumlar harıl harıl çalışarak "neo liberalizm" ve **"serbest piyasa ekonomisi"**nin kaçınılmazlığını anlatmaya koyul-

dular. Saldırının ideolojik desteğini onlar sağlıyordu. "Refah Devleti"nin tasfiyesinde onlara büyük iş düşecekti.

"Neo liberal"izm, devletin ekonomiden çekilmesini de öngörüyordu. Yani devlet "kamu hizmetleri" politikasından vazgeçecek, esas olarak halkın yararlandığı eğitim, sağlık, barınma vb. hizmetler parça parça tasfiye edilecek, bu alanlar sermayenin pazarı haline gelecekti. Özelleştirmelerin yolu böylelikle açıldı.

Tabii bu iş o kadar kolay değil di. Bunun için bir süre sonra **Avrupa solu** devreye sokuldu. Kazanılmış haklarına sahip çı kan işçi sınıfını geriletmekte bu silah kullanılacaktı. IMF de dün ya ölçüsünde aktifleşip "yapı sal uyum programlarıyla" ye ni sömürgeleri emperyalizmin bu yeni politikalarına adapte etti.

Bu kandırmaca 80'lerde başladığında (yani borç krizi sırasında) tüm yeni sömürge ülkelerin dış borç toplamı **700 milyar** dolardı. '93'e gelindiğinde bu rakam **1 trilyon 800** milyar dolar olmuştu. Bugün ise, 2 trilyonu çoktan aşmış durumda.

İşte "globalleşme" denilen şeyin halklara faturası.

İşte dünyayı demokratikleştirmeye, insan haklarının uygulanmasını sağlamaya çalışan(!) emperyalizmin dünya halklarına çıkardığı fatura! Emperyalizmin "globalleşme" politikaları halkın sırtına binen ağır bir yükten başka bir şey değildir.

Globalleşme diye adlandırılan olay, asıl olarak sermayenin globalleşmesidir, yani, hiçbir sınır ve engel tanımadan dolaşabilmesi, yatırım yapabilmesi ve katlanarak büyüyebilmesi demektir. Öyle de oldu.

'94 verilerine göre "Çok uluslu emperyalist şirketler" yeni sömürgelerde 12 milyon kişi istihdam etmişlerdi ve bunun yüzde 75'ini 1985'ten sonraki 10 yıl içinde, yani "globalleşme" sürecinde gerçekleştirmişlerdi. Tabii bunu kimsenin babasının hayrına yapmamışlardı. '80'lerden sonraki kazanımlarına bakıldığında kimin gelişip kalkındığı daha açık görülmekte.

'70'lerin başında 30 bin şu beye sahip olan bu tekeller 70'lerin sonunda şube sayısını 80 Bin'e, 93'de ise 200 Bin'e çıkardılar, 97'de ise 210 Bin'i aşmışlardır. Buna paralel olarak da 1986 90 arasında yılda 37 milyar dolar olan sermaye ihracı 93'de 160 milyar dolara fırlıyordu. Yıllık ciroları ise koca koca ülkelerin, hatta kıtaların Gayrı Safi Mili Hasılası ile boy ölçüşecek duruma gelmiştir. 97' verilerine göre bir kaç örnek bu durumun çarpıcılığını göstermeye yetecektir.

Dünyanın en büyük dört emperyalist tekelinin yıllık cirosu Çin'in GSMH'sına eşit, tüm Afrika kıtasının GSMH'sın dan ise fazladır. Bu tekellerden General Motors'un 96 cirosu 168,4 milyar dolar, aynı yıl Türkiye GSMH'sı 186 mil yar dolardı. 200 emperyalist şirket, dünya GSMH'sının yüzde 31,2'sini gerçekleştirirken, istihdam ettikleri işçi sayısı dünya iş gücünün yüzde birini bile bulmuyor.

Emperyalistler de, işbirlikçi oligarşiler de sürekli kriz edebiyatı yapmaktalar. Emperyalizm krizin yükünü yeni sömürgelere, yeni sömürge iktidarları da bu yükü kendi halklarına yüklemektedirler. Emperyalist şirketler, şu son zamanlardaki borsa krizlerinde yeni sömürge ülkelerin 198 milyar dolarını kaptılar. Emperyalizmin bu süreçten oldukça karlı çıktığı kesin. '82 borç krizinden sonra yalnızca IMF'nin borçlandırma politikalarından da 717 mil yar dolar k,r etmişlerdi.

Krizin derinleşmesine paralel olarak '98 yılında dev sermaye evlilikleri de önceki yılların kat kat üzerine çıktı.

Bu sermaye evlilikleri, satın almalar ve krizler sonucu olan iflaslarla, pazarlar ve sermaye giderek daha az sayıda tekelin elinde toplanmakta, büyük bir serma-

ye yoğunlaşması yaşan maktadır. Az sayıda tekel, pazarları istediği gibi yönlendirebilmekte, fiyatlarla istediği gibi oynayabilmektedir.

Bu birleşmeler ve sermaye yoğunlaşmaları işçi kıyımlarını da beraberinde getiriyor. Krizin asıl yükünü yine emekçiler çekiyor. Artan işsizlik, enflasyon, yoksulluk halkları günden güne daha kötü yaşam koşullarına sürüklüyor. IMF bir yandan yatırım programlarıyla uluslararası sermayenin çıkarlarını güvence altına alırken, diğer yandan uygulanan programlarla emekçilerin sırtına binen yükü arttırıyor.

Kamu harcamalarının kısılması, Özelleştirmeler, Sosyal güvenlik reformu adı altında, emeklilik yaşının yükseltilmesi, İşçi ücretlerinin düşürülmesi

Tüm bunlar IMF'nin yeni sömürgelere dayattığı ve en son "Asya Kaplanları'na da uygulattığı politikalar.

Bu IMF başka birinin kurumu mu? Emperyalizmin bir sürü kurumu, güya insan haklarının uygulanmasını, dünya halklarının mutluluğunu düşünüyor, ama bu İMF tüm işleri sabote ediyor öyle mi?

Emperyalizm ağır bir krize girdi ve tekellerin kasası dolmaya devam ediyor ama aynı zamanda hızlı bir çöküş yaşıyor. Marks'ın deyimiyle kendi mezarını kazmaya devam ediyor. Emperyalizm bu krizde kendi kıyametini görüyor. Panik halinde en üst düzeydeki işbirliği örgütleriyle bu kıyameti durdurmaya çalışıyor. Emperyalizm gerçekten de büyük bir "felakete" doğru sürükleniyor. Peki ya tüm dünya halklarının yaşadığı felaket?

İŞTE RAKAMLAR! Bugün dünyada 1 milyar 300 milyon insan **yetersiz besleniyor, içecek temiz su bulamıyor;** 1 milyar kişi **başını sokacak ev bulamıyor**. 841 milyon insan mutlak **açlık sınırında,** yani ölümle yaşam arasındaki ince çizgide duruyor. Yine 2 milyar insan, günde iki dolardan az, 1 milyar insan ise 1 dolardan az gelirle yaşıyor. Buna yaşamak denebilirse... Mozambik'te doğan her 4 çocuktan biri, **20 yaşına basmadan sıradan hastalıklardan ölüyor.** Afrika'da orta lama bir aile 29 yıl öncekinden yüzde 20 daha az tüketiyor. (Emperyalizmin 70'lerden bu yanaki gelişiminin insan hakları, demokrasi konusunda "da ha duyarlı"olma yönünde olduğunu söyleyenler, yalnızca bu bilgiye baksınlar yeter.) Yeni sömürge ülkelerde yaşa yan 4,4 milyar insanın yaklaşık dörtte üçü **sağlık hizmetlerinden yoksun.** Dünyada 2 milyar anemili insan var ve bunun sadece 50 milyonu emperyalist ülkelerde yaşıyor. Geriye kalan ağırlıklı kesim yeni sömürgelerdeki yoksul halk. 1998 yılında mal ve hizmetler tüketimi 24 trilyon dolara ulaşacak. Bu üretimin yüzde 86 gibi büyük bir kısmını dünya nüfusunun sadece yüz de 20'si tüketirken, en yoksullar ise sadece yüzde 1,3'ünü tüketiyor.

1960'lı '70'li yıllarda yoksul insan sayısı ki bu istatistikte yalnızca günlük geliri 1 doların altında olanlar ele alınıyor 200 milyon kadardı. '90'ların ikinci yarısında ise bu sayı 2 mil yara yükselmiş durumda. Halklar yoksullaşıyor. Yoksulluk öldürüyor. Halkları yoksullaştıran, katleden emperyalizm halkların sorununu çözecek; Bu iddia yalnızca gülünç ve işbirlikçidir. 150 milyon çocuk temel eğitimini dahi alamıyor. 120 milyon çocuk sokaklarda yaşıyor, 20 milyon çocuk köle gibi çalıştırılıyor. **Bunların müsebbibi emperyalizmdir!**

İşte yoksullar dünya nimetlerinden bu kadar yararlanabiliyorlar.

Dünya nüfusunun en zengin yüzde 20'si ile en yoksul yüzde 20'si arasındaki gelir farkı otuz yıl önce 1/30 iken, bugün 1/78'e yükselmiş durumda. Bakın bakalım dünya emperyalizmle nereye doğru gidiyor? Emperyalizm dünya halkları

için bunu yapıyor işte!

Yoksulların yaşamından çalınan paylar emperyalist tekellerin kasasına akmakta, onlar da aynı hızla servetlerine servet katmaktadırlar.

7 milyon nüfuslu İsviçre'nin yıllık geliri, yarım milyar Afrikalının yıllık gelirine eşit. 1996'da dünyanın en zengin 10 adamının serveti 133 milyar dolardı. Bu, en yoksul 48 ülkenin yıllık gelirlerinin 1,5 katı ediyor. **Dünyanın en zengin 225 kişisinin serveti 2,5 mil yar yoksula eşit. EMPERYALİZM BU İŞTE!**

Dünyanın her yerinde halklar gün geçtikçe artan bir hızla yoksulluğa, açlığa sürüklenirken, tekeller onların sırtından kazandıkları parayla baskı ve tahakkümlerini daha da arttırmaktadırlar.

Bu tablo karşısında bağıra çağıra, gelir adaletsizliğinden, yoksulluktan, açlıktan dem vuran yine emperyalist haydutlar oluyor. Oysa yaratılan tablo, kendi marifetleridir. Daha fazla kar etmek için işçi ücretlerini her gün biraz daha düşüren kendileridir. Her kriz döneminde onbinlerce işçiyi sokağa atan yine bu tekellerdir. IMF eliyle, sömürge ülkeleri her yıl da ha fazla borç batağına iten, bu ülkedeki işbirlikçi yönetimlerin borçlarını ödemesi için halkı daha fazla ezsin, sömürsün diye kamçılayan, artık dünyanın tek hakimi haline gelmiş emperyalist tekellerden başkası değildir. **EMPERYALİZM BUDUR!**

Bunu yüzlerce, yüzlerce kez yazmak istiyoruz. Bu gerçeklerin üstü çizilerek hiçbir politika üretilemez. Üretilirse, bu politikanın adı devrimci politika olmaz.

"Devrim için savaşmayana sosyalist denmez" sözünden esinlenerek söylersek, **"emperyalizme karşı savaşmayana devrimci denmez."**

Emperyalizm, "21. yüzyıl toplumsal patlamalar yüzyılı olacak" diye feryat figan ediyor. Pek yakında tüm dünyanın başlarına çökeceği kabusunu görüyorlar. Korkuları hiç de yersiz sayılmaz. Çünkü sefaletin içinde, ölümün eşiğin de yaşayan insanlar için isyan, büyük bir cüret değil neredeyse can havliyle sarıldıkları bir silahtır artık. Asya ve Latin Amerika ülkelerinde krizle birlikte patlayan halk hareketleri kabusu doğruluyor.

Blair ve Clinton G 7'leri acil toplantıya çağırıyorlar. G 7 toplanıyor fakat buradan da "çözüm" çıkmıyor. Tüm emperyalist kamptan giderek artan "TEHLİKE'' sinyalleri duyuluyor.

Bir "çözüm"e varsalar bile bunun yeni sömürge ülkeleri daha ağır bir borç yükü altına sokmaktan, bunu karşılamak için işbirlikçi iktidarların ve tekellerin emekçi halkı daha fazla ezip sömürmesinden, daha fazla işsizlikten, açlıktan başka bir sonuç yaratmayacağı kesin. Belki bugün emperyalizm '80 başlarında olduğu gibi "yapısal" bir değişimin eşiğinde. Ama bu, emperyalizmin krizinin yaratacağı sonuçların kısa bir süre daha ertelenmesinden başka bir anlam taşımıyor. Bugün değilse, yarın **kabusları gerçekleşecek.**

Dünya halklarının çıkarı, emperyalizmle birlikte, barış içinde yaşamakta olamaz. Çünkü emperyalizmin dünya halklarına sunduğu tablo, hiçbir tartışmaya yer vermeyecek kadar açıktır. Dünya halklarının geleceği, emperyalizmsiz bir dünyadadır.

Halkların öncüleri, öncülük misyonlarını, emperyalizme karşı savaşarak yerine getirmek zorundadırlar. Emperyalizme karşı savaşmayanlar, halkların öncüsü olamazlar.

CEVAP İSTEYEN SORULAR

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
2 Ocak 1999
Sayı: 11

Kürt ulusal hareketi kritik bir süreçten geçiyor. Artık herkes sürecin bu niteliğinde hemfikir. Böyle süreçleri devrimci bir tarzda aşmak, kararlı ve ısrarlı bir ideolojik hatta yürümekten geçer. Kürt ulusal hareketinde ise, kararlı bir ideolojik tavır bir yana, kelimenin gerçek anlamıyla ideolojik-teorik bir kaos söz konusu. Politika adına hemen her şey söyleniyor.

Kuşkusuz en büyük kaos veya savrulma, emperyalizm konusunda yaşanıyor. Emperyalizm konusunda üzerinde durulan tutarsız zemin, iyice kayganlaşmış ve emperyalizm konusunda tam bir savrulma yaşanmakta, tüm Marksist-Leninist literatür, devrimci teori tersyüz edilmektedir.

I. Emperyalizmin Kürt Sevdası Nereden Geliyor?

İşte geçtiğimiz hafta içinde, Kürt ulusal hareketinin çeşitli kurumları tarafından yayınlanan bazı açıklamalardan birkaç paragraf:

Ulusal Kongre Hazırlık Komitesi, yayınladığı bildirgede **"Avrupa Birliği ve ABD'ye Kürt sorununu çözmeleri"** yönünde çağrı yapıyor.

PKK Merkez Komitesi, 24-25 Aralık'ta **"İtalya Hükümetine ve Avrupa Birliği ülkelerine"** başlıklı bir açıklama yapıyor ve **"AB ülkelerini siyasi çözümde cesaretli adımlar atmaya"** çağırıyor.

Açıklamada, **"ABD'nin kendi çıkarları için Kürt halkının haklı özgürlük taleplerine olumsuz yanıt verdiği"** belirtilerek şu tespit yapılıyor: *"(ABD) böylece TC'nin vahşetine ortaklık yapma durumuna düşüyor. Halkımızın yaşadığı trajedinin sorumluluğu altına giriyor. İtalya ve AB'nin olumlu yaklaşımlarının önünü tıkıyor."*

İtalya ve AB sorunu çözmek istiyor ama, ABD önünü tıkıyor. Yani... ABD ile Avrupa arasında **çelişki** var; o halde buradan yüklenmek lazım. İşte PKK-MK açıklamasındaki mantık ve politika bu.

Bu "çelişki" tespiti zaten yanlış, ama onu bir tarafa bırakalım şimdi: diyelim ki, İtalya ve AB çözmek istiyor. Devrimciler böyle bir durumda hemen sorarlar: **NEDEN?**

İtalya ve Avrupa Birliği **NEDEN** Kürt sorununu çözmek istiyor?

Hemen ardından bir soru daha: **NASIL** çözmek istiyor?

Evet, İtalya'nın ve Avrupa devletlerinin Kürt sorununu "çözmek istemesi"nde devrimciler hemen bir BİT YENİĞİ ararlar. Çünkü onlar emperyalistlerdir. Tarihleri boyunca halkların lehine bir şey yapmamışlardır ve yapmayacaklardır. Çözmek istiyorlarsa, bu işin altında bir iş vardır.

Emperyalizm, halkları sömürerek, sömürgeleştirerek yaşar.

Emperyalizmin bulacağı bir çözüm de, halklar üzerindeki sömürüsünü ve ülkelerin kendine bağımlı olmasını **SÜRDÜRECEK** bir çözümdür.

Değilse, emperyalistlerin **İNTİHAR** etmeye karar vermiş olması gerekir.

II. Emperyalizme Kendimizi Kanıtlamak Zorunda mıyız?

Özgür Politika'nın Başyazısında yazıyor: *"Kürtler ve Öcalan hakkında önyargıların ortadan kalkması için Avrupalıların mutlaka şans tanımaları gerektiği açık. Dünyaya 'terörist' olarak tanıtılmış bir halkın ve onun öncülerinin insanlığın temeli olan uluslararası adalet gereği kendilerini kanıtlama hakkı vardır. Kürtler ve Öcalan da bu hakkı kullanmak istiyor."*

"ABD'ye bir kurşun mu sıktık, niye böyle yapıyor?" deniliyor. **"Sayın Öcalan hayatında eline silah almamıştır"** diye bir açıklama yapma ihtiyacı duyuluyor.

Bir kurtuluş hareketi ve onun önderi, kendini emperyalizme "kanıtlamak" zorunda değildir. Kendini onlara kabul ettirmek için, onların ölçüleri içine girmek zorunda değildir. Bu, kendi kimliğini inkardır.

Avrupa kim oluyor ki bir halkın kaderi, onların vereceği "şans"a bağlı hale geliyor? Ya emperyalistler bu şansı hiç vermezlerse ne olacak?

Evet, PKK ve Öcalan, **"dünyaya 'terörist' olarak tanıtılmıştır"**. Ama terörist diyenler ve dünyaya da öyle tanıtanlar, zaten "şans" istediğiniz bu emperyalistler değil mi?

Emperyalistlere "hayır, biz terörist değiliz" mi diyeceğiz? Nasıl ikna edeceğiz onları? Çünkü her şeyden önce ulusal ve devrimci hareketlerle, emperyalistlerin **TERÖRİZM TANIMI FARKLI.** Burada yapılacak **iki şey** vardır: **Birincisi,** terörizmin ulusal ve devrimci gerilla savaşıyla aynı şey olmadığını anlatmaktır. Bunun emperyalistleri İKNA etmesi zordur. Ama buna rağmen, dünya halklarına bunu bıkmadan, usanmadan anlatırız. **İkincisi,** sömürüye karşı çıkmak terörizmse, bağımsızlık için savaşmak terörizmse, emperyalizme karşı savaşmak terörizmse, adalet için, onur için silaha sarılmak terörizmse, evet **BİZ TERÖRİSTİZ**, diyebilmektir.

Avrupa emperyalistlerinden "terörist" olunmadığını kanıtlamak için "şans" istemek, siyasi bir gaflettir. Merak etmeyin, onlar neyin ne olduğunu, kimin ne olduğunu çok iyi biliyorlar. Ama Avrupa'dan bu şansı isteyenler, kendilerinin artık "dünkü gibi" olmadıklarını, olmayacaklarını kanıtlamak için bir "şans" istiyorlarsa, o zaman sorun başkadır.

III. Kavramları ve Gerçekleri Çarpıtmak Taktik midir?

Yukarıda Özgür Politika Başyazısından yaptığımız alıntıda deniliyor ki; **"insanlığın temeli olan uluslararası adalet gereği..."**

Ne demektir şimdi bu?

"Uluslararası adalet" dediğiniz şey nedir? Kimin adaletidir, nasıl oluşmuştur? Bu nasıl, ne zaman "insanlığın temeli" olmuştur?

Teorik olarak, politik olarak bunların cevabı yoktur. Belirsizlik üzerine bü-

yük laflar edilmektedir.

Uluslararası adalet dediğiniz SOYUT bir şeydir. Adalet ya burjuvazinin çıkarlarını gözeten **burjuvazinin adaleti**'dir, ya da halkın çıkarlarını gözeten **halkın adaleti**'dir. Bugün Birleşmiş Milletler'de ve diğer emperyalist devletlerin belirleyiciliğindeki uluslararası mahkemelerde geçerli olan hukuk, burjuvazinin hukukudur. Bu mahkemelerin zaman zaman halktan kişilerin veya bütün olarak bir halkın lehine bir karar alması bu adaletin niteliğini değiştirmez.

Oligarşinin mahkemelerinde de böyle kararlar çıkar zaman zaman. Oligarşi kendi işkencecilerini, katillerini yargılar, bazen ceza bile verebilir.

Uluslararası mahkemelerde de emperyalist efendi, genel insan hakları, demokrasi gibi demagojileri gereği böyle kararlar çıkarttırır. Kendi tekellerini, uşağı durumundaki yeni-sömürge yönetimleri yargılar.

Biz de, ülkemizdeki mahkemeleri kullandığımız gibi, bu mahkemeleri de kullanabiliriz. Ama bunun için böyle "insanlığın temeli olan uluslararası adalet" gibi garip teoriler yapmaya gerek yoktur.

İşte, bir "tespit" daha: *"TC, PKK Genel Başkanı'nın kendilerine teslim edileceğini beklerken, 24 saat geçmeden iadesinin gerçekleşmeyeceği anlaşıldı. İTALYA, NATO içerisinde TC'nin müttefiki idi. Ancak diğer taraftan İTALYA çalışanların üzerine kurulmuş demokratik bir ülkedir.* (İtalya Anayasası, Md. 1/1)"

Şimdi bu sayın yazar (Serhat Bucak), İtalya'nın demokratik bir ülke olduğuna inanmamızı istiyor. Hem de "çalışanların üzerine kurulmuş" bir demokratik ülke.

Evet, İtalya'da bir demokrasi var; ama bunun adı BURJUVA DEMOKRASİSİ'dir. Burjuvazi ise "çalışan" bir sınıf değil, ASALAK, SÖMÜRÜCÜ bir sınıftır. Dolayısıyla İtalyan demokrasisi de, asalakların, sömürücülerin demokrasisidir. Gerçekleri ne kadar eğip bükerseniz bükün, bu, budur.

Serhat Bucak, eğer yazdığına kendisi inanıyorsa, İtalyan Anayasası'nın fazla etkisi altında kalmış demektir. Aynı gözle TC Anayasası'na bakarsa, orada da "kanabilecek" pek çok madde bulunur. Ama eğer yazdıklarına inanmıyor da bunu "taktik" adına yazıyorsa, emperyalizm gerçeğini, kapitalizm ve sömürü gerçeğini gizlemek, taktik adına asla savunulamayacak bir şeydir ve asla devrimcilerin, demokratların, yurtseverlerin işi değildir.

IV. Emperyalizm Nedir?

Önceki yazılarımızda, gelişmelerin her şeyi gerekirse yeni baştan tartışma gereğini gösterdiğini belirtmiştik. Gerçekte yaptığımız bu birkaç alıntı bile, bunun ne kadar zorunlu olduğunun kanıtlarıdırlar.

Emperyalizm nedir? Demokrasi nedir? Adalet nedir? Sınıf gerçeğinden kopuk bir demokrasi ve adalet var mıdır? Kapitalizm nedir? Burjuvazi kimdir?.. Bütün bunlar adeta unutulmuştur. Veya unutmuş görünmektedirler.

Bu gerçekler unutulacak şeyler değildir. O halde unutmanın dışında, bir başka ihtimal daha söz konusudur. Bunlar artık İNKAR EDİLMEKTEDİR.

Elbette, emperyalizme karşı savaşmaktan vazgeçiyorsanız, emperyalizm hakkındaki Marksist-Leninist tespitleri uzun süre savunamazsınız. Çünkü emper-

yalizm hakkındaki Marksist-Leninist teori, devrimcilere emperyalizmle uzlaşmamayı ve savaşmayı öğütler. Elbette, bir halkın kurtuluş davası, emperyalizmin adaletine teslim edilirse, bunun "çözüm" olacağı savunulursa, adalet konusunda da devrimci bir bakış açısından tahlil ve tanımlar yapılamaz...

Evet, Kürt ulusal hareketinin, PKK'nin siyasal, ideolojik konumunu tam bir açıklıkla ortaya koymaya ihtiyacı vardır. PKK'yı dost ve savaşan bir örgüt olarak gören ve hep böyle görmek isteyen devrimciler de, bunu istiyor.

V. Yeniden Yapılanma; Kim İçin Ne İçin?

PKK önderi Öcalan'ın yakın zamanda yaptığı bir açıklamadan PKK'nin gündeminde bir "yeniden yapılanma" olduğu öğrenilmiş bulunuyor.

Bu yeniden yapılanmanın hedefi, amacı, şekli ne olacak, neye hizmet edecek, çok kesinleşmiş açıklamalar yoktur ortada. Ancak var olan eğilim ve işaretlerin çok olumlu olmadığı da ortadadır.

"Yeniden yapılanma" elbette kendi başına olumlu veya olumsuz bir anlam taşımaz. Önemli olan bu yeni yapının neye yöneleceği, neye hizmet edeceğidir. Gorbaçov'un "perestroyka"sı da bir "yeniden yapılanma"ydı. Sonuçlarını biliyoruz.

PKK, yeniden yapılanacaksa, bu her şeyden önce köklü bir özeleştiriyi içermek zorundadır.

PKK "milliyetçi çizginin", pragmatizmin, strateji ve taktikleri kavrayışının özeleştirisi üzerinde, Marksist-Leninist bir yapılanma oluşturmalıdır. Halkların çıkarına olan budur. Kürdistan ve Türkiye devriminin çıkarına olan budur. Yoksa, emperyalizm için, emperyalizmin icazetini almak için gündeme getirilecek bir yapılanma, ne PKK'ye, ne Kürt halkına hayır getirmez.

VI. Kısacası;

Sorular daha çoktur ve uzatılabilir. Örneğin yine en başta milliyetçilik nedir? Sömürgecilik nedir? Sorularının cevapları, emperyalizm tahliline bağlı olarak mutlaka cevap bekleyen sorulardır. Bu soruların cevaplanmasından kaçılıp her şey "taktikti", "politikaydı" denilerek kaos içinde bırakılabilir; ama bu emperyalizmin icazetine doğru kayışı hızlandırmaktan başka bir sonuç vermez. Yarın bir bakmışsınız, savaşmak, mücadele etmek için tüm nedenleri kendi ellerinizle ortadan kaldırmışsınız.

ÖYLE YA, EMPERYALİZM DÜŞMAN DEĞİL, ÖZALLAR, SABANCILAR DÜŞMAN DEĞİL, TOPRAK AĞALARI DÜŞMAN DEĞİL, KAPİTALİZM DÜŞMAN DEĞİL... KİME KARŞI, NE İÇİN SAVAŞACAKSINIZ O ZAMAN? Kürt halkına kimleri düşman olarak göstereceksiniz?

"GÜNEY GİBİ OLMAYI" İSTEMEK?

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
16 Ocak 1999
Sayı: 13

Kürt kimliği on yıllarca inkar edildi. Kimliği inkar edilenin hiçbir hakkı da olmazdı tabii. Kürt halkının varlığını on yıllardır inkar edenler, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesiyle birlikte, önce yarım ağızla da olsa **"Kürt kimliği"**ni tanımaktan söz etmeye başladılar. Ardından da **"bazı sosyal-kültürel haklar"**ın tanınması gündeme girdi. Ancak bu "bazı haklar" meselesi, hemen herkesin ağzında farklı şeyler ifade etmektedir. Kimi için tümüyle **"demokratik talepler"** meselesidir. Kimi için "barış"ın şartı. Kimi için "emperyalist çözüm"ün bir parçası.

Kürt halkı açısından, devrimciler ve yurtseverler açısından sorun, bunların istenip istenmemesi değil. Elbette istiyoruz. Sorun, bunlarla yetinilip yetinilmeyeceğidir. Sorun, bunların **ne pahasına** alınacağıdır.

Özellikle 90-91'den bu yana Kürt kimliğinin tanınması, Kürtçe yayın ve eğitim hakkı, kültürel özerklik vb. çokça tartışıldı. Susurluk Devleti, bu tartışmayı sürekli olarak öncelikle "terörün bitirilmesi" şartına bağladı. Demirel, 1991'de Başbakanlık koltuğuna oturur oturmaz. *"Artık buna karşı çıkmak mümkün değil. Türkiye Kürt realitesini tanımak zorunda"* diyerek Susurluk Devleti'nin Kürt halkını düzen sınırları içinde tutmak için izleyeceği yeni politikasının çerçevesini çiziyordu.

Bu politika bir yandan baskı, terör ve katliamları iyice arttırırken diğer yandan da halkı yeniden devlete bağlamanın araç ve yöntemlerini içinde barındırıyordu. Bunlardan birinin veya ötekinin öne çıkması ise bir **süreç ve zamanlama** meselesiydi. Gelinen aşamada bu politika öz olarak değişmemiştir. Emperyalistlerle oligarşi arasında bu konuda esasında temel bir ayrılık yoktur, ayrılık zamanlama ve bazı koşullara ilişkindir.

Oligarşi kendi cephesinden bu doğrultuda çeşitli adımlar da atmaktadır. Örneğin bu amaçla devrimci-demokrat-yurtsever özel radyolar birer birer kapatılırken Kürdistan'da bizzat kontrgerillaya bağlı "Kürtçe de yayın yapan" radyolar kurulmuştur. Vericileri, stüdyoları OHAL bölgesindeki askeri garnizonların içinde bulunan, itirafçıların, işbirlikçilerin, askerlerin yayın yaptıkları bu radyolarda halkı etkilemek için Kürtçe kullanılmıştır. Örneğin 1992 yılında kurulan **Dicle'nin Sesi Radyosu**; Grup Yorum, Şıwan Perwer'in Kürtçe parçalarını yayınlayarak halkın ilgisini çekmeye çalışırken yayın arasında OHAL bildirilerini Kürtçe okuyor, gerillalara Kürtçe **"teslim ol"** çağrıları yapıyordu!..

Aslında bu örnek son derece çarpıcıdır. Oligarşi "Kürtçe"den değil, düzen dışı bir muhtevaya sahip, Kürt halkının bağımsızlığını, özgürlüğünü şiarlaştıran bir

Kürtçe'den korkuyor. Kürtçe konusunda yaptığı zamanlama da buna ilişkindir. Oligarşi bu "hakkı", mevcut düzeni kabul etme koşuluyla tanıma politikası izlemektedir.

Emperyalistlerin "Kürt sorununa demokratik çözüm" diyerek dayattıkları emperyalist çözümler de Kürt halkına benzer hakların tanınmasını öngörmektedir. Susurluk Devleti'nin Kürt halkını teslim almasına, gerillayı yok etmesine veya tasfiyesine bağlı olarak birtakım kültürel hakları tanıyabileceği, diğer ulusal kurtuluş mücadeleleri örneklerinde de defalarca görüldüğü gibi mümkündür. Çünkü kapitalizmde egemen sınıfların temel derdi sömürünün sürekliliğini sağlayabilmektir. Mücadelenin yükselmesine paralel olarak tanınan ve tanımayı düşündükleri haklar da sömürü düzeninin sürmesi şartına bağlıdır ve Kürt halkının çıkarına değildir.

Belli ölçülerde Genelkurmayın görüşlerini de yansıttığı belirtilen Emekli Orgeneral Doğan Beyazıt, geçtiğimiz günlerde kendisiyle yapılan bir röportajda "Kürtçe'nin yasallaştırılmasına" ilişkin şunları söylüyordu:

"Türkiye bu ayıpla 21. Yüzyıla giremez. Ama bu Türkiye'nin kültür zenginliğini oluşturan bütün alt kimlikler için geçerli. Bir alt kimliğe bir lütuf, bir taviz olmamalı. Kendi kültürel sınırları içinde kalmak kaydıyla, Türk insanının kafasında bu mutlaka yer almalıdır." (Radikal, 14 Aralık)

Bu açıklamanın ortaya koyduğu şudur; oligarşi de, ordu da bu tür kültürel haklar vermeye hazırlanmaktadırlar.

Tabii "hazırlık"larının iki boyutu vardır hala, bir yandan PKK'yı bitirmek için terörü dizginsizce sürdürme; diğer yandan da bunun Kürt halkı açısından farklı bir dinamizme yol açmasını önleyecek ideolojik, psikolojik savaşı sürdürme. Kürt kimliğinin tanınmasının telaffuz edilmeye başlanmasıyla birlikte, "üniter devlet", "Türkiyelilik", "Türk yurttaşlığı" daha sık vurgulanır olmuştur.

Bu arada son zamanlarda Genelkurmay tarafından dile getirilen, Kürtçe serbest olur ama, beş ayrı lehçe olduğu için eğitim olmaz, veya, sadece Kürtlere değil, tüm alt kimliklere bu hakkı tanımak gerek gibi söylemler de Kürt sorununu muğlaklaştırma, söz konusu hakların önemini küçültme çerçevesindedir.

Devrimci-yurtsever kesimlerin de yararlanabileceği yasal boşluklar oluşturmaktan çekinen, varolanları da kapatmaya çalışan Susurluk Devleti, devrimci basın ve yayın üzerinde her türlü terörü uygularken, MED TV'nin yayın yapmasını ve halk tarafından izlenmesini engellemek için her türlü baskı ve zoru kullanırken, diğer yandan da **"Kürdistan'a özel"** TV kanalı kurdurmanın adımlarını 1995'te atmıştır. Bu konuda ilk adım, eski Özel Harp Dairesi başkanlarından Kemal Yamak'ın kirvesi çeteci Mehmet Ali Altındağ'ın 1996'da Diyarbakır'da yayına başlayan SÖZ TV'dir. Dönemin OHAL Valisi Ünal Erkan'ın da desteğiyle başlanan bu proje, zamanın henüz uygun olmadığı gerekçesiyle bir anlamda yarım kalmıştır.

Şimdi gündemde Güney Kürdistan'da Barzani tarafından kurulacak olan Kürdistan Televizyonu (KTV) var. Oligarşi belli çekincelerine rağmen, daha çok da denetimi altında tutabilmek için destekliyor. Uydu aracılığıyla Türkiye ve Avrupa'yı da kapsayan geniş bir alana yayın yapabilecek olan KTV, ABD emperyalizminin bölgesel çıkarları gereğince devreye sokuldu. TV'nin kuruluşunda Turksh Daily News gazetesinin sahibi **İlnur Çevik** de görev almıştır. MED TV'nin önünü kesmek ve halk üzerindeki etkisini yok etmek amacıyla Kürtçe'nin iki lehçesinin yanısıra İngilizce, Arapça, Türkçe yayın yapılması da düşünülmektedir. İşbirlikçi KTV, em-

peryalizmin Ortadoğu politikalarında bir basamak olarak, Türkiye oligarşisinin denetim ve desteğinde kullanılacaktır. Kısacası, bu "Kürtçe" TV, ulusal bilinci köreltmenin, sömürü düzeninin devamının TV'si olacaktır.

PKK Genel Başkanı Öcalan, yaptığı konuşmalarda sık sık "çok şey mi istiyoruz sanki" demektedir. Görüldüğü gibi, mesele az veya çok şey istemekten önce, neyin nasıl, ne karşılığında istendiğidir. Öcalan, son konuşmalarında yine emperyalizme seslenerek Güney'de olan bizde de olsun diyordu. Meselenin bir yerde "püf" noktası da burada. Güney'de olan nedir? Evet, Kürtçe TV, eğitim, hatta bir "parlamento" her şey sağlanmıştır Barzani ve Talabani'ye. Bunları sağlayan da, "güvence" altına alan da emperyalizmdir. Emperyalizm bunu ne karşılığı yaptığı ise çok açık değil mi?

Emperyalizmin Barzani, Talabani sevgisi nereden kaynaklanıyor acaba diye bir düşünsek!

Veya soruyu şöyle de sorabiliriz; emperyalizm, şu anda Öcalan'a sınırlı bir kabul gösteriyor olsa da, niye Öcalan'ı Barzani ve Talabani kadar sevmiyor acaba?

Emperyalizmin bu sevgisini kazanmak için Barzani ve Talabani gibi olmak gerekiyor. Emperyalizmin Kuzey'de de, Güney'deki gibi bir statü oluşturması için, Kuzey'deki güçlerin de Güneydekiler gibi olması gerekiyor.

Yani çok daha açık söylersek; Öcalan bir Barzani olursa, emperyalizm Öcalan'ı da Barzani kadar sever; Kuzeydekiler, Güneydekiler gibi olursa, emperyalizm, Kuzey'e de Güney'in statüsünü verir.

Mesele emperyalizmin ne yapıp yapmayacağı değil, Kürt ulusalcıların ne yapıp yapmayacağıdır. Bir Barzani olacaklar mı? PKK bir KDP, KYP olacak mı?

Barzani olmak, sömürü düzeninden yana olmaktır. Emperyalizmin Ortadoğu politikalarının savunucusu ve uygulayıcısı olmaktır.

O halde emperyalizmi muhatap alarak "Güney kadar bir özgürlük istiyoruz" diyenler, bunu çok daha iyi düşünmek zorundadırlar. Bağımsızlıktan buraya gerilemek, savunulanların, Barzani'den, Talabani'den bir farkı kalmaması demektir.

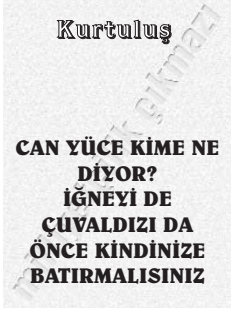

CAN YÜCE KİME, NE DİYOR? İĞNEYİ DE, ÇUVALDIZI DA ÖNCE KENDİNİZE BATIRMALISINIZ

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
30 Ocak 1999
Sayı: 15

Can Yüce (22 Ocak tarihli Özgür Politika'daki yazısında özetle) *"AB ve ABD arasındaki çelişkiler abartılmamalı, Avrupa henüz ABD'nin politikaları karşısında bağımsız bir tarzda kafa tutacak durumda değil"* diyor.

Kime diyor? Önce kendine söylemeli. Bu çelişkiyi **kim** abarttı? **Kim** bu çelişki üzerine politikalar, taktikler geliştirdi? Şimdi en azından sonuçtan görerek abartılmaması gerektiği söyleniyorsa, bunu sormak hakkımızdır.

Avrupa'ya çözecek diye güvenen sizsiniz, çöz diyen sizsiniz. AB'ye, ABD'ye mektuplar yazan, planınızı kabul ediyoruz diyen sizsiniz. Kuzey Irak'taki kadar bir statü istiyoruz diyen sizsiniz.

Ekonomik olarak ABD'nin daha etkin olduğunu yeni mi keşfettiniz?

AB, ABD'ye karşı kafa tutacak durumda değilmiş... Hala aslında sorunun özü anlaşılabilmiş değil. Sınıfsal çıkarları, emperyalizmi hala anlayamıyor. Hala ne olup bittiğini göremiyor.

Siz değil miydiniz, ABD büyükse çözsün diyen? ABD mutlaka bizle ilişki kuracak... Biz ABD'ye ne yaptık ki diyen siz değil miydiniz?

Şimdi bu tahlilleri yapmanın bir anlamı, işlevi yok. Her şey bu kadar ayan beyan ortaya çıktıktan sonra bunları söylemek mesele değil. Devrimci önderlik, **öngörmektir**.

Ha, biz bunları önceden de biliyorduk diyorsanız, madem böyle idi, madem biliyordunuz, neden güvendiniz Avrupa'ya? Nasıl güvenip de bu yürüyüşe çıkıldı?

Hayır, emperyalist çözüme beyin kilitlenmiş ve en çıplak gerçekler bile görünmez olmuştu. Can Yüce'nin yazısında görünen çıplak gerçek budur.

Kürt ulusalcılarının ve PKK önderliğinin hep söyleyegeldiği bir nakarat var; "Anlamıyorlar!" ... PKK'nin "taktik"lerine, "politika"larına yöneltilen her eleştiri bu karşı eleştiriyle karşılanıyor. Hiç kimse anlamıyor, ne sol anlıyor ne kendi insanları anlıyor... Hiç kimse... İyi de o zaman doğru dürüst anlatın da herkes anlasın... Ama her zaman ve daima anlaşılmıyorsanız o zaman sizde bir şey var.

Nitekim, Can Yüce de yazısında *"zaten anlamıyorlar, Türkiye solu kavrayamıyor"* derken yine dediği noktaya ilişkin bir şey anlatmıyor. Sadece benim gibi anlayın diyor. Herkes senin gibi anlamak zorunda değil.

Fakat bunun da ötesinde herkesi Roma'yı, AB ve ABD'yi, PKK'nin bunlara ilişkin politikasını anlamamakla suçlayan Can Yüce'nin de neyi ne kadar anladığı şüpheli. Çünkü, Can Yüce **hayal kırıklığı** yaşarken, ABD, AB çelişkilerinin abartıl-

maması gerektiğini, Roma'larda çözümün çıkmayacağını söylerken, aynı gazetenin arka sayfasında Öcalan'la yapılan röportajda Avrupa Birliği'nin çözeceği umutları tazeleniyor:

"İtalya'da bu konuda bir adım atmak istedik, ama bu yarım kaldı, fakat tamamlamak ise gerçekten bir insanlık görevidir. Kürtler Roma'ya bu temelde bir umut bağlamışlardır. Ve bu umudu sürdürmeliyiz."

Evet Öcalan böyle söylüyor.

Demek ki, Can Yüce de pek doğru anlamamış.

Biz neyi anlayalım? Hangisini anlayalım? Hangisi PKK'nin politikası ve tahlilleridir?

Can Yüce devam ediyor:

"Bu noktada reformist hayallere kapılanlara, ucuz çözüm arayışında olanlara, çözümü ülkemizde değil, dünyanın başka merkezlerinde arayanlara Roma yürüyüşü çok çarpıcı bir yanıt olmuştur."

Gerçekten kime söylüyor? Şaşılacak bir şey?

Çözümü ülkemizde değil, dünyanın başka merkezinde arayan kim gerçekten? **"Apo Roma'ya geldi sorun çözülecek"** hayalini kuran kim?

Can Yüce gölge boksu yapıyor anlaşılan. Sağa sola yumruk sallıyor ama kime salladığı belli değil. Oysa yumruk salladığı gölge kendi gölgesinden başkası değil.

Yani Öcalan çözümün *"dünyanın başka merkezlerinde aranamayacağını"* kanıtlamak için mi gelmişti Roma'ya?

İnsanı güldürmeyin. Böyle bir iddiada bulunana yalnızca gülünür çünkü.

Öcalan'ın Roma'ya ayak bastığından itibaren söylediği her kelime, o günden sonra Kürt ulusalcılarının gazete ve dergilerinde yazılan her kelime bu iddiayı yalanlar.

Can Yüce bunları bilmiyor mu? Biliyor elbette.

Ama durumu kurtarmak, öngörüsüzlüklerini, bu taktiklerin, politikaların iflasını gizlemek için gelişigüzel konuşuyor. Ve kendince son darbeyi indirerek, Roma yürüyüşünün **"en büyük anti-emperyalist eylem"** olduğunu iddia ediyor. Sonra da *"Bu gerici dünyanın bizi tanımamaları, kabul etmemeleri bizim için onurdur, doğru yolda olduğumuzu gösterir"* diyor. Yapmayın, o gerici dünyanın PKK'yı kabul etmesi için neler söylendi, neler yapıldı, herkes biliyor.

Sen git emperyalizmin icazetine gir, bu sorunu çözseniz çözseniz siz çözersiniz de, eski tespitlerinden, taleplerinden vazgeçip Avrupa'nın kabul edebileceği kadar bir otonomi istiyorum de... Sonra da bunu en büyük anti-emperyalist eylem ilan et.

Politikaların **iflasının sonucu, teorik bir sefalettir.**

Emperyalizm ve Faşizm Devrimcileri, Yurtseverleri, Halkları Yargılayamaz!

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
12 Mart 1999
Sayı: 21

SOMUT TALEPLER; ABDULLAH ÖCALAN'A UYGULANAN TECRİTE SON VERİLMESİ, DAVA ARKADAŞI TUTSAKLARLA AYNI YERE KONULMASI, ONLARLA AYNI KOŞULLARDAN YARARLANMASININ SAĞLANMASI OLMALIDIR

Abdullah Öcalan'ın tutsak edilerek Türkiye'ye getirilmesiyle birlikte gerek emperyalizmin başkentlerinden, gerekse Kürt ulusalcılar cephesinden, reformist ve oportünist çevrelerden günlerce bir **"adil yargılama"** talebi yükseldi durdu.

Oysa emperyalist cephenin sözcüsü olup da Türkiye oligarşisinden "adil yargılama" talebinde bulunanların çoğu ya Abdullah Öcalan'a yönelik kontra operasyonunda doğrudan yer alanlardı ya da olan bitene seyirci kalarak, Öcalan'ın ülkelerine girmesine izin vermeyerek onay verenlerdi.

Mesela kontra operasyonunun mimarı ABD'nin Dışişleri Bakanı **Madaleine Albright**, 19 Şubat'ta yaptığı basın toplantısında, *"Adil mahkeme, açık ve şeffaf olan ve hukuk kurallarına uyulan mahkemedir. Türkiye'de de bu olmalı. Adil ve şeffaf olmalı..."* derken, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri **Kofi Annan** adına yapılan açıklamada, *"Türkiye'den uluslararası kanunlar çerçevesinde adil bir yargılama süreci"* istendiği belirtiliyordu. Benzer türden açıklamalar İtalya, Yunanistan, Almanya gibi emperyalist devletlerin hükümet temsilcileri tarafından da yapıldı. Bunlar emperyalizmin ikiyüzlülüğünün belgeleridir. Hem Öcalan'ın tutsak edilmesini sağlamışlar, hem de kendi elleriyle teslim ettikleri Türkiye'den "adil yargılama" istiyorlar.

Ama işin garibi emperyalizm bu ikiyüzlülüğünü ortaya koyarken kimileri de **"uluslararası mahkeme"** diyordu. Hangi uluslararası mahkeme? Uluslararası mahkeme denilen şey bu ikiyüzlü emperyalistlerin mahkemesi değil mi?

Bunlar yanlış şeylerdir.

Halkları ezen, sömüren, ulusal haklarını gasp eden, katleden emperyalizm ve işbirlikçileridir. Halklara her türlü zulmü reva görenlerin, sömürenlerin, katledenlerin hiçbir koşulda halkının kurtuluşu için savaşan devrimcileri, yurtseverleri yargılamaya hakları yoktur. Yargılayamazlar. "Uluslararası mahkeme" de olsa burjuva hukukuna göre yapılacak bir yargılama kabul edilemez.

Devrimcilerin, yurtseverlerin halkların katillerinden böyle bir talebi olamaz.

Faşizmin yasalarına göre yapılan hiçbir yargılama **ADİL olamaz**. En bağımsız savcılardan, hakimlerden de oluşsa burjuvazinin hukukuna ve yasalarına bağlı bir mahkeme bağımsız olamaz, o yasalara göre yapılan bir yargılama adil olamaz. Faşizmin yargılaması kabul edilemez. Ama buna rağmen onlar yargılamaya kalkarlar, yargılarlar, bu onların sorunudur. Böyle bir durumda o kürsüleri devrimcilerin, halk kurtuluş savaşçılarının nasıl kullanacağı ise bellidir.

Özel Statüye Son Verilmelidir

Tutsak düşen devrimcilerin, yurtseverlerin özgür bırakılmasını istemek her zaman ve her süreçte geçerli olan ve bunun için mücadele edilmesi gereken bir taleptir. Ama bu tutsaklık koşullarına ilişkin güncel acil talepler için mücadele edilmesinin önünde de engel değildir. Bugün için güncel ve acil olan talepler Abdullah Öcalan'ın nasıl, hangi mahkemede yargılanacağından önce içinde bulunduğu tecrit koşuluna son verilmesi olmalıdır. Abdullah Öcalan'ın İmralı Adası'nda tecrit koşullarında askeri hapishaneye çevrilen bir yerde ayrı olarak tutulması faşizmin kendi yasalarına bile aykırıdır.

Kendisini savunacak avukatlara sınırlama getirilmesi, avukat görüşmesinde sıfatı, görevi ne olursa olsun maskeli kişilerin görüşme yerinde bulunması, savunmasını üstlenme talebinde bulunan avukatlarla görüştürülmemesi, DGM savcı ve hakimlerinin İmralı'ya gidip ifade ve tutuklama kararı almaları bunlar hep oligarşinin kendi hukukunu bile açıkça çiğnediği uygulamalarıdır.

Elbette bu tecrit koşullarında can güvenliği de tehdit altındadır, fiziki ya da psikolojik işkenceye tabi tutulmadığının da kimse garantisini veremez. Zaten bir tutsağı denizin ortasında bir adada tecrite tabi tutmanın kendisi tek başına işkencedir. Yapılan hazırlıklardan anlaşılan odur ki, Abdullah Öcalan'ın içinde bulunduğu koşullar değiştirilmeyecek, tek başına İmralı'da tutulacak, burada mahkeme önüne çıkarılacaktır.

Bunlar kabul edilemez. Abdullah Öcalan'ın;

TECRİT DURUMUNA DERHAL SON VERİLMELİDİR;

DAVA ARKADAŞLARININ BULUNDUĞU HAPİSHANELERDEN BİRİNE DERHAL NAKLİ YAPILMALIDIR;

NAKİL YAPILDIĞI HAPİSHANEDE DAVA ARKADAŞLARININ YANINA VERİLMELİ, DİĞER SİYASİ TUTSAKLARIN SAHİP OLDUĞU TÜM KOŞULLARDAN YARARLANMASI SAĞLANMALIDIR;

SAVUNMASINI ÜSTLENME TALEBİNDE BULUNAN AVUKATLARLA DERHAL GÖRÜŞMESİ SAĞLANMALI, AVUKAT SAYISINA SINIRLAMA GETİRİLMEMELİDİR.

BAŞLAMADAN BİTEN BİR EYLEM OLARAK "DGM BOYKOTU" VE TAVRIMIZ

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
9 Nisan 1999
Sayı: 25 Tutsaklar Örgütlenmesi

Çeşitli örgütlerden dava tutsakları 17 Mart 1999 tarihinden itibaren DGM Boykotuna başlamışlar ve bunu halklarımıza ilan etmişlerdi: *"Bizler Türkiye ve Kürdistan cezaevlerinde bulunan çeşitli parti ve örgüt davalarından tutsaklar olarak 17 Mart 1999 tarihinden itibaren süresiz olarak DGM boykotunu başlattığımızı ilan ediyoruz."* Gelinen aşamada bu ilanın üzerinden daha bir ay bile geçmeden söz konusu eylem bitme noktasına gelmiş, hatta fiilen bitmiştir denilebilir. Zira eylemi **öneren** ve en çok tutukluya sahip olan **PKK** dava tutsakları eylemin ilan edildiği günden bu yana bulundukları birçok hapishanede duruşmalara çıkmaya devam etmişlerdir. Bunun da ötesinde **23 Mart 1999** tarihinde PKK tutsakları tarafından örgüt ve partilere yapılan açıklamada eylem sınırlandırılarak gerçekte resmen bitirilmiştir. Bu açıklamada PKK'li tutsakların getirdikleri öneri şöyledir; *"169. maddeden gelenlerden başlayarak, öğrenci gençlikten gelenler, gösterilerden gelenler, basın yayın, legal kurumlar, HADEP'ten gelenler"* DGM'lere çıksın denilmiştir. Oysa 17 Mart'ta yapılan açıklamada *"... Taleplerimiz kabul edilinceye kadar boykotumuz devam edecektir. DGM'leri tanımayacağız, DGM'lere çıkmayacağız. Bundan böyle Türkiye ve Kürdistan'da DGM'lere çıkarılmak istenen herkesi savcı ve hakimlere ifade vermemeye, DGM'leri tanımamaya çağırıyoruz..."* denirken çok değil bir hafta sonra adeta herkese DGM'lerdeki duruşmalara çıkılması önerilmiştir. Her iki açıklamanın arasında sadece altı gün vardır... Aslında bu öneri deyim yerindeyse minareyi çalanın kılıfını hazırlamasının resmidir sadece. Zira zaten PKK tutsakları eylemin gereğini bu bir hafta da bile yerine getirmemişlerdir. Yaşananlar bir eylemin içi nasıl boşaltılır, tutarsızlık nedir sorularının yaşanan son cevabı olmuştur. Öyle ki bu öneri ve yaşananlar açıkça *"Boykot eyleminin sürmesini istemiyoruz"* anlamına gelmektedir.

Böylece son DGM boykotunda eylemde **ilkesizliğin ve tutarsızlığın**, laçkalığın yeni bir örneği daha sergilenmiş oldu. Gelinen aşamada gerek fiilen eylemden çekilmeler gerekse de PKK tutsaklarının DGM duruşmalarına çıkmaları ve yaşama geçirdikleri son önerileri sonucu DGM boykotu artık fiilen bitmiştir denilebilir. Peki ne oldu da aradan 10 gün geçmeden bu noktaya gelinmiştir? Neden çok büyük bir iddia taşınmasına rağmen uygulanmadı? Neden Fiili olarak hiç başlatılmadı ve daha 10 gün geçmeden bitirildi? Soruların cevabı bellidir aslında. Son yaşanan örnek de dahil, bugüne dek onlarca-yüzlerce örnekte çıkan bu ilkesiz, tutarsız, sorumsuz davranışların en temel nedenleri bu so-

ruların da cevaplarıdır. Kime nasıl hizmet edeceği, yararının ve zararının ne olacağı hesaplanılmadan, o günkü sürecin ihtiyacı olup olmadığına ve devrimci mücadeleyi geliştirip geliştirmeyeceğine bakılmadan, grup çıkarları ve subjektif kaygılarla eylem yapmalarına çokça tanık olunmuştur.

Eylemlerin amacı ve hedefi büyük iddialara ve kararlılık gösterilerine rağmen, gerçekte muğlaktır. Sonuca ulaşır mı, ulaşmaz mı, bu o kadar da önemli değildir onlar için. Olumsuz da olsa, kamuoyuna yapılan açıklamaların, çağrıların tersi bir pratik de izlense sorumluluk taşınmaz, muhasebe yapılmaz, özeleştiri verilmez ve bu tekrar tekrar yaşanmaya devam eder. Son DGM boykotu bu gerçekleri alanımızda bir kez daha göstermiştir. DHKP-C Tutsakları dışındaki örgütlerin, PKK tutsaklarının önerisiyle içinde doğrudan yer aldığı ve birlikte örgütlediği DGM boykotunun 17 Mart 1999'da yapılan başlangıç açıklamasında talepleri şöyle ifade edildi;

"... - Şimdiye kadar yapılan tüm DGM yargılamalarının sonuçlarıyla birlikte iptal edilmesi,

- DGM'lerin kapatılması,

-PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın Türkiye ve Kürdistan cezaevlerinde bulunan devrimci yurtsever demokrat tutsakların bulunduğu cezaevlerinden birine verilmesi..."

Talepler içerisinde "DGM'lerin Kapatılması" yer alsa da, eylemi önerenler için asıl olarak bu talebin hedeflenmediği açıktı. Eylemin asıl hedefi Abdullah Öcalan'ın devrimci-demokrat, yurtsever tutsakların bulunduğu bir cezaevine verilmesi olarak belirleyiciydi. Bizce bu talep doğru olmasına rağmen önerilen eylem bu talebe denk düşen bir eylem değildi. Bu konudaki düşüncelerimiz bizzat PKK tutsakları tarafından çok iyi bilinmektedir. DHKP-C tutsakları olarak sürecin hemen başında İMRALI STATÜSÜNÜN bozulması A. Öcalan'ın İmralı'dan çıkartılarak dava arkadaşlarıyla birlikte kalması, özel sorgu ve yargı gibi uygulamalara son verilmesi için tüm hapishanelerde barikat ve rehine alma gibi net eylemler önerdik. Yüzlerce tutsağımızı bu taleplerle düşmanın karşısına doğrudan çıkartmaya ve sonuçlarını göğüslemeye hazır olduğumuzu ilan ettik.

Ancak önerilerimiz kabul edilmedi. Bu duruma rağmen desteğimizi koruduk ve değişik şekillerde sürdürdük. Bu çerçevede DGM boykotuna da kendi bağımsız tavrımızla destek verdik. Bunun nedenini halklarımıza ve kamuoyuna yaptığımız açıklamada da belirttik. 11 Mart 1999 tarihinde yaptığımız açıklamada şöyle dedik; *"... Asıl olarak talepler kabul edilebilir talepler olmakla birlikte bizler bugün açısından DGM'lerin statülerine ilişkin bir eylemliliği gerekli görmemekteyiz. Diğer yandan eylem taleplerinden 'Abdullah Öcalan'ın Türkiye ve Kürdistan cezaevlerinde bulunan devrimci demokrat yurtsever tutsakların bulunduğu cezaevlerinden birine verilmesi' şeklindeki talep bugün için öne çıkarılması gereken bir taleptir. Ancak bu taleple yapılacak bir eylemin sürece yayılan belirsizliğe sürüklenen ve sonuç almaktan uzak bir eylem tarzı olmaması gerektiği açıktır. Tersine sonuç alma kararlılığı taşıyan, Abdullah Öcalan'a yönelik özel yargılama ve tecrit statüsünü bozacak bir eylem biçiminin hayata geçirilmesi doğru olan bir biçim olurdu. Bu nedenlerle bugün açısından yukarıdaki içeriklerle*

DGM Boykotu tarzındaki bir eylemi gerekli bulmuyoruz.

Ancak bununla birlikte yapılan eylemi kendi belirlediğimiz süreler içerisinde destekleyecek ve 17 Mart tarihinden itibaren mahkemelere bizler de DHKP-C tutsakları olarak çıkmayacağız."

Başından itibaren bu açıklamamıza sadık kaldık ve bağımsız tavrımıza uygun bir pratik izledik. Ancak bu açıklamamızla desteklediğimiz DGM boykotu eyleminin bizzat önerenler tarafından içinin boşaltıldığını gördüğümüz için gelinen aşamada eyleme kendi adımıza son veriyoruz. Kuşkusuz yaşanan gelişmelerin böyle bir şekil almasının nedenleri arasında adeta **"destek", "dayanışma"** adına solun kimi doğruları savunamaz oluşu da vardır. Oysa neyin doğru neyin yanlış olduğu, olacağı bu çevreler tarafından da genel olarak bilinir. Ancak esas olan bu doğruları yaşama geçirme gücüdür. Bunun olmadığı yerde devrimci sorumluluk ve ilkeli, tutarlı olmaktan bahsedilemez. Devrimci ilkelerin yerini pragmatizm almaya başladığında ise artık neyin neden yapıldığı, kime hizmet edeceği, verilen sözün veya kamuoyuna açıklanan bir kararın yerine getirilmemesinin devrimci mücadeleye zarar vereceği umursanmaz olur. Öyle de olmuştur...

Kısaca PKK tutsakları gerçekçi ve sonuç almaktan uzak kendi programlarını uygulamakta oportünist sol da "dostluk" adına bu ilkesizliğe göz yummaktadır. Sadece bu da değildir kuşkusuz. Aslında A. Öcalan'ın tutsak alınmasıyla hapishanelerde başlayan eylemlilik süreci, denilebilir ki traji-komik bir hal almıştır. Öyle ki kimileri ölüm orucu ilan etmiş, kimi hapishanelerde ölüm orucu savaşçıları bant takmış ama daha iki hafta dolmadan ölüm orucundan vazgeçmişlerdir. Süresiz açlık grevleri ilan edilmiş ama kısa bir süre geçince dönüşümlü-dönüşümsüz gibi ne olduğu belirsiz şekilde sürdürülmüş ve nihayetinde Nisan ayının başında bunlardan da vazgeçilmiştir.

Peki ne oldu ölüm orucu ilanları...

Bu kadar ucuz mu kimi eylemlerin içini boşaltmak...

Neden yapıldı o zaman... Neden bitirildi, madem başlamak doğruydu, kimi değerlendirmeler üzerine oturuyordu bugün değişen ne... "Marksistler", "komünistler" kısaca devrimci düşündüğü iddiasında olanlar böyle mi karar alıp uygularlar... Sorular uzatılabilir ama gereksizdir. Tüm bunlardan çıkarılması gerekenler vardır. Çok değil biraz ciddi olmak ve kendi omuzları üzerinde kendine ait bir kafayı taşımak yeterlidir.

Son yaşanan örnek çok açıktır ki, devrimci mücadeleye hiçbir şey kazandırmamıştır. Aksine kaybettirmiştir. Bu sonucu yaratanlar her zamanki gibi yine bunları görmeyecek ve değerlendirmeyecektir tabii. Devrimci tarzda değerlendirmesi demek muhasebe yapması ve yanlışını görmesi, özeleştiri vermesi demektir. Sorumsuzluğu ilke haline getirenlerin bunu yapmayacağı açıktır. Ancak gerçekleri gizleyebilmeleri, tarihi yapılan yanlışların üzerini örterek şekillendirebilmeleri mümkün değildir. Tüm yaşananlar halklarımızın da gözleri önündedir.

Sonuç olarak 17 MART 1999 tarihinden bağımsız tavrımızla destek verdiğimiz DGM BOYKOTU eyleminden yukarıda ifade ettiğimiz nedenlerle çekiliyor ve yaşanan tutarsızlığa, sorumsuzluğa ve ilkesizliğe ortak olmayacağımızı ilan ediyoruz.

KÜRT HALKININ ÇIKARLARI

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
16 Nisan 1999
Sayı: 26

Kürt halkının çıkarları nerede? Oligarşi diyor ki, işte "Kürt kökenliler Meclis başkanı bile olabiliyor". Peki nasıl oluyor? Kürtlüğünü inkar ederek. Oligarşinin sömürü ve zulüm düzenine itirazsız evet diyerek. Evet, burada bir çıkar var. Bu, Kürt egemenlerinin çıkarlarıdır. Kürt egemen sınıflarının çıkarları oligarşiyle bütünleşmektir ve öyle yapmışlardır.

Küçük burjuvazi de Kürt halkının çıkarları için milliyetçiliği öneriyor. Milliyetçiliğin halklara neler vaadettiği sayısız örnekle birlikte çok daha açık hale gelmiştir. Bağımsızlık, anti-emperyalizm, anti-kapitalizm içermeyen bir milliyetçiliğin bir **halka verebileceği "en iyi" şey; "kendi" ulusal bayrağı altında sömürülmeye devam etmektir.**

Demek ki "Kürtlüğünü inkar" da, Kürt milliyetçiliği de Kürt halkının çıkarına değildir. Bunların hiçbiri Kürt halkının sorunlarını çözemez. Anadolu halklarının birlikte mücadelesi, birlikte iktidarı kurtuluşun tek yoludur. Yıllardır ısrarla savunduğumuz, hayata geçirdiğimiz budur. Bu devrimci politikayı, Kürt milliyetçileri yıllarca "Kemalistlik"le, "misak-ı millicilik"le suçlamış, ancak yaşadıkları askeri, politik tıkanıklıklar sonucu, Türkiyelileşmekten söz eder olmuşlardır.

Ancak Türkiyelileşmekten her söz ediş, söylendiğiyle kalmıştır. Geçtiğimiz yıl, tıkanıklığın derinleşmesi sonucu, **"Türkiyelileşme"** söylemi de daha öne çıktı. Biz bunun bir taktikten, hatta yalnızca propagandif bir söylemden fazla bir anlam taşımadığını söylerken, onlar "stratejik" bir düşünceleri olduğunu iddia ettiler. **Tartışma, Roma süreciyle bitti.** Türkiye, Türk halkı unutuldu.

Roma süreci, emperyalizmin müdahalesiyle bitti ve PKK yeniden "Türkiyelileşmeyi" hatırladı. Bunun sonucu olarak PKK 6. Kongresinde Anadolu Halk Kurtuluş Ordusu'nu (AHKO) kurma kararı alınmış. Hem de "bizzat" kendileri yapacaklarmış bu işi.

Daha önce DHP vardı. PKK, DHP'yle Türkiye devrimine müdahale edecekti. Olmadı. Bu kez, bizzat PKK "Türkiyelileşeceğini" açıkladı. Şimdi AHKO!.. PKK'nin "Türkiyelileşmesi" de, "Türkiye devrimi için" örgütler, ordular kurması da, Türkiye solu'yla birlikler, ittifaklar kurması da esas olarak hep aynı amaca yöneliktir. **Türkiye, Türk halkı, Türkiye Solu,** PKK'nin politika ve taktiklerinde, yalnızca, taktikler için gerekli olduğunda hatırlanacak unsurlardır.

Yıllardır yüksek politikalar, büyük taktikler adına kitlelere ve sola kabul ettirilmeye çalışılan, ulusal talepleri kullanarak güç olmak ve emperyalizmi çözüm konusunda zorlamaktır. Yani PKK, bakın ben bu kadar güçlüyüm, sol da benim yanımda, herkes benimle birlikte, istersem Türkiye'yi yakarım anlayışı ile hareket etmiştir. Ve ne yazık ki sol da hala bu gerçeği anlayacak durumda değildir. Anlayacaktır ama daha birçok deney yaşamaları gerekir. Oportünist sol yaşayarak görecektir. Dışımızdaki solun faydacı, ilkesiz yaklaşımları, PKK'ye bu tür gariplikleri sürdürme cesareti veren olgulardan biridir. DHP'ye ilişkin söylemişizdir; böyle bir örgüt yoktur. Kimse kimseyi kandırmaya çalışmasın. Olmayan bir örgütün siyasi hareketlerin birlik, ittifak platformlarına

dayatılması kabul edilemez. O zaman her örgüt, üç beş naylon örgüt kurup, çoğunluk sağlamaya mı çalışacak? Bunun sonu yoktur... Bunları yazdık, söyledik... Ama dışımızdaki sol bunları tartışmıyor. İlkeli davranırsa, fırsatçı, faydacı hesaplarının bozulacağından korkuyor. Çürüyor.

Esasında örgüt olayının ciddiyeti de ortadan kaldırılmıştır. DHP'nin nasıl bir örgüt olduğu, bizzat PKK'nin kendi belgeleriyle ortaya konulmuş oldu. DHP'ye ilişkin tüm kararlar PKK kongrelerinde, konferanslarında alınıyor; "DHP'nin savaşçıları" PKK kamplarında yetiştiriliyor. Mesela önce ARGK'de yer alıyor, sonra "DHP'de istihdam ediliyor"... Bunlar ortadadır. Ama bu ilkesizliğe sessiz kalanların bir tavrı hala yoktur ortada. Yarın da AHKO'yu muhatap alırlar.

Olmayan örgütlerle, olmayan mücadeleyle hiçbir sonuç elde edilemez. Peki Kürt milliyetçi hareketi bu "taktik"leriyle hangi sonucu almak istiyor? Kürt milliyetçiliği, emperyalizmi çözüm konusunda zorlama çizgisinde yürüdüğü için, kendi kontrolünün dışında bir gücün gelişmesi, düşündükleri çözümü engelleyeceği, milliyetçi rotayı bozacağı, emperyalistleri ve oligarşiyi farklı taktiklere iteceği, gündemde çözüm olmayacağı düşüncesi ile hareket etmiştir. PKK'nin subjektif bir kısım düşünceleri bir kenara bırakılırsa kendi dışındaki sola düşmanlığının veya tahammülsüzlüğünün temeli de burada aranmalıdır. Bunun için sürekli bize karşı düşmanlık beslemiş, denetim altına almak istemiş, alamayınca da düşmanlığı büyütmüştür. Protokolun işletilmemesi esas olarak bu nedenledir. Kullanmak istedi, kullanamayınca tehlikeyi gördü ve tasfiye etmeyi gündemine aldı. Darbecilerin de olduğu BDG'nin kurulmasının da başka bir açıklaması olamaz.

Bu aynı zamanda emperyalizme ve oligarşiye de bir mesajdır. İddialı, kendi burnunun doğrultusunda giden, uzlaşmaz, emperyalizm ve oligarşinin hedefi durumundaki devrimci harekete karşı olduğunu gösteriyor. Oportünistler ise bu konuda Cephe'yi tasfiye etmek için sadece bir araçtır. Kendisi için tehlike yoktur. Daha önceki Sabancı eylemindeki tavırları, general cezalandırmaları konusundaki tavırları hepsi bunun içindir. Yani oligarşiye bakın ben böyle yapmıyorum ben makulum mesajı verilmiştir. Daha 90, 91 yıllarında burjuva basınla yapılan röportajlarda Devrimci Sol'a ilişkin olarak *"onları Türkiye nasıl ıslah edecek şaşıyorum. Biz belki anlaşırız da... Bir tanesini hizaya getirmek çok zor"* (7 aralık 1991, Sabah) denilmiştir. Bir devrimci hareket, bunu nasıl, ne maksatla söyleyebilir? Defalarca yazmışızdır bu ve benzeri konuşmaları. Kimse tartışmamıştır. Üzerinden atlanmıştır. Bunların uzlaşma mesajları olduğunu yazmışızdır, güçle, gerillayla gözleri kamaşanlar bunu görmek istememişlerdir. Askeri güç tek başına hiçbir şeydir; bunu artık herkes görmelidir. O askeri gücün hangi amaç ve programla savaştığı önemlidir.

Birileri durmadan halk savaşından söz ediyor. Birileri komünistliğinden taviz vermiyor, bir diğeri ise barış diye tutturmuş ve hepsini kendine tabi kılıyor. BDG adlı yapının durumunun özeti budur. Kongre kararlarında savaşma kararları alınmasını sevinçle karşıladıklarını açıkladı bazıları. Sanki bu tür karar ilk kez alınıyor. Siz savaşın ne için "yükseltileceğine" bakın... Durum böyle olunca, hesaplar üzerine kurulu BDG adlı bu birliği, "iki ayrı cephenin birleşmesi" veya halkların birliğinin ifadesi vs. diye değerlendirmek, ayakları havada bir iddiadır. Anadolu halklarının birlikte kurtuluşuna, birlikte savaşına inanılıyorsa, yapılacak şey, böyle AHKO gibi suni örgütler, BDG gibi hesapçı, tasfiyeci, hainleri meşrulaştıran birlikler kurmak değil, ciddi bir muhasebedir. Bu muhasebeyle milliyetçi çizgiyi terk edip devrimci çizgiye gelmektir.

Anadolu halklarının birlikte örgütlenmekten, birlikte savaşmaktan ve birlikte iktidarından başka kurtuluş yoktur. Bu Anadolu ihtilalinin tek zafer şansıdır. Bu birliği ise milliyetçi hareketler değil, ancak devrimci hareket başarabilir.

SAHTEKARLIK GERÇEĞİ BİLİP DE BİLMEMEZLİKTEN GELMEKTİR

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
23 Nisan 1999
Sayı: 27

Umur Hozatlı'ya Cevap Vesilesiyle Bir Kez Daha Mavi Çarşı Katliamını Savunanlara:

"Oligarşi barışa yanaşmıyorsa bu tür eylemler meşru mu?", "Daha da beter olacak" diye yazmasını biliyorsun; Peki Niye, "ARKADAŞLAR, YOLDAŞLAR, KÜRT YURTSEVERLERİ, EMPERYALİZM VE TÜRKİYE DEVLETİ NE YAPARSA YAPSIN, DEVRİMCİ EYLEM İLKELERİNDEN UZAKLAŞMAYIN, MAVİ ÇARŞILAR BİR DAHA OLMASIN" diye yazmıyorsun da "daha beter olacak" diye yazıyorsun? Bunlara cevap vereceğine bilinen üslupla, devletle aynı konuma düşmek, PKK'ye, Kürt halkına karşı olmak sözleriyle devrimci eleştiriden kurtulmak istiyorsun."

Özgür Politika yazarları da Kurtuluş okuyormuş demek ki! Çünkü nereden akıllarına estiyse, Kurtuluş'ta çıkan bir yazıya cevap yazmışlar. Aylardır, yıllardır, bu gazetede, veya aynı çizgideki başka gazetelerde çıkan yazılar üzerine eleştiriyer yazıyoruz. Ama Kürt milliyetçiliğinin bu eleştiriler karşısındaki tavrı, hep duymazdan gelmek ve ideolojik mücadeleden kaçmak olmuştur.

Peki 18 Nisan tarihli Özgür Politika'da Umur Hozatlı imzasıyla çıkan yazı, bu ideolojik mücadeleden kaçış çizgisinin dışında bir yazı mı derseniz, ne yazık ki cevabımız hayır. Yazının başlığı bunu göstermeye yeter zaten. Umur Hozatlı, yazısına şu başlığı koymuş: "Cımbızlama Sahtekarlık ve Devrimci Sakatlık".

Umur Hozatlı yazısının girişinde "Kurtuluş gazetesinin 26 Mart tarihli sayısında yayınlanan bir yazı beni dehşete düşürdü" diye yazıyor. Eğer bir devrimciyi, yurtseveri dehşete düşürecek bir yazıdan söz edilecekse, bu hiç kuşku yok ki, Umur Hozatlı'nın bizim eleştirdiğimiz yazısıdır. Çünkü bir devrimci, bir yurtsever, ancak, halka yönelik Mavi Çarşı gibi eylemlerin eleştirildiği değil, savunulduğu bir yazıdan dolayı dehşete düşebilir.

Ama Umur Hozatlı, bizim yazımızı okuyunca dehşete düşmüştür. Çünkü biz, yazımızda, laf kalabalığı içinde boğduğu halka yönelik eylemlerin savunuculuğunu en çıplak haliyle gösterdik.

O bu mantığını sorgulayacağına "saldırıya" geçiyor. Sahtekar kim?

Biz bu tür bir üslubu benimsemeyiz. Kimseye kolay kolay sahtekar demeyiz.

Ama Umur gibileri çok alışkındırlar; çünkü küfürle, hakaretle ideolojik mücadele yaptıklarını sanırlar. Hep böyledirler. Kimse eleştirsin istemezler. Herkes şakşakçı olsun isterler. Katliam mı yapmış... Alkışlayacaksın, saygı duyacaksın. En azından "anlayacaksın".

Halkı katledebilir. Önemli değil. Önemli olan barış!.. Barış'a ulaş da nasıl ulaşırsan ulaş.

Eleştirdiğimiz ve alıntı yaptığımız yazıda Umur Hozatlı'nın dediği açıktı. Kürtlerin barış istemine cevap verilmezse daha da beter olacak. Özü budur. Peki **biz ne dedik**? Bu tür eylemler yanlıştır ve bu tür eylemler hiçbir gerekçeyle savunulamaz, bu tür eylemlere saygı duyulamaz.

Umur Hozatlı anlıyor ama anlamamazlıktan geliyor. Demagoji yaparak kurtulmak istiyor. Hızını alamıyor; eleştirdin mi, o halde devlet yanlısısın, o halde Kürt halkına karşısın... Geç bunları. Yıllardır bunları duyduk. İşinize gelmedi mi ajan, devlet yanlısı, Kemalist, sosyal şovenist... Dahası MGK ve Özal bile, devrimcilerden iyi... NATO, ABD bile iyi... D'Alema'yı, Papa'yı, bilmem hangi burjuva "şahsiyeti" Kürt dostu görüp, Cephe'yi Kürt halkına düşman gören mantık, düzeltilemez ölçüde çarpıktır.

Umur Hozatlı ne diyor? Yok yazısından cımbızlama yapılmış, yok, doğrusu şöyleymiş. Herkesi aptal yerine koymanın anlamı yok. Biz ne yazdığımızı çok iyi biliyoruz. Anlamıyorsan tekrar oku.

Özü şudur:

Mavi Çarşı gibi halkı katletmek için planlanmış eylemleri savunuyor musun, savunmuyor musun? Kınıyor musun, kınamıyor musun? Saygı duyuyor musun, duymuyor musun?

Ne diyorsun? Bunu yaz. Bir şey yazacaksan, bunlara cevap ver.

Ama hayır, o bunları cevaplamak yerine lafı dolandırıyor. Şiddete karşıymış, barış yanlısıymış. Onu tartışmıyoruz zaten seninle. Çünkü senin şiddete karşılığın da, barış yanlısı oluşun da zaten devrimci bir zeminde değil. Barış istediğin için Mavi Çarşı'yı savunuyorsun. Senin barış taktiğin böyle biçimleniyor. Barışın ha, yoksa böyle olur diyorsun. Yazının özü bu.

Evet, biz bu eylemlerin, yani doğrudan halka yönelmiş eylemlerin devrimcilikle, Kürtlükle, intikamla (ve tabii barışçılıkla da) ilgili olmadığını söyledik. Söylemeye devam ediyoruz. SEN NE DİYORSUN?.. Devrimci eylem mi bunlar, doğru mu, NE DİYORSUN?

Oligarşi barışa yanaşmıyorsa, bu tür eylemler meşru mu? "Daha da beter olacak" diye yazmasını biliyorsun; peki niye, "ARKADAŞLAR, YOLDAŞLAR, KÜRT YURTSEVERLERİ, EMPERYALİZM VE TÜRKİYE DEVLETİ NE YAPARSA YAPSIN, DEVRİMCİ EYLEM İLKELERİNDEN UZAKLAŞMAYIN, MAVİ ÇARŞILAR BİR DAHA OLMASIN" diye yazmıyorsun da, "daha beter olacak" diye yazıyorsun? Bunlara cevap vereceğine bilinen üslupla, devletle aynı konuma düşmek, PKK'ye, Kürt halkına karşı olmak sözleriyle devrimci eleştiriden kurtulmak istiyorsun.

Yazının bütünü barış çağrısı yapıyormuş! Laf mı bu? Bizim eleştirimize cevap mı? O zaman şöyle soralım: Barış olmadığı sürece Mavi Çarşı gibi eylemleri meşru görüyor musun? Kaçacak yerin yoktur Umur Hozatlı.

Odalara kadar girecek demişsin. Ne girecek? Neye "aman ha!"? Ne olma-

sın?

Barış olmazsa Mavi Çarşılar olacak vs. denilen bu. Biz de tam bunu eleştirmişiz. Doğru yapmışız. Yazdığına, yaklaşımlarına doğru teşhis koymuşuz. Umur Hozatlı'nın niye gocunduğu, niye saldırganlaştığı anlaşılıyor. "Barışçılık" edebiyatıyla gizlediği halka yönelik eylemlerin savunuculuğunu açığa çıkardık çünkü.

O "devlet yanlısı", "sahtekar" gibi haddi olmayan adlandırmalarla bu yüzünü gizlemeye alışıyor. Bu tarz, bu çevrenin genel tarzıdır. Yağcı, dalkavuk olmazsa herkes devlet yanlısıdır. Kontradır, özel savaşa hizmet etmektedir... bu söylemlere çok tanık olunmuştur. Tabii çünkü biz Mavi Çarşı'yı yapmadık. Çünkü biz doğru devrimci eylem çizgisini söyledik.

Mantık enteresan değil mi? Mavi Çarşı'yı yakanlar kontra olmuyor, onların "devlet yanlısı" olduğu, "Kürt halkına karşı olduğu", hatta İHTİMAL olarak OLABİLECEĞİ Hozatlı'nın aklına bile gelmiyor, ama bu karşı-devrimci eylemi eleştirenlere rahatlıkla "devlet yanlısı" diyebiliyor!

Umur Hozatlı ne diyor? Mavi Çarşı olmasın ama barış olsun. **Eğer barış, Mavi Çarşılarla gelecekse o barış olmaz olsun. Eğer halklar, Mavi Çarşı katliamlarıyla kurtulacaksa, kurtulmasın!**

Evet, Umur Hozatlı'ya göre, kontra eylemi ile devrimci eylemi ayırt eden özellik nedir acaba? Sadece sonuca bak deniyorsa, kontra da eylemlerle sonuç yaratır. Mavi Çarşı da sonuçlar yaratmıştır.

Soru ve sorun çok açıkça ortadadır:

Mavi Çarşı, Carusel, devrimci eylem mi? Kınıyor mu? Yoksa saygı mı duyuyor? Umur Hozatlı ne diyor?

Biz kolay kolay kimseye sahtekar demeyiz. Ama bir sahtekarlık varsa, o da gerçeği bilip de bilmemezlikten gelmektir. Ne kastedildiğini, ne denildiğini anladığı halde yavuz hırsız rolüne soyunmaktır.

Tekrar ediyoruz; Mavi Çarşı, Carusel gibi eylemler, halka yönelik katliamlardır ve devrimcilikle ilgisi yoktur.

Bunları söylemek sizi rahatsız ediyor, biliyoruz. Ama söylemek zorundayız. Aksi halde devrimcilik bunlarla özdeşleşecek. Bunları söylediğimiz için arkadaşlarımız fiili saldırılara uğradı. Önemli değil. **Söylemeye devam edeceğiz.**

İster misin, her tarafta halk toplantıları yapalım. Bütün siyasetler, aydınlar, halktan yana olan herkes katılsın. Devrimci eylem nedir, yanlış olan nedir? Kim neyi neden yapar? ... Tartışalım. Bütün dünyanın gözleri önünde bunu yapalım. Yapmazsınız. Devlet yanlısı, PKK'ye, Kürt halkına karşı deyip kışkırtmak daha kolay.

Geçmişe bak. Bu anlayışla neler yapıldı? İçte, dışta neler oldu? İyi kim kaldı? Sadece ABD, NATO, tekeller... Sonra bunların ne yaptığı biliniyor. Sahtekarlık değil ama bilmeme, milliyetçilik gözleri kör etmiş. Milliyetçiliğin faydacılığı buralarda sonuç vermiştir. AB'den medet umulmuştur. AB'ye çöz, Clinton'a çöz, Tony Blair'e çöz denmiştir. Bu "çöz"lerin adı "Roma Yürüyüşü" olmuştur. "Zafer" olmuştur.

Sonuç ortada. Peki biz ne yaptık da "sahtekarlık" gibi nitelemelerle saldırıyorsunuz.

Bunlar yanlış dedik.

Dahası;

Sömürgecilik yanlış,

Buna dayalı strateji ve taktikler yanlış,

Emperyalistlere güvenmek yanlış,

Faydacılık taktik diye savunulamaz, yanlış, dedik.

İsa, Muhammed, papa, politika ve övgüleri kime ne kazandırdı? Emperyalizm mi yumuşadı? Ortadoğu devletleri mi değişti? Ne getirdi? Dost ve düşman kavramlarınızı artık gözden geçirmeniz gerekmiyor mu?

Hiçbir yol yok. Ya devrimci muhasebe ile devrimci çizgi egemen olacak, ya da emperyalist çözüm taktiklerine teslim olunacaktır. Hiç yükseklerde uçmanın gereği yoktur. Her şey ortadadır. Bizim söylediklerimiz de açıktır. Okumadınızsa okuyun.

Yanlışı savunan iyi, doğruyu söyleyen kötü.

Lafa bak; Mavi Çarşı gibi eylemlerin devrimci ilkeler temelinde eleştirisi "devletin bakış açısı" imiş.

Eleştirilerimiz şu anlama gelmekteymiş; *"Kürtlerin devlet tarafından yok edilmek istenmesini reddeden ve Kürtlerin bu imhaya karşı başlattığı devrimci mücadeleyi sekteye uğratmaya hizmet eder nitelikte..."*

Neler de yapmışız?! Tüm bunlar, bu sıfatlar neden peki? **Devrimci eylem halkı katletmek değildir** demişiz. **Bu eylemler kontra eylemidir** demişiz. Umur Hozatlı'ya göre bu söylediklerimiz doğru değil. Böyle derseniz devlete hizmet edersiniz diyor Umur Hozatlı. Peki ne diyeceğiz? **Halkı katletmek devrimcidir** diyeceğiz. **Halkı katletmek Kürt halkını savunmaktır** diyeceğiz. Bu eylemlerin olmasını istemiyorsanız Kürt halkının sorunlarını çözün diyeceğiz.

Böyle mi Umur Hozatlı?

Bunların adı devrimcilik mi olacak o zaman?

Böyle dersek devlete değil de devrime mi hizmet etmiş olacağız? O zaman bize "sahtekar" demeyecek misin?

İyi ama senin devrim diye de bir derdin yok ki, barış da barış diyorsun.

Bizim dediklerimiz devlet yanlısı söylemi ha! İyi, o zaman daha çok Mavi Çarşı katliamı, daha çok Çetinkaya, Carusel vb. yapmaya, savunmaya devam edin. Biz de "devlet yanlısı" eleştirilerimize devam edeceğiz.

Devam edin. Devrimcilik adına devam edin!

Tabii... Ne kadar makul ve mantıklı; halkı katleden devrimci, karşı çıkan devlet yanlısı... Ne güzel bir mantık. Bu mantığa kim ne anlatabilir ki? İşte bu kafa yapısıdır ki, faşist tabanı ikiye katlıyor, Türk şovenizmini geliştiriyor.

Ben dedim oldu. Ben yaptım oldu. Herkesin de bunu böyle kabul etmesi isteniyor. Mavi Çarşı'yı yakıp insanları katledenlerin kontra olabileceğini bir saniye dahi düşünmeyenler, devrimcilere ağızlarına geleni söylüyorlar.

Söyleyin. Ama söyledikleriniz bizi değil sizi yaralar.

Mavi Çarşıların batağına daha fazla saplanırsınız.

Ama eleştirilerimizi, yazdıklarımızı daha iyi anlamanızı öneririz. Çünkü biz sizi o Mavi Çarşılar bataklığından çıkarmak istiyoruz.

Birlik mi, Cephe mi, Silahlı mı, Silahsız mı, Hepsi Birden mi? Evet! Hepsine Evet! Ama Nasıl Ve Ne İçin?

BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ VE SOSYALİZM İÇİN BİRLİĞE EVET

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
14 Mayıs 1999
Sayı: 30

Bu düzene karşı savaşmak isteyen herkesi birleştirelim. Birlikte savaşalım. Bunun gerekliliğini ve doğruluğunu kim reddedebilir ki? Birlik mi, Eylem ve Güç Birliği mi, Cephe mi, silahlı mı, silahsız mı, hepsi birden mi? Hepsi olabilir. Hepsine evet. Kim var buna? Kim samimiyetle buna yanaşacak?

Şimdiye kadar birçok deney yaşandı. Bunlar ne kazandırdı, ne kaybettirdi, ortadadır. Az sayıda olumlu örnekle kazandıklarımız çok değerli olmakla birlikte, nicelik olarak son derece azdır. Ama olumsuzluklar, kendi başına bir literatür oluşturmuştur. Değerleri, ilkeleri, kuralları, ilişkileri tahrip etmiştir.

Pek çok örnek vardır ki, birliktelikler yeni sorunlar ekleyerek, ilişkileri daha da kötüleştirerek sona ermiştir. Her bir örnek tek tek tartışılabilir. Son "birlik" örneklerinden biri olan BDG de bunun istisnası değildir. Tersine, o daha "yaşarken" solda yıllar yılı izi sürecek olan olumsuzlukların kaynağı olmuş ve olmaya devam etmektedir. **BDG**'de yaptıkları her pratik, attıkları her imza, onu oluşturan siyasetlerin yıllar yılı sırtında bir **kambur** olarak kalacaktır.

Bütün bu örneklerin ışığında, birlik nedir, dayanışma, dostluk nedir, emperyalizme ve faşizme karşı cephe nedir sorularına yeniden dönülmelidir. Bu, teorik bir tartışma için gerekli değildir. Elbette bu soruları cevaplamak, muğlaklaştırılan teorinin netleşmesine de bir katkıda bulunacaktır, ama daha önemlisi "neden olmuyor, nasıl bu hale geldi?" sorularına cevap bulmalıyız.

Sorulardan kaçarak hiçbir yere varılamaz; Bu soruları tartışmaktan kaçmak, yıllar içinde olumsuzluğu büyütmekten başka işe yaramamıştır. Hiç kimse demagoji yapmaya kalkmasın. Her şey çok açıktır. En küçük bir pankart, tek bir slogan etrafından dönen fırtınalar yazılıdır bu birliklerin tarihinde. Kiminle nasıl birlik yapıp, kimi nasıl tasfiye ederim, başkalarını kendi politik çıkarlarıma ve taktiklerime nasıl alet ederim anlayışları sürdüğü müddetçe hiçbir birlik gerçekleşemez. Ne mi gerçekleşir? İşte BDG ile PKK'nin durumu. Hiç kimse var olmayanı var göstermesin. Hiç kimse ne kendisini, ne başkasını aldatmasın. Adı geçen bu birlik, PKK'nin kendi politik çıkarları için ve de Cephe'yi tasfiye için kuruldu. Birliği darbeci artıklarıyla kurduran PKK'dır ama bu birlik içinde esasında PKK yoktur. Ortak karar altına alınan eylemlere pek katılmaz veya göstermelik katılır. BDG'nin asıl işi PKK eylemlerine yedeklenmektir. PKK kendi istediğini yapmış, diğerlerinin gelip desteklemesini istemiştir. Onlar da güçleri

oranında destek vermiş, daha doğrusu politikasız bir biçimde sürüklenmişlerdir. BDG'nin PKK faaliyetleri dışında hemen hiçbir faaliyeti yoktur. Gündemi şöyle yönlendirdik, birlik olduk, güç olduk diyebileceği hiçbir eylemliliği yoktur.

Bize karşı kurulmuştur dedik; feryat edildi. Bunlar bize nasıl denir denildi.

Onlarca kez sorduk; darbeci kontraların orada işi neydi? Kim getirdi? Kim dayattı? Hangi güçleri vardı, devrime ne katkıları vardı ki, vazgeçilmez oldular? Yine sorduk; biz neden çağrılmadık, kim çağırmadı? Hesap neydi? Sonuç ne oldu?

Artık her şey ayan beyandır. Bu gerçekleri gizleyenler, üzerinden atlayanlar, cevap veremiyor. Sorularımız hala cevapsızdır. Bir siyasi hareket açısından ne kadar zavallı bir durum; bir birlik kurmuş, bunun nasıl kurulduğunu açıklayamıyor. Bir siyasi hareket açısından ne acı bir kişiliksizleşme; birilerini darıltırım, beni eteğinden uzaklaştırır diye gerçekleri açıklayamıyor.

Birlik Anlayışının Temellerindeki Sakatlık; Legalde ve illegalde, düzene karşı, emperyalizme ve faşizme karşı demokrasiden yana bütün güçler nasıl birleşir? Mücadele isteği ve kararlılığı bunun ön şartıdır. İlişkilerde açıklık ve samimiyet ön şartın bir başka maddesidir. Demokrat kesimleri kapsayacak bir birliğin ısrarlı, kararlı bir demokrasi mücadelesi zeminine, devrimciler arasındaki bir birliğin de devrim hedefine oturması, zaten işin doğası gereğidir.

Ne demokrasi mücadelesi, ne devrim mücadelesi, kitleler olmaksızın verilemez. İşte bu noktada birlikteliklerin bir başka olmazsa olmaz şartı ortaya çıkar; o da birliklerin halk güçlerinin birliği olması veya halkı örgütlemeye yönelik olmasıdır.

Bakın birlik tartışmalarına; tam bir ufuksuzluk hakimdir. Seçimler gelir, HADEP'i, genel olarak Kürt milliyetçiliği, ÖDP'si, EMEP'i birliğin gerekliliğini hatırlar. Seçim geçer, gereklilik unutulur.

Bu ufuk, ne seçim zamanı, ne başka bir zaman halkın birliğini sağlamaya dek uzanmaz. Siyasi hareketlerin, legal partilerin birliği tartışılır hep.

"İllegal" platformda da farklı değildir. Birlik gündeme geldiğinde "tepe birliği mi, tabandan mı" türü tartışmalar gelişir.

Birlik tartışmalarının en büyük kısırdöngüsü budur gerçekte. Ama halka gitmek, kitleleri söz, karar, inisiyatif sahibi yapmak hiç kimsenin işine gelmediği için, bu kısır döngüden de çıkılamaz. Bu nedenle, birliğin hayatın içindeki zeminleri olabilecek bir muhtevaya sahip halk meclisleri, demokratik muhalefet meclisleri sol için pek cazip gelmez.

Birlikler, yedekleme, tasfiye, faydalanma hesapları üzerine değil, ortak hedefler temelinde kurulur; PKK başta olmak üzere, hiçbirisinin söyleyebileceği tek kelime yoktur. İşte bu politikalar, bu oyunlar, bu kafa yapısı küçüktür, basittir. Büyük sözler arkasına gizlenmiş basitliklerle, bencilliklerle, küçük hesaplarla doludur. Güçsüzdür, güçsüz olduğu için hemen hiçbir konuda ideolojik netliği yoktur. Bu nedenle kendine güvensizdir. Güvensiz ve korkaktır. Bunun için sonuç alan, somut, devrimi büyüten birliklerden kaçar. Bunun için yaşananlara ilişkin hemen hiçbir muhasebe yapmaz. O kadar güçsüzdür ki, muhasebe yaparsak, yaptırırsam yok olurum diye düşünür. Bir diğer örgüt kızar, ilişkiler

"gerginleşir" diye düşünür. Elbette örgütler arası saygı tartışılamaz, elbette birbirini anlamak gerekir; ama bütün bunlar doğru ve yanlışları tartışmamak değildir. Birlik anlaşılabilen asgari hedeflerle ortak noktalar üzerinde yükselir. Ama güçsüzlerin ve faydacıların birliği bunu reddeder. Asgari hedeflerde birleşmek nedir? Emperyalizme karşı olmak, faşizme karşı olmak. Baskı ve zulme karşı olmak... ve bütün bunları devrim ekseninde birleştirip düşmana vurmaktır. Peki bugün bu var mıdır? Veya var deniliyorsa ne yapılıyor? Ciddi sorunlar, ciddi yaklaşımlarla, ciddi örgütlenmelerle çözülür. Sol hep zayıf hafızalı bir görünüm arzeder. Bundan da pek rahatsız olmaz, çünkü işine gelir. Olumsuzlukların hatırlanması istenmez.

Protokol Örneği; Bunun en somut ve son hali devrimci hareketle PKK arasındaki protokoldür. Bu protokolde ne dedik, ne önerdik, kim bunu neden uygulamadı? Yine onlarca soru sormuşuzdur; tek bir satır cevap verilememiştir. Verilemez de. Çünkü protokolün gereğini yapmayanlar, cevap vermeyerek, protokolü bozarak, kendi anlayışlarını sergilemişlerdir. Biz, bize angaje olmayan, bizim dediğimizi yapmayan örgütlerle birlik yapmayız demişlerdir. Protokol mü, onlar için hiç önemli değildir. Yazılır, ama kağıt üzerinde kalır, pratiğe geçirilmez. PKK'nin böyle bir çok girişimi, imzaladığı protokoller vardır. Elbette biz verdiğimiz sözün, attığımız imzanın, yazdığımız her kelimenin takipçisi oluruz. PKK bunu da istemez. Onun için her şey günlüktür. Ciddiyetsizdir. Bugün dediğini, yazdığını, yarın reddeder. En vahimi de reddettiğini de açık söylemez. Pratikte reddeder. Onun gereğini yapmaz. Onun taktiği ne yapıp yapıp, kendi istediği eksende döndürmek, kendi taktiklerine hizmet ettirmektir. O, ortak bir iş, ortak bir eylemlilik yapmaz. Kendisi yapacak, kendisi düzenleyecek, herkes ona eklenti olacak. Özü budur. Yüksekten konuşmayı, bol keseden vaat etmeyi çok sever. Ama pratikte tam tersidir. Onun sözünü ettiği dayanışma, enternasyonalizm, birlik sadece kendi çıkarları içindir. Bu konuda denilebilir ki, bu, solda genel bir hastalıktır. Ama PKK bunun prototipidir. Hiç kimse onlarla yarışamaz. Bunu bugün BDG içinde yer alan diğer siyasetler bilmiyor mu? İstisnasız hepsi çok iyi biliyorlar. Hatta bizden de iyi biliyorlar. Ama bilmezden geliniyor. Çünkü faydacılık, onları o birlikte tutan asıl nedendir.

Ne Yapılmalı? Legal particiler, sol denilince yalnız kendilerini kabul ederler. Başkası olsun veya olmasın yok sayarlar. Yıllarca bunu yaptılar. Hala da yapmaya çalışıyorlar. Ama yolun sonuna geldiler. Artık herkesi yok sayıp dört tane legal partiyi, her gelişmede ismen dahi yan yana dizemiyorlar. Devrimcileri, illegal solu yok sayan bu anlayış birbirleriyle rekabetini, birbirlerini yemelerini getirdi. Seçimlere büyük umut bağladılar. Birbirlerine karşı ispat yarışına girdiler, medyanın da pohpohlamasıyla kendilerini büyük zannettiler. Oligarşinin basit ve çirkin oyununu görmediler, görmek istemediler. Oligarşinin hesabı ilk etapta devrimci hareketi güçten düşürmek veya yok etmekti. Bunun için legalist reformist partiler desteklenmeliydi. Dahası oligarşi tasfiye etmek istediği CHP gibi partilerin oylarını düşürmek için de ÖDP gibilerini çok açık bir şekilde kullandı. Ve oligarşi onlara benim istediğim kadar gelişeceksiniz, fazlası zararlı olur dedi. Gelişemezlerdi. Halleri ortadadır. Hiç kimse yüksek perdeden atmaya kalkmasın. Yok solun birliğini sağlamışlarmış, yok sol dalga yara-

tacaklarmış, yok birlik emekçilerle olur (siz bunu sendikacılar anlayın) gibi lafların pratikte bir hiç olduğu açık ve net ortaya çıkmıştır. Şimdi yeniden düşünmelidirler. Devrimcilerden kaçmak, onları karalamak, oligarşiye yaranmak için olmadık düşünmedik sözler etmek size ne kazandırdı?

Meclislere neden hep uzak durdunuz? Başta hayır derken, hatta engelleyici bir çaba içinde olurken, sonra ismini biraz evirip çevirip kendiniz gündeme getirdiniz. Ama yapamadınız da. Yapamazsınız. Bunlar sizin için çıkış yolu değil. Eğer gerçekten devrim veya daha dar olarak demokrasi için bir birliği istiyorsanız, devrimcilere sırt dönmekten vazgeçeceksiniz. Çünkü bu ülkede demokrasi mücadelesinin de asıl motor gücü, devrimcilerdir. Bu gerçeği görmediğiniz sürece, CHP'nin, "ilerici" tekelci burjuvaların kuyruğunda dolaşmaktan başka bir şey yapamazsınız.

Kürt Milliyetçiliği ve HADEP; bütün yaptıklarını birlik konusundaki bütün söylemlerini yeniden düşünmelidir. Herkes benim etrafımda birleşmelidir. Kürtler mağrurdur, biz ezildik, biz öldük, herkes Kemalist, herkes şovenist sözlerini, pratiklerini, ciddiyetsizliklerini, faydacılıklarını, dünyayı kendi etraflarında döndürmek isteyen anlayışlarını tekrar düşünmelidirler. Sağa sola küfretmenin artık bir anlamı yoktur. Yapacağınız her türlü faydacılık, kendi ekseninizde politika yapma çabası dönüp sizi vuracaktır. Biraz geriye bakın. Geçmiş seçimde yine yüksek perdeden barış, demokrasi bloku lafları ettiniz. Hesap seçimdi. Birileriyle ittifak da yaptınız. Seçim bitti, ortaklık da bitti. Demek sorun demokrasi değilmiş, sorun birkaç oy daha fazla alabilmekmiş.

"Türkiye Partisiyiz" dediniz. Kürt ve barış sözcükleri dışında ne yaptınız? Türkiye'de yaşayan halkların hangi sorunlarıyla ilgilendiniz? Nasıl Türkiye partisi oldunuz, Türkiye partisi olarak ne yaptınız? Yapmadınızsa neden?.. Yapamazsınız... Sonuç ortadadır. Artık sağı solu suçlamaktan vazgeçip kendinize dönün. Yapılan birlik önerilerini düşünün. Sizin de katıldığınız önerilerdi bunlar. Neden yapmadınız? Halk meclisleri, demokratik bir anayasa önerisi, birçok ortak pratik önerisi, alanlarda birlikler, ne oldu? Yaşanan zulüm ve baskıya karşı ilgisizliğinizin bir açıklaması olmalıdır. En genel anlamda bir dayanışmayı bile hayata geçirmeyen çizginiz, her türlü birliğin önündeki asıl engeldir. Herkesi kendi "barış", uzlaşma politikalarına yedekleme ısrarınız, engeldir.

BDG'de Yer Alanlar; Amaç devrimdi. Böyle diyordunuz. Kurulduğunuzdan beri bu amaçla ne yaptınız? Hangi kararları aldınız? Hangi eylemleri yaptınız? Bunlara tekrar bakın. Göreceksiniz ki ortada PKK'nin yaptığı birkaç yürüyüşe Avrupa'da katılmak ve onun dışında yine PKK ile ilgili birkaç korsan gösteriye katılmaktan başka HEMEN HİÇBİR ŞEY YOKTUR... Neden yoktur? PKK gerçekten BDG içinde yer almış mıdır, almışsa BDG protokolü doğrultusunda PKK'nin bir pratiği olmuş mudur? Bu ve daha birçok sorunun cevabını bize değil, kendinize vermek zorundasınız... PKK'nin geldiği nokta açık ve net ortadadır... Ya devrim, ya düzen... Buna karar vereceksiniz. Daha dün eleştirilerimize burun kıvıranlar, bugün ne yazdığımıza, ne dediğimize, nasıl dediğimize ve nereye gelindiğine tekrar tekrar bakmalıdır. Yine birlik için dün ne dedik, bugün nereye geldik, ne olmalı, neden olmuyor sorularını cevaplandırmalısınız. Her şey çok hızlı ve gözler önünde yaşanıyor, hiçbir şey artık kaçamak-

larla, demagojilerle yapay teorilerle açıklanamayacak kadar çıplaktır.

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm İçin, çok çeşitli güçler, birbirinden farklı çatılar altında birleşebilir; Birlikleri tek bir modelle ve yalnızca devrim hedefiyle sınırlamıyoruz. Yalnızca anti-emperyalist temelde, yalnızca haklar ve özgürlükler mücadelesi temelinde veya sosyalizm için, veya hepsini içerecek tarzda çok çeşitli birlikler oluşturulabilir. Elbette bunların her birinin kendine özgü biçimlenişleri de olacaktır. Biz kimsenin birlik yapmasına karşı değiliz. Ama birlik nedir, ne için yapılmalıdır, ne sonuç alınmıştır, ne olmalıdır? Daha ileri birlikler, gerçek birlikler nedir, bugünkü koşullarda yaşanan bunca musibetten sonra tartışmak istiyoruz. Birlik sözünü etmek, sıradan, ucuz bir söylem olmaktan çıkarılmalıdır. Birlikler provokasyonlara, küçük hesaplara aracı olmamalıdır.

Emperyalizme ve faşizme karşı güçler nasıl birleşir? Esasında yukarıdaki tablo, **"nasıl birleşmez"**in cevabı olmuştur. Nasıl birleşirin cevabı da aynı tablonun içinden çıkar. Bunun için herkes kendi cephesinden adeta varlık koşulu saydığı dayatmalardan vazgeçmelidir. Birlik benim etrafımda olursa olur, yoksa olmaz anlayışıyla hiçbir yere varılmadığı, varılamayacağı defalarca görülmüştür.

DÜNDEN BUGÜNE NELER SÖYLENDİ?

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
14 Mayıs 1999
Sayı: 30

Bu sıralar solun özellikle tartışması gereken bir kaç başlık var: eylem çizgisi, milliyetçilik, emperyalizm, uzlaşma veya savaş çizgisi... Bu tartışma esas olarak Kürt miliyetçiliğinin nereden nereye geldiğini, öte yandan solun bu seyir karşısındaki konumunu ortaya çıkaracak bir tartışmadır. Yanlış eylem çizgisini, milliyetçiliği, bir kez de yakın tarih sayfalarına dönerek gözden geçirmeye yarar var. "Neden şimdi hatırlatıyorsunuz" denebilir.

Birincisi, bugün kiminin "zamanı mı" diye karşı çıktığı, kimilerinin sanki yeni bir şeymiş gibi tekrarlamaya başladığı eleştirilerimizi, yeni söylemediğimizi ortaya koymak için.

İkincisi, eleştiri karşısındaki duyarsızlığı ve sorumsuzluğu ortaya koymalıyız. Yıllarca uyardık. "Bu yol yanlıştır, çıkmazdır" dedik. Sonuçların ne olabileceğini kestirmek güç değildi. Bunları ifade ettik. Ama yanlış eylem çizgisi ve milliyetçilik derinleşerek sürdü.

Üçüncüsü, bunları tam da bugün, tekrar söylemek zorundayız. Çünkü derin bir kafa karışıklığı yaşanmaktadır solda... Faşizm ne, emperyalizm ne, dost kim, düşman kim, adalet ne, nasıl uygulanır, birlikler neye hizmet eder... bunlar belirsizleşmiştir; kavramlar adeta iğdiş edilmiştir. Dahası, sol tarihi unutmuş: adeta yaşanmamış gibi davranmaktadır.

O halde kavramları yeniden yerli yerine oturtmak için yapılması gereken şeylerden biri de, yaşananları hatırlamak ve hatırlatmaktır.

Yazılanlar, söylenenler buradadır işte. Bu tarihin bir parçasıdır yanlızca.

Tarihin bu parçasında öne çıkan isimler vardır. Bugün faşist rejim tarafından tutsak edilen, oligarşinin başı üzerine pazarlıklar yaptığı Öcalan onlardan biridir.

Ama unutulmamalıdır: sorun Öcalan olayı değildir. Esas sorun milliyetçi kafa sorunudur. Ve bir örgütün çizgisi sorunudur. Her kim olursa olsun: eğer milliyetçilik bir anlayış, bir çizgi haline gelmişse bundan da şu veya bu şekilde yaşanacaktır.

Bu yüzden de eleştirmeye devam edeceğiz.

Son olarak, bu satırlarda bir öngörü vardır. Devrimci hareketin öngörüsüdür bu. Öngörmemiş olup da bugün haksız çıkarmayı, bu noktaya gelinmemesini tercih ederdik; ama kuruluş mücadelesinde duygulara yer yoktur.

Eylem Çizgisi Ne demişlerdi?

Mavi Çarşı'dan sonra milliyetçi çizgiyi eleştirdik. Rahatsızlık duyanlar oldu. *"Biz yapmadık diyorlar, karşı olduklarını söylüyorlar, neden eleştiriyorsunuz"* dedi-

ler. Oysa bu bir anlayıştır, çizgidir. Ve bu çizgi; bir, yeni değildir; iki, yıllarca açıktan savunulmuştur. Sonuçları yanlızca kendisi için değil, herkes için ağır olmaktadır.

Mavi Çarşı'lardan sonra bir yandan "saygı duyuyoruz" denilirken, bir yandan da "biz bu tür eylemlere her zaman karşı olmuşuzdur" şeklinde açıklamalar da yapıldı. Doğru değildir. Örnekleri aşağıdadır.

O zaman da eleştirdik, şimdi de eleştiriyoruz, eleştirmeye devam edeceğiz.

7 Aralık 1991, Sabah, A. Öcalan'ın Nezih Tavlaş ile röportajından: *"Çok kan dökülecek diyorum, geçen yıl binse bu yıl onbin... Bizi doğuda bombalarsan, biz de Kapalıçarşı'ya gir tara emri vereceğiz."*

31 aralık 1991, Berxwedan, A. Öcalan'ın BBC ile röportajından *"bu biçimde tepkiler artarak devam edebilir... Ve benim elimden geldikçe de ben buna güç vereceğim, örgütleyeceğim, yönlendireceğim tabii yani... Eğer bunlar böyle devam ederse sanırım bu işler, belirttiğim gibi daha da tırmanarak devam eder... Gelin bazı siyasi görüşme kanallarını açık tutalım, bir tane temsilcilerini göndersinler dedik. Niye bir tanesi karşımıza çıkmıyor? Ben hazırım, yine açık söylüyorum. Daha da tırmanmasını önlemek için, bir tane siyasi temsilcileri çıksın, bu biçim terörü önleyelim. Niye gelmiyorlar? Ne yapalım daha?"*

23 Ağustos 1992, PKK Kuzey Botan Eyalet Komutanlığı açıklaması: *"...madem Şırnak imha ediliyor, öyleyse Ankara ve İstanbul da yakılacaktır; Tükiye'nin sivil güçleri ve Türk memurları da savaşımızın hedefi olacaktır."* 1993'te tek taraflı ateşkes sürecinde Abdullah Öcalan'ın açıklaması: *"... dediğim gibi uyarıyı açıkça yapıyorum. Biz bu konuda diğer güçler gibi de değiliz, yaptık mı feci yaparız. İki yıldır uyarıyorum, artık yeter! Özellikle bu toplantıda bunu vurguluyorum, elli kişi, yüz kişi birden öldürüldüğünde bir daha bize yıkılmasın..."*

9 Eylül 1993, Özgür Gündem, A.Öcalan: *"Özel harp turizmden gelen gelirle yürütülüyor. Bu yıl onun için birkaç uyarı eylemi yapıldı. Ancak çok net ve kesin söylüyorum. Bugüne kadar can kaybı olmadı, ama bundan sonra olacak can kayıplarından ben sorumlu değilim. Artık anlamalısınız bizi. Bu ülkede savaş var, turizm yoktur.. ...Bugüne kadar insanlara zarar gelmemişse, bu onlara yönelmediğimiz içindir. Artık bu son uyarımdır. Bundan sonra 50 kişi de ölse, hiç kimse bizi sorumlu tutamaz."*

Ekim 1993, Özgür Gündem, A.Öcalan: *"Halkımızı göç ettirmeye devam ederlerse biz de göç ettirmesini biliriz.. Yakılıp yıkılıyor Kürdistan... Türkiye'nin de yakılıp yıkılacak yerleri vardır. Kültür değerlerimiz talan edilmeye devam ederse, biz de kültür değerlerine yönelebiliriz."*

Ekim 1993, PKK Dersim Eyalat Ana Karargah Komutanlığı imzalı bildiriden: *" ....3. Sömürgeci özel savaşın bir kolu olan burjuva basının dağıtımı ve satımı yapılmayacaktır.*

"4. Burjivaz gazeteleri okunmayacaktır.

"5. TV'ler izlenmeyecek, tüm televizyonlar kapatılacaktır.

"6. Kent merkezlerinde ve kırsaldaki tüm antenler indirilecek ve hangi gerekçeyle olursa olsun(haber dinleme dahil) TV'ler açıklamayacaktır.

"7. Sömürgeci asimilasyon kurumlarından olan tüm okullar kapatılacak, buralarda görev yapılmayacaktır.

"8. Tüm öğretmenler derhal görevlerini bırakacaklardır..."

25 Temmuz 1994, Kurt-A haberinden: *"Türk devletinin Kürdistan'da ormanları yakmaları üzerine Garzan eyaletinden bir grup gerillanın bu olaylara misileme olarak Çukurova metropollerine gönderildiği ARGK Basın Bürosu tarafından bildirildi. Bu gerilla grubunun gerçekleştirdiği eylemler şunlardır: 3 elektirik trafosunun imha edilmesi, 1 TNT deposunu yakma, 29 ayrı yerde orman ve bazı ekinlerin yakılmasıdır."*

Mart 1999, PKK Merkez Komitesi adına Osman Öcalan: *" Şunu söyleyelim, devrimimize zarar verdiği zaman eleştireceğiz. Bu hareketlerin ne getirip ne götüreceğini gözleyeceğiz. Tehlikesi de varsa bir kesim halkımızın görüşüdür. Başlangıçta karşı olmak istemiyoruz.. 'Kısasa kısas' diyenlere de saygı duyuyoruz."*

Ne demiştik?

4 Eylül 1993, Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele, sayı 61, M. Ali Baran: *"…. Devrimciler karşı-devrim cephesini büyütmeyi değil, küçültmeyi hedeflerler. Sınıfsal olarak emperyalizm ve oligarşiyle çelişkileri olan tüm sınıf ve tabakaları devrim cephesine katmak için taktiklerini ve eylem hedeflerini itina ile belirlerler. Tüm bunları yaparken de, geleceğin devrimci halk iktidarının kurucuları olarak , faşist burjuva adaletiyle devrimci adaletin farklılığını hiçbir belirsizliği yer vermeden halka gösterdiler. Bu anlamda devrimcilerin her eylemi ve her tavrı halka devrimci iktidar sözü verenlerin anlayışını yansıtmalıdır. Doğal ki, oligarşiyle aynı taktikleri kullanmak ya da devrimci adaletle burjuva adaleti arasındaki kalın çizgileri göstermemek, belirsizlikler yaratan her türlü eylem ve davranış, oligarşinin işine yarayacağı gibi devrimci adaleti de tartışılır hale getirilecektir."*

"Bugünkü süreçte, böylesi yanlış bir eylem çizgisi esas olarak milliyetçi bir anlayıştan kaynaklanıyor. Ve na yazık ki bu tür eylemlere çokça rastlanıyor."

9 ekim 1993, Mücadele, sayı 66, "PKK yanlış eylem çizgisinde ısrar ediyor" başlıklı yazıdan: *"Dar ulusalcı bakış açısının sahip olduğu, halkların kardeşliğinin gözardı edildiği yerde, silahlar rotasını, hedeflerini şaşırır, sağa sola vurmaya, böylece gücünü kaybetmeye başlar. Yurtsever hareket ülkemiz devrimi açısından kayıp anlamına gelecek böylesi bir gelişmeyle yüzyüze gelmek istemiyorsa, bu yanlış eylem çizgisinden vazgeçmelidir."*

6 Mayıs 1995, Kurtuluş, "Halka zarar veren eylem kimin işine yarar?" başlıklı yazıdan: *"… bu tür eylemlerden sonra devletin Kürdistan'da uyguladığı katliamcı politikaya karşı çıkanların değil, devletin yanında yer alanların sayısı artmaktadır. Halka zarar vererek bundan daha olumlu düşünceler doğacağını beklemek kadar büyük bir yanılgı olamaz. Sıradan halk kitlelerinin zarar görebileceğini düşünmeden yapılan eylemlerin ne devrimcilikle, ne yurtseverlikle, ne devrimci adaletle bir ilgisi olabilir. Devrimci adalet halk kitlelerinin bulunduğu yerlere bomba yüklü arabalar koymak, herhangi bir mağazaya bomba atıp 'kim ölürse ölsün, yeter ki benim sesim çıksın' demek değildir… Böylesi bir adalet anlayışı daha iktidar olmadan bu tür uygulamalara yol açarsa, iktidarda iken halka nasıl bakacağı sır olmasa gerektir. Bu tür eylemler halkı mücadeleden uzaklaştırır, devrimciliği 'terörizm' olarak göstermek isteyenlerden*

başka kimsenin işine yaramaz. Bu tür yanlış eylemler nedeniyle, devlet Türk-Kürt düşmanlığını körüklemekte, Türk şovenizmini kışkırtmakta ve siyasi anlamda güç toplama imkanları bulabilmektedir.... Hedefi muğlak, halka zarar veren eylemler kontrgerilla provokasyonları için de ortam yaratmakta, oligarşinin aradığı bulanıklığı artırmaktadır."

Emperyalizme Bakış
Ne demişlerdi?

Roma sürecinde ve arkasında yaşanan gelişmelerde bir kez daha açığa çıktı: PKK, emperyalizmi tanımamaktadır. Emperyalistleri sorunları çözecek, Kürt halkının taleplerini karşılayacak bir güç olarak görmektedir. Bu kavrayış onu, "tarihi Roma yürüyüşü"nden bugüne getirmiştir. Ders aldı mı? Almış görünmüyor. Politikalarını, "taktik"lerini belirleyen hala emperyalizlerin bölgeye yönelik planlarında bir yer kapma arzusudur...

Rafet Ballı, "Kürt Dosyası", A. Öcalan ile röportajdan: *"... Kürtler artık daha fazla Amerikan ve İngiliz askerlerine bağlanmak istiyorlar. Türk askerlerinden hoşnut değiller. Yani Türklerden hoşnut değiller." "... Gerçekte ABD'ye bağlanma, İngilizlere bağlanma bir ileri adımdır... Türkiye'ye bağlanma, İran'a bağlanma daha geridir. Irak'a bağlanma daha geridir. BM'ye dolayısıyla ABD'ye bağlanma belli oranda ileri bir bağlanmadır. Yani despot ve kötü bir kocadan daha demokrat bir kocaya bağlanmaktır.... Tercihimiz değildir. Fakat diğer bir eğilim de gelişecektir. Özgürlük eğilimi gelişecektir. Dolayısıyla bağımlılık zayıflayacak, özgürlük, bağımsızlık eğilimi güçlenecektir."* (Sf.245-246)

15 mayıs 1995, Özgür Halk, A. Öcalan ile Amerikalı emekli diplomat D. E. Karn röportajı: *"kesinlikle şimdiye kadar direkt bir ABD kurumuna ve kişilerine yönelik eylemlerimiz olmamıştır ve hedef seçilmemişledir. ABD ile hiçbir savaş içinde olmadığımız halde ABD'nin ve istihbarat çevrelerinin PKK'yı dünya'da en büyük tehlike olarak görmesine ben şaşırıyorum. Biz ABD'ye ne yaptık da ABD böyle üzerimize geliyor?" "İsrail ile dost olan tek ülke Türkiye'dir diyen İsrail çeşitli biçimlerde tüm gücüyle üzerimize gelmiş ve Türkiye'nin tüm suçlarını örtbas etmiştir. Soykırımı en ağır yaşayan bir halk olarak Yahudi halkının, özellikle İsrail devletinin önemli çevrelerinin Kürt halkına karşı Türkiye ile ilişki içinde hareket etmesini son derece tehlikeli bulmaktayız. " "Bizim İsrail'e yönelttiğimiz herhangi bir saldırımız yoktur. İsrail'in tek taraflı Türkiye rejimini bu kadar destekleyip üzerimize saldırmasını anlayamıyoruz. Bir an önce bu tutumundan vazgeçmesinin daha doğru olacağı kanısındayız. ABD'nin bile ölçüsüz üzerimize gelmesinde sanıyorum biraz İsrail lobilerinin de etkisi vardır."*

Ağustos 1995, A. Öcalan'ın Amerikalı emekli diplomat D. Alolph ile röportajından: *"ABD çıkarlarına hiçbir zaman saldırmadık. Eğer gerçekten demokrasiye inancınız varsa, yapmanız gereken tek şey insan haklarını savunun, demokrasi mücadelesi veren bir hareket olduğumuzu görmenizdir. Sizler kadar bağımsız, büyük bir devlet istemiyoruz. Tek ulustan oluşan bir Amerika kadar federasyon istiyoruz."*

15 Şubat 1996, A.Öcalan ile röportaj, Özgür Halk;

"- Şimdi Amerika silahlı mücadeleyi terörizm olarak görüyor. Bu sorunun si-

yasi yöntemle çözülmesini istiyor. Bu ABD görüşü üzerine düşünceleriniz nedir?

"- Abdullah Öcalan: Amerika Kürt sorunu gerçekten siyasi yöntemle çözecekse biz birgün bile savaşmak istemeyiz. Üstümüze gelmezlerse bizde onların üstüne gitmeyeceğiz. Hem de kayıtsız şartsız fakat Türkiye'nin de buna uyması ve güçlerini üzerimize saldırtmaması gerekir.

"- Yani siz diyorsunuz ki, silahlı savaştan vazgeçmemizin şartı, Amerika, Avrupa ülkeleriyle birlikte Kürt sorununa ilişkin kuzey Kürdistan'da barışın tesisi için bir siyasi çözüm planı getirsin kabul edelim.

"- Abdullah Öcalan: Tabii eğer böyle planları var ise, yürütmek istiyorsa biz buna hazırız. Şartsız bu planı teyit ederiz, bizden istenileni yapacağız."

22 ocak 1999, Özgür Politika, ERNK Doğu Avrupa temsilcisi Mahir Welat'ın açıklaması: *"Rusya eğer güç olmak istiyorsa, Kafkaslarda, Ortadoğu'da kendi çıkarlarını korumak istiyorsa, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ile ilgilenmek zorundadır. Karşılıklı çıkar var. Sorun politika değişikliği değil, ittifak sorunudur. Sorun çıkar sorunudur, Rusya'nın çıkarı Kürdistan'dadır."*

Ne demiştik?

9 Ekim 1993, Mücadele, sayı 66, "Ulusal Kurtuluş emparyalizme karşı mücadeleden geçer" başlıklı yazıdan: *" Halklarımızın gerçek kurtuluşunun anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadeleden geçtiğini bir an için unutan, ya da yanlızca sözde kabul eden hiçbir ulusal hareket, halkları özgürlüğe kavuşturumaz. Dolayısıyla, günümüzde ulusal mücadele, asıl olarak, anti-emperyalist mücadeleden geçmektedir."*

30 mart 1994, " Kürt Ulusal Hareketi'nin içinde Bulunduğu Durum ve tavrımız Üzerine" başlıklı 18 sayılı Kongre Kararlarından: *"...(Bu) Pratikteki görünümüyle milliyetçiliğin bir devamı olarak, hangi yöntemle, kimin aracılığıyla, kimin desteğiyle, olursa olsun sınırları belirlenmiş veya burjuva anlamda Kültürel hakların alındığı belirli oranda kendilerinin yönettiği sosyalist olmayan bir düzen savunuculuğudur. Emparyalistlerle, oligarşiyle uzlaşma anlayışında ve politikalarında klasik Kürt milliyetçileri, onyıllardır savaşın getirdiği açmazlar ve yorgunluk sonucu emparyalizme açık işbirliğini savunma cüretini gösterirken PKK bir kaç yıllık bir savaştan sonra bu sürece girmiştir. PKK bu savaşın kısa süreli olmasından kaynaklı olarak açık işbirliğini savunmaya henüz cesaret edememektedir.."*

" (...) PKK küçümsenmeyecek siyasi askeri ve kitlesel gücüne rağmen milliyetçi bakış açısının getirdiği strateji ve taktikler sonucu tıkanma sürecine girmiştir. Bu strateji ve taktikleri sorgulayıp ML çözümlemeler bulma yerine, tıkanıklığın önünü açmak için emperyalistlerle ve oligarşiyle uzlaşma sürecini başlatmıştır. Şu andaki tüm siyasi ve askeri faaliyeti bu uzlaşmayı sağlamaya yöneliktir. Bu uzlaşmayı teorik bir zemine oturtma çabası içindedir."

14 ocak 1995, İşçi Hareketi, Özel sayı. 5: *"... Kürt halkının yaşadığı acılara son vermek için önce 'kim kardeş kim değil' doğru saptamak gerekiyor. Burjuva milliyetçi bir bakışla, Kürt olan herkesi kardeş görenler, emperyalizme yaslanan ve böylece Kürt emekçilerini sınıfsal çıkarları için satan işbirlikçilere fırsat yaratmaktan başka bir sonuç elde edemezler. Bu ise ulusal baskıyı, ezilen-*

lerin çektiği acıyı ortadan kaldırmaya değil, bunun zeminini güçlendirmeye hizmet eder. Alt edilebilecek bu düşmandan kurtulup daha güçlü bir başkasının kollarına atılmak bir halk için iyilik değil kötülüktür. Bu kötülüğün acısı 'Bırakuji' acısından daha hafif olmayacaktır."

16 Eylül 1995, Zafer Yolunda Kurtuluş: *"Sıkılan her kurşun eğer gerçekten işbirlikçileriyle birlikte emperyalizmi hedefliyorsa, çekilen silah emperyalizm topraklarımızdan kovulana kadar kınına sokulmayacaksa devrimcidir ve halkların kurtuluşuna hizmet eder. Tersi, halkların kurtuluşu ile oynanmaktadır."*

14 Ekim 1995, Zafer Yolunda Kurtuluş, M. Ali Baran, "Sloganımız Barış mı?" başlıklı yazıdan: *"Emperyalistler ve işbirlikçileri, devrimci hareket açısından önemli bir güç olan bu potansiyeli öldürüp, Kürt ve Türk halklarının devrimci iktidarının oluşturulmasını engelemek isterken, biz bu gücün olumlu yanlarını destekleyerek, olumsuzluklarını mahkum edip, rotasını değiştirebilmeliyiz. Bu rota değiştirilmezse yani devrimci halk iktidarının kurulması hedefine yöneltilmezse, emperyalistlerin çizdiği platformda çözüm arayışları devam edecektir. Kimse Kürt halkının ulusal hakları ajitasyonu çekmeye kalkmasın. Kimsenin bunları reddettiği yoktur. Sorun, Kürt, Türk ve diğer halkların işçi sınıfının ortak çıkarlarının nerede olduğu ve hangi politikalarla, taktiklerle savaşılacağıdır."*

Onlarca kez söyledik;

PKK'nin halka zarar veren eylemleriyle ilgili defalarca yazdık, uyardık. Yapanlara yapmamaları gerektiğini, bunun zarar verdiğini söyledik. Uyarmayanlara uyarmalarını, mahkum etmelerini, yoksa altında kalacaklarını söyledik. Uyarılar ne kadar yerini buldu, tartışılır...Ama biz tarihe ve halkımıza karşı sokumluluğumuzu yerine getirdik.

"Yurtseverler Dersim'de olumsuz Geleneklerini Sürdürüyorlar" (mücadele, S.26, 26 Aralık 1992)

"İkna Yerine Dayatmacılık" (Mücadele, S. 26, 26 Aralık 1992)

"Devrimin Dostlarına da Düşmanlarına da Halkın Adaleti" (Mücadele S. 26, 26 Aralık 1992)

"Yanlış Eylem Çizgisi üzerine" (Mücadele S.55, 24 Temmuz 1993)

"PKK Yanlış Eylem Çizgisinde Israr Ediyor" (Mücadele, S.66, 9 Ekim 1993)

"Devrimcilerin Yurtseverlerin Dersim Sınavı" (Mücadele,S.67, 16 Ekim 1993)

"Yanlış Eylem Çizgisiyle Halk Desteği Kazanılamaz." (Mücadele S.110, 17 Şubat 1994)

"Yanlış Eylem Çizgisi Terkedilmelidir" (Halkın Gücü Özel S.16 temmuz 1994)

"Mücadeleye Hizmet Eden Eylem doğrudur" (Mücadele, S.108, 3 Eylül 1994)

"Halka Zarar Veren Eylem Kimin İşine Yarar?" (Kurtuluş, S.14, 6 Mayıs 1995)

"Sultan Ahmet Meydanına Bomba Konuldu. Hedef Ne, Kimin Çıkarına, Bu Nasıl Tarz?" (Kurtuluş sayı 77, 18 Nisan 1998)

"PKK Nereden Nereye?" (Kurtuluş, 23 Mayıs 1998'den itibaren 6 Hafta)

"Şovenizmi Güçlendirmenin kime Faydası olur? Halka Yönelik bombalamalar sürüyor, Kim Yapıyor, Niye Yapıyor? Açığa Çıkaralım, Tüm Devrimciler, Yurtseverler Olarak mahkum Edelim." (Kurtuluş,sayı 85, 13 Haziran 1998)

Hatırlamak zorundayız NE DEDİLER, NE DEDİK?

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
21 Mayıs 1999
Sayı: 31

Dünden bugüne PKK'nin ve bizim söylediklerimizi yazmaya devam ediyoruz. Geçen hafta eylem çizgisi ve emperyalizme bakış üzerine yazılanları derlemiştik. Oligarşi yazdıklarımızı sansürledi. Bu hafta, PKK'nin solla ilişkileri, "birlikçiliği" ve oligarşiyle uzlaşma arayışları üzerine yazıyoruz. Yazdıklarımız, yazılanların, söylenenlerin çok küçük bir bölümüdür aslında. Bizim ilkelerimizi, duyarlılığımızı ve öngörülerimizi gösteren; PKK'nin da ilkesizlik ve öngörüsüzlüğünü gösteren yüzlerce sayfalık bir külliyat vardır esasında.

Bu, bir anlamda tarih bilgisidir.

"Ders alınmazsa tekerrür eder" denir tarih için. Ders almayanlar için zamanı gelmiş de geçmektedir; artık bu dersi çıkarmak zorundadırlar.

Yoksa gerileyişleri daha da hızlanacaktır.

Solla İlişkiler Ne Demişlerdi?

PKK "birlikçi"dir; hatta denebilir ki Türkiye solundaki "en birlikçi" siyasettir. Fakat bu laftadır, samimi değildir. Gerçekte kendi dışındaki her türlü gelişmeye tahammülsüzdür. Birlikleri faydacıdır; kullanmak içindir. Aynı PKK, sol içi çatışmalarda da başrollerden birini oynamıştır. Diğer yandan kendi dışında gelişen solu aşağılamış, küçük görmüş; hatta geliştirmeye çalıştığı devletle masaya oturup pazarlık yapma sürecinde bir engel olarak değerlendirmiştir. Bu anlamda en tehlikeli yapı gördüğü devrimci harekete hep uzak durmuş, hatta düşmanca yaklaşmıştır...

Nisan 1990, A, Öcalan, "Gerilla Savaşının Güncel Sorunları" başlıklı açıklamadan: *"Türk solu biraz emekleyen ve sınıfta kalan bir soldur. (...) İdeolojik olarak dogmatikler, ya aşırı liberal ya da çok dogmatik. Siyasi yönden gerçekten sekterdirler, gerekli esneklik yoktur. (...) Halkın mücadelesinin önünde bir öncü değil bir engeldir. (...) ama insanların kalitesi o kadar parçalanmış, o kadar düzen tarafından teslim ve esir alınmış ki bir türlü kendilerine gelemiyorlar. (...) Devletle ideolojik ayrım konusunda net değiller, devletle ideolojik politik ayrışmaları, netleşmeleri zayıftır."*

7 Aralık 1991, A.Öcalan'ın Nezih Tavlaş ile röportajından Sabah: *"Onları Türkiye nasıl ıslah edecek şaşıyorum. Biz belki anlaşırız da. Fakat çok çatapatlar yani. Bir tanesini hizaya getirmek çok zor. Terörist mi diyelim*

artık, çok ilkeller."

7 Aralık 1991, A. Öcalan'ın Semih İdiz ile röportajından, Cumhuriyet:

"PKK'nin Dev-Sol'la yaptığı bir anlaşmadan söz ediliyor. Dev-Sol, PKK'nin bir şehir içi uzantısı mı?

"- Genelde ortaya çıkardığım ortam türü solu biraz nefes alır duruma getirmiştir. Ama Dev-Sol'a çok bilinçli görev verdiğimizi söylemek mübalağalıdır. Dev-Sol'un bizden güç aldığı doğrudur. Ama bizim gidin şu şu şunları öldürün demek gibi bir talimatımız yoktur. Bunu çok açıkça belirtiyorum. Biz bunları iyi kullanabilirdik. Türk solu bir hayli geri.".

"... Türk solu bir hayli geri. Dev-Sol diyorsunuz. Çok çatapatlar, terörist mi diyelim artık. Çok ilkeller. Tipik terör kelimesinden biraz bu mu anlaşılmalı? Bizim durumumuz farklı. Bizim için şiddet, politikanın basit bir aracı."

13 Temmuz 1993, Ali Fırat, Özgür Gündem: *"Hele hele sol maskeli bazı şakşakçıların tarihin çarpıtılmasını ısrarla ve hem de sosyalizm adına sürdürmeleri, gerçeğin bu niteliğini değiştirmez. Bu tip sahte solcular Kürdistan halkının tarihsel yazgısı konusunda en suçlu kesimlerdendir. Bunların uzaktan yakından sosyalizmle hiçbir ilişkilerinin bulunmadığı, bunların sol Kemalistler olduğunu ve bu tutumlarında ısrar ederlerse en başta gelen suçlular durumuna düşecekleri iyi bilinmelidir."*

Ekim 1993, Dersim Eyaleti Askeri Konseyi: *"HK (TDKP-bn), mücadelemizin Dersim'de kök salmasıyla devreye sokulmuş provokatif bir güçtür. ... bu nedenle bu güçlere karşı devrimci faaliyetlerinden vazgeçmeleri için sert bir uyarı yapılmış ve 6 elemanları cezalandırılmıştır. Aynı yolda ısrar ederlerse tavrımızın daha da sertleşeceği bilinmelidir."*

1995, PKK 5. Kongresi Kararlarından: *"Türkiye içindeki sınıf mücadelesinde de durum bundan farklı değildir. Objektif ajanlığı zaten aşamayan sol şimdi önemli düzeyde sübjektif ajanlığa da dönüştürülmüştür."*

Eylül 1997, PKK'nin taşeron örgütü DHP adına Meral Kıdır'ın açıklamaları, Özgür Halk: *"PKK ile aynı platformda yer almayan hiçbir yaklaşımın sahipleri, ne kadar keskin bir anti-emperyalist ve sosyalist söyleme sahip olursa olsunlar karşı-devrim cephesinin öğesi, emperyalizm ve sömürgeciliğin uşakları, ajanları sıfatından ötesine layık olamazlar."*

Ne Demiştik?

Temmuz 1980, Devrimci Sol dergisi, sayı 3: *"Kürdistan'daki sol içi çatışmalar oligarşiye karşı mücadeleden daha şiddetli bir düzeye ve düşmanlığa ulaşabilmiştir. KUK-PKK, PKK-UDG, PKK-HK arasındaki çatışmalarda onlarca devrimci hayatını kaybetmiştir, dağlarda uzun menzilli otomatik tüfeklerle çatışılmıştır. PKK (yani Apocular) çatışmalara başlarken 'şiddet yoluyla hakimiyet' kuracağını heves etmekteydi, ideolojik mücadeleye itibar etmiyordu."*

1985, "Cephe üzerine" broşüründen: *"PKK Kürdistan'da kendi dışındaki, siyasetlerin varlığını kabul etmeyerek, onlar hakkında ya karşı-devrimci ya da 'Türk solu' gibi değerlendirmelerde bulunmuş, halk safları*

arasındaki güçleri karşı-devrim saflarında görmüş, halk düşmanlarına uygulanması gereken yöntemleri bu gruplara uygulamış ve egemen güçlerin yararlanabileceği malzemeyi bu güçlere bol bol sunmuştur"

9 Ekim 1993, Mücadele, "PKK yanlış eylem çizgisinde ısrar ediyor" başlıklı yazıdan: *''PKK'nin dostlar ve ittifaklar anlayışındaki bu günübirlik, faydacı bakış açısı, kuşkusuz güven sarsıcıdır. İttifaklar politikası devrimci bir rotaya oturtulmalı, dost, düşman tasnif edilmelidir. Bu belirsizlik nedeniyledir ki, PKK hiçbir devrimci, demokrat güçle kalıcı ittifaklar oluşturamamaktadır. Devrimciler güçlü, kalıcı dostluklardan ve ittifaklardan yanadır. 'Şakşakçı'lar, yağcılar; sadece faydacılar ve kendine güvensizlerdir."*

Temmuz 1994, Kurtuluş, "Sahte Birlik Çağrılarını Değil Mücadeleyi Yükseltelim": *"PKK tüm sözlerine, büyük konuşmalarına rağmen devrimci hareketi tasfiye etmekten başka bir amaç taşımamaktadır. Birlik vb. çağrıları hep bu amacın meşrulaştırılmasına hizmet eden birer 'taktikten' başka bir şey değildir. Elde edilmek istenen Türkiye devrimi falan da değildir. Sadece ve sadece tıkanan gelişmesine bir nefes aldırmak isteniyor. Ve bunun için de burjuvazi karşısında yeni bir pazarlık gücü elde edilmek isteniyor. Türkiye devrimi için mücadeleyi geliştirip güçlendiren yapıların tasfiyesi, geride kalan kişiliksiz, kimliksiz birkaç grupçuğun istenildiği gibi yönlendirilen konuma getirilmesiyle milliyetçi politikaların burjuvazi karşısında gücü artacak, her şey ondan sorulacaktır..."*

Oligarşiyle Uzlaşma Arayışları Ne Demişlerdi?

PKK, milliyetçi temelde sürdürdüğü mücadelenin başarıya ulaşamayacağını kesin olarak gördüğü 1990'lardan itibaren iki alternatifle karşı karşıyaydı. Ya bu milliyetçi anlayışı terk ederek birlikte mücadele, birlikte kurtuluş diyecek; ya da düşmanıyla anlaşmaya çalışacaktı. İkincisini tercih etti. "Federasyon" söylemleriyle başlayan bu süreç, tıkanmaya paralel olarak "otonomi", "kültürel özerklik" ve "kültürel hakların verilmesi" noktasına kadar geldi...

"Kürdistan Devriminin Yolu" broşüründen: *"Kapitalist sömürgecilik altında ulusal inkarcılığa ve ulusal yok oluşa karşı koymanın tek yolu, Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin geliştirilmesidir. ... sömürgeci düzende bazı reformları gerçekleştirmekle sorunu çözüme kavuşturacağını savunan sorunun çözümünün devrimde ulusal bağımsızlıkta olduğunu göremeyen tüm görüşler özünde ezen ezilen ulus milliyetçiliğinden kaynaklanıp sömürgeciliği meşrulaştırmaya hizmet eder. ..."*

7 Aralık 1991, Cumhuriyet, A. Öcalan'ın Semih İdiz ile röportajından: *"Şimdi bir Türk-Kürt çelişkisinde bunu (Hırvat-Sırp çatışmasını -bn) daha geride bırakacak bir gelişme Türkiye'ye ne kazandıracak? Kana kan, göze göz, bu yaklaşım bize göre biraz ilkel. Bunun yerine daha uygar yöntemleri denemek cesur olmak gerekir."*

24 Mart 1991, Milliyet, A. Öcalan'ın M. Ali Birand ile röportajından: *"PKK'nin tüm tutukluları serbest bırakılsın, tüm davalar düşürülsün ve*

özgür bir siyasal faaliyete izin verilsin. O zaman karşılıklı bir ateş kesmeye hemen hazırız."

24 Mart 1991, Milliyet, A. Öcalan'ın M. Ali Birand ile röportajından: *"Birand: ... Somut olarak ne istiyorsunuz, onu söyleyebilir misiniz?*

"Apo: Olup-biteni doğru kavramanızı istiyorum. Dogmalara bağlı kalmayalım. Tabuları yıkmaya hazırız. Size, bana şöyle şöyle bağımsızlık ver demiyorum. Yalvarmıyoruz da. Artık Kürt'ün inkarı aşıldı. O zaman bu insanların kendi tarihlerini incelemelerini, kültürlerini neden yasaklıyorsunuz? Demokratik haklarını verin. Böyle bir tartışma ortamı sağlansın. Demokratik bir ortam kurulsun. Düşünce özgürlüğü istiyorum. İşte, bu ilk adımların atılmasını bekliyoruz... ... Ne zaman ki halkların özgürlüğü ve eşitliği sağlanır, parti kurma hakkı verilir, o zaman silahları bırakırız. Oysa bugün silahı bırakmak bizden teslimiyet istemektir. Biz de buna hazır değiliz.

"Biz demokratik bir yapı içinde, eşit, insan ve ulusal haklara sahip yeni bir düzenleme peşindeyiz. Yani ne pahasına olursa olsun, biz ayrılmak ve ayrı bir devlet kurmak peşinde değiliz. Ancak, uzun vadede bir Kürt devleti oluşmasına da karşı değiliz... Biz Türkiye'de doğal haklarımızın peşindeyiz. Bağnaz bir Kürt milliyetçiliği içinde kalmanın Kürtlere yarar getireceğine de inanmıyorum. Nasıl bağnaz bir Türk milliyetçiliği içinde kalmak bir şey getirmediyse aksine, çok şey götürdüyse, bağnaz Kürt milliyetçiliğinin de bir yarar getirmeyeceğine inanıyorum. İşte bu çerçeve içinde çözüm aramaya çalışıyoruz. Bu bir kişilik sorunudur."

7 Aralık 1991, Sabah, A. Öcalan'ın Nezih Tavlaş ile röportajından: *".. Birkaç ay hükümetin samimi adımlar atmasını bekleyeceğiz. ... Ben Türkiye'nin çok kötü yıkılışından zevk alan biri değilim. Beni devlet okuttu. Silahla sınırları parçalayalım havasında değiliz."*

17 Mart 1993, A. Öcalan, tek taraflı ateşkes ilanında yapılan açıklamalardan: *"Kürdistan halkının PKK önderliğinde barışçıl çözüm için uzattığı el karşılık bulmalıdır. Sınırları değiştirmek gibi bir niyetimiz yoktur."*

1994, A. Öcalan'ın Brüksel'deki Uluslararası Kuzey Kürdistan Konferansı'na gönderdiği mesajdan: *"Siyasi çözüm ve serbest siyasi faaliyetler için zemin oluşturulursa silahlı savaşın tamamen sona erdirilmesinin önünü açacağımızı da açıklıyorum."*

1995, PKK 5. Kongresi kararlarından: *"... TC savaşta zarar ettikçe devrimin zaferinin savaşla yaratılacağını ancak siyasal diyaloğa da her zaman açık olunacağını kararlaştırarak parti genel başkanlığını ve merkez komitesini bu tür siyasal çözüm arayışları için yetkili ve görevli kıldı."*

1996, A. Öcalan'ın Fatih Altaylı ile röportajından: *"Şayet TC mevcut ateşkese doğru anlam vermemekte ısrar ederse, 1996 yılında savaşın ciddi bir yoğunlukta gelişeceği ve devrimin daha da yakınlaşacağı yıl olacaktır."*

Ne Demiştik?

29 Mayıs 1993, Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele, "Silahlı mü-

cadele mi uzlaşmaya hizmet mi?" başlıklı yazıdan: *"Bilinmelidir ki, sınıflar mücadelesi, savaşlar, iç savaşlar, hiçbir zaman iyi niyetle yürümez, yürümüyor da. Hele iktidar sorunu olan bir hareketin iktidar hedefinden vazgeçmesi ise, deyim yerindeyse tam bir felakete yol açar. Örnekleri de var. Egemen sınıflar savaşlarda inisiyatifi ele geçirdiler mi, devrimci-yurtsever güçleri ezmeden bırakmazlar."*

14 Ekim 1995, Zafer Yolunda Kurtuluş, M.Ali Baran, "Sloganımız Barış mı?" başlıklı yazıdan: *"Strateji ve taktikler, faşist devletin yıkılmasına göre belirlenmediğinden herkes milliyetçi taktiklere hizmet eden herkes, her şey çok iyi, tersi ise çok kötüdür. Bu yanıyla Marksist-Leninistler barış diye bağırmadığından ve bütün program ve taktiklerini buna göre düzenlemediğinden kötü, işe yaramaz... Boyner kadar bile olamıyorlar... Doğrudur, asla Turgut Özal, Boyner ve Sabancı gibi Kürt halkını düşünmeyeceğiz. Çünkü Kürt halkının düşmanları halkı düşünmezler. Onlar halkı düşünüyor görünseler de biz tersini düşüneceğiz. Hile arayacağız. Ve bugün, birileri barış deyip, devrimci hareketin gelişmesini engellemek istiyorsa bu barışa karşı çıkacağız ve daha çok savaş diyeceğiz. Kürt ve Türk halklarının çıkarları, kurtuluşu, emperyalizme ve oligarşiye hizmet eden boş barış sloganlarında değil, daha çok savaştadır."*

25 Kasım 1995, Zafer Yolunda Kurtuluş, M. Ali Baran, "Faşizm Devrimle Yenilir" başlıklı yazıdan: *"... Kürt milliyetçileri, her ne pahasına olursa olsun Kürt devleti dar penceresinden dünyaya baktıklarından politik, askeri, diplomatik vb. her türlü mücadeleyi, Türkiye oligarşisi ve emperyalizmle pazarlık masasına oturmak için sürdürmektedirler. Kürt milliyetçileri için 'barış' ve 'demokrasi' kavramları uzlaşma taktiklerine hizmet ettikleri oranda anlam kazanırlar. Bu taktikte, Kürt ve Türk halklarının, Türkiye'de yaşayan tüm halkların devrimci halk iktidarı yoktur. Türkiye faşizminin yıkılması yoktur. Her şey, bazı Kürt ulusal talepleri içindir. Bu ulusal taleplerin kısırlığı değil, bu kısır ulusal tepkiler gözleri öylesine kör etmiştir ki, meclise üç-beş milletvekili sokmak için halkı katleden SHP ile ittifak yapılmış, CHP-DYP koalisyonu desteklenebilmiştir."*

EMPERYALİZM VE OLİGARŞİ DEVRİMCİLERİ, YURTSEVERLERİ, HALK KURTULUŞ MÜCADELELERİNİ YARGILAYAMAZ

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
21 Mayıs 1999
Sayı: 31

Oligarşi, PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın mahkemesiyle ilgili hazırlıklarını tüm hızıyla sürdürüyor. Bir yandan İmralı'da özel duruşma salonu inşa edilirken, diğer yandan "yargılamanın" anti-demokratik yanlarını meşrulaştırmak için propaganda kampanyası sürdürüyor.

Oligarşi, emparyalist efendilerine "adil yargılama" sözü vermiştir. Ancak bundan hareketle, adil bir yargılama beklemek, her açıdan yanlıştır. Çünkü emperyalistlerle oligarşinin bu davadaki amacı birdir.

Avrupa'lı heyetler gelir bakar; tutsağın kaldığı hücrenin metrekaresi yeterliyse, duruşma salonu yeterince genişse, avukatlar da varsa, herşey standartlara uygun demektir.

Koşullara ilişkin yapılması gereken bir tartışma varsa, bu Öcalan'ın tutsaklık statüsüne ilişkindir. Tecrit koşulları, zaten düzenin kendi yasalarına göre bile, her türlü "demokratik", "adil" yargılama koşullarının ortadan kaldırılması demektir.

Bütün bunlar meselenin bir yanıdır.

Davada aslolan siyasal muhtevadır.

Oligarşi Öcalan nezdinde bir halkın ulusal kurtuluş mücadelesini yargılamaya çalışacaktır. İşte burada, oligarşinin planları, Avrupalı heyetlerin ne dediği değil, bizzat yargılanmak istenenlerin tavrı belirleyici hale gelir.

Oligarşinin "yargılanmasını" kabul ederek yapılan her tartışma, oligarşinin davasına güç verir.

Yapılan tüm spekülasyonlara rağmen, oligarşinin ne yapmak istediği açıktır. Oligarşi, PKK önderini "en ağır şekilde" cezalandırmak ve bu dava vesilesiyle Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini ve bizzat PKK'yı geriletmek istemektedir. Tüm manevraları, demagojileri, komploları bu yöndedir.

Bu dava üzerine daha başından itibaren Kürt milliyetçileri tarafından kurulan beklentiler, hayali, boş beklentilerdir. Bu davanın çözüm için bir fırsat olması gibi beklentiler, sınıflar mücadelesinin en temel gerçeklerine aykırıdır.

Barış, çözüm hayallerini bir yana bırakıp, bu davaya bir devrimcinin yargılanmaya ve halkın mücadelesinin, gerillanın mahkum edilmeye çalışıldığı bir dava olarak bakmak gerekir.

Dolayısıyla davaya ilişkin doğru tavır da bu zeminde gelişmelidir.

Devrimcilerin bu durumda yükseltecekleri şiar bellidir: Emperyalizm ve oligarşi devrimcileri, yurtseverleri, halkların kurtuluş mücadelelerini yargılaya-

maz.

Biz bu dava boyunca da emperyalizmin ve oligarşinin devrimcileri, yurtseverleri, halk kurtuluş savaşçılarını yargılayamayacağını en güçlü sesimizle haykırmaya devam edeceğiz.

Her devrimci, yurtsever önderin vereceği hesap vardır kuşkusuz. Ama bu hesap, oligarşinin mahkemelerine değil, halka, tarihe verilecek bir hesaptır.

1 Eylül ateşkesine, sekiz maddeye bağlıyız açıklamaları, icazet arayan açıklamalardır. Bu davanın bir mevzi savaşı olduğunu görmeyen bir yaklaşımdır. Davada ve dışarıda savunulacak olan, bir halkın kurtuluş savaşının meşruluğudur. Başka her şey, davanın muğlaklaşmasına ve oligarşinin manevra alanının genişlemesine hizmet edecektir. 1 Eylül ateşkesinin ilan edilmesinin hemen ardından PKK tarafından şu açıklama yapılmıştır:

"1 Eylül'den itibaren başladığımız ateşkes için biraz daha bekleyeceğiz. Ama gerekeni görmezsek, dürüstlüğü, tutarlılığı, barış için umutlu bir imkanı görmezsek, acıdır demeyeceğiz..." (15 Eylül 1998, Özgür Halk)

Herşey ortadadır.

O günden sonra oligarşi, Kürt milliyetçiliğinin beklediği hiçbir adımı atmamıştır. Sürekli gerileyen Kürt milliyetçiliği olmuştur. Bu açıkmalaya bağlı kalınmamıştır. Öcalan'ın tutsak alınabilmesi, bu geriye gidişin sonucudur. Dava, bu anlamda bir sürecin de sonucudur. DAHA FAZLA GERİYE GİDİLECEK YER YOKTUR.

Daha gerisi, teslimiyettir.

Başta bizzat Öcalan olmak üzere yargılanmaya çalışılanlar, bu davayı ancak, 20 yıllık mücadelenin meşruluğunu savunarak bir kazanıma çevirebilirler. Bunun dışındaki her manevra, her "taktik", Kürt ulusal kurtuluşuna ancak zarar verir.

Kürt halkının talepleri meşrudur.

Bu talepleri elde etmek için yürüttüğü mücadele meşrudur.

Bu mücadele için örgütlenmesi meşrudur.

Bu meşruluğu yargılamak, emperyalizmin ve oligarşinin haddi değildir.

SORGULAMANIN ZORUNLULUĞU VE HALUK GERGER'İN YERİ
Haluk Gerger, Aydın Sorumluluğunun ve Kürt Milliyetçiliğinin Neresinde?

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
21 Mayıs 1999
Sayı: 31

Zor ve netleşme isteyen bir süreçten geçiyoruz. Zorluk yanlızca düşmanın sürekli baskısı, MHP'li bir hükümet ihtimaliyle karşı karşıya oluşumuzdan kaynaklanmıyor. İdeolojik teorik anlamda netleşme ihtiyacının, devrimcilerin ve devrimci hareketin meşruluğunun kitlelere kabul ettirilmesi ihtiyacının ortaya çıktığı bir süreç bu. Devrimciler, ilkeleri ve kurallarıyla kendilerini kitlelere adeta yeniden tanıtmak zorundadırlar.

Bu ortamda aydınlara da tabii ki önemli bir görev düşecektir. Kimileri bu ortamı fırsat bilip, kendilerini düzenin kucağına atacak belki. Halka karşı duydukları sınırlı sorumluluklardan uzaklaşacaklar. Bu niyette olanlar, bu tartışmanın dışındadır. Ama sınıflar mücadelesi içinde azçok tutarlı bir konumda bulunan aydınların neyi nasıl yapacağı önemlidir.

"Fikir Adamı" Enflasyonu; Televizyonların, gazetelerin çoğalması, doğal olarak bu TV ve gazetelerde "yorum" yapacak yazar ve konuşmalara olan ihtiyacı da arttırdı. Ve ülkemiz tam bir "yorumcu" enflasyonuyla karşı karşıya kaldı. Benzer bir durum, günlük gazetelerin çıkmasıyla birlikte, devrimci, yurtsever basında da yaşanıyor.

Devrimci, yurtsever günlük basın yazar, yorumcu "ihtiyacını" karşılamak için çoğunlukla ya Cumhuriyet gazetesi kadrolarına, ya da yılgınlaşmış eskilere koştular. Çok çeşitli siyasi hareketlerin "döküntüleri" toplandı. Özellikle de Kürt milliyetçiliğinin yayın organları, pragmatizmin sonucunda eskilerin, yılgınların, döneklerin kürsüsü haline geldi. Bunların değerlendirmesi uzun ve ayrı bir konudur. Ne varki, yine de birkaç noktayı belirtmeden geçmek mümkün değil. Bu yılgınlar, dönekler buralarda gerillaların cesetleri üzerine pervazsızca "politika" yapıyor, gerillaya fedailik öneriyorlar. Böyle bir ikiyüzlülüğe, samimiyetsizliğe yolaçanlar, bu kirlenmenin sorumlusudurlar. Yılgınlara, döneklere sunulan bu kürsüde, yılgınların döneklerin kürsüsünün asıl sahiplerine ödedikleri bedel çoğunlukla Türkiye soluna saldırı olmaktadır "Türk Solu"na küfretmek, hakaret etmek, en azından durmadan eleştirmek, Kürt milliyetçiliğinin yayın organlarında yazmanın adeta koşulu olmuştur.

Haluk Gerger de bir süredir Özgür Bakış ve Özgür Politika'da yazmaktadır. Yukarıda sözünü ettiğimiz yılgınlar, dönekler arasında göremeyeceğimiz, tersine kendi demokrat çizgisinde belli ölçülerde tutarlılığıyla değer verdiğimiz bir aydın olan Haluk Gerger de ne yazık ki, Kürt milliyetçiliğinin yayın organlarındaki bu "geleneğe" uydu. Peki bu gelenek nereden kaynaklanıyor? Hangi bakış açısının ürünü. Bu bakış açısı içinde bir aydının yeri, sorumluluğu ne

olmalıdır? Haluk Gerger hocanın yazıları temelinde bu sorulara cevap vermeye çalışalım.

Aydın, Açık ki, Bilimsel ve Sorgulayıcı Olmak Zorundadır; Bir halkın kurtuluş mücadelesini desteklemek aydının görevidir. Dolayısıyla Haluk Gerger'in bu mücadeleyi desteklemesinde hiçbir aykırılık yoktur. Ama desteklemek, gönül bağıyla bağlanmak, veya bizzat onun üyesi olmak, bunlar birbirinden ayrı ve ayrıştırılması gereken tavırlardır. Haluk Gerger'le bir "aydın" olarak mı, bir "PKK'li" olarak mı, bir "Kürt milliyetçisi" olarak mı tartışacağız?

İşte, Haluk Gerger'in yazıları itibarıyla bunu netleşirmek oldukça zordur.

Sorun bir halkın ulusal haklarını savunmaksa, elbette bu herkesin görevidir. Ama bir ulusal hareket çağımızda nedir, nasıl olmalıdır? Bir ulusal hareket diğer bir halkın saygısını ve desteğini nasıl kazanır? Kazanmamışsa neden kazanmamıştır? Savunmak, desteklemek, bunları dıştalamaz; tersine ancak bunlar yapıldığında yerine oturur. Hele bir aydının desteği açısından bunlar daha da elzemdir.

Haluk Gerger yazılarında öyle bir bakış açısı benimsemiştir ki, herşeye Kürt milliyetçiliğinin merkezinden bakıyor. Örneğin seçimler vesilesiyle yazdıkları, tam bu bakış açısının ürünü olmuştur. Onlar hep doğru yapmış ama her nasıl olmuşsa diğer halklar onları desteklememiş ve faşistleşmiş. Böyle bir tespit olamaz, bunun bilimsellikle ilgisi yoktur.

Elbette Haluk Gerger gibilerinden, en azından mevcut sınırları itibarıyla **örgüt anlayışıyla** bakmalarını bekleyemeyiz. Ama en azından objektif ve bilimsel olmak zorundadırlar. Sorgulayıcı olmak zorundadırlar. Bir hareketi desteklemek, onu her şeyiyle savunmak, yanlışlarını es geçmek değildir. Haluk Gerger tam da bunu yapmaktadır. Böyle yaptığı müddetçe ulusal talepleri de savunmuş olamaz. Bu tavır yanlışları, hataları süreklileştirir. PKK'nin yanlış çizgide ısrar etmesinde bu tür desteklerin azımsanmayacak bir rolü vardır.

Destek ve Eleştiri, Savunma ve Sorgulama Birbiriyle Çelişmez; Güce meyletme, yanlız "kitlelerin" değil tarihsel misyonlarına hiç uygun olmasa da, küçük burjuva düşünüş tarzını terkedemeyen aydının da bir özelliğidir. Bu eğilim, ülkemizde adı siyasi hareket olan ama esasında aydınlara yedeklenen veya aydınca düşünüp politika üreten kesimlerin de tavrı olmuştur. PKK hayranlığı, PKK şakşakcılığı uzun süre bu kesimlerin politikalarını belirlemiştir.

Söylediğimiz gibi, bir hareketin mücadelesinden başarılarından öğrenmek, dersler çıkarmak başka birşeydir; onu taklit etmeye çalışmak başka şey. Sonuçta ortaya çıkan tek gözlü bir bakıştır. Üstelik bu bakış fazla sorgulama, yorumlama yeteneğinde de değildir.

Yanlışlar işte böyle bir "destek çemberi" içinde çok daha kolay meşrulaşır. Bu yüzeysel, sağlıksız destekle kuşatılan hareket veya kişi, artık her konuda "en doğru" olduğunu düşünmeye başlar, kendini her türlü eleştirinin üzerinde görür. **PKK bir anlamda bir süreci yaşamıştır**. Kimi iyi niyetiyle, kimi kendi hesaplarıyla sürekli olarak PKK'nin yanlışlarını görmezden gelmiş, devrimcilerin asla kabul edemeyecekleri tespit ve taktiklerle büyük hikmetler keşfedilmiş, teorinin ciddiyetsizleştirilmesi karşısında geçiştirme, idare etme tavrı benimsenmiştir. Bunlar şimdi "acaba gelinen noktada benim hiç payım yok mu?" diye

sormalıdırlar. O "büyük hikmet"ler keşfedip olmadık şeylerin teorisini yapmaya çalışanlar, bakın bakalım, bu taktiklerle NEREYE GELİNDİ?

Sormayan ve Cevaplamayan Bir Haluk Gerger, Kendi Yerini de Tarif Edemez; Ulusal taleplerde neyi savunuyor, neyi destekliyorsunuz? Bağımsız birleşik Kürdistanı mı? Federasyonu mu, otonomiyi mi, yoksa en son İmralı'dan çıkan sekiz maddelik öneri paketini mi? Neyi savunuyorsunuz?

Başkanlık Konseyi'nin son açıklaması oradadır.

Haluk Gerger bu açıklamanın **neresindedir.?**

Hangi düşüncenin safındasınız. Bu sekiz maddenin mi, yani "demokratik cumhuriyet" mi diyorsunuz. PKK legalleşsin, genel af mı diyorsunuz?.. Bunlar birbirinden farklı şeylerdir ve bir ulusal hareketi desteklemek demek, bunlardan birine ilişkin bir **tercih** sahibi de olmak demekir.

Hangi saftasınız? Aydın susmaz. Orta yol aramaz. Kürt ulusal talepleri, halkların kurtuluşunun yolu nerededir?

"Demokratik Cumhuriyet" kavramı, yazdığınız gazetelerde sessizce sansür ediliyor. Ama bu açıklanmış bir görüştür. Siz ve yazdığınız gazeteler, bu tesbite katılıyor musunuz, katılmıyor musunuz? Kurtuluş nerede, devrim nerede, sosyalizm nerede? Hatta ulusal haklar nerede?

Ne 7 maddede, ne 8 maddede yok bunlar.

"8 Madde"ye Roma'da açıklanan "7 Madde"den gelindi. Açın bakın o zamanki gazete ve dergilere. O 7 maddenin de eleştirisi yoktur. Kürt halkının ulusal kurtuluşu mücadelesini, taleplerini destekliyorum diyenlerin hemen tamamı, bu 7 maddeyi de hiç sorgulamamıştır. Niye bağımızlıktan, federasyondan vezgeçildiği sorulmamıştır. Bu 7 maddenin, otonominin niye emperyalizmin denetimine girildiği bir dönemde ortaya atıldığı sorulmamıştır. Sonuç, gelinen noktadır. 7 madde sorgulansaydı, tartışılsaydı, belki bugünkü noktaya gelinmeyecekti. Öcalan tutsak alınmayacaktı.

"Türk Solu", "Kemalistlik" ve Haluk Gerger; "Türk solu" kavramının kökeni sömürgecilik teorisidir. Ama bu teori ve bu teori üzerine geliştirilen tüm strateji, politika ve taktikler çökmüştür artık. Bu görülmelidir. Artık duygusal atmosferlerden, ucuz suçlamalardan vazgeçilmelidir. Türk solu deyip küfür eder gibi konuşulmamalıdır. Siz neredesiniz, eğer ülkeyi milliyetlere göre bölecek-sek siz milliyetinize göre neredesiniz? Kürt, Türk, Boşnak, Arap, Türkiye'yi veya Anadolu'yu böyle mi tasnif edeceğiz? Bunlar hiç yakışmıyor. Teorik, ideolojik seviyeyi daha fazla düşürmeden düşünmelisiniz... Bu tanımlamanın, Anadolu halklarının mücadelesine, bu halkların içinde şu veya bu ölçüde örgütlenmiş siyasi hareketlerin ilişkilerinin geliştirimesine hiç mi hiçbir katkısı yoktur.

Sizde mi deney yaşamak istiyorsunuz? Yaşanan deneyler yetmediyse, o zaman yaşayacaksınız, ama bu söylediklerimizi asla unutmayın.

"Türk solu" nakaratı bayatlamıştır artık. Bu üsluptan vazgeçilmelidir. Sanki aşağılar gibi Türk solu, Kürt solu, başka?.. Anadolu'da yaşayan bütün halkları böyle mi tasnif edeceğiz? Bu sınıfsallık, bilimsellik mi oluyor? Bunlardan, Kürt milliyetçilerinin ucuz, kaba üslubundan vazgeçilmelidir. Eğer bir sol varsa, iyi veya kötü güçlü veya güçsüz, bunun içinde Haluk Gerger de, bir başkası da vardır. Kimse ucuz laf etmemelidir. Kimse kendisini tepelere, "sorum-

suz" mevkilere yerleştirip solun sorunlarını tartışıp eleştiremez.

Kaldı ki, ben Türk soluyum diye kimse kendisini tanımlamamaktadır. Kürt halkının PKK'ye tapındığını da kimse iddia ve izah edemez. Evet, ortada çokça kullanılan "Türkler" ve "Kürtler" söylemi vardır, bu Kürt milliyetçilerinin bakış açısı sonucu ortaya çıkarılan kavramlardır? Bir bilim adamı, bu üslüpla tartışamaz. Neden, niçin, nasıl sorularını sormayan bir bilim adamının bilimselliğinden şüphe edilir.

Haluk Gerger bu soruları sormuyor, doğal olarak cevap da vermiyor. Yazılarını Kemalistler, Türk solu aşağılamalarıyla doldurup herkese roller biçiyor. ÖDP, CHP şunu yapsın, başkaları şunu yapsın vs... Her şeyin odağında Kürt milliyetçiliği olacak.

Ne Kemalisti? Kim bu Kemalistler? Kemalizm nedir? Kemalizm Türk milliyetçiliğiyse, pragmatizmse, sınıfsallığın olmaması ise bunların tümü Kürt milliyetçiliğinde de yok mu? Kim Kemalist? Bir kısım sözler dillere pelesenk edilmiş, anlamı düşünülmeden tekrarlanıp durmaktadır.

Örneğin bir yazınızda (25 Nisan, Özgür Politika) *"Türkiye sosyalist hareketi içinde, sol kemalistleri bir müttefik olarak görenlerin..."* diyor ve bunun üzerine sol kemalistlerle faşistlerin ne kadar benzer olduklarını ortaya koyup eleştiri yapıyorsunuz. Sol kemalistleri müttefik olarak gören Cephe çizgisidir. Ama bu Cephe'nin ilk örgütlendiği döneme ilişkindir. İttifak yapılacak böyle bir Kemalizm kalmamıştır Türkiye'de. Dolayısıyla bugünün Türkiye'sinde "sol kemalistleri müttefik olarak gören" bir sosyalist hareket yoktur. Peki o zaman yazılanlar kimedir, niyedir? Bir bilim adamı, olmayan "kimilerine" karşı yazmaz.

Kürt milliyetçiliği "Sol duyarsız" diye yazar. Biraz sonra anlarsınız ki, kastedilen CHP'dir. Ona göre CHP de "Türk solu"dur, DHKP-C de. Pervazsızca ve sorumsuzca "Türk Solu MGK'yı destekliyor" diye yazıyor; kastedilen DSP'dir. Ama bu bulanıklığı bilinçli olarak yaratır. Çünkü "Türk solu", Kürt milliyetçiliğinin her türlü başarısızlığının, açmazının "günah keçisi" yapılacaktır. Onun için mümkün olduğunca kötülenmeli, küçültülmelidir.

Seçimler, Şovenizm; Haluk Gerger HADEP'in seçimlere katılmasına karşıydı? Neden karşıydı? HADEP neden seçime sokuldu? Ne kazandı? Bütün bunları tartışmak gerekmiyor mu? Bütün bunlar belli bir bakış açısının ürünü olarak ortaya çıkmıyor mu? Baskı mı, elbette başta HADEP olmak üzere ilerici, demokrat herkese çok büyük baskılar vardır. Kürt milliyetçileri kendilerine yönelik baskıları abartarak vermede ustadır. Ama başkalarına yönelik baskıları izlemez bile. Kendisini hiç ilgilendirmez. Haluk Gerger de neredeyse olaylara böyle bakar hale gelmiştir.

Özellikle Türkiye Kürdistanı'nda tüm baskı ve teröre rağmen, Kürt halkının önemli bir kesimi cesur bir sahiplenme göstermiştir. Bir yazınızda da aktardığınız Lice, Diyarbakır örneklerinde olduğu gibi, istikrarlı davranmıştır. Ama bunlar, Kürt halkının diğer kesimlerinin, "Batıdakilerin" oylarının neden alınmadığını, neden "referandum" taktigine başvurulduğunu, bununla kimlere hangi mesajların verilmeye çalışıldığını açıklamaz. Oysa bunlar da üzerinde durulmaya ve açıklanmaya muhtaçtır.

Bilimsel olunmalıdır. Evet, şovenizm vardır. Peki nasıl gelişti? Neler oldu,

Balkanlardaki halkların birbirini boğazlaması nasıl ortaya çıktı? Dağılan SSCB'de, emperyalistlerin geliştirdiği milliyetçi hareketleri kim ilerici olarak gördü? Türkiye'deki Mavi Çarşılar gerçekten kendiliğinden mi ortaya çıktı veya birilerinin dediği gibi saygı duyulacak, halkın meşru müdafaa eylemleri mi? Emperyalistlerden nasıl icazet dilenildi ve Anadolu halklarının karşısında solculuk nasıl Avrupa emperyalistleriyle içli-dışlı olmak şekline dönüştürüldü? Haluk Gerger bu konularda ne diyor? Bunlar susarak geçiştirilemeyecek önemdedir; arada mazur görülebilecek şeyler değildir. Haluk Gerger diğer halklara nasıl seslenecek? Yoksa Umur Hozatlı gibi "çözün, Mavi Çarşılar olmasın" mı diyor?

Kürt Milliyetçi Bakış Açısının Haluk Gerger'i Teslim Aldığı Nokta; Kürt milliyetçiliği uzun süredir, Kürt halkı değil "Kürtler" kavramını tercih ediyor. **Kürtler kim?** Milliyetçiliğin bunu nasıl kullandığı, nasıl tanımladığı ortada. Haluk Gerger bu tanımlamaya ne diyor?

Kürtler kim?.. Yani mafyacısı, işbirlikçisi, feodal ağası, teleci tüccarı, miti, ajanı, iti kopuğuyla bütün Kürtler bizim midir? Türkler kim? İşbirlikçi tekeller, büyük toprak sahipleri, MGK, ordu, burjuva partileri, hatta MHP, MİT, polis, çeteler, hepsi bizim midir?.. Bunları düşünmek zamanı değil midir artık? Bu kavramlar, tanımlar nereden çıktı? Anlamak ve anlatmak zamanı değil midir artık?

Bir yazınızı şöyle bitiriyorsunuz; *"... çünkü hastalığın ilacı bizde, Kürtte, devrimcide, emekçide. İnsanın iyisinde, güzelinde, sizlerde."*(18 Nisan '99, Özgür Politika) Bir daha bakın bu cümlenize. Burada bir kategori yanlışı yok mu? Ulusal açıdan bir belirtme mi, sınıfsal açıdan mı, ikisi birlikte mi? Birlikteyse bile yine yanlış değil mi? İlaç "Kürtte" mi, "Kürt halkı"nda mı?

İşte hemen buradan "Roma'ya" geçebiliriz. Emperyalizm üzerine söylenenler konusunda ne diyor Haluk Gerger? Avrupa eliyle çözmek anlayışının adı nasıl oldu da "Roma yürüyüşü", "Zafer yürüyüşü" oldu? ABD'ye, NATO'ya, BM'ye nasıl çağrılar yapıldı, onlara hangi roller biçildi. Son günlerdeki yazılarınızda, NATO'nun, emperyalizmin tüm dünyayı nasıl teslim almaya çalıştığını yazıyorsunuz. Doğru da yazıyorsunuz; ama o yazdıklarınızla "ABD büyük devletse rolünü oynasın", "Avrupa çözecek" tespitleri nasıl yanyana geliyor? "8 madde"de, BM'nin, Avrupa Birliği'nin, Konseyi'nin ve AGİT'in "gözlemci" olarak çağrılmasını nasıl karşılıyorsunuz? Bağımsız, bileşik Kürdistan'dan İmralı'dan açıklanan sekiz maddeye nasıl gelindi? Roma'dan çıkarılması gereken ders nedir? Bunları ortaya koymak zamanı değil mi?

Hem de öyle bir zamanıdır ki, gecikmek, Kürt halkının kurtuluşuna, ulusal çıkarına sırt dönmekten başka anlam taşımaz.

Hangi Tabular, Nasıl Yıkılacak?; "Tabular yıkılacak..." Çeşitli yazılarını bu belirtmeyle bitiriyor Haluk Gerger. Aydın misyonuna yakışır bir kavram ve tavır. Ama ya Kürt ulusalcılarının saflarında yaratılan tabular karşısındaki tavrı nedir?

"Taktik" deyince akan sular durur mesala Kürt milliyetçiliğinde.

Kürt milleyetçiliğinde taktikler, çoğu zaman hangi ilişki ve çelişkilerin sonucu olduğu bilinmeyen-açıklanmayan, ve neden olduğu sorulmaması gereken tabulardır. Önderlik öyle bir taktik izliyorsa, bir bildiği vardır; bu "taktik"ler ge-

nel teori açısından, ilkeler açısından eleştirilemez, sorgulanamaz. Hikmetinden sual olunamaz.

PKK Başkanlık Konseyi, hiçbir devrimci, yurtsever hareketin tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir teori ve politika geliştiriyor. Türkiye oligarşisine işbirliği çağrısı yapıyor; bu, Ortadoğu, Kafkasya, Balkanlar halklarına karşı bir işbirliği üstelik. Türkiye oligarşisine, bizle anlaşın, biz de sizi destekleyelim, oralara birlikte açılalım teklifi yapılıyor. Duran Kalkan'ın, Başkanlık Konseyi'nin ve Osman Öcalan'ın ardarda yaptıkları açıklamalarda söylenen tastamam budur. Biz kendi payımıza "bu kadar da olmaz" diye diye okuduk, yurtseverlik adına, devrimcilik adına tüylerimiz ürpererek okuduk bu teorileri. Siz nasıl okudunuz? Başkanlık Konseyi de tabu mu? O tabu kırılmayacak mı?

PKK emperyalizme karşı mıdır? PKK oligarşiye karşı mıdır? PKK mevcut kapitalist sisteme karşı mıdır? PKK yeni sömürgecilik koşullarının dışında ulusal talepleri nasıl savunuyor? Bugün ulusal talepleri savunmak, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizmden ayrı düşünülebilir mi?

HADEP Türkiye partisi midir? Öyleyse bunun için ne yapmıştır? Programında ne vardır, pratiğinde ne vardır? Neden böyle olduğunu pratikte kanıtlayamamıştır? Öyle olmadığı halde, neden kendisini böyle adlandırmıştır?

İster silahlı savaş ve PKK, ister demokratik mücadele ve HADEP açısından ele alın, bu ve benzeri onlarca soruya cevap vermek zamanıdır. Bunlara doğru cevaplar verilmeden ne Kürt halkının ulusal talepleri, ne halkların kardeşliği, birliği, ne de devrimci iktidar savunulamaz.

Siz de **"eleştirinin zamanı değil"** diye mi düşünüyorsunuz yoksa? Peki eleştirinin zamanı ne zaman? Bu yuvarlanış, oligarşiyle uzlaşma ve hatta teslimiyetle sonuçlandığında mı? O zaman ne işe yarayacak o eleştiri, tarihe bir not düşmüş olmaktan başka... Devrimciler, aydınlar tarihe not düşmenin ötesinde bir misyonun sahibidirler; bu, tarihi yazmak, yaratılmasına katılmaktır.

Sürecin bu noktalara geleceği defalarca yazılıp çizilmiştir. Süreç ilerledikçe, öyle bir hale gelmiştir ki, bunu görmeyen bir tek kendileri kalmıştır.

"Hepimizin kurtuluşu, özgücüne dayalı ulusal birliğini tam anlamıyla ve kurumsal yapılarla gerçekleştirmiş bir Kürt mücadelesine bağlıdır." (31 Mart '99, Özgür Politika) diyorsunuz örneğin bir yazınızda da. Burada söz ettiğiniz "Hepimiz" kimdir acaba? Söz ettiğiniz "kurtuluş" ne türden bir kurtuluştur?

Bunu netleştirmek, yukarıdaki soruları cevaplamadan mümkün değildir.

Sadece eleştiren konumdan da çıkmalısınız artık. Madem Türkiye solu eksik, siz yapın. Zekanız mı, bilginiz mi eksik? Benim iddiam yok denir genellikle. Niye yok, olsun!

Seslenişimiz, çağrımız tüm aydınlaradır. Hadi siz de 24 saatinizi verin. Gencecik savaşçılar gibi siz de ölün. Siz de illegalitede yaşayın.

Türkiye aydını neden yapmaz bunu?

Kendini hep yazıp çizmeyle sınırlar. Yazıp çizecek ve eleştirecektir.

Kim vermiş bu misyonu onlara? Bu işleri gençler yapar, biz yine eleştirmeye devam ederiz. Eleştiri hakkını kazanmak için, eleştirdiklerinizin mücadelesini şu veya bu biçimde paylaşmalısınız. Hariçten gazel okuyan, tek icraatı laf olan aydın geleneği geride kalmalıdır artık. Değilse, aydının değeri kalmayacaktır.

ABDULLAH ÖCALAN'A MEKTUP

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
28 Mayıs 1999
Sayı: 32

Sayın Abdullah Öcalan,

Oligarşi, sizi ve sizin şahsınızda Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesini yargılayıp mahkum etmek istiyor.

Yanınızdayız.

Egemen sınıflar devrimcileri, yurtseverleri, halkları yargılayamaz.

Yalnız değilsiniz.

"Sanık" sandalyelerinde tek kişi bile olsak, yalnız değilizdir.

Düşmanla yüz yüzeyken ve tek başımızayken de hiç yalnız kalmadık. 1988'de, cuntanın açtığı, sivil cuntacıların sürdürdüğü mahkemede, önderliğimizle, kadrolarımızla, taraftarlarımızla bizim nezdimizde halk kurtuluş mücadelesini mahkum etmeye çalışırlarken şöyle ifade etmiştik bunu:

"Spartaküs vardı salonda. Yanında yüzlerce kendisi gibi köle arkadaşlarıyla.

Sonra Baba İshak hiçbir duruşmayı kaçırmadı.

Bedreddin bir köşeye divanını kurmuş, Torlak ve Börklüce'yle birlikte müritlerini dinliyordu.

Tupac Amaru da sessiz ve vakur kişiliğiyle oturuyordu bu davada. Yanında beyaz adama lanet okuyan binlerce kızılderili vardı.

Pir Sultan gelmişti, elinde sazı, dilinde 'dostun selamı'..."

Bu kadar da değildi tabii.

Dünya proletaryasının öğretmenleri Marks ve Engels, Lenin'den Mao'ya, Ho Amca'dan Castro'ya, Dimitrov'dan Che'ye, dünya devriminin muzaffer önderleri de oradaydılar.

Onlarla birlikte yargılanan değil, yargılayandık. Onlarla birlikte tarihin yargısını savunmuştuk orada.

Biliyoruz ki, İmralı'da da olacaklar.

Dünyanın tüm zalim ve sömürücüleri de orada olacak.

Yani kısacası, mahkeme salonu denilen o 10-20 bilemediniz 100- 150 metrekarelik yerler sömürenlerle dünya halkları arasındaki savaşın bir mevzisinden başka bir şey değil. Söyleyeceğiniz her söz, ya dünya halklarının, ya diğer tarafın hoşuna gidecek.

"İki tarafı" birden hoşnut etmek mümkün değildir.

Sayın Öcalan,

Siz de kuşkusuz çok iyi biliyorsunuz ki, oligarşi için sorun tabii ki bir kişiye şu veya bu cezayı vermiş olmanın ötesindedir.

Oligarşi bu davada halkların kurtuluşu için doğru olan, devrimci olan ne varsa mahkum etmek istiyor. Oligarşi bu davada halkların kurtuluş umudunu boğmak istiyor.

Buna karşı koymak durumundayız Sayın Öcalan. Yirmi bini aşkın şehidimiz adına, mücadelenin haklılığını ve meşruluğunu savunmalıyız o kürsüde.

İmralı'dan yaptığınız çeşitli açıklamalar ve mektuplar vesilesiyle yeni bazı değerlendirmelerinizi öğrenmiş olduk.

Çok yeni şeyler söylüyorsunuz; bu yeni şeyler içerisinde tek tek ele aldığımızda doğrular ve yanlışlar bir arada duruyor. Eğer süreci, stratejileri, politikaları yeniden şekillendireceksek, bu değerlendirmeyi yaparken doğruları ve yanlışları ayıralım.

Yine bu arada, bunların aslında yeni olmadığını, '93'ten beri düşündüğünüzü belirtiyorsunuz. Birkaç açıklamanızda "Ben zaten 90'ların başında artık sonuç alamayacağımızı görmeye başlamıştım" diyorsunuz. Keza yine Roma dönemindeki bir konuşmanızda artık TC ordusunun da, gerillanın da askeri olarak daha fazla bir şey yapamayacaklarını söylemiştiniz. Yani o zamandan bir anlamda "tıkanma" tespiti yapıyordunuz.

Söylediklerinizin doğru yanları var. Sezgisel veya deneysel de olsa bazı gerçeklerin düşündüğünüz gibi olmadığını gördünüz. Ama bunları gördüğünüz veya sezdiğinizde "ne yapıyoruz, nereye gidiyoruz, nasıl düşündük, neden düşündüklerimiz uygulanmadı, bu yol, bu strateji, bu taktikler yanlış" demediniz. Cüretle yanlış olanı, hayata uymayanı masaya yatırmadınız. Ve dostlarınızı, doğru söyleyenleri ne yazık ki hiç dinlemediniz. Bu koşullarda bunları söylemek ne kadar anlamlı bilemiyoruz; ama siyasal ve tarihsel olarak bunları söylemek zorundayız. Açıklamalarınızda, sekiz maddede yeni bir yol ve yöntemler üzerine düşündüğünüz görülüyor. Ama bir bütün olarak, bakış açısı yanlışlığını korumaya devam ediyor. Doğrular bu yanlış bütün içerisinde kayboluyor, yok oluyor, geri olana hizmet ediyor. Bunların, en azından belli başlılarını ele almak istiyoruz.

A- İmralı'dan açıkladığınız sekiz madde de *"doksanlı yıllardan itibaren bazı saptırmalara rağmen, Kürtlerin ifade özgürlüğüne de açık hale gelen demokratik cumhuriyet sistemi"*nden söz ediyorsunuz. Hangi demokratik sistem Sayın Öcalan? Hangi ifade özgürlüğü?

En başta bu tespitinizi ele aldık. Çünkü "demokratik cumhuriyet" tespiti yapmak, bugüne kadarki devrimci mücadelenin meşru zemine sahip olmadığını söylemek demektir.

Bunu siz de biliyorsunuz, o halde nereden çıktı bu "demokratik cumhuriyet" tespiti? Bunların Türkiye'de olmadığını, Türkiye'de bütün halklara zulüm ve esaret uygulayan, bütün ezilenlerin sesini şiddetle bastırmaya çalışan düzenin niteliği hiçbir zaman demokratik cumhuriyet olmadı. Oligarşik diktatörlük demokrasiyle hükmünü sürdüremezdi zaten, onun için faşizme başvurdular. Demokratikliğin, demokrasinin nasıl oluşacağını hepimiz çok iyi biliyoruz.

B- Yine bu sekiz maddede "Ülkemiz" diyorsunuz, başka açıklamalarınızda "ortak vatan" diyorsunuz; bunlar çok doğru tespitler. Keşke bunları yıllar önce söyleseydiniz. Özgür koşullarda söyleseydiniz. Ama yine de zararın neresinden dönülürse kardır. Bu ülke, bu vatan bütün halkımızın. Halk kim; bu topraklar üzerinde yaşayan, emperyalistlerle, işbirlikçi tekellerle, toprak ağaları ile çelişkisi olan herkestir, bütün ezilenlerdir. Kürt, Türk, Arap, Laz, Çerkes, Gürcü, Asuri, Boşnak, Azeri, Terekeme, Rum, Ermeni bütün ezilen halklardır. Vatan ve halk kavramları derinleştirildiğinde, neler yanlış, neler doğru ve nasıl yapmalıyızın cevabı kendiliğinden ortaya çıkar. Vatan üzerinde sözünü ettiğimiz bütün halklar yaşıyorsa, ve bu halkların asırlardır süren birliktelikleri varsa, bu gerçeği görmezden gelip, halkları milliyetlerine göre ayırıp her milliyetin bağımsız örgütlenmesini ve mücadelesini savunmak yanlıştır. Düşünün, Anadolu'dan Rumeli'ye kadar ülkemizde yaşayan bütün milliyetler sadece milli taleplerini başat hale getirip mücadele ederse sonuç ne olur? Bu, milliyetlerin birbirini boğazlamasından başka bir sonuç doğurmaz. Devrimciler her zaman sınıfsal ve ulusal mücadeleyi birlikte ele almışlardır. Bu birliktelik gözardı edildiğinde emperyalistlerin devreye girmesi ve mücadeleyi saptırması çok zor olmamıştır. Ülkemiz ve vatan kavramları üzerinden sömürgecilik, ayrı örgütlenme teorileri yeniden gözden geçirilmelidir. Bu gözden geçirme Türkiye devrimini güçlendiren sonuçlar verecektir.

C- Kaçırılmanızın aynı zamanda Türkiye'ye karşı da bir komplo olduğunu belirtmişsiniz; Türk-Kürt çatışmasını isteyen bazı güçler var demişsiniz. Kaçırılmanızda bu neden var mı bilemiyoruz, ama emperyalistlerin böyle bir çatışmayı istediği açıktır.

Buna bağlı olarak, bir Türk-Kürt çatışmasını engellemek istediğinizi belirtiyorsunuz. Elbette doğru bir amaç. Savunmanız buna hizmet ettiği ölçüde bu yanıyla da özel bir önem taşıyacaktır.

Ama neden "Türk-Kürt çatışmasını" önlemek gibi bir "görev" çıktı önünüze? Buraya nasıl gelindi?

Ne yapıldı da oligarşi Türk şovenizmini, milliyetçiliği bu kadar geliştirebilme imkanı buldu? Strateji, emperyalistlerle, farklı ülkelerle ilişkiler, Kürtlüğe, Türklüğe, Türk halkına bakış açısı nasıldı ki, böyle bir gelişme oldu?

Tabii bunlar sorgulanmalı; ama şunu da eklemeliyiz; "Türk-Kürt" çatışmasını engellemek, oligarşiyle barışmaktan geçmiyor. Yapılması gereken, bu çizginin muhasebesini yapıp, halkın karşısına ciddi bir özeleştiriyle çıkmak ve mücadeleyi, örgütlenmeyi Anadolu halklarının birliği, kardeşliği temelinde geliştirmektir.

D- Avrupa ve ABD'nin komplosundan söz ediyorsunuz, Özellikle ABD'ye vurgu yapıyorsunuz. Bütün bunlar da doğru. Evet ama Sayın Öcalan, bütün bu yaşadıklarınızdan sonra, taraftarlarınıza, mücadelenizi destekleyenlere çok daha açık ve net mesajlar vermeniz gerekmiyor mu?

Bugün çok açık ki; Türkiye'deki hiçbir hükümet ABD'nin, dolayısıyla MGK'nın iradesi dışında önemli hiçbir konuda adım atamaz. Peki durum bu iken, siz sekiz maddede hangi çözümü öneriyorsunuz? Roma'ya geldiğinizde, Avrupa'nın ve ABD'nin kabul edebileceği yedi maddeyi önerdiniz. Denediniz, karşılığını siz özgürlüğünüzle ödediniz, Ama bu konularda hala açık ve net,

ciddi bir muhasebe olmadığı görülüyor.

Olmadığı için sekiz maddede hala BM, AB, AGİT'i gözlemci olarak çağırıyorsunuz.

Bütün dünya, ABD'nin sizi Türkiye oligarşisine neyin karşılığında verdiğini çok iyi biliyor. PKK'nin dişleri sökülecek, güçsüz bırakılacak, ezilecek, bunun sonucunda, oligarşi hem de pazarlıksız bir kısım kültürel haklar vererek "sorunu çözdüm" diyecek. Elbette ABD, ne Kürt halkına ne de başka bir halka sevdalı değil. O attığı her adımın kendi çıkarlarını güçlendirmesini ister. Türkiye oligarşisi de, ulusal güçler de kendisine hizmet etsin ister. Bunun için mümkün olduğu kadar sorunu sürece yayar. Hiçbir zaman kendi dışında çözüm istemez. Ne zaman ister; işte yaşadığımız Yugoslavya örneği. UÇK her gün daha çok bombalayın, işgal edin diyor, İşte Barzani, Talabani örneği. Yıllardır Kuzey Irak'ta yaşanan zulüm. Emperyalizm bütün halklarla oynuyor, adeta alay ediyor; sana demokrasi lazım,bir diğerine insan hakları lazım, başkasına senin kültürel hakların yok diyor; herkesle oynuyor. Bazen önünü açıyor, destekliyor gibi görünüyor. Bazen başına bombalar yağdırıyor. Buna yolaçan nedir Sayın Öcalan? Buna yolaçan, sınıfsal ve ulusal mücadeleyi birleştiren devrimci zeminde durmamaktır. Buna yolaçan, halkların birliği, ortak mücadelesi ve ortak iktidar hedefinden uzaklaşmaktır. Dar ulusal çıkarlara hapsolmaktır. Bu zeminden çıkılmalıdır. Doğru devrimci rotaya girildiğinde; vatan, halk, özgürlük ve kurtuluş ifadeleri gerçek anlamını bulurlar.

Kurtuluş nerededir Sayın Öcalan? Bugün Irak Kürdistanı'nda olan biten nedir? Görünüşte Kürt ulusal talepleri ile ilgili her türlü hakları vardır. Emperyalizmin desteğiyle Irak halkına bomba yağdırarak bu sağlanmıştır. Peki kurtulan kim, kimden kurtuldular? Muhtemel ki, emperyalizm Kosova'yı da Yugoslavya'dan ayıracak. Kurtulmuş olmayacağı çok açık. En önemlisi de, farzedelim ki, emperyalizmin desteği olmadan bir kısım kültürel haklar verildi. Nitekim, Saddam bunu defalarca vermiştir. Sonra neler olduğu herkesin malumudur. 0 halde devrimci zemin nedir? Ortak vatan kavramı etrafında yeni bir strateji, geçmişle hesaplaşmadan çıkarılamaz.

E- Sayın Öcalan, bundan bir süre önce "PKK, Nereden Nereye?" başlığıyla bir dizi yazı yazmıştık. O zaman daha ortada Roma da yoktu, ama bizce o soruyu sormanın zamanı gelmişti yine de. Biliyoruz ki, o ve benzeri yazılarımızı tepkiyle karşıladınız. Ama biz eleştiriyi de dostluğun bir parçası olarak ele alıyorduk. Bu soru ("Nereden Nereye?") sorulmalıydı.

Şimdi düşünüyoruz da, eğer o zaman, gerçekten bu soruyu sormuş, cevaplarını tartışmış, '93'ten bu yana düşünmeye başladıklarınızı masaya yatırmış olsaydınız Roma olmayacaktı belki. Ve daha önemlisi siz orada, İmralı'da olmayacaktınız.

Tutsak düşmenize üzüldük. Ama adeta kendiniz hazırladınız bu sonucu. Etrafınızdaki şakşakçıların da bunda önemli bir payı var. Hala anlamakta güçlük çekiyoruz, kendinizi nasıl öyle tümüyle emperyalistlerin eline teslim edebildiniz? Nasıl güvendiniz? "Başka çare yoktu" gibi bir cevabı kabul edilemez buluruz. Yapacağınız tek şey emperyalistlerin denetimi altında olan o ilişkiler ağının dışına çıkmaktı. Yani "biz demiştik" meselesi değil ama o zaman herkes Roma Zaferi'nin türküsünü söylerken, biz "bir an önce emperyalistlerin de-

netiminden çıkılmalıdır" çağrısı yapıyorduk. Tabii etrafınızdaki şakşakçı siyasetlerden, kişilerden farklı bir sesti bizimki. Sesimizden pek hoşlanılmıyordu. Bu nedenle sık sık bize "kemalist"ten, "şovenist"e uzanan adlar konuluyor, hatta zaman zaman "özel savaşçılığımız" bile telaffuz ediliyordu. Ama bir yerde bunları önemsemiyoruz şu an. Çünkü bunlar yalnızca birer sonuç. Sorun, bu sonuçları yaratan teori ve yöntemlerdir.

F- İmralı'dan yaptığınız açıklamalarda bir nokta çok dikkat çekiciydi. Bu Mavi Çarşı gibi eylemler için "dış güçler" yaptırıyor demiştiniz? Öyle mi değil mi, çok önemli değil. Ama PKK'yı en iyi tanıyan sizsiniz, böyle bir şey nasıl ihtimal dahilinde görülebiliyor? Hangi ilişkiler yarattı bu durumu? Ülkelerle veya örgütlerle kurulan ilişkilerin mantığı neydi?

Evet Sayın Öcalan, yıllardır bizi ve birçok kesimi bu noktada politika bilmemekle eleştirdiniz. Doğrudur, bizim bildiğimiz politikada bunlar yok. Bugün sürdürülen politikalar gözden geçirilmek zorunda değil midir? Hangi politika kime hizmet etti, doğru olan nedir?

G- Devletin yeniden yapılanması diyorsunuz. MGK da yeniden yapılanmadan söz ediyor. Nedir bu yeniden yapılanma? MGK'nın ne dediği, ne yapmak istediği açıktır; onlar sarsılan iktidarlarının güvencesini almak istiyor. Sorun biz ne istiyoruzdadır. Biz bu devleti ne reformlarla, ne de bir kısım Kürt kültürel haklarının verilmesiyle yeniden yapılandıramayız. Bu devlet, tüm mekanizmasıyla felç edilmeden, ezilenlerin devrimci iktidarı inşa edilmeden hiçbir şey gerçekleşemez. Türkiye'deki demokrasi sorunu devrimci iktidar sorunudur. Bunun dışındaki her çözüm devletin bekasını ve mevcut sistemin ömrünü uzatmaktan başka hiçbir işe yaramaz.

Bu nedenle vatanın ve halkın kurtuluş çizgisinde mücadele sürmelidir. Bir yandan da yanlışların, eksiklerin üzerine gidilebilir. Ama o çizgiyi reddettiğinizde yanlışları bulma ve aşma şansı da ebediyen kaybedilmiş denektir.

H- Teslim Töre'ye yazdığınız mektupta 20. Yüzyılın sonundaki gelişmelere ilişkin yaptığınız değerlendirmede *"...faşizm ve her tür sağ totaliter rejimlerin çözülüşünü, 1990'larda reel sosyalist demokrasi yoksunu total sistemlerin çözülüşü eklenince 2000'ci yılların galibi genel anlamda demokratik sistem olmuştur"* demektesiniz.

Yani diyorsunuz ki, artık dünyada faşizm, her tür sağcı diktatörlük çözüldü, sosyalist diktatörlükler de çözüldü, demokratik sistem galip... Doğru değil Sayın Öcalan. Bu çözümlemeleri dünya gerçeğiyle, ülkemiz gerçeğiyle bağdaştırmak mümkün değil. Egemen olan demokrasi değil, emperyalist sistemdir. Yeni sömürgelerde faşizm hüküm sürmektedir. Emperyalistler için, dinlerin, dillerin, kültürlerin hiçbir önemi yoktur. Parçalasınlar, atomlarına kadar parçalasınlar diyerek halkları böler ve güçten düşürürler. Hala bunu yapmaya devam ediyorlar. Demokratik sistem nerededir? Ne ülkemizde "Demokratik Cumhuriyet"ten, ne dünyada "demokratik sistem"den söz edilemez. Bunlar zorlama tespit ve yorumlardır.

I- Ortak vatanı benimsediğinize göre PKK'nin legalleşmesi, af ve Kürt kimliğinin tanınması neyi çözecektir? Bunca acı, bunca şehit sadece Kürtçe konuşmak, yazmak ve Kürtler de vardır demek-dedirtmek için mi? Zaten doksanlar-

dan beri Kürtlerin ifade özgürlüğü var diyorsunuz. O halde mücadelenin amacı nedir? Bu yol doğru değil Sayın Öcalan. Bu yol, emperyalizmin ve oligarşinin her ne şekilde olursa olsun, devrimci düşünceleri ezme ve yoketmesine hizmet eder.

Elbette ortak vatan. Ve bu vatan üzerinde yaşayan bütün ezilen halkların ortak çıkarları, bütün ezilen halkların sınıfsal ve ulusal çıkarları. Kürde ait ne varsa değil, bütün halklarımıza ait olumlu olan, ilerici olan, mücadelesine hizmet eden ne varsa önümüze alıp, halkların birlikteliğini yeniden yaratıp, emperyalistlerin ve oligarşinin oyunlarını bozmalıyız. İnsanları, devrimcileri Türk solu, Kürt solu, Arap solu, Laz solu, şeklinde ayırarak değil; milliyetleri ne olursa olsun devrimci iktidar temelinde birleştirmeli ve iktidarı istemeliyiz.

L- Kimse devrimcileri affedemez Sayın Öcalan. Ezilenler adına yola çıkmış hiçbir devrimci kendisi için olmasa bile, yoldaşları için de af isteyemez. Özgürlük tarihin hiçbir döneminde egemenler eliyle sağlanamaz. Gerçek özgürlük, gerçek legalleşme, gerçek demokratikleşme ancak devrimci iktidarla mümkündür. Teori düz ve açıktır. Yaşananlar, yaşadıklarımız da çok açık ve çıplaktır. Emperyalistler, işbirlikçiler her türlü komployu kuracaklardır. Ne kadar trajik olursa olsun, bunlar dünyanın sonu değildir. Biz ne istediğimizi bilirsek, biz yolumuzu açık ve net çizersek, egemenler her zaman korkulu rüyalar görmeye mahkumdurlar. Egemenler, zalimler sizi yargılayamaz. Siz yargılayacaksınız. Orası siyasi bir arenadır. Ezilenlerle ezenlerin çatışma arenasıdır. Bütün ezilenlerin kurtuluşu, halkların kardeşliği, özgürlük, mevcut sistemin yok edilmesiyle mümkündür. Ezenler ve ezilenler ayakta durdukça; kellenizi almak için cellatlar çırpınırken siz barış isteyen konumda değilsiniz. Barışı ancak ezilenlerin iktidarı sağlayabilir. O zaman siyasi arenada ezenler yargılanacaktır.

İşte şimdi siz, ezilenlerin sesi olmalısınız.

Dostluğumuzu, dayanışmamızı sunuyoruz. Emperyalizme ve faşizme karşı savaşanların dostuyuz. Dost olarak, halklarımızın çıkarlarının gereği olarak, o kürsüde bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizmi savunmanızı bekliyoruz. Size yakışan, sizden beklenen budur.

Sağlık ve esenlik diliyoruz. Dostça selamlarımızı yolluyoruz.

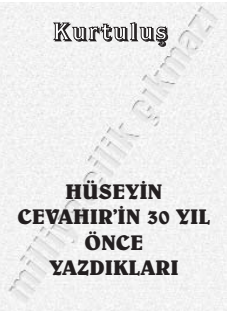

HÜSEYİN CEVAHİR'İN 30 YIL ÖNCE YAZDIKLARI

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
28 Mayıs 1999
Sayı: 32

1960'lı yılların ikinci yarısında gelişen gençlik hareketinin önderlerinden birisidir. SBF-DER Başkanlığı yaptı. TİP içerisindeki ayrışmada Mahir Çayan'la birlikte tavır aldı. THKP-C'nin önder kadrolarından birisi oldu.

Bu dönemdeki mücadele içerisinde Karadeniz'den Dersim'e, Diyarbakır'a kadar birçok alanda görev ve sorumluluklar üstlendi. O'nu Fatsa'da köy faaliyetleri yürütürken görürüz. Örneğin Karadeniz'i neredeyse bir baştan bir başa dolaşmıştır. Yine başka bir defasında Aliağa'da işçilerin grev çadırındadır. Sonra Diyarbakır'da Bismil ve Silvan köylüleriyle birliktedir. Bir başka zaman yoksul Dersim köylüleriyle omuz omuzadır. Onların öğretmeni ve öğrencisidir.

Mücadelenin içinde öğrenmiş halka gitmiş, halktan öğrenmiş ve halka öğretmiştir. Önderlik vasıflarını bu mücadelenin içinde kazanmıştır.

Hüseyin Cevahir partinin Genel Komite üyesidir. Komitede yapılan işbölümüne göre Kürdistan'dan sorumluydu. Bu nedenle Kürdistan'ın değişik bölgelerine gidip geldi. Örgütlenmeler yaptı, araştırmalarda bulundu ve Kürt sorununa ilişkin çeşitli yazılar da yazdı.

O günkü koşullarda gerilla savaşına şehirden başlanması nedeniyle İstanbul'a geçip şehir gerilla eylemlerinde yer almasına rağmen doğduğu topraklarla siyasi, örgütsel bağını da koparmadı.

Cevahir Kürt milliyetindendir. Çocukluğu Dersim'in Mazgirt ilçesinde geçti. Kürt halkının acılarını çocukluğunda yaşadı, gördü ve dinledi. '38'in anılarıyla büyüdü.

Doğduğu ve yaşadığı topraklara en çok duyarlılık taşıyan Cephelilerden birisiydi. Parti-Cephe'nin Kürt sorununa bakış açısının oluşmasında Cevahir'in önemli yeri vardır.

Parti-Cephe'nin isabetli tahlilleriyle ulusal soruna yaklaşımını bütünleştirmiş ve doğru sonuçlar çıkarmıştır.

Mayıs 1970 tarihli Aydınlık Sosyalist Dergi'nin 19. sayısında Cevahir imzasıyla yayınlanan Diyarbakır, Bismil, Silvan izlenimleri, O'nun bu konudaki ilk inceleme ürünlerinden birisidir.

Cevahir izlenimlerinin başlarında Bismil köylülerini ve toprak sorununu anlatır.

"Köylüler iki bölüme ayrılabilir: Dağ köylüleri ve ova köylüleri.

Halk geçimini tahıl üretiminden sağlamaktadır. Ekilebilir toprak miktarı 2 milyon dönümün üstündedir. Toprakların bir kısmı ağaların elinde.

Obaya traktör ve diğer tarım aletlerinin girmesine rağmen ağa ve Şeyh baskısı devam etmekte."

O yıllarda daha hemen hiçbir grubun Kürt sorununu tanımlayamadığı koşullarda Kürt halkının çelişkileri ortaya konur.

"Yine Bismil'deki kavgaların adam vurmaları, bir tek nedeni var: TOPRAK, Bir yanda ağa toprakları 10 binlerce dönümü bulurken, bir yanda ağalar hazine topraklarına el atmışlar, 2 milyon dönümü aşan toprağın yüzde 80'i ihtilaflı. Bu ihtilaflı durumu da şimdilik bir tek şey çözümlüyor; YILDIRMAK..."

Halk 1970'lerde de yoksul, topraksız ve açtır. Çelişkiler ağa ve jandarma zulmüyle bastırılmaktadır.

Cevahir yazısında yer yer de köylülerin anlatımlarını aktarır:

"Komandolar bizim köye geldiler. Hepimizi içtima ettiler. Sonra, koşturup güldüler. Ardından da başladılar dayak atmaya. Anlamıyorum bir türlü bu nasıl iş, bu nasıl hükümet, bu nasıl düzen? Komandolar bekçiden su istediler. Bekçi suyu getirince başından aşağı döküp gülüştüler."

Cevahir köylülere yönelik baskıları çok çeşitli yönleriyle anlatır. Özellikle "silah toplama" gerekçesiyle halk üzerinde sürdürülen baskıya işaret eder. 0 dönem su istedikleri bekçiden aldıkları suyu bekçiye dökenlerle, bugün halka dışkı yediren, Mardin'de, Şırnak'ta, Van'da halkı kaçırıp katledenler aynıdır, değişmemiştir. Kürtçülük "bölücülük" suçlamaları, demagojileri o zaman da vardır; buna ilişkin olarak da Cevahir şunları yazar:

"Hangi taraftan tutulursa tutulsun, bir bozukluk, bir kokuşmuşluk ve bir yolsuzlukla karşılaşmaktasınız, İktidar bu durumu iyi bildiği için dikkatleri bilinçli bir biçimde başka tarafa çekmekte; yoğun bir 'Kürtçülük' olduğunu yaymaktadır. Oysa Kürtçülük yoktur. Olan kendi ana dilini kullanma hakkına sahip eşit vatandaş olma özlemidir. Ve ancak, gerçek eşitlik şartlarında Türkiye halklarının gerçek birliğinin ve kardeşliğinin inancıdır."

Türkiye halklarının birliği ve kardeşliği ve gerçek eşitlik Kürt sorununda 29 yıl önce doğru olarak yakalanan temel halkalardır.

Cevahir baskı ve işkenceleri ve baskının sosyal temellerini ortaya koymaya devam ediyor:

"... Bunlar birkaç örnek. Bismil'de bunlardan daha kötü, daha akla hayale sığmaz işkenceler yapılmıştır. Bunları yapanlar bu memleketin askerleri. Yaptıranlar da emperyalizmin işbirlikçileri ve toprak ağaları, işkence yapılanlarsa ülkenin halkı..."

Yıllardır baskı ve zulmün sorumluları tüm açık kimlikleriyle ortadadır. Baskı ve zulüm uygulayanlar politikalarından vazgeçmemişlerdir. Emperyalizm ve oligarşinin politikalarının değiştiğini ummak ve onlarla barışmaya çalışmak körlüktür.

Parti-Cephe'nin bu konudaki yaklaşımlarını tahrif ederek yıllardır Parti-Cephe'yi ve önderlerini "Kemalist", "sosyal şoven" olarak niteleyen Kürt milliyetçiliği emperyalizm konusunda nerelere savrulduklarına bakıp, yıllarca önce Parti-Cephe'nin bu konuda hangi tespitler yaptığını, sosyal şovenlere karşı nasıl

ideolojik mücadele yürüttüğünü sorunu özü itibarıyla nasıl doğru biçimiyle ortaya koyduğunu bir kez daha görmek zorundadır.

Cevahir, Bismil'deki gözlemlerinden sonra, Silvan'a geçmiştir.

"Silvan'ın merkezinde 8 Nisan 1970 günü, sabah saat üç sularında üç bine yakın jandarma, komando birlikleri 6 helikopter ve topçu, keşif uçaklarının desteğiyle etrafı kuşattılar. Görenler sanki bir düşman kalesi muhasara altına alınmış da düşürülecek sanırdı. Gürültülerden uyanıp evinden çıkan herkesi istisnasız belli bir toplama yerine götürüyorlar. Toplanma yeri Tekel işletmesi meydanı Çalakorte Şador'un yukarı kısmı idi. Olup-bitenleri öğrenmek için başını dışarıya çıkaran herkes bu toplama yerlerine aktarıldı. Toplama yerlerinde halka, sürün, yat, kalk, yuvarlan emirleri ile toplu halde işkence edildi ve halkı sırtüstü-yüzükoyun yere yatırıyor, üzerinde tepiniyorlardı."

Cevahir arama ve işkencelerin tüm bölgede sürdüğünü, işkencelerin en yoğununun ise Derik, Eruh ve Siirt taraflarında yapıldığını yazar. İşkencelere, operasyonlara ilişkin örnekler verir.

Gözlemlerinin, incelemelerinin ışığında sorunu tahlil eder.

"Ülkemizin emperyalizmden, işbirlikçilerinden ve toprak ağalarından temizlenip halkımızın kurtuluşu ve mutluluğunu istiyorsak, yüzyıllardır Türk halkıyla kader birliği yapmış, düşmana karşı omuz-omuza dövüşmüş bir Kürt halkı var. Bu halkın Türk halkı gibi çözümlenmemiş binlerce sorunu ortada duruyor. Ağa baskısı, açlık, zulüm, işbirlikçi iktidarın terörü Doğu'da kol geziyor."

Cevahir ayrıca emperyalizmin Ortadoğu'da halklar arasına düşmanlık sokup emperyalizme karşı verilen mücadeleyi hafifletmeye çalıştığına işaret ederek tarihsel bir uyarı yapar:

"İşte durumun can alıcı noktası burası. Türkiye devrimcileri uyanık davranıp bu oyunu şimdiden bozmaya çalışmazlarsa ileride çok büyük açmazlara düşebilirler."

Emperyalizmin 1970'lerde yoğunlaşan Ortadoğu'ya yönelik manevraları, karşımıza işbirlikçi kukla bir Kürt yönetimi ve emperyalizmden icazet dilenen Kürt milliyetçilerini çıkarmıştır.

Sorunun çözümüne ilişkin olarak da Cevahir, şunları belirtir:

"Doğu sorunu ancak devrimci yoldan çözüme bağlanabilir. Bu devrimci iktidar uğruna Kürt ve Kürt devrimcileri, bütün yurtseverler omuz omuza çalışmalıdırlar. Halkları var olan, gerçek kardeşliği pekiştirmeli, baş düşman emperyalizme karşı mücadele edilmeli ve uyanık olunmalıdır. Tek doğru yol budur. Yoksa hangi saflarda olursa olsun burjuva şovenizmine düşmek emperyalizmin oyununa gelmektir, bölücülüktür."

Cevahir bunları yazdığında yıl 1970'tir. O dönem Kürt milliyetçiliğinin, sömürgecilik tespiti yapanların, ayrı örgütlenmeyi savunanların esamesi bile okunmamaktadır. Bu paragrafta her şey, sorunun devrimci çözümü vardır.

HAKLI OLAN, MEŞRU OLAN KÜRT HALKIDIR

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
28 Mayıs 1999
Sayı: 32

Tarih, milattan yüzyıl kadar öncesidir. Yer, Roma. Egemenler ve ezilenler arasındaki ilk büyük kavgalardan birine tanık olunur o zaman. Ezilenlerin önderi Katilina'dır. Ezenlerin ordusuna ise, aslında ezilenler sınıfından olup, egemenlerin desteğiyle başa seçilen Çiçeron komuta etmektedir.

Ezilenler köledirler. Hiçbir hakları yoktur. Hayvanlar gibi yaşamaya mahkum edilmişlerdir. Mülkleri yoktur, canları da köle sahibinindir.

Ayaklanırlar. **Toprak ve Hürriyet** istemektedirler.

Ayaklanmaya katılan komutanlardan biri şöyle der: *"Bütün anlaşmazlıkların ve savaşların kaynağı olan zenginliği istemiyoruz. İstediğimiz, sadece özgürlüktür."*

Ezilenler yenilir. Katilina savaş alanında katledilir.

Ama toprak ve hürriyet kavgası bitmez.

Aradan az bir zaman geçmiştir ki, bir kez daha ayaklanır ezilenler. Tarih M.Ö. 73'tür.

70 köle **Spartaküs**'ün öncülüğünde isyan edip silahlanır. Dört bir yandan gelip katılanlarla kısa sürede bir orduya dönüşürler.

Ezilenlerin ordusu...

Savaşırlar... Yine yenilirler... Ama savaş bitmez...

M.Ö. 100'lü yıllardan bugüne... 2000 yıl.

2000 yıldır sürüyor bu kavga.

Binyıllardır tarih, ezenlerle ezilenler arasındaki savaşın tarihidir.

Köle sahipleriyle köleler arasında, krallar, senyörlerle köylüler arasında, burjuvaziyle işçiler arasında...

Kavga sömüren ve zulmedenlerle halk arasında sürüyor.

Sömürenler ve zulmedenler, katletmekle yetinmediler hiç. Ayaklanan köleyi, köylüyü, işçiyi; **asi, eşkıya, anarşist, terörist, bölücü, bozguncu** ilan ederek, insanların kafalarında da mahkum etmeye çalıştılar.

Edebildiler mi? Hayır. Tarihsel kavga sürdü.

Hiçbir yenilgi, hiçbir propaganda ezilenlerin haklılığına gölge düşüremez. Hiçbir zulüm adalet ve hürriyet istemekten alıkoymaz insanları.

Ezilenlerin ezenlere karşı sürdürdüğü bu savaş haklı bir savaştır.

Bin yıllara uzanan kesintisizliğin kaynağında bu haklılık vardır.

Fransa'da, Almanya'da, Rusya'da işçiler, köylüler ayaklanır. Yenerler, yenilirler.

Anadolu'da yoksul köylüler ayaklanır.

Hakça, ortakça bir yaşam isterler. Türkmen, Kürt, Rum, Ermeni... Kardeşlik sofrasında birleşip savaşırlar.

Katledilirler. Yenilirler.

Ama Anadolu'nun bir başka yerinde uç verir ayaklanma. Çünkü tarihsel olarak yenilmemişlerdir. Çünkü isteklerinde haklıdırlar. Kavgaları meşrudur.

Baskı, zulüm, yasaklar, sansürlerin gücü, bu gerçeği değiştirmeye yetmez.

Köle sahiplerinin soyundan gelen oligarşi, baskıyla, terörle bitiremediği ezilenlerin mücadelesini, basınını, mahkemelerini kullanarak mahkum etmeye çalışıyor.

Tarihsel kavga sürüyor.

Tarihsel kavganın bir yanı, Kürt halkının mücadelesinin haklılığı ve meşruluğu üzerinde yoğunlaşmış durumda. Öcalan davası nezdinde Kürt halkının taleplerinin haklılığı, mücadelesinin meşruluğu mahkum edilmek isteniyor.

Kim haklı, kim meşru sorusu üzerinde yoğunlaşıyor kavga. Cevabı bellidir.

Cevabı binyıllardadır.

Bir halkın dilini yasaklamak, haklı mıdır?

"Haklıyız" diyemezler. Her türlü demagoji yapabilirler ama haklıyız diyemezler.

Sömürmek, zulmetmek, meşru mudur?

Katlederler, köyleri yakıp yıkarlar, insanlarımıza pislik yedirirler, işkence yaparlar, ırza geçerler, ama bunlar meşrudur diyemezler. Her türlü demagojiyi yapar, ama bunları yapıyoruz ve bunlar meşrudur, doğrudur diyemezler.

Haklı ve haksız olanlar bellidir.

30 bin ölünün sorumluluğunu, kurtuluş için savaşanlara yıkmaya çalışmaları, haksızlıklarını ve gayrı meşruluklarını gizlemek içindir.

30 bin ölü, istisnaları dışında halkımızın ölüleridir. Askerdir, gerilladır.

Asker, aldatılarak kendi halkına karşı savaştırılandır. Sömürü ve zulüm düzenini korumak için savaşırken ölmüştür. Yanlış safta ölmüştür. Gerilla halkının kurtuluşu için ölmüştür. Doğru saftadır.

Askerin de gerillanın da ölümlerinin sorumlusu düzenin sahipleridir. Çünkü bu savaş, sömürü ve zulüm düzeni olduğu için süren bir savaştır. Savaşın sonu, sömürü ve zulüm düzeninin yıkılmasıyla gelecektir. Bu savaşla, halkımız hür, vatanımız bağımsız olacaktır.

Haklı ve meşru olan sömürü ve zulüm düzeni değil; sömürü ve zulüm düzenine karşı savaştır.

HAKLI VE MEŞRU OLAN HAKLILIĞINI VE MEŞRULUĞUNU SAVUNANLAR KAZANACAKTIR.

Bu tarihin hükmüdür.

İmralı'daki DGM'nin hükmü, bu hükmü değiştiremez.

TÜRKİYE OLİGARŞİSİNİN DUYMAK İSTEDİKLERİ

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
11 Haziran 1999
Sayı: 34

Türkiye'nin ne kadar demokratik olduğunu kanıtlamak için gerçekler, teori, her şey eğilim bükülmektedir. MGK'ya, orduya övgüler, bunun ifadesidir.

Denir ki,

"Şiddet, artık cumhuriyetin gündeminden kesin kalkmalıdır. Sanıyorum, Türkiye'de tüm kesimlerin konsensus sağladıkları en temel bir konu budur. Kimse sorunların şiddetle çözüleceğine inanmıyor."

İşte tam da oligarşinin duymak istediği sözler.

Şu tespite bakın:

"Türkiye Cumhuriyeti'nin tarihi demokratik laik hareketlenmesi başarıya gitmek zorundadır. Demokratik cumhuriyet sisteminde şiddete yer olamaz. Sorunların çözüm dili isyan veya devrim olamaz. Barış içinde anayasal evrim yolu geçerlidir. Yirminci yüzyılın sonu bunu böyle emretmektedir."

Buradan çıkan sonuç şudur:

Bir, faşist rejim demokratik-laik bir hareketlenme içindedir.

İki, demokratik cumhuriyette devrimler gereksizdir.

Üç, barış içinde anayasanın yeniden düzenlenmesini içerecek bir evrim gereklidir. Bunlar oligarşinin duymak istedikleridir.

Bu tavır şöyle pekiştirilir:

"1990'lardan sonra birlik içinde Türkiye'de insan haklarında gelişmeler var. Bundan sonra isyan yanlıştır. Mesele çözüm yoluna girmiştir. Barış ve kardeşlik için duyarlı olmak gerekir."

Peki oligarşinin kontrgerilla örgütlenmesini hayatın her yanına yayması 1990'larda değil midir? 1990'larda binlerce şehit, yüzlerce kayıp olmamış mıdır?

Cevabı burada yoktur.

Oligarşi "faşizm" kelimesini duymak istemez. **"Devrim", "kurtuluş"** kavramlarını boğmak ister. **"Devlet terörü", "emperyalizmin uşağı", "işbirlikçi", "katliamcı"** denilmesinden rahatsızdır.

Ve Ocalan sayfalar tutan yazıları ve saatler süren konuşmalarında hiç anmaz bu kelimeleri. Oligarşi neleri duymak isterse o literatürle konuşur.

Öyle ki, 15 yıldır süren savaş için onlarca sayfalık savunmada bir kez olsun "halk savaşı" demez; "isyan, kapsamlı eylemlilikler" gibi kavramlarla geçiştirir.

Oligarşi, faşist rejimin demokrasi olduğunun söylenmesini duymak ister. Devrimlere gerek kalmadığını, her şeyin evrim içinde çözülebileceğini, kurtuluş savaşlarının yanlış olduğunu duymak ister.

Öcalan'ın savunmasında oligarşinin duymak istemediği kavramlar yoktur. Baştan sona oligarşinin duymak istedikleriyle doludur. Savunmanın bütününde oligarşinin haklılığı ve meşruluğu vardır. Düzenin aklanması vardır.

Demokratik cumhuriyet var. Siyasi özgürlük var, düşünce özgürlüğü var... Sadece demokrasinin eksiklikleri var, ki onlar da engellenemezcesine düzelme yoluna girmiş... Bu durumda silahlı mücadele tümden yanlıştır.

Provokasyon, dış mihrak teorilerini haklı gösteren savunmalar, oligarşiye büyük moral vermiştir. Her alanda düzenin meşruiyetinin sağlanmasına hizmet etmektedir.

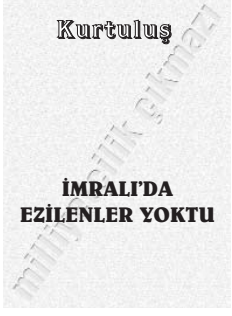

İmralı'da ne Kürt Halkı, ne de Başka Bir Halk Yoktu İMRALI'DA EZİLENLER YOKTU

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
11 Haziran 1999
Sayı: 34

Tüm toplumsal sistemlerde mahkemeler **"düzeni korumak"** için vardır. Oligarşinin mahkemeleri de oligarşinin düzenini korumak, bu düzene karşı çıkanları "yargılayıp cezalandırmak" için kurulmuştur. İmralı'da 31 Mayıs'ta başlayan dava, günlerdir gündemin ilk sıralarında yeralıyor. "Yargı" koltuğunda oturanlar, 15 yıldır süren bir gerilla savaşı nedeniyle huzurlarının bozulmasını cezalandırmak istiyorlar. "Sanık" kürsüsünde ise, bu savaşın önderi konumundaki Öcalan var.

Yani ezenler ve ezilenler arasındaki savaş İmralı'da özel olarak yapılan o duruşma salonunda da sürüyor.

OLİGARŞİ KENDİ SINIFSAL ÇIKARLARINA UYGUN OLARAK, siyasal, hukuksal, askeri, ideolojik bir savaş veriyor İmralı'da. Bu dava nezdinde askeri ve örgütsel olarak Kürt milliyetçi hareketine darbe vurmak, ideolojik olarak da Kürt halkının mücadelesini mahkum etmek istiyor. Gerillayı ve halkı moralsizleştirmek, istiyor. Yapılan her şey bu amaçlara uygundur.

Abdullah Öcalan ise, oligarşinin bu savaşının karşısına, **"af, legalleşme, barış"** talepleriyle çıkıyor ve Türkiye Cumhuriyeti devletinin hizmetinde olma eksenine oturan bir "savunma" yapıyor.

Bunu onaylamak mümkün değildir.

Yargılayanlar, kendi sınıf çıkarlarına uygun davranıyorlar. Düzene karşı savaşmanın hesabını soruyorlar. Halk savaşçılarının sıktığı her kurşunun hesabını soruyorlar.

Ama Öcalan yapmıyor bunu.

HESAP SORMUYOR ORADA.

Örgüt adına, Kürt halkı adına, Anadolu halkları adına hesap soran bir konumda değil.

Tersine, yanlış yaptık diyor, kendisine işkence yapılmadığını belirtip şükranlarını sunuyor; faili meçhullerde, işkencehanelerde katledilen gerillaların, Kürt aydınlarının ve köylülerinin **hesabını sormuyor.**

HALKIN ÇIKARLARINI SAVUNMUYOR.

Bütün meseleyi dil sorununa indirgeyip, onlarca yıldır uğruna mücadele edilen talepleri bir çırpıda silip atıyor. Ne toprak sorunundan, ne demokrasi sorunundan, ne sömürüden kurtuluştan bahsetmiyor.

Öcalan'a göre dil konusunun dışında **güllük gülistanlık,** demokratik bir ülke Türkiye.

Ve bu nedenle de, Öcalan orada, ezilen halkların, tarihi yazan sınıfların değil, onları sınıf düşmanlarıyla barıştırmak, savaşanları legalleştirerek tasfiye etmek isteyen bir konumdadır.

Tavrın bütününde barış adına, hiçbir şey istemeden halkın mücadelesine ve Genel Başkanı olduğu örgüte **"son noktayı koyma"**; yani ideallerden vazgeçme ve vazgeçtiğini de ispat etmeye çalışma vardır.

Bu tavrın elbette ki devrimcilikle ilgisi yoktur. Bu tavrın anlayışla karşılanacak bir yanı yoktur. Bu tavrın **"derin anlamlar"** yüklenecek bir yanı da yoktur. Ortaya çıkan tablo, onaylanamaz, herhangi bir mazeretle mazur gösterilemez.

Ortaya çıkan tablo, tekil olarak Öcalan'ın tavrı da değildir.

Roma'daki yedi madde, İmralı'daki sekiz madde diye diye buraya gelinmiştir. Bunlar hem Öcalan, hem de PKK Başkanlık Konseyi tarafından benimsenmiştir. Çözümsüzlüğü kendi elleriyle hazırlamışlardır.

Öcalan'ın "barış ve kardeşlik" çağrılarına hala büyük anlamlar yükleyenler, yüklemeye çalışanlar, artık gerçeğe dönmelidir. Gerçek; İmralı'da Kürt halkının çıkarlarının, devrimciliğin bir savunmasının olmadığıdır.

"Devletin hizmetine girmek"ten sözediliyor orada; bunun "barış" kılıfına sokulması neyi değiştirir? Gerçek, görülmelidir.

Bu yol bataktır, bu yol moralsizleşmedir, bu yol devrimci dinamikleri tümden yitirmektir. Bu yolda hiçbir halkın hiçbir çıkarı yoktur. Bu yol, bugüne kadar ödenen bedellerin boşuna ödenmesi demektir.

Orada, İmralı'da Öcalan'ın yapması gereken oligarşinin icazetine sığınmak değil, halkın mücadelesinin, taleplerinin meşruluğunu savunmaktı. O, Kürt halkının çıkarlarını, halk kurtuluş savaşlarının tarihsel meşruluğunu savunmayan farklı bir çizgiyi tercih etti. Oligarşinin, karşı- devrimcilerin, halk düşmanlarının dışında kimse bundan mutluluk duyamaz; ama sorun sevinmek, ÜZÜLMEK sorunu değil,

DOĞRUNUN NEREDE OLDUĞUNU BULMAK sorunudur.

Sorun, ister bir çalışma alanı olsun, isterse bir mahkeme salonu, DOĞRU YERDE DURMAK sorunudur.

TERCİH ERTELENEMEZ; İMRALI'DAKİ TEORİ VE TAVIR, YA KABUL, YA DA RED EDİLECEK ARASI YOKTUR

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
18 Haziran 1999
Sayı: 35

PKK ,geçmiş bir yana, Öcalan'ın Suriye'den çıkmak zorunda bırakılmasından bu yana hayati önemde yol ayırımlarına gelmiş, tercihlerle karşı karşıya kalmış; ama her seferinde açık tercihleri ertelemiş, erteledikçe de geri çizgi derinleşmiştir.

Hayat, önümüze getirmiş bir tercihi dayatıyorsa, ondan kaçamazsınız. PKK kah Öcalan'ın destekleyen açıklamalarıyla, kah savaşa devam söylemi ve buna denk düşen pratik çıkışlarıyla, tam bir çelişkili durum içinde bu tercihten mümkün olduğunca kaçınmaya çalışmaktadır.

Ama fazla kaçamaz.

"Biz barışa da savaşa da hazırız" açıklamaları da bir şey ifade etmez.

Öcalan'ın İmralı'da ortaya koyduğu görüşler, savaşın zeminini siyasal olarak ortadan kaldırmaktadır zaten. Hem, Öcalan'ın açıklamalarına bağlıyız demek, hem de savaşı sürdürmekten sözetmek, mümkün değildir. Çünkü bu ikisi birbirinin tamamen zıddı durumdadır.

Artık isyan yanlıştır diyor Öcalan.

Artık şiddet yanlıştır diyor.

"Sorunun bu boyuta gelmesinde", "devlet kadar, 90'lardan itibaren "demokratikleşmeye" ayak uyduramayıp eski yöntemde, yani silahlı savaşta ısrar eden PKK'nin da sorumluluğu vardır" diyor.

Savunmasında söyledikleri ortadadır.

"Demokratik çözüm alternatifsizdir" diyor.

"Devrimcilikte çakılıp kalmayı" mahkum ediyor.

"Ulusların kaderlerini tayin hakkı artık geçerliliğini yitirmiştir" diyor.

SİZ NE DİYORSUNUZ?

"Her ideolojinin kendini uygulayabilme olanağı var"mış artık; **"Zor gereksizleşmiştir"** diyor Öcalan.

Ya zor gereklidir, bunun uygulayıcısı olarak gerilla da olur; ya zor gereksizleşmiştir, gerillaya da gerek yoktur.

Bunlardan biri kabul, diğeri reddedilecektir.

Öcalan "sistemin içinde çözüm olanakları vardır" diyor.

Ya sistemin içine gireceksiniz, ki bu durumda gerilla ve savaş, sistemin içine sığmaz; ya da sistemin dışında olacaksınız, ve ancak o zaman gerilladan, savaştan sözedebilirsiniz.

HANGİSİ?

İmralı'da tarih inkar edilmiştir. 20 yıllık mücadele mahkum edilmiştir. Burjuva demokrasisi ve "Batı" aklanmıştır. Türkiye oligarşisi aklanmıştır.

Oligarşiye güçlerimizi birleştirelim, başka ülkeleri sömürelim deniyor.

Bunlara bağlıysanız, bunlar PKK'nin, bir silahlı örgütlenmenin varoluş koşullarının zaten inkarıdır.

Bu biçimiyle varolunamaz gerçekten.

hiçbir örgüt böyle temel bir çelişkiyle yaşayamaz.

Bir yandan bu görüşleri kabul edip bir yandan da gerilla temelinde sürdürülen bir mücadele hiçbir sonuç yaratamaz. O zaman işte gerçekten "boşuna" ölünmüş olur. Çünkü mücadelenin bir hedefi yoktur.

Öcalan, artık bir şeyi istemiyoruz ve silahlı savaştan da vazgeçiyoruz diyor.

Ama bunu bu çıplaklığıyla ifade etmek mümkün olmadığı için, "Kürt dili, kültürü" diye zaten ABD'nin çözüm planında bulunan, tekellerin bile kabul ettiği talepler öne sürülmekte, burjuva demokrasinin faziletleri üzerine de teori yapılmaktadır.

PKK ne yapacaktır?

Eğer yeni tasfiyece, inkarcı, devletçi çizgiyi savunacaksa, kavramlar yazılar, her şey değişecektir. Mesela; "TC" değil, "devletimiz", denilecektir bundan böyle.

"faşizm" değil, **"demokratik cumhuriyet"**

"devrim" değil, **"demokrasi"** denilecektir.

"Avrupa çözsün" çağrıları yerine **"Avrupa karışmasın"** denilecektir.

"Kemalist" suçlaması yerine, kemalist olunması tavsiye edilecektir.

"Kürdistan" yerine **"Güneydoğu"** kullanılacak.

"Sömürgecilik" yerine, **"birlikte dışa açılma"** teorisi yapılacaktır.

Gerçek budur.

Bunu kabul edecek misiniz?

PKK binlerce şehidi, ağır bedelleri inkar mı edecek?

ETMEMELİDİR. Akan kan peşlerini bırakmaz. Tarih ve halk affetmez.

"Büyük düşünmek", "büyük savaşmak" PKK literatürünün karakteristik kavramlarındandır. Şimdi büyük bir muhasebe yapmak zamanıdır. Çünkü karşınızda kaçınılmaz bir tercih vardır. Doğru tercihler, ancak köklü muhasebelerle yapılır.

UKKTH, Kemalizm, Yeniden Yapılandırma, Yurtseverlik... DEVRİMCİLER NEYİ TARTIŞIR, NEYİ TARTIŞMAZ?

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
18 Haziran 1999
Sayı: 35

Bir yandan **"Atatürk milliyetçisiyim"** denilirken, hala sağa sola en ağır suçlamalardan biri olarak **"Kemalist"** demeyi sürdürmek, artık yalnızca mizahi bir durum haline gelmiştir. Türkiye oligarşisine **"anlaşırsak Kafkaslara birlikte yayılabiliriz"** diyen bir anlayışın, yine hala aynı aymazlığa sağı solu **"sosyal şoven"** olarak suçlayabilmesi de aynı ölçüde mizahi olarak kabul edilebilir.

Ama tabii bunlar artık bir anlayış, bir tarz olarak uygulandığı için ortada mizahtan çok daha öte bir şey vardır. Burada bu tanımların, politikaların doğruluğu yanlışlığı değil, devrim ve devrimcilik tartışmalı hale gelmiştir. Devrimcilerin tartışmaması gereken şeylerin tartışılmaya başlandığı noktada, doğal olarak DEVRİMCİLİĞİN KENDİSİ TARTIŞILIR HALE GELMİŞTİR.

Kim Kemalist, kim devrimci, devrimcilik nedir, Kemalizm nedir, ya bunlara herkes doğru dürüst, tarihe ve bilime uygun cevaplar verir, ya bunları kullanmaktan vazgeçer. Akşam sabah Kemalistler, sosyal şovenistler diyen bağırın, ne olacak? Evet biz otuz yıldır Kemalistlerin emperyalizme karşı tavır alışını savunuyoruz ve savunmaya devam edeceğiz. Kemalistler anti-emperyalist yanları olmakla birlikte, kapitalizmi savunurlar. Doğası gereği emperyalizmle daha sonra içli dışlı olmuşlardır. Bu yanlarını reddediyoruz, mahkum ediyoruz, ya siz?.. Kemalist derken neyi mahkum ediyorsunuz, sadece Türk milliyetçiliğini mi?

Madalyonun diğer yüzünde Kemalizmin tipik taklitçisi Kürt milliyetçiliği ortaya çıkar işte o zaman.

Her şeye "Kürt merkezli" bakmak; herşeye ezen-ezilen gerçeğine gözlerini kapayıp "ulus" temelinde bakmak, bunlar milliyetçiliğin karakteristik özellikleridir. Bugün artık, **"Türkleri Anadolu'ya biz getirdik, Kurtuluş Savaşı'nı bizim sayemizde kazandılar. Kürtler olmasa yaşayamazlar"** gibi birçok ifadeyi kullanarak kendine yer açmaya çalışan, yalnızca dil ve kültür mücadelesi verip kapitalizme bir çelişkisi olmadığını söyleyen kafa yapısı, katıksız Kemalisttir, Kemalizmin Kürtlere uyarlanmış halidir. Bu kafa yapısı egemen güç olduğunda, kaçınılmaz olarak şovenist olur. Bu ifadeler bunun belirtileridir.

Dünyada hiçbir devrimci güç, hiçbir zaman, mücadele ettiği egemen güce; **"gel benimle birlikte ol, Ortadoğu'ya Kafkaslara Balkanlara açılalım, istikrarı sağlayalım, içte ve dışta güçlenelim"** dememiştir.

Bu açılma, bu istikrar, bu güçlenme, herkes biliyor ki, egemen sınıflar içindir; onun güçlenmesi, onların düzeninin pekişmesi demektir. Bu nasıl devrimciliktir, nasıl yurtseverliktir ki, egemen sınıfların sömürü ve zulüm düzenini güçlendirmeyi politika olarak savunuyor? **BU TEORİ VE POLİTİKALARDA DEVRİM VE DEVRİM-**

CİLİK YOKTUR. Var diyen, söylesin: Oligarşinin Kafkasya'ya açılması, oligarşinin istikrarı, kimin çıkarınadır? Halkla oligarşinin çıkarlarının aynı olduğu savunuluyorsa, o zaman yine devrimcilik yoktur.

Devrimcilik nedir? Kime karşı mücadele ediyoruz? Niçin devrimciyiz? Devrimcilik esas olarak neyi içerir? Bunların cevaplarının içinde oligarşinin istikrarı için çalışma yoktur. Emperyalistler gibi yayılmacılık yoktur. BUNLAR TARTIŞILMAZDIR. Bunların cevabı, oligarşinin sömürü ve zulüm düzenini yıkmakta birleşir. Oligarşinin sömürü ve zulüm düzenini yıkmayı değil, güçlendirmeyi hedefleyen hiçbir teori ve politika, devrimci olamaz.

Herkes bir "yeniden yapılandırma" tutturmuş. Düzen kendi çıkmazlarını çözmek, aşmak istiyor, tekelleri güçlendirmek istiyor. Yeniden yapılandırma veya restorasyon denilen şeyin anlamı budur. Peki hangi devrimci, hangi devrimci örgüt, gel, düzeni birlikte yapılandıralım der? Hangi yurtsever, sadece dilini konuşma karşılığında sömürü, emperyalizme bağımlılığa onay verir? "Yeniden yapılandırma"ya ortak olmak, rejimle bütünleşmektir. YIKMAYA ÇALIŞTIĞIMIZ DÜZENİ "YENİDEN YAPILANDIRMAK" DEVRİMCİLERİN İŞİ OLAMAZ VE BU TARTIŞILAMAZ.

Herkes kendine gelsin. Halkımızın deyişiyle ağzından çıkanı kulağı duysun.

Devrimcilik adına hiç tartışılamayacak şeyler, doğalmış gibi tartışılırken, kimileri de, devrimcilerin tartışmasız savunacakları şeyi, tartışılır şeyler olarak görüyorlar. Örnek Atılım.

Atılım, "Seçimler, 1 Mayıs ve Görevlerimiz" başlıklı yazımızda Kürt milliyetçilerine ilişkin yazdıklarımızı ele alarak, tam da burada vurguladığımız şekilde "ne dediğini bilmeksizin" davranmaktadır. Biz şöyle demişiz;

"MHP ve DSP'nin oy artışı, ancak pek çok etkenle birlikte açıklanabilir. Bu etkenlerin içinde diğer düzen partilerinin iflasından, halkın Kürt milliyetçiliği adına yapılan halka yönelik eylemlere karşı tepkisine, emperyalizme yönelik bir tavrın ifadesine kadar çeşitli etkenler vardır."

Yani, nedenlerden biri olarak "halkın Kürt milliyetçiliği adına yapılan halka yönelik eylemlere karşı tepkisi"ni belirtmişiz.

Atılım, bu cümleyi şöyle "tefsir" ediyor: *"Kurtuluş gazetesi... oluşan toplumsal ortama neden olarak da Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etmek için verdiği mücadeleyi gösteriyor."*

Bizim belirttiğimizde "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı için verdiği mücadele" var mı? Yok. Atılım olduğu iddiasında. Kürtleri savunuyor görünecek ya!

Biz, dediklerimizin ardından da eklemişiz ki, "yanlış eylem" tek başına bir olgu değildir: *"Bu noktaya gelinmesinde ne yalnızca son bir kaç eylem, ne de yalnızca son bir kaç ay sözkonusu değildir... bir bütün olarak milliyetçi hareketin hareket tarzı bu sonucu yaratmıştır."*

Yazdıklarımızın bu bölümünde de "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı için verdiği mücadele" sözkonusu edilmiyor. Bir ulusun ulusal hakları için, kurtuluşu için mücadelesi değil burada tartışılan. ÇÜNKÜ BU DEVRİMCİLER AÇISINDAN TARTIŞILMAZ.

Bunu, hiç kuşkumuz yok ki, Atılım da çok iyi görüyor. Ama Atılım gördüğünü görmezden gelip, istediğini görmek zorunda. Başka türlü birilerine nasıl yaranacak ki?

Atılım yine yazıyor: *"Eğer güç kaybına neden olarak PKK'nin varlığı gösterilecekse..."* Atılım zorluyor.

Yazdığımızla bu Atılım tefsirinin ne ilgisi var?

Atılım zorluyor, çünkü birazdan "son darbe"yi vuracak.

Atılım, *"Eğer güç kaybına neden olarak PKK'nin varlığı gösterilecekse..."* dedikten sonra devam ediyor: *"... gösterilecekse, Kurtuluş, açık olarak 15 Ağustos kalkışmasını mahkum etmelidir. 1989-90 Serhıldanlarını açıkça mahkum etmek zorundadır. Ya da genel olarak ulusal boyunduruğa karşı ayağa kalkan ezilen ve sömürge ulusların haklı başkaldırılarını reddetmek zorundadır."*

Biz neyi mahkum edip neyi savunacağımızı biliriz ve bu konuda da SON DERECE KENDİMİZE GÜVENLİ, İSTİKRARLIYIZDIR. Devrimci hareketleri, örgütleri anlık, yıllık değerlendirmeyiz. At gözlükleriyle bakmayız. Atılım öyle koca laflar edip, "özeleştiri" vermemiz gerektiğine hükmedeceğine kendi geçmişine ve bugünkü durumuna bakmalı. Hem de tekrar tekrar, döne döne.

Biz Marksist-Leninistiz. Bizimle tartışan bir örgütü veya kişiyi de devrimci veya yurtsever görüyorsak tartışmamız devrimci platformlardadır. Yani devrimcilerin tartışmasıdır. Bunlar biline biline ve hiç ilgisi ve gereği yokken UKKT'yı savunuyor musunuz, ulusların başkaldırı hakkını reddetmek zorundasınız gibi bir ifade tastamam ne dediğini, nerede ve kiminle tartıştığını bilmemenin ifadesidir.

Yurtsever misiniz? Halkların çıkarlarını savunacaksınız.

Düzenle işbirliğini, devletin hizmetine girmeyi, kimse ulusal hakların savunulmasıyla açıklayamaz. Hiçbir hak adına bunları savunmak meşrulaştırılamaz. Elbette, kimse bize masal anlatmasın, her halk, her ulus kendi dilini, kültürünü kullanabilmelidir. Kendini özgürce ifade etmelidir. Her ulusun ulusal kimliği meşrudur. Bütün bunları savunmak için devrimci olmaya gerek yoktur. Bunlar emperyalistlerin uluslararası anlaşmalarında dahi yer alan, burjuva hukukun dahi reddetmediği olgulardır. Kim hala bunu tartışıyorsa kendini aptal yerine koyuyor demektir veya bilgisiz, cahildir. Bu yanıyla ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunuyor musunuz, savunmuyor musunuz gibi maskaralıklarla uğraşacak halimiz de yoktur. Bu tartışmayı gidip Türkiye oligarşisiyle veya MGK ile yapmalıdırlar. Ama teori, ilkeler, devrimcilik o kadar bozulmuştur ki, kim neyi tartıştığının farkında değildir.

Mustafa Kemal'i ve UKTH'yı nasıl tartışacağımız bellidir. Emperyalistlere ve Türk ulusunu yok etmek isteyenlere karşı Mustafa Kemal'in önderliğini yaptığı Türk ulusal mücadelesinin ve milliliğini savunuruz. Onun kapitalist olduğunu bile bile, onun gelecekte kapitalist rotadan ayrılmayacağını, veya nesnel ve öznel koşullar gereği emperyalist denetime tekrara gireceğini bile bile savunuruz hem de. Ama bir güç, ben devrimciyim, ben sosyalistim, ben bu düzene karşıyım diyerek ulusların kaderini tayin hakkını isterse, bunun için mücadele başlatırsa, üslup, tarz, strateji ve taktikler tümden değişir. Yani Kemalistler gibi hareket edemezler. Devrimciler, baş çelişki ezen ulus veya feodalizmle veya başka bir şeyle... neyle olursa olsun, her koşulda anti-emperyalist, anti-feodal ve anti-kapitalist olmak zorundadır. Hiçbir kurtuluş hareketi emperyalizm ve feodalizme karşı çıkmadan YURTSEVERLİK sıfatını kazanmamıştır.

Yurtseverlik soyut bir toprak sevgisi değildir. Yurtseverlik o toprağın bağımsızlığını savunmak, o topraklar üzerinde hak ve hürriyetleri savunmaktır. Yurtseverlik sıfatı, emperyalistlere karşı olmadan, zalimlere, sömürücülere karşı olunmadan hak edilemez. Yurtseverlik vatan duygusudur. O vatan üzerinde yaşayan HALKLARIN çıkarlarını savunmaktır. Halkın olan her şeye sahip çıkmaktır. O halde yurtseverlik vatandır. Emperyalizme karşı olmaktır, zulme karşı olmaktır, halk için iyi olanı istemektir. Demek ki, Marksist-Leninistlikten öte yurtsever olmak için UKKTH'yı devrimci anlamda savunmak gerekir. O yanıyla sosyal şovenizm, UKKTH'yı savunup savunmama gibi tartışmalar çocukçadır.

Atılım hangi "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"ndan sözediyor acaba?

Acaba Atılım'ın kendisi mevcut pratiğinde bunu savunuyor mu?

Atılım, Öcalan ve PKK Başkanlık Konseyi adına yazılıp açıklananları okumuyor galiba. Bu savunulanlarda UKKTH nerede?.. Hangi UKKTH'dan bahsediyorsunuz? Bu denilenlerde 15 Ağustos'un, Serhıldanların savunmasını buluyor mu Atılım? Ama Atılım, PKK'ye, eğer TC'yi demokratik cumhuriyet olarak görüyorsanız, keşke daha 70'lerde meseleye böyle bakabilseydik diye düşünüyorsanız, 15 Ağustos'u, Serhıldanları mahkum etmeniz gerekir demiyor. Bizim yazdıklarımızda bir şeyler söylemek için mercekle araştırma yapan Atılım, bunları görmüyor, okumuyor mu acaba? Görüyor, okuyorsa, aynı şeyleri niye PKK'ye söylemiyor, veya niye söyleyemiyor? Onu bundan alıkoyan nedir?

Atılım'ın bu tutarsızlıkları yeni değildir. Henüz belleklerde çok tazedir.

1980'e gelirken PKK'ye, "ulusal kurtuluşu için mücadele eden bir harekete" nasıl bakıyordunuz, ne diyordunuz? "15 Ağustos kalkışması" olduğunda neler söylüyor, neler düşünüyordunuz? Yazsanız da herkes öğrense. Yazsanız da herkes şu PKK'nin size göre nasıl karşı-devrimci olduğunu, karşı-devrimciliğinin size göre kaç yıl, nasıl sürdüğünü, ve sonra da nasıl birden bire onun beyniyle düşünür hale geldiğinizi bir görse. Mutlaka yazın, herkes görsün, öğrensin. Bunları kendi taraftarlarınıza anlatırsanız hiç değilse iç eğitiminizi tamamlarsınız, çok daha faydalı bir iş yapmış olursunuz.

Bir ulusal hareketi veya bir devrimci örgütü bir kısım yanlışlıklar yaptı diye, devrimci olmayan tavırlara girdi diye 1991'e kadar "karşı-devrimci" ilan eden kimdir? Yıllarca birbirleriyle çatışmışlar, karşılıklı onlarca devrimci öldürülmüş ve hiçbir ciddi muhasebe yapmadan, bu tavırlarını unutup, birden bire vahiy inmişçesine karşı devrimci dedikleri örgütü göklere çıkarmaya başlamışlar. Göklere çıkarma aşaması da hemen aşılmış, onun bir eklentisi haline gelmişler. Beyinlerini onlar yönlendirmeye başlamıştır artık. Bunları açıklayın. Bize karşı PKK'yı, Kürt halkını savunma adına saçmalıklar yaratmayın. Onun için siz siz olun UKTH'yı savunuyor musunuz diye sorarken, veya şovenist gibi sözler ederken kırk kez düşünün.

Türkiye'de her şey ucuzlamıştır. Buna izin vermeceğiz her ne pahasına olursa olsun devrimciliğin saflığı ve temizliği korunacaktır. Hiç kimse boşuna kendini allayıp pullamasın. Herkes her şeyi biliyor, biz birbirimizi çok iyi tanırız. Genç kuşaklar bilmiyor yuttururuz diye düşünülüyorsa bu çok büyük bir yanılgıdır.

Kimileri hezeyan halinde resmen sokak çocukları gibi fırsatçılık yapıyor, acaba bir noktadan üste çıkabilir miyim hesabı içinde alavere dalavere peşindeler. Bu çocuk oyunlarından vazgeçin, biraz daha sorumlu olun. Bu rekabet, bu hırs sizi yiyip bitirir, kendi kendinize saygınızı kaybedersiniz.

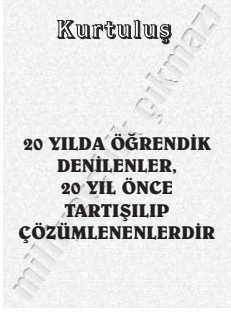

20 YILDA ÖĞRENDİK DENİLENLER, 20 YIL ÖNCE TARTIŞILIP ÇÖZÜMLENENLERDİR

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
25 Haziran 1999
Sayı: 36

Dönüp Mahirlere bakın, 70'lere bakın... "Büyük dağları biz yarattık" havasındayken göremediğiniz gerçekleri belki şimdi görebilirsiniz...

Daha önceki yazılarımızda belirttiğimiz gibi, kapitalizmin, emperyalist demokrasinin, ABD ve MGK çözümünün kabul edilmesi nedeniyle bütün içinde çok fazla bir şey ifade etmiyor olsa da, Öcalan'ın savunmasında PKK açısından yeni ve doğru kavramlar da sözkonusudur.

Ortak vatandan, tek devlet çatısı altında olmaktan sözedilmektedir örneğin. Ama devrimciler bunları 30 yıldır söylüyorlardı ve her söyleyişlerinde de Kürt milliyetçiliğinin Kemalistlikten, şovenistliğe uzanan "eleştiri" bombardımanı altında kalıyorlardı.

Ortak mücadele, ortak örgütlenme diyorduk 30 yıldır.

Devrimle, koşulsuz her ulusun kendi kaderini tayin hakkı olacağını, ama Marksist-Leninistlerin tek bir devlet çatısı altında olmayı savunacaklarını söylüyorduk.

Bunlar, farklı biçimlerde gündeme getirildi İmralı'da.

Yargıç bunları neden şimdi savunuyorsunuz diye sordu; Öcalan, 20 yılda geldiğimizi nokta burasıdır diye cevapladı.

Kürt milliyetçileri bu açık net Marksist- Leninist gerçekleri neden göremediler? 20 yılda öğrendik diyorlar. Doğru söylemiyorlar. Onlar devrimciliği, devrimcilerden, Mahirlerden öğrendiler. Ama devrimciliği reddedip milliyetçiliğe sarılınca, bütün devrimci gerçekleri reddederek, aşağılayarak, yoketmek istediler. Lenin, Stalin, Mao, herkesi yok saydılar. Tabii bunlar yok sayılınca, henüz devrimi yapamamış, "başarısız olmuş" Mahir de kim oluyordu ki?

"Büyük çözümleme", "insanlık manifestosu", "21. Yüzyıl manifestosu" denilen savunmadaki hemen her şey, daha Mahir'lerin 70'lerde enine boyuna tartışıp küçük burjuva milliyetçisi yanlarıyla mahkum ettiği, doğru yanlarıyla da teorileştirdiği görüşlerdir.

Mahir'in o dönem yazdıklarına tekrar bakalım:

"... M. Belli'ye göre Türkiye'deki milli meselenin her zaman ve her şart altında tek bir çözüm yolu vardır; Kürt emekçi halkının çıkarlarıyla bağdaşan tek formül vardır; o da meseleyi şartlar ne olursa olsun, misaki milli sınırları içinde ele almak gerekir.

Oysa bu görüş temelden yanlış ve anti- sosyalist bir görüştür. Bilindi-

ği gibi, devrimci proletarya milli meseleyi ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının ışığı altında ele alır. Biz, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ışığı altında diyoruz ki; 'her şart altında her zaman meseleyi Misak-ı Milli sınırları içinde ele almak gerekir veya Kürt emekçi halkının çıkarlarıyla bağdaşan tek çözüm yolu ayrılma hakkının kullanılmasıdır' diyen görüşler yanlıştır. Bu görüşlerin sahipleri her iki tarafın burjuva veya küçük burjuva milliyetçi unsurlarıdır. Oysa devrimci proletarya meseleyi diyalektik bir tarzda ele alır. Yani ulusların kendi kaderini tayin etme hakkının öngörüldüğü, ayrılma, özerklik, federasyon vb. çözüm yollarının hangi şartlar altında ve ne zaman geçerli olabileceğini açıkça ortaya koyar." (THKP-C Dava Dosyası, Yar Yayınları, sf.241)

Evet, yıllardır olan budur. Türk tarafındaki küçük burjuva milliyetçiler misakı milliyi mutlaklaştırmış, Kürt tarafındaki küçük burjuva milliyetçiler ise ayrılığı mutlaklaştırmışlardır. Barış, uzlaşma politikalarına kadar, bağımsızlık, ayrılık dışında bir şey söylemek, eğer Türkseniz sosyal şovenlikle, Kürtseniz ihanetle damgalanmak için yeterliydi.

"Sömürgecilik" teorisiyle ayrılığı mutlaklaştıran Kürt milliyetçiliği, gerçekte ne Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısını, ne de emperyalizmle girilen yeni sömürgecilik ilişkilerini göremiyor, çözümleyemiyordu. Bunlar, Mahirler tarafından en açık haliyle ortaya konulmuştu oysa.

Sömürgecilik teorisi ve bunun üzerinde geliştirilen tüm strateji ve taktikler iflas etmiştir. İmralı'daki teoriler bu iflasın sonucudur. Orada bu teoriyle bir yere varılamayacağının itirafı da vardır.

Ama bunlar, İmralı'ya gelmeden de görülebilirdi.

İmralı'da gördüklerini söyledikleri de yeni değildir ve ne yazık ki, İmralı'da gördükleri devrimci bir pencereden görünenler de değildir.

20 yıl sonra yeni bir şeyler görmüşlerdir, ama bu tıkanıklığı aşan değil, çareyi mücadeleyi tasfiye etmekte, düzen içine girmekte bulan bir "çözüm"dür.

İmralı'da uzun yılların deneyiminin sonucu olarak açıklanan "sentez"ler de Türkiye solunun tartışma gündemine 30 yıl önce giren görüşlerdir.

Yine Mahir'den aktaracağımız bir başka alıntı, bunu ortaya koyacaktır:

"Toplantıda Kürt meselesini de tam bir şovenist, bir küçük burjuva milliyetçisi gibi ele almıştır Mihri Belli. "Türkiye'de aşağı-yukarı dört milyon Kürt yaşıyor. Bu Kürt topluluğu ile, Türklerin kardeşliği tarihin sınavından geçmiştir. 19. Yüzyıla kadar, Kürtler Osmanlı İmparatorluğunun doğu sınırlarını korudular (altını biz çizdik)... 1880'den 1925 Şeyh Said isyanına kadar sözü edilecek bir Kürt isyanı olmadı. O dönem, Osmanlı imparatorluğunun dağıldığı, bölündüğü dönemdir. Milli toplulukların hemen hepsi isyan etti. Ermenisi, Rumu, Bulgarı, Arabı. Ama Kürtler isyan etmediler o çöküş döneminde (altını biz çizdik.)" Bu lafları edenin Mihri Belli olduğunu bilmesen, Osmanlı Hanedanının son şehzadesinin konuştuğunu zannedersin."

İmralı savunması ve Başkanlık Konseyi üyelerinin konuşmalarıyla, Belli'nin o gün söyledikleri arasındaki benzerlik çarpıcıdır. Küçük- burjuva milliyetçiliği dün egemen sınıflara güven vermek için Kürtlerin Osmanlı İmparatorluğunun

doğu sınırlarını koruduğunu öne çıkarırken, bugün, Kürt milliyetçiliği Türklerin Anadolu'ya Kürtler sayesinde yerleştiğini, öne çıkarıyorlar. O gün Ermenisi, Rumu, Bulgarı, Arabı isyan etti, bir tek Kürtler etmedi vurgusu öne çıkarılırken, bakın bugün Öcalan'ın savunmasında ne söyleniyor:

"Tarihe baktığımızda, özellikle Büyük Selçukluların İran, Irak, Suriye ve Kürt illerinde kurulan imparatorluk ve daha sonra da özellikle Mervaniler, Artukoğulları, Eyyübiler, Ak ve Kara koyunlularda ve birçok küçük beyliklerde Kürt ve Türk üst tabakaları, dolayısıyla bağlı halk ortak vatan ve ortak devleti içiçe yaşama gibi bir olguyu temsil ediyorlar. Birbirleriyle çatışmadan ziyade, uzlaşmalı ilişki biçimini yoğunca beraber yaşıyorlar. Ortak Devlet anlayışı hiçbir kavimle birlikte, ne Araplar ne Acemle, ne Ermeni ve Bizanslılarla böyle yaşanmıyor."

Vurgu aynı, yalnıza ifade edilişleri farklı.

Mahir'in Belli'yle polemiğini aktarmaya devam ediyoruz:

"Ve Bay Mihri Belli devam ediyor. 'Ve proleter devrimcileri, bütün milli davaların savunucusu oldukları gibi, Türkiye'nin toprak bütünlüğünün de en tutarlı savunucularıdırlar. Ve Türkiye'nin toprak bütünlüğü bu 1970 yılında bir tek şekilde savunulabilir: Kürt halkına eşit haklar tanımakla, onun varlığını tanımakla, bu halka ana dilini konuşma hakkını tanımakla ve bu halkın gönül rızasıyla Türkiye'de kardeş Türk halkıyla birlikte yaşamayı istemesini sağlamakla, biz meseleyi böyle koymaktayız.' Arkasından hemen bilimsel sosyalizmin de meseleyi böyle koyduğunu (!) ilave ediveriyor! Aslında her zaman olduğu gibi Mihri Belli, sosyalistlere değil, küçük burjuva radikallerine hitab etmektedir burada da. Onlara, "sakın bizim hakkımızda yanılmayın, bizler enternasyonalist değil, gerçek milliyetçileriz. Siz bize dokunmayın, biz de sizin gerinizden emekleyerek gelelim, sizlere omuz verelim. Bu arada sakın ha sizden öncekilerin yaptığı gibi yanılıp da Kürtler üzerinde asimilasyon politikası falan da uygulamaya kalkmayın. Akıllılık edip onlara kendi dillerini konuşma ve kültürlerini geliştirme hakkını lütfederseniz milli sınırları daha iyi koruyabilirsiniz!" diyor. Marksist-leninistlerin bütün meselelere halkların gerçek mutluluğunu, gerçek barışı sağlayacak olan sosyalist hareketi güçlendirme açısından bakacaklarını ve milli meseleye de bu açıdan bakmak gerektiğini; şartlara göre ayrılmak, bölgesel özerklik, federasyon haklarının savunulacağını veya sadece asimilasyon politikasına karşı çıkılacağını unutuyor! Aslında bir küçük burjuva radikalinden pek farklı olmayan bu kerameti kendinde kişiyi sanki marksist-leninistmiş gibi eleştirmeye kalkmak da biraz tuhaf oluyor!"

Aynı tuhaflık yaşanıyor bugün de.

İmralı'da savunulan görüşleri, savunan Marksist- Leninistmiş gibi eleştirmek, gerçekten hem bir tuhaflık, hem de literatür açısından büyük bir zorluk yaratıyor.

Ve tabii asıl benzerlik bu da değil.

Küçük burjuva milliyetçiliğinin söyledikleri her iki dönemde de aynıdır.

Siz bize dokunmayın, sizlere omuz verelim. Kürt milliyetçiliğinin geliştirdiği

ve hem İmralı'da, hem dışarıda "kararlılıkla" savunulan, dil hakkımızı verin, gücümüzü birleştirelim, Türkiye Cumhuriyetini güçlendirelim anlayışının aynısıdır bu. Yalnız o günden biraz daha ilerlemiştir. O gün, *"Akıllılık edip onlara kendi dillerini konuşma ve kültürlerini geliştirme hakkını lütfederseniz milli sınırları daha iyi koruyabilirsiniz!"* denilirken, bugün "sınırları korumanın" da bir adam ötesinde birlikte yayılmacılık önerilmektedir.

Sorunun özü ise, Mahir'in alıntıdaki son sözlerindedir:

Marksist- Leninstler soruna her şart altında sosyalist hareketi güçlendirme açısından bakarlar. Çünkü halkların kurtuluşu bundadır. Neyin nasıl savunulacağı da buna göre belirlenir.

Ayrılık mı, federasyon mu, tek devlet mi, veya öncesinde ayrı örgütlenme mi, ortak örgütlenme mi, seksiyon örgütlenme mi, bütün bunlar, tüm halklar açısından, tüm ülke açısından devrimi en iyi hangisinin geliştireceğine göre belirlenmelidir. Kürt milliyetçiliği işte bunu görememiştir.

Bunu 20 yılda öğrenmediniz. Henüz öğrenmiş de değilsiniz. En azından Kürt halkının, Anadolu halklarının çıkarlarını savunmakta ısrarlıysanız, milliyetçiliği reddedip yeniden devrimciliği öğreneceksiniz. Süreç nasıl gelişirse gelişsin, eninde sonunda devrimi geliştirmekten, devrimcilikten başka seçenek olmadığını hayat öğretecektir. Başka hiçbir yol yoktur. Viva İtalya'dan sonra Viva ABD de Kürt milliyetçiliğini kurtaramaz. Yalnızca ideolojik yenilgiyi derinleştirir.

Türkiye solundaki tüm zayıflıklara, yalpalamalara, sağcılaşmalara rağmen kimse **"Viva İtalya"** deme noktasına savrulmadı da niye Kürt milliyetçileri savruldu? Kimse biz ABD'ye bir zarar vermedik söylemiyle emperyalistlerden bu denli açıkça icazet dilememişken, bunu niye Kürt milliyetçiliği yaptı?

Bunlar son derece önemli sorulardır. Kürt milliyetçileri bu soruları duymak bile istemiyorlar belki, ama bu sorular sorulmuştur ve ne kadar isterlerse istesinler, bu soruları beyinlerinden çıkarıp atamazlar. Bu sorular onların beynini kemirmeye devam edecektir. Bunun yerine hala Türkiye solunu suçlamak beyhudedir.

Biri şöyle diyor: *"Öcalan'ın savunmasında, ayrıntılı olarak açıkladığı gibi ayrılma, nesnel (coğrafik ve demografik) nedenlerle ne mümkündü, ne de istenilir bir çözümdü. Bütün bunlara karşın Türkiye solu, "gayri mülki", yani toprağa bağlı olmayan bir çözüm önerme basiretini gösteremedi. Bunun yalnız ve yalnız Kürtlerin görevi olduğunu sandı. Oysa (...) Türkiye sosyalist solunun benimsediği yaklaşım, Kürt soluyla olan dayanışma görevini dışarıdan ve uzaktan destekle sınırlıyor. Her türlü sinerjiyi olanaksız kılan bu desteğin "kıymeti harbiyesi" de ister istemez zayıf kalıyordu*. (Nail Satılgan, Özgür Bakış, 5 Haziran 1999)

Ayrılmanın nesnel nedenlerle mümkün olmadığını Öcalan savunmasında ayrıntılarıyla açıklamış, ama Türkiye solu bu noktada bir çözüm önerememiş. Türkiye solu 30 yıldır ayrılmanın nesnel koşullarının olmadığını, tersine tüm nesnel koşulların ortak örgütlenmeyi, ortak mücadeleyi ve tek devleti dayattığını, savunuyor. Onlarca, yüzlerce kitap, makale çıkmıştır bu konuda. Ama siz başkanlarını dinleyecek halde olmadığınız için, bunları yok saydınız.

Şimdi bu gerçeklere bu kadar zaman gözlerinizi kapamış olmanızı gizlemek için solu suçluyorsunuz. Beyhude.

Hiç boşuna abuk subuk teorilerle, saçmalıklarla ne kendi beyninizi, ne de başkasını yormayın. Ne dünya tarihi, ne de Türkiye devrimci hareketi Kürt milliyetçiliği ile başlamadı, onunla da bitmeyecektir. Devrimciliğin, milliyetçilik ve burjuva politikacılığı olmadığını, devrimciliğin emperyalist demokrasiyi savunmak olmadığını, devrimcilerin ulusların kaderlerini tayin hakkını ve halkların birliğini nasıl savunduğunu, devrimci örgütün ne olup olmadığını, devrimciliğin devrim demek olduğunu herkes öğrenecektir.

Devrimciliğin devletin mahkemelerinde hesap veren değil, hesap soran olduğunu öğreneceksiniz. Hiç kendinizi zorlamayın. Hiç kimseyi inandıramazsınız. hiçbir tavır, hiçbir güç, hiçbir inkar, dünya devrim tarihini, tarihimizi, zindanlarda ve mahkemelerde direnmiş yüzlerce şehidimizi, devrimci teorileriyle, devrimci yaşamları ve pratikleriyle tarihimize malolan Che'mizi, Mahirimizi, Denizimizi yok edemez.

Tarihimizi yok edemezsiniz.

Tarihi yok etmeye kalkışanlar, ancak kendi bitişlerinin tarihini yazabilirler.

ÇÖZÜMÜN NE OLDUĞUNU HALA BİLMEZDEN GELENLERE

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
9 Temmuz 1999
Sayı: 38

Hayır diyoruz, İmralı'da söylenenler, savunulanlar, **Kürt sorununun çözümü değildir.** Sorunun yanlış tarif edildiği yerde, çözümün doğru olması mümkün değil zaten.

Hala bir çok çevre ve Kürt milliyetçileri ne dediğimizi yıllardır anlamamış ve sanki hiçbir şey denilmiyormuş ve bu güne kadar da hiçbir şey söylenmemiş gibi saf saf **"çözümünüz ne?"** diye soruyorlar.

Tabii ki kafası sömürgecilik teorisi ile şartlanmış, milliyetçi hareketten başka bir şey göremeyen, hatta Öcalan'ın sözlerinden başka herşeye beynini kapatmış bir kafa, Türkiye'deki halkların kurtuluş yolunu göremez.

Bu yolu yıllardır gösteriyoruz. "Çözümün perspektifine" sahip olmayan bir güç varsa, bu PKK'dır. Yıllardır "çözüm" adına neler savunulmadı ki? Bağımsız devlet denildi, bundan başka bir çözümü telaffuz edenler de hain ilan edildi. Sonra federasyon denildi, otonomiye geçildi... Hepsi tek doğru görüştü, hepsi "çözüm"dü. Peki hangisi doğruydu bunların? hiçbiri mi? Peki o zaman bugün İmralı'da savunulanın doğru olduğunu nereden bileceğiz?

Sömürgecilik teorisinin iflas ettiği, bu konudaki strateji ve taktiklerin iflas ettiği bu ortamda bile devrimci çözümün iktidar meselesi olduğunu anlamayanlar, daha çok çözüm nedir diye sorup dururlar. Biz yine de anlatmaya devam ederiz.

Peki sizin çözümünüz nedir?

Aslında hiçbir çözümleri yoktur. Onların çözüm diye yutturmaya çalıştıkları MGK'nın ve ABD'nin dediklerini kabul etmektir. Halkın mücadele ruhunu yoketmektir. Çözüm dediğiniz, yeni mahalli idareler yasası, Kürt dili, TV'si ile ilgili gelişmelerse, BU TEORİ, BU "ÇÖZÜM" SİZE AİT DEĞİL, MGK VE ABD'YE AİTTİR. Evet bunu yapacaklardır, ama burada devrim yoktur. Hiç kimsenin kurtuluşu yoktur. Bu çözüm planı, devrimi engellemenin planıdır. Bu kadar açık bir olguyu size kim nasıl anlatabilir? Bilemiyoruz. Ama hayat anlatacaktır.

PKK Ne Yapmalı?

Başka bir yol, başka bir alternatif yokmuşçasına "Peki öyleyse PKK ne yapmalı? diye soruluyor. Bunu da çok yazdık. çok söyledik. **En başta MİLLİYETÇİLİK TERK EDİLMEDEN, ESKİ TEZLER TERK EDİLMEDEN, MARKSİST-LENİNİST BİR ROTAYA GİRİLMEDEN YENİ DEVRİMCİ DÜŞÜNCE KAVRANAMAZ.**

Devrimci bir kafa ile düşünülmezse, emperyalizmin zaferi, "demokrasinin eşsiz zaferi" diye ifade edilir. Faşist devlete "demokratik" denilir. Yıkmaya çalıştığımız devlete işbirliği önerilip birlikte Ortadoğu'ya, Kafkasya'ya yayılmaktan bahsedilir.

İŞTE BİZİM ÇAĞRIMIZ, DEVRİMCİ DÜŞÜNCEMİZ, DEVRİMCİLİKTEN VAZGEÇİP EMPERYALİZMİN ZAFERİNİ KUTSAYANLARA KARŞI DEVRİMCİLİĞE ÇAĞRIDIR. Halkın iktidarına çağrıdır. PKK ne yapmalıdır sorusunun cevabı buradadır.

Tabii ki PKK eski, geçersizliği kanıtlanmış bütün düşüncelerini değiştirmelidir. Devletin düşüncelerini değil, devrimci düşünceleri savunmalıdır.

Kimi aklı evveller de "ne yani PKK sizin örgütünüze mi gelsin"... gibi ciddiyetsiz sözler ediyor. Bu edepsizlikleri genellikle devrimci mücadeleye hiç katılmamış veya hiçbir bedel ödememiş, hiçbir siyasi sorumluluk taşımayan kimseler yapmaktadır. Kendi hallerine bakmadan, ukalaca bütün bir Türkiye solunun mücadelesinin, savaşının olmadığından sözetmektedir.

Biz devrimci mücadelenin ne olup olmadığını çok iyi biliriz. Bedelin ne olduğunu da çok iyi biliriz. Kabalık ve ilkellik ise bizden uzak olsun. Ne dediğimiz çok açıktır. Dediğimiz, devrimci bir rotadır. Milliyetçiliğin reddidir. Bir hedefte birleşmektir. İktidar hedefinde birleşmektir. Emperyalizme karşı birleşmektir. Faşizme karşı birleşmektir. Evet, halkımızı Kürt Türk diye, Laz, Çerkes diye, Kürt işçisi, Türk işçisi diye, Türk genci, Kürt genci diye, Kürt derneği, Türk derneği, Türk solu, Kürt solu, Laz solu diye bölemezsiniz. Bölenler devrimci değil, milliyetçidir. Milliyetçilik reddedilmelidir.

Devrimcilik, O Kadar Eğilip Bükülebilen, Esnetilebilen Bir Tanım ve Tutum Değildir

Söylediklerimizde, eleştirilerimizde, uyarılarımızda anlaşılmayacak hiçbir yan yoktur

"Biz ABD'nin bölgede istikrar sağlamasına karşı değiliz" diyenlerin halkların çıkarlarını düşünmediğini, bayağı milliyetçilik yaptığını söylüyoruz ve söylemeye devam edeceğiz. Ama bunları göremeyenler, görmek istemeyenler ciddi ciddi satır aralarında bunları es geçin, barışa bakın diyenlerin ciddiyeti ve ahlakı sorgulanmalıdır.

Söyler misiniz, ABD bölgede kimin üzerinden, kiminle birlikte, kimin zararına nasıl iktidar sağlayacak? Yani Irak'ta, İran'da, Kafkasya'da, Türkiye'de ABD halkları katletsin, bombalar yağdırsın, halka ve uluslara ait ne varsa, yok etsin. Uluslararası şirketlerini yerleştirsin, sömürsün, kültürlerini yok etsin. Gerekirse sınırları yeniden değiştirsin, yeter ki Kürtlere de bir yer versin. Sonra bu Kürtlere verilen yer de ABD'nin sömürgesi olsun. Açık söylenen bu değil midir? Söylediklerinizden, savunduklarınızdan neden utanıyorsunuz? Açıkça, cesaretle, Öcalan gibi demokrasinin eşsiz zaferini neden yüksek sesle tekrarlamıyorsunuz? Neden ABD onay vermeden hiçbir şey olmaz demiyorsunuz? Bunları açıkça yazar savunursunuz ve devrimci olmadığınızı da eklersiniz. Yok, devrimci olunduğu iddiası varsa, bunlar savunulamaz. Bunlar söylenemez.

Ayıptır, yazıktır. Türkiye devrimci hareketi çok büyük değerler yaratmıştır; idam sehpalarında, işkencelerde, ölüm oruçlarında, dağlarda, şehirlerde intihar eylemleriyle çok büyük değerler yaratmıştır. Hiç değilse bunlara saygılı olun.

Onların hiçbirisi, hiçbir zaman, devrimci yaşamlarının hiçbir saniyesinde ABD'nin eşsiz zaferinden bahsetmediler. Her zaman KAHROLSUN AMERİKA dediler. Onlar hiçbir zaman faşist devleti demokratik diye yutturmadılar.

Evet, bugün bunları görmeyelim mi, hep birlikte **"Yaşasın ABD!"** ve **"Yaşasın DEVLET!"** diye mi bağıralım? Ve bunun adına sürece uygun en doğru taktik, doğru anlayın, böyle mi diyelim? Bırakın bu çocukları, yaşınıza, başınıza yakışmıyor. Hele ki, kimi kendini bilmezler var, devrimci hareketin tarihini suçlamak için her türlü ahlaksızca sözleri edebiliyorlar. Bunlara şimdilik cevap vermiyoruz, ama vereceğiz.

Öcalan da hala başkalarını "çözüm"ü olmamakla eleştiriyor. 30 Haziran tarihli Özgür Politika'da yayınlanan açıklamalarında İmralı'daki tavrını eleştirenlere yönelik olarak "onlara sormak lazımdır, çözüm üzerine görüşleri nedir." diye soruyor.

Öcalan, en azından devrimcilerin, Marksist-Leninistlerin bu soruya cevabını biliyor.

Günümüz dünyasında ulusal bir sorunun devrimci çözümünün ne olduğunu da çok iyi biliyor. Ama Öcalan bunu anlamak istemedi.

Çünkü böyle bir çözüm esas alındığında hiçbir ülke destek vermezdi. Emperyalistlerle, bölge devletleriyle mevcut ilişkiler kurulamazdı.

Ya devrim, ya ölümdür. Özgür vatanın yolu budur. Öcalan bu yolu riskli buldu. Reddetti. Milliyetçilik kolaydı. Üstelik emperyalizm körüklüyordu. Emperyalizme dayanarak parça koparılabilirdi. Hep buna oynandı. Olmadı. Şimdi yine emperyalizme dayanılıyor, ama bir parça koparmaktan "ne verirse"ye geldi. Yol bitti. Ne koparırsak kardır hesabı yapılıyor. Bunda bir çözüm yoktur.

Öcalan'ın sorduğu sorunun cevabı basit ve açıktır. ÇÖZÜM DEVRİMDİR. Devrimci, emperyalizme ve faşizme karşı savaşıp, halkın iktidarı için, sosyalizm için savaşandır. Bu tanımlar, hiçbir biçimde esnetilmez. ''Büyük politika"lar, "taktik"ler, devrimci çözümün ve devrimciliğin ne olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz. Tersi yeni sömürgeciliğin savunulmasıdır, yeni dünya düzeninin savunulmasıdır. Kitlelerin devrimci dinamiklerinin öldürülmesidir. Emperyalizm ve oligarşi de bunu istiyor. Çözüm Anadolu halklarının birliğindedir. Birlikte iktidarındadır. Elbette hala Türk solu, Kürt solu diyen bir mantık, bunu anlayamaz. Elbette emperyalizmin onayı ve icazeti olmadan hiçbir adım atılamayacağını düşünenler, artık halkın iktidarını akıllarının ucundan bile geçiremezler. Ve bu noktada faşist iktidarı, kapitalist sistemi, yeni dünya düzenini daha kabul edilebilir hale getirmek için yeni teoriler yapılır. İMRALI'DA YAPILAN BUDUR. İmralı'da savunulanlarda bunun dışında anlamlar bulmak, hele ki buna "Kürt sorununun çözümü" gibi bir misyon yüklemek, aymazlıktır. Halkı devrimcileri aptal yerine koymaktır.

BUNLARI MI SAVUNUYORSUNUZ? BU MU BARIŞ? BU MU DEMOKRATİKLİK?

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
23 Temmuz 1999
Sayı: 40

Hala anlamayanlara... Hala ne anlama geldiğini düşünmeden "barış" diyenlere...

Bunları mı savunuyorsunuz?

Barış, ulusal kurtuluş dediğiniz bu mu?

Bu sözlerde bunlar yok.

Burada sadece emperyalizme övgü var.

İnkarcılık var.

Bunlarda hala "Kürt"e ilişkin bir şey görüyorsanız, o, Amerikancı Kürt milliyetçiliğidir.

Derin bir ABD ve emperyalist demokrasi hayranlığı gelişmiştir.

Savunulan demokrasi, Amerikan tipi bir demokrasidir.

ABD'nin politik, askeri gücüne tabi olma vardır.

"Barış"ın anlamı, ABD çözümüdür. Burada devrimci, ilerici hiçbir şey yok.

MGK siyaset belgesi, ABD çözümü, Anayasa Mahkemesi Başkanı ne kadar devrimciyse, ilericiyse, burada da o kadar ilericilik var.

Bunları mı destekliyorsunuz? Cevabınız evet ise, söyleyecek bir şey kalmamıştır. Kolay gelsin. **Desteklemeye devam edin:**

"Dünyada reel-sosyalizmin çözülüşü, genelde otoriter ve totaliter rejimlerin geniş bir coğrafyada çözülüş ve çöküş sürecine girmeleri dünya çapında demokratik sistemin zaferine götürdü" (Öcalan)

"Demokrasinin, yüzyılın sonunda tam zaferini ilan etmesi, tekniğin, üretimin bu en muazzam çağında nedensiz olmayıp, demokratik sistemin mekanizmalarıyla yakından bağlantılıdır." (Öcalan)

"Günümüz demokrasileri... 20'inci yüzyılda... faşizmin total amansız diktatörlüğüyle, zıt yöndeki reel-sosyalizmin, totaliter rejimlerine karşı direnerek, yüzyılın sonunda kesin zaferini ilan etmiştir." (Öcalan)

"Birçok ülkede benzer sorunların belki de yüzyıllardan sonra bu yönlü yumuşamayla çözüldüğü ve Avrupa demokratik sisteminin bunun örnekleriyle dolu olduğu açıktır." (Öcalan)

"Gerçekten bu sistemi inançlı, ölçülü ve nasıl uyguladıklarını bilen top-

lumlar günümüzün en gelişkin toplumlardır. Devletleri, dünyada gücünü kabul ettiren devletlerdir. ABD ve İngiltere'nin dünyaya nasıl yön verdiği göz önüne getirilirse bu gayet açıktır."(Öcalan)

"Avrupa ülkelerinin deneyimi, tüm bu savaşların sonunda kararlı demokratik sistemi geliştirmiş ve bu üstünlüğe yol açarken, Batı uygarlığı bu anlamda, demokratik uygarlık olarak da adlandırılabilir... artık dünya uygarlığı anlamını da yakalamışlardır." (Öcalan)

"Demokrasi, adeta bir dil ve kültür bahçesidir. Günümüzün en gelişkin güçlü ülkeleri yine bunun açık ifadeleridir. Tüm Avrupa ülkeleri, Kuzey Amerika net ispatlarıdır." (Öcalan)

"Bir gecede savaşların ve bir gecede barışların gerçekleştiği dünyamızda, Kosova'dan sonra sıra Ortadoğu'dadır. Çünkü ABD Ortadoğu ve Türkiye'de huzur istemektedir, istikrar istemektedir. Kıbrıs'tan sonra, sıra Kürdistan sorunundadır. Abdullah Öcalan'ın Suriye'den çıkarılmasıyla başlayan bölgede barış planı yavaş yavaş, adım adım bir yere doğru gitmektedir. Bu düzlemde önemli diken Kürt sorunudur, onun halli gerekmektedir... gerçek şu ki, tek kutuplu hükümran güç istediğini yapıyor. Ona göre çıban başı olan yerde, temizlik ve düzenleme gerekli. Onu da kendisi yapıyor. Başka şekillerde kainatın patronu zaten olunmaz."

Yaşar Kaya, Sürgünde Kürdistan Parlamentosu Başkanı (5 Temmuz 1999, Özgür Politika)

"Şunu herkesin bilmesi gerekiyor; biz ABD'nin Kürdistan'da, bölgede kendisine göre istikrar yaratmasına bir şey demiyoruz. Kendi çıkarlarına göre düzenleme yapabilir... Ama bunu yaparken bir halkı kurban etmeye kalkışırsa, bunun onay görmeyeceğini herkes bilmelidir."

PKK Başkanlık Konseyi Üyesi Cemil Bayık (20 Haziran '99, Özgür Politika)

"Bir devlet veya sınırlı özgürlük yolu açıkça orada şiddeti, hatta uygar düzeyi aşan her tür kavgacılık asla meşru olamaz." (Öcalan)

"PKK burada direndi. Kendini geliştirmeden ziyade aşırı tekrarlayarak direndi... Halbuki reel-sosyalizmin çözülüşünden, demokratik çözüm tarzını çıkarabilmeliydi. 'Ulusların kaderlerini tayin hakkı ilkesi'nin artık geçerliliğini yitirdiğini... görmeliydi." (Öcalan)

"2000'e dayanırken PKK'nin hem kendini aşma hem de sorunu tekrar çözüme yöneltme gibi iç içe yaşadığı çelişkili konumunu çözerse, tarihi rolünü oynamış olacaktır. Bir devrimci örgütten, demokrat örgüte dönüşerek bunu gerçekleştirebilecektir." (Öcalan)

"Ve tüm göstergeler, Cumhuriyetin hem toplumsal ölçülerinde, hem de, ideolojik değer yargılarında, hızlı bir demokratik hareketlenmeyi yaşadığı artık bunun hiç engellenemeyeceği bir aşamayı yakaladığını göstermektedir." (Öcalan)

"Doksanaltılardan itibaren tekrar devletten gelen dolaylı mesajlarla kontrol altına almaya, ateşkesler biçiminde demokratik siyasi sürece hazırlık yapmaya çalıştım. Tam istenilen düzeyde olmasa da süreci daha kontrollü olarak demokratik çözüme yatkın hale getirdiğimi belirtmeliyim." (Öcalan)

"Kişisel düzeyde yine dikkate alınması gereken temel bir çalışmam, PKK'nin yetmişler dünyasından kalma program ve propaganda tarzını doksanlı yıllardan itibaren değiştirmeye ve aşmaya ilişkin çabalarımdır. Resmi olmasa da fiili olarak Türkiye genelinde demokratikleşmeyle bağlantılı, Kürt toplumunun artık feodal koşulları demokratik iradesiyle aşabileceği ve böylelikle demokratik birlik çözümüne yaptığım vurgulardır. Bunu ilgili devlet kuruluşları gayet iyi bilmektedir." (Öcalan)

"Türkiye bir büyük politikaya karar vermelidir... Tıpkı, Alparslan, Yavuz Sultan Selim ve Mustafa Kemal Atatürk gibi karar vermelidir... Mesele tarihi olarak olduğu gibi tüm Kürtleri dostluğa, kardeşliğe çekmek, Abdülhamid'in, Mustafa Kemal'in yaptığı kadar yapmak." (Öcalan)

KÜRT HALKI ANADOLU HALKLARIYLA BERABER KAZANACAKTIR

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
6 Ağustos 1999
Sayı: 41

Anadolu halkı 1920'lerin başında onurlu bir savaş verdi. Ama bu savaşın sonunda, bağımsızlık kazanılmasına rağmen, İktidara gelen halk değildi. Bu yüzden bağımsızlık savaşının sonrasında halkımızı bekleyen yine sömürü, yine baskı altında bir dönem oldu. 1920'li yıllar boyunca Kürt halkı, farklı etkenler de olmakla birlikte ulusal hakları için yeniden ayaklandı. Her ayağa kalkışı kanla bastırıldı.

Türk halkının çocukları, daha çok **Kurtuluş savaşının anılarıyla** büyürken, Kürt halkının çocukları **katliamların anılarıyla** büyüdü. Aradaki bu yıllar Türk, Kürt tüm halkımızın mücadelesinin oldukça geri olduğu yıllardır.

1960'lı yıllarla birlikte halkımızın hak ve özgürlükler mücadelesi yeniden yükselmeye başlar. Bu savaş giderek Türkiye devriminin yolunu netleştiren bir aşamaya ulaşır. Bu silahlı mücadele temelinde bir yoldur. 1970'lerin ilk yılları boyunca **Türk, Kürt bu yolda birlikte savaşılır.**

1970'li yıllar boyunca çocuklarımız artık çoğunlukla Mahir'lerin, Deniz'lerin, 15-16 Haziran'ların anılarını dinlerler daha çok.

1970'li yılların ikinci yarısında devrimci mücadele oldukça gelişmiştir. Kitleselleşmiş, Anadolu genelinde yaygınlaşmıştır. Bu yıllar 1970-72 silahlı mücadelesinin de etkilerini taşıyan bir Kürt milliyetçiliğinin de ortaya çıktığı yıllardır. Ancak yine de hayatın çeşitli alanlarında her milliyetten halkımızın mücadelesinde genel bir birliktelik vardır.

Araya 12 Eylül cuntası girer. 1980'li yılların ortalarından itibaren mücadele yeniden gelişirken, artık mücadelenin şekillenişinde görünür bir ayrım vardır. Kürt milliyetçiliği, başlangıçta etkilendiği Marksizm-Leninizmden, 1970'lerin başındaki devrimci geleneklerden uzaklaştığı ölçüde milliyetçiliği ve her alanda ayrı örgütlenmeyi teşvik eder.

Milliyetçilik temelindeki ayrı örgütlenme ve ayrı mücadele, halkımızın gücünü böler, bir yandan ulusal mücadeleyi güçlendirir gibi gözükürken, milliyetçiliğin emperyalizme, düzene yanaşması ölçüsünde de nihai kurtuluş mücadelesini güçsüz düşürür.

Bu süreç artık bir anlamda sonuna gelmiştir.

Bir deneydir, yaşanmıştır, Kürt gençleri, yaşlıları, ulusal kurtuluşu isteyen, bağımsızlık isteyen, sosyalizm isteyen çok çeşitli talep ve özlemleriyle bu savaşa katılmış, binlercesi şehit düşmüştür.

Uzun süren bir savaş yürütüldü. Savaş görünürde askeri anlamda hala sü-

rüyor olsa da siyasal açıdan artık bir "son"a gelinmiştir. Öcalan'ın silah bırakma ve ülkeyi terk çağrısıyla birlikte bu "görünürdeki savaşa" da son verilmesi gündemdedir.

Sonuç nedir? Evet, bu savaş Kürt halkının ulusal kimliğini yeniden kazanmasında önemli bir rol oynamıştır. "Kürt sorunu"nun ülke ve dünya gündemine girmesini sağladığı da açıktır. Ama sonuç nedir? Hiçbir yerde, hiçbir halk, bunlar için binlerce şehit, onbinlerce tutsak vermez, onca bedel ödemez, onca fedakarlığa katlanmaz.

Sonuç alınamamıştır. Bu sonuçsuzluk, milliyetçi çizgiden kaynaklanmaktadır. Kürt milliyetçiliği, Anadolu halklarıyla birleşmeyi başaramamış, bunu istememiş, devrimcileşememiş ve savaşın böyle bir hüsranla sonuçlanmasına yol açmıştır.

Bugün Kürt milliyetçi hareketinin tasfiyesi ve teslimiyeti söz konusudur. Ve ne yazık ki, tasfiye bizzat bu hareketin önderliği ve yönetim kademesi tarafından yürütülmektedir.

Ama böyle diye Kürt halkının ulusal özlemleri, ulusal ve sınıfsal, sosyal, yani sömürü ve zulümden kurtuluş özlemleri bitecek midir? Hayır! Halkların mücadelesinde zaferlerden daha çok yenilgiler de vardır. Ama halklar her seferinde yeniden ayağa kalkmayı, eskisinden daha güçlü ve daha doğru bir mücadele yürütmeyi bilmişlerdir.

Kürt halkı da bunu başaracaktır. Elbette neden böyle oldu, bu sonuç nasıl ortaya çıktı, bütün bunları tartışacaktır. Çünkü bu, herhangi birinin kişisel sorunu değildir. Tartışılacak ve doğru yeniden bulunacaktır.

Doğru aslında orta yerdedir. Bu Anadolu halklarının birliğidir. 1970'lerden günümüze süren mücadelede bu birliktelik doğrultusunda da kesintisiz bir mücadele vardır zaten. Ayrı örgütlenmenin, ayrı mücadelenin alternatifi, ortak örgütlenme, ortak mücadeledir. Bu bilimsel, tarihi gerçek, ülkemiz somutunda bir kez daha kanıtlanmıştır.

Hiçbir şey halkları kurtuluş özleminden vazgeçiremez. Geçici yenilgiler, geçici moral bozuklukları, geçici umutsuzluklar yaşanabilir. Ama umut da yine hayatımızın, mücadelemizin içindedir.

Bağımsızlığımızı, sömürü ve zulümden kurtuluşumuzu kazanacağız. Bunu hiçbir şey, ama hiçbir şey engelleyemeyecektir. Zafer, Anadolu halklarının olacaktır. Kim ne derse desin, kim ne savunursa savunsun, kim ne yaparsa yapsın, tüm dünya üzerimize çökse de Anadolu halkları kazanacak...

BÖLÜM 2

BİRLİKLER, İTTİFAKLAR ve PKK

KÜÇÜK BURJUVA MİLLİYETÇİLERİ VE CEPHE

CEPHE ÜZERİNE Broşürü
DEVRİMCİ SOL
Aralık 1982
Devrimci Sol Dava Dosyası

Cephe bildirgesine imza koyan siyasetlerden biri de PKK'dır. PKK'nın cephe konusundaki görüşleri ilginçtir. İlginç olduğu kadar, nereden nereye geldiğini göstermesi bakımından ele alınıp tartışılmalıdır. PKK, Kürdistan'da sol içi çelişkilerin silahlı çatışmaya dönüşmesinden birinci dereceden sorumlu küçük burjuva milliyetçi bir siyasettir. Bu küçük burjuva milliyetçi siyaset ulusal sorunun çözümüne milliyetçi temelde yaklaştığından, halk arasında milliyetçi duyguları körüklemiş ve milliyetler arasında düşmanlık tohumları ekmiş, halklar arasında milli çitler örmüştür.

PKK, Kürdistan'da kendi dışındaki siyasetlerin varlığını kabul etmeyerek, onlar hakkında ya karşı-devrimci ya da "Türk solu" gibi değerlendirmelerde bulunmuş, halk safları arasındaki güçleri karşı-devrim saflarında görmüş, halk düşmanlarına uygulanması gerekli yöntemleri bu gruplara uygulamış ve birliğin bozulmasında önemli bir rolü olmuş, egemen güçlerin yararlanabileceği malzemeyi bu güçlere bol bol sunmuştur.

Bugün PKK hiçbir şey olmamışçasına ve tüm bu olumsuzlukların dışındaymış gibi birlik ve cepheler kurmakta ve bunlara katılınması için çağrılar yapmaktadır.

12 Eylül öncesi birlik yapılamamasının nedenleri irdelenip, birliği parçalayıcı ve bölücü siyasetler tespit edilir ve ortaya konulursa, bu konuda hangi siyasetin ne derece suçlu olduğu anlaşılacaktır. PKK, 12 Eylül öncesi sol içi çatışmalarda onlarca devrimciyi katletmiştir. Türkiye solu genel olarak şu ya da bu ölçüde sol içi olumsuzluk içinde yer almış, yer yer bu çatışmaların yaratıcısı olmuşsa da, DY dışında hiçbiri PKK'nın tavrına yaklaşmamıştır. İdeolojik mücadele diye bir sorunu olmadığını belirten PKK, devrimciler arasındaki çelişkinin siyasal platformda silahlı mücadeleyle çözümleneceğini söylemiş ve yer yer bunun uygulanmasına da başlamıştır. Sol içi silahlı çatışmaların büyümesinde bu yanlış ve sakat anlayışın rolü büyüktür.

Türkiye iki uluslu bir devlettir. Bu devlet içerisinde Kürt ve Türk uluslarıyla azınlık milliyetler bulunmaktadır. Kürt ulusu ezilen, Türk ulusu ise ezen görünümündedir. Her iki halk üzerinde oligarşi ve emperyalizm tarafından kurulan egemenlik sonucu halklarımız kölece yaşamaya itilmiştir. Ayrıca Kürt ulusuna yönelik ulusal baskı da uygulanmaktadır. Halklarımızın ortak düşmanı emperyalizm ve oligarşi olup, onun günümüzdeki temsilcisi faşist cuntadır. Halklarımızın kurtuluşu ortak mücadele temelinde, ortak örgütlülüğün ifadesi olan pro-

letarya partisinde örgütlenmeden geçiyor. Halklarımızın kurtuluşu önündeki baş düşman bugün ne ise, 12 Eylül öncesi de oydu. Yalnızca görünümde biçimsel bir değişiklik olmuştur.

Ulusal sorunun çözümünün bu bağlamla ele alınması, ortak düşmana karşı ortak mücadelede, halklarımızın devrim mücadelesinde önemli bir sapmadır. İki halkın proletaryasının savaşçı partisinde örgütlenmesini engelleyen hiçbir neden yoktur. 12 Eylül öncesi iki halkın tek örgütte örgütlenmesini savunan Marksistlere, Kürt küçük burjuva milliyetçi grupların yaklaşımı dar milliyetçi temeldeydi. Bu siyasetler böyle bir örgütlülüğün olamayacağını, iki halkın tek örgütte örgütlenmesinin Kürt ulusunun ulusal devrimini geciktireceğini, koşulların Kürt kurtuluş hareketi için olgunlaştığını, bugün Kürdistan'ın metropol Türk devleti tarafından işgal edilmesiyle devrimin objektif şartlarının oluştuğunu, Kürt ulusunun tek başına devrimini gerçekleştireceğini... vb. söylemektedirler. Bu tespitler egemen güçler karşısında devrim güçlerinin bölünmesinden dolayı devrimci mücadeleyi zaafa uğratmış ve gücün bölünmesine yol açmış, karşıdevrim güçleri karşısında devrim güçlerini zayıflatmıştır. Bu düşüncenin tehlikeli yanı, halklar arasında düşmanlıklar yaratmasıdır. Milliyetler düzeyinde örgütlenme, halkı dernek, sendika vb.ye kadar bölmüştür. Marksistlerin ulusal soruna yaklaşımları ulusal değil, sınıfsal temeldedir.

Ülkemiz koşulları her iki halkın, proletaryanın savaşçı partisinde örgütlenmesini zorunlu kılmaktadır. Ne Türk, ne de Kürt halkının içinde bulunduğu şartlar ve bölgemiz konjonktürü sorunu tek başına ele alıp çözmemize olanak tanımamaktadır.

PKK 12 Eylül öncesi, ulusal sorunun çözümünde ayrı örgütlenme ve ayrı mücadeleyi mutlaklaştırıp, "Marksist çözüm" olarak ileri sürüyordu. Kürt milliyetçisi siyasetlerle, 12 Eylül öncesi değil bir partide örgütlenmek, eylem ve güç birliği gerçekleştirmek dahi olanaksızdı. Aynı olanaksızlık Kürt milliyetçilerinin kendileri için de geçerliydi. 12 Eylül'e kısa bir süre kala DDKD, KUK ve Özgürlük Yolu arasında, PKK'ya karşı "güç birliği" sağlanmıştı. Düşman güçlerine karşı oluşması gereken güç ve eylem birlikleri, birbirlerine karşı oluşuyordu. (Sorunumuz birlik olduğundan karşılıklı oluşan gruplara girmeyeceğiz).

Kürt milliyetçi hareketlerinde milliyetçilik öyle bir saplantı halini almıştı ki, Kürt halkını savunmak ve mücadelesini sürdürebilmek için ayrı bir örgütlenme zorunlu bir koşul olarak getiriliyordu.

Yazımızda, Kürt siyasetlerinin 12 Eylül öncesi ulusal soruna yaklaşımlarındaki temel görüşlerden hareketle, 12 Eylül sonrası oluşan düşünceleri ve bu düşüncelerle aramızdaki farkı ortaya koyup, nasıl bir cephe ve birlik oluşturulmak istendiğini ortaya koymaya çalışacak ve küçük burjuva milliyetçiliğinin cepheye bakışını sergileyeceğiz. Burada PKK'nın görüşlerine yer vermemizin nedeni, "cephe" bildirgesinde hakim olan düşüncelerin PKK ve DY'den kaynaklanmasındandır.

Cephe'nin Acilliği Meselesi

PKK'nın, Devrimci İşçi'nin Nisan 1982 tarihli sayısında, *"Her iki ülke devrimci hareketinin ittifakı temelinde tüm anti-faşist güçlerin birliğini yara-*

tacak, devrimci halk iktidarını hedefleyen bir mücadele ile Türkiye ve Kürdistan'ı bölge ve dünya devrimcilerinin sağlam bir üssü haline getirmek kaçınılmaz bir görev, devrimin bu ülke demokratik hareketlerinin önüne dayattığı kesin bir hüküm haline gelmiştir." diyerek birlikte mücadele ve ortak örgütlenmenin (cephesel de olsa) önemini vurgulaması, iki halkın devriminin zorunlu kıldığı "cephe"nin "acilliğini" ortaya koymak için yeterli değildir. Özellikle cephenin hangi evreler ve hangi temel görevlerden geçilerek oluşacağı açık olarak belirlenmeli, çıkarları belirli bir düşmana karşı uyuşan sınıf ve tabakaların, cephe içindeki statüleri ortaya konmalıdır. cephede yer alacak parti ve gruplar kombinezonunun nasıl oluşacağı ve hangi sınıfların çıkarları doğrultusunda hareket edecekleri belirlenmelidir.

Çıkarlarını demokratik halk devriminde gören sınıfların devrim cephesinde yer alması kaçınılmaz bir zorunluluktur. Çıkarlarını demokratik halk devriminde gören sınıflardan yalnızca proletarya kesintisiz devrim esprisi içinde, sosyalizme ve onun daha ileri aşaması olan sınıfların tarihe karıştığı komünizme kadar uzanan bir devrim perspektifine sahiptir. Bu devrim anlayışı proletaryayı diğer sınıflardan ayırır. Cephede yer alan diğer sınıfların azami hedefi, demokratik halk devrimidir.

Cephe, PKK'nın belirttiği gibi, bugünün bir dayatması olarak ortaya çıkmamıştır. Cephe dünün de önemli bir sorunuydu. Yalnız şunu anlamakta yarar var: **PKK'nın devrimin önemli bir sorunu olan cepheyi yenilgi sonrasına ertelemesi, onu yenilginin yarattığı devrime güvensizliğin ve içine düşülen çaresizliğin sonucu olarak görmesindendir.** 12 Eylül öncesi cephenin acil olmasını açıklamayan PKK, acil olmaktan neyi anladığını belirtmelidir. 12 Eylül sonrası "iki halkın ve anti-faşist güçlerin" birleşik direniş cephesinde yer almasını sağlayan ne tür bir nitelik değişikliği olmuştur ki, cephenin acilliği dün değil de bugün ortaya çıkmıştır? PKK cephenin acilliğini cuntaya bağlamamalıdır. Çünkü Kürdistan ile ilgili tespitlerinde, daha başından Kürdistan'ın "metropol Türk devleti" tarafından işgal altında bulunduğunu belirtiyor ve stratejisini bu temel düşünceye dayandırıyordu. Bu saptamadan sonra, burjuva demokrasisi ya da faşizm tercihlerini ileriye sürüp, bugünkü yönetimin faşist olduğu tespitini yaparak cephe çağrılarında bulunması, savunduğu stratejiyle çelişmektedir. İlke olarak ortak örgütlenme ve ortak mücadeleye karşı olan PKK'nın bu çelişkisi, yeni bir devrim modeli arayışı mıdır?

Eski saptanan politikayla cunta zemininde politika yürütülemeyeceğini kavrayan siyasetlerin, yeni politika arayışları bizleri şaşırtmamalıdır. PKK'nın dün kabul etmediği düşünceleri bugün kabul etmesi kendi adına ilerlemedir. Ortak örgütlenme (cephesel de olsa) ve ortak mücadelenin kaçınılmazlığının savunulması, temel tespitlerindeki değişikliğin ifadesi ve geçmişin açık olmasa da bir özeleştirisidir. PKK'nın kaynağı olduğu olumsuzlukları geç de olsa görmesi, hareketimizin daha başından saptayıp ortaya koyduğu düşüncelerin doğruluğunun kanıtıdır.

12 Eylül öncesi PKK ve DY, izledikleri politikalar ve birliği zedeleyici, eylem ve güç birliğini yok edici, siyasetlere yasak uygulayıcı tavırlarla, birliğin yaratılmasında onarılması olanaksız yaralar açmıştır. Bugün de tam tersi bir anlayışla yeni hatalar yapılmış, adeta "birlik olalım da ne olursa olsun" düşün-

cesiyle birlik abese vardırılmıştır. Oligarşi, 12 Eylül faşist cuntasıyla iktidarın özünde değişiklik yapmadan iktidar biçimini değiştirmiş, eskisinin yerine oligarşik aygıtın açık faşist iktidar biçimini geçirmiştir.

Faşizm, ülkemizin yeni-sömürgecilik ilişki ağıyla emperyalizmin nüfuz alanına girmesi sonucu gerçekleşmiş ve süreklilik kazanarak kurumlaşmıştır. PKK'nın Devrimci İşçi'de belirttiği gibi, faşizmin kurumlaşması 12 Eylül sonrası gerçekleşiyor değildir. 12 Eylül'le gerçekleşen faşizmin açık icrasıdır.

Faşizme karşı devrimci mücadelenin önündeki temel görev, proletarya partisinin yaratılmasıdır. Cephe, partinin yaratılmasından sonra aciliyet kazanır. PKK'nın cephenin acilliğini partiyi hesaba katmadan savunması, özünde partinin yaratılmasının ve anti-faşist mücadeledeki belirleyiciliğinin inkar edilmesidir. Hiçbir aciliyet, devrimcileri temel görevlerinden alıkoymaz.

Halklarımızın kurtuluşu oligarşik devlet aygıtının -günümüzdeki görünümü faşist cuntanın- parçalanmasıyla gerçekleşecektir. Oligarşik devlet aygıtının parçalanmasıyla Kürt halkı üzerinde uygulanan ulusal baskının kaynağı da kurutulmuş olacaktır. Kürt halkının tek başına oligarşi ve emperyalizme karşı mücadelesini geliştirerek, tek tek halkların kurtuluşunu gerçekleştirmek olanaklı değildir.

Tekelci burjuvazi, ticaret burjuvazisi ve toprak ağalarının ortak güçleri karşısına, Kürt ve Türk halkının bölünmüş güçleri olarak çıkmak, yenilgiyi daha başından kabullenmek olur ki, bunu hiçbir Marksist kabul etmez. PKK'yı eleştirmemizin nedeni kendini Kürdistan halkının Marksist temsilcisi olarak görmesindendir. PKK'nın kabul etmek istemediği, bizim de başından beri ısrarla eleştirdiğimiz sahip olduğu küçük burjuva milliyetçi düşüncedir.

Küçük Burjuva Milliyetçiliği Cephe Unsurudur

PKK Kürdistan'ın diğer milliyetçilerine bakışını şu sözlerle ortaya koyuyor:

"... Kürdistan'ın diğer parçalarındaki ilkel milliyetçi hareketlerle... mücadele edilmesi, Kürdistan köylülüğünün devrimci savaş içine güçlü bir biçimde çekilmesi... zaferin kazanılmasında çok önemli bir rol oynayacaktır." (Devrimci İşçi, Nisan 1982)

Düne kadar PKK da "ilkel milliyetçi hareketlerle" aynı potada yer alıyor, aynı şeyleri savunuyordu. Cephe içinde yer alması PKK'yı "ilkel milliyetçilikten" kurtarmaz. Milliyetçilik ile proleter devrimcilik arasındaki sınır, cephede yer alıp almama değildir. Sorunlara sınıfsal ya da ulusal temelde bakış açısı, Marksistlerle milliyetçileri birbirinden ayıran temel farktır. PKK'nın "ilkelliği", devrimin temel sorunlarına açıklık getirmeden cephe içerisinde yer almasıdır. PKK'da netleşmeyen devrimin temel sorunları, onu içinden çıkamayacağı hatalı tespitlere sürükleyecektir.

PKK'ya sormak gerekiyor: Diğer parçalardaki milliyetçileri milliyetçi yapan şeyle, PKK'yı milliyetçilikten kurtaran şeyin sınırı nedir? Bu sınır nerede başlayıp nerede bitiyor? Cephe içinde milliyetçilerin (hele bu ezilen ulustan olursa) yer almayacağı şekilde devrimci bir ilke yoktur. Oluşacak cephede her iki ulusun küçük burjuva milliyetçileri yer alacaktır. Cephenin gelişerek kitlesel bir nitelik kazanmasıyla, çıkarları demokratik halk devriminde yatan sınıf ya da ta-

bakalar cephenin öğeleri olacaklardır. Bu sınıf ve tabakalar, proletarya partisinin oluşturduğu (başlangıçta parti savaşçılarının yer aldığı ve savaştığı, parti-cephe ayrımının yapılmadığı) cephenin, ulusal ve sınıfsal devrimci savaşın giderek gelişmesi ve yaygınlaşmasıyla kaçınılmaz unsurları olacaklardır. Mücadelenin bu aşamasında, parti ve cephe kurmaylığı ayrılarak, politik ve askeri liderliğin birliği ilkesi, yerini liderliğin ayrılığına bırakacaktır. PKK, iki halkın örgütlü birliği olan parti örgütlülüğünü ağzına dahi almıyor.

Cephe içinde iki halkın örgütlü ittifakı temelinde yaratılan birlik, geçicidir ve sınırları belirlenmiştir. Yaratılan cephenin azami hedefi ortadadır. Küçük burjuva milliyetçi ulusal temelde örgütlenerek yaratılan cepheler devrimi gerçekleştirse bile yalnız Kürdistan'ı bağımsızlaştıracaktır. Ama Kürdistan nihayi kurtuluşunu sağlayamadığından yeniden emperyalizmin ağına düşecektir. (Örneğin Kemalist hareketin durumu).

Küçük Burjuva Milliyetçiliği ve Oportünizm

Ülkemizin bugünkü koşullarında uluslar temelinde örgütlenmek ve bu düşünceyi savunmak milliyetçiliktir. Marks, ***"milliyetçiliğin her türlüsü proletaryanın devrimci mücadelesine zarar verecektir."*** der. Birinin çıkıp da, "ben Marksistim" demesiyle nasıl Marksist olunmazsa, milliyetçi değilim demekle de milliyetçilikten kurtulunamaz. PKK da tıpkı böyle hareket ediyor. PKK'nın, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki, "ilkel milliyetçileri" sayıp, Türkiye Kürdistanı'nda bulunan milliyetçileri belirtmemesi, Kürdistan'da kendi dışında kimseyi tanımamasındandır. PKK kendisini Kürdistan'ın tek temsilcisi görüyor. Ve cephede bu platformda yer alıyor. PKK'ya Kürdistan'ın temsilcisi olma yetkisini cephe siyasetleri verebilir. Ama Türkiye devrimci hareketi vermez. Şunu özellikle belirtmekte yarar var: Milliyetçi hareketlerin cephe içinde yer alması, Türk ve Kürt halkının proletaryanın savaşçı partisinde örgütlenmesi gerçeğini değiştirmeyeceği gibi, aynı cephe içinde yer alsa bile milliyetçi örgütlenme ve düşüncelerin teşhiri kaçınılmaz bir zorunluluktur.

Oportünizmin birlik adına devrimci ilkelerden vazgeçmesi, Kürt milliyetçiliğine verilen primdir. Aynı prim Türk küçük burjuva milliyetçilerine de verilirse, Marksistler kimin temsilcisi olacak ve hangi halkın çıkarlarını savunacaktır? Kürt ve Türk halkının temsilciliği küçük burjuva milliyetçiliğine verilirse, ortada başkalarına verilecek temsilcilik kalır mı? Türk küçük burjuva milliyetçileri siyasi arenada açık olarak yer almıyorlarsa da, mücadelenin gelişmesiyle onlar da mücadeledeki yerlerini alacaktır. Böyle bir durum gündeme geldiğinde, Türk küçük burjuvaları dıştalanacaklar mı? Cephe adına Kürdistan, küçük burjuva milliyetçiliğine terk ediliyor. Peki, aynı cephe adına Türk halkının yaşadığı bölgede küçük burjuva milliyetçiliğine terk mi edilecek?

PKK Birlikten Yana Mı Değil Mi?

PKK'nın Kürdistan'da, Kürt milliyetçilerini ve Marksistleri dıştalaması birlik adına birliği bölmek değil de nedir? Hem en geniş anti-faşist birlik çağrıları yapacak, hem de işine gelmediğinde halk saflarında olması gereken güçleri dıştalayacaksın. PKK ile cephe birliği oluşturmak için, onu Kürdistan'ın temsilcisi

olarak gören düşünce devrimci sınıf mücadelesi yürütüme düşüncesi ile çelişir. *"...Türk demokratik halk cephesiyle Kürdistan'da ulusal kurtuluş cephesinin anti-faşist birleşik savaşının objektif koşulları doğmuştur."* (Aynı dergi) sözleri PKK'nın nasıl bir platformda cephe içinde yer aldığını göstermektedir. Bir tarafta Türkiye demokratik halk cephesi, diğer tarafta Kürdistan ulusal kurtuluş cephesi ittifakıyla gerçekleşen savaş cephesi. Bu görüş Türkiye'deki sınıf mücadelesini milliyetçilik temelinde bölmektir. Ama "cephe" öylesine muğlak ve oportünist bir zemin üzerinde kurulmuştur ki, bu bölünme onaylanıyor. Onaylanmıyorsa, diğer cephe ortakları görüşlerini açıklamalıdırlar. İlkesiz yaratılan cephe ya da birlikler, birçok soruyu yanıtsız bırakacaktır. PKK ve DY'den sorulara yanıt beklemek doğru değildir. Çünkü devrimin temel sorunlarına DY ve PKK tarafından açıklık getirilmediğinden, yapılacak tespitlerin ne zaman değişeceğini kestirebilmek de gerçekten güçtür.

"Türkiye sosyalist hareketi ciddi açmazlarla karşı karşıya, ideolojik ve politik çaresizlik içindedir." (D. İşçi, Nisan 1982) diyen DY oportünizmi, PKK milliyetçiliğiyle (devrimin temel sorunlarının arayışında) tam da bu noktada uygunluk içindedir. Birbirlerinden uzak düşüncelermiş gibi görünen oportünizm ve milliyetçiliği, "12 Eylül yenilgisi", ortak tespitlere yöneltmiş ve cephe patformunda biraraya getirmiş, aynı arayışlara itmiştir. Devrim arayışları sürerken cephe çığırtkanlığı yapmak hedef saptırma değil midir?

Oportünizm ve milliyetçilik el ele verip içinde bulundukları çıkmazdan kurtulmaya çalışıyorlar. 12 Eylül öncesi tartışmalar hatırlanırsa, DY'nin bu konudaki ustalığının hangi boyutlara vardığı görülmektedir. PKK'nın Kürdistan'da milliyetçileri ve Marksistleri dıştalamasıyla, TDHC ve KUKC ittifaklarından neyi anladığı açıktır. PKK, "Türk solu" olarak nitelendirdiklerini Türkiye demokratik halk cephesinde, kendisini de tek başına diğer cephede görmekte ve her iki cephenin "birleşik savaşının" verdiği güçle, bir tarafta egemen güçlere diğer tarafta da "ilkel milliyetçi hareketlere" karşı mücadele ederek zaferi gerçekleştireceğini düşünmektedir. Tabi her şeyden önce "cephe" devam edebilirse... ilkesizlik ve içine düştükleri açmaz ve çaresizlik sonucu oluşturdukları cephenin devam edeceği kuşku götürür.

Cephe, Kürt ve Türk küçük burjuva sınıf ve tabakalarını bünyesine alabilecek esnekliğe ve manevra kabiliyetine sahip, ortak düşmana karşı iki ulus milliyetçilerini sonuna kadar cephe hattında tutabilecek devrimci-yaratıcı inisiyatife sahip olmalıdır. Cephenin zorluğu esas olarak bu noktada ortaya çıkacaktır. Türk küçük burjuva milliyetçilerinin "misakı milli" sınırlarını bir bütün olarak ve bölünmez görmeleri, bundan ödün vermeme geleneksel tutumları, cephe önündeki önemli engellerdendir. Diğer bir engel de Kürt küçük burjuvazi milliyetçi akımlardan gelecektir. Türk milliyetçilerine duyulan yılların güvensizliği ve proletarya partisinin önderliğinde sınıfsal temelde iki halkın örgütlenmesi, ezilen ulus milliyetçilerini rahatsız edecektir.

SAHTE BİRLİK ÇAĞRILARINI DEĞİL, MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM

DEVRİMCİ SOL DERGİSİ
Temmuz 1982 Devrimci Sol Merkez Komitesi

Gündemi yeniden "Birlik", "Cephe" vb. çağrılarının kapladığı bir dönemi yaşıyoruz. Ve deneylerimiz bize göstermiştir ki, bu durum yeni kavgaların yeni ayrılıkların göstergesidir. Çünkü, Türkiye de birlik, cephe vb. çağrılarının anlamı budur. Mücadeleyi sürdürüp yükseltme, geliştirme güç ve cesaretine sahip olamayanların, belli açmazlarla karşı karşıya olanların bir kaçış veya açmazlarına suni çözüm bulma aracı olarak gündeme getirdikleri, cephe, birlik vb. çağrılarından fazla bir şey beklememeyi bugüne dek yaşadığımız canlı örnekler bize çok iyi öğretmiştir.

Elbette, salt geçmiş örneklerden yola çıkarak bugün hakkında karar vermiyoruz, ancak bugünkülerin gündeme geliş biçimleri ve geldikleri ortam bize bu yorumu yaptırıyor. Birlik vb. çağrıları yine zayıflığın, yine açmazlar karşısında doğru politikalar üretememenin, yine mücadelenin getirdiği görevler karşısında kaçış yolu aramanın, yine birbirlerini suçlamanın, devre dışı bırakmanın aracı olarak gündeme getiriliyor.

Geçmişe bakıyoruz. Gariptir ama onca bölünmeye, onca sol içi çatışmaya rağmen, yine birlik çağrıları her zaman gündemdedir. Sürece olumlu hiç bir katkıları olmasa da, mücadeleyi geliştirip güçlendirmese de, yeni çatışma ve olumsuzlukların önünü açsa da birlik çağrıları yine vardır. Bugün birlik çağrısı yapanların hemen hepsinin içinde yer aldığı bu çağrı ve girişimlerden bugüne olumlu bir miras kalmamıştır. Olumsuzlukların uç noktası ise bu çağrı ve girişimlerin başarısızlıkla sonuçlanmasında değil, asıl olarak başarısızlıkların dahi ele alınıp değerlendirilmemesinde, sanki hiç bir şey olmamış gibi unutulup geçilmesindedir. Oysa her çağrı, her girişim büyük iddialarla gündeme gelmiş, isimleriyle dahi bu iddialarının büyüklüğünü yansıtmışlardır. "İhtilalciler Cephesi" (1975), "Proleter Devrimcilerin Birliği" (1976), "UDC" (Ulusal Demokratik Cephe), "Birlik Yolu", "Direniş Cephesi" vb... Peki bu büyük iddialardan girişimlerden geriye ne kalmıştır? Koskoca bir hiç!.. Ve yeni çatışma ve kavgaların yolunu açmasıyla, birlik konusunda olumsuz bir geleneği güçlendirmesiyle ("Birlikçilik Hastalığı") yaratan olumsuzluklarda cabası... Her birlik girişimi sonrası, girişimciler arasında amansız bir kavga ve suçlamalar dönemi kaçınılmazdır. Gündeme getirilen suçlamalarda Klişeleşmiştir artık. Ya "ilkelerde" anlaşamamışlardır, ya da bir süre sonra birlik girişiminin kendilerini yutmak için hazırlanmış bir tuzak olduğunu farketmişlerdir.

Birlik, cephe vb. girişimlerinin sonuçlarından ve karşılıklı suçlamalardan Türkiye devrimci-yurtsever hareketinin bu soruna bakışındaki olumsuzlukların

çeşitli yönlerini çıkarmak mümkündür. (gerçekten mücadelenin gelişmesini isteyen, birlik-cephe vb. sorunlara bu gözle bakanlar için bu deneylerin tek olumlu yönü de bu olsa gerek). Söylenenler büyük oranda doğrudur, ilkelerde anlaşamamışlardır, çünkü tüm bu girişimlerde egemen olan ilkelilik değil ilkesizliktir. Belirleyici olan, mücadeleyi geliştirecek ilke ve anlayışlarda anlaşma, ortak nokta bulmak çabası değil, en fazla grupsal çıkarı elde etme çabasıdır. Ve hiç birinin küçük hesapları birbirleriyle uyuşmadığı için de "ilkeler"de anlaşamazlar. İlkeler burada sadece görüntüdür, asıl olan çıkarlardır. Keza birbirlerini yutmak istedikleri de doğrudur. Yaşamın kızgın pratiğinde gelişme sağlayamayanların, yeni mevziler elde edemeyenlerin birbirlerinin varlığına göz dikmeleri, birbirlerini hazır lokma olarak görmeleri de doğaldır.

Birlik vb. çağrılar bazen de kendini merkez ilan edip kedi dışında herkesi kendi ilke ve kurallarına göre örgütlemeye, varolan yapılarını dağıtıp, bu kuralları, ilkeleri kabul etmeye zorlamanın bir aracıdır. Devrimci Yol'un 12 Eylül öncesi Direniş Komitelerine yüklediği anlam ve buna bağlı olarak geliştirdiği "Direniş Cephesi" önerisi bu türden bir anlayışın sonucudur. Ben merkezciliğin bir yansıması olan bu anlayışın temelinde ise, yine kendine güvensizlik, yine mücadelenin görevlerinden kaçış, yine kof görüntü hayalleri vardır. Keza 12 Eylül öncesi TKP'nin UDC (Ulusal Demokratik Cephe) çağrıları da aynı mantığın ürünü olarak gündeme gelmiş ve kısa sürede iflas etmiştir.

Birlik konusunda zaafların ortak noktası ise "Dostlar alışverişte görsün"e benzetebileceğimiz bir mantığın egemenliğidir. Hiç bir olumluluk vaadetmediği halde, bu kadar çok birlik önerisinin yapılmasıyla yapanların da genellikle mücadelenin boyutları karşısında yetersizlikleri açığa çıkanlar, zayıf düşenler veya ismi var kendi yok yapılar olması bunun en bariz göstergesidir. Öyle ki, 3-5 kişilik topluluklar, bireyler dahi birlik çağrıları yapmaya, gayri ciddi görüşler üretmeye, sağa sola suçlamalar yağdırmaya başlamışlardır. Nasıl olsa kimse hesap sormuyor; nasıl olsa onca olumsuz deney, sonuçları hakkında tek bir laf etmeksizin kavgayla sonuçlanmıştır; nasıl olsa birlik konusu isteyenin at koşturabildiği bir alan olmuştur.

12 Eylül'de gereken dersleri çıkardığını iddia eden Türkiye devrimci ve yurtsever hareketlerinin ne oranda ders çıkardıklarını, aslında bu konuda hala devam ettirdikleri çizgileri göstermektedir. Hiç bir ders çıkarılmamıştır ve şimdilik çıkarmaya niyetleri de yoktur. Son dönemlerde yoğunlaşan birlik, cephe vb. çağrıları bunu göstermektedir.

Soyut anlamda ele alındığında, belli noktalarda aynı amaçları taşıyanların belirli bir platformda bir araya gelmeleri, güçlerini birleştirip düşmana karşı birlikte savaşmaları bir olumluluktur. Ama bu soyut halidir ve pratik hiç bir zaman soyut belirlemelerle yürümez, gelişmez. Yaşam, ne denli ideal olursa olsun, ne denli doğru ve olumlu olursa olsun, her gelişmenin karşısına kendi kurallarını, koşullarını diker ve başarıyı bu kural ve koşullara uyum oranında mümkün kılar. Yaşam ise mücadeledir, mücadele ideolojidir, ilkelerdir, örgütlenmedir. Tüm bunların yerine çıkarları koymak ise daha baştan hiç bir şey yaratamamayı amaçlamak demektir, kendini ve çevresini oyalamak demektir.

Ve bugün yine laf olsun diye öneriler yapılmakta, kendini ve çevresini oyalamak amacıyla, çeşitli hesaplarla çağrılar yayınlanmaktadır. Bunları kaba çiz-

gileriyle dahi ele aldığımızda, sonuçları olumlu olmayacak şeylerle uğraşıldığını ve mücadelenin çeşitli niyetlere kurban edilmek istendiğini görebilmek mümkündür. Evet, kabaca da olsa bunları ele almak, bu türden oyalamaların, mücadeleyi yanlış rotalara yöneltme çabalarının, gereksiz enerji harcamanın önüne geçmek gerekiyor.

Çünkü 12 Eylül'ün hemen ardından başlayan, mücadelenin yanlış rotaya yönlendirilmesi, boşa enerji harcanmasıyla sonuçlanan çabalara son vermek, her şeyden önce devrimci mücadelenin zorunlu bir görevidir. Bu türden sahte, gayri ciddi, mücadelenin dışında her şeyi amaçlayan birlik çağrılarının devrimci mücadeleye verdiği zarar hiç de az değildir.

Her zaman olduğu gibi, mücadeleden kaçışı kamufle etme, malı götürme, görüntüyü kurtarma anlayışlarının doğal bir yansıması olarak 12 Eylül sonrasında da gündeme gelen birlik, cephe çağrılarının, girişimlerinin ilginç örneklerine de kısaca da olsa değinmek bugünkü birlik çağrı ve girişimlerini daha sağlıklı değerlendirmenin bir yolu olacaktır.

12 Eylül sonrası bu türden girişimlerin en ilginç örneklerinden biri DY ve PKK'nın öncülüğünde gerçekleşen FKBDC (Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi) deneyidir. Tam bir fiyasko ve kavgalarla sonuçlanarak benzerlerinden hiçbir fark taşımayan bu girişimden bugün neredeyse övünç vesilesi olarak söz edilmesi, hatta yeni sahte çağrıların gerekçesi haline getirilmesi nedeniyle bu girişimin, daha doğrusu bu fiyaskonun iç yüzünü kısaca da olsa ortaya koymak gerekmektedir.

Daha '79'larda Ortadoğu'ya taşınan PKK ve 12 Eylül'ün ilk haftasında havlu atan DY gibilerinin gündeme getirdikleri ve adına FKBDC denilen bu girişim daha öncekiler gibi kuruluş bildirisi dışında hiçbir etkinlik gösterememiş ve bugün karşılıklı suçlamalarla yadedilir hale gelmiştir.

FKBDC deneyi nedir, devrimci mücadeleye ne kazandırmıştır soruları hala boşluktadır. Böyle bir değerlendirmeyi yapmadan, sadece "girişim" düzleminde bir övünç vesilesi olarak ileri sürülmesinin siyasi ve ahlakı boyutu tartışılır bir olgudur. Kaldı ki, bu girişimin niteliği, altında yatan siyasi hesaplar da sorgulanmamıştır. Neden böyle bir girişim yapılmıştır, ne amaçlanmıştır, kim ne tür hesaplar peşinde koşmuştur, sorularından kaçmak mümkün değildir. Gerçekten mücadele mi amaçlanmıştır, yoksa küçük siyasal hesaplar mı vardır? Eğer birlik konusunda yeni ve olumlu adımlar atılmak isteniyorsa bu sorularında cevapları bulunmalıdır.

Devrimci Hareket daha başından itibaren bu cephenin bir yurtdışı cephesi olduğunu tespit etmiş ve amaç olarak ortaya koyduklarıyla mücadeleden yan çizmenin kılıfı haline getirileceğini belirtmiştir. Çünkü o zaman da açıkça ortaya konulduğu gibi bu cephede yer alan yapıların hemen hiç birinin ilke ile herhangi bir ilişkileri yoktur ve hemen hepsi de mücadeleyi tatil ederek mülteciliği seçmişlerdir. Cephe bu somut durumun meşrulaştırılması için bir araçtan başka işlev görmemiştir. Ki cephenin yayınladığı yazıda da bu açık olarak ortaya konulmuştur.

"Önümüzde duran devrimi hazırlamak ve örgütleme görevi hiç bir grubun tek başına altından kalkamayacağı kadar büyük ve zorludur.

"Türkiye'deki faşist rejimin devrimle devrilip halkların devrimci-demokratik iktidarını amaçlayan bir siyasal program gerçekleştirecek temel örgüt-

lenme birleşik direniş cephesidir. Bunun dışında ne bir grubun tek başına, ne de bazı geçici eylem birliklerinin etrafında programsız ve plansız bir araya gelmiş grupların siyasal iktidar sorununu çözmeleri mümkün değildir."

Görüldüğü gibi çizilen manzara tam bir umutsuzluk, karamsarlık manzarasıdır. Hiç kimse bir şey yapamaz, önce birlik olmak gerekir (ki cephenin gerekçelerinden biri de 12 Eylül öncesi birlik sağlanamadığı için yenilgiye uğranıldığıdır). Birlik olmadan ne mücadeleyi sürdürmek, ne siyasal bir program çıkarabilmek, ne de örgütlenebilmek mümkündür. O halde, yapılan her şey birlik sağlanamadığı sürece boşuna olacaktır. Sonuç, ülkede her türlü zorluğa, işkence ve katliamlara rağmen mücadeleyi terk etmeyip halkın davasını savunan, bu uğurda mücadele eden devrimciler boşuna çaba harcayan maceraperestlerdir. Ülkede mücadele şu veya bu şekilde sürdüren güçleri arkadan vurma anlamını taşıyan bu tespitler hiç bir zaman mücadeleden yana olan güçlerin tespitleri olamaz. Ki, onların amacı da mücadele değildir zaten, mücadeleden yan çizebilecekleri kılıfları üretmektir. Cephe bu kılıflardan sadece biridir.

Tekrarlarsak başta DY olmak üzere Cephe'ye katılanların bir çoğunun varlığı bile tartışmalıdır. Ve cephe bu anlamıyla kaçışlarını, mücadeleye yan çizmelerini meşrulaştıran bir araçtır. PKK açısından ise sorun biraz ayrıntılıdır. PKK'nın da o dönem mücadele konusunda herhangi bir varlığı yoktur. Bir takım hazırlıkları olmakla birlikte; kendini, yurtdışına taşınmasını meşrulaştırıcı, geçmişini aklayıcı bir girişime ihtiyacı vardı. Sol içi çatışmalarla örülen geçmişi ve Kürdistan'daki durumu böyle bir cepheyle meşrulaşabilirdi. Onun planı da budur ve Cephe'de kendini Kürdistan mücadelesinin temsilcisi, Kürt halkının mücadele cephesi gibi kabul ettirdiği gibi, sol içi çatışmalardaki sorumluluğunu da bir yandan genele yükleyerek bir yandan da hiç bir ilgisi yokmuş gibi bu çatışmaların mahkum edilmesine katılarak gizlemeye çalışacaktır. Ancak sonrası malum. Kimsenin tarihi silmeye ve yeniden yazmaya gücü yetmez. Cephe iflas etmiş, PKK dışındaki diğerleri yeniden kendi tekkelerinin sorunlarıyla baş başa kalmış ve mücadele kaçkını konumlarını meşrulaştırma çabalarına devam etmişlerdir. Cephe gibi bir kalkana sahip değillerdir artık. PKK ise yakaladığı bir takım fırsatları doğru-yanlış değerlendirip Kürdistan'da bir güç olabilmiş ve bu mücadeleyle olumsuzluklarının bir kısmını unutturabilmiştir. Bu nedenledir ki, cephe konusunu hala kullanabilmekte, mücadelesine dayanarak cepheyi olumlamaya (en azından girişim anlamında) çalışmaktadır.

12 Eylül sonrasının mücadele kaçkınlığıyla veya malı götürme, görüntüyü kurtarma anlayışıyla gündeme gelmiş birlik-cephe girişimleri sadece FKBDC deneyi ile sınırlı değildir tabi ki... PKK'nın FKBDC hakkında açık ve samimi bir değerlendirme yapmadan doğru-dürüst bir faaliyeti olmayanlarla kurduğu Devrimci Birlik; TKP'nin mülteci revizyonizmini bir araya topladığı Sol Birlik; keza PKK dışındaki Kürt milliyetçilerinin Avrupa "Sosyal Demokratları" himayesinde yürütmeye çalıştıkları Tevger gibi örnekler bu girişimlerin belli başlılarıdır.

Yurtdışında yapılan bu girişimler dışında ülkede de benzer türden çabalar elbette ki gündemden hiç düşmemiştir. Özellikle 12 Eylül baskılarının bir nebze olsun hafiflediği 1986-87 yıllarından itibaren ortaya çıkan bu türden girişimlerin ortak noktası ise, mücadelenin yarattığı potansiyeli kendi etrafında toparlama çabalarıdır. Kendilerinin de beklemediği bir potansiyel ortaya çıkmış-

tır, işçi, öğrenci, memur kesiminde başlayan hareketlilik onlara göre kısa zamanda denetime alınabilecek bir olgudur ve bu da bir takım girişimlerle sağlanabilirdi. İşte o dönem başlayan ve bugün hala bitmeyen bu tartışmaların, girişimlerin nedeni bundan başka bir şey değildir. Bunu nasıl yapacakları sorusunun cevabı ise yine mücadele değildir. Yapılmak istenen büyük iddialarla ortaya bir takım kavramlar atıp kitleleri bu kavramlar etrafında toparlayabilmektir. Birleşik Sosyalist Parti vb. çabaları bu nedenle gündeme gelmiş, ancak herkes birbirini tasfiye etmeyi amaçladığı için sonuçlar yine kavgalar ve karşılıklı suçlamalar dışında geriye bir şey kalmamıştır. Hepsinin kendi tekkesine döndüğü bu girişim sahiplerinin bu anlayışlarını terk ettiklerini bugün de söyleyemeyiz. Yine pusudadırlar ve yine her fırsatı değerlendirme peşindedirler.

Diğer yandan her tür görüşün (görüşsüzlüğün) barındığı ve esas olarak örgütsüz küçük burjuva aydın bireylerden oluşan bir kısım çevrelerin gündeme getirdikleri ve bir şey yaratamadıkları halde kavgaları bugün de süren Birlik çabalarını da (Birlik Tartışmaları Düzenleme Kurultayı gibi) unutmamak gerekir. Temelini mücadeleye (özellikle silahlı mücadeleye) karşı olmanın, küfretmenin oluşturduğu, kaçkınlığın, ideolojik, siyasi, ahlaki dejenerasyonun amaçlandığı, devrimci ilke ve kuraların mahkum edilmek istendiği, her şeyin odağına bireyin yerleştirildiği bu girişimlerden bir sonuç alınması beklenemezdi ve bir sonuçta çıkmamıştır. Mücadelenin gelişimi bunları da ezip geçmiş, geriye kavgaları ve küfürleri kalmıştır.

Burada değinmek ve öne çıkarmak istediğimiz olgu tüm bu birlik çabalarının hiç bir zaman mücadele ve örgütlenmeyi amaçlamadığı, gösteriş ve tatmin dışında dar grupsal çıkarların kollandığı girişimler olmasıdır. Dikkat edilirse Birlik-Cephe vb. türden çağrılarla gündemi meşgul etmeye, dikkatleri üzerine çekmeye çalışanların, istisnalar hariç, hemen tümünün mücadeleyle en küçük bir ilgileri yoktur. Mücadele etmezler, etmeye, bu zorluğa katlanmaya da hiç niyetleri yoktur, halkı ve kendilerini (ve de çevrelerini) oyalamak dışında bir amaç gütmezler.

Bu noktada PKK'nın durumu özel bir durumdur. Son dönemlerde birlik çağrılarını üst üste yineleyen (ki bu da ayrıca incelenmeli) PKK mücadele eden bir güçtür, ama biraz sonra daha geniş ele alacağımız gibi birlik istemeyen bir anlayışa sahiptir. PKK'nın tüm girişimlerinde olduğu gibi birlik-cephe girişimlerinde de odak nokta kendisidir; birlik değil, ortak mücadele değil, kendi deyimleriyle kullanacakları güçler, kişiliksiz, kimliksiz grup veya grupçuklar arar. Dolayısıyla mücadele eden bir güç olmasına rağmen, hiç bir zaman mücadeleyi daha da güçlendirecek birliklere, ittifaklara yanaşmaz, bu konuda herhangi bir başarı sağlayamaz ve sağlayamamıştır.

Bugün Kimler Nasıl Birlik İstiyor

Buraya kadar kabaca incelediğimizde birlik-cephe deney ve girişimlerinden anlayacağımız gibi, birlik Türkiye'de hiç bir zaman mücadeleyi geliştirme, yeni adımların başlangıcı olma amaçlarıyla gündeme getirilmemiştir. Genellikle birlik çağrılarının altı biraz deşildiğinde sırıtan olgu siyasal hesaplardır, mücadeleden kaçıştır.

Bugün yine birlik çağrıları gündemdedir. Ve bizler şayet mücadelenin geliş-

mesini, yeni kazanımlar yaratmasını istiyorsak, bu birlik çağrılarının altını deşmeli, her çağrıya soyut bir birlikçilik özlemiyle yaklaşmamalıyız. Bugüne dek sergilenen tutarsızlıkları ve küçük hesapları göz önünde tutarak kuşkucu olmalıyız. Bu, her şeyden önce halkların mücadelesi karşısında duyulması gereken devrimci bir sorumluluktur.

Birinci olarak ele alınması gereken "çağrı", PKK Ortadoğu Temsilciliği imzasını taşıyan ve 4.11.1991 tarihli (ki Aralık ayı ortalarında dağıtılmıştır) "Türkiye'li Tüm Devrimci ve Demokrat Güç ve Kişilere" hitap eden çağrıdır. Her şeyden önce şunu belirtmeliyiz ki, örgütsel birliğini koruyan, siyasi kimliğe sahip bir örgütün bu garip çağrıyı ciddiye alması beklenemez. Çünkü bir kere çağrı, PKK adına değil PKK Ortadoğu Temsilciliği adına yapılmıştır. Bir alan temsilciliğini örgüt merkezlerinin muhatap alması düşünülemez, adı üstünde Ortadoğu Temsilciliği... Ve böyle bir örgütlülük ise, ancak bulunduğu alana özgü ve o alanın örgütlülüklerine yönelik çeşitli çağrılar yapabilir. Kim olursa olsun, bir örgütün Ortadoğu Temsilciliği kendini örgüt merkezlerini muhatap alıp da tüm Türkiye hakkında politikalar öneremez, çağrılar yapamaz. Yaparsa da sadece kendini bağlar ve bağlı olduğu örgütün örgütsel işleyişi ve amaçları, niyetleri hakkında kuşku uyandırır. Doğaldır ki, ciddiye de alınmaz. Diğer yandan, bu garip çağrının ciddiye alınmamasını (en azından ciddi, ilkeli örgütler açısından) gerektiren bir noktada, çağrının örgüt, dernek, kişi ayrımı yapılmadan herkese yapılmasıdır. Siyasi örgütlerle derneklerin, hatta kişilerin aynı potaya konulduğu böyle bir çağrının taşıdığı hakaret öğesinin yanında, gerçekten birlik isteyip istemediği yolundaki kuşkuları güçlendirdiği de bir gerçektir.

Diğer yandan, yapılan bu çağrının somut olarak nasıl gerçekleştirileceği, nasıl ve nerede toplanılacağı konusunda da açık bir şey yoktur. Sadece "birlik yapalım" denilmiş ve susulmuştur. Ancak bunun nedenini aramamak gerekir, çünkü amaç ve beklenti birlik değildir. Çağrıyı yapıp ondan sonra susmak başka anlam taşımaz. Ve tabi ki, suçlu yine başkaları olacaktır. Bu PKK'nın anlayışıdır. PKK bu çağrısıyla sağlıklı, ilkeli temelde oluşacak birliklerin önünü tıkamak, daha baştan herkesin reddedeceği önerilerle ve yöntemlerle birlik isteklerini köreltmek istemiştir. Burada amaç birlik değildir ve bunun en önemli işaretlerinden biri de, PKK'nın en yetkili ağızdan tüm Türkiye devrimcilerine en bayağı küfürleri sarfettiği bir dönemde, böyle bir çağrının gündeme gelmesidir. Bir yandan sağa sola en bayağı türden küfürlerle yapılan saldırılar, dedikodu-spekülasyon düzeyini aşmayan "eleştiri"ler, kontrgerillanın aleti dediği burjuva basının aracılığıyla devrimcilere yönelik suçlama ve karalamalar gündemde tutulurken, diğer yandan yapılan bu tip birlik çağrılarının hiçbir samimiyeti ve inandırıcılığı olamazdı ve sonuçsuz kalmaya da mahkumdur; ki PKK'da bunu biliyor olsa gerek ki, çağrının dışında hiç bir girişimde bulunmamış ve sanki böyle bir çağrı yapan kendisi değilmiş gibi "unutup" gitmiştir. Böyle olması da doğaldır, çünkü PKK'nın bu çağrıdan bekledikleri fazla bir şey değildi, onun için "taktik" bir adımdı ve o adım atılmıştı. Artık yeni bir adım gündemdeydi, bu ise, HEP'de birlik çağrısıydı. İlginçtir ama bu, egemen birlikçilik anlayışının tipik göstergesidir. FKBDC'nin ne olduğu, hakkında bir değerlendirmenin yapılmadığı bir aşamada Devrimci Birlik "kuruluyor", Devrimci Birlik'in ne olduğu, sonuçlarının neler kazandırıp neler kaybettirdiği değerlendirilmeden Ortadoğu

Temsilciliği imzasıyla yeni bir çağrı yayınlanıyor ve bu çağrıyla ilgili hiç bir şey yapılmadan HEP'de birlik önerisi ortaya atılıyor. Tüm bunların ciddiyetle, devrimci mücadeleyi geliştirmeyi amaçlayan bir anlayışla ilgisi yoktur.

Aslında bütün bunlarda anlaşılmayacak bir yan yoktur. Bu PKK politikacılığıdır ve övünerek ifade ettikleri gibi Ortadoğu politikacılığının bir göstergesidir. Bu çıkarlara göre her türlü manevrayı olanaklı kılan, hiç bir ilke ve kurala sahip olmayan bir politikadır. PKK'nın burjuva basını için verdiği demeçlerde, Türkiye Sol hareketine ve özel olarak Devrimci Hareketimize yönelttiği suçlamalar, karalamalar, daha da ötesi küfürler karşısında Devrimci Hareketimiz yayınladığı "PKK LİDERİ NE YAPMAK İSTİYOR?" başlıklı bildiride vurgulandığı gibi, PKK'nın kendi dışında sola bakışı "kullanma", "yönetme" mantığıyla biçimlenmiştir ve bu, bugün daha da anlaşılır bir biçimde açığa çıkmıştır.

Evet, PKK birlik istemiyor, kullanacağı, yöneteceği kimliksiz grup veya grupçuklar arıyor. Ve Ortadoğu Temsilciliği imzası ile yayınlanan bu son çağrısında ilk anda bir birlik çağrısı gibi görünse de aslında kendi dediklerini tekrarlayacak ve esas olarak ulusal hareketin destekçisi konumunda kalacak gruplara hitap etmektedir. Yazıda geçen *"Gelinen aşamada dün tamamlanmamış görevlerin tamamlanması ve herkesin devrim karşısındaki sorumluluklarını mutlaka yerine getirmesi gerekmektedir. (...) Partimiz Türkiyeli devrimci ve demokrat tüm parti, örgüt, kitle kuruluşları ve kişilere günün dayattığı görevleri tartışma ve gerçekçi sonuçlara ulaşmada ciddi bir adım olacak girişimlere çağırmaktadır."* Burada sözü edilen birlik değil, PKK üslubuyla bir "görev emri"dir. PKK üslubunu biraz yakından bilenler hemen anlamışlardır ki; "devrim" kendi ulusal mücadelesidir, görevler ise "bugüne kadar Kürt sorunu hakkında hiç bir şey yapmayan", "Türk solu"nun kendi ulusal mücadelesine destekçi bir tutum takınmasıdır.

Bu mantık daha sonra gündeme sokulan politikalar ve söylenenlerle birleştirildiğinde, çok daha vahim sonuçlara gebe bir durumun yaratıcısı olmaya adaydır. Bu noktada birlik vb. tartışmaları bitmiştir. Artık PKK'nın kendi amaçları ve bu amaca giden yolun düzleştirilmesi söz konusudur.

Hedeflediği amaca varmak için PKK'nın seçtiği yol ise hiç de devrimcilerin benimseyebileceği bir yol değildir. Temel yöntem kendi dışındaki herkesi bir hiç saymak, hatta bunu eleştiriyle ilgisi olmayan küfürlerle yapmaktır. Türkiye'de devrimcilik yoktur, herkes devrim istismarcısıdır, var olan tek devrimci olgu Kürdistan'da PKK'nın sürdürdüğü "devrim"dir; Türkiye solu bir enkazdır, ideolojik ve politik olarak düşkünlük içerisindedir, kişiliksizdir, teröristtir, hırsızdır, sahtekardır vb... Dahası yapılan her şeyi PKK yapmıştır, kendisi dışında hiç kimse hiçbir şey yapmamıştır. Her şey kötüdür, iyi olan tek şey ölülerdir (çünkü ölüler zararsızdır). Var olan bütün olumluluklarda ona aittir... **(1)** Ken-

(1) Son olarak 5-11 Temmuz 1992 tarihinde Yeni Ülke gazetesinin "Bir Konu Bir Konuk" köşesinde Kamil Poyraz adıyla yazı yazan kişi, adeta süflörün sözlerini tekrar ederek, bu kez de Türk halkının öncüsü, kurtarıcısı olma adına sola küfürler savurmaktadır. Yine herkes kötü, yine her şey, dün, bugün, bütün tarih kötü, bütün önderler kötü... Kamil Poyraz'ı dersini iyi ezberlediği için kutlamaktan başka bir şey gelmiyor elimizden.

disi dışında bir şey yapmaya kalkmak ise oldukça zararlıdır, herkes neyi nasıl yapacağını PKK'ya sormalıdır. Ve onun her dediğini, her tespitini kabul etmelidir. Çünkü Türkiye Solu'nun PKK'ya diyet borcu vardır. Evet, gerçekten de PKK böyle düşünüyor. Ona göre bugün Türkiye Solu varlığını (ne kadar kötü olursa olsun bu varlığını ve yaşamını) PKK'ya borçludur. PKK'nın talep ettiği bu diyet borcunun gerekçeleri ise az değildir. Kabaca bir kaç tanesini sıralarsak:

- Türkiye'de idam edilmeyenleri PKK kurtarmıştır, PKK mücadelesiyle bu idamları durdurmuş, oligarşiyi korkutmuştur. Kendi dışında gelişen hiç bir şeye, katliamlara, baskı ve teröre, her türlü saldırıya hiç bir tepki göstermeyen, böyle bir anlayışa sahip olmayan PKK'nın bunu iddia etmesinin mantığını kavramak zordur. Kaldı ki bu konudaki abartmayı ve her şeyi kendine yontmak anlayışını görebilmek için, 12 Eylül sonrası idamların gelişimine ve siyasi ortama kabaca bir göz atmak yeterlidir. PKK'nın kendi dünyasında yaşadığını görebilmek için gereksiz de olsa tek bir örnek vermek yeterlidir. Erim-Dikler davası, Devrimci Sol Ana Davasından ayrılmış 6 Devrimci Solcu gerektiğinde idam edilmek üzere rehine olarak idama mahkum edilmiştir ve bu da cuntanın ilk altı ayında bitirilmiştir. Ancak bu altı Devrimci Solcu, hala idam edilmemiştir. Ve '84 sonuna kadar da PKK'nın ülkede görünen, bilinen hiç bir faaliyeti yoktur. PKK o sırada "hiç bir grup tek başına bir şey yapamaz" diyerek cepheler kurmak için Avrupalardadır. O halde bu altı Devrimci Solcunun idamını kim engelledi?

- Firarları da PKK sağlamıştır... Çünkü PKK'nın mücadelesiyle cezaevlerinde yumuşama sağlanmış ve kimileri bundan yararlanıp firar etmişlerdir. Evet, şimdi bu PKK'nın sağladığı bu olanağın değerini bilmeyip bir teşekkür bile etmeyen, PKK'ya emrine hazırız tekmili vererek bu borcunu ödemeyen "kimileri", kalkıp da bu yumuşamanın esas olarak cezaevleri mücadelesiyle sağlandığını ve bu noktada başı çeken cezaevlerinin herkesçe bilindiğini buralardaki firarların esas olarak devrimci iradenin gücü ve yaratıcılığı ile gerçekleştiğini söylese ve de "PKK'nın sağladığı" bu yumuşamadan esas olarak Kürt yurtsever tutsaklarının yararlanması gerektiği halde, neden bugüne kadar tek bir Kürt yurtseverin bu olanaktan yararlanamadığını, bunu neyin engellediğini (acaba bunda da mı "Türkiye Solu" suçlu?..) sorsa, PKK nasıl bir cevap verecektir? Verilecek cevapları mutlaka vardır, çünkü özel savaş, provokasyon, işbirlikçilik, ihanet vb. kavramlar o kadar basitleştirilmiştir ki...

- Cunta seçim mi yaptırmıştır, bunu da PKK'nın mücadelesi sağlamıştır!.. Eminiz ki PKK, bu söylediklerine inandıracak insanlar buluyordur. Ama herkesin belirli bir tarih bilgisi olduğu ve o dönemi bizzat içinde yaşayanların henüz ölmediği bu dönemde böyle bir iddiayı ciddi bulmak, üzerinde düşünmek, kafa yormak bizim işimiz değil. Cuntanın seçim programlarını açıkladığı tarihlerde PKK yine ülkede yoktur, bunu bilmeyen mi var? Ama yine de bilmediğimiz bir şeyler vardır. Örneğin cunta o sıralarda PKK'nın Avrupa'da dolaşıp bir cephe kurmaya çalıştığını haber almış ve gelen bu büyük cephe tehlikesini göz önüne alarak seçim oyununa başvurmuş olabilir. Bilemiyoruz. Bilse bilse cuntacılar bilir, onlar da yayınladıkları anılarda bu konuya bugüne kadar değinmediler.

- Beğenmese de kendi dışında bir silahlı mücadele mi var, onu da PKK sağlamıştır. Nasıl sağlamıştır peki?.. Ortam hazırlamıştır, silahsa silah, eğitimse eğitim, paraysa para vb. (bunları vermemiştir ama vaat etmiştir). Ama nankör

"Türkiye Solu" bunun değerini hiç bir zaman bilememiştir. (PKK'nın dediklerini yapmamıştır.) Her şeyi bir kenara barakalım, kimin kime karşı nasıl bir tutum içinde olduğunu, ortam hazırlamak bir yana, engellemek için hemen her türlü manevranın yapıldığını herkes biliyor. PKK'da biliyor tabi ki, ama o bilmeyenlere hitap ediyor.

Kaldı ki, silahlı mücadele, yardımla, destekle, hele hele vaatle gelişmez, hatta verilmez. Bunun için öncelikle bağımsız ideolojik-siyasi bir çizgi, kararlılık, uzlaşmazlık ve cesaret gerekir. Bunlar da Devrimci Hareketin öteden beri sahip olduğu özelliklerdir.

- Oligarşi daha çok baskı için yeni hükümete (erken seçim), yeni yüzlere mi ihtiyaç duymuştur, bunu da PKK sağlamıştır... Her şeyi kendisiyle başlatıp bitiren bir anlayışın mütevazı olmasını, mücadelenin hakkını vermesini bekleyemeyiz. Bu anlamda PKK'nın bu türden abartmalı iddialarını da fazla ciddiye almıyor, herkesi layık olduğu, hak ettiği biçimde değerlendirmek istiyoruz. Herkesin de böyle bakmasını bekleriz. Her olayı "ben" diye başlatmak ve bitirmek kısa vadede bir şeyler kazandırsa da bir süre sonra kendini vuran bir silah haline gelir. Kaldı ki, oligarşiye baskı için yeni hükümetler oluşturmasına izin vermek, hatta bir yerde desteklemek de vardır bu politikada. Keza yeni yüzleri "ben" canlandırdım (Demirel, İnönü, Ecevit, Türkeş, Erbakan vb.) deyip onları da "taktik" adına desteklemek, önlerini açmak da vardır. Düzenden umudu kesilen halk kitlelerine parlamentoya ve seçimleri yeniden umut olarak sunmak da vardır. Her şeyi "ben" yaptım diyenler bu gereksiz ve neye hizmet ettiği bilinmeyen abartılı övünmeleri bir kenara bırakıp bu sonuçlarda taşıdığı sorumluluğu ortaya koysa daha faydalı bir iş yapmış olur.

Evet, PKK'nın "ben yaptım"larını saymak oldukça uzun bir yer tutar. Bu nedenle kısa kesiyoruz, amacımız sadece mantığı vermek ve bu mantığın birlik isteğine ne kadar uzak düştüğünü ortaya koymaktı. Herşeyi "ben" yaptım deyip örgütlere küfretmekle, varlıklarını, siyasi kimliklerini inkar edip PKK'ya tabi olmalarını istemekle, diyet borcunuz var deyip bunu olur olmaz öne sürmekle birlik anlayışı bağdaşmaz.

Birlik diye sorun olan bir anlayış, bu dileğini, küfürler, tehditler eşliğinde dile getirmez. Bir yandan birlik önerip bir yandan da "ezer geçerim" türünden tehditler savurmak doğru bir çizginin değil kendine güvensizliğin, tıkanmışlığın ve yeni bir şey üretememenin ifadesidir.

Ve PKK milliyetçi temelde örgütlenen tüm örgütlerin tarihlerinde kaçınılmaz olan bir tıkanmayla karşı karşıyadır. Varolan çizgisiyle mücadeleye yeni bir adım attıramamakta, yeni kazanımların önünü açacak taktikler üretememektedir. Çünkü stratejik anlayışı, kültürü buna uygun değildir.

Bugün PKK ideolojik olarak sola saldırdığı kadar burjuvaziye saldırmıyor ve burjuvaziyle arasındaki çizgi Sol'la arasındaki çizgiden daha incedir. Bu noktada burjuvaziye yönelik uzlaşma ve görüşme çağrılarını sola yönelik birlik çağrılarından daha somut ve sık yapıyorsa düşünmek, altında yatan nedenleri bulmak zorundayız. Ve tüm bunlar, yukarıda da belirttiğimiz gibi, sorunun kaynağındaki yanlış strateji ve taktiklerden, dünyaya ve Türkiye'ye yanlış bakışın getirdiği ideolojik-siyasi tıkanıklıktan doğmaktadır. Onu sola karşı böyle hırçınlaştıran ve burjuvaziye görüşme, uzlaşma çağrılarıyla, seçim ittifaklarıyla, dü-

zen kurumlarına karşı açık kapı diye adlandırabileceğimiz bir tutum takınmaya iten de, bu içinde bulunduğu durumdur. Tıkanıklık burjuvaziye görüşme kanalları açık tutularak aşılmaya çalışılmaktadır. Kanalların açık tutulduğunun mesajları ise esas olarak, görüşelim, uzlaşalım çağrılarıyla değil, sola sarfedilen küfürlerle, devrimciler ile arasına çizgi çekildiği burjuva basın vasıtasıyla gösterilerek verilmektedir. Terörist suçlamaları, biz kendi aramızda anlaşırız ama onlarla nasıl anlaşacaksınız türünden mesajları, büyük şehirlerdeki terörü durdururum sözleri hep bu çabaların ürünüdür. Ama PKK ne Osmanlı'yı ne de bugünkü Osmanlı mirasçılarını doğru analiz edemediği için hep yanılıyor.

Bu noktada birlik çağrılarıyla ilgili hiçbir girişim yapmadan aynı günlerde Türkiye Devrim Partisi'nin kurulacağını (kendi ifadeleriyle "dayatılacağını") açıklamalarını da bu politikalarından ayrı düşünmemek gerekir.

"Biz isterdik ki, Türkiye'nin devrimcileri tarafından yapılsın (partiyi kastediyor-bn) ama öyle anlaşılıyor ki bu konuda fazla bir başarı sağlayamayacaklar ve tam bir teorik bunalım, pratik kargaşa içinde yaşamaktadırlar. Dolayısıyla bir öncü çalışmasına bizim katkı teşkil etmemiz, Türkiye ortamına da bir devrimci halk partisi dayatmamız kaçınılmaz hale gelmiştir." (A.ÖCALAN, 14.11.1991, Serxwebun, S. 120. Aralık 1991)

Evet, "PKK LİDERİ NE YAPMAK İSTİYOR?" sorusunun cevabı artık açığa kavuşmuştur. PKK, mutlaka Türkiye'yi de içine alan bir örgüt kurmak durumundadır. İdeolojik-siyasi açmazları onu buna zorlamaktadır. Bunun için kendi dışındaki herkes yok sayılmalı, kötü olmalıdır. İşte bu noktada ortaya çıkan birlik çağrıları ve bunun gereklerinin yapılmaması devrimcilere yönelik en bayağı hakaret ve küfürlerin sarfedilmesi bir anlam kazanıyor. Tüm bunlar kendi kuracakları yeni örgüte meşru bir zemin yaratma "taktiği"nin sonucudur tüm bunlar. Ve bu taktiklerine engel olan herkese, herşeye bütün güçleriyle saldırmak gerekiyor onlara göre. Dolayısıyla her saldırı ve hakaret bir öncekini aratır bir duruma dönüşerek sürüyor. Gerektiğinde gündemi belirleyen, dost-düşman tarafından ciddiye alınan (PKK görmek istemese de) Devrimci Hareketin varlığı ve özellikle de her geçen gün gelişmesi, silahlı şiddeti yükseltmesi onları daha da saldırganlığa ve hakarete itmiştir. Onlar da ne ki, 3-5 terörist, onları hapishanelerden bile biz kurtardık, kaç ayaklanma yapmışlardır (bir süre önce kaç eylem yapmışlar diyorlardı) vb... Ve sözüm ona devrimciler "biz Türkiye'nin PKK'sı ve APO'suyuz" diyorlarmış... Çok ilginç, devrimcilerin birilerine özenme veya öykünme diye bir dertleri yoktur, kendi isimleri yeterlidir. Başkasına özenmek, öykünmek insanı yüceltmez, alçaltır. Herkes "kendi" olduğu sürece bir değer taşır. Bu tür şeylerin ifade edilmesi pek de sağlıklı düşünülmediğini gösterir. Ayrıca öyle olsa bile PKK'nın bununla övünmesi gerekmez mi? Ama PKK silahlı mücadeleyi başkalarının da geliştirmesine sevinmiyor, kızıyor. Neden?

Ve PKK kendi dışında gelişecek, güçlenecek silahlı bir hareketin Kürt halkını etkilemesinden de korkuyor. Zayıflıklarını, sadece zora dayalı şeylerin çok rahatlıkla kısa sürede olumsuzluklara dönüşebileceğini kendileri de biliyor. Onun için özellikle de Kürt kökenlilerin gerek önderlik mekanizmalarında, gerekse ileri seviyelerinde yer aldığı devrimci örgütlenmelerden ürküyor, gelişmelerini istemiyor.

Öyle ki, silahlı mücadele veren hareketleri görmemek için olağanüstü çaba

sarf ediliyor. Sadece ölüler övülüyor, yaşayan, yaşatan her şeye kinle saldırılıyor. Yaşayan tek bir iyi şey yok. Herkes, devrimciler, halk, kadrolar, herkes kişiliksiz ve devrimci değil. Yaşarken kötü olanlar ölünce birden bire çok iyi oluyor. Öyle ki, dünya'da tek kişi kalıyor devrimci olan…

Reel politikaya o denli şiddetli saldırmasına rağmen, pratikte yapılanlarla asıl reel politikanın PKK'da canlandırdığını karşı çıkışların sözde olduğunu görüyoruz. Örneğin bugün ileri sürülen Ortadoğu devrimi ve daha da ilerisi Türki-Kürdi-Arabi federasyonu tezleri hangi maddi temelden ileri sürülmektedir. Maddi temel burjuvaziyle uzlaşma görüşme çabalarına yön veren mantıktadır. O halde kof da olsa bir güç görüntüsü yaratmak gerekir, burjuvaziyle bu "güç"le daha iyi pazarlık edilebilir çünkü. Bunun doğal sonucu ise Ortadoğu'da her ülkeye bir PKK kurma anlayışıdır. Türkiye'ye, Irak'a, İran'a, Azerbaycan'a vb. her yere adı parti olan bir PKK komitesi. Bu kadar büyük oynayan ortamı "iyi" değerlendirip burjuvaziye iştahını kabartacak öneriler yapan PKK bu girişimini bozacak bir gelişmeye elbette izin vermez. Gelişmenin devrimci temelde olması da hiç önemli değildir. Önemli olan PKK'nın çıkarları, taktikleridir. Bunun için gerekirse "ezip geçecektir". Güç mü? Kürt halkı var. Bu tüm küçük burjuvazinin eline geçirince üzerinde tepindiği bir güç anlayışıdır. Devrimciler ellerindeki gücün üzerinde tepinmez, bu gücü dostlarına küfür etmenin, sağa sola kılıç sallamanın bir aracı haline getirmez.

Bunun adı birlikçilik değil, tasfiyeciliktir. PKK tüm sözlerine, büyük konuşmalarına rağmen, devrimci hareketi tasfiye etmekten başka bir amaç taşımamaktadır. Birlik vb. çağrıları hep bu amacın meşrulaşmasına hizmet eden birer "taktik"ten başka bir şey değildir. Elde edilmek istenen Türkiye devrimi falan da değildir. Sadece ve sadece tıkanan gelişmesine bir nefes aldırmak ve bunun içinde burjuvazi karşısında yeni bir pazarlık gücü elde edilmek isteniyor. Türkiye devrimi için mücadeleyi geliştirip güçlendiren yapıların tasfiyesi, geride kalan kişiliksiz, kimliksiz birkaç grupçuğun istenildiği gibi yönlendirilen konuma getirilmesiyle milliyetçi politikaların burjuvazi karşısında gücü artacak, her şey ondan sorulacaktır. Amaç budur ve bu amaç için her türlü yol da mübahtır. Ki, çok övündükleri Ortadoğu Politikacılığının özü de budur.

Ama bu planlar pek tutmamıştır. Çünkü Türkiye devrimini bir bütün olarak kavrayan ve gerek siyasi çizgisi, gerekse eylemleriyle Türk ve Kürt halklarına gerçek kurtuluş yolunu gösteren devrimci bir gelişim vardır. Ve PKK'nın bu politikalarına sessiz kalmadı. Devrimcilere yönelik ilk saldırılarında PKK'nın ne yapmak istediği, amaçları ortaya konunca PKK, bu durum karşısında belli bir sürece yaydığı bu "taktiklerini" tüm zamanlamayı bir kenara bırakarak aynı anda gündeme sokmuş, ne yaparsam kardır anlayışıyla hareket etmeye başlamıştır. Bu ise gerçek amacının daha çabuk sergilenmesinden başka bir sonuç yaratmamıştır.

Örgütsel birliğe ve siyasi kimliğe sahip hiç bir örgüt, burjuvaziyle uzlaşma-görüşme çabaları ve devrimcilere küfür eşliğinde gündeme getirilen birlik çağrılarını ciddiye alamazdı. Ve siyasi kimlik diye bir sorunu olmayanlar dışında da ciddiye alan olmamıştır. Zaten bu kesimler kendi kendine hakaret eden, ne dedikleri, ne yapmak istedikleri belirsiz bir sağlıksız ruh hali içerisindedirler. PKK'nın her dediğini yayın organlarında tekrarlayan, faşizme karşı tek kurşun sıkmayan oturup kalkıp PKK'ya şükranlarını sunan ve edilen küfürleri içtenlikle

benimseyip, tüm bu küfür ve hakaretlerin "hakettik, biz böyleyiz" vb. diyerek kendi kendine tekrarlayanların hangi ruhla devrimcilik yaptıkları, onları motive edenin ne olduğu kuşkuludur. Diğer yandan PKK'nın yapmak istedikleri konusunda da Türkiye solunun büyük bir kesiminin yeni yeni aklı başına gelmiştir. Ancak ne yazık ki, bu kesimlerde treni kaçırmış, uzun bir süre figüran oldukları bu oyunda siyasi kimliklerini büyük oranda yitirmişlerdir.

HEP'te Neyin, Kimin Birliği?

Günümüzde çeşitli kesimlerde tartışma konusu olan birlik çağrılarından biri de "HEP'te Demokratik Birlik" olarak gündeme gelen çağrıdır. Başlangıçta büyük iddialarla ortaya atılan fakat daha sonrasında bir sonuç çıkmayan bu girişimle yukarıdaki bölümde ele aldığımız faydacı, ben merkezci anlayışın dışında ele alamayız. Bu anlayış kendisinin yönetmediği, kendi kararlarının uygulanmadığı hiç bir birliğe yanaşmaz ve yer almaz. Burada ilkeler değil, bu anlayışın çıkarları önemlidir. HEP'te sağlanacak bir birlikte de egemen olacak olan ilkesizlik, bu anlayışın çıkarlarının kollandığı bir yönetim ve alınan kararlar olacaktır. Bunu daha ayrıntılı ve örnekleriyle ele almadan önce HEP olgusu üzerinde biraz durmak gerekiyor.

HEP, bugün onu sahiplenip savunanlar tarafından da ifade edildiği gibi, başlangıçta "özel savaş"ın bir taktiği olarak önü açılıp, desteklenen bir parti olarak siyasi arenaya çıkmıştır. Ancak daha sonra çeşitli politikalar ve devrimci mücadelenin etkisiyle HEP kısmen faydalı da olabilecek bir konuma çekilmiştir. HEP'in nasıl ve kimler tarafından kurulduğu, kuranların niteliği herkesin bildiği olgular olduğundan bunun üzerinde fazla durmak gereğini görmüyoruz. Önemli olan HEP'in milliyetçi temelde de olsa hak ve özgürlük mücadelesine katkı sağlayan bir kurum haline gelmesidir. Fakat bunu da sadece bir gücün doğru politikalarına bağlayıp, ülkenin koşullarını, çeşitli siyasi güçlerin manevralarını ve devrimci mücadelenin etkisini reddeden görüşlerin üzerinde durmadığımızı, bunları, biraz da kişisel böbürlenmeden kaynaklanan görüşler olarak gördüğümüzü belirtelim...

HEP'in siyasi gündemde yerini alması ve belirli bir misyon yüklenmesi esas olarak 20 Ekim seçimleri nedeniyle olmuştur. Bu noktada esas olarak tartışmanın odağını 20 Ekim seçimlerindeki taktikler ve sonuçlar oluşturmalıdır. Bu konunun değerlendirilmesi için PKK'nın burjuva partileri ile işbirliği konusuna nasıl baktığını bilmek gerekiyor.

"Yani burjuva, küçük burjuva, reformist ve hatta devrimci ayrımını fazla öne çıkarmadan -fakat geliştireceğimiz ilişkide güçlerin niteliğini dikkate alacak şekilde- hepsi ile dostluk temelinde ilişkiyi geliştirmek gerekir. Mevcut düzen içi güçler ve partilerle, onların düzenle olan çelişkilerini daha iyi açığa çıkarmak için ilişkileri dostluk çerçevesinde götürmek gerekir." (A. ÖCALAN 8.5.1990, Cephe ve İttifaklar Sorunu Üzerine, Sexwebun, s. 106, Ekim 1990 syf.15) (abç)

Faşizmle yönetilen, tüm kurumlarının bu temelde belirlendiği bir ülkede düzen içi güçler ve partilerle, burjuva vb. ayrımı yapmadan nasıl dostluk temelinde ilişki geliştirileceğini de, düzen kurumlarının düzenle çelişkilerini artırmak

için onlarla dostluk temelinde ilişkinin devrimci ilke ve taktiklerin neresinde yer aldığını da biz bilemiyoruz. Ama biz bilmesek de, PKK'nın kendi dışındakilerine yaklaşımını belirleyen bu anlayıştır. Ve HEP konusundaki durumunda bu anlayış dışında bir izahı yoktur. Bu anlayışa yabancı değiliz. Bu, TKP revizyonizminin yıllarca uyguladığı burjuva, düzen partileriyle dostluk temelindeki ilişkileri uğruna tüm halkları ve devrimcileri karşısına aldığı bir politikadır. Yeni hiçbir yönü olmayan bu politikanın bugün dönemsel sonuçlarına bakıp da "müthiş", "ilk defa" vb. türünden tespitler yapmanın hiç gereği yoktur.

Bugün PKK yukarıda yaptığımız alıntıdaki görüşlerine uygun olarak HEP'i desteklemesine, SHP ile ittifak kurmasına, hatta SHP-DYP koalisyonuna güven oyu vermesine onay verdiği halde, bütün olumsuzlukların suçunu yine devrimci hareketlere yıkmaya çalışmaktadır. Özel savaşın bir taktiği olarak niteleddiği seçimleri burjuva partileriyle ittifak kurarak katılan bir görüşün "Seçim Çare Değil, Devrim" şiarını eleştirmeye, küçümsemeye kalkmadan önce, Özel Savaş Taktiği dediği seçimlere katılmakla neyi elde ettiğini, seçimleri meşrulaştırmak, daha fazla baskı ve terör için oligarşiye taze kan verme çabalarına destek yaratma dışında bir sonuç yaratamadığını, halkların ve devrimcilerin bu koalisyon döneminde yaşadıklarını çarpıtmadan açıklamasını, burada kendi sorumluluğuna düşeni samimiyetle ve dürüstçe üstlenmesi gerekirdi. Diğer yandan seçim konusunda, biz devrimcilerle ittifak kurmak isterdik diye bir şeyde ileri sürümez. Çünkü yollar daha baştan ayrılmıştı. Seçimleri meşrulaştırmak, düzenden umutları kesilen halkları yeniden parlamentonun kuyruğuna takma politikalarıyla kendi kurtuluşlarının, kendi mücadeleleriyle olacağını söyleyen devrimci görüş arasında herhangi bir ittifak olamazdı. Evet, PKK bu konuda ittifak aramıştır. Aradığı yer ise düzen partilerinin platformudur. Burjuva milliyetçisi SP ile yaptığı bir kaç görüşmeyi ise kimseye "devrimcilerle de görüştük" biçiminde sunamaz. Başından itibaren ki, bunu kendileri de itiraf ediyor, SHP ile RP arasında tercih sorunu olmuştu. RP'nin MÇP ile ittifakı seçmesi üzerine SHP ile ittifak kurulmuştur. Bu tercihte ilkeler veya SHP'nin ilerici ve benzeri nitelikleri değil, esas olarak barajı aşmak kaygısı ve SHP'nin Kürt sorununda son zamanlarda takındığı "Tanıyoruz" türünden yaklaşımları olmuştur. Diğer yandan SHP'nin desteklenmesinde etkenlerden biri de kendi ifadeleriyle sağcı (ANAP, DYP) gibi partilerin güçlenmesini engellemek, özel savaşın önünde barikat oluşturmaktı. Ki, seçim sonrası ilk değerlendirmelerde de bu açıkça ifade edilmiştir. Bu değerlendirmeye göre özel savaşın taktiği bozulmuş, son kozları olan erken seçimde bu taktikle ellerinden alınmıştır. Devlet ve faşizm teorilerinden bihaber bir şekilde özel savaş olgusunu her şeyden ayırıp bir kenara koyan bu anlayışın seçim sonrası çıkan somut durumda DYP-SHP koalisyonunu desteklemekten başka bir çaresi yoktu ve öyle de olmuştur. Nitekim yine özel savaşın önünü tıkamak ve demokratik açılımı sağlamak amacıyla koalisyona güven oyu verilmiş ve bu da olgunluk adına, biz kan dökücü değiliz söylemlerine kanıt göstermek, siyasi görüşme taleplerini canlandırmak adına savunulmuştur.

İşte çatısı altında Demokratik Cephe Çağrısı yapılan HEP bu politikalarla tanımlanan bir partidir. Seçimlerde SHP ile ittifak kurup destekleyen, DYP-SHP koalisyonunu ve özel savaşı durduracağı, baskıları hafifleteceği, kısmi de olsa demokratik bir açılım sağlayacağı gerekçesiyle güven oyu veren, dahası par-

lamentoda kişi düzeyinde dahi bir halkın temsilcisi gibi davranamayanlar halk adına politikalar üretip halkın sözcüsü olamazlar. Diğer yandan HEP milliyetçidir ve HEP'i destekleyip Demokratik Cephe için önerenlerin iddialarının aksine (Kurultay sonrası HEP'in doğru bir çizgiye girdiğini iddia ediyorlar.) yeni yönetimin en yetkili kişisi, Başkanı Feridun Yazar tarafından sosyalist olmadıkları, esas sorunlarının sınıflar vb. değil Kürt halkı olduğu açık bir şekilde ifade edilmiştir. Böyle bir partinin Kürt ve Türk işçi sınıfının, emekçilerinin, yurtseverlerinin, aydınlarının, kadınlarının, gecekondu yoksullarının, köylülerinin, memurlarının sorunlarını, bağımsızlık, demokrasi, özgürlük taleplerini savunacak düşünce ve cesarete sahip olması beklenemez.

Bu noktada HEP'te Demokratik Cephe önerisi üzerinde fazla bir şey söylemeye gerek kalmıyor. Ancak açıklanması gereken önemli bir nokta var ki, o da şu veya bu şekilde elde edilen olanakların kendi çıkarları doğrultusunda ve buna hizmet etmek kaydıyla kendi dışına dayatılmasındaki anti-birlikçi, mücadelenin çıkarlarını gözardı edici tutumlardır. Burada legal parti olayına yaklaşımdaki yanlışlık bir yana, HEP gibi koşulların ortaya çıkardığı bir olguyu dayatma sorunu vardır. Birlik çağrılarında vb. ileri sürülen "ya birlik ya çürüme" ve çeşitli platformlarda ifade edilen birleşmezseniz yok olursunuz vs. ifadeleri bu anlayışın ürünlerinden başka bir şey değildir.

Kuşkusuz M-L'ler esas olarak illegal yöntemlerle örgütlenir, mücadele eder ve devrime hazırlarken yasal mücadele yöntemlerini de asla reddetmezler ve koşullar gerekli olgunluğa ulaştığı anda legal parti de dahil tüm yasal olanakları değerlendirirler. Burada önemli olan bu koşullardır. Mücadelenin gelişme seyri, örgütlenme düzeyi ve ülkenin içinde bulunduğu ekonomik-siyasi ortam bunu belirler. Herhangi bir örgüt doğruluğu veya yanlışlığı tartışma konusu olmak kaydıyla kendilerinin içinde bulundukları koşullarda ve geldikleri aşamada artık yasal parti zemininde de mücadele etmek gerektiği tespitini yapabilir. Kimse buna engel olamaz. Ama aynı yapı, ben böyle bir şey hazırladım ve kullanıyorum, o halde herkes benim etrafımda birleşmelidir dayatmasını yapamaz. Yaptığı taktirde ise birliği değil sadece kendini dayatmış olur. Nitekim HEP'te birlik çağrısıyla ilgili toplantılarda, katılan bir kısım örgütler tarafından bu dayatmanın farkına varılıp itiraz edilmesi, dayatmacı konumun kabul edilmemesi politikanın sadece birilerince bilinmediğinin de göstergesidir. Tabi ki, bu dayatmaları kabul edip "birlik" kuranlar da var ve olacaktır. Ama bunun anlamı, örgütsel ve siyasal iflastır. Şu veya bu şekilde ideolojik-pratik anlamda bir teslimiyet demektir. İdeolojik-pratik bağımsızlıktan yoksun olan bu grupçuklar çaresizlik ve yetmezliklerini bu sessizce boyun eğişleriyle sergilemiş, yönetmeye değil yönetilmeye aday olduklarını da göstermişlerdir.

Buraya kadar ele aldığımız birlik anlayışının kaynaklandığı noktaları da belli ölçülerde açmamız gerekiyor. Çünkü bu anlayış, şu veya bu şekilde her dönem karşımıza çıkmakta, belli bir dönem gündemi işgal etmekte, devrimci mücadelenin daha önemli sorunlarını ve görevlerini bir kenara itme tehlikesini barındırmaktadır.

Öncelikle soruna sınıfsal bakış açısıyla, sahip olunan ideoloji ile doğrudan ilgisi olduğunu belirtmeliyiz. Küçük burjuvazinin çıkarcılığı ve güçlü olana yaslanma ihtiyacı bu türden anlayışların her zaman zemini olmuştur. PKK özgülün-

de de sorun farklı bir kaynağa sahip değildir. Bu anlamıyla PKK'da egemen olan sınıfsallık değil, milliyetçiliktir. Milliyetçiliğin her zaman ön planda olduğu bu tür örgütlenmelerin hemen her dönem belirli bir aşamadan sonra burjuvaziyle uzlaşma-görüşme yolları aradığı, ara bir çözüm için çeşitli ödünler verdiği bir gerçektir.

Bu tür anlayışların diğer bir kaynağı da ideolojik-siyasal anlamda sağlam bir çizgiye, tutarlı bir yapıya sahip olmamaktadır. Bu konuda PKK'nın durumu çok iyi bir örnektir. Genelde tüm dünya çapındaki sorunlardan tutalım da özellikle Ortadoğu üzerine birinci elden konuşan ve bu konudaki tahlillerinin doğruluğunu anlata anlata bitiremeyen PKK bırakalım Ortadoğu'yu, dünyayı, Türkiye'yi dahi sağlıklı bir şekilde tahlil edememektedir. Ve tüm bu yanlışlıklar zinciri de Türkiye'yi ekonomik-siyasi yapısını bilmemekten kaynaklanmaktadır. Her şeyden önce de PKK faşizmi, Türkiye'de faşizmin devlet yapısını bilmemektedir. Bunu ise uyguladıkları politika ve taktiklerin derin analizlerini yapmadan sadece hemen her gün verilen demeçlerden bir kaçına baktığımızda anlamamız mümkündür. Özel savaşla hükümeti, düzen partilerini ayrı yerlere yerleştiren, PKK'nın koalisyon hükümeti döneminde yoğunlaşan kontrgerilla eylemleri karşısında neredeyse hükümeti aklayarak ona destek vaat etmesi faşizm olgusundan bihaber olduğunu da göstermektedir:

"Hükümet bu konuda güçsüzse güçsüzlüğünü itiraf etsin, tutarsızsa tutarsızlığını. Hükümet olmak için bizden yardım istiyorsa yardımımızı talep etsin, biz yine gerekeni yaparız." (A. ÖCALAN, 2000'e Doğru, s.11, S: 15)

Bu tek bir örnek değildir, ağızdan yanlışlıkla çıkan bir sözde değildir. Arşivler karanlığında bunun gibi yüzlerce ifade bulmak mümkündür. Keza mücadeleleriyle demokrasiyi nasıl güçlendirdiklerini, Türk solu dışında düzen partilerinin bile kendileri sayesinde cesaret kazanıp mücadele etmeye başladıklarını söylemesi de başka bir örnektir. Ve ilginç olanı da "Türk sol"unu suçlarken de burjuva partilerini örnek göstermesidir. Bu konuda: (Burada bir yanlış anlamaya meydan vermemek için şunu hemen belirtmeliyiz ki PKK'nın sürdürdüğü silahlı mücadelenin önemi ve kazanımlarını inkar etmek gibi bir amacımız yoktur. Kürt halkı nezdinde daha bir yoğun olan bu kazanımlar ve silahlı mücadele ayrıdır, bunların politikalarla değerlendirilmesi ayrıdır.)

"Mücadelemizin sonuçlarını faşizme karşı düzen partileri kadar bile değrerlendiremiyorlar." (A. Öcalan Serxwebun s.122 Şubat 1992 S.22)

Evet, faşizm konusunda Türkiye gerçeği konusunda birazcık bir şeyler bilen biri Türkeşler'in, Ecevitler'in, Demireller'in, Erbakanlar'ın vb.lerinin düzen partilerini faşizme karşı mücadelesi konusunda ders çıkarıp uygulayanlar olarak değerlendiremez.

(...)

Birliği Mücadele İçinde Aramalıyız, Görevlerde Aramalıyız

Birlik konusunda, hemen herkesin her türlü niyetle çağrı yaptığı bu dönemde devrimciler mücadelenin ve görevlerinin sorumluluğunu duyarak soruna yaklaşmalı ve yapılabilecekler ile yapılamayacaklar konusunda net bir görüşe sahip olmalıdır. Birlik silahını art niyetlerden, küçük hesaplardan, kaçış aracı

olmaktan, gösteriş metaı haline gelmesinden kurtarmanın tek yolu budur. Bu sorumluluğu taşımayanlarla, birlikçi görünmek için olur olmaz önerilerle kendini gündeme sokmaya çalışanlarla birlik ve benzeri olmaz. Öncelikle kendimizi, ülkemizi, dostumuzu, düşmanımızı tanımak gerekir. Kimin ne yapacağını nasıl yapacağını, kiminle nereye kadar gidileceğini hiç düşünmeden olur olmaz birlik diye kendini ortaya atmak marazi bir durumdur. Ve gerçekten bir şeyler yapmak isteyen, gücü oranında yapan, siyasi kimliğe örgütsel birliğe sahip olan bir yapı böyle davranmaz, her şeyden önce mücadeleye ve görevlere olan bağlılığı ve saygısı buna engel olur.

Tüm bu olumsuzluklara rağmen Türkiye'de hiç bir zaman birlik olmaz diye bir önyargıya da sahip olmamak gerekir. Birlikte yapılacak daha tutarlı ve sağlam birliklerin önünü açacak yığınla görev ve fırsat vardır. Eğer mücadelenin çıkarları ön planda tutulur ve biraz mütevazı olunursa bu fırsatların değerlendirilmesi, görevlere sıkıca sarılınırsa halkların beklentisine cevap verilmesi o kadar da zor değildir.

Evet, mütevazı olmak ve en basitinden, en küçüğünden başlamak gerekir. Birlikte dernek kurabilmenin dahi çok zor olduğu bu olumsuzluklar-güvensizlikler ortamında, hiç kimse "devrim için", "demokrasi için" birlikler peşinde koşup da kendini ve kendilerinden bir şeyler bekleyenleri oyalama, aldatma hakkına sahip değildir. Hiç kimse bu özlemleri, bu iyi niyeti kötüye kullanıp ayrıcalığı ile donatılmamıştır. Mücadelenin, devrimin, halkların çıkarlarını düşündüğünü iddia eden herkese bir kere daha sesleniyoruz. Büyük konuşmakla, sağı solu suçlayıp küfür etmekle, yapamayacağınız şeyler üzerine ahkam kesmekle hiç bir yere varamazsınız, hiç bir şey kazanamazsınız. Aksine çok şey kaybedersiniz. Yaşamın gerçeklerini, mücadelenin dayattığı görevleri görmek gerek. Bu, yapılacak çok şeyin olduğunu size gösterecektir. Her gün karşımıza çıkan, kendini dayatan somut görevlerdir bunlar. Bu görevlerin bir kısmını birlikte yapmamak için -özel niyetler dışında- hiç bir engel yoktur.

Katliamlara karşı çıkmak kimi devrimci ve yurtseverlerin görevidir. Bu görev neden birlikte yapılamıyor? Bunları birlikte yapmak için birlik görüşmeleriyle, özel platformlar oluşturulmasına gerek yok bizce. Ama kimileri kendini genel devrimci mücadelenin çıkarlarından ve görevlerinden öylesine soyutlamış ki, kendine yönelik olmadıkça, bu türden saldırılara karşı bırakalım birlikte tavır almayı, ses çıkarmak için bile özel davet bekler durumdadır.

Oysa bugün katliamlara; tüm ülke çapında emekçi sınıf ve tabakalara her iki ulustan Türkiye halklarına karşı sürdürülen baskı-terör politikalarına karşı çıkmak, hemen her kesim üzerinde anlaşabileceği bir olgudur. Bu olguyu, birlikte, mücadelenin çıkarları temelinde somutlaştırmak zorunlu bir görevdir. Düzenle anlaşma veya kendimize ait küçük hesaplarımız yoksa bu doğrultuda genel bir zemin oluşturmak zor değildir.

Diğer yandan "Yeni Dünya Düzeni"ni kurmaya çalışan emperyalizmin tüm dünya halklarına yönelik saldırılarına karşı çıkmak hemen herkesin anlaşabileceği bir zemindir. Sanmıyoruz ki, dönemsel veya grupsal çıkarlar adına veya "taktik" adına Ortadoğu'da, Latin Amerika'da, Afrika'da her gün yeni adımlar atan, hatta somut askeri gücünü burnumuzun dibinde üstlendiren emperyalizme karşı açık tavıra karşı olunsun. Buna karşı çıkmak herşeyden önce halkların hak ve öz-

gürlük taleplerine ulus, kimlik mücadelelerine karşı çıkmak demektir. Bu konuda da, anti-emperyalist bir platformda somut eylem birliktelikleri oluşturulabilir.

Her iki konuda da sınırları belirlenmiş eylem birlikleri için hiç kimsenin siyasi çizgisinden bir taviz vermesine gerek yoktur. Gerçekten ilkelere bağlı olunduğu iddia ediliyorsa, işte anti-faşizm, anti-emperyalizm gibi herkesin anlaşabileceği bir zemin vardır. Ve bu zeminde yapılabilecek her türlü eylem birliğine katılmaya ve çok daha büyük hedefler için birleşenlerin her halde gücü vardır. Diğer yandan tüm devrimci-yurtseverleri toplama diye bir derdimiz de olmamalıdır. Samimi olan ve mücadele isteği duyanlar için, herhangi bir komplekse sahip olmayanlar için, kendilerini bir yerlere bağlı veya diyet borçlusu hissetmeyenler için böyle bir fırsat vardır.

Peki, daha büyük, daha kapsamlı birlikler hiç olmayacak mıdır? Birlik konusu hep hayalperestlerin, küçük hesapçıların, kullanmak ve kullanılmak isteyenlerin alanında mı kalacaktır? Elbette ki hayır! Tüm bu çabalar mücadelenin gelişimi karşısında erimek ve yok olmak zorundadır. Herhangi bir başarı şansları da yoktur. Halkların mücadelesinin birliği mücadele zemininin dışında bir yerde gerçekleşmeyecektir, tayin edici olan her zaman mücadelenin kendisi olacaktır. Bunun öncüsünün, toparlayıcısını kim veya kimler olacağı sorusunun cevabı ise yine mücadele kıstas alınarak bulunabilir.

Bugün Türkiye devrimci-yurtsever hareketini esas olarak üç gruba ayırabiliriz:

1- Stratejik veya taktik düzeyde doğru veya yanlış, düzene karşı ileri veya geri boyutlarda mücadele edenler.

2- Bir türlü kendi düşüncelerini hayata uygulayamayan ama yok da olmayan, sürekli bir çevreyi etrafında bulunduran, klasik çalışma tarzını aşamayanlar.

3- Sadece yazıp çizebildikleri bir dergi çıkarma dışında hemen hemen hiç bir şey yapmayan, sağa-sola akıl veren, eleştiren, ahkam kesenler...

Bugün Türkiye'de birinciler olmadan diğerlerinin yaşama şansı yoktur. Mücadele, doğru temelde birlikler ve devrim birincilerin zemininde gelişecektir. Bunun için mücadeleyi geliştirmek amacıyla birlik isteyenleri öncelikle ve esas olarak bu zeminde arayışlarına cevap bulmak zorundadır, birlik bu zeminde ele alınmak zorundadır. Ama bu hemen bugünden yarına gerçekleşebilecek kolaylıkta bir olgu da değildir. Mücadele seviyesinin boyutlanarak gelişmesiyle birlikte, birlikler de bu süreç içerisinde çok çeşitli biçimler alarak gerçekleşecektir. Bunun dışında dayatmayla sağlıklı bir birlik zeminin oluşması mümkün değildir. Henüz bir çok örgütün kendisine ve halka karşı rüştünü ispatlayamadığı, örgütsel birliğini dahi sağlayamadığı koşullarda birlik çağrıları yapmak, her türlü niyeti bir kenara bırakalım, havanda su dövmek anlamına gelir. Mücadelenin gelişmesiyle birlikte ikinci grupta ele aldığımız gruplarda gelişmeye ayak uydurma veya dağılma süreçlerini yaşayacaklardır. Ancak her iki durumda Türkiye devriminin bir kazanımı olacaktır. 3. kesimde ele aldığımız hiç bir şey yapmaya niyetli olmayan sadece yazıp çizen, eleştiren, ahkam kesenleri ise ciddiye almaya gerek yok. Dergi finansmanları yok olduğunda, hiç bir zaman devrimci olmayan, özde birer küçük burjuva aydın taklitçisi olan bu gruplar da yok olacaklardır.

Evet biz birlikten yanayız ve bu konuda mücadeleye, mücadelemize güveniyoruz.

ULUSAL MÜCADELEYE SINIF PERSPEKTİFİ İLE SAHİP ÇIKIYORUZ

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
2 Ekim 1993
Sayı: 65

Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesine M-L bakış açısı ile yorum getirmek, halihazırdaki mücadelenin doğru ve sahip çıkılması gereken yanlarının yanı sıra, yanlış ve eksik olduğu için eleştirilmesi gereken yanlarının olduğunu da söylemeyi gerekli kılıyor.

Doğrulardan ve yanlışlardan söz edildiğinde, eleştirilerin hedefi olan çevrelerden şöyle bir tepki alınıyor: "Biz doğrularımız sayesinde büyük bir siyasal güç haline geldik. Mücadeleyi bugünkü aşamaya getirebilmiş olmamız, anlayışımızın doğruluğunun kanıtıdır." Evet, bugünkü aşamaya gelişte, yurtsever hareketin politikalarında doğru olan yanların payı açıktır, yadsınamaz. Hatta incelenmesi, örnek alınması gerekir. Bunların başında silahlı mücadeleyi en olumsuz koşullarda, her türlü engele ve kayıplara rağmen ısrarla, inatla sürdürmek vardır. Ancak bu durum yanlışların olmadığı anlamına gelmez. Mücadelede bir dönem için kitlesel güce sahip olanın, savaşı belli bir aşamaya getirmiş olanın her söylediği ve yaptığının doğru olduğu söylenebilir mi? Yaşanmış birçok deneyim söylenemeyeceğini göstermiştir.

Devrimci hareket açısından doğru ve yanlışların tespiti, sürecin tutanağını yazmak ya da mücadele edenlere ders vermek için değil, öncelikle kendi adımlarımızı doğru yönde ve sağlam zemine atabilmek için gereklidir.

Devrimci hareket, bazı çevrelerin göstermek istediği gibi, Türk halkını örgütlemek ve Kürk halkına destek olmakla görevli "Türk Sol" hareketi değildir. Kürt halkının ulusal kurtuluş talebi de dahil, Türk ve Kürt halklarının oligarşi ve emperyalizme karşı ulusal ve sınıfsal kurtuluş talebini ifade eden bir devrim hareketidir. Bu anlamda, Kürdistan'da Kürt halkının ulusal özgürlük talebine sahip çıkmak, ulusal mücadele vermek, devrimci hareketin pratik adımlarını çoktan attığı bir görev olmuştur.

M-L anlayışa sahip olanlar, dünyadaki her türlü gelişmeyi, sınıflar mücadelesi süzgecinden geçirerek yorumlar, buna göre sonuçlar çıkarır, program oluştururlar. Çünkü dünyadaki toplumsal gelişimin temel çelişkisi emek-sermaye çelişkisidir. Ancak bunları ifade etmek "Biz sadece sınıfsal mücadele veririz" demek değildir. M-L hareket, halkların ulusal kurtuluş taleplerine de sahip çıkarak, ulusal kurtuluş mücadelelerine önderlik edebilir ve etmelidir. M-L anlayışa sahip hareketler, küçük burjuva hareketlere göre daha tutarlı ve özgürlük hareketini sonuna kadar götürmede daha kararlı ulusal kurtuluşçulardır.

Tutarlı Olmanın Koşulu Sınıf Perspektifiyle Mücadele Etmektir

Halkların ulusal kurtuluş talebine sahip çıkan M-L anlayış, öncelikle bu mü-

cadeleyi, devlet içi dar bir sorun olarak değil, emperyalizme karşı verilen mücadelenin bir parçası olarak yorumlar. Bu tespit, Kürdistan somutunda TC'yi hedef olarak aradan çıkarmak ya da hedef bulanıklaştırmak değildir. Çünkü emperyalizmin ve işbirlikçilerinin çıkarlarını koruyan TC, emperyalizme karşı mücadelede doğrudan hedeftir.

Emperyalizm bir dünya sistemi olduğu için, halkların ulusal özgürlük mücadelesi, bu sisteme karşı mücadeleden ayrı ele alınamaz. Tutarlı ve kararlı bir emperyalizm karşıtlığı esas alınmadan ulusal ve sınıfsal kurtuluş süreci doğru bir çizgide geliştirilemez.

FKÖ'nün geldiği nokta, halkların ders alabileceği açık bir örnektir.

Arap milliyetçisi anlayışın etkisinden ve belirleyiciliğinden kurtulamayan FKÖ, bu anlayışın sonucu olarak, anti-emperyalist çizgisinden sürekli ödünler verdi.

Filistin halkına kendi düzenini kabul ettirmek isteyen emperyalist ülkeler, FKÖ'yü dolaylı ya da doğrudan kuşatarak yönlendirdiler. Sonunda FKÖ içinde küçük burjuva milliyetçi çizgisinin temsilcisi El Fetih, ABD'nin koruyuculuğunda dayatılanları kabul ederek, çizgisindeki tutarsızlığın nihai sonucuna ulaştı.

M-L anlayışın ulusal soruna bakışta esas aldığı ikinci ilke, mücadeleyi sadece "dış düşman"a karşı bir mücadele olarak görmemesidir. Ulusal özgürlük sorununu sınıfsal özgürlük sorunu ile birlikte ele alır. Çünkü emperyalizm ülkeleri sadece askeri güçle sömürgeleştirmiyor, sadece askeri güçle teslim almıyor. Esas olarak ekonomik, siyasi, askeri, kültürel alanlarda çok yönlü ilişkilerini geliştirerek ve o ülkelerde yarattığı işbirlikçiler aracılığı ile sömürgeci sistemini oturtuyor. Böylesi ülkelerin ulusal özgürlüğü sınıfsal özgürlüğü anlamına da geliyor. Çünkü emperyalizmin kovulması ancak emperyalizmin işbirlikçisi sınıfların da alaşağı edilmesini zorunlu kılıyor. Bir ülkede ulusal bağımsızlık kazanılmış, ama burjuvazinin ve toprak ağalarının etkinliği, varlığı sürüyorsa, bu ülkeye emperyalizmin tekrar girmesini kimse engelleyemez.

Bugün Kürt ulusal mücadelesinin kitle tabanı yoksul Kürt emekçi halkıdır. Bu halk, zaferle birlikte kendi ezilen, sömürülen, horlanan makus talihlerinin değişeceğine de inanmıştır. Kendi yoksulluğunun, ezilmişliğinin nedenini, ulusal kimliğinin inkar edilmesinde gördüğü için ulusal mücadeleye özel bir önem vermektedir. Ancak, daha bugünden sınıfsal kurtuluş için mücadelenin adımları atılmazsa, bu bilinç, ulusal mücadelenin temel gücü olan emekçi halk içinde yaygınlaştırılmazsa, ulusal mücadelenin bir aşamaya geldikten sonra çakılıp kalması, uzlaşma eğilimlerinin güçlenmesi kaçınılmaz olur.

Mücadelenin gelişimi, belli toplumsal koşullarda öncünün belirlediği program ve buna bağlı ittifak yapısı tarafından koşullanır. İttifakın yapısının oluşumuna, öncünün politikaları sebep olur. Bu yapının niteliği ise, sürecin tutarlı ya da tutarsız bir gelişim göstermesinde etkili olur. Hem ulusal mücadeleye dinamizm ve kararlı bir katılım kazandırmak ve hem de sürecin gelişimini garantiye alacak bir bilinç yaratmak, sınıfsal talepleri de gözardı etmeyen bir ulusal kurtuluşçuluk perspektifini gerekli kılar.

Son olarak, M-L anlayış, belli somut koşullarda, halkın ulusal taleplerine sahip çıkmakla birlikte, bu mücadeleyi, genel sosyalizm mücadelesinin bir par-

çası olarak görür. Bu anlayış, Türk, Kürt ve azınlık halkların taleplerini, ortak düşmana karşı kazanılacak bir zafer yürüyüşünde birleştirme olanağını yaratır. (Mücadelede birlik Kürt halkının ayrı devlet kurma hakkının inkarı değil, savunulmasıdır. Çünkü Kürt halkı, bu hakkı TC'ye karşı zafer kazanıldığı zaman elde edecektir.) M-L bakış, halkların milliyetlerine göre örgütlenmesini değil, sınıfsal özelliklerine göre örgütlenmesini öngörür. Bu temelde oluşan halkların birleşik gücü, TC'nin ayak bastığı her yerde cephe açarak, TC'nin hareket alanını daraltır. Ayrıca ülkemiz somutunda devletin şoven kışkırtmalarını ve halkı halka karşı savaşa sokma manevralarını boşa çıkarma yeteneğine sahip olur.

Kürdistan'da ulusal mücadele veren bir ve aynı siyasi örgüt, Batı'da sınıf mücadelesini de veriyor ise, Kürt halkının ulusal kurtuluşu için vuran gerilla, Türk halkının talepleri için de Batı'da vuruyorsa, bu siyasal örgütlenmenin halka vereceği mesaj, ortak düşmanı gösteren ve halkların birliğini ifade eden anlamda olacaktır. Bugün yapılan da budur. Bundan sonra da tutarlı ulusal kurtuluşçular olarak, devrimciler bu bilinçle hareket edecektir.

ULUSAL KURTULUŞ EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELEDEN GEÇER

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
9 Ekim 1993
Sayı: 66

Dört parçaya bölünmüş, parçalanmış ve her biri bir başka devlet tarafından işgal ve ilhak edilmiş bir ülke ve parçalanmış bir ulus olduğu için, Kürdistan'daki gelişmeler ister istemez geniş bir alanı ilgilendiriyor. Savaşan, politize olmuş bir halk durumunda Kürt halkı. Kürt halkının bu gerçeği, statükoları tehdit eden bir durum yarattığı için, emperyalizm tarafından istenmeyen bir durumu ifade etmektedir. Emperyalizm böylesi durumlarda "barış"tan yana görünür. Ama o, "barış"tan kendi egemenlik ve sömürü sistemini onaylayan, boyun eğen ve kendi çıkarlarına karşı mücadele etmeyen bir ortamın oluşmasını anlar. Yaşanılan gerçekler, emperyalizmin "yeni dünya düzeni" adı altında oturtmaya çalıştığı statükonun, emperyalist yağma, talan ve sömürü düzeninin halklara dayatılması olduğunu göstermiştir. Ortadoğu'da emperyalist sistemin güvencesi için, statükoları tehdit eden bir güç olarak Kürt halkına yönelmesi kaçınılmaz. Emperyalist barış için, emperyalist statükonun oturması için, ayağa kalkmış Kürt halkının oturtulması -boyun eğdirilmesi- hedeflenecek.

Emperyalizmin ve TC'nin Kürdistan Politikası

2. paylaşım savaşı sonrası emperyalizm, kendine bağımlı, yapay sınırlarla oluşturduğu bir devlet ortaya çıkardı. 1. paylaşım savaşı sonrası dünya emperyalistler tarafından paylaşılırken, yapay devletler oluşturmuş ve bu devletler emperyalizme bağımlı bir şekilde "yaşamaya" başlamışlardı. 2. paylaşım savaşı sonrası, yeniden paylaşımla birlikte, eski yapay devletlerin kimisi ortadan kalkarken, kimisi "yaşamaya" devam etmiş, kimi bölgelerde ise yeni yapay devletler çizilmişti.

Latin Amerika'da, Afrika'da, Güney Asya'da oluşmuş bu devletlerin çoğunun bugün emperyalizmin sömürgeleri olduğu tartışmasız bir gerçek. Emperyalizm bu ülkelerde işbirlikçi sınıflar yaratarak ve bu sınıflar aracılığıyla kurduğu çok yönlü bağları adım adım geliştirerek, sömürgeci sistemini yeniledi. Bu ülkelerde, ekonomik, siyasi ve kültürel açıdan içsel olgu haline geldi. Kendi çıkarlarını korumak için, o ülkelerin sözde ulusal ordularını da kendi kontrolüne almakta zorlanmadı.

Osmanlı devleti yıkılırken, Kürt halkı, kendi ulusal devletini kurma sürecine giremedi. Dahası, bölünüp parçalandı. Kürdistan'ın diğer yeni sömürge ülkelere benzer bir süreç yaşamasının önü, 2. paylaşım savaşından sonra da açılmadı. Çok yönlü çıkar çatışmalarının ve hassas dengelerin üzerine kurulu sta-

tüko ile oynamak ne gerekli görüldü, ne de göze alındı.

Bugün, Kuzeybatı Kürdistan'da savaşan bir halk gerçekliği yaşanıyor. Irak'ta henüz emperyalizmin istediği bir düzen oturmadı. İran ise tam denetimlerinde değil. Yani statüko çoktan bozuldu. Şimdi planlar yeni statükonun nasıl kurulacağı üzerine yapılıyor.

Irak'ta, emperyalist Çekiç Güç askerlerinin korunması altında bir Kürt Federasyonu oluşumuna gidildi. Türkiye için de benzer bir oluşumun istenebileceği, emperyalizmin TC sınırları içinde bir Kürt federasyonuna hayır demesi için bir sebep olmadığı çok açıktır. Yeter ki, bu federasyon da tıpkı Irak'taki gibi, emperyalist devletlerin hamiliğini kabul etsin, emperyalizmin bölgedeki çıkarlarını güvence altına alsın, dokunmasın. Çıkarlarını koruyacak siyasal ve ekonomik koşullar olduktan sonra, gerisi emperyalizm açısından detaydır. İster görünüşte bağımsız olsun, isterse federasyon olsun, değişmez. Sadece diğer ülkelerdeki işbirlikçi devletleri bir biçimde ikna etme sorunu kalır.

Bugün için TC Irak'takine benzer bir oluşumu kabul etmiş değildir. Ancak, bu benzer şeylerin denenmeyeceği, gündeme gelmeyeceği anlamına gelmez. Çünkü TC'nin mevcut uygulamalarını, emperyalizmin politikalarının dışında değil, onun bir parçası olarak değerlendirmek gerekiyor. Emperyalist devletler arası çıkar çatışmalarından doğan inisiyatif boşluğu, TC'nin apayrı bir politik tutum geliştirmesine olanak sağlayacak kadar fazla değildir. TC, mevcut statükoyu korumak için, tüm gücü ile saldıran bir durumda. Kürt sorununda yapılan tek şey, askeri operasyon ve saldırıları sürekli tırmandırmak olduğu için, generallerin sözü daha çok ağırlık kazanıyor. Köylerin bombalanması, sürgünler, işkence ve katliamlarla halk canından bezdirilerek, tamamen sindirilmek isteniyor ve uyanan ulusal kimliklerinin unutulması sağlanmaya çalışılıyor.

Emperyalizme Karşı Açık ve Net Bir Tavır Alınmadan Özgürlük Kazanılamaz

Mücadele sürecinde, emperyalist ülkelerdeki demokrat kamuoyunun desteğini almak önemlidir. Ama emperyalist devletlerin yardımı ya da farklı destekleri bir tuzaktan öte bir anlam taşımaz. Bu tuzağın bedeli ise, oldukça ağırdır. Hiçbir halk, emperyalist devletlerin koruması altında, onlardan yardım alarak, ne gerçek özgürlüğün, ne de başka bir kazanımın sahibi olamaz.

Bugün ulusal mücadelenin de sınıfsal mücadelenin de hedefi mevcut yapı olmasına karşın, bu yapının bağlı olduğu sistemi, emperyalist sömürgeci sistemi göz önüne almadan, mücadeleyi anti-emperyalist bir rotaya oturtmadan, mücadelede gerçek kurtuluş sağlanamaz.

İşte Irak Kürdistanı'ndaki durum bunun tipik göstergesidir. Emperyalizmin koruması altında, Irak tehdidini kullanarak onun her istediğini yapmaya mahkum bir Kürt parlamentosu, Kürt halkının çıkarlarını ve özgürlüğünü ifade edebilir mi? Kendisini böylesine emperyalizme bağlayan bir oluşum, ilerde Kürt halkının gerçek özgürlüğü için bir ilk adım olabilir mi? Irak'takine benzer bir oluşumu TC kabul ederse, Kürt halkı özgürlüğe yaklaşmış mı olacaktır? Ulusal hak kırıntıları ile yetinilebilir mi? Bu sorular bugünden düşünülmeli ve yanıtlanmalıdır.

Adı Kürt olan bir federasyonun, bir devletin kurulması "ileri" bir "adım" gibi görülebilir. Çünkü Kürt halkı kendi tarihinde, Mahabat Cumhuriyeti hariç, böyle bir kazanım elde edememiştir. Bu nedenle, Kürt emekçi halkı, kendi ezilmişliğini, yoksulluğunu, bir ulus olarak kendi devletini kuramamasına bağlıyor. Bu da bir ölçüde doğrudur.

Hem sınıfsal baskı ve sömürüyü, hem de ulusal baskıyı yaşayan bir halktır Kürt halkı. Emeğini çalan sömürücülerle birlikte, yaşanılan dünya gerçeğinden çıkartılan dersler ışığında, halkların yaşadığı yeni sömürgeci ilişkilerle kurulan kölelik zincirleri de halkın bilincine çıkarılmalı ve anti-emperyalist bilinçle mücadele etmesi gerektiği kavratılmalıdır. Aksi taktirde, ulusal mücadele, ulusal hak kırıntılarının verildiği bir aşamada çakılıp kalma riskini sürekli taşır.

Halklarımızın gerçek kurtuluşunun anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadeleden geçtiğini bir an için unutan, ya da yalnızca sözde kabul eden hiçbir ulusal hareket, halkları özgürlüğe kavuşturamaz. Dolayısıyla, günümüzde ulusal mücadele, asıl olarak anti-emperyalist mücadeleden geçmektedir. Emperyalizmin manevralarına, çeşitli "yardım"larına karşı, tutarlı bir anti-emperyalist çizgiyi de ancak M-L'ler yaşama geçirebilir ki, bugün bunun somut adımları ve mücadele örnekleri mevcuttur.

BİRLİK POLİTİKAMIZ, SOL'LA İLİŞKİLERİMİZ VE KENDİNE GÜVEN

Kürt Ulusal Hareketiyle Birliktelik

Devrimci Sol Dergisi
Temmuz 1996
Sayı: 8

Bugün Kürt Ulusal Hareketiyle mücadelede birlikteliğin sağlanması, birlik sorununun en önemli ayaklarından biridir. Bu, hem örgütlü güçler anlamında örneğin PKK ile ya da örneğin demokratik platformda HADEP'le birliktelikler açısından; hem de fabrikada, mahallelerde, okullarda Kürt ve Türk halkının mücadele ve örgütlenme birlikteliğini sağlamak anlamında önemlidir.

Somut durum gerek örgütsel düzeyde, gerek alanlar özelinde geçmişten beri belli adımların atılmasında kimi sorunların varlığıdır. Örneğin PKK, geçmişte birlik sorununda daha çok kendine tabi olacak güçleri kapsayan birlik çerçeveleri çizerken, son süreçte ise ittifak arayışları esas olarak yasalcı-legalist kesime yönelik olmuştur. Ancak bunlar önümüzdeki süreci ipotek altına alan şeyler değildir elbette. Özellikle PKK'nın son dönemde daha somut olarak dile getirilen sözlü açıklamalarında olumlu bir yaklaşım söz konusudur.

Halkın birliği mi, örgütlerin birliği mi gibi bir ikileme girmeden, devrimci, yurtsever örgütlerin ve halk güçlerinin çeşitli düzeylerde birliğinin savunulması, bu noktada şablonlardan, kavram tartışmalarından uzak durulması bu yaklaşımın kayda değer yanlarıdır.

Bugün sorun daha çok pratiktedir. Sözlü olarak dile getirilen yaklaşımlar hayatın içerisinde de somut ifadelere kavuşturulursa olumlu bir yöneliş sağlanabilir. Bu hiç de zor değildir.

Kürt ve Türk halkının birlikteliğini şu ya da bu biçimde sağlamak zorundayız. Halklarımız arasında tarihsel ya da güncel çeşitli çitler vardır. Demokratik Muhalefet Meclisi, Halk Meclisleri tarzı örgütlenmeler, halklarımız arasındaki çitleri yıkmak da önemli bir role sahip olacaklardır. Halklarımız arasında hem taktik hem stratejik birlikteliğin zorunluluğu neredeyse her gün yeniden kanıtlanmaktadır. Ve artık şu çok açıktır ki, birlikteliğe uzak duran halk, kendi kurtuluşunu da geciktirmiş olacaktır. Bu birlikteliğin modellerini oluşturmalıyız. Çünkü kurtuluşun yolu, gerçekten de birlikte mücadeledir. Herkes bu birlikteliğin içine gelmek zorundadır. Biçimi şöyle ya da böyle olur. Bu biçimler süreç içinde değişebilir de. Ama bugün varolan somutluk çerçevesinde pratik adımlar atılmak durumundadır.

DHKP-C - PKK PROTOKOLU VE GELİŞMELER

Mücadele, Propagandif Değil, Hayatın İçinde Ete Kemiğe Bürünen İttifaklarla Gelişir

Devrimci Sol Dergisi
Mart 1998
Sayı: 10

1996'nın son ayı içerisinde görüşmeleri tamamlanarak imzalanan ve "Devrimci Cephe'nin İnşası İçin Çağrımızdır" başlığıyla kamuoyuna açıklanan DHKP-C-PKK Protokolu, oligarşi açısından bir telaş unsuru olurken, halk kesimlerinde, devrimci demokrat çevrelerde belli bir memnuniyet ve beklentiyle karşılandı.

Geçen süreç, açıktır ki bu beklentiye cevap olmamıştır. Bu kuşkusuz çok çeşitli açılardan değerlendirilebilir bir durumdur. Ancak bu yetersizliğin sebebi durumunda olanların, birlik konusunda Türkiye soluna (kendi kavramlarıyla "Türk solu'na") sanki bütün bunlar hiç ortada yokmuş, bunlara ilişkin bir sorumlulukları yokmuş gibi eleştirilerine, yukarıdan değerlendirmelerine devam etmeleri, kendi başına değerlendirilmesi gereken bir durumdur.

Örneğin, en yakın örnek olarak, Alternatif dergisinin son sayısında ARGK adına şunlar belirtiliyor: *"Bu güce (DHKP-C'ye) her türlü birlik esprisiyle yaklaşıldı. Mücadele anlayışlarındaki eksiklikler bunları birlikten uzak tutuyor. Özellikle Kürdistan'daki savaş, onun kitleye yansıyışı, yine Türkiye'de belli adımların atılması buna karşın bu güçlerin cephe örgütlenmesi dışında kendilerini tutmaları, kendi kadroları içerisinde de rahatsızlık yaratmıştır. Fakat tüm bunlara rağmen kendi o bilinen çizgilerinde anlayışlarında hala diretiyorlar. Oysa Marksizmin en önemli ilkesi her zaman en geniş birlikteliklerden yana olmaktır. Bu noktada Türkiye'ye girişimizi de aşırı derecede hazmetmeme durumları var. Eğer 'demokratım, devrimciyim' diyorlarsa farklı biçimlerde olmayabilir ama bölgesel düzeyde, yerel düzeyde değişik birliklere gelebilmeliler."* (Alternatif, Ocak-Şubat 1998, sayı 67)

Bakın bu alıntıya. İçinde böyle bir "Devrimci Cephe'ye Çağrı"nın varlığının hiç bir izi yoktur. *"Bölgesel, yerel düzeyde birliklere gelebilmeliler"* diyor. Oysa biz daha ötesine gelebileceğimizi ortaya koymuşuz. Peki ARGK adına konuşan bir komutan bunu neden yok sayıyor?

Yok sayıyor, çünkü ARGK, ERNK ya da PKK'nın gündeminde esas olarak böyle bir birlik, böyle bir Devrimci Cephe oluşturma düşüncesi de, çabası da yoktur.

Birliğe yanaşmadığımızı söyleyenler, protokolu tekrar okumalıdırlar. Unutanlar, dikkatli okumayanlar tekrar baksın. Ne dedik, ne oldu, neden yürümedi?

1- Biz Devrimci Cephe'nin inşası için söz verdik. Bunun adımlarını pratikte de atma konusunda karşılıklı anlaştık, taahhütlerde bulunduk. **"Gerekli bütün çaba ve özveriyi göstermeye hazır olduğumuzu"** ortak imzayla ilan ettik. Bu,

mücadelenin bütün alanlarını kapsıyordu. Devrimci Cephe kuşkusuz ki niyetlerle değil, hayatın içine yayılan, alanlarda karşılığını bulan somut adımlarla, örgütlenmelerle, kurumlaşmalarla yaratılacaktı. İşte sorun da tam bu noktada çıktı ortaya.

2- İlk olarak protokolü hayata geçirecek, denetleyecek **ortak bir komite** oluşturulacaktı. Bu, protokolün oluşturulmasından hemen sonra gündeme getirildi ve anlaşmaya varıldı. Nerede, nasıl oluşturulacağı hakkında karar alındı. PKK komitenin oluşturulacağı yer için yeni düzenleme yapacaklarını, bunun için 1-1,5 ay zaman tanımamızı istediler. Tanıdık. **Tam bir yıl geçti.** Tek bir adım atılmadı... "Ne oldu, niçin olmuyor?" sorularımız bir şey ifade etmedi. **Hala cevapsızdır.**

Devrimci Cephenin inşası için birlik, ciddi bir iştir. Karar altına alınan şeylerin yapılmadığı ve neden yapılmadığının açıklamasına bile gerek duyulmadığı durumda bu ciddiyet ortadan kalkar.

3- Buna rağmen alanlarda bazı adımlar atmak istedik. Zorladık. Hemen hiçbir alanda birlik yapmak istemediler.

Oysa: Protokolde, *"Halklarımızın cephesel birliğini kurup geliştirmeyi hedefleyen ittifakımız, partilerimizin örgütlü olduğu bütün legal kurumlarda, sendikalar, meslek odaları, çeşitli dernekler gibi tüm demokratik mevzilerde, işçiler, memurlar içinde, köylerde, basın ve kültür cephesinde, öğrenci gençlik içinde, zindanlarda, işyerleri ve yerleşim alanlarında, yurtdışında, halklarımızın ve devrimimizin ortak çıkarları doğrultusunda, ortak düşmana karşı ortak mücadele ve örgütlülükleri geliştirmeyi ... karşılıklı olarak taahhüt eder."* demiştik.

Memur ve işçilerde zar zor bir protokol imzalandı. Bu da ayrıca mizahi olaylarla doludur. Protokol metnine nasıl geçerse geçsin "barış" kelimesini sokmak istediler. Öyle bir noktaya geldi ki "barışçıl mücadele" kelimeleri girdi. Ve bu protokolün hiçbir maddesine, içeriğine uymadılar. SES Genel Kurulu'nda söz verdiklerini yapmadılar. Koltuk kaygısıyla üzerinde anlaşılan biçimde bile davranmayarak devrimci ittifaka sırtlarını döndüler. Tavırlarının özeleştirisini istediğimizde ise hırçınlaştılar. Kimse sorumluluk üstlenmedi. Maliye-Sen'de "Yurtsever Emekçiler" protokolün kendilerini bağlamadığını söyleyip ittifaktan kaçtılar. Böyle bir gayri ciddilik bile onlar için sorun olmadı. Genel-İş'de tasfiye kararlarının altına imza attılar. DİSK Kongresi'nde, DİSK'teki MGK tasfiyeciliğine karşı mücadelede birlikte olmadılar.

4- Gençlikteki birlik çabaları da sonuçsuz kaldı. "Ya bizim dediğimiz olur, ya da olmaz"ı getirdiler. Sonuçta olmadı. Anlayış şuydu; her şey kendilerinin merkezinde dönecekti. Bunun dışındaki her şey yanlıştı.

5- Halk Meclislerinin birlikte oluşturulması için tek bir adım atmadılar, gelmediler. Şöyle demiştik protokolde: *"BİRLİĞİ TÜM ALANLARA YAYMAYI HEDEFLİYORUZ. Bugünün somut görevleri ışığında halklarımızın demokratik muhalefetini örgütlemek için tüm güçleri kucaklayacak bir meclisi geliştirmeyi, halklarımızı bu meclis aracılığıyla söz ve karar sahibi kılmayı, kendi kaderlerini kendi elleri arasına alabilmeleri için bunun fırsat ve olanaklarını yaratmayı, bunun için en küçük yerleşim birimlerinden en*

büyük metropollere kadar her alanda yerel halk meclisleri oluşturmayı bir görev ve hedef olarak önümüze koyuyoruz." Tüm devrimci kamuoyu tanıktır, o günden bu yana pek çok yerde meclisler hayat bulmuştur, ancak bulundukları alanlar dahil, PKK bu çalışmalara katılmamış, bazı yerlerde katılıp katılmadıklarının belirsiz olduğu ciddiyetsiz tablolar sergilenmiştir.

6- Yeni bir **Anayasanın** yapılması ve halka mal edilmesi ortak görüşümüzdü. Protokolde de açıkça ifade edilmişti: *"... bağımsızlık ve demokrasiyi hedefleyen bir anayasa taslağı hazırlayıp bunu halka maletmeyi, bu çalışmanın içine bütün anti-faşist, anti-emperyalist, özgürlükten, adaletten yana tüm örgüt ve partileri ve kişileri çekmeyi bir görev olarak önümüze koyuyoruz."*

Anayasa Taslağını hazırladık, kendilerine verdik. Hiçbir itirazımız yok, sadece Ulusların Kaderlerinin Tayin Hakkı biraz daha açılsın dediler. Sorun yoktu. Birlikte kampanyayı sürdürmeye gelince yanaşmadılar. İşimiz var, güncel değil, siz yapın, bu tartışma boyunca kullandıkları genel söylemleridir. Ve kimle neyin konuşulacağı belli değildir. Ve hemen her konuşmada da çoğunlukla muhataplar değişir. Ve yeni gelen "Ben bilmiyorum" der. Hatta, karşımıza öyle muhataplar çıkartılmıştır ki, "Halk Meclisi mi, o da nereden çıktı", diyebiliyordu.

7- Ortak pratik örgütleme konusunda öneriler yaptık, bunun protokol sürecini de geliştireceği açıktı. Örneğin oligarşinin Irak işgali gündeme geldi. Ortak bir şeyler yapalım dedik. Yanaşmadılar.

Newroz'da ortak hareket edelim dedik, yanaşmadılar.

8- **Hapishanelerde** tutsakların mücadelelerini ortak bir örgütlenmeye kavuşturalım dedik. Olur dediler. Hatta kendileri (En üst düzeyde) Cezaevlerinde "Birleşik Direniş Komiteleri" kurulmasını önerdiler. Bunun nasıl olacağını açın dedik, açmadılar. Sonra cezaevleri merkezleri kendi aralarında tartışsın ve ortak bir örgütlenme modeli bulunsun dedik. Cezaevleri tartıştı. PKK tutsakları tarafından sonuçta *"cezaevlerinde anlaşabileceğimiz ortak nokta yok"* denildi.

DHKP-C tutsaklarının gönderdiği yazıya PKK Cezaevleri Merkezi yapısı adına verilen cevapta: *"Herşeyden önce cezaevlerine, bakışımız farklı, zindanlara biçtiklerimiz rol farklı. Eylem anlayışlarımız, zindana biçtiğimiz roller birbirinden uzak... bu zeminde ortak bir platform, koordinasyon merkezi oluşturmak oldukça zor... Genel için önerdiğiniz ortak koordinasyon merkezini gerçekçi bulmuyoruz. İşleyeceğini de sanmıyoruz"* şeklinde cevaplar verildi. Öyle ki gönderilen yazıda *"merkezi görüşmelerde birleşik direniş komiteleri şeklinde bir öneriniz var, nasıl şekilleneceğini belirtmemişsiniz"* denilmesine rağmen, cevapta yine bir kelime dahi olsun buna değinilmiyordu. O zaman niye önerilmişti?

9- Bu somut gelişmelerin ortaya koyduğu şu olmuştur: Bütün söylemleri **propagandiftir.** Sözdedir. Hiç kimse ile birlik yapamazlar. Yayın organlarında belirtilen "birlik yapalım, ortak kurmaylık kuralım" gibi sözler sadece propagandaya yöneliktir. Bu propaganda içerisinde en çarpıcı olan ise "Kim ne isterse verelim" sözleridir; sık sık tekrarlanır. Oysa PKK hiç kimse ile böyle bir ilişki sürdürmez. PKK sadece kendisini destekleyen, kendi çevresinde dönen kullanılacak güçler istemektedir.

Bunlar çok somut yaşadığımız gerçeklerdir. Protokolden önce bir gerilla bölgesinde çok zor durumdaydık. PKK yine yüksekten sözler ediyordu. İsterlerse karşılığını ödeyerek, isterlerse ödünç veya dayanışma amacıyla o bölgede çok cüzzi şeyler istedik. Cevap bile verilmedi.

Üstelik bu bölgede bir süre sonra iki insanımız silahlarıyla kaçtılar. PKK bu silahları aldı ve vermedi. İstedik, bir yıl geçti, hala cevap vermediler.

Dayanışma, devrimcilik, ilkeler nerede?

Durum buyken birlikte neyi, nasıl yapacağız?

Şu sözleri de PKK rahat eder; "İsterseniz gelin birliklerimizi de yönetin", "şuradaki delegeleri paylaşalım" vb. Siyaset ve örgüt gerçeğinin böyle olamayacağı, gerçekçi olunması hatırlatılır. Ama yatırım propagandayadır.

10- PKK çevresindeki legal örgütler ÖDP gibi reformistlerle birlikte olmak istemiş, devrimcilerle görünmek istememiştir. Bu nedenle hiçbir eylem birliği yapılamamıştır. Bütün ısrarlarımız sonuçsuz kalmıştır. Protokolde de öngörülen legalde, demokratikte işbirliği, bu politika nedeniyle mümkün olmamıştır. Bu konuda siyasi bir irade ortaya konmamış, protokolün altındaki imza da bu alanlarda kimse için bir şey ifade etmemiştir. Bunda, alanlarda merkeziliğin tanınmamasından çok, bizzat merkezi olarak birliktelikte, ortak iş yapmada gönülsüzlük sözkonusudur.

11- Denir ki, "günlük gazeteyi birlikte çıkaralım, TV'yi değerlendirelim" vs. İyi, olur, ama siz bize bir proje önerin, onun üzerine konuşalım deriz. Somutluk isteyince konu unutulur. PKK aslında bir şeyi paylaşmayı, ortak yönetmeyi değil, sadece "işçi" istemektedir.

12- Açık olduk, ve her konuyu, her konuşmayı ciddiye aldık. Gerektiğinde bazı konularda yanlış düşündüklerini, yanlış bildiklerini söyleyip doğru bilgiler verdik. Ve bir sorun varsa önce bize sorun dedik.

Ama bunlar hiç olmamış gibi, TV'de resmen satıldık. Sabancı'ya yağ çekme programları yapıldı, övgüler dizildi. Eylemlerimiz şaibeli ilan edildi. Ortadoğu'da bir ülkenin adı geçince, Mustafa Duyar'ın orada yakalandığı öğrenilince iyice telaşlanıldı ve o devlete yağ çekilip biz satıldık.

13- Bize 30 Mart'ta bir TV programı önerdiler. Olur dedik. Program yapıldı. 2 gün sonra ise kendilerinin kararıyla tek taraflı program iptal edildi. Nedeni açıktı, her şey onların olmalıydı. Sonra sözkonusu program rafa kaldırılıp 35 dönek reformist TV'ye çıkartılıp 30 Mart'la ilgili konuşturulur ve bunların vitrinliğinde kendileri ön plana çıkarılır. Bu anlayışla birlik yapılabilir mi?

14- Devrimci bir cephe kuşkusuz silahlı güçleri de, gerillayı da kapsayacaktı. Ama gerçek şudur, küçük işleri yapamayanlar, gerillada birliği hiç yapamaz. Yapıldığı ileri sürülen birliklerin de anladığımız anlamda birliklerle, cephelerle ilişkisi yoktur. İşte her şey ortadadır. "Birleşik Kuvvetler" denilmektedir. Ortada öyle bir şey yoktur. Sadece TDP'nin birkaç insanı vardır. Onun da adını bile anmazlar.

Karadeniz'de, Toroslar'da yapılan pek çok eylem, kendi yayınlarında ARGK adına üstlenilmiştir. Ancak Alternatif dergisinin son sayılarında yer alan "Telsiz Konuşmaları"nda ise bu eylemleri Birleşik Kuvvetler olarak yaptıklarını söylüyorlar. Örnek, 17-18 Ağustos Ülkede Gündem ve Özgür Politika'da Ordu Mesudiye'de gerillanın yol kontrolü yaptığı, bir polisin vurulduğu belirtili-

yor. Haber *"Karadeniz bölgesinde eylemliliklerini artıran ARGK gerillaları... "* diye başlıyor. Aynı eylem, Alternatif'in Kasım-Aralık '97 tarihli sayısında Birleşik Kuvvetler adına üstleniliyor. Benzer onlarca örnek var. Daha doğrusu Alternatif'te Birleşik Kuvvetler adına üstlenilen eylemlerin önemli bir kısmı kitle yayın organlarında ARGK olarak da üstlenilmiştir. Amaç ne? Kitle yayın organlarında ARGK, kitlenin okumadıklarında Birleşik Kuvvetler. Böyle bir anlayış olabilir mi, böyle birlik ciddiyeti olur mu? Ve yine ardısıra Birleşik Kuvvetlerin henüz yapılanması ve programı olmadığı gibi sözler ediliyor. Kasım 97'de Alternatif'te Birleşik Kuvvetler adına eylemler üstlenilirken, Kasım 97 tarihli Yurtsever Gençlik Dergisi'nde Şemdin Sakık *"Bu örgütlenmenin ismi resmi olarak henüz oluşturulmuş değildir. Fakat öyle bir çalışmamız olacaktır"* demektedir. Bütün bunların ciddiyeti yoktur.

Birleşik Kuvvetlerin bir parçası olarak da DHP sayılmaktadır. DHP diye bir örgüt yoktur aslında. Sadece PKK manevra alanını genişletmek için bazı insanlarına bu adı kullandırıyor. Bu yol tehlikeli ve birlik konusunu iyice açmaza sokan bir yoldur. Çok zor değildir. Herkes kendisine bağlı "örgüt"ler kurup bu tür isimler kullanabilir. Devrimciler birbirlerini aldatmazlar.

15- Alternatif dergisinden en başta aktardığımız alıntının başında şöyle deniyor: *"Son 4-5 yıldır Ovacık-Dersim gibi alanlarda DHKP var. Beraber hareket edildi. Bir kış süreci beraber geçirildi..."* Ciddiyetsiz sözlerdir. "Birleşik Kuvvetler" deyip sonra da eylemleri rahatlıkla ARGK adına üstlenmelerinde olduğu gibi, istedikleri gibi konuşup kimseye hesap vermemeye, açıklama yapmamaya alışmışlardır. Dersim'de 4-5 yıldır olduğumuzun söylenmesi bilgisizlikten değilse küçümseme mantığından kaynaklanmaktadır. 91' den beri, 8 yıldır Dersim'de gerillamız vardır. Alıntıda belirtilen *"kışı birlikte geçirdik"* sözlerinin de Dersim'le bir ilgisi yoktur. Sözkonusu beraberlik Tokat'ta olmuştur. Sıvas'taki operasyonlar nedeniyle Tokat tarafına geçmişler, tesadüfi bir karşılaşmada ilişkilerinin olmadığını ve yardım isteklerini belirtmeleri üzerine kendilerine sığınak dahil her türlü olanak sağlanmıştır. (Basına fotoğraflarla da yansıyan operasyonda görülen sığınaktır.) Hatta ilişki açısından öyle bir durumdadırlar ki, kendilerini köylülere, kendi kimlikleriyle değil, DHKP-C kimliğiyle tanıtmışlardır. Bir örgüt başkasının adını nasıl kullanır, bu ne biçim anlayıştır?

16- ARGK'lı röportajda "yardım ettik" anlamında sözler söylüyor. Esasında bu çok daha farklı yazı ve konuşmalarda da belirtilir. Ne yardımı etmişler, açıklasınlar. Bu tür belirtmeler sık sık çeşitli yayınlarda yazılır, söylenir. Tekrar söylüyoruz, doğru değildir, tersi iddia ediliyorsa ne yapmışlar, açıklasınlar.

17- PKK'nin "Türkiyelileşme" programı yeni değildir. Bu konuda *"sol yapamadı, bekledik, bunun için şimdi yapıyoruz"* sözleri doğru değildir. 90'dan itibaren Türkiye için örgüt kurma, DHP'yi geliştirme gündemlerinde oldu. Yapamadılar.

DHP'nin fonksiyonu sadece PKK propagandasını yapmak ve PKK üslubuyla sola, özellikle de bize küfretmekti. Başka da bir kayda değer işi olmamıştır. Örgütümüzün Darbe ihanetiyle karşı karşıya olduğu süreçte ise çok çiğ bir şekilde militanlarımızı saflarına çağırmış, darbecilerle aynı ağızdan "DS bitti" demiştir. Oldukça fırsatçı ve de ilkel, kaba bir anlayışa sahiptir. DHP, doğal ki PKK mantığı içerisinde gelişemez, özgün bir çizgiye kavuşamaz. Alt düzeyde

bir PKK reklamcısı olur. Ya PKK, ya DHP vardır, ikisi birden var olamaz. Eski SBKP gibilerinin anlayışları karikatürize edilmektedir.

18- PKK kendi denetiminde olmayan hiçbir ortaklığa girmez, girmemektedir. Eşitlik temelinde bir ilişki de tercihleri değildir. İlla kendi denetim ve yönlendirmeleri olacaktır. PKK'nın içinde olduğu bir birliğin iş yapması bu koşula bağlanmıştır. PKK'nın denetiminin kabul edilmediği yerde, PKK için imzalar, anlaşmalar hükümsüzdür.

"Kurmaylık mı, buyrun yapalım" denilmektedir. Nasıl olacak, nasıl işleyecek soruları ortadadır. Somutlayalım dediğimiz zaman susulur. Örneklerini yaşadık.

İşte protokol ortada. Uygulayalım. Neden uygulanamadı? Tartışalım, muhasebe yapalım ve yeniden başlayalım.

Kim nereden sorumlu, kimin yetkisi ne, sınırlarını belirleyelim. Devrimci Cephe'nin her alanda nasıl inşa edileceğini ayrıntılı, somut programlara kavuşturalım. Bunların yapılmasının önünde bizim açımızdan bir engel yoktur. Bunlarda gerekli adımları attık ve yenilerini de atarız. Ancak karşılıksız kalan, hatta cevap bile verilmeyen adımlar, tek taraflı ilerleyemez.

"Sol Kurultayı" düşüncesi ortaya atıldı. Gerçekçi değil dedik. Ama siz yapabiliyorsanız yapın. Olumlu sonuçlar çıkarsa, birliktelik sağlanırsa biz gerekeni yaparız, dedik. Tek bir adım atmadılar. Bizle birliği somutlamayan kimseyle yapamaz.

19- PKK uluslararası ilişkiler düzeyinde dayanışmacı bir tavırda olmamış, sürekli kendi dışındakileri, özellikle de bizi karalayıcı düşünceleri yaymayı özel politika haline getirmiştir.

Temmuz 1997'de Küba'da yapılan Uluslararası Gençlik Festivali'nde dağıttıkları bildiri bir örnek olarak çarpıcıdır:

"... Türk devrimcileri henüz kendilerini Türk devletinin resmi ideolojisinden, Kemalizm'den kurtaramamışlardır. Kendilerini Kemalizmden kurtarmaya güçleri yetmez ve bundan dolayı şovenizmin tutsaklarıdırlar. Türk devletinin tarafındadırlar ve Kürt Gerillalara karşı enternasyonal sorumluluklarını yerine getirmiyorlar.

... Böylelikle Türk solcuları her on yılda tekrarlanan askeri darbe için temel attılar... Her şeyden önce şu gerçeğe vurgu yapmak istiyoruz; Kemalizm batı emperyalistleri tarafından yönetilen gizli faşizmdir. Görevi Ermenilere, Yunanlara ve Kürtler'e katliam gerçekleştirmek ve kapitalist sistemi korumaktır. Türk solcuları bunu anlamazsa, enternasyonal sorumluluklarını yerine getiremezler."

Buradaki üslubun, "Türk solu"na böyle bakan bir mantığın birlik yapabilmesi mümkün müdür?.. Sözlü ise akla hayale gelmedik karalama ve iddialar yapmaktan geri durmamaktadırlar. Bu gerçekler ortadayken her alanda yardım, dayanışma, "ne isterseniz verelim, yapalım" sözleri tam bir yanıltmacadır.

20 - PKK önderliği çoğu zaman Türkiye solunu küçümseyerek siyaset yürütmüştür. Bu mantığın çeşitli sonuçları vardır; bunlardan biri birliklerde hep kendisine tabii olacak ilişkiler aramaktır. Çünkü Türkiye solu yönetilecek, yönlendirilecek güçler olarak görülmektedir. Bu mantık, oligarşiye çeşitli mesajlar iletilmesinde de kullanılmıştır.

Cumhuriyet gazetesinde Öcalan'la yapılan bir röportajda kendisine şu so-

ruluyor: *"PKK'nın Dev-Sol'la yaptığı bir anlaşmadan söz ediliyor. Dev-Sol, PKK'nin bir şehir içi uzantısı mı?"*

Öcalan cevaplıyor: *"Genelde ortaya çıkardığım ortam türü solu biraz nefes alır duruma getirmiştir. Ama Dev-Sol'a çok bilinçli görev verdiğimizi söylemek mübalağalıdır. Dev-Solun bizden güç aldığı doğrudur. Ama bizim gidin şu şu şunları öldürün demek gibi bir talimatımız yoktur. Bunu çok açıkça belirtiyorum. Biz bunları iyi kullanabilirdik. Türk solu bir hayli geri..."*(Cumhuriyet, 7.12.1991, Semih İdiz)

Kullanılan ifade açık; "Dev-Sol'a çok bilinçli görev" vermiyorlar ama verebilirler; yani yönlendirebilirler. PKK devletle anlaşmaya hazır, PKK'nın Dev-Solu etkileyecek kadar böyle bir gücü de var, o halde devlet bunu iyi değerlendirmeli! Söylenen bu.

Yine bir başka röportaj. İHA'nın Öcalan'la yaptığı ancak İHA'da yayınlanmayıp MED TV'de yayınlanan röportajda da şunlar söyleniyordu: *"Merhum Özal'ın vasiyeti vardı. Ben ona değer biçiyorum. Onu tekrar güncelleştirelim diyorum. Erbakan'ın da vardır bazı yaklaşımları. Onu güncelleştirelim diyorum. Hatta ordu içinde bazı sesler duyuluyor, onlara açıklık getirmek için yani güzel bir Türkiye için bütün içtenliğimle... Türkiye soluyla da ilişkilerim oldu. Hatta Dev-Sol gibileriyle de. Onları da siyasi arenaya dökmek gerektiği kanısındayım. Bir çok böyle gruplar falan var. Hepsinin sorunlarını demokratik yelpaze içinde çözümlenmesine yönelik tercihimi kullanacağım. Bazıları bundan rahatsız olmasın."*

Yani kim kimi nereye çekiyor? Kim kime hangi görevleri veriyor? Böyle bir şey yoktur. Ve daha da önemlisi, anlayış sağlıksızdır. Devrimci örgütlerle ilişkiler, burjuvaziye verilecek mesajların aleti yapılamaz.

21- PKK'da örgütlere tepeden bakan, onları yönlendirilecek, yönetilecek güç olarak gören bu politika, tabana da yayılmıştır. Herkes çok üstenci, kaba, kendisini emir veren, başkalarını ise emir alan olarak görmektedir. Sözlerin anlamı yoktur. Bugün söylenen yarın reddedilir. "Boşverin, geleceğe bakalım... Bu işe bakalım" denir. Başka biri gelir, o da onu reddeder. Yani güncelde kendi politikasında ne varsa seni ona angaje etmeye çalışır. Seni basit bir destekçi durumuna sokmak ister.

22- Gerillanın ülkenin dağlarına yayılması oligarşi için bir tehdittir. Ve ülkemizde sınıflar savaşının önünü açıp devrimi geliştirmenin en önemli gerekliliklerinden biri de açık ki bu yayılmayı sağlamaktır. Ancak "taktik" amaçlarla gündeme getirilen bir yayılmanın devrimi geliştirme sonucunu yaratmayacağı da açıktır. PKK açısından Türkiyelileşmeyi güncelleştiren Karadeniz'e açılım olmuştur. PKK bunu Türkiyelileşmenin kanıtı olarak göstermiştir. Ancak Karadeniz'de PKK'nın önemli bir gücü yoktur. Oligarşi baskıları arttırmak için mevcut durumu bilerek abarttı ve başardı da.

23- Karadeniz'e, Toroslara yönelimin "taktik" değil, "stratejik" olduğu iddiası ise esasta PKK'nın temel stratejik tezlerinin iflası anlamına gelmektedir.

Sömürgecilik tezi iflas etmiş, Türkiyelileşme bu iflasın sonucunda doğmuştur.

Belirttiğimiz gibi "Türkiyelileşme" PKK açısından yeni bir şey değildir. Ancak Türkiyelileşme politik bir tercihtir, yalnızca Türkiye'nin çeşitli dağlarına gerilla

çıkarmakla Türkiyelileşilmiş olunmaz. Farklı bir alanda HEP, HADEP çizgisi de yıllardır "Biz Türkiye'nin partisiyiz" iddiasında bulunmaktadır. Ve bu partilerin Türkiye'nin hemen tüm illerinde şubeleri olmuştur. Ama buna rağmen Türkiyelileşememişlerdir. Bir Kürt partisi olarak kalmışlardır. Çünkü "Türkiyeli" bir bakış açısına, kafa yapısına sahip değillerdir, tersine bakış açıları Kürt ulusalcılığının dar ufkuyla sınırlıdır. Meselenin özü, mücadelenin tüm alanlarında aynıdır.

Türkiyelileşmenin sömürgecilik teorisinin, ayrı devrim (ve bu anlamda ayrı örgütlenme, ayrı mücadele) öngörüsünün iflası olduğunu gizlemek için şimdi biz baştan beri bu perspektife sahiptik deniliyor.

Deniyor ki mesela, *"... Devrimimizle Türkiye devrimi arasındaki ilişkiler, herhangi iki ülke devrimi arasındaki ilişkiler değildir. Halklarımızın kaderi iç içe geçmiştir. Bu ve daha sayabileceğimiz nedenler, devrimlerimizin gelişme sürecinin birleşik karakterde olmasını koşulluyor ve zorunlu kılıyor.* (14 Eylül 1997, Ü. Gündem, M. Can Yüce) Yine deniyor ki, *"... Bir devrim olacaksa Türkiye ve Kürdistan'da birlikte olacaktır."* (Şemdin Sakık)

Kürt ulusalcı basınında bu aralar benzer pek çok söz, tesbit görebilirsiniz. Bunları yıllarca biz söyledik. Ancak bunlar hep "Kemalizm" eleştirisiyle geçiştirildi. Parti programında Türk halkına Yunanistan halkı kadar bir ittifak değeri biçen bir anlayış, bugün bunları söylerken, dünün bir değerlendirmesini yapmak durumundadır. Yapmadığı sürece, bunların bir inandırıcılığı olmayacak, dahası, bu tesbitler birlikler, ittifaklar anlamında da karşılığını bulamayacaktır.

Sonuç olarak;

Partimiz ve PKK'nın merkezi düzeydeki imzalarını taşıyan protokol ortadadır. Bugüne kadar attığımız her imzaya sadık kaldık. Protokol'da da aynı sadakati gösterdik. Yaptıklarımız ortadadır. Çok somut önerilerde, ısrarlarda bulunduğumuz halde PKK'nın yapmadıkları da ortadadır. Protokolün gereğini yerine getirebilmek için alanlarda PKK'lıların adeta peşinden koştuk. Anayasa'yı hazırlayıp sunduk. Pratiğe ilişkin önerilerde bulunduk. Her türlü açıklığı gösterdik. Karşılığında bulduğumuz ise, protokol öncesinden özel bir farkı olmayan tavır, davranış ve duyarsızlıklardır.

Sorunların tartışılması gerektiği kendilerine de iletilmiş, ama cevap alınamamıştır. Bu nedenle bu açıklama zorunlu hale gelmiştir.

İmzaya sahip çıkılmamıştır. Devrimci bir ilişki içine sığdıramayacağımız yöntemlerle karşımıza çıkılmıştır.

Anlayışlar bu oldukça Devrimci Cepheyi inşa etmek imkansızdır. Kafalar değişmelidir. Siyaset yöntemleri değişmelidir.

Devrimci Cephe, Türkiye Devriminin Gereğidir

Şu veya bu biçimde kurulacaktır. Bundan vazgeçecek değiliz. Mücadele içinde, savaş içinde hayal kırıklıklarına yer yoktur. Bu defa, bu şekilde olmadıysa, yeniden deneyeceğiz. Cepheleri, birlikleri sonuçsuz bırakan anlayışlara karşı mücadelemizi sürdüreceğiz. Bu, aynı zamanda birlikler konusundaki ısrarımızın, kararlılığımızın da bir göstergesidir.

KİMİN İÇİN, KİME KARŞI BİRLİK ?

Devrimci Sol Dergisi
Ağustos 1998
Sayı: 11

Türkiye solunda, yeni bir birlik deneyi daha yaşanıyor. Ancak, Haziran başında kurulduğu açıklanan Devrimci Birleşik Güçler'in (DBG), kuruluş biçimi, program metni, birliğin işleyişi gibi pek çok açıdan sol için yenilik oluşturan herhangi bir yanı yoktur. Birliği oluşturanların çoğu, daha önce de aynı türden birlikleri yaşamış ve denemiş durumdaki gruplardır, aynı yoldan bir kez daha geçmeye soyunmuşlardır. Neden **"aynı yoldan geçiyorlar"** diyoruz; çünkü sözkonusu birliğin mayasında geçmişe dair herhangi bir değerlendirme, muhasebe, özeleştiri yoktur. Mevcut birliği oluştururken, bugüne kadar oluşturulanların en ilerisi, en somutu gibi gerçekle alakasız nitelemelerle, geçmişi atlama ve aklama "taktiğini" tercih etmişlerdir.

Ama sorun yalnızca bu kadarla sınırlı değildir. Bu birlik, aynı yoldan, geçmiştekilerin hepsine rahmet okuturcasına olumsuzluklar, kirlilikler saçarak geçmektedir. "Bir yeniliği yok" derken belki biraz haksızlık ediyoruz; ihanet çetesiyle birlik gibi bir "yeniliğe" imza atmışlardır çünkü. Türkiye solunun sorunlu, hastalıklı birlik kültürüne, adeta kanser hücreleri ekmişlerdir. Ve işin gerçeği, şaşaalı propaganda çabalarına, şimdilik birliği yere göğe sığdıramamalarına rağmen, pratik durum hiç de öyle değildir ve ektikleri kanser hücrelerinin sancısını yine en başta kendileri çekmeye başlamıştır.

DBG GERÇEĞİ 1:
Birlik süreci halktan ve devrimcilerden gizlenmektedir.

DBG'nin solun kültürüne serptiği en büyük kirlilik, bir kontra çetesi artıklarının "siyaset" olarak birliğe kabulüdür. Darbecilerin Güç Birliğine nasıl geldiği, kimin çağırdığı, neden çağırdığı, çağrıldıktan sonra diğer grupların ne dediği hala bir **SIRDIR.** Gerçeği kendileri biliyor.

DBG'nin kuruluş açıklamasın da bu konuda yalnızca MLKP'nin bir "şerhi" vardır. Ne var ki, yine bu sır perdesi nedeniyle onlar açısından da, madem son anda darbecilere itiraz edeceklerdi, o halde baştan neden itiraz etmedikleri veya toplantıların başlangıcında darbeci kontralara itiraz etmeyip sonra neden itiraz ettikleri belirsizdir.

Bu olay tartışılmayacak kadar açıktır. Darbeci birliğe getirilecek ve ardı sıra Cephe'ye karşı düşmanca bir propaganda kampanyasına yönelinecekti. Eğer baştan MLKP dahil diğer örgütler, bu iş yanlış gelişiyor, hesaplar var, Cephe'nin çağrılmaması açık ki yanlış ve dürüst olmayan bir hesabın ürünüdür, böyle birlik olmaz, darbeci kim? sorusu ve itirazını ortaya koysalardı, o

zaman her şey daha açıklanabilir olurdu belki. Ama öyle olmamıştır.

Evet, darbeci kim? Bir artık. Kimle, nerede, nasıl, neyin birliğini yapacak? Herkes biliyor bu sorunun cevabını, ve biz inanıyoruz ki, Güç Birliğine katılan siyasetlerin hiç birisi bunu görmeyecek kadar kör, anlamayacak kadar aptal değildir.

SORU: O HALDE NEDEN KABUL EDİLDİ?

Buna cevap veremiyorlar.

Bunu biz cevaplayacağız. Ancak bu cevaba geçmeden, bu "gizliliğe" ve sır perdesinin "kalınlığına" ilişkin çarpıcı bir örnek daha ekleyelim.

Halkın Günlüğü 1 Ağustos tarihli 24. sayısında "açıklık" üzerine teori yaptığı "Devrimci Birleşik Güçler" başlıklı yazıya şöyle giriyor;

"Hiçbir şey kapalı kapılar arkasında cereyan etmemiş, zira etmesine de karşıyız. Eylem birliği çalışmalarının her safhası gerçekten öncekilerden farklı olarak, kitlelerin denetimine sunulmuştur. (...) Ki, biz sahip olduğumuz fikirleri, inançlarımızı asla gizlemeyiz. Dostlarımızla ilişkide diplomasi benimsemeyiz... Dostlarımıza eleştirilerimizi açık olarak söyleriz."

Açıklık üzerine bu kadar sözden sonra "Eylem birliği sürecini bir kez daha objektif olarak ortaya koymak istiyoruz..." diyerek devam ediyorlar ve açıklıyorlar!

"Bu süreç fiili olarak MED TV paneline çağrı ile başladı... kimlerin çağrılı olduğunu, katılacaklarını bilmiyorduk. Ve orada gördük. DHKP-C'nin neden olmadığını da özel olarak sorduk. Geçerken belirtelim, gelen parti ve örgütlerden hiç kimsenin karşı bir tutumu da sözkonusu değildi."

Evet bu kadar. "DHKP-C niye yok" diye sormuşlar, ancak ne cevap aldıklarını yine yazmıyorlar, yine gizliyorlar, geçiyorlar. Geçerken de kimsenin karşı bir tutumu da sözkonusu değildi diyorlar.

Kimse karşı değil! Ama çağrılmıyor! Her şeyden önce mantıksız bir cümle!

SORU: KİM ÇAĞIRMADI?

SORU: "DHKP-C NİYE YOK?" DİYE SORDUĞUNUZDA NE CEVAP ALDINIZ?

Bir çuval açıklık teorisi yapıyor, bu soruyu da sorduğunu yazıyor, ama cevabını yazamıyor? Hani açıklık?

SORU: ALDIĞINIZ CEVABI NİYE AÇIKLAYAMIYORSUNUZ?

SORU: ALDIĞINIZ CEVAP SİZİ TATMİN ETTİ Mİ?

CEVAP BEKLİYORUZ.

Sorularımız elbette yalnızca Halkın Günlüğü'ne değildir. Kim, ne önerdi? Kim, ne cevap verdi? Bütün bunlar hepsinin birlikle ilgili yazılarında ısrarla muğlak bırakılmaktadır. Birlik sürecini halka ve devrimcilere açıklayamamak güçsüzlüğün, sübjektif bir zeminin ve gizli hesapların varlığının kanıtıdır.

DBG GERÇEĞİ 2:

Böyle bir birliği bu siyasetlere kabul ettiren Cephe düşmanlığı ve güçsüzlüktür.

Esasında yukarıdaki sorunun, "kim ne dedi"nin ötesindeki cevabı bellidir: BİRİ, DHKP-C olmayacak deyip, darbecinin olmasını dayatmış, HERKES de ka-

bul etmiştir. Peki neden kabul etmişlerdir? Birincisi, Cephe'ye gizli düşmanlıktır, yani bu yolla Parti-Cephe'yi geriletebilir miyiz? düşüncesi, hesabı vardır. İkincisi, örgütlerin kendi durumları, bağımsızlıkları, siyaset yapma sanatları, devrimci saflıkları öylesine gerilemiştir ki böyle bir dayatmaya teslim olunmuştur. Hiç bir şeye itiraz edecek güçleri kalmamıştır. Başka bir açıklaması varsa kendileri anlatmalıdır.

SORU: Başka bir açıklaması var mı? Biri hariç, herkes DHKP-C'nin çağrılmasından yana ve DHKP-C çağrılmıyor! Birliğinizin oluşum sürecinde kararlar, oy birliğiyle mi, oy çokluğuyla mı alındı? Her ikisine göre de DHKP-C'nin çağrılmaması kararının çıkması mümkün görünmüyor. O halde birliğinizin üçüncü bir karar alma biçimi mi vardır? "Kararlar dayatma gücüyle alınır" gibi?..

Tabii ki biz darbecilerin bir güçleri olmadığını, hiç bir yerde var olamayacağını, alanlarda birlik yapamayacaklarını biliyoruz. Ama bu bir şeyi çözmüyor. Çünkü aynı şeyi herkes biliyor ve buna rağmen DHKP-C'nin dışta bırakılıp darbecinin çağrılması soruları daha da büyütüyor. Kimse yalanlarla bu birliğin oluşumundaki gizli hesapları ve kendisinin bu hesaplara alet oluşunu gizleyemez.

Şimdi şu "çok doğru" satırlara bakalım:

"... Ne var ki, eylem birliği güçlerinin hiçbirisinin iradesini kaale almayıp, baştan önkoşul dayatıp illa da benim dediğim olacak tarzı, eylem birliği ruhuna terstir." (Halkın Günlüğü, Sayı 24)

Bunu yazan kim? Üstelik kime yazıyor?

Halkın Günlüğü bunu DHKP-C'ye yönelik olarak yazıyor. Yönünü şaşırmış.

Sanki, biz gelmişiz, böyle bir dayatmada bulunmuşuz, arkadaşlar da bizi eleştiriyor!

Dayatmanın alası, bizim hiç bir zaman olmadığımız o zemin de var. Yanıbaşındaki, kendi başındaki dayatmadan sözedemiyor Halkın Günlüğü.

Halkın Günlüğü yine teslim oldukları bu dayatmayı savunmaya soyunup, darbecilerin çağrılması *"halk içi çelişkilere ve şiddet dayatma kültürüne de bir meydan okuyuştur"* diyor. Bu deyişler de sahtedir. Bir şeyleri gizlemeye çalışmanın sonucudur. Darbecilerin gelmesinde Halkın Günlüğü'nün de bir rolü varsa, açıklar, savunursunuz. Değilse bu işgüzarlık niye? Eğer şiddete karşı tavır alacaksanız, niye hemen yanıbaşınızdakilere bakmıyorsunuz? Her kes biliyor ki, PKK, bu konuda Türkiye solunun en sabıkalı gruplarından biridir. DY'yle birlikte bu işin kompedanıdır. Daha yakın zamanda Dersim'de PKK tarafından öldürülen TDKP'liler unutulmadı. "Halk içi çelişkilere ve şiddet dayatma kültürüne" bu nasıl tavır? Herkes şunu bilmelidir, DBG'nin bileşiminin belirlenmesindeki gerçeği, hesapları, herkesin bu hesaplardaki rolünü ortaya koymayıp böyle suni gerekçeler uydurmaya çalıştıkça çelişkiler içinde boğulacaksınız... Bunun ötesinde, eğer darbecileri çağırmakla bizim düşüncelerimizi değiştirebileceğinizi sanıyorsanız bu büyük yanılgıdır ve en önemlisi Halkın Günlüğü gerçek niyetini açığa vurmuş oluyor. Darbecilerin arkasında duranlar, telafi edilemez adımlar atmış olurlar. İdeolojik mücadele yaparız. Ama açık olmak devrimcilere özgüdür. Görünüşte dost ardısıra düşmanlık devrimcilerin tavrı olamaz.

DBG GERÇEĞİ 3:
Mevcut bileşim, yalanla savunulmaya çalışılıyor.

Hemen hepsi mevcut durumu açıklayamama sıkıntısındadır. Belki de bu sıkıntıyı "aşmak" için olacak, çeşitli yazılarda bu defa, sanki bizim birliğe çağrıldığımız ve ancak gitmediğimiz havası yayılmaya çalışılıyor.

Halkın Günlüğü 23. sayısında da şöyle yazmıştı: *"...DHKP-C, bu eylem birliğinde yeralması gereken önemli güçlerden biriydi.*

Öğrendiğimiz kadarıyla DBG bileşenlerinden hiçbirinin buna itirazı da yoktur. Devrimci olduğu için DHKP-C'ye böyle bir itiraz zaten kabul edilemez de. Ancak DHKP-C; 'kontra-darbeci' olarak değerlendirdiği bir gücün de eylem birliği içinde yeralması gerekçesiyle DBG girişimine olumsuz bir tutum almıştır."

AÇIK BİR YALAN!

SORU: Bu yalana neden ihtiyaç duyuluyor?

Evet, neden Halkın Günlüğü darbeciler var diye DHKP-C birliğe gelmedi diyor. Şimdi doğruyu yazdığımızda kimsenin işine gelmiyor. Resmen ve açıkça yalan söyleniyor. Biz Güç Birliğine ne zaman çağrıldık, kim bizi çağırdı, hangi toplantıya çağrıldık ve o çağrıların hangisinde darbeciler var biz gelmeyiz dedik. DBG üyeleri kamuoyuna gerçeği açıkça izah edemediklerinden yalan söylüyorlar.

Durum gerçekten vahimdir. 23 ve 24. sayılarında üst üste bu konuda yazdılar.

23. sayıda diyor ki: *"DBG bileşenlerinden hiçbirinin buna itirazı da yoktur"*

SORU: Gerçekten "hiç birinin" mi itirazı yok?

SORU: O zaman DHKP-C niye çağrılmadı?

24. sayıda kendilerini yalanlıyorlar. "DHKP-C niye yok" diye sormuşlar çünkü, demek ki birileri çağırmamış, demek ki birilerinin DHKP-C'ye itirazı var. Ama hani siz 23. sayıda "zaten böyle bir itiraz kabul edilemez de" diyordunuz. Neden bu itirazı kabul ettiniz?

Ha, 23. sayıda (sanki suçluyu gösterircesine) şöyle bir ifadeniz de var: *"Bu süreç fiili olarak MED TV paneline çağrı ile başladı. Bu TV'nin sahibinin biz olmadığımızı herhalde herkes bilir. Panele gittiğimizde (DHKP-C'nin çağrılmadığını) orada gördük."*

Yani Med TV'nin sahibi size DHKP-C'ye bizim de itirazımız yok, çağırdık ama gelmediler mi dedi? Öyleyse bunu açıklamaktan niye korkuyorsunuz?

Öyleyse açıklayın, biz de diyelim ki, KİM Kİ BİZİM ÇAĞRILDIĞIMIZI VE DARBECİLER VAR DİYE REDDETTİĞİMİZİ SÖYLÜYORSA YALAN SÖYLÜYOR!

Yok, bu tamamen sizin iddianızsa, o zaman siz yalan söylüyorsunuz.

SORU: Bizim çağrıldığımız ama darbeciler var diye gelmediğimizi söyleyen, iddia eden kim?

DBG GERÇEĞİ 4:
Darbeciler meselesi birliğe katılan herkesi vurmaktadır.

Muhasebeyi ve hesap vermeyi hiç sevmeyen Kürt ulusalcılarının da, oportü-

nizmin de, bir muhasebe sözkonusuysa kelime ve cümleleri standarttır. **"Geçmişi bırakalım geleceğe bakalım"** derler. Biz öyle bakmayız, geçmişi bozuk olanların geleceği olamaz diye düşünürüz. Darbecilerin oraya çağrılmasının bize siz katılmayın demek anlamına geldiğini, darbecilerin oraya çağrılmasının bizim katılmayacağımız anlamına geldiğini bilmeyen hiçbir örgüt yoktur. Hiç bir örgüt itiraz etmemişse, niyet ne olursa olsun açıkça **"Cephe yer almamalıdır"** düşüncesi egemen olmuştur.

Ama, kimin ne önerdiğinin, kimin kimi çağırdığının veya çağırmadığının kalın bir esrar perdesi arkasına saklanmasının, ortaya yalanlar atmak "zorunda kalmalarının" da gösterdiği gibi, darbeciler meselesi birliğe katılan herkesi vurmakta ve herkese Cephe neden istenmedi, korkulan nedir? sorusunu sordurmaktadır. Hatta o örgütlerin tabanları sormaktadır, bunun için ortaya bir yalan atılıyor.

Üstelik bu yalanın yer aldığı yazının devamında da şu var: Önce bizim darbeci var diye birliğe katılmadığımız yalanı ortaya atılıp, bizim herkese darbeciler olmasın biz olalım diye dayattığımız söylenip ardısıra da *"Böyle bir dayatma kabul edilemez"* diye yazıyor.

Doğrudur, birliklerde dayatma kabul edilemez. Başkası senin düşüncelerine katılmak zorunda değildir. Sorun birlik ise, birlik devrim için ise o noktada devrimin kar ve zarar hesabı yapılır. Halkın Günlüğü tam da bu noktada mantığını kaybetmektedir. Çünkü DBG'de görünen, açık bir dayatma vardır, o da DBG'ye DHKP-C'nin alınmaması, hatta DHKP-C'nin daha sonra birliğe gelmesinin de önünün kesilmesi ve bunun için de darbeci artıkların DBG'de yeralanlara dayatılmasıdır. "Dayatma kabul edilemez" diye yüksek perdeden yazanlar, bu dayatmayı pekala kabul etmişlerdir. Pekala ne için kabul ettiniz bu dayatmayı? Darbeci ile birlikte devrime ne kazandıracaksınız sorusunun cevabı yoktur. Tabii ki biz buradan o halde, sorun devrim değil, hesap başkadır diye düşünürüz. Sorun bu kadar çıplaktır.

SORU: Birliğe DHKP-C'yi çağırmama ve darbeci artığını çağırma kararını kimler almıştır? Bu konularda alınmış kararlar yoksa bunu kim dayatmış, herkes bu dayatmaya hangi gerekçeyle boyun eğmiştir?

DBG GERÇEĞİ 5:
Bu birlik Türkiye solunun ders çıkartmamasının sonucudur.

Darbecileri kim getirmişse bir dayatma yapmış ve kabul ettirmiştir. Bu dayatmayı yapan, PKK'dır. Bu şu demektir; bunu dayatan ve bu dayatmayı kabul ettiren, bundan sonra kendisini eleştiren ve dümen suyunda gitmeyen örgütlere de gözdağı vermektedir. MLKP protokole koyduğu şerhte bu durumu kınıyor. Peki yarın birileri de MLKP'den ayrılanların oluşturduğu ve MLKP'nin bir siyaset olarak görmediği KP-İÖ'yü getirirse ne yapacak?

Muhtemel ki, darbecilerin varlığına kesin tavır alamadığından, ya bu kez de İnşa Örgütü nedeniyle tavır alamayacak ya da ayrılacaktır. Tavır alamazsa kendini inkar etmiş olacak. Tavır aldığında ise tutarsız duruma düşecek. Tam bir açmaz! Üstelik açmaz sadece MLKP'nin açmazı değildir. Bu tür durumların yarın hangi örgütün başına geleceği hiç belli olmaz. TKP-ML'nin tarihine bak-

sınlar. Her iki taraf için de geçerli. Devrimci hareketteki darbecilik döneminde darbeciler için neler yaptılar, sonra, birbirlerine "darbeci", "mafyacı" demeye başladılar. MLKP dün darbecilerin ideolojik ayrılığı olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Bugün farklı şeyler söylemek zorunda kaldı. Evet, muhasebe yapılmadığı içindir ki, bugün MLKP aşağı tükürse sakal, yukarı tükürse bıyık açmazıyla karşı karşıya kalmıştır. Kamburlar üstüste gelmekte, dün söylediği, bir sonraki gelişme içinde kendisini vurmakta, üstelik pek çok tutarsızlığa düşülmesi kaçınılmaz olmaktadır. Böyle tutarsız bir çizgi içinde bir yere varılamaz. PKK, hep kontra faaliyetleriyle başı dertte olan bir savaş örgütü. Kontracı hamiliğinde sakınca görmüyor. Ama Türkiye solu ders çıkartmıyor. Biz sabırlıyız. Bekleriz. Ders çıkartamamak çıkarmayanları er-geç çürütür ve öldürür. Biz iddiamızı ve iç güvenimizi, kendi çizgimizi korumaya devam edeceğiz.

Ders çıkarmamanın çok daha yakın somut örneği DHKP-PKK protokolünün gelişim sürecinden de ders çıkarmamış olmalarıdır. DHKP-PKK protokolüne ilişkin gelişmeleri yazdık. Hapishane alanı da vardı bunların içinde. Bizim protokol çerçevesinde PKK'ya önerilerimiz ve PKK tutsaklarının merkezi olarak buna cevabını herkes okumuş olmalı. Kısaca hatırlatmak gerekirse, PKK Hapishane örgütlülüğü, sonuç olarak protokolün kendileri açısından bir şey ifade etmediğini, ondan hareketle ortak bir şey yapmayacaklarını söylüyorlardı. Özet anlamı buydu cevaplarının.

DBG'nin kuruluşunun ardından Sağmalcılar'da "DBG Sağmalcılar Platformu" adlı bir birlik oluşturduklarını açıkladılar. Birlikleri alanlara taşınıyordu! Peki hapishanelerde hangi konuda PKK ile birlik yapacaklar? Herkes, bütün dünya bilir. PKK ölüm orucu sürecinde, katliamlar sürecinde cesetlerimizi adeta seyretmiştir. Cesetlerimiz üzerinde provokasyon teorisi yapmıştır. Bu yanı ile hapishanelerdeki Güç Birliği Platformu imzalı bildirilerin halkı yanıltmaktan başka hiçbir anlamı yoktur. Öyle olduğu zaten açıklamaların mürekkebi kurumadan görülmüş, DBG üyeleri pratikte ayrı düşmüştür.

Muhasebe yok, özeleştiri yok, daha dünkü olup bitenlerden ders çıkarma yok. Ortaklık yok, dayatma var. Ayakları ülkeye, alanlara basmıyor, ama başı yükseklerden uçuyor. Bu hastalıklı birlik kültürünü değiştirme yönünde bir niyet, böyle bir tartışma yok; o halde olup bitecekler baştan bellidir: İşte bunlardan birkaçı:

Canı istediğinde birlik, istemediğinde işimiz var denir. Yanlışa sahip çıkılmaz, özeleştiri yapılmaz, sorumlu bulunmaz. Dayanışma diye bir anlayış yoktur. Sen zordaysan yanında olmaz, fırsat kollar. Eskaza bir darbeyle karşılaşırsanız, hainleri korur. O bildiğini yapar. Seni de kendine endekslemek ister.

Onun programına uyacaksın. Doğru olanı, birlik programının öngördüğünü değil, çıkarına olanı esas alır.

Ortak program, eylem planı yapılır. Ama herkesin öteki cebinde başka planı vardır.

Ya örgüt reklamını yapar yada reklamını yapamayacaksa o kitle hareketi olmamalıdır diye düşünür. Kitleleri ve eylemi düşünmez. Kendi reklamını düşünür. Güçsüzlüğünü pankart ve kuşla örtmeye çalışır.

Sözlerinin bir bağlayıcılığı yoktur. Bugün denilen yarın reddedilir. Söz verilir, tutulmaz.

Emeği başkası harcamalıdır, onun kendi işleri vardır. Ama ortak açıklamayı o okumalıdır.

Yükümlülük altına girmemek için tutanak tutmaktan kaçılır. Belge kalmasın istenir.

Hata kabul edilmez, eleştirilince en fazla, hata iki taraflıdır denilir ve muhasebeden kaçılır. Siz ne derseniz deyin, o ya böyle gitsin der, ya birliği tümüyle işlevsizleştirir. Bu, muhasebe yapmamanın yıllardır süren tablosudur.

DBG GERÇEĞİ 6:
Kitlelerin gözünü boyamayı amaçlayan hiçbir birlik yaşayamaz.

Yapılan protokol genel geçer şeylerle doludur. Siyasal anlamda somut bir programa sahip olmayan bu birlik, örgütsel anlamda da bir birliğin ruhuna uygun işleyişe sahip değildir. İşleyişin kuralları öyle yazılmıştır ki, bu birlik, artık isteyenin istediği şeye katıldığı, istemeyenin katılmadığı bir durumdadır. Kararlar çoğunluk itibarıyla alınır diye yazıyor, sonra azınlık durumdakiler isterlerse bu karara, eyleme katılmazlar deniyor. Hiç mi tüzük okumadınız? "Çoğunluk kararı" almak demek, azınlıkta kalanların o karara uyması demektir. Eğer azınlıkta kalanlar uymayacaksa, orada bir çoğunluk kararı yoktur, anlaşanların birlikte iş yaptığı, anlaşmayanların seyrettiği bir işleyiş vardır, ki ortak bir organizasyonda, bundan daha gevşek bir madde biçimlendirmek de mümkün değildir zaten.

Niye böyle gevşek bir işleyişte hemfikir olunmuştur? Çünkü kimse kendi hesaplarının bozulmasını istememekte, daha öncekilerde olduğu gibi, bu birliğe ilişkin de ek bir sorumluluk, yükümlülük, fedakarlık, emekçilik altına girmek istememektedir.

Hesaplardan, hırslardan, rekabetlerden, emek hırsızlığından, işine geldiği kadar birlik mantığından, verilen sözlerin tutulmamasından kurtulamayan birlikler yaşamaz. Bu defalarca görüldü. Solun bu güçsüzlük politikası devam ettikçe bunlar yıkılamaz, tersine her geçen gün daha da artacaktır. Bu şu demektir, bu koşullar, bu kültür devam ettikçe ciddi bir birliğin gündeme gelmesi, geldiğinde yaşaması zordur. Birlik için gerçekten çok ciddi bir çaba harcadık. Tüm emeğimizi koyduk ortaya. Ama gördük ki 80'den bu yana toplumun geçirdiği olumsuz değişmeler büyük oranda sola da yansımıştır. Sol devrimci politikadan devrimci saflıktan uzaklaşmış ve herkes diğerini nasıl kullanırım hesap kitabı içindedir, korkunç boyutlarda rekabetçilik ve hırs egemen olmuştur. Bu noktada söylenecek her söz, önerilecek her politika sübjektif hesaplarla, kaygılarla cevaplanır duruma gelmiştir. Bu durum ideolojiyi yok etmiş, bir çok siyaset ideolojik davranmaktan uzaklaşmış, söylenenler karşısında onun doğruluğunu yanlışlığını tartışma bir kenara bırakılmış, karşı olma, engelleme esas alınır olmuştur. Herhangi bir öneriyi tartışmıyor, geliştirmeye de çalışmıyor, sadece sana cevap veriyor. Hatta tahrik ediyor, provoke ediyor. Bu koşullarda birliğin olmayacağı aşikardır. Ne olacak sorusu tabii ki cevapsız değildir. Bu kültür değişmek zorundadır. Değilse her şey dejenere edilmeye devam edilecektir. Kitlelerin gözünü boyamaya yönelik adımlarla bu durum ne gizlenebilir, ne değiştirilebilir. Türkiye solunun atması gereken adım, göz boyamak, şaşa-

alı propagandalarla olmayanı var göstermek değil, bunları ciddi olarak masaya yatırmaktır.

DBG GERÇEĞİ 7:
Taklitçilik ve başka güçlere yaslanma üzerine siyaset yapıldıkça tutarsızlıktan kurtulmak mümkün değildir.

Bu birliğin en "keskin" savunucularından MLKP, ideolojik bağımsızlığını, eski ideolojik çizgisini büyük oranda yitirmiştir. Bu, geçmişi ile ciddi bir hesaplaşma yapmaması demektir. Bunu yapmadığından eklektik bir çizgiye ulaşmıştır. Bu eklektik çizgi onu istikrarsızlaştırmakta ve çeşitli yerlere sürüklemektedir. Bugün birçok siyaset MLKP'nin bu yönünü (önce DHKP-C, şimdi de PKK taklitçiliği) eleştirmektedir. MLKP kendine özgü çizgisine oturmadıkça, arayışı sürdükçe istikrarsızlığı da sürecektir. Deney yaşamaya devam edecektir.

Bu yalnızca MLKP için sözkonusu olan bir durum değildir elbette. Politikalarını, taklitçilik veya onun bir başka biçimi olan başka güçlere yaslanma üzerine şekillendiren her kim olursa olsun, onu bekleyen kimliksizleşmedir. Daha çok kısa süre önce şöyle yazılmıştı:

"Kendisi olmayı bir türlü başaramayan, sürekli kendi dışında güçlere dayanarak varolmaya, siyaset yapmaya çalışanların kendine güveninden ve devrimci kararlılığından sözetmek mümkün değildir. Çünkü başka bir güce dayanarak siyaset yapmaya kalkanlar bir süre sonra taptıkları güce teslim olurlar. Hemen herşeylerini bu güç belirlemeye başlar. Burada kimliksizlik ve kişiliksizlik vardır. Politikada istikrar ve tutarlılık, kendi doğruları için ölümüne savaşma kararlılığı bir devrimci kimlik ve kişilik sorunudur. Bu kimliğin ve kişiliğin kazanılabilmesi ise, ancak dünyayı değiştirme iddiasıyla savaşan, kendi omuzlarının üstünde kendi başını taşıyan devrimcilerin işi olabilir."

Mevcut şekillenme burada tarif edilmiştir aslında.

Bugün PKK'nın bütün teorileri "siyasal çözüm" üzerineyken, bunda taklit edilecek bir yan bulmak, o örgütü aynı çizgiye sürükler. MLKP örgütler arası ilişkileri de yanlış kavramaktadır. Geçmiş ortak pratiğimizden biliyoruz; eğer birlik yapıyorsak, MLKP'ye göre "eleştiri tatile" çıkarılmalıdır. Dolayısıyla birlik olunmadığı zamanları veya ideolojik mücadelenin daha bir öne çıktığı kesitleri de doğru yorumlayamamaktadır. Bizim için, biraz da seçilmiş bir ifade ile olsa gerek işçi-memur alanında "PKK'ya duyduğumuz tepki nedeniyle çeşitli kongrelerde PKK'yı desteklemediğimizi" yazıyorlar. Yanlıştır. Bizim PKK'ya duyduğumuz özel bir tepki yoktur. Biz ideolojik bir mücadele sürdürüyoruz. Bundan elde etmek istediğimiz sonuç da, PKK'nın yokoluşu, erimesi değil, devrimci çizgiye gelmesidir. Bizim tepkimiz değil ancak, onların bize tavır alışı vardır. MLKP, bizzat DBG pratiğinde buna tanık olmuş olması gerekir. Protokolün henüz sürdüğü süreçte PKK'lıların hiçbir konuda sözlerinde durmamaları, alanlarda farklı ittifakları tercihleri vardır (aynen DBG pratiğinizde olduğu gibi). Zaten ittifak diye birşey literatürlerinde yoktur. Politikayı öyle benimsemişlerdir. Çıkarı sendeyse hiçbir şey olmamış gibi geçmişi bırakalım deyip seni kullanmaya çalışır. O an çıkarlar hesabı değişirse rahatlıkla farklı bir ittifaka

yönelir. Bunun örneklerini yaşadık, yazdık. Aynı şeyleri DBG pratiğindekiler de yaşayacaklardır.

SONUÇ:
Her şey belgeleriyle açıklanmalıdır. Bu tarihsel bir tartışmadır.

Biz kimsenin birlik yapmasına engel olmayız. Ama niyetler bize karşı yönelmişse o niyetleri açığa çıkartmak durumundayız. Bu nedenle bugün Güç Birliği içinde neden Cephe'nin çağrılmadığı, neden darbecilerin getirildiği tartışması gerçeği açığa çıkartacak bir tartışmadır. Bu tartışma kuşku yok ki, herkesin dost mu, düşman mı, gizli saklı hesapları mı var, yüzünü ortaya çıkartmaktadır. Bunun için, bu soruları ve sorunları, ben Cephe'ye düşman değilim diyen her kes tartışmak durumundadır. Ve belgeleriyle kamuoyuna açıklamalıdırlar. Kim hangi niyetlerle darbecileri getirdi, kim hangi hesaplarla Cephe'yi çağırmadı, usulen de olsa bizi devrimci bir güç olarak gören herkes bu kavgayı vermek durumundadır. Vermeyenler art niyetlidir, Cephe düşmanlığıyla maluldur, bu hesapları açığa çıkartacağız. Açıklıktan, devrimci örgütler arasında dürüst, artniyetsiz ilişkilerden yana olanlar, iddialarına uygun olarak herşeyi açıkça ortaya koymalıdırlar.

Sol öylesine teslim olmuştur ki, DBG'nin oluştuğunun söylendiği birlik toplantılarına Mahir Sayın bile getirilmiştir. Mahir Sayın kimdir? Bir örgütü mü temsil ediyor? Ediyorsa kimi? Ediyorsa bu örgüt nerede? Sadece "bağımsız" bir kişi ise, kişi ile örgütler nasıl eşit olur? Bunu kabul etmek, örgütlerin kendini inkarıdır, kendini inkar edenler doğal ki, ne başkalarını, ne ilkeleri, ne de devrimi savunamaz. DHP'nin bir örgüt olmadığını her kes bilir. Bir DHP'li, *"ben HADEP adına da Alternatif adına da, PKK adına da konuşabilirim"* der. Bunu gizli de yapmıyorlar. Elbette böyle ortaya konuluyorsa, bu örgütün adı taşerondur. Olay nedir? PKK'nın çeşitli yerlerde çoğunluk sağlamak için bulunsun babından yaptığı basit Ortadoğu manevralarıdır. Sol, buna da sessiz kalmıştır. Belgeler bütün bu ilkesiz, kıstassız katılımların nasıl gerçekleşebildiğini de ortaya koyacaktır.

MLKP, şu anda birlik dışında olan güçlere de, DHKP-C dahil birliğe katılma çağrısı yapıyor. Kim adına, ne adına yapıyor bu çağrıyı? DBG üyelerinin tümü katılıyor mu bu çağrıya? Şimdi çağrılıyorsak, dün o çağrı kararı neden çıkmamıştır? Bunu somut olarak ortaya koymadan hiç bir somutluğu olmayan çağrılarla, yukarıdaki soruların cevaplarından kaçılamaz.

Tartışma zemini vardır. Örneğin Halkın Günlüğü, Cephe'nin darbeciler var diye birliğe katılmadığını yazıyor. Biz, kendi cephemizden gerçekleri ortaya koyduk. Yok böyle bir şey. Buna cevap vermek, açıklama getirmek hakkı öncelikle kendilerinindir. Öyle olmadığını, Cephe'nin hiçbir zaman birliğe çağrılmadığını ve çağrılmama nedenini açıklamalıdırlar. Bize dost olduğunu söyleyenlerden gerçekleri söylemelerini bekleriz. Bu aynı zamanda onlara düşen bir sorumluluktur.

Solun en azından bugün için, bu açıklığı gösterip göstermeyeceği şüphelidir. Bundan gerekli sonuçları çıkarıp çıkarmayacakları da öyle. Dolayısıyla bu tartışmadan bu gün için hemen bir sonuç da beklemiyoruz. Ama bu tartışma

tarihsel bir tartışmadır. Bu mücadeleye devam edilmelidir. Sorunları külleyerek, görünüşte herkes olgun ama pratikte farklı bir anlayış yürüyemez. Biz birlik yapacaksak, birileri ile birlik olacaksak, PKK'nın yaptığı gibi geçmişi bırakalım anlayışı ile hiç bir sorun çözülemez. Türkiye halklarının, devrimci örgütlerin ihtiyacı olanın böyle birbirlik olmadığı bir kez daha görülecektir. Öğrenmesini bilenler için yeni bir öğreticiliktir.

Türkiye halkları, Türkiyeli devrimciler olumsuzluklardan da dersler çıkarmasını öğreneceklerdir. Hayat öğretecektir. Bu nedenle bugün bu konuda söylenen ve söylenecek her şey, yarın için bir ders, bir yol gösterici olacaktır. Tekrar tekrar geçilmemesi gereken yollarla, halklarımızın, halk güçlerinin, devrimcilerin birliğine giden yol ayrışacak, netleşecektir.

PKK BAŞKANLIK KONSEYİ'NDEN "Devrimci, Demokrat ve Yurtsever Güçler"e:

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
23 Temmuz 1999
Sayı: 40

- "BOŞUNA UĞRAŞMAYIN, BİZİ 'BARIŞ'TAN ALIKOYAMAZSINIZ.
- YA PEŞİMİZE TAKILACAKSINIZ, YA DA İŞİMİZE KARIŞMAYIN!
- AMA EN İYİSİ SİZ DE KENDİNİZİ DÜZENE UYARLAYIN!

PKK Başkanlık Konseyi'nin Abdullah Öcalan'a verilen idam kararı sonrasında yaptığı "Açıklama"da ilk göze çarpan, artık alışkın olunduğu üzere devleti **"Barışa ikna etme"** çabasıdır. "Açıklama"nın bir paragrafında da "Devrimci, demokrat ve yurtsever güçler"e sesleniliyor. Ancak burada "ikna" etme gibi bir çaba yoktur. Özet olarak ifade etmek gerekirse "Ya peşimize takılacaksınız, ya da işimize karışmayacaksınız" deniyor. İşte söylenenler:

"Ulusal kurtuluş savaşımız başlatıldığında; devrimci, demokratik ve yurtsever güçlerin büyük çoğunluğu savaşa katkı ve destek sunmadılar. Aynı tutumu başlattığımız barışçı, demokratik çözüm mücadelesi için de sergilemektedirler. Öylesi bir konumda olmak tarafımızdan anlamlı görülmemektedir. Nasıl bu tutum sahiplerine rağmen savaş geliştiyse, bedelleri ne kadar ağır olursa olsun barışçıl, demokratik çözüm mücadelesi de gelişecektir. Ancak Partimiz sizlere rağmen bir çözümden yana değildir. Başkanımız şahsında halkımız için verilen idam kararına karşı çıkmanızı ve başlatılan sürece katılım göstermenizi tarihi sorumluluğunuzun bir gereği olarak belirtiyoruz. Bütün devrimci, demokratik ve yurtsever güçleri, ulusal imhaya karşı durmaya, Demokratik Cumhuriyet temelinde çözüme katkıda bulunmaya çağırıyoruz." (8 Temmuz 1999, Özgür Bakış)

Söylenenler açıktır. PKK Başkanlık Konseyi'ne göre:

1- Devrimci, demokratik ve yurtsever güçlerin büyük çoğunluğu bugüne kadar savaşa katkı ve destek sunmamışlardır.

2- Aynı tutumları "Barış" sürecinde de devam etmektedir.

3- Bugüne kadar savaşı herkese rağmen geliştirmişlerdir.

4- Bundan sonra "Barış"ı da herkese rağmen geliştireceklerdir.

5- Ancak, "Barış" sürecini sizinle tamamlamak isteriz... Demokratik Cumhuriyet temelinde siz de katılın.

Peki baştaki iddialar DOĞRU mudur? PKK Başkanlık Konseyi söylediklerinde HAKLI mıdır? Önce buna bakalım.

"Birlik"ler Yalan Mıydı?

Hemen belirtmek gerekir ki, ne söylenenler doğrudur, ne de haklılık payı vardır. Çünkü, her şeyden önce "devrimci, demokratik ve yurtsever güçler" kendi doğru ve yanlışlarıyla ve güçleri oranında savaşın tarafı olmuşlardır. Kimin ne yapıp yapmadığı da hiç kimse için sır değildir.

Bu konuda PKK hiç kimseye bir şey söyleyebilme durumunda değildir. Aslında tablo açıklamada söyleneni tam tersinedir.

"Devrimci, demokratik ve yurtsever güçlerin büyük çoğunluğu" PKK'nin yanında olmuştur.

PKK "Türkiye solu"nun önemli bir bölümüyle hep birlik, ittifak içindedir. Üstelik bu birliklerin hemen hepsinde "Türkiye solu" PKK'yı "Kürdistan'ın tek temsilcisi" olarak kabul edip şartsız desteklerini sunmuşlardır. PKK eğer doğru bir iş yapmak istiyorsa, bu birliklerin, bu şartsız desteklerin doğruluğunu-yanlışlığını, ne işe yarayıp yaramadığını tartışabilir, ama "yanımızda olmadılar" diyemez. Bu destek o kadar "ileri"dir ki, birlik yaptıkları bu siyasetler, PKK savaş deyince savaşı, barış deyince de barışı savunmuşlardır. PKK, hadi devrimci hareket bir yana ama birlik yaptıkları bu siyasetleri en azından "nankörlük" yapmaktadır: İşte bu "Birlik"lerden ilk akla gelenler:

12 Eylül 1980 cuntası sonrasında yurtdışında oluşturulan ve içerisinde PKK, Dev-Yol, Acil, Dev-Savaş, SVP, İşçinin Sesi ve TKEP'in yer aldığı Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi.

1988'de kurulan ve içinde PKK, Acilciler, TKP(B), DKP, SVP ve 16 Haziran Hareketi'nin yer aldığı Devrimci Birlik Platformu

1983'te PKK, TKEP, MLSPB, TKP Kıvılcım, TKP/ML Hareketi, TDP ve Devrimci Partizan tarafından oluşturulan Devrimci Demokratik Güç Birliği.

1998 Haziran'ında PKK, TKP(ML), MLKP, DHP, TDP, TKP/ML, TKP/Kıvılcım ve darbeci hainler tarafından oluşturulan halen varlığını koruyan Birleşik Devrimci Güçler Platformu.

Söz konusu birlikler içerisinde yer alan örgütlerin pek çoğu bugün siyasi ömürlerini tamamlamış da olsalar, büyük iddialarla kurulan her birliğin savaşı büyütmek amacıyla kurulduğu ilan edilmişti. Bu "Birlik"ler görevlerini yerine getirmemişlerse ve ortada Türkiye devrimi açısından olumluluk değil olumsuzluk söz konusuysa, bunun birinci dereceden sorumlusu PKK'dır. Çünkü bu "Birlik"lerin başını PKK çekmiş, kendi politikalarını "Birlik"te yer alan örgütlere egemen kılmıştır. Onun da ötesinde pek çoğu iradelerini PKK'ya teslim etmişlerdir. Bugün de durum farklı değildir. Kısaca ortada en azından "Birlik"te yer alanlar açısından PKK'nın söylediği anlamda "Savaşa katkı ve destek" sunmama diye bir şey yoktur. Bir diğer olasılık kalıyor ki, o da PKK'nın "Birlik"te yer alanları "çoğunluk"tan saymaması veya onları kaale almaması. O zaman, PKK "Birlik"lerde ne için yer aldığının cevabını vermelidir.

Eleştiriye Tahammülsüzlük İdeolojik Zayıflığın Sonucudur

Başkanlık Konseyi'nin "Açıklama"sında da görüldüğü gibi Kürt milliyetçileri kendilerini her türden eleştiriye kapatmışlar, tahammülsüzleşmişlerdir. **"Savaşı nasıl geliştirdiysek, barışı da biz geliştireceğiz"** diyerek dışındaki güçleri zaten

sürecin dışında bırakmaktadırlar.

Eleştiriye tahammülsüzlüklerinin nedeni, düzenle uzlaşmada ifadesini bulan "Barış"ın ne menem bir şey olduğunun bugün olmasa da bir süre sonra geniş kesimlerce kavranacak olmasıdır. İşte bu gerçeğin açığa çıkmasını engellemek, hiç değilse geciktirebilmek bugün temel amaç olmuştur. Bu nedenle, bir yandan İmralı'da savunulan görüşlerin asıl niteliğini gizlemek için her türlü teorik cambazlık yapılmakta, öte yandan her türden eleştirinin önüne geçebilmek için "yersiz", "zamansız" gerekçeleriyle, eleştirileri "düşmana hizmet etmekle" damgalamaktadırlar. Öyle ki, miliyetçi hareketin düzenle uzlaşma yönündeki faaliyetlerinin bütününü desteklemeyen her kişi, kurum, örgüt ve parti "Düşmana hizmet etmek"le suçlanmaktadır.

Fakat aslında, artık "düşman"ın kim olduğu, bu kavramın kimi tanımlamak için kullanıldığı belirsizdir. Bugün "düşman" kavramını kullanarak başta kendi kadro ve savaşçılarında olmak üzere Kürt halkı ve kimi devrimci, demokrat kesimlerde hala milliyetçi hareketin eski konumunu koruduğu yanılgısı yarattıkları da açıktır. Barışa karşı çıkan herkes düşmandır. "Barış"ın birinci dereceden muhatabı olan oligarşi ve emperyalizm ise, dost olmaya en büyük adaydır.

PKK, Solu Her Zaman Kullanılacak Bir Güç Olarak Görmüştür

Peki buna rağmen PKK Başkanlık Konseyi neden söz konusu açıklamada sol'a da seslenme ihtiyacı duymakta, sol'a nasıl bir "tarihi sorumluluk" biçmektedir?

Kürt milliyetçi hareketin "sol"a yaklaşımı bellidir. PKK dışındaki güçleri sürekli küçümsemiş, olumlu hiçbir yanlarını görmemiş ve onların gelişmesini de hiçbir zaman istememiştir(1). Sık sık sola desteğinden söz eden PKK'nın kimseye böyle bir desteği yoktur. Tersine PKK ile birlik yapanlar asla gelişip güçlenememiştir.

Bu son sürece ilişkin olarak da Kürt milliyetçi hareketin "sol"a biçtiği bir "ta-

(1) Söz konusu destek iddialarının biri geçtiğimiz günlerde Öcalan'ın basına yansıyan jandarma ifadelerinde de yer aldı. Öcalan'ın bu ifadelerinde Devrimci Sol'a kamp yeri verdikleri gibi bir açıklama yer almaktadır.

Öcalan'ıa konuya ilişkin açıklaması doğru değildir.

Birinci olarak, bahsi geçen kamp yeri PKK'nın değildir. PKK'nın daha önce kullanıp terk ettiği bir yerdir. Kamp yerinin sahibi Lübnanlıdır. Söz konusu kamp yeri PKK'nın kampına yakın olduğu için, orada kamp kurmayı düşünen devrimciler de orada kamp kurulmasının bir sakıncası olup olmadığını PKK'lılara sormuşlardır. Kampa ilişkin bunun dışında bir şey yoktur.

Öcalan söz konusu ifadesinde kampa çok büyük slogan yazılması nedeniyle de DS ile aralarında sorun çıktığından söz etmektedir. Bu da doğru bir açıklama değildir. PKK her zamanki gibi denetim altına almak istemiş, alamayınca devrimci hareketin aleyhine çalışmaya başlamıştır. Slogan yazılması konusu, bunda vesile olarak kullanılmıştır.

Öcalan'ın aynı ifadelerinde ayrıca Karadeniz'e çıkışlarına ilişkin "DHKP-C ile ittifak yaparak çıktıkları" belirtilmektedir. Bu konudaki gelişmeler az çok biliniyor. Yapılan açıklamalara göre, devrimci hareket ile PKK arasında Karadeniz konusunda herhangi bir ittifak olmamıştır. Daha önce kamuoyuna açıklanan çeşitli yazılarda belirtildiği gibi, cephe gerillalarının bir kış Tokat kırında çok zor durumda kaldıklarından onlara yardım etmesi dışında bir ilişki, ittifak anlaşması olmamıştır.

rihsel sorumluluk" yoktur. Bir yandan sol'a "gölge etme" denirken, diğer yandan da sol devletle "barış"makta bir pazarlık unsuru olarak kullanılmak istenmektedir. Devlete ve emperyalizme, "Benimle anlaşırsan 'birlik'te olduğum, etkilediğim solu da ellerine teslim ederim" demekte veya demeyi arzulamaktadır. Milliyetçi hareketin mantığı bu yönde çalışmaktadır. Kendisiyle birlikte hareket etmeyen, denetimine alamadığı örgütlere bu nedenle kızmakta, eleştirilerine tahammülsüz davranmaktadır.

Başkanlık Konseyi'nin "Açıklama"sında, "sizlere rağmen bir çözümden yana değiliz" denilerek, "Devrimci, demokratik, yurtsever güçler"den "Demokratik Cumhuriyet temelinde çözüme katkıda bulunmaları" isteniyor.

Bunun anlamı açıktır: Boşuna uğraşmayın, bizi devletle uzlaşmaktan alıkoyamazsınız; siz de bizim gibi geçmişinizi inkar edin denilmektedir.

Öcalan da aynı düşünceyi ilk "savunma"sında "Demokratik Birlik İçin Tezler" başlığı altında ifade etmişti. "Savunma'sının tamanında olduğu gibi bu başlıkta da düzenle nasıl bütünleşileceği "incelenmiş", oligarşi ve emperyalizm ikna edilmeye çalışılmıştır. İnandırıcılığını kanıtlamak için de, devrimci, yurtsever örgütlerin de kendilerini tasfiye etmesi istenmiştir. Söz konusu "tez" şöyle demekteydi:

"5- Başka PKK olmak üzere yasadışı konumda olan birçok örgüt barışla birlikte normal siyasal ve yasal sürece kendini uyarlamalıdır."

İşte, başta Abdullah Öcalan olmak üzere Kürt milliyetçilerinin Marksist-Leninistlerden, devrimci örgütlerden birinci talebi; düzen dışı örgütlerin tasfiyesidir. Barış adı verilen teslimiyet sürecinin önünde hiçbir engel kalmamasını istemektedirler.

Oligarşiyle işbirliği yapıp, Türkiye'yi bölgede "lider ülke" haline getirip Balkanlara, Kafkaslara, Ortadoğu'ya yayılmayı düşünenler, elbette ülkede devrimci güçlerin kalmasını istemeyeceklerdir. Çağrının özü, esası budur.

Eleştirmeye, bu gidişin teslimiyet olduğunu söylemeye devam edeceğiz. Tüm devrimciler, yurtseverler, eleştirmelidir. Evet, sessiz kalmak, onaylamaktır. "Savaşı biz geliştirdik, batırma hakkı da bize aittir' demeye de kimsenin hakkı yoktur. Tartışma Kürt halkının tüm Anadolu halklarının çıkarı içindir ve sürdürülecektir.

BÖLÜM 3

YANLIŞ EYLEM ÇİZGİSİ

MİLLİYETÇİ POLİTİKALAR VE DEVRİMCİ EYLEM

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
12 Eylül 1992
Sayı: 11

İnsanlık tarihi, 'eski' ile 'yeni'nin çatışmasının ve bunları temsil eden sınıfların mücadelelerinin tarihidir. Bu tarih, eskinin varlığını sürdürmek için uyguladığı 'zor'un, yeniyi temsil eden bir başka 'zor'u doğurduğunu ve 'zor' ile ayakta duran toplumsal sistemlerin yine 'zor' ile yıkıldığını gösteren örneklerle doludur. Bir başka deyişle, tarih boyunca egemen sınıfların kullandığı şiddet, ezilenlerin şiddetini zorunlu kılmış ve karşı-devrimci şiddetle ayakta duran sistemler, devrimci şiddetle yıkılmıştır. Yöntem olarak şiddet, onu kullananların elinde şekillenmiş, kullanılış biçimlerinden hedeflerine, amaçlarından sonuçlarına kadar bir dizi farklılık şiddetin sınıfsal içeriğini belirlemiştir. Ezenlerin şiddetiyle ezilenlerin şiddeti arasındaki temel ayrım, şiddetin bu sınıfsal içeriğinde saklıdır. Belirleyici olan silahın, bombanın, taş veya sopanın hangi amaçlar için, hangi hedeflere karşı ve nasıl kullanıldığı, hangi sonuçları yarattığıdır.

Tarihte bir sınıf tavrı olarak şiddeti ilk kullananlar, köleci egemenlerdir. Bugün de şiddeti sürekli üreterek yaşamın her anına yayanlar, yine egemen sınıflardır. Ezilen halklara "modern" kölelikten kurtulmak için şiddetten başka bir seçenek bırakmayanlar da onlardır. Bu nedenle ezilenlerin devrimci şiddeti tarihsel bir zorunluluktur.

Devrimci şiddetin bu tarihsel zorunluluğa hayatiyet kazandırabilmesi, haklılık ve meşruluğunu koruyabilmesi için, her şeyden önce ezilen halkları temsil edebilmesi, onların isteklerini ve düşüncelerini yansıtabilmesi gereklidir. Hedefleri, kullanılış biçimleri ve yarattığı sonuçlarla ezilen halkların çıkarlarına hizmet etmeyen, halkların birliğini, dostluğunu parçalayan şiddet, halkları temsil edemeyeceği gibi, ezilen halklar için de haklılık ve meşruluğunu da sağlayamazlar. Devrimci eylemlerde, hele devrimci şiddet eylemlerinde devrimci ilkelere göre hareket edilmediği noktada, bu haklılık ve meşruluğa gölge düşürülmesi, istenmeyen sonuçların ortaya çıkması kaçınılmazdır.

Devrimci Eylem, Hedefleri, Yöntemleri Ve Yarattığı Sonuçlarla Halka Ve Devrime Hizmet Etmelidir

Silahlı ya da silahsız devrimci eylem, tek başına amaç değil, politikanın halka taşınmasının bir aracıdır. Devrimciler bu aracı büyük bir ustalıkla kullanmak zorundadırlar. Doğru ve net hedeflere yönelmeyen, amaca uygun biçim-

ler kazanmayan eylemlerin ve özellikle şiddet eylemlerinin olumsuz sonuçlar yaratacağı açıktır.

Devrimci eylemin en önemli ilkelerinden biri, 'halka zarar vermemek'tir. Devrimciler, eylemlerde dostu düşmandan ayırır, dostlarda coşku ve moral, düşmanda ise korku uyandırırlar. Devrimci eylemlerde, halk yığınlarının kendi duygu ve düşüncelerini bulabilmeleri için, halka karşı suç işlemiş kişi ve kurumlar, halk düşmanları, karşı-devrimciler cezalandırılırken, halka zarar verilmemesine büyük bir özen gösterilmelidir.

Hedefin yanlış seçilmesi veya istenmeden de olsa suçsuz insanlara, halka zarar verilmesi altından kalkması zor sonuçlar doğurur. Devrimci bir bakışla yaklaşılmadığında, duygusallık ve tepkisellik eylem çizgini ilkel bir öç almaya, intikamcılığa kadar götürebilir. Aynı şekilde politik hedeflerini ve sonuçlarını gözetmeden eylem yapma ya da gelişigüzel misilleme mantığı ile yaklaşıldığında, amaçlar bulanıklaşır ve politika silahları kumanda edeceği yerde, giderek silahlar politikayı kumanda etmeye başlar.

Bugün yaşananlar devrimci eylem çizgisinin netliği ve açıklığı üzerinde çok daha fazla durmayı gerektiriyor. Oligarşinin MİT ve kontrgerilla ile her gün yeni provokasyonlar tezgahlaması ve iletişim araçları ile de halkı yalana boğması karşısında, devrimci eylemlerle karşı-devrimci provokasyon eylemleri arasına çok daha kalın bir çizgi çekilmelidir. En son Şırnak katliamı ile bir kez daha ortaya çıktığı gibi, Türkiye devrimi için bu zorunluluk kendisini sürekli hissettirmektedir. Şırnak katliamının ardından, ulusal hareketin çelişkili açıklamalarla ve ardından gerçekleştirdiği çeşitli eylemlerle yanlış bir çizgide ısrar etmesi, bu sorunu daha da ağırlaştırmakta, bütün devrimci ve yurtseverler için tartışmayı daha da ciddi bir şekilde sürdürmeyi gerekli hale getirmektedir.

9. sayımızın, "Neden Şırnak?" başlıklı yazısında şunları vurgulamıştık: *"PKK'nın bugün bizim ilgimiz yok, olay provokasyon dediği türden bir eylemi yurtsever basına dahi PKK'ya bağlatan olgu nedir? PKK bunu çözümlemek zorundadır ve çözümlemesine de eylem çizgisinden-anlayışından başlamak durumundadır. Ancak görüldüğü kadarıyla PKK'nın bu konuda somut bir adım atmaya niteyi olmadığı anlaşılıyor. 23 Ağustos 1992 tarihli ve Kuzey Botan Eyaleti Karargah Komutanlığı imzasını taşıyan bildiride yer alan şu sözler bunun açık işaretidir: 'Partimiz ve halkımız katliamın sorumlularını ağır bir şekilde cezalandıracaktır. Madem Şırnak imha ediliyor, İstanbul ve Ankara da yakılacaktır. Türkiye'nin sivil güçleri ve Türk memurları da savaşımızın hedefi olacaktır.' İşte PKK'nın bu türden provokasyon eylemlerinden dahi rahatça sorumlu olarak gösterilmesine neden olan, yukarıdaki satırlarda ifadesini bulan hedeflerde, amaçlarda bir netlik taşımayan, milliyetçi kinle yoğrulmuş, sınıfsallıktan uzak eylem anlayışıdır."*

Bu yazdıklarımızın üzerinden fazla bir zaman geçmeden, devrimci eylemle provokasyon eylemini ayıran çizginin belirsizleştiği ortamda, hangi eylemi kimin yaptığı seçilemez hale gelmiştir. Aslında bu noktada örneğin bir yolcu uçağını kimin kurşunladığının, mürettebat içindeyken vapuru kimin ateşe verdiğinin, birçok suçsuz insanın da bulunabileceği tenis kulübüne bomba koyduğunun fazla bir önemi kalmamıştır. Çünkü bu eylemlerin emekçiler için moral ve-

rici, güven sağlayıcı ve mücadeleyi ilerleten bir niteliği olmadığı gibi, halkta genel olarak belirsizlikle beslenen bir can korkusu ve kaos yaratmış, PKK yapsın ya da yapmasın, ulusal harekete mal edildiği noktada, bu eylemler, devrimci eylemleri bulanıklaştırmak ve Kürt düşmanlığını körüklemek için kullanılmıştır.

Türkiye bir devrime gebedir. Emperyalizmin ve oligarşinin devrimin karşısına terörden başka bir şey çıkaramadığı açıktır. Devrim saflarındakiler için sorun, oligarşinin terörü bugün hangi politikalara dayanarak yürüttüğünü görebilmek ve bu politikaları boşa çıkaracak adımları atmaktır. Oligarşinin devrim korkusuyla üzerine oynadığı belli başlı politikalardan biri, Türk-Kürt düşmanlığı yaratarak emekçi halkları bölmektir. Hesap, milliyetçiliği sürekli körükleyerek başat sorun haline getirmektir. Halklarımızın mücadelesini baskı, terör ve katliamlarla sindirmek ve zayıflatmaktır. Bugün, hem kanına girdiği "Mehmetçikleri" Kürt halkının üzerine sürerek, iki halkı birbirine kırdırmaya çalışmakta, hem de Türkiye emekçilerinin hak ve özgürlükler mücadelesini köreltmeye, devrimci mücadelenin tabanını daraltmaya uğraşmaktadır.

Şırnak katliamının ardından yapılan açıklamadaki *"Madem Şırnak imha ediliyor, öyleyse Ankara ve İstanbul da yakılacaktır, Türkiye'nin sivil güçleri ve Türk memurları da savaşımızın hedefi olacaktır"* sözleri basit bir öfkenin anlık ürünü değil, ulusal haretketteki milliyetçi, faydacı anlayışın sonucudur. "Savaştır, halk da zarar görecektir" veya "Kurşun adres sormaz" mantığı, genel politika ve stratejide ulusal hareketi bu noktaya getirmiştir.

Çetinkaya mağazası yangınında, ortaya çıkan siyasi sonuçlar, kontrgerilla provokasyonlarıyla körüklenerek yeni bir sürecin önünü açtığında, PKK gerekli sorumluluktan uzak bir tavırla, eylemi mazur göstermeye çalışmıştır. Milliyetçi anlayışın şekillendirdiği yanlış eylem çizgisi, PKK'nın kendisini de zor bir duruma soktuğu halde, PKK bu olumsuzluğu gidermek yerine, "Kürdistan'da her gün o kadar insan ölüyor" mantığı ile yanlışı savunan konumunu sürdürmüştür. Kapalıçarşı ve Galleria'da patlayan bombalar için "Biz yaptık" ya da "Yapmadık" diye bir açıklamada bulunmayan ve kontrgerillanın provokasyonlarına açık kapı bırakan PKK, emperyalizmi hedefleyen eylemlerde ise, çok "hassas" davranıyor. Kendisiyle ilişkilendirilen İngiliz Konsolosluğu'na atılan bomba ile ilgili olarak basına ERNK adına gönderilen açıklamada; *"İngiliz Konsolosluğu'nu biz bombalamadık. Bundan ne çıkarımız olabilir ki?"* diyebiliyor. Halka zarar veren eylemlerde gösterilmeyen hassasiyetin, emperyalizme karşı yapılan eylemlerde gösterilmesi nasıl açıklanabilir? Milliyetçi politikaların faydacı anlayışı işte böyle çelişkili sonuçlar ortaya çıkarıyor. Aynı anlayışla hareket eden HEP'liler de ABD'nin davetine "evet" diyebiliyorlar.

Devlet güçlerinin Kürdistan'da gerçekleştirdiği katliamlardan sonra A. Öcalan'ın "Biz de 'Kapalıçarşı'ya gir tara' emri mi verelim?" gibi açıklamalarda bulunması, olayı daha da tehlikeli bir rotaya sokarken, Kapalıçarşı'da, İTO'da, Galleria'da bombaların patlamasıyla provokatif hareketlerin de önü açılmış oldu. A. Öcalan'ın bu sözleriyle beslenen ve benzer ifadelerle Çetinkaya mağazası eylemini bile mazur göstererek savunmaya çalışan anlayış, provokatif eylemlerle devrimci eylemler arasındaki çizgiyi belirsizleştirmekle

kalmadı, Kürt halkında ve ulusal hareket saflarında yanlış bir bilinç de oluşturdu. Kimi eylemlerin resmen reddedilmeyerek, Kürdistan'da propagandasının yapılması ya da İstanbul'da reddedilen bir eylemin Kürdistan'da savunulabilmesi ve "taraftarlarımız yapmıştır" gibi geçiştirme tavırlar takınılması, daha büyük olumsuzlukların önünü açmaktadır. Kürt halkının öylesi bir anlayışı ve onun yol açtığı sonuçları intikam mantığı ile desteklemesi düşünülemez. Devrimcilerin görevi, iki halkın dayanışma ve kardeşliğini geliştirerek oligarşiye karşı mücadeleye sokmaktır

A. Öcalan'ın Şırnak provokasyonundan sonra *"Katliama katliamla cevap vermeyeceğiz"* demesi bu yanlış anlayışın yarattığı olumsuz sonuçları değiştirmemektedir. Bu noktada önemli olan ideolojik-politik olarak, eylem çizgisi olarak şimdiye kadar halka ne tür mesajların verildiğidir. O yüzden de her şeyden önce, bugüne kadar yapılan hataların açıkça ortaya konulması gerekiyor. Devrimci mücadeleye zarar vermemek ve benzer hataları tekrarlamamak için, söylemek değil yapmak önemlidir. Ancak daha da önemlisi, bütün bunlara kaynaklık eden milliyetçi, faydacı, sınıfsal zemine oturmayan anlayışı terk etmenin gereğine inanmaktır.

DEVRİMİN DOSTLARINA DA DÜŞMANLARINA DA HALKIN ADALETİ

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
26 Aralık 1992
Sayı: 26

Bugün ülkede yaşanan çatışmada bir kısım eylemin kimler tarafından yapıldığı birbirine karışmış durumdadır. PKK'nın sürdürdüğü eylem çizgisi, kontrgerilla eylemleriyle devrimci eylemin arasında bulunması gereken kalın çizgileri bulanıklaştırmış, kimi yerde ortadan kaldırmıştır. Bu bulanıklık kimi zaman PKK'nın kendi saflarında dahi kafa karışıklığına yol açmakta, bir eylemin kim tarafından yapıldığına ilişkin soruya farklı yerlerde ve farklı kişilerce birbirine zıt yanıtlar verilebilmektedir. Bu olayın bir başka yönü de 'eylem üstlenmedeki faydacı' yaklaşımdır. Böyle bir yaklaşım ise bulunulan yerdeki halkın tepkisine göre üzeri örtülü ya da açıktan aynı eyleme ilişkin değişik, hatta zıt propaganda ve açıklamaların yapılabilmesine yol açmaktadır.

Milliyetçi pragmatist yaklaşımın "kurşun adres sormaz!" anlayışı bugünkü süreçte kontrgerilla eylemleriyle devrimci eylemi birbirine karıştırmıştır, 12 Kasım'da Diyarbakır Belediye Başkanı Turgut Atalay'ın yaralanması, koruma polisinin öldürülmesi olayı bu bakımdan dikkat çekici bir örnektir. Böyle bir hedefe yönelik olarak gerçekleştirilen cezalandırma eylemi Berxwedan Haber Ajansı tarafından kontrgerilla eylemi olarak nitelenmiş, ardından da PKK Amed Eyaleti komutanlığınca üstlenilmiştir. Keza İstanbul'da bir süre önce gerçekleştirilen "vapur yakılması eylemi" de kamuoyunda PKK'ya mal olmuş ve aradan aylar geçmesine rağmen PKK buna ilişkin herhangi bir açıklama yapmamış, geçtiğimiz günlerde ise yurtsever basında çıkan bir "haber yazısında" söz konusu "olay", "kaza ile yanan vapur" biçimiyle yansıtılmıştır. Üstelik bu haberin dayandığı temel de "mahkemenin verdiği karar" olmuştur. Yani yurtsever basın attığı başlıkla, kullandığı üslupla, haberi veriş biçimiyle adeta vapur yakılmasının "kaza ile gerçekleşen" bir olay gibi vermiş, dahası bu olayın herhangi bir örgütle ilişkisinin olmadığı imajını yaratmıştır. Bu olayın "kaza mı", "iradi bir eylem mi" olduğu ya da kim tarafından gerçekleştirildiğini bilemeyiz. Ancak burada üzerinde durulması gereken nokta, devrimci bir örgütün ya da yurtsever bir yayın organının konuya bu biçimde yaklaşmasındaki yanlış mantıktır. Devrimci bir örgüt yaptığı bir eylemi açıkça üstlenir. Günahının, sevabının sorumluluğunu alır. Kendisiyle ilişkileri olmadığı halde kendisine mal edilmek istenen bir "eylemi" ya da "olayı" yine aynı netlikte açıklar. Bu devrimci bir sorumluluktur. Ulusal harekette bu yaklaşım "bir tekle" ya da "gündem kaçırmayla" sınırlı değildir. Tersine, sistemli olarak sergilenen bir anlayışın ürünüdür. Bu anlayış ise özünde zeminini milliyetçi-faydacı mantıkta bulmaktadır.

Kürdistan'da birçok eylemin benzer biçimde bulanık olarak ortada durması da yine bunun sonucudur. Aynı mantık eylem biçimlerine ve hedeflerine de yansımaktadır. "Kurşun adres sormaz" anlayışı kahvehanelere, otobüs yolcularına, korucu ailelerine, şirketlerin mühendislerine, öğretmen ailelerine, vapurlara kadar uzanmaktadır. Bu da devrimci eylemlerde bulunması gereken netliği ve devrimci eylemlerle provokatif eylemler arasında bulunması gereken kalın çizgiyi ortadan kaldırmaktadır.

Diğer yandan halkla olan ilişkiler kimi yerlerde bir "talimatnameler dizisi" haline gelmiştir. İnsanların politik olarak kazanılması yerine verilen emirleri yerine getirmeleri yeterli görülmekte, emirleri yerine getirmeyene ise çeşitli cezalar biçilip kararların hayata geçirilmesi sağlanmaktadır. Bugün yurtseverlerin Kürt halkına karşı yaklaşımlarındaki arızalardan dolayı Kürdistan'ın kimi yörelerinde göçler yaşanmaktadır.

Halka yaklaşımda esas alınması gereken ikna yöntemi yerine zorunlu askerlik, zorunlu vergi, cezalar ve talimatnameler gibi yöntemlerin esas olmaya başladığı yerde gerilla halka yabancılaşır. Çünkü gerilla her zaman için kendisinden daha üstün bir düşmana karşı halk kitlelerinin desteğine yaslanmak zorundadır.

YURTSEVERLER DERSİM'DE OLUMSUZ GELENEKLERİ SÜRDÜRÜYORLAR

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
26 Aralık 1992
Sayı: 26

Kürdistan'ın hemen her yerinde kendini gösteren ve TC'nin katliam ve baskıları karşısında göç etme, köylerin boşaltılması, örgütlülükten ve direnişten kaçma gibi olgular mücadelenin önünde birer engel olarak durmaktadır. Ortaya çıkan böyle bir tabloda esas olarak devrimci ve yurtseverler kendilerini sorgulamalı, soruna doğru teşhis koymalı ve bunu ortadan kaldıracak politikalar belirlemelidir. Bunlar yapılmayınca da bugün Dersim'de olduğu gibi özellikle gerillalarla halk arasındaki ilişkilerde kısırlığı, gerillaya güvenmeme, inançsızlık, kararsızlık gibi sonuçları ortaya çıkmış ve halka, **"iki ateş arasında kaldık", "yanlış yapıyorlar", "ne yapacağımızı şaşırdık"** gibi eğilimler yaygınlık kazanmaya başlamıştır.

Bütün bunlardan şüphesiz halkın gerillayı desteklemediği anlamı çıkarılmamalıdır. Burada sorun halkla olan ilişkilerde gerillanın halka yaklaşımıdır. Tunceli'de öteden beri bu konuda yurtsever hareket tarafından olumsuz bir tutum izlenmektedir. Nitekim bu tutum bugün Tunceli'de olumsuz bir gelenek olarak varlığını sürdürmektedir. Halkı dönüştürüp, politikleştirmekten çok bilgi akışının sağlanması ya da maddi anlamda bir yarar sağlanması ile yetinilmekte, bu da uzun vadede olumsuz sonuçların ortaya çıkmasına neden olmaktadır. Tabii bu sonuçlar bir bütün olarak değerlendirildiğinde halkın "devrimci adalete" olan güven duygusunun da zedelenmesine yol açmaktadır.

Bütün Kürdistan'da olduğu gibi devrimci adalet sorunu Dersim'de de bir yara olarak sızlamaktadır. Devrimci adalet halka mal edildiği, halkın kavrayışına sunulduğu, devrimci şiddet ile halkın adalet duyguları birleştirilebildiği oranda "halkın adaleti" olabilir. Bunlar gözden uzak tutulup eylemlerde kolaycılığa kaçıldığında halkta gerillaya karşı güvensizlik ve soğuma baş göstermektedir. Örneğin, sıradan bir köylüyü işbirlikçi olarak niteleyip ölümle cezalandırdıktan sonra hata yapıldığının söylenmesi ve üstelik kimi zaman buna bile gerek duyulmaması halktaki güveni elbette sarsacaktır. Olanları halkın göremeyeceğini düşünmek ham hayalciliktir.

Halkı sadece "tamimnamelerle" yönetmeye kalkıp, iknadan, benimsetip kavratmaktan uzak kalınması da olayın bir başka yönüdür. Dersim'de ikna temelinden uzak olarak sürdürülen bu politikalarla, **"TC'ye askere gidenler cezalandırılacaklardır", "Dersim halkı Kürttür o halde Kürdistan'ın bağımsızlığı için savaşmalıdır"** gibisinden milliyetçi, dayatmacı yaklaşımlar ise hem bu olumsuz politikaya örnektir, hem de bu politika süren savaşa zarar vermekte,

halkı gerilladan soğutmaktadır. **Halka karşı yaklaşımda açıklık, devrimci adalet konusunda sağlam, açık, net ve devrimci ilkelere dayanan bir çizgi izlenilmemesinin sonuçları 21 Ekim günü Mazgirt Dedebağ, Köyü'nde yaşananlardan ortaya çıkmaktadır.**

Mazgirt'e bağlı Dedebağ Köyü, 21 Ekim günü kendini PKK'lı diye tanıtan ikisi kadın 6 kişi tarafından basılmış, ikisi çocuk, beş kadın, beş erkek 12 kişi öldürülmüş, 4 kişi de yaralanmıştır. Köyü basan kişiler iki ailenin evlerini arayıp para, altın ve av tüfeklerini aldıktan sonra, 20.11.1992 günü Peri Suyu'nda boğulan PKK'lı gerillanın cesedini kimin bulduğunu ve karakola neden teslim ettiğini sorarak iki aileyi kurşuna dizdiler. Ardından evleri yakıp, evin yanındaki direğe, cezalandırmanın öldürülen gerillanın üzerindeki dokümanlarla birlikte karakola teslim edilmesinden dolayı gerçekleştirildiğini belirten bir bildiriyi astıktan sonra köyden çekildiler. Bu olay basında "PKK eylemi" olarak yer aldı. 12 günlük bir sessizlikten sonra 3 Kasım 1992 günü PKK, Gündem gazetesinde bir açıklama yaparak, eylemi kendilerinin değil kontrgerillanın gerçekleştirdiğini belirtip, *"Biz yapmış olsaydık üstlenirdik. Üstelik onların öldürülmesinde hiçbir çıkarımız olamaz."* demiştir. Buna karşın Tunceli merkeze bağlı köylerde PKK gerillaları halkla olan konuşmalarında eylemi kendilerinin yaptığını, bundan sonra da yapacaklarını söylemektedirler. Buna karşın yurtseverler olayın aydınlatılması için hiçbir somut adım atmamışlar ve olaya ilişkin bağlayıcı bir açıklama yapmamışlardır. Sanki olay bilinçli olarak ortada bırakılmaktadır.

Bu eylem çizgisi ve eyleminin halka anlatılması, gerçeğin bütün açıklığı ile ortaya konulması yapılmayınca gerillanın herhangi bir eyleminin ardından, yurtseverler dahi **"Acaba bizimkiler mi yaptı yoksa kontrgerilla mı?"** şeklinde tereddütler yaşamakta, halk arasındaysa, "Gerilla da yapsa, kontrgerilla da yapsa lanet olsun" düşüncesi yaygınlaşmaktadır.

YANLIŞ EYLEM ÇİZGİSİ ÜZERİNE

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
24 Temmuz 1993
Sayı: 55

Bugün düşman, psikolojik savaşa daha fazla ağırlık veriyor. Bunun için özel kurumlar, birimler oluşturulurken, bunun yanında kitle iletişim araçlarını bu yönde en iyi biçimde tasnif etmeye çalışıyor. Devrimcilerin, ilerici ve yurtseverlerin imhası, halktan tecridi için her tür provokasyonu yapıyor.

Bugün devletin "psikolojik savaş" diye adlandırdığı kirli savaşın en önemli araçlarından biri provokasyonlardır. Provokasyon zinciri toplumdaki çeşitli ayrılıkları körüklemekten, devrimcilerin kitleler nezdindeki saygınlığını yok edecek eylemler düzenlemeye kadar uzanıyor. İşte bundan dolayıdır ki, devrimci eylemler bugün her zamankinden daha açık, net, hedefleri belli ve mesajlarıyla halkları bilinçlendiren bir çizgide olmalıdır. Düşmanla devrimciler arasındaki fark halkın gözünde hiçbir tartışmaya yol açmayacak bir kesinlikle ayırt edilmelidir.

Kürdistan'da savaş boyutlanmaktadır. Gazete sayfalarını hemen her gün PKK'nın eylemleri ve oligarşinin gerillalara, halka yönelik katliam haberleri dolduruyor. Bu haberlerde çocuklardan yaşlılara kadar ölüm listeleri sıralanıyor. Halka hiçbir ayrım gözetmeksizin saldıran oligarşi, kimi katliamlarını PKK'nın üzerine yıkıyor. Açıktır ki, PKK geçmişteki eylem çizgisiyle böyle bir zemini yaratmıştır. Bugün de olumsuzluk bu tip durumlarda PKK'nın "yaptık" ya da "yapmadık" biçiminde bir açıklama yapmamasıyla sürüyor.

Yaşadığımız süreçte bazen hangi eylemlerin dost güçlere, hangilerinin kontrgerillaya ait olduğu konusunda, değil halkın, devrimcilerin bile şüpheye düşmesi söz konusudur. Düşman bu tür eylemleri oldukça iyi kullanıyor. Bu ortamı ortadan kaldırmak her şeyden önce yurtseverlerin sorumluluğundadır.

Devrimci eylem çizgisi konusunda bir kez daha yineliyoruz: Oligarşinin saldırı kurumlarıyla her geçen gün halkı yalana boğması karşısında, devrimci eylemlerle karşı-devrimci eylemler arasında çok daha kalın bir çizgi çekilmelidir. Böylelikle oligarşinin provokasyonlar yaratma alanı daraltılacak ve düşmanın teşhirinde daha tereddütsüz olunacaktır.

PKK YANLIŞ EYLEM ÇİZGİSİNDE ISRAR EDİYOR

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
9 Ekim 1993
Sayı: 66

9 Eylül tarihli Özgür Gündem gazetesinde, PKK lideri Abdullah Öcalan'ın Bar Elias'ta yaptığı basın toplantısının haberi yayınlandı. Basın toplantısında PKK lideri Abdullah Öcalan'ın turizm konusunda sorulan bir soruya verdiği cevap, bir yanıyla şimdiye kadarki sınıfsal bir zemine oturmayan ulusalcı anlayışının bir tekrarı, diğer yandan ise PKK'nın bugün içine düştüğü yanlış eylem çizgisinin boyutlarını vermesi anlamıyla ilginçtir. İlginç olduğu kadar da anlamlı ve düşündürücüdür.

"Özel Harp turizmden gelen gelirle yürütülüyor. Bu yıl onun için birkaç uyarı eylemi yapıldı. Ancak çok net ve kesin söylüyorum. Bugüne kadar can kaybı olmadı, ama bundan sonra olacak can kayıplarından ben sorumlu değilim. Artık anlamalısınız bizi. Bu ülkede savaş var, turizm yoktur."

"Bugüne kadar insanlara zarar gelmemişse, bu onlara yönelmediğimiz içindir. Artık bu son uyarımdır. Bundan sonra 50 kişi de ölse, hiç kimse bizi sorumlu tutamaz."

PKK yapsın ya da yapmasın, bugüne kadar herhangi bir açıklık getirilemeyen birçok provokasyon eyleminden sorumlu tutulmasının nedeni eylem çizgisindeki yanlış anlayıştır.

Evet, PKK lideri Öcalan'ın bugüne kadar benzer birçok açıklaması oldu. Bu da onlardan pek farklı değil. Hedef ve amaçlarında net olmayan, sınıfsallıktan uzak, bir anlayış daha önce de *"Bizi doğuda bombalarsan, biz de Kapalıçarşı'ya gir tara emri vereceğiz", "Madem Şırnak imha ediliyor, İstanbul ve Ankara da yakılacaktır. Türkiye sivil güçleri ve Türk memurları da savaşımızın hedefi olacaktır"* açıklamalarına neden olmuştur.

Bu turizm döneminde Antalya, Kuşadası ve Sultanahmet'te patlayan, TV ve radyo haber bültenlerinden eksilmeyen, gazetelerin manşetlere çıkarıp günlerce işlediği bombalar, hemen her kesimden insana korkulu çağrışımlar yaptırdı.

Bugün söylenen "Bu yıl onun için birkaç uyarı eylemi yapıldı" sözleri devletin provokatif eylemlerinin zeminini hazırlayan bir işlev görür. Kürt halkına açılan özel savaşın turizm gelirlerinden beslendiğini söyleyen Öcalan'ın bu gerekçeyle *"Artık bu son uyarımdır. Bundan sonra 50 kişi de ölse hiç kimse bizi sorumlu tutamaz"* sözleri, oligarşinin geliştirmeye çalıştığı şoven duyguları körükleyici bir yaklaşımın ifadesidir.

Peki, suçsuz insanlar öldüğünde bunun sorumlusu kimler olacaktır? Oligarşinin Özel Harp Dairesi adıyla çalışan kontrgerillasının, halka zarar veren provokasyon eylemleriyle hedef şaşırtmak, devrimcileri tecrit etmek, en azından devrimci eylemlerin etkisini sınırlandırmak için sık sık bu yöntemleri kullandığı bilinirken ve bunun yaşanmış örnekleri varken, "kimse bizi sorumlu tutamaz" demek hiçbir şeyi değiştirmiyor.

Bu yüzden PKK lideri yarın öbür gün İTO, Kapalıçarşı, Galleria örneği benzer provokasyon eylemleri yaşandığında, sorumluluğun ya yurtsever hareketin ya da devrimci hareketin üzerine yıkılacağını düşünmüş müdür? Belki yurtsever hareketin gerçekleştirdiği eylemleri üstlenme ve halka açıklama gibi bir geleneği olmayabilir. Ama devrimci hareketin provokasyon eylemleriyle devrimci eylemler arasına çizdiği kalın çizgiyi bulanıklaştırmamaya da özen göstermek gerekir.

Bu yüzden ulusal hareket, sahip olduğu misyonun gereği her sözünün ne anlama geldiğini, dosta ve düşmana hangi mesajı vereceğini daha net biçimde ortaya koymak durumundadır. Aksi halde, gerçek gücün silahların çıkardığı seste değil, onu yöneten düşüncelerde olduğu gerçeği göz ardı edilmiş olur. Dar ulusalcı bakış açısının sahip olduğu, halkların kardeşliğinin göz ardı edildiği yerde, silahlar rotasını, hedefini şaşırır, sağa sola vurmaya, böylece gücünü kaybetmeye başlar. Yurtsever hareket ülkemiz devrimi açısından kayıp anlamına gelecek böylesi bir gelişmeyle yüz yüze gelmek istemiyorsa, bu yanlış eylem çizgisinden vazgeçmelidir.

Özgücüne güveni esas alan, sağa sola sapmayan, kontrgerillaya provokasyon fırsatı tanımayan, sonuçlarıyla halka ve devrimcilere hizmet eden, kuralsızlığa düşmeyen bir eylem çizgisi, Türkiye devriminin bugün önündeki en önemli görevlerden biridir.

DEVRİMCİ OTORİTE HALKA DAYANMALIDIR

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
30 Ekim 1993
Sayı: 69

Devrimciler halk kitleleri arasında halkın haklı talepleri ve nihai kurtuluşu için kararlı bir savaşım verdikleri oranda kök salarlar. Halkın gözünde devrimci, özgürlük, eşitlik ve adaletin simgesi olmalıdır. Sömürüye, baskıya, adaletsizliğe karşı savaşan; ezilenlerin taleplerini dile getiren devrimci öncü, ancak böyle bir simge haline geldiğinde halkı mücadeleye katarak zaferin yolunu gösterebilir. Evet, sadece yolunu gösterebilir; çünkü zaferin kendisi de savaşın büyük bir bölümünde olduğu gibi halkın eseri olacaktır.

Türk ve Kürt halklarına emperyalizme karşı bağımsız bir ülkenin, faşist zorbalığa karşı halk demokrasisinin, kapitalist sömürüye karşı sosyalizmin yolunu göstermek ve halklarımızı, bu acılarla dolu ama onurlu yolda seferber ederek kaderimizi ellerimizle yaratmak için mücadele ediyoruz. Kendisine devrimci, yurtsever, sosyalist, komünist diyen hemen herkes bu amaçlarda birleşiyor. Ayrı yollar önerenler, ayrı şekillenmelerle, ideolojik farklılıklarla ayrı yerlerde ama aynı idealler için mücadele ettiklerini ifade ediyorlar.

Çizilen farklı mücadele yollarında kimin ne kadar yürüdüğü, görevlerini ne kadar yerine getirdiği, ne kadar savaştığı ve savaşmakta ne kadar kararlı olduğu elbette önemlidir. Ancak bugün daha da önemli olan şey mevcut düzeyiyle bu savaş gücünün kime karşı ve nasıl kullanıldığıdır. Bugüne kadar devrimci mücadeleye yoğun katılımı, faşist işgale karşı derin öfkesiyle bilinen Dersim'in yaşanan olumsuzluklara karşı geliştirdiği tepki, bu noktada halkın yaptığı önemli bir vurgudur. Bu vurgu değerlendirilmeli, artık zorunlu hale gelen halka yaklaşım sorunu bir kez daha ele alınmalıdır.

Devrimin Yasaları Halk İçindir

Kural, yasa, hukuk... Bunlar bütün toplumsal eylemlerin yaratmak zorunda oldukları kavramlardır. Her toplumsal hareket, dayandığı, çıkarların temsil ettiği kesimler adına kendi kural, yasa ve hukukunu oluşturur. Bu anlamda devrimciler de devrim mücadelesinin belirli aşamalarında ilkelerini daha geniş kesimler için kurallar ve yasalar haline getirmek, giderek yeni bir hukuk yaratmak zorundadırlar.

Kuralların doğruluğu, yanlışlığı ve uygulanabilir olup olmadıkları kuralları belirlerken göz önüne alınması gereken temel kıstaslardandır. Bu nedenle devrimciler devrim yapmadan, iktidarı ele geçirmeden ancak bir iktidar ile uygu-

lanabilecek yasaları ortaya atmazlar. Devrimin, devrimci iktidarın yasaları yıllar süren savaşımın içerisinde, halkın çıkarlarını korumak için oluşur ve devrimci otoritenin geçerli olduğu yerlerde uygulanır.

Mücadelenin ilk aşamalarından başlayarak, devrimciler politikalarını geniş halk kesimleri içerisinde benimseterek, devrimci ilke ve kuralları toplumsal ilişkilerin giderek daha büyük bir bölümüne yaymaya çalışırlar. Bu süreç içerisinde devrimcilerin halka yaptığı çağrılar kabul gördüğü ölçüde gederek geleneksel yaşamı düzenleyen kurallar haline gelir. Bu süreç esas olarak iknaya dayanmalı, halkın emek ve sabırla eğitilmesi, olumlu örnekler yaratılması hedeflenmelidir.

Halkın tepeden emir ve talimatlarla ya da baskı kurarak dönüştürülemeyeceği açıktır. Bu noktada devrimcilerin, yurtseverlerin var olan güçlerine dayanarak halka bir takım 'yasa'ları zorla kabul ettirmeye çalışması halkı kazanmaya hizmet etmeyeceği gibi, onu uzaklaştıracaktır. Halkla tartışılmadan, halkın sorunlarına çözüm olup olmayacağı değerlendirilmeden, sonuçları hesaplanmadan ortaya atılan kurallarda ve halka zarar veren uygulamalarda ısrar etmek, gerçekte "otorite" değil, saygınlığın yitirilmesini getirecektir.

Halk ikna edilerek kazanılmak zorundadır. Özellikle karşı-devrimin baskı ve terörü altındaki kitlelere devrimcilerin yaklaşımı arasındaki farkı çıplak bir şekilde gösterecek tarzda olmalıdır. Emekçi kitlelerin karşı karşıya olduğu devlet baskısı, karşılaşacakları kayıplar göz önüne alınmadan kimi kurallar dayatmak, "yasa"lar ilan etmek oldukça tehlikelidir. Çünkü belirli bir devrimci otorite var olsa da, henüz bir iktidar gücüne ulaşılmamış, karşı-devrimin otoritesi ortadan kaldırılmamıştır. Ve karşı-devrimin otoritesi ortadan kaldırılmadıkça yaptırım gücü, ceza uygulama yeteneği yok edilmedikçe belirli bir alanda sıradan insanlardan bu otoriteyi çiğnemeleri beklenemez. Beklemek için önce ikna etmek, doğruluğunu kavratmak, gereklidir. Bunu yapmadan bir takım kararları dayatmak, halkın devrimcileri de aynı zorba kategoriye koymasını getirecek, görünürde otorite kurulmuş olsa da bu gönüllü desteğin yaratıcı etkisini bulamayacaktır. **Devrimcilerin güçlü olduğu dönemde sağlam görünen otorite, bu güçlülük zedelendiğinde daha büyük bir hızla ortadan kalkacaktır.**

Halkın çıkarlarına uygun kuralların 'yasa' haline getirilmesi ise karşı-devrimin otoritesinin yıkılarak, devrimci otoritenin kurulduğu bir aşamada söz konusudur. Bu noktada artık karşı-devrimin otoritesi ortadan kaldırılmış, halkın örgütlü güçlerinin otoritesi kurulmuştur. Ülkenin belirli bir bölgesinde ya da tümünde ancak bu aşamada uyulması zorunlu yasalardan ve bu yasaları uygulayacak iktidar aygıtlarından söz edilebilir. Konulan yasalara uymak halk için karşı-devrimin baskısını getirmeyecek, geniş ölçüde kabul gören kurallar yasa haline gelebilecektir. Bu noktada halkın büyük çoğunluğu bu yasalara uymanın kendi çıkarlarını savunmak anlamına geldiğini kavramış bir durumda olacak, geriye kalanlar ise bu yasaları çiğnemeyi, büyük çoğunluğun çıkarlarının önünde engel olmayı göze alamayacaklardır. Artık yeni toplumun, devrimle çıkarları güvenceye alınan emekçilerin otoritesi söz konusudur. Halkın silahlı gücü bu otoritenin güvencesi olmakla birlikte, bütün emekçiler de oluşumuna katıldıkları yeni mekanizmaları, yasaları koruyan, işleten örgütler aracılığıyla bu süreçte belirleyicidirler artık.

"Zor" Kime Karşı Kullanılır?

Bütün bu mücadele süreci boyunca devrimciler zoru burjuvaziye ve onun emrindekilere karşı kullanmak için örgütlenirler. Peki ya halk tabakaları, yani işçi sınıfı, yarı proletarya, yoksul köylülük, şehir küçük burjuvazisi içinde yer alan hiçbir unsura karşı zor kullanılmayacak mıdır? Bunu 'evet' diye yanıtlamak akıldışıdır. Çünkü karşı-devrim, gerçekte çıkarları devrimde olan bu halk tabakaları arasından çekip aldığı pek çok unsuru devrimci güçlere karşı kullanacak, bunun için çeşitli toplumsal çelişkileri körükleyecek, gerici değer yargılarını besleyip ayakta tutacak ve kendisine işbirlikçiler yaratacaktır. Bugün Türkiye ve Kürdistan'da yoksul halk tabakaları arasında yer alıp oligarşinin bu oyunlarıyla devrimci güçlere, gerçekte halka karşı oligarşinin saflarında yer alan pek çok unsur bu sorunun canlı yanıtıdır. İstanbul'un emekçi semtlerindeki muhbirlerden, Kürdistan'daki kontra elemanlarına kadar pek çok unsurun halk tabakalarından çekilip alındığını, türlü oyunlarla tek tek unsurlar kadar belirli bir kesimin bile devrimci- demokrat-yurtsever güçlere karşı seferber edildiğini biliyoruz. Bu durumda devrimci şiddetin, oligarşinin paralı askerleri kadar bu unsurları da hedef alacağı ve buna niyetlenen yenileri için ders verici girişimlerde bulunacağı açıktır. Devrim kendisini boğmak isteyenleri boğmadan ilerleyemez!

Ancak bütün bu genel doğrular, pratik içerisinde gerekli özen ve seçicilik gösterilmediğinde etkisini yitirme tehlikesiyle karşı karşıya kalır. Buna yol açan yaklaşımlar farklı bölgelerde farklı zamanlarda hep aynı olumsuz sonucu doğurur; devrimci adalet duygusunun zedelenmesi. Bu, bütün kurtuluş hareketleri için öldürücü bir zaaftır. Bugün Dersim'de yaşananlara bu açıdan bakıldığında, yurtsever hareketin gerek çeşitli kural ve yasalar ilan ederek, gerekse bu yasalara uymadığı gerekçesiyle halktan insanlara karşı şiddeti meşru ve kaçınılmaz gören bir anlayış güderek hareket ettiği görülüyor. Bu, gerçekten ne kadar tehlikeli olduğu son bir kaç olayla daha iyi anlaşılan, ancak kesinlikle yeni olmayan bir eğilim olarak yıllardır yurtsever hareketin bünyesinde taşıdığı bir olumsuzluktur. Ulusal hareketin, halkı burjuva devlet anlayışında olduğu gibi sıradan "vatandaş" olarak görmesi ve kestirmeden giderek "vatandaşlık yükümlülükleri" dayatması genel ilkelerin koymaya çalıştığımız devrimci anlayıştan uzak bir tutumdur. Bu tutum sonucu bugüne kadar onlarca insanın yaşamını yitirmesi, daha önce korucularla yetinmeyip korucu ailelerini, hatta zaman zaman köyleri bile hedefe koyan kimi sorumluların (Hogir vb.) verdiği zararları hatırlatmakta ve gerçekte belki de daha büyük zararlar vermektedir. Bu zarar sadece yurtsever harekete değil, tüm devrimcilere karşı halkın güvensizliğinin beslenmesinde somutlaşmakta, özel savaşın kurmaylarının eline koz vermektedir.

Kürdistan'da bugüne kadar ilan edilen "zorunlu askerlik yasası", "zorunlu vergi", "TV-basın izleme yasağı", on milyonları bulan "para cezaları" ve günlük pratik içerisinde diğer devrimci hareketlerin taraftarlarına angarya işler yüklenmek istenmesi ve herhangi bir kanıta dayanmayan öznel yorumlarla insanların ajan-kontra vb. ilan edilmesi uygulamaları, olumsuz sonuçları yaşanan ve bu yaklaşım devam ettiği sürece kaçınılmaz olarak daha da yaşanacak

olan uygulamalardır. Örneğin Dersim'de haberleri dinlemek için televizyonunu açan bir köylü PKK Dersim Eyaleti Ana Karargah Komutanlığı'nın Ekim 93 tarihli **"Hangi gerekçeyle olursa olsun (haber dinleme dahil) TV'ler açılmayacaktır."** kararına uymadığı için yine aynı bildiri uyarınca "ulusal kurtuluş kanunlarına göre en sert şekilde" cezalandırılmayı hak etmiştir! Pek fazla söze gerek bırakmayan bu örnek bile PKK'nın halka yanlış yaklaşımının ortaya çıkardığı olumsuz sonuçları gösteriyor. Çemizgezek Doğan Köyü'nde Kahraman ailesinden 3 insanın 5 milyon lira vergi için öldürülmesi ise bu yaklaşımın nerelere vardığını göstermesi bakımından çarpıcı ve düşündürücüdür.

PKK bugün bütün bunları Kürt halkının sonsuz fedakarlığına dayanan gücüyle yapıyor, fakat halka ikna temelinde yaklaşma ilkesini ısrarla gözardı etmeye devam ediyor. Üstelik bu yanlış yaklaşımlar Dersim'de sonuçları itibarıyla çıplak bir şekilde görülebilen ancak Dersim'le sınırlı olmayan yaklaşımlardır. PKK, Kürt halkının ulusal kurtuluşunu temsil ettiği iddiasını taşıyabilir, taşımalı, bu iddiaya sahip olmalıdır. Ancak buna dayanarak kendisi gibi düşünmeyenleri ya da sıradan halkı "ulusal kurtuluşun" karşısına koyma yanlışına sahip olmamalıdır, buna hakkı yoktur.

Hiç bir hareket adalet duygusunu zedeleyerek adalet isteyenleri, eşitlik duygusunu çiğneyerek eşitlik arayanları, baskı uygulayarak özgürlük için fedakarlık yapmaya hazır olanları peşinden sürükleme yeteneğine sahip olamamıştır. Ulusal kurtuluş ya da devrim halkın özgürlüklerini bugünden garanti etmek zorundadır. Ezilen halkların bu talepleri ancak olanları en küçük eyleminde bile titizlikle koruyanlar tarafından gerçek içeriğine kavuşturularak yerine getirilebilir.

Orman Yakma Gibi Eylemler Değil MÜCADELEYE HİZMET EDEN EYLEM DOĞRUDUR

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
3 Eylül 1994
Sayı: 108

Son aylarda peş peşe gelişen orman yangınları üzerine, eylem anlayışı konusu yeniden tartışma gündemine girdi. Çünkü bu yangınların bir kısmının, Kürdistan'da yaşananlara misilleme ve tepki olarak kasten çıkarıldığı, dahası bazı orman yangınlarının tek tek bireylerin işi değil, iradi olarak gerçekleştirilen eylemler olduğu anlaşıldı. Orman yangınları genel olarak açıkça üstlenilmese bile, Kürdistan'da yaşananlara bir cevap gibi gösterilmeye çalışıldı.

Devlet Terörüne Verilecek Cevap Ne Olmalı?

Toplama kampları, işkenceler ve katliamların vardığı boyut vahşet düzeyine ulaştı. Gerillaların bulunduğu dağlar ile birlikte ormanlar da top ateşine tutularak ya da uçak ve helikopterlerden atılan yakıcı maddelerle ateşe veriliyor. Bunlar biliniyor.

Bu vahşete, sürgünlere, yakılan köy ve ormanlara verilecek cevap, halkın iktidarı ele geçirme mücadelesinin yükseltilmesidir. Diyarbakır'a, Adana'ya ve diğer kentlerin varoşlarına gelen on binlerce köylünün düzene karşı öfkesini bilinçle yoğurup mücadeleye kanalize etmek, toplama kamplarını ya da büyük şehir varoşlarını mücadelenin sıcak mevzileri haline getirmek, Kürt halkının mücadele potansiyelini diğer milliyetlerden emekçi halkın sömürüye karşı mücadelesi ile birleştirerek devrim yürüyüşünü güçlendirmek, devletin zorla göç ettirme ve yakıp yıkma politikasına verilecek en etkili ve doğru cevaptır.

Toprağından sökülüp koparılan ve birçok acı çekmiş olan insanların geldikleri yerlerde, çektikleri acılardan sorumlu gördükleri her şeye zarar vermek istemeleri anlaşılır bir durumdur. Ancak devrimciler, halkın bu tepkisini onaylayıp teşvik etmek yerine siyasi bir perspektif kazandırarak mücadeleye yarar getiren bir eylemlilik yaratmayı amaçlarlar.

Devrimci Eylemin Hedefi ve Amacı Net Olmalıdır

Bu doğrular defalarca yazılıp çizildiği halde, Kürt ulusal hareketi çevrelerinin yanlışta ısrarları devam ediyor. Küçük burjuva milliyetçi anlayış, yanlış eylemlerin yol açtığı olumsuz sonuçları göremiyor.

Yanlışı savunma yöntemlerinden biri, orman yangınlarını halkın kendiliğinden tepkisi gibi göstermeye çalışmak oluyor.

Ö. Ülke'nin 25 Ağustos tarihli sayısında M. Hayri Doğan imzalı yazıda;

"Kürde, kirli savaşı yakıp yıkmayı bu kadar dayatırsanız; o da Türkiye'nin şurasında burasında ekonomiyi baltalayabilir. Turizme yönelebilir. Kimi fertlerde ateş yakabilir; ormanlar tutuşabilir" deniyor. Yazar kısaca bunca zulüm uygularsanız, sonunda başınıza böylesi sonuçlar gelir diyerek, kendi anlayışına göre devleti uyarıyor. Ya da sıkıştırıyor. Oysa "kimi fertler ateş yakmış", "ormanlar tutuşmuş"; bunların oligarşinin başını ağrıtması için hiçbir sebep oluşturmayacağını, bu tür eylem ya da tepkilerin halkın devrim yürüyüşüne hiçbir katkı sağlayamayacağını, oligarşiyi ne siyasi, ne de ekonomik açıdan zayıflatmayacağını görmüyor. Görmediği için de kasti orman yangınlarını, devletin uygulamalarına karşı sanki bir cevap gibi yorumluyor. Halkın doğal bir tepkisi gibi yansıtarak -böyle olsa bile- yanlışlığı üzerine tek kelime etmeyerek bir ölçüde doğru eylemler düzeyinde değerlendirmiş oluyor.

Küçük burjuva milliyetçi anlayış, Ö. Ülke yazarında üstü örtülü değerlendirmeye yol açarken, ARGK bildirisinde bu örtü kaldırılıyor. Ülke yazarı orman yangınlarını "halkın kendiliğinden tepkisi" gibi göstererek doğru eylem gibi değerlendirirken, ARGK, orman yangınlarını iradi olarak yaptıkları misillemeler şeklinde açıklıyor.

KURD-A'nın 25 Temmuz 1994 tarihli bir haberine göre; *"Türk devletinin Kürdistan'da ormanları yakmaları üzerine, Garzan eyaletinden bir grup gerillanın bu olaylara misilleme olarak Çukurova metropollerine gönderildiği ARGK basın bürosu tarafından bildirildi. Bu gerilla grubunun gerçekleştirdiği eylemler şunlardır. 3 elektrik trafosunun imha edilmesi, 1 TNT deposunu yakma, 29 ayrı yerde orman ve bazı ekinleri yakmadır."*

Devlet Kürdistan'da orman yakarak halka ve gerillalara zarar veriyor. ARGK de Türkiye'de orman yakarak halka zarar veriyor. Biri diğerinin cevabı olabilir mi? Devrimci adalet anlayışı böylesi bir mantık üzerine şekillenebilir mi? Elbette hayır.

Bir kez daha sormak gerekiyor: Ormanları yakarak kime karşı ne gibi sonuç alınacağını düşündünüz? Orman bölgelerinde yaşayan köylülerden başka zarar gören birileri var mı? Devlet ve oligarşinin sıkıntıya düştüğünü mü sanıyorsunuz? Orman yangınları yoksa siyasi bir mesaj mı içeriyor? Ya da halkların devrim yürüyüşünü güçlendiren bir sonuç mu yaratıyor.

Bu soruların hiçbirine olumlu cevap vermeleri mümkün değildir. Tersine bu tür eylemlerin Kürt ulusal hareketine karşı düşmanlığı körüklemek için yoğun biçimde kullanıldığı da ortadadır. O halde nasıl savunulabilir orman yakmak?

Bunun tek açıklaması, küçük burjuva milliyetçi anlayışın eski pratiğinden hiçbir olumlu sonuç çıkaramamış olmasıdır. Eskiden yapılan yanlışların temelindeki anlayışın hiçbir değişikliğe uğramadan sürüyor olmasıdır.

Milliyetçi Politika Sorgulanmalıdır

Bu anlayışın en tipik dile getirilişine 23 Ağustos 1992 tarihli Kuzey Botan Eyaleti Karargah Komutanlığı imzalı bildiride rastlanmıştı: Bildiride *"Partimiz ve halkımız katliamın sorumlularını en ağır bir şekilde cezalandıracaktır. Madem Şırnak imha ediliyor, İstanbul ve Ankara da yakılacaktır"* deniliyordu.

Şimdi de **"Madem Kürdistan'daki orman yakılıyor, Ege ve Marmara bölgelerinde de orman yakılacaktır"** anlamında sözler ediliyor. Anlayış düzeyinde hiçbir fark yok.

"Katliamların sorumlularını ağır bir şekilde cezalandırmak" ya da Kürdistan'da "yanan ormanların, köylerin hesabını sormak" için, Türk ve diğer milliyetlerden emekçi halkı da yanlarına katacak biçimde hedef belirlemek akıllarına gelmiyor.

Diğer milliyetlerden emekçi halkı, Kürt halkının dostu olarak niteleseler bile, eylem yaparken bu sözlerini unutuyorlar. Ya da sınıfsallıktan uzak, milliyetçi kinle yoğrulmuş eylem anlayışları, savundukları dostluğu geliştirme amacını bir tarafa itiyor, "Türklerin" değil "egemen sınıfların" hedef alınabileceği eylemler örgütlemelerini engelliyor. Bu nedenle "İstanbul ve Ankara da yakılacak" diyerek yolcu uçaklarının kurşunlandığı, mürettabat içindeyken vapurların ateşe verildiği, sivil insanların bulunduğu tenis kulübünün ve yolcu otobüslerinin bombalandığı, yine Kapalıçarşı gibi sivil halkın kalabalık biçimde bulunduğu yerlere bomba konulduğu bir eylem çizgisi ortaya çıkıyor.

Anlayış değişmediği için, orman yangını çıkartmak da iradi olarak örgütlenebiliyor.

Bir eylem, yarattığı sonuçlar devrime ve halka hizmet ettiği ölçüde doğru demektir. Aksi taktirde o eylemin doğruluğu tartışılır. Sadece intikamcı mantıkla geliştirilen, hedefleri net ve açık olmayan eylemlerin yarattığı sonuçlar halka ve devrime yarar değil zarar verir.

Bu nedenle devrimciler, siyasal amaçlarını her türlü eylemlerine ilkesel düzeyde egemen kılarlar. Emekçi halka zarar vermemek, devrimci eylem anlayışının temel ilkelerinden biridir. Bir başka ilke ise, hedeflerini seçerken tartışmalı, bulanık değil, net hedefler seçmektir. Vurulacak hedefin seçiminden, vuruş tarzına kadar her nokta verilmek istenen mesaja uygun olmalıdır. Böylece karşı-devrimci provokasyon ile devrimci eylem arasına kalın bir çizgi çekerek, siyasal mesajlarının bozulmasını engellerler.

Devrimcilerin defalarca belirttiği bu ilkeler görülmez ve intikamcı mantıkla, sınıfsal yaklaşımdan uzak eylemler devam ederse, bunlar Kürt halkının acılarına çare olmadığı gibi, Kürt halkının mücadelesine de hiçbir yarar getirmez. Mücadeleyi zafere yakınlaştırmak yerine daha gerilere götürür.

YANLIŞ EYLEM ÇİZGİSİYLE HALK DESTEĞİ KAZANILMAZ

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
17 Eylül 1994
Sayı: 110

Dersim Mazgirt'e bağlı Darıkent beldesinde 11 Eylül günü ARGK gerillaları tarafından 6 öğretmen öldürüldü. KURD-A'nın **"Öğretmen kılığındaki 6 kontra cezalandırıldı"** başlığında yaptığı haberde ise şöyle deniliyordu: *"... ARGK gerillaları bir süreden beri bölgede kontra faaliyetlerde bulunan öğretmen kılıklı kişilerin bulunduğu lojmanlara baskın düzenledi. Baskını düzenleyen gerillalar, kontraların dışarı çıkmasını istedi. Dışarıya çıkmayan kontralar evden ateş etmeye başlayınca gerillalar tarafından uzun menzilli silahla vuruldular..."*

ARGK, öldürülen öğretmenler için "kontra" diyor ve buna uygun olarak da cezalandırıldıklarını açıklıyordu. Diğer öğretmenler için bilgiye sahip değiliz ama, öldürülen öğretmenlerden Vedat İnan'ın kontra olmadığını iyi biliyoruz. PKK'nın öğretmenlere yönelik eylem anlayışı ve genellikle çelişkili açıklamaları ise asıl olarak eylem çizgisinin sorgulanmasını gerektiriyor...

Vedat Öğretmen Demokrat Bir İnsandı

Gazetemizin okuru ve abonesi olan Vedat İnan 6 yıldır Darıkent beldesinde öğretmenlik yapıyordu. Karslı, Azeri milliyetinden demokrat ve yoksul bir ailenin çocuğu olan Vedat, okumayı seven, düşüncelerini açıklamaktan çekinmeyen, devrimci hareketi destekleyen, dürüst, gelişmeye açık bir insandı. Politik bilinci düşük olan eşinin başka yere tayin istemesi yönündeki baskılarına rağmen, Kürt halkına olan sevgisi nedeniyle bunu kabul etmemişti. Dersim'e gitmeden önce gazetemizin merkez bürosuna da gelmiş, özel timin kendisini Mücadele okuru olduğu için defalarca tehdit ettiğini söylemişti. PKK gerillalarının da kendisinin demokrat olduğunu bildiğini söyleyen Vedat, geçen yıl gerillalara 5 milyon lira para verdiğini de anlatmıştı...

Yanlış Eylem Çizgisi Düşman Safları Daraltamaz

PKK, devletin eğitim kurumlarının asimilasyona hizmet ettiğinden hareketle, okulları kontra yetiştirmeyi amaçlayan kurumlar olarak hedef alıyor. Okul ile karakol arasında fark gözetmeyen bu askeri bakış, aynı zamanda yanlış eylem çizgisinin de zeminini oluşturuyor. **Düzene, devlete olan bu hizmetin, desteğin, bilinçli olup olmamasının, aktif ya da pasif olmasının ölçüleri düz bir ba-**

kış açısıyla aynılaştırıldığında ise halk safları-düşman safları değerlendirmesinde yanlışa düşmek kaçınılmaz oluyor. Adaletli, halk saflarını genişletip, düşman saflarda panik ve dağılma yaratan, düşman saflarını moral olarak çökertip, halka moral veren eylem çizgisi yerine yanlış bir eylem çizgisi hayata geçiriliyor. Suç ve ceza anlayışındaki bu yanlış çizgi, adaleti tesis edemediği için, düşmanın eline demagoji malzemesi vermiş oluyor. Bu, milliyetçilikten beslenen, günlük çıkarları ön plana koyup, uzun vadede halk kitlelerinin kazanılmasına hizmet etmeyen, hatta tersi bir sonuç yaratan pragmatizmden kaynaklanıyor. Öte yandan, bu yanlış çizgi görülüp değiştirileceğine, "Savaşta her şey olabilir, kurşun adres sormaz" gibi sözlerle teorisi yapılıp kalıcılaştırılıyor.

Demokrat bir insan olan Vedat İnan'ın "kontraydı" denilerek öldürülmesi, bu yanlış çizginin sonuçlarından yalnızca birisi. Kontraların; halkın canına, malına tecavüz eden ya da buna yardımcı olan halk düşmanlarının ölümle cezalandırılmasının adil olduğunu, doğruluğunu anlatmaya gerek yok. Ancak, eylemlerde kolaycılığa kaçmayı alışkınlık haline getiren yanlış bir çizgide ısrar edilmesinin halka, halk güçlerine hiçbir yarar getirmeyeceğini söylüyoruz. Ve soruyoruz. Vedat İnan sorgulanarak, kontra olduğu kanıtlanarak mı "ceza"landırıldı, yoksa "Öğretmenler TC'ye hizmet ediyor, asimilasyona hizmet ediyor" gibi bir anlayışla mı "kotra" ilan edildi? Köylülerden, bölge halkından bu konuda bilgi alındı mı? *"Bir süreden beri bölgede kontra faaliyetlerde bulunan ve gerilla kılığında köyleri basarak, gerillaya destek verenleri öğrenmek istedikleri bildirilen kişilerin, okulların açılmasıyla birlikte Darıkent beldesindeki okullara öğretmen olarak atandıkları bildirildi."* şeklinde açıklamayla 6 yıldır aynı beldede öğretmenlik yapan ve halk tarafından sevilip, demokrat olarak tanınan Vedat İnan'ın kontra ilan edilmesi arasında çelişki yok mu?..

Bu sorular çoğaltılabilir, ancak asıl olarak kişisel olan bu soruların ötesinde, altında yatan mantık ortaya çıkartılmalıdır. Aksi halde yanlışa düşülmekten kaçılamayacak, halk desteği kazanılamayarak objektif olarak düşman saflarının genişlemesine hizmet edilecektir...

İMRALI'DAN SONRA EYLEMLER NEDEN BAŞLAMIŞTI? NEDEN BİTTİ? AVCILAR'A BOMBAYI KİM, NEDEN KOYDU?

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
23 Temmuz 1999
Sayı: 40

PKK, Abdullah Öcalan'a İmralı'da idam kararı verilmesinin ardından bir dizi eylem yaptı. Bunlar arasında kendi başına büyük fedakarlık örnekleri olan intihar eylemleri de vardı. "Fedai eylemleri" geçtiğimiz günlerde ARGK tarafından yapılan bir açıklamayla sona erdirildi.

Açıklamada **"Eylemlerin amacına ulaştığı"** belirtiliyordu. Neden başlamıştı eylemler? Neden sona erdirilmişti? Bu kahramanlıklar ne içindi? Ama amaç neydi?

Bunlar belirsizdir.

Cevabı olmayan başka sorular da var.

Avcılar'a kim bomba koymuştu mesela?

Bu kısa eylemlilik süreci pek çok soruyu beraberinde getirmiştir:

1- Öcalan, bu eylemler sürerken yaptığı açıklamada eylemleri **"provokatif ya da bireysel"** olarak değerlendirdi. *"Öcalan, avukatı Doğan Erbaş'ın, Elazığ ve İstanbul'daki olaylar konusunda ne düşünüyor sorusu üzerine, şunları söylüyor. Bu tarz eylemleri doğru bulmadığını ve kınadığını söyledi. Bu tür eylemlerin provokatif ya da bireysel amaçlı yapılmış olabileceğini ve dikkatli olunması gerektiğini düşünüyor. Demokratik ve hukuk kuralları içinde tepkiler geliştirilmesini gerekli buluyor."*

PEKİ O ZAMAN KİM YAPIYOR BU PROVOKASYONLARI? Öcalan neden engellemiyor veya neden engelleyemiyor? Hala sözünün geçtiğini söylediği bir örgütte, nasıl oluyor da bu tür provokasyonlar bir türlü engellenemiyor?

Bunlar bir örgüt için de, onun lideri için de son derece önemli sorulardır.

İsteyenin istediği zaman istediği türde provokasyonlar yapabildiği bir örgüt var o zaman ortada? Yoksa, başka hesaplar, "mesaj"lar mı söz konusu?

2- Avcılar eylemini PKK bu eylemlilik kapsamında mı yapmıştır? Avcılar'daki park halk düşmanlarının karargahı mıydı? Yoksa yüksek sosyete mi gidiyordu? Oraya hafta sonunu geçirmek için giden yüzlerce insan suçlu muydu?

Bu soruları soruyoruz.

Bu soruları soran yalnızca biz de değiliz. Binlerce, onbinlerce insan, HALK ve DEVRİMCİLER, bunları soruyor ve cevaplarını bekliyor.

3- ARGK tarafından **"fedai eylemlerinin"** bitirilmesine ilişkin yapılan açıklama, Kürt milliyetçiliğinin halka yönelik eylem çizgisini koruduğunu ve bunu hala politika yapmanın bir aracı olarak gördüğünü ortaya koyuyor.

ARGK açıklamasında *"yeni bir emre kadar fedai eylemleri yapılmaya-*

cak, çeşitli çevrelerden gelen sivil hedeflere yönelik saldırıları önlemek için çaba harcayacaktır." denilmektedir.

Yine Mavi Çarşı üslubuyla karşı karşıyayız anlaşılan. Mavi Çarşı'yı yakan "yurtseverler" burada "çeşitli çevreler" olmuşlar. Kimdir bu çeşitli çevreler? Biliyorsanız açıklayın! Ki bu konuda "önlemek için çaba" harcama talimatı verildiğine göre bunları biliyorsunuz! Açıklayın, Türkiye halkları da öğrensin.

Öcalan bu eylemlere provokatif veya bireysel eylemler diyor. Açıklayın kim bu provokasyonları yapanlar?

Biliyor da açıklamıyorsanız provokatörleri koruyorsunuz demektir.

"Çeşitli çevreler" yalnızca hayal mahsulü güçlerse, halkı aldatıyorsunuz demektir.

Nedir? PKK bu sorulara açık, net cevaplar vermek zorundadır. Halkı, devrimcileri aldatmaya çalışmaktan vazgeçin, yaptığınızı, yapmadığınızı açıklayın! Türkiye soluna ve halka bu tür eylemlerle zarar vermekten vazgeçin artık.

4- Amaç nedir? Sorun yalnızca Mavi Çarşı, Avcılar sorunu değildir. Daha da tehlikelisi, bunların bir politika düzeyinde savunulmasıdır. Kürt milliyetçilerinin ağzından **"Öcalan idam edilirse..."** diye başlayan tehditler yapılmaktadır. Ama bunların birçoğu esasında devleti değil, Türk halkını hedef alan bir muhtevadadır. Türk halkı suçlu, onların yaşadığı her yer hedef olarak görülmekte, gösterilmektedir.

Avcılar'da halkın gittiği bir parka konulan bomba, **"bakın nasıl Türk-Kürt çatışması çıkarırız"**ı göstermek için mi konulmuştur

Evet, konulabilir. On tane daha Avcılar'a bomba konulsun. Yüz tane daha Mavi Çarşı yapılsın. Ne kazanılacaktır? Bu tür eylemlerle devlete geri adım mı attırılacaktır?

Bunlar zaten görülmemiş, duyulmamış, ilk defa karşılaşılan şeyler değildir. Devrimci mücadele tarihimizin hemen her döneminde kontrgerilla tarafından yapılmıştır. Ama Kürt milliyetçileri öyle bir hale getirmiştir ki, sokaktaki insanlar sağda solda patlayan bir bomba oldu mu artık "yine mi kontrgerilla" diye değil, "yine mi PKK" diye düşünmeye başlamışlardır.

Devrimci bir hareketin, yurtsever bir hareketin, ilerici bir hareketin böyle bir tabloya neden olması düşünülebilir mi? Halka saldırmanın, milyonlarca suçsuz insanı suçlu görmenin meşru görüldüğü yerde devrimcilikten de, meşruluktan da bahsetmenin olanağı yoktur.

5- Sonuç; Mahkum Edin, Ya Da Üstlenin! Bu yol çıkmazdır. İlla ki sadece barışmak, veya illa ki sadece görüşmek, veyahut da illa ki sadece idamın engellenmesi amaçlanıyorsa bile; devleti buna "zorlamak" için bu tür saldırıları "eylem" adına yapmak, sonuçta dönüp Kürt milliyetçilerinin kendilerini vuran bir silah olacaktır.

Kendilerini vuracaktır, çünkü bir yandan genel devrimci mücadelenin meşruluğunu yıpratırken, esas olarak da kendi meşruluklarını tamamen ortadan kaldırmaktadır.

Köylerin boşaltılması talimatlarını verenler, katliamların sürmesi talimatlarını verenler, işkenceye devam talimatları verenler sokaktaki insanlar mıdır? Öyle olmadığını herkes bilir. Ama Kürt milliyetçileri bu toz duman içinde dengeli düşünmekten tümden uzaklaşmışlardır. Bu eylemlerden vazgeçilmelidir. Herkes vazgeçilmesi için eleştiri görevini yapmalıdır.

KONTRA
-Ve Kontraya Hizmet Eden-
EYLEMLER

Devrimci Sol Dergisi
Mart 1999
Sayı: 10

Devrim, bir değerler sistemidir. Onu, karşı-devrimin büyük güçleri karşısında ayakta tutan ve giderek kitlelerle bütünleştiren bu değerlerdir. Hem devrim öncesi, hem de iktidarın halkın iktidarı olduğu devrim sonrasında bu değerler belirleyici bir rol oynarlar. Karşı-devrim bu nedenle, askeri-fiziki olarak yok edemediği devrim hareketini, bu değerlere saldırarak, kitleler nezdinde bu değerleri bulanıklaştırarak geriletmeye çalışır. Bunun pek çok yolu, yöntemi vardır. Kontrgerillanın esas olarak "psikolojik savaş" biçiminde yürüttüğü bu faaliyet açık propagandadan provokasyon eylemlerine kadar uzanır. Onun için, mesele, hangi yolla ve biçimde olursa olsun, **devrimcilerin kendileri hakkında, eylemleri hakkında, hedefleri ve amaçları hakkında** şaibe yaratmak, onları halkın gözünden düşürmektir.

Özellikle Susurluk'tan bu yana kontrgerillanın yapısı, örgütlenmesi, kimlerin ne tür bağlantıları olduğu gibi konular oldukça öne çıktı. Kuşkusuz devlet yapısının anlaşılması ve teşhiri açısından bu incelemeyi yapmak gerekli ve yerindedir. Ancak bu yine de bizim açımızdan tali bir yandır; kontrgerilla ne yapıyor, neden yapıyor, yaptıklarının devrimciler ve kitleler üzerindeki sonuçları neler, bizi asıl ilgilendiren işin bu yanlarıdır. Bunlar yeterince cevaplanmadığında, kontrgerilla meselesine politik değil polisiye bir mesele olarak bakıldığında, bu tür bir ele alışta sapla saman birbirine karışır. Bu karışıklıkta ise olanları hepimiz biliyoruz: Ya niteliği apaçık devrimci eylemler **"provokasyon"** gözlüğünden bakılıp karartılmaya, ya da biçim ve sonuçları itibarıyla ancak kontranın yapacağı türden eylemler, devrimcilik, yurtseverlik adına yapılmaya başlanıyor.

Kontrgerillanın provokasyon politikası izlediği ortadadır. Bu politikaya uygun provokasyon eylemleri de vardır. Ama hangi eylemin kontrgerillanın eylemi olduğunu, hangi eylemin provokasyon amaçlı, ya da provokasyonun sonucu olarak yapılmış olduğunu ayrıştırabilmek için kontra eylemlerinin ve kontraya hizmet eden eylemlerin iyi tanınması, **biçimleri ve sonuçları** itibarıyla doğru tahlil edilebilmesi gerekir.

Ülkemiz sınıflar mücadelesi tarihinde kontra eylemlerinin oldukça önemli bir yeri olmuştur. Öyle ki bu eylemlerden kimileri, yapıldığı dönemlerde oligarşinin politikaları açısından belirleyici önemde olabilmiştir. Vapurların batırılmasından Abdi İpekçi'lerin katledilmesine, Aksoy, Üçok, Mumcu gibi "ilerici-Atatürkçü" sıfatlarıyla tanınmış ve esasında bu düzenin dışında olmayan insanla-

rın katledilmesine, Maraş ve Gazi katliamlarına kadar uzanır bu liste. Öte yandan biçim ve sonuçları itibarıyla bu kategoriye giren, ancak gerçekleştirenlerin "sol" sıfatlar taşıdığı eylemler de vardır. Türkiye devrimi "kontra" eylemler kadar, "kontraya hizmet eden" eylemlerden de büyük zarar görmüştür. Sosyalizmden, bağımsızlıkçılıktan, devrimci siyaset tarzından uzaklaşılıp pragmatizme, burjuva politikacılığına, düzen içi manevralara yaklaşıldıkça bu tür eylemler çoğalmış, devrimcilerin **"acaba falan hareket mi yaptı, kontrgerilla mı?"** diye sorduğu bu tür eylemler çoğaldıkça bu zarar da büyümüştür.

Bu zararın büyüklüğünün en bariz göstergesi bu "acaba kim yaptı?" sorusunun artık pek çok eylem karşısında sorulur hale gelmesi ve işin daha da vahimi, çoğu durumda bu sorunun doğru bir biçimde cevaplanamaz olmasıdır. Öyle ki, bir "eylem"in yapıldığını duyuyorsunuz, net olarak devrimciler ya da karşı-devrimciler yapmıştır denilemiyor, veya bunu olsa olsa karşı-devrimciler yapmıştır diyorsunuz, ama sonra bakıyorsunuz ki, eylem Kürt ulusalcıları tarafından üstlenilmiş. Bir "eylem" yapılıyor, ulusalcıların basın yayın organında bile "kontra eylemi" olarak nitelendiriliyor, ama sonra bakıyorsunuz ki, yapanlar eyleme kontra diyenlerden başkası değil.

"Kontra" eylemleriyle **"kontraya hizmet eden"** eylemler çoğu kez biçimde benzerlikler taşıdıkları gibi, sonuçları itibarıyla da çakışırlar. PKK nezdinde sorunun bir çizgiye dönüşmesi, gerek devrimci eylem hakkında, gerek Türk-Kürt halkının ilişkilerinde büyük tahribatlar yaratmakta olup, öyle sıradan üstlenip-üstlenmeme manevralarıyla, sonradan bir "eleştiri" yapıp, olayı "alttakilerin" sırtına yıkıp geçiştirilemeyecek kadar önem kazanmış, etkileri PKK pratiğini de aşan bir boyuta taşınmıştır.

Kontrgerillanın dünya genelinde örgütleyicisi olan CIA'nın bu tür örgütlenmelere gerekçe olan "doktrin" ve "teori"leri, bu doğrultuda CIA uzmanlarının hazırladıkları talimatnameler sıkça yazılıp çizildi. Kontrgerilla örgütlenmesi ve politikalarının nasıl organize edilip nasıl uygulandığını belli başlı bir kaç noktada özetleyebiliriz yine de.

1950'li yılların başında Amerikan tekellerinin sözcüsü olarak Rockfeller Grubu'nun hazırladığı bir raporda şöyle deniyor:

"Gerek bizim, gerekse komünist olmayan diğer dünya devletlerinin güvenliğini sağlamak için, mahalli kuvvetler ve akımlar tarafından sıkışık durumda bırakılmış olan dost hükümet ve rejimlere silahlı yardımlar yapma zorunluluğunu duymalıyız. Bu zorunlulukla yapılacak askeri müdahale ne klasik askeri stratejiye uymakta, ne de geleneksel diplomatik müdahaleye benzemektedir.

Bu askeri müdahalenin kendine özgü bir biçimi ve niteliği vardır." (Aktaran Emin Değer, CIA, Kontrgerilla ve Türkiye, s.191)

Kontrgerilla örgütlenmeleri, dünya tekellerinin ihtiyacı sonucudur. **"Klasik askeri stratejiye, diplomatik kurallara uymayan"** bu askeri müdahale, Gladio, Özel Harp Daireleri, Ölüm Mangaları, Sivil Faşist Hareketler adı altındaki çeşitli örgütlenmeler aracılığıyla yapılmıştır.

Bunların finansmanı da genellikle bizzat ABD tarafından sağlanmıştır. ABD'nin Savunma Bakanı Mc Namara da işin bu kısmını şöyle ortaya koyuyordu:

"... Yapılan yardımlarda güttüğümüz temel amaç, gerekli olduğu yerlerde polis ve diğer güvenlik kuvvetleriyle birlikte, ihtiyaç duyulan iç güvenliği sağlayacak yetenekte yerli askeri ve yarı askeri güçlerin yetiştirilmesine yardımcı olmaktır." (Age. S.200)

Peki bu örgütlenmeler ne yapacaklar? Cevabını esas olarak bildiğimiz bu soruya, bir CIA uzmanı "Gizli Savaş Tekniği" adını koyarak şu cevabı veriyor:

"Sabotajın her çeşidi, terör, organize edilmiş çapulculuk hareketleri, hedef olarak alınan ulusların, türlü yollardan ifsat edilmesidir. Bu taktikler, fırsat ve ihtiyaca göre değişebilir ve kızıl bloktaki uluslara karşı saldırı şeklinde uygulanabildiği gibi, bazı müttefik ve tarafsız ülkelerin içinde de bir nevi savunma biçiminde uygulanabilir. Girişilen birçok maceranın 'hoş' tarafları halkoyuna güzelce duyurulduğu halde, 'kirli' yanları ya gizlenir, ya da sıkı Amerikan disiplini altında yetiştirilen Amerikalı olmayan ajanlara iş gördürmek suretiyle yapılan 'kirli iş' meydana çıktığı zaman inkar yoluna sapılır." (Age. S. 210)

Bu doğrultuda örneğin Türkiye oligarşisinin Genelkurmay'ın yönetiminde uygulamaya başladığı AYAKLANMALARI BASTIRMA HAREKETİ ve FM. 31/16 Sahra Talimatnamesi, bunları daha da somutlar (bu tür talimatnameler CIA tarafından kaleme alınmış ve çevirisi yapılıp tüm yeni-sömürgelerde uygulamaya konulmuştur). Oluşturulan Özel Savaş kuvvetleri, bu Talimatnamede yazılı **"baskın, pusu, tedhiş, işkence yapma, rehin alma olayları, tahrik gibi"** işleri yaparlar.

Amaç, açıktır. Yeni-sömürgelerdeki ulusal ve devrimci kurtuluş hareketlerini bastırmak. Özü budur. Tabii bu noktada asıl hedef silahlı mücadele yürüten örgütlerin yokedilmesidir. Emperyalizm tüm stratejilerini asıl tehlikenin silahlı mücadele olduğu üzerine kurmuştur: *"Ulusal kurtuluş hareketlerinde, gerilla metodlarına başvurarak silaha sarılan milliyetçiler yok edilmelidir. Silaha sarılmakla onların alın yazısı çizilmiştir. İsterse anti-komünist fikirlerle bile yola çıkılmış olsun."* (Age. S. 192)

Bu nedenledir ki, kontrgerillanın psikolojik savaşı da, provokasyon eylemleri de asıl olarak silahlı mücadele üzerinde yoğunlaşmıştır. Görünürde halkı, aydınları hedef alan provokasyon eylemlerinde de amaç genellikle yine devrimci silahlı mücadelenin etkisizleştirilmesidir. Kontrgerilla eylemleri dönemsel olarak çeşitli taktik hedefler de seçerler kendilerine; yine CIA belgelerinde bu amaçlar "bu yasalar ve anayasa ile ülke yönetilemez", "huzuru aranan bir dava haline getirmek", "can güvenliğini tek sorun haline getirmek", "isyancıları halk düşmanı göstermek", "halkın canına, malına kastettiklerini kanıtlamak" gibi çok çeşitli biçimlerde ifade edilmektedir.

Provokasyon eylemi nedir? CIA'nın kontrgerilla örgütlenmesindeki amaç ve yöntemleri esas olarak bunu ortaya koymaktadır. Provokasyon eylemi biçim olarak amaçsız gibi görünür, ama zaten amaç da böyle görünmesidir. Aydınlara yönelik gibidir, ama asıl hedef halk hareketidir. Doğrudan halkı hedefler bazen, amaç halkın terörize edilmesidir. Provokasyon eylemi devrimcileri veya halk hareketini hazır olmadığı veya istemediği zeminlere çekmeye çalışır. Türkiye kontrgerillasının pratiğinde bunların pek çok örnekleri vardır.

Kontrgerillanın bu amaçla gündeme getirdiği ilk eylemler, 70'li yılların başındadır. Silahlı mücadelenin gündeme geldiği bir aşamadır bu. Silahlı mücadele henüz başlangıç noktasındadır. Daha doğum aşamasında kitleler nezdinde silahlı mücadeleyi mahkum etmek için kontrgerilla hızla harekete geçer.

Kontra eylemleri birbiri peşisıra gelir. Kültür Sarayı yakılır. Marmara Gemisi batırılır. Eminönü Araba Vapuruna, Kastamonu şilebine, Sirkeci garına bomba konulur, sabotajlar yapılır. Seçilen hedefler halkın kullandığı, ya da niyesi niçini belli olmayacak hedeflerdir. Kültür Sarayı'na kimin ne düşmanlığı olacaktır ki! Ya da kamuoyu "vapurdan ne istediler?" diye soracaktır. Ancak bu eylemler devrimcilere maledildiğinde niye bunların hedef seçildiği de açığa çıkar. Halka "işte anarşistler böyle eylemler yapıyorlar" denilmek istenmektedir.

Ne o zaman, ne de daha sonra bu sabotajlarla ilgili hiç bir dava açılmaz. Kontrgerilla, eylemleri devrimcilerin üzerine yıkmaya çalışır. Basın bu görevi üstlenir; sabotajlar gazetelerde "Anarşistler vapur batırdı" benzeri başlıklarla verilir.

Amaç, artık giderek geniş kesimlere yayılan devrimci hareketin amaçları ve kısa sürede yükseleceği tahmin edilen silahlı eylemleri hakkında kitlelerde şüpheler, hatta tepkiler yaratabilmektir. Oligarşi **"anarşi-terör"** demagojisinin temellerini bir yerde 70'li yıllardaki bu kontra eylemleriyle atmıştır.

77-80, kontra eylemlerin "kitlelere" yönelik katliamlar biçimini aldığı yıllardır; Bu süreçteki hemen tüm provokasyon amaçlı ve devrimcileri karalamaya yönelik kontra eylemleri, sivil faşist hareket aracılığıyla gerçekleştirilmiştir. Oligarşi, bu yolla, sivil faşist terörün yoğun saldırıları ortamında "anarşi", "sağ-sol çatışması" imajını bir ölçüde hakim kılmıştır. Ki kontrgerilla açısından önemli olan budur. Önemli olan, devrimci mücadelenin hedefinin bulanıklaştırılmasıdır. Kontrgerillanın bu noktadaki başarısı yalnızca sıradan kitleler nezdinde de değil, küçük-burjuvazi ve revizyonist, reformist çeşitli siyasi hareketler düzeyinde de oldukça etkili ve başarılı olmuştur.

Bu dönemin en öne çıkan kontra eylemleri, iki türdür: Birincisi Abdi İpekçi gibi, Cavit Orhan Tütengil, Ümit Yaşar Doğanay gibi kamuoyunda "sol", "demokrat" bilinen aydınlara yönelik cinayetler; ikinci tür ise kahvehanelere, otobüs duraklarına, okullardan, fabrikalardan toplu çıkışlarda kitleye yönelik tarama eylemleridir. Bu eylemler kontrgerilla ve oligarşi açısından birden çok amacı içeren eylemlerdir. Halkı sindirmek, devrimcileri geriletmek, "anarşi terör" demagojisini güçlendirip, sıkıyönetimlerin, cuntaların, yeni baskı yasalarının kamuoyunda kabul göreceği bir zemin yaratmak, devrimci mücadelenin, sınıflar savaşının amacını, özünü kitlelerin gözünden kaçırmak, devrimci mücadeleyi karalamak ve benzerleri en başta sayılabilir.

Dönemin burjuva basınında ve Sıkıyönetim mahkemelerinin iddianamelerinde kahvehane tarama gibi eylemler ısrarla devrimcilere maledilmeye çalışılır. Oysa bu tür eylemlerin tümü, faşistlere aittir, ama işte tam bu noktada kontra taktiği devreye girmekte, devrimci eylemin hedefleri, biçimleri bu vesileyle kararlaştırılmaktadır. Halkla devrimcileri karşı karşıya getirmenin bir yöntemidir bu. Çünkü eylemler gerçekten de doğrudan halka yöneliktir. Devrimci Sol İddianamesi'nde geçen şu sözler bu amacı ortaya koyması açısından oldukça çarpıcıdır:

"... Halkın tümden tedirginliği, ülkenin yaşanmaz bir ortama sokulup bir başka düşman ülke egemenliğine sokulması çabaları, bu örgütün yapmak istediklerinin özetidir." (Haklıyız Kazanacağız I, s.41)

Ama ondan da önce, kontra taktiği sıcak savaşın içinde de devrimcileri ısrarla bu eylem biçimlerinin içine çekmeye çalışmak yönünde olmuştur. Devrimcilerin yapmayacağı ve onaylamayacağı bu eylem biçimleri devrimcilerin üstüne yıkılmaya çalışılırken, yoğun terörle devrimciler de aynı yönteme başvurmaya zorlanıyordu. Kontranın bu taktiği büyük ölçüde tutmamıştır. Solda yer yer bu baskılanma altında **"onlar yapıyorsa biz de yapalım, biz de tarayalım"** türü eğilimler ortaya çıkmasına, yer yer kolaycı bir eylem tarzının tercih edilmesine rağmen, faşist teröre karşı devrimci şiddet temelinde en üst düzeyde mücadeleyi sürdüren Devrimci Sol'un ilkeli pratiği, bunun önündeki asıl engeldir. Ne aydınların katledilmesini, ne de bu tür kitle katliamlarını devrimcilerle bütünleştirememişler, tersine geniş kamuoyunda bu tür eylemler olunca, akla gelen ilk fail faşistler olmuştur. Ancak, gerek sol içi şiddetin vahim derecedeki yaygınlığı, gerekse de çeşitli grupların eylemlerinde yeterince özen göstermemesi, yer yer bu tür iddiaların inandırıcılık kazanmasına da neden olabilmiştir.

1980'li yılların sonlarında kontrgerilla eylemlerinin asıl hedefi, halkın devrimci şiddetini ve adaletini gölgelemeye yöneliktir; Silahlı mücadelenin cuntanın ardından ilk altı ayın sonrasında büyük ölçüde tasfiye edilmesi nedeniyle, bu dönemde çok öne çıkan kontra eylemleri görülmez. Kontrgerillanın ideolojik, demagojik propaganda faaliyetleri, devrimcileri karalamaya yönelik psikolojik savaşı basın ve TV aracılığıyla alabildiğine yoğunlaşmıştır, ancak bu daha çok bir propaganda kampanyası biçimindedir. Devrimcileri hapishanelerde teslim alma ve kamuoyuna bunu gösterme oligarşinin asıl politikasıdır ve kontrgerillanın yoğunlaştığı alan da hapishanelerdir. Kontra eylemlerin önce tek tek, sonra da çok daha yoğunlaşmış olarak ortaya çıkışı ise 80'li yılların sonlarıdır.

1980'li yılların sonları, devrimci mücadelenin yeniden geliştiği yıllardır. Kürdistan'daki gerilla mücadelesinin dışında ülke genelinde bir gelişme söz konusudur.

1 Mayıs 1989'da oligarşi bu gelişmeyi bastırabilmek için gösterilere silahla müdahale eder. Devrimci Sol Güçler'in üzerine açılan ateşte Mehmet Akif Dalcı katledilir. Ama artık süreç farklı gelişecektir. Yıllardır her türlü pervasızlığı yapan ve yaptığının yanına kar kalacağını düşünenler, yanıldıklarını göreceklerdir.

Kısa bir süre sonra **Mehmet Akif Dalcı'nın katili Kazım Çakmakçı** adlı polis, örgütümüz tarafından cezalandırıldı. Bu cezalandırma, uzun bir aradan sonra yapılan ilk cezalandırma eylemidir. Çeşitli kesimler üzerinde sarsıcı bir etkisi oldu. Eylemin önemi, esasında yalnızca bir katilin cezalandırılması değil, devrimci mücadelenin yeniden silahlı mücadelenin temel olduğu bir rotaya oturmasının ifadesi olmasıdır.

İşte bu nedenle kontrgerilla da daha baştan sürece müdahalede bulunur ve katil polisin cezalandırılması eyleminden hemen sonra, Prof. Muammer Aksoy katledilir. Kontra eylemi bir çok bakımdan 12 Eylül öncesinin Bedri Karafaki-

oğlu, Cavit Orhan Tütengil, Abdi İpekçi cinayetlerine benzemektedir.

Kontrgerilla küçük-burjuva aydın kesimleri hedef seçiyor, ilk açık sonucu da onlar üzerinden almayı amaçlıyordu. Nitekim 12 Eylül öncesi olduğu gibi, Muammer Aksoy'un katledilmesinden sonra da reformist sol ve aydınlar, hep birlikte "provokasyon", "terörizm" diye ayağa kalktılar. Ama provokasyon dedikleri, terör dedikleri Aksoy'un katledilmesi değil, devrimci mücadelenin gelişimiydi. Kontrgerilla, eylemiyle küçük-burjuva kesimlere ve statükocu sol kesimlere, "devrimci mücadele ve halkın devrimci şiddeti gelişirse, bu tür şeyler de olur ve sizin rahatınız da bozulur" diyor ve onları devrimci mücadeleye karşı çıkmaya çağırıyordu. Provokasyon edebiyatıyla halkın şiddetine karşı çıkmak, gerçekte kontranın bu çağrısına uymak demekti. Ve ne yazık ki ülkemiz aydını ve statükocu solu sık sık bu oyuna düşüyordu.

Bu kesimlerin "devrimci eylemleri, 'terörizm' diye göstermeleri yeni bir olay değildi. Türkiye devrimci hareketi 1971 silahlı çıkışından bu yana hep böyle süregelmiştir. 12 Mart 1971, 1975-80, 12 Eylül'den günümüze kadar sözcükler de değişmemek üzere hep aynı şeyler söylenmiştir: 'Anarşi, terör, cunta gelir' vb..."

Oysa çok açıktı: Oligarşi, devrimci mücadelenin geliştiği her yerde, ölüm mangaları, özel savaş grupları, sivil faşist hareket gibi örgütlenmelerine provokasyon eylemleri yaptırıp devrimcilere mal etme, hedefsiz bombalama ve sabotajlarla kargaşa yaratma, ortada ve karizması olan kişileri katlederek "şiddete karşı olma psikolojisi" yaratma taktiklerini uygulamaktaydı. Bir anlamda "işte, devrimciler şiddete başvurursa, sağcılar da, devlet de başvurur, kaos kargaşa doğar, var olan haklar da kısıtlanır" düşüncesini yaratıp, kamuoyunun devrimci harekete karşı çıkması sağlanmak isteniyordu.

Bunda belli sonuçlar da alıyordu oligarşi. O zaman Şubat 90 tarihli Çözüm'de belirttiğimiz gibi; *"Reformist sol ve aydınlar dünyada olan biten bu gerçekleri bilmelerine karşın, oligarşinin M. Aksoy gibilerini hedeflemesi karşısında panik ve korkuya kapılarak tutarsız, nesnel gerçeğe uymayan yorumlarla faşizmin yapmak istediklerine objektif olarak destek oluyorlar"*dı. Hemen "12 Eylül öncesine mi dönüyoruz?" soruları sorulup "yeni cunta hazırlığı" tahlilleri yapılmaya başlandı.

Kontrgerillanın bu eylemleri Çetin Emeç'in katledilmesi, Sedat Simavi'nin mezarına bomba konulması gibi provokasyonlarla devam etti.

Kontrgerillanın oyunları boşa çıkarıldı; çünkü, karşısında halka zarar vermemeyi ilke edinen, kolaycılığı, pragmatizmi reddeden bir eylem çizgisi vardı: Kontrgerillanın o süreçteki benzer eylemleri, sol ve aydınların yeniden "provokasyon edebiyatı"na sarılmasına yolaçtıysa da, asıl olarak halk kitleleri nezdinde istediği sonucu yaratamadı. Çünkü Devrimci Sol'un birbiri peşisıra gelen silahlı, silahsız yüzlerce eyleminde her şey çok açık ve netti.

Bilinen genel bir doğrudur: Egemenler her zaman kendi şiddetlerini meşru göstermek, ezilenlerin şiddetini ise mahkum etmek çabası içindedirler. Devrimci eylem, bunun tersini ortaya koymak durumundadır. Devrimci eylem ezilenlerin şiddetinin tarihsel haklılığına ve meşruluğuna gölge düşürmeyecek, tersine bunu kanıtlayacak bir çizgide gelişmelidir.

Devrimciler için eylem "araç"tır. Ancak, tarihsel haklılığı ve meşruluğu tamamlayan ilkelerin terkedilip, sınıf bakış açısının kaybedildiği yerlerde eylemler giderek politikanın araçları, sürdürülüş biçimleri olmaktan çıkıp amaçlaşır. Silah ve politika arasındaki ilişki bozulur. Politika silahlara değil, silahlar politikaya kumanda etmeye başlar. Kadronun, savaşçının kafasında eylem amaçlaşır. Bunun sonucunda ise, ne olursa olsun eylem yapma, düşmanın yönelimi nasıl olursa olsun, aynı biçimde cevap verme mantığı, eylem anlayışına hakim olur. Artık amaç ortadan kaybolmuştur. Devrimci eylemin kitleleri örgütleme, kitleleri devrime kazandırma hedefi unutulup, bunu sağlamanın adeta güvencesi olan eylem ilkeleri rafa kaldırılınca, artık o eylemle devrimci bir sonuç yaratılması da mümkün değildir. Tersine kazanılanlar bile kaybedilir.

Devrimci Sol'un ve DHKP-C'nin pratiği böyle bir devrimci bakışın ışığında geliştiği içindir ki, 89-90'lı yıllarda silahlı savaşın gelişmesine paralel olarak artırılan kontra eylemleri etkili olamadı. Tersine devrimci çizgi, halkta yarattığı güvenin ötesinde düşmanını bile kontrgerillanın amaçlarının tam tersi yönde itiraflara zorladı. Örneğin bir gazetenin "Doğal gaz planları Dev-Sol'un elinde" diye halkı paniğe düşürmek, anarşi-terör demagojisini güçlendirmek için ortaya attığı habere ilişkin, o günün koşullarında MİT, **"Devrimci Sol halka zarar veren eylem yapmaz"** açıklamasını yapmak zorunda kalıyordu. Devrimci Sol'un eylemi yapış biçiminden, üstlenme anlayışına kadar herşeyinin büyük bir açıklık ve netlik taşıması karşısında, kontra tarafından yapılıp Devrimci Sol üzerine yıkılmaya çalışılan tüm eylemler, yine sahibinin üzerinde kalmıştır.

Kontrgerilla politikaları, soldaki sağcılaşma, düzen içileşme ve pragmatizm üzerine oynamış ve sonuç almıştır: Kontrgerillanın özellikle silahlı mücadelemize yönelik provokasyon eylemlerinin örgütümüz nezdinde sonuçsuz kalması, kontra eylemlerinden vazgeçilmesi anlamına gelmedi elbette. Kontra saldırıları küçük-burjuva aydın kesimleri, statükocu oportünizmi, o sıralarda legal particiliğin yolunu düzleyen reformistleri silahlı mücadeleye karşı çıkarmakta etkili olduğu sürece sürdürülecekti. Ancak kontra eylemleri bundan daha fazlasını da amaçlayamaz haldeydi.

Ta ki, "kontraya hizmet eden eylemler"in belirgin bir artış göstermesine kadar.

1992'nin başında bir gösteri sırasında İstanbul Bakırköy'de Çetinkaya adlı bir alış veriş mağazasının yakılması ve 11 kişinin ölümü, bu açıdan adeta bir dönüm noktası olmuştur. Kontrgerilla bu ortamı fırsat bilip kontra eylemlerini yoğunlaştırırken, Çetinkaya eylemini gerçekleştiren Kürt ulusalcı hareket de bu eylemin muhasebesini yapıp halka özeleştirisini verecek yerde, aynı çizgiyi daha değişik biçimlerde sürdürüp teorize edince, süreç, kontra eylemlerin ve kontraya hizmet eden eylemlerin birbirine karıştığı bir sürece dönüştü.

Çetinkaya eylemi, devrimci bir eylemin ilkelerinin ayaklar altına alınmasıydı. Böyle olduğu için de devrimci bir sonuç yaratmadı, tersine kamuoyunda büyük bir tepki doğurdu. Ve sonuçta öyle bir ortam oluştu ki, özellikle İstanbul gibi büyük kentlerde Kürtler adeta genel ortamlarda kendi kimliklerini ortaya koyamaz hale geldiler.

Bu çizgiyi, olumsuz sonuçlarının tüm netliğiyle ortaya çıktığı daha o günde, bir anlamda daha başlangıcında eleştirdik, Kürt ulusalcı hareketi bu noktada

uyardık: *"Devrimcilerin eylemleri düşmanın hiçbir kural tanımayan, her türlü yöntemi kullanan 'kirli savaş'ı karşısında, duygusal, tepkici, ne olursa olsun misilleme yapayım mantığıyla gerçekleştirilemez. Böylesi durumlarda zaten şiddet bir araç olmaktan çıkarak amaçlaşır... Karşı-devrimci provokasyon eylemleriyle arasındaki duvar Çin seddi kadar kalın olmazsa devrimci çizgi giderek belirsizleşmeye başlayacaktır. Hedefini şaşıran şiddet kendini vurur. Devrimci tavır alış bu ilkeyi baştacı etmelidir."* (Mücadele, 15 Ocak 1992, s.36)

Öyle bir eylemdi ki, sonuçta, o anda özel olarak hedef olmayan, ne olup olmadıkları bile bilinmeyen 11 insan ölmüş, birçoğu yaralanmıştı. Amaç farklıydı belki ama eylem açıkça halka karşı bir nitelik kazanmıştı. Kontrgerilla eylemleri alabildiğine yoğunlaşırken, halkın bilincini bulandırmaya çalışırken, bu eylem kontrgerilla için adeta "ilaç" gibi geldi. Oligarşi tüm kurumlarıyla olayın üzerine yoğunlaştı. Burjuva basın manşetlerinde "intikam istiyoruz" diye yazmaya başlarken, "Hizbullah", "Kemalist-Asker-Polis Örgütlenmesi" adı altında kontra örgütlenmeler mantar biter gibi ortaya çıkıp yeni provokasyonlara giriştiler.

Sürecin zararları halka karşı sorumluluk duyan bir muhasebeyle asgariye indirilebilirdi. Ancak bu süreç tersi yönde gelişti ve Kürt ulusalcılığı bu eylem çizgisini teorileştirmeye yöneldi. Öyle ki eylemi eleştiren devrimci, demokrat kesimler bile "Kürt köyleri yanarken neredeydiniz?" söylemiyle susturulmaya çalışıldı. Oysa mantığın sakatlığı tam da buradaydı.

Devrimciler karşı-devrimin, kontrgerillanın yöntemiyle savaşamazlardı. Böyle savaştıklarında amaç farklılığı ortadan silinir, kimin ne yaptığı, niye yaptığı belirsizleşir ve geriye işte o kaos, anarşi ortamı kalır. Yani tam da kontranın amaçladığı gibi.

Çetinkaya'dan Başbağlara Uzanan Çizgi; 2 Temmuz 1993'te Sıvas'ta faşist-gerici bir güruh devletin gözetiminde bir katliam yapmış, onlarca ilerici, demokrat insan bu katliamda diri diri yakılmıştı. Bu katliamdan bir süre sonra Erzincan'ın Sünni Türk köyü Başbağlar'da da bir katliam yaşandı. Devrimci, demokrat kamuoyunun, halkın hiç kuşkusu yoktu ki bu katliamı yapan kontrgerillaydı.

Hiç tereddütsüz şunları yazdık o zaman: *"Bu katliam oligarşinin halkları birbirine düşman etmek, din ve milliyetler çelişkisini körüklemek için düzenlenmiştir.*

Oligarşinin halkları birbirine düşman etmek isteyen taktiği gündeme sokulmuşken, bu tür bir katliamı devletten başka kimse yapmış olamaz. Başbağlar katliamı düpedüz bir provokasyon eylemidir... Bu katliamdan sonra, oligarşi günlerce iletişim araçlarında, camilerde, mahallelerde, işyerlerinde Sünni halkın devrimci ve Alevilerce katledildiğini, Sünni halkın olduğu yerleşim birimlerinin saldırıya uğrayacağı propagandasını yapmıştır.

Başbağlar katliamı boyutunda olmasa da, Erzincan ve Dersim'de de Sünni Türk köylerine yer yer saldırılar devam etmiştir... Bunların devrim-

cilerin işi olmadığı ve devrimcilerin bundan hiçbir çıkarının olamayacağı halka anlatılmalıdır. Böylesi politikalardan oligarşiden başka kimsenin bir çıkarı olamaz. Bu tür yöntemleri devrimciler asla kullanmaz ve tasvip etmezler." (Mücadele, 4 Eylül 1993)

Ancak gerçek farklıydı. "Eylem" PKK'lılar tarafından gerçekleştirilmişti.

Şunları yazdık yine o zaman:

"Devrimciler karşı-devrim cephesini büyütmeyi değil, küçültmeyi hedeflerler. Sınıfsal olarak emperyalizm ve oligarşiyle çelişkileri olan tüm sınıf ve tabakaları devrim cephesine katmak için taktiklerini ve eylem hedeflerini itina ile belirlerler. Tüm bunları yaparken de, geleceğin devrimci halk iktidarının kurucuları olarak, faşist-burjuva adaletiyle devrimci adaletin farklılığını hiçbir belirsizliğe yer vermeden halka gösterirler. Bu anlamda devrimcilerin her eylemi ve her tavrı halka devrimci iktidar sözü verenlerin anlayışını yansıtmalıdır. Doğal ki, oligarşiyle aynı taktikleri kullanmak ya da devrimci adaletle burjuva adaleti arasındaki kalın çizgileri göstermemek, belirsizlikler yaratan her türlü eylem ve davranış, oligarşinin işine yarayacağı gibi devrimci adaleti de tartışılır hale getirecektir."

Getirmiştir de. Çetinkaya örneğinde olduğu gibi, PKK bu eylemin de hesabını halka vermemiştir. Yıllar sonra bu eylemin **"iradi"** olmadığını söyleyip eylemin sorumluluğunu "bazı kişilere" yıkmanın ise bu eylemin olumsuz sonuçlarını ortadan kaldırmak bakımından hiç bir önemi, anlamı yoktur ve olmamıştır. Zaten bu tür eylemler PKK'nın pratiğinde bir-ikiyle sınırlı kalmayan bir yoğunluktadır. Doğrudan bir talimat sonucu yapılmış olsun ya da olmasın, izlenen çizgi, milliyetçiliğin dar ufku, bu tür eylemleri ortaya çıkaran asıl zemindir. Bu zemin sorgulanmadan bu tür eylemler de doğallıkla sürecektir. Sürmüştür. Hala da devam etmektedir.

Katıksız Milliyetçilik, Pragmatizm ve Sonuçta Gerilla Eyleminin Kurtuluş'a Değil, Oligarşiyle Pazarlığa Hizmet Eder Tarza Dönüşmesi; Çetinkaya'dan Başbağlar'a uzanan çizgi, PKK önderliği tarafından teorize edildiği noktada yaygınlık kazanmış, Kapalıçarşı'yı bombalarız tehditlerinden trenlere, otogarlara bomba koymaya kadar uzanan bir seyir izlemiştir.

"Halkımızı göç ettirmeye devam ederlerse biz de göç ettirmesini biliriz...

"... Yakılıp yıkılıyor Kürdistan... Türkiye'nin de yakılıp yıkılacak yerleri vardır. Kültür değerlerimiz talan edilmeye devam ederse, biz de kültür değerlerine yönelebiliriz." (Abdullah Öcalan)

Düşünce tarzı böyle ortaya konulmuştur. Burada kaba bir milliyetçilik ve misillemecilik vardır. Oligarşinin göç ettirmekten amacı bellidir, ve o kendi politikaları doğrultusunda bundan belli yararlar da sağlar. Peki böyle bir politikayla devrimcilerin, ulusal kurtuluş savaşı yürütenlerin eline ne geçer?

Bu çizgi, oligarşinin Kürt-Türk çatışması yaratmaya yönelik politikalarına da objektif olarak güç vermiştir. PKK sürekli olarak Türk Solu'nu Türk halkı içindeki şovenizmi engelleyememekle suçlarken, hiç gözönünde bulundurmadığı nok-

ta budur. Hem bu tür eylemleri yapacaksın, hem bu tür anlayışları teorize edip savunacaksın, sonra da şovenizmi engelleyememekle başkalarını suçlayacaksın! Tüm Türkleri düşman ilan eden ve öte yandan işbirlikçi, toprak ağası demeden "Kürt ol da kim, ne olursan ol" diyen bir bakış açısının sakatlığına defalarca dikkat çekilmiştir. Ancak PKK'nın pratiğinde ve söyleminde pek bir değişiklik olmamıştır. Sen gel şovenizmi azdıracak, ona zemin olacak her şeyi yap, sonra "Türk Solu"nu suçla. Bu ne halkların kardeşliğine, ne adalete sığar.

Oligarşinin Kürt-Türk çatışması yaratmaya yönelik politikaları karşısında izlenecek politika belliydi; halkların kardeşliğini esas alan bir propagandayı yükseltmek. Ama sadece propaganda bunu sağlamazdı elbette. Tüm solun pratiği de bu kardeşliği ifade etmeli, pratik propagandaya uygun olmalıydı. *"Nitekim Sivas katliamı bunun bir momentiydi. Bu noktada devrimciler esas olarak halkların kardeşliğini işleyip din, mezhep ve tüm milliyetler temelinde halkların birlikte mücadelesini savunarak oligarşinin oyunlarını bozmak durumundadırlar. Başbağlar gibi katliamlar ise oligarşinin isteğiyle çakışan ve halkların kardeşliği yerine halkların düşmanlığını körükleyen bir işlev görmüştür."* (Mücadele, 4 Eylül 1993, s.61)

Trenlere, otogarlara konulan bombalar ne kazandırmıştır? Bu sorunun cevabı verilmelidir. Mücadeleyi mi geliştirmiştir, büyük şehirlerdeki Kürt ve Türk emekçilerinin örgütlenmesine mi hizmet etmiştir, halkların kardeşliğini mi güçlendirmiştir? Bunların hiçbirine olumlu bir cevap verilemez.

Zaten PKK'nın bunları amaçlamadığı da bellidir. Ya neyi amaçlıyordu?

Mesele oligarşiyi "sıkıştırmaktan" ibaretti. Gerilla savaşı, devrimci şiddet, halkın kurtuluşunu hedeflemekten çıkıp oligarşiyi bir an önce masaya oturtmaya hizmet eder hale gelince, bu tür eylemlerin "amaca daha uygun" olduğu düşünülebilirdi. Pragmatizm, gerilla savaşının tıkanıklıklarını da bu yolla açmaya çalışacaktı. Pragmatizm, kendini eylemlerin üstlenmesinde de göstermiş, ortaya güvenilmez bir "üstlenme" anlayışı çıkmıştı. Eylemler yapılıyor, kamuoyu tepki gösterince de üstlenmeyip ortada bırakılıyordu. İşte otogarlara, trenlere konulan bombalarla yapılan bu eylemler, doğrudan sıradan halkı hedefleyerek, halkların kardeşliğini dinamitlemiş, kontrgerillanın devrimci eylemleri karalamak, onların hedeflerini bulanıklaştırmak amaçları için, "terörizm" demagojisi için bulunmaz nimet olmuştur.

Farkın belirsiz hale geldiği noktada, kontrgerillanın manevra ve eylem alanı genişlemiş demektir ve artık bu noktada bir "kontra eylemi"ni "üstlenmek" de doğal hale gelir: Muhasebesi yapılmayan ve esas olarak da milliyetçilikten beslenen pragmatizm nedeniyle sürdürülmesinde yarar görülen eylem çizgisi, ilkesizliği, kolaycılığı besleyip büyüterek devam etmektedir. Böyle olduğu içindir ki, sol ve halk nezdinde kontrgerilla tarafından gerçekleştirildiği çok açık olması gereken "Güçlükonak katliamı" gibi katliamlar da PKK'nın üstüne yıkılmakta, kitleler kime inanacağını şaşırmaktadır.

Öyle ki bu şaşkınlık Kürt ulusalcı basında bile artık sık görülür bir durum olmuş, onlar da hangi eylemi nasıl değerlendireceklerini bilemez hale gelmişlerdir. İşte "örnek" bir olay:

13 Ekim '97 tarihli Ülkede Gündem: *"Giresun'un Şebinkarahisar ile*

Alucra ilçeleri arasındaki karayolunda, seyir halinde olan ve cenazeden döndüğü belirtilen bir konvoya silahlı bir grup tarafından ateş açıldı. 2 kişinin öldüğü, 1'i ağır 9 kişinin de yaralandığı olayda, silahlı grup yolcuların değerleri eşya ve paralarını da gasp etti."

Ülkede Gündem, eyleme ilişkin ihtiyatlı bir dil kullanıyor. Silahlı grubun gerilla mı, yoksa kontra mı olduğu belli değil. Ancak Gündem ağırlıkla "kontra" olduğu kanısında, çünkü "gasp etme" ifadesini kullanıyor.

13 Ekim'de MED TV'de eylem, bir kontra eylemi olarak veriliyor.

Ve 14 Ekim tarihli Özgür Politika: *"Giresun'daki konvoya saldırının ardından açıklama yapan ERNK: Saldırı kontrgerillanın işidir.* (Manşetten)

11 Ekim günü Giresun'un Şebinkarahisar ile Alucra ilçeleri arasındaki karayolunda, seyir halinde olan ve cenazeden döndüğü belirtilen bir konvoya ateş açıldı... 2 kişinin öldüğü, 1'i ağır, 9 kişinin de yaraladığı olayda, kontrgerilla elemanları tarafından yolcuların değerli eşya ve paraları da gaspedildi."

Bu da aynı olaya ilişkin sonuncu alıntı. Kasım-Aralık 1997 tarihli Alternatif Dergisi; *"Ayın 13'ünde Giresun'a bağlı Şebinkarahisar ve Alucra ilçeleri arasında gerillaların yaptığı yol kesme eyleminde, yolun yarım saat denetimde kaldığı ve kitleye propaganda yapıldığı bildirildi. Kaçmak isteyen bir aracı gerillaların taraması üzerine (Radyo haberinden alınan bilgiye göre) 4 kişi yaralandı ve 3 kişi öldü. Bu vurulanların yolun güvenliğini sağlayan faşist devriyeler olduğu öğrenildi. Ayrıca gerillaların eylem sonucu 2 tabanca, 1 el cihazı ve 9 bin marka el koydukları, kitleninse 160 milyon TL bağışta bulundukları haber alındı."* (Aktardığımız alıntılarda 11 ve 13 Ekim diye ayrı tarihler geçmesi bir tarih hatasıdır. Söz konusu bölgede, söz konusu tarihlerde anlatılan şekilde tek bir olay vardır.)

Evet, bunlar çizginin belirsizleşmesinin sonuçlarıdır. Ve bu öyle doğal kabul edilir hale gelmiştir ki, örneğin bu yukarıdaki olaya ilişkin ne bir düzeltme, ne ek bir açıklama da yapılmaz. Rahatlıkla "kontra" denir, aynı rahatlıkla da üstlenilir. Aradan aylar da geçse, o eylemi kimin yaptığı konusunda önünüzde bir netlik olmaz. ERNK açıklamasını esas alırsanız, kontradır. "En son açıklananı" geçerli sayarsanız, eylemi **"Birleşik Kuvvetler"**e bağlı gerillalar yapmıştır.

Devrimin değerleri ve mücadelenin gelişimi açısından sayısız olumsuzluğa kaynaklık eden bu eylem çizgisi ağırlıklı olarak PKK pratiğinde somutlanmaktadır. Öğretmenlere yönelik "toptancı" eylemlerden rastgele bir maden ocağına girip orada insanları öldürmek, halka zarar vermeme, net mesaj verme, anlaşılır olma gibi devrimci eylem ilkelerinin terkedilip, politika olarak pragmatizmin, kaba milliyetçiliğin, kolaycılığın benimsenmesi sonucu gündeme gelmiş ve her an da gelebilecek eylemlerdir. Bu tür eylemlerden bazen "kısa vadeli sonuçlar" alınır gibi de gözükebilir, ama bu sonuçlar bir müddet sonra ters tepecek, tersine dönecek sonuçlardır. Ancak bu sonuçlar, yalnızca yapanı değil, tüm devrimcileri, tüm devrimci eylemleri olumsuz etkileyecek bir nitelik taşırlar. Bu noktada PKK, bu tür eylemlerle tüm sola, devrimcilere zarar veren bir konumdadır.

Devrimci eylemin ilkeleri bellidir. O adaletli olacak, yalnızca düşmanına,

yalnızca cezalandırılmayı hakedene vuracaktır. Bu devrimci eylemin sınıf temelidir. Bu temele oturmayan eylem, çarpıtmalara, provokasyon ve demagojilere açık olacaktır. Kontrgerilla da taktiklerini bu yanlışlığın üzerine inşa edecek, bu zeminde geniş kitleleri etkileme olanağı bulacaktır.

Eylemlerimiz dostu düşmanı ayırdetmeli, halkın can ve mal güvenliğini ortadan kaldıranın bizzat faşizmin kendisi olduğunu kitlelerin gözünde netleştirmeli, kitlelere yönelmesi gereken hedefleri net olarak göstermelidir. Bunlar elbette ki esasında devrimci eylemin alfabesidir ve kimsenin bilmediği şeyler değildir. Ancak sorun eylemlere yön veren politikalardadır. Nasıl ki reformizm, savunucularını icazetçi, dejenere, insanları bakmaya bile utandırtacak eylemlere yönlendiriyorsa, kaba milliyetçilik ve pragmatizm de bu sonuçları doğurmaktadır. Devrimci eylem çizgisinden uzak bu anlayışlara yönelik eleştiri, uyarı ve önerilerimize ek olarak şunu belirtiyoruz; Parti-Cephe'nin 28 yıllık devrimci eylem pratiği, gerçekte tüm sol için ilkeleri, kurallarıyla, biçimi ve muhtevasıyla bulunmaz arılıkta bir örnektir.

BÖLÜM 4

PKK ve DEMOKRATİK MÜCADELE

DEVLET HEP'LİLERE "YA EHLİLEŞİN YA DA GİDİN" DİYOR

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
1 Şubat 1992
Sayı: 37

"İnönü'den HEP'lilere uyarı." Uzun süredir günlük basında benzer başlık altında ve aynı içerikte haberler yer alıyor. SHP bununla, bünyesine aldığı ve eritmeyi hedeflediği HEP'lilerin "sivrilik, hırçınlık" olarak nitelendirdiği yanlarını törpülemeyi ve istediği noktaya getirmeyi amaçlıyor.

20 Ekim seçimlerine kendi deyişleriyle "en onurlu yol" olan bağımsız aday çıkararak girmeyi değil de, "devrimci demokrat sol ittifak" dedikleri SHP ile ittifak yapıp girmeyi yeğleyen HEP'liler, şimdi iki taraflı baskı altında kalmanın tedirginliğini daha fazla hissediyorlar. Ama tüm bu rahatsızlıklara, hatta Leyla Zana ve Hatip Dicle'nin baskı altında istifaya zorlanmalarına rağmen SHP-HEP ittifakından taraflar şimdilik memnun görünüyorlar. Derinleşen çelişkilere bakmadan işi idare etmeye çalışıyorlar.

Bu birbirine tahammülün altında, 20 Ekim seçimlerinde SHP ile HEP'in niye ittifak yapma gereği duymalarının nedenleri yatıyor. Taraflar seçim öncesi kafalarında ölçüp biçerek kendileri için "en yararlısının" ittifaktan geçtiğini görmüşlerdi. Gerçi HEP'liler ittifak öncesi "düzen partisi" ilan ettikleri SHP için kötü sözler sarfetmişlerdi, ama ittifak sonrası bu sözlerin pek önemi kalmamıştı. İttifakın taraflarından SHP; devlet partisi misyonuyla hareket ederek Kürt halkının dışlanmasını ve tamamen sistem dışına itilmesini önlemek istiyordu ve öncelikle sistemin çıkarlarını düşünüyordu. Ayrıca Kürt halkı içinde sadece diğer partilerin tabanı erimekle kalmamış, kendisinin kökleri de iyice zayıflamıştı. Bu hızlı erimenin yanında HEP'in seçimlere girememesiyle parlamento dışına akacak olan oyları toparlamak için, HEP adaylarının kendi listelerinden seçimlere girmesine evet denmişti. Bu ittifak oligarşinin uzun vadede ehlileşmiş, zararsız ve kontrol edilebilir bir Kürt hareketi yaratma programıyla da iç içe geçmiş ve bu ittifak için SHP'ye yeşil ışık yakılmıştı. Kürt halkını HEP aracılığıyla SHP'ye ve oradan sistemin içine taşımanın hesapları, SHP-HEP ittifakını gerektirmişti.

HEP için ise, sorun SHP ittifakıyla her şeyden önce kaç milletvekili çıkarırım hesabında düğümleniyordu. Görünüşte Kürt halkının parlamentoda sesi olmak hesapları içerisindeydi. Ama tabii ki SHP ile ittifak bu görünüşün altında çok daha geniş amaçlara açılıyordu. SHP ile ittifak içinde HEP iktidar ortağı yapılırsa, Kürt halkı rahatlatılacak ve savaş hükümeti önlenebilecekti. Böyle bir iktidarda demokratik açılımlara bel bağlanıyordu. Koltuk sayısında fazla pürüz çıkmayınca ittifak umulduğundan kolay gerçekleşti. İlkesizlik ve pragmatizm üzerinde yükselen böyle bir ittifakın sancılarının süreklileşmesinde ve kronikleşmesinde yadırganacak bir yan olamazdı. Birkaç milletvekili koltuğu kapmak

için sisteme çark edip, devletin gölgesine sığınan HEP bununla da kalmamış oluyor ve ittifak tam bir çıkar ortaklığı görünümü kazanıyordu. Kürt halkı içinde tabanı olmayan sistem partilerinin, özellikle "Kürt sorunu karşısında 70 yıllık geleneksel politikanın partisi SHP"nin Kürt halkı nezdinde yeniden meşrulaşma ve güven oluşturma çabasına ister istemez katkıda bulunuyordu.

Artık Kürt gerçeğini tanıdığı söylenip, ittifak yapılan SHP'nin Kürt Konferansı'na katıldı diye yedi milletvekilini partiden ihraç ettiği, Kürt sorununda geleneksel politikadan taviz vermediği, yaşananlara gözlerini kapadığı unutulur gider. Hatta kontrgerillanın bir bir kaybettiği HEP'lilere sahip çıkılmazken, çizmeyi aştılar diye Leyla Zana ve Hatip Dicle istifa ettirildi. Seçimler yapıldı, koltuklar paylaşıldı ve SHP listelerinden yirmi civarında HEP'li Meclis'te koltuk kazandı. Ancak çok geçmeden ilkesizlik ve pragmatizmin sancıları su yüzüne çıktı ve Meclis'te SHP içinde HEP'liler krizi patlak verdi. L. Zana ve H. Dicle'nin yemin törenleriyle başlayıp, HEP kongresinde süren ve SHP Grup Başkanı Mahmut Alınak'ın iç güvenlik görüşmelerindeki konuşması ve kürsüden indirilmesi ile tırmanan Meclis ve SHP içindeki HEP'liler krizi, oligarşi için tahammülü zor bir durum ortaya çıkardı. Hele de H. Dicle'nin yurtdışında yaptığı konuşmalar -her ne kadar ben öyle söylemedim, çarpıtılmış dese de- artık kelle almayı gerektirecek noktaya ulaşmıştı. Bir yandan HEP'le Kürt halkı içinde kaçırdıkları ipin ucunu yakalama, Kürt hareketini parlamento çatısı altında ve sistem sınırları içerisinde tutmaya çalışan sistem partileri diğer yandan HEP kökenli SHP milletvekillerinin çizmeyi aşan tavırları sonucu, aynı parlamento çatısı altında bulunmaya tahammül gösteremeyerek sivri çıkışlar yapanların cezalandırılmasını istemeye başladılar. İnönü cezayı daha baştan kesmiş, yemin töreninde aykırı davrananları partisinden istifa etmiş saymıştı. Ama artık kamuoyu ve parlamento için bu yeterli ve tatmin edici olmaktan uzaktı. M. Alınak'ın iç güvenlik ile ilgili görüşmelerdeki konuşmasından sonra çıkan olaylarda DYP milletvekili Münif Islamoğlu'nun *"HEP'liler burada olduğu sürece bu iş yürümez."* sözleri, bir yerde sistem partilerinin hislerine tercüman oluyordu. Ancak bununla da kalınmıyordu. Ülkenin birlik ve beraberliğine toz kondurmayanlar, sıra kapaklarının yetmediği yerde kaba kuvvete başvurup, Meclis kürsüsünden konuşmacı indirebiliyorlardı. Burjuva basın her zaman olduğu gibi, bu kez de HEP'lilere yönelik haçlı seferinin başını çekiyor, HEP'lilerin "zıpır militan tavırları" için cezalandırılmalarını şiddetle istiyordu. Şovenizm adeta şaha kalkmıştı. HEP'liler günah keçisi ilan edilmiş, üzerlerine gidiliyor, SHP'de illa ceza olarak kelle isteniyordu. Bu kervana seçim öncesi federasyon demeçleri verdiğini unutan Cumhurbaşkanı Özal da katılıyordu. Özal 12 kişinin öldüğü Çetinkaya Mağazası olayından sonra *"Destekçileri Meclis çatısı altında barınamazlar."* diyerek, bu konudaki düşüncesini ortaya koyuyordu. SHP, HEP'e yüklenmesi için dört bir taraftan sıkıştırılıyordu. Öte yandan HEP kökenli milletvekillerine yönelen şovenizm nöbetlerinden SHP de payını alıyordu. Durumun vahameti, günlük basınımızın "ünlü köşe yazarı ve özgürlük düşkünü" Oktay Ekşi'yi bile çileden çıkarmış olacak ki, ona "SHP'den ne köy olur ne kasaba" dedirtebiliyordu. Ülke bütünlüğünün kundaklandığını görüp tedirginlik isterisine kapılanlar arasında Ecevit ön sırayı yine kimseye kaptırmamıştı. Ecevit

"SHP'den ayrılsalar da, ihraç edilseler de o yabancı bayraklar SHP'nin sırtından TBMM'ye girmiştir." diyerek "Başbuğ"nun koltuğuna aday olduğunu gösteriyordu. SHP kendisine yönelik "Hep bunları başımıza siz bela ettiniz. Meclis'e anarşiyi soktunuz" suçlamalarından fazlasıyla rahatsız olurken, temkinli davranmayı yine de elden bırakmıyordu. İttifaka giderken ortaya koyduğu misyonun gereklerine uygun davranıyordu. Yemin töreninin sonrası Zana ve Dicle'yi istifa etmeye çağırmakla yetiniyordu, ama Hatip Dicle'nin yurtdışındaki konuşmaları bardağı taşırıyor, Leyla Zana ve Hatip Dicle istifaya zorlanıyordu. Önceleri istifa etmemizi halk istemiyor, onlar atabiliyorlarsa atsınlar diye diretenler, yine sözlerini unutarak, istifa dilekçelerini imzalıyorlar, kurultay öncesi İnönü'ye rahat bir soluk aldırıyorlardı.

İşin bir başka gerçeği reformist politikaların peşine düşme ve demokratik açılımlar beklemeydi ki, DYP-SHP hükümetine bile böyle bir misyon yüklenerek, destek esirgenmemişti. Ama seçimler öncesi ve koalisyonun oluşumunun ilk günlerinde söylenenler şimdilerde unutuldu, hiç sözü edilmiyor. SHP-HEP ittifakına demokratik bakanlar, olmadık işler yükleyenler, *"SHP-HEP ittifakına destek verilmesinin Türkiye'deki demokrasi mücadelesine nispi olarak etkisi olabilecektir"* diyenler, "Aşırı bir düzeye vardırılan kontrgerilla terörünü önleyebilecektir." diye düşünenler, koalisyona demokratikleşme çağrısı yapanlar sözlerini değiştirerek sadece legal mevzi elde etmek için parlamentoya girdik demeye başladılar. Geçmişte söylenenlerin yerini yoğun bir şekilde legal mevzi kazanma söylemi doldurur oldu. Ki böyle olduğu düşünülse bile, illa da legal mevzi kazanmak adına geleneksel politikaya, "özel savaşa" güvenoyu vermek mi gerekiyordu? Yeni hükümetten Kürt halkı için demokratik açılım bekleyenler, umduklarını bulamadılar. Şimdi yanılgılarının şaşkınlığıyla "Şefkat ölüm getirdi." demeye başladılar. Kendilerini reformist politikaların peşinden sürükleyenler, hükümete güven oyu verenler ve oy verilmesi gerektiğini söyleyenler de yoğunlaşan baskılarda pay sahibidirler. Devrimcilerin politikalarının doğruluğunu, reformist politikalara bel bağlayanların yanılgıları daha açık ortaya koymaktadır. Reformist politikalarla bir yere varılmayacağını söylemek için ille de böyle bir deney yaşamak gerekmiyor. Yanlış politik tahlil ve değerlendirmelerin, dar deneyciliğin ağına düşmekle sonuçlanması, hiçbir şey olmamışçasına bugün bu ittifakın demokratikleşmeye açılan bir kapı olduğunu en doğru taktik olarak savunanları, ittifakın legal mevzi elde etmek için yapıldığı savunusuna itmiştir.

Bugün HEP sorunu SHP için iki yanı keskin bıçağı andırıyor. Bir yanıyla SHP uysallaşmış ve kendisine tabi bir Kürt hareketi yaratmak isterken, diğer yanıyla da HEP'lilerin bu "çocukça hırçınlıklarından" sürekli rahatsızlık duyma çelişkisini taşıyor. Ama karşılıklı yarar yine de birbirine katlanma yönünde ağır basıyor, istifalar sineye çekiliyor.

HEP ittifakının ve seçim yenilgisinin hesabını sormaya hazırlanan parti içi muhalefetin nefesini her gün ensesinde hisseden ve kapıya dayanan parti kurultayına HEP sorununu en azından dondurarak, sivrilikleri geçici de olsa törpüleyerek gitmek isteyen İnönü, basına yaptığı açıklamalarla bu tepkileri bastırmayı hedefliyordu. İnönü, "Bu arkadaşlar daha önce bizden ayrılıp, yeniden

partiye dönmüş arkadaşlardır. Eğer SHP'de devam etmek istiyorlarsa HEP'le ilişkileri olmadığını her fırsatta göstermelidirler. Eğer HEP'e dönmek istiyorlarsa, kendileri bilir." diyerek SHP'li olduklarını kanıtlamalarını istiyordu.

Önümüzdeki günlerin şimdiden neler getireceğini kestirmek kolay değil, ancak görünen o ki, SHP sürgit kronikleşmiş bir HEP'liler sorunuyla yaşamak istemeyecek, ehlileşmiş ve uyum sağlamış olan HEP'lilerin dışındakileri bünyesinden artmaya çalışacaktır. Son istifa ettirme olayı gelişmelerin bu yönde olacağına işaret ediyor. Bundan sonra öyle gözüküyor ki, sivrilenler ve ehlileşmeyenlerin sadece SHP'de değil, parlamento çatısı altında bile barındırılmaması için her şey yapılacaktır.

Bugün HEP kökenli milletvekillerinin önünde iki yol vardır. Ya zor ve onurlu olanı seçip kendilerine yakıştırdıkları gibi bir halkın sözcüsü olmanın gereklerini yerine getirip, Meclis kürsüsünü bu yönde kullanarak yeni mevziler kazanacaklar, ya da geleneksel politikaya onay veren kovuldukları grup toplantılarına, alınmadıkları Meclis salonlarına dönecekler. SHP'de kalmakta ayak direyenler tepkiler karşısında "tahammül edilebilir" bir çizgiye çekileceklerdir. SHP de, sistem de HEP'lilerin önümüzdeki süreçte buna zorlayacaktır.

HEP, KESİN TERCİHE ZORLANIYOR

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
15 Şubat 1992
Sayı: 38

"Bugün HEP kökenli milletvekillerinin önünde iki yol vardır. Ya zor ve onurlu olanı seçip kendilerine yakıştırdıkları gibi, bir halkın sözcüsü olmanın gereklerini yerine getirip, Meclis kürsüsünü bu yolda kullanarak yeni mevziler kazanacaklar, ya da geleneksel politikaya onay veren kovuldukları grup toplantılarına, alınmadıkları Meclis salonlarına dönecekler, SHP'de ayak direyerek tepkiler karşısında 'tahammül edebilir' bir çizgiye çekileceklerdir. SHP de, sistem de HEP'lileri önümüzdeki süreçte buna zorlayacaktır." (Mücadele, Sayı:37, Sayfa:8)

"Devlet HEP'lilere ya Ehlileşin ya da Gidin Diyor" başlıklı yazımızın üzerinden çok geçmedi, devlet ve SHP, HEP'lilere daha fazla yüklenmeye başladı.

Yemin töreniyle birlikte sistemin partilerinin, militarist güçlerinin, basın-yayın organlarının saldırısı karşısında sürekli gerileyen HEP'lilerin nabzını yakalayan sistem, HEP'lileri iyice köşeye sıkıştırıp, artık kesin tercihe zorluyor.

MGK toplantısında "herkes tavır koysun" diyerek doğrudan HEP'lileri hedef alan Özal'dan sonra, Çankaya'dan yapılan resmi açıklamada, HEP'lilerin "TBMM kürsüsünde bu bölücü terör örgütü ile yandaş olup olmadıklarını ve onları destekleyip desteklemediklerini açıkça beyan etmeleri" isteniyordu. Demokratikleşme isteğiyle ve özel savaşın önüne geçme düşüncesiyle, peşine takıldıkları SHP lideri İnönü, HEP'lilerin desteğini de alarak koltuğuna kurulduktan sonra, devletin HEP'lilere yönelik ehlileştirme politikasının kararlı bir savunucusu olduğunu gösteriyordu. "HEP'lilerin terörü kınamasını" Meclis grupları toplantısında isteyen İnönü "ya kalın politikamıza ayak uydurun, ya da çekin gidin" mesajını veriyordu. Daha da ileri gidip "Artık SHP'lileşin" diyordu.

Sistem HEP kökenlileri karşısında, iktidarıyla, muhalefetiyle blok halinde tavır koyarken, HEP'liler hala yalpalıyor, SHP'de, koalisyonda ayak diriyorlar. Hükümetin politikasıyla devletin ve militarist güçlerin politikalarını birbirinden ayırarak, hükümetin demokratik açılımlarının ve özel savaşın durdurulmasının önünde "görülmeyen devleti" engel olarak görme tavrı içine giriyorlar.

"Hükümet tarafından bugüne kadar hiçbir somut adım atılmadı. Dikkat edilirse, Demirel ve İnönü'nün görüşünden sonra, Doğu'da baskı ve şiddet tırmandırılmıştır. Adeta 'Bak sen şefkatli devlet falan dedin ama olmuyor işte. Ancak baskıyla, şiddetle olur' gibi bir mesaj verilmek isteniyor. Hükümet soruna demokratik yöntemlerle yaklaşmaktan vazgeçsin di-

ye ne gerekiyorsa yapılıyor. Devletin yöneticisi konumundaki hükümet, görülmeyen devleti etkileyemiyor, denetimi altına alamıyor." HEP Başkanı F. Yazar'ın bu açıklamasında, hükümetten demokratikleşme beklentisinin hala sürdürüldüğü görülüyor. Ama Demirel hiç tereddüte yer bırakmayacak kadar açık ve net olarak hükümetin tavrını koyuyor. Cudi'de gerçekleştirilen dahil, sürdürülen operasyonlarla ilgili sorulan soruya, ***"Yapılan bütün operasyonlar benim bilgim dahilinde yapılmıştır."*** cevabını verirken, görünmeyen devlet dahil, devleti etkilediğini, denetimi altına aldığını anlatmak istiyor. Kontrgerillayı iktidara geldiğinden bu yana ağzına almayan Demirel, devletin gizli saklısı olmadığını göstermiş oluyor. İçişleri Bakanı İ. Sezgin, kontrgerilla tartışmalarına açıklık getirirken, hükümetin tavrını daha da açık olarak ortaya koyuyor. Sezgin'e göre, "Devlet terörü de yoktur, kontrgerilla terörü de." Sezgin, *"Eğer bu kontrgerilla nerede ise, ne yapmışsa, gelip bana söylesin"* derken, HEP'lilerin "devlet terörü de var" deyişlerini cevaplıyor.

Ama HEP'liler bütün bu olumsuzluklara ve kendilerinin SHP içinde eritilme çalışmalarına rağmen, SHP'den kopamadıkları gibi, koalisyonu da desteklemekten vazgeçmiyorlar. Hatta zorla istifa ettirilen Leyla Zana ve Hatip Dicle, İnönü'den partiye dönmelerinin önündeki engellerin kaldırılmasını isteyebiliyorlar.

Geçtiğimiz günlerde yapılan, İstanbul İl örgütünün 1. Olağan Kongresinde, tartışmalar SHP ile ittifak ve koalisyonun desteklenmesi, HEP'lilerin ve özellikle Leyla Zana ve Hatip Dicle'nin parlamentodaki tavrı üzerine yoğunlaştı. Kongrede, *"Bu ülkede ne Kürt halkının Türk halkına, ne de Türk halkının Kürt halkına düşmanlığı vardır. Ama bu ülkede her iki halka da düşman bir yapı vardır. O da resmi ideoloji dediğimiz 70 yıllık ideolojidir."* diyen HEP Genel Sekreteri Ahmet Karataş, nedense bu 70 yıllık ideolojinin en hızlı savunucularından biri olarak gördükleri SHP ile ittifaka nasıl rıza gösterebildiklerine bir türlü değinmiyordu. Konuşmasının devamında, *"TC'yi tanımadan bu ülkede yapmak istediğimiz şeyleri başaramayız. Bu devlet anlayışını tanımadan halkların birlikteliğini, halkların çıkarlarını ve mücadelesini tanımak çok zordur."* tespitini yapıyor, ama İnönü'nün, Demirel'in yanlarına Genelkurmay Başkanı Güreş'i de alarak bölgeyi ziyaretine ne kadar katkıları olup olmadıklarına değinmiyor, geleneksel politikanın sonuçlarının önlenebileceği beklentilerinin oluşmasında paylarının olup olmadığını geçiyordu. Üstelik kiminle, nasıl ve hangi koşulda federasyon sorusunu cevaplamadan, mevcut sistemin varlığı koşullarında federasyondan söz edebiliyor. Ve *"Biz çok açık ifade ile diyoruz ki, neden olmasın Ortadoğu halkları arasında bir federasyon. Neden olmasın çıkarları ortak, yaşamları ortak, yüzyıllardır birlikte yaşamış bu halkların eşit koşullara dayalı, barış içerisinde bir federasyon niye olmasın"* diyebiliyordu.

Şüphesiz, kongrede farklı görüşlere de tanık olunuyordu. Ama eleştiriler cevapsız bırakılarak geçiştirilmeye çalışılıyordu. Çalışma raporunun okunması üzerine söz isteyen konuşmacılardan Üsküdar ilçe üyesi Ahmet Ünal, *"(...) Son bir-iki yıldır gelişen kitle eylemleri, Kürt halkının devlet ve onun siyasal uzantıları olan kurum ve partilerden gittikçe kopuşunu yarattı. İs-*

tisnasız tüm partiler eriyip birer tabela partisine dönüştüler. HEP'i kendisine yakın gören, ondan beklentileri bulunan kitleler, koptukları yere sürüklenmişlerdir. İşte SHP ve HEP ittifakı bu rolü üstlenmiştir." diyordu. Konuşmasına HEP'li milletvekillerinin parlamentodaki tavırlarını, başka bir halkın milletvekillerinin tavrını örnek göstererek eleştiriyordu. İspanya'da 1984'te seçimlere katılan Bask halkı, Huari Batisuna önderliğindeki halk cephesine oy vererek yedi milletvekili çıkarmayı başarmıştı. Başından itibaren kararlı bir tavır sergileyen milletvekilleri, parlamentoya girip yemin etmeyi reddediyorlardı. İki yıl boyunca direnen ve uzlaşmacı, uyum sağlayıcı geleneği yıkmayı başaran Basklı milletvekillerinin bu tavrı, halka örnek olurken, ölüm mangalarının boy hedefi haline gelmelerini de getirmişti. Ölüm mangalarının saldırıları soruncu, iki milletvekillerini de bu tavırlarının bedeli olarak "kurban" vermişlerdi. Ama her şeye rağmen, Huari Batisuna milletvekilleri mücadelelerini parlamento dışında sürdürüyor ve kendi istedikleri koşullarda parlamentoya kabul edilmelerini İspanya yönetimine kabul ettiriyorlardı.

Sistemin dayattığı kurallara boyun eğen, sistemin partilerinden bir şeyler bekleyen HEP'liler, önümüzdeki başarılı örneklerden ders almalıdırlar. Ama bunun için zor ve onurlu olanı seçip, kendilerine yakıştırdıkları gibi bir halkın sözcüsü olmanın gereklerini yerine getirebilmelidirler. Gelenekler yaratmak, halklar için demokratik-legal mevzi kazanmak uzlaşmaz bir mücadele sürecini ve bedel ödemeyi gerektiriyor.

HEP'TE MANDACILIK

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
26 Aralık 1992
Sayı: 26

HEP, Meclis'teki Çekiç Güç oylamasında 'hayır' diyemedi, ortak bir tavır dahi belirleyemedi. Oylama öncesinde Genel Başkan Ahmet Türk yaptığı açıklamada, yapılan tartışmalarda kabul oyu verilmesinden yana olan milletvekilleri ile red oyu verilmesini savunan milletvekillerinin kendilerince haklı gerekçeler önü sürdüklerini ifade ederek, bağlayıcı bir karar almadıklarını bildirdi.

Küçük burjuva dar milliyetçi bakış açısının bir ürünüdür bu. Kendi topraklarında işgal kuvvetlerinin varlığının devamı için 'evet' demek, bir halk adına konuştuğunu söyleyenler için utanç vericidir. Bu mandacılıktır. Reddedilen bir efendinin yerine başka bir efendiye gönüllü köleliği kabul etmektir, ki bu öncekinden daha aşağılayıcıdır. Yeni dünya düzeninin baş efendisi Amerikan emperyalizmine kölece boyun eğenler, Kürt halkı adına konuşamazlar. Amerikan emperyalizminin, Amerikan barışının ne menem bir şey olduğunu tarihten ders alarak öğrenmişlerse, şimdi Ortadoğu'da Kürt halkının yaşadıklarına bir baksınlar yeter. Ama bir kez gözler dar milliyetçi bakış açısıyla boyanmayagörsün, Amerikan postallarının Kürdistan topraklarındaki işgali onları için hiçbir şeydir.

Bugün Kürdistan'da terör estiren ordular kimin desteğiyle sürdürmekte katliamlarını, silahlar nereden gelmektedir? TC ordusu kimin desteğiyle Irak topraklarında operasyonlarını sürdürüyor, kontrgerillacılar hangi ülkede derslerini alıp, Türkiye ve Kürdistan'da bu öğrendiklerini uyguluyorlar? Daha başka soruya gerek yoktur ama sonuç ortada. Kürt burjuva ve küçük burjuvalarının platonik Amerikan aşkı devam ediyor. Bunun adı bir kölelikten bir köleliğe geçişten başka bir şey değildir.

HEP YÖNETİCİLERİ ANKARA DGM'DE

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
2 Ocak 1993
Sayı: 27

19 Eylül 1992 günü Ankara'da yapılan HEP II. Olağanüstü Genel Kurulu'nda, "bölücülük", "PKK propagandası yapmak" vb. gerekçelerle 25 Eylül 1992 tarihinde gözaltına alınan ve içlerinde HEP Eski Genel Başkanı Feridun Yazar'ın da bulunduğu 15 HEP yöneticisi hakkında açılan dava 25 Aralık günü Ankara DGM'de başladı.

Açılan dava, devletin öteden beri HEP'e yönelik olarak sürdürdüğü komplo ve sindirme operasyonlarının en önemli aşamasını oluşturuyor. Devlet şimdiki aşamada HEP'i tüm uzlaşmaya dönük politikalarına rağmen içine sindirebilmiş değil, ama HEP'siz de yapamıyor. Çünkü HEP olmasa başka birisi olacak ve daha önemlisi Kürt halkına yaslanacak, kendilerini fazla rahatsız etmeyen ve ehlileştirilmiş bir partiye ihtiyaçları da var. Ancak Kürt halkının HEP yolu ile sorunlarını kamuoyunun önüne getirmesinden, ulusal mücadelesinde bir basamak olarak kullanmasından rahatsızlık duyuyorlar. HEP'in iki arada bir derede kalmışlığı devletin de zikzaklı politika izlemesini getiriyor. Bu nedenle HEP Kürt halkının sorunlarına sahip çıkma ve bağımsız bir çizgi izleme eğilimlerini artırdıkça, ona saldırarak ehlileştirmeye çalışıyorlar. Ama daha da ötesi gücünü kontrgerilladan alan ve Ankara'da sürdürülen devlet terörüne desteğini esirgemeyenlerden biri olan DGM Baş Savcısı Nusret Demiral için HEP fazla ileri gidiyor. Kontrgerilla için HEP'in bu hali bile tehlikelidir, tahammülsüzlüğü bunu gösteriyor.

DGM savcıları HEP'in sessizliğinden de cesaret alarak onun üzerindeki baskılarını ve tehditlerini artırmakta ve giderek kendi kabullenecekleri noktaya çekmeye çalışmaktadırlar. Dava bir yandan HEP'i daha çok köşeye sıkıştırmak, diğer yandan da onu bu sıkışmışlık içerisinde ehlileştirmek amaçlı olarak açılmıştır. Bir taşla iki kuş vurmak için HEP'in sürekli üzerine gidiyorlar.

(...)

KÜRDİSTAN ULUSAL MECLİSİ "BİN YILLIK ÖZLEM"E CEVAP OLACAK MI?

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
27 Şubat 1993
Sayı: 35

Uzun bir süredir, yurtsever hareketin gündeme sokmaya çalıştığı "Kürdistan Ulusal Meclisi" (KUM), Avrupa'da yapılan seçimlerle bugün kendisini başlangıçtan farklı tanımlar bir duruma gelmiştir. Yurtsever hareket, KUM'u neredeyse iki yıla yakın bir süredir telaffuz etmektedir.

Kuşkusuz, mücadele içinde yeni örgütlenmeler, organlar her zaman olacaktır, olmalıdır da. Önemli olan bunun yerinde ve zamanında yapılması ve mücadeleyi zenginleştiren, önünü açan, savaşı çeşitli cephelere yayacak adımlar olmasıdır.

Bugün için ister istemez KUM'dan ne beklendiği nasıl bir rol verildiği önem taşımaktadır.

Bize böyle bir soruyu sordurtan, daha çok da KUM'un rolünün anlaşılamaması, ayrı tanımlar yapılması ve bugünden kendisine gerçekleşmeyecek görevler üstlendirilmesidir.

KUM'la ilgili yapılan değerlendirmeleri sıralarsak bu durum daha iyi anlaşılır olacaktır.

Örneğin bir yerde;

"Ulusal Meclis, ulusun bütün sınıflarını harekete geçiren, ona politik kişilik ve irade veren, var olan direnme mücadelesinin bütün ülke çapında yasallaşmasıdır." (Berxwedan- A. Doğan, Sayı:153 syf :9) denilerek **"Ulusun bütün sınıfları"** buna dahil edilmektedir. Hemen şu soru kafalara takılmaktadır: "Ulusun bütün sınıflarını" savunmak ne kadar doğru olacaktır. KUM'da herkes temsil edildiğine göre KUM ezilen Kürt emekçilerini, Kürt halkını ne kadar temsil edecektir?

Sınıfsal bakış belirsizleştirildiği noktada burjuvazi de, toprak ağaları da, köylüler de KUM içinde olacak demektir.

KUM konusunda başka bir tespite gelince;

"... Meclis tüm Kürtleri temsil eden; en üst kurum olacak, yasalar çıkaracak, uluslararası alanda Kürtleri temsil edecektir." (Berxwedan-Sayı:153 syf: 6)

Burada da **tüm Kürtleri** temsil eden, bağlayıcı kurum olarak, yasalar çıkaran ve dünyada temsil yetkisi olacak roller veriyor kendine.

Herhalde en önemlisi şu olmaktadır;

"... seçimler Kürdistan'ın dört parçasında, Kürtlerin yaşadıkları Sovyet

Cumhuriyetlerinde ve Kürdistanlıların yaşadığı 11 Avrupa ülkesinde..." (age) diyerek sınırlar da en geniş şekliyle ifade edilmektedir.

Özetlersek; KUM "bütün sınıfları" hareket geçirecek, "devletleşmenin" bir ifadesi olacak, denge aşamasına tekabül edecek, tüm dünya Kürtlerini temsil edecek, kanun yapacak, uygulayacak bir kurum, en üst organ olarak görülüyor.

Nereden bakılırsa bakılsın, bugün ortada tüm Kürtleri temsil edebilecek bir yapı yoktur. En başta pratik olarak Kürdistan parçalarının durumları özellikle buna engeldir.

KUM'un yetki ve yaptırım gücü ne olacaktır? Doğal ki, KUM'u bağlayan karar mekanizmasında PKK olacaktır. KUM kararları da ister istemez PKK ve yan organizasyonlarını bağlayabilir.

KUM tanımlanırken Kürt ulusunun "bütün sınıfları"ndan bahsedilmektedir. Burada sınıfsallık ortadan kaldırılmıştır. Biz PKK'nın Kürt milliyetçiliğini eleştirirken, her şeye Kürt ulusal bakış açısıyla yaklaştığından söz ederken Kemalist olmakla suçlanıyoruz. Peki, ulusal hareket bu durumu neyle açıklayacaktır? Yeri gelince Marksistlik kimseyi bırakılmıyor ama, ulusal kurtuluş yolunda önemli bir adım olarak nitelenen ve adı ulusal meclis olarak tanımlanan bir kuruma burjuvaziden toprak ağalarına kadar bütün sınıflar dahil edilebiliyor.

KUM, Kürt emekçi sınıflarını temsil etmekten çok, yurtsever hareketin bu sürece denk düşen bir örgütlenmesi olmaktadır.

KUM'a verilen rollerin, ne kadarını yapabileceğini zaman daha iyi gösterecektir. Ama gerçek olan bir şey var ki, KUM yurtsever hareketin iradesini yansıtacaktır.

KUM yurtsever hareketin bugünkü politikalarından bağımsız değildir. "Ulusal Meclis", "Konsey" ya da "Şura"lar biçiminde organlar, özgün yanlarına karşın her ulusal ya da sosyal kurtuluş hareketinin gündeminde olmuş ama bir bütün olarak da halkların iradesini yansıtmıştır.

Örneğin Filistin'de, ulusal meclis çeşitli eğilimleri bağrında taşımış ve Filistin halkının iradesi olabilmiştir.

El Salvador'da yine değişik organlar oluşturulabilmiştir.

Sorun bu tür kurumların olmasından çok, ne zaman nasıl örgütlenildiği, rolü ve ne yapılmak istendiğidir. Filistin halkının silahlı direnişinin tasfiye edilmesi sonucu, bu meclis giderek her şeyin yerine konulmuş ve FKÖ bütünüyle diplomasiyle iş bitiren bir örgüt haline gelmiştir.

Bugünkü çıkmazının temel nedeni budur.

Ulusal hareket elbette kendini farklı tanımlama hakkına sahiptir. Ama bu bütün bir Kürt halkı olduğunda durum daha farklı olacaktır.

Türkiye ve Kürdistan'da devletle savaşın boyutlandığı şu kesitte, silahlı mücadelenin boyutlandırılması sorununa daha çok kafa yormak gerekirken, sık sık "siyasal açılım"dan, "ateşkes"ten söz edilmesi ve ardından KUM'un oluşturulması gelecek açısından böyle bir tehlikenin de varlığı anlamını taşımaktadır.

Ulusal hareket bugün Avrupa ile sınırlı kalan ve daha çok diplomasi alanında adım atacak bu tür bir örgütlenmeye çok özel bir rol yüklemektedir.

"Avrupa'da yaşayan Kürt toplumu tarafından seçilen KUM milletvekillerinin başlattıkları açlık grevinin yankıları... asıl yankısını diplomatik

alanda bulmuştur. Avrupa'nın çeşitli demokratik kuruluşları, demokrat insanları Avrupa hükümetleri ve Avrupa topluluğu nezdinde meşru bir siyasal açılım yaratmıştır." (Y. Ülke, sayı:121, 14-20 Şubat 1993)

Yukarıdaki tespitler de söylediklerimizi doğrular niteliktedir. Pratik görünümü itibarıyla kendine diplomatik bir misyon biçen KUM'un oynayacağı rol bu çerçevede olacaktır.

Türkiye ve Kürdistan'da mücadeleyi siyasal alanda kucaklayacak örgütlenmeler elbette olacaktır. Yine savaşan, iktidar sorunu olan bir hareketin **"devletleşme"** gibi bir adımı olması gereklidir. Ancak doğru olan bunu yerinde, zamanında yapmak, rolünü açık biçimde tanımlamak ve silahlı mücadeleye hizmet edecek hale getirmektir.

Parti toplantılarına katılan, düzenleyen, işlevi son derece sınırlı olan KUM belki Kürt halkında var olan bin yıllık özleme bir cevap gibi gösteriliyor.

Kürt halkında mücadele elbetteki coşku, kimlik ve kişilik yaratmıştır. Ama bunu KUM gibi yapılarla yapmak, sürdürmek oldukça zordur.

Bugün yapılması gereken şey ulusal mücadeleyi boyutlandırmak, diplomasiyi abartmamak, **"siyasal çözüm"** adına bir şeylerden vazgeçmemektir.

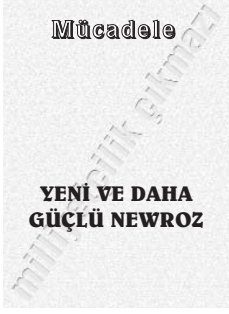

YENİ VE DAHA GÜÇLÜ NEWROZ

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
13 Mart 1993
Sayı: 37

Her yıl olduğu gibi bu yıl da oligarşi günlerce önceden Newroz kabusu görmeye başladı. Özellikle geçen yıllardan çıkardığı derslerle de bu yıl Newroz'a karşı şimdiden güç gösterilerine başladı. Ne pahasına olursa olsun, Kürt halkı nezdinde Newroz bir mücadele günü, ulusal uyanış günü ve mücadelenin yükseltildiği bir dönem olmamalıydı.

Günlerce önceden başlatılan saldırı provalarının, psikolojik savaşın ve güç gösterilerinin amacı bellidir. Bütün bunlarla korku ve kaos yaratılarak radikal kitle hareketinin gelişmesi engellenmeye çalışılıyor.

Oligarşi Newroz için şimdiden teyakkuza geçerken gereken mesajları da vermeye ve ortamı kendi lehine çevirmeye gayret ediyor. Kitlesel katılımı engellemek için de "kan dökülecek" yorumlarıyla sık sık geçmiş yıllardaki Newroz katliamlarına çağrışım yaptırmaktadır.

Nitekim son saldırılar dört ana bölgede yoğunlaşmış durumda. 8 komando, 4 piyade, 1 mekanize, 4 batarya taburunun yanı sıra 12 dağ komando bölüğünün katıldığı operasyonlara hava desteği de sunuluyor. Bu bölgeler Kürt halkının mücadelesinin ve gerilla saldırılarının yoğunlaştığı yerlerdir.

Oligarşi klasik "yasak", "saldırı ve katliam" politikalarını bugün de devam ettirirken göstermelik olarak ama aynı zamanda da sınırlarını kendi çizeceği Newroz kutlamalarına izin verdiğini açıklamış bulunuyor.

Newroz Kürt halkı açısından yeni bir soluk, yeni bir dönüm noktası olsun istemiyor. Şimdiden ipleri sıkı sıkıya tutmaya çalışmasının nedeni budur. Kürt halkına açıkçası soluklanma imkanı vermek istemiyor. Onun için yeni jandarma genel komutanı Kürdistan'a gidiyor ve bu sıcak dönemin bizzat yönlendiricisi olmak istiyor. Yeni hazırlıklar yapılarak Newroz için "hareket merkezi" adı altında kirli savaşı yürütecek bir organizasyon bile kuruluyor.

Foça, Bolu ve Kayseri komando okullarından yeni birlikler kaydırılırken üçüncü orduya bağlı birlikler de yeni takviyelerle operasyonlara katılıyor.

Oligarşi bugün geçen yıl olduğu gibi Newroz'u olağanüstü gerginlik ortamında geçirmek istemiyor. Bu günü mümkün olduğunca daha az hareketlilik içerisinde fakat her şeyiyle kontrol altına alarak geçiştirmek istiyor. Bu yüzden de bir yandan tansiyonu yükseltecek davranışlardan mümkün olduğunca kaçınırken, diğer yandan askeri yığınak, tehdit ve gözdağı ile Kürt halkını pasifize etmeye, Newroz'da evlerine hapsetmeye çalışıyor. Oligarşi bu hedeflerine

varmak için de kimi yerlerde kutlamalara ses çıkarmazken, kimi yerlerde çeşitli boyutlarda saldırılara girişebilir. Hatta Kürt halkının mücadelesini geriye götürmek için fırsatlardan yararlanmaya çalışacaktır. Zararsız ve kendisi için kullanabileceği bir Newroz aramaktadır.

Bu konuda HEP ise, barışçı Newroz kutlamaları mesajını veriyor. Elbette Newroz'u kutlamak gerek ama bu devletin çizdiği sınırlar içine hapsolarak olmaz.

Burjuva basını HEP'in bu girişimlerini "HEP'ten barış atağı" olarak verdi. HEP yetkilileri İçişleri Bakanı ve Başbakan nezdinde de girişimlerde bulundular. Devletin yetkilileri bu görüşmelerde şov yapmaktan öteye geçmediler. HEP örgütleri İstanbul, İzmir, Bursa, Adana ve Mersin'de stadyumlarda Newroz kutlamaları için başvuruda bulundu.

HEP Genel Başkanı Ahmet Türk; *"Newroz'un bayram havası içinde geçmesi için girişimlerimizi sürdürüyoruz. Endişemiz bir kıvılcımın beraberce getireceği büyük olaylar. Bunun için Başbakan ve İçişleri Bakanı'na kaygımızı ilettik."* (4 Mart 1993-Günaydın)

HEP geçen yılki gibi bir katliamdan, bir provokasyondan korkuyor. O katliamın yaratıcısı devlettir. Ve devlet katliam korkusuyla Newrozu sahiplenilmesin istiyor. Korkmak yerine kararlılık sergilemek ve açık bir politika izlemek en doğru olanıdır. HEP, Newrozları salonlara hapsetmeye çalışıyor.

Peki izin verilmezse ne olacaktır? Bu noktada önemli olan Newroz'u her koşulda kutlama (yasal-yasadışı) mantığına sahip olmaktır. Newroz konusunda yasal adımlar atılmıyorsa fiili kutlamalar olabilmelidir. Newroz sadece salonlara hapsedilmemeli, Serhıldanların, kitle hareketlerinin yaratıldığı bir biçime dönüşmelidir.

Devletin pasifikasyon politikasını kırmanın, mücadeleyi yükseltmenin bir basamağı olmalıdır bu yılki Newroz. HEP tabii ki soruna sadece yasak savma mantığıyla yaklaşıyor. Onun için Nevroz'u salon toplantılarına hapsetmekten kaçınmıyor. Newroz kutlamaları Kürt halkının en doğal hakkıdır. Ve bu hak için bedel ödenmiştir. O nedenle Newroz gerçek bir mücadele gününe dönüşmelidir. Bu da korkarak, çekinerek "kan dökülecek", "provokasyon olacak" gibi bir yaklaşımla olmaz.

HEP bu tür yöntemle yaklaşırsa, yarın salon dışındaki toplantılara yüz çevirecek hale gelir. Ve salon kutlamalarının olacağının garantisi de yoktur. Kürt ulusal hareketi ise bu yılki Newroz'a ilişkin politikasını *"... Newroz bayramıyla gerçekleştireceğimiz ataklarla zaferi yakalayabiliriz. Bunun için topyekün savaşa karşı topyekün direnişe geçelim. Örgütlenebildiğimiz kadar örgütlenebilelim, düşmana her fırsatta vurabildiğimiz kadar vuralım."* (ERNK- Mart 1993) diyerek ifade ediyor.

Kuşkusuz Newroz mücadelenin yükseltildiği, oligarşinin saldırılarına yanıt verildiği ve inisiyatif kazanılan bir dönem olma yanıyla değerlendirilirse bu tespit doğrudur. Newroz yasak savma mantığıyla kutlanamaz. Tersine bugün çok farklı bir dönem ve görevler vardır, Kürdistan'da. Terörün boyutlandırıldığı, kontrgerilla taktiklerinin alabildiğince pervasızlaştırıldığı bir dönemdir bu.

PKK geçen yıl izlediği yanlış taktiklerle Newroz konusunda devletin saldı-

rılarına zemin hazırladığı gibi halkı olmayacak beklentiler içine soktu. Umarız bu yıl gerekli dersler çıkarılmış olsun. Yine de yukarıdaki "zaferi yakalama" kavramı ile ne ifade ediliyor tam açılmış değildir. Yalnız başına bir Newroz kutlamasıyla "zafer yakalama" doğaldır ki mümkün değildir. O nedenle Newroz dönemine olağanüstü bir rol verilmemelidir.

Yine aynı bildiride; *"... Bunun için gerilla ordumuzun donanımını da tamamlamıştır. 1993 yılı, siyasal çözümün dayatılacağı bir yıl olacaktır"* denerek bu döneme ayrı bir misyon verilmiştir. Yani çözüm kapıda gibi. Ya da "siyasal çözüm" adına farklı beklentiler varmış gibi. Bu Kürdistan ve Newroz gerçeğine terstir.

Halka güven veren, onu ayağa kaldıran taktikler izlenmelidir. Yeni Serhıldanlar yaratmak buradan geçer. Newroz'u kutlayamayacaksak bu mücadelede bir sıçramaya dönüştürülemez. Newroz kutlamaları dar sınırlara hapsedilmemelidir. Oligarşiye bu taviz verilmemelidir.

HEP misyonunu yerine getiriyor

THE MARMARA'DA KOKTEYL

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
17 Nisan 1993
Sayı: 42

PKK'nın yaptığı ateşkes çağrısının ardından, Halkın Emek Partisi tarafından The Marmara Oteli'nde "Talabani'nin mektubu, ateşkes sürecinin değerlendirilmesi ve partinin görüşlerinin aktarılması" amacıyla bir kokteyl düzenlendi. Amaç burjuvaziyi ikna etmek olunca, kokteyl de ona göre organize edilmişti ve doğal ki, burjuva basın yoğun ilgi gösterdi. Cengiz Çandar'dan Ertuğrul Özkök'e, Mehmet Barlas'a varıncaya kadar hepsi kokteylde ön sıralarda yerlerini aldılar.

Bir yandan içki kadehleri tokuşturulur ve yudumlanırken, diğer yandan "parti görüşlerini aktaran" HEP yöneticileri "parti olarak sorumluluklarının bilincinde olduklarını" açıkladılar. Genel Başkan Ahmet Türk yaptığı konuşmasında Abdullah Öcalan'ın "Oyuncu sizsiniz, taraftar sizsiniz ve top sizde" diyerek iyi niyetini gösterdiğini söylüyordu. Türk, konuşmasına "Hükümetin 70 yıllık geleneksel politikasından taviz vermeyen anlayışını terk etmesi gerekir. Sadece ekonomik yatırımlarla sorun çözülemez. Zaten istikrar olmayan bir bölgeye kimse yatırım da yapmaz. İktidarın olumlu adımlar atacağına olan inancımı yitirmek istemiyorum. Eğer ateşkes süresince çözüm yolunda adımlar atılamazsa, bölge halkına söyleyecek bir şeyimiz kalmaz. Bugün demokratik bir düzen için en uygun şartlar var. Eğer halk demokratik düzenden umudunu keserse asıl tehlike o zaman başlar." diyerek devam etti. Anlaşıldığı kadarıyla Türk, kısmi düzelmeler karşılığında Kürt halkının ulusal muhalefetinin düzen sınırları içine çekilebileceği konusunda burjuvaziyi iknaya çalışıyordu.

Kokteyl sırasında gazetecilerle sohbet eden Sırrı Sakık ise Talabani'nin girişimlerine ilişkin, bir gazetecinin "Talabani Amerika'dan izin almadan tuvalete bile gitmez. Bu girişimlerini nasıl karşılıyorsunuz?" şeklindeki sorusu karşısında "Talabani de bir Kürt insanıdır. Bu nedenle Kürt insanının ölmesini o da istemez. Türk ve Kürt halkının bin yıllık bir dostluğu var. Sorun sadece 70 yıllık bir politikadan kaynaklanıyor. Talabani Çekiç Güç'ün Türkiye'ye yerleştirilmesini olumlu karşılıyor. Bu onun düşüncesidir. Amerika ile ilişkisi konusunda bir şey diyemeyeceğim, bunu kendisine sormak gerekir." diyerek yanıtlıyordu.

DEMOKRATİK MÜCADELE BİLİNCİ

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
24 Nisan 1993
Sayı: 43

Bugün bizim gündemimizden biri Kürt halkının pasifikasyonunun önüne geçmek ve bu saldırılara karşı halkı seferber etmektir. Bunun için yaratıcı olup her çeşit aracı kullanmak, mücadeleyi zenginleştirmek zorundayız.

İşte bu çatışma içinde, yeni mevziler kazanmak, var olan mevzileri de korumak durumundayız. Mücadelenin dişe diş sürdüğü bugünkü noktada, yeni mevziler için seferber olmak, çok çalışmak, yaratıcı ve üretken olmak yanında, var olanları da kitlesel kılmak zorunludur.

Sorun, aynı zamanda bu yeni mevzilerin nasıl kullanılacağıdır da. Tam da bu noktada şu sorular sorulabilir: Kürdistan'da bu mevzileri nasıl kullanacağız? Nasıl bir program oluşturmak gerekiyor? Bu soruna nasıl bakmak gerekiyor?

Demokratik mevzileri en somut haliyle devrim mücadelesi içinde kazanırız. Ve bu mücadele bir yandan geniş yığınları mücadeleye katarken, diğer yandan da en geniş kesimlerin ekonomik-demokratik taleplerini iktidara dayatır. Hak alma mücadelesi yığınları örgütler. Geneldeki mücadeleyi bütünleyecek tarzda, bu alandaki mücadeleye gereken önemi vermeliyiz. Kürdistan'daki demokratik mücadeleyi ne abartmalı, ne de yok saymalıyız. İki eğilim de Kürdistan gerçeğini ifade etmez. Ve oradaki mücadeleye zarar verir. Yani ne yok sayıp bu alanı boş bırakmalı, ne de olduğundan fazla rol verip abartmalıyız.

Özellikle şunu belirtelim; Kürdistan'daki koşullar göz önüne alınmadan gündeme getirilecek demokratik mücadele adımları somut olmayacak, mücadeleyi ilerletici bir işlev görmeyecektir. Ayakları havada olan, soyut ve sadece tespit düzeyinde kalan yaklaşımlardan kurtulmak gerekir. Örneğin, Kürdistan'daki demokratik mücadeleye İstanbul'daki ya da Ankara'daki gibi bakamayız. Veya orada oynayacağı rolü bekleyemeyiz. Elbette genel perspektif aynıdır, ama Kürdistan'daki rolü, işlevi daha ayrıdır.

Bugün Kürdistan şehirleri eskiye göre daha çok önem kazanmıştır. Oligarşinin göç politikası ile birlikte, Kürt emekçileri şehirleri doldurmuş, hem nüfus olarak, hem de politik olarak şehirlerde bir değişim ortaya çıkmıştır. Kaldı ki, şehirleri göz ardı eden bir politik hat, orada sadece kıra sıkışıp kalmak zorundadır.

Ayrıca, şehirlerde genç nüfus yoğunluğu, işsizlik olgusu, yoksulluğun boyutu çelişkileri daha da derinleştiren olgulardır. En başta da ulusal kimliğe yöne-

lik saldırıların buralarda daha açık biçimde yaşanması söz konusudur. Yine memur, öğrenci, avukat, doktor, mühendis gibi kesimlerin varlığı, potansiyel taşıması, mücadelenin Kürt aydınını etkilemesi ve bu kesimlerin mücadeleye sıcak yaklaşımı da ayrı bir etkendir.

"Nasıl bir program?" sorusuna gelince; Bunlar esas olarak Kürt kimliğinin bilince çıkarılması, Kürt halkının kendi geleceğini özgürce tayin hakkının savunulması, Kürt halkına yönelik saldırı, katliam ve kimliksizleştirme politikalarına tavır alınması, ekonomik-demokratik, siyasal taleplerin savunulmasıdır. Yani Kürdistan'daki bir DKÖ'de çalıştığımız, demokratik mücadelemizin buranın somutunda şekillenmesi gerektiği unutulmamalıdır. Bunun metropollere göre önemi ve boyutu farklı olsa da, her şey gerilla savaşına havale edilemez.

Öte yandan, demokrasi mücadelesi sadece şehirlerle sınırlı değildir. Bütün yerleşim birimleri, köy, kasaba, şehir vb. kapsar. Belki köylüler için kooperatif örgütlenmeleri yanlış değildir. Ama öncelik nedir, enerjimizi nereye vermeliyiz sorusu gündeme geldiğinde, asıl olarak kırda gerillaya göre örgütlenmek öne çıkmaktadır. Yani gerilla savaşına göre örgütlenmeler oluşturmak, gerillaya önem vermek gerekiyor. Ama bu, köylülerin taleplerine sahip çıkılmayacak anlamına gelmez. Zaten gerillanın varlığı da buna bağlıdır.

Şehirlerde geniş yığınları örgütlemek hedefimiz olmalıdır. Her kesime politikalar götürmek gerekiyor. Ve bunlar için oluşturulacak DKÖ'lerin işlev kazanması da böyle bir programa bağlıdır. Demokratik mücadele sadece DKÖ'lerle sınırlanmamalıdır. DKÖ'lerin kapatılabileceği, işlevinin Kürdistan koşullarında sınırlı olacağı da düşünüldüğünde, daha çok yarı legal ve illegal işlerliği gündeme sokmak gerekiyor. DKÖ'ler kapatıldığında bile bu alanlardaki mücadeleyi sürdürmek, kesintisiz kılmak buna bağlıdır.

Kürdistan'ın birçok şehrinde binlerce çalışanı kapsayan DKÖ'ler olmasına karşın, bunların işlevi son derece sınırlıdır. Daha doğrusu, devrimci bir anlayışa sahip olunmaması sonucu, o potansiyel kullanılamaz durumdadır. Örneğin, binlerce öğretmene hitap edecek EĞİT-SEN gibi sendikalar olmasına karşın, bu potansiyel programsızlık nedeniyle öylece durmaktadır. Elbette tüm kesimler siyasi bir yapılanmayla örgütlenecektir, ama sendika, dernek, kooperatif vb. gibi yapılar da onları mücadeleye katacak araçlar olacaktır.

Pekala, kontrgerilla öğretmenleri katlettiğinde, binlerce öğretmen protesto için okulları boykot edebilir, memurlar, işçiler onları destekleyebilirdi. Yani Kürdistan'da da olsa yaşamı durduracak, saldırılar karşısında tavır alabilecek bir program izleme olanağı varken, bu bugüne kadar pek yapılmadı.

O halde, demokratik örgütlenmeler bu boyutuyla da zengin kılınmalıdır. Yoksa sadece saldırı, katliam ve baskılar karşısında gazete ilanı veren, yasak savma türünden işlerle sürece denk düşmeyen tavırlar alan anlayışları görürüz. Ya da bazı yerlerde olduğu gibi, polis baskısıyla kapısına kilit vurulan, işlevsiz, sadece "eğlenilen", kahvehane gibi kullanılan yerler olurlar. Kolaycı mantık her şeyi gerillaya havale etmiştir. Gerilla elbette yükü taşıyan olacaktır. Ama bu hiçbir şey yapılmamasını getirmez. Örneğin, devletin memurlara, öğretmenlere, sağlık emekçilerine karşı yürüttüğü sürgün ve yıldırma politikası karşısında yapılacaklar vardır. Politika üretildiğinde böyle bir saldırı yanıtsız kalmaz.

Kürdistan'daki şehir mücadelesi yeraltı mantığıyla ele alındığında, gizliliğin önemi ve yeraltının sağlamlığı daha ayrı bir önem taşır. İşte şehir mücadelesi ve demokratik mücadele de bu koşullar içinde, ona göre şekillenmek durumundadır. Demokratik mücadele ve DKÖ'ler bu gizliliği örten, onu besleyen, politika üreten bir yapıda olmalıdır.

Bu başarılamazsa, adı olan kendi olmayan, rolü abartılan, ilişkileri legalize edip dar sınırlara hapseden, insanları deşifre edip geliştirmeyen, gerileten bir durum ortaya çıkar.

Gündelik işler, tembellik, potansiyeli değerlendirememe, emek vermeme, politika üretmeme, pragmatist ve esas olarak milliyetçilik zeminine hapsedilen yaklaşımlar bu alanın başlıca eksikleri olmuştur. Açılım yapan, politika üreten DKÖ'ler oluşturmalıyız. DKÖ'ler işlevsizdir deyip bir kenara bırakmak yerine, onlara işlev kazandırmalıyız.

KÜRDİSTAN'DA DEMOKRATİK MÜCADELE

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
7 Ağustos 1993
Sayı: 57

"Bugün Kürdistan'da bu platformdaki insanların (demokratik platform), demokratik mücadelenin içinde bulunduğu tıkanıklıkları görmezden gelmesi, kendi hata ve zaaflarını belirleyip aşma yerine inadına sübjektif doğrularını savunmaları, tıkanıklıkları aşmanın önündeki en büyük engeldir."

Bundan üç ay önce bu satırları yazarken, Kürdistan'da demokratik mücadelenin küçümsendiğini, yeterli duyarlılık ve bilincin oluşturulamadığını, devlet terörü karşısında geri adımlar atıldığını söylemeye çalışıyor ve gerekli duyarlılığın oluşmasını istiyorduk. Bugün aynı şeyler yine geçerli. Hatta topyekün savaş adı altında başlatılan terör dalgası, bu duyarlılığın artmasını ve demokratik mücadeleye daha fazla sarılınmayı gerekli kılıyor.

Gelenekler Yaratılamadı

Demokrasi ve hak arama/alma bilincinin yeterli olmadığı Kürdistan'da, bu cephede mücadele sürdüren devrimcilere büyük sorumluluklar düşüyor. Öyle ki, ülkemizin birçok bölgesinde doğal bir davranış biçimine dönüşmüş kimi karşı çıkışları, hak arama biçimlerini Kürdistan'da görmek mümkün değildir. Elbette bu durum bugün oluşmadı. Geçmişten bugüne gelen süreçte bu cephe üzerinde yeteri kadar durmayan ilerici, yurtsever anlayışlar gelenekler yaratamazken, oligarşi bu alan üzerinde titizlikle durdu ve kirli savaşını sürdürebilmek için karşısına çıkabilecek demokratik bir muhalefeti istemedi.

Düşmanın önemini anladığı bu cephe, ilerici, yurtsever anlayışlarca boş bırakılıp, gerekli duyarlılık gösterilmeyince, olmayan demokrasi ve hak arama bilinci gibi, insanın doğal davranışları hiç oluşmadı. Geleneksel devlet anlayışla yoğrulmuş halk kitleleri, karşısındaki gücün etkisiyle hiçbir hakkını aramazken, boyun eğmeyi, suskunluğu, tepkisizliği yaşam biçimi haline getirmişti.

Böylesi bir nesnellikte kendisine M-L diyen her anlayış, verili bu durumu değiştirmek içini, büyük bir sabırla çalışmalı ve insanları eğitmeliydi. Ama bu olmadı.

Yurtsever hareketin silahlı temelde yürüttüğü mücadele 1984'ten itibaren Kürt halkı nezdinde büyük bir uyanışa ve harekete yol açtı. Sempati temelinde başlayan bu hareket süreç içerisinde fiili destek haline dönüştü ve giderek Serhıldan'ları ortaya çıkarttı. Demokratik bilinç ve demokrasi mücadelesi açısından bir moment yakalanmıştı. Ancak yurtsever hareketin yanlış politikaları bu

momentin erimesinde küçümsenmeyecek katkı sağlarken oligarşi, yoğun saldırılarıyla demokrasi ve hak alma bilincini dumura uğrattı ve kitle hareketliliğini en alt seviyelere indirdi.

3 ay önce bu gerçeği şu satırlarla ifade ediyorduk: *"Yurtsever hareketin gerilla mücadelesi dışında halk hareketlerine yöneldiği, Serhıldan'ların yaşandığı bu süreçte, demokratik kurumlara küçümseyici, önemsenmeyen bir yaklaşım vardı. Gerilla her şeyi halleder, şehirlerdeki potansiyel de demokratik kurumlarda kolayca örgütlenir bakışı hakimdi."* (Mücadele, 43.sayı)

Bu anlayış pragmatik bir yaklaşımla DKÖ'leri disiplinli ve örgütlü kitle hareketleri haline dönüştürmedi. Var olan potansiyel yasallık çerçevesi içerisine hapsedilerek, bu kurumlar "lojistik destek" gözüyle ele alındı. Oysa mevcut potansiyel daha radikal kitle hareketliliğine dönüşmeliydi. Özellikle Vedat Aydın'ın cenazesinden sonraki süreçte düşüş göstermeye başlayan kitle hareketliliğine yurtsever hareketin gerekli müdahalelerde bulunmayarak, bu potansiyeli sırf gerilla ve lojistik kaynak olarak değerlendirmesi bugünkü durumu hazırladı.

Devletin ortaya çıkan bu potansiyelden rahatsız olması ve bu potansiyeli eritme amaçlı sürdürdüğü saldırı dalgası da hesaba katılınca, Kürdistan'da kitle hareketliliği gelişeceğine zayıfladı ve demokratik mevziler gün gün eridi.

Öyle ki, kimi bölgelerde gazetemiz bürosundan başka demokratik mevzi kalmazken, kimi bölgelerde demokratik yapılar hiç açılmaz oldu. Hatta Elazığ'daki gibi açlık grevi yapmak isteyen ailelere tavır alan, bina içerisine sokmayan HEP'li partililer vardı. Şube yönetimini yenilemek amacıyla sorumluluk alabilecek insan bulamayan Diyarbakır HEP gibi örneklerin yanında, bırakalım demokratik kitle örgütünü, düzen partilerinin yerel binaları dahi açılmaz oldu.

Bu gelişim ister istemez halk üzerinde de büyük etki yarattı. Demokratik bilinci verecek, kitleleri kendi hakları için mücadele ettirecek örgütlenmelerin çalışmaması karşısında, halkın demokrasi mücadelesine katılımı en alt seviyelere indi. Korku egemenliğini sürdürdü ve birçok DKÖ, kendi üyelerine yönelik saldırılara karşı durmadı; tepkilerini yeteri kadar gösteremedi. Kontrgerilla amacına ulaşıyordu. Dernek ve sendika yöneticilerinin öldürülmesi, kaçırılması, tepki yerine korkuyu ön plana çıkardı. Bunda anormal bir şey yoktu. Önderlik yapacaklar görevlerini yapmazsa, halkın terör dalgası altında ezilmesi gayet doğaldı.

İşte devrimciler özetlemeye çalıştığımız bu nesnel zemin üzerinde hareket etmek zorundalar. Devrimcilik var olanı değiştirmek ve dönüştürmek ise, Kürdistan'da demokrasi bilincini yerleştirip, demokratik mücadeleyi yükseltmek görevi devrimcilerden başkasına ait değildir.

Demokratik Mücadelenin Önemi Üzerine

Devrim kitlelerin eseridir. Kitlelerin katılmadığı bir devrim adı ne olursa olsun yaşayamaz. Bunun birçok örneği yaşandı. Bu anlamda bir devrimci hareketin kitlelerle olan bağlarının derecesi, kitleleri etkileme gücü, kitlelere sundu-

ğu politikaların doğruluğu devrimin başarısı için temel kriter olup çıkmaktadır. Bir devrimci için en zorlu görev, kitleleri örgütlü hale getirip devrim yürüyüşüne katabilmektir. İnsanlarla uğraşmak, uzun soluklu, sabırlı ve özveri gerektiren bir faaliyettir. Kitlelerle olan bağlarının yoğunluğu veya azlığı devrimcinin mücadeleye olan katkısının derecesini ortaya çıkartır.

Demokratik mücadele öncelikle kitle çalışmasıdır. Kitleleri eğitmek, sistem dışına çıkartmak, örgütlü hale getirmek demokratik mücadelenin özünü oluşturur.

Bugün Kürdistan'da yaşananlara baktığımızda oligarşi "denizi kurutma" adı altında kitle pasifikasyonunu yaratmaya çalışıyor. Bunun için öncelikle devrimcilere ve örgütlü güçlere saldırıyor. Eğer örgütlü güçleri ve devrimcileri bertaraf edip kitlelerle bağlarını koparabilirse, daha sonraki süreçte kitleleri istediği biçime sokabilecektir.

Ülkenin dört bir yanında "Al silahını çık karşıma" sözlerini Kürdistan'da daha yoğun olarak söylemektedir. Bu da oligarşinin demokratik mücadeleden korktuğunun somut bir göstergesidir. SS Kararnameleri, Olağanüstü Hal vb. uygulamalar da bu korkunun farklı tezahürleri ve oligarşinin kendini yaşatmak için aldığı "önlem"lerdir.

Demokrasi Mücadelesi Veremeyen Devrim Mücadelesi De Veremez

Öncelikle devrimcilerde demokrasi ve hak alma bilinci Marksist bir bakış açısıyla içselleşmelidir. Demokrasi mücadelesinin önemini küçümsemek *"Burası Kürdistan, ülkenin başka yerlerine benzemez, elimizden gelen bu kadar"* sözleri, kitle çalışmasının zorluğu karşısında "kolayı seçme" ve böylelikle silahlı mücadeleyi olması gerekenden fazla abartma bugün Kürdistan'da demokratik mücadeleyi sekteye uğratan hata ve zaaflı anlayışlar olarak karşımıza çıkmaktadır.

Eğer bir devrimci demokratik plandaki çalışmasını, geçici, "zorunlu bir aşama", istemeyerek çalıştığı bir alan olarak görüp kendisini bu alana özgü yetiştirmiyor ve yapması gerekenleri tam anlamıyla yapmıyorsa, "savaşçı olacağım" demesinin samimiyeti tartışılmalıdır. Böylesi bir anlayış ne Marksizmin abc'sinden bir haberdir ne de ülkemiz devrimini gerçekten istemektedir. O, kendini geliştirip kitleleri devrim saflarına katma düşüncesiyle değil, deyim yerindeyse kendini tatmin etmek için devrimcilik yapmaktadır.

Daha önce saflarımızda "büyük bir savaşçı potansiyeli olduğunu" söylemiştik. Ancak önemli olan bu potansiyeli yönetecek yöneticilik misyonuna sahip insanların olmasıydı. Bu Kürdistan'da demokratik mücadeleyi sürdürmek açısından da geçerli.

Kendini geliştirip, yetkinleştirme yerine, bütün zamanını gerilla olma hayalleriyle sürdüren bir kişi ister istemez mücadeleye sekte vurmakta ve kitle potansiyeline katkısı düşmektedir.

Bir diğer anlayış ise, demokratik mücadelenin zorluğunu göğüslemek istememekte, kolay "yolu" seçmektedir. Hele ki Kürdistan'da demokratik planda çalışmanın büyük bir özveri gerektirdiği düşünülürse, herkesin bu alandan kaç-

ma çabaları bu alanın gücünü zayıflattığı gibi, olması gereken seviye yakalanamamakta, kitle bağları zayıflayıp, toplumsal tepkiler örgütlenememektedir. "Gerilla olma" adı altında kaçışı ifade eden bu anlayış, gerçekten gerilla olmayı hak eden insanları da zor durumda bırakmakta ve asıl olarak da gerilla faaliyeti içerisinde sorunlu kişilikler olup çıkmaktadır. Savaşma, gerilla olma hayali, demokratik alandan kaçış teorileriyle kirletilmemelidir.

Kitle ilişkisi yaratma yeterince kavranmış değildir. Kolaycı yöntemler hep el altında tutulmakta, yaratıcılık temelinde, genişleme politikası şekillenmemektedir. Dolayısıyla da bu alanda her şeye rağmen düşmana kendini kabul ettirme, kurumlaşma, sağlam adımlar atma gerçekleşmemektedir. Düşmanın da bu alana olan saldırıları düşünülürse operasyon, toparlanma, operasyon kısırdöngüsü içerisinde daha ileri programlar çıkarmak mümkün olamamaktadır. Öncelikle bu kırılmalı, demokratik mevziler daha sıkı korunup, gelenekler yaratılmalıdır.

"Kapımıza kilit vurabilirsiniz, ama yüreğimize asla" şeklinde biçimlenen bir geleneğimiz söz konusu. Bu anlayışı her zaman, her yerde ve her saldırıda yaşama geçirdik. "Bu iş bitti, demokratik mücadele verilmez, şartlar yok" demedik. Kürdistan açısından da farklı bir gelenek söz konusu olamaz. Hele ki savaşın daha açık ve zorlu yaşandığı düşünülürse, bu anlayışımıza sıkı sıkı sarılmak daha elzem hale gelmiştir.

Kitlelerin durumu ne olursa olsun onları harekete geçirip yönlendirecek olan devrimcilerdir. Kaldı ki Dersim'de 23 Nisan şehitlerinin binlerle kaldırılması hiç de "potansiyel yok" gerekçesine uymuyor. Demek ki görev devrimcilerin elinde. Zaten onca baskı ve zulme karşı potansiyelin olmadığını söylemek ve böylelikle görevlerimizi yapmamak, diyalektikten hiçbir şey anlamamak anlamına gelir. Demokratik mücadele savaşın diğer alanları açısından nefes borusu demektir. Bu alan yeteri kadar görev yapmazsa, gerekli örgütlenmelere gitmezse, diğer alanların nefessiz kalması açınılmazdır ki, düşmanın istediği de bu olmuştur hep.

Kürdistan'da devrimcilik yapmak birçok alanda devrimcilik yapmaktan farklı değil. Şartlar kimi yerde biraz daha ağır, kimi yerde biraz daha hafiftir. Ancak oligarşinin saldırıları her yer için geçerli, ülkenin başka yerlerinde demokratik mücadele -eksiğiyle gediğiyle- sürüyorsa bu Kürdistan'da da sürebilir demektir. Sadece farklı koşulların farklı çalışma biçimleri ve farklı örgütlenmeleri söz konusu edilebilir ki, bunu aşacak olan da yine devrimcilerdir.

Kürdistan'da demokratik mücadeleyi yerleştirip yaygınlaştıracak olan başka güçler yok. Devrimciler dışında var olan güçler bu alanın önemini kavrayacak ve doğru devrimci taktikler üretebilecek anlayışlara sahip olmadı. O zaman görev devrimcileri bekliyor.

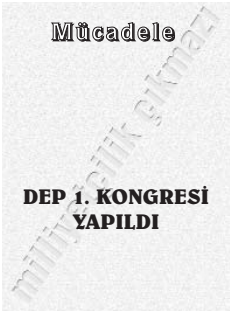

Başkan Hatip Dicle...
DGM'den kongreye soruşturma...

DEP 1. KONGRESİ YAPILDI

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
18 Aralık 1993
Sayı: 76

DEP 1. Olağanüstü Genel Kurulu 12 Aralık günü Atatürk Spor Salonu'nda polisin kuşatması altında yapıldı. Kongrede radikal kesimin desteklediği Hatip Dicle, Kemal Burkay'cıların desteklediği İbrahim Aksoy ve Mahmut Kılınç başkanlığa adaylıklarını koyarak yarıştılar. Üç tur süren seçimlerde en fazla oyu alan Hatip Dicle DEP Genel Başkanı seçildi.

DEP 1. Olağanüstü Kongresi'nin yapıldığı Atatürk Spor Salonu adeta kuşatılmış gibiydi. Ankara'nın tüm polisinin orada olmasına rağmen poliste gözle görülür bir tedirginlik vardı. Farklı timlere mensup hemen hemen tüm işkencecilerin yüzlerini salonun ön sıralarında görmek mümkündü.

Genel kurulu izlemek için gelenler polisin en az iki defa üst aramasından geçirilerek salona sokuldular. Kürsünün arkasına büyük boy DEP amblemi, Mehmet Sincar ve Yaşar Kaya'nın resmiyle birlikte Türk bayrağı asılıydı. Türk bayrağının asılması kongreyi izlemek için gelenleri oldukça şaşırttı. Ancak önceki HEP genel kurullarının aksine tek tük sloganların dışında hiçbir slogan atılmayışı ve yeşil, sarı, kırmızı bayrakların kongrede kullanılmayışı kamuoyundaki DEP imajını silmek ve DEP'in ömrünü biraz daha uzatma amaçlı yapıldığı izlenimini verdi.

Kongrede yarışan 3 aday ise tavırlarıyla partide çatlaklığı değil partinin kaderi için işbirliği içinde oldukları görüntüsü çizmeye özel gayret gösterdi.

Genel kurula başlamadan önce Mezopotamya Kültür Merkezi'nin halk oyunları ekibi Kürt halk oyunlarından figürler sundu. Halk oyunları ekibinden sonra divan seçilerek Mehmet Sincar'ın nezdinde tüm devrim ve demokrasi şehitleri için saygı duruşu yapıldı.

Saygı duruşundan sonra kürsüye gelerek bir konuşma yapan DEP Eski Genel Başkanı Yaşar Kaya'nın vermek istediği mesajları, daha net ve açık bir dille ifade edişi dikkat çekiciydi.

Kaya konuşmasında; *"biz bölücü değiliz, bütünlükçüyüz. Türk ve Kürt halkının kardeşliğini savunuyoruz. Ne PKK DEP'tir, ne de DEP PKK'dır. Biz legal sınırlar içerisinde ve sınırları belli yasal platformda mücadele eden partiyiz. Ve PKK'nın bize ihtiyacı yoktur. PKK ile hiçbir bağımız da yoktur. PKK, 70 yıllık çözülemeyen Kürt sorununun bir ürünüdür. Biz de Kürt sorununu demokratik yoldan çözümünü istediğimiz için yargılandık, şehitler verdik. (...) Ve bu ülkenin gerçek sahipleri Kürtlerdir. Hiçbir bas-*

kı bizleri yıldıramaz. Milletin iradesiyle seçilmiş DEP milletvekillerini devletin silah zoru dahi Meclis'ten çıkartamaz" dedi.

Kongrede seçilmesine kesin gözüyle bakılan DEP Diyarbakır Milletvekili Hatip Dicle konuşmasında, *"Kürt sorunu PKK'sız çözülemez. PKK terörist örgüt değildir. Akan kan durdurularak Güneydoğu'da referanduma gidilmelidir. (...) Bize PKK'yı nasıl değerlendiriyorsunuz diye soruyorlar. Bize göre PKK bir siyasi partidir. Terörist bir örgüt değildir. PKK 15 bin gerillası, 50 bine yakın silahlı milisi ve milyonlarca sempatizanı olan bir partidir. Böyle bir partiyi nasıl terörist olarak niteleyebiliriz. Kürt halkına kaderini tayin hakkı verilmelidir. Sonuç ayrılmak yönünde ise bu hak kendisine teslim edilmelidir. Barış sağlandıktan sonra PKK'nın askeri güçleri, bölgede yerel savunma güçleri olarak kalabilir. Bu tür yaşanmış örnekler vardır. Bunları Filistin'de, El Salvador'da görebiliriz."* dedi.

DEP Adıyaman Milletvekili Genel Başkan adayı Mahmut Kılınç ise Kürdistan'da yaşanan katliamlara, köy boşaltmalara, son anti-terör yasası, idamlar ve Özgür Gündem gazetesinin kapatılmasına değinerek *"Faşizan yöntemlerle Kürt halkının üzerine gidilmektedir. Özgür Gündem gazetesi de aynı gestapo yöntemleriyle basıldı."* dedi.

Ağırlıklı olarak Burkay taraftarlarının desteklediği İbrahim Aksoy ise konuşmasının tamamına yakınını Lice'yle ilgili değerlendirmesinin dışında özelleştirme, Alevi ve Sünni halkın birbirine düşürülmesi, son Sivas katliamı ve eğitimdeki çifte standart çarpıklığına ayırdı.

DEP 1. Kongresi yer yer oligarşinin tahammül edebileceği bir çizgiye çekilme yanlılarıyla, tutarlı bir çizgide sürdüremeseler de sistem dışı olma direnişi gösterenlerin çıkışlarına sahne oldu.

Çok kısa bir süre önce açılan kapatılma davasıyla DEP'i ehlileştirme operasyonunu ısrarla sürdüren oligarşi de, gerek kongre sırasında, gerek kongre sonrasında bu giyotini her zaman elinde tutacağını gösterdi. Kürt renklerinin, sloganlarının sınırlandığı, Türk bayrağının süslediği, yer yer hoş görünme kaygısıyla yapıldığı görülen düzenlemeye rağmen DEP 1. Olağanüstü Kongresi'nde "PKK terörist değildir" diyen Hatip Dicle'nin başkanlığa seçilmesi oligarşi için istenmeyen bir gelişmeydi.

DEP Kongresi'nden umduğunu bulamayan oligarşi Hatip Dicle'nin "PKK bir siyasi partidir" sözlerini ve Yunanlı parlamenterlerin konuşmalarını gerekçe göstererek saldırı furyasını sürdürdü.

Ankara DGM Başsavcısı Nusret Demiral da soruşturma açmakta gecikmedi. Konrgreden birkaç gün sonra da adaylardan İbrahim Aksoy Konya ve Adana'da hakkında açılan iki davadan dolayı gözaltına alınarak tutuklandı.

Tüm bu saldırılar DEP'i düzene yamama operasyonunun devamıdır. Demokratik mücadeleye sadece parlamentarizmin yasal mücadele penceresinden bakan, demokratik mücadeleyi parlamentoya hapseden, onun zenginliğini görmemekte ısrar eden bir DEP'in Kürt halkının kurtuluş mücadelesine verebileceği fazla bir şey yoktur. Ne yazık ki, HEP ve DEP deneyleri şimdiye kadar bu konuda fazlaca bir adım atamadı. HEP ve DEP'in bu olumsuz deneyimlerini aşan, halkın beklentilerine cevap verecek bir anlayışın ne ölçüde içselleştiği ise önümüzdeki günlerde görülecek.

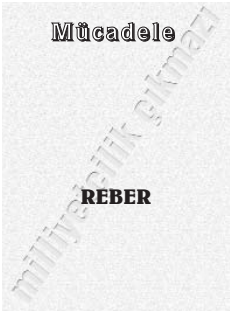

DEP'Lİ MİLLETVEKİLLERİ MECLİS'İ TERK EDİP SICAK SAVAŞA KATILMALIDIR

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
19 Mart 1994
Sayı: 89

DEP'in seçimlerden çekilmesiyle oligarşi uzun süredir tetikte tuttuğu "dokunulmazlık silahı"nı ateşledi. Aslında dokunulmazlıkların kaldırılması devletin siyasi tavrının netleşmesiydi. Demokrasicilik oyunu sona erdi, devlet açık oynamaya başladı.

Devletin Kürt halkına karşı uygulayageldiği baskı ve zulüm elbette sadece DEP'le ya da DEP'i seçimlere katmamayla ilgili ve sınırlı değildir. DEP'in generallerin emriyle seçimlere katılmasının engellenmesi devlet politikasının küçük bir parçasıdır. İşin görünümüdür. Kürt halkının direnişini yok ederek, ulusal hareketi ortadan kaldırmak isteyen devlet, bu taktiğiyle Kürt halkının seçme ve seçilme hakkını elinden alarak Kürt ulusal sorununu da reddetme politikasını devam ettirmesinin ötesinde bir anlam taşımıyor. DEP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kalkması, yerel seçimler için daha önceden çıkardıkları adayların çeşitli saldırılarla karşı karşıya kalmaları onların ulusal kimliklerini savunarak Kürt olduklarını söylemelerindendir. Faşizmin ırkçı yüzü buna bile tahammül edememiştir. Demokrasinin en küçük bir kırıntısına dahi rastlamanın olanaksız hale geldiği ülkemizde bugün Kürt ulusal kimliğini savunduğunu söyleyen milletvekillerinin yaka paça meclisten atılması, partilerinin insanlarının seçimlere sokulmaması halkların ulusal onuruna yönelmiş bir saldırıdan başka bir şey değildir. TBMM üyelerinin generallerin bir dediğini iki etmeyen birer kuklaya dönüştüğü, seçimlerin faşizmin kirli savaşının bir parçası haline geldiği bir ortamda böyle bir seçim dayatmasını reddederek hiçbir partiye oy vermemek, DEP'lilerle dayanışmak görevimiz olmalıdır. Bu oligarşinin kontrgerillanın MGK'nın seçim politikasını boşa çıkarmak için gerekli ve zorunludur. Bu çerçeve içinde düşünüldüğünde, DEP'li milletvekillerinin de üzerine düşen görevler vardır.

Bir halkın sözcülüğüne soyunmak, bunu iddia etmek her şeyin göze alınmasını, düşmana karşı verilen mücadelenin kararlı, tutarlı ve başı dik olarak sürdürülmesini gerektirir. Halkın temsilcisi olabilmek onu, her koşulda ve her mekanda savunmak, halkın dişi, tırnağıyla, kanıyla yarattığı değerleri sahiplenmektir.

Oligarşi saldırılarıyla hak kırıntılarını vermemek değil, halkların mücadelesini söndürmek planını işletiyor. Türkiye halklarını sindirmeye, savaşan güçleri düzen sınırları içerisine çekmeye çalışıyor. Oligarşinin hedefi halk güçlerini zayıflatarak kendisi için en yararlı olan bir uzlaşma zemininde siyasi olarak, sin-

direrek teslim almaktır. Yani düzen kendi "barışı"ını tesis etmeye çalışmaktadır.

Bu gerçeği görmemek ve buna karşı kararlı bir politika belirlememek, istense de istenmese de süreç içinde saf dışı kalmakla eşanlamlıdır.

Oligarşi Kürt halkını savaşa davet etmiştir, bu savaşta onun kürsüsünden Kürt halkına seslenmek yerine Kürt halkının savaşının içinde olmak görevdir. Bugünkü süreçte oligarşinin demokrasicilik oyununu oynadığı mecliste kalmak bu oyunun bir perdesi olmak demektir. Kürt halkının temsilcisi olduğunu söyleyenler mecliste kalarak Kürt halkını temsil edemezler. Kürt halkı savaştadır, "temsilcileri de" bu savaşın içinde olmalıdır. Türkiye halkları DEP'ten her şeyi göze alarak, her mekanda faşizme karşı başı dik olmayı, gerçekleri hiçbir kaygı gütmeden savunmalarını bekliyor. Bu istek boşa çıkartılmamalı, gerçekten halkın vekillerine yakışan siyasi tavır alınmalıdır.

Kürt ulusu adına hareket ettiklerini söyleyen milletvekilleri için bugün tek bir seçenek kalıyor; o da Meclis'i terk edip sıcak savaşa katılmak.

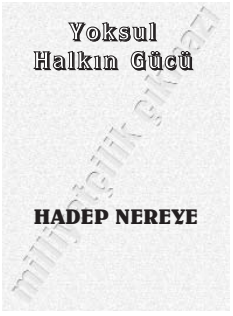

HADEP NEREYE?

Daha İleriye mi, Yoksa Daha Geriye mi?..

Yoksul Halkın Gücü Özel Sayısı
19 Masıy 1994
Özel Sayı 2

DEP'in kapatılması istemiyle açılan dava Anayasa Mahkemesi'nde sürerken, kendini aynı çizgide ifade eden yeni bir parti daha kuruldu. İsmi Halkın Demokrasi Partisi (HADEP) olan partinin Genel Başkanlığı'na Murat Bozlak getirildi.

Bozlak, Özgür Ülke gazetesine verdiği demeçte, kurulan yeni partinin savunduğu düşüncelerle DEP'in çizgisi arasında önemli bir fark olmadığını söyleyerek, DEP kapatılmazsa birleşme olabileceğini söyledi. DEP'ten farklı olarak, HADEP'in kuruluş çalışmalarına "Hevdem" ve "Deng" dergisi çevrelerinin katılmadığı öğrenildi. Reformist Kürt milliyetçisi görüşlere sahip olduğu bilinen bu çevrelerin ayrı bir parti çalışması içinde olduğu belirtiliyor. Ayrı partileşmenin nedeni ise sözü edilen çevrelerin son DEP kongresinde "tasfiye edilmiş" olmaları... Öte yandan Rızgari dergisi çevresi ise "son gelişmeler üzerine yasal alanın terk edilmesi gerekir" şeklindeki görüşlerine rağmen, HADEP çalışmalarına katılıyor.

Partinin kuruluş çalışmaları sırasında, yasal anlamda mücadelenin sınırları ve hedefleri üzerine tartışılırken, çeşitli Kürt milliyetçisi siyasal çevrelerin HADEP içinde kendi grup çıkarlarını ön plana çıkarmamaları ve partiye siyasal bir kimlik kazandırmak için çaba göstermeleri yeni parti çalışmasında öncelikle vurgu yapılan konuları oluşturuyor.

"Türkiye Partisi" Olur mu?

Tüm grupların üzerinde anlaştığı ve altı özellikle çizilen bir nokta ise kurulan partinin bir "Türkiye Partisi" olması isteğidir. Bu isteği hem çeşitli Kürt dergi çevrelerinin yazılarında, hem de Genel Başkan Murat Bozlak'ın demeçlerinde görmek mümkün.

Ama bu sadece bir istek olarak kalmaya mahkum görülüyor. HEP ve DEP de aynı şekilde Türkiye partisi olma, yeni tüm milliyetlerden emekçi halkı kucaklama amacıyla yola çıkmışlar ama sonunda milliyetçi bir yaklaşımdan kurtulamamaları bir yana, Kürt halkını bile temsil edememişlerdir.

Yeni kurulan HADEP de aynı amacı önüne koyuyor. Ama bu amacın, yaşamın somutluğu içinde pratik bir olgu haline gelebilmesi doğrultusunda en ufak bir adım atılmadığı için, onun da bu açmazla karşı karşıya olduğunu söylemek zor değildir.

HADEP kurucuları, adını açıkça koyan bir "Kürt partisi" kurma yönünde adım atmıyorlar. Öte yandan Türkiye partisi olalım dediklerinde de her seferin-

de onları bir "Kürt partisi" olmaya götüren anlayışı da sorgulamıyorlar. Bunda da asıl neden Kürt milliyetçi anlayışla hayatın dayattıkları arasındaki farklılıktır.

Türk şovenizmine barikat olmak, Türk ve diğer milliyetlerden emekçi halkları, mücadele içinde yanına çekmeye çalışmak gibi amaçlar bugün yaşamın dayattığı açık gerçekler durumundadır. Devletin "böl, yönet" politikalarını, şovenist kışkırtmalarını boşa çıkarmanın,emekçi halkların birlik ve dayanışmasıyla mücadele gücünü artırmanın en elverişli yol ve yönteminin halkların ortak mücadelesi olduğunu yaşamın kendisi gösteriyor.

Ancak Türkiye partisi için yola çıkanlar, yaşamın gösterdiği gerçeklik zemininde, geçmişteki HEP ve DEP deneyimlerini sorgulamak zorundadırlar. Bu sorgulama hem HEP'in ve DEP'in kuruluşundaki temel mantığı, hem de bu alandaki mücadelede kullanılan yöntemleri, kurulan ittifakları içermeliydi. Ancak böyle bir muhasebe yapmak yerine, eleştiriler karşısında "Türkiye partisi olamamamızın nedeni Türk devrimcilerinin, demokratlarının partimize gelmemesidir" gibi suni gerekçeler ileri sürülmüştü. Nitekim bu tür sözler bugün de söyleniyor.

Ancak bu tür sözlerin de "kendileri dışında neden arama ve kendilerini aklama" dışında bir anlamı olmuyor. Ülkemizdeki bütün halkları kucaklayacak olan bir örgütlenmenin bu şekilde olamayacağı açıktır. Tıpkı geçmişte de görüldüğü gibi...

Tüm milliyetlerden emekçi halkların birlik ve dayanışmasına giden yol öncelikle, ulusal ve sınıfsal mücadeleye, sınıf bakış açısı ile bakabilmekten geçmektedir. Kürt milliyetçi anlayışı ekseninde bir araya gelen çeşitli Kürt siyasal çevrelerinin, aralarına farklı milliyetten kimi ulusları da katsalar bütün halkları kucaklayamamalarının nedeni kendi anlayışlarındaki ve hareket tarzlarındaki eksikliktedir. Sınıf bakış açısında değil milliyetçi bakışa sahip olmalarıdır. Öte yandan şurası da açıktır ki, halkların ortak mücadele ve ortak örgütlenmesi için atılacak adımlar legal alanla da sınırlı değildir.

Legal Alan Mücadelesinin Sınırları

HADEP'in kuruluşunda vurgu yapılan noktalardan biri de "resmi ideolojiye karşı olmak"tır.

Ancak bu sözlerin mücadele pratiği içinde nasıl şekilleneceği edilen sözlerden daha önemlidir.

Hakkında kapatma davası açılmış bulunan DEP'in Genel Başkanı ve dört milletvekili cezaevinde tutuklu iken, legal alanda nasıl bir mücadele verileceği, üzerinde ayrıca durulması gereken bir konudur. Devletin DEP'e açıkça ya düzen içinde erimeyi ya da tasfiye olmayı dayattığı bir süreçte HADEP'in de aynı politikanın hedefi olacağı açıktır. Bu anlamda "resmi ideolojiye karşı olma" iddiası, devletin tasfiye ve ıslah etme çabalarına nasıl bir cevap verileceği ile anlam kazanacaktır.

HADEP, mevcut mücadelede açıkça taraf olup, kendi tarafının taleplerini ifade eden ve bu talepleri her koşulda, her alanda ikirciksiz savunan bir parti mi olacaktır? Yoksa taraflar üstü görünüp herkese "ateşkes" çağrısı yapmayı bir misyon olarak mı benimseyecektir? Yasal alanda kalabilmek için yasalara

uyma kaygısını her şeyin önüne mi taşıyacak, yoksa meşruluğunu halkın örgütlü mücadelesine yaslanarak güçlendirme yoluna mı gidecektir?

Altı Kürt milletvekili yaptıkları siyasal konuşmalar nedeniyle tutuklu iken, milletvekili sıralarını işgal eden diğer Kürt milletvekillerinin neden hiçbir şey yapmadıklarını sorgulayacak ve harekete geçmeyenleri teşhir edecek midir?

Oligarşinin Kürt ve Türk halklarını birbirine kırdırmaya çalışan politikaları ve buna zemin hazırlayan davranışları karşısında tavrı ne olacaktır?

HEP'in, DEP'in bu konularda izlediği politikaların hangi sonuçları yarattığı -ya da yaratamadığı- bugün daha açıkça ortadadır. Devrimcilerin bu çevrelerdeki eleştirileri de biliniyor. Özetle belirtilmesi gereken; kurulan partilerin bir türlü istenilen siyasi sonuçları yaratamamasının temelinde milliyetçi bakış açısı yatmaktadır. Eksiklik, bu bakış açısının biçimlendirdiği mücadele biçimleri ve örgütlenme anlayışındadır.

HADEP, legal alanda gerçekten halkların mücadelesine katkı sağlayacak bir şeyler yapmak istiyorsa, yukarıdaki sorulara cevap aramalı ve bu cevapları bularak hareket etmelidir. Ve bunun da öncesinde, bugün ülke koşullarının Türk, Kürt, Arap Çerkez, Laz, tüm uluslardan ve tüm azınlık milliyetlerden gerçek yurtseverlerin önüne koyduğu görev, halklarımızın "özgür" taleplerini savunurken ortak çıkarlarını karşılayacak ortak bir örgütlülük ve mücadele ihtiyacına yanıt vermektir. Atılacak her adım buradan başlamak zorundadır.

HEP'den DEP'e Parlamento Deneyimi

MİLLİYETÇİLİK AÇMAZINDA BOĞULAN "PARLAMENTER MÜCADELE"

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
30 Temmuz 1994
Sayı: 103

Takvimler 13 Ekim 1989'u gösteriyordu. SHP'li 7 milletvekili; Adnan Ekmen, Ahmet Türk, Salih Sümer, Kenan Sönmez, Hakkı Önal, Mehmet Ali Eren ve Mahmut Alınak, Paris Kürt Enstitüsü ile Fransa Özgürlük Vakfı'nın düzenledikleri "Kürt Ulusal Kimliği ve İnsan Hakları" konulu konferansa katılmak üzere Paris'e gittiler. SHP böyle bir davranışa dahi tahammül edemeyerek konferansa katılan milletvekillerini ihraç etti. SHP'den daha önce ihraç edilmiş olan İbrahim Aksoy'la birlikte ihraçlar bir anlamda legal Kürt partisinin, Halkın Emek Partisi'nin (HEP) kuruluş sürecini de fiilen başlatmış oldu.

Bu aynı zamanda Haziran 1990'da HEP'le başlayıp ÖZEP, HEP ve HADEP'le sürecek olan, Kürt halkının hak ve özgürlük mücadelesi temeline oturan legal partiler sürecinin de başlangıcıydı. Özgürlük ve Emek Partisi (ÖZEP), SHP'den HEP'e bir sıçrama tahtası olurken, parlamentoda bir misyonu temsilen önce HEP, ardından Demokrasi Partisi (DEP) yer aldı. Bu partiler kah yasal kaygılarla, kah daha geniş bir kitle partisi olma kaygısıyla Türk ve Kürt halklarının partisi olduklarını, milletvekilleri ise "Yalnız Kürt halkının değil" Türkiye halklarının parlamentodaki temsilcileri olduklarını iddia ettiler. Ancak elbette temelindeki mantık gereği pratik böyle gelişmedi. Hepsi bir "Kürt partisi" olarak şekillendiler. Ne var ki Kürt ulusal sorununun çözümüne ne oranda katkı sağladıkları hep tartışmalı oldu. Bu partilerin ne getirip ne götürdüğünü doğru bir şekilde değerlendirebilmek için Türkiye halklarının taleplerini ne ölçüde dile getirebildiklerine, egemen sınıfların saldırılarına nasıl karşılık verdiklerine bakmak gerekir.

Düzen Karşısında Tutarlı ve Cesaretli Bir Tavır Sergilenemedi

HEP kurulup kendisini bir parti olarak ifade edene kadar Meclis'te Kürt isminin duyulması dahi mümkün değildi. Ancak, SHP'den ihraçların sonrasında HEP'in kurulmasıyla bu doğrultuda atılan adımlar bağımsız bir politik hatta oturtulamadı. Çünkü legal Kürt partisinde de çizgiyi belirleyen ilkeler değil, pragmatizmdi. 20 Ekim 1991 genel seçimlerinde SHP ile yapılan ittifak bu tutarsız çizginin bir örneği oldu. Henüz iki yıl önce Kürt kimliğini savundukları için ihraç edildikleri partiyle "Kürt kimliğini parlamentoya taşımak" için yapılan ittifak milliyetçiliğin pragmatizmiyle, egemen sınıfların onları yeniden düzen içerisinde çekmeye çalışmasının çakıştığı noktaydı aslında. Kürt küçük burjuva milliyetçileri bu ittifakı "zorunlu beraberlik" olarak nitelendirmeyi tutarsızlıklarını gizlemek açısından daha yararlı buldular. Bu "zorunluluğu" belirleye-

nin ne olduğu ise pek belli değildi. Belli olan, düzenden, düzen partilerinden kopuşta önemli mesafeler kat eden Kürt halkının yüzünü yeniden düzen partilerine döndürmek pahasına elde edilecek "yarar"dı. Çünkü SHP ile ittifak 18 milletvekilinin meclise girmesini sağlamıştı.

Milletvekillerinin yemin törenleri sırasında ise kızılca kıyamet koptu. Hatip Dicle, *"Ben ve arkadaşlarım bu yemini anayasanın baskısı altında okuyoruz."* derken, Leyla Zana yemin sonunda *"Ez sonda min ji bo gele Kurd ü Tirk e (Bu yeminim Kürt ve Türk halkı içindir)"* demişti. Şovenist milletvekilleri ise sanki nasırlarına basılmış gibi sıra kapaklarına vuruyor, bu sözlerin geri alınmasını istiyorlardı. Parlamentoda ilk kez böyle bir tavır sergilenmişti, ancak bu sürdürülmedi. Bu onurlu tavır sonrasında özür dilenmesi devrimcilerin ve yurtseverlerin belleklerinde bir kendine güvensizlik örneği olarak kaldı. Böylesi tavırlarla Kürt halkının yüzlerce, binlerce şehitle yürüttüğü mücadelenin temsilcisi olunamazdı.

Benzer bir olay Mahmut Alınak'ın iç güvenlik görüşmeleri sırasında konuşması sırasında yaşandı. DYP'liler Alınak'ın konuşmalarına tahammül edemeyerek azgınca saldırmışlar ve Alınak'ı tartaklayarak kürsüden indirmişlerdi. SHP içerisinde yer alan HEP kökenli milletvekilleri ise Alınak'ın bu şekilde kürsüden indirilmesine müdahale etme, şovenist milletvekillerinin saldırgan tavırlarını Meclis yoluyla halka teşhir etme cesaretini gösteremediler.

Bu olayların ardından Hatip Dicle ile Leyla Zana, SHP'den ihraç edildiler. Ardından HEP kökenli 16 milletvekilinin SHP'den ayrılmaları ise biçimsel anlamda olumlu ve onurlu bir adımdı. ÖZEP kuruldu, daha sonra HEP'e dahil oldu. Geçmişteki birtakım yanılgılar kabul edildi. Ancak bu çizgiye yönelen köklü bir özeleştiri değildi ve milliyetçilikten beslenen tutarsızlıklar son bulmadı. Oligarşi sıkıştırdıkça HEP geri adım attı. Örneğin genelkurmayın yönlendirmesiyle imzaya açılan "Ülke Bütünlüğü Bildirgesi" HEP'liler tarafından önce imzalanmadı, daha sonra ise yine HEP'liler tarafından *"Ülke bütünlüğünü herkesten önce biz savunuyoruz", "Bildiriyi okumadığımız için imzalamadık"* gibi sözlerle ilk tavır sürdürülemedi, tersine oligarşiye güven verme manevralarına başvurma gereği duyuldu. Özcesi, izlenen, söylenenlerin, yapılanların sonuna kadar savunulmadığı, kendine güvensiz, ürkek bir politikaydı.

Yine HEP sürecinde, diğer partilerden farklı olunduğunun altı çizilmesi gerekirken, farksız olunduğu kanıtlanmaya çalışıldı. Bunun için Türkeş ile görüşme yapmaktan dahi çekinilmedi. Düzenden icazet alabilmek, uzlaşmaya hazır olunduğu mesajını verebilmek için Kürt halkının mücadelesini kanla boğmaktan başka bir düşüncesi ve politikası olmayan Türkeş ile görüşülmüştü. Milliyetçi anlayış bir kez daha tutarsızlık, ilkesizlik üretmişti.

Benzer davranışlar, DEP sürecinde de HEP'te yaşananlardan yeterli dersler çıkarılmadığından devam etti. 2 Mart 1994'te DEP milletvekilleri Orhan Doğan ve Hatip Dicle'nin dokunulmazlıkları kaldırılmıştı. Aynı gün Doğan ve Dicle siyasi polisler tarafından yaka paça gözaltına alındılar. Yanlarında bulunan Ahmet Türk ve Leyla Zana ise düzenin kendi yasalarının bile çiğnenmesi olan bu keyfiyete milletvekili sıfatlarına karşın tepkisiz kalıyor ve izlemekle yetiniyorlardı. Meşruluğa olan inanç eksikliği, oligarşiye kendilerini "ağırbaşlı, olgun po-

litikacılar" olarak kabul ettirmeye çalışan icazetçi ruh hali olaya müdahale etme cesaretinin önüne geçiyordu.

Parlamento, İddia Edildiği Gibi "Bir Araç Olarak" Kullanılmadı

HEP ve DEP süreçlerinde izlenilen milliyetçi politikalar sonucu, parlamento iddia edildiği gibi bir araç olarak kullanılmadı. Parlamentarist yolu savunmadıklarını söyleyenler, bunda samimi olduklarını ortaya koyacak tutarlı, ilkeli bir çizgi izleyemediler. Oligarşi, hem HEP hem de DEP süreçlerinde, bu partiler geri adım attıkça üzerlerine daha bir cesaretle gitti. Kürt halkına yönelik saldırılardan, doğrudan HEP ve DEP'e yönelik saldırılara kadar, oligarşinin baskı, terör ve provokasyonlarına karşı radikal bir tutum sergilenmedi. Saldırılar artmasına rağmen gerçeklerin görülmesinin önüne geçen milliyetçilik, "barış" ve "kan dökülmesin" çağrılarının yinelenmesine, Kürt halkının taleplerinden uzak durulmasına, inisiyatifin oligarşinin eline teslim edilmesine neden oldu.

1992 Newroz'unda devlet azgınca saldırmış ve ardından Şırnak yerle bir edilip Kürt halkı göçe zorlanmıştı. HEP ise tüm bu olup bitenlere adeta seyirci kaldı, hiçbir tutarlı politika üretilmedi. Kürt halkının göçe zorlanması karşısında parlamentoda teşhir mekanizmaları gerektiği gibi çalıştırılmadı, parlamento dışında halkın göçe zorlanmasına karşı önlem olabilecek bir pratik sergilenmedi. Göçe zorlanan 20 bin insan için Avrupa ülkelerinden iltica hakkı istemek gibi "sembolik ve pratikte hiçbir şey ifade etmeyen" bir faaliyetle yetinildi. Oligarşi Kürt halkını katletmekte, göçe zorlamakta kararlı olduğunu ortaya koyarken, "barış"tan, "ateşi söndürmek"ten söz edip küçük burjuva milliyetçi hareket ile devleti uzlaştırmaya çalışmaktan başka bir şey yapılmadı, politika üretilmedi...

1992 yılı sonlarında Meclis'te Çekiç Güç konusunda oylama yapılmıştı. HEP Genel Başkanı Ahmet Türk ise oylama öncesinde yaptığı açıklamada, kabul ve red oyu verilmesini düşünen milletvekillerinin kendilerine göre haklı gerekçeler öne sürdüklerini, HEP açısından bağlayıcı bir karar almadıklarını söylüyordu. Kürdistan açıkça ABD tarafından işgal ediliyor ve HEP bu konuda "bağlayıcı" karar alamıyordu. Küçük burjuva milliyetçi anlayış, emperyalizme açıktan "hayır" denmesine engel oluyordu...

Aynı politikasızlık, aynı tıkanıklık DEP sürecinde de yaşandı. Parlamento bir türlü başlangıçta iddia edildiği gibi Kürt halkının sınıfsal ve ulusal çıkarlarını savunmak amacıyla kullanılamıyordu. Devlet saldırılarını daha da artırmışken DEP Genel Başkanı Yaşar Kaya 1993 yılı ortalarında şunları söylüyordu: *"... Ben eminim, Kürt sorununun silahla çözümü bitmiştir. Kürt sorununu demokrasi içinde, barış içinde, demokratik yollarla, diyaloglarla, konuşarak halletmek mümkündür... Devlet bu konuda bir adım atarsa biz parti olarak hükümete destek oluruz, devlete destek oluruz. Yani Kürt sorunu konusundaki adımları destekleriz, yeter ki başlangıç olsun..."*

Kısacası, ne sorunun kendisi ne de çözüm yolu anlaşılmıştı. Devlet topyekün saldırırken DEP boşlukta asılı kalan, yankısı bile olmayan "Topyekün barış" çağrısını ısrarla yineliyordu. "Kardeş kavgasına son" gibi boş sloganlar temcit pilavı gibi ısıtılıp ısıtılıp ortaya sürüldü. Milliyetçi anlayış Kürt halkının kendi

kaderini tayin hakkını dıştalayan bir "barış" talebi, egemenlerin icazetinde bir "uzlaşma" talebi olmadığını, dahası bunun sorunu çözmek değil tıkamak olduğunu kavrayamıyordu. Özetle DEP Meclis koridorlarında kulis yapmaktan, arabuluculuk denemelerine soyunmaktan öteye gidemedi.

2-3 Mart 1994 tarihlerinde DEP'lilerin dokunulmazlıklarının kaldırılması acilen Meclis gündemine dayatılmıştı. Oligarşi artık DEP'e ve DEP'lilere tahammül edemeyeceğini ortaya koyuyordu. Dokunulmazlıkları kaldırılmak istenilen DEP'liler ise durum bu noktaya gelmişken Türkiye halklarının taleplerini değil, milletvekilliklerini savunmayı tercih ettiler. Sırrı Sakık, *"Cumhurbaşkanı 'Kürt halkı' diyor, Başbakan yardımcısı 'Kürt halkı' diyor, Alparslan Türkeş 'Kürt halkı' diyor. Onların idamı istenmiyor ama biz diyoruz diye idamımız isteniyor"* şeklinde kendini savunuyordu. Selim Sadak, söyledikleri şeyleri Mesut Yılmaz'ın da söylediğini kanıtlamaya çalışıyordu.

HEP ve DEP Kürt halkının sınıfsal ve ulusal çıkarlarını savunmaktan adeta aciz bir tavır sergiledi, inisiyatif oligarşinin eline bırakıldı ya da bir başka deyişle oligarşi onlarla adeta oynuyordu ve böyle bir ortamda oligarşi HEP ve DEP ile oynamakta pervasız davrandı. Küçük burjuva milliyetçiler demokratik faaliyeti, çeşitli kurumlarındaki varlıklarına rağmen esas olarak legal parti çalışmalarına endekslemişlerdi. Diğer kurumlardaki, kitle örgütlerindeki varlıkları da temelde legal partiyi esas alan bir faaliyet içindeydi. Çünkü "uzlaşma" diğer demokratik alan çalışmalarıyla değil, burjuvazinin at koşturduğu parlamentoda sağlanabilirdi, uzlaşma mesajlarını iletmede burjuvazinin parlamentosu önemli bir mevziydi. Bu nedenle küçük burjuva milliyetçiler, inisiyatifi kaptırma, kendileriyle oynanması, ilke, kural tanımama pahasına parlamentoda kalmakta ısrarlı davrandılar. Türkiye halklarının çıkarları nasıl radikal bir şekilde savunulur, düzen nasıl teşhir edilir, burjuvazinin demokrasicilik maskeleri nasıl indirilir, bütün kapıların kapandığı bir noktada halkın gerçek temsilcileri olarak, halka verilen sözün gereği olarak sıcak savaşa nasıl dönülür, tüm bunların gereklerini yerine getirmek için radikal adımlar atılmadı. Oligarşinin teşhir edilmesi için ele geçen yüzlerce fırsat, bir gün daha fazla parlamentoda kalabilmek adına adeta tepildi, Türkiye halklarına değil oligarşiye mesajlar iletebilmek için didinildi.

Devrimci ve Yurtsever Tavır Gerektiğinde Halka Dönebilmektir

HEP'in kurulmasından DEP'in kapatılmasına kadar geçen süre içerisinde Kürt halkından binlerce insan katledildi. 54 parti yöneticisi ve üyesi kontrgerilla saldırılarında katledildi, DEP Ankara il merkezi ve DEP genel merkezi bombalı saldırılara uğradı. Yüzlerce partili gözaltına alınarak işkencelerden geçirildi, tutuklandı. Devletin tüm bu pervasızca saldırılarına rağmen ne HEP'liler ne de DEP'liler parlamentoyu terk etmeyi, halka dönmeyi düşündüler. Burjuvazinin parlamentosunu radikal şekilde kullanarak ülkemizdeki demokrasinin bir "oyun" olduğunu gösterecek en vurucu, belirleyici adımı atmadılar. Düzenin her saldırısı yine düzenin teşhir edilmesi amacıyla değerlendirilebilir, oligarşinin parlamenter olarak HEP ya da DEP'lilere tahammül etme süresi kısalsa da icazetten uzak ve onurlu bir tavır ortaya konulmalıydı, ama konulmadı.

Milliyetçi anlayış ve kendilerini savaş gerçeğinin değil, barışın, uzlaşmanın temsilcisi olarak görmeleri düzene karşı radikal bir tavır sergilenmesine engel oldu. Milletvekilleri halka onları temsil etme sözü vermişlerdi, bunun yolu yöntemi belliydi. Bunun yolu her şeyden önce burjuva parlamentosunda olunduğu koşullarda bile burjuva politikasının labirentlerine dalmadan, demokrasicilik oyununa angaje olmadan halkın çıkarlarını ve taleplerinin, onurunun çıplak savunucuları olmaktan geçiyordu.

Bu anlamda da halkın gerçek temsilcisi olan milletvekilleri, devletin tüm bu saldırıları, bu mevzide mücadele etmenin tüm kanallarını tıkaması karşısında halka döner, parlamenter kimliklerini savaş içerisinde değerlendirerek tutarlıklarını gösterirlerdi. Bu, düzenin en iyi teşhir edilme yolu olur. Türkiye halklarının mücadele azmi ve kararlılığı arttırılmış olurdu. Halkın temsilcileri, halka dönerek, halk içerisinde çalışmalarını sürdürerek halkın nasıl temsil edildiğini dosta, düşmana göstermiş olurlardı. Gelinen noktada emekçi halka, yoksul Kürt halkına parlamento kürsüsünde verilmesi gereken mesaj asıl olarak tek bir tavırda odaklaşmıştı.

Bu parlamentoyu onurlu, siyasal bir kararlılıkla terk etmekten başka bir şey değildi. Bu görülemedi ya da milliyetçi anlayış "köprüleri atma" anlamına gelecek bu tavrı alacak siyasi cesareti gösteremedi. Oysa HEP ve DEP'lilerin tutarsız tavırları, düzenin demokrasi demagojilerini boşa çıkarmamış hatta eksikli de olsa bir demokrasi var şeklindeki imajı güçlendirmekten başka bir işe yaramamıştır...

Kürt Ulusal Sorununun Çözümünü Emperyalizmde Aramak Kürt Halkına, Özgürlük Mücadelesine Bir Şey Kazandırmaz

DEP'li milletvekillerinin bir bölümü tutuklanırken bir bölümü ise bugün Avrupa'da bulunuyor. Avrupa'da bulunma nedenlerini ise DEP milletvekili Mahmut Kılınç şöyle açıklıyor: *"Türkiye'yi sıkıştırmak, şikayet etmek amacıyla değil, düzeltmek amacıyla buralardayız..."*

Ardından da ekleniyor: *"Demokratikleşme gerçekleşmeden Türkiye'ye dönmeyeceğiz."*

Oligarşinin kendilerine yönelik son gözaltı ve tutuklama saldırıları karşısında çizdikleri tablo çaresiz, bir şey yapmayan, bu arada çaresizliklerini, tavırsızlıklarını birbirlerini suçlayarak örtmeye çalışan bir tablodur. Avrupa'ya gidişleri ve oradan yaptıkları bu tutarsız açıklamalarda yalnızca bu tablonun, politikasızlığın, kendi mevzilerinde direnişi örgütleyememelerinin bir parçası ve devamıdır.

DEP'liler Türkiye'de oligarşiden uzlaşma umutlarını kesmiş ve parlamentoda çalışma olanakları engellenmiş durumdayken çareyi emperyalizme icazette buluyorlar. DEP'in kapatılmasını Avrupa ülkelerinde parlamenterlerin nasıl değerlendirdiği şeklindeki bir soruyu Mahmut Kılınç şöyle yanıtlıyor: *"Özellikle Avrupa'nın* ***çağdaş ülkeleri*** *sorunu yakından izliyor ve tavır belirliyorlar. ABD Kongresi'nin yardımı yüzde 25 kısması ve Senato'nun, Türkiye'nin siyasi olarak bazı kurumlarca ve yönetimlerce kınanması, Avrupa Parlamentosu'nun Kürtlere özerklik tanınması ile ilgili kararı, Alman yönetimi-*

nin zaman zaman sürekli ambargo kararları buna örnektir...” (9 Temmuz 1994, Özgür Ülke, **abç**)

ABD’yi ve Avrupa ülkelerini çağdaş ülkeler, bu ülke parlamentolarını da demokratik parlamentolar olarak niteleyen milliyetçi bakış, dün oligarşide arayıp karşılık alamadığı “uzlaşma” çağrılarına bugün emperyalizmin “sorunu izlemesi ve tavır belirlemesinde” yanıt bulmaya çalışıyor. Milliyetçiliğin kendine güvensiz ruh hali, sorunun çözümünü halklarda, halkların kurtuluşu için sürdürülen mücadelede değil emperyalizmde arıyor. Oysa emperyalizmin kabul ettiği hiçbir “çözüm”ün Kürt ulusal sorununu çözmeyeceğini artık sokaktaki insan biliyor. Tüm bu yaklaşımların özünde milliyetçiliğin açmazları yatmaktadır. Emperyalizmin Kürdistan politikasının temelinin, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin içini boşaltmak olduğu görülememektedir. Uzlaşmanın çözüm, emperyalizmle ilişkilerin ise diplomatik başarı olarak gösterilmesi Türkiye halklarına zarar vermektir. Halkın temsilcileri olabilmek ise onu her koşulda ve her mekanda savunmaktan, halkın dişiyle, tırnağıyla, kanıyla yarattığı değerleri sahiplenmekten geçmektedir. Türkiye halkları, halkın vekili olduğunu savunanlardan kendi yanlarında, mücadelelerinde olmalarını beklemektedir....

DEP'liler Mahkeme Kürsüsünü Kullanamadılar
HALKIN "VEKİLİ" BÖYLE OLUNMAZ

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
13 Ağustos 1994
Sayı: 105

DEP'li milletvekillerinin parlamentodan dışlanarak tutuklanmaları ve yargı önüne çıkarılmaları, Kürt halkının sesini kesme politikasının parçalarından biriydi. Oligarşi, parlamentoda ya da parlamento dışında en ufak demokratik muhalefet sesine bile tahammül edemez hale gelmiş ve tüm demokratik kurumlara, derneklere, sosyalist basına saldırdığı gibi, DEP'i de tasfiye etme çabası içine girmişti. Bu nedenle DEP'li milletvekillerinin yargılanması, oligarşinin saldırılarına cevap vermek için bulunmaz bir fırsat doğurmuştu. Mahkeme kürsüsü, yargılananların düzeni yargıladığı bir kürsüye dönüştürülebilirdi.

Dokunulmazlıklarının kaldırılması, apar topar gözaltına alınmaları, milletvekili oldukları halde "konuşma" yaptıkları için halklarında soruşturma açılması ve en son uyduruk kanıtlara dayalı bir iddianame ile yargı önüne çıkarılmaları, vb. uygulamalar, düzenin siyasi ve hukuki yapısının çürümüşlüğünü, gayri meşruluğunu göstermek için yetip de artıyordu. Mahkeme kürsüsü, bu çürümüşlüğü teşhir etmenin yeri olabilirdi. Dahası, bu kadarla da kalınmaz, Kürt halkına karşı işlenen suçların, inkarcı politikaların, işkence ve katliamların, köy yakma ve boşaltmaların da hesabının sorulacağı tarihsel bir hesaplaşma alanına dönüştürülebilirdi. Böyle bir hesaplaşma beklentisi içinde olan iç ve dış kamuoyu ve basın, bu nedenle duruşmalara yoğun ilgi gösterdi. Kamuoyunun yoğun ilgisi, DEP'li milletvekillerinin yargılayanlardan hesap sorma koşullarını daha da elverişli hale getirmişti. Ama olmadı...

DEP'li milletvekilleri ne kendilerine yapılan hukukdışı, gayri meşru muameleyi teşhir edebildiler, ne de Kürt halkına karşı işlenen suçların hesabını sorabildiler. Sadece uydurma kanıtlara dayalı iddianamede yer alan suçlamalara cevap vererek, kendilerini kurtarmaya çalıştılar.

Hesap Sormak Yerine Hesap Verdiler

5 Ağustos Cuma günkü duruşmada ilk sözü alan Ahmet Türk, tek tek suçlamalara yanıt verdikten sonra, "Siyasi bir davayla karşı karşıyayız. Siyasiler yargıyı töhmet altına sokmuştur. Yargının kendisini aklamasını umarım." diyerek karşısındaki DGM kurumundan hala bir şeyler beklediğini ima etti. Sanki siyasiler baskı kurmasa, DGM'lerin niteliği daha iyi olacaktı. Daha sonra söz alan Leyla Zana "Demokrasi ve barış taleplerimizde ısrarlı olacağız." diyerek içeriği istenildiği gibi doldurulabilecek sözler söylemekle yetinirken, Orhan Do-

ğan şahsına yönelik "suçlama"ları tek tek yanıtladıktan sonra, ayrıca bilinen bir mesajı sözlerinin arasına sıkıştırmadan geçemedi. **"Biri ben bağımsız Kürdistan istiyorum demek istiyorsa, demelidir. Yeter ki, şiddete, silaha başvurmasın."** Böylece Doğan'ın şiddete karşı olduğunu mahkeme heyeti -sormadan- öğrenmiş oldu.

8 Ağustos Pazartesi günkü duruşmada savunmalara devam edildi. Sırrı Sakık kendisinin PKK ile hiçbir ilgisinin olmadığını ispat etmek için yoğun bir çaba harcadı. Hatta PKK'nın otelini bombalaması gibi şaibeli bir örneği kullanarak, PKK ile kendisi arasındaki mesafenin nerede ise korucular kadar olduğunu anlatmaya çalıştı. Hatip Dicle'nin yargılamanın hukuk dışılığını örnekleyen, rejimin genel politikasının bir parçası olduğunu ifade eden konuşması olumluydu. Ancak yetersizdi. H. Dicle, devleti ve düzeni yargılayan, teşhir eden ve hesap soran bir tutum alamadı. Bağımsız milletvekili Mahmut Alınak ise, Milletvekilliğini kurtarmak için yaptığı tutarsızlıklarına mahkemede de devam etti. Kendini kurtarmak için çalıştı.

Kürt Halkı Adına Konuşmadılar

Milletvekillerinin hepsinin sözlerinde ortak yan, az ya da çok kendini kurtarma kaygısıydı. Kendini kurtarma kaygısının söz konusu olduğu durumda, inisiyatifin DGM heyetinin eline geçmesi kaçınılmazdı. Öyle de oldu. DEP'liler aynı tutumu parlamentoda da göstermişlerdi. Parlamento kürsüsünde yaptıkları konuşmalarda, hiçbir zaman, bu kürsüyü Kürt halkının taleplerinin dile getirildiği bir mevzi olarak kullanmadılar. Devlet güçlerinin, kontrgerillanın saldırılarını teşhir edemediler, hesap soramadılar. Bunda kişisel konum kaygısı kadar, halkın mücadelesinin, taleplerinin meşruluğuna yeterince inanmamak da etkili oldu. Küçük burjuva milliyetçi hareketin uzlaşma sinyalleri vermesi ise, DEP'lilerin tavrını daha da olumsuz yönde etkiledi. Parlamenter mücadeleyi adeta parlamentoda kalma mücadelesine çevirdiler.

Parlamentoyu böylesine etkisiz biçimde kullanan DEP anlayışının mahkemede düzeni yargılayan bir tutum geliştirmesini beklemek aşırı iyimserlikten başka bir şey değildi. Nitekim "Yargılananlar yargılıyor" gibi manşetlerle duruşmaları haber yapan Ö. Ülke gazetesi, daha sonra uğradığı hayal kırıklığını ifade etmek zorunda kaldı.

Böyle Davrananlar Halkın "Vekili" Olamaz

DEP'lilerin önlerinde, nasıl davranmak gerektiğine ilişkin örnek de yok değildi. Kan ve can bedeli örneklerle yaratılmış bir gelenek vardı. Şeyh Bedreddin'ler, Pir Sultan Abdal'lardan Şeyh Sait ve Seyit Rıza'lara uzanan, sultanların, ulemanın, kadıların, istiklal mahkemelerinin karşısında mücadelesinin meşruluğuna inancı dile getirmiş şanlı bir gelenek vardı. Zalim önünde hesap vermek yoktu. Aynı geleneği 12 Eylül mahkemelerinde cuntayı yargılayan devrimciler de sürdürdüler. Mahkeme kürsülerinde cuntanın halka karşı işlediği suçları ve suçluları dile getirdiler, hesap veren değil hesap soran oldular.

Çünkü halk adına konuşmanın, halkın taleplerinin sözcüsü olmanın gereği buydu. Bu gerekliliği yerine getirirken, kişisel kaygıya yer olamazdı. DEP'li mil-

letvekilleri ise, DGM önünde halk adına değil, kendi adlarına konuşmakla Kürt halkına karşı işlenen suçların hesabını sormak yerine, kendilerini kurtarmaya çalışmakla, Kürt halkının "vekili" ve "sözcüsü" olamadıklarını, olmadıklarını gösterdiler.

Öte yandan, DGM'lerin işlevsizleştirilmesi için tüm demokrat, devrimci ve yurtsever tutsaklara duruşmaları boykot çağrısı yapan PKK'lı tutsakların bu çağrısına DEP'lilerin uymaması başka bir tutarsızlık örneğiydi. Özgür Ülke'nin bu konuda tek satır yazmaması ise ayrıca değerlendirilmesi gereken bir nokta oldu.

DEĞER YİTİMİNE BİR ÖRNEK: SIRRI SAKIK

İşçi Hareketi Gazetesi
17 Aralık 1994
Özel Sayı: 1

"Ben ülkemi sizlere şikayet edemem."
"Ben Türkiye'de federasyona karşıyım."

Bu sözler 8 Aralık'ta sonuçlanan DEP davasında tahliye olan Sırrı Sakık'a ait. Bu sözler tutuklu DEP'li milletvekillerinin mahkemesini izlemek için Türkiye'de bulunan Fransız eski Çevre Bakanı Segolene Royal ve beraberindeki heyete yönelik olarak kullanılmıştı. Sakık'ın bu tavrı bir anda uşak basının ve dalkavuk köşe yazarlarının temel gündemi haline geldi. Daha düne kadar vatan hainliğinden teröristliğe kadar söylemedikleri hiçbir suçlama kalmayan DEP'li Sakık, son söyledikleriyle adeta kahraman haline getirildi. Bu "köklü değişimin" nedeni burjuvazinin politikalarında gündeme gelen bir değişiklik değil, aksine Sırrı Sakık'ın bir türlü uzaklaşamadığı uzlaşmacılığının bu sözlerde daha bir su yüzüne çıkmasıydı.

Bütün somutluğu ile Sırrı Sakık'ta yansımasını bulan bu uzlaşmacı tavrı DEP siyasal sahneye çıkışından bu yana hep korudu. Meclis'i gerçek anlamda Kürt halkının kürsüsü olarak kullanma yerine bu konuda hayli pasif ve geri bir tutum izledi. Tüm politikalarına küçük burjuva milliyetçi bakış açısı yön verdi.

DEP'in içinde bulunduğu uzlaşmacı tavra rağmen, ekonomik ve siyasal bunalımdan çıkamayan egemenler en küçük bir aykırı sese dahi tahammül edememelerinin bir sonucu olarak DEP'i tasfiye girişimlerine hız verdi. Yönelen saldırılara doğru devrimci tavırla set çekemeyen DEP devletin daha da azgınlaşan saldırılarıyla karşı karşıya kalmaktan kurtulamadı. Bu durumdan güç alan devlet, dokunulmazlıklarını kaldırdığı DEP'li milletvekillerini cezaevine göndererek güç gösterisinde bulundu.

DEP'in, Kürt halkının onurunu her koşulda savunmaktan uzak anlayışı mahkemelerde de devam etti. Egemen güçlerle kıyasıya bir hesaplaşma mevzisine dönüştürülmesi gereken mahkeme kürsüleri, hukuki kaygıların özgüce güvensizlikle birlikte sergilendiği sıradan bir hukuk platformuna dönüştürüldü. Bu durum Kürt halkının mücadelesine ilerletici hiçbir etkide bulunmadığı gibi, vekillerinden daha onurlu bir tavır bekleyen halk üzerinde hayal kırıklığına yol açarken, egemenlere de güç ve kararlılık gösterisi yapabilecekleri bir zemin sunulmuş oldu.

Gelinen noktada burjuva basının satılık kalemlerinin Sırrı Sakık'a sayfalarca övgüler düzmesinin gerçek nedeni Sırrı Sakık'ın ulusal onurdan uzak tavrını sergilemesidir. Tutunacak hiçbir dalı kalmamış olan iktidar yetkililerine böy-

lesi bir fırsatın tanınmış olmasının utancı Sırrı Sakık'la beraber, asıl olarak, devlet karşısında Kürt halkının silahlı isyanını savunamayan, meşruluğuna güven yerine Kürt emekçi halklarının zafer yürüyüşüne "masumiyet" ve "barış" gösterileriyle gölge düşüren DEP geleneğine aittir.

Daha düne kadar "yabancı kamuoyunun desteğini kazanma", "diplomasi" adına emperyalizmle dirsek temasından kurtulamayanlar, bugün ne oldu da "ülkelerini başkalarına şikayet etmekten" vazgeçtiler? Nedeni açıktır. **Haklı bir dava uğruna bedel ödemeyi göze alamayanlar, dün "düşman" dediklerine, bugün yaranmanın yollarını ararken, haysiyetsizliğe düşmekten kurtulamıyorlar.**

Sırrı Sakık ve onun gibilerinin beklenti içine soktuğu Kürt emekçisi, kendisini aldatanlara şu soruları soracaktır:

"Ülkem" dediğin topraklar neresidir?

Korumaya, hizmet etmeye çalıştığın kimdir? Yoksul Kürt halkı mı, yoksa "Kimseye şikayet etmem" dediğin faşist devlet mi?..

Yoksa sen sadece kendi çıkarlarının derdine düşmüş, 9 aylık tutsaklıkla aklı başına gelen bir korkaktan başka bir şey olmadığını mı itiraf ediyorsun?

Yarın "Ne mutlu Türküm diyene" demen istendiğinde hangi onurla karşı çıkacaksın?...

"İmralı Statüsü ve Avukatlar"

Öcalan'ın Avukatları Neden Direnmezler?

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
6 Ağustos 1999
Sayı: 42

Abdullah Öcalan'ın avukatları, 29 Temmuz günü bir açıklana yaparak, İmralı'ya geliş gidişlerinde kendilerine yapılan baskıları protesto ettiler.

Avukatlar, özellikle son iki üç haftadır hem Öcalan'a, hem de avukatlara yönelik kötü muamelenin belirgin bir hal aldığını vurgulayarak, *"hukukdışı, yasadışı ve keyfi uygulamaların son dönemde tırmandırıldığını, avukatlık mesleği için tanınan tüm güvenceleri bertaraf ettiğini"* belirttiler.

Açıklamaya göre, her görüşe gittiklerinde avukatların gömlekleri veya tişörtleri çıkarttırılıyor, vücutlarına bakılıyor. Protez veya dolgu olup olmadığına bakmak için ağızları açılıyor. Üst baş araması dört ayrı noktada hem dedektörlerle hem de elle yapılıyor.

Avukatlara yönelik bu ve benzeri dayatmalar, kuşkusuz ki ilk kez gündeme gelmiyor. Ancak oligarşi belki de ilk kez böyle bir dayatmayı İmralı'da süreklileştirme imkanı bulmuştur.

Çünkü, bugüne kadar yaşanmayan, avukatların da açıklamalarında değinmedikleri bir nokta daha vardır: Devrimci tutsakların davalarına bakan bir avukatın kendisine böyle davranılmasına izin verdiği şimdiye kadar görülmemiştir.

Eğer "Onur Kırıcı"ysa Neden Buna Karşı Direnilmez? Neden Kabul Edilir? Aramalarda uygulanan hukuksuzluğu protesto ederek görüşe girmeyen ve bu noktada doğru bir tavır gösteren Öcalan'ın avukatlarından Niyazi Bulgan tuhaf bir açıklama yapıyor ve şöyle diyor:

"Böyle açıkta bir bardağın içerisinde bulunan beyaz bir çubukla dişlerimize bakıyorlar. Steril olmadığı da açık. Steril olmamasının dışında, çok açık yasaya bir aykırılık teşkil ediyor."

Bakın: Steril de değilmiş! Açıklamadan öyle bir sonuç çıkıyor ki, "çubuğun steril olmaması" avukatları en az uygulamanın hukuk dışılığı kadar rahatsız ediyor.

Bu durumda "Başbakanlık Kriz Merkezi" de pekala, "pardon, bu kadar titiz olduğunuzu bilmiyorduk, ağzınızın içini bundan sonra steril aletlerle kontrol ederiz" diyebilir.

Bulgan "onur kırıcı" diyor, "Yarın başka bir arama yöntemiyle karşımıza çı-

kacaklar. Belki daha farklı şeyler isteyecekler bizden. Bütün bu usulsüz aramaları kabul etmediğim için ben görüşe katılmadım... diğer avukatlar da bu uygulamalardan rahatsız" diyor...

Madem Niyazi Bulgan protestosunu görüşe girmeyerek gösteriyor; o zaman diğerleri neden giriyor? Avukatlar bunu açıklayabilirler mi?

"Onur kırıcı" deyip de ağzın içine bakılan aletin steril olup olmadığını tartışmak, "rahatsız" olmasına rağmen görüşlere girmeye devam etmek, sonra da "şikayet edeceğiz" deyip işin içinden çıkmak devrimci, ilerici, yurtsever avukatlara yakışan tavır değildir.

Kazanmak Zor, Kaybetmek Kolaydır. Türkiye'de bir 12 Eylül yaşandı. Onbinlerce insan hapishanelere tıkıldı.

Avukatlar, yıllarca tutsakların dışarıya açılan tek pencereleri durumundaydı.

Yani görüş, çoğu zaman hayati önemdeydi.

Ama cunta tutsakların avukatlarıyla görüşmelerinin önüne her türlü engeli koydu. Yasaklar, yaptırımlar getirdi. Eğer görüş yapılmak isteniyorsa, bunlar da kabul edilmek zorundaydı.

Ancak ne tutsaklar, ne de avukatlar böyle uygulamaları kabul etmediler.

Bu durum yalnızca cunta dönemine de özgü değildi. Hapishanelerde baskının yoğunlaştığı hemen her defasında, siyasi davalara bakan devrimci avukatlar kurye olarak lanse edildiler. Gözaltına alındılar, işkenceler gördüler, tutuklandılar. Avukat görüşleri engellenmeye çalışıldı. Her gittikleri yerde yeni yaptırımlarla karşılaştılar.

Hala da bu tür uygulamalar devam ediyor.

Ancak avukatlar bu uygulamaların yerleştirilmesine izin vermediler, çünkü bunun arkasının geleceğini biliyorlardı.

Tutsaklar da izin vermediler; çünkü kendi çıkarları için avukatlara yapılanlara seyirci kalmanın devrimcilikle ilgisi yoktu.

Kısa bir görüşme için kazanılmış haklar satılamazdı.

Hak kazanmak kolay değildir. Can vermek, kan dökmek, bedel ödemek ve ödetmek gerekmiştir. Devrimci tutsaklar bu bedelleri ödemekten çekinmediler. Bugün tanınmış olan hakların tümü de halen sürmekte olan bu hak kazanma ve koruma mücadelesinin bir sonucudur.

Devrimci avukatlar da kendi cephelerinden bu mücadelenin içinde oldular. Avukatlıklarına ilişkin her türlü engellemenin, keyfiliğin, yasadışılığın ortadan kaldırılmasına çalıştılar. Gerektiğinde haftalarca, aylarca görüşe de gitmediler. İnsanlık onurunu, avukatlık onurunu aşağılayan uygulamaları kabul etmediler.

Bu, bütün devrimci, demokrat avukatların onurudur.

"Barış"ın Aciliyeti, "Durumun Özgünlüğü" Veya Başka Hiçbir Gerekçe, Onur Kırıcı Uygulamaların Kabul Edilme Gerekçesi Olamaz! Bu hakların nasıl kazanıldığından Öcalan'ın avukatları da en azından bütün diğer avukatlar kadar haberdardırlar. Ama gene de böyle bir uygulamayı kabul

ederler.

Kazanmak zor, kaybetmek kolaydır. Hem de çok kolaydır; "ben senin yaptırımlarına uyacağım" dediğiniz anda onlarca yıldır bunca bedel ödenerek kazanılmış olan haklar kaybedilmiş demektir.

Öcalan'ın avukatlarının yaptığı aynen budur.

Üstelik, yalnızca kendileriyle ilgili bir durum da değildir bu. Bugün onların kabul ettiklerini, devlet, yarın diğer avukatlara daha yoğun uygulamaya kalkacaktır. Çünkü Öcalan'ın avukatları doğru dürüst tavır almayarak devlete meşruluk zemini sunmaktadırlar.

Baştan beri gerek Öcalan'ın tutsaklık koşullarına, gerek mahkeme koşullarına, gerekse de avukatlarla ilgili uygulamalara direnilmemesinin gerekçesi hep "özel durum" olarak açıklanmıştır. Nedir bu özel durum, belirsiz.

Ama bu dayatmaların kabul edilmesindeki mantık bellidir: Nasıl ki Öcalan'ın mahkemede gereken tavrı almamasının açıklaması "o sıradan bir militan gibi davranamazdı elbette" diye açıklandıysa, avukatları için de aynı mantıkla düşünülmüştür; eh, elbette avukatları da sıradan bir militanın avukatı gibi davranamazlar:

"Barış" acil, her şeyin önündeki bir sorunmuş. Peki avukatların ağzının içine kadar bakılmasının barışla ne ilgisi vardır? Siyasi çözümle ne ilgisi vardır? Bu uygulamaya teslim olmamak, bu dayatmayı kabul etmemek "devletle barış" girişimlerini mi engeller? Veya her alanda bu ve benzeri onur kırıcı uygulamaları kabul ederek mi kazanılacak bu barış?

Sorun direnmenin meşruluğunu kabul edip etmeme sorunudur. Ta en başından beri İmralı'da devletin dayattığı hemen her şey kabul edilmiştir. Bu hem içeride, hem de dışarıda böyle olmuştur. **İmralı'da bir direniş çizgisi yoktur.** Mahkemenin gayrı meşruluğu üzerine söylenen neredeyse hiçbir şey yoktur. Varsa bile en fazla Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin verdiği DGM'lerin hukuksuzluğuna ilişkin karara dayanarak söylenmiştir.

Yani bugünkü sorun, yalnızca arama sorunu değildir. Esas olarak, İMRALI STATÜSÜ ve buna karşı alınan (daha doğrusu alınmayan) tavır sorgulanmalıdır.

Baştan beri bunlara karşı çıkılmış değildir. Tek tük protesto açıklamaları yapılmış, ama bununla kalmıştır. Çünkü daha ilerisi direniştir. O da "barış politikalarına" ters görülmektedir.

Yaptırımları kabul etmek avukatlık, yurtseverlik, ilericilik onurunun ayaklar altına alınmasını kabulleniştir. Daha genel olarak da, siyasi davalarda bundan sonra devletin gelişebilecek saldırılarının önünü açmaktır.

Bu tavra son verilmelidir. Eğer böyle aşağılıyorlarsa, çözümü vardır: Görüşe gitmezsin, olur biter. O çok değer verdiğiniz uluslararası kamuoyunda da avukat görüşünün bu şekilde engellenmesi daha büyük bir etki yaratır. Netice-de devlet geri adım atar.

Ama sen eğer ne yardan ne serden deyip yarım saatlik bir görüş için her şeyi ayaklar altına alırsan, protesto açıklamalarının da bir kıymeti olmaz.

BÖLÜM 5

DOST KİM? DÜŞMAN KİM?

KOMPLOCU, HAİN ALİ AKGÜN'ÜN 'AVUKAT VE TANIK'LARINA BİR CEVAP

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
1 Kasım 1990
Sayı: 7
Devrimci Sol Çanakkale Cezaevi Komitesi Ekim 1990 tarihli bildiri

Hareketimize karşı komplocu faaliyetlerde bulunduğu için tarafımızdan cezalandırılan Ali Akgün hainine birtakım siyasi anlayışların sahip çıkarak eylemimizi bulandırmaya çalıştıkları gözleniyor.

Cezalandırma eyleminin hemen ardından bulunduğumuz Çanakkale Cezaevi'ndeki **siyasetlerin tamamı alelacele bir araya gelerek, sözlü açıklamamızın dışında ayrıntılı yazımızı dahi beklemeden, bizimle var olan siyasi ilişkilerini kesme, bu hain için saygı duruşu, ailesine başsağlığı mesajı, para yardımı, gazetelere ilan verme ve İHD aracılığıyla komplocu olarak gömülmesini engelleme gibi tavırlara girmişlerdir**. Nedeni, bu haini cezaevi yaşamından hareketle "devrimci" olarak görmüş olmalarındandır. Bunun maddi temellerini de "tanık" adını verdikleri bazı kişilerin tek yanlı anlatımlarına dayandırmışlardır. Ali Akgün haini, zamanında kendisi hakkında yürütülen gizli soruşturmayı çarpıtarak, yalan söyleyerek anlattığı kimselerdir bu tanıklar. Siyasetler, bu tanıkların anlattıklarını bize doğrulatma gereği duymadan, anlatılanları doğru kabul ederek hareket etmişlerdir. Siyasetlerin ortak açıklamaları, ilanları ve karşı-devrimciliği tescilli "Yüzyıl" dergisine gönderilen üç PKK'lının imzasını taşıyan mektup da bu mantığın ürünüdür. Bu mektup da dahil bugüne kadar yazılanların ciddiyetten uzak, birtakım zorlamalarla hayali ürünlere dönüşerek hareketimizi karalayan ve eylemlerimizin hedefini bulandırmaya çalışan bir anlayış haline geldiğini görüyoruz.

Bu nedenle üç PKK'lının imzasını taşıyan mektuba kısa bir cevap verme zorunluluğu ortaya çıkmıştır:

Ortak açıklama ve mektuptan açık olarak anlaşılan tek şey, Ali Akgün'ün, hakkında yürütülen gizli soruşturmayı -çarpıtarak ve yalanlar söyleyerek de olsa- birtakım insanlara anlattığıdır. Bunun nedenini daha önce yazdığımızı bildiride de açıkladık. Bu alçak, durumunu bildiği için meşrulaşma gereği duyduğundan, işine geldiği gibi, bir takım konuları aktarmış, yalan söylemiştir. Bizim anlamadığımız, bunun söylediği her şeyi doğru kabul etmeniz, bize doğrulatma gereği bile duymamanızdır. **Bize bu güvensizlik, komplocu-provokatör olduğunu söylemiş olmamıza rağmen, Ali Akgün'e bu güven nereden kaynaklanıyor?** Oysa bizim bildiğimiz, devrimci hareketler bu konularda birbirlerinin yaptığı açıklamalara itibar eder, şaibeli insanların açıklamalarına değil. Bugüne kadar biz hep böyle yaptık. Siz onun yalanlarını peşinen doğru kabul edip, onları alt alta sıralayarak, komik duruma düşüyorsunuz. Umarız bunun farkına varırsınız.

Yani, bundan sonra herhangi bir devrimci örgüt biri hakkında bu tür iddialar öne sürdüğünde, biz şunu mu yapalım; şaibeli unsurun her dediğini doğru kabul edip, devrimci örgüte saldırarak mı davranalım? Bu olur mu arkadaşlar? Ama sizin yaptığınız aynen bu. Şimdi aslında Ali Akgün'ün yalanları olan kimi iddialarınıza kısaca cevap verelim.

Ali Akgün'ün durumu 1985'ten beri değil, 1982'den beri bilinmektedir. Ve Ali Akgün, durumunun araştırılması için hiçbir çabaya girmediği gibi, her fırsatta hareket içinde kendini meşrulaştırmaya çalışmıştır. Yani onun "ısrarla" istediği bir soruşturma isteği yoktur. 1989 yılında Ali Akgün'ün hiçbir talebi olmadan, durumu hakkında hiçbir şüphenin kalmaması için, hareketimiz tarafından, yeniden çok yönlü bir soruşturma başlatılmıştır.

Bu alçağın durumun netleştirmek için çeşitli insanlarla yüzleştirdik. Ancak iddia edildiği gibi "polislik, provokatörlük iddiasını ilk ortaya atan bir bayan" diye biri yok. Dolayısıyla onun "yalan söylediğinin ortaya çıktığı" iddiası da tamamen hayal ürünüdür. Tersine, yüzleştirmelerde kimi insanların Ali Akgün'ün yüzüne tükürüp "polis işbirlikçisi, hain" diye, yüzüne karşı haykırdıklarını her nedense (?) size anlatma gereği duymamıştır. Anlatması da beklenemezdi, çünkü işine gelmiyordu. Fakat, lütfedip bize sorsaydınız, biz, size anlatırdık. Sürekli, şöyle oluyor, böyle oluyor diye yazmışsınız, kaynağınız ne? Biz söyleyelim, bir komplocu, alçak, yani Ali Akgün hainidir. Buradaki "Dev-Sol temsilcisinin" kendisi hakkında "Kişisel kanım, Ali hakkında ortaya atılan iddiaların asılsız olduğu yönündedir" dediği şeklindeki iddianızın kaynağı da yine Ali Akgün'dür. Kendisine bu anlama gelebilecek hiçbir şey söylenmediği gibi, sözkonusu arkadaşımızın düşüncesi de tam tersi yöndedir. Siz, yine, bu alçağın söylediklerine itibar ederek, komik duruma düştünüz. Oysa siyasi temsilci arkadaşımızı her zaman görebiliyordunuz. Eğer bu alçağın sizle bu konuları paylaşmasını doğru görüyorsanız, niye arkadaşımıza bu konu hakkında hiçbir şey sormadınız? Böylelikle bu alçağın gerçek durumun da öğrenirdiniz ve maskesi de düşmüş olurdu. Ancak, siz de, onun size birtakım şeyleri anlatmasının doğru olmadığının farkında olduğunuz için, onun size anlattıklarını, ta ki cezalandırma sonrasına kadar sakladınız. Bu gelişmeleri, bu denli ayrıntılı biliyor idiyseniz ve sizi bu kadar ilgilendiriyorduysa neden bugüne kadar saklayıp durdunuz? Cezalandırma eyleminden sonra "kamuoyuna" sunma gereğini duymanız bir sorumluluk mu?

Gelelim Ali Akgün'ün "ideolojik ve politik çizgi" konusundaki Devrimci Sol ile olan ayrılığına. 1989'da, hareket bu alçak hakkında yeniden soruşturma başlatınca, kendini meşrulaştırmak ve hakkında verilecek bir karara karşı güvence sağlamak amacıyla, ulusal sorun ve benzeri konularda ayrılığı olduğu yalanını yaymaya başladı. Oysa, onun aradığı Devrimci Sol'un yaptığı soruşturma sonuçlarına karşı bir güvenceydi. Soruşturma ilerledikçe, durumu daha da netleşti, Ali Akgün'deki panik ve korku arttı. Ve yalanını daha ısrarlı bir şekilde yayıp meşrulaşma çabasına ağırlık verdi. Ulusal sorun konusunu hep maske olarak kullandı. PKK'lı arkadaşları yanıltan ve bu alçağa fazlasıyla sahip çıkmalarına neden olan şeylerden birinin de bu olduğunu sanıyoruz.

Biz bu hesapların farkında olmakla birlikte, doğrusu PKK'lı arkadaşları bu kadar etkileyebileceğini düşünemedik.

1989'da hareketimiz Ali Akgün hakkında yeniden soruşturma başlatınca ve ilerleyen soruşturmayla birlikte suçları netleşmeye doğru gittikçe, birkaç defa koğuştan ayrılmaya teşebbüs etti. Ancak, kendisine bunun suçlarını kabul etmek anlamına geleceğin söyleyerek komünde kalması sağlandı. Yani sizin belirttiğiniz gibi Ali Akgün 1989'dan sonra kendi istediği için değil, bizim zorlamamızla koğuşta ve komünde kalmaya devam etti. Aksini anlatmışsa yalan söylüyor, siz de ona alet oluyorsunuz.

Gerek daha önceki ortak açıklamanızda, gerekse de mektupta yazdığınız iddialarınızın büyük bir bölümünün kaynağı olan KUK'lu arkadaşa gelince: Bu insan da Ali Akgün tarafından kullanılmıştır. Şöyle ki, ileride aleyhine bir sonuç çıkacağını bildiği için, **"ileride sosyalist kamuoyunda durumum tartışıldığı zaman tanığım olursun"** diyerek kendisine tanık tutmuş ve soruşturmayı çarpıtarak, yalanlar ekleyerek işine geldiği gibi aktarmıştır. Bu nedenle bu insanın tanıklığı da geçersizdir. Ancak burada dikkat edilmesi gereken nokta, Ali Akgün'ün durumunun "ileride sosyalist kamuoyunda tartışılabileceği" düşüncesidir. Bu düşünce, soruşturmanın lehine sonuçlar doğurduğu iddiasıyla çelişir. Tam tersine Ali Akgün, durumunun ve işlediği suçların farkında olduğu için ve soruşturma ile bunlar netleşmeye başladığından, böyle bir -kendisinin yalanla yönlendirdiği ve tanığın da safça buna alet olduğu- tanığa ihtiyaç duymuştur. Yoksa her şey lehine giderken neden böyle bir ihtiyaç duysun? Ki, KUK'lu tanık bu "tarihi bilgileri" bize de doğrulatabilirdi. Öyle ya, günün yirmi dört saati birlikte kalıyorduk. Mektubunuzun ve ortak açıklamanızın tamamı ile bu durum arasında çelişki çok açıktır.

"Dev-Sol'un komploculuk-provokatörlük iddiası temelsizdir. Birlikte yaşadığımız süreçte bu iddiaları doğrulayan hiçbir olay yoktur." (abç) şeklindeki iddianıza gelince, bu da bu alçağın size anlattıklarına dayanıyor. Hareketimizin cezalandırma ile ilgili bildirisinde bu hainin durumu açıkça anlatılıyor. Bu alçak 1982-1985 yılları arasında sözü edilen suçları işlemiştir. Siz ise bozulmuş plak gibi dönüp dolayıp cezaevine geliyorsunuz. "Birlikte yaşadığımız süreçte" bu iddiaları doğrulayan bir şey olmadığını anlatıyorsunuz. Bir komplocu veya provokatörün boynuna, durumunu belirtir bir yafta asarak dolaşmayacağı açıktır. Eğer böylesi bir yafta olsaydı, Bolşevik Merkez Komitesi'nden bile polis çıkması mümkün olmazdı. Elbette bu tür insanlar kendilerini devrimci olarak tanıtıp öyle meşrulaştırmaya çalışacaklardır.

Ali Akgün'ün cezaevinde Dev-Sol'a katkıda (!) bulunduğu iddianız ise bir başka garip. Onun katkısı (!) olup olmadığını biz biliriz, siz değil. Nasıl ki sizin içinizdeki birinin, günah ve sevaplarını sizden daha iyi bilemeyeceğimiz gibi. Bu alçağın ne kadar katkıda bulunduğu; kendisi hakkında hareketin yürüttüğü gizli soruşturmayı dahi -çarpıtarak- sizlere aktarmasından belli oluyor. Anlattığı her şey onun üçkağıtçılığını sergilemekten başka bir işe yaramıyor. Yaptığının ne olduğunu siz de bildiğinizden, hemen ardından "ilişkinin örgütsel-teknik boyutlarını ise" aktarmadığını eklemeyi de ihmal etmemişsiniz. Eh, belli de oluyor. O hainin kendisi ile yüzleşmeye gelen insanları cinsiyetlerine kadar -olayı çarpıtarak da olsa- size anlatması, doğrusu ne kadar sorumlu (!) davrandığını gösteriyor. Ayrıca, eminiz ortalık biraz durulunca, bu alçağın anlattığı daha neler neler çıkacak, hep beraber göreceğiz.

Size öyle şeyler anlatmış ki, onun "Dev-Sol içinde ve belli alanlarda çevresi olduğu" sonucuna bile varmışsınız. Biz böyle bir çevre bilmiyoruz, olamaz da. Ali Akgün'ün, yıllardan beri Devrimci Sol içinde nefretle anılan bir alçak olduğu ise herkes tarafından bilinen bir gerçek. Siz bile **"1985 yılından beri hakkında komplocu ve hain gibi iddialar vardı"** diyorsunuz. Eksik de olsa bir şeyler bildiğiniz açık. O zaman bu alçağın çevresi de ne oluyor, doğrusu anlayamadık. Ayrıca bu "çevrenin" (!) varlığını siz nereden biliyorsunuz? Eğer öyle bir şey anlattıysa sizi bir defa daha kandırmış. Şimdi bu alçak cezalandırıldı, eğer bir çevresi olsaydı ona çoktan sahip çıkması gerekmez miydi? Ancak, bu alçağa sahip çıkan sizden başka kimse de yok. Evet, ne yazık ki gerçek bu!

Ali Akgün, Devrimci Sol açısından yıllar önce bitmiştir. İdeolojik ayrılığın tehlike oluşturacağını da nereden çıkarttınız? Bu sübjektivizminizin kaynağı ne? Oysaki, Ali Akgün alçağının boyu da çapı da bellidir.

Bu alçağın anlattığına bakarak, bizim ideolojik ayrılıktan dolayı onu cezalandırdığımızı iddia etmenize ise doğrusu üzüldük. Biz bir cezalandırma olduğu zaman, ilk önce cezalandırmayı yapan örgütlerin söylediklerine itibar ettik. Ayrıca bizim bu konudaki tavrımız ve geleneklerimiz de çok açıktır, ideolojik ayrılık getirdi diye, şimdiye dek hiç kimseyi vurmadık. Eğer bu alçağın ideolojik bir ayrılığı olsaydı, çeker giderdi. Ve kimse de engel olmazdı. Bugüne kadar da bizim içimizde hep böyle olmuştur. Bizim bu konudaki tavrımız çok nettir. Ülkemizde bu cezalandırmaya benzer pek çok cezalandırma, diğer yapılarca da gündeme getirilmiştir. Biz hiçbir zaman bunları burjuvazinin gözü önünde bu şekilde tartışmadık, tartışmayız da. Eğer, gerekirse tartışma platformumuzun ne olduğunu çok iyi biliyoruz, bunu herkes de çok iyi bilmelidir.

Sonuç olarak:

Bu yaptıklarınız, hareketimiz tarafında yapılan bir cezalandırma eyleminin hedeflerini bulandırdığı gibi, "davadan dönen vurulur" demagojisine de malzeme sunmaktadır. Bu tavırlar devrime değil, objektif olarak karşı-devrime hizmet ediyor. Bir suçluyu aklamaya çalışmak size de bir fayda sağlamaz. Herkesi devrimci sorumluluğa davet ediyoruz." deniyordu.

PKK LİDERİ NE YAPMAK İSTİYOR?

Devrimci Sol Haber Bülteni
Aralık 1991

7 Aralık 1991 tarihli Cumhuriyet, Sabah, Hürriyet, Milliyet gazetelerinde PKK lideri Abdullah ÖCALAN'la yapılan söyleşi yayınlandı. Bu söyleşide A. ÖCALAN'ın, bir gazetecinin sorduğu "PKK'nın Dev-Sol'la yaptığı bir anlaşmadan söz ediliyor. Dev- Sol, PKK'nın bir şehir uzantısı mı?" sorusuna verdiği cevap ilginç, ilginç olduğu kadar da anlamlı ve düşündürücüdür. *"... Dev-Sol'a çok bilinçli bir görev verdiğimizi söylemek mübalağalıdır. Dev-Sol'un bizden güç aldığı doğrudur. Ama bizim gidip şu şu şunları öldürün diye bir talimatımız yoktur. Bunu çok açıkça belirtiyorum. Biz bunları çok iyi kullanabilirdik."* (Cumhuriyet, 7.12.1991)

Hemen belirtelim ki, özellikle Hulusi SAYIN, Temel CİNGÖZ, İsmail SELEN gibi Kürt halkının düşmanı kontrgerillacıları cezalandırmamızdan sonra, MİT ve kontrgerilla tarafından basına, Devrimci SOL'un PKK ile anlaştığı, görev bölüşümü yaptığı şeklinde aslı olmayan haberler dikte ettirilmiştir. Devrimci SOL'un ne PKK ile ne de başka bir örgütle bu veya buna benzer hiçbir anlaşması yoktur, olmamıştır.

Abdullah ÖCALAN'ın bir gazetecinin kontrgerilla kaynaklı haberlerden esinlenerek sorduğu soruya verdiği cevap, sorunun cevabı olmaktan öte; basına, kamuoyuna, halka yanlış olumsuz mesajlar vermekte, devrimci-yurtsever örgütler arasındaki dostluğu ve dayanışmayı zedeleyen, engelleyen, egemen güçlere koz veren anlamlar içermektedir.

Abdullah ÖCALAN, **"Dev-Sol'a çok bilinçli bir görev verdiğimizi söylemek mübalağadır..."** derken kullandığı "çok bilinçli" ifadesiyle, adeta bir kısım görevler verdiğini ima etmekte, bu anlama gelen bir imaj yaratmaktadır. PKK lideri, Devrimci SOL'a verdiği "çok bilinçli olmayan görevler" varsa, bunları halka açıklamalıdır. Devrimci SOL'a ne PKK lideri Abdullah ÖCALAN, ne de başka bir örgüt görev veremez. Örgütümüzün bağımsız ideolojik-politik çizgisi ve buna uygun devrimci bir pratiği vardır. Bu çizgi, özgücüne güveni esas alan, sağa-sola sapmayan, faydacılığa ve kuralsızlığa düşmeyen, daha önce söylediklerini daha sonra reddetmeyen, yıllardır süregelen devrimci bir çizgidir. Ve herkes tarafından bilinmektedir. Bunu Abdullah ÖCALAN'ın da çok iyi bildiğine inanıyoruz.

ÖCALAN devam ediyor: *"... Biz bunları iyi kullanabilirdik. Türk solu bir hayli geri. Dev-Sol diyorsunuz. Çok çatapatlar, terörist mi diyelim artık. Çok ilkeller. Tipik terör kelimesinden biraz bu mu anlaşılmalı?"* (1)

(1) Benzer niteleme ve ifadeler, daha seviyesiz bir şekilde, Turkısh Daily News'ın 4 Aralık 1991 tarihli sayısında yer alıyor.

PKK lideri, **"... biz bunları iyi kullanabilirdik..."** derken devrimci literatürü, devrimci-yurtsever-ilerici örgütler arasındaki ilişkinin özünü unutmuş gibidir. "Kullanmak" ne demektir? Kim kimi, ne için, neden, nerede, nasıl kullanır? Birlilerinin bir başkasını kullanmayı düşünmesi; onları devrimci olarak, dost olarak görmemesinin, karşı-devrimci saflarda değerlendirmesinin sonucu olabilir ancak. Kendilerine devrimci, sosyalist diyenlerin en azından bu iddiada olanların -birbirlerine karşı eleştirileri ne olursa olsun- kullanma mantığı sözkonusu olamaz. Başkalarını kullanma yöntemi, o çokça eleştirilen ve kendi dışlarında hemen herkes için uygun sıfat olarak kullanılan "Kemalizm"in politik yöntemidir. Ortadoğulu küçük burjuva politikacıların yöntemidir. Ve bu özünde burjuva ideolojisinin yansımasıdır.

PKK liderine hatırlatmakta yarar görüyoruz. Devrimci SOL'u kimse kullanamaz. Devrimci SOL kendini kimseye kullandırmaz ve kimseyi kullanmaz. Dahası, Devrimci SOL, dostunu düşmanını ayırtetmesini iyi bilir. Dostlarını hiç unutmadığı gibi düşmanlarını da unutmaz ve affetmez. **Devrimci SOL'un dostluğu, kendi örgütsel kişiliğini bir yana iterek, devrimci görevlerini yerine getirmeyerek sözde dost görünen, ama birbirlerinin yüzüne gülüp arkasından kuyu kazmak ikiyüzlülüğü içine girenlerin dostluğu türünden değildir. Bir başkasının şakşakçılığını yaparak devrimci görevlerinden kaçışı gizleme, hiç değildir.** Bu gerçeği PKK da, hemen herkes kadar bilmektedir. Belki PKK, kendini kullandıranları kullanmaya alışmış olabilir; ama Devrimci SOL'un kendini kullandıranlar sınıfından olmadığını ve de hiçbir zaman bunun gerçekleşemeyeceğini görmüş olmalıdırlar. Ve sanırız "biz bunları iyi kullanabilirdik" sözleri, bu sıkıntının bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır.

PKK'lı dostlarımıza belirtmek isteriz ki; "kullanma" ile şekillenmiş faydacı ideolojilerin yön verdiği politik yapılar, tüm güç gösterilerine ve devrimci söylemlerine rağmen iç yapılarında güçsüzlüğü ve zaafı taşırlar. Bu politikanın mantığı, **"ben güçlüyüm, o halde herkesi kullanırım"**dır. Güçsüzlüğün ve zaafın ortaya çıktığı nokta tam da burasıdır. Güç olmaktan çıkıldığı veya zaafa düşüldüğü an, "kullanma","kendini kullandırmaya" dönüşür.

PKK lideri, MİT ve kontrgerillanın yönetiyor dediği günlük basında yazılmak üzere Devrimci SOL'un "terörist" olduğunu ilan ediyor. Bu tespit PKK tarihinde bir dönem noktası olsa gerekir. Faşizme karşı her ne şekilde olursa olsun, silahlı mücadeleyi savunan istisnasız tüm örgütler, egemen güçler ve onların destekçileri reformistler tarafından hep böyle suçlanmışlardır. Silahlı mücadeleye "terörizm" damgası vurulmuş, silahlı mücadele yürütenler Marksist-Leninist, ilerici, yurtsever ayrımı yapılmadan kitlelerden tecrit edilmeye çalışılmıştır. Bu durum PKK için de geçerlidir. PKK silahı eline aldığı andan itibaren teröristlikle suçlanmış, hatta birçok kesim tarafından da karşı-devrimci ilan edilmiştir. Ama gerek oligarşinin, gerekse de faşizme ve emperyalizme karşı mücadele etme diye bir sorunu olmayanların bu tür ithamları ve demagojileri fazla anlamlı değildir. Egemen güçlerin "terör" demagojisine sarılması, onların sınıfsal konumları gereğidir. Ve mücadelenin gelişmesiyle bu demagoji etkisiz kalmaya mahkumdur. Yine reformistlerin, devrim için savaşmamaya yeminli olanların "terörizm" demagojileri de çeşitli biçimlerde hep sürecektir. Onların misyonu, çöken, tükenen, mücadele karşısında gücü kalmayan burjuvaziyi sinsice güçlendirmekten başka bir şey değildir. Kuşkusuz bu gerçekleri PKK lideri de bilmek durumundadır. PKK lideri "terörizm"in ne anlama geldiğini, kimi kimlere karşı kullandığını düşünmelidir. Dahası, kendi tarihlerini

unutacak kadar bellek kaybına uğramış olamaz. **O halde sorun nedir? PKK yeni bir sürece mi girmektedir?** Devrimci SOL'un nasıl bir örgüt olduğunu, mücadele çizgisini, düşüncelerini, mücadele çizgisini, düşüncelerini, pratiğini yeni öğrenmiş olmayacağına göre değişen nedir? Evet, değişen bir şey olmalıdır. Değişen Devrimci SOL değil, PKK'dır.

PKK liderinin Devrimci SOL'la ilgili *"... Tipik terör kelimesinden biraz bu mu anlaşılmalı..."* söylemini 7 Aralık 1991 tarihli Sabah gazetesinde yayınlanan şu sözler daha anlamlı kılıyor: *"Onları Türkiye nasıl ıslah edecek şaşıyorum. Biz belki anlaşırız da fakat çok çatapatlar yani. Bir tanesini hizaya getirmek çok zor."*

Bu sözlerin gerçekten söylenip söylenmediğinden emin değiliz. Çünkü sosyalistlik, ilericilik misyonu taşıyan hiç kimse en azından faşizme karşı ilerici güç olarak gördüğü bir örgütün faşist yönetimlerce "ıslah edilmesi"ni isteyemez. Bu sözler gazetecinin çarpıtmaları da olabilir. Böyle olması durumunda Abdullah ÖCALAN'ın, gerek tekzip yoluyla gerekse başka kanallar kullanılarak çarpıtmaların düzeltilmesini istemesi gerekirdi. Bunlar yapılmadığına göre cevap vermek zorunlu hale geliyor.

Abdullah ÖCALAN **"onları Türkiye nasıl ıslah edecek şaşıyorum"** derken Türkiye oligarşisinin Devrimci SOL'u ıslah etmesini, burjuvaziyle uzlaşıcı bir çizgiye getirmesini, sindirmesini mi istiyor? Yani devrimci eylemlerimize son vermemizi, SHP ile uzlaşmamızı mı istiyor? Devam ediyor Abdullah ÖCALAN; **"Biz belki anlaşırız da. Fakat çok çatapatlar yani."** diyor. "Islah" sözcüğü, bu sözlerle biraz daha anlamını buluyor. "Biz belki anlaşırız da" derken oligarşiyle anlaşmasını kastediyor kuşkusuz. Çünkü söyleşiyi yapanlar ona göre Türk egemen güçlerinin temsilcileridir. Evet onlar anlaşabilir... ilkesiz, faydacı, kullanma, mantığının hakim olduğu bir politika oligarşiyle uzlaşma, anlaşma eksenine girdiği noktada devrimci kuralları, enternasyonalizmi, dostlukları unutmak zorundadır. Böyle durumda dostlar ve düşmanlar süratle yer değiştirirler. Artık bünyeyi sessizce kemiren, zaman zaman ortaya çıkan ama silahların gücü nedeniyle fazla göze çarpmayan, gizlenen uzlaşmacı, özgücüne güvenden yoksun bir çizgidir.

Gerçek güç silahların çıkardığı seste değil onları yöneten düşüncelerdir. Düşüncelerin zayıf yada yanlış olduğu yerde silahlar nihai hedefe varmayı sağlayamaz; rotasını şaşırır, sağa sola vurmaya ve etkisizleşmeye yol açar. Ulusal ve toplumsal mücadeleler tarihi bunların çokça örneği ile doludur. Günümüzde bunun en somut örneğini Celal TALABANİ ve Mesut BARZANİ önderliğindeki Silahlı Kürt Milliyetçi hareketi oluşturuyor.

PKK'lı arkadaşların SHP ile uzlaşmayı desteklemeleri, oligarşinin DYP-SHP hükümetine güvenoyu vermeleri ve uzlaşma isteklerinde ısrarlı olmaları kendi tarihlerinden ve dünya devrimleri tarihinden yeterli dersleri çıkartmadıklarını gösteriyor.

"Bir tanesini hizaya getirmek çok zor" diyor ÖCALAN. Doğrudur. Bu gerçeği Abdullah ÖCALAN'ın da anlaması sevindiricidir. Bizim "hizaya" gelmemiz, getirilememiz bir olumsuzluk değil, aksine Türkiye halkları için bir onurdur. Ama PKK liderine göre "teröristler", "hizaya" getirilmelidir. Hizaya gelmenin anlamı, "Belki biz anlaşırız da" dediğine göre oligarşiyle uzlaşma olmalıdır. Bunu reddettiğimiz biliniyor. Devrimci SOL'un oligarşinin partilerinden beklediği hiçbir şey

yoktur. Oligarşiden demokrasi, halklar için özgürlükler bekleyenler büyük bir yanılgı içerisindedirler. Umudumuz odur ki, bu beklenti içinde olanlar, yanılgılarını erken zamanda anlar ve kendilerini düzeltirler. On yılların şövenist, halk düşmanı burjuva partilerine mesaj verirken; iflas etmiş, her şeyiyle açığa çıkmış, halktan tecrit olmuş ve tüm umudunu SHP iktidarına bağlamış reformist TKP söylemiyle konuşmak PKK liderine hiç yakışmıyor. Hele "ıslah" ve "terörizm" tespitleri mizahi bir nitelik taşıyor.

"Teröristlik", "İlkellik", "çatapatlık" vb. sözcükler kullanırken çok dikkat edilmelidir. Devrimci SOL'un bu özelliklere sahip olmadığı herkes tarafından çok iyi bilinir. Devrimci SOL'un silahları hedef şaşırma durumunda değildir. PKK liderinin düşünce tarzı ve mantığıyla hareket edildiğinde, bizzat onun söylediği *"bizi doğuda bombalarsan, bizde Kapalıçarşıya gir tara emri vereceğiz"* sözlerine bakarak, PKK için, teröristlik, çatapatlık, ilkellik nitelemelerini kullanmak rahatlıkla mümkündür. Elbette biz kimilerinin basit ve ucuz bir tarzda yaptığı gibi, devrimci, ilerci-yurtsever bir harekete, bir kısım yanlışlarından yola çıkarak "terörist" damgası vurmayız. Bizim için esas olan onun mücadelesinin muhtevasıdır ve tavrımızı ona göre belirleriz.

PKK lideri, sahip olduğu misyon gereği söylediği her sözün ne anlama geldiğini, nasıl yorumlanacağını, kimlere hangi mesajı vereceğini düşünmek zorundadır. Onun, "Kapalıçarşıya gir tara" emri verip vermeyeceğini bilemeyiz -bu kendilerinin bileceği bir iştir- ama biz savaşçılarımıza böyle bir talimat vermez ve doğrudan halkı hedefleyen böyle bir eylemi devrimci eylem olarak görmeyiz. Böyle bir eylemi devrimci içeriği olmayan, hedefsiz, halkı karşısına alan "kör terör" olarak değerlendirip mahkum ederiz. Ancak bu tür eylemler, çizgi haline gelmediği sürece de PKK'ya olan bakışımız değişmez. Bugün böyle bir düşüncenin pratiğe geçirilmesinden öte, kafalarda var olması ve halka yansıtılması dahi büyük bir yanlışlıktır. Bu, oligarşinin geliştirmeye çalıştığı milliyetçi şoven duyguları körükleyici, halkları birbirine kırdırmadan fayda umanlara prim verici bir yaklaşımdır.

Faşizme ve emperyalizme karşı mücadele eden güçlerin enerjilerini mücadeleye harcayacakları yerde, halklara bir şey kazandırmayan, tersine zarar veren bu tür anlamsız tartışmalara girmesi, hiç olmaması gereken, istemediğimiz bir şeydir. Ama ne yazık ki, bu tartışmayı başlatan biz değiliz.

Biz, Türkiye'deki faşist yönetim alaşağı edilmeden, devrimci halk iktidarı kurulmadan Türkiye halklarının özgürlüğe kavuşmasının mümkün olmadığına inanıyoruz. Tüm eleştirilerimize, çeşitli yanlış düşüncelerine ve tavırlarına rağmen PKK'yı bu mücadelede dostumuz, müttefiğimiz olarak görüyoruz. Onlar, bizlerin oligarşi tarafından "ıslah edilmesini " isteseler de, "terörist" olarak niteleseler de, bu tespitimiz geçerliliğini koruyacaktır.

DEVRİMCİ, İLERİCİ, YURTSEVERLER ARASINDA DÜŞMANLIĞI DEĞİL, DOSTLUĞU GELİŞTİRELİM!

TARTIŞMAYI VE ELEŞTİRİYİ KENDİ İÇİMİZDE, MÜCADELEYİ FAŞİZME KARŞI YAPALIM!

"MÜCADELE" HALKLARIN KARDEŞLİĞİNİ VE ORTAK KURTULUŞU SAVUNUYOR, SOSYALİZM MÜCADELESİ VERİYOR

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
17 Ekim 1992
Sayı: 16

Yeni Ülke'nin 11-17 Ekim 1992 tarihli sayısında "Mücadele'de PKK Sendromu" başlıklı Haber Merkezi imzalı bir yazı ile hemen yanı başında M. Can Yüce imzalı "Mücadele Neyin Mücadelesini Veriyor" başlıklı bir köşe yazısı yer alıyor.

Her iki yazıda da ortak olan Mücadele'de devrimci hareketin ulusal harekete eleştirilerinin hazmedilemediğidir. Yeni Ülke, devrimci hareketin "milliyetçilik" eleştirisini sanki yeni bir şeymiş gibi gösteriyor. Oysa, devrimci hareketin bu konudaki düşüncesi 1978'den beri aynıdır ve üstelik başkaları gibi bir zamanlar karşı-devrimci görürken, şimdi tam tersi pragmatik yaklaşımlar da sunmamaktadır. M. Can Yüce ise daha ileri gidip, bu noktada Mücadele ile 2000'e Doğru arasında paralellik kurmaya çalışıyor. Bir zamanlar ulusal hareketi karşı-devrimci gören, "Apo'cu çeteler" başlıklarıyla ihbar eden ve iddianamelerin kendilerinin sıkıyönetim komutanlarına verdiği bilgilerle oluşturulduğuyla övünen Perinçek ile ulusal hareketin flörtünü (hem de arada onca ölü varken) herkes biliyorken ve karşı-devrimci Perinçekçilerin solda meşrulaşmalarını kimlere borçlu olduğu açıkken, M. Can Yüce boşu boşuna bizimle 2000'e Doğru arasında benzeşim kurmaya çalışıyor. Eğer, "milliyetçilik" eleştirileri artmışsa, bunun nedeni M. Can Yüce'nin iddia ettiği gibi bir "kampanya" olduğundan değil, ulusal hareketin mücadelesinde giderek ağırlığını hissettiren uzlaşmacı çizgidendir. Biz dostlarımıza yönelik kampanya yürütmeyiz, bizim kampanyalarımız doğrudan düşmanı hedefler ama eleştiriye açık olmayanlar, sahte "dostlar" tarafından pragmatik tarzda övülmeye alışkın olanlar, en küçük eleştiriyi dahi kaldıramadıklarından bunu kendilerine karşı "kampanya" olarak değerlendiriyor ve bundan hareketle kendi insanlarına devrimcilerle tartışmama, yayınlarını okumama; çeşitli etkinliklerinde stand açtırmama yasakları koyabiliyorlar. Yüce ve Y. Ülke "dost ve doğal müttefik" görüyoruz değerlendirmelerinde samimi iseler Mücadele'nin eleştirilerine tahammüllü olmalıdır. Çünkü dostluk eleştiri ile birlikte yürür. M. Can Yüce, olgun olmaya çalıştığı yazısında eleştirilerimizi temellendirerek, cevap vereceği yerde yine Kemalizm, Misak-ı Milli ve "özel savaş" silahına sarılıyor. Artık Kemalizm, Misak-ı Milli ve "özel savaş" söylemleri kabak tadı vermiştir. Eleştirilerimizin özüne cevap vermek yerine bu söylemlere sarılmak bir şey açıklamıyor, devrimci hareketin "uzlaşma" eleştirilerine cevap vermiyor. Bizim Kemalist, Misak-ı Millici olduğumuz ve özel savaş yöneticileriyle paralelliğimizi ispat çabası yerine, burjuvaziyle uzlaşma ve siyasi çözüm peşinde olunmadığı bağıra bağıra açıklanmalıydı.

Oysa bu nokta es geçiliyor.

M. Can Yüce bizim Kürt sorununda '70'li yılların tezlerini tekrarladığımızı söylüyor. M. Can Yüce '70'li yılların hangi tezlerini kastediyor bilemiyoruz. Kendileri açısından '70'li yılların tezlerinin bugün "bir ütopyanın peşinde koşmak" olarak değerlendirildiğini biliyoruz. Kastettiği herhalde bugün ütopya dedikleri bu "komünizm" tezleri olmalı. Ancak bizim açımızdan böyle bir sorun yok ve bunu her zaman söyledik. Biz '70'li yıllarda da bugün de sadece ulusal sorunda değil, bütün temel konularda (devrim, örgüt, çalışma tarzı) aynı tezleri savunuyoruz, çünkü sosyalizmi, komünizmi dün de bugün de ütopya olarak görmedik, görmüyoruz. Ancak M. Can Yüce yine de insaflı davranmış. Çünkü biz sadece '70'li yılların değil, 140 yıllık bir geçmişe sahip tezleri tekrarlıyoruz. Marksizm ve onun çağımızdaki yorumu Leninizm 140 yıldır "ulusal temelde değil, sınıfsal temelde örgütlenme ve mücadele" diyor. Biz de bunu tekrarlıyoruz. Çünkü Marksist-Leninistiz ve M-L adına halkları "ulusal temelde", "milliyetçilik" temelinde örgütlemek gerektiğini savunamayız. Dün yapmadığımız bu "dönüşü" bugün emperyalizmin "sosyalizm çöktü, komünizm öldü" demagojilerinden etkilenerek hiç yapamayız. Evet, Yüce aynı tezleri tekrarladığımızı söylemekle bizi eleştirdiğini, hatta suçladığını sanıyor. Ama biz bunu suçlama olarak görmüyoruz ve işçi ve emekçilerin sınıfsal temelde örgütlenip, birlikte kurtuluşunu gerçekleştiren -M. Can Yüce'ye göre- eskimiş Marksist-Leninist tezleri tekrarlamaya devam edeceğiz.

M. Can Yüce "Türkiye Devrimi" dediğimiz için bizi Kemalist ve Misak-ı Millici ilan ediyor. Kelimelerle oynayarak bir yere varmaya çalışmak bizim mantığımız olmamalı. Bu mantığa göre "Rus Devrimi" diyen Lenin ve Stalin de bir numaralı Çarcı idiler ve onlar da Çarlık Rusyası'nın savunucularıydılar. Öyle ya, onlarca ulusun ve azınlığın yaşadığı, yüze yakın dilin konuşulduğu bir emperyalist ülkede "Rus Devrimi" diye ortaya çıkmışlar, partilerine Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi adını vermişlerdi. Çarlık Rusyası'nın sınırları içinde yer alan halkların ortak mücadelesini ve birlikte kurtuluşunu gerçekleştirmişlerdi.

M. Can Yüce, Kemalist ve Misak-ı Millici olduğumuzu ispatladıktan sonra "özel savaş" yetkilileriyle "paralellik" gösterdiğimizi de ispatlayıp, "Ek yorum yapmaya gerek var mı?" sorusuyla taşı gediğine koyuyor.(!) Öyle ya, biz de İ. Sezgin gibi Şırnak baskınının başarısızlık üzerine reddedildiğini ve Newroz'dan sonra inisiyatifin ele alındığını söylemişiz. Tamam işte özel savaş taktiğine ortak olduğumuzun ispatı. "Ek yorum yapmaya gerek" olmayacak biçimde "özel savaş" yetkilileriyle "paralellik" içinde isek, peki "ARGK gerillalarının gece, şehir merkezinde bulunan tabur ve diğer devlet kurum ve kuruluşlarına yönelik baskın sonrası sabaha karşı şehirden ayrıldığı" temelindeki ilk açıklamaları yapanlar ne oluyor? Kendilerinin de yazarları arasında bulunduğu kimi yurtsever basında sürmanşet yer alan "PKK Şırnak'ı bastı" haberleri kime hizmet ediyor? Mücadele yazınca "özel savaş", milliyetçi pragmatizm yapınca "devrimci savaş" mı oluyor?

Yüce, önce okuduğunu iyi anlamalıdır. Mücadele'deki "Neden Şırnak" yazısında oligarşinin Kürdistan'a Newroz saldırısıyla "kendince ele aldığı inisiyatifi" kaybetmek istemediği söylenmektedir. Nedir bu "kendince inisiyatif"? Oligarşinin korku-terör-provokasyon yöntemiyle Newroz sonrasında Kürt halkı-

nın Serhıldanlarında gerileme yaratmasıdır. M. Can Yüce hayır gerileme olmadı diyor. Olabilir, kendi görüşüdür. Biz farklı düşünüyoruz. Ve bu düşüncelerimiz M. Can Yüce'nin dediği gibi "uzaktan bakarak" değil, Kürdistan'da yaşıyor olmamızdan kaynaklanıyor.

Hemen her farklı düşünce "özel savaş taktiğini" uyguluyor şeklinde değerlendirilince doğal olarak M. Can Yüce'nin de aklına başka şey gelmiyor. Kemalist, Misak-ı Millici, özel savaş deyip bitir işini. Mantık bu! Tartışmanın önünü tıkamanın ve tartışmada kolaycı yoldan sonuca gitmenin yoludur bu. Ayrıca bu tür tespitler ile taraftarlar devrimci harekete karşı şartlandırılıyor ve sol ile araya kalın duvarlar çekilip, burjuvazi ile aradaki çizginin inceltilmesi önündeki engeller birer birer kaldırılıyor. Ki sola karşı izlenen bu taktik bizim ısrarla eleştirdiğimiz noktalardan biridir ve uygulanan genel politikadan bağımsız değildir. Y. Ülke ve M. Can Yüce'nin bu yazıları da eleştirilerimiz karşısında bu taktiğin bir üst boyuta sıçratılmasından başka bir şey değildir. Eğer bir "kampanya"dan söz edilecekse bundan söz edilmelidir. Evet bir kampanya var, küçümseme ve hakaretle başladı. "Ne yapmak isteniliyor?" diye sorulduğunda bu daha açık ve hedef gösteren küfürlere dönüştü ve bugün de duyarlılıkla dile getirilen eleştirilere karşı tahammülsüzlük ve şartlandırmaya dönüştü.

Eğer bizim bazı tespitlerimizin burjuvazinin tespitleriyle benzeşmesi "özel savaş taktiğine" paralellik ise M. Can Yüce köşesinden devrimci hareketi "ideolojik açmaz içinde" olmakla suçlaması ne oluyor? Her gün basın-yayın kurumlarında "sosyalizm öldüğü" için devrimci hareketin ideolojik açmaz içinde olduğunu ilan eden "özel savaş yetkilileriyle" M. Can Yüce arasında paralellik kuralım mı? Hayır, biz tartışmayı bu tür kolaycı yerlere saptırmayacağız. Milliyetçilerin M-L'lerle tartışmalarında eskiden sadece Kemalizm, Misak-ı Milli vs. vardı, son dönemde buna "özel savaş" da eklendi. Bu suçlamayla solun ağzı tıkanmak isteniyor. Özel savaşın soldan destekçisi suçlamasıyla töhmet altına girmek istemeyenlerin susması amaçlanıyor. M. Can Yüce, devrimci hareketin ve Mücadele'nin özel savaş yetkilileriyle ilişkisini biliyor olsa gerek. Temel Cingöz, Hulusi Sayın, İsmail Selen gibi...

"Ilımlı" özel savaş kurmaylarıyla "ilişkimiz" biliniyor. O nedenle şu Kemalizm ve özel savaş kartını olur olmaz yerde kullanmaya gerek yok. Bu kart bazı hesaplaşmalarda M. Can Yüce'ye karşı kullanılabilir.

M. Can Yüce, bizim bir şeyleri kanıtlama "peşinde ve derdinde" olduğumuzu söylüyor. Haklıdır, biz Türk ve Kürt halklarının kardeşliğini, kurtuluşlarının milliyetçilikte değil, sosyalizmde olduğunu, milliyetçi politikaların dünyadaki örneklerinin uzlaşmaya götürdüğünü, bunun en son örneklerinin de Barzani-Talabani işbirlikçileri olduğunu, "kanıtlama peşinde ve derdinde"yiz. Bu derdimizin nedensiz olmadığını bugün herkes görüyor ve birçokları söylemeye başladı da. Ama M. Can Yüce ve Y. Ülke'nin asıl derdi Mücadele ve devrimci hareket olduğu için biz konu oluyoruz. Yüce, eğer bir "kampanya"dan söz edecekse, devrimci hareketi "terörizm", "terörist", "14-15 yaşında çocukların eline silah verip bakkal-banka soyduruyorlar" vb. şeklinde suçlayan ve bütün solu enkaz, çürümüş, adam olmaz, düşkün vb. şeklinde aşağılayan; Türkiye solu tarihini toptan silen; her şeyi tukaka ilan edip, Türkiye şubesi kuran anlayışta

aramalıdır bu "kampanya"yı. Aynaya bakma önerisini kendine yapmalıdır. O zaman gelişmeleri "tersinden okuyan"ın kim olduğunu da görecektir.

M. Can Yüce, devrimci hareketin "politik olarak yığınları örgütleyemediğini" ve "Türkiye'de çekim merkezi olmakta zorluk çektiğini" söylüyor. M. Can Yüce, neyse ki, "çekim merkezi olamıyor" dememiş, "çekim merkezi olmakta zorluk çekiyor" demiş. Her mücadelenin zorlukları vardır ve devrimci hareketin de birtakım zorlukları olması doğaldır ve bunlar da sır değildir.

"Tersinden okuyan" M. Can Yüce'nin, devrimci hareketin "politik olarak yığınları örgütleyemediği" tespitinin halk desteğinden, halkın terörizme karşı devlete polise destek verdiği demagojilerini tekrarlayan "özel savaş yetkilileriyle paralellik" gösterdiğini söylemeyeceğiz. M. Can Yüce'ye Kürdistan ve PKK haberleri ve yayınları dışında arada bir de olsa başka şeyleri de okumasını önereceğiz. Örneğin, iflah olmaz, düşkün, tarihsiz, köksüz vb. "Türk" işçi ve emekçilerinin de "arada bir" direniş yapma "Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Yargısız İnfazlara ve Kürdistan'da Katliamlara Son" sloganlarını atma yanlışını yaptıklarını o yayınlarda okuyabilir. Eğer M. Can Yüce, "cezaevlerinde çok okuma" gibi bir "özel savaş taktiği"ne düşmekten çekinmiyorsa okumalıdır, tartışmalıdır. Çünkü PKK yayınları dışında şeyler okursa savaşın Türkiye'nin dört bir yanında sürdüğünü görür.

Yüce, sadece yurtsever gerillaların silah sıktığını, diğer patlayan şeylerin "çatapat" olduğunu düşünüyorsa, diyeceğimiz pek bir şey yok!

M. Can Yüce, duvarlara kanlarıyla örgütünün adını yazmayı, yüzlerce namluya, bombaya rağmen teslimiyeti reddetmeyi, "ciddi bir savaş" olarak değil de "terörizm", "çatapat" olarak görüyor ve burjuvaziye yapılan "belki biz anlaşırız da bunları nasıl hizaya getireceksiniz" şikayetlerini devrimci hareketin "ciddiyetsiz savaş"ına delil olarak kabul ediyorsa diyecek bir şeyimiz yok.

M. Can Yüce, en azından "dost ve doğal müttefikleri"nin şehitlerine saygı göstermesi gerekmez mi? Bu insanlar trafik kazasından ölmüyor, yüzlerce katile karşı savaşarak ve direnişleriyle destanlar yaratarak ölüyorlar. Yoksa bu insanlar "en hakiki Müslüman" olmadıkları için mi şehit sayılmıyorlar?

M. Can Yüce, "Eğer dost ve doğal müttefiklerimiz kendilerine uzatılan eli yakalama gücünü ve becerisini gösteremiyorsa onun sorumlusu kimdir?" diye soruyor. Burada tartışma konusu olan bizim becerikli veya beceriksizliğimiz değil. İki elleri de "siyasi çözüm" paketleriyle dolu olanların ve eleştiri adına devrimci harekete her türlü küfür ve hakareti savuranların aynı anda "dost ve doğal müttefikleri"ne ellerini uzatma becerisini nasıl gösterdikleridir. Tartışılması gereken bu "beceri"dir. Bizim ellerimizin nereye uzandığı konusunda hiçbir tartışmaya yer yoktur. Sadece elimizi görebilecek kadar da olsa bize dönmüş bir dost yüzü görmek istiyoruz.

"MİSAFİR" STATÜSÜ KOYMAK YASAKÇILIKTIR

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
6 Kasım 1993
Sayı: 70

PKK'nın Dersim gerilla komutanı Dr. Baran 28 Ekim '93 tarihli Özgür Gündem gazetesinde yayınlanan röportajında, son günlerdeki rahatsızlık yaratan olayları değerlendirirken, bölgedeki siyasi gruplara yeni bir statü biçti: Misafirlik!

"Biz Filistin'de misafirdik, Türkiyeli dostlar da bizim misafirimiz" diyen Dr. Baran, ismi Türkçe olan ama üyelerinin niteliği ve programları itibariyle Kürt ve Türk örgütü olan devrimci yapılanmaların, sanki kendilerinden sonra bölgeye gelmiş, Kürt ulusunun dışında olan yapılarmış gibi görülmesinin ve varlıklarına ancak koşullu izin verilebilecek "misafirler" olarak kabul edilmesini istiyor. Misafir olmanın koşulları ise daha önce açıklanmıştı: *"Egemenlik sahamızda yürütülecek tüm faaliyetlerden sorumlu tek güç PKK'dır. Diğer güçler alacağı tüm kararlarda partimizi bilgilendirmek ve onay almak durumundadır."* (Ekim '93 tarihli Dersim Askeri Konseyi imzalı bildiriden) Filistin kamplarının durumunu da gözönüne alırsak, misafir statüsü deyince kendini "kamp" faaliyetiyle sınırlayan, halk içinde siyasal çalışma yapmayan, bir şey yapacağı zaman ise PKK biriminden "izin ve onay" alan bir konumun kastedildiği anlaşılmaktadır.

PKK kendi dışındaki devrimci örgütlere siyasi çalışma yasağı getirmek istemektedir. Söylenenlerin açık anlamı budur. Dr. Baran'ın bu açıklamalarından sonra, Dersim'de yaşanan olayların altında yatan mantık da daha net bir biçimde ortaya çıkmış oluyor. Dr. Baran, Dersim'de kontrgerilla faaliyetlerine yönelmek adına tüm sola yönelmenin teorisini yapmaktadır.

TDKP, bu militanlarına sahip çıktığı halde, Dr. Baran'ın hala ısrarla "Sahip çıkıyorlarsa burada bir yanlışlık vardır. O zaman bu birlikler kesinlikle onların denetiminden çıkan birliklerdir." demesinin herhangi bir inandırıcılığı yoktur. Artık, bu grubun "kontra faaliyeti" diye nitelenen PKK'ya karşı propaganda yapmış olması da tartışma konusu olmaktan çıkmaktadır. Çünkü bu gruba "kontra" diyerek saldırmak ile "misafir gibi davran" deyip siyaset yasağı getirmek arasında fazla bir fark yoktur.

Nitekim bu mantık 31 Ekim '93 tarihli Özgür Gündem gazetesinde Davut Utkun imzalı bir yazıda daha da sivriltilerek ifade edilmiştir: *"Bilindiği gibi özel savaş Dersim'e sadece askeri gücüyle, asimilasyoncu Kemalist politikasıyla yönelmiyor. Alan itibariyle kimi bölgesel ve sosyal özelliklerini dikkate alarak çeşitli 'sol' güçleri örgütleyip özgürlük mücadelesinin karşısına çıkarmaktadır."*

Her şeyi tersyüz eden sübjektivizmin bu kadarına ya politikada duygusal olmak ya da gelişmelere milliyetçi bakış açısının dar ufkundan bakmak yol açar. Yurtseverlerin sübjektivizmi kaynağını ikincisinden almaktadır. Türkiye ve Kürdistan'da devlete karşı verdiği silahlı mücadele ile dosta ve düşmana kendini kabul ettiren, bu uğurda şehitler veren bir siyasi örgütü ve yine silahlı-silahsız belli bir mücadele içinde olan diğer devrimci örgütleri, devletin "örgütleyip özgürlük mücadelesinin karşısına" çıkardığını söylemek, sadece bunu söyleyenin amacını tartıştıracak bir çarpıtma örneğidir.

Öte yandan İsmail Beşikçi de "Türk soluna yönelimi mücadeleden kaçış" olarak niteleyerek Davut Utkun'un değerlendirmesini farklı bir açıdan tamamlıyor: *"Bu koşullarda bazı Kürt gençlerinin, enternasyonalist sloganlarla, Kürt örgütlerinden uzak durması, ancak, kaçış olarak değerlendirilebilir. En büyük yurtseverlik devrimciliktir. En iyi devrimciliği de yurtseverlik olarak koyabiliriz. Kanımca Türk sol yapılarına yönelmeler, bu bakımdan da bir kaçıştır."* (Berxwedan, 15 Eylül 1993)

Mücadeleden kaçma diye bir olgunun varlığını ifade etmek yararlı bir gözlemdir. Ancak sübjektif zorlamalarla bir "kaçış" tanımı yapmadan ve bir noktayı daha unutmadan; mücadeleden kaçışın bir çok yolu vardır. Örneğin doğudan batıya göç etmek bir kaçıştır. Batıda DEP'te otururak ya da kahvelerde keskin bir yurtsever olarak görünüp, bedel ödeme zamanı geldiğinde binbir dereden su getirmek de bir kaçıştır. Radikal mücadele veren bir örgütlenmenin cüretkar eylem çizgisine, gerektirdiği bedelleri göze alamayıp yan çizmek de bir kaçıştır. Örnekler çoğaltılabilir. Sınıflar mücadelesinde ve ulusal özgürlük savaşlarında direnişlerin, kahramanlıkların yanı sıra her zaman inançsızlıklar, kaçışlar da olmuştur.

"Türk sol" yapılarına yönelmeyi bir kaçış olarak niteleyenler, Kürt, Türk kadro ve taraftarlarıyla savaşan ve şehitler veren devrimci hareketleri yok sayan bir sübjektivizmin içindedirler ve kimsenin halklarımızın kurtuluş mücadelesinin şu aya da bu parçasını yadsımaya hakkı olmasa gerek.

Provokasyonlara Açık Ortamdan Kaçınmak Gerekir

Kendi dışındaki siyasi yapıları "misafir" ilan eden Dr. Baran, aynı röportajında şöyle diyor. "Bizim de Türkiyeli sol dostlarımızdan, sol örgütlerden istediğimiz budur. Halkımıza zarar vermesinler. Halkımızı aşırı zorlamasınlar. Düşmana hizmet edecek politikalara kesinlikle alet olmasınlar. Vazgeçsinler, misafirliğin de bir kuralı vardır."

Dr. Baran ile "dost" kalabilmek için "misafirliğin kuralı"na uymak dayatılmış oluyor. Bu bölgede mücadeleye Dr. Baran ve onun çizgisinden önce başlayanlar, Dersim halkının öz çocuğu olan devrimciler misafirlik konumunu kabul edebilirler mi? Dostluğun temeli böyle bir dayatma olabilir mi? Hangi faaliyetin düşmana hizmet ettiğine kim karar verecektir? Örneğin PKK'yı eleştirmek ya da onun "izin ve onayını" almadan başka bir siyasi anlayışın çalışma yapması "düşmana hizmet" midir? Böylesine muğlak ifadeler dost ile düşmanı ayırmakta kullanılırsa, yurtsever hareket, sık sık düşeceği hatalarla sadece dostlarını yitirme riskine girmiş olmaz, kontranın provokatif eylemlerine de ze-

min hazırlar.

"Batman'da Amed'de kontra faaliyeti Hizbullah olarak şekilleniyordu. Dersim'de sol maskeyle şekilleniyor." demenin ve bölgedeki devrimci örgütlerin tümünü hiçbir maddi temeli olmaksızın bu biçimde suçlamanın, devrimcilere karşı saldırıları haklı çıkarmaya çalışmanın ötesinde hiçbir amacı ve mantığı yoktur. Zamanında kontra bağlantıları ayan beyan ortada olan Hizbullahla bile ateşkes yapabilen PKK anlayışına mensup bir kişinin, Dr. Baran'ın, Dersim'de savaşan devrimci örgütlerle eylem ve güç birliği arayacağı, kontra faaliyetlerinin bu devrimci zeminde boşa çıkartılmasını sağlamaya çalışacağı yerde, tam tersine, o örgütlere yönelerek faaliyetlerini yasaklamaya kalkmaları, üzerinde ciddiyetle düşünülecek bir konu durumundadır. Bu konu üzerinde kafa yorulmaz, hatalar sorgulanmazsa, "özel savaş" kurmaylarını sevindiren, halka ve devrime zarar veren gelişmelere yol açan zemin ortadan kalkmış olmayacaktır.

Milliyetçi Bakış Mi? Marksist Leninist Bakış Mı?

Kendi dışındaki gruplara siyaset yasağı koymak PKK'nın eski bir alışkanlığıdır. 12 Eylül öncesinde de PKK etkin olduğu yerlerde diğer devrimci-yurtsever hareketlere hayat hakkı tanımamış, birçok devrimciyi "ajandır" diyerek öldürmüştü. 12 Eylül'den sonra bu tutumun özeleştirisinin verildiği ifade edilse de, bugün yaşanan gerçekler eski anlayışın değişmediğini gösteriyor. Yurtsever hareket yine ilkeli eylem ve güç birlikleri yerine pragmatist ittifaklara yöneliyor. Yine etkinliğini artırmak için yasakçı, hegemonyacı dayatmalar getiriyor ve şiddet kullanıyor.

Üstelik bugün yasakçı mantık daha ileri götürülerek, gerekçeleri milliyetçi anlayış temelinde teorize ediliyor: *"Enternasyonalist partiler başka ülkelerde örgütlenmezler. Her parti kendi ülkesinde diğer kardeş partileri temsil eder. Kürdistan'da PKK'nın tüm diğer kardeş partileri temsil ettiği kabul görmeli ve gerilla mücadelesi desteklenmeli."* (Selim Ferat, Ö. Gündem, 29 Ekim 1993)

Evet, gerilla mücadelesi, Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesi desteklenmelidir. Bu aynı zamanda, devrimci olarak nitelenmenin koşuludur. Ama PKK'nın tüm diğer kardeş partileri temsil etmesi anlamında bir yorumla, Kürdistan'da örgütlenmenin gereksiz olduğu sonucuna varmak doğru değildir. PKK'nın kardeş parti olarak görülebilmesi için aynı ideolojik-politik çizgiye sahip olmak gerekir. Oysa PKK'yla diğer devrimci örgütler arasında görüş ayrılıkları olduğu bilinen bir gerçektir.

Ortak örgütlenmeyi savunan tüm yapıları "destekçi" olarak görmenin ve "Türk solu" olarak tanımlamanın hiçbir haklı gerekçesi yoktur. Bir siyasi hareketin niteliğini asıl belirleyen olgu, onun ideolojik-politik çizgisi, programı ve bu temelde geliştirdiği mücadele pratiğidir. Bir siyasi gruba Kürt solu mu, Türk solu mu yoksa Kürt-Türk solu mu diyeceğiz, buna o grubun program ve pratiğine bakarak karar vermek en doğru yaklaşımdır.

Türk ve Kürt halkının ortak örgütlenmesini ifade eden M-L'ler Kürdistan'ın misafiri değil yerlisidir. Bir halkın içinde misafir ya da yerli olmak, ya da siyasi faaliyet göstermenin meşruluğuna sahip olmak, o halkın tarihsel çıkarları

doğrultusunda savaşıp savaşmama, halka kendisini benimsetip benimsetmeme zemininde ifadesini bulan siyasal çizgiye bağlı bir olaydır.

Kaldı ki, PKK'nın teorisini yapmaya çalıştığı şey, kendi içinde de tutarlı değildir. PKK'nın yasakçılığı yalnız Türk solu diye ifade ettiği kesime değil, Kürt solu diye nitelenenlere karşı da aynıdır. Bu anlamda PKK kendi dışında hiçbir güç istememektedir. Bunun için de ittifak, güçbirliği hatta en basit koordinasyonlardan bile kaçmaktadır. Cephe faaliyeti sürdürdüğü siyasi gruplara karşı bile yasakçı ve dayatmacıdır. Kamer Özkan ve Arif Demir'in öldürülmesi bunun örneğidir.

İttifak Mı Çatışma Mı?

Selim Ferat'n yazısı yasakçı politikayı ilan ediyor: *"PKK'nın Kürdistan'daki sömürgeci partilerin faaliyetlerini yasaklama kararına uyarak (...) Türk solu (...) Kürdistan'ı terk etmeliydi. Kürdistan'da hala zemin arayan Türk solu, bundan böyle işgalci güçlerin yarattığı zemine dayanarak solcu politika yapamayacaktır."* (Ö. Gündem, 29 Ekim '93) "Türk solu" nitelemesi ile kendini bir kez daha ifade eden milliyetçi bakış, daha ileri sonuçlara varıyor. Varlığı TC ile savaş üzerine kurulu devrimci hareketleri "işgalci güçlerin yarattığı zemine dayanarak" solculuk yapmakla itham ediyor. Ve Kürdistan'da politika yapmayı yasaklıyor. Sanki ikide bir ittifak yapıp bozuştukları Aydınlıkçı doğu Perinçek'i muhatap alır gibi yapılan su saptamalarda hiçbir ayrım görülmüyor.

Şimdiye kadar attığı her adımı TC ile savaşarak atan, Kürdistan'da, Türkiye'de elindeki her mevziyi, şehitler pahasına kazanan bir hareketin, siyaset yasağı getiren farklı "otorite"leri de dinlemesi beklenemez. Devrimci örgüt her şeyden önce bağımsızlığını korumak zorundadır. Bunu yitirenler halka önderlik edemezler. Bu anlamda da M-L'ler güç dayatmasına teslim olmazlar. Bunu yurtsever çevreler de biliyor. Ama buna rağmen bunlar söylenebiliyorsa, ya daha sonraki adımların hesabı yapılmıyor ya da bu yazıda şimdiye kadar ifade edilmeyen devlete uzlaşma mesajı içeren farklı amaçlar var demektir.

Çatışmayı davet eden provokatif ortamlar yerine, neden yurtsever çevrenin aklına, ittifak yapmak yönünde adım atmak gelmiyor?

Her siyasi grup, diğer gruplarla farklılıkları temelinde dostça bir rekabet içindedir. Dayanışma ve eylem birlikleri bile bu rekabeti yok etmez. Her siyasi grup kendi anlayışının gelişip güçlenmesi doğrultusunda çaba sarf eder. Ama bu çaba başkalarını etkisizleştirmek için zor kullanma yöntemi kullanılarak yapılırsa, yasakçı mantıkla yapılırsa, bunun adı dostça bir rekabet değil, halka ve devrime zarar verecek bir kaos olur. Türk ve Kürt halklarına yönelik devlet saldırılarının alabildiğine arttığı koşullarda, savaşı daha ileri aşamalara taşımanın gereğine inanılıyorsa, Türk ve Kürt halklarının ittifaklarına ve mücadele veren devrimci-yurtsever örgütlerin dayanışmasına bir değer veriliyorsa, yasakçı ve dayatmacı politikalar yerine eylem ve güç birliklerini öne çıkaran politikalar esas alınmalı, bu yönde adımlar atılmalıdır.

Devrimci örgütler arasındaki ilişkileri halk içerisindeki çelişkiler kategorisinde görüp, "dostluk esas alınarak" çözüme gidilmesi için geç değildir.

DARBECİ ARTIKLARINA KORUMALIK YAPAN PKK'LILAR DEVRİMCİ DEĞERLERİ UNUTMUŞ GÖRÜNÜYORLAR

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
2 Temmuz 1994
Sayı: 101 Bursa Özel Tip Cezaevi Devrimci Sol Tutsakları

Devrimci Sol'a karşı darbe yapmaya soyunan kontrgerilla çocukları, devrimci hareketin hukukuna göre yargılanıp tarihin çöp sepetine atıldılar. Halkın adaleti karşısında korkuya kapılan darbeci çete en son, düşmana sığınıp kendi istekleriyle Gebze Cezaevi'nde koruma altına alınmıştı. Gelinen süreçte, karşı-devrimci yanlarını kendi içlerinde işletmeye başlayıp birbirlerini yemeye başlayan darbeci artıklarından Harun Kartal (HK), eski çetesine karşı can güvenliği isteyip düşmana sığındı.

Düşmandan koruma isteyen HK, halkın adaletine karşı kendisine bir güvenlik şemsiyesi aramaya başladı. Buldu da... '94 yılbaşında açlık grevi "direnişi" yaparak kaçtıkları Bursa Özel Tip Cezaevi'ndeki PKK'lılarla kurduğu "iyi ilişki"lere güvenerek, Bursa'ya sevkini istedi. Cezaevine gelir gelmez ayrı bir koğuşta düşman tarafından özel korumaya alınan darbeci çete artığı HK, ilk fırsatta PKK'lılara haber göndererek görüşme istedi. Eski dostlarıyla görüşmeye giden PKK'lılar oldukça şaşırdılar; HK, PKK'lı olmak istiyordu!

Devrimci Sol'a karşı suç işlemiş, ellerine devrimci kanı bulaşmış çete artığı HK'a, PKK'lılar mal bulmuş mağribi gibi sarıldılar. Devrimci Sol'un suçlu ilan ettiği ve halkın adaletinin hesap sorduğu HK'ın, "güvenli bir liman" olarak gördüğü PKK koğuşuna geçme talebi PKK'lılarca kabul edildi! Devrimci değerler, devrimci ilkeler ve devrimci gelenekler bir anda hiçe sayıldı. Ve suçlu bir çete artığına kucak açıldı. PKK'lıların pragmatizmi, bütün devrimci değerlerin ayaklar altına alınarak suçlu birine **"güvenlik şemsiyesi"** açılmasında sakınca görmedi.

Devrimci Sol tarafından suçlu ilan edilen bir çete artığının, küçük burjuva milliyetçiliğinin pragmatizmiyle "güvenceye" alınmaya kalkışılması, tarafımızdan kabul edilemez. PKK'lılar, pragmatistçe davrandıkları ve devrimci değerlerden uzaklaştıkları için uyarıldılar.

HK'nın öncelikle Devrimci Sol'a teslim olması ve halkımıza karşı darbecilik sürecinde işlediği suçların hesabını vermesi gerektiği belirtildi. HK'ın adaletimize ve halkımıza hesap vermediği sürece suçlu konumunun devam edeceği ve herhangi bir güvenlik şemsiyesinin altına sığınmış olmasının, suçlu konumunu değiştirmeyeceği PKK'lılara iletildi.

PKK'lıların küçük burjuva milliyetçi anlayışlarına hakim olan pragmatist yaklaşımları, uyarılarımızı ve devrimci tavrın gereklerini görmezden gelmelerine neden oldu. HK'ın darbecilerden kaçmış olmasının, kendileri için bir "özeleştiri" olarak kabul edildiğini belirterek, bu suçluyu koğuşlarına almakta ısrarlı

davrandılar.

Bizler bugüne kadar, darbeci çetenin suçlarını ve tavrımızı hiç kimseden saklamadık. Dost da düşman da, darbeci çeteye karşı olan tavrımızı iyi biliyor. Bu yüzden de HK, halkın adaletine karşı düşman tarafından halen tek başına bir koğuşta koruma altında tutuluyordu. Halkın adaleti izin vermediği sürece, oradan çıkıp (PKK'nın koğuşu da olsa) başka bir koğuşa geçmesi olanaksızdı. Bunu iyi bilen PKK'lılar, Devrimci Sol'dan "rica"da bulundular. Devrimci Sol'un idareye gidip *"biz HK'yı artık suçlu olarak görmüyoruz. Onu PKK'lıların koğuşuna verebilirsiniz."* demesini beklediler. Elbette, PKK'lılar rica etti diye, devrimci ilkelerimize aykırı olan böyle bir şeyi yapamazdık.

Bizler devrimci değerlere ve geleneklere uygun olarak PKK'ya uyarımıza yapmış ve suçlu bir çete artığına kucak açmanın yanlışlığını belirtmiştik. Çünkü, düne kadar halkın adaletine karşı düşmanın özel korumasında yaşayan bir çete artığına, bugün PKK'lıların güvenlik şemsiyesi açmaya kalkmasının ne anlama geldiğini düşünmeleri gerekir. Bu durum karşısında, bir suçluyu koğuşlarına almaya kalktıklarında, devrimci ilkelere sahip olmadıkları ve devrimci değerlerin, ilişkilerin zeminini ortadan kaldırdıkları için; siyasi ilişkilerimizi keseceğimizi kendilerine belirttik.

Uyarılarımızın ardından fiilen siyasi ilişkilerimizi kestik. PKK'lılar da HK'ı koğuşlarına almak için idareye talepte bulundular. Ancak PKK'lıların bütün ısrarına rağmen düşman HK'ı PKK'lıların koğuşuna veremiyordu. Çünkü cezaevinde Devrimci Solcular vardı.

Koğuşuna almak istediği çete artığını idareye kabul ettiremeyen PKK'lılar, düşmana karşı tavır geliştirme yerine, Devrimci Solcuları suçlamaya yöneldiler. Devrimci Solcular idareye gidip "Bu adamı PKK'nın koğuşuna verin" dememişlerdi. O yüzden de "idarenin güvenlik tasarrufundan yararlanarak" HK'ın PKK'nın koğuşuna geçmesini engelliyorlardı. Bu haliyle de Devrimci Sol "idareyle işbirliği" yapıyordu! Ne kadar basit!

Cezaevleri sürecini yakından izleyen herkes, düşmanla objektif olarak kimin işbirliği içinde olduğunu çok iyi biliyor. Zindan konferansı sonrasında cezaevleri politikası adım adım uzlaşmacı-teslimiyetçi çizgiye kayan PKK'lıların, Bursa Özel Tip Cezaevi ve Eskişehir süreçleri gözlerimizin önünde yaşandı. Düşmanın en küçük bir yaptırımına dahi "Biz savaş esiriyiz. Ses çıkarırsak katlediliriz." gerekçesiyle tavır alamayan PKK'lıların Bursa tarihi, uzlaşma, teslimiyet ve eylem kırıcılık örnekleriyle bezenmiştir. Hiçbir hak kazanımı direnişi içinde yer almayan PKK'lılar, devrimcilerin direnişle kazandıkları haklara direnişsiz ortak olmayı "politika" haline getirmekte sakınca görmediler. Tabii ki, devrimcilerin direnişini eylem kırıcı tavırlarıyla kırmayı beceremişlerse!..

'93 yılında, cezaevindeki hak gasplarına karşı Devrimci Sol'un başlattığı SAG parça parça hakları kazanmaya başladığında, 15. günde "Biz de varız" diyerek sürece girip dört gün sonra "bizden bu kadar" deyip SAG eylemimizi kırdıkları ve bununla objektif olarak düşmana güç verdikleri henüz unutulmadı. Direniş ortaklığını yaptığımız TKP/ML TİKKO, KAWA, KUK tutsaklarının da eleştirilerine maruz kalan PKK'lılara öncelikle hafızalarını yoklamalarını öneririz.

PKK Tutsaklarının Açıklaması

Son günlerde Bursa Özel Tip Cezaevi'nde yaşanan bazı gelişmelerden ötürü Devrimci Sol ile var olan siyasal ilişkilerimiz ciddi düzeyde etkilenmiş bulunmaktadır.

"D.S/ Bedri Yağan" taraftarı, Harun Kartal adında bir arkadaşın yanımıza gelme istemi karşısında DS'lilerin tavrı "düşmanca" diyebileceğimiz bir çizgide seyretmiştir. Dahası devrimciler arasında çözümlenmesi gereken sorun, tüm uyarı ve zamanında müdahalemize karşın, DS'liler tarafından düşmana aksettirilerek karşı-devrimci bir yönelime girilmiştir. İhbarcı konuma düşüp, idareyle işbirliği yapan DS bununla da kalmayarak "PKK saflarında da olsa cezalandırma hukukumuz geçerlidir" deyip, PKK'ya açıkça tavır almıştır.

DS kendi iradesini her şeyin ve herkesin üstünde görmektedir. Buna izin vermeyiz. Kendi irademizin üstüne çıkan bir iradeyi tanımadığımız gibi buna şiddetle karşı olacağız. Biz Harun Kartal'ı yanımıza almaya çalışacağız. DS'nin sözlü ya da fiili herhangi bir saldırısı karşısında gereken devrimci yanıtı vereceğiz. Tercihini PKK'dan tarafa yapan Harun Kartal'ın siyasi geçmişi hakkında hesap sormak, özeleştiri almak bundan böyle sadece PKK'ya ait olacaktır. Hem bir devrimci gelenek, hem de PKK'nın temel özelliği olan eleştiri-özeleştiri, kişilik çözümlemesi, bütün PKK'lılar için olduğu gibi, Harun Kartal için de işletilecek devrimci bir süreç ve mekanizmadır. Ancak bu süreci işletmek ve kamuoyunu bilgilendirmek artık PKK'nın tasarrufundadır. DS bu hakkı kendinde bulamaz.

Tüm bu gelişmeler bizi, Bursa Özel Tip Cezaevi özgülünde DS ile siyasal ve sosyal ilişkilerimizi kesmemize yeterli neden olmuştur. Dolayısıyla bugünden itibaren DS doğru tutum sahibi oluncaya dek bu kararımızı hayata geçiriyoruz.

PKK'lı Savaş Tutsakları
Bursa Özel Tip Cezaevi
31.5.1994

Cezaevinde düşmanın saldırılarına karşı alınan toplu tavırların hiç içinde yer almayan PKK'lılar, içine düştükleri geri-pasifist çizgilerini kendi kitlelerine dahi açıklayamamanın sıkıntısını duyuyorlar. '93 sonunda, düşmanın İstanbul DGM tutuklularını Bursa'da toplama planlarını boşa çıkarmak için Devrimci Sol'un başlattığı genel direniş sürecini PKK'lılar sadece uzaktan izlediler. TDKP, TİKB, TKP/ML TİKKO tutsaklarının da katılımıyla süren direniş, çok daha fazla sayıda tutuklusu bulunduğu halde PKK'lıları hiç ilgilendirmiyordu! Üstelik, genel direniş başladığı günlere kadar sürdürdüğü "tutuklularını mahkemeye göndermeme" tavrını ise, düşmanın "gerekirse zorla getiririz" tehditlerinden sonra kaldırdı.

Düşmanın, devrimci tutsakları ayrı ayrı cezaevlerine dağıtma planlarına karşı Devrimci Sol bütün cezaevlerindeki tutsaklarıyla genel direnişi sürdürürken, aynı koğuş içinde yaşadığımız PKK'lılar bizden çok çok uzakta yaşıyorlardı! Direnişe gözlerini kapamaları bir yana, devrimci dayanışma ve değerlerden de uzaktılar. Devrimci Solcular ve diğer devrimci tutsaklar SAG'nin ilerleyen günlerinde olmalarına karşın, PKK'lılar idare ile yemek azlığı-çokluğu ko-

nusunda kavga etmeleri, doğrusu düşmanı bile şaşırtıyordu.

Özellikle genç ve devrimci duyarlılığını koruyan PKK kitlesi dahi bu durumdan duyduğu rahatsızlığı ortaya koymaktan kaçınmadı. Devrimci Solcuların genel direniş içinde her gün attıkları "Yaşasın Açlık Grevi Direnişimiz" sloganına gizliden gizliye gelip katılan PKK'lı duyarlı tutsaklar "Bu ne biçim iş. Bizimkiler neden direniş içinde değil." sorusunu Devrimci Solculara soruyorlardı.

Nitekim, Devrimci Solcular genel direnişi zaferle bitirdiğinde, PKK kendi kitlesinin zafer halaylarına katılmasını engelleyemedi.

Devrimci Solcular genel direnişleriyle tutuklu yoldaşlarını İstanbul'a göndermeyi kazandıklarında, PKK'lılar, düşmana gidip "bizim tutukluları da gönderin" diye talepte bulundular. Ama düşmandan çok acı ve öğretici bir cevap aldılar: **"Siz direniş içinde yoktunuz ki!"**

Devrimci tutuklular, İstanbul'a gönderildikten sonra, PKK kamuoyuna Özgür Gündem gazetesiyle bir açıklama yaptı. "Devlet PKK'ya ayrımcı davranıyor. PKK'lı tutukluları Sağmalcılar'a sevk etmiyor." Oysa, PKK'lılar bu "ayrımcılığı" Buca'da da yaşamıştı, bilmeleri gerekirdi. Buca'da yoldaşlarımız 43 günlük SAG direnişiyle havalandırma haklarını kazandıklarında, düşman, direniş içinde yer almayan PKK'lıların havalandırmaya çıkış haklarını gasp etmeyi sürdürmüştü. O zaman da "ayrımcılık yapılıyor" diye açıklamalarda bulunmuşlardı. Evet düşman devrimci güçleri bölmek için "ayrımcılık" yapar. Ama gerçekleşen durum bunun ötesindedir; bir yanda düşmanın direnişimize boyun eğmek zorunda kalması, diğer yanda da direnmeyenlere karşı tavrına devam etmesi vardır. Onu gözden uzak tutup "ayrımcılığa" sığınmak kendini aldatmaktan başka bir şey değildir.

Statükolarını bozacağı gerekçesiyle Diyarbakır'daki tutuklu yoldaşlarımızı koğuştan atan, yoldaşlarımızı düşmana teslim etmekten çekinmeyen PKK anlayışı; burada ise utanmadan bizi "işbirlikçilik" ve "karşı-devrimci yönelime girme" ile suçluyor. Darbeci artığı HK'ı koğuşlarına almayı idareye kabul ettiremiyorlarsa, gelip bize ricada bulunacaklarına, düşmana tavır almayı öğrenmelerini öneririz. Bizlerin düşmana giderek "HK'ı PKK'lılara verebilirsiniz" dememizi isteyenler, işbirlikçilikten ne anladıklarını ortaya koyuyorlar. Bizler "dost"a da düşmana da açıkça şunu belirtiyoruz; HK Devrimci Sol'a karşı suç işlemiş ve bu yüzden bizim hukukumuza göre mutlaka yargılanacak olan bir darbeci artığıdır! Düşmanın, çete artığı HK'ı Devrimci Sol'a karşı güvenlik altında tutmak amacıyla, (PKK'nın da olsa) başka koğuşa vermemesi bizim sorunumuz değildir. PKK'lılar, koğuşuna birisini almak istiyorlarsa siyasi bir yapı olduğunu hatırlayarak siyasi tavrını ortaya koymayı becermelidir. Bu tavır ise, devrimcilere değil, düşmana karşı olmalıdır.

Bir süre önce Bartın'da PKK koğuşundan ayrılıp yanımıza sevk isteyen genç bir unsuru samimi görmeyerek koğuştan çıkardığımızda, PKK'lılar bu insanı geri almak istediler. Bizim bir itirazımızın olmamasına rağmen düşmana bunu kabul ettiremeyen PKK'lılar, genç unsuru düşmanın inisiyatifine ve icazetine terk ederken, siyasi tavır koymanın ne olduğunu yine unutmuşlardı!

Hiç bir fiili direniş içinde görmediğimiz, "aman katlediliriz" mantığıyla bütün yaptırımları kabullenen PKK anlayışı, bugün düşman karşısında daha da geriliyorsa; devrimci tutsakların düşmana karşı diktiği direniş hattının arkasın-

da saklanıyor oluşundandır.

"Zindan konferansı kararları elimizi kolumuzu bağlıyor" sözlerinin ardına saklanan PKK'lılara söyleyecek tek sözümüz var: **Önce uzlaşmacı kafalarınızı çözün! Sizin elinizi kolunuzu bağlayan zindan konferansı değil, devletle uzlaşmaya kilitlenen siyasi çizginizdir.**

Sonuçta PKK, fiili olarak kesik olan ilişkilerimize karşılık, ilişkileri kestiğini açıkladığı bildirisinde yavuz hırsız misali karalama ve hakaret tavrına girmiştir. Bununla kendi gerçekliğini, pragmatizmini ve ilkesizliğini örtmeye çalışan PKK bir kez daha devrimci ilke ve değerlerden nasibini almadığını belgelemiştir. Unutulmamalıdır, güneş balçıkla sıvanmaz ve PKK bu tavrıyla devrimci mücadeleye zarar vermekten başka bir şey yapmaz.

Gelinen noktada, gerek ilkesiz ve pragmatist tavrı nedeniyle bir darbeci haine hamilik yapmaya soyunması ve gerekse de devrimci hareketimize saldırı ve hakaret tavrına girmiş olması nedeniyle, ilkesiz-pragmatist tavrından vazgeçene, hareketimize ve halkımıza özeleştiri verene kadar Bursa Özel Tip Cezaevi'nde PKK'lılarla siyasal, sosyal hiçbir ilişkimiz olmayacaktır!

Özgür Ülke'nin "Mücadele"ye Husumeti

"DURSUN KARATAŞ'A ÖZGÜRLÜK" İLANINA SANSÜR KOYAN MANTIK KİMDEN YANADIR?

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
24 Eylül 1994
Sayı: 111

Özgür Ülke gazetesi yöneticileri, devrimcilere karşı ilkesiz, pragmatist ve dostça demenin mümkün olmadığı tavırlarını sürdürüyor. 22 Ağustos tarihli sayılarında "Okuyucuya Rapor" başlıklı bir yazıda, dostu-düşmanı birbirine karıştıran, devrimcilerle karşı-devrimcileri yan yana koyup çalakalem "suçlayan" sözlerine rastlamış ve kendilerinden devrimcilere karşı açık olmalarını istemiştik.

Ama Özgür Ülke'nin bu eleştiriyi dikkate almadığına, dostu-düşmanı birbirine karıştırmaya devam ettiğine bir kez daha tanık olduk.

"İlan Almıyoruz"

Geçtiğimiz hafta içinde Özgür Ülke gazetesine bir ilan verilmek istendi. İlan, Fransa'da tutuklanan Devrimci Sol önderi Dursun Karataş ile ilgiliydi. İlan servisindeki görevli kişi ilanı alamayacaklarını belirtiyordu. Bir yanlışlık mı var düşüncesiyle Özgür Ülke yöneticileri telefonla arandığında, yine aynı cevap alındı. Dursun Karataş'la ilgili ilanı kesinlikle almayacaklarını belirtiyorlardı.

Evet, bir tavır sözkonusu idi. Devrimci hareketin önderi Fransa'da tutuklanıyor ve Türkiye hükümeti iade için tüm olanakları ile seferber oluyorken, Özgür Ülke yöneticileri, bu gelişmeleri bildikleri halde, destek olmak şöyle dursun, ilan almayarak bize sırtlarını dönüyorlardı. Özgür Ülke birçok siyasi çevreden ilan alıyordu. Bunlar arasında "Tahkim" ve "Taraf" gibilerinin de olması, Özgür Ülke'nin siyasal çevre konusunda oldukça "geniş" olduğunu gösteriyordu. Öte yandan "Önderimiz İbrahim Kaypakkaya" sözleri ile başlayan çeyrek sayfalık ilanlar almışlardı. Keza PKP Genel Sekreteri Guzman için aldıkları ilanlar da vardı.

Özgür Ülke'nin Gerekçesi Neydi?

Konuşmaya gittiğimiz Özgür Ülke gazetesinin yetkilisi, gazetelerinin habercilik anlayışına ve Özgür Ülke'nin davalarına giren kimi avukatlara yönelik Mücadele'nin yaptığı eleştirilerin haksız olduğu ve eleştiri sınırını aştığı için ilan almadığını söylüyordu.

Mücadele ve Çevresine Tavır Almışlardı

Biz, küçük burjuva milliyetçi hareketi, eleştirilerimizi de ortaya koyarak özellikle silahlı mücadele konusunda aldığı tutumuyla desteklediğimizi açıkça ilan eden ve bunu söylemekle kalmayıp pratikte gösteren bir anlayışın parça-

sıydık. Yani kimileri gibi "karşı-devrimci" diye nitelemedik. Ama yanlış olan politika ya da tutumlarını her zaman eleştirdik. Bu ülkenin topraklarına ayağını sağlam bir şekilde basan, her türlü şabloncu küçük burjuva anlayışı reddeden bağımsız devrimci politikamızla, eleştirilerini içinde gizleyip şakşakçılık yaparak Kürt küçük burjuva milliyetçi hareketinin eteklerine tutunarak ayakta kalmaya çalışanlardan ayrı düştük. Açıkça yapılan eleştiriyi dostlara verilen değerin bir ifadesi olarak gördük.

Özgür Ülke'ye de devletin saldırıları karşısında tüm gücümüz ve olanaklarımız ölçüsünde sahip çıkan, ama hata gördüğümüzde eveleyip gevelemeden dosdoğru eleştiren bir tutum izledik.

Bu tutum ve düşüncelerimize Özgür Ülke okuyucuları da tanıktır.

Böyle olduğu halde bu eleştirileri kendilerine yönelik bir saldırı gibi görüp tavır almanın "gerekçesi" haline getirdiler. İlk sayılarında "Okuyucu bizi eleştirsin, eleştiride hoşgörü göstermesin" gibi gerçekten kendine güvenen ve samimi görünen sözler etmelerine rağmen, bu sözlerin tam tersi davrandılar. Eleştirilere bu ölçüde tahammülsüzlük, ya kendine güvensizliğin ya da burnu havalarda olmanın bir ifadesidir.

Avukatlarına Eleştiri Özgür Ülke'yi Neden Bu Kadar Etkiledi?

Avukatlarına yönelik eleştirilere gelince; aslında sözlerimizin çok değil az bile olduğu ortaya çıktı. Biz o yazıyı yayınladıktan sonra, bir kısım tutuklu yakınlarından bu avukatlardan bazılarının yeni marifetlerini de öğrendik. Gerekirse yazacağız. Bunlar bir tarafa, avukatlara "kontradır" demedik. Deseydik eleştirmez, kontralara aldığımız tavrı alırdık. Onların "demokratlık" iddialarını sorguladık. Şimdi de söylediklerimizi doğrulayan gelişmeler yaşıyoruz.

Osman Ergin için yazdıklarımıza fena halde bozulmuşlar. Avukat Ergin, daha önce Devrimci Sol için hiç olumsuz söz söylemiyormuş, ama bu yazdıklarımızdan sonra o bile olumsuz konuşmaya başlamış (!)

Biz ne yazmışsak çıkıyor; dedik ki, Devrimci Sol toplu davasından azledilmeyi kendine yediremeyen Osman Ergin, sinsi yapısıyla gizliden gizliye Devrimci Sol husumetini sürdürdü.

Şimdi de hakkında yazı yazdık. Bize karşı yine en küçük bir sözüne ve tepkisine rastlamadık. Ama kinini gidip Özgür Ülke yöneticilerine kusmuş ve yalan söylemiş. Sanki daha önce Devrimci Sol'a husumeti yoktu da bu yazımız üzerine başladığı gibi göstermiş. Doğrusu onun için "hiç kimseyle çatışmaz, hele açıktan tartışmasına ise neredeyse tanık bile olunmamıştır" derken, "O'nun hep kinini kusmak için fırsat kolladığını" söylerken ancak bu kadar isabetli değerlendirme yapılabilirdi. Adam kendisi için söylenenleri 3-5 gün içinde teyit etti. Özgür Ülke gazetesinin davalarına girmesi, Özgür Ülke yöneticilerinin gücünü boyamış anlaşılan.

Osman Ergin gibilerinin husumetini önemsemiyoruz. Ama halk saflarında gördüğümüz, değerlendirdiğimiz bir yayın mevziinin böylesine küçük hesaplarla yanlış yapması, devrimci harekete husumetle yaklaşması sadece halklarımızın mücadelesine zarar vermektedir.

TÜRK-KÜRT ÇATIŞMASINI KİM İSTER? BU ÇATIŞMADAN KİM KAZANIR? ÇATIŞMAYI KİM ENGELLER?

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
21 Mayıs 1999
Sayı: 31

Çeşitli çevrelerde Türk-Kürt çatışmasının giderek "kaçınılmaz" hale geldiği, yakınlaştığı gibi "tespitler" yapılıyor. Bu tespitlerin var olan bir durumun tahlilinin sonucu mu olduğu, yoksa bu tespiti yapanların isteklerini mi yansıttığı meçhuldür. Bu meçhulün açığa çıkarılması için dünya halklarının deneylerine, bu deneylerin sonuçlarına ve nihayetinde ülkemizdeki somut duruma bakmalıyız.

Böyle bir çatışmayı emperyalizmden başkası istemez.

Veya oligarşi her şeyini kaybetmiştir; artık başvuracağı tek araç odur.

Ama hayır. Emperyalistler ve oligarşi böyle bir çatışmayı körüklese bile, bir devrimci hareket, bir yurtsever hareket, bu çatışmanın tarafı olmaz.

Buna rağmen, devrimciler, yurtseverler, **devrimi** örgütleyecektir. Buna rağmen **birliği** savunacaktır.

Buna rağmen **adaletli** olacaktır.

Bir siyasi hareketin davasının haklılığını tüm halklara göstermesinin yolu buradan geçer. Bunlar bilinmeyen şeyler değil. Ama bilmezlikten geliniyor. Bir tarafta "kardeşlik safsatası" diye yazıyor.

Biz, halklarımızın kardeşliğini anlatmaya çalışıyoruz.

Bir devrimcinin yurtseverlere karşı halkların kardeşliğini kanıtlamak zorunda kalması çarpıcı bir durumdur. Tarih boyunca TERSİ olmuştur. Egemen sınıflar düşmanlığı körüklemiştir, oligarşi düşmanlığı körüklemiştir; halkların kardeşliği bir yana, inkarla, imhayla egemen ulus dışındakileri yok etmeye çalışmıştır; devrimciler, yurtseverler bunun karşısında halkların kardeşliğini savunmuştur.

Bir de şimdi yaşadığımıza bakalım. Oligarşinin böl-parçala-yönet politikasına karşı ideolojik bir kavga yürütüyoruz; bu doğrultuda kitlelere seslenmeye çalışıyoruz; ama bunun yanında, halkların kardeşliğini bir de sola kanıtlamaya çalışıyoruz. O da tersinden olmadığını kanıtlamaya çalışıyor.

Kürt milliyetçiliği, bir süredir ısrarla kardeşlik söylemine karşı çıkıyor; bunun bir safsata olduğunu söylüyor.

Karşı çıktığı, oligarşinin sahte kardeşlik söylemleri olsa neyse. Bir yurtsever olarak ona karşı çıkarsın, ama halkların kendi gerçeğini de ortaya koyarsın.

Hayır, öyle yapmıyor. Oligarşinin "kardeşlik" demagojisine karşı çıkmıyor. Anadolu'nun bir nesnelliği olan kardeşliğin kendisine karşı çıkıyor.

Durum böyle olunca, oligarşinin kendi cephesinden yürüttüğü sahte "kardeşlik" propagandasına daha geniş bir zemin yaratılmış oluyor. Hatırlayalım şöyle bir; mesela birkaç yıl önce gazetelerde kontra kaynaklı **"Kürtler Türkleri sö-**

mürüyor" başlıklı haberler çıkardı. MGK "Kürt" kelimesinin anılmasına izin vermiyordu. **"Ne mozayiği ulan"** diyordu bazıları. Büyük şehirlere "vize" koyulması tartışılıyordu. Egemen sınıfların o günkü çıkarlarına uygun olan da buydu.

Bunlar düşmanlık politikalarıydı. Ama şimdi öyle bir zemin doğdu ki, oligarşi de tersine propagandaya geçti. Kürt milliyetçiliğinin halka yönelik eylemleri karşısında, burjuva yazarlar, halkın savunucusu rolüne soyunma imkanı buldular. MGK Kürt ulusal mücadelesine karşı, imha politikasını sürdürürken, aynı zamanda Kürt halkını, olabildiği kadar kazanma politikasını devreye soktu. Tabii bu politikanın içinde **"kardeşlik"** propagandasını da yapıyor.

Yukarıda değindiğimiz gibi ortada yine çarpıcı ve çarpık bir durum vardır. Aynen emperyalizm konusunda olduğu gibi ... Bağımsızlık için savaşanlar, yurtseverler, "Viva İtalia" derken, faşistler "Kahrolsun İtalya, Kahrolsun Emperyalizm" sloganı atıyordu ya; şimdi de çıkarları halkların birliğinden, kardeşliğinden geçenler, halkların kardeş olmadığı yolunda fetvalar vermeye, Kürt-Türk çatışmasının teorisini yapmaya başlarken, oligarşi de tersinden bir propagandayla bu zemini değerlendirmeye çalışıyor.

Oligarşinin "ayrım gayrım yoktur" söylemi işte böyle çıkıyor.

Milliyetçi çizgi hatalarıyla oligarşiye hem şovenizmi kışkırtma zemini, hem de sahte kardeşlik söylemini sürdürme zeminini sunmaktadır. Yanlış, halka yönelik eylemlerin karşı-devrime hizmet etmesi işte böyle sonuçlar doğurmaktadır.

Bu tablonun kendisi, başlı başına bir sorgulama konusudur.

Kürt milliyetçiliğinin "kardeşlik safsatası" söylemini, Anadolu halklarının kardeşliğine karşı yürüttüğü propagandayı; Kürt-Türk çatışmasına ilişkin kaynağı belirsiz, kanıtsız "öngörülerini" kaygıyla izliyoruz; ve uyarıyoruz:

Halkların kardeşliğiyle oynamayın. Bu teori ve söylemlerde halklarımızın çıkarı yoktur. Bu teori ve söylemler, kimseyi olumlu bir noktaya götürmez.

PKK Başkanlık Konseyi'nin en son açıklamasında şu söyleniyor: *"TC, Başkan Apo'nun oluşturduğu çözüm şansını doğru değerlendirmez ve ulusal önderliğimiz şahsında Kürt ulusal iradesini imhaya yönelirse, bu durum onlarca yıl sürecek bir Türk-Kürt düşmanlığının gelişmesine... neden olacaktır."*

TC imhaya yönelirse, Türk-Kürt düşmanlığı gelişir, deniliyor. TC imhaya yönelirse, bunun mantıki sonucu TC'ye karşı düşmanlığın büyümesidir; "Türk"lere karşı değil. Mantık sakattır. Örneğin, TC böyle bir şey yaparsa, oligarşi hesap vermekten kurtulamaz demiyor da, Türk-Kürt çatışmasından söz ediyor.

Bu teoriler niçin yapılıyor, "kardeşlik safsatası" söylemlerinden ne umuluyor, açıklanmaya muhtaçtır.

Oligarşinin milliyetçiliği, şovenizmi geliştirmesi, kendi tabanını genişletme amaçlıdır. Kürt milliyetçiliği de kendi kitle tabanını genişletmek için bu teoriyi geliştiriyorsa, yanlış yapıyor. Halklar arasında gerginlikler, kemikleşme yaratılırsa, ulusal temelde genişlenebilir de elbette. Ama bu nereye götürür, sonucu ne olur, nereye kadar gider? Bunu herkes iyi hesap etmeli.

Böyle bir ihtimal var olsa dahi, devrimcilerin, yurtseverlerin görevi bunu yalnızca TESPİT etmek değildir. Bunun karşı önlemlerini tartışıp uygulamaktır. Şurası çok açıktır ki, her durumda, Türk halkı içinden de, Kürt halkı içinden de birileri bu çatışmaya karşı çıkacaklardır. Esas alınması gereken de bu tavırdır.

Biz, geleceği bu tavır üzerine kuracağız.

KÜRT-TÜRK ÇATIŞMASI ÇIKAR MI?

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
11 Haziran 1999
Sayı: 34

Kani Yılmaz bir süre önce şöyle yazıyordu: *"... çağrılar cevapsız bırakılır, mahkeme adı altında kirli cumhuriyetin tanık olduğumuz tutumu sürdürülürse, ip kopar ve hiç kimsenin sonuçlarını kestiremeyeceği, bundan öncekilerin tümünü aratacak bir dönem başlar. İki ulus yani Kürtler ve Türklerin başta Kürdistan ve Türkiye metropolleri olmak üzere dünyanın her tarafında yan yana yaşamalarının koşulları ortadan kalkar ve özlenen barış yerini iki ulusun sonu çok trajik olabilecek savaşına bırakmış olur."*

Bu tür ifadeler mahkeme sürerken de pek çok yazı ve açıklamada tekrarlandı.

Sınıf mücadelesi, halkların aleyhine olacak bir gelişmeyi tehdit olarak kullanıp yönlendirilemez. Bu bir yana, İmralı'daki duruşmalarda "demokratik cumhuriyet", "devletimiz", "artık isyan yanlıştır" vs. denildikten, ve PKK'nın da bu görüşlere katıldığının açıklanmasından sonra, "Türk-Kürt çatışması çıkar" gibi tehditlerin hiç bir etkisi de, "çözüm gücü" de yoktur.

Bu da bir yana, böyle bir çatışma "öngörüsünün" nereden çıktığı daha önemli bir sorundur.

Türkiye oligarşisi içinde yaşanılan süreçte Kürt-Türk çatışması istemiyor.

Kürt ve Türk halklarının da böyle bir isteği, ruh hali yoktur.

Böyle bir çatışma ancak ABD isterse çıkabilir.

Peki durum böyleyken PKK neye dayanarak bu tespiti yapıyor?

Bunun da bir cevabı yok ortada.

Kürt-Türk çatışmasının eşikteki tehlike olduğunu ileri süren onlarca yazı ve açıklamada, bunun nedenlerine ilişkin tek bir şey bulamazsınız.

Kim çıkaracak bu çatışmayı, o da belli değildir.

Tekrarlayalım; Türkiye oligarşisinin şovenizmi kışkırttığı doğrudur; ama somut olarak bugün bir Türk-Kürt çatışmasını örgütlediği söylenemez.

Halkımız ise, Türk'üyle, Kürt'üyle, tüm kışkırtmalara rağmen, sezgisiyle, gelenekleriyle, yüzyıllara uzanan birlikteliğiyle yıllardır böyle bir çatışmadan uzak durmayı başarmıştır.

Kim öyleyse? Kim çıkaracak bu çatışmayı, nasıl çıkacak?

Şimdi bakın; PKK Başkanlık Konseyi üyesi Osman Öcalan, geçtiğimiz günlerde şöyle demişti:

"Artık askerlerin anaları PKK'ya karşı zoraki bir tepki gösterseler de,

'yeter artık' diyor... Yani Türk halkı daha fazla insanların ölmesini istemiyor. Ve yine Türk toplumu savaşın masraflarına katlanmaya yeltenmiyor... Bu nedenle de diyoruz ki, Türk toplumu da artık bir çözüme hazırdır. Önemli olan Türk devletinin askeri ve siyasi tüm yetkililerinin bu mesajı alması ve bu mesaja doğru bir yanıt vermesidir" (13 Mayıs 1999, Özgür Politika)

Ama, Osman Öcalan aynı röportaj içinde şunları da söylüyor:

Soru: "Türk devleti çözüm yönünde ciddi bir tutum sergilemezse neler gelişebilir? Yani bir Kürt Türk savaşı doğar mı?"

Osman Öcalan: "Bu kesinlikle doğar... önderliğine herhangi bir tasfiye çabası bu halkı tümüyle Türk devletine ve ulusuna karşı bir umutsuzluk içerisine itecek. Bu umutsuzluk her düzeyde bir çarpışmayı getirecek. İşte o zaman Önderliğimizin de bütün çabasıyla önlemek istediği ve herkesin korktuğu bir gerçeklik ortaya çıkacaktır. Bir Kürt ve Türk çatışması ortaya çıkacaktır."

"Türk devleti" çözmüyor, niye çözmüyorsun diye "Türk ulusuna" düşman olunuyor. Çünkü artık Türk egemen sınıflarıyla, oligarşiyle, halkı ayırdetmeyi unutmuş. Unutmak istiyor. Kendi mantığıyla çelişme pahasına meseleyi Türk halkına getiriyor. Çelişkiye bakın:

Hem, Türk halkı artık daha fazla insanların ölmesine razı değil ve çözüme de hazır diyor. Ama öte yandan Türk devleti, önderliği tasfiyeye yönelirse, Kürt halkı "Türk devletine ve ulusuna karşı" çarpışmaya girecek.

Niye, neden, nasıl?

Osman Öcalan'ın sözlerinde çıkan sonuçlardan biri şudur; "Türk-Kürt çatışması doğacak" ve bu çatışma, asıl olarak Kürt halkının umutsuzluk içindeki tepkisinin ürünü olacak. Sen nesin o zaman ? Kimsin? Siyasi misyonun ne? Kürt halkı nezdinde, umutsuzlukla böyle bir yönelime girmenin yanlış olduğunu niye söylemiyorsun? Kürt halkını niye bu konuda uyarmaya, eğitmeye çalışmıyorsun?

O zaman sen bu çatışmayı, Kürt halkının böyle bir yönelim içerisine girmesini istiyorsun. İstemiyorsan, söylemen, yapman gereken açık; ama o sözlere hemen hiç bir PKK açıklamasında rastlayamıyoruz.

Mücadelede taraflar vardır. Ulusal bir mücadelede taraflar, ezen ulus ve ezilen ulustur. Sınıf mücadelesinde ise ezenler (egemen sınıflar) ve ezilenler (halk) vardır.

Emperyalizmle birlikte ulusal mücadelede de, tarafların artık yalnız ulusal kimlikle ifade edilmesi çağı kapanmıştır. Çünkü "ulus"un içinde yeralan burjuvazi, ulusal bağımsızlık düşüncesinin karşısına geçmiş, işbirlikçileşmiştir. Dolayısıyla, ulusal savaş da sınıf savaşının bir parçası olarak yürür.

Bugün Kürt milliyetçiliğinin dilinde sınıflar yoktur; "Halk ve egemen sınıflar" literatürden çıkmıştır. Ezen ezilen, sömüren sömürülen yok. Varsa yoksa, "Kürtler" ve "Türkler". Kim bu "Kürtler" ve "Türkler"? Bugüne kadar ki savaş Kürtlerle Türklerin savaşı mıydı, yoksa "TC Sömürgeciliğine" mi karşı?

Dilinizdeki "Kürtler" ve "Türkler" kim? Baybaşinler, Buldanlar, toprak ağaları mı? "Kürt" olsun da mafyacı olsa da farketmez mi?

Bu mantıktır ki, on küsur yıllık savaşta, en güçlü olunan yerlerde bile ne emperyalizme, ne tekellere, ne de toprak ağalarına dokunulmamıştır. Hiç bir ülkede olmayan bir tarzda, halk savaşı sınıfsallıktan, en azından köylülüğün toprak sorunundan uzak sürdürülmüştür. Kürdistan'da tekellere karşı tavır da sınıfsallıktan uzaktır; tekellere karşı da "haracını ver, yaşa" tavrı geçerli olmuştur. Halk ve egemen sınıflar ayrımı yapılmadığı içindir ki, ittifaklar içinde bile düşünülmemesi gereken "Kürt"ler, milliyetçi hareket içinde yeralmış, ulusal kurtuluşçuların doğal ittifakı olması gereken Türk halkı ise, adeta itilmiş, karşıya alınmıştır. Örneğin, süren bu savaşta ölen askerlerin anneleri, karşı-devrimin etki alanına girmiştir. Bunun nedenini düşünmüyor PKK.

Doğal olan bu değildir. Amerikan aileleri "Benim çocuğumun Vietnam'da işi ne?" diyerek Amerikan iktidarının karşısına çıktı. Anadolu'da da asker aileleri "benim çocuğum niye halka kurşun sıkıyor" diyebilmeliydi. Dedirtmeyen nedir? Oligarşinin şovenist propagandaları mı? Tek başına açıklamaz. Bu şovenist propagandanın bu kadar etkili olabilmesi nasıl mümkün oldu? Sorular devam eder.

Yanlış stratejik çizgi nasıl bir birikim yarattı? Asker aileleri bu birikimin sonucu nasıl karşı-devrimin etki alanına girdiler?

Her ulusal hareket, diğer halkların saygısını kazanır. Yanlış çizgi, milliyetçi literatür, bu saygının oluşmasının önünde engeldir.

Ondan sonra "Türk-Kürt çatışması ihtimali"nin eşikte olduğundan sözediliyor. EĞER ÖYLEYSE, BU İHTİMAL NASIL EŞİĞE KADAR GELDİ? GELMEMESİ İÇİN NE YAPTINIZ?

Karşımızdaki mantık şöyle: **"Çağrıya cevap vermeyen, zulüm yapan devlet, ama bunlar devlet çağrıya cevap vermezse, Türklerle Kürtler birbirine girer"** diyor.

Neden, niçin, nasıl?

Devlet yapıyor, onlar halka kızıyor.

Emperyalizm ve oligarşi yapıyor, onlar Türk-Kürt çatışması çıkar diyorlar.

Bunda mantığın esamesi yok.

Bir PKK'lı çıkıp da bunun mantığını izah etsin artık.

Ama belki de artık İmralı'dan yapılan son açıklamalarla birlikte bu izaha da gerek yok. Çünkü artık demokratik cumhuriyet çatısı altında yaşanmaya karar verilmiştir. Bir tek "dil sorunu" nedeniyle Kürt-Türk çatışması çıkarılacak değil ya!

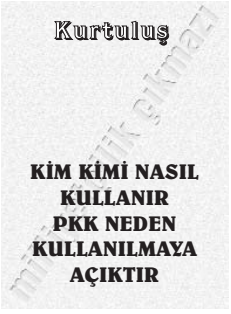

KİM KİMİ NASIL KULLANIR? PKK NEDEN KULANILMAYA AÇIKTIR?

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
2 Temmuz 1999
Sayı: 37

Öcalan'ın ikinci savunmasının en dikkate değer yanlarından biri, PKK'nın kullanıldığına ve kullanılabileceğine ilişkin bölümleriydi.

"PKK, tüm olup bitenlerin sorumlusu olarak görülse bile, içinde bizzat özüne ters düşen, onu özel amaçları içini kullanan kişi, grup hatta devlet seviyesinde güçleri görmezsek ve her birisinin sorumluluk payını doğru bilerleyemezsek, bu bizi zincirleme yanlışlıklara götürür."

"Muhtemelen Araplar'ın yeni yaklaşımları, Saddamlı veya Saddamsız devreye girebilir. Türkiye ile çelişkilerine göre PKK ile çeşitli düzeyde var olan ilişkileri daha da geliştirecekler."

"İran, tarihte olduğu gibi Türkiye ile ideolojik boyut da kazanmış çelişkilerini yine gerek Hizbullah, ama daha çok da Kürtlere, PKK'ye dayalı olarak kullanacak ve çatışma ortamının derinleşerek devamında temel bir faktör olacaktır. Sınırlı ilişkilerin gelişim potansiyeli yüksektir."

"Suriye... Kürtleri, PKK'yi daha yakın bir müttefik olarak değerlendirecek bu çatışmanın derinleşerek sürmesinde önemli bir rol oynayacaktır."

"Rusya... En rahat Kürtler ve PKK'den yararlanmak isteyecek ve savaşı daha da tırmandıracak süper güç konumundadır".

"Türkiye karşıtı güçlerin yine Türkiye içinde bu temelde çıkar sağlayanların elinden kullanacakları bir silah alınacak ve hatta doğru değerlendirilirse güce dönüştürülebilecektir. PKK'nin siyasi varlığına böyle çözümsel, bilimsel yaklaşım gerçekten günümüzün ve geleceğin Türkiyesinin en önemli kazanımı olacaktır."

Öcalan herhangi biri gibi PKK'yı kullanırlar diyor. Eğer örgüt üzerinde etkim sürüyor, düşüncelerimi kabul ederler diyorsan, (ki silah bıraktırma sözkonusu olduğunda Öcalan bu etkisinin olduğunu söylüyor) kullanılmasını da engelle. Bir önderin kendi örgütü hakkında bu tür tahliller yapabilmesi ilginçtir.

Yıllardır bir çizgi haline getirilen pragmatizm ve Ortadoğu politikacılığı, bölge ülkeleriyle, emperyalistlerle kurulan ilişkiler, bugün "Kullanılma"nın PKK için kolay telaffuz edilebilir bir kavram haline gelmesine yolaçmıştır.

Devrimci bir örgüt kullanılmaz. Bu tartışılamaz.

Eğer kullanıldığından, kullanılma ihtimalinden sözediliyorsa, orada devrimci bir yapı ve devrimci politikalar yok demektir.

"TÜRK SOLU" KAVRAMI NEDEN UYDURULDU?

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
30 Temmuz 1999
Sayı: 41

1980 sonrası, asıl olarak da 1980'li yılların ikinci yarısından itibaren, Türkiye solunda 1980 öncesi pek olmayan, olsa da kullanılmayan bir kavram kullanılmaya başlandı: "Türk Solu".

Geçmişte 1960'lı yılların sonunda böyle bir dergi adı vardı, ama o ismin taşıdığı anlamla, o süreçteki yeriyle sonraki kullanılış biçimi bir hayli farklıydı birbirinden.

"Türk Solu" kavramının bu yeni biçiminin mucidi ve taşıyıcısı Kürt milliyetçiliğiydi.

Kürt milliyetçiliği, kendi gelişim zeminini genişletmek için böyle bir ayrımda yarar gördü ve hayatın her alanına bu ayrımı taşıdı. Bu ayrım, bu temelde yürütülen pratik, şovenizme de çok daha geniş bir etki alanı kazandırdı.

Kürt milliyetçi mantık, her şeyi böldü... Herkesi milliyetçilik için, bloklaşmak için kullandı. Kendini kullandırttı.

Öcalan'ın basına yansıyan ifadelerinde de yer aldı. Öcalan ve Kürt milliyetçiliği istiyordu ki, **her şey bloklaşmalıydı**. Kürtler ve Türkler olmalıydı. Sınıflar, halk olmamalıydı... Kürt'e ait her şey iyi, Türk'e ait her şey kötü olmalıydı. Kürt kim, Türk kim belli değildi. Türk kötü olandı... PKK'ya karşı olan Kürde karşıydı. PKK'ya karşı olan herkes Türk'tü ve kötüydü. Sol da PKK'yı eleştiriyorsa Türk'tü... Ve "Türk Solu" kavramı uyduruldu. "Bloklaşmaya" hizmet etmiyorsan, sınıf, halk, devrim ortak mücadele diyorsan Türk Solu olacaksın. Öyle oldu.

Oysa hiç kimse, hiçbir örgüt, ben sadece Türklere hitap ediyorum, demiyordu; Türk devrimi yapacağım diyen kimse de yoktu. Bildiğimiz kadarıyla hiçbir siyasetin yalnızca Türklerin arasında örgütlenme gibi bir anlayışı da yoktu... Ama Kürt milliyetçiliğine göre "Türk solu" yine de vardı.

Türk kimdi, belli değildi. Bu soruyu bile cevaplamak, bu topraklar üzerinde maharet isterdi. Anadolu'da kimler yaşardı, nasıl yaşamışlardı, unutturulmak istendi. Sadece Kürtler ve Türkler olmalıydı. Onlar böyle bloklaşmalıydı. Bloklaşmalıydı ki düşmanlık oluşsun... Düşmanlık oluşsun ki milliyetçilik kolayca güçlenebilsin. Kürtler kendisinindi, Türkler devletin. Kürtler öne çıksın, devrim öne çıkmasındı. Kürtler sorunu başat sorun olsun istediler.

Türk solu bu anlayışla uyduruldu. Peki Laz, Arap, Gürcü, Çerkes, Asuri... solu var mıydı? Varsa neredeydiler, yoksa neden yoktular? Hayır onlar önemli değildi. Kürt milliyetçiliği ancak Türk milliyetçiliği ile geliştirilebilirdi. Bloklaşma için bu şarttı...

Ve kimi aklı evveller hemen bu Türk solu ifadesini benimsediler. Kimileri ha-

la da devam ediyor. Türk solu diyor ama Türklerle ilgili de bir şey söyledikleri de yoktur... PKK öyle dediği için onlar da benimsemişti.

Sol nezdinde de, halk nezdinde de bu ayrım yaratıldı.

Peki yaratıldı da ne oldu?

Bu Anadolu halklarını güçsüzleştirdi. Türkiye solunun bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin dinamiklerini parçaladı.

Bu yol ne kazandırdı sorusunun cevabı ise İmralı'dır. İmralı'dan tüm sola yöneltilen ideolojik saldırıdır.

Sonuçtan da olsa, dönüp sorulmalıdır:

Milliyetçiliği kim neden yaratmak istedi?

Sonra ne oldu?

Kim ne kazandı?

Türk solunu kim neden uydurdu?

Türk solu kim, Laz solu kim, Kürt solu kin?

Sol Nedir?.. Devrimcilik nedir?

Devrimcilik, milliyetçiliğe kurban edilmiştir.

Devrimin yararına olan değil de, Kürt olan iyi, doğru sayılmıştır.

Bu ülkede, oligarşi bile şovenizm konusunda kendine sınırlar koyarken, Kürt milliyetçiliği adeta bir kampanya halinde Türklerin ve Kürtlerin neden bir arada yaşayamayacağının teorisini yapmaya, bunu kanıtlamaya girişmiştir.

Şimdi yine başa dönülüp, biz hep birlikte yaşanmasından yana olduk deniliyor.

Doğru olan hangisidir? Kürt milliyetçiliği, "politika" yapmadan, "taktik" yapmadan cevaplamalıdır bu soruyu. Halkların cevabı bellidir ama pragmatizmiyle hiçbir ilkesi kalmamış olan Kürt milliyetçiliğininki belirsizdir.

Aslında sizin ölçülerinize göre Mahirler, Denizler de "Türk solu"ydu. Ama bu noktada pragmatizminiz ağır basıyordu yine. Anadolu halklarının Mahirlere, Denizlere yönelik sempatisini istismar edebilmek için bunu söyleyemezdiniz. Tersine Mahirlerin, Denizlerin takipçisiyiz, onların mirasını biz sürdürüyoruz sözlerini tekrarladınız hep.

Peki Mahirler, Denizler, böyle mi öğrettiler?

Hayır, onlar ne emperyalizme, ne oligarşiye karşı mücadele konusunda, ne oligarşinin mahkemelerindeki tavır konusunda bunları öğretmediler. Bu mirasa birazcık saygınız varsa, yeniden öğreneceksiniz.

Bir muhasebe yapacaksanız, bu ayrımların, halkların kardeşliğinin, birlikte yaşamasının neden ve nasıl gerekli, mümkün olduğunun, sizin buna neden karşı durduğunuzun muhasebesini de yapacaksınız.

Halklarımız bu son sınavı da alnının akıyla vermiştir.

Anadolu halklarını birbirine düşürmeye kimsenin gücünün yetmeyeceğini göstermiştir.

Devrimciler, devrimi bu güçlü kardeşlik, birlik zemininde geliştirecektir.

Milliyetçilik, ömrünü tamamlamıştır.

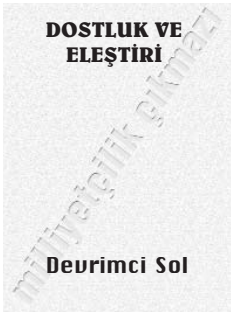

DOSTLUK VE ELEŞTİRİ

Devrimci Sol Dergisi
Temmuz 1999
Sayı: 14

İdeolojik mücadeleye her dönem önem veren bir geleneğe sahibiz. Çünkü bu ekonomik, demokratik ve siyasal mücadeleyle birlikte temel mücadele cephelerinden biridir. İktidarı hedefleyen bir siyasi hareket, bu cephelerden herhangi birini ihmal etmez.

İdeolojik mücadele de kendi içinde çeşitli mevzilere ayrılır. Burjuvaziye karşı yürütülen ideolojik mücadele, sol içindeki çok çeşitli sapmalara karşı yürütülen ideolojik mücadele, örgütün ve halk örgütlülüklerinin içinde yürütülen ideolojik mücadele, başlıca mevzilerdir. Bu mücadelenin hangi mevzilerde yoğunlaşacağı, hangi araçlarla, hangi biçimlerde yürütüleceği elbette dönemlere, koşullara göre değişir.

Oportünizme, reformizme veya kendini çok çeşitli biçimlerde ortaya koyan sapmalara karşı ideolojik mücadele de ertelenemezdir. Mahir'in dediği gibi "oportünizmin panzehirinin ideolojik mücadele" olduğuna inanırız. Bu yüzden de ideolojik mücadele adına, soyut teori yapmak, eleştiriyormuş gibi yapıp zülfü yare dokunmaktan kaçınmak, birlik adına ideolojik mücadeleden, eleştiriden vazgeçmek bizim tutumumuz olmamıştır hiçbir zaman.

İdeolojik mücadele görünümü altında kendi gerçeğini gizlemek de bizim tutumumuz olamaz. İdeolojik mücadele bir "mat" etme aracı değil, halkı ve kendi kadrolarını bilinçlendirme, dost güçlere yönelik bir uyarı, doğru çizgiye çekme aracıdır.

THKP-C'nin oluşum sürecinden başlayarak bugüne kadar bu anlayışımız çerçevesinde ideolojik mücadele sürdürdük. Bu konuda da açık ve somut bir tarzın sahibiyiz. Solun bundan çok hoşnut olduğu söylenemez elbette. Eleştirinin kendisini tartışmak yerine çoğu kez "kaba", "birlik anlayışına uygun değil" gibi gerekçelerle eleştiri savuşturulmaya çalışılmış, asıl olarak da eleştiri tarzımızdaki somutluk, açıklık hoşlarına gitmemiştir.

Son dönemde de özellikle Kürt milliyetçiliğine yönelik eleştirilerimiz "eleştiri" konusu yapılmaktadır. Gerekçe olarak **"zamanı değil"** denilmektedir. Kimisi daha ileri gidip bunu **"fırsatçılık"** olarak değerlendirmektedir.

İlginç Bir Durum Var; Kendisine Yönelik Eleştirilere Bir Şey Demeyenler, PKK'ye Eleştiri Yöneltilmesine Karşı Çıkmaktadırlar

Kuşkusuz ki siyasi hareketler için çok özel dönemler, koşullar olabilir. Mesela hareketimizin darbe ihanetiyle karşı karşıya kaldığı dönem böylesi bir dö-

nemdir. Bugün "yeri zamanı değil" diye PKK'nın, İmralı'daki savunmaların eleştirilmesine karşı çıkanlar, o zaman hiç de böyle bir hassasiyet içinde değillerdi. Tersine, bırakın eleştiride bu özel durumu gözetmeyi, yazılarıyla, pratik tavırlarıyla kuşatmayı tamamlayan bir halka durumundaydılar.

Doğal ki, dün dostluk temelinde davranmak bir yana, bölünüp parçalanmamız için ellerinden gelen herşeyi yapanlar, bugün "zamanı değil" derken samimi değil hesaplılardır. Ama bu bir yana herşeyin inkar edildiği, devrimin, devrimciliğin meşruiyetinin tartışıldığı, oligarşinin bu zeminde ideolojik saldırıya geçtiği bir zamanda ideolojik mücadele yapılmayacaksa, ne zaman yapılacak?

Bu konuda son derece çarpık anlayışlar gelişmiştir. Bunu da Kürt milliyetçiliğinin sola "kazandırdığı" bir özellik sayabiliriz. Öyle bir tarz oluşmuştur ki, ittifakla ideolojik mücadele, dostlukla eleştiri bir arada olmazmış gibi bir mantık çıkmıştır ortaya. Bu tarzın özünde yatan, pragmatizmdir, ilkesiz birlikteliklerdir. Tavır, açıkça da idarei maslahatçı bir tavırdır; sen benim yanlışımı görme, ben de senin yanlışını görmeyeyim tavrıdır.

Bu tür dostluk ve ittifaklar bize göre değildir. Yanlışa göz yummak zorunda kalacağımız bir ilişki biçiminde mutlaka devrimin aleyhinde olan bir şey vardır.

Pragmatizmin çizgileşmesiyle, Ortadoğu politikacılığının yerleşmesiyle kim dost, kim düşman ayırmak oldukça zorlaşmıştır. Tekellerin "desteğine" büyük değerler biçme, genelkurmayı soldan daha yakın görme gibi dost-düşman kavramlarını alt üst eden yaklaşımlara tanık olduk. Halk güçleri içinde, dost güçler içinde görülen, en azından öyle görüldüğü söylenen hareketlerin, çok rahatlıkla özel savaşın aleti olmakla suçlanabildiğini gördük. Sübjektif hesaplarla çok kolay bir araya gelindiğini, ve tabii aynı kolaylıkla da bu birlikteliklerin dağıldığını gördük.

Dostun düşmanın böylesine birbirine karışmasının temelinde **devrim ve devrimcilikten uzaklaşma** vardır.

İttifaklara, dostluklara devrimci bir bakış açısıyla bakılmadığında, ilişkilerin şu veya bu biçimde yıpranması, karşılıklı güvensizliğin gelişmesi, geleneklerin tahribi de kaçınılmazdır. Bu tür ilişkiler, mücadelenin gelişimine, ilişkilere, temel devrimci ilke ve kurallara büyük zararlar vermektedir. Bunu herkes görmek durumundadır.

Bunları sürekli gündemde tutmaya, eleştiri ve uyarı görevimizi yerine getirmeye çalıştık. "Bize ne" de diyebilirdik pekala. "İyi ilişkiler" adına, bunları görmezden gelebilirdik. Ama bundan devrim kazançlı çıkmazdı. Kısa vadeli "iyi ilişkiler" uğruna, halk güçlerinin gerçek cephesinin inşasından bir tuğla çalmış olurduk. Çünkü bu tarzın, ilişkileri uzun vadede iyiye götürdüğü görülmemiştir.

Kaygımız Halkın Devrimin Çıkarlarıdır

Esnek olduğumuz yerde de, en sert biçimde eleştirdiğimiz noktada da ölçümüz bu olmuş, bunun gerektirdiğini yapmaya çalışmışızdır.

Siyasi hareketleri günübirlik, kah devrimci, kah karşı devrimci ilan etmek bi-

zim işimiz değildir. Yaptığımız her tanımı, söylediğimiz her sözü ölçüp biçerek söylemiş, sorumluluğunu taşımışızdır.

Dostumuza dost, düşmanımıza düşmanızdır.

Ne dostumuzun hatalarından dolayı dostluğumuzu sileriz, ne de düşmanımızın oyunları, manevraları karşısında düşmanlığımızı unuturuz.

PKK somutunda da böyledir bu. Daha 1978-79'larda hemen tüm solun "Apocular" diyerek saldırdığı, pek çok siyasetin onları karşı-devrimci ilan ettiği, "Doğu'nun MHP'si" diye nitelediği koşullarda; PKK'yı oligarşiye, reformistlere karşı savunan biz olduk.

1979 Eylül'ünde çıkan Dev-Genç'in kapağında "Faşizmin Terörü ve 'Bölücülük' Yaygaraları, Kürt ve Türk Halklarının Ortak Mücadelesini Engelleyemez" diye yazarken, hemen onun altında şu belirtiliyordu:

"Bugün Apo'cular üzerinde yapılan ihbar ve provokasyon çizgisine karşı, devrimciler ilgisiz kalamazlar... Apo'cular en geniş anlamda Kürt milliyetçiliği temelinde oligarşiye tavır alan Kürt yurtseverleridir. Mücadele anlayışlarının Kürdistan halkını kurtuluşa götürmesi mümkün değildir.

Bu böyledir diye onları karşı devrime ihbar etmek devrimcilerin görevi olamaz... Aydınlık'ın ajan muhbir tavrına karşı tüm Türkiye solundaki guruplar dersler çıkartmalıdır."

Ama PKK, yıllar sonra, o gün kendisine karşı ajan, muhbir faaliyetinin başını çeken Aydınlık'çıları dost olarak görüp, karşı-devrimci Aydınlık çetesinin başı Perinçek, tören kıtalarıyla karşılarken, öbür taraftan da devrimci harekete saldırıyordu. Bunları da yaşadık. Ama bunlar bizim dostluk, ittifak çizgimizi, eleştiri-özeleştiri anlayışımızı, tarzımızı değiştirmedi yine de. Biz doğru bildiğimizi, çoğu kez karşılığını görmesek de yapmaya devam ettik. 1978'de olduğu gibi 1984 sonrasında da, 1990'larda da aynıdır. Pratik, siyasi desteğimizi sunduk, ağır kayıplarla yüzyüzeyken silahlı eylemler örgütledik; ama sahiplenirken, eleştirimizi de sakınmadık.

Dostluk Adına Şakşakçılık Bekleyenler Bizden Böyle Bir Şeyi Bulamayacaklardır Ama Herkes En Güç Dönemlerinde Yanlarında Olacağımızdan Da Emin Olmalıdır

Bugün bizi "zamansız" veya "sert" eleştiri yapmakla "eleştirenler", PKK adına avukatlık yapanlar, bugünkü durumu tahlil etmekten, gerçek durumu görmekten uzaktırlar. PKK'ya yaslanmak, BDGP içinde sürüklenmek, onların gerçekleri görmesinin önündeki engeldir. İdeolojik mücadele açısından durum son derece açıktır; eğer siz devrimi savunuyorsanız ve birileri devrimi tasfiye etmek, silahlı savaşı mahkum etmek noktasına gelmişse, sizin savaştığınız güçlere el uzatmış, ona işbirliği teklif ediyor, onu güçlendirmekten sözediyorsa, ve siz orada zamansız, yersiz gibi gerekçelerle susuyorsanız, objektif olarak bu tasfiyeciliğe güç veriyorsunuz demektir.

Böyle bir görev "nazik dönem" gibi gerekçelerle geçiştirilemez. **"Nazik dönem"**in özgün görevlerini ayrıca yerine getirebilirsiniz, bu konuda gerekli siyasi tavrı alırsınız, buna bir engel yoktur. Öcalan'ın oligarşi tarafından tutsak edilmesine, tecrit statüsünde tutulmasına karşı çıkmak gerekir. Ancak en başta

karşı çıkması gerekenlerin, bizzat Öcalan'ın ve PKK'nın karşı çıkışının olmadığı yerde, sizin yapabileceğiniz de sınırlıdır. Bu da "nazik dönem görevleri" meselesinin bir diğer yanıdır. Kimse Öcalan'ın ve PKK'nın bu tavrı sürdüğü müddetçe bu çerçevenin dışına çıkamaz. Siz oligarşinin yargılamaya hakkı olmadığını, DGM'lerdeki hukuksuzluğu eleştirirken, Öcalan devlete, yargıya çok iyi davrandıkları, çok örnek bir şekilde yargıladıkları için saygı ve şükranlarını sunmaktadır.

Kimse kendini aldatmasın. Böyle bir durumda "destek"leyenlerin neyi destekleyeceği de belirsizleşmiştir zaten. Zamanı değildir diyenler, dayanışmayı yükseltmek gerek diyenler, farklı ne yapıyorlar acaba? Hiçbir şey! Yapacakları bir şey de yoktur. En fazla PKK'lıların bazı gösterilerinde pankart açabilirler. Bunun ötesinde, kimse desteği, dayanışmayı; Öcalan'ın İmralı kürsüsünde savunduğu görüşlere destek, o görüşlerle dayanışma olarak sunamaz, bunu isteyemez.

Herkes, gerek İmralı'da, gerekse de PKK tarafından söylenenler, yapılanlar karşısında, bu tür zaman zemin gerekçelerine sarılmadan, eveleyip gevelemeden, ne malına ne mıhına demeden açıkça düşüncelerini söylemelidir. İdeolojik mücadele budur. Dostluk da budur. Kürt milliyetçiliğinin daha geri, daha olumsuz bir noktaya savrulmasını istemeyen herkes, bu eleştirileri yapmak durumundadır. Yanlışlar açıkça ortaya konmuyorsa, orada devrimin, halklarımızın çıkarları dışında bir takım hesaplar, kaygılar var demektir.

Yöntem farklılıkları, üslup farklılıkları olacaktır, olaylara farklı bakmamız da doğaldır, ama önemli olan ideolojik mücadelede ilkeli, tutarlı olmaktır. İdeolojik mücadele karşılıklı bir saygı içinde yürümek zorundadır. Bununla birlikte saygı, eleştirilerin yumuşatılması, yuvarlanması değildir. Görüşleriniz, eleştirileriniz karşınızdakinin hoşuna gitmeyebilir. Bunu asla amaçlamasanız da, karşı tarafın eleştiri, ideolojik mücadele olayına bakışındaki çarpıklık nedeniyle ilişkileriniz de bozulabilir. Ama doğruluğunuza, haklılığınıza inanıyorsanız, söylemek zorundasınız. Dostluk da, ilkeli, tutarlı olmak da bunu gerektirir.

İlkeli, kurallı davranmanın da bir bedeli var. Biz bu bedeli çoğu zaman yalnız kalarak ödedik. Karşımızda "cephe"ler oluştu. Biz çizgimizi sürdürdük. Çok rahatlıkla söyleyebiliriz ki, hemen pek çok siyaset, pragmatizm kulvarına girip ilişkilerden siyaset tarzına kadar burjuva kültürden etkilenirken, biz bu etkilenmenin en uzağındaydık. Bu, ilkeli ve kararlı tutumumuz sayesindedir.

Birlik ve ittifaklar konusunda kadrolardan taraftarlara kadar devrimci bir bakış açısını esas alan bir bilinç oluşturduk. Kimi niye eleştirdiğimiz, niye desteklediğimiz, nasıl sahiplendiğimiz bilinir ve anlaşılır. Öcalan'ın tutsaklığının daha başında asıl şiar olarak "oligarşinin halkları, devrimcileri, yurtseverleri yargılayamayacağı" şiarını öne çıkardık. Pratik olarak da tecrit statüsüne karşı çıkılması için can bedeli sürdürülecek bir direnişi önerdiğimiz biliniyor. Bu statü parçalansaydı, bugün yaşananların en azından belli bir düzeyde engellenebileceği de ihtimal dahilindedir. Bizim anladığımız dostluk budur işte. Bu süreçte en azından çeşitli gelişmelerin netleşmesini bekleyen bir tutarlılık içinde davranmış, örneğin işkence, ilaç gibi konularda geliştirilen spekülasyonlara ilişkin görüşlerimizi saklı tutmuşuzdur. Ama İmralı'da siyasal anlamda hiçbir biçimde onaylanamayacak bir çizgi ortaya çıktığında, dışarıda PKK bu çiz-

giye katılmakla kalmayıp, süreç Mavi Çarşı'lar yönünde gelişme eğilimine girdiği noktada, artık susmak hiçbir gerekçeyle haklı olamazdı. Bu noktada ideolojik mücadelemiz olması gerektiği gibi bu mevzide yoğunlaşmıştır.

Dostluk, Siyasi Hareketler Arasında Dayanışma Konusunda Mahirlerden Güçlü Bir Gelenek Devraldık

Bu geleneği yeni örnekler yaratıp geliştirdik. Bu gelenek içinde sahte dostluk gösterilerine, basit manevralara yer yoktur. Faydacılık yoktur. Temel ölçülerimiz dışında küçük hesaplar, kullanma kaygıları yoktur. Fırsatçılık hiç yoktur. "Fırsatlar" peşinde olsak, Türkiye solunda bunlardan bolca bulunacağına şüphe yoktur. Bu konuda son derece ilkeli olmamıza karşın, bize veya birbirlerine, başkalarına karşı çoğu kez fırsatçı yaklaşılmıştır.

Dostlukta ve eleştiride açık bir pratiğimizin olduğunu sanıyoruz.

Yanlışları eleştirmeye devam edeceğiz. Hele ki devrimcilik adına burjuva teorilerin, devrimci ilişkiler adına burjuva ilişkilerin olduğu yerde eleştiri görevimizi asla ihmal edemeyiz. Çünkü bunlara tanık olup susmak, klasik deyişte olduğu gibi, onaylamaktır. HAYIR, BUNLARI ONAYLAMADIK VE ONAYLAMAYIZ.

Yıllardır dile getiriyoruz. Gerçek dostlarının yağcılar, dalkavuklar olduğunu sananlar yanılgı içindedir. Bu tarz ilişkiler ne kendilerine, ne de devrime hiçbir şey kazandırmaz. Bunların mücadelenin, devrimin çıkarlarıyla ilgisi yoktur, yalnız günlük hesaplar vardır.

BÖLÜM 6

PRAGMATİZM

GÜNEY KÜRDİSTAN VE MİLLİYETÇİ PRAGMATİZM

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
21 Kasım 1992
Sayı: 21
Mesut Demirel

Kürdistani Cephe'nin Güney Kürdistan'da kurdukları devlete icazet almak için başlattığı saldırıyla gündeme gelen Peşmerge-PKK çatışması ve bunun ardından TC ordularının Güney Kürdistan'a girmeleri ile boyutlanan gelişmeler, ulusal hareketin YNK ve IKDP güçleriyle anlaşma imzalamalarının ardından yeni bir aşamaya geldi. TC-Peşmerge ittifakı ile yurtseverler arasındaki çatışma şimdilik durulma görünümünde.

Gelişmeler ulusal kurtuluş mücadelesi verdiğini iddia eden bir hareket için milliyetçi-pragmatik politikaların hangi boyutta tehlikeler taşıdığını göstermiştir. PKK liderliğini üç gün önce *"Yakaladığımız fırsat önemlidir. Dolayısıyla uluslararası kapsamı büyüktür. Dar mahalli bir çatışma alanı olarak bakmıyoruz. Yine, 'Kürdün Kürde karşı savaşı' olarak bakmıyoruz."* (27 Ekim 1992, Gündem Gazetesi) diye açıklama yaptıktan iki gün sonra, *"Özellikle Türk devletinin oyunlarını bozmak istiyoruz. Kürdü Kürde kırdırtma oyunları var."* şeklinde konuşturan bu milliyetçi-pragmatist yaklaşımlardır.

Bütün bunların gerisinde yatan olgu, Ortadoğu'da bütün bir düşman kampı içerisindeki dengelerden, çatlaklardan yararlanarak ayakta durma çabasının bölgedeki çeşitli ulusal hareketlerin politik çizgilerinin hala belirgin bir unsurunu oluşturmasıdır. Daha Körfez savaşı sırasında, ulusal hareketin önderliği Türkiye ile emperyalistler arasında bir tercih söz konusu olduğunda Kürtlerin "daha demokratik bir koca" olarak emperyalistleri tercih etmesi gerektiğini söylerken, ABD'nin bölgedeki manevralarından pek de rahatsız görünmüyordu. Oysa emperyalizme tavır bir ulusal kurtuluş hareketi için turnusol kağıdıdır. Emperyalistlerle çelişkileri keskinleştirmeyelim tavrı içerisinde, politikalarını bölgedeki gerici-faşist iktidarlar arası çıkar çatışmalarına dayamak büyük hatadır. Bu tür çelişkiler geçici bir süre yarar sağlasa da ilkesizliğin kendini vuran bir silah olduğu unutulmamalıdır. Türkiye, İran ve Suriye'nin Kürt ulusal hareketine karşı gerçekleştirdikleri toplantı bunun en son ve dersler çıkarılması gereken örneklerindendir. Bölgedeki devletler, eğer Kürt ulusal hareketi onlar için yeterince tehlikeli hale gelmişse, senin benim toprağım diye bakmıyorlar, ezmek için güçlerini birleştirmekte tereddüt göstermiyorlar.

Yurtseverlerin taktik esneklik olarak ifade ettiği pragmatik politikaları, Güney Kürdistan'daki işbirlikçi liderlere karşı tutumda bir kez daha izlendi.

"Kürdün Kürde kırdırılması" politikasının bu derece adımlar atabilmesinde, emperyalizmin bölgedeki manevralarına tavır alınmayarak işbirlikçilere hare-

ket alanı bırakılmasının rolü vardır. Öte yandan işbirlikçilerin kimliği ve hareketlerine tam teşhis konulmamış, Özal ile işbirliği görüşmeleri bile yanlış değerlendirilmiştir.

A. Öcalan'ın Sabah gazetesindeki röportajında söyledikleri bu açıdan örnektir: *"Talabani aslında o kadar işbirlikçi değildir. Kesinlikle onun bütün yaşamı taktiklerden ibarettir. Fakat belli bir ilkesi yoktur pratikte... Buna mecburdur da. Bazıları Talabani'yi çok eleştirir. Hiçbiri onun kadar dengeleri eşit tutamaz. (...) Herkes bir sisteme dayanırken o sistemlere sonuna kadar açıktır. İşte bu özelliği ve ilginçliği vardır. Buna mecburdur. Yaşadığı gerçeklik onu mutlak günlük taktik değiştirmeye iter"*

PKK liderliği şimdilerde Talabani'ye hainlikle nitelendirirken, ona yönelik bu övgülerini de düşünmesi gerekirdi. Talabani ve Barzani TC yöneticileri ile görüşmelerini sürdürürken, işbirliği yolunda açık açık ilerlerken, Abdullah Öcalan bu görüşmeler için, *"talabani'nin bu gezisi (Ankara gezisi -bn) işbirlikçilikten, normal diplomatik ilişkiye geçişin bir nevi ara biçimi oluyor. Yine de çok önemli. Kürtlerin Türkiye ile ilişkilerini resmileştirmeleri açısından çok önemlidir."* diyordu. Bu dönem ulusal hareket, Talabani vasıtasıya, "Özal-Demirel çelişkisi"nden de yararlanarak, TC'yi "siyasal çözüm"e zorlayabileceğini, TC ile resmi görüşmelerin yolunu açabileceğini düşünüyordu. Oysa son peşmerge saldırısının ana hatları bu görüşmelerden sonra ortaya çıkmıştır.

Talabani'nin Ankara görüşmelerini işbirlikçilikten diplomatik ilişkiye geçiş olarak değerlendirip, ardından saldırı başlayınca hain ilan etmek tutarlı bir davranış değildir. Bu tutarsızlık, çevresindeki güçlerin anlık konumlarına göre yatırım yapan pragmatist politikalarda yatmaktadır. Bunun, hızla sağa sola savrulmaların sık yaşandığı Ortadoğu gibi bir bölgede bir hareketi dost düşman ayrımında içinden çıkılmaz karışıklıklara sokacağı açıktır. Nitekim, çatışma esnasında Talabani ve Barzani'yi ayırt etmeden hainlik ve işbirlikçilikle suçlayan ulusal hareket, uzlaşma zemininin Talabani ile yakalanması üzerine, bu kez hemen Talabani'ye dönük suçlamalarını yumuşatmış, hedefe Barzani'yi koymuştur. Peşmerge saldırısının papaz ve cellatları arasında yapılan bu ayrımın tutarlı bir tarafı olmadığı, yarın farklı tutumları gerektireceği açıktır.

Yaşanan bu örnekler milliyetçiliğin ve pragmatizmin nerelere kadar varacağını göstermesi bakımından da somut bir örnektir. Bugün Türkiye'de kendi kaderi hakkında söz sahibi olan Kürdistan'ın geleceği, emperyalizmi ve oligarşiyi yıkacak bir devrimle olanaklıdır. Bu ise, silahlı mücadeleye milliyetçiliğin ve pragmatizmin yön vermesiyle değil, sınıfsal bakış açısının silahlı mücadeleye hükmetmesiyle olanaklıdır. Bugünkü devlet mekanizmasını ancak böyle parçalayıp yıkabilir ve sosyalizmi kurabiliriz.

TARİH ÖĞRETİYOR

DÜNDEN BUGÜNE AYDINLIK VE PKK İLİŞKİSİ - 1

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
23 Ekim 1993
Sayı: 68

Burjuva milliyetçisi, ihbarcı Aydınlık ve Kürt halkının bağımsızlığı için savaştığını söyleyen yurtsever hareket PKK... Bir dönem birbirlerine göre "ajan-provokatör örgüt"ü, "cinayet şebekesi"ydiler.

Günü geldi birbirlerine "yüksek değer" biçtiler.

Burjuva milliyetçiliğiyle pragmatizmin "balayı" dönemiydi bu dönem. Ama bitti.

Ulusal kurtuluşçulukla burjuva milliyetçiliği, halk savaşıyla teslimiyetçilik, savaş örgütüyle ihbarcılık yan yana olamazdı çünkü.

Bu ittifak, mücadelenin doğasına aykırı olanıydı, çatışma ise doğal olanı. Şimdi çatışma var. Şimdi yine "beşinci kol" ve "yeni dünya düzeninin piyonu" tanımlamaları yapılıyor.

Yurtsever hareket Dersim'de sol içi ilişkilerdeki tutarsızlığına ve yanlışlarına bir yenisini ekledi, devrimci kanı döktü, olayın teorisini yapmaya çalışıyor.

Aydınlık kendisine "yüksek değer" biçilen günlerin bitişinden bu yana biriktirdiği düşmanlığı bu fırsatı değerlendirerek kusuyor. Tam da milliyetçi, ihbarcı çizgisine yaraşır tarzda oligarşinin açıklamalarından, devrimcilerin dostça eleştirilerine kadar her şeyi kullanmaya çalışıyor.

Tüm bu olan bitenin şaşılacak yanı yok gerçekte. Ancak tarihten öğrenmesini bilmeyenler şaşırıyor. Ancak devrimci ilkelerin dışına çıkıp, pragmatizmin zemininde beklentilere girenler, hayal kırıklığına uğruyor.

Aydınlık; Türkiye solunda sık sık tartışılan ve genel olarak ilkesizliğin hakim olduğu bir konu.

Burjuva milliyetçi, ihbarcı Aydınlıkçılar konusunda devrimci hareketin tavrının net olduğunu dost da, düşman da iyi bilir. Biz dün ne söylediysek bugün de aynısını söylüyor, savunuyoruz. Dostumuzu da, düşmanımızı da günübirlik seçmiyoruz. Büyük bir aymazlık içinde günübirlik çıkarlar için Aydınlık çizgisiyle flört edenlerin "gerekçelerini" hiç tasvip etmedik. Oysa bunu devrimcilik ya da yurtseverlik adına yapanlar var. Bunun adını açık koyalım; bu pragmatizmdir ve geleceği nokta bugün PKK'nın içine düştüğü durumdur. Ders çıkarılmalıdır.

PKK'nın dostlar ve ittifaklar anlayışındaki bu günübirlik, faydacı bakış açısı, kuşkusuz güven sarsıcıdır. İttifaklar politikası devrimci bir rotaya oturtulmalı, dost, düşman tasnif edilmelidir. Bu belirsizlik nedeniyledir ki PKK hiçbir devrimci, demokrat güçle kalıcı ittifaklar oluşturamamaktadır. Devrimciler güçlü, kalıcı dostluklardan ve ittifaklardan yanadır. Ve inanıyoruz ki en iyi dost, mücadele içinde olup eleştirendir. "Şakşakçı"lar, yağcılar sadece faydacılar ve kendine güvensizlerdir. İşte bu yüzden Aydınlıkta olduğu gibi ittifakların düşmanlıklara dönüşebildiğini değerlendirmekte yarar vardır.

Tarihin bu kesitini bu amaçla bir kez daha gündeme getiriyoruz. Öğretici olacağını, bugünkü gelişmeleri yorumlamada yol gösterici olacağını düşünüyoruz.

Burjuva Milliyetçiliğiyle Pragmatizmin İttifakı

"... Özellikle Aydınlık çevresinden bazı değerlendirmeler bize dayatılıyor. (...) Beşinci kol gibi bize saldırmaları, bunların sol içinde bir ajanklik olduklarını kanıtlamadan başka bir sonuca yol açmamaktadır. ..." 6 Ekim 1993 tarihinde Özgür Gündem'de yayınlanan röportajında bunları söylüyor PKK Sekreteri Öcalan.

Bu cümleler çok değil, 14-15 ay öncesinin açıklamalarıyla karşılaştırıldığın-

da, ilk göze çarpan iki değerlendirmenin arasındaki şaşırtıcı uzaklık olacaktır. Aydınlık çizgisi bugün PKK aleyhindeki özel yayınında bu şaşırtıcı uzaklığı yaratan rüzgarların adeta ters yönden esmeye başlamasıdır. Bugün var güçleriyle çatışıyor, birbirlerini yıpratmaya çalışıyorlar. Birbirlerine onlarca sayfanın ayrıldığı, övgülerin dizildiği tablo nereden çıkmış, nasıl şekillenmiştir? Ve yine bugün çelişkiler durup dururken mi keskinleşiyor? Değildi elbette, her olayda olduğu gibi, bunun da bir öncesi vardı.

1988-89; İlkesizliğin Pragmatizmle İttifakı

12 Eylül öncesi ihbarcı tavrıyla soldan teşhir ve tecrit olan Aydınlık çizgisi, '87'lere doğru gelindiğinde, birden bire bu durumunu "fark ederek" tekrar solda yer almanın yollarını aramaya başladı. Toplumsal muhalefetin hemen her yanında boşluklar vardı. Bu yolu önce "Gökyüzü" çevresiyle gençlikte aramaya çalıştılar. Ne var ki, bunu unutmayan, cuntanın bellekleri silmesine izin vermeyen Dev-Genç geleneği, ihbarcıların solun gövdesine uzanan bu yolunu kestiler. Devrimci hareketin ihbarcı Aydınlık çizgisine karşı koyduğu kesin ve net tavrı gören Aydınlık ve lideri Doğu Perinçek, başta PKK olmak üzere geleneksel sola yanaşmaya başladı. Solun güçsüzlüğünden kaynaklanan "yumuşaklığını" kullanarak kendine yer açmaya çalıştı. Ama esas olarak da PKK'nın gücünü hesaba katarak, adeta PKK'cı kesildi. '79-'80'lerdeki "eşkıya çetesi" başlıklarını, '84-85'lerde "Saçak" dergisindeki "bölücü hainler" deyişlerini unutup, bir anda yurtsever hareketin, Kürt sorununun savunucusu(!) olup çıktı.

İşte tam da bu süreçte, 23-25 Eylül 1989 tarihleri arasında Doğu Perinçek 2000'e Doğru dergisi adına Şam'da PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan'la görüştü. Üç gün boyunca Perinçek sorular sordu, Öcalan yanıtladı, sohbetler edildi.

Şam'daki bu gezide Perinçek'in "2000'e Doğru'ya böyle bir olanak tanıdığınız için teşekkür ederiz" sözlerine, PKK Genel Sekreteri Öcalan şu karşılığı verdi:

"Her şeyden önce, içinden geçtiğimiz ve oldukça zorluklarla dolu bu dönemde, buraya kadar lütfettiğiniz için teşekkürlerimle başlamak isterim. ***Şahsınızda başta Türkiye halkı olmak üzere aydınlarına, devrimci güçlerine bir anlamda rapor sunmak istiyorum. Bu nedenle gelişinize yüksek bir değer biçtik.*** *"* (abç) (2000'e Doğru 15 Ekim 89 sayı. 8)

12 Eylül öncesi ve sonrası Aydınlıkçıları ve Perinçek'in PKK'ya yönelik kampanyalarını duyanların, okuyanların ve bilenlerin parmağını ısıracağı bu cümlelerle oldukça "sıcak" ve "samimi" bir ortamda karşılandı Perinçek.

Öcalan, üç günün sonunda Perinçek'i aynı "sıcak" duygularla şu cümlelerle uğurluyordu: *"Buraya böyle tarihi bir aşamada, hele uzun bir fasıladan sonra gelişinize yüksek değer biçiyoruz. Bu anlamda bir kez daha teşekkürlerimi belirtiyorum. Dolayısıyla bütün devrimcilere, tanıdıklara, dostlara ve halklarımıza selam ve saygılarımı sunuyorum."*

Perinçek bu röportajı 2000'e Doğru'da 15 Ekim 89'dan itibaren beş hafta üst üste "Abdullah Öcalan Perinçek'e anlattı" başlığıyla dizi halinde yayınladı. Sonra da kitap haline getirdi.

İki taraf da çok memnundu. İlkesizlik ve pragmatizm temelindeki bu yakınlaşmada Perinçek-Aydınlık çizgisi sol içinde yeniden meşrulaşmaya başlıyordu. Ki, Perinçek ve tayfasının esas amacı da buydu. Burjuva milliyetçiliğinden, ihbarcılığından, PKK ve sola olan düşmanlığından, karşı-devrimci çizgisinden verdiği en küçük bir gerçek "taviz" yoktu aslında. Dün neyse bugün de oydular. Ancak siyasi olarak var olmaları için "koşullar" böyle gerektiriyordu ve onlar da bunu yapıyorlardı.

PKK da durumdan memnundu. Çünkü Aydınlıkçıların dergi olanaklarından "yararlanarak" kitlelere (Öcalan'ın deyimiyle Türk halkına) düşüncelerini aktarıyor, propagandalarını yapıyorlardı. Ayrıca sonraki süreçte düşünülerek Aydınlıkçıların yasal partilerinden yararlanmak da hedefleniyordu.

Her Şey Karşılıklı

Başlayan yakınlık ve Şam'da pekişen dostluk orada kalacak değildi elbet. Bu dostluğun daha da ilerletilmesi gerekiyordu. Nitekim, bunun adımları bir bir atıldı.

Aydınlıkçılar yayınlarında PKK ve Kürt halkı lehine yazılar yazıyorlardı bolca. Sayfalarını ve partilerini ardına kadar PKK'ya açtılar. Her şey karşılıklıydı. 7 Ağustos 1990'da Diyarbakır'da tutuklanan Doğu Perinçek cezaevinde doğruca PKK tutsakların içine gitti. Sonraki günlerde PKK tutsaklarıyla çekilmiş "dostluk" resimlerini bol bol yayınladı Perinçek. Doğrusu PKK potansiyeline, Kürt halkına benzer birçok örnekle mesaj vermesini biliyordu Perinçek.

Bir yandan da PKK tutsakları Aydınlıkçıların 2000'e Doğru ve Yüzyıl dergilerine mektuplar yazıyor, röportajlar yapıyorlardı. Röportaj yapanlardan biri de şu anki Özgür Gündem ve Özgür Halk yazarlarından PKK tutsağı M. Can Yüce idi. (Bkz. 21 Ekim 91, Yüzyıl Dergisi)

Doğu Perinçek 5,6,7 Nisan '91 tarihlerinde ikinci kez A. Öcalan'la görüştü. Bu kez görüşme yeri Bekaa'daki Mahsun Korkmaz Akademisi'ydi.

İkinci görüşmede Öcalan'ın ve tabii Perinçek'in de bu dostluktan doğan memnuniyetleri her hallerinden okunuyordu. Öcalan Perinçek'e topladığı "gelincik çiçeklerini" uzatıp şöyle diyordu:

"Daha kapsamlı ve doyurucu konuşma imkanı doğduğuna sevindim. 2000'e Doğru deneyimi iyi bir örnek oldu. Bu temelde bir gelişmeye de zemin hazırladı. Çok gecikmiş de olsa bu çabadan övgüyle bahsetmeliyim. Türkiye kamuoyunu, halk yığınlarını, gerçeklerimiz konusunda aydınlatmak, bir rapor sunmak görevimize bağlıyız." (14 Nisan 1991, 2000'e Doğru, Say.8)

Daha sonra bir kez de 2000'e Doğru dergisinin genel yayın yönetmeni Ferit İlsever'i Bekaa'da ağırladı Öcalan.

Mayıs 91'de 2000'e Doğru (Aydınlıkçılar) bu kez de Cudi dağında PKK gerillalarının arasındaydı ve "Cudi'deki kampa ilk kez 2000'e Doğru girdi" övünüşüyle veriyorlardı haberi (12 Mayıs 91, 2000'e Doğru)

Ve Sosyalist Parti "Patlama Yaptı"

Seçim çalışmalarını sürdüren Sosyalist Parti ve lideri Perinçek İstanbul, An-

kara vb. gittiği tüm illerde bozuma uğruyordu. Miting alanları boştu, salonları ise bir türlü dolduramıyordu. Derken yine imdatlarına yurtseverler yetişti. Diyarbakır, Batman, Cizre, Silopi'de Doğu Perinçek'i binlerce kişi karşılıyor, selamlıyor, slogan atıyordu. Bu gösterilerden sonra 2000'e Doğru'nun 19 Ekim 1991 tarihli kapağında "Emekçiler sahaya indi. Sosyalist Parti patlama yaptı" başlıkları okunuyordu.

Oysa ne Sosyalist Parti'nin ne de Perinçek'in patlama yaptığı yoktu. Sosyalist Parti'nin adı geçen yerlerde herhangi bir tabanı da yoktu. PKK'nın ilkesiz ve tutarsız pragmatizmiyle yönlendirilen yurtsever tabandı Perinçek'i karşılayan...

Ama işler düşünüldüğü gibi gitmedi. Karşılıklı hesaplar birbirini tutmadı ve seçim sonrası yeniden hafif de olsa, '80 öncesinin rüzgarları esmeye başladı aralarında. Bu ilişki, ilkesizliğin, faydacılığın, "ittifak" politikalarını dejenere eden bir örneğiyle; tecrit olmuş bir Aydınlık'ı kitlelerin gözünde yeniden "sol" olarak meşrulaştırarak devrime zarar veren bir fatura bıraktı geriye. PKK da bugün kendi açısından bir fatura ödemeye devam ediyor. Mücadelede geçmişi unutmanın bedeli olmuştur hep. Mücadele gerçeğinden geçmişe "sünger çekme" yoktur.

Aydınlık Dün Halkların Kurtuluşunun Neresindeydi?

Evet, bugünden bakıldığında, PKK ve Aydınlık'ın özellikle 89'larda yaklaşan, "olumlu"laşan ilişkilerinin giderek bozulduğunu görüyoruz.

Peki, acaba o süreçte ilişkiler gerçekten yansıtıldığı gibi olumlu muydu? Ve sonrasında ilişkilerin bozulması, çatışmanın başlaması şaşırtıcı mıydı? Ne biri, ne de öteki... İlişkiler gerçekten tamamen faydacı bir yaklaşımla "iyi" gibi görünüyor ve gösteriliyordu. Bugünkü durum hiç de şaşırtıcı değildir. Şaşırtıcı olan bugünkü çatışma durumu değil, dünün ittifakıdır. Yurtsever hareket ittifaklarında bir kez daha yanlış yapmış ve ihbarcı-karşı devrimci bir çizgide yer alan aydınlıkçıların solda meşrulaşmasına ön ayak olmuştu.

'89-90'ların PKK Dostu Aydınlıkçıları, 12 Eylül Öncesinin İhbarcıları Karşı-Devrimcileridir

Aydınlıkçılar özellikle '78-'80 döneminde tüm güçleriyle karşı-devrime hizmet edip ihbarcılıklarını sistematik hale dönüştürdüler. Aydınlık sayfaları devrimci-yurtseverlerin resimlerinin boy boy afişe edildiği, isim ve ev adreslerinin, özgeçmişlerinin yayınlandığı bir gazete haline geldi.

Şam'da ve Bekaa'da Öcalan'ın dostluk elini uzattığı, gelişini tarihsel bulup "yüksek değer biçtiği" Perinçek, acaba 12 Eylül öncesinde başyazarlığını yaptığı Aydınlık gazetesinde PKK'ya karşı nasıl bir politika izliyordu.

Bu dönemle ilgili aktaracağımız birkaç alıntı yeterince fikir verecektir:

22 Ağustos 1979 günkü başyazısında "Apocuları yenmenin yolu"nu yazıyordu Perinçek. *"Apocuların cinayetlerine son vermenin zamanının gelip geçtiği"*nden bahsediyordu.

Aydınlık "Belgelerle ve olaylarla Doğu'daki 15 grup" başlığıyla 28 Haziran '79'da yeni dizi başlattı.

PKK'lılar için "iki elimiz yakanızda", "Bu cinayet şebekesinin peşini bırakmayacağız", "Apocu katilleri tek tek saptıyoruz" manşet ve spotlarıyla sürdürüldü bu yayın.

Aydınlık PKK'nın yönetici ve militanlarını isim isim, adres ve örgütteki yerleriyle, özgeçmişleriyle açıklamaya başladı.

1 Temmuz 1979 tarihli Aydınlık'ta dizi sürüyor: Bu kez "Apocuların Batman'daki çetesini Mahsun Korkmaz, Veysi Güzel ve Osman Ergin yönetiyor" başlığı yer alıyor. Daha altta ise PKK'lılar için "Camiden çıkan halkı taradılar" başlığı var.

5 Temmuz '79; TİKP MK üyesi Kemal Çamkıran "Zeki ÖN'ün katili Apocu Müslüm Erikli'dir" diye açıklıyor.

6 Ağustos; dizi devam ediyor. Yeni başlıklar şöyle "Apocular nedir ne yapar?", "Apo kimdir?", "Ve diğer elebaşları ve katiller". Bu başlıklarla Mustafa Karasu ve uzun bir PKK'lı listesi kod adları, görevleri, özgeçmişleri ve işledikleri iddia edilen "cinayetler" açıklanıyor.

8 Temmuz 1979; "Apocu caniler hakkında ne biliyorsanız gazetemize ve ilgili mercilere iletiniz.", "Apocu katiller yakalanmadan Doğu'da huzur sağlanamaz."

12 Temmuz 1979; "Tunceli'de ve Diyarbakır'da Apocuların beş cinayetini açıklıyoruz."

27 Ağustos 1979; "Apocu cinayet şebekesinin şefi işte Apo" başlığı ve Öcalan'ın resmi.

Bunlar Aydınlık'ın 79 yılı boyunca sürdürdüğü ihbar kampanyasından sadece birkaç örnek.

Aydınlık hainleri aynı süreçte sadece PKK'ya değil tüm sola yönelik ihbarlarını da sürdürüyordu: "49 sahte sol" deyip devrimci örgütler hakkında diziler yayınlıyor; bu gruplar hakkında (üye, yönetici, sempatizan vb.) öğrenebildiği en geniş bilgileri gazete sütunlarında yayınlıyordu...

Kendini 12 Eylül'e Kanıtlamaya Çalışan Aydınlık

Aydınlıkçıların PKK'ya ve sola yönelik ihbarcılıkları 12 Eylül öncesiyle sınırlı kalmadı. Hasbelkader cuntanın mahkemelerinde "sanık"tı onlar da. Kendilerini affettirmek, "suçsuz" olduklarını kanıtlamak için, ihbarcılıklarını öne sürdüler. Aydınlıkçılar ve Perinçek özellikle sıkıyönetim mahkemelerinde 12 Eylül öncesi PKK'ya yönelik ne denli "cesur", "kararlı" bir mücadele yürüttüklerini övünçle anlattılar.

İhbarcılıkta, onursuzlukta sınır tanımayanların sorgularından bir iki örnek aktaralım.

"Urfa, Silvan, Siverek'te devletin yönetim ve emniyet görevlileri (...) Apocular karşısında boyun eğerken, TİKP üyeleri tek başlarına kaldıkları zaman bile bu cinayet çetesine karşı mücadeleye devam etmişlerdir... Bizim bu kararlılığımızı hayret ve övgü ile karşılayan valilerin, emniyet müdürlerinin ve sıkıyönetim görevlilerinin sayısı da az değildir. Kendilerinin tanık olarak dinlenmesini isteyeceğiz." (Doğu Perinçek'in Sorgu'su syf. 179)

"Partimiz, devletin simgesi olan İstiklal Marşı'na yapılan saygısızlığa

en önde karşı çıkmış (...) İstiklal Marşı'na saygı göstermeyenlerle birleşmeyeceğini belirtmiştir. ***Bütün kongrelerimiz İstiklal Marşı ile açılmıştır.*** *Belgeler ekli olarak sunulmuştur (Dosya 7)"* (agy syf.125) (abç)

(...)

"Partimiz, orduyu parçalamak bir yana orduyu düşman ilan edenlerin adresini göstermiştir." (abç) (agy. Sf.24)

1981'de cuntanın askeri mahkemelerinde bunları söyleyen ne AP'dir, ne CHP, ne de RP veya MHP'dir. Bunları söyleyen her dönem "proleter devrimciliği" kimseye bırakmayan, oligarşinin uzantısı olarak kendine sol içinde yer arayan Aydınlıkçılar ve onların lideri Perinçek'tir.

İşte, 12 Eylül öncesi PKK'yı yok etme savaşında devletin polisinden askerinden daha "kararlı" uğraşmakla övünen bu Aydınlıkçılar, birden bire '89'larda PKK'lıların "yüksek değer biçtikleri" dostu haline geldiler. Ne adına, hangi ilke, hangi tutarlılık adına?

Ortada ne bir ilke ne de tutarlılık vardı. Sadece ilkesizlik ve milliyetçi pragmatizme dört elle sarılma vardı...

PERİNÇEK, 22 Ağustos '79

"Apoculların cinayetlerine bir son verilmesi için üzerine gitmenin zamanı gelip geçmektedir. Bu katiller çetesinin hesabının görülmesi ülkemizin en önemli sorunlarından biri haline geldi. Devlet içinde bu tehlikenin kavranmaya başlandığı anlaşılıyor. (...)

Apocular'dan hesap sorulmalıdır. Bu çete Türkiye'de kargaşalık çıkaran onlarca çeteden biridir. Ancak bunların bugün yaptıklarının önüne geçilmesi aciliyet kazanmıştır. (...)"

(Doğu Perinçek'in Aydınlık'taki başyazısından)

PERİNÇEK, 22 Eylül '89

"2000'e Doğru'ya böyle bir olanak tanıdığınız için çok teşekkür ederiz. Sık sık gazetelerin manşetlerine çıkıyorsunuz. Dolayısıyla toplumun bütün kesimleri sizi merak ediyor ve ilgiyle izliyor... Biz istiyoruz ki, kamuoyu sizi sizden dinlesin."

ÖCALAN, 6 Ekim 1993

"Özellikle Aydınlık çevresinden bazı değerlendirmeler bize dayatılıyor. (...) Beşinci kol gibi bize saldırmaları, bunların sol içinde de bir ajan-klik olduklarını kanıtlamaktan başka bir sonucu yol açmamaktadır. (Abdullah Öcalan, 6 Ekim 93, Özgür Gündem)

ÖCALAN, 23 Eylül '89

"Her şeyden önce, içinden geçtiğimiz ve oldukça zorluklarla dolu bu dönemde, buraya kadar lütfettiğiniz için teşekkürlerimle başlamak isterim. Şahsınızda başta Türkiye halkı olmak üzere, aydınlarına, devrimci güçlerine bir anlamda rapor sunmak istiyoruz. Bu nedenle gelişinize yüksek değer biçtik. (Abdullah Öcalan'ın Şam'da Doğu Perinçek'i karşılarken

söyledikleri, 2000'e Doğru, 15 Ekim 1989, s:88)

Nisan '89 YENİ ÇÖZÜM

Devrimciler dostunu, düşmanını günübirlik seçmedi hiç... Aydınlık ihbarcıları karşısında hep ilkeli oldular. Devrimciler '89'da solu bu konuda şöyle uyarıyordu.

"Utanmadan 'reform mu, devrim mi?' sorusu sorarak ve sözde devrimden yana tavır belirleyerek kitlelerin ve solun kafasını bir kez daha bulandırmaya çalışıyorlar.

Her üç-beş yılda bir kendi kendini inkar edenlere, düşüncelerini kökten değiştirenlere, kendilerine kendilerinin bile inanmadığı bir durumda başkaları nasıl inanır? Başkalarının kendilerine inanmalarını nasıl bekleyebilirler? Aydınlık'ın karşı-devrimci çizgisini bugün utangaççа deşifre edenler, gerçekleri daha açıkyüreklilikle gözler önüne sermelidirler. Samimi iseler, tereddütlü, ürkek, kuşkulu tavırlarını atmalı, gerçekler üzerine cesaretle giderek hesap sormalıdırlar.

Evet, Aydınlıkçılar konusunda kafası karışık sol, yeniden düşünmeli ve Aydınlık'ın sol saflarda yeri olup olmadığını belirlemelidir. Bunun için yeterli malzemeyi Aydınlıkçılar sunuyor. Geçmişte ve bugün yapılan hiçbir şey unutulmamalıdır."

TARİH ÖĞRETİYOR

DÜNDEN BUGÜNE AYDINLIK VE PKK İLİŞKİSİ - 2

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
30 Ekim 1993
Sayı: 69

"ÇIKARCI" DEĞİL KALICI İTTİFAKLAR

İhbarcılıklarının, burjuva milliyetçisi politikalarının belgelerini sunarak kendilerini cuntaya "kanıtlayan" Aydınlıkçılar için yapılacak tek şey "yasal" faaliyetlerini sürdürebilecekleri demokrasinin gelmesini beklemekti. Öyle de yaptılar.

Cuntadan sözde "sivil yönetim"e geçildiği, ama cuntanın öz olarak devam ettiği '84 yılı, PKK'nın da gerilla savaşı temelindeki çıkışının yılıdır. PKK, Eruh-Şemdinli baskınıyla Kürdistan'da gerilla mücadelesini tırmandırmaya başlamış, şehitler pahasına bir savaşı yürütmektedir. Aydınlıkçıların PKK'ya bakışında da ise bir değişiklik yoktur. Aydınlık'a göre bu yıllarda PKK yine "terör", "cinayet" örgütüdür. '85'te de durum aynıdır. Kısaca Aydınlık, PKK yakınlaşmasının bu yıllarda esamesi bile okunmuyor. PKK-Aydınlık dostluğu için daha yıllar var.

'86 yılı Aydınlıkçılar için "yoğun" bir yıldır. Demokrasi "az" da olsa gelmiştir. Artık Aydınlıkçılar "yasal parti" için çalışmaya başlayabilirler. Ancak 12 Eylül öncesinin ihbarcı, devletçi çizgilerinden dolayı solda büyük ölçüde teşhir ve tecrit olmanın handikapını taşıyan Aydınlıkçılar geniş tabanlı(!) bir parti kurmak için kolları sıvarlar. Bunun için de "imtiyazlı", "popüler" sosyalistler(!) aranır. M. Ali Aybar, Uğur Cankoçak gibi eski tüfek "sosyalistler" ve Yalçın Küçük gibi aydınlar bulunur ve bunlarla hareket etme "başarısı" gösterilir. Etap Marmara'larda toplantılar, tartışmalar tüm hızıyla sürer.

Aydınlık, çizgisi gereği ikiyüzlüdür. '84'te, '85'te, '86'da PKK'lılar için kullandıkları "bölücü", "terörist", "hain" literatürü bu toplantılarda hızla değişip yerini keskin bir "devrimci" literatüre bıraktı.

'87'ye gelindiğinde Aydınlıkçılar parti kurma çalışmalarının yanı sıra daha geniş bir perspektifle(!) gençliği de örgütlemeyi hedeflediler. "Gökyüzü" girişimi bu dönemde ortaya kondu. Ancak Devrimci Gençlik Aydınlıkçılara burjuva milliyetçi çizgilerini, ihbarcı geleneklerini gençlik içinde yayma fırsatı vermedi. Çünkü Devrimci Gençlik geçmişi unutmamıştı, bellekleri güçlüydü ve Aydınlık çizgisinin mevcut durumdaki ikiyüzlülüğünün farkındaydı. Bu noktada solu da uyarmaya çalıştılar. Ancak sol bu konuda duyarsızlığı ve muğlaklığı tercih etti. Yer yer geçmiş hatırlatıldığı için eleştirenler oldu. Dev-Genç'liler buna rağmen ısrarlı oldular tavırlarında. Ve "Gökyüzü" deneyimi onlara kısa bir dönem

"umut" verdiyse de fiyaskoyla sonuçlandı. Perinçek'in "gecesini gündüzüne katarak" Gökyüzü dergisine yazdığı yazılar ve toplantılar hiçbir işe yaramadı. Bu yıllarda da Aydınlıkçılar gündelik söylemlerini değiştirmelerine karşın, PKK ve diğer sola bakış açılarında öncekini yadsıyan resmi bir değişiklik söz konusu değildi.

Ve yine bu süreçte "iş bilir" Aydınlıkçılar Aybar'ları, Koçak'ları ekarte edip '88'de "Sosyalist Partiyi" kurmayı "başardılar".

Çünkü artık onlara ihtiyaçları yoktu. Aylar süren toplantı ve tartışmalarda popüler sosyalistlerle, o toplantılara katılmaktan kendini alıkoyamayıp kişiliksizleşmiş "radikal" solcularla kol kola görülmüşler, artık kamuoyunda "sol" olarak yadırganmayacakları bir "meşruiyet" elde etmişlerdir.

İhbarcılığın Muhasebesi Kirli Geçmişine Sarılıyor

Aydınlıkçılar tam da partiyi kurduk, başkanımız da var dedikleri sırada kendi içlerinden ayrılarak Sosyalist Birlik dergisini yayınlayan bir grup daha çıktı sahneye. '89'a girilmiştir artık. Tüm bu evrelerde PKK'yla özel hiçbir yakınlığı olmayan Aydınlık'ın tam da bu sırada PKK'ya "yakınlaştığını", "dost" olduğunu görüyoruz. Büyük reklamlarla duyurulan "Aydınlık muhasebesi", herkesle "uzlaşmaya" hazır solu "nihayet Aydınlık da değişiyor" beklentisine sokmuştu. Öyle ya, dünya değişiyordu, demirperdeler yıkılıyordu, Aydınlık da değişirdi!..

Ne var ki bu ihbarcı, ihanetçi tayfasının muhasebesinde gerçekte hiçbir olumluluk yoktu. Olumluluk bir yana tam tersine geçmişine sahip çıkış vardı. Muhasebelerinde ihbarcı geçmişlerine özellikle girmemeleri dikkat çekiciydi. Tüm laf kalabalığı arasında, geçmişlerinde bula bula esaslı bir yanlış bulmuşlardı. O da, '78'de kendilerine inen "vahiy" sonucu 5 yıl içinde "Rusların" saldıracağı ve bir dünya savaşının çıkacağı "kehaneti" ile ilgilidir. O günlerde, bu "vahiy" sonrasında Aydınlık'ın ermiş(ler)i peşindeki kutsanmış müritleriyle toplanıp bu büyük dünya "faciasını" önlemek, milyonların, hatta milyarların canını kurtarmak için rotayı Sovyetlere çevirmek ve bu konuda "önlemler" geliştirmek kararı almışlar ve hemen arkasından 4. ordunun Rus-Sovyet sınırına kaydırılması gerektiği türünden oligarşiye akıl vermeye başlamışlardır.

Aydınlık muhasebesini "eleştiren" Sosyalist Birlikçiler o günleri şöyle yazıyorlardı:

"SSCB 5 yıl içinde saldıracaktı. Dünya savaşı 5 yıl içinde çıkacaktı... Yeni bir dünya savaşından ve Türkiye'nin SSCB işgali altına girmesinden geçeceğimizi düşündük, bu ihtimale karşı, doğrusu bugün hatırlaması biraz komik gelen hazırlıklara giriştik."

Kuşkusuz bu tahlilden hareketle yaptıkları diğer şeyler hiç de komik değildi.

Perinçek'in muhasebesini yetersiz bularak Aydınlık'tan ayrılıp Sosyalist Birlik dergisini çıkartanlar 4. sayılarında da şöyle diyorlardı:

"Geçmişin muhasebesi noktasına geldiğimizde yollar iyici ayrışmaya başladı. 12 Eylül öncesinin ve mahkemeler döneminin değerlendirilmesi bilinçli olarak geriye bırakıldı. (...) Biz, bu tartışmalarla birlikte 12 Eylül

öncesini gündeme getirdik. Özellikle devlet ve orduyla uzlaşan politikaları kanıtlarıyla ortaya koyduk. Bu tutumumuz (karşısında) muhafazakar yönetimin 'geçmişimizi yok etmek isteyenler', 'pişmanlık duyuyorlar', 'Biz esas olarak doğruyduk', 'Yüzde seksen doğruyduk' sözleriyle muhasebeden ne anladıklarını ilan ettiler."

Aydınlıkçıların "cesur" muhasebecileri Sosyalist Birlik'teki itiraflarıyla Aydınlık'ın kirli geçmişini dökmeye devam ettiler:

"TİKP 1978 Ocak'ındaki kuruluşundan itibaren, Türkiye devletinin ve orduyu dış tehdide karşı koruma-güçlendirme çizgisini benimsemiş ve uygulamıştır. Bunun yüzlerce kanıtı var. Birinci kongredeki 10 maddenin 1. maddesi Milli Savunmanın güçlendirilmesine ilişkindir. Bu tutumu alan ikinci bir parti yoktur.

"Buna bağlı olarak şunu belirtmeliyiz ki; o dönem solun diğer akımlarına karşı düşmanca tavır alışımız, sadece bazı akımların halka ve bu arada bize karşı şiddet kullanmalarına tepki değildir, doğrudan doğruya devlet ve ordu konusundaki tutumumuzdan kaynaklanmaktadır. Nitekim sorgunun bir yerinde bakın 'Orduyu parçalamak bir yana TİKP orduyu parçalama amacıyla faaliyet yürüten yıkıcılara karşı uyanıklığı savunmaktadır'. derken bir hakim sınıf söylemiyle konuşuyoruz. Bir başka yerde, Genelkurmay ile aynı düşündüğümüzü ifade ediyoruz. (...) Sola çatma açısından, daha kötüsü var. Orduyu parçalamak amacını güden parti hiç ordunun daha fazla silahlanmasını ve modernleşmesini ister mi? Hiç orduya yönelen saldırıyı göğüsler mi? Partimiz orduyu parçalamak bir yana, orduyu düşman ilan edenlerin adreslerini göstermiştir." (Sosyalist Birlik, Mart 1989)

İşte Aydınlıkçıların dünü budur. Yazılanlar bu dünü yaşayanların anlatımıdır. İhbarcılık teori düzeyine yükseltilmiştir Aydınlık'ta.

Aydınlık'ın muhasebesinde dünün bir değerlendirilmesi, bir özeleştirisi yoktur. Ve üstelik muhasebeyi reddederek itirafta bulunanların anlattıkları Aydınlık'ın halka düşman yüzünü bir kez daha tüm çıplaklığıyla göstermiştir. Tüm bunların solun gözünü açması, belleğini canlandırması gerekirken, solun Aydınlık karşısındaki duyarsız ve aymaz tavrı sürmüştür.

Muhasebe bir kez daha ortaya koymuştur ki ambalajı, pazarlaması değiştirilmeye çalışılsa da Aydınlık yine aynı Aydınlık'tı.

Aydınlık'ta değişen hiçbir şey yoktu. Ama faydacı mantığın egemen olduğu sol, gözlerini bu gerçeğe kapadı. PKK da aynı mantığa sarılarak Aydınlık'la ilişki kurmakta, hatta dostluk geliştirmekte bir sakınca görmedi; hem de Aydınlık'ı meşrulaştırmayı bile göze alarak.

PKK'de İkinci Değişiklik ve Karasu'nun Aydınlık Muhasebesi

PKK yöneticilerinden Mustafa Karasu gelinen noktada dünün Aydınlık dostluğunu ve bugünü değerlendiriyor. 14 Ekim '93'te Özgür Gündem'deki yazısında, dünü açıklarken "Aydınlık çevresinin bir dönem PKK'ya yakın olmaya çalıştığını", PKK'nın da Aydınlık çevresini '80 öncesi tavrını bilmesine rağmen "12 Eylül'den ders almışlar" biçiminde "iyi niyetlice değerlendirerek bu yakın-

laşma isteğini geri çevirmedik"lerini belirtiyor. Bugünü açıklarken ise siyasi açıdan pek de içeriği dolu olmayan bir belirleme yapıyor: *"Ne var ki, Doğu Perinçek ve Aydınlık anormal bir vaka olarak karşımızda duruyor."*

Önce dünün açıklaması üzerinde durmak gerekiyor. Şöyle deniyor: "12 Eylül'den ders almışlar biçiminde iyi niyetli değerlendirdik." Ne demek "iyi niyetli değerlendirme". Buradan Karasu'ya dolayısıyla PKK'ya yöneltilecek bir soru çıkıyor ortaya. Aydınlıkçıların 12 Eylül'den ders aldıklarına dair "iyi niyetli değerlendirme"nize neden olan ne gibi gelişmeler oldu? İhbarcı, karşı-devrimci çizgilerini mi mahkum ettiler? Devrimcilere düşmanlıklarının özeleştirisini mi verdiler? Sola, halka, devlete bakış açılarını mı değiştirdiler? Bu konularda pratik adımlar mı attılar? Bunu yaptılarsa nerede, ne zaman ve nasıl yaptılar? Nedir böyle "iyi niyetli" düşünmenize neden olan? Devrimci-demokrat kamuoyu bu söylenenlerden hiçbirine tanık olmadı.

Kaldı ki; tersine Doğu Perinçek bu süreç boyunca pek çok kez eski ihbarcı çizgisine sahip çıkmış, savunmuş ve "yine yapacağını" açıkça belirtmişti. Yıl 1986, Haftalık Yeni Gündem dergisinin Sosyalist Parti kuruluş çalışmalarıyla ilgili yaptığı röportajda Doğu Perinçek Sosyalist Parti'nin kuruluşu, Aydınlıkçıların 12 Eylül öncesi soldan dışlanmışlığı vb. üzerine sorulan soruları ustalıkla geçiştirdikten sonra *"geçmişte sosyalistlerin önemli bir bölümü sizde simgelenen hareketin insanlarıyla karşı karşıya geldi. Mesela ihbarcılık konusunu hatırlarsınız"* sorusuna *"... isteyen ihbarcılık desin, bir daha da yaparım"* yanıtını veriyor Perinçek. (bkz. Yeni Gündem, 23-29 Haziran 1986)

Evet, çok açık ve net olarak Perinçek ihbarcılığını bu dönemde de kabul ediyor ve "bir daha yaparım" diyebiliyordu.

Peki sonraki süreçte Aydınlık'ın PKK'ya bakışında ve ihbarcılığında bir değişiklik mi oldu? Bu soruya verilecek cevap da hayırdır. Örneğin 1987'lerde Aydınlık'ın yayınlarında PKK'yla ilgili bölümlerde "Avrupa'da siyasal cinayet", "Tetikteki parmak izi" (2000'e Doğru) vb. gibi hiç de dostça olmayan başlıklar görülebiliyordu. Yine '88'lerde yazdıkları bir yazıda "iki yüz KUK gerillasının Türkiye'ye girdiği" belirtildikten sonra "PKK, KUK'cuları sığınaklarına almayacaklarını ve gördükleri yerde ateş açacaklarını belirtti" türünden yazı ve yorumlarla kışkırtıyor ve esasta sola düşman tavırlarını sürdürüyorlardı.

İşte böylesi bir süreçte görüntüdeki ve "imaj"daki değişikliğin ötesinde siyasal anlamda olumlu en ufak bir gelişmenin olmadığı Aydınlıkçılar cephesinde ne hikmetse olumluluklar görülüyor olacak ki "iyi niyetli" yaklaşımlarla, geçmişten ders aldıkları payesi biçiliyor kendilerine.

İlginçtir, Karasu aynı değerlendirmeyle Aydınlıkçıların 12 Eylül öncesi ihbarcılıklarını kendilerinin bildiğini belirtiyor ve bunu kendi durumunu örnek vererek açıklıyor.

"12 Eylül'den önce PKK'ları ihbar etmelerine, polisle işbirliği içinde karakollarda çalışmalarına rağmen bu yaklaşımlarını elimizin tersiyle itmedik. Örneğin cezaevinde 13 yıldan fazla yatmama, Aydınlıkçıların poliste ifade vermeleri ve mahkemede ceza almam için savcıdan ısrarcı olmaları neden olmuşken..." diyor Karasu.

Karasu ayrıca *"çeşitli siyasetler ve Dev-Sol başta olmak üzere"* tüm so-

lun Aydınlıkçılar ve Perinçek konusunda **kendilerini uyardıklarını** ve bu tavırlarıyla ileride pişman olacaklarını belirttiklerini de ekliyor.

PKK'nın iyi niyetine neden olacak herhangi bir olumlu gelişme yoktur Aydınlıkçılarda. Tersine solun uyarıları vardır. Ama PKK bunları değil, sadece o andaki görünümü ve çıkarlarını esas alarak hareket etmiştir. 89'daki bu politika, günü-birlik politika üzerine inşa edilen sözde bir dostluktur. Aydınlıkçıların ihbarcılıkları, ihanetçilikleri, karşı-devrimci cephede oldukları biline biline, kısa vadeli çıkarlara kurban edilmiştir genel çıkarlar.

Oysa devrimciler, yurtseverler dostu ve düşmanı ayırmada kesin, net ve devrimin çıkarlarıyla çakışan bir yaklaşıma sahip olmak zorundadırlar. Yani dostlarını, düşmanlarını iyi seçmelidirler. Dostça eleştirileri art niyetten ayırmalı, gerçek yüzünü gizlemeye çalışan sinsi düşmana karşı devrimin çıkarları gereği titiz olmalıdırlar.

Bu politikaya "Perinçek anormal vaka" vs. diyerek açıklama getirmeye çalışmanın fazlaca bir anlamı yoktur. Perinçek ve Aydınlık "anormal" değil, "bilinen" bir vakadır.

Türkiye'de sınıf mücadelesi içinde olup da bunu bilmemek mümkün değildir.

Berxwedan'ın 15 Ocak 1993 tarihli sayısında, Perinçek'e şunlar söyleniyor: *"Sayın Perinçek, bu katliamdan sonra '1992'ye kadar Türkiye halkında PKK'ya karşı bir hoşgörü vardı' iddiasıyla TC'nin katliam başarısına paralel bir değerlendirmede bulunmuştur. (...)*

"Mayıs '92'nin Teori (Dergisi -bn-)sinde 'PKK Hizbullah'a kontrgerilla diyor. Bu gerçeği yansıtmıyor.' diyerek belki de Hizbullah'ın 'Halk Gücü' olduğunu iddia ediyor. (...)

"Sayın Perinçek PKK'nin Güney Kürdistan'da örgütlenmesine hayıflanmış görünüyor. Kuzeyde Türk devletine, güneyde Barzani'ye ikisine birden meydan okuyorsun. Bu da önemli bir taktik hatadır." (Teori-29)

"Perinçek burada bir köy ağası kadar kinini kusuyor. (...)"

Bütün bunları Perinçek'e "değer"ler biçen günübirlik, temelsiz bir "dostluktan" sonra, bu süreci açıklayamamanın zorlaması altında söylemek başka şeydir; başından bu yana Aydınlık çizgisini ait olduğu yerde bırakarak tutarlı bir devrimci tavrın sürdürücüsü olarak söylemek başka...

Bir Cenaze Töreni; Turnusolda Dostlukların Rengi Görülüyor

PKK'lı tutsak Hüseyin Hüsnü Eroğlu, açlık grevindeyken Eskişehir Cezaevi'nden Aydın'a coplar, kalaslar altında sürgün edilirken katledildi. Tarih Ağustos 1989'dur. Hüseyin Eroğlu tıpkı Karasu gibi, Aydınlıkçıların ihbar edip yakalattırdıkları ve ceza verilmesi için özel çaba sarf ettikleri bir yurtseverdir.

Hüseyin Eroğlu'nun cenazesi İstanbul'a getirilir. Ve işte bu pragmatik anlayışın sonucundadır ki, Aydınlıkçılar yakalatıp ceza verdirdikleri bir şehidin cenazesine utanmadan, hiç sıkıntı duymadan çelenkleriyle katılmak isterler. Ancak Devrimci Sol Güçler onları tanımaktadır. Ve Eroğlu özelindeki durumu da bilmektedirler.

Devrimci Sol Güçler, o gün Aydınlıkçılara **"Eroğlu'nu ihbar edip ölüme gön-**

derenler onun cenazesine katılamaz" diyerek tavır aldılar. Bu tavra Hüseyin Eroğlu'nun ailesi de katılmışken, yurtseverler o günkü "politika"ları ve "dostlukları" gereği Aydınlıkçılara sahip çıktılar. Buna rağmen, ihbarcı Aydınlıkçıların çelenkleri parçalanarak, ihbarcılar saf dışı edildiler. Bu görevi öncelikle yurtseverlerin yerine getirmesi gerekirken, bir yanıyla Aydınlıkçıların ölüme gönderdiği yoldaşlarının cenazesine aynı ihbarcıların katılmasına destek olmuşlardır. Pragmatizmin trajik bir örneği olsa gerek bu.

Bir devrimcinin dünyasında da, bilincinde de paradokslara yol açacak, devrim mücadelesine sonuçta engeller çıkaracak olan böylesi trajik anlar, sonuçlar yaşamamanın yolu, kuşkusuz istikrarlı bir politik hattır. Dostu düşmanı iyi belirlemektir.

'78-80 yılları arasında burjuva milliyetçi bir çizgiye oturan Aydınlık hainleri, ihbarcılığı siyasi faaliyetlerinin vazgeçilmez bir parçası saydılar. Egemen güçler adına ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Polisle, askerlerle birlikte devrimcileri, yurtseverleri yok etmenin "savaşını" verdiler.

Devrimci hareket '78'lerde net bir politikayla *"Tercihini burjuvaziden yana yapan, TİKP-Aydınlık milliyetçilerinin devrimci ve anti-faşist saflarda yeri yoktur"* diyerek, o süreçten sonraki tüm ittifaklarını buna göre biçimlendirdi. Yoğun bir teşhir ve tecrit politikasıyla bu tavır tüm sola yaygınlaştırılmaya çalışıldı. Bu kararlı teşhir ve tecrit politikası, süreç içinde solun tutarsız da olsa aldığı tavırla birleşince, etkili olmuş ve TİKP-Aydınlık hainleri büyük oranda soldan tecrit edilmişlerdir.

Ancak 12 Eylül sonrasının belleklerini yitime uğrattığı solun, biraz da kendine güvensizliği ve faydacı yaklaşımının sonucunda, TİKP-Aydınlık hainleri 89'ların sonlarına doğru kendilerine sol içinde yer bulmaya başladılar.

Eğer bugün Aydınlıkçılar tekrar sola yamanmışlarsa, sol adına hareket edip Küba'ya, Kore'ye gidip görüşmeler yapabiliyorlarsa ve bugün sol içinde görünüp bu sayede "sol içe-

'89 Ağustos'unda Hüseyin Hüsnü Eroğlu'nun cenazesine katılmak isteyen ihbarcı Aydınlıkçılara devrimcilerin aldığı tavrı eleştirenlere şu yanıt verilmişti.

Karşı-devrimci PDA'cıların provokasyonlarına karşı uyanık olalım.
Eylül '89-YENİ ÇÖZÜM

"(...) Ancak cenazenin bu onurlu havasını bozmaya çalışan, geçmişi ve bugünü ihbarcı Aydınlıkçı anlayışın devamı olarak yeniden sol içinde yer edinmeye çalışan ve bunu yaparken de yine eski yöntemlerini elden bırakmayan "Sosyalist Parti"li provokatörlerin bu çabalarının ilk denemesi, cenazede sergiledikleri tahrik ve saldırı girişimi oldu.

Onlara bu ortamı sağlayan, yine oportünizm ve ilkesiz birliklerden hala medet umanlardır.

Bugün ilkesiz ve uzlaşmacı eğilimler yüzünden karşı-devrimci Aydınlık anlayışının yeni oyunlarla sol içine sızıp eski işlevlerini yerine getirmeleri, önümüzdeki süreçte hesabı verilemeyecek sonuçlara neden olacaktır.

Ancak bunu göremeyen kimi anlayışların ilkesiz ve uzlaşmacı tutumları, karşı-devrimci Aydınlık anlayışına provokasyon vb. eğilimlerine kolay zemin sağlamıştır ve sağlayacaktır. (...)"

rikli" günlük gazete çıkarabiliyorlarsa bunun sorumluluğu ve vebali solun omuzlarındadır. PKK da bu yanıyla geçmişteki Aydınlık'a gösterdiği dostluğu daha radikal biçimde sorgulamalıdır. Bunları vurguluyoruz, çünkü PKK'yı emperyalizme ve oligarşiye karşı silahlı mücadele veren dost bir örgüt olarak değerlendiriyoruz. Dostlarımızın yanılmamalarını, savaşı daha sağlıklı bir zeminde sürdürebilmenin gereği olarak görüyoruz. Bunun için dostla düşmanı ayırmada daha hassas olmalı ve bunu yaparken de devrimci ilkelerden uzaklaşılmamalıdır diyoruz.

Düşünün ki, eğer Aydınlıkçılar bu dostluğu bozma konusunda kararlı(!) olmasalardı, belki de temelsiz olan bu dostluk bugün sürüyor olacaktı. (PKK Avrupa Temsilciliği'nin '91'de 2000'e Doğru'ya açık mektubu hatırlansın.)

Aydınlık'ın karşı-devrimci çizgisini bir türlü anlamayan, anlamak istemeyen sol, hala alınması gereken tavrı alabilmiş değildir. Açık olan şudur; solun bu kadar ilkesiz, bu kadar şekilsiz, tutarsız olduğu koşullarda, Aydınlık daha çok kafaları karıştıracak, "kullanayım" diyenleri "kullanacaktır".

Evet, dostluklar bitti. Yıl '93. Şimdi düşmanlık hüküm sürüyor. Eğer geçmişten ders çıkarılmazsa, bu düşmanlıkların yine "dostluğa" dönüşmeyeceğinin de -ne yazık ki- hiçbir garantisi yok. Böylesi "dostluklar" bizden Irak olsun.

Provokasyon korkusu PKK ve DHP tutsaklarına faşizmin Buca Katliamı'nı onaylatıyor

DİRENMEYENLER TESLİM OLMAYA MAHKUMDUR

Cezaevi Direnişleri 1- Buca Kitabı (Haziran Yayınevi)
1995

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK ve DHP tutsakları yaptıkları açıklamada DHKP-C'ye saldırmaktan da geri durmadılar. Bu yüzden, yukarıdaki ortak açıklamanın yanında DHKP-C tutsakları da bir açıklama yaptılar.

30 Eylül 1995 tarihli Özgür Politika Gazetesinde yayınlanan İstanbul Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK ve DHP'li tutsaklar imzalı "Katliamlara Açık Kapı Bırakmayalım" başlıklı açıklama faşizmin Buca Cezaevi'ndeki devrimci tutsakları katletmesinin, sorumluluğunu DHKP-C tutsaklarının başeğmez tutumlarına yükler bir nitelikte. "Provokasyonlara açık kapı bırakmayan, uyanık ve politik yaklaşım" adına Buca Cezaevi'nde direniş destanı yaratan DHKP-C tutsaklarını üstü kapalı bir biçimde "provokatör" ilan ediyorlar. **"Provokasyon olur, katlediliriz"** korkusuyla yıllardır cezaevlerinde direniş kaçkınlığı yapan PKK tutsakları gelinen noktada direnişleri de, faşizmi kışkırtan katliam zemini yaratan davranışlar olarak kendince mahkum ediyor.

21 Eylül'de Buca Cezaevi'ne yönelik faşizmin planlı katliam saldırısı ne ilkti ne de son. Devrimci mücadele boyutlandıkça, devrimci savaş halkı kapsayarak yaygınlaştıkça, karşı devrimin saldırılarının tükenmişliğin ifadesi olarak her alanda azgınlaşarak artacağı devrimin değişmez yasalarından biridir. Burada bütün mesele direnerek ve savaşarak zafere yürümekte. Direnme ve savaşma yerine; uzlaşmayı ve teslimiyeti seçenler özgürlüğü ve zaferi de kucaklayamazlar. Karşı devrimin azgın saldırılarına karşı daha büyük bir kararlılık ve şiddetle cevap veremeyenler her alanda yenilmeye mahkumdurlar. PKK tutsaklarının mantığına göre karşı devrimin saldırılarını etkisizleştirecek devrimci şiddetin kendisini de "provokasyon" ilan etmek mümkündür.

Faşizm, yıllardır devrimci tutsaklara saldırıyor ve onları teslim almaya çalışıyor. Faşizmin DHKP-C savaşçılarına saldırması, onları katletmesi, tüm tutsaklara ve halka vermek istediği bir mesajdı: "Teslim olun". Evet faşizm, devrimcilere ve halka "Teslim olun" diyor. O yüzden direnen, başeğmeyen, teslim olmayan özgür tutsakları katlediyor. Çünkü onların geleneğinde "Teslim olmak" diye bir sözcük yok. Çünkü onlar direnerek savaşarak tüm halk kesimlerine zaferi müjdeliyorlar.

PKK tutsaklarının öğrenemediği acı bir gerçek var. Teslim olmak belki provokasyonların önüne geçebilir. Fakat faşizmin katliamları ve saldırıları için provokasyon bahanesine gerek yok. Katliam faşizmin yaşam kaynağıdır. Teslim almayla yetinmez ajanlaştırmak, hainleştirmek için saldırmaya, katletmeye de-

Buca Direnişi'nin ruhunu kavramaktan uzak olan bu açıklamaya cevap Sağmalcılar Cezaevi'ndeki TKP(ML), TİKB, TKP/ML, MLSPB, Ekim, DHKP-C ve Devrimci Yol Davası Tutsaklarından geldi.

KATLİAMLARA AÇIK KAPI BIRAKMAMAK DİRENMEKLE MÜMKÜNDÜR

Bizler Sağmalcılar Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar olarak 30 Eylül 1995 tarihli Özgür Politika gazetesindeki İstanbul Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK'li ve DHP'li tutsakların "Katliamlara Açık Kapı Bırakmayalım" başlıklı açıklamasında devletin Buca Cezaevi'ndeki katliamına devrimci tutsakların uzlaşmaz direnişçi tavırlarının neden olduğunu ima eden açıklamaya zorunlu bir cevap verme ihtiyacını hissediyoruz.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK'li tutsaklar açıklamalarında; "Türk sömürgeci faşizminin çözümsüzlüğünün derinleştiği her dönemde böylesi provokasyon ve saldırıları uygulamaya koyduğunu", "son süreçte bu çözümsüzlüğün daha da derinleştiğini ve özellikle devrimci muhalefet güçlerinin birer rehine olarak tutulduğu cezaevlerine böyle bir süreçte saldırabileceğinin belli olduğunu" söyleyerek, faşizmin cezaevlerine yönelik katliam saldırılarına girişeceğini belirtiyor. Bu politika karşısında tüm devrimci tutsakların birlikte, kararlı bir şekilde direnmeleri gerektiği çok açıkken, Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK'li tutsaklar açıklamalarında "uyanık ve politik yaklaşım içinde olma" adına, direnmenin katliamlara zemin hazırladığını, provokasyona neden olduğunu ima ederek uzlaşmayı öneriyorlar.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK'li tutsaklar, düşmanın, genelde, tüm emekçi kesimlere, özelde de devrimci mücadelenin başeğmez sürdürücüleri olan devrimci tutsaklara saldırılarını tüm toplumu teslim almak ve susturmak amacıyla her geçen gün arttırdığını görmek durumundadırlar. Faşist devlet Buca'da devrimci tutsakları katlederken, tüm topluma "devlete başkaldıranın, direnenin başını ezeriz" mesajını vermek istedi. Bugün işçilerin, memurların grevleri ve diğer emekçi kesimlerin direnişleriyle açmazı iyice derinleşen egemen sınıfların dayatmalarına karşı tüm emekçilerin ve devrimci güçlerin birlikte direnmeleri zorunlu görevdir. Faşist devletin "teslim olun" dediği yerde direnmemek "uyanık ve politik yaklaşım" olamaz. Aksine bu saldırılar karşısında uyanık ve politik yaklaşım, devrimci güçlerin birlikte daha güçlü direnişleri örgütlemeleridir.

Buca Cezaevi'nde faşist devletin katliam saldırısı karşısında teslim olmayan devrimci tutsaklar, düşmanın politikalarını provokasyona gelmeme adına sessiz kalarak değil, kahramanca direnerek ve şehitler vererek boşa çıkarmıştır.

Sağmalcılar cezaevi'ndeki PKK tutsaklarının düşmanın saldıracağı belliyken "katliamlara gidecek provokasyonlara açık kapı bırakmayan", "uyanık ve politik yaklaşım" olarak önerdikleri uzlaşma, faşist devletin "teslim olun" çağrısına sessiz kalmaktır. Saldırının devrimci tutsakları odağa koyarak, tüm toplumu hedeflediği saldırıların bundan sonra da artarak süreceği gerçeği gözönüne alındığında, bu saldırıların boşa çıkartılması için, daha

güçlü direnişler örgütlemek zorunluluğu da anlaşılacaktır. Burada kazanımları koruma adına eylemsizliği savunmak teslimiyettir.

Sağmalcılar Cezaevi PKK tutsakları, Buca Cezaevi kahraman direnişçilerinin, düşmanın tüm toplumu hedefleyen bu saldırısını kendi alanlarında şehitler pahasına paramparça etmesini görmüyor. Bunun sonucu olarak Buca Cezaevi Direnişi'ni karalayan bir yaklaşıma sürükleniyor.

Faşist devletin saldırılarının nedenini, provokasyona zemin hazırlayan direnişler olarak gören Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK'li tutsaklar, açıklamalarında, katliamın sorumluluğunu direnip teslim olmayan devrimci tutsaklara yüklüyor. Buca Cezaevi'ndeki destansı direnişi provokasyon ilan ediyor.

Varolan hakları yitirmemek için direnmemenin çare olmadığı, aksine, faşist devletin tüm cezaevlerinde daha sistemli bir şekilde saldırılarını arttırdığı ortadayken, Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK'li tutsakların yapması gereken, direnişlerin karşısında değil, içinde yer almaktır. Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsaklarının kendi açıklamalarında belirttikleri "zaman, dönemin büyük görevleri üzerine yürüme, büyük amaçlar için gerekirse her şeyini çekincesiz ortaya koyma zamanıdır" gerçeği kendilerini de bağlayan bir durumdur.

PKK'li arkadaşları söylediklerine uygun davranmaya davet ediyoruz. Aksi davranışlar, yıllarca kan, can pahasına yaratılan devrimci değerlere zarar verir.

vam eder.

"Provokasyona geliriz, katlediliriz" korkusuyla düşmanın hemen her türlü dayatmasını kabul eden pratiğin bugün geldiği nokta direnişleri engelleme çabasıdır. Bugün bazı cezaevlerinde PKK'li tutsakların direnen devrimci tutsaklara karşı tavır alışları sözkonusu. Özellikle Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsakları hemen her direnişte özgür tutsakların karşısında yeralmaktadır. Düşman keyfi arama dayatır, hemen herkes buna karşı tavır alır, Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsakları 'İki değil on kez aransak da bizim için sorun değil' der. Düşman devrimci tutsaklara saldırır, bu durumu protesto etmek için slogan atmak, tavır almak sözkonusudur: Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsakları "Tavır alırsak, slogan atarsak hepimize saldırırlar" der ve hiçbir eyleme katılmaz. Özgür tutsaklar sayım vermeme eylemi gerçekleştirir: düşmanın hiçbir koğuştan sayım almayacağı korkusuyla Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsakları düşmanın kapısına dayanır. "Gelin bizim koğuşlardan sayım alın" der. Ne yazık ki, bu davranışlar düşmanın gözleri önünde ve ona açıktan ifade edilerek, mesajlar verilerek yaşandı ve yaşanıyor.

PKK tutsakları bazı cezaevlerinde özgür tutsakların direnişleri sonucu rahat çalışma ortamına sahip olurken, direniş düşmanlığına varan bu tür tavırlardan da vazgeçmiyorlar. Varolan hakların kaybedileceği korkusuyla düşmanın dayatmaları karşısında direnmemeyi ve eylemsizliği tercih ediyorlar. Direnenleri de düşman katliamına zemin hazırlamakla suçluyorlar.

Devrimci tutsakların olmadığı bazı cezaevlerinde direnmemenin varolan hakları da kaybettirdiği gerçeğini görmek istemiyorlar. Örneğin PKK tutsakları dışında kimsenin bulunmadığı Diyarbakır Cezaevi'nde 1994 yılı sonlarında düşman saldırmış ve iki yurtsever tutsağı katletmiştir. Ortada hiçbir "provoka-

tör" yokken düşmanın dayatmaları karşısında radikal tavır alınmazken böyle bir saldırıyı Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsaklarının mantıklarına göre açıklamak oldukça zor. Oysa durum apaçık ortada: Düşman yaptırımları kabul ettirmeyle işi bırakmıyor. İtirafçılığı, ajanlığı, hainliği dayatıyor. Erzurum Cezaevi'ndeki itirafçılaştırma saldırıları ortadadır. Karşısında direnen bir güç olmayan faşizm yaptırımların kabul edilmesiyle yetinmemiş, "Hain olacaksınız, ihanet edeceksiniz" diyerek azgınca saldırmaya devam etmiştir.

PKK tutsaklarının düşman saldırıları karşısındaki yaptırımları kabul eden uzlaşmacı tavırlarından örnekleri fazlasıyla mevcut. Bunlardan çarpıcı bir örneği ifade etmek bu durumu daha anlaşılır kılacaktır. 1994 yılı sonları. Düşman Diyarbakır Cezaevi'ne saldırmış ve bir yurtsever tutsağı katletmiştir. Aynı gün Sağmalcılar Cezaevi'ndeki DHKP-C tutsakları olayı duyar duymaz tüm siyasetlere -öncelikle PKK'ye- katliama karşı tavır alma konusunda bir eylem programı önerirler. Sayım vermeme, koridor ve şebekede slogan atma, aileler vb. kamuoyunu birlikte harekete geçirerek katliamların önünde set oluşturma içeriğinde olan program karşısında Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsakları yine her zamanki gibi "böyle yaparsak buraya da saldırırlar, bizi de katlederler, fiili tavır almaya gerek yok, basın açıklaması yaparız" diyerek devrimci tutsakların bu eylemlerini gerçekleştirmemelerini istemişlerdir. DHKP-C tutsakları kendi eylem programlarını kimi siyasi anlayışlarla birlikte yaşama geçirip katliama karşı tavır alırken, Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsakları ise kendi koğuşlarında attıkları sloganla yetinmişlerdir. Daha sonrasında yine bu davranış kadar ilginç olan gelişme ise, kendilerine ait gazetede, sayım vermeme eylemini PKK tutsaklarının gerçekleştirdiği açıklaması yayınlanmış ve DHKP-C tutsaklarının sözü bile edilmemiştir. Görünen o ki, kendi yayın organları da PKK tutsaklarının "uyanık ve politik" yaklaşımını kavrayamamış. Tam tersi, yavuz hırsız misali eylemi üstlenerek gelişmeleri çarpıtarak kamuoyuna sunmuşlardır. Bu tür örnekleri çoğaltmak mümkün fakat gereksiz.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsaklarının kavraması gereken bir diğer nokta kendilerinin de sıkça ifade ettiği gibi direnişin zafere, teslimiyetin ihanete götüreceğidir. Düşmanın kendi iradesini dayattığı noktada "uyanıklık ve politiklik" adına uzlaşmak, teslim olmaya ve giderek ihanet yolunun açılmasına neden olur. Düşman iradesi karşısında her ne şart altında olursa olsun devrimci iradeyi daha kararlı bir şekilde koymanın kazanımları ortadadır. İşte Buca Cezaevi'ndeki destansı direniş sonrası düşmana kabul ettirilen irade. Buca Cezaevi'nde devrimciler bugün kendi iradelerinin üstün gelmesinin kazanımlarıyla hareket ediyorlar. Oysa benzer katliamın yaşandığı Diyarbakır Cezaevi'nde hangi tutsağın nereye sürgün edildiği bile aylarca öğrenilemedi. Yurtsever tutsaklar kaçırılıp itirafçılığa zorlandı. İşte iki farklı davranış ve iki farklı sonuç. Buca Cezaevi'ndeki destansı direnişin en önemli yanı ise özgür tutsakların "bizi teslim alamazsınız, devrimcileri ve halkı teslim alamazsınız" mesajını faşizmin suratına çarparak, ülkemiz ve dünya halklarına iletmesidir. PKK tutsakları halklarımıza hangi mesajı iletmiştir? Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsakları yaklaşımlarının sonuçlarını iyi düşünmelidirler.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsakları, katliamlara açık kapı bırakmamak için direnmemeyi vaaz ederken, DHKP-C'ye saldırmaktan da geri durmu-

yor. "Cezaevlerini esas politika zemini olarak gören ve bütün taktiklerini de cezaevlerinde bunun etrafında şekillendiren DHKP-C" diyerek DHKP-C'nin devrimci pratiğine saldırmak onu karalamak direnenleri, savaşanları "provokatör" ilan etmek Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsaklarının DHKP-C'nin savaşı hangi alanlarda yükselttiğini görebilmeleri ve anlayabilmeleri için öncelikle dar siyasi bakış açılarından kurtulmaları gerekir.

Katliam korkusu ve direniş kaçkınlığı Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsaklarına Buca direnişi ile ilgili garip değerlendirmeler yaptırıyor. Diyorlar ki, *"Aslında rejimin çözümsüzlüğüne sol adına kendi politik çözümsüzlüğü ile yanıt olma durumundan çıkamadı. Buca Cezaevi'ndeki planlanmış provokasyonu görüp boşa çıkarmak bir yana düşmanın istediği zemin ve zamanda ve istediği biçimde karşılaması da bunun son bir örneği oldu."* İşte Buca'daki katliamın ve destansı direnişin dar kafalıca bir yorumu. Evet siyasi iktidar tükenmişliğinden dolayı savunmasız silahsız devrimci tutsaklara saldırıyor. Direndikleri baş eğmedikleri için de özellikle DHKP-C tutsaklarına saldırıyor. Sağmalcılar Cezaevi PKK tutsaklarının bu durumda önerdiği çözüm, direnmemek, uzlaşmak, düşmanın direnen tüm halk kesimlerine vermek istediği "Teslim olun, uzlaşın" mesajına, çözüm adına önerilen yine düşmanın istediği gibi davranmak. Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsaklarının bu açıklaması elindekini kaybetmemek için tavır almama mantığının geldiği noktayı ifade ediyor. Fakat gariptir yine aynı açıklamada *"zaman dönemin büyük görevleri üzerine yürüme büyük amaçlar için gerekirse her şeyini çekincesizce ortaya koyma zamanıdır. Böylesi bir zamanda önlenebilecek provokasyon ve katliamlara, kapıları açık tutmamak ise her devrimci hareketin unutamayacağı bir sorumluluktur"* denilerek her şey birbirine karıştırılıyor. Direnmeyi görev kabul etmeyenler her şeyini çekincesizce ortaya koyamazlar. Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsakları hem "zamanın büyük görevlerinden" hem "herşeyini çekincesizce ortaya koyabilmekten" hem de bu ifade ettiklerinin tam karşıtı olarak provokasyon ve katliamları önlemek adına düşmanın iradesini dayattığı, teslim olmaya zorladığı bir noktada, uzlaşmayı, teslim olmayı öneriyor. Sağmalcılar Cezaevi PKK tutsakları ya ne dediğini bilmiyor ya da görünüşü kurtarmak için boylarından büyük laflar ederek her şeyi birbirine karıştırıyorlar.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki PKK tutsaklarının kavramak zorunda olduğu başka bir nokta ise var olan hakları kaybetmemek için uzlaşma, direnmeme tavırlarının tutsak kitlesini faşizmin saldırıları karşısında duyarsızlaştırdığıdır. Buca Cezaevi'ndeki PKK tutsaklarının içler acısı durumu buna acı bir örnektir. Düşman DHKP-C savaşçılarına azgınca saldırmış ve 3 yiğit DHKP-C savaşçısını katletmişken DHKP-C savaşçılarının kaldığı koğuşlarda bombalar patlarken, yaralı tutsaklar kan revan içerisinde koridorda sürüklenirken Buca Cezaevi'ndeki PKK tutsakları "provokasyon olmasın" korkusuyla slogan dahi atmayarak tüm bu olayları sessizce izlemişlerdir. Sağmalcılar Cezaevi PKK tutsakları da devrimci tutsakların protesto eylemliliklerine katılmayarak başka bir tavırsızlık örneği göstermişlerdir. Gözlerinin önünde süren katliama suskun kalmak kılını bile kıpırdatmadan sessizce izlemek sonrasında da tavır almaktan

kaçınmak kolay anlaşılır şeyler değil. Durum buyken Sağmalcılar Cezaevi PKK tutsaklarının "tüm insanlığı" saldırılara ve katliamlara karşı duyarlı olmaya, hesap sormaya çağırması samimiyetsizliktir. Sağmalcılar Cezaevi PKK tutsakları sözlerinin gereğini önce kendileri yerine getirmek zorundadırlar. Sonra "tüm insanlığa" çağrı yapabilirler ancak. Devrimci politika samimi ve dürüst davranmayı gerektirir. PKK tutsakları bu suskunluklarını ve tavırsızlıklarını bir kenara bırakmak zorundadır.

Zafere yürüyebilmek için, özgürleşebilmek için direnmek ve savaşmak zorunlu koşuldur. Karşı devrimle, devrim güçleri arasındaki mücadele her alanda her cephede iradelerin birbirine kabul ettirilmesi savaşıdır. Düşman iradesine boyun eğmek onunla uzlaşmak teslimiyet ve ihanetle sonuçlanır. Ancak direnerek ve savaşarak özgürleşilir. Bu mücadelenin her alanının değişmez yasasıdır. Düşmanın kendi iradesini dayattığı, teslim olmaya zorladığı noktada uzlaşmak, kaçış yolları aramak yenilgiyi ve ihaneti getirir.

HALKLARIN KARDEŞLİĞİYLE OYNAMAYIN!

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
14 Mayıs 1999
Sayı: 30

Bir tarafta "kardeşlik safsatası" diye yazıyor. Biz, halkların kardeşliğini anlatmaya çalışıyoruz. Bir devrimcinin yurtseverlere karşı halkların kardeşliğini tanıtlamak zorunda kalması çarpıcı bir durumdur. Tarih boyunca tersi olmuştur. Egemen sınıflar düşmanlığı körüklemiştir, oligarşi düşmanlığı körüklemiştir, halkların kardeşliği bir yana, inkarla, imhayla egemen ulus dışındakileri yoketmeye çalışmıştır; devrimciler yurtseverler bunun karşısında halkların kardeşliğini savunmuştur.

Şimdi çok farklı bir tablo çıkıyor ortaya.

Oligarşinin böl-parçala-yönet politikasına karşı ideolojik bir kavga yürütüyoruz; bu doğrultuda kitlelere seslenmeye çalışıyoruz. Ama bunun yanında, halkların kardeşliğini bir de sola kanıtlamaya çalışıyoruz. O da tersinden olmadığını kanıtlamaya çalışıyor.

Kürt milliyetçiliği, bir süredir ısrarla kardeşlik söylemine karşı çıkıyor; bunun bir safsata olduğunu söylüyor. Karşı çıktığı nedir peki? Oligarşinin sahte kardeşlik söylemleri olsa neyse. Ona karşı çıkar, ama halkların kendi gerçeğini de ortaya koyarsın.

Hayır, öyle yapmıyor. Oligarşinin "kardeşlik" demagojisine karşı çıkmıyor. Anadolu'nun bir nesnelliği olan kardeşliğin kendisine karşı çıkıyor.

Durum böyle olunca, oligarşinin kendi cephesinden yürüttüğü sahte "kardeşlik" propagandası daha geniş bir zemin yaratılmış oluyor. Hatırlayalım şöyle bir; mesela birkaç yıl önce gazetelerde kontra kaynaklı "Kürtler Türkleri sömürüyor" başlıklı haberler çıkardı. MGK "Kürt" kelimesinin anılmasına izin vermiyordu. "Ne mozayiği ulan" diyordu bazıları.

Egemen sınıfların o günkü çıkarlarına uygun olan da buydu.

Bunlar düşmanlık politikalarıydı. Ama şimdi öyle bir zemin doğdu ki, tersine propagandaya geçti. Kürt milliyetçiliğinin halka yönelik eylemleri karşısında, burjuva yazarlar, halkın savunucusu rolüne soyunma imkanı buldular.

MGK Kürt ulusal mücadelesine karşı, imha politikasını sürdürürken, aynı zamanda Kürt halkını, olabildiği kadar kazanma politikasını devreye soktu. Tabii bu politikanın içinde "kardeşlik" propagandasını da yapıyor.

Aynen emperyalizm konusunda olduğu gibi yine çarpık bir durum çıkıyor ortaya.

Bağımsızlık için savaşanlar, yurtseverler, "Viva İtalya" derken, faşistler "Kahrolsun İtalya, Kahrolsun Emperyalizm" sloganı atıyordu ya, şimdi de çı-

karları halkların birliğinden, kardeşliğinden geçenler, halkların kardeş olmadığı yolunda fetvalar vermeye, Kürt-Türk çatışmasının teorisini yapmaya başlarken, oligarşi de tersinden bir propagandayla bu zemini değerlendirmeye çalışıyor. Oligarşinin "ayrım gayrım yoktur" söylemi işte böyle çıkıyor.

Milliyetçi çizgi hatalarıyla oligarşiye hem şovenizmi kışkırtma zemini, hem de sahte kardeşlik söylemini sürdürme zeminini sunmaktadır.

Yanlış, halka yönelik eylemlerin karşı-devrime hizmet etmesi işte böyle hayat bulmaktadır.

Bu tablonun kendisi, başlı başına bir sorgulama konusudur. Kürt milliyetçiliğinin "kardeşlik safsatası" söylemini, Anadolu halklarının kardeşliğine karşı yürüttüğü propagandayı; Kürt Türk çatışmasına ilişkin kaynağı belirsiz kanıtsız "öngörülerini" kaygıyla izliyoruz; ve uyarıyoruz; bu teori ve söylemlerde halklarımızın çıkarı yoktur. Bu teori ve söylemler, kimseyi olumlu bir noktaya götürmez.

PKK Başkanlık Konseyi'nin en son açıklamasında şu söyleniyor:

"TC, Başkan Apo'nun oluşturduğu çözüm şansını doğru değerlendirmez ve ulusal önderimiz şahsında Kürt ulusal iradesini imhaya yönelirse, bu durum onlarca yıl sürecek bir Türk-Kürt düşmanlığının gelişmesine. neden olacaktır."

Cümlede bir mantık hatası var.

TC imhaya yönelirse, Türk-Kürt düşmanlığı gelişir, deniliyor.

TC imhaya yönelirse, bunun mantıki sonucu TC'ye karşı düşmanlığın büyümesidir; "Türk"lere karşı değil.

Mantık sakattır. Örneğin, TC böyle bir şey yaparsa, oligarşi hesap vermekten kurtulamaz demiyor da, Türk-Kürt çatışmasından sözediyor.

Bu teoriler niçin yapılıyor, "kardeşlik safsatası" söylemlerinden ne umuluyor, anlamak mümkün değil. Oligarşinin milliyetçiliği, şovenizmi geliştirmesi, kendi tabanını genişletme amaçlıdır. Kürt milliyetçiliği de kendi kitle tabanının genişletmek için bu teoriyi geliştiriyorsa yanlış yapıyor.

Halklar arasında gerginlikler, kemikleşme yaratılırsa, ulusal temelde genişlenebilir de elbette. Ama bu nereye götürür, sonucu ne olur, nereye kadar gider? Bunu herkes iyi hesap etmeli.

BÖLÜM 7

SOL İÇİ ŞİDDET ve PKK

KÜRDİSTAN'DA OLİGARŞİNİN TERÖRÜ VE KÜRT MİLLİYETÇİLERİ

Devrimci Sol Dergisi
Mart 1980
Sayı 1

Sıkıyönetimle birlikte Kürdistan'da baskı ve devlet terörü artmaya başladı. Bu baskı ve terör devrimci mücadelenin olduğu her yerde zaten vardı. 14 Ekim seçimlerinden sonra hızı artırarak sürmeye başladı. Başlangıçta Diyarbakır gibi Kürt milliyetçilerinin yoğun olduğu yerlerde sıkıyönetimin varlığı ile yokluğu tartışılır bir olaydı. Çünkü bu gibi yerlerde devrimci mücadeleden bahsetmenin imkanı da yoktu. Sivil faşistlerin olmayışı da buna eklenince rahatlarına diyecek yoktu. Sivil ve resmi faşistlerin bulunduğu yerlerde ise devrimci mücadelenin varlığı bu siyasetleri, kendilerinin bulunduğu yerler dışındaki yerleri Kürdistan dışı ilan etmelere kadar vardırdılar. Orada olanları ise "Türk Solu" adıyla adlandırıp, işin kolayına kaçmanın yolunu bulan bu pasifist milliyetçiler pasifistliklerini gizleyeceklerini sanıyorlar. Pasifistliklerine teorik gerekçeler de bulmuşlar. Anti-sömürgecilik tespiti yapan siyasetler "Kürt Solu", yapmayanlar ise "Türk Solu"nu temsil ederler. Ne kadar çok anti-sömürgecilikten bahsedersen o kadar çok ulusal meseleyi savunan olursun. Sanki Marksistlerin milli mesele konusunda diyecekleri şey yokmuş gibi. Hayatın kendisi ise hiçte böyle olmadığını göstermiştir. Halen de göstermektedir. İşte Kahramanmaraş soykırımını protesto kampanyası bunun en güzel örneği. Bir sürü Kürt milliyetçisi siyasetlerin yaptıkları ortada. Bu siyasetler "provokasyona geliriz, Kürdistan'ı haritadan silerler" teraneleri adı altında hiç bir şey yapmamayı yeğlediler. Bir şeyler yapmak isteyeni de güçlü oldukları yerlerde engellemeye çalıştılar. Bu nasıl iştir ki, hem Kürt ulusunu en çok kendinin savunduğunu söyleyeceksin, hem de en mütevazı protesto biçimini bile yapmayacaksın. İlk bakışta çelişkili gibi görünmesine rağmen, bu duruma hiçte susmamak gerek, bu pasifist milliyetçilerden başkası da beklenemezdi zaten. Onlara göre Maraş'ta katledilenler Türk'tü, o da onları ilgilendirmezdi! Kendi milliyetçi siyasetlerinden tek tük adamları vuruluyorsa onları anmak yeterli. Başta demiştik ya kendi siyasetlerinin olduğu yerler dışındakiler Kürdistan değilmiş. Ne diye bir de kalkıp Maraş'ı protesto edecekmiş. Doğrusu ya milliyetçiliğin böylesi de görülmemiş, faşist AP hükümetinin kurulmasıyla baskı ve terörün artması milliyetçileri şaşkına çevirdi. Daha evvel derneklerinde oldukça rahat olanlar, rahatsız olmaya başladılar. Rahatsızlığın ucu onlara kadar dayanmıştı. Sanki işkence yalnız onlara yapılıyormuş gibi feryatlar başladı. Aslında yıllardır işkence yapılıyor, yıllardır işkencelerde devrimciler öldürülüyor. Bir kez milliyetçi olmaya durasın, dünya onun çizdiği milliyetçi sınırlar içinde döner durur. Milli me-

selenin, kararlı savunucuları devrimci proletaryadan başkası olmayacağı açık, hem dünya pratiği hem de ülkemiz pratiği bunu göstermiştir.

Devrimci Sol olarak biz ne yaptık Kürdistan'da. Biz de çok şey yaptığımızı iddia edemeyiz. Kürdistan'da çözülmesi gereken sorunlar bizi bekliyor. Yapmamız gerekenler bizi bekliyor. Neler yapabiliriz. Genel yapabileceğimiz şeylerle birlikte iç ulusal baskıya karşı mücadele vermek zorundayız. Yani kısaca milli baskının her türlü tezahürüne karşı çıkmak gerekir. Bunlar neler olabilir.

Kürt ulusunun kendi dilini kullanamaması, ordunun Kürdistan'da yaptığı tatbikatlara karşı çıkılması, geçmişte haklı olan mücadelelerini genç arkadaşlara aktarma, milliyetçilerin gerçek yüzlerini açığa çıkarma, her türlü şovenizme karşı mücadele vs. milli baskının her biçimine karşı çıkılmadıkça Kürdistan'da örgütlemeyi sağlamak olanaksızdır.

KÜRDİSTAN'DA DEVRİMCİ ÖRGÜTLENMEYİ GELİŞTİRELİM!

KAHROLSUN OLİGARŞİNİN MİLLİ BASKI POLİTİKASI!

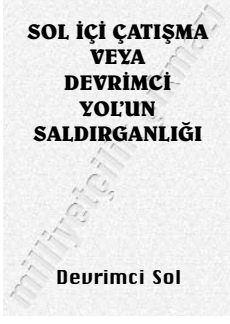

SOL İÇİ ÇATIŞMA VEYA DEVRİMCİ YOL'UN SALDIRGANLIĞI

Devrimci Sol Dergisi
Temmuz 1980
Sayı 3

Faşizmin kitle katliamlarına yönelik planlarını uyguladığı bir dönemde, ne yazık ki genel olarak sol "cephe" tam bir dağınıklık içindedir. En çok ihtiyaç duyulan "birlik" ise sadece dergi sayfalarında kalan bir sözcükten başka fonksiyon kazanmamış durumdadır. Böylesine dağınıklığın sonuçları ise birçok yönden anti-faşist mücadele için tehlikeler içermektedir. Oligarşi, yalan ve demagojiye dayanan yayınları vasıtasıyla, sol hareketin dağınıklığını gerici propaganda için bir malzeme olarak kullanıyor. Halkın bazı kesimleri ise, gerek bu propagandanın etkisinde kalarak, gerekse de, -böylesine bir dağınıklığın kaçınılmaz bir sonucu olarak- önder bir savaşan parti göremediği için karamsar ve kararsızlık içinde bekliyor. Özellikle CHP'nin artık "umut" olmadığını gören geniş halk yığınları, sol gruplara bakınca, ya ehveni şer mantığıyla yeniden oligarşinin partilerine yöneliyor, ya da karamsarlaşıyor.

Böylesine bir durum söz konusu iken, sol grupların kendi aralarındaki çatışmalara girmesi ise, mevcut olumsuzlukların üzerine tuz biber ekiyor. Sol içi çatışmalar, oligarşinin gerici propagandasına malzeme sağlarken, geniş halk kitlelerinin Sol'a yönelimini de olumsuz yönde etkiliyor. Hatta bazı bölgelerde -Tunceli gibi- halk, sol gruplardan "nefret" eder hale gelmiştir.

Kürdistan'daki sol içi çatışmalar oligarşiye karşı mücadeleden daha şiddetli bir düzeye ve düşmanlığa ulaşabilmiştir. KUK-PKK, PKK-UDG, PKK-HK arasındaki çatışmalardan onlarca devrimci hayatını kaybetmiştir, dağlarda uzun menzilli otomatik tüfeklerle çatışılmıştır. PKK (yani Apocular) çatışmalara başlarken "şiddet yoluyla hakimiyet" kuracağını heves etmekteydi, ideolojik mücadeleye itibar etmiyordu. Sonuç ne olmuştur? PKK özeleştiri vermek zorunluluğu duymuştur. Akıtılan devrimci kanı, halkın nefreti, oligarşinin hiç yoktan kazancı pahasına bir özeleştiri! Bu deneyin tüm devrimci gruplara ders olması gerekirken sol içi çatışmalardan hala "deney" bekleyen gruplar yok değildir.

TKP ve Devrimci Yol PKK'nın tecrübesini yaşamak istemektedirler.

Dersim Sol İçi Çatışmayı Mahkum Ediyor

NAMLULAR HALKA, DEVRİMCİLERE DEĞİL DÜŞMANA YÖNELMELİDİR

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
16 Ekim 1993
Sayı: 67

Son günlerde, Dersim'deki gelişmeler ve PKK'nın Dersim Eyalet Komutanlığı adına peş peşe yaptığı açıklamalar ve eylemler tüm dikkatleri bu bölgenin üzerine çekti. Durumdan faydalanmak isteyeceği açık olan devlet kadar, Türkiye devrimci ve demokrat kamuoyu da bu bölgedeki gelişmeleri izliyor.

Önce Devrimci-Demokrat Öğretmenler Hedef Oluyor

Meşeyolu Köyü'nde 22 Haziran akşamı biri EĞİT-SEN üyesi iki öğretmen öldürüldü. Kontrgerillanın devrimci-yurtsever olarak bilinen öğretmenlere yönelik saldırıları olduğu biliniyordu. Bu nedenle öğretmenlerin kontrgerilla tarafından öldürülmüş olduğunu düşünen EĞİT-SEN Dersim şubesi, öğretmenlerin cenazesine sahip çıktı. Ve tören yaparak kaldırdı.

Ancak Gerçek dergisinin 15. sayısında PKK Dersim Eyalet Komutanı Dr. Baran'la yapılan röportajda, kamuoyu şaşkınlık içinde öğretmenlerin PKK tarafından "cezalandırıldığı"nı öğrendi. Dr. Baran EĞİT-SEN'in öğretmenlerin cenazesine sahip çıkışını da sert bir dille eleştiriyor ve bunu art niyetli bir yaklaşım olarak gördüğünü söylüyordu.

Dersim'de gerginlik yaratan bu açıklama, aslında daha sonraki gelişmelerin de habercisi oldu.

Bunu izleyen günlerde Ekim 1993 tarihli ve PKK Dersim Eyaleti Ana Karargah Komutanlığı imzalı bir bildiriyle bir dizi "yasaklama" kararı açıklandı. Burjuva gazetelerin okunmamasından TV izlenmemesine kadar pek çok "talimat"ın yer aldığı bu bildiride öğretmenlere yönelik olarak da şunlar belirtiliyordu.

"... 7- Sömürgeci asimilasyon kurumlarından olan tüm okullar kapatılacak. Buralarda görev yapılmayacaktır.

8- Tüm öğretmenler derhal görevlerini bırakacaklardır..."

Bu kararların açıklanmasının hemen ardından Ovacık'ta görev yapan iki öğretmen 4 Ekim günü kaçırıldı ve öldürüldü. İki öğretmenin ölümünden iki gün sonra da bu kez Pertek-Pirinçli İlköğretim lojmanı basıldı. Ve dört öğretmen öldürüldü, bir öğretmen de yaralandı. Eylemlerin kimisi üstlenilmedi. Ancak basında ve halk arasında PKK'nın yaptığı yazılıp söylendi. PKK tekzip etmedi. Bu gelişmeler öğretmenler arasında şaşkınlık ve tepkilere yol açtı.

TC'nin asimilasyon amaçlı eğitimini boşa çıkarma doğrultusundaki amaca kimse itiraz etmezken, bu amaca ulaşmak için, sanki asimilasyonun tek sorum-

lusu öğretmenlermiş gibi, ilk başta öğretmenlerin hedef alınmasını onaylayan yoktu. Ve üstelik, öldürülen öğretmenlerden bazıları halk içinde sevilen, demokrat, yurtsever olarak bilinen insanlardı.

Köylerde görev yapan öğretmenler görevlerini bırakırlarken, merkezdeki öğretmenler toplu istifa girişiminde bulundular. Bu girişimler Valilik ve Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından kabul edilmedi. 11 Ekim'de Dersim merkezde ilk, ortaokul ve liselerde görevli öğretmenler derslere girmediler. Valilik Eğit-Sen şube başkanı ve altı öğretmeni açığa aldı. Ancak Dersim'de olaylar öğretmenlerle de sınırlı kalmadı.

Gelişmeler Sol İçi Çatışmaya Dönüşüyor

30 Eylül tarihinde Tekoşina Sosyalist'ten Kamer Özkan vuruldu. PKK adına eylemi üstlenen açıklamada Tekoşina Sosyalist'in MİT'in yönlendirdiği bir örgüt olduğu, Özkan'ın da halka karşı pek çok suç işleyen resmi bir MİT üyesi olduğu için "cezalandırıldığı" açıklandı.

Bir süre sonra Pertek'e bağlı Gülbahçe Köyü'nden dört kişi, Ovacık Işıkveren köyünden altı kişi ve Burnak Köyü'nde dört kişi zorla kaçırıldı. Kaçırılanlar arasından kurtularak geri dönen bir kişinin ifadesine göre kaçırılanların hepsi TKP-ML taraftarı insanlardı. Ve PKK gerillaları tarafından kaçırılmışlardı. PKK ile TKP-ML arasındaki ilişkilerin gerginleşmesi de bu kaçırılmaların öncesine uzanıyor. Bir süre önce dağıtılan ve PKK eleştirisini de içeren TKP-ML MK-AK imzalı bildiri üzerine bölgedeki PKK gerillaları TİKKO'lulara "özeleştiri verilmelidir. Yoksa sizi ezip geçeriz" uyarısında bulunmuşlardı.

Dört TDKP'linin Öldürülmesiyle Sonuçlanan PKK Saldırısı

Son olarak 9 Ekim'de PKK tarafından Hozat ilçesi Tavuklu Köyü'nde bulunan 10 kişilik bir TDKP grubuna saldırıldı. Saldırıda TDKP'lilerden 4'ü ölürken, ikisi ağır dört kişi yaralandı. (Yaralıların durumuna, nerede olduğuna ilişkin kesinleşmiş bilgiler elde edilemiyor.) TDKP-MK imzasıyla 13 Ekim'de yayınlanan bildiride saldırı bir katliam olarak nitelenerek şiddetle kınanıyor ve *"Partimiz ve Kürdistan örgütümüz (...) PKK'nın sürüklemek istediği çatışmalara, (...) karşılıklı misillemelere girmeyecektir."* vurgusu yapılıyordu. Bildiride PKK'nın eylemi *"yürütülen yol, izlenilen çizgi ve halka ve onun en kararlı savunucusu Kürdistan örgütümüze karşı yapılan saldırı, despotik Kürt burjuvazisinin, politikasının bir ifadesidir."* sözleriyle yorumlanıyordu.

Olay kamuoyuna, önce KURD-HA tarafından duyuruldu. Buna göre, ARGK Ana Karargah Komutanlığı *"TDKP'lilerin belediye başkanına sahip çıkarak bir gerilla birliğimize saldırdılar. Saldırılar üzerine başlayan çatışmada 8 kişilik TDKP grubundan 6 kişi öldü, ikisi de sağ olarak gerillalarımızın eline esir düşüyor."* açıklamasını yaptıktan sonra, böylesi bir çatışmayı istemediklerini ancak birliklerin zorunlu kaldığı için kendilerini savunduklarını belirtiyordu.

Ancak daha sonra elimize geçen Ekim '93 Dersim Eyaleti Askeri Konseyi imzalı bildiride ise olayın gelişimi daha farklı açıklanıyordu. *"HK, mücadelemizin Dersim'de kök salmasıyla devreye sokulan provokatif bir güçtür.*

(...) Halkımıza ve partimize karşı komploculuktan vazgeçmeleri konusunda defalarca uyarılar yapıldı. Bu yönlü ısrarlı uyarılarımıza rağmen bu karşı-devrimci çabalarından vazgeçmeyince 9 Eylül günü bir birliğimiz tarafından tutuklanmak ve gerekçeler kendilerine aktarılmak istendi. Ancak bu çağrımıza uymayan HK'lilere ateş edilmek zorunda kalındı. Karşı-devrimci güçten 6 kişi ölürken iki kişi de esir alınmıştır." Eylemi açıklamakta bir zorlama olduğu açıktı. Öte yandan ise bildiride dile getirilen "çatışma"nın bu noktada kalmayacağını ortaya koyuyordu. Bildiride HK açıkça "karşı devrimci bir güç" olarak ilan ediliyordu. Ve HK'nin "PKK'ya karşı" ne tür komplolar yaptığı gibi bir "gerekçe" açıklamaya gerek görülmemişti.

Kamuoyu Dersim'den Haberdar Ama Dersim...

Tüm bu gelişmeler olurken devrimci-demokrat kamuoyu tüm dikkatlerini Dersim'e yöneltmişken, Dersimliler kendi dışlarında olan biteni öğrenme olanaklarından yoksunlar. Çünkü Dersim'de hiçbir gazete bayii gazete satmıyor. PKK'nın son birkaç ay içindeki gazete bayilerine yönelik "Gündem sattırılmıyorsa, hiçbir gazete, dergi satmayacaksınız, sosyalist basın da dahil" biçimindeki tehditlerinden bu yana, gazete bayileri bir "protesto" tavrı olarak hiçbir yayın organını satmıyorlar. Sonuçta sosyalist basın bugün Dersimlilere ulaşamıyor.

Bu arada sosyalist basına yönelik bir başka gelişme de Özgür Gelecek muhabiri Ferhat Eren'in PKK'lılar tarafından "Özgür Gelecek'te muhabirlik yapmayacaksın" denilerek tehdit edilmesiydi. Ferhat Eren'in PKK'lılar tarafından kaçırıldığı ve "muhabirliği bıraktım" demesi üzerine bırakıldığı da yapılan açıklamalar arasında yer aldı.

PKK'yı Protesto Eylemleri

Bugüne kadar PKK'ya yönelik "protesto"lara genellikle asker, polis cenazelerinde, sivil faşistlerin örgütlediği gösterilerde rastlanabiliyordu. Ancak faşistlerden, sivil polislerden, lümpenlerden oluşan bir güruh söz konusuydu, hepsinde. Oysa bu kez durum farklıydı, protestolara katılanlar Dersim'in devrimci demokrat insanlarıydı.

Yurtsever hareketin Dersim'de zorla savaşçı alması, zorunlu vergilendirme yapması, halktan kopuk halkı eğitmeyen yasaklayıcı kararlar alması, öteden beri belli bir tepkinin birikmesine yol açmıştı. Öğretmenlerin arkasından dört TDKP militanının öldürülmesi bu tepkiyi daha da büyüttü. Ve ilk kez Dersim'de PKK'yı protesto eden bir kitlesel eylemliliğe dönüştü.

Ovacık'ta 11 Ekim'de bir yürüyüş yapan 500-600 kişilik bir halk topluluğu, protestolarını "Halklar Kardeştir", "Öğretmen Katliamına Son" gibi sloganlarla dile getirdiler. Ovacık Karakolu yürüyüşe önce müdahale etmedi. Ovacık Karakolu Komutanı, PKK'nın protesto ediliyor olmasını oradaki kitleye karşı kullanarak "Yürüyüşe katılma isteği" belirtti. Kitle tarafından bu girişim anında reddedildi. Bundan sonra helikopter ve panzerlerle yürüyüşe müdahale edildi. Yürüyüş saat 10.00 sıralarında sona erdi.

Hozat'ta ise 9 Ekim günü yaklaşık 2000 kişilik bir halk topluluğu PKK'nın

yanlış eylemlerini protesto ve cenazeleri sahiplenme amaçlı bir yürüyüş yaptı. Yürüyüşte "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz", "Halkız Haklıyız Kazanacağız" gibi sloganlar atıldı. Devrimci Sol Güçler Hozat'taki cenaze törenine, düşmana propaganda malzemesi vermemek amacıyla PKK aleyhine slogan atılmaması gereğini belirterek şartlı katıldılar. İbrahim Dışkaya ve Hidayet Dumru bu yürüyüşle birlikte Hozat'ta toprağa verildi. Hozatlı analar gelenekleri yaşatarak mezarların başında ağıtlar yaktılar. Mezar başına gelen öğrenciler ve halk burada saygı duruşuyla başlattıkları bir anma yaptılar. Anmadaki konuşmalarda "devrimcinin devrimciyi katletmesini" kınadıklarını, *"olayın şaşkınlığını ve üzüntüsünü halen yaşadıklarını ve bir açıklama yapılması gerektiğini"* belirttiler. Anma boyunca slogan atılmadı. Bunun nedeni sorulduğunda verdikleri yanıt onların duyarlılıklarını yansıtıyordu: *"Oligarşi ve emperyalistler devrimcilerin birbirini kırmasını ve halkın da devrimcilere karşı ayaklanmasını istiyor. Biz bu provokasyonlara gelmeyeceğiz. Evet PKK'nın bu eylemliliğini kınıyoruz. Taktikleri (zorla vergilendirme, ev yakma, zorunlu askerlik, eğitimcilerin öldürülmesi) devrimci bir hareketin yapması bizleri şaşırtıyor. Ama yine de slogan atmadık. Böyle bir durum devlet güçlerini sevindirecektir. Cenazeleri sahiplendik, çünkü onlar şehitlerimizdir.* Yunus Aydar'ın cenazesi Pertek Koçpınar Köyü'nde, Düzgün Çakmak'ın cenazesi ise Hozat'ın Kilise Köyü'nde kaldırıldı.

Ovacık, Hozat ve Mazgirt'te PKK'yı kınamak amacıyla esnaf kepenk kapattı. 12 Ekim'de Dersim merkezinde de aynı amaçla kepenk kapatma eylemi gerçekleşti. Pertek Lisesi öğrencileri de PKK gerillaları tarafından TDKP'lilere yöneltilen saldırıyı ve 6 öğretmenin vurulmasını protesto etmek için okulu boykot ederek, şehir merkezinde bir yürüyüş yaptılar.

Bu tepkilerin hemen arkasından PKK Dersim Eyaleti Askeri Konseyi imzalı Ekim 1993 tarihli bir bildiri daha yayınladı. Bildiride;

"Şunu tekrardan hatırlatalım. İznimiz ve onayımız dışında kepenk kapatmak suçtur. Ve bu suça bulaşanlar cezalarını çekeceklerdir. Hangi gerekçe ile olursa olsun kontak ve kepenklerini kapatanların tümünü biliyor ve elebaşlarını tanıyoruz. Bunlar en sert şekilde cezalandırılacaktır." denildi. Böylece PKK, kendi dışındaki her türlü siyasi faaliyeti güç dayatarak yasakladığını ilan etti.

PKK bildirisinde provokatör ilan edilerek "Halkımızın gazabından kurtulamayacaklardır" denilen ve isimleri sayılan kişilerden Hıdır Gönüldar'ın Gerçek dergisi muhabiri, Kemal Özer ve Hüseyin Aygün'ün de aynı derginin okurları olduğu öğrenildi.

Aynı günlerde bu gelişmelere ilişkin ERNK Avrupa örgütü imzalı bir açıklama yapıldı. Öğretmenlerin öldürülmesi konusunda *"sanki öğretmenlere karşı bir tavrımız varmış biçimindeki düşman propagandası da temelsiz ve yalandır (...) Ne EĞİT-SEN isimli öğretmen kuruluşu ne de ilerici öğretmenlerle bir sorunumuz vardır. Ama devletin maaşlı ajanı konumundaki biri cezalandırıldığında bunu çarpıtmak da kimseye yarar getirmez."* denilen açıklamada, devrimci örgütlere ilişkin olarak da *"Bizim ne TDKP ne de başka bir sol örgüte karşı özel bir tavrımız yoktur."* denilerek, hiçbir sol örgüt-

le çatışma ya da onları karşılarına alma, susturma gibi bir politikalarının olmadığı kaydedildi.

Dersim'deki sorunlar ne böyle olan biten her şeyi, devrimci öldürmeleri, halka yönelik baskıları yok sayan, sureti haktan görünen açıklamalarla ne de "iznimiz dışında şunu bunu yapmak yasaktır" türünde güç dayatarak çözülür.

Dersim halkı sol içi çatışma istemiyor.

Dersim, kucak açtığı, desteklediği devrimci, yurtsever hareketlerden bu sorumluluğu bekliyor.

Kamer Özkan Neden Vuruldu?

Dersim'de sol gruplar arasındaki ilişkileri, esas olarak da yurtsever hareketle ilişkileri olumsuz bir sürece sokan, halkın PKK'ya yönelik protestolarına yol açan gelişmelerin bir basamağı da Tekoşina Sosyalist üyesi Kamer Özkan'ın öldürülmesiydi.

Kamer Özkan, 30 Eylül'de Dersim'in köylerinden Gömemiş'e gelen PKK gerillaları tarafından evinden çıkartılıp, yarım saat kadar konuşulduktan sonra öldürüldü. Eylemi Ekim 1993 tarihli bir bildiriyle üstlenen "PKK Dersim Eyaleti Askeri Komite" eylemin gerekçelerini şöyle açıklıyordu: *"Kamer Özkan MİT tarafından kurulan, yönlendirilen ve tamamen MİT örgütlenmesi olan Tekoşin adlı örgüt içinde yer alıp, yönlendirmekle, vatana ve halka ihanet suçu işlemiştir."*

Tekoşina Sosyalist ise 4 Ekim tarihli bildirisinde Kamer Özkan'ın öldürülmesinin altında "önemli siyasi ve ideolojik gerçekler" olduğunu belirterek şu açıklamada bulundu: *"Kamer yoldaşın bölgede askeri çalışmaları organize edecek bir kişi olduğunu bilen PKK, onu ortadan kaldırıp devrimci sosyalist hareketlerin gelişmesini engellemeye çalışmıştır."*

Pek çok devrimci-demokrat siyasi hareket bu iddialar arasında Kamer Özkan'ın kişiliği özelinde bir şey söyleyebilecek durumda değil kuşkusuz. Ancak bu noktada bir şey söylemek de gerekmiyor. Çünkü ajan, işbirlikçi nitelemeleri bu olay özelinde hiçbir şey ifade etmemektedir. PKK'nın bir yandan Tekoşina Sosyalist'le cephe kurma çalışmaları içindeyken, diğer yandan aynı grubu "MİT örgütlenmesi" olarak nitelendirmesinin Kamer Özkan'ın öldürülmesini bu zeminde haklı göstermeye çalışmasının hiçbir siyasi tutarlılığı yoktur.

En basitinden Tekoşina Sosyalist UKC çalışmalarına girdiği PKK bu faaliyeti onlarla paylaştığı sırada, onların "MİT tarafından kurulduğunu, yönlendirildiğini" bilmiyor muydu? "Biliyorsa" buna rağmen birlik olunması hangi noktadaki bir pragmatizmin ürünüdür? Ya da böyle bir şey söz konusu değilse, "öldürmenin" açıklaması nedir?

Gerçekleştirilen "cezalandırma" her şeyden önce böyle bir siyasi tutarlılık zeminine oturmadığı, grup ve kişi düzeyinde "ajan ve işbirlikçi" denilip geçiştirilmeye çalışıldığı noktada, bunun devrimciler tarafından "haklı" görülmesi mümkün değildir. PKK, halk saflarında gördüğü bir grubu, kendisi için bir "engel" olarak gördüğü anda ajan, MİT kuruluşu vb. niteleyip, saldırma hakkına sahip olduğunu savunuyorsa, böylesi "eylem"lerin yaratacağı tahribatı daha iyi hesaplamak durumundadır.

DEVRİMCİLERİN, YURTSEVERLERİN DERSİM SINAVI

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
16 Ekim 1993
Sayı: 67

Ülkemiz solu, bugün önemli bir sınavla karşı karşıyadır. Bu sınav Dersim'dedir. Ama etkileri, sonuçları itibarıyla Dersim'le sınırlı değildir.

Olumsuzluklardan korunmak için yaşananlardan ders alınması gerekiyor. Oligarşinin, derinleşen krizine, açmazlarına çözüm bulmak için, sivil faşistlerden kontrgerillaya, ordudan Alevi-Sünni çatışmasını körüklemeye kadar, tüm kozlarını devreye soktuğu bir aşamada, mücadelenin ve devrimci, yurtsever örgütlenmelerin sol içi bir çatışmaya tahammülü yoktur. Türkiye solu, şimdi dünden çıkarılan ya da hep çıkarıldığı söylenen derslerden bir sınava girecektir.

Oligarşi seksenli yıllar boyunca, "12 Eylül öncesine dönme" demagojisi yapıp durdu. Evren'lerin, Özal'ların 12 Eylül öncesini bir "fobi" haline, "tehdit" unsuru haline dönüştürmesi karşısında, devrimci hareket hiçbir tereddüt duymadan, 12 Eylül öncesini, halklarımızın yükselen mücadelesini, yarattığı değerleri anti-faşist mücadele karşısında verdiği şehitleri onurla savundu. Oligarşinin sözcülerinin işçilere, memurlara hak alma eylemlerinde yönelttiği "12 Eylül öncesine mi dönmek istiyorsunuz?" sorusuna, mücadele edenler cesaretle "evet" yanıtını verdiler. Devrimciler açısından 12 Eylül öncesinin "korkulacak", geri dönülmek istenmeyecek tek bir yanı vardı; sol içi ilişkiler-çatışmalar boyutuyla kuşkusuz 12 Eylül öncesinin istenilir olması mümkün değildi.

Dersim'de son bir hafta içinde yaşananlar, özellikle PKK açısından bu çağrışımlara yol açmıştır. Başta PKK olmak üzere, tüm devrimciler, yurtseverler bugün bir Dersim sınavıyla karşı karşıyadır. Bu sınav bir yanıyla geçmişten çıkarılan derslerle, bir yanıyla da ülkemiz koşullarının önümüze koyduğu görevlerle, halklarımıza karşı duyulan sorumlulukla aşılacaktır. Dünden gerekli dersin çıkarılamadığı ya da bugüne karşı gerekli sorumluluğun duyulmadığı noktada, bu ikisinden birinin bile eksik olduğu noktada, herkes bilmelidir ki, bu sınav aşılamayacaktır.

Sol ve Yurtsever Örgütler Sırtlarındaki "80 Öncesi" Kamburundan Kurtulmak Zorundadır

Bu sorunu aşmak için tekrar tekrar geriye bakmak gerekiyor. Bugün Dersim'deki gelişmelerin odağında PKK vardır. Ve yayılması, gelişmesi hiç de olasılık dışı olmayan bu çatışmaların belli bir anlayışla bütünleşen bir zemini vardır. Çatışma anlık, yalnızca "belli", sınırlı bir sorun üzerinde gündeme gelen

bir gelişme de değildir. Bu zemin, yurtsever hareketin kendi dışındaki devrimci ve yurtsever yapılara siyaseti yasaklayan anlayışıdır. Bu anlayışın dün olduğu gibi bugün de dolaylı ya da açık pek çok işareti sözkonusudur.

12 Eylül öncesi açısından ele alındığında, PKK Kürdistan'da sol içi çelişkilerin silahlı çatışmaya dönüşmesinde birinci derecede sorumlu bir yapıdır. 1985'te Devrimci Sol tarafından yayınlanan "Cephe Üzerine" adlı broşürde bu anlayış şöyle eleştirilmişti:

"PKK, Kürdistan'da kendi dışındaki siyasetlerin varlığını kabul etmeyerek, onlar hakkında ya karşı-devrimci ya da 'Türk solu' gibi değerlendirmelerde bulunmuş, halk safları arasındaki güçleri karşı-devrim saflarında görmüş, halk düşmanlarına uygulanması gereken yöntemleri bu gruplara uygulamış ve egemen güçlerin yararlanabileceği malzemeyi bu güçlere bol bol sunmuştur."

PKK 12 Eylül öncesi sol içi çatışmalarda onlarca devrimcinin ölümünün sorumluluğunu taşıyor.

Gelinen noktada, kafalarda uyanan bir soru vardır: PKK, 12 Eylül öncesi sol içi çatışmaları yeniden mi başlatıyor? Bu katliamlar, bu tavırlar neden? PKK, 1982'de kendisinin içinde yer aldığı ve asıl sorumluluğunu taşıdığı sol içi çatışmalara ilişkin bir özeleştiri yapmıştır.

O dönemde de belirttik; bu özeleştiri de, DY'den TDKP'ye kadar pek çok grubun sol içi çatışmalara ilişkin yaptığı özeleştiriler gibi yüzeysel, sol içi çatışmaların temelinde yatan mantığın özüne inmeyen, bu mantığı mahkum etmeyen bir özeleştiriydi. Ancak gelinen noktada bu kadarıyla bile bu özeleştirinin samimi olup olmadığı tartışma konusudur. O yüzden, sol içi çatışmaların yaşanmaması isteniyorsa, geçmişin sağlıklı bir eleştiri-özeleştirisi yapılıp ders çıkarılması gerekiyor. Diğer sol örgütler gibi PKK da bunun dışında değildir.

Sol İçi Çatışma Anlayışının Kökeni Kendine ve Halka Güvensizliktir

Bugün Dersim'de ortaya çıkan ancak Dersim'le sınırlı olmayan ve dün köklü bir biçimde özeleştirisi verilmeyen bu anlayıştır. 13 Temmuz 1993'te Özgür Gündem gazetesinde yayınlanan ve Ali Fırat imzasını taşıyan bir yazı, bugünkü gelişmelerin habercisi sayılabilir. Dersim üzerine yazılan bu yazının sonu Ali Fırat tarafından şöyle bağlanmıştır:

"... Hele sol maskeli bazı şakşakçıların tarihin çarpıtılmasını ısrarla ve hem de sosyalizm adına sürdürmeleri, gerçeğin bu niteliğini değiştirmez. Bu tip sahte solcular Kürdistan halkının tarihsel yazgısı konusunda en suçlu kesimlerdendir. Bunların uzaktan yakından sosyalizmle hiçbir ilişkilerinin bulunmadığını, bunların sol Kemalistler olduklarını ve bu tutumlarında ısrar ederlerse en başta gelen suçlular durumuna düşecekleri iyi bilinmelidir."

Buradaki nispeten "kapalı" yaklaşım, geçtiğimiz günlerde Ekim 1993 tarihi ile yayınlanan PKK Dersim Eyaleti Askeri Konseyi'nin bir bildirisinde daha açık bir hale dönüştürülüyor ve şöyle deniyor:

"Kendisine 'sol, ilerici, devrimci, demokrat' diyenler, Kürdistan'da faaliyet gösteren her güç, PKK ve Kürt halk gerçekliğini kabul etmek zorun-

dadır. Egemenlik sahamızda yürütülecek tüm faaliyetlerden sorumlu tek güç PKK'dır. Diğer güçler alacağı tüm kararlarda partimizi bilgilendirmek ve onay almak durumundadırlar."

Bu satırların, bu mantığın sahibi olanların, sol içi çatışmaya karşı olmalarının, bu konuda "özeleştiri" yayınlamalarının hiçbir anlamı yoktur, olmayacaktır. Bu anlayışın kökeni, kendine ve halka güvensizliktir, PKK'nın pratiği bunu yadsıyor görünse de, egemen olan bu anlayıştır. Ancak kendine ve halka güvenmeyen bir siyasal yapı, diğer devrimci, yurtsever gruplarla ilişkilerini zor temeline oturtma gereğini duyar.

Açıkçası şudur; PKK Dersim halkını istediğince örgütleyememekte; ve bundan dolayı şiddete başvurarak herkesi sindirmek istemektedir. Bu, kendi ideolojisine ve halka güvensizlikten başka bir şey değildir. Ancak şurası da unutulmamalıdır. Hangi konumda olursa olsun, hiçbir örgüt kendi kurallarını, düşüncelerini başkalarına zorla kabul ettiremez. Örgüt olduğunu, halk için ölümü göze aldığını söyleyen hiçbir yapı, böylesi bir baskıya boyun eğmez.

"Baskı"yla gelişmeyi teorileştiren bir anlayış kendine her zaman çatışacak birilerini bulabilir. Bugün TDKP ise, yarın başka birileri olabilecektir. Hiç kimseyi bulamasa halka yönelecek, halkla çatışacaktır. Ne yazık ki, bunun sayısız örnekleri vardır.

Yurtsever hareketin Dersim'deki protesto eylemlerini yorumlayışı ve bu protestolara karşı aldığı tavır da bu örneklere bir yenisini kattı. Dersim halkının devrimcilerin öldürülmesini yürüyüşlerle, kepenk ve kontak kapatarak protesto etmesi karşısında, yurtseverlerin yapması gereken bu tavrın siyasal anlamını düşünmek olmalıydı. Ancak öyle olmadı. PKK Dersim'de yayınladığı yeni bir açıklamayla soldan can alan "şiddet"ini bu kez halka yöneltti:

"İznimiz ve onayımız dışında kepenk ve kontak kapatmak suçtur ve bu suça bulaşanlar cezalarını çekeceklerdir. Hangi gerekçeyle olursa olsun, kontak ve kepenkleri kapatanların tümünü biliyor ve elebaşlarını tanıyoruz. Bunlar en sert şekilde cezalandırılacaklardır."

PKK, Dersim halkının tavrını, tepkisini iyi değerlendirmek zorundadır. PKK devrimcilere, ilericilere, halka saldırılarına derhal son vermelidir. Yurtseverler de iyi biliyor ki, bu açıklamayla "cezalandırılmak" istenen halktır. Devrimci, yurtsever örgütlerin kadroları, savaşçılarıdır.

Kavranması Gereken İki Halka

Bu noktada kavranması gereken ilk halka, devrimci ve yurtsever örgütler arasındaki ilişkilerin cephelerin, güç birliklerinin gerçek anlamda bir dostluk ve güven temeli üzerine oturması gerektiği; bu güçler arasındaki ilişkilerin siyaset yasakları üzerine şekillenemeyeceğidir. '80'den bu yana, PKK sayısız birliğin, cephenin içinde yer almış, kurucusu olmuştur. Ancak solla yapılan bu ittifakların tümü kağıt üzerinden çıkıp ülke pratiğine ayağını basamamıştır.

Görülüyor ki, yalnızca pragmatizm üzerinde şekillenen ve adına büyük iddialarla, şaşaalı sıfatlar yakıştırılan cepheler, birlikler, sınıf mücadelesini bir adım bile ilerletmek bir yana, sol içi ilişkilerdeki olumsuz mantıkları, bakış açılarını törpüleme işlevi görmekten bile uzaktır ve uzak kalmıştır. Başka türlü ol-

ması da mümkün değildir. Çünkü bu ittifaklar programlarındaki, kuruluşlarındaki çarpıklıkların ötesinde, hiçbir geçmişin ilkeli, tutarlı bir eleştirisi üzerine oturmamış, siyaset yasaklarından çatışmalara kadar her şey "es" geçilmiştir.

Kavranması gereken ikinci halka, Kürdistan'ın PKK'nın mülkü olmadığıdır. Ülke toprakları, bu topraklarda yaşayan halkların kurtuluşu için savaşan, çarpışan tüm güçlere açıktır. Ve kimse bu noktada kendi adına "tekel"ler ilan edemez. Tersine, bu topraklar üzerinde gerçekten mücadele eden tüm güçlerin yapması gereken, sosyalist bir rekabet içerisinde dostluğu temel alarak halklarımızın savaşan güçlerini birleştirmeyi hedeflemektir.

Devrimci hareket soruna başından beri bu temelde yaklaşarak, Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin yanında olmuş, bu mücadeleyi şu ya da bu ölçüde omuzlayan tüm devrimci, yurtsever güçlerle dostluğu esas almış ve bugüne kadarki ilişkileri de bu temelde biçimlenmiştir. Devrimci hareketin yurtsever hareketle tarihinin hiçbir kesitinde düşmanlığı olmadı. Devrimci hareketin ilkeli, tutarlı ve devrimin çıkarlarını esas alan yaklaşımı PKK'nın solun büyük bir kesimiyle çatıştığı yıllarda bile dost kalabilmenin zemini oldu. '79'larda oligarşi ve solun büyük bir bölümü "Apocular" demagojisiyle PKK'ya saldırırken, devrimci hareket bu saldırıların karşısına çıkmış, ulusal yurtsever harekete dostça eleştirilerini sürdürürken, desteklenmesi gereken yanına vurgu yapmıştır.

Mücadelede dost ve düşmanın belirlenmesi, günübirlik gelişmeler üzerine değil, mücadele süreci ile bütünleşen ciddi değerlendirmelerin üzerine oturmalıdır. Bir o kadar önemli olan konu da, ilkelere bağlı kalabilmektir. Kısa vadeli çıkarları uğruna halklarımızın kurtuluş mücadelesinin güçleri, olanakları, dinamikleri çiğnenmelidir. Hele ki, terk edilmesi gereken dar milliyetçi bakış açısının kendi dışındaki sola da dayatılmak istenmesinin mücadeleye hiçbir yarar getirmeyeceği açıktır.

Sol İçi Şiddet Kullanmaya Karşı Herkes Tavır Almalıdır

Oligarşinin "topyekün savaş"ıyla, "kirli savaş"ıyla Kürt halkının özgürlük mücadelesine, tüm devrimci ve yurtsever örgütlere saldırdığı, "bitirme"yi hedeflediği bir süreçte, yurtsever hareketin sola yönelttiği bu saldırıların bir an önce durdurması gerektiği tartışılmayacak kadar açıktır. Dersim'deki bu olumsuzluklara son vermek ve olumsuzluğun yayılmasını önlemek, her şeyden önce ve herkesten önce yurtseverlerin sorumluluğundadır.

Dersim'de sol içi şiddete karşı herkes ilkeli ve etkin bir tavır almalıdır. Türkiye solu, devrimciler, yurtseverler geçmişten bugüne başaramadığı bu görevi, hiç değilse oligarşinin "kirli savaş"ı alabildiğine tırmandırdığı, katliam ve provokasyonları temel politika haline getirdiği bugün başarmalıdır.

Devrimci hareketin darbecilik ihanetine karşı, devrimci harekete düşmanlık dışında bir amaçları ve varlık nedenleri olmaya kontra çetesine karşı yürüttüğü mücadele karşısında, bol bol "sol içi şiddet" edebiyatı yapıp, ortalığı bulandıranlar, gerçek sorumluluklarını işte bu sorunda göstermeliler. Aylardır enerjinizi sarf ettiğiniz, tüm "çelişkilere" rağmen "bir araya gelmeyi başardığınız" sorun, "sol içi" bir sorun değildi. Devrimcilerin kendi içlerinde ortaya çıkan bir ihanetle hesaplaşmasıydı. "Sol içi şiddet" işte bugün Dersim'de karşınızda du-

ran olgudur. Eğer bir şey yapılabiliyorsa ve yapılması gerekiyorsa onun yeri burasıdır, mücadelenin önüne çıkan bu somut sorundur. Bu görev, pragmatizme düşmeden, devrimin uzun vadeli çıkarlarının sorumluluğuyla yerine getirilmelidir. 1990 Ağustos'unda çeşitli grupların katılımıyla yapılan "Sol İçi İlişki ve Çatışmalar" konulu bir toplantının sonuç bildirisinde sol içi çatışmalara şöyle bir teşhis konuyordu:

"Çatışmaların ve diğer olumsuzlukların en başta gelen nedeni, devrimci gruplara damgasını vuran küçük burjuva sınıf ideolojisidir. Bunun sonucu olarak ortaya çıkan grupçuluk, ideolojik zeminde mücadele verme yerine, devrimci ahlak ve değerlerimize ters düşen bir biçimde karalama ve spekülasyonlara başvurma, eleştiri ve özeleştiri mekanizmasını işletmeme, kendi dışındaki devrimci gruplara tahammülsüzlük ve sol içi demokrasiyi ortadan kaldırma olarak ortaya çıkmaktadır."

Devrimci Sol'dan PKK'ya, TKP/ML TİKKO'ya kadar pek çok grubun imzasının olduğu bu metinden bir aktarma daha yapmak istiyoruz.

"Geçmişte acı örneklerini yaşadığımız ve egemen sınıfların ekmeğine yağ sürmek istemiyorsak, bugün daha sorumlu ve duyarlı davranmak, devrimci dayanışma ve ilkelerimize daha kararlı sahip çıkmak ve faşist devletin sol içi çatışmayı körükleyici provokasyonlarını boşa çıkarmak için daha çok çaba harcamak zorundayız. Bu konudaki görevlerimiz ve sorumluluklarımız faşizme karşı mücadelemizden ayrılmaz."

Evet, bugün bu sorunu faşizme, oligarşiye karşı mücadeleden ayrı görmek yalnızca büyük bir yanılgı olacaktır. Herkesi, başta imza sahipleri olmak üzere, bu metinde ifade edilen çağrıya bugün pratikte yanıt vermeye çağırıyoruz.

Dersim İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birliği Komutanlığı: Sol İçi Çatışma, Kime Kazandırır, Kime Kaybettirir

PKK'NIN TARİHİNE SÜRDÜĞÜ YENİ BİR LEKE

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
23 Ekim 1993
Sayı: 68

Geçen hafta Dersim'de meydana gelen gelişmelerin, PKK'nın sola yönelik şiddetinin, tekil bir olay olarak görülemeyeceği ortadadır. Yapılan açıklamalar, olayın arkasında, sola yönelik şiddet kullanma konusunda teori düzeyine çıkarılan bir mantığın var olduğunu, bu mantık sorgulanmadan ve değişmeden benzer olayların tekrar ortaya çıkabileceğini gösterdi.

Dergimize gönderilen Devrimci Sol İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birliği Komutanlığı imzalı ve Ekim 1993 tarihli açıklamalarda, gelişmeler geniş olarak değerlendiriliyor.

Sorumlu davranarak çatışma ortamına girmekten uzak kaldıklarını söyleyen ve silahların düşmana yöneltilerek savaşın yükseltilmesi gerektiğini belirten İbrahim Erdoğan Kır Gerilla Birliği Komutanlığı, sorunun çözümü için somut önerilerde bulunuyor. Söz konusu iki açıklamayı aşağıda yayınlıyoruz.

"PKK, Kürdistan'da tek güç olma ve buna göre davranma mantığıyla, önce halkı kendine "bağlama"yı hedefleyen yasaklara ve yanlış yöntemlere başvurarak, diğer örgüt taraftarlarını kendi örgütsel işlerinde kullanmak için zorlayarak ve sonuçta devrimci bir örgüte katliam biçimine yönelerek kontrgerillacıların ekmeğine yağ sürmüştür. Oligarşi halklarımıza karşı açtığı kirli savaşta, iyice köşeye sıkışmış durumda. Her türlü yöntemi kullanarak, büyüyen, gelişen mücadelenin önüne geçmeye çalışıyor, fakat başaramıyor, başaramayacak. Oligarşiye karşı verilen savaşın gittikçe büyüdüğü bir süreçte, devrimcilerin namlularını birbirine yöneltmesi düşmanı sevindirmekten başka hiçbir işe yaramaz. Devrimcilerin umut olduğu bir aşamada, sol içi çatışma, halkın devrimcilere karşı olan güveninin sarsılmasını da beraberinde getirir. Halkı umutsuzluğa iter, devrimcilerin kitlelerle olan bağlarının kopmasına neden olur. Kaybeden mücadele ve halk olur, kazanan ise oligarşi.

Sol içi çatışmalar devrim tarihimizde yeni yaşanan bir durum değildir. Onlarca devrimci yaşamını sol içi çatışmalarda yitirmiştir. Halen kafalardaki eski mantığın yıkılamamış olduğu, 12 Eylül öncesi mantığın bugüne taşındığı açık olarak görülmektedir. Bugüne kadar hemen hemen bütün örgütler sol içi çatışmalara ilişkin yazmış-çizmiş, kendince çözüm önerilerinde bulunmuştur. Ancak bunun önüne geçilmesi için ciddi adımlar atılmamış, söylenenler sadece lafta kalmıştır.

Sol içi çatışmanın 12 Eylül öncesinin sorunu gibi görüldüğü ve işlenmiş olan suçların en ufak bir özeleştiri dahi verilmeden üstünün küllendiği süreçte, Dersim'de meydana gelen ve halka kaybettiren bu çatışma sorunu yeniden gündeme gelmiştir.

Sol içi çatışmada suç dosyası oldukça kabarık olan PKK'nın savaşan bir güç olmasından ötürü, geleneksel sol tarafından geçmişte yaptıklarına es geçilmiş, yaşanılan süreçteki halka yönelik yanlışlarına, "savaş seyri içerisinde olabilir" hoşgörüsüyle yaklaşılarak bugüne gelinmiştir.

Oligarşiyi sevindiren bu saldırı ve katliam, yurtsever hareket PKK'nın ne yapmaya çalıştığını, nereye gittiğini açık olarak sorgulamasını, sola bakışını netleştirmesini gerektiriyor. Evet, PKK ne yapmaya çalışıyor? Sola karşı yönelttiği namlularıyla neyi ispatlamak istiyor? Anlaşılıyor ki, saldırıda amaç, bölgede tek güç ve otorite olmaktır. Ve PKK bu noktada kendisine engel olabilecek hiçbir grubu istemiyor.

Bugün TDKP'ye yönelen bu katliam diğer savaşan örgütlere de dayatılmış, böyle bir ortam körüklenmiştir. Ancak politik öngörüyle düşmanı sevindirecek bu ortama düşülmemiştir. Bu tekkeci mantığın, biraz gelişip güçlendiğinde, dışındaki örgütlere siyasi ambargo koymaya çalışması, onları küçümsemesi, dağları ben yarattım havasına girmesi, sorunları çözmeyeceği gibi dost güçler arasındaki ilişkileri de tartışılır hale getirecektir.

Örgütler arası sorunlar, yine örgütler arası görüşmeler, tartışmalar sonucunda, meselelere dostluk temelinde yaklaşımla çözülür. Bir taraftan dostluktan dem vurmak diğer taraftan dostluğa sığmayacak davranış biçimleri sergilemek samimiyetsizlikten başka bir şey değildir. Birbirimize karşı açık ve samimi olunması gerektiğini artık öğrenmeliyiz.

PKK'nın halka karşı yanlış eylemleri, kontrgerillacıların kullanabileceği ve kimin yaptığını tartışılır hale getirdiği askeri pratiği karşısında, PKK'nın TC'ye karşı savaşan bir güç olmasını esas alan yaklaşımımızdan dolayı, ideolojik eleştiriyle kalınmış, bunun yıpratıcı, dostluk ilişkilerini zedeleyici bir hale dönüşmesine engel olunmaya çalışılmıştır.

PKK bugün eleştiriyi bırakmış, dışındaki örgütleri karalar nitelikte ve hatta ahlaki değerlere dahi yönelen bir saldırı biçiminde hareket ediyor. O yüzden de bundan sonra konuya ilişkin olumlu adımları öncelikle PKK'nın atması gerekiyor.

PKK'nın Ekim 1993 tarihli Dersim Eyaleti Askeri Konseyi adına yapılan açıklamada (işlemiş olduğu suça kılıf bulmaya çalışarak) TDKP'nin kendi aralarına ajan soktuğu, 28 Eylül 1993 tarihinde Milli Köyü'ne yakın bir yerde üç gerillalarını şehit ettikleri gibi gerçekle hiçbir ilgisi olmayan iddialar yer alıyor. Aynı açıklamada diğer solun bu bölgede yapacaklarından dolayı, kendilerinden izin almaları gerektiği belirtiliyor. Mademki ajan sokma, gerillalarını şehit etme gibi olaylar gelişmişti, PKK şu ana kadar neden kamuoyunu ve devrimci örgütleri bu konuda bilgilendirmemiştir? Zevahiri kurtarma mantığıyla, gerçekle ilgisi olmayan açıklamalarla bir yere varılamaz.

Aynı bildiride PKK, tarihimizden doğru dersler çıkaralım diyor. Doğrudur, tarihten doğru dersler çıkarmasını PKK'ya biz de öneriyoruz. Kendi deyimleriyle yeni "Rayberler" çıkarılmak istenmiyorsa, bir an önce yanlış uygulamalardan, davranışlardan vazgeçilmelidir.

SOL ÖRGÜTLERE ÇAĞRIMIZDIR

Bugüne kadar yaşanılan sol içi çatışmalarda kaybedenin halkımız, kazananın ise düşman olduğu açıktır. Dersim'de yaşanan olayın sadece bölge özgülünde kalmayacağı, tüm Türkiye sathını etkileyeceği de bir gerçektir. Bu durum karşısında tüm sol sağduyulu ve soğukkanlı bir biçimde davranmalı, sorun devrimci yöntemlerle çözülmelidir.

Gerçekleştirilen katliam yeni bir sol içi çatışmayı yeniden solun gündemine sokmuştur. Bu olumsuzluğun önüne bir an önce geçilmeli, düşman daha fazla sevindirilmemelidir. Devrimci örgütler -başta PKK- bugüne kadar içinde yer almış olduğu oranda sol içi çatışmalarda payına düşen hesabı açık bir biçimde halka vermelidir. İnti-

kamcı davranış biçimlerinden kaçınılmalı, sorun kan davasına dönüştürülmemelidir.

Bu konuda ilk adımı atması gereken taraf PKK'nın kendisidir. Bu adımı da, öncelikle elinde tutmuş olduğu iki TDKP'liyi serbest bırakıp el koymuş olduğu silahları teslim ederek atmalıdır.

DERSİM VE TÜM KÜRDİSTAN HALKI

Sana öncülük ettiğini iddia edenlerin, bugün namlularını yeniden birbirlerine yöneltmesi karşısında sessiz kalmak sorunları çözmeyeceği gibi, aksine daha da derinleştirecektir. Halkımız bu konuda üstüne düşen sorumluluğu yerine getirmelidir. Unutmayalım ki, devrimciler de yanlış yapar, yanlış kararlar alabilir. Yapılan yanlışlar karşısında halkımızın alacağı tutarlı tavır, örgütlerin kendilerini yeniden gözden geçirmesini, kendilerine çekidüzen vermelerini, yanlışlıklarından geri adım atmalarını sağlayacaktır. Korkmak, susmak çözüm değildir. Daha büyük olumsuzlukları getirecektir. Hele ki, korkudan göç etmek, çok daha büyük olumsuzlukların nedeni olacaktır. Baskı ve zor karşısında tarihimiz boyunca gösterdiğimiz direnişi yine göstermeliyiz. Göç, ülkeyi terk etme oligarşinin isteğidir. Oligarşiyi sevindirmeyelim.

Halkımız, hangi örgüt olursa olsun, yapmış oldukları olumsuzlukların karşısına dikilmelisiniz. Eğer bunu yapamıyorsanız, bunu onaylıyorsunuz demektir. Sizlerin alacağı tavır, sol içi çatışmaları engelleyecek temel faktörlerden biridir. Yeniden devrimcilerin birbirlerini vurmasını istemiyorsanız, bundan rahatsız oluyorsanız çatışmaya zemin hazırlayan örgütlere karşı tavır almalı, korkmadan, çekinmeden bu örgütlere -olumsuzluklarını giderinceye kadar- sunmuş olduğun maddi ve manevi desteği çekmeli, hiçbir şekilde yardımcı olmamalısın. "Benim adıma yapıyorsan, beni dinlemen gerek" diyebilmelisiniz. Kimse halka dayanmadan bir şey yapamaz. Bugün sesini çıkarmaz, susarsan, yarın senin adına iktidar olanların neler yapabileceği sır değildir. Alacağınız tavır yanlış yapana "dur" diyecek, olumsuzlukların önüne geçecektir.

ÇÖZÜM ÖNERİLERİMİZ

1- PKK'nın Dersim halkını devrimcilerden soğutan eylem ve taktikleri, sola karşı giriştiği katliam en geniş biçimde mahkum edilmeli, işlediği suç konusunda ciddi bir özeleştiri istenmelidir.

2- Acil olarak, halka açık devrimci bir platform toplanmalı, PKK'nın son olumsuzluğu ve tüm yanlışlıkları eleştirilmeli, sorgulanmalıdır. Platformda bağlayıcı kararlar çıkartılmalıdır. Bu kararlar halkın katılımı ve tanıklığıyla teminat altına alınmalıdır.

3- TDKP'ye karşı girişilen saldırıyı gerçekleştiren grup ve komutanlar devrimcilerin oluşturacağı bir komisyon tarafından halkın önünde yargılanmalı, cezalar halk tarafından verilmelidir.

4- El konulan silah ve malzemeler derhal iade edilmeli, birlikte götürülen 2 TDKP'li serbest bırakılmalıdır.

Dersim'de halktan örgüt taraftarlarına ve bir devrimci örgüte karşı yapılan saldırıyı mahkum ediyoruz.

Sol içi çatışma kontrgerillacıları sevindirir, halka kaybettirir. Sol içi çatışma ulusal ve sınıfsal kurtuluş önünde en büyük engel olacaktır. Sola karşı değil, düşmana karşı mücadele yükseltilmelidir.

YAŞASIN DEVRİMCİLERİN KARDEŞLİĞİ-BİRLİĞİ VE MÜCADELESİ!

YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!"

BÖLÜM 8

STRATEJİ, TAKTİK ve PKK

NEDEN ŞIRNAK?

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
29 Ağustos 1992
Sayı: 9

Oligarşi 18 Ağustos'tan itibaren Şırnak'ı ablukaya alıp Kürt halkına saldırdı ve neredeyse Şırnak'ın tamamı tahrip edildi, yakılıp yıkıldı. Bu katliam saldırısından kurtulabilenlerden yüzlercesi gözaltına alındı. Birinci saldırı yetmeyince, ikinci bir saldırı gündeme sokuldu ve hedefe ulaşıldı... Şehir boşaldı, Şırnak'tan büyük bir göç başladı. Şırnak'ta yaşananlar ve ortaya çıkan sonuçlar özelde Kürt milliyetçi hareketinin bugünkü durumu, eylem çizgisi ve genelde Türkiye devrimci hareketi ile ilişkileri noktalarının yeniden düşünülmesini gerektiren önemli bir olgudur.

Olayın nasıl buraya vardığını görebilmek için oligarşinin Newroz'dan itibaren bölgedeki politikasının kavranması gerekir. Şırnak olayı bu anlamda DYP-SHP koalisyonunun Kürdistan politikasının Newroz'dan sonra ikinci önemli atağıdır ve bu noktada oligarşi belirli zararı göze almıştır. Bugün olayı izah etmekte zorlanmaları çaresizliklerinin en göze çarpan biçimidir ve dediğimiz gibi, oligarşi bunu göze almıştır. Demirel tüm bu katliam ve provokasyon politikalarının teşhiri karşısında açmazlarına, çaresizliklerine yönelik sorulara **"Her şey programa uygun olarak devam etmektedir."** diyebilmektedir.

DYP-SHP koalisyonunun Kürdistan'a yönelik programının özünde, tüm halklara karşı sürdürdüğü baskı-terör-provokasyon-psikolojik savaş yöntemleri vardır. Batıdaki yargısız infazlar, gözaltında kaybolmalar, halk desteği vb. türü yöntemler, Kürdistan'da da kontrgerilla cinayetleri toplu katliamlar ve yıldırma-pasifize etme yöntemleri olarak biçimlenmektedir. Şırnak bu politikanın örneklerinden biridir ve 15 Ağustos öncesinden böyle bir "operasyon"un hazırlıkları başlatılmıştı. TV ekiplerinin bölgeye götürülüp abartılı çatışma görüntülerinin kamuoyuna yansıtılması, bölgede büyük ve gerçek bir savaş sürdüğü yolunda kitlelerin hazırlanması, 15 Ağustos yıldönümüne ilişkin abartılı demeçlerin verilip provokasyon ve mizansenlerin gündeme getirilmesi ve arkasından Şırnak vahşetinin sahnelenmesi...

Tüm bu abartılarda bir amaç olsa gerekti.

Amaç Şırnak vahşetini meşrulaştırmaktı, bölgedeki savaşın doğal bir sonucu olarak gösterilmesinin koşullarını hazırlamaktı. Yukarıda da vurguladığımız gibi, oligarşi böyle bir "programı" oluştururken, belli rizikoları ve bugün yaşadığı çaresizliği göze almıştı. Çünkü kendine göre çok daha büyük amaçlar peyindeydi. Kitle tabanının yok edilmesi, şehirlerin boşaltılması, sınır ötesi kara harekatı ve hatta Irak'ta belirli bir bölgeyi tutma hesapları bu program dahilindedir.

Neden Şırnak sorusuna gelince: Şırnak, çevresindeki birkaç ilçe (Cizre, İdil, Nusaybin gibi) ile birlikte uzun süredir Kürt halkının ulusal mücadelesinde ön plana çıkan ve kimi zaman bu mücadelenin barometresi olma özelliğini taşıyan bir kent durumundadır. Kuşkusuz bunun önemli ve somut nedenleri var tabii ki... Öncelikle Şırnak ve çevresindeki yerleşim merkezleri PKK açısından stratejik bir öneme sahiptir. Botan-Behdinan hattını tutma, Meclis ve Savaş Hükümeti oluşturma politikaları buralara stratejik önem kazandıran başlıca olgudur diyebiliriz. Milliyetçi hareket -Newroz sırasında belirli bir darbe yemiş olsa da- bu bölgede belirli bir etkinlik ve kitle tabanı sağlamış durumdadır. Gerek Newroz'un olumsuz etkilerini silmek ve gerekse de Botan-Behdinan politikalarında bu etkinlik ve kitle tabanını daha verimli ve aktif kılmak açısından PKK'nın Şırnak ve sözü edilen yerleşim merkezlerinde belirli bir atılıma geçmesi doğal ve kaçınılmaz bir olgudur. Ancak bu atılımın nasıl biçimleneceği ayrı bir konudur.

Oligarşi açısından ise sorun, PKK'nın Botan-Behdinan politikalarını engellemek, Meclis ve Savaş Hükümeti girişimlerini tabansız bırakmak yanında, en genelde ulusal mücadeleye darbe vurmaktır. Newroz sırasında bu politikada belirli bir gelişme sağlanmıştır ve oligarşi kendince ele aldığı inisiyatifi kaybetmek istememektedir. Doğrudan Kürt halkını hedefleyen yoğun bir baskı-terör-provokasyon politikası uzun bir süredir oligarşinin Kürdistan'daki tek ve temel yöntemidir. Amaç gerillayı halktan soğutmak, klasik deyimle **"denizi kurutmak"**tır.

Bu klasik "denizi kurutma" politikalarını 18 Ağustos gününden itibaren ele almak ve PKK 18 Ağustos günü Şırnak'a saldırdı mı, saldırmadı mı tartışmaları yürütmek, bugün devrimcilerin yaklaşımı olamaz. Oligarşi, şu veya bu şekilde böyle bir saldırının gerekçesini yaratmaya çalışacak ve uygulamak isteyecektir. Burada önemli olan oligarşinin bu politikasını tespit edebilmek ve olası taktiklerinin önünü tıkamaktır. Bu ise özellikle DYP-SHP koalisyonunun kurulduğu aşamadan itibaren Türkiye devrimi ve Kürt milliyetçi hareketin en önemli gündem maddelerinden biri olarak kendini dayatmış durumdadır. Ancak bu gündem başta Kürt milliyetçi hareket olmak üzere, kimi kesimlerce görülmedi, dikkate alınmadı. Seçim-parlamento-siyasi çözüm hesapları içerisine girilerek -bilinçsiz de olsa- DYP-SHP koalisyonuna politikaları için uygun bir zemin sunuldu. Ve sonuç ortadadır; önce Newroz ve arkasından bugün Şırnak... Sonuç binlerce insanın göçü, demoralize bir kitle ve sürekli ertelenmek zorunda kalınan politikalar.

Önce Şırnak'ta ortaya çıkan durumu biraz daha yakından ele almamız gerekiyor. Bunu yapmadan önce açıkça vurgulamalıyız ki, oligarşi tüm uğraşlarına ve demagojilerine rağmen, Şırnak'ta yaptıklarını izah edemez, meşrulaştıramaz durumdadır. Her ne kadar istediği, arzuladığı sonuçlardan bir kısmını yaratabilmiş olsa da, bunu siyasi koz haline getirmekte zorlanmakta, Türkiye halklarına durumu anlatamamaktadır. Bu anlamda oligarşi, uzun vadede kendini vuran silahlarla çıkmıştır Şırnak'tan. Bu önemli noktayı vurguladıktan sonra, oligarşinin Şırnak'ta hangi sonuçları elde edebildiğine kabaca değinebiliriz.

Birincisi, oligarşi "denizi kurutmak" politikasının bir gereği olarak Kürt halkını hedeflemiştir ve Şırnak'ta sürdürülen baskı-terör-provokasyon politikaları ile pasifikasyon ve yıldırma politikalarında, Newroz'dan sonra yeni bir adım daha atmıştır.

Birinciye bağlı olarak PKK'nın Botan-Behdinan, Meclis ve Savaş Hükümeti politikalarında önemli bir rol üstlenecek olan kitle tabanı fiilen sürgüne tabi tutulmuştur. Bugün Şırnak'ta yaşanan ve binlerle ifade edilen göç, devletin elde etmek istediği sonuçtur; örgütlü ve sempatizan bir kitle tabanının dağıtılmasıdır.

Üçüncüsü, hemen tüm propaganda-iletişim araçları kullanılarak açık veya gizli bir şekilde sorumluluk PKK'nın üzerine bırakılmıştır. PKK saldırdı böyle oldu propaganda ve demagojilerinin pek bir önemi yoktur ve kastettiğimiz de bu değildir. Burada kitleye verilen mesaj önemlidir. Kürt halkına PKK saldırırsa biz de size vururuz mesajı verilmiş ve örgütle, örgütün politika ve eylemleriyle kitleler arasında bir soğukluk, bir kopukluk yaratılması amaçlanmıştır. Ve Kürt halkı bu mesajı almıştır.

Dördüncü olarak da, Türkiye ve dünya kamuoyu nezdinde büyük çaplı bir sınır ötesi harekatın gerekçesi yaratılmıştır. İstisnasız tüm devlet yetkililerinin (asker-sivil) sınır ötesini işaret etmesi ve büyük miktarda askeri gücün bölgeye kaydırılması, Şırnak sonrası daha az yadırganır olmuştur.

Baştan da vurguladığımız gibi, bütün bunlar oligarşinin DYP-SHP koalisyonuyla birlikte tüm gücüyle uygulamaya soktuğu ve Newroz'da belirli sonuçlar aldığı baskı-terör-provokasyon politikasının sonuçlarıdır ve Şırnak bu politikanın son adımı değildir. Ancak yukarıda da değindiğimiz gibi, bütün bunlar uzun vadede devrimci bir önderlikle oligarşinin kendini vuran bir silahı olmaktan öteye gitmeyecektir. Oligarşinin biraz daha çıkmaza girmesinden, biraz daha halklardan tecrit olmasından başka bir sonuç yaratmayacak politikalardır. Ne var ki, bu böyle diye oligarşinin teşhirine umut bağlamak da devrimcilerin değil reformistlerin anlayışıdır. Bu politikaların teşhiri ile engellenmesi ayrı konulardır ve devrimciler açısından önemli olan da bu politikaların uygulama zeminini ortadan kaldıracak taktik çizgiler oluşturmaktır. Teşhir ikinci ve sonraki bir sorundur. Doğru devrimci politikalar üretilip yaşama geçirilmediği sürece, oligarşi bu politikasında ısrar edecek ve kendisi açısından olumsuz sonuçları giderecek uygulamaları gündeme sokmaktan geri durmayacaktır. Şu anda oligarşinin çekmecelerde beklettiği "reform paketleri" esas olarak buna yöneliktir.

Bunun için ne yapılmalıdır? Baştan da belirttiğimiz gibi, bugün için PKK Şırnak'a saldırdı mı, saldırmadı mı tartışmaları sorunun özünü gözden kaçırmaktır, bundan sonrasını salt bir teşhir faaliyetine bağlamaktır. Oysa ortada bir teşhir faaliyetiyle veya kazanılan uluslararası kamuoyunun etkisiyle engellenemeyecek politikalar ve düzeltilemeyecek olumsuz sonuçlar vardır. Yeni Şırnak'ları salt bu yöntemle ve bu türden yöntemleri esas alan taktiklerle engellemek mümkün değildir.

Ancak bugün görünen o ki, ulusal harekette, oligarşinin "denizi kurutma" biçiminde şekillenen klasik taktiği pek dikkate alınmamakta, Şırnak oligarşi içi kliklerin çatışmasının bir ürünü olarak sunulmaya çalışılmaktadır. Bu noktada PKK lideri A. Öcalan'ın Özgür Gündem gazetesi ile telefon görüşmesinde ileri sürdüğü görüşler önemli kavrayış eksikliklerini ve taktik belirsizlikleri içermektedir. Muğlak, sonradan reddedilmeye uygun tarzda da olsa, Şırnak ve hatta Newroz olayları hükümet dışında karanlık bir elin marifeti, provokasyonu olarak gösterilmek istenmektedir.

Böyle bir bakış ve değerlendirme, daha önce de çeşitli kereler vurguladığı-

mız gibi, Türkiye'de devlet yapısını, faşizmin biçimlenişini kavrayamamaktan, tahlil edememekten kaynaklanmaktadır. Sorunu bu şekilde Özal-Hükümet çelişkisine indirgemek, politikayı çok basit biçimleriyle yürütmek ve asıl önemlisi de kendi güç ve politikalarını sürecin dışında görmektir. Bu türden, devlet içindeki burjuva fraksiyonları arasındaki çelişkilerle oynamak, hatta her gün "kan ve intikam" sözcükleriyle devrimci-yurtsever hareketlere, halkların mücadelesine karşı kin kusan Demirel'i masum gösterecek şekilde "Hükümet hazırlıksızdı, hazırlıksız yakalatılmıştır" veya "Özal ... özel savaşın kirli yüzünü hükümete yıktı. Temiz kısmını kendisi aldı" türünden sözler söylemek, devletin yapısının ve politikalarının kavranamadığının önemli işaretlerindendir.

Gerçi böyle bir yaklaşım ulusal hareketin çizgisini uzun bir süredir belirlemektedir. Burjuva fraksiyonlar arasında tercih yapma, DYP-SHP hükümetini destekleme, onlardan demokrasi ve "siyasi çözüm" bekleme, uluslararası kamuoyuna hitap eden taktikler uygulama, emperyalizmle doğrudan çatışmaya girmeme vb. tüm politikaların kaynağına yerleşmiş durumdadır. Ancak Newroz, böyle bir yaklaşımın iflasını gösterdi ve ulusal hareketin bundan gerekli dersleri çıkarması gerekirdi. Oysa bugün görüyoruz ki, en radikali federasyonda somutlanan siyasi çözüm, masaya oturtma, görüşme anlayışı ulusal hareketin tüm politika ve taktiklerini, eylem çizgisini belirlemeye devam etmektedir.

Aynı görüşmede PKK liderinin Şırnak olayını diğer bir açıklayış şekli de, devletin PKK'nın şehirlere yönelme (zaman zaman ele geçirme, baskın düzenleme) taktiğini bozma, provoke etme yöntemi olduğu biçimindedir. Bu açıklayış biçimlerinden hangisi esastır, herhalde bir süre sonra netleşir, ancak burada değinilmesi gereken birkaç nokta vardır.

Halk savaşı stratejisine göre biçimlenmiş bir gerilla mücadelesinde şehirlere yönelme, süreli olarak işgal etme bir eylem biçimi olarak vardır ve bu yöntem çeşitli devrim deneylerinde uygulanmıştır. Amaç, düşman denetimine darbe vurma, güç gösterisi ve şehirlerdeki kitlelere yönelik ajitasyon-propaganda yapıp örgütlenmede adımlar atmaktır. Fakat bu tür eylemlerde önemli olan, hedef seçilen kentin iyi tespiti ve amaçla sonuç arasında olumlu bir bağlantının, uyumun kurulması, iyi hesap edilmesidir. Ve bugüne kadar yaşanan deneylerde görülmüştür ki, devrimci önderlikler, belirli ölçüde örgütlenme ve denetime sahip oldukları yerleşim merkezlerini hedef seçmemiş, buralardaki örgütlülük ve denetimlerini riske edecek askeri hareketlerden kaçınmışlardır. Yapılmış olanlar da çok ince hesaplarla, örgütlülük ve denetimlerini riske etmeyecek biçimlerde gerçekleştirilmiştir. Bu noktalardan ele alındığında, PKK'nın belirli bir kitle tabanının, örgütlenmesinin ve denetiminin olduğu ve de oligarşinin provokasyon için fırsat kolladığı Şırnak gibi bir kent, böyle bir eylem biçimi için ne derece uygundur?

PKK, biz Şırnak'a girmedik diyor.**(1)** Devletin böyle bir provokasyona hazırlandığını biliyorduk diyor. Bunu doğru kabul etmek zorundayız. Ancak yine

(1) Şırnak'ta durumun hesaplandığı gibi gitmediğinin anlaşılmasından sonra, yapılan ilk açıklamalarda olay "ARGK gerillalarının gece şehir merkezinde bulunan tabur ve diğer devlet kurum ve kuruluşlarına yönelik yaptığı baskın sonrası sabaha karşı şehirden ayrıldığı temelinde olmasına rağmen" biçiminde gayri resmi olarak açıklanmış, sonradan bu resmi olarak yapılan "biz girmedik" açıklamasına dönüşmüştür.

de sorun bunu söylemekte çözümlenmiyor. PKK, devletin böyle bir provokasyonunu engellemek için hangi taktiği benimsemiştir? Şırnak kendiliğindenciliğe mi terk edilmiştir? İnisiyatif tamamen devlete mi bırakılmıştır? PKK'nın ne gibi önlemleri vardı?.. Biz girmedik demek, bu türden soruların muhatabı olmaktan kurtulmanın yolu değildir.

Ve asıl önemlisi de PKK eylem anlayışını sorgulamak zorundadır. Öyle bir imaj oluşmuştur ki, Şırnak olayı duyulur duyulmaz -burjuva basın ve oligarşinin sözcülerini bir kenara bırakalım- başta yurtsever basın olmak üzere herkes eylemi PKK'ya bağlayıp "PKK Şırnak'ı bastı" türünden başlıklar atabilmiştir. PKK'nın bugün "bizim ilgimiz yok, olay provokasyon" dediği türden bir eylemi yurtsever basına dahi PKK'ya bağlatan olgu nedir? PKK bunu çözümlemek zorundadır ve çözümlemesine de eylem çizgisinden-anlayışından başlamak durumundadır. Ancak görüldüğü kadarıyla PKK'nın bu konuda herhangi bir anlayış-çizgi doğrultma niyeti yoktur. 23 Ağustos 1992 tarihli ve Kuzey Botan Eyaleti Karargah Komutanlığı imzasını taşıyan bildiride yer alan şu sözler bunun açık işaretidir: *"Partimiz ve halkımız katliamın sorumlularını ağır bir şekilde cezalandıracaktır. Madem Şırnak imha ediliyor, İstanbul ve Ankara da yakılacaktır. Türkiye'nin sivil güçleri ve Türk memurları da savaşımızın hedefi olacaktır."* İşte PKK'nın bu türden provokasyon eylemlerinden dahi rahatça sorumlu olarak gösterilmesine neden olan, yukarıdaki satırlarda ifadesini bulan hedeflerde, amaçlarda bir netlik taşımayan, milliyetçi kinle yoğrulmuş, sınıfsallıktan uzak eylem anlayışıdır. PKK, bu türden provokasyon eylemleriyle politikalarının, siyasi amacının karartılmasını istemiyorsa, öncelikle bu eylem anlayışını sorgulamalıdır.

Sorunumuz Şırnak'taki olumsuzluğun günahını yükleyecek birilerini bulmak değildir. Özelde kimilerinin sorumluluğu büyük olsa da, tüm Türkiye devrimci-yurtsever hareketi bu olaydan dersler çıkarmak zorundadır. Ve en büyük ders de, Türkiye devrimci yurtsever hareketinin ortak bir strateji etrafında çeşitli düzeylerde birlikler gerçekleştirmesi zorunluluğudur. Bu ortak nokta, Türkiye devrimidir ve giderek bu olgudan uzaklaşmaya çalışan PKK en büyük dersi çıkarmak zorunluluğundadır.

PKK bugün yüzünü Türkiye devrimci hareketine ve emekçi halklara çevirmek ve milliyetçilikten arınıp sınıfsallığa yönelmek zorundadır. Milliyetçi politikalar üzerinde şekillenen tüm strateji ve taktikler belirli bir noktaya kadar gidebilir ve bu nokta burjuvaziyle uzlaşma-görüşme arayışında son bulur. Kürt ulusunun kurtuluş mücadelesinin çözümü de sınıfsal mücadelede ve Türkiye devriminde-dir. Bunun yolu ise Türkiye devrimci hareketiyle bir "siyasi çözüm" bulmaktan geçmektedir. Oligarşi ve emperyalizmin bugün "siyasi çözüm" anlamında ulusal harekete verebileceği hiçbir şey yoktur. ulusal hareketin tek "siyasi çözümü"ü, ulusal bağımsızlıktır ve bu da oligarşi ve emperyalizmin görüşme masasında yoktur. PKK'nın engel olarak gördüğü ve bu doğrultuda tasfiyeye çalıştığı Türkiye devrimci hareketi ise bu "siyasi çözüm"ü savunan ve sağlayacak olan tek güçtür.

SAVAŞ DOĞRU POLİTİK HATTI ZORUNLU KILIYOR

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
26 Aralık 1992
Sayı: 26

Bugün savaş ülke genelindeki milyonlarca emekçinin ve halkların geleceğini belirliyor. Emekçiler ve ezilen halklar her gün her saat bu gerçeği soluyor. Bu gerçekte bir yanda güçlükler, fedakarlıklar, örnek tavırlar mücadeleyi daha ileriye taşıyacak gelişmeler, diğer yanda baskı zulmün ve zorbalık var. Her ikisi de ülkenin içinde bulunduğu politik durumun genel hatlarını oluşturuyor. Kürdistan'da yaşananlar bu atmosferin dışında değildir. Köleleştirmeye, sömürmeye, ezip yok etmeye karşı direniş ve başkaldırı, savaşın gelişen yanını oluşturuyor. Ancak sonuçlarının kesinliğini yine de uygulanacak politikalar belirliyor. Sürecin ve halkın gerisinde kalındığı durumda, gerilemelerin sürpriz olmadığı dünyadaki pek çok örnekleriyle biliniyor.

Emekçilerin ve ezilen halkların yaşadığı zulmü ancak, onları savaşta geldiği noktayı daha ileriye götürecek silahlarla donatarak hafifletebiliriz. Savaş ise esas olarak politik bir tutumdur. Klasik deyimiyle savaşta namluların nasıl ve nereye çevrileceğini politika belirler. Politikada yanlışlık, elde bulunan en güçlü silahları bile etkisiz hale getirebilir. Savaş üstünlük ise doğru strateji ve taktiklerle, cesurca hamle yapanındır.

Kürdistan'da bugün süren savaşın karşı karşıya kaldığı tıkanıklık ve açmazlar bu noktada ortaya çıkıyor. Savaşın önünü devrimci tarzda açmak, oligarşinin yakın süreçteki politikalarının karşısına yeni politikalar koymayı dayatıyor. Newroz'da tırmanan süreç buradaki devlet politikasının nasıl biçimleneceğini yeterince açık bir biçimde ortaya koydu. Devletin hesabı mücadeleyi her yoldan kan kaybına uğratmak, hamle üstünlüğünü ele geçirmektir. Bunun için de her türlü 'kirli oyuna' başvurmaktan çekinmiyor. Açtığı psikolojik savaşın kazandığı boyut da bununla ilgilidir.

Bu savaşta devrimci ve ulusal örgütlenmeler açısından gösterilebilecek en büyük zaaf politikasızlıktır. Mevcut duruma denk düşen politikaların üretilemeyişidir. Gerillalar ve halkın nasıl vuracağını, nasıl karşı koyup direneceğini bilememesi, kendi gücüne güvenin umutsuzluğa ya da "ne yapabiliriz ki" ye dönüşmesi demektir. Bu dönüşüm sanıldığı kadar zor değildir. Zaten devletin psikolojik saldırılarının arkasındaki niyet de budur. Bugün Kürdistan'da devletin ortaya koyduğu politikalar karşısında adeta "çaresizlik"le özdeşleşen gelişmelerin halkın savaşmak ya da savaşmamak isteğiyle ilgili olduğu söylenemez. Çünkü Kürdistan'da halk savaşıyor. Burada halkın en önemli sorunu ne yapacağını bilememesidir. Örgütlenmelere karşı baş gösteren 'güven bunalımının' ortadan kaldırılamamasıdır.

Halk politika istiyor. Saldırıya nasıl karşılık vereceğini politikayı nasıl tırmandıracağını bilmek istiyor. Serhıldanlar, kepenk kapatmalarla geçen süreç bir noktaya geldi tıkandı. Artık serhıldanların da önünü kapadı. Filistin intifadası ders verici bir örnektir. Taş atan İntifada bıçak ve silah kuşanır duruma gelemeyince kendi kendinin önünü tıkadı. Gelişmeler Filistin hareketi ile büyük benzerlikler taşıyor.

Sürecin önünü açmanın yolu halka nasıl direnileceğini, nasıl savaşacağını somut olarak göstermektir. Hiçbir düşman bir halkı topyekün köylerde şehirlerde kuşatma altına almaya, gündüz üçten sonra sokağa çıkartmamaya gücü yetmez. Hiçbir silah tek başına evlerin mahallelerin altını üstüne getirmeye yetenekli olamaz. Yeter ki her girdiği yerde ona istediğini rahatça yapma fırsatı vermeyen örgütlü bir direnişle karşılaşsın. Çünkü eğer bedeli şehitler vermekse hiçbir silah bütün halkı öldüremez.

Kürt halkı şehit vermekten korkmuyor. Engel olan bu değildir. Newroz'da hazırdı ve hazır oluğunu da fiilen gösterdi. Engel olan bir kez kuşandıktan sonra bir gün öyle bir gün böyle politikalarla yarı yolda kalma korkusudur. İstikrar ve örgüt yoksunluğuna duyduğu güvensizliktir.

SÖMÜRGE TEORİSİNİN VARDIĞI YER "SİLAHLARA VEDA"

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
1 Mayıs 1993
Sayı: 44

1984 yılında Kürdistan ulusal mücadelesinde açılan sayfa kapanıyor. Kürdistan'da yeni bir sayfa açılıyor. Kürt halkını ayağa kaldıran, kendini kabul ettirmesi ve kimliğini kazanmasında stratejik önemde rol oynayan silahlar susmuş bulunuyor. Bir-iki yıl öncesine kadar yapılan ayaklanma, savaş hükümeti kurma çağrılarından eser kalmadı. Bugün revaçta olan "ateşkes", "silah bırakma", "devletle masaya oturma ve uzlaşma". Bağımsız Kürdistan'dan "zerrece taviz vermeyenler", federasyon ve birlikten başka şeyden söz etmez hale geldiler. Amaç siyasal çözüm adı verilen uzlaşma ve devletle masaya oturmanın yollarını arama olunca, bu noktaya gelmek hiç de sürpriz olmuyor. Devlet ulusal hareketin nabzını almış, ona göre şerbet verir hale gelmiştir. Hükümet içinse Kürdistan'da silahlara veda ettirmek en büyük prestij kaynağını oluşturuyor. Böyle bir başarı ekonomideki başaşağı gidişi bile unutturacak kadar önem taşıyor. Bugünlerde devlet PKK'yı tamamen avucunun içine almanın hesaplarıyla meşgul ve bunu da alabildiğine rahat bir biçimde "politik manevra" olarak göstermeye kalkıyor.

Aslında bizim açımızdan PKK'nın geldiği nokta hiç de şaşırtıcı değildir. PKK kendisini milliyetçilikle sınırladığı ve bunu da bir yanıyla "sömürge teorisine" dayandırdığı sürece, bir yerden sonra tıkanması kaçınılmazdır. Böyle bir durumda, ister istemez uzlaşma ve devletle masaya oturma her şeyin önüne geçecektir. Ama solun büyük bir bölümü için bunu söylemek mümkün değildir. Deneyci sol her seferinde zikzaklar çizerek ilerlemiş, kendisine güvensizliği PKK ve Kürt sorununa yaklaşımda da fazlasıyla göstermiştir. PKK'ya alkış tutanlar, neredeyse Kürdistan'ı PKK'ya tapulayanlar, PKK'nın bugün geldiği noktaya bakıp veryansın ediyorlar. Dün PKK'ya göz kırpanlar, bugün PKK'yı eleştirmek için yola koyuluyorlar!

Özellikle kendisine M-L, sosyalist deyip toz kondurmayan kimileri, sömürge teorisini de savunabilmişler, çelişkilerini görememişlerdir. Özellikle 12 Eylül yenilgisinden ve PKK'nın çıkışından sonra var olan bu gibi anlayışların kaynağında ilkesizlik, faydacılık ve mücadeleye yüz çevirme vardır.

12 Eylül yenilgisiyle sağa sola savrulan sol gruplar içinden bir kısmı sömürge tespiti yaparak Kürdistan ve Kürt sorununu başlarından savdılar. Sömürge tespitiyle Kürdistan Kürt yurtseverlerine havale edildi ve ulusal sorun karşısında basit bir destekçilik konumuna gelinmiş oldu. Böylelikle de Kürt yurtseverlerin "sosyal şoven", "Kemalist" suçlamalarından da yakalarını kurtararak, Kürt sorununun "çözümünün" en keskin sorumluluğuna soyundular.

Kısacası, "sömürge teorisi", Kürt yurtseverleri açısından ulus temelinde örgütlenme ve mücadelenin dayanağı olurken, kendilerine "Türk solu" denmesini sürdürebilenler açısından ise Kürdistan'da mücadeleden kaçışın teorisi oldu.

PKK bugün geldiği noktaya "sömürge teorisi"nden ve onun ikiz kardeşi milliyetçiliği ısrarla savunarak geldi. PKK'nın uzlaşmaya dönük yatırımlara yönelmesinin altında "sömürge teorisi" vardır. Ve PKK bu teoriyi bağımsız kısır oluşumlarla birlikte ısrarla savunmaktan bu noktaya gelmiştir. Bugün sömürgecilik teorisinin çıkmaz sokağı PKK'yı uzlaşmaya ve silah bırakmaya götürüyor.

"SÖMÜRGE TEORİSİ"NİN MÜCADELEYE YANSIMALARI

1- "Sömürge Teorisi" Emperyalizme Karşı Tavırsızlık ve Uzlaşmacılığın Zeminini Yaratıyor

Ulusal temelde mücadele yürüten hareketler anti-emperyalist tavırlar gösterseler de sınıf karakterleri gereği bu tavrı sonuna kadar götürememekte, gelişmelere göre sağa-sola savrulmakta, yalpalamakta, sonuçta emperyalizmle uzlaşma eğilimleri giderek ağır basmaktadır. Bu hemen hemen her ulusal kurtuluş hareketinin kaçınılmaz kaderidir. Küçük burjuva sınıf karakteri ve milliyetçilik, ulusal hareketi sonuçta bu noktaya sürüklemektedir. Küçük burjuva sınıf karakterinden ve dar milliyetçi bakış açısından kurtulup, ML düşünceye ve proleter bir önderliğe doğru bir evrim gösteremeyen tüm ulusal hareketler, uzun ya da kısa vadede, mücadelenin şu ya da bu aşamasında emperyalizme yanaşmaktadır.

Sınıf karakteri ve milliyetçi dar bakış açısının ortaya çıkardığı bu zemini, milliyetçiliğin teorik gıdasını oluşturan "sömürge teorisi"ni savunanlar, "sömürgeciye", yani TC'ye karşı mücadeleyi sınıfsal özünden soyutlayıp ulusal mücadeleyi odak noktasına yerleştirmektedirler.

"Kürdistan devrimi en ön planda Türk sömürgeciliğini hedef kılar." (Kürdistan Devriminin Yolu)

Emperyalizm dönemindeki sömürgecilik ilişkilerini kavrayamayan, sömürgecilikle emperyalizmin bağını kopartan anlayışın doğal sonucudur bu yaklaşım. Hedef "Türk sömürgeciliği"dir. Bakış açısı bu olunca, görünen olgulardan hareket edip, görünenin arkasındaki gerçekliği çözümleme gücüne sahip olunmayınca, ister istemez sadece görünenle uğraşmak, gerçek tehlikeyi gözardı etmek kaçınılmaz hale geliyor. Ulusal hareket için de söz konusu olan budur.

Bu düz mantığa göre, Kürdistan'ı sömürgeleştiren emperyalizm değil, TC'dir. Bu nedenle esas hedefe emperyalizmi oturtmak gereksiz olmaktadır.

Emperyalizmi mücadelesinin odak noktasına koymayan bir ulusal kurtuluş hareketinin, doğal olarak emperyalizme karşı tutarlı bir tavır almasını beklemek hayalcilik olur... Zaten Kürt ulusal hareketlerinin bugüne kadar ciddi bir anti-emperyalist tavrına, anti-emperyalist hedefe yönelen bir eylemine rastlamak da mümkün olmamıştır.

Emperyalizm, Türk sömürgeciliğine destek veren dış güç olarak tanımlanıp odağa "Türk sömürgeciliği" yerleştirilince, daha tali planda ele alınan emperyalizme karşı tavır ya da tavırsızlık "taktik" olarak açıklanmaya çalışılıyor. Bunun sonucunda TC'ye 'destek olduğu' için hedef olan emperyalist güçler, ulu-

sal hareketle bağ kurarsa, tabii ki ulusal hareketin hedefleri arasında yer almaktan çıkacaktır. Çünkü hedefler arasına girmesinde esas belirleyici olan emperyalizmin TC'ye destek vermesidir. "Sömürgecilik teorisi" işte bu yaklaşımıyla karşıtına dönüşebilecek cılız bir anti-emperyalizmi içeriyor. Ezilen ulus milliyetçiliği hareketleri gereği güçlü bir anti- emperyalist yapıya sahip olması gerekirken, "sömürgenin sömürgesi" teorisi, yukarda belirtilen mantık çerçevesine sıkışıp kaldığında anti-emperyalizm ilkesi bir kenara atılmakta, daha da ileri gidilerek emperyalizmle köprüler kurulmaktadır. Ulusal hareketin emperyalizm karşısındaki tavırsızlığı ve emperyalizmle uzlaşmaya kapılarının açık olması temelde buradan kaynaklanıyor.

"Sömürge teorisi", halkların başına bela olan, yaşadığı bütün acıların, baskıların, katliamların ve sömürünün baş sorumlusu olan emperyalizmi devre dışı bırakarak, sadece onun yerli işbirlikçilerini hedef alıyor. Asıl düşmanın hedef alınmadığını, sadece onun maşası, sömürüsünü gerçekleştirmesinin aracı olan güçlerin hedef alındığı koşullarda sağlıklı sonuçlara ulaşmak mümkün olmuyor. Hatta sonuca ulaşmak için mutlaka hedef alınması gereken asıl sömürgeci güçlerden giderek medet umulma noktasına geliniyor.

Bunun en tipik örneklerini Kürdistan'ın diğer parçalarındaki Kürt ulusal hareketlerinde görmek mümkün. Esasta sorunu, sömürgecilik yaklaşımının sonucu olarak, bağlı olduğu parçadaki devlete karşı mücadele sorunu olarak algılayan bu hareketler, bu mücadelede emperyalizmden medet umma, onunla ilişkilere girme, giderek emperyalizm tarafından kullanılma noktasına gelmiştir. "Sömürgeci" devlet karşısında destek güç arayan, kendi özgücüne ve halklarının gücüne güvenmeyen bu hareketler sadece emperyalizm tarafından değil, hatta çoğu kez bölge devletleri tarafından da kullanılma durumuna düşmüşlerdir. Kendi halkının bir bölümünü, ezen devletlerle ilişkiye girilmesi, bu devletlerden destek alınması bunun tipik örneğidir.

İran ile Irak kendi aralarındaki çatışmanın ürünü olarak birbirlerini zayıflatmak amacıyla karşı taraftaki Kürt hareketleriyle ilişki geliştirmiş, kendi parçasındaki Kürt hareketini ezmeye çalışırken diğer parçadaki Kürt hareketini de çıkarları doğrultusunda kullanma gayretleri içinde olmuşlardır. Bu yaklaşımlara olumlu yanıt veren Kürt hareketlerinin ulusallığı da sorgulama noktasına düşmektedir. Aslında tam anlamıyla ulusal bir bilinçten de yoksundurlar. Anti-emperyalist tutum konusunda ilkesiz olan küçük burjuva milliyetçiliği, bir noktadan sonra milliyetçiliği de saptırmakta, çarpık hale getirmektedir. Sözde aşırı milliyetçi tutum içerisinde olanlar, bir adımla bunun tam tersi tutum alabilmektedirler. Burada genel olarak Kürt ulusunun çıkarlarını düşünmekten çok, parçasının ve parçada mücadele yürüten hareketin çıkarlarıyla düşünmek söz konusudur. Sömürgecilik teziyle de birleşen bu yaklaşım "sömürgeci" devlete karşı her yardımı kabul etme noktasına getirmektedir ulusal hareketleri. Bu yanıyla sömürge teorisi, sömürgeci devlete karşı olan her şeyi "kullanma" mantığından hareketle kendisi de "kullanılma"ya açık bir zemin yaratmaktadır. Ki, Kürt hareketlerinin tarihi bunun örneklerine bolca tanıklık etmektedir. Kürtlerin birbirine karşı kullanılması da bundan ayrı düşünülemez. Körfez krizi sonrasında emperyalizmin Kürtleri Saddam'a karşı koz olarak kullanması, Kürtlerin üzerinde oynanan oyunlar ve Irak'taki Kürt ulusal hareketinin bu oyunların bir aleti

durumuna düşmesi, her şeye rağmen TC ve emperyalizmle uzlaşma ve Saddam karşısında destek arama çabaları bunun son örneği oldu.

Benzer girişimler Türkiye Kürdistanı'ndaki Kürt ulusal hareketi için de geçerlidir. Başlangıçta diğerlerine göre daha tutarlı olan bu hareket de sonuçta diğerleriyle aynı zemine doğru hızla kaymaktadır. Sosyalizm cephesinde yaşanan olumsuz gelişmelerle birlikte bu ülkelerde milliyetçiliğin fışkırmasından kendine haklılık payı çıkaran ulusal hareket geçmişte savunduğunu söylediği "sınıf bakışı"nın artık yetersizliğinden bahsetmektedir. Bugüne kadar "tutarlı" davranmasında sosyalizmden etkilenen bir hareket olması önemli rol oynamıştır. Ancak sosyalizm cephesinde bugün yaşananlar ulusal hareketin sosyalizmden etkilenen yaklaşımlarını tümüyle ortadan kaldırınca, emperyalizmin kendi gücünü daha çok dayattığı bir dünyada, sömürgecilik tezinin bir sonucu olarak anti-emperyalizmi mücadelesinin odağına oturtmayan ulusal hareketi ondan medet umma noktasına getirmiştir. Bu bir yanıyla sömürge teorisinin olayı sınıfsal değil, ulusal bakış açısından ele alan, "sömürgeci"ye karşı her türlü "yardımı", "şeytanla bile işbirliği yapma" adı altında mübah görme mantığının da ürünüdür.

Sömürge teorisinin içinde barındırdığı ve karşıtına dönüşme eğilimini taşıyan cılız anti-emperyalizmin mücadeledeki sonuçları olan tavırsızlık, uzlaşmacılık ve emperyalist güçlerden medet umma gibi sonuçlarına özellikle ulusal hareket açısından Körfez krizinden sonra bolca tanık olduk.

Körfez krizi sırasında savaşı "it dalaşı" olarak niteleyen, emperyalizmin oyunlarını kolaylaştıran tavırsızlık bunlardan sadece biridir. Bunlara;

"Kürtler artık daha fazla Amerikan ve İngiliz askerlerine bağlanmak istiyorlar." (Kürt Dosyası, Rafet Ballı, sf. 245)

"Gerçekte ABD'ye bağlanma, İngilizlere bağlanma bir ileri adımdır. (...) Yani despot bir kocadan daha demokrat bir kocaya bağlanmadır." (age, sf. 246)

deyişlerini ve,

"(...) NATO sözde siyasal sorunların ve daha çok da insan hakları sorununun, hatta bağımsızlık isteyen halkların istemlerinin çözümlenmeye çalışıldığı siyasal kuruma dönüşüyor. NATO bugün kendi gündemine Sovyetler Birliği'ni, Yugoslavya'yı ve Çekoslavakya'yı alıyor! Yarın Türkiye'yi gündemine alacaktır. Türkiye'den 'üniter devlet' anlayışını terk etmesini ve federasyondan bağımsızlığa kadar kendisini açık tutmasını isteyecektir. O çok güvendiği NATO'nun yarın ya da öbür gün TC'ye bunu dayatması fazla şaşırtıcı olmamalıdır." (Serxwebun, sayı: 119, sf. 22)

yaklaşımına da eklemek gerekiyor.

"Emperyalizmin eski emperyalizm olmadığı" ve "kendini çağın gereklerine uydurduğu"nu söyleyen ulusal hareket önderliği R. Ballı ile röportajında, *"(...) Ben ABD'nin her şeyine karşıyım demiyorum. ABD tekniğini, bilimini, halkını karşıma almıyorum. ABD'nin her şeyi benim düşmanımdır demiyorum. ABD ile hiç ilişki kurulmaz demiyorum.(...)"* (abç) (Kürt Dosyası, Rafet Ballı, sf. 244) diyerek mesaj iletiyor. Emperyalizmin "her şeyine karşı" olmayan ulusal hareket kendi işine yarayabilecek emperyalist çözümlere de açık

olduğunu ifade ediyor aslında. NATO' ya yaklaşımları ise bunu tamamlıyor.

Emperyalizme yönelik beklentiler içine giren ulusal hareket, Kürdistan'daki egemenliğini pekiştirecek olan Çekiç Güç'e karşı da herhangi bir tavır geliştirme, onların oyunlarını bozma çabası içine girmiyor. Bu adımı sessizce kabulleniyor. ABD'nin her şeyine karşı olmadığı açıklamalarını Çekiç Güç'e de fazla karşı olmadığını göstererek kanıtlıyor adeta...

"Sömürge teorisi" emperyalizm tanımını yumuşatan, emperyalizmden medet uman ve emperyalizmin yedeğine düşme potansiyelini taşıyan bir anlayışı beslemektedir. Yukarıdaki tanımlamalar ve yaklaşımlar, bunun açık kanıtlarını oluşturmakta, "sömürge teorisi"nin besleyip büyüttüğü bu potansiyel tehlike ulusal hareketin mesajlarında kendini açıkça ortaya koymaktadır.

2- Devrim Hedefinden Yoksun Olan "Sömürge Teorisi" Kürt Halkını Kurtuluşa Götürmüyor

Sömürge teorisi, devrim hedefinden yoksundur; çünkü, teorik olarak her ne kadar "Kürdistan Devrimi"nden bahsediliyor olsa da, ülke devrimini, devletin yıkılmasını bir bütün olarak önüne koymayan, olaya sınıfsal zeminde yaklaşmayan, kurtuluşun buradan geçtiğini görmeyen bir hareketin yaklaşımı devrim perspektifinden yoksundur. Teorik olarak ifade edilen, gerçek yaşamda ifadesini bulmayan perspektif de, yaşanan gerçekliklerle yitecektir. Artık teorik düzeyde bile olsa devrim lafı unutulacaktır.

Kürdistan'ı "sömürge" olarak ele alan yaklaşımlar, bunu, ayrı devrim ve ayrı örgütlenmenin temeline oturtmakta, halkları milliyetlerine göre bölmektedir.

Oysa gerek Türkiye Kürdistanı'ında yaşayan Kürt halkının, gerekse Türk halkının ve diğer azınlık milliyetlerden halkların kurtuluşunun yolu Türkiye'de yaşayan emekçi halk kesimlerinin iktidarı almasından, devleti yıkarak ülkeden emperyalizmi kovup, oligarşinin iktidarına son vermesinden ve kendi iktidarını kurmasından geçiyor. Ezilen yığınların iktidarı alıp baskıya, sömürüye son vermediği koşullarda, halkların gerçek kurtuluşunun sağlanması mümkün değildir. Olayı sınıfsal boyutlarından koparark ulusal sınırlar içine hapseden sömürge teorisi, Kürt halkını gerçek kurtuluşa götürmekten uzaktır. Kürt halkı ulusal devletine sahip olsa bile -ki bu tezin savunucularının yaklaşımları bunu gerçekleştirme gücünden yoksundur- ulusal sınırlar içinde kalmış, devrimi, sosyalizmi önüne hedef olarak koymamış bir hareketle gerçek kurtuluşa ulaşamaz. Çünkü ulusal devlet, kapitalizmi ortadan kaldırma, sömürüye son verme perspektifinden yoksundur.

Kürt halkının kurtuluşunu ülke devriminden ayrı ele alan yaklaşım Kürt halkının, Türk halkının ve azınlık halklarının ortak düşmanının oligarşi olduğunu ve halkların kurtuluşunun ortak düşmana karşı ortak örgütlenmeden geçtiğini, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkının önündeki asıl engel olan TC devletinin ancak ülke devrimi ile ortadan kaldırılabileceği gerçeğini göz ardı ediyor.

"Sömürge teorisi"nin ortaya çıkardığı milliyetçi yaklaşım bunu görmediği için, ortak düşmana karşı mücadelede halkların gücünü bölüyor. Çünkü sınıf temelinde emekçilerin ortak örgütlenmesini savunmayıp, ulusal temelde bir örgütlenmeyi önüne hedef koyduğundan, halkların milliyetlere göre örgütlenmesini

savunuyor. Böyle bir yaklaşım iradeden bağımsız olarak, -halkların milliyetler temelinde örgütlenmesiyle- halkları birleştirmekten çok ortak düşman karşısında onların güçlerini bölüyor. Emekçi halkların, egemen sınıflara karşı mücadelesini zayıflatıyor.

Emperyalizm ve oligarşi "devletin bütünlüğü"nü savunup Kürt halkının ulusal kimlik mücadelesini "bölücülük" olarak suçlarken, devrimciler Kürt halkının ulusal kimlik mücadelesine destek veriyor, bu talebe sahip çıkıyor; Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı olarak ayrı devlet kurma hakkını savunuyor. Ama devletin, kendine karşı yürütülen mücadelede halkların bir araya gelmesini istemediği, halkların gücünü bölmek için elinden gelen çabayı gösterdiği, hatta halklar arasında düşmanlığı körüklemeye çalıştığı koşullarda, oligarşiye karşı yürütülen mücadeleyi sınıfsal zeminde sürdüren devrimciler doğru yaklaşımın ve halkların çıkarlarının bir gereği olarak halkların kardeşliğini, ortak örgütlenme ve mücadeleyi savunarak halkları birleştirmeye çalışıyorlar.

Ayrı devrim ve ayrı örgütlenmeyi savunan "sömürge teorisi"nin sahipleri, sınırları içinde bulundukları devletin yıkılmasını hedef almayan, halkların ortak mücadelesini savunmayan yaklaşımlarının yanlışlığını pratikte yaşayarak görüyor. Kürdistan Devrimi ve "Bağımsız Kürdistan" sloganlarıyla yola çıkanlar, bunun, sınırları içinde bulunulan devlet yıkılmadan gerçekleşmeyeceğini gördüklerinde tam tersine bir yaklaşım içine giriyorlar. Ayrı örgütlenmeyle sonuca ulaşamayan, merkezi devlete rağmen ayrı "devrim" hayalleri suya düşen Kürt milliyetçi hareketlerinin önünde iki yol vardı: Ya doğru çözümü görüp, mücadelelerini, sömürge teorisini dayanak olarak kullanıp hapsettikleri dar ulusal sınırlardan kurtararak aynı devlet çatısı altında bulundukları halkların kurtuluş mücadelesiyle birleştirecekler ya da merkezi devlete rağmen bu iş olmuyor diyerek devletle uzlaşmayı, "olanaklı" olan çözümleri kabul etmeyi, dayatmayı seçeceklerdi.

Ulusal hareketler ikinci yolu seçtiler. Irak'taki Kürt milliyetçi hareketleri bas bas bağırıyorlar; "Biz ayrı devlet kurmaya çalışmıyoruz, otonomi istiyoruz" diye. Şunu açıkça ifade ediyorlar; emperyalizme rağmen, bölge devletlerine rağmen bir Kürt devleti kurabilmek olanaklı değildir. O halde "yapılacak iş", "olanaklı", "kabul edilebilir", "çözümler" peşinde koşmaktır. Zaten Kürt milliyetçi örgütleri de bunu yapıyorlar ve Kürt halkına büyük acılar yaşatıyorlar.

"Sömürge teorisi" sosyal kurtuluş düşüncesini içselleştiremediğinden, devrim perspektifinden yoksun olduğundan "ulusal sorun"a sistem içi "çözüm"leri tartıştırabilmekte, sistemle uzlaşma potansiyeli taşımaktadır. Bu potansiyel harekete geçtiğinde ise, sonun nerede noktalanacağını, hangi geri noktalara savrulacağını kestirmek ise mümkün değildir.

Yanlış perspektifin ortaya çıkardığı bu trajedi farklı boyutlarda da olsa ülkemizdeki Kürt ulusal hareketi için de geçerlidir. TC'ye rağmen ayrı bir devlet kurmanın, bağımsız Kürdistan'a ulaşmanın olanaklı olmadığı gerçeğini yaşamın dayatmasıyla kavramaya başlayan ulusal hareket de "olanaklı", "kabul edilebilir", "çözümler" peşinde koşmaya başladı. Artık Bağımsız Kürdistan, ayrı devlet sloganlarının yerini TC ile görüşme çağrıları ve federasyon önerileri, uzlaşma çabaları ve "Biz ayrılmak ve ayrı devlet kurmak peşinde değiliz", "Devlet olup olmamayla bağımsızlığı karıştırmamak gerekir" söylemleri aldı.

Böylece ulusal hareket sömürge teorisi'yle teorik olarak ifade ettiği, ancak pratikte sahip olmadığı devrim perspektifini, sömürge teorisinin çıkmazlarını yaşadıkça teoride de terk etti ve devrim perspektifini hepten yitirdi, sömürgecilik tezinin uzlaşma potansiyeli yeşermeye başladı.

KURTULUŞ TÜRK VE KÜRT HALKLARININ BİRLİKTE SAVAŞINDAN GEÇİYOR

"Sömürgecilik", "bağımsız Kürdistan", "ayrı örgütlenme" vb. tespitlerinin içinde merkezi TC devletinin parçalanması, yıkılması yoktur. PKK için bu sorun Türklerin sorunudur, onlar halletmelidir; Kürdistan parçası TC'den kopartılsın yeterlidir. Açıkçası merkezi devlet yıkılmaksızın, Yeni-sömürgeciliğin tahakkümü altındaki iki ulusun da kurtuluşunun mümkün olmadığı göz ardı edilmektedir. Kürt ulusal hareketi güçlenmiş olsa da merkezi devlet olduğu yerde Kürdistan'a güç yığacak olanakları bulabilmektedir. Bu çıkışsızlık PKK'yı devletin çizdiği sınırlar içerisinde uzlaşmaya itmektedir. Silahlar devletle uzlaşmaya kurban edilmektedir.

Gerçekte Kürdistan için ister Türkiye'nin sömürgesi densin isterse denmesin, emperyalizme ve merkezi devlete karşı birlikte mücadele, birlikte örgütlenme zorunludur.

Ancak, TC baş hedef gösterilirken emperyalizm bir kenara bırakılınca, başlangıçta emperyalistlerle çelişkileri derinleştirmeme, ardından yakınlaşma ve dirsek temasları, onun peşinden çözüm ve uzlaşma için destek arayışları gündeme gelmektedir. Bu bir ayağı aksak küçük burjuva milliyetçiliği için pek çok kez böyle olmuştur. Bu nedenle, Avrupa'da oluşturulan "KUM" bile emperyalistlerin TC'yi uzlaşmaya zorlaması için bir araç olarak kullanılmak istenmektedir. Emperyalist güçlerin çizdiği sınırlar üzerinde hareket etmek ve bunu TC üzerinde baskı olarak kullanmak bir şeyler koparmaya kalkmak çözüm değildir. Çözümsüzlüğün sonucudur.

Bugün gelinen noktada kaba çizgiler şunlardır: Artık silahlı mücadele Kürt halkının ulusal kurtuluşunu söküp alacak bir araç olmaktan çıkmış, TC ile masa başında kullanılan bir araç haline gelmiştir. Olası eylemlerin, silahlı tavır alışların amacı artık TC'yi daha iyi koşullarda uzlaşmaya zorlamaktır. Radikal, devrimci, yurtsever çizgi reformculuğa doğru evrilmektedir. Bu durum, giderek statükocu hale gelen ulusal hareketi devletle pazarlığı bozabilecek, statükoları altüst edebilecek çıkışlara karşı duyarlı hale getirmektir. Bu nedenle uzlaşma umutları yakınlaştıkça PKK silahlı mücadeleyi yürüten devrimcilere karşı daha saldırgan bir üslup kullanmaktadır.

Sonuçta bir kez daha değinmek gerekir ki, faşizmin masasında çözüm olmamıştır. Faşizmi tanımak istemeyenlere faşizm acı dersler vererek kendini tanıtacaktır. Faşizm reformu yadsıdığı, faşizm yıkılmadan ciddi anlamda hak kazanılmayacağı, kazanılsa bile ömrünün çok kısa olduğu görülecektir.

Gelinen noktanın da ortaya koyduğu gibi, Kürt ve Türk halklarının düşmanları da birdir, kurtuluş yolları da. Bu nedenle; Kürt halkı için de, Türk halkı için de, diğer milliyetlerden halklar için de birlikte örgütlenme ve birlikte mücadeleden başka kurtuluş yolu yoktur.

Kürdistan'da Devlet Terörü Boyutlanıyor

YENİ KATLİAMLAR DA YETMEYECEK

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
10 Temmuz 1993
Sayı: 53

Görünen odur ki, oligarşi önümüzdeki süreçte bütün iç ve dış baskıları göze alarak halka saldırmaya devam edecek, toplu katliamlara, provokasyonlara başvurmaktan çekinmeyecektir. İnsan hakları, demokrasi, şefkat söylemlerini delen bu katliam politikası "her şeye rağmen" uygulanacak bir politikadır. Çok uzun süremeyeceği açıktı. Oligarşi bu sürede ulusal hareketi en azından belirli bölgelere sıkıştırmak istemekte, hareketsiz bırakabileceği ölçüde kontrol altına alabileceğini hesaplamaktadır. Ancak ilk saldırılarına aldığı yanıtlarıyla sarsılması, bu iradesinin de uzun süre devam edemeyeceğini gösteriyor.

Son günlerde tekelci basının attığı manşetlere bakıldığında Kürdistan'da yoğunlaştırılan devlet saldırılarına PKK'nın verdiği yanıtların oligarşiyi telaşa düşürdüğü gözleniyor. Ağız birliği eden burjuva basının "Panik saldırısı", "Apo ipini çekti" yollu güven aşılayan manşetleri aslında oligarşi cephesindeki huzursuzluk ve telaşı yansıtıyor. Yıllardır tekrarlanan "terör örgütünün son çırpınışları" edebiyatı her eylemle bir kez daha tersyüz olmakta. Bu nedenle bir noktada odaklaşan yalan bombardımanı da fazla bir işe yaramıyor. Çünkü halk artık kanmıyor!

PKK'nın tek taraflı ateşkesi kaldırarak yeniden savaşı yükseltmesi ve arka arkaya kayıplar verdirmesi devlet güçlerini sarsarken daha da saldırganlaştırıyor. Gerillaya yönelik net vuruşlar yapmakta zorlanan devlet güçleri kayıpların acısını halktan çıkarıyorlar. Gerillaya belli kayıplar verdirmekle birlikte, ne zaman nerede saldırıya uğrayacaklarının korkusu ve tedirginliğiyle yaşadıkları için psikolojik-moral üstünlüğü bir türlü ele geçiremiyorlar. Ruh hali tedirginlik olan savaş güçlerinin tipik davranışlarıyla sivil halka saldırarak, korkularını hafifletmeye çalışmaları da kar etmiyor. Sonuçta devlet güçleri, savaşı istedikleri yerde, zamanda değil, beklemedikleri anda, beklemedikleri yerde kabullenmek zorunda kaldıkları için ağır kayıplar vermekten kurtulamıyorlar.

Devlet güçlerinin Kürdistan'da bugün en belirgin politikası, yakıp-yıkmak, köyleri boşaltmak, gerillayı desteksiz bırakacak alanlar yaratmak. Ancak bu politikanın metropollere yansıyan etkileri de göz önüne alındığında oligarşi açısından çözüm olmayacağı açık. Yine de gerillayı halktan yalıtma politikası karşısında direnmek büyük önem taşıyor.

Devlet, özellikle sınıra yakın yerleşim birimlerini boşaltmaya kararlı görünüyor. Bununla birlikte daha önce de denenen "stratejik köyler" oluşturma politi-

kası da işleyecek. Devlet güçlerinin köylerden başka, kasaba ve ilçe merkezlerine yönelik taciz eylemleriyle, halka gözdağı vererek, gerilladan koparma çabası ise devam ediyor. Geceleri "PKK bastı" görüntüsüyle kasabalar, kentler kurşun ve roket yağmuruna tutuluyor. Her eylemden, her baskından sonra "geniş çaplı operasyon" diye çevre köyleri basan devlet güçleri, yakıp yıkarak intikam alıyorlar. Bunun asıl önemli yanı, göçü hızlandırmaya yönelik olması. Devlet kısa vadede çözüm olmasa bile, uzun vadede Kürdistan'da belli bölgeleri boşaltma ve nüfusu Batı'ya kaydırma politikasında başarılı olacağına inanıyor. Özal'ın bu konuda söylediklerinin dikkate alındığı görülüyor.

PKK'nın bugüne kadar göçü önleyecek politikaları yaşama geçirememesi, hatta kimi bölgelerde "taktik" adına desteklemesi, milyonlarca Kürt insanının ülkeyi terk etmesini getirdi. Örneğin Şırnak'ta devlet güçlerinin gerçekleştirdiği provokasyon ve katliamdan sonra PKK göçü teşvik etmişti.

Bugün pek çok bölgede gerillaya lojistik destek sağlayacak yerleşim birimlerinin, hatta gerilla kaynağının ortadan kalkması söz konusudur. Bunun önüne geçilebilmesi için halkın yerini-yurdunu terk etmeyip, direnişi geliştirmesi örgütlenmelidir. PKK'nın Lice'den göç edenlere halkın yardım etmemesi, mallarını satın almaması ve araç sağlamaması yönündeki çağrısı bu noktada geç de olsa bir tavrın oluşması anlamında olumludur.

Devletin pervasızca saldırdığı ve daha da saldırganlaşacağı göz önüne alındığında halkta düşmana yönelik öfke ve tepkinin de büyümesi kaçınılmazdır. Bu noktada uzlaşmaya açık kapı bırakılarak yürütülecek bir karşı savaşın, uzun dönemde derin zaaflara düşebileceği gerçeği de dikkate alınmalıdır. Bu noktada bugün onca fedakarlıkla yürütülen savaşın, reformizme yaşam hakkı tanımayan bir bilinçle yaşama geçirilmesi de en az devletin politikalarına karşı yürüyen mücadelenin kendisi kadar önemlidir. Şu iyi kavranmalı, iyi kavratılmalıdır: **Kürt halkının kurtuluşu yapılacak "ateşkes"lerde, TC ile "siyasi çözüm"de değil, devrimdedir.** Ve bu devrim Türkiye devrimiyle kopmaz bir bağa, ortaklığa sahiptir.

Faşizmin Kürt halkına yönelik tüm saldırılarına bu bilinçle karşı konulmalı, Kürt halkının sessizlik içinde katliamlarla boğulmasına izin verilmemelidir. Görev, Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ında faşizmi gömmektir.

SERHILDANLARIN YARATICISI SİLAHLI MÜCADELEDİR

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
28 Ağustos 1993
Sayı: 60

Türkiye devletin resmi vahşetiyle sarsılıyor. Kürdistan'da akan kanın haddi hesabı yok. Fazla tercih hakkı yok. Ya oligarşinin terörüne boyun eğilip istediği insanlar olacağız ya da anladığı dilden yanıt verip mücadeleyi bugüne kadar nasıl sürdürdüysek aynı şekilde sürdüreceğiz.

Savaşımız silahlı mücadele temelinde daha da geliştirilip büyütülmelidir. Kitlelerin umudu olmayı sağlamak ve onların gerçek kurtuluşunun yolunu aydınlatmak için, onlarca kez kanıtlandığı gibi, silahlı mücadele temelindeki bir mücadele perspektifini her yerde tavizsiz bir şekilde sürdürmek bugün devrimcilerin önündeki en büyük görevdir.

Türkiye halkları kendileri için kimlerin nasıl mücadele verdiğini iyi biliyor. 12 Temmuz'ların, 17 Nisan'ların kendileri açısından değerini kavradılar. Ve bir yanıyla da bunun sonucu olarak devrimcileri destekleyip savaşa çeşitli boyutlarıyla katılma arzularını giderek daha fazla ifade ediyorlar.

Silahlı mücadelenin önemi üzerine çok şey yazılıp çizilmesine gerek yok. Bırakalım başka yerleri, Kürdistan'da silahlı mücadele temelinde sürdürülen mücadelenin Kürt halkı üzerindeki etkilerini ve sonuçlarını görmemek için kör olmak gerekir.

1992 Newroz'u öncesi yurtsever hareket Kürt halkına 'ayaklanma' çağrısı yaptığında, halk bu çağrıya olumlu yanıt vermiş ve hazırlıklara başlamıştır. O tarihlerde şunları söylemiştik: *"Ayaklanma çağrısının etkisi güçlü göründü. Gerillaya katılım (özellikle liseli gençlikten) neredeyse akın akın denilebilecek bir düzeye yükseldi. Evlerde siperler kazılmaya, sokaklarda barikatlar kurulmaya, silah ve cephane stoku yapılmaya başlandı..."*

Kürt halkının yurtsever hareketin çağrısı karşısında, her şeyi göze alıp, buna uygun hazırlık yapması, silahlı mücadelenin gücüdür.

Newroz sonrası ayaklanma çağrısı "yapılmadı"ğının açıklaması ise Kürt halkı üzerinde olumsuz etkiler yarattı. Bu olumsuzluk silahlı mücadelede değil, tam tersine silahlara başvurulmayacağı mesajının kendisinde yatmaktadır. Ki daha sonraları yer yer "Gerillalar artık buraya gelmesin." diyen bir memnuniyetsizliğin oluşması, kitle eylemlerinden uzaklaşılması da bu yanlış taktiğin ürünü olarak şekillenmiştir.

1993'te Kürt halkı açısından koşullar daha da kötüdür. Düşman daha organize olmuş, gerekli dersleri çıkarmış, baskı ve şiddetini kesintisiz bir hale ge-

tirmiştir. Buna rağmen 23 Nisan'da Dersim'de katledilen Devrimci Sol gerillalarının cenazeleri binlerle ifade edilebilecek bir kitle katılımıyla sahiplenildi. Cenaze törenleri Kürdistan'da uzun zamandır düzenlenen en kitlesel gösterilerden biriydi. Bu, silahlı mücadelenin doğru ve yerinde kullanılması kadar uzlaşmaz bir tutumla sürdürülmesi de silahlı mücadelenin halk tarafından kucaklanmasında belirleyici bir önem taşımaktadır.

Her iki örnekte silahlı mücadelenin kitleler üzerindeki olumlu-olumsuz etkisi rahatlıkla görülebiliyor.

Bu topraklar üzerinde yaşayan başta Kürt halkı olmak üzere halklarımız on yılların ezilmişliğini, devrimcilerin, yurtseverlerin silahlı temelde verdiği mücadeleyi gördükçe ağır ağır aşmaya başladı; kendi benliğini buldu. Hak arama ve hakkına sahip çıkma bilincine sahip olmaya başladı.

Bugüne kadar silahlı mücadele vermemek için teori üstüne teori üretenler de, yaşanan bu gerçekleri görmemek için ya sessizliği seçtiler ya da -yanılgılarını düzelteceklerine- başka teorilere sığındılar. Ama yaşam onları yalanlamaya devam ediyor.

Ne söylenirse söylensin; kitleler kendi kurtuluşlarının nerede olduğunu görüyor. Ne "barış" çağrıları, "uzlaşma" politikaları, ne de silahlı olmayan mücadele biçimleri halklarımız üzerinde bu denli etki yaratmıyor. Serhıldanlara, kitlesel cenaze törenlerine, halkın devrimcileri sahiplenişine bakmak yeter de artar bile.

Eğer Türkiye'de bir devrimin zorunluluğuna inanıyorsak, bu devrimi halklarımıza armağan edecek yegane gücün de silahlı temelde sürdürülecek devrimci bir mücadele çizgisi olduğuna da inanmamız gerekir.

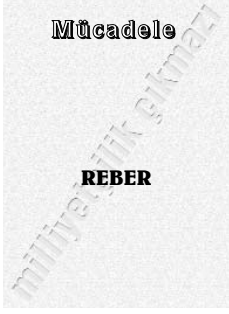

HALK SAVUNMA KOMİTELERİ

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
2 Ekim 1993
Sayı: 65

Geçtiğimiz günlerde "özel ordu" elemanlarının eğitim gördüğü Elazığ'daki karargahlarını denetleyen Mehmet Ağar "eğitim görenlerin Ekim ayından itibaren görev yerlerine dağıtılacakları" müjdesini (!) verdi.

Neyin müjdesiydi bu?

Ağar'ın bu müjdesi özellikle MHP'li sivil faşistlerden seçilen ve "topyekün bitirme" hedefinin taze piyonları olan kelle avcılarının "işbaşı" yapmalarının müjdesiydi.

Diğer bir deyişle, bu müjde Kürdistan'da daha fazla katliam, işkence, baskı ve terörün habercisiydi. Bugün kontrgerillanın soluksuz çalışması göz önüne alındığında, bu müjdenin anlamı daha iyi anlaşılacaktır.

Peki bu müjdeye yanıt oluşturabilecek bir kitle örgütlülüğü ve mücadelesi söz konusu mu? Yine salt dağdaki gerilla mı bu müjdeyi bertaraf edecektir?

Bugün Kürdistan'da radikal kitle mücadelesinin eksikliği olanca hızıyla kendini dayatıyor. On yıldır gerilla savaşını sürdüren yurtsever hareket, kontrgerillanın şehir saldırılarına karşı, alternatif politikalar üretecek perspektiften ve programdan yoksun olduğu için, radikal kitle mücadelesine de sahip değildir.

Unutmamak gerekir ki, gerilla perspektifiyle örgütlenmekten yoksun bir anlayış her şeyi gerilladan bekler hale getirir. Bu mantık sonucudur ki, bir yandan her türlü baskı ve saldırıya rağmen topraklarında kalması gereken köylü kesimler "Ne yapabiliriz ki" diyerek hızla "zorunlu" göç olayını gündeme getirmişlerdir.

Diğer yandan Batman, Diyarbakır başta olmak üzere kontrgerilla kaynaklı "faili meçhul" (aslında faili belli olan) katliamların hız kazanmasının ardından, aynı yanlış mantığın ürünü olarak "Biz ne yapabiliriz, bu işi ancak gerilla çözer" anlayışı gelişmiş ve yerleşmiştir. Bu da kitleleri kendi gücüne güvenmemeye, bu bilinçle hareket etmemeye götürmüştür.

Gerilla perspektifiyle örgütlenmek ve mücadele etmek başkadır, her şeyi gerilladan beklemek, gerillaya havale etmek başkadır. Yurtsever hareketin geliştirdiği anlayış ikincisidir. Bunun sonucunda da yurtsever hareketten kitlelerin kendi sorunlarına ve genel gelişmelere karşı duyarlı olması, sahiplenmesi, radikal bir kitle mücadelesi beklemek gerçekçi değildir.

Tüm bunlara rağmen, Kürdistan'da radikal kitle mücadelesinin zemini vardır, Kürt halkı bu dinamiklere sahiptir. Bu anlamda bizim için sorun var olan örgütlülüğümüzün daha da sağlamlaştırılması, ileriye götürülmesidir. Önümüz-

deki süreçte mücadelenin daha da şiddetlenerek süreceğini göz önüne alırsak, yurtsever hareketin yanlışlarını ve yetmezliklerini de dikkate alarak bugünden yarına sağlıklı iradi bir kitle çizgisini hayata geçirebiliriz. (Bu şu ana kadarki örgütlülüğümüzü yadsıma anlamını taşımıyor.)

Gecemizi gündüzümüze katarak, mahalle mahalle, sokak sokak, ev ev ve giderek bütün kent merkezlerini kapsayacak şekilde çalışma alanımızı genişletmeliyiz. Gerilla perspektifinden hareketle yapılması gereken bu çalışma, halkı "savunma komiteleri" şeklinde örgütleyerek yapılmalıdır. Bunun en önemli gereklerinden biri olan halkın silahlandırılması ve savaş yeteneğini geliştirme mutlak sağlanmalıdır. Ancak bu tür bir örgütlenme ile halkın can ve mal güvenliğini, ekonomik-demokratik sorunlarını da göz önüne alıp, siyasal içerikli bir muhtevayla mücadele etmesi sağlanabilir. Biz halk hareketiyiz diyorsak, halka güvenmeli ve halkı savaştırmasını bilmeliyiz. Kürt halkı bizden bunu istiyor.

MEŞRULUK, MİLLİYETÇİLİK VE DEVRİMCİLİK

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
28 Mayıs 1999
Sayı: 32

Devrimci, yurtsever bir hareketin meşruluğunun temeli, **ne için savaştığıdır.** Ancak **amaç ve hedef**, her türlü yolu ve yöntemi meşru kılmaz. Amaca ulaşmak için her yolu mübah gören anlayış, siyasette **makyavelizm** olarak adlandırılır ve burjuvaziye özgüdür, devrimcilerin savunabileceği, uygulayabileceği bir siyaset tarzı değildir. Dolayısıyla amaca ulaşmak için izlenecek yol ve başvurulacak amaçlar da meşruluğun bir diğer temeli haline gelir. Tarihsel, siyasal olarak meşru olmakla bu meşruluğu kitleler nezdinde benimsetmek, kuşkusuz ayrı şeylerdir ve bu noktada "izlenen yol, başvurulan araçlar" kitleler nezdindeki meşruluğun belirleyicisi haline gelir.

Bu açıdan bugün solun bir meşruluk sorunu yaşadığını söylemek mümkündür. Devrimciler, kitleler nezdinde bu yanıyla tartışılır durumdadır. Tabii sorun devrimcilerin meşru olup olmaması değildir. Elbette meşrudur. Ama devrimcilik, solculuk PKK milliyetçiliği nezdinde ne hale getirilmiştir, bunun soldaki, kitlelerdeki yansımaları neler olmuştur, sorun buradadır.

Bugün hayatın ve halkın içinde olan herkes tanıktır ki, geniş bir kesim, devrimcileri PKK (daha tam bir ifadeyle PKK'nın eylemleri) konusundaki tavrıyla değerlendirir olmuştur. Neden bu hale gelmiştir peki? Devrimciler, PKK'yı bir "ulusal hareket" olarak savunmakta bugüne kadar tereddütsüz davranmışlardır. Ne var ki, bugün bu savunuyu, eleştirileri belirtmeden yapmak imkansız hale gelmiştir. Çünkü savunulan hareket, kendi meşruluk zeminini büyük ölçüde daraltmış, tarz olarak asla savunulamayacak eylemleri çizgileştirmiştir.

Ulusal bir hareketin demokratik, ilerici niteliği, emperyalizme ve yerli egemen güçlere, feodal güçlere karşı çıkışında ifadesini bulur. Oligarşi karşısında savaşan silahlı bir güç olarak halk güçlerinin safında bulunan PKK, emperyalizme ve feodal güçlere karşı tavırsızlığıyla, ilerici, demokrat yanını zayıflatmıştır.

İlerici, demokratik bir ulusal mücadelenin gereği, diğer halkların çıkarlarını da düşünmektir. PKK bu noktada da tersine bir yaklaşımla, diğer halkları aşağılayıcı, onların çıkarlarına gözlerini kapayan bir çizgi izlemiştir. Şu veya bu siyasi tavır sonucunda Türk halkının, Türkiye solunun zarar görecek olması, onu hiç ilgilendirmemiştir. Bu bakış açısıyla SHP'yle ittifak yapmakta da, karşıdevrimci Aydınlık'ı meşrulaştırmakta da sakınca görmemiş, sivil faşistlere karşı bulundukları alanlarda gerekli tavrı almamış, bütün olaylara "Kürtlerin" çıkarları temelinde bakmış, diğer konularda daha çok **"bu sizin sorununuz"** tavrını geliştirmiştir. Buradaki "Kürtlerin" tanımlaması önemlidir. "Kürt halkı" değil, "Kürtler" yaklaşımı, mafyacısıyla, toprak ağasıyla, burjuvasıyla "Kürt" olan herkesin, her şeyin sahiplenilmesini beraberinde

getirmiştir. Bu sahiplenme, PKK çizgisindeki burjuva siyaset tarzını daha da pekiştirmiş, pragmatizmi koyulaştırmış; ama daha da önemlisi, devrimden ve emperyalizme, egemen güçlere karşı olmaktan giderek uzaklaşılmıştır. Bu çizgide "Kürt" olan her şey savunulup korunurken, "Türkler"e yönelik ise bir aşağılama, karalama tarzı geliştirilmiştir.

İşte bu noktada her şey tersine dönmüştür. Çünkü başka ulusları, halkları aşağılama, karalama, devrimcilerin tarzı değildir. Egemen güçlerin diğer ulusları ezmek için izledikleri bir politikadır.

Kürt milliyetçiliğinin politik çizgisinde Türk halkının, Anadolu halklarının çıkarları, ancak demagoji olarak vardır. **"Türkiyelileşme"** bunun çıplak ifadesidir. Roma'ya gidişin hemen öncesindeki süreçte aylarca "Türkiyelileşme"nin teorisi yapılmış, bizim "bu propagandif bir söylemdir" eleştirimiz reddedilip olmadık suçlamalar yapılmıştır. PKK'nın çıkışında tüm Anadolu halklarının çıkarlarını savunmak olduğu iddia edilerek, bugüne kadar hep Türkiye solundan beklendi, ama madem Türkiye solu yapamıyor, o zaman biz yapalım diye düşündüklerini belirtmişlerdir. Ama bu teorinin ömrü de Roma'ya kadardır. Roma'ya gider gitmez Türk halkı, Anadolu'nun diğer halkları yok sayılmış, "Kürtlerin" otonomisi karşılığında Anadolu halkları beş dakikada unutulmuştur.

PKK'nın Türk halkının çıkarlarını savunmadığı, emperyalizme dayandığı, Roma süreciyle birlikte kitlelerin gözünde netleşmiştir. NATO'nun Yugoslavya'ya müdahalesiyle birlikte PKK'nın politikalarıyla Yugoslavya'ya müdahale arasında da bir paralellik kurulmuş ve bu karşı bir düşüncenin gelişmesini sağlamıştır.

Roma'ya sığınış... emperyalizmle pazarlıklar... gizli servislerin denetiminde gidiş gelişler... halka yönelik eylemler... Papa'ya, emperyalistlere övgüler... "Viva İtalya" sloganları... Bunların birbiri peşisıra yaşandığı bu süreçle birlikte geniş halk kitleleri **"bu mu solculuk?", "devrimcilik bu mu?"**, "halkı böyle mi savunacaksınız?" sorularını giderek daha fazla sormaya başlamıştır. Bu soru giderek sıradan halk kitlelerinin de ötesinde, bizzat solcu, devrimci çevrelerde de sorulmaya başlanmıştır. Kitleler nezdinde bu soruyu sorduran; PKK'nın EYLEM ÇİZGİSİ ve DİPLOMASİ anlayışıdır.

Bir an önce sonuç almak için, oligarşiyi bir an önce masaya oturtmak için faydacı, adaletsiz, devrimci olmayan bir askeri eylem çizgisi uygulanmış, bu tarz giderek devrimci değer ve ilkeleri, halklar arasındaki ilişkileri TAHRİP edici bir hal almıştır.

PKK'nın diplomasi anlayışı da aynı tahrip edici sonuçları yaratmıştır. Çünkü PKK'nın diplomasi dediği, emperyalistlere karşı bir mücadeleden uzak durmak ve emperyalistlere güven vermek üzerine şekillenmiştir. Bu çerçevede sürekli olarak emperyalistlerden medet uman, emperyalizmi Türkiye üzerinde baskı yapmaya, müdahaleye çağıran bir söylem geliştirilmiş, bu da halk kitleleri nezdinde solla emperyalizmi yan yana getiren bir sonuç doğurmuştur. "Gavura" karşı halkta var olan tepkiler, bu defa PKK'ya ve onunla aynı gördüğü ölçüde de sola yönelmiştir. Anti-emperyalizmiyle Türkiye halklarının gündemine ve gönlüne giren Türkiye solu üzerine tam da bu noktada gölge düşmüş, halk, devrimcilerin bu yanına kuşkuyla bakar olmuştur.

Israrla Avrupa Birliği, BM, NATO Türkiye'ye müdahaleye çağrılmıştır. Buna, ÖDP gibi reformist kesimlerin her söze Avrupa'yla başlayan, her konuda Avrupa'yı örnek veren, Avrupa'nın baskısıyla gerçekleşecek demokratikleşmeyi bekleyen politika ve söylemleri de eklenince, tabii ki solun anti-emperyalistliği konusunda hal-

kın kafası karışmış, solla emperyalizm birbirine karşıt olarak değil, yan yana düşünülmeye başlanmıştır. Çarpıklığa bakın şimdi; bir yandan IMF'ye karşı propaganda yürütülüyor, bir yandan bu çağrılar. NATO'yu çağırıyorsan, IMF'ye de evet diyeceksin. Avrupa Birliği'ne evet diyorsak, emperyalizme bağımlılık ilişkilerini de onaylayacaksın. Halk, kendi sağduyusu içinde böyle düşünmüş, faşistler de bu durumu kullanmıştır. Halkın düşünce tarzı yanlış değildir. O bu tür söylemlerin mantıki sonucunu düşünmüştür. Faşistler ise, "Kahrolsun Emperyalizm" diye sahte sloganlar atarak bu süreçten karlı çıkmak istemişler, başarılı da olmuşlardır.

Kısacası, EYLEM ÇİZGİSİ HALKA YÖNELİK EYLEMLERE, DİPLOMASİ MANDACILIĞA dönüşmüş, bu eylem çizgisi ve diplomasi anlayışı kitleler nezdinde var olan devrimcilik ölçülerini altüst etmiştir. PKK'nın pratiği içinde devrimcilik, ulusal kurtuluşçuluk, adaletsiz, halkı katleden bir anlayış olarak görülür hale gelmiştir

Çok çeşitli alanlarda, çeşitli siyasi hareketlere yönelik olarak insanların "İyisiniz, haklısınız da bir de PKK'yı savunuyor musunuz?" tarzında yaklaşımlarına sıklıkla rastlanmıştır. Bunu sadece, geri, şovenizmin etkisi altındaki kesimlerin tepkisi olarak düşünmek doğru değildir.

Ulusal taleplerin veya bu talepler doğrultusunda bir mücadelenin olduğu hemen her yerde, karşı-devrimci, gerici kitle tabanı içinde karşı bir şovenist akım gelişebilir. Ancak ülkemizde şovenist temeldeki gelişme bunun sınırlarını çok aşmış, daha geniş kitleler nezdinde bir yansıma bulmuştur. Bu anlamda milliyetçiliği, şovenizmi geliştiren etkeni doğru anlamak gerek. Bazı aklı evveller, bizim "Kürt ulusal mücadelesi nedeniyle milliyetçiliğin geliştiğini" yazdığımızı belirtiyorlar. Ya okuduklarını anlamamışlar, ya da çarpıtmak işlerine geliyor. Yazdığımız da, olgunun kendisi de çok açıktır. **Milliyetçiliği, şovenizmi geliştiren Kürt milliyetçi hareketinin YANLIŞ eylem ve politika çizgisidir.**

Egemen sınıfların "Türk ırkçılığı" düşüncesi yeni değildir. Osmanlı'nın son dönemlerinden beri vardır ve hemen her iktidar tarafından şu veya bu ölçüde benimsenmiş, sürdürülmüştür. Kürt ulusal mücadelesi içinde Türk ırkçılığının karşısına halkların kardeşliği, halkların ortak çıkarları değil, Kürt milliyetçiliği konulmuş, Kürt milliyetçiliğinin egemen sınıfların milliyetçilik tarzına çok yakın biçimde adalet ve kural tanımadan sürdürülmesi, diğer ulus ve halkların aşağılanması, Türk ırkçılığı ve daha geniş anlamda Türk milliyetçiliğinin gelişmesi için daha elverişli bir ortam oluşturmuştur.

Öyle bir politika geliştirilmiş ve bu politikalar doğrultusunda öyle eylemler yapılmıştır ki, açıkça halk hedef alınmıştır. Devleti, emperyalizmi, toprak ağalarını hedeflemeyenler, halkı, ormanları, ulusal değerleri rahatlıkla hedef almışlardır. Bu tabloda tabii ki devrimcilik yoktur. Ama bu tablo devrimcilik olarak yansıtıldığında, halkın kafasında devrimcilere dair var olan pek çok olumlu düşünce yıkılmıştır.

Böyle olduğu içindir ki, oligarşi tüm solu PKK'yla özdeşleştirme politikası izlemiş, hemen her eylem PKK'ya mal edilmiş, tüm devrimci örgütler **"PKK taşeronu"** olarak lanse edilmiştir**(1)** Bu propagandanın tümüyle etkisiz olduğu söylenemez. Eylemleriyle, propagandasıyla diğer halkların sempatisini değil, tepkisini toplayan bir siyasi hareketi öne çıkarmak elbette oligarşinin işine gelirdi. Tabii bu tepkinin

(1): İşin ilginci, PKK da böyle algılanmasında bir mahzur görmemiş, tersine, gerçek öyle olmamasına rağmen tüm solu yönlendirdiği, onlara söz geçirebileceği imajını bilinçli olarak ver

yalnız "diğer halklar" içinde değil, bizzat Kürt halkı içinde olduğunu belirtmek gerek. HADEP'in "Doğu" ve özellikle de "Batı"daki milyonlarca Kürt'ün oylarını bir türlü alamamasında, bu eylem çizgisinin hiçbir payı olmadığını söylemek, gerçeklerden uzaklaşmaktır.

Devrimci hareket kitleler nezdinde meşruluğunu kabul ettirmekte çok büyük, geri döndürülemez adımlar atmıştır. Oligarşinin tüm baskı ve terörüne rağmen, "reformist alternatiflere" rağmen, Susurluk eylemlerinde, 1 Mayıs'larda halkın "illegal", "yasadışı" Cephe bayrağı altında toplanması bunun ifadesidir. Ama tabii, başta belirttiğimiz gibi, tarihsel ve siyasal olarak meşruluğumuzla, bunun kitleler nezdindeki yansıması, her zaman bire bir değildir. Kitleler nezdinde meşruluktaki aşınma, 1 Mayıs 99'daki kitlesellik düşüşünün nedenlerinden biridir.

Devrimci Hareket, PKK karşısında başından itibaren doğru ve istikrarlı bir konumda olmuştur. Ulusal talepler itibarıyla, ulusal bir hareket olarak PKK savunulmuştur, gerek oligarşinin saldırıları ve demagojileri karşısında, gerekse de özellikle '84-'85'ler öncesi solun pek çok kesiminin PKK'ya yönelik ajan-provokatör, karşı-devrimci değerlendirmeleri karşısında, PKK yerli yerine oturtulmuştur. Ama PKK, sahiplenilen ve savunulan niteliklerinde tutarlı, devrimci bir konumda kalmamış, çizgisi her geçen gün milliyetçilik yönünde gelişmiş, emperyalizm ve egemen sınıflarla uzlaşmaya kadar gitmiştir.

Bu gerileyiş her alanda yansımasını gösterip, eylem çizgisine, ittifaklar politikasına yansımış ve bu noktada devrimcilerin PKK'yı savunmasının koşulları büyük ölçüde ortadan kaldırılmıştır. Devrimci propaganda, PKK'nın pratiğinin ortaya çıkardığı engellere çarpmaya başlamıştır. Oligarşinin halkı katlettiğini söyleyen bir devrimcinin "Sanki siz farklı mı yapıyorsunuz?" cevabını alması adeta doğal hale gelmiştir. "Siz" derken kastedilen, esasında PKK'dır. Ama tüm solu kafasında aynılaştıran kitleler nezdinde, bunun tüm sola yönelik bir karşıtlığa dönüşmesi de engellenemeyen bir sonuç olmuştur.

Eylem çizgisi, adalet anlayışı konusunda devrimciler, Kürt milliyetçi çizgisiyle farklılıklarını daha net ortaya koymak, hem pratikte daha özenli olmak, hem de bunu doğrudan propagandanın ve ideolojik mücadelenin bir parçası haline getirmek zorundadırlar. Oluşan bu muğlaklığı ortadan kaldırmak durumundayız. Mavi Çarşıları yaratan eylem çizgisinin, politikanın ne ulusal kurtuluş mücadelesi, ne de devrimcilik demek olmadığını kitlelere anlatmalı, göstermeliyiz. Meşruluk adına hiç kuşku yok ki, Anadolu halklarının ulusal, sınıfsal taleplerinin hiçbirinden vazgeçmek söz konusu değildir. Kürt halkının ulusal hakları aynı kararlılıkla savunulacak, bu doğrultudaki her mücadele, ilerici, demokratik nitelik taşıdığı sürece desteklenecektir. Ama gerileyen meşruluğun yeniden kazanılması, yanlışlar karşısında çok daha net olmayı, net düşüncelerimizi kitlelere daha yaygın biçimde taşımayı gerektirir. Bütün bunlarla sonuç olarak, devrimciliğin, bozulan, zedelenen tüm değer ve ilkelerini yeniden yerli yerine oturtacağız.

---

miştir. Öcalan'ın burjuva basınla yaptığı bir röportajda Devrimci Sol'a ilişkin "PKK'nın Dev-Sol'la yaptığı bir anlaşmadan söz ediliyor. Dev-Sol, PKK'nin bir şehir içi uzantısı mı?" sorusuna verdiği cevap şöyleydi:

"Genelde ortaya çıkardığım ortam türü solu biraz nefes alır duruma getirmiştir. Ama Dev-Sol'a çok bilinçli görev verdiğimizi söylemek mübalağalıdır. Dev-Sol'un bizden güç aldığı doğrudur. Ama bizim gidin şu şu şunları öldürün demek gibi bir talimatımız yoktur. Bunu çok açıkça belirtiyorum. Biz bunları iyi kullanabilirdik..."

MİLLİYETÇİLİĞİ VE İNKARCILIĞI MAHKUM EDELİM

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
11 Haziran 1999
Sayı: 34

Milliyetçiliğin eninde sonunda kendi açmazlarıyla karşılaşması kaçınılmazdı. Öcalan bu açmazlarla karşılaştığında, devrimci bir muhasebe yerine, reddiyeciliği seçip, oradan da düzenin savunulmasına ulaştı.

Geçmiş mücadeleyi hemen tüm yönleriyle reddederken, düzene ve düzen güçlerine övgüler başladı.

Öcalan esasında kimseye söylenecek bir şey de bırakmamıştır. Geçmişi inkar ettiğini, yanlış yaptığını, devletin haklı olduğunu, kendisi anlatıyor. Her şeyi açık söylüyor.

Kürt uzak ve yakın tarihi karşısında tam bir reddiyecilik söz konusudur.

"Keşke 70'lerde böyle düşünseydim" diyor.

O günden bugüne yanlış düşündüğünü, mücadeleyi yanlış biçimlendirdiğini söylüyor.

İnkarcılık Kürt tarihine uzanıyor: *"Bu isyanları ileri, geri veya siyasi, milli saymak bile abartılıdır. Aslında özde böyle niyet taşımıyorlar. Bu daha çok bir örtü anlayışıdır. Yalın ağa-bey-reis-şeyh çıkarı, daha çok hanedan aile çıkarlarının yönlendirdiği ve çıkmazı derinleştiren Kürt halkının tarihine büyük acılar, katliamlar veren gelişmeye değil, baş aşağıya götüren özelliklere sahipler... Esasta da kim çok pay verirse gözü onda olan bir temel anlayışla bir önemli sonuca gidilemeyeceği açıktır. Trajedi, talihsizlik buradadır. İnsanın 'keşke bu isyanlar, bunların tarihi olmasaydı' diyesi geliyor."*

Mustafa Kemal cumhuriyeti korumak için bu ayaklanmaları kanla bastırdı ve cumhuriyetin korunması tarihi bir adımdır diyerek de Kürt isyanları karşısındaki katliamları meşrulaştırıyor.

Evet, Şeyh Sait, Koçgiri gibi isyanlarda emperyalizmin kışkırtmaları vardır, ama demokratik, ulusal yanları da vardır. Bu nedenle her şeyiyle reddedilemezler. Ve hiçbir durumda, baskı, katliamlar meşru değildir.

İnkarcılık yakın döneme geliyor: *"Ölüm oruçları, kendini yakmalar, binlercesinin bombayı kendinde patlatması intihar eylemleri, yine asla tasvip edilmeyecek sivil kitle hedeflenmesi mevcut toplumsal yapının derin etkisi altında olmak kadar, yetersiz bilinç ve anormal duygu ve iradenin de sonucudur."*

Dün bunları "kahramanlık" diye niteleyen Öcalan'ın bu sözleri trajiktir.

Geçmişi değerlendirmek, doğruları ve yanlışları ayırdedip doğrular temelin-

de bir çıkış ve çözüm yolu bulmak farklı bir şey, kişisel ve siyasal her düzeyde tümden inkar etmek farklı bir şeydir.

Öcalan ikincisini yapmaktadır.

ABD hariç hemen tüm emperyalistleri suçlamıştır. Ama daha üzerinden çok fazla geçmemiştir. 13 Aralık'da MED TV'de yaptığı konuşmada *"hepsine emperyalist etiketi yapıştıramayız... solu var, sosyalisti var, komünisti var... hepsini hedef alamayız"* diyordu.

Gerçek bir muhasebe, 70'lerden bu yana hangi yanlışların sonucunda bir tıkanıklığa, çözümsüzlüğe geldiğini ortaya koymaktadır.

Gerçek bir muhasebe, o zaman emperyalistlerle ilgili neden öyle düşündüğünü, nerede yanıldığını ortaya koymaktır.

Gerçek bir muhasebe, intihar eylemlerini hangi mücadele çizgisinin çıkardığını ortaya koymaktır.

Bunları yapmıyor Öcalan.

Tüm tarihi inkar edip işin içinden çıkıyor.

Her şeyi inkar edince, her şeyi yeni bir bütün içine oturtmaya çalışıyor. Milliyetçilik, uzlaşmacı özünü gösteriyor ve Öcalan içinde yer alınacak yeni bütün olarak oligarşinin faşist iktidarından başka bir şey olmayan "demokratik cumhuriyet"i keşfediyor.

Milliyetçilik ve inkarcılık, düzenin otoritesini tanımayla sonuçlanıyor.

Milliyetçiliği ve inkarcılığı mahkum edelim. Devrimciliği ve mücadeleyi yükseltelim.

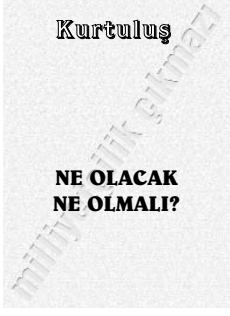

NE OLACAK? NE OLMALI?

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
11 Haziran 1999
Sayı: 34

"Sömürgecilik" teorisiyle çıkıldı yola, iflas etti; Bağımsızlık Birleşik Kürdistan denildi, iflas etti. Türkiyelileşme denildi; tutmadı. Suriye'de bölge devletlerine dayanma politikası izlenip, emperyalistlere çöz çağrısı yapıldı. Çözmediler.

Roma'da Avrupa'ya dayanarak otonomi isteme ve ABD'ye çağrı... Avrupa ve ABD cevap verdi. Cevap İmralı'ydı.

Şimdi İmralı'da ABD'ye dayanma ve MGK'ya övgü... ABD ve MGK çözümleriyle paralellik kuracak teoriler geliştirme...

Son dayanılan ABD çözümü bir biçimiyle uygulanacaktır. Ama PKK dışında. PKK ile pazarlık edilmeyecektir; ama daha önce emperyalistler nasıl kullandıysa, şimdi de MGK ve ABD kullanacaktır. Öcalan'ın savunmasında söylediği pek çok şey, daha bugünden ABD ve MGK'nın dünya halklarına vermek istedikleri mesajlara uygundur ve böyle bir "kullanma" için çok fazla malzemeyle doludur.

Öcalan, onların istedikleri gibi konuşuyor. Devleti aklıyor, oligarşiye bir şey demiyor. Övüyor. Demokratik cumhuriyet diyor. **"Devletimiz"** diyor. Şiddetin **"çıkmaz"** olduğunu söylüyor. Gayrı meşru ilan ediyor.

Bu deney de iflas edecektir. ABD ve oligarşi, istedikleri gibi yönlendirip, kendi çözümlerini zamana yayacaklardır.

İdam en azından bugün için emperyalistlerin ve oligarşinin gündeminde olmayacaktır. Olması halinde bile bu istemedikleri bir şey olacaktır. Oligarşi istediği gibi konuşan birini neden idam etsin!

Öcalan'ın konuşmalarında ulus, ulusal hareket ve bütün Kürt tarihi reddedilmiştir. Bu noktada öyle uç noktaya varılmıştır ki, "asimilasyon" savunulmaktadır artık; *"Türkiye'de ise yasakla ve engellemelerle isyancılığa, toplumun yabancılaşmasına yol açıyor. Sağlıklı bir asimilasyona da fırsat vermiyor."* denilmektedir.

20 yıldır söylenenleri İmralı'da reddetmenin ne anlama geldiğini, bu sonucun nasıl ortaya çıktığını herkes görmek zorunda.

Sen her şey yanlıştı, kavrayamadık, yüzeyseldik, amatördük, dogmatiktik, yanlış yaptık dersen, bugün oligarşiden ne hakkı isteyebilirsin ki?

Oligarşi, yanlış yaptınsa düzelt ve teslim ol der. Bu anlamda pazarlık şansı yoktur.

Klasik reformist liberal partilerden, TÜSİAD'dan, İHD'den bile daha geri bir

konumda taleplerde bulunulmaktadır. Ve ilginçtir, oligarşi bunları kabul etmemektedir. Bu bir sınıf savaşıdır, sınıf savaşını ya zorla kazanırsın, ya yok edilirsin. Başka bir açıklaması, başka bir sonuç biçimi yoktur.

Kürt milliyetçi hareketi bu gerçekleri hiçbir zaman öğrenemedi. Öğrenmek istemedi. Bu süreçte ya öğrenecek, ya yok olacaktır. Yok olmanın çok çeşitli biçimleri vardır.

BAŞKA HİÇBİR YOL YOKTUR. BÜTÜN TEORİLER ARTIK GİZLENEMEYECEK BİÇİMDE İFLAS ETMİŞTİR. ARTIK DENEYECEKLERİ TEK YOL KALMIŞTIR; DEVRİMCİ BİR GEÇMİŞ MUHASEBESİ YAPIP DEVRİMCİ ÇİZGİYE GELMENİN DIŞINDA HİÇBİR ŞEY, MEVCUT ÇÖZÜMSÜZLÜĞÜ DEĞİŞTİRMEZ.

Öcalan kime söylediği, kime yöneldiği belirsiz bir biçimde "anlaşılmayacak ne var, anlayış gösterilmeyecek ne var" diyor. Son noktayı koymak istiyorum diye feryat ediyor.

Beni anlayın, söylediklerimin iyi anlaşılması lazım diye tekrar tekrar sesleniyor. Oligarşi anlıyor. Çok iyi anlıyor. Ama oligarşi sınıfsal konumuna uygun hareket ediyor. Daha önceleri de belirttiğimiz gibi belki af da çıkaracak, Kürt dilini serbest bırakacak, ama seninle pazarlık etmeyeceğim, önce seni ezeceğim, bitireceğim, sonra bunları yapacağım diyor.

Gerçekten de gelinen nokta itibarıyla, Öcalan için de, PKK için de tercihler, alternatifler iyice sınırlanmıştır. Bu durumdan iki çıkış yolu vardır:

BİRİNCİ YOL; temiz, saf devrimci yoldur. Ki bu çok farklı bir şeydir; bugün yapılanlarla, devrimcilik adına gösterilenle hiç bir ilgisi yoktur. Orda, İmralı'da ezenler ve ezilenler vardır. Sorun hangi taraftasındır; kimin çıkarlarını savunduğundur... Bu yolun devrimcilikle ilgisi yoktur.

İKİNCİ YOL; tamamen teslim olup bütün yaptıklarımdan pişmanım demektir. Bunu çok dolaylı biçimde söylüyor Öcalan. Ama bunu bir "pazarlık" içinde yapıyor.

Şu anda örgüt benim kontrolümde, bana kanal açın bitireyim... diyor.

Birinci yolu tercih etmeyen Öcalan, ikinci yolun kabul edilmesi için çırpınıyor.

Oligarşi anlıyor ama hayır, ben seni bitireceğim diyerek, moral bozmaya, parçalamaya, güçsüzleştirmeye oynuyor.

Bu yol ne Öcalan'ı, ne PKK'yı hiçbir yere götürmez. Geri çekilecek artık hiç bir yer kalmamıştır. Geri çekildikçe oligarşi daha fazla saldıracaktır. Kürt-Türk çatışması çıkar tespitleri de onlar için fazla bir şey ifade etmeyecektir.

Ne yazık ki bu ikinci yol, hem Öcalan, hem de Başkanlık Konseyi tarafından benimsenmiştir.

Açıkça görülen şey, bu işin bitirilmek istendiği, ama yol bulamadıklarıdır.

İşte bunları görerek, bilerek defalarca yazdık, bu yoldan vazgeçin, devrimci rotaya girin, Anadolu ihtilali çizgisini benimseyin, halkların kardeşliği buradan geçer, barışı ancak devrimciler sağlar, barış ancak devrimci iktidarla hayat bulur dedik, demeye devam ediyoruz. Bu yol bataktır; bu yol moralsizleşmedir, bu yol devrimci dinamikleri tümden yitirmektir. Bu yolda hiçbir halkın hiçbir çıkarı yoktur; bu yol, bedellerin boşuna ödenmiş olması demektir.

YALNIZCA DİL SORUNU MU? HER ŞEY BİR TEK DİL İÇİN MİYDİ?

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
18 Haziran 1999
Sayı: 35

Şöyle diyor Öcalan: *"Kürt sorununun sonuçta bir dil ve kültür özgürlüğü sorununa indirgenebileceği gözönüne getirildiğinde alınacak dersler gerçekten çarpıcıdır."*

Evet, gerçekten çok çarpıcıdır; 20 yıldır yürütülen bir savaşta verilen binlerce şehidin yalnızca "dil sorunu" için olduğunu düşünmek, çarpıcıdan da öte tüyler ürperticidir.

Ama gerçek bu değildir. Kürt halkının sorunlarını, taleplerini "dil, kültür" sorununa indirgemek, emperyalizmin çizdiği çerçeveye uyum sağlamak için geliştirilen bir söylemden ibarettir. Klasik reformist liberal partilerden, TÜSİAD'dan, İHD'den daha geri bir konumda taleplerde bulunulmaktadır. Ancak ilginçtir, artık istenilen hemen hiç bir şey kalmamış olmasına rağmen, oligarşi kabul etmemektedir. Çünkü bu bir sınıf savaşıdır. Tüm ideolojin ve siyasal hedeflerinden vazgeçerek uzlaşıyorsan, kendi kendini kesin bir yenilgiye mahkum ediyorsun demektir. Oligarşinin bu zeminde uzlaşması için adeta bir neden kalmamıştır. Kürt milliyetçileri, bu gerçekleri görmemekte ısrarlı olmuşlar, hala emperyalizmin ve oligarşinin çizdiği bu çerçeve içinde "çözüm" aramaktadırlar.

Bu çerçeveye uyum sağlamak için, "Kürt"ün kelime olarak anılmasının dışında hemen her şeyi inkar edilmiştir. Öcalan'ın savunması, bu yanıyla bir inkar belgesine dönüşmüştür.

Kürt isyanlarının "ulusal" yanı, demokratik yani inkar edilmiştir.

20 yıldır sürdürülen savaşta yaşanan acıların sorumluluğu da oligarşiyle ulusal hareket arasında "pay" edilip, bu mücadelenin meşruluğu, haklılığı inkar edilmiştir.

Ulusların kendi kaderini tayin hakkı inkar edilmiştir.

Sosyalizmin kazanımları inkar edilmiştir.

Kürt ulusunun varlığı inkar edilmiştir.

Burjuva yazların bile bu kadar açıkça söylemeye cesaret edemeyeceği bir biçimde, asimilasyon meşru görülmüş, "Ne Mutlu Türküm Diyene" sözünde Türklerin ve Kürtlerin ortak kimliğini keşfedilmiştir.

Bunlar, inkarlara yeni bir halka eklenmesinin dışında, gerçeği değiştirmez.

Ortada tüm yönleriyle bir ulusal sorun vardır. Ve elbette sorun çözümsüz değildir. Kürt ulusu vardır. Ulusal sorunu da vardır. Sorun yalnızca dil'den ibaret değildir. Sorun Kürt halkının bağımsızlığı, hürriyetleri ve kurtuluşu sorunudur.

Kürt halkının kurtuluşu Türk ve diğer halklarla birliktedir. Milliyetçilik açma-

zının, PKK stratejisinin iflasının gösterdiği en temel gerçeklerden biri budur.

Anadolu halklarının ulusal, sınıfsal tüm sorunlarının çözümünün özgü, iktidar sorunudur. Bunu ancak devrimciler savunur. Milliyetçiler savunamaz. İşte Barzani, Talabani, Şeyh Said, PKK... sonuç ortadadır. Bu çağ çoktan kapanmıştır; Marksizm-Leninizmin olmadığı yerde kurtuluş olmaz. Yalnız Kürt halkının değil, bütün halklarımızın hak ve özgürlüğünü Marksist-Leninistler savunur.

Kemalistler, Kürt milliyetçilerinden daha tutarlı ve ileri olmuşlardır. Onlar hiç değilse, ne istediklerini bilmişler, ciddi ve kararlı olmuşlardır.

Kürt milliyetçiliğinde bu ciddiyet de yoktur.

Son üç-beş ay içinde savunulanları yanyana koyun; başınız döner.

Devletleşmeden otonomiye, savaşı yükseltmekten oligarşiyle birlikte emperyalist akıncılığa soyunmaya kadar bir uçtan bir uca kaç kez gidilip gelinmiştir.

Ciddiyet yoktur. Artık atacak tek bir geri adımımız yoktur denilir; daha açıklanmanın mürekkebi kurumadan daha da gerilere savrulunur.

Tüm bu gelişmeler, çözümün yalnızca devrimde olduğunu kanıtlamıştır.

Oligarşinin faşist düzenini **"demokratik cumhuriyet"** olarak adlandırmak, bir çözüm platformu çıkarmaz ortaya. Oligarşiyle birlikte bulunacak bir çözüm, Kürt halkının taleplerini karşılayamaz. Evet, oligarşinin verebileceği en fazla dil serbestliğidir; zaten bu bilindiği için sorun dil sorununa indirgenmektedir. Peki Kürt yoksullarının toprak sorunu ne olacak? Diğer demokratik haklar sorunu ne olacak? Kürt halkının sömürülmesi ne olacak? Kendi kaderini üzerinde gerçekten söz hakkı olacak mı? bunlar oligarşiyle çözülebilecek sorunlar değildir.

Emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadele edilmeden, sistem tümden değiştirilmeden hiç bir halkın kurtuluşu sağlanamaz. Sağlanır diyenler, gizli veya açık emperyalizme hizmet ediyorlardır. Sisteme hizmet ediyorlardır.

Kürt milliyetçiliğinin teori ve tezlerinin tümü iflas etmiştir.

İmralı'da gelinen nokta, ideolojik bir yengilidir. Sömürgeciliğe dayalı bütün stratejik, taktik tezler, iflas etmiştir.

Sadece dil için ne ölünür ne öldürülür. Bugün anadilde eğitim hakkı artık derneklerin bile talepleri arasındadır. Tüzük maddesi haline gelmiştir. PKK bunun için mi mücadele etti? 20 bin şehit, onbinlerce tutsak, bunun için miydi?

Sadece dil için savaşan bir ulusal hareket olamaz.

Hiç bir Kürt milliyetçi hareketi şimdiye kadar kendi prestijini bu kadar düşürmemiş, bu kadara geri bir duruma gelmemiştir.

Milliyetçiliğin çıkmazları, çözümsüzlüğü tüm çıplaklığıyla ortadadır.

Hakların kurtuluşu, ortak örgütlenme, ortak mücadeleden; hakların kardeşliği ve birliği, Bağımsız Türkiye'de, Devrimci İktidar'dan geçer.

Kürt halkı, kırıntılarla oyalanmasına, kandırılmasına izin vermeyecektir.

Kürt halkı mandacı, icazetçi, inkarcı tarihinin yenecektir.

Kürt halkı Ortadoğu politikalarının kurbanı olmaktan çıkacaktır.

Bunun yolu, zaten kader ve yaşam birliği içinde olduğu Anadolu haklarıyla kurtuluş için birleşmektir.

Bunun yolu, kırıntılar için değil, kurtuluş için savaşmaktır.

Ezilmeye, horlanmaya, emperyalizmin kulu kölesi olmaya devam edeceksek, "dil özgürlüğü" neye yarar?

DEMOKRATİK CUMHURİYET NE DEĞİLDİR?

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
18 Haziran 1999
Sayı: 35

Kör gözlerin gördüğü, sağır kulakların duyduğu bir gerçek varsa o da bu ülkede faşizm olduğudur. Bu ülkenin faşizmle idare edildiği gerçeğini görmemek, normal olarak mümkün değildir.

Kanıtlamak için klasiklerden-ustalardan alıntılar yapmaya uğraşmaya gerek olamayacak kadar açık, gözler önünde yaşanan bir gerçektir faşizm. Ve faşizm öyle bir yönetim anlayışına sahiptir ki; kendini görmek istemeyenlere de bir biçimde gösterir, varlığını kabul ettirir.

Aslında solda artık pek fazla da yapılmayan bir tartışmaydı bu. Ta ki, İmralı duruşmasına kadar!..

Düne kadar yeni-sömürgecilik ilişkilerinin başladığı 1950'leri, faşist yönetimin başlangıcı olarak kabul etmeyenler, faşizmi hiçbir sınıfsal dayanağı olmamasına rağmen 1923'e kadar uzatanlar şimdi "Demokratik Cumhuriyet"i keşfettiler. Türkiye'nin siyasal yapısını doğru tahlil eden devrimciler, sırf Kemalist küçük-burjuva diktatörlük dönemine faşizm demedikleri için ucuz demagojilerle **"Kemalist", "Misak-ı Millici", "sosyal şoven"** ilan edildiler. Ve tüm bu tanımlamalar her defasında adeta birer küfür gibi kullanıldı.

Bugün Mustafa Kemal'in "Misak-ı Milli"nin, sanki yıllarca bunları söyleyenler kendileri değilmişçesine, büyük bir aymazlıkla savunulduğuna tanık oluyoruz. Bir anda öyle çok keşif kapladı ki ortalığı... "Atatürk'ün kültür milliyetçiliği"nden "Demokratik Cumhuriyet"e kadar neler söylenmiyor ki?!

Peki birdenbire ne oldu da "faşist-sömürgeci TC", "Demokratik Cumhuriyet" oldu?

"Birdenbire" olan hiç bir şey yoktur. Olanlar yaşanan bir tarihsel sürecin geldiği bitiş noktasıdır. Milliyetçiliğin bitişi, tükenişidir.

Dar milliyetçiliğin "kronik" hastalığı pragmatizmdir. Her şeye bu gözle bakılır. Merkezde kendileri ve kendi dar milliyetçi çıkarları vardır. Böyle olduğu için de bir an olsun dünyaya sınıf bakış açısıyla bakamazlar. Düşünceleri, eylemleri, politikaları sınıf dışıdır. İdeoloji belirsiz, muğlak; milliyetçi çıkarlar nereden esiyorsa o yönde şekillenmeye açıktır. Dünyada devrimci bir dalga yükseliyordur, bakarsınız "en hızlı solcu" olmuşlardır. Devletin adı da "sömürgeci-faşist"tir. Emperyalizm taktik başarılar kazanır, sosyalizm bir gerileme yaşar, bel bağlanan sosyalist devletler yıkılır bir andan emperyalizmin müşfikliği ve ardından da devletin "demokratikliği" keşfedilir.

Şu hale bakın...

Kürt milliyetçilerine "demokratik cumhuriyet"in, faşizmin ne olduğunu anlat-

Demokratik devlet nedir?

"Proletarya diktatörlüğü, tarihin bugüne dek kaydettiği en demokratik devlettir. Birincisi, her şeyden önce o, bugüne kadar ki devlet biçimlerinin tersine çoğunluğun yani işçilerin, yoksul köylülerin, emekçilerin sömürücü azınlık üzerindeki diktatörlüğü olduğu için en demokratik devlettir. Yine, o, bugüne kadar ki devletlerin tersine sürekli kendi kendini yok oluşa götüren bir devlettir. Bu devletin demokrasiyi dıştaladığı ise, bilimsel gerçeklikle bağdaşmayan bir iddiadır. İkincisi, proletarya diktatörlüğü, kendisinden önceki devletler gibi demokrasiyi biçimsel düzeyde değil, doğrudan örgütlemesi yanıyla en demokratik devlettir. Proletarya ve emekçi halkın kendi öz örgütleriyle iktidara katıldığı, politikanın belirlenmesinde ve pratiğe geçirilmesinde doğrudan söz sahibi olduğu için en demokratik devlettir. Üçüncüsü, proletarya diktatörlüğü, hiçbir sınıf, kesim ya da kişiye ayrıcalık tanımadığı, yöneticilerin ayrıcalıklarını yok ettiği için en demokratik devlettir." (Haklıyız Kazanacağız, cilt: 2, sf: 689).

mak zorunda kalıyoruz.

Bunu en son onlara anlatmak gerekirdi aslında. Çünkü onlar demokrasiyi de faşizmi şiddetin ne ölçüde kullandığına bağlı olarak tanımlamışlardır şimdiye kadar. Kemalizmin faşistliği üzerine yazdıkları neredeyse ciltler dolusu yazıları vardır. Bunu kanıtlamak için neredeyse bir tek Roma İmparatorluğunun devlet biçimine bile faşizm demedikleri kalmıştır. Bu koroya sadece Kürt milliyetçileri değil, oportünist sol da dahildir. Çünkü öyle abes teoriler vardır ki, faşizmi sınıfsal tahlilinden tamamen soyutlayıp sadece bir şiddet uygulanmasına indirgemişlerdir. Böyle olunca "evde koca dayağı" da faşizm olur, Kunta Kinte'nin ayağının baltayla kesilmesi de... Yıllarca insanları böyle saçmasapan, hiçbir ideolojik, sınıfsal temele dayanmayan sübjektif "teorilerle" uğraştırıp durmuşlar, kendileri gibi düşünmeyenlere de her türlü yakıştırmayı yapmışlardır.

Teorinin dayanağı böyle sübjektif ve zayıf olduğu için "bir anda" tersinin söylenmesi de hiç şaşırtıcı değildir. Yıllardır söylüyoruz: Milliyetçilik dünyaya at gözlüğüyle bakmaktır. Hele bir de dizginlerini emperyalizme kaptırdı mı, emperyalizm nereye baktırmak istiyorsa oraya bakar, neyi göstermek istiyorsa onu görür. Faşizm demokrasi olur, binlerce devrimcinin, demokratın, halktan insanların katili faşist ordu "kurtarıcı", "demokrat ordu" olur. Tüm baskı ve katliam politikalarının uygulayıcısı MGK "sorun çözücü" ilan edilir.

"Demokratik Cumhuriyet ne değildir?" sorusuna, bu ülkede yaşayan halktan herhangi bir insan olarak cevap verecek olursak, lafı fazla dolandırmaya gerek kalmaz. Cevap çok açık ve net olarak şudur: Demokratik Cumhuriyet, Türkiye Cumhuriyeti devleti değildir!..

Bir devlet biçiminin siyasal anlamda adı konulacaksa ve buna demokratik denilecekse;

"Demokratiklik her şeyden önce yaşanılan çağın gelişimi yönünde tavır almaktır. Bundan ötesi ise, halk kitlelerinin, kendi öz örgütleriyle iktidara doğrudan katılımı, politikaların oluşturulması ve pratiğe geçirilmesinde karar ve söz sahibi olması, seçmenin ve seçilmenin yanı sıra gerektiğinde görevden alma hakkının varlığı vb. özelliklerle ölçülür. Eğer bir ta-

kım biçimsel kriterler aranacaksa, birkaç partinin varlığı veya yokluğu değil, bu kıstaslar aranmalıdır. Ve bunların ülkemizde olmadığı bir gerçektir." (Haklıyız Kazanacağız, cilt: 2, Sf: 673)

"Hizmetine girmekten" bahsedilen devlet, çağın gelişimi yönünde hangi tavır içerisindedir? Bırakalım halk kitlelerinin kendi öz örgütlenmeleriyle yönetime katılmasını, halkın örgütlenmesinin önündeki en büyük engel bu devletin kendisidir. Meşru örgütlenmeleri değil YASAL örgütlenmeleri bile basan, dağıtan, kapatan, engelleyen bir yönetimin demokratikliğinden bahsetmek siyasi körlükle açıklanamaz. Bu tanımlamada açık bir mesaj ve çağrı var; ben senin için demokratik derim, seni demokratik gösteririm sen de demokratik görünecek bir şeyler yaparsın. Kürt dili, kültürü konusunda bir şeyler yapıp "çözüm" sağlanır. Böyle anlaşırız. Sonra da hep birlikte "devletimizi" kalkındırırız... Hatta senin yayılmacı politikalarının en büyük destekçisi ben olurum. Söylenen bundan başka bir şey değildir. Ne acıdır ki tüm bu söylenenler yılların mücadelesiyle yaratılan tüm değer ve geleneklerin inkarı, imhası pahasına söyleniyor. Ve ne acıdır ki, bu söylenenler "merkezi" olarak da sahiplenilip savunuluyor.

DEVRİM DEĞİL ANAYASAL EVRİM, HALK DEMOKRASİSİ DEĞİL BURJUVA DEMOKRASİSİ, SOSYALİZM DEĞİL KAPİTALİZM

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
18 Haziran 1999
Sayı: 35

Küçük burjuva milliyetçiliği bir ara kategoridir; ya sosyalizmi, ya kapitalizmi tercih edecektir. Tercih edebileceği bir üçüncü alternatif yoktur. Küçük burjuva hareketler ve ülkeler, onlarca örnekte görülmüştür ki, sosyalizme yönelmedikleri noktada kapitalizmle, emperyalizmle bütünleşmişlerdir.

PKK da Kürt küçük burjuva milliyetçiliğinin ifadesi olarak ortaya çıkmıştır. Başlangıçta sosyalizmden etkilenmiş bir hareketti. Tüm küçük burjuva hareket ve ülkeler gibi, sosyalist sistem güçlü olduğu sürece, sosyalizmden etkilenme ve sosyalist vurgular belli bir güçte kendini sürdürdü. Ancak sosyalist ülkelerdeki karşı-devrimler ve kapitalist restorasyonla birlikte, onlar da sosyalizmden kimi hızla, kimi daha yavaş bir şekilde uzaklaşmaya başladılar. Bunun PKK'daki yansıması, bayrağından orak çekicin çıkarılması olmuş, ardı sıra eski sosyalist ülkelerde emperyalizmin kışkırttığı milliyetçi hareketlerin onaylanmasıyla, sosyalizmin temel değerlerinin eleştirisiyle ve emperyalist yeni dünya düzeni üzerine teorilerle derinleşmişti.

İdeolojik anlamda bakıldığında, İmralı'da söylenenler, bu sürecin doğal, mantıki sonucudur. **İmralı'da söylenenlerin özeti, kapitalist bir düzende yaşama tercihidir.**

Öcalan'ın savunmasında, bu tercih üç ayrı başlık altında somutlanmaktadır.

Birincisi; burjuva demokrasisine övgülerdir. "Batı" değerleri yüceltilmekte, Amerika'dan, İngiltere'ye kadar emperyalistlerin övgüsü yapılmakta, emperyalizmin demokrasisi 20. Yüzyılın galibi ilan edilmekte ve bunun karşısında duranların "kazanma" şansı olmadığı belirtilmektedir.

İkincisi; Öcalan bu bütün içinde tabii ki sosyalizmi de yönetim biçimi olarak da, ekonomik bir düzen olarak da mahkum etmektedir. Tüm bunları söyledikten sonra savunmasının sonunda sosyalizmi savunduğuna yönelik vurgularının bir anlamı kalmamaktadır. Bu vurgular, keza son açıklamalarında söylediği **"Demokratik çözüm sosyalizmden uzak değildir" türünden açıklamalar, daha çok yeni teorinin kabul ettirilmesine yönelik "yumuşatıcı"** açıklamalardır.

Üçüncüsü; Öcalan savunmasının başında da sonunda da şu formülü tekrarlıyor: "Demokratik laik cumhuriyette Demokratik birlik" çözümü...

YANİ; bugünkü duruma demokratik cumhuriyet diyor. Kürt kültürel hakları, daha da doğrusu dil serbestliği yeterince olmadığı için eksik bir "demokratik cumhuriyet" bu. Ama eksikliği bu kadar.

Aslında, diyor, bu koşullarda şiddetin de meşruluğu yok.

Buradan hareketle de 70'lerden itibaren Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı'nı, bu doğrultuda sürdürülen şiddeti, gerilla savaşını, ulusu, her şeyi reddediyor.

Bunun yerine "Anayasal Evrim" yolunu savunuyor.

Şöyle diyor:

"Türkiye Cumhuriyeti'nin tarihi demokratik laik hareketlenmesi başarıya gitmek zorundadır. Demokratik cumhuriyet sisteminde şiddete yer olamaz. Sorunların çözüm dili isyan veya devrim olamaz. Barış içinde anayasal evrim yolu geçerlidir. Yirminci yüzyılın sonu bunu böyle emretmektedir."

20 yıl sonra varılıyor bu "bilince". 20 bin şehitten sonra.

Bu bilince Suriye'de varılmıyor. Roma'da da değil. İmralı'da... Neden? İmralı'da okuduğu Leslie Lipson'un "Demokratik Uygarlık" kitabından etkilendiğini açıklıyor Öcalan. Ama hiç kuşku yok ki, sorunun cevabı bu olamaz. Bunları 5 yıldır savunuyorum açıklaması ikna edici değildir. "Devletleşme"den sözedilmesinin üzerinden fazla zaman geçmemiştir. Başta da söylediğimiz gibi, gelinen noktanın ideolojik teorik temelleri geçmişte vardı kuşkusuz. Ama bu temel hep inkar edilmiştir. Şimdi, "biz bunları dün de savunuyorduk" açıklaması, bu temeli doğru bir biçimde çözümlemenin sonucu değil, mevcut durumu kabullendirme ihtiyacının sonucudur.

Biliyoruz ki, Öcalan'ın konuşma ve yazıları içinden, "5 yıldır bunları savunuyorum" tezini kanıtlayacak pek çok söz de bulunabilir. Çünkü durmadan her şey söylenmiştir; aynı günlerde hem silahlı mücadelenin geliştirilmesinden, hem diplomatik yollardan sözedilmiştir. Bunların açıklaması, küçük burjuva milliyetçiliğinin pragmatizminde, tutarsızlığındadır.

Sonuçta, anayasal evrim yoluna gelinmiştir.

"Yapılması gereken Cumhuriyeti ve onun ortak vatan gerçeğini tartışmasız kavramak, kabul etmek, onun içinde Atatürk kişiliği de dahil, toplumsal sorunların daha demokratik çözümünü, TBMM'de tartışarak, gerektiğinde gruplaşarak asla geriye ve ayrılıkçılığa düşmeden, gerektiğinde aynı cumhuriyet, misak-ı milli esaslarına bağlı ama daha demokratlaştıran, çözümlerle bunu birçok toplumsal birime taşıran, gerek yeni parti ve ittifakları da deneyerek, bir çok Avrupa devletinde yapıldığı demokrasiyi yaygınlaştırarak, cumhuriyet devrimciliğini demokratik evrimlerle ilerletmek demokratik cumhuriyete götürmekti. Doğrusu, ama halen başarılamayanı da tam budur." (Öcalan'ın savunmasından)

Söylenen, savunulan son derece açık.

Bu, dün söylenen başka şeylerin inkarıdır. Bayraktan orak çekiç çıkarıldığında, bunun biçimsel değil, ideolojik bir tercihin sonucu olduğunu söylemişizdir; ama Kürt milliyetçileri bunu kabul etmemişlerdir. Sonuç şimdi çıplak hale gelmiştir.

Kapitalist bir düzende "özgür birlik"ten, sorunların da "anayasal evrim" yoluyla çözümünden sözedilmektedir. Hem de 1982 cunta anayasası onaylanarak.

İmralı savunmasında 1982 Anayasası'nın "temel insan hakları, özgürlükle-

ri konusunda kapsamlı olduğu" belirtilmektedir.

1982 Anayasası savunularak varılacak yer neresidir?

1982 Anayasasının sınırlarını çizdiği bir rejimi, "demokratik cumhuriyet" olarak adlandırmak, düzeni aklamaktır. Bu düzenle temel bir çelişkisinin olmadığını söylemektir. Tek sorun dil kültür sorunudur, düşünce siyaset özgürlüğü vardır demenin anlamı da budur zaten.

Öcalan "mesele çözüm yoluna girmiştir" diyor. Bu, ancak oligarşi cephesinden bir çözümdür.

Demek ki, çözüm kendi başına muğlak, belirsiz bir sözdür.

Devrim mi, burjuva demokrasisi mi?

Sosyalizm mi, kapitalizm mi?

Asıl cevaplanacak sorular bunlardır.

Çünkü devrimin çözümüyle, burjuva demokrasisinin çözümü, sosyalizmin çözümüyle, kapitalizmin çözümü birbirinden temelden farklıdır.

Tek başına çözüm çözüm deyip durmanın hiç bir anlamı yoktur. Kapitalizm içinde çözüm mü, sosyalizm içinde çözüm mü?

"KÜRT SORUNU ÇÖZÜLÜRSE..."

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
25 Haziran 1999
Sayı: 36

Son günlerde başta Kürt milliyetçileri olmak üzere, çeşitli çevrelerin dilinde bir tekerleme: "Kürt sorunu çözülürse..." şöyle olacak, böyle olacak. Onlara bakılırsa, bu sorun çözülünce, tüm işler yoluna girecek, güçlü bir ülke, özgür bir halk, ortalık güllük gülistanlık olacak.

Peki nasıl çözülecek diye sormadan başka bir soru sormalıyız:

Her şeyden önce, "Kürt sorunu" nedir?

Bağımsızlık sorunu mu? Asimilasyon sorunu mu? Ulusal kimliğin tanınması sorunu mu? Feodalizm sorunu mu? Toprak sorunu mu? Demokrasi sorunu mu? Diğer halklarla birlikte iktidar sorunu mu?

Yoksa sadece bir dil sorunu mu?

Eğer böyleyse bu büyük bir sorun sayılmaz.

Ama o zaman bu sorun çözülmekle, yukarıda çizilen o "gülük gülistanlık" tablo çıkmaz ortaya.

O halde sorunun tarifinde, ve ancak ondan sonra da çözümün tarifinde bir netleşme ihtiyacı vardır.

"Kürt sorunu çözülürse..." diye başlayan ve hemen hepsinin altı boş kalan o tahliller karşısında, şimdi "Kürt sorunu nedir?" sorusunu yeniden sormak zamanıdır.

Yalnızca bunu da değil. Ulusların kendi kaderini tayin hakkı (UKKTH) nedir? Devrimciler UKKTH'nı nasıl savunur? Bu sorular da tekrar ve tekrar sorulmalıdır. Kim ne diyor, hangi temellere dayandırarak söylüyor, veya bir temele mi dayandırıyor söylerken, yoksa öylesine, söylemiş olmak için mi söylüyor; açıklık getirilmek zorundadır.

Örneğin, düne kadar her önüne geleni hiçbir temeli olmadan, aklına estiğinde "bu UKKTH'yı tanımıyor, öyleyse şovenisttir, kemalisttir" diye karalayan Kürt milliyetçisi PKK, bugün, UKKTH'nın devri geçmiştir, yanlıştır diyor.

Doğru mu?

Hayır, UKKTH vardır ve bu halkların devrimci iktidarıyla gerçekleşir.

Çizgiler iyice kalınlaşmıştır.

Ayrımlar keskinleşmiştir.

Devrimciler birleştirir, emperyalizm böler: Bu kalın bir çizgidir.

Ya devrimci bir çizgiye sahipsindir, ki bu halkların kurtuluşuna hizmet eder; ya da devrimci olmayan bir ulusal çizgiye sahipsindir, bu da emperyalizme hizmet eder.

Bu da kalın bir çizgidir ve emperyalizm çağının gerçeğidir.

Böyleyken, ne olduğu belirsiz bir "çözüm" lafıdır tutturup, kah emperyalistleri, kah düzen partilerini, kah MGK'yı "çözücü" unsur olarak göstermek, bu çizginin emperyalizm tarafında durmak demektir.

Ne olursa olsun çözüm, **nereden gelirse gelsin** çözüm, **kim yaparsa yapsın** çözüm anlayışı, koyu bir **makyavelizmdir.**

Bu makyavelizm gerçekte çözümsüzlüğü savunur.

Çünkü sorunu iyice daraltmış, emperyalistlerin, egemen sınıfların kabul edebileceği hale gelmiştir.

Bunu yapmakla da savunduğu strateji ve politikaların bir çözümsüzlük olduğunu, kendisinin icazet içinde politika yaptığını gizler. Öyle ya, sorun mesela sadece bir dil sorunuysa, tabii ki emperyalistler de, düzen partileri de çözebilir. O zaman kah Özal'ın, kah Yılmaz'ın, kah MGK'nın, hatta kah MHP'nin sorunu çözecek bir güç olarak görülmesi, emperyalistlere "çöz" çağrısı yapılması normal hale gelir.

Makyavelizmin Ortadoğu, Bizans, Osmanlı siyasetinde yeri vardır. Ama devrimci politikada, yurtsever politikada makyavelizme yer yoktur. Çünkü makyavelist politika sorunları çözme değil, durumu idare etme, geçiştirme, külleme politikasıdır.

Kürt sorunu yerli yerinde duruyor.

Kürtçe konuşmanın yasalarda yeri olsa, Kürtçe eğitim yapan okullar açılsa sorun çözülecek mi? Hayır. Bu, dil serbestliğiyle çözülemeyecek genişlikte bir sorundur.

Evet, dil sorunu demokratik bir taleptir. Biz, ne bu talep için mücadele edilmesine, ne de bunun yerine getirilmesine karşıyız. Anadolu'da yaşayan tüm halkların kendi anadillerini konuşabilmesi, hem demokratik mücadelemizin bir parçasıdır, hem de devrim programımızın yerine getirmeye vadettiği bir taleptir.

Ama biz, bu meselenin düzen içinde çözümünün bütün sorunun çözümü, bütün musibetlerin de hallolması anlamına gelmeyeceğini biliriz.

Tartıştığımız mesele başkadır. Mesele, Kürt sorununun dil meselesine sıkıştırılmaya çalışılmasıdır.

Yalnızca bir dil serbestliğiyle bu ülkede temelde hiç bir şey değişmeyecektir. Herkes bunu yaşayacak ve görecektir.

Sorun nedir öyleyse?

Sorun **emperyalizme bağımlılık** sorunudur.

Sorun **faşizm** sorunudur.

Sorun **toprak** sorunudur.

Sorun tüm **hak ve özgürlükler** sorunudur.

Sorun **ilhaka ve asimilasyona** son verilmesi sorunudur.

Sorun, bir ulusun **kendi kaderini tayin** hakkı sorunudur.

Kürtçe dil serbestliğiyle, tüm bu sorunlar çözülmüş mü olur?

Sorunu dil sorunuyla sınırlayıp ardı sıra da "bu mesele çözülsün, her şey güllük gülistanlık olsun" diye düşünenlerin, böyle söyleyenlerin, bu tür tablolar çizenlerin ya Türkiye gerçeğinden haberi yoktur ya da akılları başlarında değildir.

Kürt sorunu çözülecektir. Ama Kürt sorununu çözecek olan ne emperyalistler, ne düzen partileri, ne MGK'dır.

Kürt sorunu çözülecektir. Ama Kürt sorununun çözülmesi ne dille, ne belediye meclisleriyle, ne yasallaşmayla olacak şey değildir.

Türkiye'de Kürt sorunu devrimci iktidar sorunudur.

Devrimci iktidar dediğimiz HALKLARIN BİRLİKTE İKTİDARIDIR, BAĞIMSIZLIKTIR.

Bölünmeye dayalı sömürgecilik teorileri ve stratejileri iflas etmiştir. Sahipleri bile bu tür gerçek dışı teorileri savunabilecek durumda değildir. Bu teoriler kaybettirmiş, neticede bugünlere kadar getirmiştir.

Herkes bunları tekrar ve tekrar tartışacak, her şey yerli yerine oturacak.

30 yıldır bizi suçlayanlar, bu 30 yıl boyunca söylediklerimiz neredeyse virgülüne kadar doğrulandığı halde, bizi suçlamaya devam da edebilirler.

Ama artık kimsenin ucuz suçlamalarla bir yere varamayacağını bilmelidirler.

Halkların kurtuluş özlemleri, devrimci mücadelesi hiçbir zaman bitmez.

PKK her şeyin merkezine kendisini koyduğu için, kendi ideolojik yenilgisini genelleştirip isyanlar dönemi bitmiştir diyor.

Hayır. Biten, isyanlar dönemi değildir.

Biten yalnızca, feodal, burjuva, küçük-burjuva milliyetçi isyanlardır.

Hiç kimse umutsuzluğa kapılmasın. Türkiye devrimci hareketi birlikte savaşı büyütecek ve sorunu çözecektir.

BİRLİKTE İKTİDARI KURARAK çözecektir.

UMUTLARINIZI ÖLDÜRMEYİN... 'MAHALLİ İDARELER KANUNU' GELİYOR!

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
25 Haziran 1999
Sayı: 36

Mahalli idarelerde bir reform yapılması, burjuva siyasetinde son dönemde epeyce tartışıldı. Tartışmanın önünü açan Özal olmuştu. Çıkış noktası, devletin her şeye merkeziyetçi bir perspektiften baktığı, bunun hantallık getirdiği ve değişmesi gerektiğiydi.

Bu, ifade edilen nedendi.

Peki gerçek neden ne?

Bu da, devletin bir yandan demokratikleşiyormuş izlenimi verirken diğer yandan da denetimini en küçük birimlere kadar sıklaştırma, daha etkin hale getirme ihtiyacı hissetmesiydi.

Bugün Mahalli İdareler Kanunu tekrar burjuvazinin gündeminde.

Mesut Yılmaz 16 Haziran günü düzenlediği bir basın toplantısında şöyle diyordu: *"Bu kanunla, il genel meclislerinin yerel parlamentolar gibi çalışmasını sağlayacağız."*

Ertuğrul Özkök de 18 Haziran günlü köşesinde olayı değerlendiriyor. Özkök'e göre, DGM'ler yasasındaki "partileri bile aşan konsensüs"te olduğu gibi, Mahalli İdareler Yasası'nda da bir uzlaşma sağlanmalıdır. Çünkü ancak böylelikle Ankara'da yaşanan bürokratik tıkanıklık aşılabilir, daha icraatçı bir sistem yerleşir, siyasi performans somut hale gelir, vesaire, vesaire... Tabii, "bazıları bu reformu 'eyalet sistemine' geçiş olarak görebilir"; ama "bu kadar kuşkucu olmanın hiç gereği yok."

Özkök, yazısının son satırlarında HADEP'e de değinerek şöyle diyor:

"18 Nisan seçiminden sonra Güneydoğu'da HADEP'ten seçilen belediye başkanları, merkezi yönetimle ilişkiler konusunda çok iyi açıklamalar yaptılar. Şimdi yerel parlamento gibi çalışan il genel meclislerinin oluşturulması, belki de yıllardır aradığımız çözümü sağlayabilir. Hem de bunun için 'siyasi çözüme' gerek kalmadan bölgelere hem siyasi, hem ekonomik, hem sosyal dinamizmi getirebiliriz."

Özkök'ün söyledikleri açıktır: HADEP devletle bir çatışma içinde olmaz, onun iradesini kabul ederse belediyelerde şimdiki gibi sınırlı bir etkinlikle devam edebilir; ama bu (sümme haşa!) eyalet sistemi falan değildir.

Hesap Kürt milliyetçilerinin ağzına da bir parmak bal çalmaktır. Görünen o ki, bunda başarılı da oldular. HADEP çevresi hemen tasarının üzerine atlayarak bir "demokratikleşme" aramaya başladı. Devletin bu girişimini "demokratik cumhuriyet" olmanın bir göstergesi saymaları da kuvvetle muhtemeldir.

Öküzün altında buzağı aramak eski, bilinen bir tarzdır. Kendileri açısından

olumlu veya olumsuz olacağını düşündükleri hemen her şeyde aynı anlayışı geliştirmişlerdir. Gerçek anlamları düşünmemişler, lafızlara takılmışlar, hatta bunlardan yola çıkarak kocaman sonuçlara varmışlardır.

Örneğin, 5 Haziran günü Özgür Bakış'ta Analiz köşesinde Mehmet Tigris imzasıyla yayınlanan şu yazıda olduğu gibi:

"Türkiye'de kangren haline gelmiş birçok sorun gibi, bu sorunlar da yapısaldır. Sistemden kaynaklanmaktadır. 1930 yılında çıkan ve halen yürürlükte olan 1580 sayılı belediye kanunu, o dönemin despotik ve katı merkeziyetçi anlayışının damgasını taşımaktadır. Oysa belediye meclislerinin KENT PARLAMENTOSU niteliğine kavuşarak güçlü, ÖZERK, DEMOKRATİK, bölgesel özelliklere uygun planlama ve bütçe yapan, vergi koyabilen bir yapıya kavuşturulması, dünyadaki çağdaş, demokratik gelişmenin gereğidir."

Kimden özerk, nasıl demokratik, neresi güçlü? Cevabı yoktur. Sanırsınız ki devlet federasyon ilan etmiş, Kürt milliyetçileri de bunu alkışlıyorlar. Yok öyle bir şey. Özerklik, demokratiklik burjuvazinin değil Kürt milliyetçilerinin kafasında olan şeylerdir. Yani bir "mesaj" almakta, bundan yola çıkıp yorumlar yapmakta, sonra da kendi hayal alemlerine dalıp bunlara inanmaktadırlar.

Devlet Kürt halkını çok sevdiğinden mi böyle bir "reform" yapıyor? Yoksa çok mu demokrasi heveslisi? Hayır. Ne Kürt halkını sever, ne de demokrasi ister. Devlet yalnızca daha iyi yönetmek, daha iyi sömürmek, kitle muhalefetini daha iyi ezmek ister. Bunun yöntemlerini arar ve bulmaya çalışır.

Bir başka Özgür Bakış yazarının, Ümit V. Devrim'in görüşleri de "ilginç"tir:

"Bilinmezliğini koruyan bir başka konu da, halkın büyük desteğiyle yerel yönetimleri ele geçiren HADEP'li yönetimlere nasıl bir yaklaşım içerisinde olunacağıdır. Bilinen bir şey var ki, dışarıdan gelen uyarı doğrultusunda seçimlere girmesine göz yumulan HADEP, bütün engellemelere rağmen kazandığı yerel yönetimlerle yasaların çizdiği çerçeveyi aşmadan, şimdiye kadar büyük bir titizlikle yarı özerk yerel iktidarın elde tutulmasına çaba harcamaktadır."

Bu satırları okuduktan sonra "acaba biz mi Türkiye'de yaşamıyoruz, yoksa Kürt milliyetçileri mi" diye sordunuz mu? Ümit V. Devrim'in çizdiği "çerçeve"nin ülkemiz gerçeğiyle, faşizm gerçeğiyle uzaktan yakından ilgisi yoktur. **"Yasaların çizdiği çerçeveyi aşmadan", "yarı özerk yerel iktidarın elde tutulması"** ne demektir? Bizim anladığımız şudur: Bugünkü yasalar yarı özerk yerel iktidarlara el veriyor. Ne zamandan beri? 1990'ların başından beri olmasın sakın? Ne de olsa demokratikleşme o dönemlerde başladı... Bunların hiçbirisi doğru değildir. Türkiye'de yasalar yerel iktidarlara da izin vermezler, özerk olmayan yerel iktidarlara da izin vermezler, yarı-özerk yerel iktidarlara da izin vermezler. Bunlardan bahsetmek komik bile değildir. Komik olan yalnızca Ümit V. Devrim'in yazısına koyduğu başlıktır: "Umudunuz Yüreğinizi Isıtsın."

Siyasi bir tahlil yapıyorsanız siyasi gerçeklere uygun olmalıdır. Kendi hayali gerçeklerinize göre politika yaparsanız hep altında kalırsınız, hep ezilirsiniz. Hem de öyle bir ezilirsiniz ki, gün gelir kimse sizi oradan çıkaramaz.

Unutmayın:

Birincisi, oligarşinin "demokratikleşme" denilerek ifade edilen tedbirlerinde halkın yararına aramak, açıkça safdilliktir. Böyle bir şey bulamazsınız. Devletin tek derdi varlığını sürdürebilmektir. Faşist bir rejim demokratikleşerek varlığını sürdüremez. Yok olur. Devletin aldığı hiçbir tedbir onu demokratikleştirmez; bunların hepsi de faşist rejimi güçlendirmeye, sağlamlaştırmaya dönüktür.

İkincisi, devletin aldığı, alacağı tedbirlerin tümü de, daha gününü doldurmadan etkisiz kalacak, yeni tedbir arayışlarına başlayacaklardır. Çünkü krizin nedeni yaşanan ve yasalarla düzeltilebilecek, reforme edilebilecek durumda olan ufak tefek sorunlar değildir. Krizin nedeni rejimin kendisidir.

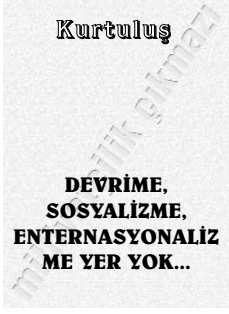

Mevcut teoride
DEVRİME, SOSYALİZME,
ENTERNASYONALİZME YER YOK
Peki artık ne var?
ABD'NİN İCAZETİNE SIĞINMA TÜRKİYE
OLİGARŞİSİYLE İŞBİRLİĞİ

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
25 Haziran 1999
Sayı: 36

PKK'NIN ÖNÜNDEKİ TEMEL SORU; YOLA "İMRALI TEORİSİ"YLE Mİ DEVAM EDİLECEK? (Ki bu bitiştir) YOKSA DEVRİMCİ BİR MUHASEBE Mİ YAPILACAK?

PKK bugün neyi savunuyor? "İşin içinde olan"ların, yayınları izleyebilenlerin bile bir çırpıda cevaplayabileceği bir soru değil bu. Çünkü savunulanların içinde her şey var. Barış da savaş da, sosyalizm de, faşist devlet de var, devrim de var, burjuva demokrasisine övgüler de. Ama açık ki, bunların hepsini bir arada savunmak mümkün değildir. O halde bunların bir kısmı yalnızca zevahiri kurtarmak için söylenen sözler, bir kısmı ise gerçek düşüncelerdir.

Peki PKK somutunda hangileri gerçek, hangileri sözdedir?

Gerçek şu ki, ABD çözümünün esas alındığı, oligarşiye uzlaşmanın ötesinde işbirliği teklif edildiği, burjuva demokrasisinin övüldüğü, zaferin emperyalist demokraside olduğu söylendikten sonra diğerlerini hala söylüyor olmanın hiç bir önemi, kıymeti yoktur.

Peki bu bitmiş bir süreç midir? Buna cevap vermek de oldukça güçtür ve asıl cevabı, PKK'nın kendisi verecektir. İmralı'da savunulanlar karşısında takınılacak tutum, belirleyici olacaktır. Bu tartışma kaçınılmaz olarak sürmektedir ve sürüp çok geç olmadan da sonuçlanacaktır. Sınıflar mücadelesinde iki arada bir derede uzun süre duramazsınız. Ya orada, ya buradasınızdır.

Öcalan'ın Avrupa'ya çıkışından sonra ortaya çıkan ve Avrupa emperyalizmine ilişkin beklentilerin boşluğunu gösteren tavırlar, ardından Öcalan'ın emperyalistlerin marifetiyle oligarşiye teslim edilmesi ve devamında da dava açılması, PKK'da kısmen de olsa emperyalizme karşı söylemlerin ve savaş vurgusunun güçlenmesine yolaçmıştı. Ama somut bir zemine, sağlam bir muhasebeye dayanmayan bir söylem değişikliğiydi bu. Öyle olduğu içindir ki, o gün bugündür PKK'nın, PKK yöneticilerinin ne savunduğu, ne söylediği belirsiz hale geldi.

Serxwebun'un Nisan sayısında PKK Başkanlık Konseyi Üyesi Cemil Bayık'la yapılmış bir röportaj yer alıyordu. Bu röportaj'da söylenenler, PKK'nın artık **"geri çekilişin"** sınırına geldiğini söylüyor, bu yanıyla uzlaşmanın, teslimiyetin önünü kapatıyor görünüyordu.

Şöyle diyordu Cemil Bayık:

"Biz düşmana karşı '93'ten beri belli bir kavram temelinde yaklaşım gösterdik. Başkan Apo 1993-95-98'de giderek somutlaştırdığı bir program sundu ve bu temelde sorunu siyasallaştırmak, sorunu çözmek istedi. Fakat düşman her defasında bunu bizim bir zayıflığımız olarak gördü, böyle yorumladı ve bundan yararlanarak bizi vurmak istedi. ... O açıdan artık bizim düşmana gösterebileceğimiz bir esneklik kalmamıştır. Hele hele öylesi bir komployu gerçekleştirdikten sonra, bizim artık verebileceğimiz bir taviz, atabileceğimiz bir esnek adım yoktur.

"Düşman tüm iyi niyetimize, tüm çabalarımıza rağmen, bunları elinin tersiye itmiştir. Yine hiçbir öndere, hiçbir halka uygulanamayacak bir baskıyı, şiddeti, terörü uygulamıştır. Ve bugün bu komployla bir ulus üzerinde, bir ulusun iradesi üzerinde büyük bir soykırım yürütmeye çalışmaktadır. Başarılı olur, başarısız olur bu ayrı bir mesele, ama düşmanın yaklaşımı bu açıdan çok nettir... Dolayısıyla bize kalan tek şey, tercihimiz olmasa da savaştır ve bu savaşı kazanmaktır. Biz, artık başka bir şey düşünemeyiz... Başka türlü davranmak kesinlikle büyük bir gaflettir. Bu da kesinlikle soykırımın başarısına her türlü zemini sunmadır."

Söylediği bunlardı. Yazı içinde tekrar tekrar altı çizilen yaklaşım buydu. PKK'nın talepleri, savundukları açısından Roma'da, İmralı'da ne kadar geriliediği ortadaydı. Artık daha fazlası yok diyordu Cemil Bayık:

"Bu açıdan, eğer bir adım atılması gerekiyorsa, o da TC'nin atması gereken adımdır. Bilmem arkasındaki güçlerin, dayanılan sistemin adım atması gerekiyor. Önderliğin çok somut çağrıları oldu. İtalya'da oldu, yakın zamanda 8 maddelik çağrısı oldu, ona cevap vermeleri gerekiyor. Hem de pratikte, öyle sözlü de değil. ... O zaman PKK bunu yeniden düşünebilir, değerlendirebilir. Aksi taktirde PKK'nin öyle değerlendireceği herhangi bir şey yoktur.

PKK'nin önünde tek seçenek kalmıştır; o da savaştır, savaşı sonuna kadar geliştirmektir ve zaferdir."

Geri adımlar sürdü. Öcalan İmralı'da açıkladığı 8 maddeyle, Roma'daki 7 maddenin de çok gerisine düşmüştü zaten. Artık geriye çekilecek bir yer kalmamış gibiydi. Ama Öcalan davası başlayınca görüldü ki varmış! Gerilemenin sınırı olmadığı görüldü bir kez daha. Tabii daha gerisinin adı artık ancak uzlaşma, teslimiyet, inkar gibi sıfatlarla konulabilirdi.

Anlaşılan o ki PKK yöneticileri, böyle bir durumu ihtimal dahilinde görüyorlardı. PKK Başkanlık Konseyi üyeleri, çeşitli röportajlarında kendilerinin şaşırmadığını ısrarla söylediler. Cemil Bayık, davadaki muhtemel gelişmelere ilişkin sözkonusu yazıda şunları söylüyordu:

"Bazı çevreler belki barış beklentileri içerisine girebilir. Önderliğin Avukatlar vasıtasıyla kamuoyuna yönelik geliştirdiği mesajlar var. Önderlik kendi koşullarında bir çaba geliştiriyor, Kürt halkına o koşullarda bile yine bir takım mevziler kazandırmaya çalışıyor. Fiziki olarak imha olacaksa da, olmayacaksa da böylesi bir faaliyetin, çalışmanın içerisindedir. Yani Kürt halkı üzerinde geliştirilmek istenen soykırım tehlikesini çok iyi biliyor. Bunun önüne geçmek istiyor...

Tüm çalışmaları bu yönlüdür. Bunun anlaşılması gerekiyor.

Bunu başka türlü görmek, anlamak kesinlikle gaflet olur. Bundan kalkarak mücadeleyi geriye çekmek, savaşı geriye çekmek, eylemliliği geriye çekmek kesinlikle düşmanın soykırım politikasına sonuna kadar kapıları açmak olur." (Sexwebun, Nisan 1999)

Pekala ne oldu bu sözlerden sonra? Savaş niye geri çekildi?

Bunun gerekçesi Öcalan'ın tutsaklığı ise, yazıda buna ilişkin de bir belirtme vardı zaten:

"Eğer biz de Önderliğimizin fiziki imhasının önünü almak istiyorsak, yine Kürt halkının önderliğiyle, kahraman şehitleriyle, kanıyla, emeğiyle yarattığı mevzileri elden çıkarmak istemiyorsak, yapılması gereken bellidir. Yani gaflete düşmemedir, kendi kendimizi aldatmamadır. Tümüyle mücadeleyi en üst düzeyde yoğunlaştırmadır."

Oligarşinin Öcalan'ı ve Öcalan Davası'nı Kürt halkının mücadelesini ve PKK'yı tasfiye etmek için kullanmaya çalışacağını tahmin etmek zor değildir. Oligarşi kendi sınıfsal çıkarları açısından doğal olarak bunu yapmaya çalışacaktı.

Bayık da bunu öngörüyordu: *"Dikkat edilirse; Önderliğimizi isteselerdi yakaladıklarında fiziki olarak imha edebilirlerdi. Ama bunu yapmadılar, yapamadılar. Çünkü bunu yapsalardı aleyhlerine olurdu. Öndelik'le eğer uzlaşmayı başarırlarsa, bunu kendileri için daha doğru bir yol olarak görüyorlar. Şimdi buna çalışıyorlar. İşte Önderlik üzerinde o yürüttükleri bu kadar baskı bundan ötürüdür. Uzlaşmaya zorlamak, işte giderek mümkünse çizgi değişikliğine zorlamak ve böylelikle PKK'yi teslim almak. Yani devrimci özünden boşaltıp uzaklaştırmak, böylelikle teslim almak. Eğer bunu başaramazlarsa tabii ki fiziki imhaları gündeme getirecekler, dışarda yine yönelimlerini arttıracaklar. Bu açıdan önümüzdeki dönem saldırıların daha da devam edeceği bir dönemdir. Bunu böyle anlamak gerekiyor... Buna hazırlıklı olmak gerekiyor."*

Uzunca aktardık. Çünkü ne söylediklerinin tam anlaşılmasını istiyoruz. Bunlar açık ki ayak üstü söylenmiş şeyler değil. Ama değeri ayak üstü söylenmiş bir sözden fazla da değil. Sonucun gösterdiği bu çünkü.

Bunlar bir günde unutuldu çünkü.

Sanki bunlar hiç söylenmemiş gibi başka bir çizgi savunulmaya başlandı.

Tutarlı bir önderlik, söylediği her söze sahip çıkandır.

Evet, söylenenlerin yanlış olduğu tespit edilebilir. O zaman bu açıklanır.

Ama PKK'da bu da yok.

Biz bir ay önce şöyle şöyle tespitler yapmıştık, ancak onlar yanlıştır, süreci doğru tahlil edememişiz, doğru öngörememişiz... Hayır bunu da söylemiyorlar.

Çizgi değişikliği gerçekleşmiştir. Öcalan geçmişte savunduğu ve PKK'ya malolan ne varsa, her şeye yanlış demiştir. Geçmiş tarihi inkar ettiği gibi, bugün de isyan artık haklı değildir diyerek yürütülen mücadeleyi mahkum etmektedir.

Yine savunmalarındaki düşünceleriyle, 6. Kongre kararlarının tümünü inkar etmektedir.

Peki bu durumda neyi savunuyorsunuz? Çizginiz nedir?

Önderliğimiz asılırsa şöyle olur, böyle olur demek, bir siyasi çizginin ifadesi olamaz. Zaten söylenenler, önderliğimiz asılırsa devrim yaparız, asmazsanız,

devrimden, Kürt halkının kurtuluşundan vazgeçiyoruz minvalindedir ve hiç bir tutarlılığa da, oligarşi cephesinden caydırıcılığa da sahip değildir.

Keskin sözlerin arkasında büyük bir umutsuzluk yatmaktadır. Yalnızca Öcalan'ın idam edilip edilmemesine bağlanmış bir çizgi, açık ki bir kurtuluş çizgisi, bir siyasi çizgi değildir.

Sorun siyasal olarak PKK'nın neyi savunup savunmadığıdır. O savunmada söylenen her şeyi onaylıyorsanız, o savunmanın tefsir edilecek, "şu anlamda... bu anlamda" denilecek hiç bir yanı yoktur. O savunmada ne UKKTH, ne devrim, ne Kürt halkının çıkarları yoktur. Sadece devlet ve ABD vardır.

Teorik, ideolojik olarak söylenenlere sahip çıkmakla, Öcalan'a sahip çıkmak ayrı şeylerdir. Hareketin önderliğini yapmış bir kişiye, oligarşi karşısında sahip çıkmak elbette gerekli ve doğru bir tutumdur. Ama bu onun savunduğu şeylerin sahiplenilmesi demek değildir.

Nisan'da Savaşmaktan Başka Yolumuz Yok Diyen Cemil Bayık, Haziran'da Ne Söylüyor?

PKK Başkanlık Konseyi Üyesi Cemil Bayık, 20 Haziran '99 tarihli Özgür Politika'da yayınlanan yazısında şunları söylüyordu: *"Belirleyici olan etken hem Türk devletidir, hem de Başkan Apo'dur. Bu iki güç belirleyici olacaktır. Yine üçüncü bir güç olarak da ABD vardır. Süreç, tamamen bu güçlere bağlıdır. İster çözüm yönünde olsun, isterse klasik çözüm biçimi olsun ikisinden de bu güçler söz sahibidir, sonucu bunlar belirleyecektir. ... ABD'nin durumu biraz farklı. Her ne kadar bu komplonun düzenleyicisi, pratik uygulayıcısı, yönlendiricisi, yöneticisi olsa da ABD'nin belli bir çözümü var. Yeni Dünya Düzeni içerisinde kendisinin çıkarları temelinde bir çözümü var. Tabii ki, bu belki bizim istediğimiz çözüm değildir ama bir çözümdür. Bu anlamda dikkate alınabilir."*

Tek seçenek savaştır görüşünden, ABD çözümüne gelinmiştir.

Ertesi gün de devamı yayınlanan röportajda ağırlıklı olarak emperyalistlere sesleniş vardır:

"Batı eğer isteseydi sorunu çözerdi. Nasıl ki, Kosova'da çözüyorsa, Kürdistan'da da çözer. Kosova'da çözen, Filistin'de çözen Kürdistan'da rahat çözer. Buna gücü var. Bize rağmen çözüm olmuyor diyemez. Batı, çözümü istemediği için bugünkü sorunlar ortaya çıkmıştır. ... Avrupa hiç olmazsa bundan sonra sorumluluklarını yerine getirmeli. Çünkü çözümü ortaya çıkartabilecek önemli bir güçtür. Onun için çözümsüzlük politikasından vazgeçip, çözüme katılmalıdır."

Evet, emperyalistler Kosova'da bir sorunu çözdüler! Halkları katlederek, yerlerinden yurtlarından ederek. Bunu mu istiyor Cemil Bayık? Burjuva gazetecilerin bile savunamaz hale geldiği bir emperyalist saldırıyı, çözüm biçimi olarak kabul etmek, meşrulaştırmak hangi devrimciliğe, hangi milliyetçiliğe sığıyor?

Ama Cemil Bayık, bu röportajında emperyalistlerden çözüm isteme ve onlara bu güveni verme konusunda ısrarlıdır. Şöyle diyor bir kaç paragraf sonra da:

"Şunu herkesin bilmesi gerekiyor; biz ABD'nin Kürdistan'da, bölgede kendisine göre istikrar yaratmasına bir şey demiyoruz. Kendi çıkarlarına

göre düzenleme yapabilir."

Böyle diyor.

Bunun neresi devrimci?

Neresi enternasyonalist?

Neresi yurtsever?

Başka halklara ne yaparsan yap, benim sorunumu çöz diyor.

Hala PKK enternasyonalisttir diye çırpınanlar, hala Öcalan'ın İmralı'da ortaya koyduğu çizgiyi enternasyonalist, devrimci diye savunmaya çalışanlar, sonuçsuz, çaresiz bir uğraşın içindedirler. Gerçeği o kadar çarpıtamazlar.

Öcalan İmralı'da, kendisini Türkiye oligarşisine teslim eden komplonun asıl mimarına tek kelime söylemiyor.

"Niye?" sorusu takılıyor kafalara.

Cevabı Başkanlık Konseyi üyelerinin açıklamalarında veriliyor.

ABD Çözümü PKK'yı Açmazdan Kurtarır mı?

Öcalan'ın Kenya'dan kaçırılışının esas sorumlusu ABD ve MGK iken, ABD ve MGK'ya neden dokunulmuyor? Neden onlara yönelik bir şey söylenmiyor? Daha ilk günlerde bunlar yerine Yunanistan hedef alındı. Amaç, ABD'nin desteğini almak, ve Türkiye oligarşisinin Yunanistan düşmanlığını körükleyerek bir şeyler elde etmekti.

Şimdi de gerek Öcalan'ın, gerekse de Başkanlık Konseyi'nin açıklamalarında aynı "taktik" izleniyor. Çünkü artık çözüm ABD'ye endekslenmiştir.

Cemil Bayık röportajda bunu açıkça söylüyor.

Bu ideolojik yenilginin itirafıdır. ABD çözümünü açıkça savunur hale gelinmiştir.

Bu itiraflar, devrimciliğin, anti-emperyalistliğin açıkça reddedildiğinin, tıpkı Barzani ve Talabani gibi "emperyalistler olmadan çözüm olmaz" demektedirler. İyi ama şimdi kimse size sormayacak mı; Barzani için, Talabani için neler söylediniz? Geçmişte onları ve politikalarını hangi sıfatlarla tanımladınız? Ve yine kendinize sormayacak mısınız; Barzani'yle hala neden çatışıyorsunuz? Emperyalist çözümde anlaşıldığı noktada, bu çatışmanın Barzani ile Talabani'nin egemenlik çatışmasından farkı kalmış mıdır? Hatta Barzani kendi çizgisinde daha tutarlı değil midir? Onlar kendi iktidarları için emperyalizm ile işbirliği yaptılar. Türkiye devleti ile işbirliği yaptılar. Peki şimdi siz ne yapıyorsunuz? Onlar hiç değilse sizin gibi, birlikte olup Ortadoğu'ya, Kafkaslar'a, Balkanlar'a açılalım dememişlerdi.

Teslimiyet Teorileştiriliyor

Geçtiğimiz günlerde yayınlanan Duran Kalkan'ın konuşmaları, teslimiyetin adım adım teorisinin yapılmaya başlandığının bir göstergesi oldu:

"Süreç değişiyor ve biz çözüm arıyoruz. O nedenle geçmişteki gibi davranışlar gösteremeyiz. Çözümü değil de, mücadeleyi geliştirmek istediğimiz dönemin sloganlarıyla, mücadele biçimleriyle bu dönemi götüremeyiz. Bu dönem çözüm dönemi. Çözüm arayışımız, 15 Şubat'tan sonra biraz farklılık arzetmiştir. Karşı tarafla farklı bir diyalog zemini ararken, uluslararası

güçler bizi böyle bir duruma sürüklediler. Hakimdirler. Bu anlamda çözümü bizim de bu gerçeği görme temelinde aramamız gerekli. Sistem içine girmiş olarak, sıfırdan başlayarak yeniden çözüm adımı atıp ulusal, kültürel sorunumuzu çözüp, adım adım geliştirmemiz bizim için bir zorunluluk oldu. Bunu da herkesin iyi görmesi, anlaması önemli." (6 Haziran '99, Ö. Politika)

Emperyalistler hakimdir, onların dışında çözüm yoktur, öyleyse onların kabul edebileceği yolu izlemek gerek. Emperyalistlere sesleniş de sürüyor zaten, gazete şöyle aktarıyor:

"Ve bu mahkeme oluyorsa, bu mahkemeyi yaratanlar aslında ABD ve Avrupa'nın kendisidir. ... Avrupa'nın sorumluluğu gereği, sorunun çözümü yönünde ciddi adımlar atması gerektiğini belirten Kalkan, 'bu anlamda hem Türkiye'nin demokratikleştirilmesi doğrultusunda Genel Başkanımızın ve partimizin yürüttüğü mücadeleye, basın yayın kuruluşlarından, bu çözüm doğrultusunda çaba harcamalarını istiyoruz, bekliyoruz' dedi."

Devrim Nasıl Sulandırılır?

PKK cephesindeki bu derin ideolojik çözülme sürüyor. Bu defa Başkanlık Konseyi'nden Ali Haydar Kaytan 17 Haziran tarihli Özgür Politika'da yayınlanan demecinde işte bunun bir örneğini veriyor. Röportaj yapan devrim konusunda ne düşündüğünü soruyor. Şunları söylüyor:

"Devrime gelecek olursak şunlar belirtilebilir; sosyalist karakterdeki klasik devrimler insanın ruhundan çok midesine hitap ettiler. ... Buna rağmen devrimin özü; insanı değiştirmek, dönüştürmek ve yüceltmektir diyorum. Bunu başardığınız zaman yarattığınız bu insanın kendisi bir yaratıcı olarak yaşayacağı bir dünyayı kurmakta zorlanmayacaktır. Bana göre barış koşullarında bunu yapmak, savaşta olduğundan çok daha kolaydır. Ama devrimi ekonomik koşullardaki değişim olarak ele alanlar için durum daha da değişiktir. Böyleleri PKK'nin devrim anlayışından saptığını düşünebilirler. Ama gerçek öyle değildir. İnsanın bulunduğu her yerde bizim devrimimiz yürür. ... Her insan kendi başına bir dünyadır, kendi iç dünyasının derinliklerine doğru bir keşfe çıkma yürekliliğini gösterebilen kaç kişi var. En büyük devrim budur. Asla bitmeyecek ve insan var oldukça sürüp gidecek olan devrim budur. Biz buna sevgi devrimi diyoruz. PKK'nin özü böyledir."

İnsan devrimi reddetmiş ama bunu açıkça da söyleyemiyorsa, ancak bu tür sözler edebilir. Yok devrim insanın iç dünyasında olurmuş da, bu da ancak en iyi barış koşullarında olurmuş vs. vs. Soruda hangi devrimden bahsedildiği belli.

Devrimi böyle sulandırmak yetmiyormuş gibi, bir de dünya devrimlerini mahkum ediyor Kaytan. Onlar yalnız midelere hitap etmişler, kendileri ruhlara hitap ediyormuş...

O ruh dediği nedir acaba?

16. yüzyıl Osmanlısı gibi olup, Kafkaslara doğru akınlara çıkmak mı?

Kemalizmi 20 yıl sonra yeniden keşfedip Kemalistlere övgü yağdırmak mı? "Sevgi devrimi"nin bir parçası da bu mu?

MGK'ya methiyeler düzmek mi?

Kaytan'ın sözünü ettiği ruh hangisinde?

Clinton'dan, Tony Blair'den çözüm beklemek mi?

Emperyalist demokrasiye övgüler mi? Burjuva demokrasisinin zaferini ilan etmek mi, sizin "devriminiz"?

Ali Haydar Kaytan sosyalist mi? Devrimi savunuyor mu? Açıklasa da, sosyalistse, onun savunduğu sosyalizmin nasıl bir sosyalizm olduğunu, nasıl bir devrimden yana olduğunu herkes öğrense.

Devrimi reddedebilirsiniz, ama açık olun. Boşuna zorlamayın. Zorlamayın ve her şeyi alt üst etmeyin. Devrime ve sosyalizme bu kadar bir saygı gösterin. Sizin sorununuz sadece dil... Onu Şerafettin Elçi de, çeşitli burjuva kesimler de savunuyor.

Mesele anlaşılmıştır. Kavramları eğip bükmeye, o anlamda değil, bu bağlamda zorlamalarıyla hala devrimle bağ kurmaya çalışmanın gereği yoktur. Devrim ve sosyalizm son kırıntısına kadar terkedilmiştir. Artık sosyalizm, devrim kılıfı kullanılmamalıdır. Bu, devrimi, sosyalizmi savunmaya devam edenlere gösterilmesi gereken zorunlu bir sorumluluk ve saygıdır.

"ELVEDA SOSYALİZM" DİYORSANIZ, "DEVRİMLER ÖLDÜ" DİYE DÜŞÜNÜYORSANIZ, AÇIK SÖYLEYİN!

MGK Çözecek!

"Allahtan umut kesilmez" deyişinde olduğu gibi, Kürt milliyetçilerinde de emperyalistlerden ve düzenden umut kesilmiyor bir türlü.

PKK Başkanlık Konseyi üyesi Duran Kalkan, Mayıs başında yayınlanan bir yazısında MHP'nin iktidar ortağı olmasının çözüm şansını artıracağını söylüyordu. Ali Haydar Kaytan da MHP'nin parlamentoya sokulmasını şöyle değerlendiriyor:

"TC'nin buna büyük ölçüde hazır olduğunu söylemek zor. Ancak kanımca bu doğrultuda bazı hazırlıklar var. MHP'ye güç verilerek parlamentoya sokulmasını ve hükümete ortak edilmesini bu hazırlıkların bir parçası olarak görüyorum. Son genel seçimlerde devletin kazandığı söylemi de bunu doğruluyor sanırım..."

Tam bir kurgu.

Hala beklentiler yaratma sürdürülüyor. PKK'nin acaba "çözüm gücü olabilir" demediği herhangi bir burjuva parti, lider kalmış mıdır?

Özal, Menderes, Boyner, Yılmaz, İnönü, Erbakan ve bunların partileri, MGK, hangisi için söylenmedi? Hangisine "şans"lar tanımadı PKK? Bu tahlil ve politikalar ne oldu, ne kadar doğru çıktı, bunlar üzerine inşa edilen taktik ve politikalar ne kazandırdı? Cevabı İmralı'dır. Düzenden beklentiler İmralı'ya kadar getirmiştir. Ama hala bu defa da MHP çözüm gücü olabilir deniyor. Geçmişten ders alma hiç yok. Deneycilik yanlış bir yöntemdir ama sonuçta bir yöntemdir. Ama PKK'da deneycilik de yok esasında. Deniyor, yanılıyor, AYNI ŞEYİ yine deniyor.

Başkanlık Konseyi Netleşmek Zorundadır Devrime Yürüyecekse, "İmralı Teorisini" Reddetmek Zorundadır

Başkanlık Konseyi, ortaya tutarlı bir politika, istikrarlı bir çizgi koyamamaktadır; her söylenen bir öncekini reddetmektedir. Bir süre "uyuşturucu veriliyor, inanmayın" denilerek idare edildi, "O koşullarda" yapılacak açıklamaların partiyi

bağlamayacağı açıklandı. Kitleler öyle şartlandırıldı. Ama gerçeğin böyle olmadığı ortaya çıktı. Bırakın uyuşturucuyu, kötü bir söz bile yoktur; bunun için mahkeme kürsülerinde devlete şükranlar sunulmaktadır. Elbette Türkiye'de rejim değişmediyse, ki değiştiğine dair bir işaret yoktur, bunlar birşeylerin karşılığında oluyor.

Ne savunuluyor, netleşmek zorundadır.

Bağımsız birleşik Kürdistan mı? Öcalan yanlış diyor.

Ayrılık mı? Yanlış diyor.

Federasyon, otonomi mi? Yanlış diyor.

PKK ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunuyor mu? Öcalan "devri geçmiştir" diyor.

Sosyalizmi savunuyor musunuz? Öcalan, "Sosyalist bir devletten bahsedilse de bunlar ütopik olmaktan öteye gidemeyen mezhep düzeyinde anlayışlardı" diyor.

Silahlı mücadeleyi savunuyor musunuz? 70'lerden itibaren savrulduk, daha o zamandan demokratik çalışmalıydık diyor.

Demokrasinin zaferi eşsizdir diyor.

Dogmatiktik, yüzeyseldik, amatördük diyor.

1990'da legalleşme zemini vardı, yaşamadık diyor.

1993-96'da devlet bizi sildi süpürdü diyor.

Sen neyi savunuyorsun Cemil Bayık?

Başkanlık Konseyiniz neyi savunuyor?

Bu anlatılanların içinde, Öcalan'ın katıldığınızı açıkladığınız görüşlerinde, artık silaha, isyana, halk savaşına yer yoktur.

Bu anlatılanların tümü "Biz ideolojik ve siyasi olarak yenildik" demektedir.

Ne diyorsunuz?

Devlet, gerçekten de askeri anlamda bu süreçte çeşitli darbeler de vurmuş olabilir. Ama yenilenler, yenilgiyi kabul etmediği, teslim olmadığı sürece, asla yenilmiş sayılmazlar. Ne diyorsunuz, yenilgiyi kabul mü edeceksiniz?

Ya İmralı'da çözüm olur, ya da her şey biter gibi sözler açık bir inançsızlığı gösteriyor. İmralı'da hiç bir şey bitmez. İmralı'da şu anda oligarşiyi değil, kendinizi vuruyorsunuz. Ya bu yoldan çıkacaksınız, İmralı'yı sorgulayıp muhasebe yapacaksınız, ya da her yönüyle iflas edeceksiniz. Hala her şey bitmiş değildir. Her şey sizin elinizdedir. Öcalan'ın dediklerinin gizli saklı bir yanı yoktur. Asıl sizin ne dediğiniz önemlidir.

KENDİ İDEOLOJİSİNİ, PRATİĞİNİ TÜMDEN MAHKUM ETMİŞ, YANLIŞTI DEYİP 1970'LERDEN İTİBAREN YAPILAN HER ŞEYİ YADSIYAN, BİNLERCE ŞEHİDİ YANLIŞLARA KURBAN VERDİĞİNİ SÖYLEYEN BİR HAREKET, ARTIK NE SÜRDÜRDÜĞÜ MÜCADELENİN TEKRARIYLA, NE DE AYNI TEORİ VE SÖYLEMLERLE YAŞAYAMAZ. KİTLELERE, MAHKUM EDİLEN BU ANLAYIŞLAR İÇİN BEDEL ÖDETTİREMEZ.

NE DENİLİYOR?

NE YAPILACAK?

BU SORUYA CEVAP VERECEKSİNİZ.

BUNDAN KAÇMAK MÜMKÜN DEĞİLDİR.

ATEŞKESLERDEN İMRALI'YA; KİM İSTEDİ? KİME, NEYE YARADI? DEVRİMCİ TAKTİKLER MİYDİ? DÜZENE DÖNÜŞÜN STRATEJİK ADIMLARI MI?

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
2 Temmuz 1999
Sayı: 37

Ateşkeslere ilişkin son bir ay içinde yazılıp söylenenler, ve nihayet İmralı'da "söylenmeyenler", bu süreçlerin nasıl geliştiğini, neye hizmet ettiğini yeniden tartışmayı ve söylenenleri pratikte sınamayı mümkün hale getirmiştir.

Özellikle sonuncu ateşkes'te görmek isteyen herkes için artık her şey nettir. Ateşkes, düzenle bütünleşmenin adımıdır. TC'nin hükümranlığı kabul edilmiştir. Ama düzenden bir türlü karşılık gelmemektedir. İmralı'da artık TC'den cevap bekleme şansı kalmamış, TC'nin hükümranlığını kabul etme çok daha açık formüle edilmiştir

"Taktiğin" temelinde oligarşiyle uzlaşma olduğu için, tüm ateşkeslerde inisiyatif de oligarşide olmuştur.

İlk ateşkes 17 Mart 1993'te ilan edildi. Ateşkes hemen tamamıyla Özal'ın inisiyatifinde gelişmişti. O kadar ki ateşkesin nasıl bir basın toplantısıyla açıklanacağı bile bu görüşmelerde belirlenmişti. Ateşkes 20 Mart'tan 15 Nisan'a kadar diyerek açıklanmıştı sonra somut hiçbir gelişme olmamasına rağmen yine Özal'ın isteği üzerine uzatıldı. Bu ateşkes 83 gün sürdü. İkinci ateşkes 15 Aralık 1995'te ilan edildi. Devrede yine "aracılar" vardı. Ateşkesin gerekçesi "seçim sürecine giren TC'ye bir şans tanımak" olarak açıklandı. Öcalan "ateşkesin hayat bulmasının devletin ve kurulacak yeni hükümetin tavrına bağlı olacağını" belirtmişti. Seçimler yapıldı beklentilerin hiçbiri gerçekleşmedi.

Üçüncü ateşkesin ilanı ise 1 Eylül 1998'dedir. Bu ateşkes artık tümüyle oligarşinin çeşitli kesimlerinin denetim ve yönlendirmesinde şekillenmiştir.

Bu ateşkese ilişkin Ekim ayında gündeme gelen tartışmalar üzerine Özgür Politika 20 Ekim'de şu manşeti kullanmıştı. **"Ateşkesi Türkiye'nin İstediği Belgelendi"**

İstemenin ötesinde, ateşkesin, ateşkes taleplerinin nasıl şekilleneceğini belirleyen de "Türk tarafı" idi.

Açıklamalara göre, "Türk tarafı", maddeler halinde iki liste göndermişti. Birincisi listede kendilerinin "istekleri" vardı. Bu listede şunlar isteniyordu.

"PKK siyasi duruşunu gözen geçirmelidir;

Devletin politikası '93 ateşkesinden sonra ağırlaştı. Devleti dönüştürmek için sizler de yani muhaliflere düşen görevler var, bu görevlerinizi yerine getirmelisiniz;

1 Eylül Barış Günü bir ateşkes ilan edilmelidir. Gerçekleşirse, biz buna fiili cevap veririz. Devlet mekanizmalarını kilitleriz ve provokasyonlara izin vermeyiz; Ateşkesin siyasi sonuçları değerlendirilmelidir. Siz bu süreçten daha karlı çıkarsınız".

İkinci listede ise "PKK'nın isteyebilecekleri " yazılıydı:

"Operasyonların durdurulması; Koruculuk sisteminin dağıtılması; Ateşkes süreli olabilir, bir süre koyabilirsiniz;

Avrupa'dan da gözlemci talebi olabilir;

İç kamuoyuna yönelik çağrılar yapabilirsiniz. '93'teki gibi geniş katılımlı bir basın toplantısıyla ateşkes ilan edilebilir, hatta yabancı şahsiyetler bunun içinde bulunabilir." Her şey bu minvalde gelişti.

İmralı'da Görüşmeler İnkar Ediliyor?

Öcalan, duruşmaların önceki bölümlerinde Genelkurmay'la ve başka devlet yetkilileriyle görüşüldüğünü açıklamıştı. 23 Haziran'da yeniden başlayan duruşmalarda ise orduyla görüşmelere ilişkin bu kez şu açıklamayı yaptı: *"Ordu benimle görüştü demedim. Görüşme değil bize dolaylı bir şekilde bilgi notları geldi. Bunlar 'devletin demokratik atılımlarını PKK zora sokuyor' şeklinde bilgi notudur. Bunlar 1996'dan sonra geldi. Bu yönde adımlar atılmaktadır. Bunlar bize iletildi."*

Neden ilk açıklamadan vazgeçildi? Günlerce belgeler yayınlanmıştı bu konuda.

Genelkurmay'ın ilk açıklamaya tepkisi biliniyor. Genelkurmay bu ilişkiyi inkar etti. Bu merciiyle çatışma ve çelişki içine girmeme tavrı bu konuda da sürdürülmüştür.

Konuyu fazla uzatmadan 11-12 Haziran tarihli Özgür Politika'dan şu ifadeleri aktarmakla yetineceğiz. İki gün üst üste "sekiz sütuna manşet" yapılarak "inkar edilen görüşmeler" başlığı altında şunlar yazıldı.

"Bugün Öcalan'ı basit bir suçlu gibi göstermeye çalışan Türk devletinin en başındakiler, Kürt sorununun siyasi çözümü için değişik zamanlarda PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan ile direk ve dolaylı olarak diyaloga girdiler Türk genelkurmayının yalanladığı bu görüşmelerin ilki 1993'de dönemin Cumhurbaşkanı Turgut Özal tarafından başlatıldı."

"Tansu Çiller Kürdistan'da en kanlı savaşı uygulamaya geçirdiği dönemde Öcalan'a aracı göndererek diyalog istedi"

"Başbakan yardımcısı olan Hikmet Çetin de PKK ile dolaylı yollardan ilişkilendi."

"Kürt sorununu siyasi çözümü için PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'a aracı gönderenlerden biri de dönemi başbakanı Mesut Yılmaz."

"İlişkilenme boyutunu aşarak somut bir plana kavuşturulan ve istemlerin dile getirildiği süreç olması açısından görüşmelerin en ilgi çekeni ise Refah yol döneminde Necmettin Erbakan tarafından başlatın 'atılım'dı.

"Arabuluculuk devlet düzeyinde oldu."

"Türk genelkurmayı da görüştü"

Kürt sorunun siyasi çözümü için, ateşkesin ilan edilmesi için değişik tarihlerde Türk tarafı adına PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan da gönderilen kişiler arasında Türk Genelkurmayı temsilcileri de bulunuyor."

"PKK ile Türk Genelkurmayı arasında ilk resmi görüşme 1997 Nisan ayı sonunda Hollanda'nın ARHEİM kentinde bir otel lobisinde gerçekleşti."

"30 temmuz 1998'de PKK'nın cezaevindeki temsilcilerinden Sabri Ok ile görüşen Türk Genelkurmay temsilcileri, PKK dan Kürt sorununun çözümü

için 1 Eylül dünya barış gününde ateşkes ilan edilmesini öneriyorlardı."

"Türkiye, 16 Ağustos tarihinde bir aracı yoluyla gönderdiği mesajda ise somut öneriler getiriyordu."

Öcalan, bu kez ısrarla görüşme olmadığını kanıtlamaya girişmiştir. Duruşmada yapılan açıklamaya ilaveten 25 Haziran tarihli Özgür Politika'da yayınlanan açıklamalarında da aynı konu üzerinde şunları söylüyordu:

"1993'lerden itibaren Türk kesiminden, devlet kesiminden çok cılız da olsa mesaj getiren bir kesim olduğunu belirten Öcalan şunları vurguladı: 'Fakat bu yanlış aksettirilmemeli. Yanlış anlaşılmamalı. Bir güçle, bir odakla görüşmem yok. Türkiye bu mücadelede zorlanınca demokratik açılımlar yapmak isteyenler oldu. Ama güçsüzdüler'..."

Söylenenler ortada, yazılanlar ortada.

Yanlış anlayan kim? Yanlış aksettiren kim?

Günlerce bu konuda belgeler yayınlayanlar kendinizsiniz.

Bir güçle görüşme yokmuş. Erbakan'ın gönderdiği mektuplar anlatılıyor.

Çiller'den Mesut Yılmaz'a, Hikmet Çetin'e ve nihayet Genelkurmay'a kadar herkesle aracılar vasıtasıyla görüşülüyor. Peki neden inkar ediliyor şimdi bunlar?

Doğru hangisidir?

Daha önce görüşmeler mi abartılmıştır? Yoksa Öcalan'ın açıklamaları mı gerçeğin üstünü örtmektedir?

İki cevap da birbirinden olumsuzdur.

Ancak ateşkeslerin gelişiminde hiç bir giz yoktur.

Öyle ki, devlet ateşkesin taleplerinin ne olacağını dahi söylüyor ve aynen uygulanıyor.

Hangi anlayış, hangi düşünce devletin kendisiyle oynamasına izin veriyor.

Devlet, basit bir savaş hilesi yapıyor...

Kah gazetecilerini gönderiyor, kah Marksizm-Leninizm ölmüştür, çağdışıdır diyen Talabani gibilerini gönderiyor, kah basın danışmanlarını veya bazı alt rütbeli askerlerini gönderiyor ve her seferinde SONUÇ ALIYOR.

Yapacağım diyor... yapmıyor... ve her seferinde Kürt milliyetçi hareketi buna inanıyor. Bunun bir NEDENİ OLSA GEREK.

Neden; Stratejiye, Zafere İnançsızlıktır

Sorunun özü Öcalan'ın İmralı'dan yazdığı çeşitli mektuplarda ifade ettiği **"1970'lerden itibaren demokratik mücadele etmeliydik"** sözündedir.

Öcalan, en son olarak 24 Haziran tarihli Özgür Politika'da yayınlanan açıklamasında da şunları söylemiştir:

"Elde edeceğin özgürlük için ulaşacağın amaç için kullandığın araç gereksizdir. Bu çatışmanın gereği yok. Bu 1990'ların başında bitmeliydi."

Sorunun özü işte bu anlayıştadır. Bu anlayış, savaşı bitirmek için ortaya çıkan her vesileye adeta sarılmıştır. Devlet de bu zaafı iyi tespit etmiş ve bu çerçevede ateşkesler konusunda istediği gibi oynamıştır. Stratejinin çıkmazı görülmüş, ama ne devrimci tarzda bir muhasebe, ne de ders çıkartma olmadığından artık beyinde ve politikalarda, taktiklerde düzene dönmenin hesabı yapılmıştır. Denize düşen yılana sarılmış, her sesi, her hileyi umut olarak görmüştür.

DEMOKRATİK DEVRİMİ KÜRT MİLLİYETÇİLERİNDEN VE YAĞCILARINDAN ÖĞRENİYORUZ

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
2 Temmuz 1999
Sayı: 37

İmralı'daki ilk günden ve savunmadan beri Kürt milliyetçilerinde bir tefsir yarışıdır gidiyor. Özgür Bakış ve Politika yazarları Abdullah Öcalan'ın "demokratik cumhuriyet" tespitlerinin Marksizm-Leninizm'le pek de güzel bağdaştığını göstermek için birbirleriyle yarış halindeler.

Teori bunun için allak bullak edilmiştir. Denebilir ki Marksizm-Leninizm'in bu kadar ayağa düşürüldüğü bir dönem daha Türkiye'de yaşanmamıştır.

Üstelik, ters yüz edilen yalnızca teori de değildir. Kitlelerin kendi yaşamlarında gördükleri; acıyla, işkenceyle, kanla, katliamla, sürgünle sınadıkları gerçekler de tersyüz edilmektedir.

Öyle bir hale getirilmiştir ki, adeta Kürt milliyetçileri kitlelerden halüsinasyon gördüklerine inanmalarını beklemektedir.

Demokratik devrim nedir?

Burjuva demokratik devrim nedir?

Emperyalizm koşullarında demokratik devrimlerin öncüsü kimdir?

Teoriyle ilk defa haşır neşir olan herkes bunları öğrenerek işe başlar.

Öğrendiğimiz ilk şey şudur: Eğer demokrasi deniyorsa, **"kimin demokrasisi?"** diye sormalısın. Eğer devlet deniliyorsa, **"kimin devleti?"** diye sormalısın. Eğer devrim deniliyorsa, **"kimin devrimi?"** diye sormalısın. Bunları sormadan ileri geri bu kavramları kullanmaya kalktığında içini boşaltmış, anlamsızlaştırmış olursun.

Bir yerde devletin varlığından söz ediyorsak, bu, toplumun karşıt sınıflara bölünmüş olduğunu gösterir. Bu sınıflardan hakim olanı, diğerlerine karşı hakimiyetini sürdürebileceği bir baskı ve zor aygıtına ihtiyaç duyar. Devlet, daima egemen sınıfların elindeki bu zor aygıtı olmuştur. Bu durum ilk sınıflı toplumlardan faşist rejimlere kadar böyledir. Bunu Marksizmin kurucularından birine başvurarak anlatmakta yarar var. Engels şöyle der: *"Devlet, sınıf karşıtlıklarını frenleme ihtiyacından doğduğuna, ama aynı zamanda, bu sınıfların çatışması ortasında doğduğuna göre, kural olarak en güçlü sınıfın, ekonomik bakımdan egemen olan, ve bunun sayesinde, siyasi bakımdan da egemen sınıf durumuna gelen böylece ezilen sınıfı boyunduruk altında tutmak ve sömürmek için yeni araçlar kazanan sınıfın devletidir."* (Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni, s. 237-238)

Cumhuriyet de bir devlet olduğuna göre, onun demokratik veya anti-demokratik olmasından önce "kimin cumhuriyeti?" olduğu sorusu sorulmalıdır.

Halkın, ezilen kitlelerin, emekçilerin, Kürt ve Türk halkının bütün azınlıklardan,

din ve milliyetlerden halkımızın devleti mi?

Yoksa sömürücülerin, zalimlerin devleti mi?

Sokaktaki çocuk bile bu devletin gerçek sahibinin tekeller, generaller, işbirlikçiler ve emperyalistler olduğunu bilir. Bu cumhuriyetin, yani Türkiye Cumhuriyeti'nin "demokratik cumhuriyet" olduğu iddiası gerçek bir körleşmedir.

Peki genel olarak "demokratik cumhuriyet", "demokratik devlet" diye bir şeyin varlığından söz edilemez mi? Onun bir sınıf devleti olduğu, yani ne kadar demokratik olursa olsun gerçekte bir baskı aracı olduğu unutulmazsa eğer, böyle bir şeyin tarihte var olduğundan söz edilebilir.

Ama yalnızca tarihte; yoksa ülkemizde değil.

Demokratik cumhuriyet (ki bu aslında burjuva düzeninde siyasal demokrasi demektir), bir demokratik devrimden sonra gerçekleşir. **Demokratik devrim ise emperyalizm öncesi kapitalizm çağında burjuvazinin önderliğinde gelişir.**

Demokratik devrimler her şeyden önce ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını tanır,

Sınıf örgütlenmelerini tanır,

Kitlelerin örgütlenme, toplanma, siyasal amaçları için mücadele etme hakkını tanır,

Ve feodalizmi tasfiye ederler...

Yani demokratik devrimlerle birlikte, kitleler o güne kadar tarih boyunca görmedikleri genişlikte hak ve özgürlüklere sahip olurlar. Emperyalizm öncesi dönemde bu devrimlerin öncüsü burjuvazidir; çünkü emekçi kitlelerin feodalizmden "özgürleştirilmeleri", burjuvazi için de serbest bir işgücü ortaya çıkartır ve sömürüsünü kolaylaştırır.

En geniş demokratik taleplerin gerçekleşme biçimi olarak Demokratik devrimler, her dönem, feodalizmi yaşamış toplumların en keskin taleplerinden biri olmuştur. Ama bu devrimler bütün toplumlarda aynı dönemlerde ortaya çıkmamıştır.

Çünkü, Kürt milliyetçileri ve onların yağcıları biraz düşünürlerse hatırlarlar; tarihsel bir yasa vardır, adı: **Eşitsiz gelişim yasasıdır.**

Tarih bu yasaya uygun olarak gelişir. Bu ne demektir? Bu, bazı toplumlar henüz feodalizmi yaşar ve demokratik devrimin sancıları içinde kıvranırken, bazı toplumlar da kapitalizme çoktan geçmiş olurlar, hatta emperyalizme geçerler demektir.

Şimdi birkaç satır yukarıdakileri tekrar okuyun: Demokratik devrimin emperyalizm öncesi dönemdeki öncüsü kimdi? Burjuvazi. Peki emperyalizm dönemindeki öncüsü kim olacak? Burjuvazi mi?

Hayır, burjuvazi olamaz. Çünkü artık emperyalizm bütün dünyayı bir ağ gibi sarmış ve devrime öncülük yapabilecek bir ulusal burjuvazi bırakmamış, giderek de bunların tümüyle tasfiye olmasını sağlamıştır. Yani kısacası emperyalizmle birlikte burjuvazi kalan "devrimci barutunu" da yitirmiş, tarih sahnesinde hiçbir "ilerici" misyonu kalmamıştır.

Çünkü neden? **"Burjuvazinin vatanı yoktur"** da ondan. Bunlar Marx'ın sözleridir, hatırlıyor olabilirsiniz. Burjuvazi için, para kazanabileceği her yer vatandır. Yani onun vatanı cebidir. Kendi gücüne dayanarak değil de emperyalistlere sırtını dayayarak daha fazlasını kazanabileceğini düşündüğünden işbirlikçilik yapmakta en ufak tereddüt göstermeyecektir, göstermemiştir.

Evet, burjuvazi öncülük yapamaz. Peki küçük burjuvazi öncülük yapabilir mi?

Bir dereceye kadar evet. Örnekleri yaşanmıştır. Hepsinden önce de, o Kürt milliyetçilerinin artık pek beğenmeyen ve örnek almaya karar verdikleri Kemalizmle yaşanmıştır. Kemalizm bir burjuva demokratik devrime önderlik yapmaya kalkmıştır; ama eni sonu bir küçük burjuvadır, götürebileceği yere kadar götürmesine rağmen sınırları vardır... Feodalizmi bütün olarak tasfiye edememiş, ulusal soruna şovenizmle yaklaşmış, sınıf örgütlenmelerini engellemiş, siyasal demokrasi diye bir şeyi uygulamak aklının ucundan geçmemiştir.

Bunları yapsaydı şaşırtıcı olurdu.

O halde, sorun hala orta yerde: Milli sorun var, örgütlenme sorunu var, feodalizm sorunu var, siyasal demokrasi sorunu var... Bunları kim çözecek? Demokratik devrimin önderliğini emperyalizm şartlarında kim yapacak?

PROLETARYA yapacak. Proletarya öncülüğünde önce demokratik devrimin şartları yerine getirilecek, sonra kesintisiz olarak sosyalist devrime geçilecek.

Muhtemel ki sizin de hala bir usta olarak gördüğünüz (yoksa öyle değil mi?) Lenin şöyle der:

"Her şey tam da söylediğimiz gibi oldu. Devrimin seyri, gerekçelerimizin doğruluğunu onayladı. Önce 'bütün' köylülükle birlikte monarşiye karşı, büyük toprak sahiplerine karşı, ortaçağ rejimine karşı (ve bu ölçüde devrim bir burjuva demokratik devrim olarak kalır.) Sonra yoksul köylülükle birlikte, yarı proleterlerle birlikte, tüm sömürülenlerle birlikte, kır zenginleri, kulaklar, spekülatörler de dahil kapitalizme karşı ve bu ölçüde devrim sosyalist bir devrim olur. Birincisi ile ikincisi arasına yapay olarak bir Çin seddi çekmeye, bu ikisini birbirinden proletaryanın hazırlık derecesinden ve kır yoksullarıyla birleşme derecesinden herhangi bir başka şeyle ayırmaya çalışmak, Marksizmi muazzam çarpıtmak ve bayağılaştırmak, onun yerine liberalizmi geçirmek demektir."

Kürt milliyetçilerinde tefsirin moda olduğunu ve bu satırların anlaşılamayabileceğini düşünerek açıklayalım:

1. Demokratik devrimin öncüsü proletaryadır.
2. Proletarya bu devrimi kesintisiz sürdürür.
3. Devrimin ilk aşamasında demokratik devrimin görevlerini yerine getirir.
4. Devrimin ikinci aşaması sosyalist devrimdir.
5. İki aşama arasına Çin seddi çekmeye kalkan Marksizm'i bayağılaştırmak istiyordur.

Şimdi durup biraz nefeslenelim. (Anılarını canlandıracağını, eski bilgilerini hatırlatacağını umduğumuz bu kısa anlatımdan sonra özellikle Kürt milliyetçilerinin nefeslenmeye ihtiyacı vardır.)

Sırasıyla neyi anlatıyor Marksizm?

Demokratik cumhuriyet dediğimiz şeyin aslında burjuvazinin sınıf devleti olduğunu,

Bu devlet biçiminin burjuvazinin önderliğinde emperyalizm öncesinde kurulmuş bulunduğunu,

Emperyalizmle birlikte burjuvazinin önderliğinin koşullarının kalmadığını,

Demokratik devrimin ancak proletarya önderliğinde ve sosyalist devrime evrilerek zafere ulaştırılabileceğini.

Türkiye'de bir demokratik devrim oldu mu? Olduysa ne zaman oldu?

Yoksa '90'larda ortaya çıkan demokratik cumhuriyetle mi oldu?

Bu demokratik cumhuriyeti kim kurdu?

Teori öyle bir çarpıtılmıştır ki, biraz sorgulanınca tam bir kördüğüme dönüşmektedir. Ayıptır, bari Marksizm'le açıklamaya çalışmayın durumu...

Sorularınızı cevaplamaya devam edelim.

Böyle bir şey, yani bir demokratik devrim yoktur ülkemizde. Olmamıştır. Sözünü ettiğimiz gibi yarım kalmış bir burjuva demokratik devrim vardır ve bu da yeniden yüzünü emperyalizme döndüğünde, sömürge tipi faşizm ülkemize yerleşmekte zorluk çekmemiştir.

Evet, bizim ülkemizde de demokrasi olacak. Ama ülkemizdeki demokrasi sorunu, faşist rejimin ortadan kaldırılması sorunudur. Emperyalizmin, işbirlikçi tekelci burjuvazinin, toprak ağalarının, tefeci-tüccarların hakimiyeti sürdüğü müddetçe demokrasinin "d"sinden bahsedilemez. Ne yapacağız o zaman? Anti-emperyalist, anti-oligarşik halk devrimimizi örgütleyeceğiz. Başka türlü bir demokratik devrim olmaz. Başka türlü bir demokratik cumhuriyet olmaz. Olur diyenler sessizce devrimi reddediyordur. Örnekleri var. Düzenin içinde legalleşip reformlarla mücadele etme yolunu seçiyorlar onlar da. Ama legalleşenler bile açıklıkla devrimden vazgeçtiklerini söyleme cesaretini gösteremiyorlar. Bunu bu kadar sadelikle ifade eden bir tek Kürt milliyetçileri olmuştur.

Ya devrim ya düzen... Ya demokrasi ya faşizm... Ya bağımsızlık ya emperyalizmin kuklası olma... Başka yolu yoktur.

Biz devrim diyoruz. Devrim diyenler düzene karşı nasıl mücadele edileceğini ve demokratik devrimin nasıl gerçekleştirileceğini, sömürünün nasıl ortadan kaldırılacağını ve sosyalizmin nasıl kurulacağını iyi bilirler.

Teori Cambazlarının Demokrasi Üzerine Yeni Keşifleri

Öyle teoriler yapıyorlar ki, insanın içinden "Aman Allahım! Bu kadar da olmaz!" demek geliyor.

Dilin kemiği yok... Söyle söyleyebildiğin kadar. Zannediyorlar ki söylediklerini sorgulayan da yok. Herkes onları okuyacak, eh zaten Öcalan'ı derinliğine anlayan onlar olduğuna göre, "hım, demek ki böyleymiş" diyecek!

Şu sözlere bakın:

"Marksizm'i kapsamlı ölçüde araştıranlar bilirler. Demokratik Cumhuriyet, Lenin'in dediği gibi, 'Marx'ın bütün eserlerini kırmızı bir çizgi gibi işaretleyen temel fikirdir.' Bu konuda 'Fransa'da Sınıf Savaşımları' (Marx), 'Erfurt Programının Eleştirisi' (Engels), 'İki Taktik' (Lenin ve 'Devlet ve Devrim' (Lenin) adlı kaynaklara göz atmak yeter." (Ö. Politika, 18 Haziran 1999)

Beyimiz af buyursun, biz teoride zat-ı alileri kadar ustalaşamadığımızdan öyle derin tahliller yapamıyoruz. Biz, ayıptır söylemesi, biraz düzüz. Biz şöyle düşünüyoruz: Demokratik cumhuriyet dediğinde devrimi istiyor musun istemiyor musun? Devrimci misin değil misin? Halkın iktidarından yana mısın, burjuvazinin iktidarından yana mısın?

Olaya "evrensel bakan" haşmetmeap ders vermeye devam ediyorlar:

"... Marksistler, kapitalist rejimde de çokuluslu bir Demokratik Cumhuriyet'in kurulabileceğinin mümkün olduğunu bilirler. Bu konuda da Türki-

ye'de sosyalistler arasında yanlış düşünceler çok yaygın. Bu yanlış düşüncelere göre, tutarlı bir demokrasi veya Demokratik Cumhuriyet, kapitalist sistemde gerçekleşmesi mümkün olmayan bir şeydir, sosyalist sistemde de gereksiz hale gelir."

Nelerle uğraşıyoruz! Kapitalist rejimde de çokuluslu demokratik cumhuriyet kurulabilirmiş. Sen emperyalizm ne demek, sömürge ne demek, faşizm ne demek, işgal ne demek, ulusal baskı ne demek biliyor musun? Kafasında fikir jimnastiği yapıyor, "madem öyle, hım, o zaman böyle" diyor, sonra da büyük kaşif edalarında solu eleştirip "bunlar tutarlı bir demokrasiye hiç inanmıyor" diyor. Salataya gerek yok, açık söyle. Alem aptal, bir akıllı o. Çok okumuş, şimdi de köşe sahibi olmuş, oradan gazel okuyor. Yalnız herhalde hep "emperyalizm öncesi" dönem için yazılanları okumuş olsa gerek. Hele emperyalizm 3. Bunalım döneminde hiç gelmemiş. Çünkü hala emperyalizme bağımlı bir çarpık kapitalizmde demokratik cumhuriyet rüyaları kuruyor.

Yazık, çok yazık. Teoriyi bunun gibiler yapıyor... Yapıyor demek yanlış, iğdiş ediyor.

Ve böyleleri o kadar çok ki Özgür Politika'da!

Bir başkası da Amerika'dan bakıyor.

Tabi insanlar Amerika'dan, Angola'dan, Yeni Gine'den, hatta Güney Kutbundan, Patagonya'dan da bakabilir. Ama sorun nereden baktığı değil, bakarken de gözünde kimin gözlüklerini taşıdığıdır.

Amerika'dan bakanın gözünde Amerika'nın gözlükleri var. Bu muhterem de şöyle buyurmuşlar:

"Eğer son günlerdeki bazı generaller önderliğinde demokratik bir cunta fısıltılarını bir yana bırakırsak, toplumda demokrasiyi ve barışı prensip olarak kabul eden bütün kesimleri içine alacak ortak bir platformun oluşturulması en iyi yoldur. Demokrasiden kastım Batılı anlamda çoğulcu ve özgürlükçü demokrasidir. Çünkü Batılı demokrasilerin hepsinde etnik ve dini gruplar büyük ölçüde ahenkli bir şekilde yaşamaktadırlar. Bazen Türkiye'de Bask ve Kuzey İrlanda sorunu Kürt sorunuyla karşılaştırılsa da bu sorunların Kürt sorunlarıyla fazla bir benzerliği yoktur. Her iki sorun da Avrupa Birliği genelinde istisnai sorunlardır denebilir." (19 Haziran 1999, Ö. Politika)

Bu Amerika'nın bir hikmeti var diye düşüneceğimiz geliyor. Bizim burjuva yazarlar da dahil, Amerika'ya gidince bir hal oluyor, hidayete eriyorlar. Hepsi de demokrasi ve insan hakları aşığı kesiliyor. Kesilmeleri yetmiyor, bütün dünya hakkında da engin görüş ve fikirlere sahip oluyorlar. Şuna bakın: Amerika'da bilgisayarının başına geçmiş, her yer hakkında ahkam kesiyor, bilip bilmeden konuşuyor. Sağolsun, bu engin akıllarından ve fikirlerinden bizleri de faydalandırıyor. Bazı generallerin demokratik bir cunta yapacağı fısıltıları gelmiş beyimizin kulağına. Kim fısıldamış? Niye ona fısıldamış da başkalarına fısıldamamış? Nereden duymuş? Mesela biz duymadık, ama o duyduysa bunun bir nedeni olmalı. Aklımıza başka sorular da geliyor ama neyse. Şimdi bunları geçelim de cevaplayalım bakalım, nasıl bir demokrasi isteyecekmişiz? Batılı bir demokrasi isteyecekmişiz. Niye? Çünkü Batılı demokrasilerde bütün etnik ve dini gruplar ahenk içinde yaşıyorlarmış.

İnsanın içinden böylelerine gülmek bile gelmiyor.

BU KISIR DÖNGÜNÜN ADI MI "USTA POLİTİKA"? KİM KİMİ OYALIYOR?

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
16 Temmuz 1999
Sayı: 39

"Adım atma sırası Kürtlerin ve PKK'nin değil, TC'nindir. Kürtler adına PKK Genel Başkanı Öcalan, savaşın durdurulması ve köklü bir barış için somut önerilerini sunmuştur. Şimdi Türk tarafı bu önerileri kabul edip etmediğini... ifade etmelidir." (3 Temmuz 1999, Özgür Politika)

Bu cümleleri biz daha önceden de hatırlıyoruz. Mesela aylar öncesinden Serxwebun'da Cemil Bayık da aynı şeyleri söylüyordu. Şöyle diyordu Bayık:

"Biz düşmana karşı '93'ten beri belli bir kavram temelinde yaklaşım gösterdik. Başkan Apo 1993-95-98'de giderek somutlaştırdığı bir program sundu ve bu temelde sorunu siyasallaştırmak, sorunu çözmek istedi... O açıdan artık bizim düşmana gösterebileceğimiz bir esneklik kalmamıştır. Hele hele öylesi bir komployu gerçekleştirdikten sonra, bizim artık verebileceğimiz bir taviz, atabileceğimiz bir esnek adım yoktur."

"Bu açıdan, eğer bir adım atılması gerekiyorsa, o da TC'nin atması gereken adımdır. Bilmem arkasındaki güçlerin, dayanılan sistemin adım atması gerekiyor. Önderliğin çok somut çağrıları oldu. İtalya'da oldu, yakın zamanda 8 maddelik çağrısı oldu, ona cevap vermeleri gerekiyor. Hem de pratikte, öyle sözlü de değil... O Zaman PKK bunu yeniden düşünebilir, değerlendirebilir. Aksi taktirde PKK'nin öyle değerlendireceği herhangi bir şey yoktur." (Serxwebun, Mayıs 1999)

Hep aynı şey.

Geri adım atılıyor; deniliyor ki, artık daha başka atacağımız bir adım yoktur, sıra TC'dedir.

TC hiçbir cevap vermiyor, çeşitli "mesaj"larıyla oyalıyor veya tek cevabı daha çok saldırı oluyor.

Ama bu arada PKK tabanı, devrimci, yurtsever çevreler bu geri düşüncelere alıştırılmış oluyor ve 3 ay, 5 ay sonra bir geri adım daha.

'91 ateşkesinden bu yana süreç böyledir.

Bu ateşkese cevap verilmezse şöyle olur, böyle olur denmiş, hiçbir şey olmamış, bir süre sonra yine bir ateşkes ilan edilmiştir.

"TC'ye" şu kadar, bu kadar süre tanınmış, oligarşi hiç tınmamış, ama PKK da sanki o süreyi tanıyan kendisi değilmiş gibi, söylediğini unutmayı ve UNUTTURMAYI tercih etmiştir.

Artık daha fazla atacağımız geri adım yok denmiş, bağımsızlıktan, federas-

yona, ondan otonomiye, ve nihayetinde "demokratik cumhuriyet'te birlik"e gelinmiştir.

GERİYE, HEP DAHA GERİYE...

Yıllardır olan bu.

Peki hala 1999'un 3 Temmuz'unda Özgür Politika "artık adım atma sırası TC'de" derken, inandırıcılığı ne?

Daha birkaç ay önce PKK Başkanlık Konseyi üyesi Cemil Bayık aynı sözleri, kelimesi kelimesine söylemiş,. PEKİ SONRA NE OLMUŞ?

Geri adımlara DEVAM!

Öyle ki artık geri adım atılacak yer kalmamış.

Cevap sırası TC'deymiş.

Senin istediğin, uğrunda mücadele ettiğin bir şey kalmamış zaten. Dilse, Kürtçe TV'yse, onlar zaten ABD'nin inayetiyle verilecek. O zaman hala bu büyük politika, büyük güç havalarında "adım atma sırası TC"de, yoksa şöyle olur, böyle olur demenin alemi ne?

KİM KİMİ OYALIYOR gerçekten?

KİM KİMİ ALDATIYOR?

MİLLİYETÇİLİKLE GELİŞTİ; MİLLİYETÇİLİK NEDENİYLE TIKANDI İDEOLOJİK YENİLGİSİ DE MİLLİYETÇİLİĞİN SONUCU OLDU

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
30 Temmuz 1999
Sayı: 41

PKK yıllar yılı Türkiye soluna dudak büktü. Küçümsedi, aşağıladı, hep kullanmayı düşündü. O her şeyiyle doğruydu, usta bir taktikçi, büyük politikalar yapandı, Türkiye solu ise "geri"ydi, kendisinden öğreneceği çok şey vardı... PKK literatüründe sola ilişkin kullanılan tanım ve sıfatların küçük bir bölümünü aktarmak, bu bakış açısının tanınması açısından yetecektir: **"Sınıfta kalan", "bir mezhep olmaktan öteye gidememiş", "kendi halkıyla diyalogu yok", "sekter", "halkın mücadelesinin önünde öncü değil bir engel", "insanların kalitesi parçalanmış, düzen tarafından teslim ve esir alınmış"** (Yeni ülke, sayı 28, Abdullah Öcalan), **"enkaz", "iğdiş edilmiş sol", "işe yaramaz sahte sol", "en geveze", "avare takımı", "en ölgün"** (Serxwebun, sayı 107, s. 14), **"Faşizme teslim olmayı ve tasfiyeciliği yeğleyen sol"** (Serxwebun, sayı 106, s. 17).

PKK bunları neye dayanarak söylüyor, solu bu kadar aşağılama cüretini nereden buluyordu?

Çünkü sol bilmem kaç yıllıktı, PKK'nın esamesi okunmazken sol vardı, buna rağmen bir PKK ortaya çıkmış, solun pabucunu dama atmıştı... PKK hızlı gelişmiş, sol ise PKK'nın bu gelişmesine yetişememişti bile...

Peki neden, nasıl bir zeminde gelişmişti böyle bir hareket?

Doğru Bir Halka; Ama Yanlış Bir Zincirde...

PKK, '84'teki çıkışında doğru halkayı bir ucundan yakalamıştır. Bu halka silahlı mücadeleyi temel almasıdır. Tabii silahlı mücadele zorlu, bedeller isteyen bir mücadele biçimidir. Büyük darbelerin yenildiği 85- 86 döneminde de kayıplara rağmen savaşı sürdürme kararlılığı göstermiş, güven yaratmıştır.

Ancak PKK'nın gelişmesinin tek boyutu bu değildir. Daha da önemli olan, PKK'nın milliyetçi bir zeminde ortaya çıkmış olmasıdır.

Ezilen ulus gerçeğinin olduğu hemen her yerde milliyetçilik belli bir gelişme dinamiği sağlar. Dahası bu, uzunca bir süre, sınıfsal çizgiden daha etkin bir çizgi gibi de görülebilir. Mücadelenin ivmesine ve kitleselleşmesine bakarak ayakta durduğu zeminin daha güçlü olduğu yanılsamasını yaratabilir.

Ancak bu yalnızca bir yanılsamadır. Gerçek öyle değildir. Sınıflar mücadelesinin veya başka ifadeyle emperyalizmle halklar arasındaki mücadelenin çok çeşitli biçimleri, bu zeminin çeşitli gelişme dinamikleri taşımasına rağmen, siyasal açıdan zayıf bir zemin olduğunu göstermektedir. PKK nezdinde bu bir kez daha görülmüştür. '84'ten sonraki hızlı gelişme; ama '90'ların başından

itibaren de gerileme, daralma, lokalize olma milliyetçiliğin ortaya çıkardığı sonuçlar olmuştur.

Marksizm-Leninizmden Etkilenme ve Giderek Milliyetçiliğin Açmazlarına Teslim Olma;

Başlangıçta PKK'da Türkiye devrimci hareketinden; Marksizm-Leninizmden oldukça önemli düzeyde etkilenme vardır. Partinin adı da bir yerde bunu gösterir. PKK veya Partiya Karkeren Kürdistan; yani Kürdistan İşçi Partisi... Ama bu etkilenmenin dışında, "işçi", PKK'nın yalnızca adındaki bir sıfattır. Çünkü o ne başlangıçta, ne de daha sonra proletarya ideolojisi doğrultusunda açık bir sınıfsal zeminde olmayacaktır.

PKK hareketinin kitle tabanı başlangıçta yoksul ve topraksız köylülük olmuştur. Bir ulusal hareket için başka türlüsü de olamaz zaten. Ulusal baskıya karşı onur ve kimlik mücadelesi ve "bağımsızlık" talebi ve buna ek olarak başta toprak ağaları olmak üzere egemen sınıfların tasfiye edileceği sözleri bu kesimleri gerilla hareketinin çevresinde toparlar.

Ancak milliyetçilik kendi içindeki gelişme dinamiklerine rağmen, aynı zamanda içinde açmazları da barındıran bir politikadır.

Sınıfsal boyutun giderek başlangıçtaki noktanın da gerisine çekilmesine, milliyetçiliğin yarattığı daralmaya bağlı olarak bu taban da kendi içinde değişiklikler geçirmiştir. Giderek daha fazla esnaflara, toprak ağalarına, Kürt "işadamları"na, Kürt burjuvalarına dayanır hale gelmiştir. Bu anlamda yaşananlar bir kısır döngü olmuş; her şey daralmayı arttırmıştır. Kırda silahlı mücadelenin ayaklarını basabileceği tek sağlam zemin, yoksul ve topraksız köylülüktür; bununla birlikte bu zeminde sonuna kadar yalnızca milliyetçi propagandayla kalınamaz. Eylemlerle, örgütlenmeyle, sınıfsal tavır alışlarla sömürünün de sona erdirileceğinin gösterilmesi gerekir. Çünkü kitlelerin gerçek sınıf çıkarları buradadır.

PKK bunu yapmamıştır. Giderek Kürt orta ve egemen sınıfların çıkarlarıyla daha içli dışlı olmuş, politikalar bu çerçevede belirlenmeye başlamıştır.

Milliyetçiliğin yarattığı diğer bir açmaz da, milliyetçilikle yürütülen bir hareketin **gerek askeri, gerek politik** anlamda lokalize olmuşluğudur. PKK devrimcileşmemiştir, ülkemiz gibi halkların içiçe yaşadığı bir coğrafyada Kurtuluş Savaşını sınıfsal temelde yapmamış; diğer halklarla birlik olmak bir yana, bu halklar nezdinde saygınlık bile kazanamamıştır. Bunun geriletici, zayıflatıcı etkilerini gördüğünde ise Ortadoğu kurnazlıklarıyla, ne anlama geldiği belirsiz ve tutarlılıktan uzak bir "Türkiyelileşme" söylemi tutturmuş, taşeronlar kullanarak öyle yapıyor gibi görünmeye gayret etmiş, ama hiçbir inandırıcılığı da olmamıştır.

Milliyetçiliğin ikiz kardeşi pragmatizm ise, PKK'ya yine ilk dönemlerinde gelişme imkanı sağlar gibi görünmüştür. Pragmatizm temelinde pek çok sol gruba saldırıp adeta çalışma yaptığı bölgeleri bunlardan temizlemesi, gelişmesini kolaylaştırmıştır. Bölge ülkeleriyle kurduğu ilişkiler, gelişmesini kolaylaştırmıştır. Pragmatizmin yön verdiği ittifaklar politikası ona bazı "ek" imkanlar sağlamıştır. Korucu ailelerine yönelik saldırılardan "Batı"daki eylemlerine kadar, ilkesiz, kuralsız eylem çizgisi de geçici bir süre için PKK'nın otorite kur-

masına hizmet etmiştir. ANCAK... ANCAK bu pragmatizm bir süre sonra dönüp KENDİSİNİ VURMAYA BAŞLAMIŞTIR. Bu noktada süreç tersine evrilmeye başlayacak ve **dün onu geliştiren tüm bu politika ve taktikler, artık onu gerileten nedenlere dönüşecektir**.

Barış, Diyalog, Ateşkes... Düzende Kalmak İsteyenlerin Talepleri PKK'nın "Stratejileşmiş Taktikleri" Haline Geliyor

Milliyetçilik özünde ve nihayetinde bir burjuva ideolojisidir. Bu teorik doğru, her seferinde yeniden kanıtlanmaktadır. PKK adındaki "işçi" sıfatına rağmen, esas olarak çıkışından itibaren küçük burjuva Kürt milliyetçiliğinin ifadesi olmuştur. Devrimci hareket, baştan itibaren de PKK'yı böyle tanımlamıştır. Süreç içinde milliyetçilik temelinde burjuva, feodal unsurların hareket içindeki etki ve ağırlığı da artmaya başlamış, onların talepleri daha fazla dile getirilmeye başlanmıştır.

Nitekim uzlaşma arayışları önce devletle değil, toprak ağalarıyla, tefeci tüccarlarla başlamış ve bir noktadan sonra da onların yörüngesine girilmiştir. Burjuva veya feodal egemen sınıflara karşı tek bir eylem yapılmamıştır. Yapıldı denilen yerde de ya toprak ağalarının kimilerine karşı başka toprak ağalarıyla anlaşma içinde iktidar savaşı için yapılmıştır. Yoksa egemen sınıfların tasfiyesi bir hedef olmaktan çıkmıştır. Gerçi başlangıçta bunlar yazılı olarak ifade edilmiş, PKK'nın hedefleri arasında sayılmıştır; ancak tarihlerinin hiçbir döneminde pratikte buna uygun davranılmamıştır. Tabii, bunun PKK literatüründeki adı "taktik"tir; ama PKK çizgisinin iyice eciş bücüş hale gelmesi, oligarşiyle çelişki içindeki Kürt egemen kesimlerini kazanma gayretleri, bunlara misyon biçmeler, işbirlikçi tekelci burjuvaziyi soldan daha ilerici ilan etmeler, generalleri sorun çözücü gören yaklaşımlar, emperyalizmden destek, hatta ABD'nin-NATO'nun müdahalesini istemeler... ve nihayetinde İmralı'da söylenilip savunulanlar, bütün bunların hiç de **"taktik"**le sınırlı olmadığını göstermiştir.

Sömürüsüz toplum esas olarak yoksul ve topraksız köylülüğün, kır proletaryasının ve bir bütün olarak da işçi sınıfının ve emekçi halkın talebidir. Burjuvazinin, küçük-burjuvazinin literatüründe ise sınıfsız, sömürüsüz toplum yoktur. Ulusal niteliğini tümden kaybetmemiş Kürt burjuva, feodal, küçük-burjuva çevrelerin istekleri farklılıklar taşımakla birlikte mevcut düzende kendi statülerini kendi kimlikleriyle sağlamlaştırmak isterler. Ulusal savaşı ve milliyetçi hareketi de bunun için desteklerler. Ama emperyalizme kesin olarak karşı olmayı gerektiren "bağımsızlık" onların ufkunun dışındadır. Bu nedenle başlangıçta destekledikleri savaşın, bir noktadan sonra bitmesini istemeye başlarlar. Çünkü savaşın bedelleri büyümüş, var olanları da kaybetme tehlikesi büyümüştür. Bir an evvel ve bazı "haklarla" uzlaşmanın yapılması artık daha çok istenir hale gelir.

Kürt milliyetçi hareketinin en kitlesel dönemi sayılabilecek serhıldanlar döneminde özellikle esnaf, tüccar kesimin ağırlığı daha da belirginleşir. Bu anlamda PKK'nın **en güçlü olduğu dönemler en güçsüz olduğu dönemlerin de habercisidir.**

PKK çizgisinde bu gelişme ideolojik, örgütsel karşılığını bulmakta gecikmemiş, Yaşar Kaya gibilerinin dilinden teorize de edilmiştir. Her ulusun burjuva-

zisi var, Kürtlerin neden olmasın denilmiştir. Bu kesimler, kendi çıkarlarını korumak için en ağır darbeleri, en olumsuz gelişmeleri bile bir çözüm beklentisiyle karşılamışlardır.

Barzani-Talabani "İlkel Milliyetçi"... Ya PKK?

Barzani-Talabani çizgisi PKK'nın çokça eleştirdiği bir çizgidir. Gerçi bu konuda da ciddi, tutarlı olmamışlardır. Yeri gelmiş, Barzani ile ittifaklar kurmaya çalışmış, yeri gelmiş, Talabani aracılığı ile faşist rejimle "mesaj" teatisinde bulunmuş, ateşkes ilanında baş köşeye oturtmuştur. PKK, her ne kadar onlar için sürekli olarak "ilkel milliyetçi" tanımını kullansa da, kendini Talabani-Barzani çizgisiyle karşılaştırmaktan da geri kalmamıştır. Her ikisinin de bunca yıldır mücadele ediyor olmasına rağmen bir arpa boyu yol gidemediklerini, kendilerinin ise '84'ten bu yana geliştirdikleri mücadeleyle onların onlarca yıldır yapamadığını yaptığını; uluslararası politikalarda hesaba katılan bir güç haline geldiğini söyleyip, bundan da bir övünç payı çıkarmıştır.

Kuşkusuz söylenenler bir yanıyla doğrudur. Barzani ve Talabani ile karşılaştırıldığında, PKK, Ortadoğu politikacılığının kompedanı olan bu iki güçle aşık atabilir hale gelmiş, üstelik onlarla çatışmaya girebilecek kadar da güçlenmiştir.

Ancak sorun bu değildir.

Barzani ve Talabani'nin dünü ve bugünü arasında fazla bir fark yoktur; dün ne idiyseler bugün de odurlar. Onların siyasi zeminleri dün olduğu gibi bugün de (ilkel de olsa) milliyetçiliktir. Ancak PKK kendini hep onlardan ayrı bir yere koyup Marksist-Leninist olduğunu iddia etmesine rağmen, onlardan farksız bir çizgiye oturmuştur. Bugün ise milliyetçilik zeminini bile kaybetmiştir. İmralı bunun ifadesidir.

Öcalan İmralı'da şöyle diyordu: *"Türkler, Türkiye uluslaşmasının kökeniydi buna da itiraz olunamazdı ve doğaldı. Devletin temel kurucu gücü olarak başka türlü de olunamazdı. Herkesin bu uluslaşmada yerini alması Atatürk'ün 'Ne Mutlu Türküm' demesinin de tarihi anlamı buydu."*

Söylenenlerin Türkçesi, oligarşinin yıllardır tartıştırdığı gibi ne idüğü belirsiz bir "üst kimlik" anlayışına fit olunması, bunun Türklük olmasında karar kılınması, "Atatürk milliyetçiliği"nin faziletlerinin keşfedilmesidir.

Bu büyük keşifle birlikte PKK'da Kürt milliyetçiliği nasıl yaşayacaktır? Kemalist Türk milliyetçiliğiyle PKK'nın Kürt milliyetçiliği nasıl uzlaştırılacaktır?

Barzani-Talabani'nin hiç değilse kendi içinde bir tutarlılığı vardır. Ortadoğu ülkeleriyle "yayılmacılığa" soyunmamışlardır hiç olmazsa. PKK'nın böyle bir tutarlılığı da kalmamıştır. Nerede duracak? Şimdilik meçhuldür. Bu gidişle hiç de iyi bir yerde durmayacağı aşikar.

Gerçekte, durmanın zamanı çoktan gelmiş de geçmektedir.

Emperyalizmin icazetini kabul etmekten vazgeçmeden,

Burjuvaziye çıkar birliği yapmaktan vazgeçilmeden,

Ciddi bir muhasebe yaparak devrimcileşmeden,

Halklarımızın ortak çıkarlarını ve ortak kurtuluşunu savunmaya başlamadan,

Özetle, milliyetçilikten vazgeçilmeden durmak artık mümkün değildir.

TÜRKİYE DEVRİMİNİN STRATEJİSİ VE KÜRT MİLLİYETÇİLİĞİNİN STRATEJİSİZLİĞİ

Devrimci Sol Dergisi
Temmuz 1999
Sayı: 14

Türkiye solunun 80 öncesi temel tartışma konularından biri **"devrim stratejisi"**dir. Tartışma, asıl olarak **"Halk Savaşı"** mı **"Sovyetik Ayaklanma"** mı çerçevesinde yoğunlaşmıştı. Elbette Halk Savaşı'nın da Sovyetik Ayaklanmanın da farklı yorumları vardı. Bu tartışmada en özgün yaklaşımlardan biri de KSD'ninkiydi. KSD kabaca, bir stratejiye sahip olunmamasının teorisini yapıyor, bunun önceden belirlenemeyeceğini söylüyordu.

1980-1990'lı yıllarda solun çok büyük bir bölümünün bu açıdan KSD'lileştiğini söyleyebiliriz. Ortada savunulan, kararlılıkla uygulanan hemen hiçbir strateji kalmamış, stratejiler fiilen, pratik olarak rafa kaldırılmıştır. Günübirlik politik tercihler esas alınmıştır. Bakmışsınız, yılların "işçici" siyasetleri gecekondulara yönelmiş, ayaklanmacılar silahlı mücadeleye, "gerilla"ya soyunmuş... Veya yılların halk savaşı, silahlı propaganda savunucuları geçen onyıllara rağmen emperyalizme ve oligarşiye karşı tek bir kurşun sıkmamış, legalitede tıkılıp kalmış... Kürt milliyetçiliğinin pragmatik, günübirlik politika tarzı, buna denk düşen strateji ve taktik anlayışı, solun gözünde de stratejinin önemini azaltıyor, taktiklerin "önemini" olağanüstü artırıyordu. PKK böyle yapıp "başarılı" olduğuna göre, doğru tarz da buydu, demek ki herşey taktiklerdeydi!

Bu düşünüş tarzının yanlışlığı ve bu tarzın "geçici" sonuçları karşısında kendi stratejilerinden şüpheye düşenlerin yanıldıkları bugün artık görülmüştür. Ama elbette bunun görülmesi için bu deneyin sonucunu beklemek gerekmiyordu. Çünkü herkes bilirdi ki, stratejisizlik el yordamıyla ilerlemeye çalışmaktır; her an yoldan sapma tehlikesiyle yaşamaktır. Açıkladıkları stratejik hedefte net olmayanlar, devrim, sosyalizm kararlılığını taşımayanlar, her an "farklı seçenekleri" de el altında bulundurmak istediklerinden, stratejik çizgide de bilinçli olarak belirsizliğin savunucusudurlar. Geçtiğimiz günlerde YCK adına yapılan bir açıklama bu anlayışın nasıl bir ideolojik-politik çarpıklığa yolaçtığını göstermesi açısından ilginçtir. Açıklamada şöyle denilmektedir; **"intikam ruhu ile fedaileşelim. ... Ne pahasına olursa olsun amacımız barıştır."**

PKK literatüründe (6. Kongre kararlarında) fedai savaşı, gerilla savaşının bir biçimi, halk savaşının bir parçası olarak ortaya konulmaktadır; ortada bir strateji vardır: Halk Savaşı. Ama **"stratejik hedef"**in bu stratejik çizgiyle ilgisi yoktur. Hedef, **halkın iktidarı değil**, ne olduğu belirsiz bir **"barış"**tır.

Strateji, net bir hedefe sahip olmak ve bu hedefe nasıl bir yoldan ulaşılacağı konusunda netleşmiş olmaktır. Türkiye solunun iktidar perspektifi kazanma-

sıyla strateji konusunu gündeme alması aynı döneme denk düşer.

1960'lı yıllara kadar Türkiye solundaki hemen tek örgütlü güç durumunda olan TKP, gerçekte hemen hiç bir dönem açık bir stratejiye sahip olmamıştır. Legalleşmeye endeksli, düzenle uzlaşma halindeki taktikler, onun tüm siyasal yaşamını belirlemiştir. Görünürde (veya teoride) hedefinde "sosyalist devrim" vardır; bu devrimi gerçekleştirmek için de sovyetik bir ayaklanmayı öngörür; ancak örgütlenmesinde, mücadelesinde, politikalarında, pratiğinde böyle bir ayaklanmanın hazırlığı da görülmez. Oysa stratejiye sahip olmak, bir ısrara sahip olmak, o strateji doğrultusunda düşmanın tüm engellemelerine rağmen, durmaksızın, bıkmaksızın adımlar atmaktır. TKP'nin siyasal yaşamında hemen hiç bir konuda bu ısrara rastlanmaz. Aslında stratejik, taktik herşey "141-142'ye Hayır" çerçevesinde legalleşmeye çalışmaktan ibarettir.

Stratejik hedef, bu hedefe ulaşmak için izlenmesi gereken askeri strateji kavramlarının tartışılmaya başlanması, Türkiye solunun 50 yıllık revizyonist gelenekten kopuşunu oluşturan halkalardan biridir. Bu kopuşta THKP-C bütünlüklü bir stratejik görüşe ulaşmıştır.

TKP/ML'nin benimsediği strateji, gerek siyasal hedef açısından, gerekse de askeri açıdan daha çok Çin'in tekrarı mahiyetindedir. THKO ise, askeri bakış açısının hakim olduğu fokocu bir çizgiyi benimsemiştir.

THKPC, THKO ve TKPML bu stratejileri doğrultusunda Türkiye'de silahlı mücadeleyi de ilk başlatanlardır. Bu mücadele o günün koşullarında son derece önemli siyasal sonuçlar yaratmıştır. Türkiye devriminin yolu çizilmiş, önü açılmıştır. 74'lerden sonra gelişen mücadele ve örgütlenme, asıl olarak bu dönemin ürünüdür. Silahlı mücadelenin yürütülüşüne, hedeflerine ilişkin pek çok ilke ve gelenek de bu dönemin ve pratiğin ürünüdür. Kürt milliyetçiliğinin kendinden öncekini ve kendi dışındakini yok sayan benmerkezciliğine karşın, silahlı mücadeleyi, gerillayı başlatan Türkiye Solu'ndan başkası değildir. Üstelik bu pratik içinde son derece görkemli gelenekler yaratılmıştır. Bu gelenekler, Kürt milliyetçiliğinin geliştireceği silahlı mücadele pratiğinde gün gün eritilecek, dejenere edilecektir.

Türkiye Gerçeğinde Stratejik Hedef

THKPC stratejik hedefini şu kısa formülasyonla ifade eder: **"Stratejik hedefimiz anti-emperyalist, anti-oligarşik devrimdir."**

Bu stratejik hedef tanımı ülkemizin sosyoekonomik yapısının tahlilinin sonucudur. *"Ülkemizde belirleyici olan süreç feodal süreç değil, 'kapitalist' süreçtir. Ancak kapitalizm, ABD, Japonya ve Avrupa'daki gibi kendi iç dinamiği ile gelişen kapitalizm değil, emperyalizme bağımlı ve bunun uzantısı olarak ortaya çıkmış ve şekillenmiştir. Bu nedenle de, emperyalizmin bunalımı diğer yeni sömürge ülkelerde olduğu gibi, ülkemizde de hat safhada hissedilmektedir.*

Ülkemizde emperyalizmin esas müttefiki yerli egemen sınıf, baştan beri emperyalizmle bütünleşmiş olan işbirlikçi tekelci burjuvazidir. Tekelci burjuvazi siyasi, ekonomik ve ideolojik olarak sömürü düzenini sürdürebilmek ve yönetebilmek için kapitalizm öncesi unsurlarla (toprak ağası,

tefeci-tüccarlar) işbirliğine ihtiyaç duymaktadır." (DHKP Programı)

Bu tablonun özeti şudur:

"Üretici güçlerin gelişmesini engelleyen sosyal ve siyasal güçler, emperyalizm ve oligarşidir."

Devrimimizin anti-emperyalist, anti-oligarşik karakteri bunun sonucudur.

Bunun için, stratejik hedefte ısrar, kapitalist düzeni, emperyalist demokrasiyi hiç bir biçimde kabul etmemektir. Stratejik hedefte ısrar, emperyalizm ve oligarşiyle uzlaşmamaktır.

Bunlar, taktikler, büyük politikalar adına, asla vazgeçilmeyecek ilkelerdir.

Bu ilkelerin çiğnendiği yerde, artık mevcut düzeni yerle bir edecek bir stratejiden uzaklaşılmış demektir. Hiç bir laf kalabalığı bu uzaklaşmayı gizleyemez.

Bu stratejik hedefe nasıl ulaşılacağı, yani emperyalizmin nasıl kovulup, oligarşik iktidarın nasıl devrileceği ise, savaşın yürütülüş biçimi açısından bir stratejiye sahip olmayı gerektirir.

THKPC bu stratejiyi **"Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi" (PASS)** olarak tanımlamıştır: *"Silahlı propagandayı temel, öteki politik ekonomik ve demokratik mücadele biçimlerini, bu temel mücadele biçimine tabi olarak ele alan devrimci stratejiye, politikleşmiş askeri savaş stratejisi denir."*

DHKP-C programında "Kurtuluşun Yolu" bu strateji temelinde tanımlanmıştır:

"Emperyalizm, ekonomik-politik olarak her alanda ülkeye hakim olup, işbirlikçi iktidarı yönetip denetlemektedir.

Emperyalizme bağımlı, faşizmle yönetilen ülkemizde seçimle iktidarın niteliğini değiştirmek mümkün değildir.

Bu nedenle Partimiz, emperyalizm ve oligarşinin denetim ve yönetimindeki faşist iktidarın ancak halkın silahlı savaşıyla yıkılacağına inanır.

(...)

Halk savaşının temel biçimi silahlı mücadele olmasına rağmen, mücadelenin tek biçimi değildir. Halk savaşı ülkemiz koşullarında POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ'ni esas alır. Bu strateji, şehirde ve kırda gerilla savaşını temel alır. Gerilla savaşı yanında halk kitlelerinin günlük, kısa vadeli hak ve özgürlüklerini, çıkarlarını savunur. Bunlar için mücadele eder. Devrimi yozlaştırıp yolundan saptırmak isteyen her türlü sapma düşüncelere karşı ideolojik mücadele verir. Halkın günlük, ekonomik-demokratik mücadelesine öncülük ederken, bu mücadele ile nihai kurtuluşun sağlanamayacağının propagandasını yapıp iktidar hedefini gösterir. Ancak, silahlı mücadele dışındaki tüm mücadele şekillerini silahlı halk savaşını güçlendirici ve ona bağlı olarak ele alır."

Strateji, bu hedeflere ulaşıldığında kurulacak iktidarın niteliğinin tanımlanmasıyla tamamlanır:

"Halk savaşının hedefi, emperyalizm ve oligarşinin ekonomik, siyasal yönetimini ve faşist devleti yıkıp, yerine Devrimci Halk İktidarı'nı kurmaktır.

Devrimci Halk İktidarı, emperyalizm ve oligarşi dışında kalan tüm halk sınıf ve tabakalarının devrimci iktidarıdır."

Çoğu kez karmakarışık edilen strateji sorununun özeti budur.

Farklı siyasi hareketler, elbette bu stratejiyi farklı da tanımlayabilirler. Ama strateji dediğimiz şey, eninde sonunda böyle bir netliktir. Çok daha özetleyerek söylersek, stratejimiz, oligarşik iktidarı, politikleşmiş askeri savaş stratejisiyle yıkıp yerine devrimci halk iktidarını kurmaktır. Bir stratejiye sahip olduğu iddiasında bulunana sorulacak iki temel soru vardır: Bir, kime karşı savaşıyorsunuz, iki, nasıl bir iktidarı hedefliyorsunuz? Bu cevaplar, sözkonusu politikaların devrimci mi, düzen içi mi olduğunu da belirler. Kime karşı savaştığı ve nasıl bir iktidar kurmak istediği konusunda netliğe sahip olmayanlar, veya teorik olarak bunu söyleyip, pratikte kime karşı savaştığı, nasıl bir iktidar istediği belirsiz olanlar, bir stratejiye de sahip değillerdir. Sahip oldukları bir strateji varsa eğer, bu ancak kağıt üzerindeki bir stratejidir.

Kürt milliyetçiliği, gerilla savaşı temelindeki farklı görünümüne rağmen, bu tür bir stratejisizliğin tipik bir örneği durumundadır.

Yukarıda çerçevesini çizdiğimiz olgular açısından PKK'nın stratejisine, "taktik"leriyle bu strateji arasındaki ilişkiye baktığımızda, görülen budur.

Anti-Emperyalist, Anti-Feodal, Anti-oligarşik Olmayan Bir Halk Savaşı Stratejisi

PKK "Bağımsız Sosyalist Kürdistan" stratejik hedefiyle ortaya çıkmıştır. Bu hedefe ulaşmak için benimsediği devrim stratejisi ise Halk Savaşı'ydı. Bu büyük ölçüde Vietnam Halk Savaşının taklidi olarak biçimlenen bir stratejiydi. Özellikle 84'den bu yana "stratejik" anlamda gerilla savaşının bir sürekliliğinden söz edilebilir ama stratejik hedef tam bir bulanıklık içinde oluşmuştur.

Halk Savaşı verilen hemen tüm ülkelerde sınıfsal ve ulusal yan birlikte ele alınmıştır. Mahir ülkemiz somutu açısından bunu şöyle formüle etmiştir.

"Ülkemizdeki baş çelişki oligarşi ile halkımız arasındadır. Oligarşi içinde bizzat emperyalizm yeraldığı için devrimci savaş sadece sınıfsal planda yürümeyecektir. Savaş, sınıfsal ve ulusal planda yürüyecektir. Şüphesiz oligarşik devlet cihazının militarize gücü yetersiz kalıp, Amerikan ordularının açıkça savaş içinde yeralmasına kadar sınıfsal yan ağır basacaktır." (Kesintisiz Devrim, Devrimci Sol, sf. 139)

Kürt milliyetçi hareketi Vietnam halk savaşı taklitçiliğine rağmen bu anlayışın çok uzağındadır. Savaşın ulusal niteliği bağımsızlık hedefinde, bu da anti-emperyalizmde ifadesini bulur. Ama Kürt milliyetçiliği başından itibaren anti-emperyalist bir tavır içinde olmamıştır.

ABD kimdir, Avrupa kimdir? Belli değildir. Strateji açısından bu güçler düşman kategorisinde midir, dost mudur, ittifak güçleri midir, belli değildir.

Bu karışıklığın sonucudur ki, emperyalizme ilişkin hemen her olay özelinde farklı değerlendirmeler yapılabilmiş, ama bu değerlendirmelerde hep beklenti yanı ağır basmıştır. Sanki ABD dünyada insan haklarının temel savunucusu, sanki Avrupa emperyalistleri halkların dostudur.

Mesela 7 Şubat 1999'da Med TV'de şunlar söyleniyordu: *"Avrupa Öcalan'ı tutuklamadı, yargılamadılar... bu önemli bir mesajdır, olumlu, değerlendirilmesi gereken bir mesajdır... Almanya, İtalya, Fransa'nın ve di-*

ğer bağlaşıklarının Kürt hareketine örtülü bir desteğidir." Bir de sonraki değerlendirmeleri, Öcalan Türkiye oligarşisine teslim edildikten sonraki sözleri hatırlayalım. Ama bu çelişkinin PKK için önemi yoktur. Bundan bir ders de çıkarmamıştır. Çelişki için illa ki, olayların onu yalanlamasını beklemek gerekmez PKK'da. Çünkü PKK'da teorinin belkemiği yoktur. 7 Şubat'ta Med TV'de bu sözler edilirken, 9 Şubat tarihli Serxwebun'da da şunlar yazılıydı: "Avrupa'dan dost olmaz, onların vicdanları cüzdanlarıdır... Bu (aralarındaki) çelişkiler mazlum halkların karşısında, işçi sınıfının mücadelesinin olduğu yerde biter..."

Bu kafa karışıklığının olduğu yerde, esasında zaten bir stratejiden sözetmek mümkün değildir.

Pratik bir yönelim hiç bir dönem yoktur. Teoride ise anti-emperyalist yanlar 90'lara kadar belli ölçüde vardır. Ancak özellikle '90'lı yıllarla birlikte sosyalist sistemin yıkılması sonrasında, kendisine emperyalist sistem içinde yer arayan bir evrim sözkonusudur.

Peki bu savaş ne kadar "anti-oligarşik" veya en azından "anti-feodal"dır? PKK'nın pratiğine baktığımızda bu noktada da tam bir belirsizlik görürüz.

Toprak ağalarına tavır yoktur. Toprak işgalleri bir mücadele biçimi olarak hiç bir zaman gündeme gelmemiş, getirilmeye de çalışılmamıştır. Oysa toprak sorununun çözümü, halk ordusunun sınıfsal temelini oluşturan yoksul köylülüğün temel taleplerindendir ve bu nedenle toprak işgalleri tüm halk savaşlarında karakteristik bir eylem biçimi olarak ortaya çıkmış; gerilla askeri anlamda da toprak ağalarına yönelmiştir. Kürdistan pratiğinde bu yoktur. 80 öncesi PKK pratiğinde toprak ağalarına karşı yer yer alınan tavır ise, sınıfsal olmaktan çok, bölgedeki güç ilişkilerine dayanan, toprak ağalarının bazılarına karşı başka toprak ağalarını yanında tutma tavrıdır.

Tekellere tavır yoktur. Ne Kürdistan'da, ne de daha sonra "Batı metropollerine" taşınan eylemlerde tekeller hedeflenmemiştir. Pratik olarak böyle bir yönelim yoktur, siyasi olarak ise özellikle barış, çözüm politikalarının çizgi haline dönüştüğü dönemlerde, tekellere ilerici bir rol yüklenmiş, onların sorunu çözebileceği öngörülmüş, bu nedenle de kendileri dışında tekellere yönelen devrimci eylemlere de karşı çıkmış, bu eylemler vesilesiyle tekellere karşı olmadıkları mesajını vermek için devrimci eylemleri karalamışlardır.

Dolayısıyla yine Vietnam örneğinden çok uzak bir tablo vardır karşımızda.

Daha tam bir deyişle, ne Vietnam örneğine, ne ülkemiz gerçeğine uygun olmayan bir halk savaşıyla karşı karşıyayız. Bu uygunsuzluk tabii kaçınılmaz olarak hem askeri, hem siyasal bir tıkanıklığı da doğuracaktı.

Tıkanıklık, Hedeflerden Vazgeçiş Nasıl Gizlenmeye Çalışıldı?

Kürt milliyetçiliği uzun yıllar gerilla savaşı sürdürmüştür; ama süreç içinde netleştiği haliyle sınıfsal planda emperyalizme ve oligarşiye karşı olmayan, kendini bazı haklarla sınırlı tutan bir gerilla savaşıdır bu. Pratik, gerilla savaşının tümü boyunca böyledir. Teori ise başta daha çok devrim, sosyalizm vurgusu taşımasına rağmen giderek dönüşmüş ve nihayet son dönemde pratikle tam "uyum" sağlamıştır.

Halk savaşı stratejisinde halkın ordusu, belirleyici bir öneme sahiptir. Ayaklanmayla bütünleşerek sonucu tayin eder. Ancak Kürt milliyetçi hareketi açısından stratejik hedeften uzaklaşmaya bağlı olarak gerillanın rolü de değişime uğramış, gerilla barış, diplomasi politikalarını güçlendiren bir araca dönüşmüştür, gelinen noktada ise yalnızca bir "tehdit unsuru" halindedir. İmralı'da savunulan görüşlerin içinde gerillanın yeri budur.

Bir dönem de "serhildan"lara bu strateji içinde önemli bir rol yüklenildi. Ama oligarşinin baskı ve terörü, PKK'nın kitle hareketine yanlış yaklaşımı ve gerilla çizgisinde güven sarsıcı gelişmelerle birleşince bir dönem sonra Serhildanlar bitme noktasına geldi. Ama burada da PKK mantığı, yanlışını, eksiğini bulup serhildanları yeniden örgütlemeyi önüne koyacağına, abartıcılıkla, 100-150 kişilik ve herhangi bir sürekliliği olmayan gösterileri bile serhildan olarak niteleyip mevcut durumu geçiştirmeyi tercih etti. Abartıcılık, gerçeği çarpıtma, her zaman döner ve sahibini vurur. Emperyalizme ilişkin abartılar öyle olmuştur. İşbirlikçi tekelci burjuvaziye, burjuva parti liderlerine, MGK'ye yönelik abartılar, yine aynı şekilde olmuştur. Savaşın düzeyine, gelişimine ilişkin de hep abartı hakim olmuş, bir muhasebe imkansız hale getirilmiştir.

6. Kongre sonrası askeri anlamda stratejik çizgi **"gerilla + serhildanlar + fedai savaşı"** şeklinde formüle edilmiştir. Bu formülasyon kendi iç tutarlılığı olmayan, siyasal ve askeri anlamda PKK'nın karşı karşıya olduğu tıkanıklıkları çözmekten uzak bir formülasyondur. "Bir an önce barış" politikasını güçlendirmekten uzak bir hedefi de yoktur.

PKK pratiğindeki halk savaşı, politik ve askeri açılardan taklitçi, tek yanlı, dogmatik ve pragmatiktir. Kurtarılmış bölgeler, taklitçi, şabloncu anlayışın en çarpıcı yanlarından biridir. 80'li yılların sonundan itibaren sürekli olarak kurtarılmış bölgelerin sözü edilmiş, kurtarılmış bölgeler üzerinde **"Botan Behdinan hükümeti"** gibi oluşumlar öngörülmüş, ancak bu politika ve taktiklerin hiç bir karşılığı olmamıştır. Ne var ki değişik vesilelerle tekrar tekrar tanık olduğumuz gibi PKK pratiğinde ders çıkarma yoktur. Bu konudaki açmaz, imkansızlıklar, öngörülenin ne siyasal, ne askeri anlamda mevcut koşullara uygunsuzluğu görülmek istenmemiş ve dolayısıyla kurtarılmış bölgeler söyleminde ısrar edilmiştir.

PKK'nın tıkanıklığı gizlemek için geliştirdiği "taktik" söylemlerden biri de "Türkiyelileşme"dir. Doğru bir temelde ele alındığında devrimci stratejiye doğru atılmış bir adım olarak değerlendirilebilecek olan bu söylem, PKK'da yine her zamanki ciddiyetsizlik içinde telaffuz edilmiş, ne teoride, ne askeri çizgide bunun içi doldurulmamıştır.

Gerilla ise kelimenin tam anlamıyla sınıfsallıktan ve adaletten uzak, kolaycı bir savaş sürdürmüştür. Gerillanın hedefi neredeyse sadece asker olmuş, koruculuğa karşı mücadelede de korucuların aileleri hedeflenmiştir. Şehir gerillası ise genel anlamda oluşmamış, oluştuğu kadarıyla da Kürt milliyetçiliğinin "oligarşiyi bir an önce barışa zorlama" politikasına uygun olarak ilkesiz, kuralsız bir pratik sergilemiş, halka yönelmiştir. Şehirlerde Kapalıcarşı'ya, garlara, otobüslere konulan bombalarla biçimlenen pratik bir süre sonra dar kitle eylemlerinde de halka yönelik bir şekillenme yaratmıştır. Halk otobüslerinin, özel araçların yakılması, sıradan esnaflara yönelik saldırılar sürekli bir eylem

çizgisine dönüşmüştür. Mavi Çarşı eylemi ise bu anlayışın nerelere varabileceğinin tipik bir göstergesidir.

Böyle bir gerillanın halkın güvenini, en azından saygısını kazanması mümkün olmamış, tersine Kürt halkı içinde bile başlangıçta kazandığı saygı, destek bu pratik sonucunda daralmıştır. Bu pratik aynı zamanda PKK'da hakim olan salt askeri bakış açısının sonucudur.

THKPC daha baştan silahlı savaşın askeri ve politik yanını birlikte almıştır. Silahlı propaganda bu ele alışın biçimlerinden biridir:

"Silahlı propaganda, askeri değil politik mücadeledir. Ferdi değil, kitlevi mücadele biçimidir. Yani silahlı propaganda, pasifistlerin iddia ettiği gibi kesin olarak terörizm değildir. Bireysel terörizmden amaç ve biçim olarak farklıdır. Silahlı propaganda, belli bir devrimci stratejiden hareketle, emekçi kitleleri elle tutulur, gözle görülür maddi ve somut eylemlerden hareketle, soyuta gider. Maddi olaylar etrafında siyasi gerçekleri açıklayarak, kitleleri bilinçlendirir, onlara politik hedef gösterir. Silahlı propaganda halkın düzene karşı memnuniyetsizliğini ajite eder, onları emperyalist beyin yıkamanın giderek etkisinden kurtarır."

Vietnam taklidiyle sonuç alamama, ülkemiz gerçeğini de doğru tahlil edemeyip, buna uygun bir savaş tarzı geliştirememe, tıkanıklığı yaratmış, PKK önderliği bu noktada halk savaşıyla sonuç almaktan umudu kesmiştir. Bu noktadan itibaren de savaşa, şiddete ilişkin söylemler değişmeye başlamıştır. Örneğin Öcalan daha '91-92'de hareketimizi karalama amaçlı bir ifadesinde şöyle demekteydi: *"Türk Solu bir hayli geri. Dev-Sol diyorsunuz. Çok çatapatlar, terörist mi diyelim artık. Çok ilkeller. Tipik terör kelimesinden bu mu anlaşılmalı? Bizim durumumuz farklı. Bizim için şiddet, politikanın basit bir aracı."* (Cumhuriyet, 7. 12. 1991, Öcalan'la Bekaa'da röportaj,)

Bu sözlerde ifade edilen anlayışın içinde "halk savaşı"nı bulmak mümkün değildir. Tersine burada halkın silahlı savaşına, devrimci şiddete, burjuvazinin literatürüyle yaklaşılmaktadır. Şiddet'i araç değil de amaç olarak gören mi vardır da Öcalan bunları söylemek ihtiyacı duymaktadır?

Bir yandan devrimci şiddet "terörizm" olarak nitelendirilirken, öbür yandan PKK kongrelerinde halk savaşı üzerine, metropollerde devrimci şiddeti geliştirmek üzerine kararlar alınmaktadır. Bu durum PKK gerçeğinin bir özetidir. Sözde teori, strateji her şey vardır. Ama pratikte bütün bunlar anlamını kaybetmiştir.

Bu dolaylı sözler, İmralı'da daha bir açıklığa kavuşmuş, halkların direniş ve savaşının meşruluğu mahkum edilmiştir. Kürt isyanlarını ulusallıkla ilgisi yok diye nitelemekten, 60'lı yılların sonundaki gençliğin mücadelesini egemen sınıfların diliyle "anarşi" olarak adlandırmaya, ve nihayetinde artık isyan meşru değil diyerek bugün yürütülecek bir mücadelenin haklı ve meşru olmayacağını söylemeye kadar, her türlü şiddet, her türlü savaş "mahkum" edilmektedir. Bu noktada artık stratejileri tartışmanın anlamı kalmamıştır.

Mesele halk savaşının nasıl uygulandığından önce, stratejik hedefin bütünüyle tasfiye edilmiş olmasındadır. Kendi tesbitleri çerçevesinde de olsa, anti-emperyalist, anti-feodal, anti-sömürgeci bir devrim hedeflenmemektedir. Buna

bağlı olarak HALKIN İKTİDARI hedefi kalmamıştır.

PKK esasında şu anda dünün TKP'si konumundadır. Devrim teorilerine, stratejilere ilişkin laf kalabalığı içinde TKP'nin de bütün istediği 141-142'nin kaldırılıp düzen içine kabul edilmesiydi. 141-142 kaldırılınca Türkiye tamamen demokratikleşmiş olacaktı. Türkiye demokrasisinin temel eksikliği buydu. Yani aynen Öcalan'ın dil kısıtlamaları için çizdiği çerçeveye benzer bir çerçeve çizilmekteydi. 141-142 kaldırıldı. Türkiye'ye demokrasi gelmedi. Bildiğimiz faşizm yine devam etti. Ama TKP ders çıkarmadı, düzen içine yerleşme "stratejik hedefinden" asla vazgeçmedi. Sonuçta da muradına erdi, legalleşti. VE BİTTİ!

Kürt Milliyetçiliği İmralı Teorisi ve "Stratejisiyle" Aynı Yoldadır.

Stratejik hedeften uzaklaşıldıkça "zafer" propagandası artmıştır. Halk, ha bugün ha yarın zafer kazanılacak bir hava içine sokulmuştur. Her sene zafer yılı ilan edilmiş, zafer gerçekleşmemiş, ama bu sorgulanmayıp sonraki sene de zafer yılı ilan edilmiştir. Hemen her gelişme "yakında önemli gelişmeler olacak" yolunda tahlillerin nedeni haline getirilmiştir. O tahliller doğru çıkmamış, ama sonraki gelişmeler de aynı mantıkla tahlile devam edilmiştir. Yalnızca bu olgu bile, PKK'nın bir stratejisi olmadığının açık bir göstergesidir.

Son olarak İmralı'da stratejiyle, kavramlarla oynanmaya devam edilmektedir. Aslında her şeyden vazgeçilmiştir ama hala demokratik cumhuriyet, demokratik devrim lafları ağızlarda sakız gibi çiğnenmektedir. Ne emperyalizmin yeni-sömürgesi ve faşizmle yönetilen Türkiye, demokratik cumhuriyet kavramıyla yanyana getirilebilir, ne de Öcalan'ın en önemli sorun olarak gördüğü dil, kültür serbestliğiyle demokratik devrim gerçekleşmiş olacaktır. Bunlar devrimci teoriyi, demokrasinin ve devrimlerin dünya ülkelerindeki gelişimini az çok bilen herkesin bildiği gerçeklerdir. Ama, Amerikan çözümünü Kürt halkına, aydınlarına kabul ettirmek için bu gerçekler bile bile çarpıtılmaktadır.

PKK'nın İmralı'da açıklanan çizgisinde, ne strateji, ne taktik, ne bir hedef yoktur. Strateji, taktik adına söylenenler, ideolojik yenilgiyi ve Amerikan çözümünü kabul etmeyi gizlemek için kullanılan boş sözlerden ibarettir.

BÖLÜM 9

UZLAŞMANIN KAÇINILMAZ SONU TASFİYECİLİK

"EMPERYALİSTLERİN GELİŞTİRMEK İSTEDİKLERİ YENİ ORTADOĞU DÜZENİNİ ESKİ STATÜKODAN DAHA TEHLİKELİ BULUYORUZ"

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
1 Nisan 1991
Sayı: 17

Bugün Kürt sorununa ilişkin tartışma ve gelişmeler kamuoyu gündeminde geniş bir yer tutmaya başladı. Körfez krizinin ardından Ortadoğu'da yerleştirilmek istenen "yeni düzen" içerisinde Kürt sorunu da önemli bir yer oluşturuyor. Ortadoğu'daki Kürt örgütlerinin konuya olan çeşitli yaklaşımları da bu açıdan gündemde olan ve önem taşıyan diğer bir yandır. Bu yaklaşımlar içerisinde Ortadoğu'daki örgütlenmede önemli bir yer tutan PKK'nın getirdikleri de tartışma gündemi içindeki odak noktalardan biridir. Bu çerçevede Abdullah Öcalan'la yaptığımız bir röportajı aşağıda yayınlıyoruz.

MÜCADELE: Ortadoğu'da yaşanan sıcak savaş, röportajı yaptığımız bugünlerde bitmiş görünüyor. Emperyalizmin Irak halkına yönelik başlattığı saldırı ve bugün bu saldırının bitirilişi ile ilgili değerlendirmeniz nedir?

ÖCALAN: Sorunuza cevap vermeden önce, böylesi röportajların birer mücadele aracı olarak ele alınması ve aynı zamanda devrimci anlayışların daha yakından tanınmasına, görüşlerinin böyle resmi, ciddi platformlarda yansıtılmasına örnek teşkil etmesi açısından sizin bu talebinizi karşılamaktan memnun olduğumuzu belirtmek istiyorum.

Kuveyt'in işgaliyle birlikte gelişen Körfez krizinin alışılagelmiş bir değerlendirmesini yapmayacağız. Bize göre en önemli yan; savaşın, dayatılmak istenilen, adına yeni düzen de denilen ve dünya halklarının pek lehine görmediğimiz bir gelişmeye darbe teşkil etmesidir. Irak rejiminin ve önderliğinin sınıf yapısı, amaçları, yöntemleri ne olursa olsun benimseyip benimsememenin de dışında ki, bu konuda bizim de eleştirilerimiz vardır, yargılarımız vardır. Ama bu son Kuveyt olayında tavrını, yanında ve karşısında yer alanların yaklaşımlarından değişik görüyoruz. Biz BM'de Güvenlik Konseyi kararları biçiminde anılan kararları, onun arkasından Irak'a yönelik geliştirilen ambargoyu, hava saldırılarını ve en son kara savaşını; her ne kadar Bush insanlığın tecellisidir, hukukun zaferidir diyorsa da bizim bu değerlendirmeleri böyle kabul etmemiz mümkün değildir. Uluslararası hukuk düzeni, uluslararası camianın başarısı ve zaferi denilen şey, emperyalistlerin aşağılık ve kendi bencil çıkarları etrafında kurdukları koalisyonun başarısı ve zaferinden başka bir şey değildir. Eskiden bunu İngiliz emperyalizmi ABD emperyalizmi ile birlikte yapardı. Şimdi buna reel sosyalizmin temsilcileri de utanmadan katılıyor ve adı BM Konseyi karar-

ları, insanlığın kaderini yönlendirecekleri, hukukun garantisi oluyor... Yargımız bu değerlendirmelerin karşısındadır.

Tabii ki, Irak'ın direnişi başından belliydi ki zaferi sağlayamayacaktı. Askeri anlamda mümkün değildir. Bir defa mümkün olmamasının altında düzenli orduların emperyalizmin bu kadar güçlü ordularıyla karşı karşıya gelmesinden sonuç alması, bu savaş yöntemiyle ve arazi koşuluyla mümkün değildi. Bunun üzerinde durulabilir. Konumuz bu değil. Diğer yandan Irak halkının hazırlık durumu, yine mevcut bölgesel koşullar pek fazla dikkate alınmamıştır. Fakat askeri başarı için ortam uygun olmasa da siyasi yönden önemli bir gelişmeye yol açtığı söylenebilir. Keyfince iktidar değiştirme, keyfince halkların kaderi hakkında karar almak gibi bir gidişata böyle bir karşı koyma önemlidir. Mevcut örnekler içerisinde anlamlıdır. Sonuçları ne olabilir derseniz; Ortadoğu'nun barış ve istikrarının sağlanmasından ziyade ortamın daha da gergin bir siyasi atmosfere bürüneceğini belirtmeliyiz. Bazı çelişkiler biraz daha ön plana çıkacak, özellikle Arap monarşilerinin durumu daha tartışmalı ve Arap halk yığınlarının muhalefetine açık hale gelecektir. Filistin meselesi kendini biraz daha fazla dayatacaktır. Ve bence en önemlisi de Kürt meselesi önemli bir adım atacaktır. Başından beri bizim bir yargımız şuydu; Körfez krizinin küllerinden veya yıkıntılarından bir Ekim Devrimi çıkabilir.

MÜCADELE: Sizin de belirttiğiniz gibi bugün açısından Saddam'ın durumunu ön plana çıkarmak doğru değil. Saddam'ın Halepçe katliamını, Irak halkına yönelik diktatörce uygulamalarını biliyoruz. Ama emperyalizmin Ortadoğu'da tamamen kendi denetiminde bir düzen kurmak istediği ve saldırıyı da onun için başlattığı çok açıktı. Bölgede kriz ilk çıktığında özellikle sizin yaklaşımınız, tarafsız kalacağınıza yönelik bir izlenim doğurmuştu. Hatta bazı yayın organlarına da yansımıştı. Bugün artık çok açık biçimde ortaya çıkmıştır ki; emperyalizmin tek hedefi Saddam değil. Emperyalist güçlerin yeni bir dünya düzeni olarak adlandırdıkları, ama özünde emperyalist işgalden başka bir şey olmayan böylesi bir saldırıya karşı, bölgedeki devrimci güçlerin alması gereken tavır ne olmalıydı ve bundan sonraki tavır ne olmalıdır?

ÖCALAN: Evet, bize göre hiç şüphesiz Saddam'ın yöntemlerinin hepsini tasvip etmek mümkün değildir. Halepçe katliamı, Irak içi demokratik gelişmeye yönelik diktatörlüğü, bunlar eleştirilmeli, karşı konulmalı. Baştan beri biz görüşümüzü ve yargımızı böyle koyuyorduk. Yalnız meseleler Saddam'ın meselesi olmaktan çıkmıştır. Saddam'ın kişiliğini ister popülarize etme, ister çok karalama biçimindeki yaklaşımlar biraz gerçeği gölgeliyor. Sizin de belirttiğiniz gibi bir düzen geçirilmek isteniyor Ortadoğu halklarının başına. Bu düzen geçirilirken, bir hedef gerekti; Dünya halklarının karşısına çıkarabilecekleri, uluslararası kamuoyu karşısına çıkarabilecekleri, kendilerine göre çirkinleştirdikleri, herkesin vurun diyebileceği bir hedef gerekti. Bunu Saddam'ın kişiliğinde geliştirmek istediler. Emperyalizmin bu tip yaklaşımlarının yanında yer almak bizim için mümkün değildir. Ve bu da tarafsız olup olmamaktan ziyade bizim ilkeli anti-emperyalist tarzımızdan kaynaklanıyor. Bu bizim ne Saddam yanlısı olmamız anlamına geliyor ne de emperyalistlerin Irak rejimine, giderek Irak

halkına yönelik tüm uygulamalarına da göz yumacağımız anlamına. O kadar gafil değiliz. Emperyalistlerin geliştirmek istedikleri yeni Ortadoğu düzenini, eski statükodan daha tehlikeli buluyoruz. Eski statüko da önemli oranda emperyalizmin çizdiği bir statükoydu. Biraz Sovyetler'in ağırlığı vardı. Şimdi biraz daha ABD'nin başını çektiği koalisyonun egemenliğini geliştirmek istiyor. Sovyetler'i biraz daha zayıflatmak ve radikal rejimleri de Irak hatta Suriye, Libya, Iran gibi rejimleri daha da sıkıştırarak biraz daha bölgeye girerek kontrolünü geliştirmek istiyor. Bu hiç şüphesiz bölge halklarının aleyhinde bir durumdur. Buna karşı bizim tavrımız, kesinlikle halklararası daha gelişkin bir mücadele, özellikle baştan beri belirttiğimiz gibi Kürt halkının devrimci potansiyelini harekete geçirmek. Ekim Devrimine eş düzeyde kılmak. Öyle bir enternasyonalist rol oynatmak. Türkiye'deki mücadeleyi bu temelde biraz zorlamak. Filistin devrimini biraz daha zorlamak, mümkünse taktik düzeyde de olsa radikal rejimlerle ilişkiler geliştirmek. Baştan beri bizim yaklaşımımız budur. Bu yaklaşımın epey önemli sonuçlarını biz ortaya çıkardık. Şimdi de sanıyorum herhangi bir dönemle kıyaslanamayacak bir biçimde ağırlık oluşturmuş bulunuyoruz. PKK artık şöyle değerlendirmelere konu olabilmektedir. "Yeni düzenlemede PKK'nın yeri ne olacaktır. Ve PKK'yı nereye koyacağız?" Bu soruya ayrıca cevap vermek isterim.

MÜCADELE: Konuyla ilgili yanıyla birlikte bölgedeki yeni düzenleme içerisinde Kürt devriminin önemini sürekli vurguluyorsunuz. Ama özellikle yazılarınızda değindiğiniz bir konu var. 17 Ekim benzetmesi. Bu konuyu daha somut bir şekilde açar mısınız?

ÖCALAN: Bu soruyu şöyle de açabiliriz. Bu düzenlemeler içerisinde gerçekten Kürtlerin durumu ne olacaktır? Gerçekten yeni düzenlemelere Kürtler resmen sokulmasa da kendini gittikçe duyuracağı açıktır. Resmi platformlarda gündeme getirilmek istenmiyor. Geleneksel Ortadoğu devletlerinin alerjisi ve istemezliği yüzünden bu böyledir. Emperyalizm de Kürt meselesini gerek işbirlikçileri nedeniyle kaçırmak istemiyor, çıkarına uygun bir çözüm arıyor. Kürt devrimi, artık objektif ve subjektif olarak emperyalizmin aleyhine çalışan bir odak, dolayısıyla geçiştirmek istiyor ama bize göre nasıl ki Filistin Devrimi '60'ların ortalarından itibaren Ortadoğu'nun gündemini en çok işgal eden bir mesele olduysa, Kürdistan Devrimi de her ne kadar '60'lardan beri, ki özellikle Irak Kürdistanı bir gelişmeyi yaşıyorsa da zaman zaman kendini hissettiren bir durumdaydı. (...) Ve şimdi artık uluslararası düzenlemeler sözkonusu olduğunda, Kürtler ne olacaktır deniliyor. Türkiye Cumhurbaşkanı bile şunu söyleyebiliyor. "Irak'taki yeni düzenlemede Kürt-Arap-Türk federasyonu düşünülebilir." Resmi görüşünü böyle koyuyor. Şüphesiz bunu herhalde Türkiye için de düşünecektir. Yani Türkiye'deki Kürtler için de bir federasyon. Yani düzen kendisi bile daha şimdiden Kürtler için bir model geliştiriyor. Ama bize göre model, yani devrimci seçenek, bizim mücadele anlayışımız bu düzenlemelerin içinde değil, bu düzenlemeleri boşa çıkaracak bir biçimde kullanılmalıdır. Hani I. dünya savaşı sonrası düzenlemeler vardı. Ekim Devrimi buna fırsat vermedi. Yine II. dünya savaşı sonrasında ulusal kurtuluş devrimleri vardı. Emperya-

lizmin düzenlerini önemli ölçüde parçaladılar, biliyorsunuz... Öyle anlaşılıyor ki, şimdi de böyle bir rol oynayabilir. Ortadoğu'da dayatılmak istenen emperyalist düzenlemelere en etkili devrimci karşı koyuşu gerçekleştirecek bir devrim olabilir. (...) Bu konuda ilkeliyiz. Sanıyorum, sınırlı da olsa gerçekleşme ifadesi sözkonusu olabilir.

Körfez krizi aslında bir çıbanı deşti, patlattı. Arap çıbanı biçiminde de olsa bütün Ortadoğu halklarının, emperyalizmin gerçekten iğrenç bir biçimde besleyip durduğu işbirlikçileri vasıtasıyla hastalıklı hale getirdiği halkların, acıdan gözlerini açması ve bugün dayatılmak istenene öfke ve tiksinti ile bakmasına yol açtı. Kesinlikle bu düzenlerden, ben hayır görmüyorum. Halkıma bir şey verdiklerine inanmıyorum. Hepsi de birleştiler, bu birleşme, kesinlikle emperyalist koalisyonda aşağılık işbirlikçilerinin çıkarlarını kollamaktan başka bir anlama gelmez. Dolayısıyla Körfez krizinin de biraz da olsa hızlandırdığı siyasi gerginlik, savaş sonu daha da tırmanacak, bu arada Kürdistan'da fitil rolü oynamaya devam edecektir. Hiç şüphesiz bazı sorunlar var. Yine buna önderlik eden PKK'nın zorlanması var. Fakat yine de anti-emperyalist rolü en iyi oynayacak bir alan. Sanırım en çok dikkat çekilmesi gereken bir nokta bu ve herhalde emperyalizmin de en çok dikkat ettiği nokta da budur. Bu konuda Özal'ın sanırım son dil serbestliği ve bazı Kürt örgütleri ile görüşme teşebbüsleri olduğundan bahsediliyor. Ve yine bir Kürt himayeciliği geliştirilmek isteniyor.

MÜCADELE: Bu konuya tekrar dönmek istiyoruz ama dünya ve bölgemizdeki konjonktürel gelişmelerle bağlantılı bir soruya da işaret etmek istiyorum. Gorbaçov yönetiminin geldiği noktada sosyalizm ve kurtuluş hareketlerini yadsıdığını, Körfez krizinde emperyalizmle birlikte tavır aldığını görüyoruz. Gelinen aşamada Gorbaçov yönetimini nasıl değerlendiriyorsunuz?

ÖCALAN: Sanırım biraz da bunu Sovyet sosyalizminin rolüyle birleştirmek gerekiyor. Bize göre doğru bir enternasyonalist ilke temelinde değil, devlet çıkarlarıyla ilgiliydi. '80'lere doğru gelindiğinde ulusal kurtuluş hareketlerini destekleme, Sovyetler'e artık yarar getirmiyordu. Ağır yük teşkil ediyordu. Hatta Doğu Avrupa ülkelerinin durumu bile ağır yük teşkil ediyordu.

Keza Sovyetler Birliği içindeki halkların durumu da farklı değildi... Bunlardan kurtulmak istiyordu. Sovyetler Birliği içinde Rus, Ukrayna gibi ulusların teşkil ettiği en gelişmişleri bürokratik kapitalizm yoluyla semirmişler. Artık kapitalizmde daha ileri gitmek istiyorlar. Yani bu tekelci devlet kapitalizminden, (ki biraz da böyle gelişmeyi yaşadıkları anlaşılıyor) dünya sermayesiyle daha iyi ilişki kurarak, kapitalist bütünleşmeye kendilerini katarak bir anlamda uluslararası arenadan, pazardan, kendi paylarını artırmak için bu politikaya yöneliyorlar. ABD ile işbirliği-zirveler, yeni kurulmak istenen düzenlerinde hep bu vardır. Artık çıkarları eskisi gibi ulusal kurtuluş hareketlerini ve diğer devrimci hareketleri desteklemek değil, bilakis onlara karşı çıkmak ve böylelikle ABD'den ve uluslararası sermayeden olumlu tavır koparmak...

Bir çıkar mantığı temelinde bakılıyor. Önceden destekleyecek güç kazanıyordu, şimdi karşı çıkacak güç kazanıyor. Artık karşı çıkmak biçiminde değil

uzlaşarak ABD'den pay alma yolunu tutuyor. Körfez krizinden öyle anlaşılıyor ki, bu konuda bayağı kararlılar. Ve halkların aleyhine emperyalizme ortak tavır alabilmede utanmaz noktalara kadar gidebileceklerini gösteriyorlar.

MÜCADELE: Yani gelinen noktada Gorbaçov yönetimini revizyonizmin dayandığı çıkmazın bir sonucu olarak görebilir miyiz?

ÖCALAN: Tabii eskiden beri revizyonizmin özellikle Sovyet içi olay olmaktan hatta bir parti olayı olmaktan çıkıp tam sermaye ile bütünleşme noktasına gelmesidir.

MÜCADELE: Sanırım Körfez krizi Gorbaçov yönetiminin hiçbir şekilde ulusal kurtuluş savaşlarını destekleme diye bir derdinin olmadığını, rahatlıkla halklara ihanet edebileceğini Bush'la anlaşarak açık bir şekilde göstermiştir.

ÖCALAN: ABD'nin basit bir işbirlikçisi olabileceğini ve halkların artık güvenmemesi gerektiğini ortaya çıkardı. Bu çok önemlidir. Devrimler geliştirilmek isteniyorsa bunların durumunu çıkar mantığı temelinde değerlendirmek gerekir. Aslında ABD'den de öyle ciddi pay koparma gücünde de değiller. Bu kadar aşağılık duruma düşmesini yadırgıyoruz. Normal bir denge politikası bile güdülmüyor, silik bir uzlaşıcılık.

MÜCADELE: Bölgedeki gelişmeleri emperyalizmin yeni düzenlemeleri açısından bu şekilde özetledikten sonra bizi daha yakından ilgilendiren diğer bir konuya, Irak'taki Kürt örgütlerin durumuna değinmek istiyorum. Bilindiği gibi Irak'taki Kürt örgütleri bir cephe kurdular. Saddam'ın yenilgisi üzerine kurulmuş bazı hesaplar var. Irak'ta emperyalizmin denetiminde otonom bir Kürt devleti oluşturarak, bunun denetiminin Türkiye'ye verileceği söylentisi dolaşıyor. Bu konudaki düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

ÖCALAN: (...) Emperyalizm Kürdistan gerçeğinin farkında, Sevr'den beri farkında. Emperyalizmin politikası burada iğrençtir. Çıkarları elverdi mi bir çırpıda gözden çıkarır, gerektirdiğinde öne çıkarır. Yine Kemalist rejimi güç durumda bırakmak için mesele üzerinde duruyorlardı ama dürüst değillerdi. Şimdi yeniden piyasaya, emperyalist destekli bir çözüm çıkarılmak isteniyor. Bahsettiğiniz otonomi hiç şüphesiz emperyalizmin de onayını görüyor. Washington Post geçenlerde yayınladığı makalede şöyle diyor: "Bağımsızlık eğilimine yani Kürt halkının otorite tanımayan eğilimine karşı otonomici güçlerle Özal ve ABD anlaştı." Amaç açıktır: Kürtler sistemi zorlamasın, statükoyu zorlamasın, bağımsızlık eğilimleri kösteklensin. Yaklaşım çok açık, işbirlikçi eğilimler güçlendirilmek isteniyor, Irak'taki muhalefetin de buna çoktan razı olduğunu biliyoruz. Otonomicilik eskiden beri savundukları ve sınıf çıkarlarıyla çok bağlantılı bir yaklaşımdır. Bizim bu konuda yaklaşımımız tamamen devrimci mücadeleyi dayatmak, otonomiciliğe karşı, devrimci, bağımsızlık eğilimini esas almaktır. Bugün buna karşılık çabalar geliştiriliyor. Özal'ın son dil serbestliği, Kürtleri himaye etme çabaları hem de üç devlette, hatta dört devlette Kürtleri hima-

ye altına alma niyet ve çabaları var.

MÜCADELE: Aslında tarih açısından herhalde sürpriz gelişmeler olmuyor. Bölge halklarının özellikle emperyalizm ve işbirlikçilerini zorladığı dönemlerde reformist eğilimleri güçlendirme politikalarının örnekleri daha sık görülüyor. Bugün Türkiye'de resmi ağızlar sonunda Kürtlerin varlığını kabul etti. Özal, Türkiye'de 12 milyon Kürt olduğunu açıktan söyledi. Dahası Kürtçenin konuşulmasına konan yasağın kalkmasını açıkladı. Ortaya çıkan bu gelişmeleri, özellikle Kürt ulusal mücadelesi üzerindeki sonuçları açısından değerlendirir misiniz?

ÖCALAN: Sanırım özel savaş uygulamalarından bahsediyorsunuz. Hemen şunu söyleyeyim: Ben bu dil serbestliğini de özel savaş uygulamasının içinde ele alıyorum. Ve hatta dil serbestliği değil, dil yasaklaması biçiminde değerlendiriyorum. Sözümona dil serbestliği, bu da yalan. Serbest olan şu: Konuşabilirler ama, toplantılarda konuşmak yasak, eğitimde yasak, gösterilerde yasak, devlet dairelerinde yasak, insanların toplu halde oldukları yerlerde yasak... Bir defa bu bir hakaret yasasıdır. Dil serbestliği adı altında bir dili yasaklama sözkonusudur. Dünyanın hiçbir ülkesinde dil üzerinde bu kadar yasaklama yoktur. Güney Afrika'da bile zencilerin dili üzerinde bir yasaklama yok, okulları var, radyoları var. O kadar gaddarlığına rağmen İsrail siyonizmi bile Arap dilini yasaklamıyor. Arapça gazete, Arapça radyo, Arapça üniversite var. (...) Onun için bazılarının sandığı bir liberalleşme değil, içinde biraz özel savaş amaçları olan bir girişimdir. Onun da altında dediğim gibi Kürtleri himaye altına almak, Iraklı örgütlerden bazı işbirlikçileri çekmek ve Ortadoğu'da daha güçlü gözükebilmek için Kürt kozunu kullanmak istiyor. Daha önce bu kozu Irak ve İran kullanıyordu. Şimdi de Türkiye kullanmak istiyor. Mesele budur. Aslında gündemde olan özel savaşın taktiklerini iyi anlamak, üzerinde durmak gerekiyor.

MÜCADELE: Son dönemde Türkiye kamuoyuna yansıyan ABD kaynaklı kontrgerilla taktikleri son gelişmelere ışık tutuyor sanırım. Bu taktiklere özel yer veriliyor. Bu özel savaş ve kontrgerilla taktiklerini nasıl değerlendiriyorsunuz?

ÖCALAN: Bu çok önemli bir konudur. Bence Türkiye kamuoyu sağcısıyla-solcusuyla, gerçeğiyle değil görüntüsüyle uğraşmaktadır. 12 Mart yılları sanırım giderek kontrgerilla denen Özel Harp Dairesi denilen olayın artık ağırlığını duyurmaya başladığı yıllardır. Hem de bütün devlet ve toplum üzerinde... Özel Harp Dairesi'nin 1958'de kurulduğunu biliyorum. Özel Harp Dairesi Türkiye'de bir Gladyo benzeridir. Dolayısıyla anti-komünist bir temelden her türlü demokratik gelişmeye karşılık veren ordu içinde bir teşkilat: 12 Mart'la alakası kesin... Ardından 12 Mart sonrası arenayı nasıl bulandırmak istedi. (...) Kontrgerillanın asıl büyük hamlesi 12 Eylül'de başlamıştır. 12 Eylül tamamen Özel Savaş Dairesi'nin işi. Ki Evren'in konumu (...), Özal-ANAP meselesini de kesinlikle bunların sivil kolu olarak değerlendirmek gerekir. Dolayısıyla, bizce '80-90 arasında toplum müthiş kirletildi. Kontrgerilla yöntemleriyle toplum kir-

letildi. (...) Öyle anlaşılıyor ki toplum, tarihinde hiç görülmedik bir biçimde yalnız bu dönemde özel savaş-kontrgerilla eliyle kolay kolay altından çıkamayacak bir tecavüze uğradı, kirletildi. En kötü kirletme de büyük oranda toplumun ajanlaştırılmasında sağlandı... Son Körfez Krizi dolayısıyla milyonlarca insan panik havasına sokarak kaçırttılar. Özellikle Botan'daki halkı mücadelenin gelişmesiyle birlikte boşalttılar. (...) Türkiye'nin muhalefeti-devrimci muhalefeti iğdiş edilmiştir. Devrimci örgütler terörle susturulmuştur. Gerçekten ancak icazetli sahte sol çıkışlara zemin sunuluyor. Yani biz dört başı mamur bir karşı-devrimle, onun özel savaş uygulamalarıyla karşı karşıyayız.

MÜCADELE: 12 Eylül'ün en büyük başarısı, Türkiye solu üzerinde gerçekleştirdiği depolitizasyondur demek sanırım yanlış olmayacaktır. Bugün gelinen noktada sizin de bahsetmiş olduğunuz tüm bu savaş taktiklerine karşı solun, reformistçe düzene adaptasyonunu, radikal mücadeleye karşı olma tavrını, kısacası geneldeki bu suskunluğunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

ÖCALAN: Gerçekten özel savaşa bağlıyoruz ve baskıyla, pasifikasyonla Türkiye devrimci muhalefeti özellikle solu kötü bir operasyondan geçirilmiş. İşte TBKP, resmen Özal-Evren rejiminden icazet alarak bütünleşmek istiyorlar. (...) Biz özel savaşı çok yakınen yaşıyoruz. Bizim buna karşı aslında en etkili cevabımız '84'te başlattığımız atılımdır. Savaşarak insanlar daha iyi öğreniyor. Biz bu temelde etkilemek istedik. (...) Fakat gerçekten Türkiye üzerindeki özel savaş doğru dürüst daha anlaşılamamıştır. Çok aydını, sosyalisti olmasına rağmen yaşadıkları rejimi daha tanımıyorlar. En kötüsü, çoğu buna kurban, alet oluyor ve inanır mısınız kamuoyu bir tür özel savaş yöntemleriyle oyalanıyor. Özal'ın yalnız aile hikayeleriyle yıllardır bu toplum uyuşturuluyor. (...) Fakat şunu da hemen belirteyim, özel savaşın bu kadar geliştiği bir zeminde mutlaka mücadeleye birileri sahip çıkacaktır... Özel savaşa bu kadar gereksinme duyuluyorsa mücadeleye de o kadar gereksinme vardır. (...)

MÜCADELE: PKK'nın '84'ten bu yana içinde bulunduğu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz? Yine bugünkü Ortadoğu konjonktüründe gelişmelerle birlikte Türk ve Kürt halklarının önündeki görevleri nasıl belirliyorsunuz, bu konudaki yaklaşımınız nedir?

ÖCALAN: 15 Ağustos atılımı, günümüze doğru vardığı boyutta önemli sonuçlar yarattı. Hem bölgesel, hem de Kürt ulusal sorununu önemli bir aşamaya ulaştırmada rol oynadı. Meseleyi uluslararasılaştırdı. Kürt-Türk ilişkilerinde sorular ortaya çıkarttı. Şimdi artık yalnız devrimciler değil, düzenin hemen bütün kesimleri, Kürt-Türk ilişkileri üzerine araştırma yapıyorlar, politika belirlemeye çalışıyorlar. 15 Ağustos atılımı bu anlamda Kürt meselesini sosyal dayanak açısından geleneksel feodal-aşiretçi önderlikten alıp bir emekçi önderliğe kaydırma biçiminde rol oynadı. İsmail Beşikçi hocanın böyle bir değerlendirmesi var. İkincisi, meseleyi uluslararasılaştırdı demiştik. Üçüncüsü, devrimci yöntemi egemen kıldı. (...) Bunlar önemlidir. Bundan sonraki gidişat da sanırım daha açık bir biçimde bu konunun sergilenmesi olacak. (...) Halkların lehine politi-

kaya ağırlık vermek, halkları siyasi yönden güçlendirmek istiyoruz. (...) Ortadoğu halklarının, ülkelerinin bağımsızlığı ve özgürlüğüdür. Bunda çok ısrarlı ve ilkeli davranacağız. Kürt ulusunu kesin bir ayrılıkçılığa, dar bir milliyetçiliğe düşürmemeye düşürmemeye büyük özen göstereceğiz. Şüphesiz Kürt meselesinin devrimci çözümünü, bağımsızlık çözümünü ilkede hep göz önüne getireceğiz, ama taktikte çok esnek olacağız. Halkların birbirinden ayrılması değil, özgün temellerde birleşmesine yüksek değer biçeceğiz. Bu durum Ortadoğu Federasyonunun temel taşı olabilir. Dolayısıyla halkların büyük federasyonuna doğru gitmede rolümüzü en iyi biçimde oynamaya çalışacağız. (...) Bundan sonra gerçekten Türk halkı başta olmak üzere ilişkilerde eşitliği ve özgürlüğü, bağımsızlığı esas alan gelişmeler hız kazanacaktır. Bazı taktik ilişkiler kesinlikle gözardı edilmemelidir.

Mesela devletlerle olur, bölgesel devletlerle olur ve hatta düzenin bazı temsilcileriyle bile siyasi görüşmeler olduğunda bunu bir taviz olarak, reformizme prim vermek olarak değil, tam tersine devrimi güçlü çıkarmanın taktiği olarak değerlendirmeliyiz. Şimdilik gelişmeler bu düzeydedir. Kesinlikle bundan sonra atılım, daha da çok derinliğine ve genişliğine sürdürülecektir. (...)

MÜCADELE: Bu röportajın mücadele açısından, devrimcilerin ciddi platformlarda, ciddi mücadele birlikteliklerinde, ciddi yaklaşımların ortaya çıkmasında, hizmet edeceğine inanıyoruz. MÜCADELE dergisi olarak bu röportaj için teşekkür ederiz.

ÖCALAN: Ben de teşekkürlerimi tekrarlıyorum. Bu vesileyle Mart ayına girerken 12 Mart'ın 20, yine Kızıldere'nin 19. yıldönümü vesilesiyle gerçekten çıkışımızı o kızıl insanlara saygı ve onun yaman ardılları olmak gibi yüce bir tutkuya da her zaman bağlanmaya özen gösterdik ve bununla iftihar ettik. Türkiye devrimci gençliğine, Devrimci Sol'una her zaman üstün bir yer vermiştik. Bugün buna karşı rolümüzü çok daha iyi yerine getirecek durumdayız. İftiharla belirtiyoruz ki, devrimciler arasında çok sağlam bağlar kurulacaktır. Sizlerle yaptığımız şu röportaj bunun içinde önemli bir adımdır. Değerlerini devrimcilerin iyi bileceğine, yine halklarımızın mücadelelerine güç katacağına içten inanıyor, bu vesileyle Türkiye devrimcilerine ve halklarına selam ve sevgilerimi, mücadelelerinde başarılarla dolu bir dönem geçirmelerini diliyorum.

UZLAŞMA

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
27 Mart 1993
Sayı: 39
Mesut Demirel

Alman faşistleri Yunanistan'ı işgale giriştiğinde KKE (Yunanan Komünist Partisi) küçük bir partiydi. Faşist işgale karşı direniş bayrağını yükselten KKE herkesin bir kenarda durduğu dönemde hızla büyüdü. Geniş bir cephesi (EAM), 50 bine varan askeriyle güçlü bir ordusu (ELAS) ve Atina'da yüz binleri yürütebilecek denli siyasi otoritesi vardı. 1945'e gelindiğinde Alman orduları çekilmek zorunda kalarak, KKE emir verse ELAS'ın eline geçecek duruma gelmişti. Ancak KKE yönetiminin buna cesareti yoktu. Arnavutluk'tan Yugoslavya'ya devrimci iktidarlar kurulurken KKE yöneticileri iktidarı silah zoruyla almanın meşruiyetine inanacakları, kurulacak devrimci iktidarı yaşatacaklarına güvenecekleri yerde, umutlarını İngiliz emperyalizminin inayetine ve seçimlerin 'meşruiyetine' bağladılar.

KKE yöneticileri "masaya oturmak" için ellerinden geleni yaptılar. Koskoca ELAS ordusu KKE yöneticilerinin masabaşı pazarlıkları için bir araç olarak kullanıldı. Kendilerine iktidarı armağan eden orduyu ufak tefek reformlar uğruna feda ettiler. Tarihsel körlük onları Varkiza Anlaşması'nı imzalamaya götürdü. Bu anlaşma uyarınca "demokratik" bir seçime katılma karşılığında ELAS dağıtıldı. Silahları hükümet kuvvetlerine teslim edildi. Silah bırakılmasının hemen ardından bu silahlarla Yunan faşistleri komünistlere karşı gerçek bir kırıma giriştiler. Şehirlerde ve kırlarda KKE ve ELAS mensupları katledildi, tutuklandı, sürüldü.

Tarih devrimci atılıma takatleri olmayan önderlerin devrimleri masa başlarında karşı-devrimin ellerine teslim etmelerine pek çok kez tanık oldu. 1980 sonrası bunun çok yakın örnekleriyle doludur.

El Salvador'da devrimci atılıma önderlik eden FMLN-FDR için 1983 ve sonrası meydana gelen gelişmeler sonucunda örgütün sağa çekilerek uzlaşmacı bir çizgiye yöneltilmesi konusunda 15 günlük Mücadele'de şunları söylemiştik:

"1984'ten günümüze silahlı mücadelenin yer yer yükseltilmesi de dahil hemen her şey 'masaya oturmak' içindir. Zaman zaman hükümeti zor durumda bırakan eylemler, kitle gösterileri; görüşmeler öncesi saldırılar düzenleme veya tek taraflı ateşkesler hep bu amaçlıdır."

Uzlaşma peşinde koşan FMLN giderek etkinliğini yitirme noktasına gelmiştir. Bugün artık bütün uğraşısı oligarşiyle masaya oturmaktır.

Uzlaşmacılık bir çizgi olarak en genelde reformizme tekabül etmektedir. **Hayata ve mücadeleye karşı radikal olmakta güçlük çekenler, gelişmenin önü-**

nü açacak politikalar üretemeyenler, karşılarındaki iradeye boyun eğerler. Onun çizdiği sınırlar içerisinde hareket etmeyi kabul ederler. Bu her zaman masa başında gerçekleşen bir anlaşma sonucu olarak gündeme gelmez. Zımni bir anlaşma sonucu olarak da gündeme gelebilir, böyle bir anlaşma olmaksızın da kişiler, örgütlenmeler, siyasi oluşumlar koşullara boyun eğebilirler.

Uzlaşmacılık ve reformizm hangi alanda ve ne tür yöntemlerle olursa olsun bir tarz, bir tutumdur. İster gerilla mücadelesinde olsun, ister bir okulda akademik mücadele olsun, isterse sendikal mücadelede olsun sürekli olarak kırıntı haklarla yetinir, bu hakları alabildiğine abartarak büyük işler becerdiği kanısını uyandırmaya ve kendisi dahil herkesi de buna ikna etmeye çalışır. Zorlu grevlerdeki devamlı taviz politikası ve patronlarla anlaşalım da nasıl olursa olsun mantığı onun işidir. Yürüyüş ve mitinglere eğer polis izin vermiyorsa, kendini düzene dayatarak meşru haklarını savunmak yerine yasaklara boyun eğmek, düzenin en azından gelinen aşamada kabul edebileceği çözümlere sarılmak da onun işidir.

Ekonomik-demokratik alanda söz konusu olan bu davranış daha geniş ölçeklerde politik mücadele alanında da kendisini gösterir. İster silahlı mücadele yöntemini benimsemiş olsun, isterse genel ayaklanmayı savunuyor olsun uzlaşmacılık hemen her yerde kendini benzer biçimlerde gösterir. Olaylar ve nitelikleri değişmiş ancak mantık değişmemiştir. Burada sorunun özü iktidarın elde edilebileceğine olan inançsızlık, devrim yürüyüşünde motivasyon ve kararlılık eksikliğidir. Uzlaşmacılık politik yetersizlik, sürecin önünü açamama, yanlış politik rotalar vb. gibi daha her çıkmaza girişinde uzlaşma eğilimleri güç kazanır ve giderek temel politika haline gelir.

Savaş bir tarafın kendi iradesini diğer tarafa kabul ettirmesidir. Bu iradenin kabul ettirilmesi karşı tarafın tamamen teslim alınmasını içerebileceği gibi, onun kendisi için zararsız bir konuma sokulması şeklinde de gelişebilir ki çoğunlukla çatışma ve savaşlar bu şekilde sonuçlanır.

Bugün de politik rotaların yanlışlığını yaşayanların, bu politikalarının getirdiği tıkanıklıkları aşma doğrultusunda doğru politikalara yönelecekleri yerde, açmazlarının çözümü olarak uzlaşmaya yöneldiklerini görüyoruz. Hangi gerekçeyle olursa olsun böyle bir anlayışı gündeme getirmekle, savunmakla ya da uygulamakla uzlaşma zeminine düşenlerin buradan kendilerini kurtarmaları zordur. Bu durum geri çekilme, savaşın kızgın anında safların toparlanması, eksikliklerin giderilmesi, yeni ve daha ileri koşulların yaratılması için gündeme gelebilecek ve karşılıklı dengelerin, kazanım ve kayıpların iyi hesaplanarak gerçekleştirilen anlaşmaların, uzlaşmaların örneği olarak sunulamaz. Çünkü tarihte yaşanan bu türden benzer örnekler bugünkü durumdan tamamen farklı ve zıttır.

Savaşın orta yerinde silah bırakmaların, tek taraflı ateşkeslerin şimdiye kadar yaşanan deneylerden de açığa çıktığı gibi bu tarz ara anlaşmalarla ilgisi yoktur.

KÜRT HALKININ KURTULUŞU UZLAŞMADAN DEĞİL MÜCADELEDEN GEÇMEKTEDİR

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
10 Nisan 1993
Sayı: 41

Ayaklanma Çağrısından Barışçı Newroz'a

1992 Newroz'unda PKK'nın taktiği '93'ten farklıydı. O dönem Newroz'u sahiplenen ve devletin dayatmalarına karşı çıkan bur tutumun yanında, daha da ileri gidilerek Newroz öncesi ayaklanma çağrıları yapıldı.

"Her şey topyekün bir halk savaşı için; parolamız budur. Hazırlıklarınızı tam yapın. Görevlerinizi iyi kavrayın. Ve mutlaka başarın. (...) Silahlanın! Her köy bir ayaklanma merkezi, her ev bir çatışma mevzisi, her aile bir gerilla-serhıldan birliği haline getirilsin. Dağda yayılan gerilla eylemlerine köyden şehire, devletin varlığına yönelen silahlı serhıldanlar geliştirerek karşılık verin(...)

Gizli yeraltı depoları yapın. Buralara bol miktarda erzak depolayın ki, yarın düşmanımız bizi açlıkla tehdit edemesin. Her köyün, her evin depoları olmalıdır. Hava saldırılarına karşı yeraltı sığınakları, tüneller yapın.

Eli silah tutan herkes en yakın gerilla birliğine katılsın." (ARGK Merkez Askeri Konseyi- Mart 1992- Serxwebun-Mart 1992- Sayı 123, Syf. 13)

Ayaklanma, silahlanma, halkın savaşa çağrılması elbette her silahlı hareketin sorunudur. Ancak ayaklanma taktiği ile her zaman oynanmayacağını Mücadele gazetesi olarak aylar önce ifade etmiştik. Nitekim, bu taktiğin sürece denk düşmediği daha sonra da görüldü.

Geçen yıl aynı dönemde ayaklanma çağrısı yapan PKK, bir yıl sonra 1993 Newroz'unda ise şu çağrıları yapıyordu: *"...Halkımızın özgürlük tutkuları gelişmiştir. İster sert bir baskı içinde olsun, ister izin verilsin mutlaka çeşitli gösterilerle kendini hissettirecek, kendi giysileri, renkleri, türküleri, çalgıları ile meydanları coşturacaktır. Milli bayram havası içerisinde karşılanacaktır Newroz. Ve mümkün olduğunca barışçıl bir biçimde geçirilmeye çalışılacaktır. Halkımız Newroz'u barışçıl kutlayacak."* (Abdullah Öcalan, Yeni Ülke, Sayı: 125 14-20 Mart 1993, syf: 5)

Bir yıl önce ayaklanma çağrıları yapanlar, Newroz eylemlerini üstlenmek için özel sayılar çıkaranlar, savaş bilançoları yayınlayanlar ve savaşı boyutlandırmaktan söz edenler, bu yıl söylediklerini unutmuş görünüyorlar. Geçen yıl yazılanları, kendileri söylememiş gibi "barışçıl Newroz"dan, "kan dökmemek"ten söz ediyorlar.

Bu bir yılda ne değişti diye sorulabilir. Bu yılki Newroz şu açıdan önemliy-

di: Bir yandan, devlet Kürt halkı Newroz'u kutlamasın, Newroz mücadelede bir sıçrama dönemi olmasın diye her tür tedbiri alırken, Kürt ulusal mücadelesini geriletmeye çalışırken Newroz'u ciddi ve yaygın bir şekilde kutlamak devlete cevap olacaktı. Özellikle devletin Irak Kürdistan'ındaki saldırıları sonucu yaratmaya çalıştığı hava ancak böylesi bir güçlü çıkışla bozulabilirdi.

Newroz, savaşın boyutlanması, teslimiyete karşı bir mücadele günü olarak şekillendi. Ve en önemlisi de Kürt halkı bu milli bayramını, mücadele ve dayanışma gününü, yüzleri bulan şehitleriyle kazandı. Daha geçen yıl Newroz katliamı unutulmadı.

Devlet, PKK "barışçıl Newroz" isterken Newroz günü Cizre'de, insanlar sokağa çıktığında "bu sokaklar sizin değil, devletin" diyerek insanları engelliyor ve özel tim sokakta ikili üçlü gruplar halinde dolaşanlara bile müdahale ediyordu. Yine Adana'da, İstanbul'da Newroz'lara saldırıyor ve katliam yapıyordu.

Geçen yıl ayaklanma çağrısı nasıl o sürece denk düşmediyse ve bundan mücadele zarar gördüyse bugün de "barışçıl kutlama" adına mücadeleden geriye düşülmüştür.

Silahlı savaşı yürüten bir örgüt taktiklerini belirlerken "savaşçıl", "barışçıl" ayrımı yapmaz. Hele bu süreç, mücadelenin yükseltilmesi ve devletin saldırılarının bertaraf edilmesi gereken bir süreçse, oradaki taktik, silahlı savaşın gereklerine, öncünün durumuna ve yığınların ruh haline göre belirlenmek durumundadır.

Newroz gibi bir kutlamada ise taviz verip geri adım atmak, "barışçıl", "kan dökmemek" gibi söylemlerle mesaj vermek olsa olsa PKK'nın "yeni politikaları"nın ürünüdür. Unutulmasın ki, mücadele etmeksizin bir güç olmak mümkün değildir. Devlete "bakın ben barışçıyım" mesajlarını verip uzlaşma aramak, böyle

SÖYLENENLER... UNUTULANLAR...

PKK VE TALABANİ-BARZANİ

PKK'nın, devletle doğrudan teması olan Talabani ve Barzani'yi arabulucu olarak seçmesi, gerek Özal'a gerekse de Demirel'e gazeteciler aracılığıyla ilettiği uzlaşma mesajları PKK'nın geldiği noktayı açıklar durumdadır.

PKK yayın organı "Berxwedan" dergisi TC'nin Irak Kürdistan'ında PKK kamplarına yaptığı saldırıdan sonra çıkardığı 20 sayfalık özel sayıyı Talabani-Barzani'ye ayırmış ve "Kürdistan tarihinde: İhanetin Son Perdesi"ni başlık yaparak iki liderin portresini vermişti.

Talabani için; "Celal'e verilen son rol, PKK'nın imhasına Hamidiye Alayları Komutanlığı" başlığı ile şunlar söylendi;

"Talabani'nin bir yanı feodal, bir yanı burjuvaydı. Aydındı ama kararlısından değil, kararsız ve korkak olanlarından, başkalarına yarananlarından, halkına güvenmeyenlerindendi.

İngilizleri çok seven aynı zamanda İngilizlerin de çok sevdiği, bu yüzden İngiliz İbrahim adıyla da anılan İbrahim Ahmet'e damat olunca şansı açıldı.

(...)

Bir diğer adı '66'nın cahşı'ydı. Celal Kürt tarihinde iç çatışmaların ve bozgunculuğun adıy-

politikalar belirlemek PKK'ya bir şey kazandırmayacaktır. Newroz'daki devrimci taktik; Newroz'u sahiplenmek, ona sahip çıkmak ve mücadeleyi yükseltmektir.

Devrimci, yurtsever güçlerin politikaları, açık, anlaşılır, kitleleri eğiten ve geliştiren, mücadeleye katan bir hat üzerinde olmalıdır. Oysa PKK'nın Newroz taktiğinde bu yoktur. Tersine halka sessiz durması öğütlenmektedir. Halk "sessiz" olacaksa, neden bu halka "silahlanın" çağrısı yaptınız? Neden "ayaklanmaya" çağırdınız?

Mart 1993 yılında savaş çağrılarını yineleyen PKK, 2 hafta sonra "ateşkes" çağrısı yapmıştır. Gelinen yer PKK politikalarının tıkandığı, PKK'nın politik olarak gerilediği ve geçmiş tespitlerini bir yana bıraktığı bir uzlaşma noktasıdır. Tabii 15 gün içinde olan bu "değişimleri" kimse anlayabilmiş değildir. PKK uzlaşma önerirken, devlet ise bildiğini yapmaya devam etmektedir.

Ateşkes: "Zafer Atılımı" mı Yoksa Gerileme mi?

PKK, savaş çağrıları yaptığı, 1993 yılı için önüne yeni hedefler koyduğunu söylediği bir kesitte tek taraflı ateşkes ilan etti. 17 Mart'ta ilan edilen bu ateşkesin ayrıca Newroz öncesi açıklanması anlamlıdır. Ve tabii nedenleri de vardır.

1993 Newroz öncesi;

"... ulusal önderimiz A. Öcalan, Kürdistan'ın bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaşan herkese, parti kadrolarına, ERNK saflarında yer alanlara, ARGK savaşçılarına önümüzdeki sürecin görevlerini, '1993 yılını fırtınalı bir savaş yılı haline getirelim.' biçiminde belirlemiştir." (ERNK, Mart 1993) denmekteydi.

Peki savaşacaksanız, mücadeleyi yükselteceksenız, o halde neden ateşkes ve hemen ardından neden bir uzlaşma?

dı. 1963'te direnişi terk etmiş...

Celal kimin adamıydı? Gençliğinde Maocu, 1963'e kadar KDP'li, 1963-66 arasında Şahçı, 1966-70 arasında Irak Baasçısı...

Tüm bunları Kürt halkı için mi yapıyordu? Kesinlikle hayır. O, Tahran'ın, Washington'un Londra, Paris, Bonn ve Ankara'nın adamıydı... (...)

Celal'de ilke yoktu. 1982'den 1987'ye kadar KDP'yle iç çatışmayı sürdürdü. Kürt halkı ve bağımsızlık mücadelesi mi? Onlar da ne? Bu değerler Celal'i hiç ilgilendirmezdi. (...)

Halepçe katliamından sonra dünyanın gözü ve hayretleri içinde Saddam'ı yanaklarından öptü. Saddam düşkünlük karşısında kendisini geri çekmesine rağmen, tepkiler gelince de 'diplomasi gereği' dedi. (...)

Celal yeni patron bulmuştu: TC, IMF-CIA memuru Özal'ın Kürdistan danışmanı olmuştu. Helikopterle seyahat ediyor, Vedat Aydın'ın katledildiği gün katil Kozakçıoğlu'nu ziyaret ediyor, 'PKK silah bıraksın' diyor , 'TC'nin tabiyetine geçmek istiyoruz' diyor, Kürdistan petrollerini babasının malı gibi emperyalistlere pazarlıyordu. Celal, Sosyalist Enternasyonal toplantısında bile Özal'ın gayri resmi danışmanı Cengiz Çandar'la kol kola girecek, Türk kontrgerilla uzmanı Eşref Bitlis'le üstelik üstünde TC ordusu parkasıyla beraber olacak kadar TC dostuydu..." (Berxwedan, Ekim 1992, Özel Sayı, syf:7)

Barzani için ise; "Barzani: Yaşasın Türkiye Cumhuriyeti Kahrolsun PKK" başlığıyla söyle-

Ateşkes için şunlar söylenmektedir.

"Biz güçlü mevzilerde olduğumuz bir dönemde ateşkes çağrısını yapıyoruz. Bu çağrı Ankara tarafından geri çevrilirse, savaşı Kürdistan genelinde daha da şiddetlendirip yayacağımızı açıklamak istiyoruz. (...)

1993 yılında geçmiş ile kıyaslanamayacak kadar hazırlık yapılmıştır. Dolayısıyla akıl almaz bir biçimde tırmandırılacak, varlığımızı, geleceğimizi korumak için ölümüne savaşmaya devam edeceğiz..." (ERNK 16 Mart 1993- Kürdistan Haber Ajansı)

Tüm PKK yazılarında bu yanı görmek mümkündür. Yani bir yanda PKK çok güçlüdür. 1993 yılı için "fırtınalı savaşa hazırız, savaşı tırmandıracağız" denirken, diğer yandan da ateşkes ilan ediliyor.

Ateşkesin amacı nedir? Ve ateşkesle ne amaçlayacaksınız? O ki çok güçlüsünüz, TC kayıplar veriyor, hedefinize doğru neden ilerlemiyorsunuz? Örneğin Botan-Behdinan savaş hükümeti, Botan'ın kurtarılması, kurtarılmış bölgeler hedeflerinde neden ısrar etmiyor, onları neden gerçekleştirmek için yürüyüşünüze devam etmiyorsunuz?

Güçlü olan bir silahlı örgüt, bu kez o gücünü silahlı ayaklanma, yığınların silahlanması ve devrimin ilerlemesi için kullanmaz mı? Yeni mevziler ele geçirmek, yeni atılımlar için adım atmaz mı? Ateşkese gelince;

"Kürdistan halkının PKK önderliğinde barışçıl çözüm için uzattığı el karşılık bulmalıdır. Giderek şiddetlenen savaş acı sonuçları birlikte getirmekte ve her geçen gün yeni yeni kanlar akmaktadır. Eşit ve özgür temelde, kardeşçe bir yaşam için yaptığımız bu çağrı bütün bu acılara son verecek değerdedir." (ERNK Avrupa Örgütü- 28 Mart 1993)

Anlaşıldığı kadarıyla PKK "barışçıl" çözüm istiyor. Ve yeni "kan" akıtılması-

nenler de farklı değildi;

"Baba 1979'da ölmüştü. (Molla Mustafa Barzani-bn) Babanın yanı sıra CIA'nın güvenilir Kürt önderleri listesinde yer alan iki kardeşse Irak'la savaşa tutuşan İran'a ihtiyaç duydular. Önce KDP'yi devraldılar. Sözde kongre seçimleriyle almışlardı, haram olsun, baba kongreleri ayakkabısını sallayarak ve küfürle yönetirdi, oğulları bunu bile beceremezlerdi. Tahran'ın Kereç villalarına yerleşen iki kardeş, duvardan Şah'ın resmini indirmiş, Humeyni'nin resmini asmışlardı. İlginçtir, bu villalar Şah'ın istihbarat örgütü olan SAVAK'ın ajanları için yapılmıştı.

(...)

1988'den sonra Avrupa'ya çıktı, aman bizi kurtarın turlarına, gazetelere demeç verdi, 'silahlı mücadele hataydı', 'Kürt sorunu otonomi sorunudur' 'PKK teröristtir.' dedi.

(...)

Kürt 'önderi' Türk devleti Kürt köy ve şehirlerini bombalarken o, 'Yaşasın Türkiye Cumhuriyeti, Kahrolsun PKK' diye bağırıyordu. (age, syf.5)

Abdullah Öcalan ise bu iki lider için;

"Bunlar sahtekarlıktan vazgeçmedikçe, bizim de onlara karşı kararlı duracağımız çok açıktır. Ve bu durum bilinmektedir. Bunlar oyun oynamak istiyor. Bu oyunlara müsaade yok. Bunlar klasik, bağımlı bir politik faaliyetin cambazlığını yapıyor... (...) TC'nin kapısını takırdatıyor. 'Halen açmıyor bize' diyor. Onların kulağı hep kapılara dayanmış, birisi gel dese, hemen fırla-

nı istemiyor. Peki bu "barışçıl" çözüm nasıl olacaktır? "Barışçıl çözüm" Kürt halkına verilecek üç-beş kırıntı ile mi bulunacaktır? Daha düne kadar diğer Kürt milliyetçi grupları reformları savunduğu için "hain", "işbirlikçi" ilan eden PKK, neden üç-beş kırıntı uğruna "barışçıl çözüm"ü savunur olmuştur?

Ayrıca çözüm nedir? Çözümün barışçıl olması nasıldır? Bunlar açık değildir. Ve PKK bugüne kadar söylediklerini bir kenara koyuyor. Daha düne kadar Ekim Devrimi'nin misyonunun yüklendiği Kürdistan devrimini unutmuş görünmektedir.

"Faşizmin Masasında Çözüm Yok"

PKK ateşkesle "siyasal çözüm" adına silahlı savaşın getirdiği kazanımları heba etmektedir. Ve savaştan uzaklaşacak adımları atmaktadır.

Böyle bir gelişmeye biz daha önce de parmak basmış ve şunları söylemiştik.

"Türkiye ve Kürdistan'da devlet ve savaşın boyutlandığı şu kesitte, silahlı mücadelenin boyutlandırılması sorununa daha çok kafa yormak gerekirken, sık sık 'siyasal açılım'dan, 'ateşkes'ten söz edilmesi ve ardından 'Kürdistan Ulusal Meclisi'nin oluşturulması gelecek açısından böyle bir tehlikenin de varlığı anlamını taşımaktadır." (Mücadele- 27 Şubat 1993- sayı 355- syf 10)

Süreç daha önce söylediklerimize doğru yol alıyor. "Siyasal çözüm" adına yola çıkıldığında, gelinen nokta ister istemez uzlaşmacılık olacaktır.

PKK kendini politik olarak aşan, yenileyen bir örgüt olamamıştır. M-L'ler 1983 yılında PKK'ya ilişkin yaptıkları bir değerlendirmede PKK'nın önündeki açmazı koymuşlardı. Dar ulusal bakış açısı, milliyetçi politikalar, politika adı-

yan davetsiz misafir gibiler..." (A. Öcalan-age-shf:10)

PKK, Talabani-Barzani için kullanmadığı sıfat bırakmadı. "Ajan" olmalarından "işbirlikçi" olmalarına kadar her sıfatı onlara layık gördü. Ancak bunları söylememişler gibi birdenbire unutarak Talabani ve Barzani ile dostluk kurulmaya, Talabani'yi arabulucu yapmaya kadar işler ilerletildi.

Bugün de Talabani sık sık PKK adına konuşmakta, PKK adına değerlendirmeler yapmakta, Özal ve Demirel nezdinde ise PKK temsilcisi gibi davranmaktadır.

PKK'nın geldiği nokta böylesine tehlikelidir. "İşbirlikçi", "hain" diye çatıştığı, "Kahrolsun PKK" diyenlerle bugün kol koladır. Olanlar çok çabuk unutulmuş, yaşananlardan hiç söz edilmez olmuştur.

PKK VE BURKAY

18-19 Mart 1993 tarihlerinde PSK lideri Kemal Burkay ile PKK lideri Abdullah Öcalan bir araya gelerek ortak bir protokol imzaladılar. 9 maddelik bir anlaşma imzalayan bu iki parti, gelecekte de işbirliği için adım attıklarını vurguladılar.

Yıllardır ayrı saflarda olan ve birbirlerine karşı politik tutumları çok net olan bu iki partinin anlaşmaları anlaşılır gibi değildi. PSK'ya göre ilk çağrı PKK'dan gelmişti. PSK da PKK'nın geldiği noktayı "sevindirici" bulmuş ve çağrıyı kabul etmişti.

na ilkesizlik ve pragmatizm, kendine güvensizlik PKK'yı bugün uzlaşma aramaya itmiştir.

M-L'ler, bugüne kadar hep dostça, PKK'nın kendini aşması için hep eleştirel tutum aldılar. Yeri geldi acımasız oldular. İttifak politikasından seçimlere kadar, PKK'nın açmazlarına dikkat çektiler. PKK bunları dikkate almadı. Almak bir yana "uzlaşma damarı" ne zaman kabarsa hep solu, devrimci hareketi aşağılayan, "terörizm" nitelemeleriyle suçlayan oldu. Bugün bunlar nasıl açıklanacaktır? Devletin ... "özel savaş", "iç harekat" politikaları değişmiş midir? Ve devlet Kürt halkına gerçek özgürlüğünü verebilir mi?

Ateşkes ilan edilerek, şiddetle "siyasal çözüm" adına masaya oturmak için uzlaşma kapıları açmak PKK'ya bir şey kazandırmayacaktır. Kürt halkının özgürlüğü uzlaşmada aranmamalıdır. Çözüm uzlaşmada değil, silahlı savaşı yürütmededir. Yani daha çok silahlanmak, halkı silahlandırmak ve savaşmaktır sorun. Kürt halkının kurtuluşu mücadelede aranmalıdır. O nedenle hep "faşizmin masasında çözüm yok" tespiti yaptık. Aylar öncesinde bunu anlatmaya çalıştık. PKK, ateşkes ile "Dünya ve Türkiye kamuoyuna TC'nin terörist devlet olduğunu ispat etme" amacını taşıdığını açıklamıştır. Bu gerekçe doğru değildir. Ve ateşkesi haklı çıkaramaz. Bu taktik ile kimseyi ikna etmek mümkün değildir. Tersine, Kürt halkının mücadelesi meşru ve haklıdır.

Ancak PKK, KUM ile Avrupa ve dünyada başlattığı ama başarılı olamadığı diplomasi politikasını "ateşkes" ile yapmak istemektedir. "Siyasal açılım"a destek için uzlaşmanın kapılarını bu taktiklerle açmayı deniyor ki bu politika tehlikelidir ve silahlı savaşın pazarlık unsuru haline getirildiği her yerde sonuç tam bir trajedi olmuştur.

Yaşananlar bir kez daha PKK politikalarının çözümsüzlüğünü ve Kürt halkı-

Yalnız PKK bugüne kadar hep silahlı mücadeleyi savundu. "Bağımsız Kürdistan"dan söz etti. PSK ise silahlı mücadeleyi hep "terörizm" diye niteledi ve "Bağımsız Kürdistan"a her zaman karşı çıktı. Hatta PKK, PSK'yı "işbirlikçi", "hain", "Kürt reformisti", "uzlaşmacı" vb. diye niteledi.

PSK ise PKK'ya her zaman düşman gözüyle baktı. Onu "terörist", "kan döken" ve "Kürt savaşına zarar veren" bir örgüt olarak gördü. Bugüne kadar PKK ile PSK arasında hep bunlar konuşuldu, hep bu nitelemeler oldu. Yani bu iki örgüt, birbirlerini "hain", "işbirlikçi" olarak değerlendirmişti. Ve yayın organlarında, yazılarda, konuşmalarda hep bu tanımlamalar geçti.

PKK, adına ne derse desin ortada olan bir gerçek var ki, o da PKK'nın ittifaklarını daha düne kadar küfrettiği Burkay'lar, Barzani'ler, Hizbullah'lar oluşturmaktadır. Hatta bu zincire yarın "karşı-devrimci" ilan ettikleri yeni "parti" ve "gruplar" da girerse şaşırtıcı olmamalıdır.

PKK VE HİZBULLAH

PKK'nın ittifak politikasına en iyi örneklerden biri sanırız, Hizbullah'a karşı tutumudur. Dün savaşılan Hizbullah bugün PKK müttefiki ilan edilmiş ve anlaşmalar yapılmıştır.

Hizbullah'ın nasıl bir güç olduğunu anlatmaya gerek duymuyoruz. PKK da daha düne kadar Hizbullah'la çatışmış, onun hakkında tespitler yapmıştır.

"Evet. Hizbikontra MHP'nin Kürdistanlılaşmış biçimidir. Kürdistan devrimine dayatılan is-

nın kurtuluşunun ancak M-L'lerin öncülüğünde, Türk ve Kürt halklarının ortak mücadelesinden geçtiğini göstermiştir.

PKK Ne Yapmak İstiyor?

PKK bugünkü politikalarla silah bırakmasının koşullarını yaratmak amacındadır. Ancak bu zaman sorunudur. Bu boyuta ulaşmış bir hareket "silah bıraktım" diyerek silah bırakamaz. O nedenle bugün uzlaşmanın kapılarını açmıştır.

PKK bu çağrısının tam bir "siyasal zafer" olduğunu ilan ediyor. İnsanlarını, savaşçılarını da buna inandırmaya çalışıyor. PKK'yı bugün güç yapan ve halk yığınlarını ayağa kaldıran silahlı savaşın kendisi olmuştur. Bugün savaştan vazgeçilmesi, uzlaşılması tüm kazanımları yok edecek, Kürt halkı yeni bir umutsuzluk sürecine sokulacaktır. Bunun başarı yanı yoktur. Ve gerçekte olan da budur.

PKK bugün tüm tespitlerini bir bir bırakıyor. Ortak örgütlenmeyi savunan ve kendisi gibi düşünmeyen herkesi Misakı Millici, Kemalist olarak niteleyen PKK, bugün "Sınırları değiştirmek gibi bir niyetimiz yoktur.", "Türkler ve Kürtler etle tırnak gibi birbirinden ayrılamazlar." demektedir.

Uzlaşmasını, ateşkesi "taktik" yapıyoruz diye açıklayan PKK geldiği noktayı görmek zorundadır. Bugün geldiği nokta Talabani-Barzani ile kolkola olmak, Hizbullah'la ittifakı savunmaktır.

Nitekim Irak Kürdistan'ında emperyalizmin gölgesinde oluşturulan kukla federe Kürt devletine ABD yeni senaryo gereği yeni ekler yapmak istemektedir. "Yeni Dünya Düzeni" çerçevesinde Ortadoğu'da düzenlemeler yaptıran ABD kendi denetiminde bir Kürt hareketi ve çözümü istemektedir.

PKK'nın ateşkes politikaları ABD ve diğer emperyalistleri memnun eden bir durum yaratmıştır. PKK bunları bir kez daha düşünmelidir.

lami renkte uluslararası islami devrim geleneğini de, İran Devrimi'ni de kullanarak, biçim değiştirmiş MHP'dir." (A. Öcalan: Hizbullah, MHP'nin Kürdistanlılaştırılmış biçimidir", A. Öcalan, Yeni Ülke, Sayı: 123, 28 Şubat- 6 Mart 1993 syf: 5)

Hizbullahla ilgili böylesi tespitler yapılırken, bunlar unutulmuşçasına, Hizbullahla anlaşma yapılmıştır.

27 Şubat 1993 tarihli PKK-MK imzalı "halkımıza" başlıklı bildiride,

"... bundan dolayı ilk desteği Ramazan ayı dolayısıyla saldırıları durdurarak veriyoruz. Aynı biçimde kendileri de Ramazan ayı dolayısıyla saldırı girişimlerinde bulunmayacaklarını belirtmişlerdir."

Anlaşma yetmemiş olacak ki, bu kez de MHP'li Hizbikontra diye nitelediği bu güçle ittifak için çabalamaya başlamıştır.

PKK-MK imzasıyla 30 Mart 1993 günü "kamuoyu" başlığıyla yayınlanan bildiride şu çağrı var;

"... Önümüzdeki süreçte bu birliğe Kürdistan'ın diğer güçlerinin de dahil edilmesi hedeflenmektedir. Biz buna Hizbullah hareketini de dahil etmek istiyoruz. Ramazan ayı sürecinde gerçekleştirilen ateşkesin de buna zemin olabileceğine inanıyoruz."

PKK Hizbullah'a kontrgerilla diyordu. Şimdi kontrgerilla ile ittifak çabalarını nasıl izah ediyor acaba?

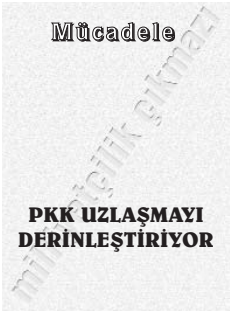

Tek Taraflı Ateşkes Uzatıldı

PKK UZLAŞMAYI DERİNLEŞTİRİYOR

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
24 Nisan 1993
Sayı: 43

Ortadoğu'da yeni dünya düzeninin yerleştirilebilmesi için Kürt sorununun mutlaka halledilmesi gerektiğinin farkında olan ABD, sorunun önemli bir ayağı olan Güney Kürtlerini, Kürt Federe Devleti yoluyla şimdilik kontrol altına almış durumda. ABD'nin sorununun diğer önemli bir ayağı ise Türkiye Kürdistanı'ydı. Buradaki sorunu bir şekilde "halletmesi" gerekiyordu ve bu nedenle gerek TC, gerekse PKK nezdinde dolaylı ve dolaysız zorlamaları söz konusu idi. Bugün bu çabalar belirli bir aşamaya gelmiş durumdadır.

ABD, bir yandan "Türk anayasası sınırları içerisinde..." diyerek, sınırların korunması gerektiğini belirtirken, diğer yandan, "siyasi kolaylıklar..." deyip, bunun sınırlarını da muğlak bırakarak Kürt halkına tanınabilecek haklar konusunda federasyondan kültürel özerkliğe değin bir yelpaze bırakmaktadır.

Sorunun TC devleti açısından yalnızca askeri önlemlerle çözülemeyeceğinin ortaya çıktığı bir süreçte, ABD'nin dayatmalarının da gündeme girmesiyle TC kurmayları da tutumlarında belirli değişiklikler yapmak zorunda kaldılar. Şimdiye değin, 'devlet güçlüdür', 'isterse onları ezer geçer', 'taviz yok' vb. politikalarını izleyen TC, şimdilerde bazı hakları tanıyabileceğini açık açık söylemektedir. Hatta Mart başında benzer bir üslup içerisinde olan Demirel, İnönü, Sezgin şimdi daha farklı konuşmak gereğini duymaktadırlar.

Başlangıçta, "Terör yapanlarla masaya oturulmaz" diyorlardı. Daha 16 Mart'ta, "4-5 bin kalaşnikofla 4-5 bin adamla Türkiye Cumhuriyeti'ni kimse bölemez. Devlet kan dökenlerle pazarlığa oturmaz." diyen Demirel, 31 Mart'ta, "Bir sükunet vardır ve bu sükunetten de memnuniyet vardır... Henüz ortada operasyon yapacak bir durum yok (Bahar Operasyonu -bn)..." demektedir. Genelkurmay Başkanı Güreş ise, PKK'nın önerisine dikkatli yaklaşılmasını söylüyor.

Bütün bunların yanında, devlet bir yandan uzlaşmayı reddederken diğer yandan PKK'yı kendi istediği sınırlar içerisinde uzlaşmaya zorlamanın bir yolu olarak saldırılarını da yoğunlaştırdı. Devletin kendi açısından çizdiği sınırlar son "Kürt Zirvesi" adı verilen ve bir tür daraltılmış Milli Güvenlik Kurulu toplantısında belirlendi. Buna göre, PKK silah bırakırsa, Olağanüstü Hal kalkacak, pişmanlık yasasının kapsamı genişletilecek, yatırımlara ağırlık verilecek, işsizlik önlenecek, özel sektöre teşvikler artırılacak, asker çekilecek, Kürtçe TV vb. haklar tanınacak, Kürt kimliğinin tanınması gündeme gelebilecek. Devlet

açısından en azından şimdilik sınırlar bunlar. Ve bunlar Kürt halkı için hiçbir şey ifade etmemektedir. Bu koşullarda HEP gibi bir parti varken, legal bir parti olarak PKK'ya gerek de yoktur zaten.

TC devleti zor yolunu kullanarak PKK'yı en geri noktalarda uzlaşmaya zorlama politikası izlerken, diğer yandan da yurtsever çevrelerdeki burjuva, küçük burjuva, toprak ağaları ve aydın kesimi kullanarak onu daha da geriye itmek istemektedir. Bugün uzlaşmanın en keskin savunucuları PKK çevresindeki burjuva ve küçük burjuva aydın kesimleridir. Bunlar zaman zaman, sürdürülen faşist terör nedeniyle TC devletini suçsuz gösterme tavırlarına da girmektedirler. HEP'in parti toplantıları neredeyse oligarşiyle kaynaşma toplantıları haline getirilmektedir. Bu kesimlerde şimdi her şey uzlaşmanın gerçekleştirilmesine kilitlenmiştir. Bunun gerçekleştirilmesi için, ama nasıl olursa olsun gerçekleştirilmesi için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Bunlar PKK'nın uzlaşma bataklığına uzanan yolda birer yol açıcı rol oynamaktadırlar.

Öte yandan ister uzlaşma gerçekleşsin, ister gerçekleşmesin, devlet var olan ortamı kendi lehine çevirebilmek için, ulusal mücadelenin tabanını eritebilmek, kendine maddi kitle zemini yaratabilmek için parti liderleriyle Kürdistan gezileri düzenlemektedir. Çeşitli illerde düzenlenen mitinglerde halka şefkat gösterileri düzenlendi, Kürt halkı bir kez daha aldatılmak istendi.

PKK lideri Öcalan 16 Nisan'da Beyrut'ta Talabani, Burkay ve HEP milletvekilleri ile birlikte düzenlediği basın toplantısında, bu kez süresiz olarak ateşkesi uzattıklarını açıkladı. Öcalan "Ateşkes için koşulum falan yok" derken, bir aylık tek taraflı ateşkes süresince hükümetten olumlu sinyaller aldıklarını, bundan dolayı ateşkesi uzattıklarını belirtmektedir.

Sormak gerekiyor: Bu sürede 46 gerillanın öldürülmesi mi olumlu sinyal? İki bin gözaltı mı, yaşanan onca işkence ve tutuklamalar mı olumlu sinyal, yoksa bombalanan, yakılan, yıkılan, zorla boşaltılan köyler mi?

Bir kez uzlaşmacılık gözleri karartmayagörsün, düşmanın timsah gözyaşları dahi olumlu sinyaller olarak değerlendirilir. Uzlaşma platformu olarak öne sürülen koşullara bakılırsa, bugün Kürdistan'da halkın sorduğu soru akla geliyor; "Peki, madem böyle olacaktı, niye o kadar şehit, niye onca zulüm, işkence, kayıp, eziyet?"

Evet, bugün uzlaşma çizgisinde ısrar edenler, Kürt halkının evde, kahvede, işyerinde, köyde, tarlada sorduğu bu soruya cevap bulmak zorundadır.

Bütün bunlara rağmen Kürt halkı yine de savaşanlara ve savaşacak olanlara bakıyor. Çünkü Kürt halkı faşizmin "bir parmak bal" politikasının kendisi için bir şey ifade etmediğini yakın tarihten biliyor.

UZLAŞMA NE KAZANDIRDI, NE KAYBETTİRDİ?

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
29 Mayıs 1993
Sayı: 48

PKK'nın tek taraflı ateşkes ilanından günümüze kadar yaşananlar, tanık olunanlar uzlaşmanın, faşizmin masasında çözüm aramanın geçerli yol olmayacağını bir kez daha göstermiştir. PKK, "ateşkes"ten "siyasi çözüm"den söz ederken devlet güçleri Kürt halkına karşı kirli savaşı sürdürmeye, tırmandırmaya devam ediyor.

Mücadelenin daha çok yükseltilmesi, silaha daha çok sarılınması gereken böylesi bir aşamada "uzlaşma" manevraları yapmak PKK'ya kaybettirecek, devlete ise "kazandıracaktır." Bugün böyle bir "manevranın" başka bir anlamı yoktur. Zaten devlet de buna böyle yaklaşarak, sorunu bu yanıyla "halletmeye" çalışıyor. **Devletin gündeme getirdiği "taktikleri" sonuçta klasik, ama geçerli deyişle "ez, silahsızlandır, ehlileştir" politikasında düğümleniyor.** Nitekim egemen sınıfları yıllardır en çok ürküten şey, sınıfsal ve ulusal mücadele oldu. Hele son dönemde sınıfsal ve ulusal mücadelenin silahlı zeminde gelişmesi, kitleselleşme, Kürt halkının giderek mücadelesinin boyutlanır olması oligarşiye hep korkulu anlar yaşattı. Yaşatmaya da devam ediyor.

Silahlı Mücadele Oligarşinin Korkulu Rüyasıdır

Oligarşi, yıllardır tüm gücünü mücadeleyi ezmek için seferber etmesine karşın bunda başarılı olamamıştı. Dünyada komünist partilerin isim değiştirip sosyalist ülkelerin geçici de olsa yenilgiler aldığı, devrimci mücadelenin yer yer gerileyip, "uzlaşmaya" sarıldığı bir dönemde, ülkemizdeki silahlı mücadele her geçen gün boyutlanmaktaydı. Bu boyutlanma karşısında ise oligarşi bir yandan bir şey yapamamanın, engel olamamanın çaresizliğini yaşarken, diğer yandan da zulmünü, zorbalığını arttırıyordu. İşte oligarşi yıllardır tüm çabalarına, faşist cuntalarına, kirli savaşlarına, imha politikalarına karşın elde edemediğini, bugün PKK'nın "ateşkes" politikalarıyla, "siyasi çözüm" yaklaşımlarıyla ortaya çıkan durumu değerlendirerek elde etmeye çalışmaktadır.

PKK'nın "ateşkes" ilanı ve "siyasi çözüm" adına silahlı mücadeleyi durdurması ve uzlaşma tavırları, bugünkü süreçte devlete yıllardır yapamadıklarını yapma fırsatını vermiştir. En başta devlet ulusal hareketi devreden çıkarabileceği ya da deyim yerindeyse "en az zararlı hale getirebileceğinin" hesabını yaparak bu süreçte oldukça rahatlamıştır. Bu hesaba göre devlet yıllardır kendisini yıpratan, moral ve güç kaybına yol açan, halk kitleleri nezdinde devleti tartışılır hale getiren Kürdistan'daki mücadelenin devreden çıkarılması hesapları ile yeni adımlar atacak ve otoritesini tekrar pekiştirecektir. Devletin bu hesabının fa-

turası için tek yol, silahlı mücadelenin daha güçlü bir biçimde sürdürülmesidir.

"Ateşkes"ten sonra devlet en başta silahlı mücadelenin çıkmaz olduğunu işleyecek ve buna örnek olarak da, PKK'nın son 9 yıllık mücadelesini gösterecektir. Öncelikle halk kitlelerinde umutsuzluk yayma, devletin yıkılamayacağı imajını pekiştirme bu dönemde devletin psikolojik savaşının ana noktalarını teşkil edecektir. Kaldı ki, PKK'nın ateşkes ilanı sonrası devlet güçlülük gösterileri yapmaya devam etmiş, saldırılarını arttırmış ve savunmasız kalan, kurtuluş umutları içine sokulan Kürt halkını saldırılarıyla, terörüyle bunaltarak teslim almaya çalışmaktadır. Ulusal mücadelenin sürdüğü dönemde alabildiğine teşhir olan, yüzlerindeki maskeleri düşürülen devletin eli kanlı katilleri, bugün Kürt halkının karşısına kuzu postu içindeki kurt olarak çıkmaya başlamış ve Kürt halkına devletin büyüklüğünü anlatır olmuştur.

Başbakan, İçişleri Bakanı, Bölge Valisi, hemen tüm yetkililer uzlaşma çağrılarının ardından zil takıp oynar hale gelmiştir. Uzlaşma çağrılarıyla devlete zafer tattırılmış ve İçişleri Bakanı Sezgin'e "Eşkıyayla pazarlık mı, gelsinler teslim olsunlar" dedirtmiştir.

Bilinmelidir ki, sınıflar mücadelesi, savaşlar, iç savaşlar hiçbir zaman iyi niyetle yürümez, yürümüyor da. Hele iktidar sorunu olan bir hareketin iktidar hedefinden vazgeçmesi ise, deyim yerindeyse tam bir felakete yol açar. Örnekleri de var. Egemen sınıflar savaşlarda inisiyatifi ele geçirdiler mi, devrimci-yurtsever güçleri ezmeden bırakmazlar. İki karşıt sınıfın (burjuvazi ve proletarya) çıkarları hiç bir zaman uzlaşma zemininde aranamaz. Bu sınıflardan biri diğerini mutlaka alt edecektir. Yunan iç savaşında komünist partinin tüm "iyi niyetine" rağmen, sonuçta tasfiye edilen Komünist Partisi olmuştur. Ve sırf bu nedene Yunan halkı ağır bedeller ödemiştir. İran'da gericilerle yapılan uzlaşma iktidarın yitirilmesini ve ağır bedeller ödenen bir savaşın kaybedilmesini, binlerce insanın yitirilmesini ve bunun sonucunda mücadelenin on yıllarca geriye gitmesini getirmiştir.

Ateşkes Yumuşama Değil, Daha Fazla Terör Getiriyor

Türkiye ve Kürdistan'da yaşananlar da bu gerçeğin dışında ele alınamaz. Ağır bedeller ödenerek bugüne gelinmiş ve mücadelede hayli yol alınmıştır. Halk nezdinde mücadele umut ve gelecek olmuştur. Kürt halkının ayağa kalktığı, ulusal hareketin mevziler kazandığı, devlet otoritesinin zaafa uğradığı bir kesitte uzlaşma masalarında çözüm aramanın ağır bedelleri olacaktır. Ve devlet bu bedelleri hiç kuşkusuz ödetecektir. Zira yıllardır devlet ilk defa böylesine önemli bir nokta yakalamıştır. Bugün uzlaşma çağrıları Kürt halkında gerçekleşmeyecek umutlar yaratmış ve bu durum özellikle işlenir olmuştur. Bu durum Kürt halkının elini kolunu bağlayan en temel etken olmuştur. Devlet saldırılarıyla bunu derinleştirecek ve Kürt halkını umutsuzluğa, giderek de teslim almaya itecek politikalar geliştiriyor, geliştirecektir.

O nedenle kimsenin "Biz ateşkes ilan ettik, devlet uymuyor" diye yakınmaya hakkı yoktur. Soralım önce; devlet niye ateşkese uysun? Daha düne kadar PKK devleti sömürgeci, faşist vb. olarak görmüyor muydu? PKK daha düne kadar "Bağımsız Kürdistan" deyip sömürgeci devleti yıkmayı düşünmüyor muy-

du? "Sömürge TC" deyip ona karşı savaşmıyor muydu? O halde bugün değişen nedir? Neden savaş bırakılıp uzlaşma aranıyor?

Yine daha düne kadar Kürt kimliğini yok sayan, Kürt halkına katliamlar reva gören, Kürt halkını ezmeye çalışan bu devlet değil miydi? Oligarşinin değişmesi için neden ne olabilir? Devlet faşist ise, bugün bu niteliği de değişmediğine göre, elbette oligarşi kirli savaşına devam edecektir. Aslında değişen ulusal hareketin kendisi olmuştur. Yoksa devletin değişmesi için ortada bir neden yok. Dün olduğu gibi bugün de devlet oligarşinin çıkarları için vardır.

İşte uzlaşma politikaları, öylesine güvensiz ve güçsüz bir ruh hali yaratmıştır ki, her şey iktidarlardan istenir, oligarşinin insafına bırakılır olmuştur. Evet bugün ulusal hareket kıblesini devletten yana dönmüş ve onun atacağı adımları beklemeye başlamıştır. Tabi devlet adım atıyor, atmıyor değil. Devletin attığı adımlar kirli savaş adımlarıdır. Kürt halkını sindirme, umutsuzluk yaratarak kendisini dayatmaktır. Kaldı ki, devlet bu durumda katliam politikalarını gizleme ve Kürt halkını "kazanma" adına reform niteliğinde birtakım adımlar da atabilir. Olayın bu boyutundan çok devlet PKK'daki gerileyişi ve uzlaşma yanını görerek PKK'yı geriletmek ve istediği noktaya getirmek istemektedir.

Özellikle siyasi iktidar yitirdiği prestijini, çıkmazını PKK sorununu "aşarak" tekrar kazanmak için bugün adım atmaktadır. Ve kabul etmek gerekir ki, bu durum devlet için doping olmuş, siyasi iktidar büyük moral kazanmıştır. Yıpranan koalisyon için bu durum taze kan olmuştur da diyebiliriz.

PKK'nın ateşkes çağrıları, uzlaşma çağrıları Türkiye'de ve Kürdistan'da "yumuşama"yı değil, tersine devletin terörünün boyutlanmasını getirecektir. PKK'dan sonra devlet M-L hareketi ezmek, tasfiye etmek, silahlı mücadeleyi "bitirmek" amacıyla terörünü boyutlandıracaktır. Kürdistan'da umutsuzluğu, yılgınlığı derinleştirmek amacıyla kirli savaşını yeni koşullarına göre sürdürecektir. Devlet bugün kazandığı moralle, psikolojik atmosferle sonuç almak isteyecek ve tüm kozlarını oynayacaktır. Unutulmamalıdır ki, savaşta güç olunduğu, bir irade olarak ortaya çıkıldığı ölçüde yeni mevziler kazanılabilir. Ve ileri adımlar atılabilir. Bu savaşın bir yasasıdır. Aksi durumda ise bir güç olamaz, gerilemeye başlarsınız.

Bugün oligarşiye "Bakın biz iyi niyetliyiz" deyip ondan da iyi niyet beklemek tam anlamıyla siyasi saflık ve körlüktür. O zaman devletin varlık nedeni nedir? Karşımızda faşist bir devlet olduğu açıkken, ona iyi niyet mesajları sunmak çözüm değildir.

Evet, PKK'nın faşizmin masasında çözüm araması, uzlaşma politikaları tek kelimeyle devlete yarayacak, devletin otoritesini pekiştirmesine yol açacaktır.

Ulusal hareketin Kürdistan'daki boşluğunu devlet çeşitli biçimlerde doldurma manevralarına girmeye çalışacaktır. Ulusal hareket bugün Kürt halkının geri yanlarına hitap ederek gerçekleşmesi mümkün olmayan beklentiler yaratmakta ve Kürt halkını umutsuzluğa sevk etmektedir. Nitekim bugün devlet silahlı mücadeleye karşı her tür politikayı sürdürmekte, silahlı mücadeleyi söndürebileceği boş umutlarına kapılmaktadır.

Ama unutulmamalıdır ki, M-L hareket yaşananlardan dersler çıkaracak ve devlete bu zaferi tattırmayacaktır. Yine savaşmayan, olmayacak beklentilere giren, girecek olan bir hareketin geleceği olmayacağı gibi, tarihsel sorumlulukları da düşünülmeyecek kadar ağırdır.

KÜRT HALKININ YALNIZ OLMADIĞINI KANITLAMALIYIZ

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
26 Haziran 1993
Sayı: 51

MGK, Olağanüstü Hal'in 4, Çekiç Güç'ün kalma süresinin de 6 ay daha uzatılmasına karar verdi. Çıkması muhtemel tek karar da buydu kuşkusuz.

Olağanüstü Hal Ulusal Baskının, Çekiç Güç ise Ulusal Onursuzluğun Politikası Olarak Sürdürülüyor: Olağanüstü Hal uygulaması açısından bakıldığında, oligarşi Kürdistan'da arzuladığı "çözüm"ün çok uzağındadır. Yapabileceği tek şey, baskı ve terörü süreklileştirmek, tırmandırmaktır. Ve bu noktada oligarşinin şimdilik Olağanüstü Hal'i uzatmak dışında bir alternatif üretmesi zaten mümkün değildir.

Çekiç Güç'ün "görev süresi"nin uzaması gerektiğini - uzayacağını ise ABD Dışişleri Bakanı Warren Christopher, 12 Haziran'da açıklamıştı. Hem de Ankara'da düzenlediği bir basın toplantısında "Çetin (TC Dışişleri Bakanı kastediliyor) ve ben, Çekiç Güç'ün görev süresinin TBMM tarafından uzatılmasını görüştük, sanırım uzatılacak." diyordu.

Kuşkusuz açıklamasının sonunda kullandığı "sanırım" sözcüğü, yalnızca diplomasinin bir gereği. Aslında sanmıyor, biliyor. Parmak kaldıracak olanların "Çekiç Güç'ü kaldıracağız" vaadiyle iktidara gelen DYP ve SHP'den olması da kaygılandırmıyor onu. Direktifi getiren kendisidir ve TBMM'de çoğunluğun parmağının bu direktif doğrultusunda kalkacağından emindir.

MGK, kararıyla ABD'nin bu direktifini "milli"leştirmiştir yalnızca. Elbette ABD'den böyle bir direktif gelmişken ve üstelik Christopher, bu 6 aylık uzatma karşısında "Kobra ve A-10 uçaklarının Türkiye'ye verilmesi için Kongre'ye başvurulacağını" açıklamışken, CIA'yla, Pentagon'la iç içe bir MGK'dan, ulusal onursuzluğu dış politika haline getiren bir iktidardan başka türlü karar da beklenemez.

"Şeytan Ayrıntılarda Gizli"; MGK Kararının Ayrıntısı Önümüzdeki Günlerin Politikasını Gösteriyor: MGK'nın uzatma kararında kalıplaşmış açıklama ve gerekçelerin dışında yer alan bir cümle, yaşanılan süreç açısından kararın kendisinden daha önemli görünüyor. Kararda hükümetten "Olağanüstü Hal'in 4 ay sonra kaldırılabilmesi için hükümetin gerekli yasal düzenlemeleri süratle yapması" da isteniyor. Bunun anlamı açıktır. Devlet bu süreçte genel anlamıyla Kürt halkının ulusal mücadelesini hangi yollarla, yöntemlerle

olursa olsun bitirmeye çalışacaktır.

Kürdistan'daki katliamların alabildiğine yaygınlaştığı, köy ve mezra boşaltmaların özel bir politika olarak tüm hızıyla devam ettiği, kontrgerillanın yine çoğu kez Hizbullah adıyla "faili meçhul" cinayetlerine hız kazandırdığı, İran sınırına ve operasyon bölgelerine yeni özel timlerin, komando birliklerinin kaydırıldığı bir süreçte böyle bir kararın başka bir anlama gelmeyeceği açıktır.

ABD'nin Suriye-PKK ilişkisi konusunda ilk kez doğrudan devreye girerek Suriye'yi uyarması, Öcalan'ı ülkeden çıkarmasını istemesi ve PKK'nın Türkiye'deki -özellikle turistlere yönelebilecek- eylemlerinden Suriye'yi sorumlu tutacağını açıklaması, bu politikanın, ABD'nin de onay ve desteğiyle yürütüldüğünü gösteriyor. "Tek yanlı ateşkes" devlete böylesi bir politikaya başvurma cesareti vermiştir. Kuşkusuz devlet, gerillayı böylesi bir politikayla yok edemeyeceğini biliyor, ancak aynı zamanda PKK'yı siyasal olarak daha fazla geriletmenin hesaplarını yapıyor. Son süreçte yaşanan uzlaşma arayışları devletin bu yöndeki umudunun kaynağıdır.

Kürt Halkının Yalnız Olmadığını Gerilla Mücadelesini Yükselterek Göstermeliyiz: Bugün devlet, katliamlarla kendi "çözüm"ünü arıyor. Bu umudunu gerçekleştirmeye çalışıyor. Buna karşın biz halkın çözümünü dayatmak durumundayız. Gerilla mücadelesi ve halkların dayanışması, birliği bu çözümün anahtarıdır. Ve bu anlamda Kürt halkını desteklemenin, savaşan yanını sahiplenmenin ve devletin umutlarını yerle bir etmenin yolu, her iki noktada da pratik adımlar atmaktan geçiyor. Kürdistan'da halka sıkılan her kurşun ülke genelinde mücadelemizle, protestolarımızla yanıt bulmalıdır. Bu güncel görev yerine getirilmedikçe, gerçek çözümün, halklarımız arasında birlik ve güvenin yanından bile geçemeyiz.

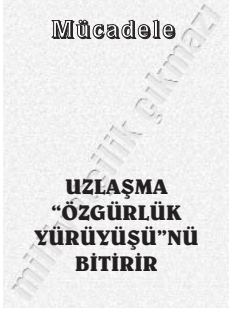

Uluslararası platformlarda Kürt sorunu tartışması

UZLAŞMA, "ÖZGÜRLÜK YÜRÜYÜŞÜ"NÜ BİTİRİR

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
9 Nisan 1994
Sayı: 92

Mart ayına girerken Kürt ulusal sorununa çözüm konusunda hareketli bir tartışma yaşanmaya başlandı. ABD ve Avrupa devletlerinin ardından, konu Brüksel'de toplanan Uluslararası Kuzey Kürdistan Konferansı'nda dile getirildi. Brüksel'deki konferans'ta en çok dikkati çeken bildiri PKK Genel Sekreteri A. Öcalan'ın gönderdiği mesajdı.

ABD ve Avrupa Emperyalistlerinin Tavrı

Gerek Avrupa'nın ve gerekse ABD'nin "terörizme karşı Türkiye oligarşisinin yanında olduğu"nu ilan ettikleri biliniyordu. Ancak Ortadoğu'da emperyalist çıkarlara uygun düşecek yeni statükoların oluşması için belli planlar peşinde oldukları, özellikle Kürt halkının ulusal uyanışının yarattığı politizasyonun zararsız hale getirilmesi için, yeni sömürgeci ilişkileri koruyan çerçevede, emperyalist sistem içi çözüm yolları üzerinde durdukları da sır değildi.

Kış mevsiminden çıkılırken, biraz da Türkiye'deki yerel seçim öncesi kızışan siyasal atmosferin ve uluslararası alanlarda yankı bulan gelişmelerin ardından emperyalist devletler, Kürt sorununa ilişkin yaklaşımlarını bir kez daha gündeme getirdiler. 9 Mart'ta Türkiye'yi ziyaret eden ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Stephen Oxman bir gazetecinin sorusu üzerine şöyle dedi: *"Hem Türkiye'nin terörizme karşı mücadelesini desteklediğimizi, aynı zamanda Türkiye'nin sınırlarının korunarak bölgedeki soruna politik çözüm bulunması gerektiğini ifade ediyorum."* Kısacası, ABD Kürt halkının ulusal haklarından bazılarının verilerek, işbirliği yapılabileceği oluşumlar dahilinde, ancak TC'nin de sınırları korunması şartıyla soruna çözüm bulunması gerektiğine işaret etmekteydi.

Aynı konuda Avrupa Parlamentosu da Mart ayı içinde, çözüm önerisini daha açık ve anlaşılır ifadelerle dile getirdiği bir karar aldı. Kürt milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılarak tutuklanmalarının kınandığı kararda dördüncü madde olarak şu talebe yer verildi: *"(Avrupa Parlamentosu) Türk hükümetinden Türkiye'deki Kürt halkının otonomi haklarının tanınmasını ister."*

ABD'nin görüşleriyle özde aynı olan bu kararda da Kürt halkının kısmi ulusal haklarının verilmesi istenmekteydi.

Avrupa Parlamentosu'nun aldığı bu karar ve ABD Dışişleri Bakan Yardımcısının demeci, bir açıdan, emperyalistlerin oligarşiye verdiği zaman kredisinin bittiği biçiminde yorumlanabilir. Nitekim bundan altı ay önce, Genelkurmay başkanının "baharda bu sorun mutlaka bitecek" sözleri ile kesin bir zaman sı-

nırı koyması, emperyalist devletlerle yapılan görüşmelerde alınan bir zaman kredisi olarak değerlendirilmişti. Bu süre içinde oligarşi Kürt halkına yönelik eşi görülmedik bir terör harekatı sürdürürken, emperyalist devletler de kendi hesapları gereği uluslararası anlaşmalara ters düşen bu vahşete sırtlarını döndüler, görmezden geldiler.

Ancak oligarşi, Kürt halkının ulusal hak talebini zorla bastırma politikasında istediği başarıyı bir türlü sağlayamadı.

TC'ye tanınan kredinin bittiğine işaret eden açıklamalarına rağmen, emperyalist devletler, TC'ye politik ve askeri desteklerini sürdürüyorlar. Demokratik kamuoyunun uluslararası insan hakları sözleşmelerine aykırı hareketlerinden dolayı TC'ye müeyyide uygulanması yönündeki talepleri şimdilik bu politikayı değiştirmiyor. Emperyalist devletler bu tür talepleri reddediyorlar. Elbette onlar, TC gibi bir müttefikle çelişkilerini derinleştirme yoluna gitmeyecek, TC'yi karşılarına almayacaklardır. Çünkü bölgedeki çıkarları açısından Türkiye oligarşisi gibi sadık bir işbirlikçiye her koşulda ihtiyaçları vardır. Bölgedeki inisiyatiflerini güçlendirme konusunda birbirleriyle de çekişme içinde olan emperyalist devletlerin buna ters düşecek bir tavra girmeleri beklenemez.

Emperyalist Politikanın Belirleyici Etmeni Kendi Çıkarlarıdır

Emperyalist devletlerin Ortadoğu politikalarını belirleyen asıl olgu, kendi emperyalist çıkarlarıdır. Bölgenin petrol açısından zengin kaynaklara sahip olması, uzun yıllardan beri, emperyalizmin bölge üzerinde egemenliğini korumak için özel çaba içinde olmasına yol açmıştır. Emperyalist devletlerin değişmesini istemedikleri tek olgu kendi çıkar ilişkileri ve sömürü kanallarıdır.

Kürt halkının ulusal haklarını talep etmesi de, demokratik halk iktidarını hedeflemediği ve anti-emperyalist bir muhtevada olmadığı sürece, emperyalizmin stratejik çıkarlarına aykırı değildir. Kürt halkına otonomi verilmesi, hatta Güney Kürdistan'da olduğu gibi bağımsız devlet kurma adımı atılması emperyalizm açısından çok önemli değildir. Önemli olan, kendi işbirlikçilerinin iktidarda olması, yeni sömürgeci yapının muhafaza edilmesidir. Bugün emperyalist ilişkiler içinde biçimlendirilen en yaygın sömürgecilik bu tarzda olanıdır. Birçok üçüncü dünya ülkesi de sözde bağımsızdır. Kendi devleti, dili, bayrağı vb. vardır, ama hepsi de emperyalizmin sömürgesi ve kuklasıdır.

Bu nedenlerden dolayı, gerek ABD'nin ve gerekse Avrupa emperyalist devletlerinin Kürt halkına otonomi tanınmasından söz etmeleri, emperyalizmin Türkiye oligarşisi karşısında Kürt halkının yanında bir tavır alışı gibi görülemez. Böyle görmek, en büyük körlük olur. Emperyalizmin ve özellikle ABD'nin bölgede oturtmaya çalıştığı statü, halkların özgürlük talebine cevap veren değil, onu durdurmayı ve yeni sömürgecilik ilişkileriyle boğmayı planlayan bir statüdür.

Kürt Ulusal Hareketinin Diplomasi Girişimi ve Bazı Mesajları

Emperyalist devletlerin Ortadoğu'ya ilişkin kendi sömürgeci sistemlerini muhafaza etmeye yönelik girişimleri sürerken, PKK'nın uluslararası alanda destek bulmayı, diyalog çağrılarını içeren açıklamalar yapması, bu ilişkilerin kavranmasının, değerlendirilmesinin önemini daha da artırmaktadır.

PKK, uluslararası alanda tüm Kürt halkı adına söz hakkı olan bir örgüt olarak kabul edilebilmek için büyük çaba harcıyor. Bu çaba sadece diplomatik alandaki mücadelede yoğunlaşmak anlamında değil, verilen mesajlar anlamında da ayrı bir önem kazanıyor.

Belçika'nın başkenti Brüksel'de Mart ayında yapılan Uluslararası Kuzey Kürdistan Konferansı'na A. Öcalan'ın gönderdiği bildiri, bu açıdan daha önceki tüm çabaların tipik bir özeti durumunda. Öcalan'ın bildirisinde önemli mesajlar var.

Bu mesajların ilki *"PKK ayrı bir devlet kurmanın dışında bir yaklaşım göstermiyor söylemi de, hiçbir dayanağı olmayan, yakıştırmadan başka bir şey değil"* sözlerinde ifadesini buluyor. A. Öcalan ayrı bir devlet kurmak gibi bir amaçlarının olmadığını, bu yönlü propagandaların kendi gerçeklerini yansıtmadığını ifade etme ihtiyacı duyuyor. İkinci olarak, *"Türk devleti ile görüşmeler temelinde diyalog yoluyla, demokrasi içinde halkımızın meşru taleplerini dile getirme ve bu konuda bir sonuca varma temelinde bir süreç başlatılacak olursa, buna taraf olacağımızı belirtmek istiyorum."* diyerek oligarşi ile diyalog çağrısı yapıyor. *"Federasyon dahil bütün alternatifleri de bu temelde tartışmaya hazırız"* diyor. Karşılıklı bir ateşkese hazır olduğunu belirttikten sonra, üçüncü önemli mesaj olarak *"Siyasi çözüm ve serbest siyasi faaliyetler için zemin oluşturulursa, silahlı savaşın tamamen sona erdirilmesinin önünü açacağımızı da açıklıyorum"* diyerek silahlı mücadelenin belli koşullarda sona erebileceğini belirtiyor.

Üç önemli mesaj, uluslararası bir platformda hem emperyalist devletlere, hem de oligarşiye gönderiliyor...

Öcalan'ın bu mesajları, kimileri tarafından "büyük taktik, ince diplomasi" olarak yorumlandı. Aslında bu mesajlar yeni değildi. Öcalan, 1993 baharında PKK ateşkes ilan ettiği zaman Celal Talabani ve Kemal Burkay'la birlikte yaptığı basın toplantısında da benzer düşünceleri ifade etmişti. Ve o zaman da ateşkes kararı büyük bir taktik başarı olarak görülmüştü. Bunun göstergesi olarak ateşkes kararı sonucu savaşı dayatan tarafın PKK değil, Türkiye oligarşisi olduğunun dünya kamuoyuna gösterildiği ileri sürülmüştü. Uluslararası alanda, Kürt halkının ulusal varlığını inkar eden oligarşinin asıl saldırgan taraf olarak gösterilmesi ile Kürt ulusal mücadelesinin uluslararası meşruiyet kazanma yolunun açıldığı söylenmişti.

Mesajlar ve Taktik Sorunu

Bugün de, Brüksel Konferansı'na gönderilen mesajın taktik olarak inceliğine övgü düzenler, aynı sonuçların kazanımından söz ediyorlar. Örneğin FKÖ gibi uluslararası alanda diplomasi yapmanın zeminin hazırlamak, oligarşiyi "köşeye sıkıştırmak" gibi sonuçları sayıp döküyorlar.

Uluslararası alanda oligarşiyi sıkıştırma, Kürt ulusal hareketinin söz sahibi olmasını sağlama gibi diplomatik kazanımlar, elbette ne yadsınmalı, ne de küçümsenmelidir. Bu doğrultuda atılacak adımların mücadeleye belli bir katkısı olacaktır.

Ancak, "diplomasi" adına emperyalist devletlere "barış", "uzlaşma" mesaj-

ları gönderilmesi yoluyla değil, doğrudan halkların desteğini kazanmaya çalışmak durumunda, söz konusu katkının gerçeklik kazanması olanaklı olabilir. İkincisi, uluslararası platformda, özellikle emperyalist devletlerle ilişkiler zemininde diplomasi yapmak sayısız tuzaklarla dolu olan bir alandır. Bu açıdan, Arafat'ın, Barzani ve Talabani'nin uluslararası diplomasi adına girdikleri ilişkiler ve bu ilişkilerin onlara getirdiği "katkı" ortadadır ve zengin deneylerle, derslerle doludur.

Öte yandan, uluslararası diplomasi adına PKK'nın bir süredir yaptığı girişimler ve özellikle geçen yılki süreç de iyi değerlendirilmelidir. Geçen yıl uygulanan ateşkes taktiğinden sonra, ileri sürüldüğü gibi "Oligarşinin saldırgan taraf olduğu ortaya çıktı"ğına göre, TC'ye sunulan uluslararası destekte bir azalma olması gerekirdi. Çünkü bu taktiğin üzerinde oturduğu beklenti bir yanıyla buydu. Oysa emperyalist devletlerin oligarşiye desteği azalmamış, yer yer artmıştır. Bunda da şaşılacak bir yan yoktur. Çünkü emperyalist devletlerin politikalarını belirleyen olgu, kimin haklı olup olmadığını görmek değil, kendi emperyalist çıkarlarıdır.

Bu durum gösteriyor ki, emperyalist devletler nezdinde oligarşinin teşhir edilmesini uzun boylu abartmak, bu teşhirin belli sonuçlar yaratmasını beklemek yanlıştır.

Abdullah Öcalan'ın "ayrı devlet istemiyoruz", "diyalogla çözelim" ve "serbest siyasal faaliyet zemini olursa savaş sona erer" mesajları içeren bildirisinin, ABD ve Avrupa devletlerinin "otonomi" öneren kararlarıyla aynı zamana denk düşmesi bir başka açıdan anlamlı olmuştur.

12 yıllık gerilla mücadelesi süresince, ABD ve Avrupa devletlerinin askeri hedeflerine bir kez olsun yönelmeyen PKK, şimdiye kadar ABD ve Avrupa'yı doğrudan karşısına almadan "sömürgeciliğe karşı savaş"tı. Bugün ABD ve Avrupa politikalarını dikkate alarak, bu devletleri biraz daha fazla yanına çekmek ve hatta onların desteğini almak gibi bir politika izlenmektedir. Bu durumda söylenecek tek şey, hiçbir "sömürgeciliğe karşı savaş"ın, emperyalist devletleri karşısına almadan zafere yürümediğidir. Dahası emperyalist devletlerin dolaylı desteğini arayan politikaların özgürlük yürüyüşünü hedefinden saptıracağı ve yeni emperyalist bağımlılıklara götüreceği aşikardır.

Uzlaşma Arayışı Taktik Değil, "Stratejik" Hatadır

Diplomasi adına atılan "taktik" adımların ne getirip, ne götürdüğü meselesi dışında, belki de daha önemli olan nokta, bu taktik adımların mücadelenin stratejik gelişimi içinde hangi anlamlara geldiğidir.

A. Öcalan'ın sunduğu bildiride tam bir mantık bütünlüğü görülmektedir. Ki, uzlaşma anlamı taşıyan bu mantık ve yaklaşım tarzı, PKK'da yeni ortaya konulmadı. Geçen yılki ateşkes ilanı sürecinde de ifade edildi, daha sonra da defalarca tekrar edildi.

ARGK Askeri Konsey Başkanı Cemil Bayık, Mart ayı içinde Özgür Gündem'e verdiği demecinde, "Bu savaş daha çok sürecek mi?" şeklindeki bir soruya şöyle karşılık veriyor: *"Eğer (devlet) mevcut politikasının sonuç vermediğini görür, Kürt halkının temel siyasal, kültürel, hukuki ve insani sorunlarına görüşmeler yoluyla yaklaşırsa savaş uzamaz, sona erer."*

Çok net olarak anlaşılacağı üzere, ARKG Askeri Konseyi Başkanı "sömürgeci" devletin varlığının tasfiyesinden değil, onunla oturup "sorun"ları görüşmekten söz etmektedir. A. Öcalan ise, böylesi bir görüşme için beklentilerini daha somut biçimde ifade etmektedir. *"Aynı devlet çatısı altında, diyalog ve serbest siyasal faaliyet hakkı"*. Kısacası, bu şartlarda anlaşma ve savaşın sona ermesinden söz edilmektedir.

Bu noktada, Kürt ulusal hareketinin asıl dinamiğini oluşturan gerilla gücü bir pazarlık unsuru haline gelmektedir. Gerilla, halk ordusunu oluşturma ve halk iktidarını kurmanın temel aracı değil de, "serbest siyasal faaliyet" hakkı elde etmek için ihtiyaç duyulan bir güç olmaktadır. Herkesin bildiği ve PKK'nın da daha önce defalarca söylediği bir gerçeği hatırlamak gerekir: Gerilla silah bırakırsa, bu Kürt ulusal hareketinin intiharı olur. Çünkü egemen sınıflar inisiyatifi bir kez ele geçirdiler mi, tüm başkaldırı unsurlarını ezip yok etmeden bırakmazlar. Gerillanın silah bırakmadığı, ama savaşmayı durdurduğu koşullarda ise, Kürt ulusal hareketi belki intihar etmemiş olur. Ancak, gerilla gücü kaçınılmaz olarak iktidar perspektifi olamayan bir siyasal pazarlık sürecinin unsurlarından biri durumuna gelir. Ki, bu durumun adı uzlaşmadır.

Uzlaşmadan yani belli koşullarda bir anlaşmaya varmaktan söz ediliyor. Bu noktada birçok soru ve sorun akla gelmektedir. Örneğin, federasyon türü bir statüde anlaşma olduğu varsayılsın. Demokratik olacağı ileri sürülen bir Kürdistan ile faşist ve emperyalizmin işbirlikçisi TC'nin "federatif" birliği düşünülebilir mi? Aynı devlet çatısı altında bir çözüm arayışına razı olmak, Kürt ulusunun "ayrı devlet kurma hakkı dahil kendi kaderini tayin etme hakkına" bugünden konulan bir sınır değil midir? Sık sık gündeme getirilen diyalog çağrıları, oligarşinin kendi koşullarında bir çözüm için daha saldırgan bir tavır içine girme cesaretini artırmaz mı? Bu sorulara mücadele açısından olumlu cevaplar vermek mümkün değildir.

Mücadelenin gelişimi içinde belirli ara kazanımların gündeme gelmesi mümkündür. Ancak, bu ara kazanımlar nihai hedef olarak belirlenir ve stratejik, taktik adımlar bu pazarlık üzerine sürdürülürse, bu noktadan sonra söz konusu kazanımları mücadeleyi daha da ileriye taşıyacak basamaklar olarak değerlendirmek mümkün olmaz.

Öte yandan, bugün yapılan diyalog çağrıları ya da yaratılan anlaşma havası halk içinde yakın çözüm beklentisini güçlendirmektedir. Halkı böyle bir beklenti içine sokmak yanlıştır. Devletin, halkı yıldırmaya çalıştığı, burjuva ve küçük burjuva çevrelerden "barış hemen şimdi" türü kampanyalarla nasıl olursa olsun barış isteyen taleplerin yükseldiği koşullarda bu türden bir "çözüm" beklentisini güçlendirmek, pazarlık yoluyla uzlaşma arayan bir hareketin bile aleyhinedir, pazarlık gücünü azaltır. Kaldı ki, oligarşinin vereceği bazı ulusal hak kırıntılarına razı olmamak hedefleniyorsa, halkta çözüm beklentisini değil, mücadele isteğini güçlendirici politikaların gündemde tutulması gerekir.

Ama asıl önemlisi, oligarşiyle oturulacak masada, Kürt halkının özgürlüğü adına hiçbir şeyin bulunmadığının kavranmasıdır. Oligarşi tasfiye edilmeden, ne Kürt halkı, ne de Türk ve diğer milliyetlerden halklar, gerçek anlamda özgürleşmenin koşullarını yaratamazlar.

İktidar Perspektifi Terk Edilmemeli

Kürt ulusal hareketinin önünü açmak ve daha ileri aşamalara taşımak gibi bir amacı öne sürerek PKK uluslararası alanda "diplomasi" girişimine ağırlık verirken, ülke içindeki mücadelede iktidar perspektifini terk ettiğini ortaya koyuyor. Ulusal hareketin önünü açmak, gücünü artırmak için gerekli olan şey, uluslararası alanda söz hakkı vb. değil, ülke içindeki mücadelenin eksik ve zaaflarının giderilmesidir.

Kürt ulusal hareketinin milliyet temelinde ayrı örgütlenme perspektifine sahip olması ve buna bağlı olarak mücadeleyi salt Kürdistan ile sınırlı bir bakış açısıyla yürütmesi, mücadele gücüne nesnel bir sınır getirmektedir. PKK mücadeleyi Türk ve diğer milliyetlerden emekçi halkı da içine alarak, oligarşinin ayak bastığı her alanda cephe açma perspektifiyle ele almıyor. Oligarşinin diğer bölgelerini lojistik destek alanları ya da misilleme bölgeleri olarak görüyor. Bazen "her yer savaş alanı" dense de, savaş bir bölgeye sıkışmaktan kurtulamıyor. Bu da oligarşiye Kürt ulusal hareketi karşısında geniş imkanlar kazandırıyor. Şovenist kışkırtmalar sonucu, Türk halkını kısmen kendi kirli savaş politikasının peşine takabildiği gibi, Kürdistan'dan batıya göç etmiş Kürt halkının (ki, genel Kürt nüfusunun yarısından fazlası) savaş dışı kalmasını engelleyemiyor. Batıdaki potansiyeli değerlendiremiyor.

Sürecin, batıda da yeni cepheler açmayı dayattığı bir aşamada, PKK küçük burjuva milliyetçi bakış açısını sorgulamak yerine, aynı bakış açısıyla adım atmaya çalışıyor. TDHP gibi oluşumlara gidiyor. Ama sonuç alamıyor.

Bizim "tıkanma" dediğimiz olgu, işte budur. Milliyet temelinde örgütlenmenin ve savaşı bir bölgede örgütleme perspektifinin içinde var olan zayıf yan, tıkanmanın kaynağıdır. Bu "tıkanma"dır ki, PKK'nın iktidarı devirerek devrimci halk iktidarı kurma perspektifini dile getirmesini engelliyor. PKK "sömürgeci devlet"in varlığını tasfiye etmekten değil, onunla oturup konuşmaktan ve belli koşullarda anlaşmaktan söz ediyor.

Ki, "taktik" adına atılan adımlar içinde en tehlikeli taviz, devrimci halk iktidarını kurma perspektifinden uzaklaşmadır. Yeni sömürgeci emperyalist sistem içinde, emperyalizmin varlığını ve işbirlikçilerini tasfiye etmeyen ve devrimci halk iktidarını kurmaya yönelmeyen bir hareket, emperyalistler için çok kolay bir yem olur; sonuçta ulaşılacak nokta ister Türkiye sınırları içinde bir Kürt federasyonu biçiminde olsun, isterse dışında bir devlet biçiminde; bu değişmez.

Güney Kürdistan'daki (Kuzey Irak) Kürt federasyonu oldukça öğretici bir deneyimdir. Yıllardan beri kendi özgücüne değil de, emperyalist devletlerden aldığı desteğe güvenerek adım atmaya çalışan Güney Kürdistan'daki feodal milliyetçi siyasal çizgi, sonunda emperyalizmin Ortadoğu politikalarının doğrudan uzantısı olmaktan kurtulamamıştır. Emperyalizmin koruması altında kurulan bu "federasyon"un Güney Kürdistan halkına gerçek anlamda bir özgürlük getirmediği ulusal ya da sınıfsal taleplerini karşılamadığı tartışma götürmeyecek kadar açıktır.

Ulusal mücadelenin halkların özgürleşme yürüyüşünde belli bir sonuca ulaşması için başvurması gereken yol, uzlaşma arayışı değil, mücadeleyi sınıf temeline oturtup tüm milliyetlerden emekçilerin katılımını sağlayarak TC'nin her yanını gerçekten bir savaş alanına çevirmek ve halkların devrimci iktidarını kurma hedefine yönelmektir.

"SİVİL-SİYASİ ÇÖZÜM" DENİLEN TASFİYECİLİK

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele
6 Ağustos 1994
Sayı: 104

Emperyalist devletlerin, özellikle de ABD'nin Kürt sorununa ilgisi gözle görülür biçimde artıyor. Elbette, gerek Ortadoğu'daki statükoların oluşumunda gerekse oligarşinin uyguladığı politikalar içinde ABD'nin etkisi yeni değildir. Emperyalizme göbeğinden bağımlı Türkiye oligarşisi, ABD'nin denetim ve yönlendiriciliğini her zaman sadakatle kabul etmiştir. 12 Eylül faşist cuntasının tezgahlanmasından, cuntanın biçimlendirdiği siyasal yapıya kadar her aşamada, hatta siyasal parti kongreleri içinde bile Amerikalıların müdahale izlerini görmek mümkündür. Aynı şeyin Kürt sorununda da söz konusu olduğunu söylemek için de bir çok neden vardır. Ancak şimdiye kadar biraz daha gizli kapaklı yapılan müdahaleler son aylarda daha açık telaffuz edilmeye başlandı, gözle görülür hale geldi. ABD'den Türkiye'ye gelen ve asıl gündemi Kürt sorunu olan Bakan yardımcılarının temasları, ABD'ye davet edilen ve belirli düzeyde yönetim temsilcileri tarafından kabul edilen DEP heyetleri ile görüşmeler, askeri yardım üzerine getirilen kısıtlama kararları, ABD'nin gözle görülür hale gelen "ilgisi"nin somut biçimlerinden bazılarıydı.

ABD Emperyalizmi "İstikrarlı" Bir Ortadoğu İçin Kürt Sorununun "Çözümünü" İstiyor

Emperyalizm açısından "istikrar"ın ne olduğu artık iyi biliniyor. Dünyanın neresinde emperyalizmin çıkarlarını tehdit eden bir halk hareketi varsa, orası istikrarsız olarak niteleniyor. Anti-emperyalist tutum ve politikalara sahip siyasi hareketlerin ya da iktidarların varlığı dünya istikrarını bozan unsurları olarak niteleniyor. Ama örneğin bir Etiyopya, Sudan ya da başka Afrika ülkelerinde milyonlarca insanın açlıktan ölmesine yol açan felaketler emperyalizm açısından "istikrar"sızlık olarak nitelenmiyor. İstikrarın varlığı ya da yokluğu emperyalizm ve onun kukla iktidarlarının siyasal egemenliğinin güçlülüğüne, ekonomik çıkarlarının güvenliğine göre tespit ediliyor.

Ortadoğu açısından ise "istikrar" sağlama operasyonları anti-emperyalist yönelim, tutum ve politikaları bütünüyle ortadan kaldırmak, çatışmaları sona erdirmek olarak şekilleniyor. Büyük petrol rezervlerinin bulunduğu ve aynı zamanda iyi bir pazar olduğu için jeopolitik önemi büyük olan Ortadoğu'da son yıllarda birçok emperyalist müdahale yapıldı.

İran-Irak savaşında Irak desteklenerek, İran yer yer aldığı anti-emperyalist tavırdan vazgeçmeye zorlandı. Savaşın sonunda bu kez dize getirilmesi için hedefe konan ülke, Arap milliyetçisi bir politika ile Ortadoğu petrolleri üzerin-

de güç sahibi olmak isteyen Saddam'lı Irak'tı. Körfez savaşı ile Saddam'ın tırnakları törpülendi. Suriye'ye baskı uygulanarak Ortadoğu'daki etkinliği kırıldı. Ardından bölgenin devrimci dinamiklerini simgeleyen Filistin direnişi masaya yatırıldı. Ve İsrail'le uzlaşma sürecine sokularak "istikrarsızlık" kaynağı olmaktan en azından bir süre için çıkarıldı. Böylece emperyalizm "yeni dünya düzeni" adıyla ifade ettiği statükoyu oturtmak için belli bir mesafe almış oldu.

Ortadoğu'daki emperyalist egemenliğin en önemli üç ayağı İsrail-Mısır ve Türkiye olarak görülmekteydi. Bu süreçte gerek Türkiye'nin kendisine biçilen bu rolü oynayabilmesi için, gerekse Ortadoğu'da istikrarı oturtabilmek için geriye kalan sorunlar içinde Kürt sorunu öne çıktı. Kuzey Kürdistan başta olmak üzere Kürt halkının verdiği özgürlük mücadelesi ve silahlı savaş, doğrudan emperyalizmin çıkarlarından, egemenliğinden çok bölge devletlerini hedef alıyor olsa da, taşıdığı potansiyel itibarıyla, emperyalizmin yerleştirmeye çalıştığı dengeler açısından çözülmesi gereken en önemli sorunlardan biri durumuna geldi.

Emperyalizmin "Çözüm"ü Özgürlük Mücadelesinin Tasfiyesidir

ABD için "istikrarlı bir Türkiye", aslında Kürt halkının ulusal taleplerinin karşılandığı değil, baskı altına alındığı, her türlü toplumsal muhalefetin susturulduğu bir durumu ifade ediyor. Bu anlamda ABD Kürt halkının özgürlük mücadelelerini bastırmak için, kendi çıkarları gereği oligarşinin yanında yer aldı. Başka ülkelerde edindiği kontrgerilla deneyimlerini oligarşinin militarist güçlerine aktardı, bizzat eğitimine katıldı. Ordu, polis vb. devlet güçlerinin sadece eğitimine değil, silah, araç, gereç açısından güçlendirilmesine katkıda bulundu.

Ulusal kurtuluş mücadelesinin "ezilmesi" ve yeniden eski statükonun oturtulması, bölge istikrarı açısından emperyalizmin ilk tercihiydi. Ancak KUKM bel-

PRAGMATİZM VE "İSLAMİ ÇÖZÜM"

Partiler, kitle örgütleri hatta emperyalist devletler Kürt ulusal sorunu konusunda tartışıyor, "çözüm" yolları öneriyor, olasılıkları değerlendiriyorlar. Paneller, konferanslar düzenleniyor... Her kafadan bir ses çıkıyor. Kimi sivil çözüm, kimi siyasi çözüm diyor. Devrim hariç her türlü çözümden söz ediliyor. Sivil, siyasi, askeri, İslami vb....

Bunlardan birisi de 9-10 Temmuz günlerinde Berlin'de düzenlenen "Kürt Sorunu ve İslami Çözüm Konferansı"ydı. Konferansın konusu kadar konuşmacılar da dikkat çekiciydi. Müslüman kardeşler örgütünden Fehmi Huweydi, DEP'ten Nizamettin Toğuç, Şeyh Sait'in torunu -eski DYP'li yeni bağımsız milletvekili A.Melik Fırat, eski RP'li yeni DP MKYK üyesi Altan Tan, Özgür Ülke'den Selahattin Çelik, ERNK adına Mustafa Karasu ve konferansı düzenleyen Kürdistan İslami Hareketi (KİH) adına Abdurrahman Dürre ile Mele Sait'in yanı sıra çeşitli dini örgütlenmelerin temsilcileri... Ayrıca düzenlenen konferansa PKK Genel Sekreteri A. Öcalan da bir mesaj gönderdi.

Konferans sonrasında kamuoyuna topluca açıklanan sonuç bildirgesi ise oldukça çarpıcıydı. Çünkü konferansa katılanlar çözüm olarak "Savaşın taraflarını Hucurat Suresi'nin 9. ayetine uygun bir temelde Kuran'ın hakemliğine ve barışa" çağırdılar. ERNK Temsilcisi Mustafa Karasu'nun sonuç bildirgesini onaylaması ilk bakışta biraz şaşırtıcı gibi gelse de küçük burjuva milliyetçi anlayışın pragmatik yaklaşımları hatırlandığında, aslında genel yaklaşımın doğal bir parçası olduğu söylenebilir.

Toplantının sonunda imzalanan bildirinin içeriği bir yana, toplantıya katılan kişilerin niteliği da-

li bir aşamaya geldikten ve oligarşinin inkarcı ve imhacı politikasının iflası ortaya çıktıktan sonra, emperyalizm "sorunun çözüm"ü için yeni arayışlara yöneldi. Yeni arayışlar için oligarşi kadar "tutucu" olması mümkün de değildi, gerekli de... Çünkü bir halkın bazı ulusal haklarını tanımak, emperyalist egemenlik sistemi için temelden bir tehdit anlamına zaten gelmiyordu. Öncelikli sorunu, emperyalist egemenliğini garanti altına alacak işbirlikçi siyasal yapıların güçlendirilmesi ya da oluşturulmasıydı.

Körfez savaşından hemen sonra Irak'ta Saddam iktidarının dağılacağı varsayımı üzerine yapılan hesaplarla Ortadoğu'da devlet sınırları bile yeniden çiziliyordu. Ancak Irak ve Saddam iktidarı dağılmadı; bölge devletlerinden ve halklarından emperyalizmin beklediğinin üzerinde bir tepki yükseldi ve bu senaryolardan çabuk vazgeçildi.

Geriye mevcut sınırların korunduğu bir statüko içinde Kürt ulusal hareketini kontrol altına alma ve giderek tasfiye etme seçeneği kaldı. Bunun için gerek ABD'nin ve gerekse Avrupalı emperyalistlerinin izlenmesini istedikleri politika, Kürt halkının bazı ulusal haklarının verilerek, silahlı direnişin toplumsal temelinin zayıflatılması ve desteği daralan gerillanın yok edilmesi idi. Emperyalizmin iradesini yansıtan bu politika ilk olarak Özal'ın başbakanlığı döneminde dile getirildi. Ancak oligarşi, içinde bulunduğu derin kriz nedeniyle kendi politikalarında küçük de olsa esnemeler, taktik değişiklikler yapmak durumunda değildi. Bunun yerine, bir yandan Özal ya da aynı politikayı dile getirenler konuşturularak Kürt halkının vaatlerle oyalanması ve gündemin "meşgul" edilmesi sağlanırken MGK'ca yürütülen bastırma ve imha uygulamasına devam edildi.

Bu arada emperyalistlerle uzlaşmalar, pazarlıklar yapıldı, programlar hazırlandı. Emperyalizmden istenen süreler içinde oligarşi istediği sonucu alamadı. Üstelik Kürdistan'daki katliamlar dünya kamuoyuna yansımaya ve çeşitli

ha başlangıçta pragmatizmin ilk örneğini ortaya koydu. Örneğin toplantıda temsilcisi ve sonuç bildirgesinde imzası bulunan Müslüman Kardeşler örgütüne yönelik PKK değerlendirmesi oldukça ilginçtir. "Din Sorununa Devrimci Yaklaşım" adlı kitabında A. Öcalan genelde ABD emperyalizmi, özelde Türk işbirlikçileri tarafından İslam dininin İslam kökenli halkların uyanışını engellemek için kullanıldığını, bu çerçevede sahte İslamcı akımlara Ortadoğu monarşilerince muazzam parasal destekler yapıldığını anlattı ve buna örnek olarak da Müslüman Kardeşler örgütünü verdi. Oysa aynı örgütün önde gelenlerinden Fehmi Huweydi'ye, küçük burjuva milliyetçileri kendi organize ettikleri konferansta "Kürt Sorununa İslami Çözüm" üzerine düşüncelerini ifade ettirmekte bir sakınca görmedi. Konferansa biraz daha geniş tabanlı ve etkili bir görünüm verebilmek için, çağırdıkları Müslüman Kardeşler örgütü için dün söyledikleri sözleri, yaptıkları değerlendirmeleri bir kenara attılar.

Pragmatizm, dünü ve yarını değil, sadece bugünün çıkarlarını, bugünün gerekliliklerini düşünür. Büyük çoğunluğu Müslüman olan Kürt halkının desteğini kazanabilmek adına, din ve İslam konusunda PKK pragmatizminin başlangıcı yeni değildir. Çeşitli dergi ve gazetelerde yer alan makalelerde islama yaklaşım değişik boyutlarıyla ele alındıktan sonra bu görüşlerin derlenip toparlandığı bir kitap, "Din Konusunda Devrimci Yaklaşım" adıyla ve Ali Fırat imzasıyla 1991 yılında yayınlanmıştı. Küçük burjuva milliyetçi önderlik tarafından devletin kendi önüne dikmek istediği "din" engelini aşmak, devletin elinden din aracını almak için etkili bir yaklaşım getirildiği iddia ediliyordu bu kitapla.

Devletin halkın dini duygularını, kendi egemenlik amaçları için kullanmasının önüne geçmek için bir tutum belirlemek elbette yanlış değildi. Ve elbette cephe örgütlenmesi içinde özgürlükten,

demokratik kurumların hareketlenmesine yol açtı. Bu koşularda emperyalist devletlerin hükümetleri de, baskılarını artırdılar. Almanya biri 26 Mart 1992'de, diğeri 15 Nisan 1994'te iki kez silah ambargosu koyarak, ABD ise Mayıs ayı içinde Türkiye'ye yaptığı askeri yardımın yüzde 25'ine çeşitli koşullar koyarak baskılarını somut hale getirdiler. Ambargo ve kısıtlamalar daha sonra kalkmış da olsa, uyarıcı nitelikleri itibarıyla önemliydi.

ABD ve Almanya, silahlı mücadele veren PKK'ya karşı oligarşiyi desteklediklerini açıklıyorlar, ancak oligarşinin uyguladığı salt askeri çözüm politikası nedeniyle sivil halkın temel hak ve özgürlüklerinin ihlal edilmesine karşı olduklarını, soruna sivil çözüm bulunması gerektiğini belirtiyorlardı.

Emperyalistlerin Kaygısı İnsan Hakları İhlalleri mi?

Amerikan kongresi AGİK Komisyon Başkanı Senatör Denis De Concini, bundan bir süre önce gazetelere yansıyan demecinde *"... Çeşitli konulardaki dış politika çıkarlarıyla hükümetlerimizin kesişmesine rağmen, Türkiye'de kötüleşen insan hakları durumu, Türkiye'nin bölgesel-siyasi işlevlerle yönetici rol oynamasını desteklemeyi giderek zorlaştırmaktadır."* derken ABD'nin uyarısını "insan hakları savunuculuğu" temelinde dile getirmişti. Keza Temmuz ayı içinde Türkiye'ye gelen İnsan Hakları ve Çalışma Yaşamından Sorumlu ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı John Shattuck da ABD'nin Kürt sorununa yaklaşımını "İnsan Hakları İhlalleri" üzerine oturtuyordu. Türkiye'deki insan hakları ihlallerinin birçoğunu Türkiye'nin "terörist eylemlere karşı haklı mücadelesi"nden kaynaklandığını belirten Shattuck, ne olursa olsun terörizme karşı mücadele gerekçesiyle insan haklarının ihlal edilmesine karşı olduklarını belirtiyordu.

Sanki düne kadara Türkiye'deki insan hakları ihlallerinden haberleri yoktu.

eşitlikten yana olan Müslümanların, dürüst din adamlarının yer alabilmesinin koşularını oluşturmak gerekiyordu. Ama bu konuda adım atarken niye -kitapta önerildiği gibi- "İslam dini ve ulusal kurtuluş arasındaki doğru ilişkiyi kuran ayetlerine dayanarak açıklamak" gereği duyuluyor. Kitapta bunun yanıtını bulmak zor. Çünkü yanıt küçük burjuva milliyetçi hareketin ve önderliğinin çizgisini, tüm taktiklerini belirleyen pragmatizmdedir.

Pragmatik anlayış, doğru olanı değil o an için "yararlı" olan tutumu benimser. PKK önderliği de öyle yaptı. İslami, onun toplumda var olan olumsuz misyonunu, egemenlerce kullanılış tarzını görmezden gelerek kendi amaçları için yeniden yorumladı. Zorlama, faydacı, popülist ve tarih bilimini hiçe sayan bir yorum... Kısacası milliyetçi önderlik kendi ulusal kurtuluş proramını ortaya koyup, dürüst ve halktan yana, zulme, zorbalığa ve emperyalizme karşı olan Müslümanları bu program için mücadeleye çağırmak yerine kendi çizgisine İslami bir renk katarak Müslümanlar için çekici hale getirmeye çalıştı.

"Din Sorununa Devrimci Yaklaşım" kitabında yapılan, özetle, "İslamın devrimci özü", "İslamın eşitlikçi özü", "İslamın gerçek devrimcileştirici, uygulayıcı yönü", "uygarlığın görkemli hazırlayıcısı İslam" gibi nitelemelere bolca yer verilerek, İslama yeni bir anlam ve işlev yüklenmesiydi. Bu aynı zamanda mevcut mücadelenin İslamın amaçlarına ters düşmediğinin de, Müslüman halka anlatılmalıydı.

Bu tür yaklaşımlar kısa vadede belli yararlar sağlamış olsa bile devletin öteden beri kullandığı din aracını etkisiz hale getirmedi. Tersine şiddet araçları dışında devletin elinde bulunan siyasal,

Ya da bugünkü siyasal baskı ve terör rejimini kurumlaştıran 12 Eylül askeri cuntasını tezgahlayanlar kendileri değildi.

Aslında emperyalizm kendi egemenlik sistemini yaymak için, ideolojik planda "insan hakları" ve "demokrasi" kavramlarını hep bir demagoji malzemesi olarak kullanmıştı. Vietnam'da onbinlerce Vietnamlıyı katlederken kendisini "demokrasi" savaşçısı ilan etmişti. Keza dünyanın birçok ülkesinde kan dökücü, işkenceci faşist diktatörlükleri işbaşına getiren veya destekleyen de yine ABD'nin kendisi idi. Onun savunduğu "insan hakları" ABD emperyalizminin çıkarlarının olduğu yerde başlar, bittiği yerde sona ererdi.

ABD ve diğer emperyalistler, insan haklarının değil her zaman kendi egemenliklerinin savunucusu oldular. Öte yandan gerek "insan hakları" demagojileriyle olsun, gerekse özellikle DEP'in kapatılmasıyla ortaya çıkan "demokrasi" demagojileriyle olsun oligarşinin köşeye sıkıştığı da bir gerçek.

Avrupa Parlamento Başkanları Toplantısına katılan Cindoruk ülkeye dönüşünde bu sıkışmışlıklarını şöyle dile getirdi. *"Türk demokrasisine güven kaybolmuş. En acı olan, eski doğu Avrupa blokunun bile bizden hesap sormasıdır. Bazı terörle mücadelemizi destekliyor. Türkiye'nin bölünmesine karşılar. Ancak bir siyasi partinin kapatılmasını batıya anlatamazsınız."*

Ülke politikalarını belirlemede pek bir etkisi olmayan Karayalçın bile Brüksel'de, Avrupa Birliği Komisyon Başkanı ile yaptığı bir görüşmeden sona, Türkiye'ye döner dönmez katıldığı ilk MGK toplantısında "Bu iş böyle gitmez" diyerek Avrupa'da kendisiyle yapılan baskıları açığa vuruyordu.

ABD ve Avrupa'nın baskısının böylesine yoğunlaşması, ne onların insan hakları ihlallerini yeni görmüş olmaları ne de sadece DEP'li milletvekilleri sorunuydu. Sorun, TC'nin uyguladığı askeri çözüm politikası ile bu işin çözüleceğine ve emperyalistler için istikrarlı bir ortamın oluşturulacağına olan inancın bit-

sosyal ve kültürel egemenlik araçları Kürt halkı nezdinde etkisiz hale gelirken, din olgusu diri kaldı. Tüm düzen partileri Kürdistan'da birer tabela partisi haline geldiği halde, Refah Partisi kendi tabanını koruyabildi. PKK ise yerel seçimlerde tüm düzen partilerine tavır aldığı gibi RP'ye tavır alamadı. Birçok korucu RP listelerinden seçime girdiği halde, İslamı bir seçim malzemesi haline getiren bu parti teşhir edilemedi. Hatta bazı bölgelerde DEP'e oy vermesi beklenen kesimlerin DEP seçimden çekilince RP'ye yöneldiği gözlendi.

Batman ve Diyarbakır'da kontrgerillanın oyuncağı durumuna gelen Hizbullah'ın bir kanadının bunca eylemlerine hatta kendilerini açıkça devlet yanlısı nitelemesine rağmen, teşhir ve tecrit edilerek etkisizleştirilmeyişinin bir nedeni de din olgusunun hala diri kalmasıdır. Devletin gerek RP ve gerekse Hizbullah aracılığıyla bölgede kendi politikalarını uygulamaya devam etmesi ise bir şeyi söylemeye olanak veriyor; İslamcı görünerek Müslüman halkı kazanma politikası, devletin dini alet olarak kullanma zemininin canlı kalmasına katkıda bulundu. Ama bu politikanın tek olumsuz sonucu bu kadarla sınırlı değildir. Ulusal kurtuluş mücadelesinin amaç ve hedeflerinde bulanıklık ve ideolojik-politik çizgisinde kafa karışıklığı yaratması da uzun vadede kaçınılmaz sonuçlardır.

Pragmatizmin dünden bugüne yarattığı, olumsuz sonuçları değerlendirmek yerine, çözümü Hucurat Suresi'nde bulunan konferans sonuç bildirgelerinin altına ERNK imzası atmak, "İslamcı çözüm" tartışmalarının daha da meşrulaşmasının dışında bir sonuç yaratmayacaktır. Ama akla başka bir soru daha geliyor. Mele Abdurrahman Dürre'nin dediğine göre İslamın özü sulh ve anlaşma. Yoksa devrimci özü dedikleri, ısrarla tekrarladıkları "siyasi çözüm"ün dinsel ifade edilişi olmasın.

miş olmasıydı.

"Sivil Çözüm" Aldatmacası

Bundan sonra atılması istenen adım konusunda, Türkiye'ye gelen İnsan Hakları ve Çalışma Yaşamından Sorumlu ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı John Shattuck'un "sivil çözüm" sözü oldukça anlamlıydı. Bir dizi görüşmenin ardından *"Buradaki temaslarım sırasında sivil ve demokratik çözümleri konuştuk."* diyen Shattuck, ABD politikalarını ifade ederken *"Bizim tarafımızda sivil ve daha çok demokratik çözümler onaylanmaktadır."* diyerek "sivil çözüm" kavramını bir kez daha kullandı.

ABD sözcüsünün sorunun dile getirildiği her defasında ısrarla siyasi çözüm yerine sivil çözüm kavramını kullanması, elbette rastgele yapılmış bir seçim değil. Siyasi çözümden, genel anlamıyla siyasal çatışmanın taraflarının olduğundan hareketle, karşılıklı olarak oturup uzlaşma süreci anlaşılır. Devletin ne PKK'yı ne de DEP'i Kürt halkı adına "taraf" olarak kabul etmekten uzak bulunduğu bir süreçte, siyasal çözüm sözü de ayakları havada ve eksik kalıyordu. Emperyalizmin, oligarşiye PKK ya da DEP ile görüşme yapma dayatması yoktu. Hatta emperyalizmi "ikna" etmeye çalışan DEP milletvekillerine ABD'li yetkililer "PKK'nın dışında bir çözüm" istediklerini ifade etmekten geri durmamışlardı.

Sivil çözüm ise, masaya oturma, vb. süreçlere girmeden, tarafların anlaşması gibi gereklilikler doğmadan siyasal sistemde bazı değişiklikler yapılması uygulamasını belki de en iyi ifade eden kavramdı. Bu değişiklikler üniter devlet içinde tüm ülkede kısmi özerkliğe sahip bölgelerin oluşturulması, bu temelde bazı ulusal, kültürel hakların tanınması vb. olabilirdi. Ki kendi dilinde eğitim ve basın yayın hakkı verilmesi gibi bizzat Çiller'in dile getirdiği bazı hazırlıklar da, söz konusu "sivil çözüm" politikasının içeriği hakkında bir fikir verdi.

ABD'li bakan yardımcısının "sivil çözüm" sözü ile Çiller'in Kürtçe eğitim ve yayın hakkı sözü şüphesiz biraz daha ayrıntılandırılarak ve bazen de süslenerek sunulacaktır. Ancak özü itibariyle, bu uygulamanın, Kürt halkının özgürlük talebini yok etmek için, onu birtakım ulusal hak kırıntıları ile aldatma anlamı taşıdığı çok açıktır. Buna karşın küçük burjuva milliyetçi hareketin bu tür "çözüm"lere kapı aralayan politikaları, girişimleri de sürüyor.

Geçtiğimiz Mart ayı içinde Brüksel'de yapılan Kuzey Kürdistan Konferansına gönderdiği mesajda, PKK lideri A. Öcalan yaptığı önerilerle dikkati çekmişti. PKK lideri ayrı devlet gibi bir dayatmalarının olmadığını belirttikten sonra, Türk devleti ile diyalog yoluyla sorunlara çözüm arayabileceklerini ve serbest siyasal faaliyet zemini olursa savaşın sona erebileceği mesajını vermişti.

Böylesine açıkça yapılan ve özgürlük savaşının nihai hedeflerinden vazgeçtiğini açıkça ilen eden bir uzlaşma çağrısının bile oligarşi tarafından kabul edilmemesi, Filistin ya da İrlanda, hatta El Salvador'da örnekleri bilinen görüşme uzlaşma yolunu en azından şimdilik bir ölçüde tıkıyor. Bu tavır, "sivil çözüm" diye nitelenen politika açısından ise hiçbir şeyi değiştirmedi elbette. Eğer görülebilirse, emperyalizmin Kürt ulusal hareketini tasfiye etme ve Kürt halkı-

nın özgürlük talebini ulusal hak kırıntıları ile boğma planını daha fazla açığa çıkardı.

Emperyalizmin manevralarının görülmesi ve bu manevraları geriletecek alternatif politikaların üretilmesi gerektiği bu süreçte tersine olarak, Avrupa'da bulunan DEP milletvekillerinin temasları içinde, milliyetçi bakış açısı ile düşünülen siyasal körlük örnekleri artmaya başladı. Avrupa halklarına, demokratik kurumlarına Kürt halklarının taleplerini anlatarak, ulusal özgürlük mücadelesine katkı yapan, çekilen acıları dünya halklarına duyuran ve bu yanıyla halkın mücadelesine olumlu bir katkıda bulunan DEP milletvekilleri, emperyalist devletlerin kapılarını aşındırırken, bu olumluluğun zıddına dönüşmesine yol açacak yaklaşımlarla emperyalizmin politikalarına alet olma tuzaklarına düşüyorlar.

ABD ziyaretleri sırasında Temsilciler Meclisi Komisyonlarının kimi üyelerinden, komisyon başkan ya da yardımcılarından randevu alıp görüşme yapmalarını, Kürt sorunun duyurulması için önemeli bir adım olarak görüyorlar. Çeşitli ABD'li yetkililere sorunları anlatabilmiş olmayı, Türkiye'nin sıkıştırılmasına yol açacak önemli bir girişim olarak yorumluyorlar.

Oysa yanılıyorlar.

Birincisi, ABD yönetimi Türkiye ve Kürdistan'daki durumları, oldukça yakından ve sürecin içinden zaten izliyor. Önemli olan Kürt halkının sesini emperyalist devletlerin yöneticilerine değil, kamuoyuna, emekçilerine duyurabilmektir.

İkincisi, randevu alıp görüşme yapmanın da sorunların çözümünü kolaylaştıracağı gibi peşin yargılara düşülmemelidir. Iraklı feodal-milliyetçi liderler C. Talabani ve M. Barzani yıllardır ceplerinde diplomat pasaportu, ülke ülke dolaşıyor, emperyalist devletlerin kapılarını aşındırıyorlar. Bu anlamda ABD'li senatörler açısından kapılarını çalan ilk Kürt vekiller DEP'liler değildir. DEP'liler eğer biraz Iraklı Kürt liderlerin deneyiminden ders çıkarabilirse, onlar gibi hareket etmenin boş bir çaba olduğunu görmekte zorlanmayacaktır.

Emperyalist devletlerin kapılarında Kürt halkı için hiçbir olumlu katkı, kazanç elde etme olanağı yoktur.

MİLLİYETÇİLİĞİN AÇMAZLARI SINIFSAL BAKIŞLA AŞILACAK

Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm Mücadelesinde Devrimci Gençlik
26 Kasım 1994
Sayı: Özel sayı 39

Bugün Kürdistan'daki silahlı mücadele ve millici temelde de gelişmiş olsa Kürt ulusal hareketi ciddi bir devrimci potansiyel yaratmıştır. Ulusal kimliği inkar edilen, baskı gören ve sömürülen Kürt halkı, oligarşinin bu politikasına karşı on yıldır sürdürdüğü silahlı direnişi ile eski statükoları sarsmış, inkarcı politikayı iflas ettirmiş, düzeni ciddi bir siyasal ve ekonomik krizle yüz yüze bırakmıştır. Kürt halkının direnme dinamiği, Türkiye devrimini de etkileyen bir güce sahip olmuş, halklarımızın devrimci halk iktidarına doğru yürüyüşünde önemli bir avantaj yaratmıştır.

Ancak yaşanılan bu sürecin diğer bir özelliği de, mücadele içinde var olan birtakım zayıflıkların giderilmemesi durumunda, söz konusu avantajın bir süre sonra dezavantaja dönüşmesinin kaçınılmaz olacağıdır. Sözünü ettiğimiz zayıflıklar Kürt ulusal hareketinin sürecin başından itibaren milliyetçi temelde örgütlenen ve mücadele eden karakterinden ileri gelen sonuçlardır.

Emekçileri Bölmek Yerine Birlikte Mücadeleye Yöneltmek Ancak Sınıfsal Bakışla Mümkündür

Kürt ulusal hareketine oligarşinin verdiği cevaplardan biri, halkları karşı karşıya getirmek şeklinde oldu. Kürt halkı en meşru haklarını isterken, oligarşi şovenizm kışkırtıcılığı ile güç toplamaya çalıştı. Buna karşılık, milliyet temelinde gelişen Kürt hareketi Kürt yoksul köylüsünün diğer emekçi halklarla kol kola, omuz omuza bir mücadeleye girmesini, ortak çıkarlarını ifade eden bir politika üretilmesini sağlayamadı. Oysa Kürt halkının ulusal talepleri ile diğer milliyetlerden emekçi halkın demokratik talepleri birbirine karşıt değil, tersine birbiri ile uyum halinde olan taleplerdi.

Milliyet temelinde örgütlenmenin bu noktada ortaya çıkan birinci zayıflığı, diğer milliyetlerden emekçi halk ile Kürt halkını ortak bir politika etrafında harekete geçirememesi; ikinci zayıflığı ise Kürdistan'dan büyük şehirlere göç etmiş Kürtleri bulundukları yerde cephe gerisi gücü olmaktan ileri bir konuma getirememesidir. Oligarşi bunu iyi kullandı.

Vietnam'da olduğu gibi stratejik köyler kurmak yerine, on binlerce Kürt köylüsünü, milliyetçi temeldeki mücadele açısından etki gücü azalacak alanlara, yani batıdaki büyük şehirlere sürdü. Bu alanlarda, misilleme eylemleri ve lojistik destek ilişkileri ötesinde bir hareket geliştiremeyen Kürt milliyetçi hareketi açısından bu durum bir handikap olarak kaldı. Yarısından fazlası Kürdistan dışına sürülen Kürt halkını, buralarda giderek etkisizleştirmek yerine, devrimin

aktif bir potansiyeli haline getirmek için çözüm "Ülkeye dönün" çağrılarının yanı sıra ve esas olarak, savaş cephelerini, diğer emekçi halklarla birlikte Kürdistan dışında da açmaktı. Bu ise bir niyet ve istek sorunundan öte, sınıf temelinde bir örgütlenme ve mücadele ile olabilirdi. İşte bugünkü sürecin dayattığı ve aşılması zorunlu gerekliliklerden biri budur. **Mücadele sınıfsal bir temele oturmadığı sürece, şimdiye kadar alınan mesafenin daha ileri taşınması mümkün olmadığı gibi, korunması bile süreç içinde tehlikeye girecektir.**

Uzlaşmacı Eğilimin Gelişmesi Milliyetçiliğin Kaçınılmaz Sonucudur

Ulusal taleplerle hedeflerini sınırlayan milliyetçi hareket karşısında oligarşi ve emperyalizmin bir başka taktiği, ulusal direnişe destek olan halkın karşısına ağır bir bedel koyup, savaşın en olumsuz sonuçlarına katlanmasını sağlarken, bir taraftan da bazı ulusal hak kırıntıları verileceği beklentisi yaratarak, onursuz bir "barış"ın koşullarını oluşturmaktır.

İş bir kez, ulusal hakların kazanımı ile sınırlandı mı, savaştan bıktırılan halk için pazarlık masasında uzlaşma ve barışı aramanın koşulları doğmuş olur. Ulusal haklar pazarlık konusu olur. Böylesi bir uzlaşma sürecini hazırlayan sadece kişi ya da partilerin niyetleri değildir.

Hatta kişi ve partiler "Biz devrim istiyoruz. Biz sosyalizm istiyoruz" diyebilirler. Ama eğer bir halk hareketinin siyasal programı milliyetçi anlayışla oluşturulmuş ise direniş içinde yer alan halk, ulusal hak kazanımları için harekete geçirilmişse, artık bu nesnellik sonuç üzerinde etkili olmaya başlamış demektir. İnsanlar savaşın ağır bedellerini yaşarken, kazanmak için önlerine koydukları ulusal hakları en azından tartışmaya açık hale gelirler. Taviz ve uzlaşmacılık bu aşamadan sonra başlar.

Emperyalizm, Kürt halkına bazı ulusal hak kırıntılarının verilerek, soruna bir "çözüm" bulunabileceğini ileri sürerken, hesabı Kürt halkına özgürlüklerini vermek değil, direnişi bu kırıntılarla daha kolay tasfiye edebileceğini düşünmesidir. Oligarşi ise böylesi manevraları bile yapabilecek güçte olmadığı için bu plan yürürlüğe konulamıyor. Ancak yarın böylesi bir tasfiyecilik gündeme geldiğinde, Kürt milliyetçi anlayışın buna karşı doğru politika geliştirmesi zor olacaktır. Tersine daha bugünden ısrarla siyasi çözüm isteyen tarafın Kürt milliyetçi anlayış olması, böylesi bir tasfiyecilik planına karşı konulamayacağı düşüncesini güçlendirmektedir.

Doğrusu binlerce şehit verilerek bugüne getirilen bir ulusal kurtuluşçuluğun, ulusal hak kırıntıları için pazarlık masasına oturması özgürlükler için yürüyen bir halkın intiharıdır.

Söylem ve niyet ne olursa olsun, milliyet temelinde örgütlenme ve mücadelenin doğal mecrası bu yönde akar. Milliyetçi anlayış, ittifak politikalarından eylem çizgisine, kitlelere gösterdiği hedeften, ürettiği politikalara kadar kendi nesnelliğini kendi yaratır. Ve bir noktadan sonra başka bir şey söylemenin anlamı kalmaz. Halkın mücadele potansiyelini emperyalizmin pazarlık masalarında eritip tüketmemek için, daha baştan, iktidar hedefine yönelen ve özgürleşme sorununu sınıfsal kurtuluşla birlikte ele alan bir politika şarttır. İttifakları, eylem çizgisini, halkın motivasyonunu, politik bilincini, ulusal ve sınıfsal kurtu-

luşçuluk çizgisinde şekillendiren bir hareket, emperyalizmin uzlaşma tuzaklarına karşı tutarlı kalabilir.

Milliyetçilik Emperyalizm Karşısında Tutarsızdır

Bölge devletleri ve emperyalist devletler, Kürt halkının özgürlük talebine karşıdır. Ancak, bolca örneği görüldüğü gibi, kendi aralarındaki çıkar çelişkileri nedeni ile çeşitli biçimlerde destekler tavırlar içine girmişlerdir. Örneğin İran, Irak'taki Kürt hareketlerini, Irak İran'daki Kürt hareketlerini uzun yıllar birbirlerine karşı desteklemişlerdir. Keza son olarak Irak'ta Saddam'a karşı bir iç muhalefet örgütleme peşinde koşan ABD'nin Barzani ve Talabani'yi desteklemesi de benzer bir kullanma politikasının ürünüdür.

Emperyalistler ve bölge devletlerinin Kürt sorununu kendi çıkarı için kullanma politikaları hep olacaktır. Bu noktada sorun, bir halk hareketinin çevresindeki güçlerle nasıl bağ kurduğudur. Milliyetçi dar bakışla hareket edildiğinde, başkalarının elinde bir kart olmaktan öte bir güç olunamayacağı ve artık gerekliliği kalmadığında nasıl bir kenara atıldığına ilişkin örnekler, bizzat Kürt halkının mücadele tarihi içinde oldukça fazladır. Uzatılan her "el", "katkısı olur" deyip tutulmaz. Çünkü bazı ellerin yeri geldiğinde faturası ağır olur.

Doğru yaklaşım milliyetçi anlayış yerine, sürece sınıfsal süzgeçten bakabilmek, politik yönelimi bu anlayış temelindeki ilkeler üzerine oturtmakla bulunabilir. Bir özgürlük hareketinin anti-emperyalist muhtevasının tutarlı olabilmesi için, kendi iç devrim sürecinde sınıfsal bir yaklaşıma sahip olması şarttır. Emperyalizmin ekonomik ve siyasal varlığına doğrudan tavır alan, bunun yanı sıra onun işbirlikçisi, asalak-sömürücü sınıflara karşı da tutarlı ve ilkeli bir tavır geliştiren bir hareket, hiçbir zaman, ne emperyalistler, ne de bölge devletleri tarafından bir kart olarak kullanılamaz.

Ulusal Kurtuluşu Zafere Taşıyacak Güç DHKP-C'dir

Ülkemizde ulusal sorunu çözebilmek halkların özgürlük mücadelesini zafere taşıyacak, emperyalizmin ve oligarşinin mücadeleyi tasfiye etmek için deneyeceği taktikleri boşa çıkaracak tek güç, sınıf temelinde örgütlenen, halklarımızın ulusal ve sınıfsal kurtuluşunu birlikte ele alan ve çözümü uzlaşma masalarında değil, iktidarı ele geçirme aşamasında arayan devrim hareketidir. Bu hareket DHKP önderliğinde DHKC çatısı altında siyasi mesajları ile net, ilkeleri ve savaşçı gelenekleri ile giderek ülkenin her yanında gelişen emekçi halkların devrim yürüyüşüdür. DHKP çizgisi, Kürt halkının ulusal taleplerini savunan bir siyasal anlayışın, diğer milliyetlerden emekçi halklar için de çekim merkezi olmasına ve bu temelde savaşın yaygınlaşmasına olanak yaratmaktadır.

PKK, Uzlaşma Çağrılarına Emperyalistlerden Destek Arıyor
EMPERYALİSTLERİN MASASINDA ÖZGÜRLÜK YOKTUR

İşçi Hareketi Gazetesi
17 Aralık 1994
Özel sayı 1

ABD, Almanya, Fransa, İngiltere ve diğer bazı batılı devletlerin başkanları ile Birleşmiş Milletler, Avrupa Güvenlik ve İşbirliği konferansı (AGİK), Avrupa Konseyi ve NATO gibi uluslararası kuruluşların yetkililerine gönderilen PKK Genel Sekreteri A. Öcalan imzalı ve 7 Kasım 1994 tarihli mektup ile PKK, uzlaşma politikası için uluslararası destek bulmak çabalarına yeni bir halka ekledi.

Mektubunda, *"Altını çizerek ifade etmek isterim ki,* ***biz çözümü savaşta görmeyen, siyasi tercihleri esas alan*** *ve diyalog yoluyla mevcut durumun aşılabileceğine inanan bir tutumu benimsiyoruz"* diyen A. Öcalan, ayrıca *"karşı taraf hazırsa hemen bırakalım bu savaşı"* diyerek bir kez daha ateşkes ve diyalog çağrısı yaptı.

A. Öcalan'ın mektubunda, içerik olarak bazı özel vurgular ve mektubun gönderildiği adreslerin anlamı itibarıyla yeni bazı noktalar olmakla birlikte, söylenen birçok şey PKK'nın uzlaşma politikası çerçevesinde daha önce ifade edilmişti.

Uzlaşmacı Politikanın İlanı: 1993 Ateşkesi

"Kürdistan halkının PKK önderliğinde barışçıl çözüm için uzattığı el karşılık bulmalıdır."

"Sınırları değiştirmek gibi bir niyetimiz yoktur."

Bu satırlar PKK Genel Sekreteri A. Öcalan imzası ile emperyalist devletlerin başkanlarına ve çeşitli uluslararası kurumlara gönderilen son mektuptan alınmadır. Bu sözler, 17 Mart 1993'te, yani birbuçuk yıl önce, A. Öcalan'nın Lübnan'da tek taraflı ateşkes ilan ettiği basın toplantısında söylendi. PKK'nın uzlaşma politikasını ciddi olarak ilk defa açıklandığı toplantı bu oldu.

Newroz öncesi, kalabalık bir gazeteci grubu çağırılarak yapılan ateşkes kararı açıklaması kamuoyunda geniş yankı yaratmıştı. Üstelik şaşırtıcı da olmuştu. Çünkü daha bir hafta öncesine kadar PKK'nın ülke içindeki birimleri halka silahlanma ve daha şiddetli bir savaş için hazırlık çağrıları yapıyor, ayaklanma ile son darbeyi vurmaktan söz ediyorlardı. '91 ve '92 Newroz'unda yaşanan Serhıldanları hatırlayan oligarşi de ciddi bir gerilim yaşıyordu.

Ama tüm savaş çağrıları sanki olmamış gibi, A. Öcalan, yıllardır "uzlaşmacı", "reformist" diye nitelediği Kemal Burkay ve yine benzer özelliklere sahip Celal Talabani'yi yanına alarak bir basın toplantısı düzenledi ve tek taraflı ateşkes ilan etti. Bu basın toplantısının perde arkasında o sıralar Ankara'daki

devlet kurumlarının kapısında sık sık görülen C. Talabani'nin özel bir çabası olduğu biliniyordu.

Devrimci hareket bu ateşkes kararını açıkça eleştirdi ve yanlışlığı üzerine PKK yöneticilerini uyardı. Faşist bir devlet kurumlaşmasını örgütleyerek halka kan kusturan oligarşi ile masaya oturarak nasıl bir çözüm bulunabilirdi? 'Çözüm'ün barışçıl biçimi nasıl olabilirdi? "Sınırları değiştirmek gibi bir niyetimiz yok" derken verilmek istenen mesaj neydi? Bu ve benzer soruların cevabı hep aynı noktaya çıkıyordu: **Uzlaşma.**

Milliyet temelinde örgütlenen ve savaşı bir bölge ile sınırlı olarak geliştiren PKK, en güçlü göründüğü süreçte, iktidar hedefinden uzaklaştığı anlamına gelen bir uzlaşma politikasını böylece ilan ediyordu.

Dünyada pek çok örneği görüldüğü üzere, milliyet temelinde örgütlenen ve mücadele eden hareketler, bir noktadan sonra ortaya çıkan tıkanıklığı aşmak için uzlaşma kapılarını çalmaya başlıyorlar. PKK'nın uzlaşma çağrısı bu anlamda, kendi siyasi-ideolojik çizgisinin sonucuydu.

Böyle "Taktik" Olur mu?

PKK, ateşkes ile birlikte ilan ettiği bu uzlaşma politikasını "taktik" olarak niteliyordu. Bu taktik savunulurken "Dünya ve Türkiye kamuoyuna TC'nin terörist devlet olduğunu ispat etme", "Kürt halkının varlığını inkar eden Türkiye oligarşisinin saldırgan tutumunu teşhir etme" gibi gerekçeler ileri sürülüyordu. "Taktiklerde alabildiğine esnek olma, stratejide özgürleşme hedefine bağlı kalma" ilkesi ile açıklanan ve savunulan bu politikanın salt esnek bir taktik olmadığı süreç içinde daha net ortaya çıktı.

1993 ateşkesi bir süre sonra fiili bir durumla sona ererken, bu süre zarfında oligarşinin tutumu hiç değişmedi. Ezmek için sonuna kadar saldırdı. Üstelik oligarşi bu politikasını sürdürürken, en büyük desteği emperyalist devletlerden gördü. Türkiye'nin silah ihtiyacı başta Almanya ve ABD olmak üzere emperyalist devletlerden karşılandı. Zaman zaman batı kamuoyunun baskısı ile silah akışında geçici duraksamalar olduysa da, bu durum, Türkiye'nin dünyada en fazla silah alan 4. ülke durumuna gelmesini engelleyemedi.

Devletin saldırıları son birbuçuk yıl içinde en üst düzeyine ulaştı ve yakılıp yıkılan iki binden fazla köyün boşaltılarak kırların insansızlaştırılması, uygulaması bu dönem yoğunlaştı. Gözaltında kayıplar, toplama kampları, DEP milletvekillerine kadar uzanan silahlı saldırılar, Ankara'nın göbeğinde DEP Genel Merkezi'nin bombalanması gibi birçok saldırı bu süreçte gerçekleşti.

Kısacası "Dünya ve Türkiye kamuoyuna TC'nin terörist devlet olduğunu ispat etme" amacı ile uygulanan taktik, TC'nin saldırgan tutumunu azaltmadığı gibi, tersine artırdı. Üstelik emperyalist devletler, kendi ülkelerinde PKK'nın faaliyetlerini yasaklama ya da engelleme gibi tavırlar geliştirerek, oligarşinin saldırgan politikalarına destek oldular.

PKK Uzlaşma Kapısını Açtıkça, Oligarşi Daha Şiddetli Saldırdı

Ateşkesin sonucu bunlar olmasına rağmen, PKK "taktik" diye ileri sürdüğü uzlaşma politikasını 1994 yılı Mart ayında biraz daha geliştirerek, bir kez da-

ha ortaya sürdü. Brüksel'de yapılan Kuzey Kürdistan Konferansına, kendi imzası ile gönderdiği mektupta A. Öcalan **"ayrı bir devlet kurma gibi bir ısrarları olmadığını"**, "görüşmeler ve diyalog yoluyla bir süreç başlatılırsa buna taraf olacaklarını" ve "siyasi çözüm ve serbest siyasi faaliyetler için zemin oluşturulursa silahlı savaşın tamamen sona erdirilmesinin önünü açacaklarını" belirtiyordu.

TC'nin terörist ve saldırgan taraf olduğunu ispat etme amacını çok çok aşan ve PKK'nın uzlaşma politikası açısından net ifadeler içeren mektup, oligarşi tarafından sadece "PKK'nın sıkıştığı" biçiminde yorumlandı.

Ne oligarşinin arkasındaki güç olan emperyalist devletlerin politikasında, ne de oligarşinin saldırganlığında bir değişiklik olmadı. Tersine "görüşmeler ve diyalog" için son derece elverişli görünen düzen içi bir kurum olan DEP'in tasfiyesi PKK'nın bu açıklaması ile aynı süreçte gündeme geldi. DEP'li milletvekilleri önce parlamentodan tasfiye edildiler. Sonra da çeşitli hapis cezalarına çarptırıldılar. "Terörist" olduğu ispat edilmeye çalışılan TC ise, bu teşhiri umursamadığını, son olarak Özgür Ülke gazetesinin üç binasının planlı ve pervasız biçimde bombalanması ile bir kez daha ortaya koydu.

Artan devlet terörünün yanı sıra, PKK'nın halka "bu iş yakında çözülecek" mesajını vermesi, kitlesel eylemlerde ciddi bir gerilemeye yol açtı. PKK'nın sıkıştığı görünümü ile birlikte bu durum, oligarşinin saldırılarını daha pervasızca artırmasını beraberinde getirdi.

PKK'nın oligarşiyi teşhir etme "taktiğinin" Avrupa kamuoyunda bir ölçüde sonuç yarattığı söylenebilir. Ancak Avrupalı emperyalist devletler açısından Ortadoğu'da mevcut statükoları tehdit eden bir ulusal kurtuluş hareketinin tasfiye edilmesi kendi çıkarlarına uygundu. TC'nin "terörist, saldırgan" taraf olduğu ise onlar için bir sır değildi.

Emperyalistlerin Masasında Özgürlük Yoktur

Tüm bu gelişmelere rağmen, PKK Genel Sekreteri A. Öcalan, 7 Kasım 1994 tarihli son mektubunda, uzlaşma politikasını daha da geliştirerek yeniden gündeme getirdi.

Mektubun dikkat çekici ilk özelliği, doğrudan emperyalist devlet başkanlarına ve yine emperyalistlerin denetiminde olan uluslararası kuruluşlara gönderiliyor olmasıydı. İkinci dikkat çekici nokta ise, emperyalistlerden harekete geçmelerinin istenmesiydi.

Mektupta sorunun uluslararası niteliğine dikkat çeken Öcalan, devamında, *"... takdir edersiniz ki, dünyanın hiçbir yerinde acil bir müdahaleyi bu kadar dayatan bir sorun yoktur" belirlemesinden sonra "Dünyanın artık bu devlet katliamına seyirci kalmaması gerektiğine ve Kürdistan'daki Türk özel savaş uygulamalarına karşı tutum alması gerektiğine inanıyorum. (...) Yapacağınız girişimleri ve atacağınız adımları sonuna kadar destekleyeceğimi ifade ediyorum"* diyordu.

Dünya şimdiye kadar birçok katliama seyirci kaldı. Milyonlarca insanın öldüğü emperyalist paylaşım savaşları biraz geçmiş bir tarih sayılsa bile, Vietnam'da ABD'nin, Cezayir'de Fransa'nın işgali ile gerçekleştirdiği katliamlarda

ölen yüzbinlerce insan, son olarak L. Amerika ülkelerindeki iç savaşlarda, ABD'nin Irak'a müdahalesinde ve emperyalist düzeni tehdit eden birçok yerde katledilen onbinlerce insan unutulabilir mi?

Emperyalizmin çıkarları gerektiriyorsa, yüz binlerce insanın ölümünü göze alabildiğini gösteren bu örnekler ortada iken, emperyalist devletlerden "akan kanı" durdurması beklenebilir mi? Özgürlükleri için savaşan bir halk özgürlüklerin düşmanı emperyalist devletlerden bir destek bulabilir mi?

Bu sorulara olumlu cevap vermek mümkün değildir. Emperyalist devletler sadece kendi çıkarlarını korumak ve güçlendirmek için harekete geçerler. Kaldı ki, Ortadoğu'ya böylesi bir müdahaleleri öteden beri vardır. Irak'a yönelik politikaları, Filistin'de Arafat aracılığıyla yerleştirmeye çalıştıkları statüko, Güney Kürdistan'da Talabani-Barzani gibi feodal-milliyetçi güçleri kullanarak oluşturdukları kukla federe Kürt devleti, emperyalist müdahalenin birer örneğidir. Türkiye'de ise oligarşinin Kürt ulusal hareketini bastırma çabalarını başından itibaren destekliyorlar. Ayrıca "sivil çözüm" adı altında Kürtçe eğitim, yayın serbestliği gibi ulusal-kültürel hak kırıntıları vererek silahlı ulusal hareketin toplumsal tabanını boşaltmayı öneriyorlar.

Emperyalistlerin bu politikası yeni değildir. Birçok defalar kamuoyuna yansıdı. Son olarak AGİK Eşbaşkanı Dennis De Concini bu önerilerini 24 Kasım tarihli AGİK raporunda gündeme getirdi.

A. Öcalan ulusal hak kırıntıları vererek silahlı hareketin altını boşaltmayı öneren emperyalist devletlerden soruna müdahale etmelerini talep etmekte ve atacakları adımları destekleyeceğini vaat etmektedir.

Bunun anlamı bölgede emperyalizmin inisiyatifini daha da artırma ve onların tasfiyeci planları için daha fazla kapı açmaktan başka bir şey değildir. Bu politika emperyalizmin şemsiyesi altında özgürlük aramaktır. "Taktik" bir hata değil, stratejik bir hata olarak, bunca bedel ödenerek elde edilen kazanımların emperyalistlerin masasına yatırılmasıdır.

Emperyalizmin masasında ne özgürlük, ne de özgürlüğe giden yolda mevzi bir kazanım vardır. Hiçbiri yoktur. Faşist TC devletine yapılan uzlaşma çağrısı gibi, emperyalist devletlere yapılan "harekete geçin" çağrısı da Kürt halkına sadece daha fazla esaret ve acı verir.

Doğru Yaklaşım "Savaşı Yaygınlaştırma, Devrimi Dayatma"dır

"Daha fazla kan dökülmesini engellemenin yolu" ne oligarşi ile, ne de emperyalizm ile uzlaşma masasına oturmaktan geçer. Doğru olan yaklaşım "savaşı yoğun yaşama, barışı dayatma" değil, "savaşı yoğun yaşama, yaygınlaştırma ve devrimi dayatma"dır. Daha fazla kan dökülmesini engellemenin de, çekilen acıların sona ermesinin de yolu, zulüm ve sömürü düzenini yok etmeyi hedefleyen bir iktidar mücadelesine yönelmektir. Faşizmin baskı ve şiddetini ancak halkların devrimci şiddeti geriletip yok edebilir.

Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesinde belli bir tıkanıklığı yaşadığı bir gerçektir. Bu tıkanıklık uzlaşma politikalarıyla değil, devrimle aşılacaktır. Tayin edici güç halkların iktidarı hedefleyen örgütlü mücadelesidir.

Bunun için öncelikle mevcut gerilla hareketini, oligarşi ile ya da emperya-

list devletlerle yapılması düşünülen görüşmelerde gerektiğinde savaşı bitirecek bir pazarlık gücü olarak değil, iktidarı ele geçirmek için savaşı büyüterek sonuna kadar sürdürecek bir politik-askeri güç olarak değerlendirmek gerekir. İktidarı hedefleyen ve ele geçirecek büyüklüğe ulaşmayı önüne koyan bir gerilla hareketi ise, mevcut düzen sınırları içinde savaşı düzenin her yanına yaygınlaştırmayı amaçlayan bir askeri stratejiye sahip olmalıdır. Bunun için tüm milliyetlerden emekçi yığınların desteğini kazanmayı olanaklı kılan, Kürt halkının ulusal kurtuluş talebi ile birlikte tüm emekçi sınıfların sömürüden kurtuluş taleplerini de kapsayan bir politik program şarttır. Böylesi bir program sadece askeri açıdan savaşı yaygınlaştırmanın toplumsal temelini olgunlaştırmaz, aynı zamanda oligarşinin Türk halkı içinde şoven kışkırtmalarla güç toplama manevralarını da sınırlar. Ve halkları birbirine kırdırma politikalarını boşa çıkartır.

Bu politikanın nesnel zemini her zamankinden daha fazla elverişlidir. Ülkede yaşanan ekonomik, siyasi ve sosyal kriz, geniş emekçi yığınları her geçen gün daha fazla sefalete itmekte, memnuniyetsizlik artmaktadır. Öte yandan, ulusal haklarını ve kimliğini isteyen Kürt halkının bu talebi ile emekçi yığınların insanca yaşama talebi birbirine karşıt talepler değildir. Kürt halkına savaş açan oligarşi, bu savaştan herhangi bir gelir elde edip bunu da Türk halkına veriyor değildir. Tersine, Kürt halkının taleplerini bastırma savaşı, diğer milliyetlerden halklara daha yoğun bir yoksullaşma olarak yansıyor. Kürt halkına savaş açan ve inkar-imha politikasını dayatanlar ile emekçi yığınları sömüren, yoksulluğa itenler aynı egemenlerdir, yani oligarşi ve onun arkasındaki güç olarak emperyalistlerdir. Bu durum, Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesiyle emekçi yığınların sömürü ve zulüm düzeninden kurtulma mücadelesinin yan yana getirilmesini olanaklı kılan en temel olgudur. Yani düşman ortaktır.

Öte yandan tüm emekçi yığınların desteğini kazanmayı amaçlayan politik bir program, milyonlarcası batıya doğru göçe zorlanan ve ulusal kurtuluş mücadelesinde kısmen ya da tamamen atıl kalan Kürt emekçi yığınlarının da yeniden aktif mücadele içinde devrime yönelmesinin şartlarını yaratacaktır. Tüm milliyetlerden emekçi halkın omuz omuza mücadelesinin gelişeceği bu zemin, büyük acılar çeken Kürt halkının öfkesinin batıdaki mücadeleyi ateşleyici bir etmen olmasının yanı sıra, halklar arası kardeşliği de güçlendirecek ve şovenist kışkırtmacılığın etkilerini en aza indirecek, oligarşiyi yalnızlaştıracaktır.

Özcesi, Kürt ulusal hareketi açısından gelinen aşama, mevcut tıkanıklık nedeni ile gelinebilecek son nokta değildir. Gelinen aşama, Kürt halkının özgürlük yürüyüşünün diğer halkların özgürlük talebi ile birleştirilebildiği bir çizgide, devrime yürümenin elverişli bir zemini olabilir. Olması gereken budur.

Uzlaşma Politikasının Varacağı Yer Barzani'nin Durumudur

A. Öcalan son olarak yazdığı mektupta mevcut tıkanıklığı aşmak için Türkiye devrimine yönelmek yerine, emperyalist devletlere çağrı yaparak "uzlaşma" politikasına destek istiyor. Bu girişimini yaparken, uluslararası diplomasi alanında Kürt halkı adına taraf kabul edilmeyi de elde edilecek önemli bir kazanım olarak değerlendiriyor. Bunun için daha farklı girişimleri olduğu biliniyor.

Ancak uluslararası diplomasi alanında, hem Kürdistan tarihinde hem de Ortadoğu'da o kadar açık ve sonu kötü olan örnekler var ki, böylesi girişimleri değerlendirirken bu örnekleri göz önüne almamak en iyimser ifadeyle saflık olur. Arafat'ın Filistin halkının mücadelesinde geldiği yer tartışılmayacak kadar açıktır. Arafat kendi uzlaşmacı politikasını Filistin halkına kabul ettirmek için zor kullanma noktasına kadar gelmiş, emperyalistlerin statükosunu oturtmak için uğraşan adam olmuştur. Keza bugün C. Talabani ile M. Barzani de uluslararası alanda tanınan, bilinen, kendileriyle görüşme yapılan şahsiyetler olmalarına rağmen, gelinen noktada emperyalizmin Ortadoğu politikalarının bir uzantısı olmaktan ileri gidemeyen bir konuma düşmüşlerdir. Kendi gücüne değil de, emperyalistlerin gücüne bel bağlamanın varacağı yer işte budur.

Emperyalistlere bel bağlamanın en çarpıcı örneklerinden biri, yine Kürdistan tarihindedir. Melle Mustafa Barzani, Irak yönetimine karşı verdiği yıllar süren mücadelesinin sonunda, dış güçlere bel bağlamanın faturasını tam bir yenilgiye uğrayarak ödedi. Mücadelesi sırasında Iran Şahı ile bağ kuran, Şah'ın para ve silah yardımını kabul eden Barzani, 1975 yılında İran ve Irak'ın Cezayir'de yaptıkları bir anlaşma sonucu sınırları kapatmaları üzerine birdenbire desteksiz kaldı. Ardından ABD yönetiminden Irak'a baskı yaparak saldırılarını durdurmasını istedi. *"Bize söz verdiğiniz gibi yardım edin ve yanımızda olun. Hayatımızı, ailemizin namusunu korumak için bu probleme namuslu bir çözüm bulun."* (Barzani, Dr. M. Sıraç Bilgin, syf. 258) diyen Barzani'yi ABD, çıkarlarının gereği olarak yüz üstü bıraktı.

Emperyalist devletlere ve kuruluşlara "destek" çağrısı yaparken, yakın tarihte yaşanan bu örnekleri göz önüne alarak, Kürt milliyetçi hareketi, önündeki sorunları yeniden ve yeniden tartışmalıdır.

MGK'CILIK, MGK TERÖRÜ VE TASFİYECİLİĞİ KARŞISINDA DEVRİMCİLERİN YANINDA DURMAYANLAR DEVRİMDEN YANA OLAMAZLAR

Devrimci Sol Dergisi
Ağustos 1998
Sayı 11

1997'nin başında Türkiye solundaki bazı anlayışları yeni bir kavramla ifade etme gereği doğdu. Reformizmin, icazetçiliğin geldiği son nokta olan bu durumu **"MGK'cılık"** olarak tanımladık. Sol, devrimci, sosyalist olma iddiasındaki kimi güçlerin süreç içinde -ki konumunu oldukça isabetli ve açık biçimde ortaya koyan bu tanım- giderek sol literatürde yaygın biçimde kullanılmaya başlandı. Çünkü gerçekten de durumu en iyi ifade eden kavram buydu.

MGK'cılık, kendini düzene teslim etmeye hazır tükenmiş solun ihtiyaçlarıyla, oligarşinin solun bir kısmını yedekleme ihtiyacının çakıştığı noktada ortaya çıkmıştır. Ama bu ortaya çıkış esasında bir sonuçtur. Hep başka güçlere bel bağlamış TKP revizyonizminin, hep düzen içinde meşruluk arayışı içinde olmuş DY tasfiyeciliğinin ve aynı kulvardaki benzerlerinin çeşitli aşamalardan geçerek geldiği noktadır.

12 Eylül cuntasından sonra pek çok örgütün ricatlarıyla, mülteciliği tercih edişleriyle başlayan süreç, hapishanelerdeki teslimiyet politikalarından, oligarşinin mahkemelerindeki icazetçi, inkarcı savunmalardan geçerek, sivil top lumculuğun keşfine ve 87-88'lerdeki Kuruçeşme "birlik" tartışmalarına kadar geldi. Bu bir çürüme, tükenme ve sağcılaşma süreciydi. Ve bir yerde durması da mümkün değildi.

Durmadı. Örgüt düşmanlığının, illegal örgüt tasfiyeciliğinin teorisi yapılarak **"örgüt olmayan örgüt"**lere ulaşıldı. Bu "örgüt olmayan örgüt"ler kuşkusuz ki, "yasal" olacaklardı. Sınıf savaşımı, çatışma, hesaplaşma, radikalizm artık yasal parti durağına gelmiş olan bu solun literatüründe hiç bulunmayacak kavramlardı. Tüm politika ve söylemler, hal ve tavır artık öncelikle düzene kendini kabul ettirme, oligarşinin icazetini alma üzerinde şekillendirilecekti. Silahlı mücadeleyle, silahlı mücadeleyi yürüten örgütlerle araya kesin bir sınır çizilecek, hatta onlara düşmanlaşılacaktı. Bu, düzene kendini kabul ettirmenin temel şartlarından biriydi.

Türkiye solundaki belki de en kapsamlı ve en pervasız, en yüzsüz ve en sağcı tasfiyecilik girişimlerinden biriydi bu. Binlerce şehit unutuldu, binlerce kadro ve taraftarın umutlarıyla, hayalleriyle tam bir burjuva politikacılığı utanmazlığıyla oynandı.

Bu kesimler artık yalnızca militan kadro ve taraftarlarına, yalnızca halka dayanarak ayakta duramazlardı. Çünkü zaten halka bir güvenleri kalmamıştı. Kaçınılmaz olarak düzen içi politika yapacaklar ve hemen her dönem düzen

içinde yaslanacak bir güce ihtiyaç duyacaklardı.

Bu sol, çürümenin, sağcılaşmanın en uç noktalarına gelmişti artık. Kongrelerde, dergilerde hala devrimden, sosyalizmden arada bir de olsa sözediliyordu. Ne var ki Susurluk süreciyle birlikte halk hareketinin gelişmesi, saflaşmaların hızlanması nedeniyle bu tür makyaj hileleri de işe yaramaz hale geldi. Işık söndürme eylemleri ve özellikle gecekondu semtlerindeki süreklileşen gösteriler sürecin bir simgesi oldu adeta. İşin başında her şey karmakarışık görünüyordu, tekelci patronlar da, reformistler de, devrimciler de, hatta Genelkurmay bile ışık söndürüyordu. Ama her şey giderek netleşmeye başladı.

Devrimciler hedefi ortaya koydular: **Susurluk Devleti**. Halk da Susurluk Devleti'nden hesap sorulması talebiyle, adalet istiyordu. İlk ayrım burada netleşti. MGK' cıların bir kısmı (en başta Aydınlık karşı-devrimcileri) **Çiller Özel Örgütü**'nü diline dolarken, diğer bir kısmı **Susurluk Devleti'ni Çiller-Ağar-Bucak** üçlüsüyle sınırlamıştı. Bu ikinci kesim, ANAP'la aynı çizgideydi.

Oligarşi de "zor" durumdaydı. İşte, Türkiye solunun bir kesimindeki gelişmelerle, oligarşinin yönetememe krizinin yolaçtığı bu şekillenme, MGK solculuğunun da önünü açtı.

MGK Solculuğu "Şeriat Tehlikesi" İle Mayalandı

Mevcut düzen partileri yönetemiyor, hiçbiri burjuva medyadaki tüm propaganda ve parlatmalara rağmen umut haline getirilemiyor, hiçbiri mevcut sistem içerisinde istikrarlı bir hükümet oluşturamıyor, oligarşik güçler içerisinde Susurluk sürecinden itibaren açığa çıkan dağınıklığı ve hesaplaşmayı toparlayamıyor, yönetememe krizi her geçen gün büyüyordu. Oligarşik yönetimin merkezileştiği yer olan **Milli Güvenlik Kurulu** işte bu süreçte öne çıktı. Ve 97'nin başlarında sürece açık bir biçimde müdahale etti. Reformizmin düzen içilikte karar kılan kesimlerinin MGK'cılaşması da bu süreçte netleşti. MGK, sürece müdahalesini **"şeriata karşı tavır"** görünümüyle gerçekleştirmişti.

MGK artık aleni olarak ortaya çıkmış, "ben yönetiyorum ve yöneteceğim", "Partiler, hükümetler benim memurumdur" diyordu. Bu müdahale tekelci burjuvaziye geçici bir güç kazandırmıştı. Ama aynı zamanda bir tükenişti, çünkü bu son kozlarından biriydi. Nitekim sonraki süreç bunu kanıtlamış, MGK'nın da düzen partileri gibi açmazları olduğu görülmüştür. Rejim dökülüyor, "MGK da olmasa ..." denilecek durumdadırlar. Ancak MGK da bu dökülüşün önüne geçebilecek şansa ve güce sahip değildir.

MGK'nın şeriata karşı "savaş" ilan etmesiyle Türkiye solunda da MGK'nın "ilericiliği" keşfedildi. Hatta "Kürt sorunu"nu çözmek istiyordu. Oligarşiden icazet alma peşinde olan, düzen içinde yaslanabilecek bir güç arayışında olanlar, aradıklarını bulmuşlardı. Böylelikle MGK politikaları doğrultusunda politika yapılmaya başlandı.

Başka güçlere bel bağlama ve icazetçilik öylesine derine işlemişti ki, MGK'nın **"öncelikli tehdit, şeriat"** değerlendirmesiyle birlikte devrimci, yurtsever olma iddiasındaki bir gazetede aynı iddialara sahip bir yazar, MGK'dan bir generalin **"eskiden sola karşı çok haksızlık yaptık, artık daha farklı davranacağız"** dediğini yazabiliyordu. Solun bu kesimi MGK'nın kararlarıyla, "kon-

sept"leriyle, hatta bu türden söylentilerle yönlendirilen bir konumdaydı.

"Haksızlık" yapmışlarmış. Bu söze değer biçenler MGK'yla devrimciler arasında olan bitenin "haksızlık" gibi bir kavrama sıkıştırılamayacağını düşünemeyecek kadar körlük ve sarhoşluk içindeydiler. Haksızlıkmış. Onyıllardır cuntalar yapan, sıkıyönetimler, olağanüstü haller ilan eden, katleden, kaybeden, köyleri yakıp, yıkan MGK değilmiş gibi. Ama bir kez pusula şaşırılmaya görsün; bütün bunlar unutulabiliyordu.

Rıdvan Budak, Türkiye'nin Avrupa Birliği üyeliği için emperyalist ülkelerin başkentlerinde cirit atıyor; ÖDP Demirel'in anayasaya uygun hareket ettiğinin savunuculuğunu yapıyor; Kürt ulusalcılar MGK'nın tehdit değerlendirmesindeki değişiklikten Kürt sorununda yumuşama ve çözüm beklentisine giriyordu. ÖDP'si, SİP'i, HADEP'i, karşı-devrimci İP'le birlikte harekete geçiyorlar. Bunu genellikle **"Ne Darbe, Ne Şeriat"**, veya aynı anlamdaki **"Ne Refahyol, Ne Hazırol"** sloganlarıyla yürüttüler. Ama sloganın "ne darbe..." bölümünün hiçbir anlamı yoktu. Çünkü o süreçte böyle bir "ihtimal" sözkonusu değildi. 12 Eylül zaten sürüyordu. Dolayısıyla sloganın bu kısmı, yalnızca reformizmin şeriata karşı MGK'yla aynı paralelde olduğunu perdelemeye yarıyordu.

MGK'cılık artık günlük politika ve değerlendirmeleri bile belirliyordu. Işık eylemleri sürerken burjuva medyada yeralan "mumun altından DHKP-C çıktı" haberi herkesten daha çok reformizmi ürküttü. Devrimci bir örgütün Maltepe'de hainleri cezalandırmasına ilk tepki kendilerine insan hakları savunucusu sıfatını layık gören solculardan ve reformist legal partilerden geldi. Daha kısa süre önce hapishanelerde binlerce devrimci tutsağın Ölüm Orucunu yalnızca seyredenler, şimdi aktifleşmiş, Sultanahmet'te mitingler yapıyorlardı.

Pekala MGK'yla reformizmi birleştiren neydi? MGK sürece ilişkin müdahalelerinde toplumun değişik kesimlerini kendine yedekleme ihtiyacı duyuyor, bağımsız siyaset yapabilme güç ve cesaretini kaybetmiş reformizm ise düzen içinde dayanacak bir güç, daha rahat siyaset yapacak zemin arıyordu; bu pratik ihtiyaçları temelinde MGK'yla düzeni restore etmekte anlaştılar. Dolayısıyla günlük politikaları da giderek daha fazla çakışmaya başladı. MGK, Refahyol'u düşürmek için kararlar alıp, tanklar yürütürken, ÖDP, SİP, HADEP, hep birlikte Refahyol'a karşı mitingler düzenlemeye başladılar. **MGK sendikacıları** patron örgütleriyle birlikte nicedir göstermedikleri bir duyarlılık ve aktivite içinde MGK politikaları doğrultusunda milyonları sokağa dökmekten söz ettiler.

MGK'cılığın başını çeken ÖDP, SİP gibileri "Ne Refahyol, Ne Hazırol" vb. sloganlarla, DİSK ise "biz cumhuriyeti koruyoruz" açıklamalarıyla MGK'cılıklarını gizlemeye çalışırken, bir şeyi unutuyorlardı. Şeriat madem böyle bir tehlikeydi de, bunu tespit etmek, veya bu tehlikeye karşı harekete geçmek için niye MGK kararını beklediniz? Siz ne biçim siyasi partiler, büyük konfederasyonlarsınız ki, "öncelikli tehdit"leri kendi başınıza tespit edemiyorsunuz? Her şey ortadadır; reformizmin şeriata karşı "aktif"(!) mücadelesi, MGK'nın "öncelikli tehdit irticadır" kararından sonradır. Gerici akımlara karşı mücadele etmek farklı bir şey, onu baş çelişki seviyesine çıkartıp MGK'nın yedeğine düşmek farklı şeydir. Yanlış, birincisinde değil, ikincisindedir. Sol bu dönemde öylesine MGK etkisi altındadır ki, bakın bugün dergilere, "konsept" denilen, aslında kimsenin de tam Türkçe karşılığını veremediği kelime tırnaksız falan sık-

ça kullanılır olmuştur. Düne kadar **"konsept"** mi vardı? Biz süreçleri bu "konsept"lerle mi tahlil ediyorduk? Karşı-devrimin hemen her saldırısını "bilmem ne darbesi" diye adlandıranlar veya hergün darbe geldi gelecek ruh halini yaşayanlar tabii ki "konseptlere" fazlasıyla önem vermeye, değer biçmeye başladılar. Oysa MGK'nın yeni "konsept" dediğinde hiçbir özgünlük, özellik yoktu. Burjuvazinin kendi iç çelişkileri değişen "konseptler" adı altında kamuoyuna, özel olarak da bu reformist icazetçi, işbirlikçi sola mal edilmeye çalışılmıştı. MGK politikası yıllardan beri aynıydı ve aynen sürüyordu. Bu politikanın özünde devrimi engellemek vardır. MGK'nın aldığı her karar eninde sonunda buna yöneliktir, buna hizmet etmektedir. Bu anlamdadır ki, MGK'nın şu ya da bu taktiğini destekleyenler gerçekte devrimin karşısına çıkmaktadır.

MGK'cılığın Kökü Geçmiştedir

Elbette ki MGK'cılık, özü itibarıyla yeni değildir. MGK'cılığı ortaya çıkaran süreci 50 yıllık TKP revizyonizmine ve soldaki parlamenterist-reformist geleneğe uzatmak mümkündür. Ancak o kadar geriye gitmeyelim, çünkü sol en net saflaşmayı 71 silahlı mücadelesi ve sonrasında yaşamıştır. MGK'cılığın kökü, TKP'nin bu dönemdeki CHP icazetli UDC (Ulusal Demokratik Cephe) politikalarına, DY'nin 1977 seçimlerindeki CHP desteğine, KSD'nin "faşizm olmadığını" kanıtlamak için çırpınışlarına, başta bunlar olmak üzere çeşitli kesimlerin oligarşi içindeki çelişkilere bel bağlama tavırlarına kadar gider. Bu kökte, ordu içinde, hatta 12 Eylül cuntası içinde bile ilerici kanatlar arama vardır. Bu kökte, 1983 seçimlerinde ANAP'tan demokrasi bekleyen mantık vardır.

Dünden bugüne izlenen politikalara bakıldığında, MGK'cılık noktasına gelenlerin hangi politikaların sahipleri olduğu da görülür.

12 Eylül öncesi mücadeleye kimler provokasyon dedi, kimler anti-MHP çizgiye çekmeye çalıştı?

Kimler 12 Eylül mahkemelerinde biz devlete karşı değildik diye açıklamalar yaptı?

Kimler Kürt ulusal kurtuluşu çizgisinde savaşan gerillaları terörist, eşkıya diye adlandırdı?

Kimler, halk kurtuluş savaşçılarının cezalandırma eylemlerine "yaşama hakkı" adına "kınamalar" yayınladı?

İşte, bunların hemen hepsi bugün MGK'cıdır.

90'lı yılların başlarından itibaren oligarşinin tüm vahşetiyle sürdürdüğü infaz, kaybetme politikaları karşısında kimler hangi tavrı aldılar? O gün infazlara tavır almayıp, bunu devrimci hareketle oligarşi arasında bir çatışma gibi görenler, dahası bu çatışmayı da sessizce, tavırsız bir biçimde izleyenler, "insan hakları" adına bile, insanların ortadan kaldırıldığı bu infaz operasyonlarına karşı çıkamayanlar, evet, bugün hemen hepsi MGK'cıdır.

İşte bunlar, 12 Eylül'den sonra da yıllardır MGK'nın "hassasiyetlerini" dikkate alarak politika yapmışlardır. Örneğin MGK solcusu ÖDP, Kürdistan'a adımını bile atmadığı gibi genel olarak Kürdistan'da olan bitenlere de hemen hiçbir ciddi tepki göstermemiş, biran için bile olsa "Kürtçü" görünmüş olmaktan, ulusal mücadeleye "destek" vermekle suçlanmaktan korkmuştur. MGK sendika-

cısı DİSK kendi yetkili kurullarının yazdığı broşürleri Kürdistan'a ilişkin bölümleri nedeniyle kendisi toplatmıştır. Bugünün MGK'cısıdırlar.

Görüldüğü gibi MGK'cılık bir sonuçtur. İzledikleri politikaların, yaptıkları tercihin mantıki sonucu olarak MGK solu, MGK sendikacılığı düzenin çeşitli güçleriyle doğrudan ve dolaylı ittifaklar biçimin de devrimi engellemeye soyunmuşlardır. Doğrudan veya dolaylı devrimin önüne engel olmaya soyunmak bataklığa saplanmaktır. Bu bataklıkta kalmakta ısrar edenler boğulmaya ve yok olmaya mahkumdur.

Kürt Ulusalcılığının MGK'cı Hayalleri

MGK'nın 28 Şubat kararlarından ve de gizli siyaset belgesinden sonra reformistlerle birlikte Kürt ulusalcı çevreler de MGK'nın Kürt meselesine karşı yumuşadığı, çözmek istediği tespitleri yapmışlar, askerlerin çözmek istemesine rağmen "sivillerin" buna yanaşmadığı teorisini geliştirmişlerdi. Hatta kimileri hızını alamayarak o süreçte tutuklu bulunan bazı HADEP'lilerin serbest bırakılmasını bile bu politikaya bağlamıştı. Bu bir yanıyla MGK'yı doğru tahlil edememenin, bir diğer yanıyla da, herşeyi kendi merkezinde düşünüp en ufak gelişmelerden bile büyük politik tahliller yapma tarzının bir sonucuydu. Nitekim, bazı HADEP'lilerin serbest bırakılmasını böyle tahlil ederken, kısa süre sonra da yine HADEP'lilerin tutuklanması üzerine bu söylediklerini unutup **"Bu tutuklamalar Türkiye'nin Irak'ta Kürt federasyonuna karşı çıkması anlamına geliyor"** gibi doğrusu bağlantı kurmakta bir hayli güçlük çektiğimiz sözler edilmeye başlandı. Türkiye oligarşisi buna karşı olduğunu hiç saklamadı ki. Tam tersine ABD'nin Irak'a yönelik son saldırısına başlangıçta destek verip vermemekteki ikircikli tavrın nedeni ABD'nin Irak'ta Kürt devleti kuracağı endişesiydi. Ve özellikle de Ecevit nezdinde dile getirilen bu endişe ABD, İngiltere gibi emperyalistler tarafından böyle bir şey olmayacağına dair güvence verilmesiyle giderildi. Ve Türkiye 91'deki Körfez krizinde olduğu gibi, Irak'a yönelik sonraki saldırılarda da ABD'nin yanında olmuştur. Türkiye oligarşisi ABD ile birliktedir. Bunun tartışması bitmiştir artık.Güncel politika, taktik adına her gün bir şey söylemek, geçmişte söylediklerini unutmak devrimci politika olamaz. Devrimcilerin temel görüşleri, taktikleri her gün değişemez. HADEP'e oligarşinin niçin saldırdığı, böyle uzak bağlantılar kurulmasına gerek kalmayacak kadar açıktır. Ama bu açıklığa vakıf olmak için MGK'nın politikalarını, ne yapmak istediğini doğru tespit etmek gerekiyordu. Refah'tan, İslamcılardan sonra devrimcilere özellikle de hareketimize ve HADEP'e yoğun saldırılar başlatmışlardır. MGK, HADEP'i kitleden soyutlamak, sindirmek ve giderek bütün düzen karşıtı güçleri sindirip arenada burjuva partileri ve burjuva partilerinden özde farklı olmayan bir iki reformist grubu yaşatmak istiyordu. Bu reformistler ise demokrasicilik oyunu için, vitrin için gereklidir. Bunun dışındaki herkes şu veya bu ölçüde MGK'nın hedefidir. HADEP ve Kürt ulusalcı çevreleri, ne devlet ne de MGK gerçeğini anlayamadıklarından ham hayaller peşindeler. Çok açıktır; HADEP'in devrimcilerden sürekli kaçması, ÖDP'nin yanıbaşından ayrılmaması da onu kurtaramamıştır. Faşizm kime nasıl yaklaşacağını iyi bilmektedir.

Her alanda peşpeşe geliştirilen saldırılar Kürt ulusalcılarının MGK'cılığının

uzun sürmesine izin vermedi. Bu defa ters yönde tahliller revaçtaydı. MGK'ya, orduya olmadık roller atfettikten sonra, farklı bir uç noktaya savrulup "derin tehlikelerden" söz edilmeye başlandı. Bu derin tehlikeler de yeni değildi oysa. Dün de bugün de Kürt meselesini zor yoluyla bitirmek, kısmi kültürel haklar ve yerel yönetimlerle sorunu çözmek gündemdeydi. Bunun için de oligarşinin deyimiyle önce "terörün bitirilmesi" gerekiyordu. Bu çerçevedeki baskılar, propagandalar sonucunda gerekli iç ve dış kamuoyu oluşturulduğunda bu tür uygulamalar da yapacaklardır. Sorun Kürt meselesini çözmek değil, Türkiye oligarşisinin istikrarını yeniden sağlamak ve iktidarı sağlamlaştırmaktır. MGK her türlü yöntemle bu sonuca ulaşmak istiyordu ve bugün de öyledir. Mesele bu kadar basit ve açıktır. Ama her hükümete, her MGK toplantısına ve neredeyse her MGK açıklamasına büyük misyonlar biçenler ve buna büyük politika diyenler, yanıldıklarını tekrar ve tekrar göreceklerdir. HADEP'in reformizmle aynı paralelde, MGK'dan icazet almak için sürdürdüğü reformist çalışma tarzı, ÖDP'nin koltuk değneği olma politikaları, çıkmazdır. Faşizme karşı direnmenin başka biçimleri de olduğunu, sadece yasal sınırlar içerisinde mücadele edilemeyeceğini görmek zorundadırlar. Kürt halkının direnişinin yasalara sığdırılamayacağı, hele ki bu direnişin oligarşi içi çelişkilere göre belirlenen politikalarla sürdürülemeyeceği, 28 Şubat sonrasının en açık sonuçların dan biridir.

MGK'cılık İflas Etmiş, MGK'nın Suçlarına Ortak Olmuşlardır

MGK düzen içindeki en etkili, belirleyici güçtü, ama kadri mutlak değildi. MGK'cıların ortaya sürdükleri de bildik düzen partileriydi ve kamuoyuna verdikleri sözleri tutmayacakları aşikardı. İşte bu gerçek, dönüp en başta MGK'cı solu ve sendikacıları vurdu.

Susurluk'un üstü, "şeriata karşı cumhuriyeti koruma" misyonuyla hükümete getirilen MGK partileri tarafından örtülüyor, hiçbir reformist hayale yer bırakmayacak bir terör uygulanıyordu. Ama insan bir kez düzen içileşmeye karar verdi mi, beynini bir kez burjuvaziye teslim etti mi, bunun görülmesi de olanaksızlaşıyordu.

Türkiye tarihinde görülmedik biçimde her şey açığa çıktı. Darbe diyenler, ara rejim kara rejim diyenler Türkiye'deki faşizm gerçeğiyle bir kez daha karşı karşıya geldiler. 12 Eylül sürüyordu. Bunu görmeyenler k,h ANAP'la, k,h Demirel'le birlikte hareket ettiler. Hatta ANASOL-D'nin kuruluşu na destek verdiler. ANASOL-D'nin yaptıkları ve yapmadıkları ise gerçekte MGK'cılığın iflasının kesin bir belgesidir.

Aslında ÖDP reformizmi burjuva medya aracılığıyla yaydığı tüm havaya karşın solun bir kesiminin tükeniş sürecinin adıydı. Kendilerinin itiraf ettiği gibi içlerinde gençler yoktu. Yoksul halktan da pek bir şey göremiyorlardı. Politik anlamdaysa devrimcilerden kaçmak için ne lazım geliyorsa yapıyorlardı. Bu süreç yaşanırken çok yakında yanınızda CHP'yi arayacaksınız diye yazmıştık. ÖDP ve reformizme ilişkin yaptığımız tüm tespitlerde olduğu gibi, bunun doğrulanması için de fazla beklemeye gerek kalmadı.

MGK'cı sol, bir süre sonra ne yapacağını bilemez hale geldi. ANASOL-

D'ye MGK politikaları doğrultusunda destek vermişlerdi ama ne bu desteği haklı göstermek için, ne de sürdürmek için en ufak bir gerekçe elde edemediler. Üstelik oligarşi içi çelişkiler daha karmaşıklaşmış ve reformizm kime yakın duracağını şaşırmıştı. ANASOL-D hükümet MGK tarafından gözden çıkarılacağını anlayınca karşı saldırıya geçti. Karşılıklı açıklamalar yapıldı. Bu süreç, günlük ve açık siyasetin içine boylu boyunca dalan MGK'nın da açmazlarını, güçsüzlüklerini açığa çıkardı. MGK oldukça prestij yitirdi. Bu süreç derinleşecektir. Burjuva partilerinin çeşitli ittifakları karşısında MGK'yı destekleyenlerin, Mesut Yılmaz hükümetini destekleyenlerin hayal kırıklıkları büyüyecektir. Oligarşi arasındaki çelişki adeta arap saçına dönmüştür. Bu çelişki hemen her yerde yansımasını bulacaktır. Bu çelişkiler etrafında politika yapanlar ise oradan oraya savrulmaktan kurtulamayacaktır.

Bütün bu gelişmeler içinde, 28 Şubat kararlarıyla MGK'nın yanına aldığı güçlerin bir kısmı yavaş yavaş kendisinden uzaklaşmış, duruma göre değişen yeni saflaşmalar oluşmuştur. Hükümet içinde yer alan ANAP, DSP, DTP gibi düzen partileri bile MGK'nın üzerinde en "hassas" şekilde durduğu "şeriat tehlikesi" konusunda farklı yaklaşımlar ortaya koymaya başlamışlar, açık bir çatışmaya dönüşmese bile yaptıkları açıklama ve davranışlarla MGK'yla farklı düşündükleri izlenimini kamuoyuna yansıtmaya çalışmaktadırlar. Niçin böyle bir izlenim yaratmaya çalıştıkları, hesapları ayrı bir konudur. Ama sonuçta MGK'nın partileri yanında MGK solcuları "daha MGK'cı" bir konumda görülmektedirler. Ve elbette çok çarpıcıdır; ANAP'ın, DTP ve DSP'nin bile MGK'yla paralel görünmek istemeyip belli çelişkilerini ön plana çıkarttıkları bu süreçte MGK'nın asıl yandaşları bir kısım sol veya sol görünümlü gruplar, sendikacılardır. Bunların başını Doğu Perinçek çekmektedir ve birçok sol kesimi gizli veya açık kendisine yedeklemiştir. Solun bu süreçteki tavrı asla unutulmayacak ve tarihe kara bir leke olarak geçecektir. Ve biz onları, tarih önünde Susurluk devletinin bütün icraatlarının suç ortağı olmaktan sorumlu tutacağız. Bugün MGK'ya yenilikçi roller biçenler, MGK'ya karşı mücadele etmeyenler, MGK'nın yanındadırlar.

Çeşitli güçlerin MGK'dan uzaklaştığı bu süreçte, MGK yeni bir hamle yaparak bu defa "ülkücü mafyayı" da "öncelikli tehdit"ler listesine almış, ve bir kez daha reformist, işbirlikçi, icazetçi solcular, MGK'da yeni ilericilikler keşfedip, MGK'cılığı sürdürmeye gerekçeler bulmuşlardır. MGK'nın çeşitli alanlarda devrimcileri tasfiyeye yönelik girişimlerinde de MGK sendikacılığı ve MGK solculuğu, bu tavrı sürdürmüşlerdir. 1 Mayıs'ta devlet erkanı gibi davranan bu MGK solcuları, devrimcileri 1 Mayıs alanları dışında tutmakta MGK'yla ortak davranmış, Genel-İş'te olduğu gibi devrimcilerin tasfiyesine imza atmışlardır. Bunlar MGK solculuğunun desteği olmadan MGK'nın yapamayacağı şeylerdir. Bu sendikacı, legal partici tasfiyeciler, hepsi MGK ile, devletle işbirliği halinde çalışmışlar, sırtlarını onlara dayamışlardır. Ara yol yoktur. Ya MGK'nın ya da devrimcilerin yanında yer alacaklardır. MGK solu, tercihini MGK'dan yana yapmaktadır. Çok açıktır ki, MGK tasfiyeciliği karşısında devrimcilerin yanında durmayanlar, sıfatları, iddiaları ne olursa olsun, devrimden, halktan yana olamazlar. Bunlar devrimci olmadığı gibi ilerici, demokrat da değillerdir. Bu anlayışlarla sonuna kadar mücadele edeceğiz.

MGK'cılık, gençliği tek tipleştirmeye yönelik MGK genelgesine karşı tavır konusunda da kendini göstermiş, MGK gerçekte tüm gençliği hedef alan bu genelgeyi, kamuoyuna sadece "türbancılara" karşıymış gibi yansıtmış, bunu esas alan solcularımız da bu konuda tavır almaktan çok çeşitli gerekçelerle kaçınmışlardır. O zamana kadar, "Bizim faşistlerle de, islamcılarla da bir derdimiz yoktur, bizim derdimiz Kürdistan'dır" deyip duran Kürt ulusalcıları bile islamcılarla ilgili görüş belirtmeye başlayıp, islamcılarla birlikte MGK genelgesine karşı eylem yapılmasını eleştirmeye kalkmışlardır. MGK'nın oyunu Cephe'lilerin genelgeye karşı tavrıyla bozulmuştur.

Hemen burada eklemeliyiz ki, bu konuda MGK'ya karşı açık tavır almayanlar, yalnızca MGK solculuğu da değildir. MGK solculuğunun teorileri, legal particiliği reddeden komünist, ihtilalci, M-L sıfatlara sahip oportünist solu da şu veya bu ölçüde etkisi altına almış, bu kesimler MGK genelgesi karşısında ne yapacaklarını bilemez bir tutum içine düşmüşlerdir. Oportünizmin bu süreçte MGK solculuğun dan etkilenmeleri ilk de değildir. Susurluk süreci boyunca bazı farklı kaygılarla da olsa MGK solcularıyla ortak hareket etmeyi tercih etmişler, kimi MGK solculuğunun "Ne Refahyol, Ne Hazırol" mitinglerine katılmış, kimileri "Ne Refahyol, Ne Hazırol" sloganının "Ne Darbe Ne Şeriat" sloganından farklı olduğunu kanıtlamaya çalışarak MGK solculuğunun teorik etki alanına girmişlerdir.

MGK'cılık Türkiye solu açısından üzerinde önemle durulması, incelenmesi gereken bir olgudur. "Bir zamanların" TKP'si, Devrimci Yol'u, keza Kurtuluş Sosyalist Dergi'si, Komünist Emek Partisi gibi komünistten, sosyalistten aşağı sıfatlar taşımayanlar, bu noktaya nasıl gelmişlerdir? Kuşkusuz bu sorunun cevabı, yalnızca bu siyasi hareketleri tahlil etmekten daha fazla bir öneme sahiptir. Bu, herkesin bugün içinde bulunduğu konumu, pratik tutumlarını, ideolojik yapılarını gözden geçirmesi için gerekli bir incelemedir.

Emperyalizmin "Yeni Dünya Düzeni"ne karşı çıkamayan, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne alınmasını isteyen, demokratikleşmeyi emperyalizmin icazetinde arayanlar faşizm gerçeğini unutarak, kendilerine düzen içinde ve düzenin parlamentosunda yer arayanlar, halka ve devrimcilere sırtını dönerek düzen güçleriyle ittifak arayışlarına girenlerin vardığı ve varacağı nokta MGK'cılıktır.

Bunların hepsi ÖDP'de, SİP, HADEP, BP, EMEP'te fazlasıyla vardır.

Bu nedenledir ki, MGK'nın saldırıları karşısında devrimcilerin değil, düzenin tarafında yer almaktadırlar.

Emperyalizme ve tekellere tavır almama, ihtilali reddetme, düzen içinde meşrulaşmayı esas alma, devrimi değil, düzen içi reformları esas alma, emperyalizmi ve tekelleri yedeğine almaya çalışma, devleti karşısına alma yerine burjuva parti ve hükümetleri hedef yapma, Demirel'i bile savunma, yurttaş edebiyatını ön plana çıkarma gibi, bütün bu tavırlar, MGK'cılığa giden yolu döşemişlerdir ve halen bu tavırların sahipleri açısından aynı yolu uzatmaktadırlar. Bu yol düzenin tam içine giden bir yoldur ve bu yoldaki tüm manevralar, hangi görünüm veya söylem altında olursa olsun, devrime karşı, düzenin hizmetindedir.

ROMA YÜRÜYÜŞÜ, NASIL ÇIKMAZ BİR SOKAĞA DÖNÜŞTÜ?

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
21 Mayıs 1999
Sayı 31

Özellikle Roma sürecinden itibaren ısrarla ve sürekli PKK'yı eleştirdik ve uyardık. Emperyalistlere umut bağlamaktan vazgeçin, emperyalizme güvenmeyin! Tüm iradilik, "Roma yürüyüşü" söylemlerine rağmen, Öcalan'ın emperyalizmin elinde adeta rehin konumda olduğu dönemde "hemen İtalya'yı terk etmeli, emperyalistlerin denetiminden çıkmalıdır" çağrısını yaptık. "Çözüm" beklentisi hemen tüm çevreleri sarmıştı. Çözüm neredeyse an meselesiydi artık. Şöyle demiştik o zaman:

"Henüz gerek emperyalist ülkelerin tavırları açısından, gerekse de PKK'nın izlediği, izleyeceği politikalar açısından çeşitli belirsizlikler vardır; ama buna rağmen şunu kesin olarak söyleyebiliriz; Ne Avrupa Birliği, ne ABD, ne Rusya'ya dayanılarak Kürt sorununun çözümü gerçekleşemez. Gerçekleşir diyenler, daha pek çok kez yanılacaklardır. Ancak bu yanılgı, pratikte yaşayarak göründüğünde, yanılgının sahipleri için artık iş işten geçmiş olacaktır." (28 Kasım 1998, Kurtuluş)

Ne yazık ki öyle oldu. Avrupa'nın, ABD'nin "çözmeyeceği" iş işten geçtikten sonra görüldü. Kürt milliyetçi çevreler, şaşırdılar, hayal kırıklığına düştüler.

Oysa, adına "Roma Yürüyüşü" denilse de oraya gelişin hangi zorunluluklar ve politikalar sonucu olduğunu ve orada ne yapılmaya çalışıldığını herkes görüyordu.

"İtalya'ya geliş, çok açıktır ki, emperyalizmin icazetine giriştir. Ancak İtalya'ya gelinmekle de kalınmamış, oraya emperyalistlerin Kürt sorununu çözmelerini sağlamak için gelindiği açıklanmıştır. Bu icazeti resmen kabulleniş olmuştur. Bunlar, taktik vs. diyerek açıklanabilecek adımlar değildir. Emperyalizm bu zeminde yargılama, terörü reddettiğini açıklama ve benzeri çok çeşitli dayatmalarda bulunma imkanı elde etmiştir.

PKK önderine çağrımız; derhal emperyalizmin denetiminden çıkmalıdır. Bunun hangi biçimde olacağı belirleyici değildir; bu gerekirse tutsaklık pahasına da olabilir. Aslolan emperyalizmin iradesini kabul etmemektir." (19 Aralık 1998, Kurtuluş)

Elbetteki sorun, sadece Öcalan'ın Roma'daki konumu değildi, sorun doğrudan mücadelenin kendisine ilişkin bir tercihle ilgiliydi,

"Ulusumuzun, halklarımızın kaderini tayin hakkını KENDİMİZ mi kullanacağız, yoksa bu hakkı EMPERYALİSTLER mi kullanacak? Muhasebe ve tercihimizle cevaplayacağımız soru budur." (28 Kasım 1998, Kurtuluş)

Sorduk; *"PKK Önderliği kendisinin ve partisinin geleceğini İtalya ve bir bütün olarak Avrupalı emperyalistlerin eline teslim etmektedir. Bu nasıl bir*

politikadır ki, emperyalizme bu kadar büyük bir güven duyulmakta, onlardan çözüm beklenmektedir." (19 Aralık 1998, Kurtuluş)

Yazdık; *"ABD operasyonu sürüyor. Şu tabloya bakın, Öcalan'ın gelişi, gidişi nasıl gerçekleşiyor? Gizli servisler, polisler, güvenlikler, gizlice uçağa bindirmeler... Bu örgütün iradesi nerede? Ne gelme zamanını, ne gitme zamanını kendileri belirleyemiyor."* (30 Ocak 1999, Kurtuluş)

Tablo, devrimcilerin kabul edebileceği bir tablo değildi.

Üstelik bu koşullarda, her gün biraz daha geriye giden açıklamalar yapılıyordu.

Öcalan'ın bu koşullarda otonomi isteyen, federasyondan vazgeçen yedi maddelik önerisinin ne anlama geldiğini de yazdık. Bu önerilerin Avrupa emperyalizmiyle uyum sağlamak için yapıldığını yazdık. Yine dinlemedi, 7 madde önemsenmedi. "Taktik"ti ne de olsa. Olan biten, "taktik" olarak bile yanlıştı ama daha kötüsü, taktik de değildi.

Emperyalizm bu politikaya Öcalan'ı teslim ederek cevap verdi. Eleştiri ve uyarı görevimizi sürdürdük; bu gidişatın sonu iyi değildir, geçmişten bugüne sömürgecilik tezinden başlamak üzere bütün politikalarınızı, bütün taktiklerinizi, emperyalizme güvenen anlayışınızı, Türkiye devriminden uzak duran anlayışınızı, milliyetçiliğinizi sorgulayın dedik... Dinleyen kim? Onlar hep büyük siyaset yapar. Hiç kimseyi dinlemezler.

"Emperyalizmin Ortadoğu'da yeni misyonlar yüklediği; Orta Asya, Kafkasya ve Balkanlar'da izlediği politikada önemli roller verdiği Türkiye'de istediği her şeyden önce 'istikrar' ve 'güven'dir. Ve bunu sağlamak için devrimci hareketi ezmek, PKK'yı da istediği noktaya getirmek zorundadır. Bunun için... oligarşiye her türlü desteği vermektedir.

Emperyalistlerin Türkiye'ye yapacağı baskıya büyük misyonlar biçip, bundan büyük sonuçlar bekleyenlerin görmesi gereken olgu budur. Efendisi uşağına sahip çıkacaktır. 'Kürt sorunu konusunda şunu şunu yap' diye yapacağı her türlü baskı da, efendinin uşağının istikrarı için yapacağı bir 'baskı' olacaktır. Kürt halkına da, efendinin ve uşağının sömürü ve zulüm düze-

Bu çağrı, 19 Aralık 1998 tarihli Kurtuluş'ta yayınlanmıştı:

"ÇAĞRI:

Yurtsever bir gücün, oligarşiye silahlı savaş yürüten bir gücün tasfiyesi, Türkiye halklarının ve devriminin çıkarına değildir. Devrimciler böyle bir gelişmeyi engellemek için eleştiri ve uyarıyı bir görev bilirler. Bu görevimizi, sürecin başından bu yana yerine getirdik. Bunu halklarımıza karşı sorumluluğumuzun bir gereği olarak görüyor ve sürdürüyoruz.

Kimin ne yapmaya çalıştığı ortadadır. Hiçbir sübjektif kaygı bunların görülmesine engel olmamalıdır. Bu gerçekler, PKK'nın içine girilen "emperyalist çözüm" çizgisini terk etmesini, PKK önderliğinin emperyalizmin denetiminden çıkmasını dayatan gerçeklerdir.

Bunun için henüz geç değildir. Sağlıklı bir muhasebe, devrimci bir irade bu süreci tersine çevirebilir. Ancak mevcut durum tersine çevrilmediğinde, bu yolun sonunda Kürt halkının kurtuluşunun olmadığı, olmayacağı son derece açıktır.

nini tehlikeye sokmayacak kadar hak verilecektir. Bu efendi-uşak ilişkisini doğru tahlil etmeyenler, efendi konusunda da, uşak konusunda da sürekli yanılacaklardır. Onların yanılgısından ise efendi ve uşak güçlenir." (19 Aralık 1998, Kurtuluş)

Yanılmışlardır.

Ne efendiden, ne uşaktan beklediklerini bulamamışlardır. Efendiler arasındaki çelişkiler üzerine kurulan hayaller de suya düşmüştür.

Sonuçta, siyasal anlamda, çözüm anlamında hiçbir şey elde edilemediği gibi, Roma'da "siyasi statü" de elde edilememiş ve Öcalan İtalya'yı terk etmek zorunda bırakılmıştır.

"Esasen Roma sürecini tek başına değerlendirmek mümkün değildir. Roma süreci bir yerde sonuçtur. Sürecin bütününe, PKK'nın bütün bir gelişim çizgisine bakmadan Roma'yı doğru bir biçimde anlamak, yorumlamak, hatta eleştirmek mümkün değildir." (30 Ocak 1999, Kurtuluş)

Henüz çok tazedir. NATO çözsün, ABD çözsün, Avrupa Birliği rolünü oynasın, ABD büyük devletse çözsün deyişlerinin mürekkebi bile kurumamıştır... Viva İtalya sloganları, İtalyan malları boykotuna karşı İtalyan mallarını alma tavırları hala çok tazedir. Bütün bu teoriler niçin ve neden yapıldı? Ne kazanıldı? Kimin için yapıldı? Bunlar hiç sorgulanmadı. Sorgulayan ya denileni, denilenlerin "derinliğini" anlayamamakla suçlandı ya da "düşman" ilan edildi. Öyle bir hale geldi ki dost kim, düşman kim, emperyalizm nedir, emperyalizm bir halkın sorunlarını neden çözsün, emperyalizm bir halkı özgürlüğe neden kavuştursun... her şey unutuldu. Unutturulmak istendi. Beyinler, düşünceler adeta felç edildi. Dünyanın en büyük teröristi, en büyük katliamcısı ABD, halkların sorunlarının çözümünde rol oynayacak büyük devlet olmuştu. Yüzyılların sömürgecisinin başbakanı Tony Blair, Türkiye'ye öneriliyordu. Türkiye neden Tony Blair'ler çıkartmıyor diye kızılıyordu. İtalya'ya övgüler durmak bilmiyordu. Sonra... Sonrası trajiktir; sonra bu büyük devlet ABD, bu çöz denilen ABD, bu özgürlükler beklenen ABD, bu Tony Blair'ler, viva İtalyalar, Öcalan'ı Türkiye oligarşisine teslim ettiler.

Kenya Sonrası

Özellikle Öcalan'ın yakalanmasından sonra Kürt milliyetçi cephede ne yapılacağına ilişkin kargaşa hakim oldu. Denilebilir ki her kafadan bir ses çıkmaya başladı. Bir yandan Öcalan'ı teslim ettiği için emperyalizme sözde bir tavır geliştiriliyor, pratikte ise tam tersine yine emperyalizmin desteği aranarak tıpkı geçmişte olduğu gibi bu güçlerin çözmesi isteniyordu. Sanki bütün kötülüklerin anası Yunanistan'mış gibi önce Yunanistan hedefe konuluyor, kısa süre içinde ondan da vazgeçiliyor, tekrar eski rotaya giriliyordu. Avrupa, ABD sorunu çözmeliydi.

Hatta bu PKK Başkanlık Konseyi'nin dilinde şöyle dile getirildi; emperyalistler, başta ABD ve Avrupa Birliği, Öcalan'ı teslim etmekle hata etmişlerdi, ama bu hatalarını düzeltmeliydiler. Böyle diyordu Başkanlık Konseyi. **"Suç işlediniz, önderimizi teslim ettiniz, bunun hesabını soracağız"** demiyor, diyemiyor... Bunun hesabını sizin ekonomik, politik, askeri, bütün çıkarlarınıza darbeler vurarak soracağız, sizin işbirlikçi devletinizi yıkarak devrimle sizi yok edeceğiz, halkların özgürlüğünü ve kurtuluşunu sağlayacağız, diyemiyor... Diyemediği için de, Başkanlık

Roma- ÖCALAN'IN 7 MADDELİK ÖNERİ PAKETİ

1- Kürt bölgelerine yönelik askeri operasyonların durdurulması,

2- Göç ettirilen insanların tekrar köylerine geri dönmelerinin sağlanması,

3- Köy koruculuğunun kaldırılması,

4- Türkiye sınırları bozulmadan bölgemize otonomi verilmesi,

5- Türklerin sahip olduğu tüm demokratik hakların Kürtlere de verilmesi,

6- Kürt kimliğinin, dilinin ve kültürünün resmi olarak tanınması,

7- Din özgürlüğünün ve plurizmin (çoğulculuğun) oluşması.

Bu, emperyalizmin icazetinde bir "çözüm paketi" idi. Emperyalizmin kabul edebileceğinden fazlasını istemiyordu Öcalan. Oysa otonomi diyenler bir zamanlar hain ilan edilirdi. Şimdi emperyalizm tarafından çizilen çerçevede politika yapılacaktı.

Roma'da ortaya atılan 7 madde üzerine şöyle dedik o zaman:

"Kürt ulusal hareketi, Öcalan'ın son açıklamasında da yerinde bir biçimde belirttiği gibi, bir 'tercih'le karşı karşıyadır. Ancak Öcalan'ın tercihini kullanacağını açıkladığı yön, yanlış yöndür. Savaşın başladığı noktadaki tüm hedeflerden vazgeçiştir. PKK için 'Nereden Nereye?' sorusunun yerindeliği, doğruluğu, bu muhasebenin zorunluluğu, İtalya'da olup bitenlerle bir kez daha kanıtlanmıştır. Evet, nereden nereye? Çıkış noktasında, PKK imzalı yazılı metinde 'otonomi, özerklik vb.' isteyenleri gericilikle, emperyalizmin hizmetinde olmakla suçlamaktan, bizzat kendilerinin otonomi istemesine... İstenen o 'otonomi'nin bile bir gerçekliği yoktur. Olsa olsa tümüyle kırıntılardan ibaret bir 'çözüm'ü kabul etmeye bir geçişin, dahası düzen içileşmeye bir geçişin ara söylemi olarak kalır." (28 Kasım 1998, Kurtuluş)

Gerçekten de 6 Nisan 1999'da İmralı'dan açıklanan 8 Maddeyle bu "geçiş" gerçekleşmiştir. Konseyi oldukça yumuşak, sessiz bir dönüş yaparak Öcalan'dan sonra bolca sözü edilen emperyalizm karşıtı söylemini de geri aldı. Açıklamalar yine "Sizinle düşman değiliz" mesajlarını taşımaya başladı. Zaten gerçekten de hiçbir zaman düşman olmadılar. Ancak Öcalan teslim edilince pek çok kimse kendine "biz kimiz, biz neden emperyalistlere güvendik" sorusunu sesli sessiz, dolaylı dolaysız sordular.

Artık hiçbir şey gizlenemezdi, hiçbir şey "taktik" adına örtbas edilemezdi.

Emperyalistler kendi önderlerini teslim etmişti. Ne yapılacak sorusuna cevap vermeliydiler. Nicedir unutulan emperyalizm sözü telaffuz edilecekti mecburen. "9 Ekim komplosu"nun başını çeken güç olarak ABD'ye yönelik sözler edilmeye başlandı. Ama sonra?.. Sonrası meçhuldü.

Kargaşa NATO'nun Yugoslavya'ya saldırısında da sürdü. Milliyetçi çevreler başlangıçta büyük oranda **"NATO ve ABD çifte standardı bırakmalıdır, Kürt sorununu da çözmelidir"** yaklaşımlarını dile getirdi. Ama kimileri bir süre sonra da olsa bunun yanlış olduğunu, kendilerinin böyle bir müdahaleyi istemediğini vurgulamaya başladılar. Ama emperyalist güçlere ilişkin çarpık teoriler duruyordu. Ne istendiği belirsizdi hala. Kürt sorununu kim, nasıl ve ne biçimde çözecekti? Bunun cevabı esasta yoktu. Yeni öğretilmeye çalışılan aslında yeni olmayan fedai tarzı, savaşı Anadolu'ya ve büyük şehirlere yaymak gibi tespitlerin hiçbiri yeni değildi ve sonuç almamıştı. Tam bu dönemde kimileri de Mavi Çarşı, Carussel gibi eylemlerle milliyetçiliği körükleyip yapay çatışmalar çıkartıp sonuç almak istiyordu. Bu anlayış farklı düşünenle-

re rağmen hala sürmektedir.

"Sekiz Madde" ve "Netleşme"

Bu kargaşaya, bu çözümsüzlüğe son veren denebilir ki Öcalan'ın sekiz maddelik önerisidir. Bu sekiz maddelik öneride ise birleşik bağımsız Kürdistan, federasyon ve otonomiden tümüyle vazgeçilmiş ve nihayetinde "demokratik cumhuriyet" keşif edilmiştir. Buna bağlı olarak, önerilen "paket"te artık sadece bu cumhuriyet içinde kültürel kırıntılarla, ABD'nin ve MGK'nın verdikleriyle yetinmek vardır. Başka da bir şey yoktur. Anlaşılan o ki, Başkanlık Konseyi bu sekiz madde konusunda hiç de kısa olmayan bir süre düşündü. Kuşkusuz Başkanlık Konseyi bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Aslında Öcalan İmralı'dan hep bu çerçevede mesajlar gönderdi. Ama bu notlar Başkanlık Konseyinin tereddütleri nedeniyle olsa gerek ki ne sahiplenildi, ne de yok sayıldı. Anlaşılan o ki bir tartışma süreci yaşadılar. Emperyalizmi, hem de Öcalan'ı teslim eden emperyalizmi yeniden nereye yerleştireceklerdi? Cevabını buldular. Emperyalizm hata etmişti. Ama hatayı düzeltmeliydiler. Bir başka sorun daha vardı: Oligarşiye nasıl bir güven vereceklerdi? Cevabını Duran Kalkan'ın röportajıyla verdiler. 16. yüzyıl Osmanlısı iyi bir örnekti. Türkiye içte ve dışta Balkanlar'da, Kafkaslar'da Ortadoğu'da açılmak için kendileriyle anlaşmalıydı. Aksi halde açılamazdı.

Öcalan'ın teslim edilmesinden sonra kendi kitlelerine ve dünya kamuoyuna hesap soracaklarını, savaşı her yerde yükselteceklerini, devletin yaptığına pişman olacağını, hatta ayaklarına gelip yalvaracaklarını bütün dünyaya ilan ediyorlardı:

"Bundan sonra dünyayı ve Türk

İMRALI- ÖCALAN'IN 8 MADDELİK AÇIKLAMASI

1- 1 Eylül 1998 ateşkes sürecinin her alanda tam bir sorumluluk altında sürdürülmesi.

2- Devletin başta af olmak üzere, barış için alacağı tedbirler temelinde silahlı çatışmalara kalıcı bir şekilde son verilmesi.

3- '90'lı yıllardan itibaren bazı saptırmalara rağmen, Kürtlerin ifade özgürlüğüne de açık hale gelen demokratik cumhuriyet sisteminin, güven vermesiyle birlikte tüm sorunların barışçıl çözüm zemini olarak görülmesi.

4- Bu koşullar altında PKK'nın kendini demokratik sistem içinde yasallaştırmaya hazırlanması.

5- En azından devletin tavrını yeni parlamento ve hükümet kuruluşunda görünceye kadar aktif bir toplumsal barış, af ve kardeşlik sloganı altında bir siyasal eylem çizgisinin benimsenmesi ae kararlıca uygulanması.

6- Tüm uluslararası barış, insan hakları kuruluşları, hükümet ve parlamentoların bu temelde destek sunması.

7- Eğer öngörüldüğü gibi bu doğrultuda bir uygulama gelişirse BM, AB, Avrupa Konseyi ve AGİT'in sürece gözlemci olarak katılması.

8- Türkiye'de ilgili tüm çevrelerin kamu, özel, partiler, basın-yayın ve tüm sivil toplum kuruluşlarınca, gelişmelerin tarafımca özde bu temelde olduğunu bilerek ülkemize ve demokratik sisteme katkılarının hayati önem taşıdığının bilinmesi.

BUNLARI BİZ SÖYLESEYDİK,

Özel savaş kliğinin sözcüsü olurduk.

Ne Kemalistliğimiz kalırdı, ne şovenistliğimiz!

Ajan ilan edilirdik.

İşte 8 madde ve işte PKK başkanlık konseyinin bunu onaylayan açıklaması.

Kim Kemalist? Kim şovenist?

KİM MİSAK-I MİLLİCİ?

Artık kimse tartışmayı buraya sıkıştıramaz.

devletini şaşırtacağız. Yaptığına bin pişman edeceğiz. Ve herkes ayağımıza kapanacak, artık barış istiyoruz diyecek." (PKK-MK Üyesi Osman Öcalan, 7 Mart 1999, Özgür Politika)

Ama Abdullah Öcalan farklı şeyler söylüyordu; ateşkes devam etmeliydi en başta. Mavi Çarşı gibi eylemleri kınıyor, hatta daha önce kendisinin de savunduğu, teorileştirdiği intihar eylemlerini de benimsemediğini söylüyordu. Bu çelişki nasıl çözümlenecekti? Bunları, belki daha da fazlasını Başkanlık Konseyi zor da olsa değerlendirdi ve sonuca vardı...

SONUÇ, İmralı'dan çıkan sekiz maddeye uyum sağlamaktı. Bu sekiz maddeyi Başkanlık Konseyi kararı haline getirmekti. Getirdiler.

Sekiz maddede devrim yok. Hiçbir "ara çözüm" de yok. Düzenin sınırları içinde de olsa ciddi bir "demokratikleşme" bile yok; çünkü zaten var olan Cumhuriyet esas olarak "demokratik"...

Avrupa çözer diye düşünülmüştür. Avrupa'nın çözmeyeceği açığa çıkınca, geriye MGK kalıyor. O zaman MGK çözer. O zaman tüm politika "ne koparırsam kardır"a geliyor.

8 MADDE, bir yenilgidir. Kürt küçük burjuva milliyetçiliği ideolojik olarak yenilmiş durumdadır. Emperyalistlerin, devletin "evet" diyeceği noktaya kadar gerilenmiştir. Sonuçta bir şeyler kurtarılmaya çalışılıyor.

Esasında bu noktaya çok daha önce gelinmiştir. Ancak bu teorileştirilememiştir. Bunun yerine DHP vb. arayışlara yönelinmiştir. 15 yıllık bir gerilla savaşının üzerine kırıntıların kabul edileceği bir çözümün teorisini yapmak zordur.

Ve Daha Sonra...

Bir yandan kırıntılar üzerine pazarlık edilirken, diğer yandan Başkanlık Konseyi, "altemperyalizm" teorisini geliştirmekte ve sonra da bu emperyalist yayılmacılığı beraber yapmaya soyunmaktadır.

PKK Başkanlık Konseyi, Türkiye oligarşisine, güçlerimizi birleştirelim, 16. yüzyılın Osmanlısı gibi, Ortadoğu'ya, Kafkasya'ya, Balkanlara birlikte açılalım diyor.

Açılıp ne yapılacak?

Ortadoğu'da, Kafkasya'da, Balkanlar'da emperyalizmin taşeronluğu yapılacak.

Enternasyonalizm üzerine "Türk solu"na ders vermeyi çok seven Kürt milliyetçiliği şimdi bunu cevaplamak durumundadır: Enternasyonalizm bu mu? Ortadoğu'ya, Kafkaslara, Balkanlara yayılmak isteyen Türkiye oligarşisine güç vermenin neresi enternasyonalizme sığdırılacak?

Bu Yolun Çıkışı Yok!

Kürt milliyetçiliğinin "8 madde" doğrultusunda izleyeceği yol, teslimiyete götürür. Ama daha kötüsü, Başkanlık Konseyi'nin önerdiği, "birlikte yayılmacılık" yoludur.

Bu yol, yurtsever bir hareketin yolu olamaz.

Bu tarihi yanılgıdan derhal dönülmelidir.

Peki ne olacak? Veya ne olmalı?

Sorun devrim ve iktidar sorunudur. Anadolu halklarının birlikte kurtuluşu sorunudur. Sorun böyle ele alınmadığı sürece, her yolun sonu yenilgidir. Ama devrim ve iktidar ekseninde süreci tersine çevirmek de mümkündür.

YENİ HÜKÜMET, ÖCALAN DAVASI VE "SORUN"UN ÇÖZÜMÜ

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
4 Haziran 1999
Sayı 33

DSP-MHP-ANAP protokolüne "Kürt sorunu"na ilişkin ne var diye bakanlar, başta şu cümlelerle karşılaştılar: *"... barışçıl milliyetçilik anlayışı, ulusal birliğimizin ve ülke bütünlüğümüzün başta gelen güvencesidir."*

Tabii bu bariz bir demagoji cümlesiydi. Şovenist MHP ve DSP, protokole "ne mozayiği ulan" diye yazamayacakları ve ya Ecevit'in meşhur "köy-kent" projesiyle durumu geçiştiremeyeceklerine göre, böyle bir şeyler yazmalıydılar.

Bunun devamında söylenen ise şudur:

".... bölücü akımlara ve her türlü teröre karşı devlet güvenlik güçlerinin özverili ve başarılı mücadelesi kesin sonuç alıncaya kadar kararlılıkla sürdürülecek."

Ülke genelinde "her türlü terör" adı altında halkın mücadelesine, devrimcilere yönelik baskı ve terörün süreceğini anlatan bu satırlar, Kürt sorunu özelinde de hak ve özgürlük isteyenleri hedefleyen baskı ve katliam politikalarının süreceğinin ifadesidir.

Kürt halkının talebine ilişkin başka bir şey yoktur protokolünde.

Zaten "Kürt sorunu" gibi temel bir konuda DSP veya MHP'nin bir yetkileri, inisiyatif alanları da yoktur. Bu konuda MGK'nın politikalarını uygulamaya devam edeceklerdir.

Protokolün açıkladığı günlerin ertesinde başlayan Öcalan davasındaki gelişmeler de kimin ve hangi politikanın belirleyici olduğunu bir kez daha göstermektedir.

Bu davada Öcalan, savunmasını "af ve legalleşme" üzerine kurulmuştur; Kürt halkının talepleri hemen hemen hiç telaffuz edilmemekte, "demokratik cumhuriyet"in kabulü temelinde "son nokta" konulmak istenmektedir. Ama oligarşi bu açıklamayı da kaale almayan bir politika içindedir.

İstenen, dayatılan bir şey yok, o halde oligarşi Öcalan'ın bu tavrına niye karşılık vermiyor diye düşünebilir.

Hükümetin politikası ve davanın seyri aynı paraleldedir ve her ikisi de oligarşinin başından beri izlediği politikanın devamı niteliğindedir: Klasik deyişle **"ez ve çöz"...**

Oligarşi, davanın gelişimi açısından da sınıfsal konumuna uygun hareket ediyor; belki af da çıkaracak, Kürt dilini, Kürtçe TV'yi serbest de bırakacak, ama önce ezeceğim, sonra bunları yapacağım diyor. Bu konuda emperyalistlerle Türkiye oligarşisi arasında temel bir çelişki de yoktur. Bu emperyalistlerin

de neticede hayır demeyeceği bir çözümdür.

Bundan bir ay önce Fransa Cumhurbaşkanı ile Demirel görüşmesinde, Öcalan davasına ilişkin olarak Fransa Cumhurbaşkanı Demirel'e şunları söylüyor:

"DGM'lerden askeri hakimi çıkarın, ondan sonra Öcalan hakkında ne karar verirseniz verin, tek bir itirazımız olmayacaktır."

Bu sözler Avrupa'nın mantığını anlamak açısından son derece öğreticidir. Bu mantık Öcalan davasında da, Kürt sorununun çözümü konusunda da aynı temelde çalışır. Sonuçta göstermelik haklar tanınsın da nasıl olursa olsun, Avrupa için önemli değildir.

Hükümet protokolünde dile getirilen "kesin sonuç", mücadeleyi ezmek, halkın kurtuluş umudunu boğmak, moralini bozmak, bir daha ayağa kalkma cesaretini bulamayacak hale getirmektir. Bunu hiçbir zaman başaramayacaklardır; ama amaçladıkları budur. Böyle olduğu içindir ki, oligarşi Öcalan tarafından davada dile getirilen af, legalleşme gibi talepleri dikkate almıyor. Bunlar, esasen TÜSİAD'ın bile zaman zaman savunduğu şeylerdir; ancak sınıf mücadelesi zemininde herkes sınıf tavrıyla hareket ediyor; oligarşi önce ezip hak kırıntılarıyla sorunun üstünü küllemeyi düzenin geleceği açısından daha uygun görüyor ve buna uygun davranıyor.

Kürt halkı da sorunun çözümüne kendi sınıfsal çıkarları açısından bakmak durumundadır. Sorun iktidar sorunudur. İktidar temelinde düşünülmeden Kürt sorununa ilişkin hiçbir çözüm yoktur. Bunun dışında emperyalistler, reformistler, "barış"çılar tarafından sözü edilen türdeki "çözüm"lerin çözüm olmakla bir alakası yoktur; bu çözümlerin tek bir ortak yanı vardır; her şey Kürt halkının düzen içine çekilmesi, mücadelesinin bitirilmesi üzerinde şekillenmektedir.

Oligarşinin tüm vaatlerinin boşa çıkması gibi; reformistlerin ve Kürt milliyetçilerinin bugüne kadar bazen emperyalistlere, bazen Özal, Boyner gibi burjuva politikacılara, hatta MGK'ya dayanarak ortaya attıkları tüm barış çözüm beklentileri de boşa çıkmıştır. Emperyalizmin ve oligarşinin icazetinde bir çözümün iflah olmaz savunucuları son olarak Öcalan davasını bir "fırsat" olarak değerlendirmiş ve yine beklentiler hüzünle sonuçlanmıştır.

"Doğu'ya büyük yatırım paketleri" hazırlamaya,TÜSİAD'ın "demokratikleşme raporu" gibi raporlar yayınlanmaya devam edecek, hükümetler yıkılıp kurulacak, birileri hep olmadık "barış", "çözüm" hayallerinden sözetmeyi sürdürecek, ama değişen bir şey olmayacaktır. Hangi milliyetten olursa olsun, Anadolu halklarının kaderini değiştirecek tek şey, hükümet değişiklikleri değil, İKTİDAR değişikliğidir. İktidarın egemen sınıfların iktidarı olmaktan çıkarılıp HALKIN iktidarının kurulmasıdır.

İMRALI DAVASI ÜZERİNE

Hiçbir Şey Halkın Mücadelesinin Meşruluğunu Gölgeleyemez

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
4 Haziran 1999
Sayı 33

31 Mayıs'ta İmralı'da başlayan dava, günlerdir gündemin ilk sırasında yeralıyor. İmralı'da süren dava, birçok açıdan önemlidir. Bu davanın bir kişinin "yargılanması"nın ötesinde bir anlamı vardır. Siyasi davaların görüldüğü her mahkeme salonu gibi, İmralı'da özel olarak kurulan DGM salonu da sınıflar mücadelesinin alanlarından biridir. İddia ve savunma, ezen ve ezilen arasındaki savaşın yansımasından başka bir şey değildir.

Peki sınıf mücadelesinin bu alanında 31 Mayıs ve devamında ne oldu?

Oligarşi kendi sınıfsal çıkarlarına uygun olarak, hem askeri, hem ideolojik boyutlarıyla olan bir savaş veriyor İmralı'da. Bu dava nezdinde askeri olarak Kürt milliyetçi hareketine darbe vurmak, ideolojik olarak da Kürt halkının mücadelesini mahkum etmek istiyor. Gerillayı ve halkı moralsizleştirmek, umutsuzlaştırmak, oligarşinin bu mahkemedeki amacıdır. Her adımı, her atağı buna uygundur.

Abdullah Öcalan ise, oligarşinin bu savaşının karşısına, af, legalleşme, barış için Türkiye Cumhuriyeti devletinin hizmetinde olma eksenine oturan bir "savunma"yla çıkmıştır.

Öcalan'ın "savunma" adına yapıklarını, söylediklerini onaylamak mümkün değildir.

Kuşkusuz İmralı'da söylenen her söz, alınan her tavır daha uzun süre tartışılacaktır. O görüş ve düşüncelerin nasıl ortaya çıktığı, neleri amaçladığı, neyin ifadesi olduğu sorgulanacaktır. Ancak bundan önce İmralı'daki tavrın genel ve kısa bir değerlendirmesini yapmak durumundayız.

Yargılayanlar, kendi sınıf çıkarlarına uygun davranırken, yargılanmak istenen taraf açısından aynı şey geçerli değildir. "İddia" ve "savunma"nın, yargılayanların ve yargılanmak istenenlerin tarihsel mevzilenişi, İmralı'da bir başka biçimde bürünmüştür. Ezenler ve ezilenlerin çıkarları yoktur İmralı'da. Dünya hakları yoktur. "Yargılanmak" istenenlerin mevzisinde, halkların çıkarları, halkların mücadelesinin meşruluğunu savunma yoktur. Bunun yerine; egemenlerin, emperyalistlerin çıkarlarına ve "çözüm" planlarına uygun olarak, hiçbir şey istemeden halkın mücadelesine ve Genel Başkanı olduğu örgütlenmeye "son noktayı koyma"; yani ideallerinden vazgeçmeye ve vazgeçtiğini de ispat etmeye çalışma vardır.

Salonda doğrudan veya temsilen bulunan herkes, kendi sınıf tavrıyla hareket etmekedir. Bu tavırla hareket etmeyen bir tek Öcalan'dır. Öcalan orada, ezilen halkların, tarihini yazan sınıfların değil, onların sınıf düşmanlarıyla ba-

rışmak, savaşları legalleştirerek tasfiye etmek isteyen rolündedir.

Bu tavrın elbetteki devrimcilikle ilgisi yoktur.

Bu tavrın anlayışla karşılanacak bir yanı yoktur.

Bu tavrın "derin anlamlar" yüklenecek bir yanı da yoktur.

Ortaya çıkan tablo, tekil olarak Öcalan'ın tavrı da değildir.

Roma'daki yedi madde, İmralı'daki sekiz madde diye diye buraya gelinmiştir. Bunlar hem Öcalan, hem de PKK Başkanlık Konseyi tarafından benimsenmiştir. Çözümsüzlüğü kendi elleriyle hazırlamışlardır.

Öcalan'ın "barış ve kardeşlik" çağrılarına hala büyük anlamlar yükleyenler, yüklemeye çalışanlar artık gerçeğe dönmelidir. Gerçek, İmralı'da Kürt halkının çıkarlarının, devrimciliğin bir savunmasının olmadığıdır. "Devletin hizmetine girmek"ten sözediliyor orada; bunun barış kılıfına sokulması neyi değiştirir? Gerçek, görülmelidir.

"Demokratik Cumhuriyet" deniyor, Kürt halkının ifade özgürlüğü olduğundan sözediliyor, orada halkın bildiği, tanıdığı Türkiye'nin dışında bir Türkiye tarif ediliyor.

Bununla da yetinilmiyor; Öcalan oligarşiye, Irak Kürdistanı'nın "misak-ı milli" sınırları içine katılmasını öneriyor; işgalciliği öneriyor. Kürdistan'ın dört parçası, oligarşinin işgal ve ilhakı altında mı birleştirilecek? PKK Başkanlık Konseyi'nin 16. Yüzyıl teorisi ve oligarşiye "Kafkasya'ya, Ortadoğu'ya birlikte açılma" önerisiyle, Öcalan'ın bu önerisi çakışıyor. Çünkü temelindeki mantıklar aynıdır; bu mantık, ne olursa olsun oligarşiyi barışa, çözüme ikna etmektir.

Gerçeğe dönülmelidir.

Bu yol bataktır; bu yol moralsizleşmedir, bu yol devrimci dinamiklerin tümden yitirilmesidir. Bu yolda hiçbir halkın hiçbir çıkarı yoktur. Bu yol, bugüne kadar ödenen bedellerin boşuna ödenmesi demektir.

Öcalan "ülkemiz" diyor, "vatan" diyor; bu kavramlar doğrudur; ama keşke bu koşullarda değil de, daha önce kullansaydı. Daha önce, çıkmazların, çözümsüzlüklerin kaynaklarından biri olan "sömürgecilik" teorileri terkedilip Anadolu devriminden, halklarımızın birlikte mücadelesinden, birlikte iktidarından yana olunsaydı.

Şimdi, İmralı'da vatan demek, ülkemiz demek, Öcalan'ın savunmasının bütünü de gözönüne alındığında devrimci bir içeriğe sahip değildir ne yazık ki.

Bu teorilerin iflas ettiği artık kabul edilmelidir. Milliyetçiliğin çözüm olmadığı, halklar için emperyalistlerin ve oligarşinin icazetinde bir barış ve çözümün olmadığı görülmelidir.

Halkların kardeşliği, barışın yolu, ne af'tan ne legalleşmekten geçmiyor. Bunu ancak devrimci bir iktidar sağlar.

İmralı'da Öcalan tarafından kullanılan her kelime bizim literatürümüzün dışındadır. Sergilenen her tavır, mahkeme salonundaki devrimci geleneklerimizin dışındadır.

Öcalan'ın yapması gereken oligarşinin icazetine sığınmak değil, halkın mücadelesinin, taleplerinin meşruluğunu savunmaktı. O, Kürt halkının çıkarlarını, halk kurtuluş savaşlarının tarihsel meşruluğunu savunmayan farklı bir çizgiyi tercih etti. Oligarşinin, karşı-devrimcilerin, halk düşmanlarının dışında kimse bundan mutluluk duyamaz; ama sorun sevinmek, üzülmek sorunu değil, DOĞ-

RUNUN NEREDE OLDUĞUNU BULMAK sorunudur.

Kimse artık "söylenenlerin **DERİNLİĞİNİ ANLAMAK LAZIM"** deyip aldatma, oyalama yolunu seçmemelidir.

Ne derin, ne geniş olan hiç bir şey yoktur; herşey çok çıplak ve berraktır.

Elbette hiçbir şey halkların mücadelesinin meşruluğunu gölgeleyemez. Öcalan'ın "Demokratik Cumhuriyet" tesbiti yapması, mücadelenin meşruluğunu inkardır. Silahlı savaşın siyasal olarak yanlış pratik olarak da boş yere verildiğini, onbinlerce şehidin boş yere öldüğünü söylemektedir. Ama ülkemiz gerçeği ve halkların meşruluğu ne Öcalan'ın ne de bir başkasının söyledikleriyle değişmez. Değişmemiştir.

Anadolu halklarının mücadelesi haklı ve meşrudur. Ve haklı olanlar eninde sonunda kazanacaktır. Sorun, kazanmak için nasıl bir yoldan yürüneceğidir. Öcalan'ı bu noktaya getiren açmaz, işte tam bu noktadadır.

Doğru, tüm yönleriyle bir kez daha açığa çıkmıştır. Kürt milliyetçi hareketi bundan sonra ancak bu doğruyu esas alarak yürüyebilir. Tersini yapmak, bugüne kadar yapılan tespitlerle, aynı yolda yürümek; çıkmazı, çözümsüzlüğü büyütecektir.

Aslında bütün yollar, bütün "çözüm ihtimalleri" denenmiştir; biri hariç. Denenecek tek yol vardır; bu, geçmişi devrimci anlamda reddedip devrimci çizgiye gelmektir.

TERCİH YANLIŞSA, ÇÖZÜM YANLIŞSA, BİR YANLIŞ TÜM DOĞRULARI GÖTÜRÜR

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
11 Haziran 1999
Sayı 34

İmralı'da yapılan gecikmiş bir muhasebedir. Yanlış zamanda ve yanlış yerde. Böyle olduğu içindir ki, doğrularla yanlışlar içiçe. Doğrular, yaşanılan belli bir pratiğin sonucu. Devrimcilerin yıllardır işaret ettiği tıkanıklıklar, açmazlar, yanlışlıklar ancak şimdi kabul ediliyor.

Ama yanlışın aşılması sorunu yok.

Onun yerine inkarcılık var.

Tüm geçmiş inkar edilip, doğruların yanına, inkarcılık ve düzene yani "demokratik cumhuriyete" sığınma konularak, daha büyük bir yanlışa düşülüyor.

BU YANLIŞ TÜM DOĞRULARI GÖTÜRÜYOR.

Bu muhasebede deniliyor ki; *"sadece, ayrı devlet anlamında yorumlanan 'ulusların kaderlerini tayin hakkı' gerçekten, bu yorumuyla bir çıkmazdı. Kürdistan pratiğinde, sorunu yokuşa sürme yanı ağır basıyordu."*

Oysa bu hep belirtilmişti. Çözümün şu veya bu biçiminin mutlaklaştırılmaması gerektiği onlarca defa yazılıp çizilmişti.

Ama o zaman kimseye kulak asılmıyordu.

(Şimdi Leslie Lipson adlı bir yazara büyük değer biçiliyor!)

Muhasebe şöyle devam etmekte: *"ayrı devlet, federasyon, otonomi ve benzeri yaklaşımların bile, geri ve bazen çözümsüzlüğe yol açtığını pratikte görünce; demokratik sistem üzerinde yoğunlaşma, bana çok önemli geldi. Bunda askeri, silahlı güç yolunun giderek tıkanmasının da büyük payı vardır."*

Yanlışın doğruları götürmesi böyle oluyor işte.

Evet, ayrı devlet, federasyon, otonomi, bunlardan birini mutlaklaştırmak, bazen gerilik, bazen çözümsüzlüktür. Söylenmiştir.

Dahası; askeri, silahlı güç yolunun tıkanması tesbiti doğrudur.

Söylenmiştir. Ama tıkandığını gördükten sonra değil. Devrimciler, ayrı örgütlenmeyle ve bu stratejiyle bu tıkanıklığın kaçınılmaz olduğunu öngörmüşlerdir.

Neyse, diyelim geç de olsa bu doğrular tesbit edildi.

Peki çözüm?

Doğruları götüren yanlış burada geliyor işte.

Muhasebenin sahibi diyor ki, bu nedenle "demokratik sistem" üzerine yoğunlaştım.

"Demokratik sistem" dediği, oligarşinin düzeni.

Muhasebe sahibi, bu tıkanıklıklardan hareketle, tıkanıklığın NEDENLERİNİ

çözümleyip, oradan DEVRİMCİ BİR ÇÖZÜME gitmek yerine, mevcut düzen içinde bir çıkış arıyor.

Niye örneğin, "demokratik sistem" diye adlandırılan alternatif üzerine "yoğunlaşılıyor" da, HALKIN birlikte İKTİDARI üzerine yoğunlaşılmıyor?

Tabii bu bir devrimci muhasebe değil.

Oligarşinin açtığı dava çerçevesinde, içinde bulunulan tutsaklık koşullarında ve içinden bir türlü çıkılamayan siyasal, askeri çözümsüzlükler içinde, düzen içinde kendine bir yaşam alanı bulma kaygısıyla yapılmış bir muhasebe.

Böyle olunca;

Halka hesap verme yok, oligarşiye hesap verme var.

Nedenlerini arayıp bulma yok, sonuçlardan hareketle yeni tercihi haklı göstermeye çalışma var.

Muhasebe sahibi, aslında girdiği yeni yolun gerekçelerini açıklamak konusunda sıkıntılıdır.

"Bunda askeri, silahlı güç yolunun giderek takınmasının da büyük payı vardır.", "ayrı devlet, federasyon, otonomi ve benzeri yaklaşımların bile, geri ve bazen çözümsüzlüğe yol açtığını pratikte görünce..."

"Özellikle 93'ten sonra dönüşme; dünya çapındaki gelişmeleri görerek çözüm konusunda yaratıcılığını gösterememesi bir noksanlık olarak görülebilir.

"Bunda hem devletin yaklaşımlarının eski katılığı aşması hem de pratikte ayrılıkçı yaklaşımın gerçekçi olmamak, pek yararlı bir yol olmamak kadar acı ve kaybının çok olmasının da payı büyüktür."

Bunlar birbirinden farklı neden ve sonuçlardır.

Daha açıkçası, neden demokratik cumhuriyette karar kılındı; silahlı mücadelenin tıkanması mı, kayıpların büyüklüğü mü, "çağımızın demokrasinin zafer çağı" olmasından mı, ayrı devlet, federasyon gibi çözümlerin çözüm olmadığının anlaşılmasından mı?..

Bu sıkıntı, değişimin niteliğini anlatmakta da sözkonusudur: *"Bu dönüşüm, asla bir döneklik ve tasfiyecilik olarak görülmek şurada kalsın, gerçek bir devrimci dönüşüm olarak algılanmalıdır"* deme ihtiyacı duyulması, bu sıkıntının tezahürüdür.

Gerçekleri görmek elbette döneklik, tasfiyecilik değildir. Ama o gerçekleri gördükten sonraki yönelim nereye? Sorun budur. Eğer varsa, döneklik ve tasfiyeciliğin ortaya çıkacağı nokta da burasıdır.

Muhasebe sahibi, önerdiği yolun izlenmemesi durumu için şunları söylüyor:

"Aksi halde her iki taraf kaybeder, düşman kazanır, acı artar, tarih kaybeder."

Kimdir bu düşman? Kaybedecek olan kimdir?

Tam bir karışıklık.

Ama işte bir doğru daha: *"Yine alışageldik inkarcı milliyetçi yaklaşım kadar, dar ayrılıkçı ilkel milliyetçi yaklaşımla da doğru ortaya konulamaz."*

Doğru ama... Yerine hangi yaklaşımı koyacağız?

Mesela ABD'nin yaklaşımı ne "inkarcı milliyetçi"dir, ne de "ayrılıkçı ilkel milliyetçi". Doğruyu, ortaya ABD'nin yaklaşımıyla mı koyacağız?

"Demokrasinin zenginliği" içinde bakıyor muhasebe sahibi.

Ama "sınıfsız" bir demokrasi bu. Burjuva demokrasisi mi, halk demokrasisi mi belli değil. Ama oligarşinin düzeni içinde bir demokrasiden sözedildiğine göre, bu en fazla ABD'nin denetiminde bir burjuva demokrasisidir.

ABD'nin demokrasisinde, dilden başka tüm ulusal, sınıfsal haklarımızdan vazgeçerek yaşamak için mi döküldü bunca kan?

İmralı'daki muhasebe işte bunun cevabına hiç girmiyor.

Çünkü bunun cevabı, yaptığı tercihle birlikte verilemez.

Artık kurtulmalıyız dediği "ilkel milliyetçi yaklaşım" vardır hala. Demokratik cumhuriyet diyor, bu cumhuriyetin tek eksiği, Kürt dili, kültürü üzerindeki kısıtlamalar. O da verilince tamam olacak. Peki Türkler?

Onların bir sorunu yok İmralı'daki açıklamaya göre.

Hani "Türkiyelileşme" kararı ne oldu? Bunun muhasebesi de yok İmralı'da.

Pek çok doğruyu "tesbit" edebilirsiniz.

Zaten onları bugüne kadar görmemek için kör olmak veya Kürt milliyetçiliği penceresinden bakıyor olmak gerekti.

Pencere değişmemiştir. Ama pencerenin yeri değişmiştir.

Pencere şimdi düzenin "demokratik cumhuriyet" binasına monte edilmiştir.

Oradan devrimci çözümün görülmesi artık daha zor, hatta imkansızdır.

AMERİKANCI ÇÖZÜM

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
11 Haziran 1999
Sayı 34

Öcalan'ın savundukları ABD çözümünden ibarettir. Bir halkın kendi kaderini tayin hakkını, kendi devrimci iktidarı temelinde kullanması, hiç bir zaman emperyalistlerin sorunu ve isteği olmamıştır. Emperyalistlerin Kürt sorununa yaklaşımları da hep bunun dışında farklı çerçevelerde gelişmiş; Avrupa emperyalistleri sorunu daha çok "insan hakları" sorunu çerçevesinde görürken, ABD de "sorun demokratikleşme sorunu" diye adlandırmıştır.

Emperyalistlere güvenerek çözme politikası, sonuçta Kürt milliyetçilerini de aynı şeyleri söylemeye getirmiştir.

Öcalan, sorgusu ve savunmasında çatmadığı, beni kullanmak istediler demediği ülke bırakmamıştır.

Sadece Türkiye oligarşisi ve ABD'ye çatmıyor.

Çünkü geride bir tek ABD'ye ve MGK'ya yaslanarak çözüm kalmıştır.

Öcalan'ın Suriye'den çıkarılışından itibaren dayatılan ABD çözümüydü. Aradaki tüm gelişmeler bu operasyonun bir devamı niteliğini taşıdı.

Bunu bir kaç ay önce söylediğimizde herkes dudak büküyordu.

"Emperyalistler bu mahkeme veya konferansla bir yandan Türkiye'nin insan hakları dosyasını çıkarırken, bir yandan da PKK'yı (daha doğrusu silahlı mücadeleyi) mahkum edecek ve kendi çözümlerini dayatacaktır. PKK da bu çözüme boyun eğecek. Aksi halde yaşam hakkı tanınmayacak. ABD planının esası budur. Öcalan'ın Suriye'den çıkarılması ve ardından diğer gelişmelerle emperyalizmin çözümünün dayatılmasının bir ABD operasyonu olduğu; ABD ile Avrupa emperyalistleri arasında Kürt sorununun 'çözümü' konusunda özde bir fark olmadığı; İtalya'nın bu operasyonda Türkiye oligarşisi ve PKK'ya 'geri adım'ları attırma misyonunu üstlendiği artık daha net görülüyor. Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya geldiğinden bu yana yaptığı açıklamalar ve en son PKK Genel Başkanlığını bırakma, PKK'ya da 'yeni bir hat çizme' kararıyla ABD planı bir adım daha ilerlemiştir. Eğer PKK kısa sürede kendini bu planın dışına atamazsa, gelişmeler, Öcalan'ın deyişiyle 'bizim terörümüz dahil her türlü teröre karşıyız' çerçevesinde gelişecektir." (19 Aralık 1998, Kurtuluş)

Yukarıda aktarılan bu alıntıya tekrar tekrar bakılmalıdır.Öcalan'ın Suriye'den çıkartılmasının bir ABD operasyonu olduğu yazılmıştır. Kimileri bunu ancak Öcalan Roma'dan ayrılmak zorunda bırakılınca, ve hatta kimileri de an-

cak Türkiye oligarşisine teslim edilince görmeye başlamıştır.

PKK kendini bu planın dışına çıkaramamış ve işte İmralı'da "her türlü teröre karşıyız" noktasına gelinmiştir.

Çok açık ve net söylenmiştir her şey. Netliği sağlayan; yalnızca PKK'yı, stratejisini, politikalarını doğru tahlil edebilmenin sonucudur.

Bugün Öcalan'ın savundukları ABD'nin çözüm planından daha öte bir şey değildir. Öcalan'ın İmralı savunmasında söyledikleri, kavramsal olarak da tümüyle aynıdır.

"Sanıldığından daha fazla cumhuriyetin tarihsel temeli ve anayasal ifadesi demokratik çözüme uygundur... Hem mahalli hem genel siyasi katılımla sorunlara çözüm imkanı özellikle geliştirecek bazı yasalarla -örneğin yerel yönetim yasası- daha da imkan dahilinde ve gündemdedir. Bu açıdan sorun siyasi değil demokratiktir dememizin anlamı bir kez daha açıkça karşımıza çıkıyor."

ABD çözüm budur işte.

Amerikan çözümü yeni baskılar ve zulümler demektir. ABD hiç bir halkı kurtaramaz.

Dışta ABD, içte MGK; ABD ve MGK onay vermeden bu iş çözülmez düşüncesine gelinmiş ve şimdi İmralı duruşmalarında bu iki kesime övgüler düzülmekte, onların kabul edebileceği şeyler söylenmekte, onların vereceği kadarı istenmektedir.

"Kimse sorunların şiddetle çözüleceğine inanmıyor. Bunun, açık ve tarihten en büyük dersi çıkarmış görünen ve büyük zor gücüne rağmen, bu gücün etkisini ancak, yaratıcı çağdaş bir demokrasiyle yönlendirmede kullanan ve açıkça doksan ortalarından beri MGK konseptleri ile yürütülen, içinden geçmekte olduğumuz tarihi aşamayla da, kanıtlanmaktadır. Ordu darbe yapmıyor. Ordu en demokratik görünen partilerden bile daha duyarlı, demokrasinin ölçütlerini hatırlatıyor."

Bu satırları okuyan birinin, bu sözleri söyleyenin bu ülkede yaşadığından şüphe etmesi çok doğaldır. Yıllardır ve hadi diyelim, sözü edilen konseptlerden bu yana, bu ülkede infazları, baskıları, gecekonduların her köşesine, her demokratik kuruma uzayan terörü uygulatan kim acaba? MGK eğer sorunların şiddetle çözüleceğin inanmıyorsa, kim uyguluyor bu şiddeti?

Hayali bir "demokratik cumhuriyet" tanımı ve hayali "demokrasi güçleri"yle düzene teslim olmak meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Tüm bu tahlil ve tesbitlerin başka bir anlamı yoktur.

Bakın mesela ne deniyor: *"Aşağı-yukarı diğer tüm ağırlıklı siyasal, ekonomik ve sivil kuruluşların da açık ifade etmezlerse de, bir büyük demokrasi arayışında oldukları, anlamlı bir demokratikleşmeden kaçınan kesimin olmadığı da, aşamanın tarihi değerini ortaya koyar."*

Herkes demokrasi arayışında, demokratikleşmeden kaçınan kimse yok! Peki kim engelliyor öyleyse demokrasiyi?

Savunmayı Savunma Adına Neler Söyleniyor?

ÖCALAN'A RAĞMEN APO'CULUK

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
25 Haziran 1999
Sayı 36

Her ülkeye göre değişen bir politika... Suriye'de başka... İtalya'da başka... Türkiye'de başka... Bunu açıklamaya çalışmıyor hiç biri. Çünkü o zaman karşısına pragmatizm çıkacak. Milliyetçiliğin bağımsız olmayan çizgisi çıkacak. Onu nasıl açıklayacak?

İmralı'da söylenenleri doğru anlamak lazım diyorlar, derinliğine anlamak lazım diyorlar, ama doğru anlaşılacağından bir türlü emin olamadıkları için ayrıca kendileri de her sözdeki derin anlamları anlatıyorlar, yetmiyor, söylenmeyen sözleri ekleyerek söylenenlerin "mealini" yeniden yazıyorlar... Velhasıl, yoğun bir çabadır gidiyor.

Bütün bu çaba Öcalan'ın İmralı'da söylediklerinin, yazılı açıkladıklarının "doğru anlaşılması" için.

Ama ortaya son derece ilginç bir tablo çıkıyor; derin anlamlar peşinde koşarken, çoğu kez neyi savunduklarını karıştırıyorlar. Hiç ilgisiz bağlantılar çıkıyor ortaya. O hareketin, milliyetçiliğin, sömürgeciliğin teorisini yapan yanlış yaptık diyor, onlar hala doğru diye, derinliğini anlamak lazım diye akıl almaz teoriler uyduruyor.

Sanki Öcalan yabancı bir dilde konuşuyor da, onlar tercümesini yapıyorlar.

Tercümeye ihtiyaç gösteren bir şey yok ortada oysa.

Biz yine de bu tercümelerden bir kısmını, bazılarının altına kısa notlar düşerek bilginize sunuyoruz.

5 Haziran 1999 / Özgür Bakış
Psikolojik Savaş / İrfan Cüre

"Konuşmaları, tarzı, kimi zamanlar anlaşılmaz cümleleriyle düşmanlarında yarım kalmış acılı bir sevinç, dostlarında da buruk bir hüzün yaratıyor. Ama o hiç kimsenin gitmediği bir yoldan gidiyor. O nedenle işi zor, görevi büyük. Onu sadece hukuksal gerekçelerle yargılayıp silmek isteyenlerin hevesini kursağında bıraktı. Artık kamuoyunda 'ceza infaz edilirse ne olur?' tartışması yapılıyorsa, bu sorunun siyasal platforma tam anlamıyla çekildiğinin ispatıdır."

Net bir tavır da aynı tartışmayı yaptıramaz mıydı sayın Cüre? Ha, karşıdevrimcilerden önce "asalım" diyenlerden bazılarındaki tavır değişikliğini kastediyorsanız, o zaman soralım, niye asılmasını istemekten vazgeçtiler? Vazgeçtiler çünkü, kendi deyişleriyle **"bu adam işimize yarayabilir"** diye düşünmeye başladılar. Yani... taleplerini en aza indiren, tarihi, mücadelesini inkar eden

bir savunmayla "ceza infaz edilirse ne olur? Tartışması" yaratmak, savunmanın başarısı veya doğruluğunun kanıtı değil, sorgulanması gerektiğinin kanıtı olur ancak.

Dava siyasal platforma çekilmiş. Siyasal platform dediğiniz ne? Yani Öcalan, devrimi, sosyalizmi savunsaydı, dava başka bir platformda mı olacaktı? Türkiye'de devrimcilerin onyıllara uzanan mahkeme gelenekleri var; sıradan dernek davalarında bile insanlar siyasal tavır almakta, siyasal tartışmalar yaptırtmaktadırlar. Bunu Öcalan'ın İmralı'daki çizgisini meşrulaştırmak için ikide bir söylemek, mahkemedeki tavrın zayıflığının ifadesinden başka bir şey değildir.

İrfan Cüre, sola da Öcalan'ın kafesteki sesine sahip çıkma çağrısı yapıyor:

"Yaşanan bunca acının, çekilen ızdırabın, zindanlarda, sürgünlerde, kayıplarda, Türkiye solunun uzun kışının karları altında yitirdiğimiz arkadaşlarımızın, abilerimizin, fabrikadaki işçinin, tarladaki köylünün, velhasıl halklarımıza reva görülen tüm kötülüklerin öcünü almak istiyorsanız, Öcalan'ın kafeste yankılanan sesine cevap verin."

Neye çağırıyorsun solu? Yankılanan o seste bir "öç alma" yok. Hesap sormak yok. Siz nasıl duydunuz kimsenin duymadığı bu sözleri? Artık geçmişi bir yana bırakalım diyor kafesteki ses? Söyleneni duymuyor musunuz, okumuyor musunuz?

1 Haziran 1999 / Özgür Politika / Ufuktan

"İlk günkü duruşma sürerken TC kanallarında yoğun bir karalama ve küçük düşürme kampanyası başlatıldı. Bu paniğin altında, Öcalan'ın daha sonraki günlerde söyleyeceklerinin korkusu yatıyor. Çünkü 75 yıllık Kemalist despotizmin temeli olan inkar ve imha politikaları tartışma konusu olacak. Öcalan ve avukatları, Savaşın nedenlerini, Kürtlerin taleplerini ve TC'nin bu taleplere yaklaşımına değinecek. Kürtlerin dil, kültür, anadilde eğitim, can ve mal güvenliği gibi temel haklarının, son 75 yılda nasıl gaspedildiği; TC'nin Kürtler üzerindeki katliam ve zulmü ve buna karşı Kürtlerin hak arama mücadelesi irdelenecek. İşte savaş çığırtkanlarının ve Kürt düşmanlarının asıl korkusu ve paniği buradan kaynaklanıyor."

Böyle mi oldu pekala? Olmadı.

Ama önemli değildi. Bu defa neden böyle olmadığının "teorisi" yapılmaya başlandı.

Davaya ilişkin beklentilerle devam ediyordu yazı:

"Bu dava Kürt halkından daha çok düşürülmüş Türkiye halkı için bir şanstır. Barışa karşı savaşı, kardeşliğe karşı nefreti ve intikamı tercih eden bir düzeye düşürülen bir halk; bu dava ile kendi rejimini sorgulayabilir."

Öcalan'ın Savunmasına göre sorgulanacak bir şey yok ki ortada.

1 Haziran 1999 / Özgür Politika
Katiller Sürüsü / Cahit Mervan

"Kürt halkı katilleri tanıyor. Kürt halkı onun varlığına ve geleceğine katledenleri tanıyor. İmralı'da başlayan davanın sonuçları ne olursa ol-

sun, TECE Kürtlerin gözünde katil bir devlettir. O çoktan vicdanlarda yargılanmış ve cezaya çarptırılmıştır. Hiçbir şey bu devleti aklamaya, paklamaya yetmez.

TECE bir kez daha tarihi tekerrür ettirmek istiyor. Aklanıp, paklanmak istiyor. Ama nafile. Bu kez geçit yok. Ne ekmişse onu biçecek. TECE kaybedecek... Bu böyle biline."

Oysa bu yazının yazıldığı saatlerde İmralı'da yazılan tarih çok farklıydı. Oradan hesap sorma yok.

Katil devlet, orada çoktan demokratik cumhuriyet olmuştu. Mervan "Hiçbir şey bu devleti aklamaya, paklamaya yetmez" derken, İmralı'da iki tarafın da hata yaptığı, ama önemli olanın artık gelecek olduğu vs. söyleniyordu.

1 Haziran 1999 / Özgür Politika

Onlar Ne Yaptıklarını Bilmiyorlar / Sabri Agır

"Başkan Apo'nun Türk devletini tarihiyle ve günümüzdeki pratiğiyle yargılamaya başladığı bu süreç, hala kişiliklerin kendilerini yargılamasıyla pratik bir eylem ve devrimin somut görevlerinden birine dönüşmüyorsa, ne bu devrimden, ne de Başkan Apo ve O'nun yargıladığı sistemden bir şey anlaşılmış demektir."

Artık adeta senaryo yapılıyor. Herkesin gözü önündeki tablo, başka türlü resmediliyor. İmralı'da "Türk devletini tarihiyle ve günümüzdeki pratiğiyle yargılayan" bir tablo yok, ama onun gönlü öyle istiyor, öyle olmuş gibi yazıyor. İyi daha da ileri götürüp, artık bu kadar da olmaz dedirtecek tefsirlere girişiyor:

"Başkan APO'nun sistemi yargılayan ilk sözleri 'Devletin göstereceği iyi niyete karşılık benim de verdiğim karar budur...' demesi bundan sonraki süreçte sistemi en çok zorlayacak nokta oluyor."

Ne diyelim biz şimdi bu cümleye?

Öcalan'ın aktarılan sözünde sistemi yargılayan tek bir kelime, tek bir harf gösterin. Ve bu sözler, sistemi bundan sonra en çok zorlayacak nokta imiş!

2 Haziran 1999 / Özgür Politika / Ufuktan

Kansevici Basın

"Milli Güvenlik Kurulu'nun şubesi gibi çalışan 'Türkiye medyası' bu tehlikeli ve sorumsuz çizgiyi, elbette Milli Güvenlik Kurulu'na rağmen, TC. Genelkurmayı'ndan habersiz izlemiyor. Demek ki TC'nin resmi ve gerçek görüşü değişmiyor. Kürt halkına karşı savaşın sürdürülmesi ve Kürtlerin imha edilerek sorunun çözümünde ısrar ediliyor."

Ama, İmralı'da devletin 90'dan beri demokratikleştiği, çözüme niyetlendiği teorileri yapılıyor.

Süreci İyi Anlamak / Sırac Bilgin

"... Böylece (aslında TC tarafından bir komediye dönüştürülen) 'naklen yayın' planını da konuşarak Türk Halkı'na istemlerini daha iyi nakledebilir, kimin dökülen kanın müsebbibi olduğunu, kimin barış istediğini anlatabilirdi..."

Cemal Uçar da böyle onaylıyordu Öcalan'ın tavrını. Peki dökülen kanın müsebbibi kimmiş?

Öcalan bu soruya ikili cevap veriyor, iki taraf da sorumludur diyor.

Yazarın bekledikleri olmuyor. Aynı yazardan alıntıya devam ediyoruz:

"(...) Aslında kendisi yargıç olma fırsatını elde etmişken, bunu açık bir şekilde, oldukça usta bir şekilde kullanmaya başladı. Bunu şu cümlelerden çok iyi çıkarabiliriz; 'ben, eğer fırsat verilirse demokratik cumhuriyet temelinde Türk Devleti'ne hizmet etmeye hazırım.' İşte bam teli buradadır; 'demokratik cumhuriyet temelinde'... Başkan Apo, daha sonra yayınlanacak olan ifadesinde demokratik cumhuriyet konseptini de açıyor... Buna göre bu cumhuriyet, Kürt ve Türk halklarının eşitlik içinde yaşadıkları tamamen demokratik bir cumhuriyettir... Bu cümle aslında sistemi tümden red edici niteliktedir, ama oldukça yumuşak ifade edilmiş, ama iyi formüle edilmiş bir cümledir."

"(...) Korsanca esir alma olayı mahkeme sürecini uluslararası hukuk açısından gayri meşru kılmıştır" demeye getiriyor. Burada Güney Afrikalı Lider Ebrahim Davası'na gönderme yapıyor ve ırkçı rejimin benzer bir olayda bu lideri nasıl beraat ettirdiğini "hatırlatıyor".

Yorumluyor. İmralı'da hizmetine hazırım deniyor, o sistemi hem de TÜMDEN reddettiğinden bahsediyor. Peki niye "demeye getiriyor"? Ne diyorsa der, bunu engelleyen mi var orada?

"Başkan Apo, mahkemeye müdahil olarak sokuşturulan 'şehit aileleri'ne ve böylece olayı saptıran faşist yönetime, oligarşinin cellatlarına da cevap yetiştirmekten geri durmuyor. Şu cümle çok ilginçtir: 'Ben kendi payıma düştüğü kadarıyla şehit ailelerinden özür diliyorum.'"

Şimdi bu cümlenin faşist cellatlara cevap yetiştirmekle ne ilgisi var, demeyin sakın. Biraz sonra yazar bu cümlenin tefsiriyle sizi aydınlatacak.

"Şimdi bu cümleyi doğru okuyamayanlar, 'vay be, Başkan özür diledi' diye ortaya çıkabilirler. Oysa bu cümlede koskoca bir felsefe gizlidir. Şunu diyor, 'bu insanların ölümünden savaşın iki tarafı da sorumludur. Ben savaşın bir tarafıyım ama bir de diğer taraf var. Siz, bu şartlarda bana kolayca yüklenebiliyorsunuz. Ama çocuklarınızı bizim karşımıza diken faşist sisteme hiç bir sözünüz yok. Hatta yüzünüzü onlara döndürdüğünüzde, çocuklarımız feda olsun! diyorsunuz. Bu da sizin adaletiniz. Eğer gerçekten cezalandırılacak biri varsa o da çocuklarınızı bu haksız savaşa sürükleyen tepedekilerdir. Onların yakasına yapışın'..."

Ya, o bir cümle ne derin anlamlarla yüklüymüş gördünüz mü!

Ama hala neden hep "demeyip", "demek istediği"nin cevabı hala yok.

Öcalan bunları niye söylemiyor da, böyle derin anlamlı konuşup ancak "arif olanın" anlayacağı halde bırakıyor; hadi diyelim Özgür Bakış'ın, Politika'nın münevver yazarları bunu anladı, peki halkımız nasıl bu derin anlamları çözecek.

Aslında ne yaptıklarının farkında değiller. Öcalan düşüncelerini ifadeden aciz veya düşündüklerini söylemekten korkan birimidir ki, sıradan cümleleri bile böyle tefsir edilmeye çalışılıyor?

Sonsuza Yürüyen Manifesto/ Zeynel Abidin.

"31 Mayıs 1999 manifestosu başladı. ... Trajik ve soylu ve en az yalvaçlarınki kadar hece hece erdem damıtarak... Bir de ancak yürek gözü ve akıl kulağı olanların görüp duyabilecekleri kadar naif... Ruhunda ölmüşlüğün tohumunu taşımayanların ve bu Turani barbarların akıl almaz oyunlarına pirim verecek bir kafa bulanıklığı olmayanların anlayacağı dilden yazılmış bir insanlık dersine şahit oldu, 21. yüzyılın şafağı...

Yalnız bir sorun var. Başkan Apo gibi bir yüceliği anlama sorunu..."

Yazar böyle biri sorun olduğunu kabul edip yukarıda örnekleri aktarılan türde yorumlarla sorunu "çözmeye" girişiyor.

İşte bir "tercüme" daha:

2 Haziran 1999/ Zeynel Abidin/ Özgür Politika

"Sokrates'in savunmasından bir örnekle anlamaya çalışalım bu manifestoyu... (Yazar burada Sokrates'in savunmasından bir bölüm aktarıp şöyle devam ediyor.) Bu savunmanın 31 Mayıs 1999 manifestosundaki karşılığı da şudur: Ey Ankaralılar! Beni kanlı teröristlikle suçlayanların sizleri ne kadar aşağıladıklarına bakın da uyanın artık. Dersim'de, Zilan'da ve Ağrı'da onbinlerce Kürd'ü, kadın ve çocuklarıyla birlikte ağzı örülü mağaralarda yakan kim? Bir buçuk milyon Ermeni'yi yok ederek dünyanın ilk soykırımını yapan bunlar değil mi? Dört binden fazla köyü yakan, yüzlerce Kürt aydınını faşist çetelerine infaz ettiren, kesik başlı gerilla cenazeleriyle hatıra fotoğrafı çektiren ay-yıldızlı canileri tanımıyor musunuz?"

Görüyor musunuz İmralı'da neler söylenmiş?

3 Haziran Özgür Politika Tersine/ Selim Ferat

"Bu bir dünya davasıdır. Kimsenin kurtuluşu yok. Kürtleri bölenler tarihe hesap verecekler.

Bölünmeye 'eyvallah' diyen Kürtler de hesap verecek.

Bu dava, ne söylenirse söylensin, 700. Yılında Osmanlı/Türk egemenliğinin tarihinin cetvele vurulmasıyla sonuçlanacak. Türkiye sadece kilometrekare değil, sosyal bir tabanı tamamen kaybediyor. Defalarca vurguladık. Kürdistan'da Türk nüfuzu sona eriyor."

Bu da bu beklentilerle yazılmış bir yorum. Ama beklenti gerçekleşmemiş, dahası dava sürüyor, beklentilerin tersine bir seyir var, ama o sanki dava öyle sürüyormuş gibi yazıyor.

3 Haziran Özgür Politika/ Satranç / Hüseyin Mehmet

"Bugünlerde siyasi yapılar, Kürtler, Kürt sorunu ile yakından, uzaktan ilgilenenler de Öcalan'ın mesajını tam anlamıyla anlamış değiller."

Onun şikayeti de aynı!

4 Haziran 1999/ Özgür Politika/ Ufuktan

Aynı günlerde Özgür politika şunları yazmaya devam ediyordu:

"... Antalya'da katledildikten sonra toplu olarak bir çukura gömülen ve sonra oradan çıkarılarak çöplüğe atılan gerillaların yakınlarına kim hesap verecek? Diyarbakır cezaevinde gardiyan ve jandarmaların kalas ve silahları ile yaşamını yitiren 10 Kürt devrimcinin hesabını kim versin?

(...) Köy yollarında, meralarda sürü otlatırken, kapısının eşiğinde yemek yerken, işyerine giderken katlettiğiniz Kürtlerin yakınları sizi bağışlayacak mı? Bu kadar kan boşa mı aktı öyle mi?"

Kime soruyorsunuz bu soruyu?

Bu sorunun cevabı İmralı'da...

4 Haziran 1999/ Özgür Politika

Mahkeme ve Öcalan'ın Tutumu/ Z. Yener Orkunoğlu.

"Birincisi, konuşmaya ahlaki açıdan veya yığın psikolojisi açısından değerlendirmek. Öcalan'ın duruşmadaki asıl tavrını anlamak için önce konuya ahlaki açıdan yaklaşmaktan uzak durmak gerekiyor. Soruna ahlaki açıdan veya yığın psikolojisi açısından yaklaşmak, Özel Savaş Dairesi'nin psikolojik tuzağına düşmek olur. Konuya ahlaki ve psikolojik açıdan yaklaşılırsa, Öcalan'ın tavrı 'hayal kırıklığına' yol açmış gibi olabilir. Bazı insanlar Öcalan'ın duruşmanın ilk günü yaptığı açıklamayı anlamamış olabilirler. Öcalan'ın işkence edilmediğini belirtmesi, savaşta ölen asker ailelerinin acılarını paylaşması ve özür dilemesi, 'kahramanca' olmayabilir. Ama bu çok önemli ve belirleyici değildir. İnanıyorum ki, Kürtler şöyle düşünüyorlardır: 'Apo'nun bir bildiği var'."

4 Haziran 1999/ Özgür Politika Reha Muhtar'a 31 Mayıs Günü Saat 13.30-16.30 Arasında Ne Oldu? /Sinan Durmaz.

"Her birey ya da kurum, o gün o saatlerde başkan Apo'nun duruşunu Kürdistan Devrimi'ne bakış açılarının doğal bir yansıması olarak aynen yansıttılar. Bu devrimin dünya devriminin yeni merkez üssü olduğunu kavramayan her birey ya da kurum, kendi marjinalliklerini olağan bir sonuçmuş gibi kabullenerek, Başkan Apo'nun kararlılığını ve kendine güvenen kişiliğini görmezden geldiler. Çünkü marjinalleşmenin kedini en çabuk dışa vurduğu durum hamaset edebiyatı idi, gereksiz ve de sorumsuz kahramanlıklardı. Onlara göre başkan Apo esmeli ve gürlemeliydi; faşizm demeliydi; mahkemenizi tanımıyorum demeliydi; devletinizi yıkmaya geldim demeliydi... vb. Kendileri yıllarca bunları yaptılar. Aldıkları mesafe, geldikleri durak ortada.

(...) O'nu bir türlü anlamak istemediler, anlayamadılar. Gerçekte ise anlayamadıkları Türk egemenlik sistemiydi. Marksist devlet tanımını ezberlemekle 30 yıldır aldıkları sonuç ortada. Kitleler hala devletin yedeğinde."

7 Haziran 1999/ Özgür Politika/ Herkes Hesabını Doğru Yapmalıdır/ Taylan Pir.

"(...) Peki neden Başkan Apo politik esenlikten de öte adımlar atıyor?

Bütün çabası halklarımız arasında giderek kaçınılmazlaşan kardeş kavgasını engellemeye dönüktür. Mahkemeyi de bu temelde son bir fırsat olarak görmekte ve değerlendirmeye çalışmaktadır. Bu fırsatın da kaçırılması durumunda nerede başlayıp nerede biteceği belli olmayan kanlı halklar boğazlaşmasının giderek kaçınılmazlaştığını görüyor. (...) İş bu noktaya dayandıktan sonra kavramların, tavizkar adımların ve sözlerin fazla bir değeri kalmaz.

Sorunun en ilginç yanı ABD ve Avrupa sözcülerinin de 'Başkanınız neden TC'nin üstüne yürümüyor, tavrını sertleştireceğine böyle yapıyor? Sayın Öcalan'ın hesap soran konumda ve biraz radikal olmasını bekliyorduk' sözünü söylemeleridir. Bizzat Başkan Apo'yu TC'ye teslim eden ABD'nin ve O'na Avrupa'da ayak basabileceği bir karış toprak bırakmayanların bugün PKK'ye bu sözleri söylemiş olmaları her şeyi açıklamaya yetmemektedir".

Hangi ABD veya Avrupa sözcüsü, başkanınız neden TC'nin üstüne yürümüyor daha radikal olmasını bekliyorduk demiş, bilmiyoruz. Demişse de herhalde "dost sohbetlerinde" söylemiş olmalılar. Emperyalistlerin mahkemelerde beklediği kurtuluş savaşçılarının, önderlerin teslim olmasıdır. Onların farklı bir şey istemesi mümkün değildir. Ama kanıtsız, desteksiz onlar (emperyalistler) radikal davranmasını bekliyorlar, demek ki radikal davranmaması doğrudur mantığını yürütüyor.

8 Haziran 1999/ Özgür Politika/ İmralı Bir Tribünal'dir/ Mehmet Şahin

"(...) Manisalı gençlere, İzmir'li dansçı kızlara bile işkence eden devletin, kendisine karşı silahlı mücadele yürüten bir örgütün liderine ve taraftarlarına nasıl davranacağını ise anlatmaya ihtiyaç yok."

Süreç hiç de yazarın öngördüğü gibi gelişmedi. Mantıken yazdığı doğruydu. Peki ne oldu? Devam edelim.

"(...) Aradan bir hafta zaman geçti. Şimdi karşı tarafın çıkışı, devletin atacağı adımlara göre tavır belirlenmelidir. Hatta bu iş için, süre biçilmeli yanıt istenmelidir. Aksi takdirde süresiz ve şartsız tek yanlı adımlar, 'devlet Öcalan ve PKK ile oynuyor' söylemini, tezini güçlendirecek, PKK'nin kitleler, yurtsever kesimler nezdindeki imajını zedelemek için kullanılacaktır.

(...) İkinci raundda ise 'devlet, 75 yıldır uyguladığı inkar, kıyım ve kırım politikalarından dolayı Kürt halkından özür dilemeli, haklarını tanıdığını ilan etmeli' diye haykırmalıdırlar. Yine 'yüce Türk devleti tarafından bok yedirilen, Yeşil yurt köylüleri neden bu salonda yok', 'nerede Güçlükonaklılar, Şükran Aydınlar' diye sorulmalıdır."

Ne yazık ki "süresiz ve şartsız tek yanlı adımlar" devam etmektedir.

Ne ikinci raundda, ne de başka her hangi bir zaman, onlar sorulmadı.

9 Haziran 1999/ Özgür Politika/ Savcı Kelle İsterken/ M. Sırac Bilgin

"Mesela eğer dost bildiğiniz, devrimci mücadeleyi desteklediğini sandığınız biri size yaklaşarak ısrarla 'başkan Apo can havliyle bunları söylü-

yor' derse, bilin ki bu adam direkt olmasa da objektif bir ajandır. Çünkü dünyanın bütün ciddi ajansları ve mas medyası bunun tam aksini göstermiş bulunuyor. Aralarında Toronto News, New York Times, Le Monde, Suddeutsce Zeitung, The Ekonomist gibi dünyanın her tarafında en saygın olarak kabul edilen yaygın organlarının bulunduğu bir dizi haberleşme organı, Başkan Apo'nun mahkemelerdeki tavırlarıyla ve sunduğu proje ile Türk devletine musallat olan faşist zihniyeti müthiş bir şekilde sıkıştırıldığını, barış projesinin desteklenmesi gerektiğini söylerken bir Kürt aksini iddia ediyorsa ne demeli?"

Yazar emperyalist yayınları referans gösterip savunmayı savunuyor. Açık bir "aklama" yapıyor, ama aklama yazılarının çokluğundan şikayetçi yine de. Şöyle devam ediyor.

"(...) İmralı olayı başlandığından bu yana hemen her yazar, sanki Başkan Apo'yu 'aklama' gibi bir endişe ile hareket ediyor. Başkan Apo 'şunu söylemedi', 'şu önder gibi hareket etmedi çünkü...' diye başlayan cümlelerin çokluğu, aslında inançsızlığın kalıntılarını taşır gibidir. İlk gün için doğru olan bu tür aydınlatma amaçlı çabalar zaman ilerledikçe inanırlığını yitirmekte, düşmanın işine gelmektedir. Yazarlarımız artık 'aklama' teşebbüslerinden vazgeçsinler."

Evet, bizce de vazgeçilmeli bu yersiz çabadan.

14 Haziran 1999 / Özgür Politika Eğri Oturalım Ama Mutlaka Doğru Tartışalım/ Taylan Pir.

"(...) Türk devleti, büyük esneklik taşıyan bu barış ve diyalog çağrısını da geri çevirirse ve 'savaşa tümünü tasfiye edene kadar devam ve Apo'ya idam' derse, böyle bir karar en çok Kürtlere hizmet edecektir. PKK'ye hizmet edecektir. PKK ve Kürtler yıllardır kazanmaya çalıştıkları ama, kazanamadıkları ilişkiler ve dostluklar kazanacaklardır."

İyi o zaman.

Sen oligarşinin "savaşa tümünü tasfiye edene kadar devam ve Apo'ya idam" demesini savunmalısın.

Öyle ya, sen Kürtlerden, PKK'dan yana değil misin?

Aslında yazdığın çok açık; "Türk devleti, büyük esneklik taşıyan bu barış ve diyalog çağrısını da geri" ÇEVİRMEZSE, bu Kürtlere hizmet etmeyecek, PKK'ya hizmet etmeyecektir?

Peki o zaman sen kimden yanasın kardeşim?

Niye Özgür Politika'da yazıyorsun?

Özgür Politika kimden yana?

KÜRT MİLLİYETÇİ CEPHEDE DE BU SAÇMALAMALARA DUR DİYEN BİRİLERİ ÇIKMALI

SIRADAN MİLİTAN OLABİLMEK O KADAR KOLAYSA OLUN BAKALIM!

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
25 Haziran 1999
Sayı 36

Abdullah Öcalan'ın İmralı duruşmalarındaki tavır ve açıklamalarını savunmak, aklamak, derinliğine yorumlamak için Kürt milliyetçilerinin safında çok yoğun bir çaba görüldü. Gerçekten de durum açıklanmaya muhtaçtı.

Ancak açıklamalar öyle bir noktaya vardı ki, yanlışı savunmak için temel devrimci değerler, devrimci gelenekler, ayaklar altında paspas yapılmaya başlandı. İşte bunlardan bazıları:

8 Haziran 1999/ Özgür Bakış/ Che Olmak/ Hüseyin Akyol.

"Öcalan'ın ilk sözleri yargılayan tarafı şok etti. Hatta planlarını alt üst etti. Bilahare yeni önlemler alıp naklen yayınlamayı düşündükleri duruşmada olup bitenleri cımbızlayıp vermeye başladılar. Duruşma salonundaki tam 28 kameradan Genelkurmay örgütlenmesi 'Kriz Merkezi'ne ulaştırılan görüntü ve sesler dikkatlice ayıklanıp AA ve TRT'ye verilmeye başlandı."

Mesele devrimci geleneklerimizde yeri olmayan bir tavrı savunmak olunca, **mantık uçup gidiyor**. Devlet naklen yayınlamayı düşünüyormuş başta. Devlet ne bekliyordu ki naklen yayınlamayı düşünüyordu. Devlet, naklen yayını ancak inkarın daha koyusu, hizmete girmenin daha pervasızcası karşılığında düşünebileceğine göre, bunu bekliyor olmalıydı. Yazar, ne dediğinin farkında değil, ama devam ediyor:

"İşte davayı bu kanallardan izleyen kimi 'dostlarımız' daha ikinci günden itibaren mızırdanmaya başladılar. Vay Öcalan nasıl 'düşünce özgürlüğü var' derdi falan. Sonrasında 'efendim biz onun Che gibi davranmasını beklerdik. Deniz Gezmişlerin geleneğini devam ettiremedi' söylemleri başladı. Öyle ya Öcalan 'sizin mahkemelerinizi tanımıyorum' diye söze başlayıp bir siyasi savunma yapmalı ve gururla idam sehpasına gitmeliydi. Geriye kalanlarsa ne yaparsa yapsındı. Daha sonra Türkiye'de iç savaş mı çıkarmış, Türk-Kürt savaşı mı başlarmış ona neydi canım? O kahramanlığını yapsın, tarihe kahraman olarak geçsindi. Şimdiye kadar ki biriktirdiği imaja yazık değil miydi? Biz geride kalanlar nasıl olsa idam edildiği günde karınca kararınca anmasını yapardık. İşte böylesi bir ruh halletti, hortlak gibi dolaşıyor aramızda bugünlerde...

Niye karikatürleşme ihtiyacı duyuluyor? Çünkü devrimcilerin yaklaşımlarını olduğu gibi ortaya koyduğunda onu mahkum edemeyecek.

Sorunu inkar etme geleneğindeki Türk egemenlerine sorunu kabullenip,

küçük adımlar attırabilmek amacıyla Öcalan talepleri en anlaşılır, en alt kademeye indiriyor. Kimi 'dostlarımız' yine canhıraş bağırıyor: Apo davaya ihanet etti."

2 Haziran 1999/ Özgür Politika/ İmralı'yı Anlayalım/ M. Sirac Bilgin

"(…) Kürt Lideri sözde mahkeme karşısında birkaç stratejik çizgiden birini takip ederek çıkabilirdi. Bu çizgileri kalın çizgileri ile zikredesek; birincisi ve en kötüsü; ciddi idam isteminden korkarak 'pişmanlık'tan bahsedilebilirdi. İkincisi; 'kahramanlık' beklentisi yaymaya çalışanların duygularına cevap vererek, mahkemeyi tanımadığını beyan edebilir, aşırılıklara başvurabilirdi. Böylece Türkiye'nin tam bir kan gölüne çevrilmesine yol açabilirdi. Oysa O, üçüncü yolu seçti; mahkemeyi içine sindiremese de tanıdı ve burayı bir barış platformu olarak kullanmaya karar verdi."

3 Haziran 1999/ Özgür Politika/ Dünya Merceğinde Kürdistan / Mahmut Baksi.

"Öte yandan, Apo'nun sözlerini iyi kavramak gerekiyor. (…) Olay, bir yiğitlik, bir kabadayılık sorunu değil. Sorun, alabildiğine siyasaldır. Ve Kürt halkının geleceğiyle ilgilidir. Birileri Apo'nun sözlerini 'TC'nin emrine girerim ya da çalışırım' biçiminde anlıyorsa bu insanların iyi niyetinden şüphe ederim. Çünkü, Apo bu sözleri kendi öngördüğü sistemin ve buna bağlı çözüm ekseninde telaffuz ediyor."

7 Haziran 1999/ Özgür Politika/ Engin Ekiner/ Öcalan, Neden Deniz Gezmiş Değildir?

"(…) Abdullah Öcalan, bu nedenle Deniz Gezmiş değildir. Deniz'ler yakalandıklarında geride ne büyük bir halk desteği, ne de az çok işlevli bir örgüt vardı. Bu koşullarda hükümet ve devlete çözüm önerisi sunulamazdı, çünkü toplumda bu önerilerin hayata geçmesini zorlayacak bir güç yoktu. Bu koşullarda yapabilecekleri en doğru şey, mahkemede görüşlerini bir kere daha ortaya koymak ve onurlarıyla ölmekti. Öcalan oldukça farklı bir konumda"

14 Haziran 1999/ Özgür Politika/ Apoları Asmak Gerek!/ İ. Metin Ayçiçek

"(…) Che'den farklı bu adam. 'Ölüm nereden gelirse gelsin' demiyor. Yani yaşamı seviyor. Yaşamı seviyor, çünkü O: Barışın bir bireyin yaşamının böylesine bağlı olduğu tarihsel örneklerin belki de en önemlisini oluşturuyor. Ve 'asmayın beni' diyor: 'Ölümden korkum yok. Eğer çözüm olacaksa halkların barışı için, buyrun canım fedadır. Ama dikkat edin misyonuma. Asmayın beni, barış öksüz kalmasın, kararmasın halkların önündeki barış umudu!' diyor."

14 Haziran 1999/ Özgür Politika Eğri Oturalım Ama Mutlaka Doğru Tartışalım/ Taylan Pir

"Herkes O'nun gözü pek, kahramanca çıkış yapan her hangi bir mili-

tan gibi tavır geliştireceğini sandı ve buna kendisini şartlandırarak, bunu bekledi.

(…) Belki de Kürtlerden çok Apo ve Kürt düşmanları Başkan'ın böyle bir tavır içine girmesini istiyor ve bekliyorlardı. Ama O, hiç kimsenin beklemediğini, ummadığını yaptı.

(…) Başkan mahkemede sıradan bir militan gibi, 'sizi ciddiye almıyorum, sorduğunuz hiç bir soruya cevap vermiyorum, benden hesap soramazsınız asıl hesap vermesi gerekenler sizlersiniz' deseydi ne işe yarardı? Hangi sorunu çözerdi, ya da çözüm tartışmasını başlatırdı?

(…) Halklararası gerilim doruktayken bir kıvılcım çakılsa nelerin olup biteceğini tahmin etmek bile zor değilken ve eğer böyle bir olay başlarsa geri dönüşün imkansızlığı şimdiden görünürken, milyonların yüreğinde ve beyninde özel bir önem kazanan bir halk önderinden böyle ucuz kahramanlık beklemek neyin nesi oluyor? Bunun bir marifet olmadığı ortada değil mi?"

AYIPTIR. BU SÖZLERLE BÜTÜN DÜNYADAKİ VE ÜLKEMİZDEKİ DEVRİMCİLERE, HAYATINI VERENLERE HAKARET EDİYORSUNUZ.

DAHASI KENDİNİZE, KENDİ ŞEHİTLERİNİZE HAKARET EDİYORSUNUZ.

ONLARI UCUZ KAHRAMANLAR OLARAK SUÇLADIĞINIZIN FARKINDA MISINIZ?

TÜM TARİHİ, KIZILDERELERİ, 6 MAYISLARI, 18 MAYISLARI, TANYALARI, DÖRTLERİ, ÖLÜM ORUÇÇULARINI İNKAR ETTİĞİNİZİN FARKINDA MISINIZ?

HİÇ BİR ŞEY GÖRMÜYORSANIZ, KENDİ TARİHİNİZE BAKIN.

BİR YANLIŞI, OLUMSUZLUĞU SAVUNMAK İÇİN BU KADAR AYIP YETER!

YAPMAYIN, KENDİNİZİ KÜÇÜLTÜYORSUNUZ.

NE BAŞKALARINI, NE DE KENDİNİZİ BU SÖZLERLE İNANDIRAMAZSINIZ!

"Che'den farklı bu adam. 'Ölüm nereden gelirse gelsin' demiyor. Yani yaşamı seviyor"… diyor biri. **Che ölüm heveslisi mi acaba?** Ne diyor bu? Devrimcilerin yaşama ve ölüme nasıl baktıkları bellidir. Ama zorluyor işte. Duruma bir "açıklama" gerekiyor çünkü.

Teori adına akla mantığa sığmayan ne kadar saçmalık varsa söyleniyor.

Yok Apo Deniz olamazmış, çünkü Denizlerin arkasında kitle desteği yokmuş da ondan öyle yapmak zorundaymışlar. Öcalan, Neden Deniz Gezmiş Değildir? diye ciddi ciddi yazıyorlar.

Yapmayın. Saçmalamayın. Castro'ların, Dimitrovların arkasında da mı kitle desteği yoktu?

Pir Sultan'lar öyle yapmamalı mıydılar?

Devrimlerin önderleri de, sıradan militanları da kahramanlığı ancak gerektiği anda, gerektiği zamanda gerekli tavrı alabildiklerinde, düşmanla uzlaşmadıklarında, teslimiyetin her biçimini reddettiklerinde, ve gerektiğinde canlarını ortaya koyabildiklerinde, kazanırlar.

Kimsenin mahkeme kürsülerinde devrimci gelenekleri izleyerek darağaçlarına giden devrimcilere, ucuz kahramanlık, sıradanlık diyerek hakaret etmeye hakkı yoktur. Bunları söyleyenler kendi bilmezlerdir.

NEYİ TARTIŞMIYORUZ?

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
25 Haziran 1999
Sayı 36

Ortada bir kaos havası var. Kavramlar allak bullak olmuş. Sorunlar ve çözümleri belirsizleşmiş. Kaosu oluşturan unsurlar esasen kaç yılların ürünü. Kaç yıllardır kavramlar o kadar belirsizleştirildi ki. Politika, taktik adına, her şey öylesine alt üst oldu ki...

İmralı'da bir dava ve ortada bir yanlış var.

Yanlış olarak görmeyenlerin bile savunmakta çok zorlandıkları bir tavır var.

Bunu savunmak, aklamak için kırk dereden su getiriliyor.

Öyle ki Marks'tan, Lenin'den alıntıları pek sevmeyen Kürt milliyetçiliğini, son günlerde "Demokratik Cumhuriyeti" açıklamak, devrimcileri bu konuda "ikna" etmek için bol Marks'lı, Lenin'li yazılar bile yazmaya başladılar.

Ama yanlışı savunamamasının sıkıntısı yokedilemiyor.

Sıkıntıdan kurtulmanın iki yolu var. İlki, tabii ki devrimci yol. Eğriyi, doğruyu yerine oturtmak. Bunun için muhasebe yapmak. Onlar başka, ikinci bir yolu tercih ediyorlar. Yine sola saldırarak, hakaretler yağdırarak içlerinin açılmasını sağlamaya çalışıyorlar.

İstediğinizi yazın söyleyin, ama içiniz açılmaz. Çünkü iç karartınızın, sıkıntınızın nedeni şu "Türk solu" değil.

Solun hiç söylemediği şeyleri söylüyormuş gibi gösteriyorlar.

Devrimcilerin bu olayda neyi tartışıp neyi tartışmadıklarını bile ayrıştıran bir özene sahip değiller. Sol şöyle söylüyor, böyle söylüyor diye, devrimcilerin, reformistlerin, diğer Kürt milliyetçilerinin, burjuva köşe yazarlarının söylediklerini çorba yapıp başlıyorlar eleştiriye.

Solu, anlamamakla suçluyorlar.

Adada ileri sürülen görüşler var.

Anlamıyor olabiliriz. Derinliğini kavrayamıyor olabiliriz.

Anlatın. Açın. Ama bu da yok. Çünkü devrimci ilkeler, kurallar, teori çerçevesinde kalındığında bunun imkansızlığını herse görüyor.

Kimileri "zamanı değil" deyip işin içinden çıkıyor. Kuşkusuz, herkesi aynı sepete koymuyoruz. Bazıları "şu şu görüşlere katılmak mümkün değil, bunlar tartışılmalı" diye bir kayıt düşüyorlar hiç değilse. Bu bir ölçüde anlaşılabilirdir. Ama bu bakış açısıyla da tartışmanın, eleştirinin zamanı hiç bir zaman gelmeyecektir.

Peki ne zaman, zamanı?

Hayır, tartışmanın zamanıdır.

Genel ve soyut bir tartışmadan sözetmiyoruz.

Tartışma bir muhasebeye hizmet etmelidir.

Peki tartışmanın çerçevesi ne olacak? Baştan belirleyelim:

Yalnız bugünü tartışmıyoruz. Yalnız bir kişiyi tartışmıyoruz.

Korkak mı, cesur mu, cahil mi, peygamber mi, bu bizim tartışma konumuz değil. Bu görüşleri İtalya'dan beri mi, 93'ten beri mi, hatta daha ilk sömürgecilik tesbitini yaptığı andan beri mi savunduğu da esasında tartıştığımız konu değil.

Mesela deniyor ki, bizle anlaşın, birlikte Kafkasya'ya, Ortadoğu'ya açılalım.

Biz bunu soruyoruz: Bu bir devrimcinin söyleyebileceği bir şey mi?

Deniyor ki, zafer demokrasinin!

Deniyor ki, ABD istediği gibi çözsün, bizim bir itirazımız olmaz.

Deyin ki, bunlar devrimci bir görüştür.

Diyemiyorsanız, ve hem de bunları mahkum etmeyip lafı dolandırıyorsanız boşuna tartışıyorsunuz demektir.

Görüyoruz. Dinliyoruz.

Yok şunu demek istedi, bunu demek istedi diye zorlamayın kendinizi.

Ne demek istiyorsa diyor. Herşey açık zaten. Hariçten yaptığınız ekler, yorumlar durumu kurtarmıyor.

Yanlışı savunmak zor iş tabii. Hele bir de onun "teorisini" yapmaya soyunmuşsanız, bir yerde tökezlemeniz, bir çarpıklığı gözlerden gizleyeyim derken, başka açmazlara düşmeniz kaçınılmaz.

Deniyor ki, eğer TC idam ederse, bu TC'nin bitişi olur.

TC'nin bitişini istemiyor musunuz peki?

Deniyor ki, (aynen yazıyoruz) idam ederse, bu Kürtlerin işine yarar, PKK'nın işine yarar. Peki ne istiyorsunuz öyleyse?

NEYİN MİLLİYETÇİLERİ

MGK-TÜSİAD Hükümeti "milliyetçi"
DSP "milliyetçi"
ANAP "milliyetçi"
MHP "en milliyetçi"
Burjuva muhalefet partileri "milliyetçi"
Cumhurbaşkanı "milliyetçi"
Ordu "milliyetçi"
Polis "milliyetçi"
İstihbarat teşkilatları "milliyetçi"
Burjuva medya "milliyetçi"

Yani devlet katında etkin ve yetkin olanların ve onların yanında yöresinde kim varsa hepsi "milliyetçi"

Ama bu "milliyetçilik" nasıl bir milliyetçilikse hepsi külliyen AMERİKANCI.

Eğer şöyle ifade edilirse milliyetçileri yerli yerine oturtacak, kavram kargaşası da sona erecektir.

TÜRKİYE VATANDAŞI AMERİKAN MİLLİYETÇİLERİ.

Evet tas tamam böyledir. Hatta kimisi aynı zamanda pasaportlu Amerikan vatandaşı da olmuşlardır.

Peki, sadece onlar mı Amerikancı.

İslamcısı AMERİKANCI.

Hala "solculuk" numaraları çeken, demokratım, ilericiyim diyen burjuva yazların hemen neredeyse hepsi AMERİKANCI.

"2. Cumhuriyetçisi" AMERİKANCI, "Yeni Dünya Düzencisi" AMERİKANCI...

Menderes'in gözü aydın. "TÜRKİYE'Yİ İKİNCİ AMERİKA YAPACAĞIM" diyordu, epeyce mesafe alındı, mezarında rahat uyuyabilir.

Yalnız bir tek eksik kaldı: Türkiye'nin adını "Amerikanya" diye değiştirdiler mi tamamdır. Böylece resmi işlemlerde ortaya çıkan prosedür sorunu da ortadan kalkar. TBMM'de de Amerikan vatandaşı milletvekili sorunları bir daha yaşanmaz.

Ama öyle olmayacak. Türkiye 2. Amerika olmayacak.

Bu ülkede Amerikancı olmayanlar da var.

Vatanseverler var. Devrimciler var, halk var.

Amerikancı olmayanlar, uşaklığı reddedenler; ülkesine, onuruna, namusuna sahip çıkanlar kazanacak sonunda. Halk kazanacak.

Bu satırlar, bizim için Öcalan'ın idam edilmesi daha iyi anlamına gelmiyor mu?

Hayır öyle değil diyorsanız, siz Kürtlerden, PKK'den değil, TC'den yanasınızdır...

İşte böyle saçmalamalar...

Neyi tartışıyor, neyi savunuyor belli değil.

Daha bir ay önce oturdukları yerden, "kendinizi patlatın" diye akıl verenler, şimdi "TC'yle uzlaşma"nın faziletleri, getireceği yararlar üzerine yazıyorlar. Yazıyor. Sırtında yumurta küfesi yok. Kendini patlatacak olan, can verecek, kan dökecek olan da kendisi değil.

Bir başkası kalkıp **"Pavlov'un köpekleri gibi şartlandırılmış Türk halkı"** diye yazıyor. Dilin kemiği yok. Ama beyninde sorumluluk da yok. Yüreğinde halk sevgisine, hakların kardeşliğine dair bir duygu da yok.

Bu normal görülüyor.

Normal görüldüğü için olsa gerek, kalemi eline alan, idam olursa, Türk-Kürt çatışması çıkar diye yazıyor.

Ama şunu yazmıyor: "EY Kürt halkı, idam olursa, Türk halkına yönelik kışkırtmalara kapılmayın, idamın sorumlusu Türk halkı değildir. Öfkenizi, tepkinizi şuna yöneltin..." Evet, bunu demiyorlar. Çünkü, Kürt milliyetçiliği oligarşiyi "Türk-Kürt çatışmasıyla" tehdit ediyor. Taktik bu.

Yukarıdakine benzer bir durum. İdam edersen, senin için kötü olur diye oligarşiyi ikna etmeye çalışıyorlar. Oligarşi sana niye inansın, senin oligarşinin iyiliğini düşünmeyeceğini düşünür oligarşi de. Çünkü sınıfsal bakar.

Kimle tartışıyor, kime ne mesaj veriyor, belirsiz.

Ama dedik ya, devrimci teori, üslup, ilke, kural, her şey zaten dejenere edildiği için, böyle bir tarz da "normal" kabul ediliyor.

Hayır. Normal değil.

Devrimciler oligarşinin çıkarlarını savunmaz. Oligarşiye akıl vermez.

Vermeye kalkarsa, Sabah'ın başyazarı Güngör Mengi'den, Hürriyet'in akıl vericisi Ertuğrul Özkök'ten ne farkı kalır?

Neyi tartışıyorsunuz: TC için hangisi iyidir?

Özkökler de aynı şeyi tartışıyor.

O zaman yanlış zemindesiniz.

Bizim neyi tartıştığımıza tekrar bakın.

Doğru zemin orasıdır.

Orada yalnızca halkın çıkarları vardır çünkü. Halklarımızın kurtuluş savaşının, devrimin geliştirilmesi vardır.

Nirengi noktası budur.

Bu noktaya dönün.

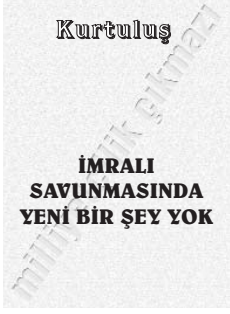

İMRALI SAVUNMASINDA YENİ BİR ŞEY YOK

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
2 Temmuz 1999
Sayı 37

Abdullah Öcalan, karar öncesi yaptığı savunmadan ve aynı günlerde yaptığı açıklamalarda, İmralı'dan daha önce yazılı-sözlü olarak açıkladığı görüşlerini "derinleştirerek" sürdürdü.

Karşı-Devrim Nasıl Devrimci Bir İşlev Görüyor?

"Sovyet sisteminin 1990'lara doğru çözülüşü, en az 200 yıl önceki Fransız İhtilali kadar demokratik dönüşüm üzerine etkide bulunma potansiyeli taşır. Gerçekten başta Doğu Avrupa olmak üzere, dünyanın pek çok ülkesinde demokratikleşme yönünde gelişmelere yol açmıştır. Nasıl, Sovyet Ekim Devrimi Türkiye'nin ulusal kurtuluşunda en önemli dış katkıya yol açmışsa; bu çözülüş de yanı başındaki Türkiye ve diğer Türki Cumhuriyetler üzerinde Soğuk Savaş döneminden kalma ve demokratikleşmeyi zorlaştıran statükodan uzaklaşma yönünde, o kadar derinden olumlu gelişmelere yol açmıştır".

"Anarşi, Dogmatizm"

Oligarşinin, burjuvazinin literatürü giderek yerleşmektedir. 60'lı yılların sonundaki gençlik mücadelesi, aynen oligarşi gibi "anarşi" olarak değerlendirilmektedir.

"PKK'nin kuruluş yılları; Soğuk Savaşın katı ideolojik kamplara ayrılmış, Kürt objektivitesinin ağır bir inkar ve iradesizliği yaşadığı statükocu yıllardır. Ayrıca anarşik yanı ağır basan, demokratikleşmeyi pek tanımayan gençlik; sağ-sol kamplara alabildiğine parçalandığı bir sürecin damgasını taşır. Hem program hem eyleminde bu yıllardaki dogmatik, ideolojik yaklaşımla, gençliğin radikal çıkışının derin izleri vardır".

Ayrılığı Savunmak Yanlıştı, Çatışma Tarzı Yanlıştı, Devletleşme Yanlıştı, Köy Korucularına Yönelim Yanlıştı...

"Yani ayrı bir devlet veya o anlama gelebilecek, program formülasyonun gerçekçi ve gerekli olmadığı ortaya çıkmıştır.

Benim, Avrupa Seferine çıkışımı devletleşme olarak nitelendirmemde de aynı yaklaşımı belirtmem tutarsızlık olarak görülmemelidir. Eğer egemen yan ayrılıkçı biçimde olsa idi, bu büyük bir tutarsızlık olarak veya basit bir pişmanlık olarak değerlendirilebilinirdi.

Şu doğrudur, dar ayrılıkçılık biçiminde siyaset yapma ve güç olma bir büyük çıkmazdır.

Hele hele en üst düzeyde sorumlu olarak çatışma tarzının benim istediğim doğrultuda geliştiğini sanmak büyük yanlışlılık olur.

Katılım gösteren herkes kendine göre 'Kanun benim' anlayışından hareket ederek bırakalım PKK'nin resmi yönetmenlik esaslarına göre, feodal kurallara bile ters gelen birçok tutum ve eylem içine girmiştir. Özellikle 1987'de köy korucularına yönelim adı altında hiç yönelinmemesi gereken sivillere, bu arada kadın ve çocuklara, çatışmalarla ilgisi olmayan kişilere yönelim olmuştur.

Özellikle 1993-1996 devlet bünyesinde de kontrolden çıkmanın yaygın yaşandığı, bir çok faili-meçhul kayıplarda bu durumun önemli payı bulunduğu, devletin gücünün yasadışı kullanıldığı resmi 'Susurluk Raporu'nda açıkça dile getirilmektedir.

İstenildiği gibi olmamışsa ve benim de asla kabul edemeyeceğim, siyasi ve ahlaki olarak tasvibi mümkün olmayan olaylar ve öldürmeler olmuşsa; bundan her iki tarafın objektif ve sübjektif sorumlulukları doğru konulduğunda ancak, adil davranılmış olur. En başta gelen sorumlulardanım. Ama tek sorumlu değilim."

Türkiye'nin Yayılmacılığına Yol Gösteriliyor:

"Cumhuriyetin kuruluşundan beri Türkiye'nin, içte demokratikleşmeme dışta da büzülme, gücüne göre önderlik edebilecek rolünü oynamamasında Kürt sorununda gereken bilimsel demokratik yaklaşımı gösterememek temel nedendir".

"Eğer doğru değerlendirmezsek Türkiye'nin 21.yüzyıl kaybı olmak kadar, doğru değerlendirilmesi halinde sadece geçmişin bu en ağır kilit sorunundan kurtulmakla kalmayacak, gelecek yüz yılda bölgede lider ülke olma şansını yakalaması anlamına gelecektir."

Öcalan oligarşinin yönetimindeki Türkiye'nin bölgede "lider ülke" olmasını istiyor. Savunmasının ileriki bölümlerinde de tekrar bu konuya vurgu yapıyor:

"Türkiye burada büyük tehlikelerden korunmak kadar, tersine yani güç kaynağına dönüştürme şansına sahip olacaktır. İçte ve dışta PKK'nin askeri savaş olanakları çözümle birlikte Türkiye'nin hizmetine girecektir.

Avrupa olmak üzere bir çok mevziye girme ve gerçekten bölgede lider ülke konumuna yükselme bu çıkmazdan ve çatışma ortamından kurtulma ile yakından bağlantılıdır. Türkiye'nin stratejik olarak tehlike arzeden birçok odaklar karşısında çözümle birlikte güç kazanması işin can alıcı özüdür."

"Dil Yasağına Kadar..." En Önemli Sorun Bu.

Öcalan'ın savunmasının en belirgin yanlarından biri, asıl olarak oligarşiye yönelik bir eleştirisinin olmaması, tek eleştiri noktasının dil yasağında düğümlenmesidir. En "radikal" bölümde bile ifade edilen budur.

"Bugün herkes PKK'nin yöntemlerindeki radikalizmden bahsederken

bunun dayandığı tarihi ve siyasi hakimiyet tarzını görmüyor. Dil yasağına kadar varmış bir baskı biçimi her çıkışın şiddetli olmasına dolayısıyla bastırmanın benzer gelişmesine yol açar."

Ama Gerçek Bir Kürtçe Özgürlüğü de İstenmiyor:

"Zaten çatışma alanında doğru dürüst eğitim yürütülmediği gibi yapılan da kalitesizdir. Türkçe'nin gelişememesi kadar, Kürtçe'nin de bilinen durumu halkı son derece eğitimsiz kültürsüz her etkiye, özellikle dine, aşiretçiliğe açık bir yığın haline getirmektedir."

Böyle diyen Öcalan savunmasının sonundaki "çözüm önerilerinde" bu konuya açıklık getiriyor, neyi isteyip istemediği daha açık hal alıyor.

"5- Kürt sorununun en pratik çözümünün demokratik ve kültürel haklarını kullanmadan geçtiği, çıkmazın böyle aşılacağı ve şiddetle artık bir yere varılamayacağı dava dolayısıyla daha iyi anlaşılmıştır. Demokratik ve kültürel kimlik iyi anlaşılmalıdır. Siyasi kimlikten farklıdır. Daha çok devletle özgür yurttaş ve özgür toplum temelinde demokratik birliği ifade eder. Kültürel kimlik tarihten gelen varlığına sahiplenmeyi ifade eder.

"Pratik çözüm Türk ulusal değerlerinin, başta Türkçe olmak üzere temel eğitim dili olarak öğretmek, Kürtçeyi de serbest ifade ve eğitim dili olarak bırakmaktır. Her iki dillin ihtiyaca göre öğrenilmesi aslında anayasanın da bir gereğidir. Dil yasaklama anayasaya aykırıdır. Demokratik açılım zaten Türkiye'nin genel bir sorunudur. Hızlı ekonomik gelişmeyle feodal toplum yapısının çözülmesi daha da hızlanacaktır. Bölge halkı yoğun bir demokratikleşme ve kültürel ifade sorununu bu temelde aşarsa bundan ülke ve devletin birliği zarar görmez, tersine vazgeçilmez, gönüllü birlik ortaya çıkar, zorlama her zaman ayrılıkçılığı körükler. İnandırıcı biçimde çıkarlarının ülke ve devletin bütünlüğünden geçtiği iyi anlatılırsa hiç kimse ayrılmayı düşünmez. Bunun dışında tüm birlik anlayışları bozulmaya mahkumdur."

Öcalan'ın çözüm isteği, mesela Anayasa Mahkemesi başkanının istediklerinden daha fazla değil. Hatta ondan bile az şey istiyor:

"Sorunlarımızın çözüm yolu artık Demokratik Sistemin geliştirilmesinden ve çizilecek çerçevesinden geçmektedir. Bu konuda Anayasa Mahkemesi Başkanı'nın 37. Kuruluş Yıldönümünde yapılan konuşmasından alınan kısa bazı bölümler umut vermekte ve doğru yolu göstermektedir."

"ABD'de resmi dil İngilizcedir. Ancak herkes kendi dilini konuşmaktadır. Bu büyük bir tehlike değildir. Bunu söylemekle federal bir yapıdan bahsetmiyorum. Üniter devlet yapısı içinde dil ve kültürel özellikler rahatça geliştirilebilmeli. Fransa buna örnektir. Kültürel adım birlikte yaşamaya götürür. Bir dil yasağı nedir demeyin. Bu çok önemlidir. Kendisini ifade edebilmektir. Sadece Türkiye'de değil, diğer ülkelerde de isyana götürebilir. Kültürel temel haklar ölçüsünde demokratik devlet temelinde karşıt olmaktan çıkıp birliğe dönüşebilir. 15 yılda kaybedilen gücü göz önüne getirin. Gönüllü birliktelik Türkiye'yi Ortadoğu'nun çekim gücü lider devleti konumuna getirir."

Öcalan da AB'ye Girmekten Yana...

Öcalan savunmasının bir yerinde sorunun çözülmemesi halinde Türkiye'nin Kosova benzeri müdahalelere maruz kalabileceğini belirtiyor:

"Kürt hareketinin başta Kuzey Irak olmak üzere dünya çapında kazandığı mevzilenme, kurumlaşma düzeyi koşullar olgunlaştığında Kosova benzeri müdahalelere bahane edileceği açıktır."

PKK Başkanlık Konseyi üyeleri Avrupa'ya Kosova gibi çözerler isteseler diye çağrı yaparken, İmralı'da söylenen farklı gibidir. Ama İmralı'da da esasında Avrupa'ya bir karşı çıkış yoktur:

"6- Dış politika üzerinde de mevcut çıkmazın nasıl etkide bulunduğu daha çarpıcıdır. Özellikle Avrupa kendi çıkarlarına da dayalı demokrasi gerekçelerini göstererek istediği gibi davranmakta, AB'ye bu nedenle girilememektedir."

Peki Türkiye, AB'ye girince ne olacak?

Bu Kürt halkının çıkarına mı olacak?

Bunların cevapları yok İmralı'da.

PKK'yı "Tehlike" Olmaktan Çıkarmak!

Öcalan'ın savunmaları boyunca çözümün zorunluluğunu ve kendisinin de bunun için yaşaması gerektiğini kanıtlamakta ileri sürdüğü temel tezler şunlar:

* Çözüm olmazsa Türk-Kürt çatışması çıkar.
* Avrupa müdahale eder,
* PKK başkaları tarafından kullanılır,
* PKK tehlikeli hale gelir,

Dolayısıyla "Çözüm" Önerilerinde Bunlar Önemli Bir Yer Tutuyor:

"2- PKK'nin askeri sorun olmaktan çıkması, Kürt sorununun siyasal çözümünün yolunu açacak ve beraberinde siyasi sorun olmaktan çıkması anlamına da gelecektir. Devletin bütünlüğünü birliğini zorlamaktan, ona güç verme sürecine girilecektir. Devletle demokratik bütünleşme yolu açıldıkça devlete karşıt konum aşılacaktır. Yasal sürecin gerekleri işledikçe demokratik tarz açık tutuldukça PKK'nin tüm iç ve dış merkezleri, kurumları anlamsız hale gelecek, tehlike olmaktan çıkacaktır. Bu da gerçekten devlet açısından kendini aşırı kilitlenmeden kurtaracak, maddi manevi güç kaybını önleyecektir.

Çıkmazda ve çatışma sürecinde ileri çapta devlete yabancılaşmış, ters düşmüş Kürt halk yığınlarının da bu çözüm tarzıyla rahat kazanılacağı açıktır.

Ekonomik verimlilik ve bütünlük en az siyasal birlik kadar önemli kazanımlara yol açacaktır. Türkiye'nin ekonomik kurtuluşu kadar bölgesel üstünlüğü ve başarısının sorunun çözümüne ne kadar bağlı olduğu görüldüğü gibi geleceğinin büyük kazanımının da bundan geçtiği açıktır. (...)

7- İç çıkmaz ve çatışma ortamının demokratik çözüm yolu, en çarpıcı etkisini dışa açılımda gösterecektir. Ağır ekonomik ve siyasal sorunlarını çözmüş, güçlü ekonomik ve demokratik yapısıyla Türkiye Cumhuriyetinin

her dış politika adımının daha başarılı sonuç vermesi kaçınılmazdır. En başta AB'ne üyelik sorun olmaktan çıkacak ve gerçekleşecektir.

Bölgesel liderlik özgücüne dayalı olarak, en iddialı konuma gelecektir. Özellikle Kürtlerin bölgesel dostluğu, bölgesel gücüne büyük katkı sağlayacaktır. Tarihte olduğu gibi günümüzde ve gelecekte de Kürtlerin bu rolü Ortadoğu'da haklı ve güçlü olmanın temeli olacaktır. Stratejik bir tehlike olarak görülmekten çıkıp dayanılan temel bir güç haline gelecektir."

Devletin Duyarlılığı Öcalan'ın Sorumlu Yaklaşımı

Öcalan 24 Haziran tarihli Özgür Bakış'ta yayınlanan açıklamalarında da PKK'yı "tehlike" olarak niteliyordu:

"Öcalan, 21. yüzyıla daha tehlikeli bir kavganın taşmaması gerektiğini anlatarak şöyle dedi: 'Bu sürdürülmemeli. Asıl görev budur. Bunu yaşamak için şahsım için söylemiyorum. Yaşamak istiyorum demedim. Bunu önlemek lazım. Devlete yönelen tehlikenin ortadan kaldırılması gerekir. Tehlike büyüktür. Bir yargılamayla sonuç aldık diyemeyiz. Zaten benim savunmam hukuki değil, siyasidir. Ne pahasına olursa olsun mevcut çatışmayı sürdürmek amacı aşıyor. Elde edeceğin özgürlük için ulaşacağın amaç için kullandığın araç gereksizdir. Bu çatışmanın gereği yok. Bu 1990'ların başında bitmeliydi."

"Çıkmaz derinleşirse 15 yılda sınırlı olan bu hareket daha geniş zamana ve daha büyük kayıp verecek bir altyapıya sahiptir. Ne pahasına olursa olsun, bu sorunda ben olduğum için yine bu sorunu çözmede de var olmam gerektiğini düşünüyorum. 'Devlet için hizmet ederim' sözü budur. Amaç temel özgürlük için çatışma niye? 1990'lardan sonra bunu hep söyledim. Tehlike büyük. Bu tehlike görüldüğü yerde durdurulmalıdır."

Savunma'da bu tehlikenin nasıl "bertaraf" edileceği ise şöyle açıklanıyor:

"Gerçek devletin olgun ve duyarlı yaklaşımının seçkin bir örneği ile karşı karşıyayız. Bu yaklaşımın pratiğe geçmesi beraberinde arzulanan gelişmeleri ortaya çıkaracaktır. 1 Eylül 1998 tek taraflı ateşkese ilişkin İmralı sürecinde de üzerinde daha önemle durmamız, olayları değil yüzde elli çok çok alt bir düzeye indirmiştir. Bu düzeye güçsüzlükten veya kendiliğinden gelinmemiştir. Sorumlu bir yaklaşımın, yeni bir süreci başlatma gereği, bir yandan devlet duyarlılığı öte yandan gücümüz ölçüsünde buna yanıt vermeyle gerçekleşmiştir. Bundan sonra yapılması gereken açıklamada da dile getirildiği gibi adımların atılması, PKK'nın silahlı mücadeleyi bırakması, bu işe son verilmesidir. Manevi etkimi kullanarak bu rolümü başarıyla yerine getireceğime inancımı belirtmek istiyorum."

DEVRİMCİLİK ADINA BUNLAR SAVUNULUYOR

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
2 Temmuz 1999
Sayı 37

"Şunu herkesin bilmesi gerekiyor; biz ABD'nin Kürdistan'da, bölgede kendisine göre istikrar yaratmasına bir şey demiyoruz. Kendi çıkarlarına göre düzenleme yapabilir."

(PKK Başkanlık Konseyi Üyesi Cemil BAYIK Haziran '99, Özgür Politika)

"Şimdi 21. Yüzyıla girerken Türkiye'nin önünde 16. Yüzyılda olduğu gibi bir sorun var. İlerlemeyi sağlayabilmek için kendisini güçlü kılacak ilişki ve ittifaklara ihtiyacı var... "Türkiye devletinin Kürdistan ile çelişki, çatışma ve savaş içerisinde olması kesinlikle böyle bir yönelimi için engeldir. ...

Eğer Osmanlı yöneticilerinin yaptığına benzer biçimde tarihten ders çıkarırsa, güncel duruma uyarlamış politikalar üretebilir. Kürtlerle çözümü, anlaşmayı esas alırsa, Kürt ulusunun gücünü arkasına alır ve onun desteği ile birleşirse Doğu'ya ve Güney'e yönelik açılımını yürütebilir."

PKK Başkanlık Konseyi Üyesi Duran KALKAN (23-24 Nisan '99, Özgür Politika)

"Batı eğer isteseydi sorunu çözerdi. Nasıl ki, Kosova'da çözüyorsa, Kürdistan'da da çözer. Kosova'da çözen, Filistin'de çözen Kürdistan'da rahat çözer. Buna gücü var. Bize rağmen çözüm olmuyor diyemez. Batı, çözümü istemediği için bugünkü sorunlar ortaya çıkmıştır ... Avrupa hiç olmazsa bundan sonra sorumluluklarını yerine getirmeli. Çünkü çözümü ortaya çıkartabilecek önemli bir güçtür. Onun için çözümsüzlük politikasından vazgeçip, çözüme katılmalıdır."

PKK Başkanlık Konseyi Üyesi Cemil BAYIK (21 Haziran '99, Özgür Politika)

Bunların ne anlama geldiğini açıklayacak kimse yok mu? Kürt milliyetçileri içinde bunların devrimcilikle ilişkisi olup olmadığını açıklayacak kimse yok mu?

ABD emperyalizmine karşı olmadan, onun çıkarlarıyla uyum sağlayarak nasıl devrimci, nasıl enternasyonalist olunabiliyor? Devrimciler, emperyalizme dünya halklarının düşmanı olarak bakarlar. Bu yüzyıllık dünya tarihinin ortaya koyduğu bir sonuçtur. Bu, her gün yaşadıklarımızın ortaya koyduğu bir gerçektir. Emperyalizm dünya çapında bir sömürü sistemidir. Sömürdüğü tüm ülkelerde halklar, baskı ve terörle yönetilmektedir. Çünkü başka türlüsü mümkün değildir. Diktatörlükler, faşizm, emperyalizmin eseridir.

Bu yüzyıl içinde emperyalizme yönelik yanılgılı bakışlar zaman zaman gündeme gelmiş, ama bizzat emperyalizm bu yanılgıları düzeltmiştir.

Hele ABD? Devrimcilerin asla yanılmayacağı bir konudur. Bırakın devrimci-

leri, hangi görüşten olursa olsun, sokaktan herhangi birini çevirin, size ABD'nin nasıl bir ülke olduğunu söyleyebilir. Ondan halklara bir yarar gelmeyeceğini bilir.

Biz ABD'nin çıkarlarına karşı değiliz deniyor.

ABD'nin çıkarları ve halkların çıkarları her zaman karşı karşıyadır. Peki kimden yanayız o zaman?

"Kosova gibi..." deniyor.

Kosova'da halkların kanı döküldü, emperyalist silah tekelleri durmadan çek kesti.

Durum buyken, bu söylenenlerin anlamı nedir?

Türkiye oligarşisine Kürtlerin gücünü arkana alabilirsin deniyor. Nasıl söylenebiliyor?

Tüm bu söylenenlerde halkların, Kürt halkının çıkarları nerede? Hayır, bu söylenenlerde artık ulusallık da sözkonusu değildir. Çünkü ulusal bir çıkarın savunulması, savunulanları gerçekleştirecek bir ideoloji sözkonusu değildir.

Garip, çarpık anlayışlar esasta kapitalizmin, emperyalizmin savunuculuğuna dönüşmüştür. Artık hemen her şey buna göre biçimlenmekte, burjuva politikacılığı yapılmakta, burjuva bir literatür kullanılmaktadır.

Arada bir emperyalizme "karşıt" birkaç kelime edilmesi bir şeyi değiştirmiyor.

Suriye'den çıktıktan itibaren ne Öcalan'ın, ne PKK'nın iradesi olmadı. Herşeyi ABD belirliyor. Kürt milliyetçileri en "iradi" davrandıkları noktada bile asıl olarak ABD'nin cevabını düşünüp adım atıyorlar.

Yani sürecin gelişimi şudur; inisiyatif ABD'dedir. PKK uyum sağlıyor.

Pekala PKK'nın bu noktadaki beklentisi ne?

Esasında bir beklentiden önce, **ABD dışında bir şey yapılamayacağına** ilişkin ulaştıkları sonuç vardır. Bu, politikada, taktikte ABD emperyalizmine teslimiyeti, tabi olmayı getirmiştir.

Kürt milliyetçilerinin bu "uyum" karşısında bekledikleri ise bir şey değildir; ABD sorunu

HANGİ EMPERYALİZM, HANGİ DEVRİM?

24 Haziran '99 tarihli Özgür Bakış'ta Serhat Ararat imzasıyla çıkan "Güney Emperyalizm ve Devrim" yazısında şöyle deniyor:

"KDP ve YNK temsilcileri bir kez daha Washington'daydılar... Neden ille de ta Amerikalara gidip onların dayatıcılıklarına ve belirleyici tutumlarına sığınma gereği duyuyorlar...

Ortada bir çarpıklığın, bir sakatlığın, Kürtlerin ulusal çıkarları ve iradesiyle çelişen gerçekliğin olduğu açıktır. Çözümü kendi aralarında ve kendi ülkelerinden bulmak yerine, çözümü emperyalist merkezlerde aramaları, işbirlikçi, bağımlı bir duruşu anlatıyor."

Emperyalizmden, devrimden sözediliyor.

Kime anlatıyorsunuz bunları? Kime ne söylüyorsunuz? Serhat Ararat böyle diyor, ama Başkanlık Konseyi'nin söyledikleriyle bu çok farklıdır.

Başkanlık Konseyi ABD'nin istikrarına karışmayız diyor... Oysa ki Ararat'ın yazısında konulduğu gibi, ABD açısından bölgede istikrar demek, bölgedeki devrimci dinamiklerin tasfiyesidir. ABD istikrarının başka hiç bir anlamı yoktur.

Devam ediyor Ararat:

"ABD'nin planında, devrimin kesin ezilmesi, ideolojik ve politik olarak tamamıyla tasfiyesi var... TC ve KDP'nin devrim karşısındaki tutumlarının da ABD'ninkiyle örtüştüğünü bir kez daha vurgulamak istiyoruz...

ABD, belli ki bu yaz aylarında ağırlığını Güney'e koymaya çalışacaktır. Gelişmeler bunu gösteriyor. Bu karşı devrimci çabaları boşa çıkarmanın çok yönlü önlemlerini almak gerekiyor."

Nasıl alınacak önlem?

ABD'nin bölgede kendisine göre istikrar yaratmasına bir şey demeyerek mi?

Devrim mi kaldı? Emperyalizm teorisi mi kaldı? ABD alkışlanıyor. Umut, çözüm ABD'de görülüyor artık.

Çözülmesi gereken sorun budur.

çözecek, dil hakkı verecek... hepsi bu.

Verecektir. Daha da ötesi, mahalli idareler ve diğer kısmi düzenlemelerle "Kürt sorununu" halledecektir. Ama daha katmerli bir yoksulluk ve zulüm birlikte gelecek. Demokratikliğin esamesi olmayacak. Herşeyin ABD'nin elinde olduğu bir ortam oluşacak. Türkiye bölgede zulüm odağı olacak.

Söylenenlerin anlamı çok açıktır.

Tüm bu çıplaklığa rağmen, bu anlamı görmeyenler, halka karşı sorumsuzdurlar.

Kimse kendini kandırmasın. Başkalarını kandırmaya çalışmasın.

Demokratik cumhuriyet diye bir proje yoktur. Kimse olmayan şeyleri uydurmasın. Bu içi boş kavramlar, ABD çözümüne, MGK'ya tabi olmanın teorik örtüsüdür. Sadece dil isteği var. Bu da bir şey istemiyor demek değildir. Tabanı tatmin etmeye yöneliktir.

Herkes faşizmin de, demokratikleşmenin de, demokratik cumhuriyetin de, emperyalizmin de ne olduğunu çok iyi bilir. Kimse boşu boşuna uğraşmasın. Bunlar devrimcilik adına, enternasyonalistlik adına kimseye yutturulamaz.

Tüm devrimcileri, demokratları, ilericileri, Kürt, Türk, tüm Anadolu halklarının çıkarını savunanlar, tüm bunları tartışmamak, hiç bir biçimde, HİÇ BİR GEREKÇEYLE halklarımızın çıkarına olamaz.

Bunlar tartışılmalıdır.

Halklarımızın aleyhine olabilecek gelişmeleri önlemenin tek yolu budur.

Gerçeğe gözlerinizi kapayarak ne bu görüşlerin sahiplerini desteklemiş, ne Kürt halkının çıkarlarını savunmuş olmazsınız.

KÜRT SORUNU, DİL SORUNU

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
2 Temmuz 1999
Sayı 37

Doğru bir çözüm bulmanın ön koşulu, sorunu doğru tanımlamaktır. Herkesin dilinde bir "Kürt sorunu" var ama, sorunun ne olduğu, neleri içerdiği konusunda rivayetler muhtelif.

Oligarşinin bazı kesimleri, sorunu bir **"terör sorunu"**ndan ibaret görmüş veya öyle görülmesini istemişlerdir. Dolayısıyla "çözüm" de bellidir: Askeri çözüm; yani katliam. Bir kısmı bütün sorun **"dış güçlerin kışkırtması"** diye tarif etmiştir. Bir diğer kısmı ise sorunun "Güneydoğu'nun geri kalmışlığı" veya **"Doğu'daki aşiretler"** olduğunu söyleyip, çözümlerini de buna göre oluşturmuş, "çözüm ekonomiktir" demişlerdir.

Soruna müdahale edenler arttıkça sorunun tarifi de çeşitlenmiştir; Avrupa emperyalistleri Kürt sorununu çoğunlukla **"kültürel haklar"** sorunu olarak tanımlarken, ABD emperyalizmi **"sorun Türkiye'nin demokratikleşmesi sorunudur"** buyurmuşlardır.

Elbette sorunu onların nasıl tanımladığından çok, halkın nasıl yaşadığı ve halk güçlerinin nasıl tanımladığı önemliydi.

Ne yazık ki gelinen noktada bu konuda da tam bir karmaşa hakim olmuştur.

Dün bu konu "tartışılmaz"dı.

Kürt sorunu demek, en başta ve temel olarak "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı" demekti.

Bu, bugün de böyledir.

Böyle olduğu için de, "Kürt sorunu"nun çözümü, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını kullanabileceği DEVRİMCİ HALK İKTİDARI'nın kurulması sorunuyla bütünleşmiştir.

Peki bugün savunulanlar nedir?

İmralı'da tarif edilen Kürt sorunu "dil sorunu"ndan ibarettir.

Öcalan döne döne dil meselesinden bahsetmekte, başka da hiç bir şeyden sözetmemektedir.

Mesela geçmiş Kürt isyanlarını değerlendirirken şöyle söylemektedir: *"Bu isyanlar için en küçük bir engel bile yeterlidir. Bunlardan en önemlisi de dil yasağıdır, bu isyanı tahrik eder"*. Ama yalnız o günün değil, sonrasını da en önemli sorunu budur: *"Anayasa mahkemesi başkanı Mahkemenin 37. Kuruluş yıldönümünde bu dil yasağını dile getirmiştir. 1970'li yıllara kadar dünyanın hangi yerinde olursa olsun bu tür yasaklar isyanı, anarşi-*

yi doğurur, bunun toplumsal zeminini yaratır. Kürtlere devletin saldığı ceza dağa çıkmayı, korkuyla yaşamaları PKK'yi çıkarttı. Çıkış nedeni doğru değerlendirilmeli."

Son derce çarpık ve çelişik bir tablo ortaya çıkmıştır:

HEM "KÜRT SORUNU TÜRKİYE'NİN TEMEL SORUNUDUR" DENİLMEKTE, HEM DE KÜRT SORUNU BİR TEK DİL SORUNUNA İNDİRGENMEKTEDİR.

Demek ki Türkiye'nin en önemli sorunu, Kürtçe dil sorunudur.

Peki bu sorun nasıl çözülecek derseniz, onun cevabı da şöyle veriliyor Öcalan tarafından:

"Çözüm yolu Kürtçe'nin özel yaşamda ve yayın dilinde geliştirilmesidir... PKK'nin isyanının son isyan olması gerektiğini belirten Öcalan 'Taviz istemeyeceğiz. PKK'nın çatışması ortadan kaldırılmalı. 15 yıldır yaşananlar ortada. Bundan sonraki çatışma çok daha tehlikelidir' dedi." (24 Haziran, Özgür Bakış).

Dil sorunu özel yaşamda ve yayında geliştirilince geriye bir sorun kalmıyor.

İşte Öcalan'ın "demokratik cumhuriyet", "demokratik devrim" diye üzeri örtülen "çözüm"ünün esası budur.

HER ŞEY TEKRAR YERLİ YERİNE OTURTULMALIDIR:

1- Kürt sorunu ülkemizin tek ve temel sorunu değildir. Kürt sorunu anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim muhtevasının içerdiği sorunlardan biridir.

2- Kürt sorunu dil kısıtlamalarından ibaret değildir.

Başka bir açıdan ele alalım:

1- Dil sorunu Kürt halkının sorunlarının yalnızca bir parçasıdır.

2- Kürt halkının sorunları, özgün yanlarına rağmen, Anadolu halklarının yaşadığı sorunlarla bütünlük içindedir.

3- Bu sorunların çözümü tek bir bütünden geçer.

4- Bu tek bütün, Anadolu ihtilalidir.

Bu temel öncelik halledilmeden Kürt sorunu çözüm aşamasına gelmiş olmaz.

Hedef emperyalizm ve oligarşidir. Bu hedeften sapanlar HİÇ BİR SONUCA ULAŞAMAZLAR. Bu hedefle uzak yakın ilgisi olmayan milliyetçiler hiç bir sorunu çözemez. Çözemeyecekleri bir kez daha kanıtlanmıştır. Milliyetçiler deneylerden öğrenemiyorlar.

Dil sorunu da ancak bu çerçevede düşünülmelidir.

KÜRT MİLLİYETÇİLİĞİ BU ÇERÇEVEDEN UZAKLAŞTIĞI İÇİN EN TEMEL SORUN OLARAK GÖRDÜKLERİ DİL KONUSUNDA BİLE DEVRİMCİ BİR TALEP ORTAYA KOYMAMAKTADIRLAR.

Artık teori komedileştirilmiştir. Dil sorunu, demokratik devrimle ilgisi olmayan, sıradan bir CHP'linin, düzenin anayasa mahkemesi başkanının dahi gerisinde "KÜRTÇEYİ DE SERBEST İFADE VE EĞİTİM DİLİ OLARAK KULLANMAK..." diyerek savunulmaktadır.

Ama aldatma sürmektedir. Kürtçe dilini bile Türkçe'yle eşit düzeyde ele almayan, bunu bile serbest diyerek tercihe bırakan oldukça geri bir talep etrafında demokratik devrim masalları söylenmektedir. Bunun ne demokratik dev-

rimle, ne reformculukla, ne devrimle, ne düzene muhalif olmakla, ne demokratlıkla, hemen hiç bir ilgisi yoktur.

Kürt milliyetçiliğinin "Türkiye'nin en önemli sorunu" diye ortaya koydukları düşüncelerde Anadolu'nun diğer halkları, işçiler, köylüler, esnaflar, emperyalizmin ve faşizmin ezdiği herkes yoktur; diğer diller, kültürler, bağımsızlık, demokrasi, tekeller, sömürü, iktidar, hiçbir şey yoktur... Onlar için artık tek şey, Türkiye'de MHP'lilerin bile kolay kolay reddedemediği Kürtçe'nin kullanılmasıdır ki o da zaten yasak değildir. Ancak kısmi bir takım yasal düzenlemeler gerektirecek konular vardır. Bunu da oligarşi uygun bir zamanlamayla halledecektir. Bu nedenle kimse demokratik devrimi Kürtçenin yasal düzenlemesine indirgeyemez.

Öcalan'ın son savunmasında *"DEMOKRATİK VE KÜLTÜREL KİMLİK İYİ ANLAŞILMALIDIR, SİYASİ KİMLİKTEN FARKLIDIR"* diyerek dil konusunda şunları söylemeye devam ediyor:

"PRATİK ÇÖZÜM TÜM ULUSAL DEĞERLERİNİN BAŞTA TÜRKÇE OLMAK ÜZERE TEMEL EĞİTİM DİLİ OLARAK ÖĞRETMEK, KÜRTÇEYİ SERBEST İFADE VE EĞİTİM DİLİ OLARAK BIRAKMAKTIR... HER İKİ DİLİN İHTİYACA GÖRE ÖĞRENİLMESİ ASLINDA ANAYASANIN DA BİR GEREĞİDİR ... DİL YASAKLAMA ANAYASAYA GÖRE AYKIRIDIR... DEMOKRATİK AÇILIM ZATEN TÜRKİYE'NİN GENEL BİR SORUNUDUR..."

Bu talep, Kürt ulusal haklarının yanında devede kulak bile değildir.

Kürt halkının bugüne kadar sürdürdüğü mücadele, bunun için değildir.

Bu, Türkiye'deki demokratik devrim içinde çok küçük bir olgudur. Bu görüşlerle Kürt halkının çıkarları savunulamaz.

Kürt halkının ve diğer halklarımızın ulusal kimlik, yoksulluk, bağımsızlık sorunlarının nedenleri mevcut iktidar ve emperyalizmdir. Bütün bu sorunları yaratan işbirlikçi iktidardır. Bugünkü zulmün sorumlusu iktidardır. Ulusal kimlikleri reddeden, ulusal onurları çiğneyen bunlardır.

BU İKTİDAR BÜTÜN BUNLARI EMPERYALİZME BAĞIMLI POLİTİKALARLA YAPMIŞTIR. BU NEDENLE İKTİDAR SORUNU OLMAYAN, EMPERYALİZME KARŞI OLMAYAN HİÇ BİR GÜÇ HİÇ BİR HALKIN EN KÜÇÜK BİR SORUNUNU DAHİ ÇÖZEMEZ ÇÖZERİM DİYENLER O HALKIN DÜZENE KARŞI POTANSİYELİNİ DÜZEN PARTİLERİNE MEVCUT DEVLETE TESLİM EDER.

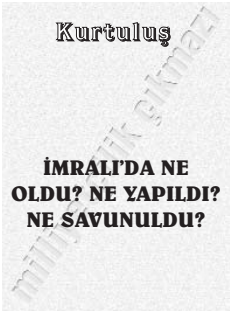

İMRALI'DA NE OLDU? NE YAPILDI? NE SAVUNULDU?

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
9 Temmuz 1999
Sayı 38

İmralı'da Öcalan tarafından savunulan görüşlerin ne anlama geldiğini, Öcalan davasının MGK tarafından nasıl bir politikanın aracı haline getirilmek istendiğini doğru kavramak, önümüzdeki süreci doğru kavramak açısından şarttır.

İmralı'daki savunma sola, sol tarihe, sosyalist değerlere, devrimci ideolojiye doğrudan bir saldırıdır. Hiç kimse evirip çevirmesin. Hiç kimse kendini zorlamasın. Hiç kimse devrim, sosyalizm lafızları ardına MGK görüşlerini, emperyalist demokrasiyi gizlemeye çalışmasın.

Her şey çok açık ve nettir. Herkes, sıradan köşe yazarlarına kadar, sıradan halka kadar İmralı'da olan biten nedir, neden Türkiye'de hiç görülmeyen bir biçimde, bu denli şeffaf, hatta biraz tiyatroya benzeyen duruşmalar yapıldı. Bunların bir anlamı olsa gerek.

Her şey MGK'nın isteği ve planlaması doğrultusunda sürmektedir. Bu durum duruşmada değil, daha uçaktayken başlamış ve hala da sürmektedir. MGK, "MGK konsepti" diye adlandırılan bütün düşüncelerini İmralı'da söyletmiş ve bunun propagandasını yapmıştır. Her nedense, her vesileyle şu devlet yanlısı, şu özel harpçi, şöyle yaptın o halde devletten yanasın şeklindeki ucuz tesbitleri çok sevenler, bu yaşananlar karşısında eveleyip gevelemekte, devletin oyunlarının nasıl bozulduğuna, davanın nasıl siyasileştirildiğine ilişkin ahkam kesmektedirler.

Devletin bozulan herhangi bir oyunu yoktur. Öcalan'ın dava boyunca sürdürdüğü tavır ve savunmaları, oligarşinin tezlerini ve propagandalarını güçlendirmiş, Kürt ulusal mücadelesi ve devrimci mücadele karşısında açık bir psikolojik üstünlük sağlamasına hizmet etmiş, ABD çözümünün uygulanmasının koşullarını hazırlamakta bir adım olmuştur. Devletin bozulan oyunu nerede bunlarda? Devlet daha ne istesin? Devletin oyununun bozulduğu türündeki yorumların tek kelimesinde damla kadar gerçeklik yoktur.

Davayı siyasileştiren, tartıştıran MGK ve MGK'nın talimatlarıyla hareket eden medyadır. Yargıcından savcısına kadar herkes ne yapacağını MGK'nın planlaması ile öğrenmiş ve yapmıştır. Türkiyeli devrimciler ve halkımız, devrimci davalar nasıl görülür, egemenlerin tavrı nedir, iyi bilir. Bu mahkemelerde devrimcilerin bir tek kelimeyi sarf edebilmek için ne mücadeleler verildiği tarihimizde yazılıdır. Yalnız bizim ülkemizde değil, hemen bütün dünyada (ki buna burjuva demokrasisinin olduğu ülkeler de dahildir) egemenler devrimcilerin propagandasını yaptırtmamak için çok özel çabalar harcarlar. Bu gerçeği bi-

zim tekrar etmemize de gerek yoktur. Devrimciliğin abc'sini bilen herkes, bunu bilir.

Peki ne olmuştur İmralı'da? Yargıç şuraya, buraya bir mesajınız var mı diye sormuştur? Bu mesajın ne olacağını bilmeseler, bu soru sorulur muydu? Mahkemelerin egemen sınıflarla devrimciler arasında nasıl bir mücadele arenası olduğunu bilen herkes, bu sorunun cevabını da bilir. Bilmezden gelenler, hala kendini aldatıyordur. Yazıktır. Devrimciliği tümden yok etmeyin. Kendinizi yok edersiniz. Her şey MGK'nın inisiyatifi ve icazeti ile MGK siyaset belgesini uygulayabilmek amacı ile yapılmaktadır. Bir pazarlık yoktur. Sadece ve sadece MGK'nın söylediklerini kabul etme ve yansıtma vardır. Eğer buna pazarlık deniliyorsa, veya bu süreç bir gizli pazarlık eşliğinde sürdürülüyorsa, bu pazarlık değil, MGK'ya uyum sağlamaktır. ABD'ye uyum sağlamaktır.

"İMRALI'DA BARIŞ" DA BİR KURGUDUR

Kimileri Öcalan'ın mahkemeyi bir "görüşme masasına" çevirdiğini yazdılar. İmralı'da "BARIŞ GÖRÜŞMELERİ" yapılıyordu. Hayır yoktur öyle bir şey.

Öcalan da İmralı'daki tavrı bir barış olarak değerlendiriyor. Öcalan 30 Haziran tarihli Özgür Politika'da yayınlanan bir açıklamasında *"Savaşanlar barış yapar. Savaşmayanların barış hakkı da, söz hakkı da olamaz."* diyor.

Öcalan hangi savaştan söz ediyor?

Kendisinin teorik, pratik, tarihsel, ahlaki her yönden reddettiği savaştan mı söz ediyor? Hala yüksek perdeden seslenmeye devam mı edilecek?

O savaşa yanlıştı diyen... 20 yılda bunları öğrendik diyen... 70'lerde demokratik mücadele vermeliydik diyen... Geçmişe gençlik anarşizmi diyen... sadece dil isteyen ve demokraside dil üzerindeki baskılardan başka da bir eksiklik bulmayan... MGK ve ABD'den medet uman... Her şeyi reddeden Öcalan, kimseye ders vermek durumunda değildir. Geldiği noktayı 20 yılda -**onbinlerce şehit pahasına** (!)- öğrendiğini söyleyen, "evet şimdi öğrendim" diye duruşmalarda geçmişi mahkum eden Öcalan, eğer bu söyledikleri doğruysa, ders vermeden önce, kendi gerçeğini sorgulamak zorundadır.

Öcalan ve Kürt milliyetçileri hala yazılarında "Türk solu"ndan söz ediyorlar. Pekala İmralı'da savunulan "Demokratik birlik" olunca bu "Türk solu" gereksizleşmiyor mu? Sadece dil isterken UKKTH yanlıştı derken, hala "Türk solu" demeyi sürdürmek, nasıl bir anlayışın, nasıl bir mantığın ürünüdür? Anlaşılan Öcalan yeni düşüncelerine hala uyum sağlayamamıştır.

Hala mı Türk solu?.. Peki Kürt solu kim? Laz, Çerkes, Arap, Gürcü solu kim?

Bu kadar inkardan sonra milliyetçilik de yapılamaz. Milliyetçiliğin de bir kuralı vardır.

Öcalan'ın savunmasında milliyetçilik de yoktur. Sadece devlet ve ABD vardır. Onların duymak istedikleri, onların icazetini almış öneri ve tesbitler vardır.

Türkiye solu devrimcidir. İnkarcı değildir. Oligarşiye, emperyalizme karşı davasını her zaman savunmuştur. Anadolu halklarının geleceği üzerinde de her türlü söz hakkı vardır. Savaşmaksa savaşmıştır. Bedel ödemekse ödemiştir. Kimse aksini iddia edemez.

Öcalan hala "güç" tapınması içinde eleştirilere karşı koyma çabası içinde.

ÖCALAN'IN SÖYLEDİKLERİNDE ÖZETLE NELER VAR?

- Orduya övgüler
- Atatürk'e övgüler
- Kürt isyanlarını mahkum etme
- Emperyalizmin zaferini ilan etme
- Silah yanlış
- İsyan yanlış
- UKKTH yanlış
- Ayrılık yanlış
- Federasyon yanlış
- Otonomi yanlış
- 20 yıldır yaptıklarımız yanlış
- 70'lerde demokratik mücadele vermeliydik
- 90'larda legalleşmeliydik
- Dogmatiktik, amatördük

Peki DOĞRU NEDİR?

Tüm bunlardan sonra geriye ne kaldı?

ÖCALAN'A SORULAR:

-Kürdistan sömürge midir?

- Emperyalizm kim? Emperyalizme karşı mısınız?

- Kapitalizme karşı mısınız?

- Devletin niteliği nedir?

- İmralı öncesi süreçte doğru yaptığınız, doğru dediğiniz bir şey var mı?

- Bölgede lider ülke olunca ne yapacaksınız? Kime, ne için liderlik yapılacak? Türkiye ABD'nin truva atı rolünü mü oynayacak?

- Kürt-Türk çatışmasını kim çıkaracak? Çıkarsa siz ne yapacaksınız? Neden asla böyle bir çatışmaya ortak olmayın, bu çatışma emperyalizmin oyunudur demiyorsunuz?

- Devrimi savunuyor musunuz? İmralı teorisinin devrimle bağı nasıl kurulur?

Güç mü? Evet, ama nasıl?

Evet, sizin yaptığınızı yapmadık. Yapsaydık; mesela milliyetçilik yapsaydık, çeşitli devletlerle hareketimizin, halkımızın geleceğini ipotek altına koyan ilişkileri kabul etseydik, bir çok güç bizim de önümüzü açardı, desteklerdi. Her şey ortadadır. Ve siz bugün yaptıklarınızı mahkum ediyor, KULLANILDIĞINIZI söylüyorsunuz. Sorun budur. Sorun bu kulvara düşmeden güçlenme sorunudur.

Kullanıldığını söyleyenler, hele ki bu kullanılmanın bedeli onbinlerce şehit ve tutsaksa, çok ciddi bir hesap vermek sorumluluğuyla yüzyüzedirler. Ne Kürt halkı, ne de başka bir şey Öcalan'a tapulu değildir. Öyle gören, yanılgı içindedir. Kürt halkının tek ve temel sorunu da dil değildir. Dil sorunların küçük bir parçasıdır. Temel olan faşizm ve emperyalizmdir. Devrim sorunudur. Bunu reddedenler, hiç bir halk adına yüksek perdeden konuşamazlar. Başkasına akıl hiç veremezler.

Kürt solu kim? Sol olan ne? Solla ilgili ne kaldı? Emperyalist demokrasinin zaferini ilan ve kabul etmenin neresi solculuk? ABD bölgede ne yaparsa yapsın, bir şey demeyiz, yeter ki sorunu çözsün demenin neresi sol?

İmralı'da gündeme işte bu sorular gelmiştir.

Kürt solu, Türk solu hala dilde dolaşıyor ama tabii terkedilen kavramlar da var. Mesela Öcalan böyle bir durumda kendisine karşı çıkanlara normal olarak "devlet yanlısı", "kemalist", "sosyal şoven", "özel savaş kliğinin aleti" vs. demeliydi. Ama bunlar artık terkedilmiştir. Çünkü o eleştirilen Kemalizme övgü dönemi başlamıştır. O eleştirilen devletle bütünleşme yoluna girilmiştir.

ÖCALAN İMRALI'DA OLMASAYDI, savunmada ifade edilenler ortaya çıkacak mıydı? Eğer evet denilirse, o halde Öcalan bilerek gitmeliydi. Nasıl olsa çözüm bu şekilde sağlanıyor. ÖYLE OLMADIĞI AÇIKTIR. Mahkemenin bir devrimci kürsü olarak kullanılmadığı, orada bırakın devrimci çözümü, en azından bilinen görüşlerin savunulmadığı, tersine hemen her şeyin mahkum edilip reddedildiği

de açıktır.

Daha bir ay öncesinden Öcalan'ın dedikleri de açık, İmralı'daki farklılık da açık! Evet, Öcalan, daha ilk ateşkesten beri düzenle bütünleşmeye yönelik bir hat izlemiştir. Bu anlamda İmralı'da söylenenler birden bire ortaya çıkmamıştır. Ama bu ölçüde bir mahkum etme, bu ölçüde burjuva demokrasisinin onaylanması, tarihin reddi, isyanın reddi, UKKTH'nın reddi vb. yenidir ve İMRALI'DA ORTAYA ÇIKMIŞTIR.

Bunun için herkes ne dediğini çok iyi bilmelidir.

Şunu demek istedi, şöyle derinliğine anlamak lazım gibi şeyler, İMRALI GERÇEĞİNİ DEĞİŞTİRMEZ.

Mesela; hangi demokratik devrimden bahsediliyor. Savunulanların devrim ile uzaktan yakından bir ilişkisi yoktur. Ulusal kurtuluşçulukla da bir ilişkisi yoktur. Sadece ulusallığı ilgilendiren DİL KÜLTÜR SORUNU olarak, demokratik devrim kapsamında ifade edilebilecek küçük sorunlar vardır. Bu küçük sorunlar da çözülünce demokratik devrim olacak! O zaman teori şöyle mi şekillenecek: MGK ve ABD Türkiye'de demokratik devrim mi yapmış oluyor? Yani ordu, ilerici bir rol oynuyor, tekelleri, emperyalistleri, feodal kalıntıları yok edecek, faşizmi yok edecek ve demokratik devrim gerçekleşecek.

Yani bu mu deniyor şimdi? Olan biten demokratik devrimle açıklanacaksa, teori de mecburen böyle olacak. Bunun için herkes aklını başına toplamalıdır. İlla da savunacağım diye saçmalamayı bir yana bırakmalıdır.

İMRALI'DA GÖRÜNEN NEDİR? Söylenenler nedir? Kim söyletiyor? Sen onların istediklerini söylersen, onları aklarsan, geride savunulacak hiçbir şey bırakmazsan, tabii ki her şey şeffaf olur. Tabii engel olmaz. Oligarşi mutludur. Başarılıdır. Kendi düşüncelerini düşmanına söyletmiştir.

Şimdi ne olacak?

Görünen o ki, böyle devam edecektir. İnkar temelinde konuşmalar, açıklamalar, teorik açılımlar devam eder. Oligarşi içi dengelerde bir değişiklik olmazsa, Öcalan'ı idam etme politikası gündeme gelmeyecektir, ve rehine olarak ellerinde tutarlar.

Davanın hemen ardından rehine politikası resmilik kazanmıştır. Birden bire düğmeye basılır gibi bütün medya asılmasın kampanyası açtı bile. Egemenler böyle istiyor. Kamuoyu yaratacaklar. Her şeyin bir bedeli de ödülü de vardır. Öcalan 20 yılı, tarihi reddederek, kırıntı karşılığında PKK'yı tasfiye edeceğini söyleyerek, bunu aldı. Açık, basit gerçek budur.

Kimse Öcalan kendi barış projelerini tartıştırıyor, yine gündemi belirledi diyerek kendini aldatmasın. Hayır, oligarşi ve onun sözcüleri, "Öcalan'ı nasıl kullanırız?"ı tartışıyorlar. Devrimciler açısından acı, incitici, üzücüdür ama gerçek budur.

İmralı'da devrim savunulmamıştır.

İmralı'da ne Kürt halkının, ne bütün olarak Anadolu halklarının çıkarları savunulmamıştır.

İmralı'da yeni bir "çözümleme", devrimci politika yoktur, reddiyecilik vardır, vazgeçiş vardır.

Devrimci çözüm değil, MGK ve ABD çözümü vardır.

Dolayısıyla İmralı, ideolojik bir yenilgi noktasıdır.

AMERİKANCILIK VE YURTSEVERLİK YANYANA OLAMAZ

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
9 Temmuz 1999
Sayı 38

"Bir gecede savaşların ve bir gecede barışların gerçekleştiği dünyamızda, Kosova'dan sonra sıra Ortadoğu'dadır. Çünkü ABD Ortadoğu ve Türkiye'de huzur istemektedir, istikrar istemektedir. Kıbrıs'tan sonra, sıra Kürdistan sorunundadır. Abdullah Öcalan'ın Suriye'den çıkarılmasıyla başlayan, bölgede barış planı yavaş yavaş, adım adım bir yere doğru gitmektedir. Bu düzlemde önemli diken Kürt sorunudur, onun halli gerekmektedir. Siz isterseniz buna dünya jandarmalığı, isterseniz yeni dünya düzeni deyin, ne derseniz serbestsiniz. Ama gerçek şu ki, tek kutuplu hükümran güç istediğini yapıyor. Ona göre çıban başı olan yerde, temizlik ve düzenleme gerekli. Onu da kendisi yapıyor. Başka şekillerde kainatın patronu zaten olunmaz." **Yaşar Kaya**, Sürgünde Kürdistan Parlamentosu Başkanı (5 Temmuz 1999, Özgür Politika)

"Şunu herkesin bilmesi gerekiyor; biz ABD'nin Kürdistan'da, bölgede kendisine göre istikrar yaratmasına bir şey demiyoruz. Kendi çıkarlarına göre düzenleme yapabilir... Ama bunu yaparken bir halkı kurban etmeye kalkışırsa, bunun onay görmeyeceğini herkes bilmelidir." **PKK Başkanlık Konseyi Üyesi Cemil Bayık** (20 Haziran '99, Özgür Politika)

"Demokrasi ile bölgenin en etkili gücü olunur. Avrupa Birliğine engel kalmaz. Türkiye'ye karşı oynayanlar ittifağına koşar. Çıkmazdaki ekonomi hem içte hem dışta atağa kalkar. Balkanlar, Kafkaslar ve Orta Asya'da etkili olmanın gerçek gücüne kavuşur." **Abdullan Öcalan** (25 Haziran 1999, Özgür Politika)

Yukarıda üç alıntı var. Kendi örgütlerini temsilen söylüyorlar. Bu söylenenlerin, yazılanların devrimcilikle, ulusalcılıkla, Kürt halkının çıkarları ve kurtuluşuyla ne ilgisi var? Açıklayacak, anlatacak kimse yok mu?

Devrimciliği, sosyalistliği bir yana bıraktık; ULUSALCILIK BU DEĞİLDİR diyecek kimse yok mu? BU SÖZLERDE ULUSALCILIK NEREDE?

DEVRİMCİLİK NEREDE?

KURTULUŞ NEREDE?

Bu sözlerin tek anlamı Amerikancılığın itirafıdır.

Burada ABD emperyalizmine teslim oluş vardır. Ona tabi olma vardır.

Bizim gördüğümüz budur. İlk bakışta da, derinliğine baktığımızda da anladığımız budur.

Demokratik Cumhuriyet diyenler... Taktik diyenler... Tefsir yapmaya meraklı olanlar... Bunların ne anlama geldiğini açıklamayacak mısınız? Bu sözleri tef-

sir etmeyecek misiniz?

Yaşar Kaya kimdir? Kürdistan Parlamentosu Başkanı.

Ne söylüyor: **Dünyanın efendisi ABD'dir ve ona uymak gerekir.** Peki bu parlamento kimin parlamentosudur: TBMM gibi burjuvaların, toprak ağalarının parlamentosu mu, işçisi, köylüsü, memuru, esnafı, aydını, küçük burjuvazisiyle Kürt halkının mı? Bu parlamento ABD'nin dünya egemenliğini kabul eden, kurulacak bir Kürdistan'ı da Amerika'nın yeni-sömürgesi olarak düşünen bir parlamento mudur?

EĞER ÖYLE DEĞİLSE, bu parlamento adına konuşan birinin Amerikancılığı nasıl kabul görmektedir?

Cemil Bayık PKK adına konuşuyor.

Ne söylüyor? ABD istediğini yapsın.

"Kürt halkını savunma adına" bir çekince koyuyor Cemil Bayık. Kürt halkına bir şey yapmayın da başka halklara ne yaparsanız yapın.

Ne kadar derin bir enternasyonalizm!

Öcalan gerek duruşma boyunca, gerekse de ayrıca yaptığı açıklamalarda Avrupa ülkelerine sıkça çatmış, onları suçlamıştır. Ama herkesin farkettiği bir diğer gerçek, Öcalan'ın ABD'den hiç sözetmemesidir. Kendisini Türkiye oligarşisine teslim eden ABD olduğu halde hem de!

Neyin karşılığında ABD korunuyor?

Niçin, kimin politikalarına paralel diğerleri karşıya alındı? Cevapsızdır.

ABD çözümü yürürlüktedir. Öcalan, PKK Başkanlık Konseyi ve PKDW de bu çözümü savunmaktadır.

Hala şüphesi olan var mı?

ABD çözümü adım adım yürüyor. Gündemde pişmanlık yasası, mahalli idareler yasası ve radyo, tv düzenlemeleri var. Bunlar olacaktır. Ama önce ezme... Veya aynı paralelde, bunları peyderpey yapma. Oligarşinin politikası değişmemiştir.

Öcalan'ın bu doğrultuda değerlendirmeyi hedeflemektedir. Öcalan bu rolü oynamazsa veya PKK'yı ezemezlerse, farklı politikalar gündeme gelir. Buna Öcalan'ın idamı da dahildir.

Ancak haldeki süreç, ABD çözümü doğrultusundadır. Şimdi kamuoyu oluşturuluyor. Mahkeme ve Öcalan'ın tavır ve açıklamaları da bu kamuoyunu oluşturmanın araçlarıydılar. Bu aşama MGK ve ABD'nin istediği gibi tamamlanmıştır.

Hedef, devrimci dinamikleri yoketmektir. Hedef oligarşinin ve emperyalizmin istikrarıdır. Hedef devletin bekasıdır. Herşey bu plana göre düzenlenmiştir.

ABD bölgede ne yaparsa yapılsın, ona karışılmayacak, tabi olunacak.

Ama bununla da kalınmıyor.

Öcalan'ın ve Başkanlık Konseyi'nin geliştirdiği "bölgede lider ülke" olmak teorisi de, asıl olarak ABD politikalarına tabi olmanın bir parçasıdır.

Cemil Bayık, başka halkları, başka ülkelere ne yaparsan yap diyor.

Öcalan, ve diğer Başkanlık konseyi üyeleri, birlikte Ortadoğu'ya, Kafkasya'ya Balkanlar'a açılalım, diğer ülkeleri, halkları sömürelim, yağmalayalım diyorlar. Aynen 16. Yüzyıl Osmanlısı gibi.

PKK Başkanlık Konseyi üyesi Duran Kalkan ne diyordu hatırlayalım:

"Türkiye bu eski durumu bir biçimde aşmak durumda. 20. yüzyıldaki gibi kendi dar kalıpları arasında kalamaz. Artık bu değişecektir, dışa açılım sağlayacaktır. Eğer doğru yöntemleri bulunursa 16. Yüzyılda olduğu gibi büyük bir gelişmeye yol açabilir. Yok doğru yöntemleri bulunmaz, gerekli ilişki, ittifaklar sağlıklı kurulamazsa o zaman bu gelişme imkanı kaybedilir." (23-24 Nisan, Özgür Politika)

Devamında Türkiye ABD ve İsrail'le ittifak yapmıştır ama yetmez. Kürt gücünü de arkasına almalıdır diyordu.

BU TEORİLERİN ANLAMI NE?

DEVRİMCİLİK, ANTİ-EMPERYALİSTLİK, YURTSEVERLİK NEREDE? BU SÖZLERDE HALKIN ÇIKARLARI NEREDE?

YOKTUR!

BU GÖRÜŞLERDE HALKIN ÇIKARLARININ ZERRESİ YOKTUR!

SÖZLER, EN ÇIPLAK HALİYLE EMPERYALİST POLİTİKALARIN SAVUNULMASIDIR.

Açıkça emperyalizmin, emperyalistliğin savunulmasıdır.

PKK'nın Balkanlar, Kafkaslar, Ortadoğu'ya açılma politikası esas olarak ABD'ye çağrıdır. Ona tabi olunacağının bir de bu noktadan ilanıdır. Çünkü Türkiye'nin ABD politikasını uyguladığını, özellikle bu sayılan bölgelerde ABD'nin taşeronu olduğunu PKK da biliyor.

Türkiye oligarşisine böyle lider olup şuralara açılalım demek, ABD'ye ben bu bölgelerde senin adına senin politikalarını uygularım demektir.

Yorum değil, söylenenlerin dümdüz anlamı budur.

Kimiz Neyiz, Neyi Savunuyoruz, Kimi Savunuyoruz?

Herkesin önündeki soru budur.

Yurseverlikle, devrimcilikle Amerikancılığı yan yana getirmek, bin dereden su getirip bunun teorisini yapmak, teorisyenlik değil ama olsa olsa karşı devrimciliği bile savunmaya müsait bir kafa yapısının olduğunu gösterir. Devrimcilik, anti-emperyalistliktir.

Yurtseverlik, anti-emperyalistliktir.

Anti-emperyalistlik en başta anti-amerikancılıktır. Devrimcilik, ABD emperyalistleri, tüm yeryüzünü denetim altına alsa, devrimcilere ADIM ATACAK TEK BİR YER, NEFES ALACAK TEK BİR ALAN BIRAKMASA DA SON NEFESİNE KADAR emperyalizme karşı savaşı sürdürmektir.

MİLLİYETÇİLİKTE TEORİ ÇOK TEORİSYENDEN GEÇİLMİYOR

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
9 Temmuz 1999
Sayı 38

Özgür Bakış ve Politika sayfalarında teorik inciler dökülmeye devam ediyor. Demokratik devrim teorisinden Öcalan'ın söylediklerine kadar her şey eğilip bükülüp mevcut duruma, daha doğrusu "İmralı"ya bir açıklık getirilmeye çalışılıyor. Her birini ele almak ne mümkün, ne de gerekli.

Ancak bir kısım var ki, teoriyi, İmralı'ya uydurmaya çalışırken, hala Türkiye soluna dil uzatmaya, haddi olmayan konularda ahkam kesmeye devam ediyor.

Mesela;

Ziya Orkunoğlu, 26 Haziran tarihli Özgür Politika'da; "Öcalan'ı demokratik cumhuriyet düşüncesine götüren şunlardır" diyerek Sovyetler Birliğinin çözülmesinden günümüzde pragmatik davranmak gerektiğine kadar pek çok şey sıralıyor.

"Öcalan, 20 yılda edinilen deney ve Suriye sonrası yaşanan acı tecrübeden şu sonucu çıkardı: Kürtler en tutarlı desteği yine Türk emekçilerinden elde edebilirler. Bu destek için en iyi öneri ise, Barış ve Demokratik Cumhuriyet düşüncesidir... Kürt ulusal hareketi, Türk solunun büyük bölümünü Kemalist olmakla suçluyor. Haklı olarak. Fakat ayrı bir devlet kurma isteminin dar bir bakış açısı olduğunu farketmiyordu."

Öcalan'ın teorilerini savunmak için çok zorluyor.

Öcalan şu sonuca varmış... en tutarlı destek Türk emekçileri olabilirmiş... Öcalan'ın savunmasında bir tek yerde o emekçilerden söz edilmez. Ama yazar yorum adına uyduruyor işte.

Ve hala, hiç utanmadan sola Kemalist demenin haklı olduğunu söylüyor. Peki Öcalan'ın Mustafa Kemal hakkında söyledikleri ne olacak? Bir diğeri de mesela Fetullahçıların güçlenmesini "açıklamak" için şunu yazmış: "1980 cuntasından sonra bir çok Türk solcusu için baskılardan kurtulmanın yolu Cuma namazına gitmekti." Dam üstünde saksağan...

Bu tespitin yer aldığı sütunun adı "Amerika'dan". Bu adamlarda değil kabahat. Böyle onlarcası, yüzlercesi olabilir belki. Ama bunlara gazetesinde sütun verenlere ne demeli? Böyle adamlara o köşeleri vermenin, Kürt halkına ne yararı var acaba? Kürt halkını nasıl aydınlatıyor bunlar?

29 Haziran 1999 tarihli Özgür Politika'da Mustafa Çakar yazıyor;

"Bu nedenle devlet devletliğini yapmalı sadece bir kısmının değil, bü-

tün yurttaşlarının hassasiyetini görerek, Hukuk Devleti çarkını döndürmeli, iç barışın korunması için bekleneni yapmalıdır."

Devlet devletliğini yapmalı... Hangi devlet?

Şimdi Marksist-Leninist devlet kuramı üzerine teori mi yazalım burada? Ama yararı yoktur sanırız. Çünkü, tüm kavramlar yerinden oynamış, düşünceler alt üst olmuş. Devleti anlatmak yetmez. Emperyalizmi anlatacaksın, UKKTH'nı anlatacaksın. Belki en başa dönüp sınıfları anlatacaksın ki, devleti anlayabilsin.

3 Temmuz 1999 tarihli Özgür Politika İbrahim Ülger yazıyor: *"Öcalan hamlesini yaptı, sıra, biz özgürlükten yana olanlarda. Hz. İsa, Roma Canavarlarına karşı Kudüs'e yürümüştü. Öcalan ise Ankara'ya yürüdü."*

Bir ara **"Roma Yürüyüşü"** teorisi yapılmıştı. Üstelik "devletleşmeye doğru" bir yürüyüştü bu. Sonra Öcalan İmralı'da "devletleşme"yi reddetti. Hatta Kürtler gibi geri köylü toplumların devletleşemeyeceğinin bile teorisini yaptı... Ama bunlar ders almıyorlar. İnkarı görmüyorlar. Şimdi de **"Ankara Yürüyüşü" (!)**

Peki bu nasıl bir yürüyüş ki, ancak kontrgerillanın kar maskeli elemanları Öcalan'ı teslim alınca başlıyor? Faşist rejim tarafından kaçırılıncaya kadar niye beklenmiş acaba? Kendinizi böyle şaşaalı tanımlarla, masallarla aldatmayın. Yürüyüş falan yok ortada. Bu kadar gerçekten uzaklaşmayın.

4 Temmuz 1999 tarihli Özgür BAKIŞ'ta Serhat Ararat; *"Yeni Dünya Düzeni'nin hakkımızdaki kararı idamdır. Bunu 15 Şubat korsanlık hareketiyle gösterdiler. TC'nin hakkımızdaki kararı ise hiç tartışmaya yer veremeyecek kadar açıktır. Bu sistem içinde bize tek bir koşulla yer var.*

O halde kendimiz için varlığımız, özgür geleceğimiz ve onurumuz için temel yol olan devrimci mücadeleye yüklenmekten, bunda ısrar etmekten başka seçeneğimiz olmadığı çok açıktır...

Kürtler bu düzene sığmazlar; onlar, idama değil, özgürlüğe mahkumdurlar..." diyor.

Diyor ama aynı gazetede, aynı anlayış, Yeni Dünya düzenine soruna müdahale edip çözmesi için çağrılar yapıyor. Öcalan, İmralı'da Kürtleri bu düzene sığdırmaya çalışıyor. Serhat Ararat'ın asıl sorunu, bu çelişkinin nasıl aşılacağıdır.

4 Temmuz 1999 tarihli Özgür Politika'da Ceyhun Süreyya şunları yazıyor;

"Başkan Apo'nun mahkeme sürecinde ortaya attığı Demokratik Cumhuriyet talebi, dünyamızın içinde bulunduğu bu süreçte TC standartlarında bir demokratik Devrim olgusu içermektedir. Bu talebin arkasında durmak ve onun yaşamla buluşmasına katkı sunmak, aralanan Demokratik Devrim kapısını ardına dek açarak Sosyalizmi hedeflemek, başta Anadolu ve Kürdistan halkları olmak üzere tüm ezilen halkların ve ilerici insanlığın mücadelesini 21. Yüzyıla taşraya ve ardından peşi sıra, emperyalizme karşı büyük zaferler kazanmayı getirecektir.

(...) Başkan Apo'nun mahkemedeki tavrı ve talebi tüm bu olası gelişmelerin önünü açmıştır. Sorun hukuk alanında çıkıp, siyasal arenaya taşırılmıştır. Başkan Apo her zamanki gibi en sıkıştığı anda, hatta 'kaybetti' denildiği noktada kazanmasını bilmiştir.

(...) Tüm bunlara ek olarak barış talebinin de gerçekleşmesi sonucun-

da ortaya çıkabilecek durumu da doğru değerlendirmek özellikle, Türkiyeli devrimciler açısından oldukça önemlidir. Yıllardır süren kirli savaş, TC tarafından uygulanan politikalar sonucunda başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilen kesimler üzerinde şovenizmi geliştirmiş, bunun sonucunda temel çelişki dahi unutturulmuştur."

İşte bir **"derinliği anlama"** klasiği. İmralı'da demokratik devrim kapısı aralanmış. Gerçekten görülmüyor mu, gerçekten bu yazılanlara inanılıyor mu, bilemiyoruz. İmralı'da bir kapı aralanmıştır, ama bu PKK'nın tasfiyesi, devrimci dinamiklerin köreltilmesi kapısıdır. Öcalan'a da bu doğrultuda bir rol yüklenilmiştir.

Öcalan ne kazanmış Allah aşkına söyler misiniz? Asalım'cıların onu asmamayı tartışmaya başlaması mı kazanmak? Bu görüş değişikliğinin ne pahasına gerçekleştiği ortada değil mi?

Bütün bunlardan sonra kalkıp bir de Türkiyeli devrimcilere akıl vermeye kalkışmak biraz tuhaf olmuyor mu?

5 Temmuz 1999 tarihli Özgür Politika'da Taylan Pir yazıyor; *"(...) Şimdi yemeden içmeden O'nun ortaya attığı tezler üzerinde tartışmaya başlamadılar mı? O'nun sayesinde emperyalist komplo sonucu kapının eşiğine kadar getirilen halklar boğazlaşmasını, yüz yıla yayılacak olan büyük savaş tehlikesini görmeye başlamadılar mı?*

(...) Mahkemede nasıl bir tavır geliştirildi ve bunun sonuçları ne olurdu? Çözüm üreten, müzakere ve tartışma başlatmak ve büyük kazanma, kazandırma planları yapmak aklının ucundan geçer miydi? Duygularına yenilmekten yakasını kurtarabilir miydi?

Türkiye Cumhuriyeti yemesin, içmesin Başkan Apo gibi her koşul altında büyük düşünen, büyük plan yapan ve asla duygularına yenilmeyen, bütün zorlamalar karşısında dahi hata yaptırılamayan bir rakibe sahip olduğu için dua etsin.

(...) Başkan Apo'ya eğer gerçekten bir fırsat verilirse, bu ülkede yaşayan insanlar dünyanın en mutlu, en zengin, en demokrat, hümanist insanları olacaktır. Sokaktaki kan içici Türk'ten nasıl demokrat Türk kişiliği çıkartabileceğinin en anlamlı örneğini yaşamak mümkün olacaktır. (...) Apo kendi yöntemleriyle halklarımızı gerçekten büyük terbiye etmeyi başarabilecek gücü olan bir halk önderidir.

Gerçekten de eğer fırsat verilirse çok değil, bir yıl içinde O'ndan en fazla nefret edenlerin dahi en büyük sevgilisi haline gelecek ve onları da büyük terbiye edecektir."

Ne çözümü, kullanmayı tartışıyorlar. Ama o bunu göremiyor. İmralı'yı savunmak için olan bitene gözlerini kapamış.

Halka saygısız, "Kan içici Türk" diyen kafa ırkçı bir kafadır. Ve öte yandan, övmenin ölçüsünü bile kaçırmış. Bütün Türkiye halklarını "büyük terbiye"den bahsediyor... İnsanın bir şey demeye dili varmıyor.

SONUÇ:

Milliyetçilikte teori çok. Öcalan, yarın bugünkü düşüncelerini de reddedip "yeni" düşünceler savunsun, onları da savunurlar, bu defa onlardaki derin an-

lamları çözüp onların teorisini yaparlar.

Ama dikkat edilirse, hiç biri konuyu, sorunları teorik tartışmıyor.

Korkuyorlar. Nasıl tartışacaklar? Şimdi zamanlama yapılıyor. "Kitle" yeni tesbit ve "açılımları" hazmetsin istiyorlar. Ondan sonra daha teorik yazılar da gelecektir.

Bütün Suç Türk Medyasında mı?

Hemen hepsinin ortak noktalarından biri, dönüp dolaşıp "Türk medyası"na kızmalarıdır.

Medyaya niye kızıyorsunuz ki? Adı üstünde: Burjuva medya! Burjuva olduğu için de bu medya tabii ki işine geleni alacak ve çarpıtacak, karalayacak. Bunları eleştirebilirsiniz de, ama kendi gerçeğinizi görmek koşuluyla. Siz o kadar çok malzeme verdiniz ki. Medya bunları hayal bile edemezdi.

Bakın her gün küfreden Emin Çölaşan gibileri bile **"kullanalım"** diyor, **"olmazsa beş dakikada asarız"** diyor. Rehine politikası budur. Çölaşan'a kızalım, küfredelim, hiç kuşku yok ki hepsini de haketmiş biridir, ama ona "kullanalım" deme cesaretini veren nedir? İmralı'daki tavır, orada savunulan teoriler olmasaydı, o böyle bir şeyi yazabilir miydi? Burjuvazi bu kozu nasıl elde etti?

Öcalan'ı neden "asmamak" gerektiğini, neden kullanmak istediklerini artık çok açık bir dille söylüyorlar. Bu cepheden tavır alabiliyor musunuz? Bu cepheden cevap verebiliyor musunuz. "Türk basını"na? Mesele budur. Bunu yapamıyorsunuz. Çünkü bunu yapabilmeniz için İmralı savunmasını reddetmeniz, Öcalan'a karşı çıkmanız gerekecek.

İşi; "Onaylamak", Başkalarına Küfretmek; Karşılığında "Köşesi" Var

Özgür Politika'da örgüt gibi görünen ama örgüt olmayan, kişiliksiz, hiç bir devrimci pratiği olmayan, ülkeden ve dünyadan habersiz, birilerinin avukatlığını yapmak karşılığında sağa sola küfreden bazı zavallılar var. Bu tür insanların beyni pisliklerle doludur. Provokatör ruhludurlar. Hiç bir zaman, hiç bir yerde devrime bir katkıları yoktur. Bunlara dikkat edilmeli, muhatap alınmamalıdırlar. Küfredip köşe hakkını alıyor. Yaptığı iş budur. Beynini başkasına kiralayanların ne kendilerine, ne de başkalarına faydaları olmaz. Yıllardır üç kişiyi örgütleyememiş, hep birilerinin eteğine tutunarak "varolmuş" ama mücadele edenlere dil uzatıyor. Bu kişileri muhatap almak devrime hakarettir.

"Kürt faşist partisi kurulsun... Kürtlerde de anarşistler çıksın..."

SİZ NE YAPMAYA ÇALIŞIYORSUNUZ.

6 Temmuz 1999, Özgür Politika İpler İnceliyor, Renas Kaya

"(...) Artık kardeşlik bitmiştir, Türk Kürt kardeştir diyen bir Kürt görmeyeyim, vallahi döverim" şeklinde tepkilerin yanı sıra, aklı selim olmaya çalışanlar bile heyecanlarını yenemiyor.

"Durun önce Yargıtay ve meclis kararını bekleyelim." Ve daha sözleri bitmeden "Valla eylemlere başlamak gerekir"...

(...) "Haklısın savaş kızışmalı"

"Başkan gerçekten çok insancıl, kardeşlik duygusu yerine milliyetçiliği geliştirmeliydi. Başkan Türkler için bir şanstır"...

Örneğin Baro odasında bir avukat, Kürt Faşist Partisi'nin kurulması gerektiğini savunurken Kimi mimar ve mühendisler de "Kürtlerde anarşistler çıkacak. Sağa sola bomba yerleştirecek. O zaman görürler savaşın felaketi nedir. Kürt anarşistleri de olmalı"...

Önümüzdeki günlerde iplerin kopması halinde ortaya çıkacak tehlikelerin adeta ip uçlarını veriyorlar.

(...)

"Kürtleri ancak Başkan durdurabilir" Herkesin gözü İmralı'da.

Evet, bunları yazıyor Özgür Politika yazarı. EN BÜYÜK PUNTOLARLA YAZACAK- EN YÜKSEK SESİMİZLE HAYKIRACAĞIZ:

BU SATIRLARDA DEVRİMCİLİK YOKTUR. BU SATIRLARDA YURTSEVERLİK YOKTUR. BU SATIRLARDA SAĞDUYU YOKTUR. BU SATIRLARDA HALK SEVGİSİ DE YOKTUR. Ne diyor bu Özgür Politika yazarı? Aklınca devleti tehdit ediyor. "Bakın, Öcalan'ın önerdiği çözüme gelmezseniz böyle olur ha..." Bir kahvehanede birilerinin konuşmasını duymuş... Aslında duymuş mu duymamış mı o da belli değil... Oradan zorluyor. Yorumluyor. Genelliyor.

Bir avukat "Kürt faşist partisinin kurulması gerektiğini" söylemiş. Bu da yazısına almış. Peki faşist diye kime denir? Halkı katledenlere değil mi? Bu tür saçmalıkları "düşünce" diye savunanları ne diye yazıyor, meşru göstermeye çalışıyorsun? Sen halkın katledilmesini mi savunuyorsun? Sana göre Kürt halkı da masum Türkleri kaçırıp işkence edip öldürmeli mi? Bavul cinayeti mi yapmalı? Kürt milliyetçilerinin de Maraş'ı, Çorum'u mu olsun istiyorsun?

Bir başkası "bizim de anarşistlerimiz olacak" babında şeyler söylemiş. Gene aynı mantık. Sağa sola bomba koyacakmış anarşistler. Sağ sol dediğin neresi? Yapılmayan şeyler mi bunlar? Kontrgerilla yapmıyor mu? Kürt milliyetçileri yapmıyor mu? Bırakın o zaman, Susurluk çetelerine havale edin, onlar sizin adınıza da zevkle yapacaklardır. Ondan sonra da "Kürt halkının meşru tepkisidir, bakıp izleyeceğiz, destekleyip desteklemediğimize ondan sonra karar vereceğiz" deyin.

SİZ ÇILDIRDINIZ MI? BU HALKLAR BİN YILDIR BİR ARADA YAŞIYOR. BİN YILDIR HİÇBİR GÜÇ, HİÇBİR HÜKÜMDAR, HİÇBİR İKTİDAR HALKLARIMIZIN ARASINA DÜŞMANLIK TOHUMLARI EKMEYİ BAŞARAMADI. YAPTIKLARINIZIN, YAZDIKLARINIZIN BİN YILDIR YAPILAMAYANI YAPMAYA ÇALIŞMAK OLDUĞUNU GÖREMEYECEK KADAR KÖRLEŞTİNİZ Mİ?

Çağrılar Kime?
Savaş Ne İçin
Affa karşı mısınız?
CEVAPSIZ SORULAR

"Türkiye'nin Sorunları Bitti"

"(...) Türkiye, İsrail ve CIA ile işbirliği yaparak, dünyanın bütün sınırlarını ihlal ederek Öcalan'ı Türkiye'ye getirdi ve sonra hiçbir hukuki dayanağı olmayan DGM'lerde yargılandı. Biliniyor ve öğrettiler. DGM'ler Kürtler için var ve burada demokratik bir devletin hukuk kuralları işlemez ve burada verilen kararların tümü siyasidir." (30 Haziran 1999, Özgür Po-

litika, Hüseyin Mehmet)

İşte Kürt milliyetçiliğinin benmerkezciliğinin karakteristik bir örneği. Tabii ABD Irak'ı da PKK için bombaladı. Afganistan da Öcalan'a komployu gölgelemek için bombalandı. DGM de mutlaka öyle kurulmuştur. Ama hatırlamaz ki, DGM'ler ilk kurulduğunda kendileri yoktu, DGM'lere karşı bu ülkede mücadele edilirken, henüz ortada yoktular.

Ne yapalım ki, benmerkezcilik, körlüktür, hafıza kaybıdır.

AF

"Pişmanlık" duyması ve "affedilmesi" gerekenler Kürtler, devrimciler, sosyalistler ve yurtseverler değil, insan hakları ve demokrasi sicili oldukça kirlenen rejim ve onun temsilciliğini yapanlardır. Affa ihtiyacı olanlar da onlardır." (4 Temmuz 1999, Özgür Politika, Ufuktan)

Bu Onurlu Bir Tavırdır!

Devrimciler, yurtseverler affı savunmazlar. Ve doğrudur. Asıl af dilenmesi gerekenler egemen sınıflardır, Koçlardır, Sabancılardır, işkencecilerdir, katillerdir, ırz düşmanlarıdır, generallerdir.

Ama af tartışmalarında bugüne kadar hep farklı bir tavır takınılmıştır. Kızdığımızda reddedip, devletten "çözüm mesajları" aldığımızda affa "sıcak bakmak" tutarlı bir politika olamaz.

Ve dahası, bizzat PKK Genel Başkanı Öcalan ilk savunmasında af istemiştir. O anlayış eleştirilmeden, bu karşı çıkış, yüzeysel kalmaya mahkumdur.

ERNK Annan'dan Destek İstedi.

ERNK Balkanlar Temsilciliği, BM Genel Sekreteri Kofi Annan'a gönderdiği mektupta, PKK Genel Başkanı'na yönelik "idam kararının bir an önce durdurulması" ve Kürt sorununa "siyasi adil bir çözüm bulunması" için gerekli adımları atmasını istedi.

ERNK: *"Kürt sorununun çözümünün bölge ülkeleriyle olan ilişkilerde de daha çok hareketlilik ve canlılığı getireceği ortadadır. Fakat bunların ifadesini bulabilmesi ve hayata geçebilmesi için herkesin yararına olacak temel hak ve özgürlüklerin kabul edilmesi ve parti önderliğimizin 8 maddelik çözüm önerilerinin pratik adımlarının atılması gerekmektedir (...) Öcalan, yaşanan savaşta bir denge ve aşırılıkları önleme gücü olduğu gibi Türkiye'nin iç ve dış istikrarı açısından da belirleyici bir güçtür." (...) "Bu mahkeme sonucunda özellikle BM, ABD ve Avrupa ülkelerinin de sorumlulukları dikkate alınarak, bu sorumluluğu açıkça üstlenmeleri gerekmektedir. (...)"* (5 Temmuz 1999, Özgür Politika)

HADEP "ABD rolünü oynasın" der, Özgür Politika yazarı onu üstü örtülü tekzip ederek "ikiyüzlü uygarlık"tan söz eder ve iki gün sonra ERNK Kofi Annan'dan "destek" ister. Bunun politika sözlüğündeki karşılığı makyavelizmdir. BİRLEŞMİŞ MİLLETLER KİMİN ÖRGÜTÜDÜR? ANNAN KİMDİR? BUNLAR KÜRT HALKINI ÇOK SEVDİKLERİNDEN Mİ BİR ÇÖZÜM ARAYIP BULACAKLAR? DEĞİLSE, NİYE ÇAĞRI YAPILIR? Bunların cevabı yoktu. Ne olursa olsun, nasıl olursa olsun, ama çözüm olsun... Anlayış tam olarak budur. Kaldı ki, söyledik-

leri de yenilir yutulur cinsten değildir. "Türkiye'nin içte ve dışta istikrarı" ne demektir? Rejimin istikrarı mı kastediliyor? Devrimciler, yurtseverler işbirlikçi rejimi ortadan kaldırmak için mücadele ederler. Rejimin istikrarı üzerine kafa yormak, istikrarsızlığa çözüm yolları üretmek onların misyonu değildir. Bırakın bunu faşizm yapsın... Burjuvazi yapsın... AMA SİZ YAPMAYIN.

YAJK ve YCK'den Hazır Olun Mesajı

YCK de açıklamasında Kürdistanlı gençleri PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan ve son siyasal gelişmeler konusunda duyarlı ve hazırlıklı olmaya çağırdı. *"İntikam Ruhu ile fedaileşelim, Başkan Apo ile bütünleşelim," (...) "Ne pahasına olursa olsun amacımız barıştır. İnsanlığın özgürleşmesi için Kürdistan halkının yüzyıllardır ezilmişliği ve sömürülmüşlüğüne son verilmesi, tüm insanlığın huzurlu ve özgür bir temelde yaşaması için ulusal önderimiz Başkan Apo'nun demokratik cumhuriyet çözüm önerisini sonuna kadar savunuyoruz."* (5 Temmuz 1999, Özgür Politika)

"NE PAHASINA OLURSA OLSUN AMACIMIZ BUDUR"; İŞTE DÜŞÜNCELERİNİN ÖZETİ... Her şey barış için! Gerilla da, fedai eylemleri de barış için!

Bu açıklamanın bir kez daha gösterdiği şudur: gerillanın olması bir şey ifade etmez. Sorun ne için vardır, amaç nedir?

Gerillada amaç yok olmuştur.

Eylem de yapılır, bombalar da patlatılır, ama sonuçsuzdur. Çünkü strateji kalmamıştır artık, savunulan politikalarda bir sonuç alma amacı kalmamış, her şey bir tek dil sorununda sınırlanmıştır.

Kürtçe dil, yayın için hiç bir yerde onbinlerce şehide malolacak bir gerilla savaşı olmamıştır, canlı bombalar çok daha büyük idealler için patlatmıştır kendini. Savaşın amaçları büyümeli, devrimcileşmelidir.

Kürt Milliyetçiliğinin Çağrısı Devam Ediyor: "ABD ROLÜNÜ OYNASIN"

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
9 Temmuz 1999
Sayı 38

Öcalan'ı Türkiye oligarşisine teslim etti. Kendi çözümünü yürürlüğe koydu. Daha ne yapsın? Daha başka ne istiyorsunuz ABD'den? O rolünü oynuyor! Sizin rolünüz ne?

30 Haziran tarihli Özgür Politika'da bir başlık: "HADEP'liler: ABD rolünü oynasın"

Haberin devamında HADEP Adana İl örgütü yöneticilerinin ABD Adana 2. Konsolosu ile görüştüklerini öğreniyoruz

HADEP'liler, ABD'den "Kürt sorununun çözülmesi ve PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın idam edilmemesi için ABD'nin devreye girmesini" istiyorlar.

"ABD'nin bugüne kadar Kürt halkı lehine bir açıklama yapmadığını hatırlatan" HADEP yöneticisi görüşmenin devamını da şöyle aktarıyor: *"ABD'nin bu tavrının HADEP ve Kürt halkını endişelendirdiğini söyledik. Kürtlerin uzattığı dostluk elinin karşılıksız kaldığını ve son olarak, Öcalan'ın Kenya'dan Türkiye'ye iade edilmesinde ABD'nin birinci derecede rolü olduğunu belirttik."*

Peki HADEP yöneticisi bunları söyledikten sonra, mesela bunları unutmayacaklarını, dünya halklarının, Kürt halkının bunun hesabını soracağını veya en azından bunun Kürt halkına düşmanlık olduğunu mu söylüyor?

Hayır. HADEP yöneticisi devam ederek *"ABD'nin Kürt sorununun çözümünde rolünü oynaması gerektiğini... ABD'nin isterse Öcalan'ın idamını engelleyebileceğini ve geçmişin yaralarını sarabileceğini"* belirtiyor.

Musibet öğreticidir diyoruz tekrar tekrar.

Musibetten de öğrenmemek iflah olmak bir durumdur.

Adana HADEP yöneticisinin tavrı ne yazık ki kişisel veya tekil bir tavır değil. İşte bir haber:

"PKK lideri Öcalan'a idam kararı İngiltere, Pakistan ve Hollanda'da yapılan eylemlerde protesto edildi. Avrupa ülkelerine 'üzerine düşeni yap' çağrısında bulunuldu." (Özgür Bakış, 5 Temmuz 1999)

PKK Başkanlık konseyi açıklamalarından ERNK, ARGK adına yapılan açıklamalara kadar, hemen her açıklamada, ABD'ye, Avrupa'ya sorunun çözümü için üstlerine düşeni yapmaları çağrısı tekrarlanıyor.

Kosova'yı çözdüler, isterlerse bunu da çözerler deniyor.

Yine ABD elçiliklerine mektuplar, yine Avrupa ülkelerine çağrılar.

İyi ama, Öcalan'ı Türkiye oligarşisine teslim eden ABD değil mi?

İyi ama, Öcalan, **AVRUPA ÜLKELERİ BENİ KULLANDILAR, KULLANMAK İSTİYORLAR** dedi. Hala kime çağrı yapıyorsunuz?

Öcalan açık söylüyor; onların Kürt sorununa ilgisi, müdahalesi, kullanma amaçlıdır. Çağrı yapanlar, "karşılıklı çıkarlar temelinde" kullanılmaya hazır olduğunu mu söylüyor?

Mesele budur: "karşılıklı çıkarlar temelinde" emperyalistlerle, bölge devletleriyle kurulan ilişkiler, Kürt milliyetçiliğinin bugünkü noktaya gelmesinde son derece önemli bir paya sahiptir. Ama aynı yolda ısrar ediliyor.

Bu adeta temel bir politika, bir kültür olmuş.

Ağzını açan, kalemi eline alan, Avrupa'sız, ABD'siz konuşamıyor, yazamıyor.

Gerek Özgür Bakış'a, gerekse de Özgür Politika'ya bakıldığında görülür ki, hala Avrupa ülkelerine yönelik beklentiler hiç bitmemekte, Avrupa ülkelerinden "bir parlamenter seviyesinde" yapılan açıklamalara bile çok çok büyük önem atfedilmekte, gazetelerin belli başlı iri manşetlerini bunlar oluşturmaktadır. Hala emperyalizmden çözüm bekliyorlar. Hala umutlular. Çünkü kendi güçlerine güven kalmamış.

Çünkü, halka güvenleri kalmamış.

Çünkü silahlı mücadeleye, halk savaşına inanç kalmamış. Çünkü kurtuluşun kendisine inanmıyorlar.

ABD'ye, Avrupa'ya bir biçimde "müdahale edin" de bu işi bitirelim deniliyor.

Emperyalistler müdahale edip ne yapacak?

Türkiye oligarşisinin sömürü ve zulüm düzeninin bekası temelinde müdahaleden başka bir müdahale mümkün mü?

Ama oligarşinin sömürü ve zulüm düzenini kabul etmişseniz, ABD'nin yeni dünya düzenini kabul etmişseniz, onlara çağrı yapmakta da bir sakınca kalmıyor.

ABD'YE ROLÜNÜZÜ OYNAYIN, AVRUPA'YA SORUNUN ÇÖZÜMÜNDE SORUMLULUK ÜSTLENİN DİYENLER! Ya bu devrimcilikle, yurtseverlikle ilgisi olmayan tavırdan vazgeçin, ya da BİZ OLİGARŞİNİN FAŞİST DÜZENİNİ, EMPERYALİZMİN YENİ DÜNYA DÜZENİNİ KABUL EDİYOR, BU DÜZENİ SAVUNUYORUZ deyin.

Hem yurtsever, devrimci olduğunuz iddiasında bulunmak, hem de emperyalistlere yalvarıp durmak mümkün değildir.

Bir yerden bir yere karar vereceksiniz!

BARIŞ OLUNCA... NE OLACAK?

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
23 Temmuz 1999
Sayı 40

"Barış" Kürt sorununa ilişkin hemen her yazının içinde artık adeta olmazsa olmaz bir kavram durumunda. Kürt milliyetçiliğinin tüm sözleri barışa varıyor. Zaten 1977'de de barış için yola çıkmıştık denilince, her sözün başının ve sonunun da barış olması doğal.

"Barış"a karşı çıkanlara ise ağız dolusu küfretmek, saçma sapan teorilerle, bu emperyalist barışa karşı çıkanları mahkum etmek, hali hazırdaki asıl uğraşları.

"Barış"ı Savunanlar Neyi Savunuyorlar?

Her şeyden önce şunu ortaya koyalım; çokça sözü edilmesine rağmen, ortada herhangi bir "barış projesi" yoktur. **Bir taraf tüm görüşlerini inkar etmiş, hemen tüm taleplerinden vazgeçmiş, diğer taraf buna rağmen muhatap bile kabul etmiyor, ben bildiğimi, istediğimi yaparım diyor.** Tablo budur. Burada iki tarafın barışı yoktur, teslim olanlar, teslim alanlar vardır. Dün Kürt milliyetçiliğinin savunduğu barış, hiç olmazsa daha farklı görünüyordu, taraflar, dayatılan talepler vardı. Bugünkü tablo ise belirttiğimiz gibidir. Bugün, Kürt milliyetçiliği bu tabloyu "barış" perdesiyle gizlemeye çalışmaktadır.

Barışı savunanlar, gizli veya açık çerçevesi İmralı'da çizilen devrimci halk iktidarı ile veya demokratik halk devrimi ile veya demokratiklikle ilgisi olmayan devletin görüşlerini savunuyorlar.

Bunun için de sözü edilen ünlü demokratik cumhuriyetin içeriğini tartışmak yerine bunu es geçip sadece "barış-savaş" diyerek, karşıtlığı kendilerinden menkul ikilemlerle gerçekleri demagojik bir şekilde gizlemek istiyorlar.

Sözü edilen demokratik cumhuriyeti, **bizzat devlet, MGK dikte ettirmiştir.** Bunu savunanların devrimcilikle ilgisi yoktur, bilinçli veya bilinçsiz tüm devrimci hareketi, tüm halk potansiyelini tasfiye etmek, yok etmek istemektedirler.

Hiç kimse demagoji yapmasın. Hiç bir kurnazlığa, duygu sömürüsüne, hassasiyet gerekli, zor dönem anlayın, çözüldü-çözülecek gibi kerameti kendinden menkul sözlerle kimseyi aldatmaya kalkmasın.

Barış sorununu ele alır ve PKK'nın bu konuda izlediği çizgiyi eleştirirken, pek çok kez FKÖ, Guatemala gibi örneklere başvurduk. Ancak bugün PKK açısından bu örneklerin bile çok daha gerisinde bir süreç söz konusudur. Çünkü bu ülkelerde tarafların karşılıklı oturup, özü değişmese de belli konularda pazarlık yaptığı, ekonomik-sosyal, siyasal kimi düzenlemelerin yapılmasının en

azından kağıt üzerinde imzalandığı süreçler söz konusudur. PKK'nın barışında ise talep edilen, düşmana dayatılan bir şey de kalmamıştır.

Bu Barışın, İmralı'daki Demokratik Cumhuriyetin İçeriğini Tartışamayanlar, Tartışmayı Bastırmaya Çalışıyor

Hiç kimse, size ne, barışı savaşanlar yapar, biz savaştık, biz istediğimizi yaparız, Kürtleri biz temsil ederiz gibi ham, basit düşüncelerle tartışmaları bastırmaya kalkmasın. Ne Kürt halkı, ne de savaş, bu sözleri edenlerin tapulu mülkü değildir. Yalnız kendilerinin savaştığı sözleri ise, hala kendi dışında hiçbir şey görmeyen dizginsiz bir **bencillik, kendini beğenmişlik, değer bilmezlik** ürünüdür. Devrimcilikten, halk kitlelerinin çıkarlarından hiçbir şey anlamayan, halkı ve devrimciliği babasının özel mülkiyeti gören bu kafa yapısı devrimci olamaz. **HERKES KONUŞACAK! Bu ülke topraklarında kan dökmüş, kan akıtmış ve hala dökmeye devam eden, tutsak olmuş, işkence görmüş ve hala görmeye devam eden, ülkesini seven, halkı ile birlikte olan herkes KONUŞACAK!** Hiçbir halk, hiç kimsenin babasının malı değildir. Babasının malı anlayışını savunanlar, ülkeyi kendi çiftliği, halkı da çiftlik marabaları zannedenlerdir. Artık o hain, o kontra, şu devlet yanlısı, şu psikolojik savaşa hizmet ediyor, suçlamaları, yavan, hiçbir şey ifade etmeyen kelime ve sıfatlardır. Bu anlayışın sahipleri, bu köylü kurnazlıklarını bir tarafa bırakmalıdırlar. Artık bu sözlerle, asarız, keseriz, biz büyüğüz, biz biliriz, biz savaşırız baskılarıyla kimseyi susturamazsınız.

"Barışa Karşı Savaş" Kürt Milliyetçiliğinin Uydurmasıdır

Kimi aklı evveller, "barışa karşı savaş" dediğimizi yazıyorlar. Kimileri de bu saçmalığı şöyle geliştiriyorlar: *"Varlık mücadelesi veren bir ulus, neden 'faşizmle uzlaşıyor' diye sürece çomak sokmaya kalk. Bunun 'tüm gücünüzü yitirinceye, ulus olarak yok oluncaya, onbirlerce genci daha toprağa verinceye kadar savaş' demekle ne farkı var ki?"*

Beyni boşalmış, ucuz konuşmaya alışmış tipler. İkna etmekte zorlanıyorlar.

Aslında kabul edemiyor, bunu demagojiyle gizlemeye çalışıyor. Savaş bir programın ürünüdür. Önemli olan programdır. Neyin istendiği, neyin hedeflendiğidir. Ne istediğin belli değilse, veya "çözümün" devlete biat etmek, emperyalizmi meşrulaştırmak ise, o savaş ancak bunların işine yarar.

Biz böylesine yanıltıcı bir savaştan söz etmiyoruz.

Biz devrim için bir savaştan söz ediyoruz. Peki ya siz? Siz nasıl bir savaştan söz ediyorsunuz? Siz savaştan değil, Kürt-Türk çatışmasından söz ediyorsunuz. Çok farklı yerlerdeyiz. Siz dağdan düze inmekten söz ediyorsunuz. Biz devrimden, meselenin özü budur.

Savaş Ne İçin?

Dilinizde hep barış var. Savaştan söz edildiğinde artık, gerekirse 15 yıl daha savaşırız deniliyor. Sorun savaşmak değil.

Ne için savaşılacak?

20 yıldır yanlış yaptık diyor Öcalan. Savaşı sürdürerek 20 yıllık yanlışa mı devam edilecek? Öcalan 90'larda şunu, şunu görüp, şiddeti terk etmeliydik diyor. Gördünüz, o halde hala niye savaş? Gerekirse 15 yıl daha savaşırız diyenler, ne dediklerini biliyorlar mı? Kimi aldatmak, yanıltmak istiyorlar? Yalnızca Kürt dili için mi binlerce şehit daha verilecek?

Halkın savaşı, halkın iktidarı içindir.

Barış savaş meselesinde bizim yerimiz nettir:

BİZ MİLLİYETÇİLİK BAYRAĞINI KALDIRIP EMPERYALİZMİ DAVET ETMEDİK. BİZ BAĞIMSIZLIK VE SOSYALİZM BAYRAĞINI KALDIRIP EMPERYALİZME SAVAŞ AÇTIK.

SİZ NE YAPACAKSINIZ?

Barışınız ne için, savaşınız ne için?

Bundan sonra teoriyi düzeltmezseniz, devrimci rotaya girmezseniz, ne için savaştığınızı da anlatamayacaksınız.

Silah ve Savaş Her Şeyi Örter mi?

Biri aynen şöyle yazıyor: *"Bir hareketin bu aşamada PKK'yı 'ihanet'le suçlayabilmesi için, ARGK'nın 20 bin gerillasına karşı oransal olarak en aşağısından 100 bin gerillayı seferber ediyor olması lazım."*

Hiç kimse, tutsaklık, akan kan vs. deyip veya savaşı sürdürüyoruz ya diyerek gerçekleri gizlemesin. Savaş mı?.. UÇK da savaşıyordu. Aynı soruyu soracağız yine: KİM İÇİN, NE İÇİN?

Silah mı? Gerilla mı?.. Afrika'daki kabileler de silahlanıyor, gerilla birlikleri kuruyorlar. Barzani, Talabani de silahlı. Silahlar kendi başına hiçbir şeyin göstergesi değildir. Hiçbir şey ifade etmez. Tekrar edelim; ne için silahlanıyor, ne için savaşılıyor, bütün mesele burada.

Söze değil pratiğe bakmak lazım havalarında büyük laflar ediyorlar. Peki pratik ne? Neyin pratiği? Amaç ne? Tek kelime yok.

Zaten 20 yıl yanlış yaptık dedikten sonra aynı şeyi tekrar etmenin bir anlamı yoktur. Yine emperyalizme tek kurşun sıkmadan, yine toprak ağalarına dokunmadan, yine tekelci burjuvaziye dokunmadan savaşılacaksa, ne isteniyor?

Barış Demeden Önce İnkarı Tartışalım

Bu süreçte yapılanlar, savunulanlar tartışılmadan, bunun muhasebesi yapılmadan gelecekle ilgili kimsenin söz söyleme hakkı yoktur.

Bakın neler söylendi:

1970'lerden beri demokratik mücadele vermeliydik.

20 yıllık savaşımız yanlıştı.

90'lardan itibaren daha da büyük yanlıştı.

Ayrılığı savunmamız yanlıştı, UKKTH artık geçersizdir.

Federasyon yanlıştı, otonomi yanlıştı.

Sömürgecilik yanlıştı, kemalizm kötü değil iyiydi.

Sosyalizm de faşizm gibi kötü bir diktatörlüktü.

Yirminci yüzyılda zafer demokrasinindir.

Demokrasinin zaferi eşsizdir, ulusal sorunları da en iyi bunlar çözer.

Batı uygarlığı artık dünya uygarlığıdır.

Bunu kabul edenler kazanacaktır.

Bunları söyleyenler, bunları kabul edenler veya bunları kabul edip etmediğini söylemeden barış diyenler, açıkça biz devletçi olduk, ama bunları görmezden gelin diyorlar.

Bunun için barış demeden önce yukarıda sözünü ettiklerimizi tartışmaya çağırıyoruz. Her kim olursa olsun, bunları tartışmadan barış diyenler, objektif olarak devletin görevlisi, savunucusu misyonunu üstlenmişlerdir. Kan, şehit, savaş, bedel doğrudur. Hepsi doğrudur, ama artık ne için, hangi amaçla sorularına cevap vermeden hiçbir duygusal atmosfer gerçekleri gizleyemez. Hangi savaş, ne için savaş, ideolojik, pratik olarak kendi reddettiğiniz savaşı artık savunamazsınız. Savunmak, kullanılmak demektir. Gücü başkasının hizmetine vermek demektir. Tartışacaksınız, hiçbir yolu yoktur. YA DEVLETTEN YANASINIZ, YA DEVRİMDEN!

Barış Olursa...

Kimileri ciddi ciddi sözü edilen çerçevede barış olursa, Türkiye halklarının ne kazanacağı üzerine yazıp duruyor. Aslında yazamıyor. Yazamıyor, çünkü ABD çözümünün bir parçası olan barışın ne olduğunu sezgisel de olsa, az da olsa anlıyorlar. Ama şimdiye kadar savunduklarını reddetmek, devrimcileşmek, bunların devrimle ilgisi yok demek, bunların kurtuluşla ilgisi yok demek, zor geliyor. İşte burada dengesizleşme başlıyor. Bir yandan bekleyin pazarlık halindeyiz, anlaşıyoruz, çözüldü, çözülecek, hassas dönem diyerek baskı altında tutuyorlar, bir yandan şimdiye kadar tartışmasız Kürt milliyetçiliği üslubuyla söyledikleri var. Bunları cüretle aşıp devrimcileşemiyorlar. Ama bu süreç yaşanacak. Gelişmeler her şeyi çok daha berrak ortaya çıkaracaktır.

Evet, çözüm oluyor. MGK'nın ve ABD'nin istediği çözüm adım adım gelişiyor. Pişmanlık yasası çıkarılıyor, belki yataklık gibi küçük suçlardan tutsak bulunanlar da çıkarılacak. Mahalli idareler yasası gündemde, Kürtçe diline ilişkin bazı düzenlemeler yeniden yapılacaktır, ZATEN İSTENEN DE BAŞKA BİR ŞEY YOKTUR. Anayasa Mahkemesi'nin isteği kadar demokratikleşme isteniyordu. MGK siyaset belgesinin istediği kadar isteniyordu. Hiç kimse endişelenmesin, barış buysa, talep buysa, bunları MGK adım adım yerine getiriyor. Zaten bunları yapmazsa, ABD'den kolay kolay kredi de alamıyor. Zamana yayıp bunları yapmaya çalışacaktır.

Barış savunucuları merak etmesin, bunlar yapılacak ve Türkiye'deki devletin niteliği, yani faşizm olduğu gibi duracak, hatta devrimci, demokrat hatta ilerici halk üzerinde çok daha katmerli bir baskı uygulanacaktır.

"Barışmış" Bir Türkiye Tablosu

Kürtçe TV var. Kürtçe dili ile ilgili bir yasak yok. Mahalli idareler yasası çıkartılmış. HADEP özgürdür. Peki bu tabloda emperyalizme hangi darbeyi vurmuş oluyorsunuz? İşbirlikçi tekellerin, oligarşinin hangi çıkarlarına engel oluyorsunuz? Toprak ağalarının hangi çıkarlarını engelliyorsunuz? Hiçbir şey! Hiçbirini engelleyemezsiniz. Zaten emperyalizmin istediği budur. MGK'nın is-

tediği budur. Bir mücadele bitirilmiş ve emperyalizme, oligarşiye vurulan bir darbe yok.

Peki halk? Kürt halkı dahil, bütün halklar, ne yarar ve ne zarar görecek?

Onyıllardır, savaştığı, biriktirdiği örgütlülüğünü, potansiyelini dağıtacak. Ve bizzat o örgüt halka baskı yapacak. Artık başkaldırmayacaksınız, artık vatandaş olacaksınız, devletinizle bütünleşeceksiniz diyecek. HADEP tipik bir burjuva partisi olarak meclisteki partilere eklenecek. Oligarşi bu moralsizlik ortamı ve örgütlülüğün dağıldığı koşullarda herkese, bütün devrimci demokratlara saldırmaya devam edecektir.

Dahası; silah yanlıştı, başkaldırmak yanlıştı. Türkiye devleti öz olarak demokratikti denilerek devrimcilere doğrudan burjuvazinin dili ile saldırılmıştır. Bu pratikte ifadesini nasıl bulacaktır? Bunun pratikteki ifadesi, DEVLETİN YANINDA DEVRİMCİLERE KARŞI SAVAŞMAKTIR. Düzenin istikrarını korumaktır. Dahası devletle birlikte Ortadoğu'da, Balkanlar'da, Kafkaslar'da emperyalizmin taşeronluğunu yapmaktır.

Hangi DEMOKRATİKLİK? Öcalan'ın, PKK'nın demokratlığı, Anayasa Mahkemesi'nin, ABD'nin, MGK'nın demokratlığı kadardır ve onlar bu demokratlık maskesinin altında halklara karşı her türlü zulmü, baskıyı ve sömürüyü MEŞRÜ GÖRÜRLER.

Peki DEMOKRATİK DEVLET DEDİĞİNİZ NEDİR?

Devletin demokratikleşmesi nedir? Yukarıdaki tabloya ekleyebileceğiniz bir şey var mı? Öcalan'ın barış olursa diyerek çizdiği tabloyu hatırlayın. Barış olursa, Türkiye şöyle güçlenecek, böyle yayılacaktan başka bir şey demiyordu. Halk için hayalini kurduğu bir şey bile yoktur.

Dünyada hiç kimseyi, Kürt dili serbest olursa, devlet demokratikleşir, demokratik cumhuriyet olur diye uydurulmuş düşüncelerle ikna edemezsiniz.

Dünya halkları yüzyıllardır süren mücadeleleriyle barışı da, savaşı da devrimci anlamıyla tanımlamışlardır. Ya devrimi ve halkın çıkarları savunulur, ya devletin. Çünkü iki tarafın kastettiği savaş ve barışlar farklı farklıdır.

Evet, KİMİN KİMLE BARIŞINDAN YANASINIZ?

NE İÇİN SAVAŞTAN YANASINIZ?

UÇAN KUŞTAN MEDET!..

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
23 Temmuz 1999
Sayı 40

Durum nedir? Ne oluyor, ne olacak? Kürt sorununda, Öcalan konusunda herkes bunların cevabını arıyor. Gelişmeler iyiye mi, kötüye mi gidiyor? İyiliği, kötülüğü kime göre, neye göre değerlendireceğiz?

Öcalan'ın son gelişmeleri değerlendirirken şunları söylemiş:

"Öcalan intihar eylemlerine son verildiğine ilişkin açıklamaların Türk devleti tarafından iyi değerlendirilmesi gerektiğine vurgu yaptı. (...) 'Türkiye'de siyasal karar almada hakim olan güçler bu durumu iyi değerlendirmeli' diyen Öcalan, bunun anlamlı bir adım olduğunu, iyi anlaşılır değerlendirilirse sağlıklı bir diyalogun başlangıcı olabileceğini belirtti.

'HADEP'li yöneticilerin bırakılmaları önemli bir adımdır' diyen PKK Genel Başkanı Öcalan, bunun da iyi değerlendirilmesi gerektiğine dikkat çekti."

PKK intihar eylemlerine son vererek "iyi" bir şey yapmış.

Devlet de HADEP'lileri serbest bırakarak iyi bir şey yapmış.

Öcalan'a göre bunlar "diyalogun" başlangıcı olabilecek adımlar!

Durum nedir?

Öcalan gibi iyi işaretler alan bir başkası PKK Başkanlık Konseyi üyesi Duran Kalkan... Duran Kalkan 15 Temmuz tarihli açıklamasında şu değerlendirmeleri yapıyor:

"... Gittikçe seviye kazanan, olgunlaşan bir yaklaşımın var olduğunu kısmen hissediyoruz. Bu, bundan sonraki sürecin olumlu yönde gelişebileceğine biraz işaret veriyor... HADEP yöneticilerinin bırakılması bir çözüm için başlangıç olacaksa iyidir, değerlidir, yerindedir. Bizden de, Partimizden de, Kürt tarafından da gerekli karşılığı görür. Her olumluluk, karşı olumluluğu geliştirir."

Kalkan da "olumlu işaretler" alıyor. Bu işaretlerin ne olduğunu belirtmiyor... "İşaretleri" herkes göremiyor, veya herkesin gördüğünü değerlendirmesi farklı oluyor.

Bu işaretleri göremeyenlerden biri de Özgür Politika.

Duran Kalkan'ın açıklamasının yayınlandığı günkü Özgür Politika'nın "Ufuktan" köşesindeki başyazısında ise tam tersi bir hava var: Yazının başlığı "Çetelik resmileşiyor". Devamında da şu söyleniyor:

"TC eleştiri aldığı temel hususlarda değişim ve dönüşüme meyilli görünmüyor... Kürdistan'da her türlü hukuksuzluğun ve keyfiliğin kaynağı

olan Olağanüstü Hal Yasası yeniden uzatılıyor... köyler, bahçeler, bağlar yakılıyor. Her gün yeni köyler göçertiliyor. TC hala çetecilikle, inkarcı ve imhacı siyasette ısrarlı görünüyor. İyi niyetli düşünmek için şimdilik veri yok."

Durum iyi mi, kötü mü?

Cevabını şöyle verebiliriz:

Eğer Amerikan çözümünden yanaysanız, durum iyidir!

Çünkü ABD planı adım adım işliyor.

Bunun dışındaki yorumlar, "işaretler'' temelsizdir.

HADEP'liler serbest bırakıldı. Ardısıra yorumlar. Peki ne olmuş? Yeni olan ne? HADEP seçime sokulmuştu zaten. Kapatılmamıştı. O zaman da bunun ''çözüm yolunda bir işaret" olduğu tahlilini yapmıştı Kürt milliyetçileri. Çözüm mü var? İşaretler var ama çözüm yok.

Ama öte yandan Amerikan planı sürüyor. Pazarlık yok. MGK siyaset belgesi uygulanıyor.

Kürt milliyetçiliği bir gün öyle, diğer gün tam tersi yönde değerlendirmeler yapabiliyorlar. Bir gün "çözüm kapıda" diyorlar. Ertesi gün, ortalık yanıp yıkılacak deme gereği duyuyorlar, çünkü o gün bir "işaret" almamışlardır.

Hatta yukarıda örnek verdiğimiz gibi, yan yana sütunlarda farklı değerlendirmeler görmek mümkündür.

Bu dengesizlik, bu çelişkili kafa yapısı, icazetçi kafa yapısının ürünüdür.

Bu kafa yapısı, egemen sınıfların verdikleri "işaretlere" , "mesajlara" göre düşünür, o mesajlara göre her gün fikir değiştirir. Egemen sınıflar, bu kafa yapısını, istediği gibi düşündürtür. Yönlendirir.

Mesut Yılmaz, Yaşar Kemal'le görüşür, mesajdır.

HADEP'liler bırakılır, mesajdır.

TÜSİAD bir açıklama yapar, mesajdır.

Anayasa Mahkemesi Başkanı, mutad demokratikleşme isteklerini dile getirir. Mesajdır.

Ağustos ayındaki askeri şuraları generallerden daha büyük merakla izlenir, kimlerin terfi veya emekli ettirildiğine göre mesajlar çıkarılır.

MHP iktidar ortağı olur, "hımmm, oligarşi çözüm gücü olarak MHP'yi düşünüyor"dur. Falan kişi, falan bakanlığa atanır, mesaj...

Mesajlar bitmek bilmez.

"Bazı generaller önderliğinde demokratik bir cunta fısıltılarını" ilk onlar duyarlar.

Onlar baktıkları her yerde bir mesaj, bir işaret görürler.

Çözüm ha bugün ha yarındır.

Yıllardır böyledir bu. Defalarca bu yıl diye, şu mevsim diye takvimler vermiş, kesin sonuçlanacağını söylemişlerdir. Olmamıştır. Ama bir defa olsun, yahu biz bu işaretleri yanlış değerlendiriyoruz galiba, bizim bu tarzımızda bir yanlışlık olsa gerek dememişlerdir.

Gördüğünüz gibi, mesajlı politika sürüyor hala.

Öcalan'ın idamından sonra, egemen sınıflara "çözümü ne kadar istediklerinin" mesajını vermek için, daha fazla eylem yapabilecekken yapmıyorlar. Mesaj tamam. Aynı dönemde, eğer barışı kabul etmezseniz, ortalık neye döner, Türk-Kürt çatışması çıkar mesajını vermek için de, "sivil hedeflere" (yani halka) yönelik de birkaç eylem yapıyorlar. Bu da mesaj!

Her şey mesaj.

Kürt milliyetçiliğinin aldıklarını düşündükleri mesajlar, kendi kurgularından ibarettir, egemen sınıflardan çözüm ve icazet beklemekten bir türlü vazgeçmemelerinin bir sonucudur.

Emperyalizm ve oligarşi, Kürt milliyetçi hareketini ve Kürt halkının devrimci dinamiklerini şu veya bu biçimde tasfiye etmeye çalışıyor. Attıkları her adım buna yöneliktir. Atılan adımlarda bunun dışında anlamlar, işaretler görenler, ya aldanıyorlar, ya da kendi icazetçi, teslimiyetçi çizgilerini gizlemek için kitleleri aldatmaya çalışıyorlar.

Devrimciler, emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşarak halkın iktidarını kurmayı hedefleyenler, yalnızca HALKTAN ve DEVRİMCİ POLİTİKALARDAN medet umarlar. Artık ABD çözümünü kabul edip bir an önce bu doğrultuda bu işe "son noktayı" koymaktan başka bir şey düşünmeyenler ise artık UÇAN KUŞTAN medet ummak zorundadır. Bu "kuş"lar karşı-devrimci de olsa, tekelci de olsa, emperyalist de olsa fark etmez.

Bunlardan medet umanlara göre "durum iyi"yse, HALKLARIN ALEYHİNE, EMPERYALİSTLERİN VE OLİGARŞİNİN LEHİNE BİR DURUM var demektir.

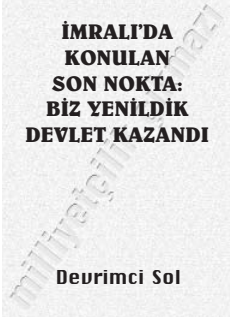

İMRALI'DA KONULAN SON NOKTA: BİZ YENİLDİK DEVLET KAZANDI

Devrimci Sol Dergisi
Temmuz 1999
Sayı 14

DOĞRULAR VE YANLIŞLAR AYRIŞMIŞTIR;
SÖMÜRGECİLİKTEN BAŞLAYARAK
MİLLİYETÇİ TEORİ ÇÖKMÜŞ, DEVRİMCİLERİN DOĞRULARI DİLE GETİRDİĞİ ORTAYA ÇIKMIŞTIR.
İMRALI PKK İÇİN BİR "SON"DUR.
SONRASI NE OLACAK?
SONRASININ "ESKİNİN TEKRARI" OLMASI MÜMKÜN DEĞİLDİR. YA EMPERYALİZMİN VE OLİGARŞİNİN YEDEĞİNDE BİR GÜÇ OLUNACAK,
YA DEVRİMCİLEŞİLECEKTİR.

Türkiye halkları ve devrimciler, İmralı'da bir yenilginin tanığı oldular. İmralı'da yargılayan değil, yargılanan olmayı kabul eden PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan, o kürsüde **"imkan verilirse... son noktayı koymak istediğini"** söylerken, gerçekte son noktayı çoktan koymuştu bile.

Zafere ulaşmadan konulan son nokta, yenilgidir. Yenilgi ideolojiktir. Gerçekte askeri anlamda darbeler yenilmiş, belli alanlarda sıkışılmış, güç kaybına uğranılmış olunsa da bir yenilgi yoktur. Gerilla varlığını ve savaşını sürdürecek durumdadır. Ama hiç bir askeri güç, idealleri olmadan, ideolojisi olmadan, varlığını ve savaşını sürdüremez. İdeolojik yenilgi, teslimiyet teorileri tümden ve kesin bir biçimde reddedilmediğinde, askeri olarak da devam edecektir.

Öcalan'ın "imkan istediği", ideolojik, siyasal açıdan konulan bu son noktayı fiziki olarak da tamamlamaktır. Yenilgi kabul edilmiştir. Bundan ötesi fiziki olarak teslim olmanın koşullarına, örneğin gerillanın dağdan nasıl indirileceğine ilişkindir ki, bu tali bir sorundur.

Türkiye solu açısından gerek geçmiş yılların doğru bir değerlendirmesini yapabilmek, gerekse de bugünü tam olarak açıklayabilmek açısından özgün bir durum vardır önümüzde.

Bir yanda, sol adına asla savunulamayacak, telaffuz bile edilemeyecek teoriler savunulurken, öte yanda hala sürmekte olan bir savaş var. Bir hareketin önderi, o hareketin Başkanlık Konseyi, son derece açık bir biçimde teslimiyetin teorisini yapıp, emperyalizme, oligarşiye işbirliği teklif ederken, aynı hareketin gerilla güçleri, devletle askeri çatışmayı sürdürüyor.

Bu durum, hala kimilerinin kafasını karıştırıyor, gerçeği görmelerine engel oluyor.

Sorun, ne Öcalan'ın kişisel tavrına indirgenebilir, ne de "dayanışma" adına sola karşı bir ideolojik saldırı biçimine bürünen bu gelişmelere sessiz kalınabilir.

Türkiye solu, sorumlu, Türkiye halklarının, Türkiye devriminin çıkarlarını, geleceğini esas alan siyasi, ideolojik bir tavır geliştirmek durumundadır. Sol açısından sorun, yalnızca dışındaki bir gücü değerlendirmek değil, aynı zamanda kendi yaşadığı süreçlerin de değerlendirilmesidir. PKK'nın geldiği nokta, yalnızca PKK açısından değil, solun büyük bölümü açısından da bir muhasebe zorunluluğunu doğurmuştur. Bu muhasebeden kaçmak isteyenler, ideolojik olarak daha büyük savrulmalar yaşamayı engelleyemezler.

İmralı, devrimciliğe, devrimci ideolojiye saldırıdır. İmralı'da ortaya çıkan ideolojik ve pratik tavır, onyıllardır yarattığımız geleneklere, devrimci ideolojiye bir saldırıdır. Kimse bunu görmezden gelme hakkına sahip değildir. Kimse bunu küçük hesaplarıyla sessizce geçiştirme sorumsuzluğuna düşmemelidir.

Karmakarışık edilen devrimci teori, politika, strateji, taktik netleşecek, ayaklar altına alınan geleneklerimiz bu sürecin tahribatından kurtarılacak, devrimcilik arındırılacaktır. Öcalan'la dayanışma adına, barışı destekleme adına, bu görevin yerine getirilmesinin önüne çıkanlar, bütün bunlardaki sorumluluklarını da büyütmüş olacaklardır.

Neyi Savunuyorlardı?

PKK başlangıçta neler savundu, dünden bugüne savundukları nasıl değişti? Bunlar, PKK programından başlayarak, yüzlerce belge ve yazıdan uzun alıntılarla aktarılabilir. Ancak bu gereksizdir. Bugün artık fazla bir anlamı yoktur.

Ama artık "saçmalık" derecesinde bir görüş de olsa, hala PKK'nın aynı çizgide olduğunu, değişikliklerin taktikler ve politik ustalık olduğunu, hatta asıl hedefin hala değişmediğini veya yola zaten "barış" için çıktıklarını söyleyenler karşısında bazı hatırlatmalar yapmakta yarar var.

Gerçekte bu yaklaşımlar da fazla ciddiye alınmayabilir. Çünkü Kürt milliyetçiliğinde teorinin bir ciddiyeti yoktur zaten. Örneğin, yıllarca sömürgecilik savunulup, sonra bütünüyle propagandif bir söylem olarak "Türkiyelileşme" savunulmaya başlandığında biz zaten baştan beri Türkiye partisiydik denilmemiş midir? Şimdi aynı teori "biz barış adına yola çıktık" diye yapılıyor.

Hayır, böyle bir şey yoktur.

Yola Türkiye oligarşisiyle Kürt dili üzerindeki serbestlik karşısında "barış" yapıp onun hizmetine girmek için değil, "Bağımsızlık" denilerek çıkılmıştır.

Hedef, "bağımsız birleşik Kürdistan"dır.

Bunlar o kadar "net" ve "kesin" ifade edilen hedeflerdir ki, bir Kürt'ün bunların dışında bir şey savunması, ihanetle eşdeğerdi. PKK bu mantıkla Barzanicilerden Kürt milliyetçiliği temelinde örgütlenen reformist siyasetlere kadar bir çok kesimi ihanetçi olarak tanımlamıştır.

Bunlar tartışılmazdır, çünkü yine PKK'nın teorisinin en temel tezine göre "Türkiye sömürgecidir".

"Emperyalist sistemden kopmak gerektiğini" söyler PKK. İlk belgelerinde, emperyalistlerin ve bölgedeki işbirlikçilerinin düzeninin devrilmesini hedefledi-

ğini yazar.

Yani başlangıçta "devrim" vardır PKK'nın önünde. PKK'nın ilk çıkardığı temel yazılı belgelerinden biri de zaten "Kürdistan Devriminin Yolu" başlığını taşımaktadır. Ortadaki bunca belge karşısında, yüzü kızarmadan hala "Biz barış için yola çıktık" diyebilenlerin hiç bir ciddiyeti olamaz. Onlar için her şey, bir burjuva politikacısı açısından olduğu gibi önemsizdir, kitleleri aldatmak için her şey söylenebilir.

Halk savaşıyla, sömürge bir Türkiye'den ayrılıp bağımsız birleşik bir Kürdistan'ın kurulması olarak özetlenebilecek bu çıkış teorisi, yıllarca savunulan teoridir.

Bunları başlıklar halinde belirtmekle yetindik. PKK'nın geçmişten bugüne pek çok metinlerinde bunların değişik ifadeleri vardır. Bunlar yazılı belgelerde, sözlü açıklamalarda savunulmuştur ama süreç, daha başından itibaren de bu tesbitlere uygun gelişmemiştir. Örneğin PKK Programındaki, Kuruluş Bildirgesi'ndeki kesin ifadelere rağmen emperyalizme pratik olarak hiç bir zaman karşı olunmamıştır. Halk savaşı denmiş, savaşın sınıfsal boyutu tümüyle yadsınmıştır.

Artık düzenle bütünleşmenin nasıl olacağının tartışıldığı bugün bile hala Kürt milliyetçilerinin yazılarında devrim'den, sosyalizm'den sözedilmesine rastlamak mümkündür. Ama altı boş sözlerdir bunlar. Ciddiyeti, inandırıcılığı, samimiyeti ve PKK'nın örgütlenmesinde, mücadelesinde, politikalarında bir karşılığı yoktur. Ama teoriyi ele alıştaki bu ciddiyetsizliğe ve tutarsızlığa rağmen, milliyetçiliğin bir hareketi nereden nereye savuracağının görülmesi açısından başlangıçta söylenenler hatırlanmalıdır. Bugüne birden bire gelinmemiştir.

Politikayı Nasıl Kavradılar, Nasıl Uyguladılar?

PKK, siyasi arenaya çıktığında kendini Marksist-Leninist olarak tanımladı. Partinin "Kürdistan İşçi Partisi" şeklindeki adı da bu tanımlamaya uygundu. Ama bunun dışındaki politikalarında, taktiklerinde, örgütlenme biçimlerinde, çalışma tarzında, üslubunda başka da bir uygunluk bulmak zordur. Kuşkusuz Marksizm-Leninizmden değişik düzeylerde etkilenmeler devam etmekteydi, ama süreç her konuda milliyetçilik lehine bir evrim içindeydi.

Milliyetçilik kendini en açık biçimiyle Kürt milliyetçi hareketinin politika yapış tarzında göstermiştir. Bu tarz zaman içinde sola da sirayet ederek ciddi bir bozulmanın kaynağı olacaktır.

Bu tarzın sihirli sözcüğü "taktikler"dir. Öyle bir "taktik anlayışı" geliştirilmiştir ki, devrimciliğe, halkların çıkarına aykırı yapılan ne varsa, adı taktik olmuştur. Emperyalistlerle ilişkileri taktik diye yorumlanmıştır. Bugün bu ilişkilerin "kullanılma" olduğu itiraf edilmektedir.

Geliştirilen pragmatizm, PKK pratiğinde dost, düşman her şeyin birbirine karışmasını beraberinde getirmiştir. Barzani ve Talabani'yle kurulan ilişkiler, bu pragmatizmin çarpıcı örnekleridir. Kah dost olunmuş, kah savaşılmıştır. Bazen biriyle, bazen ötekiyle dost olunup, bir diğerine karşı birlikte savaşılmıştır.

Türkiye soluna yaklaşım ise, tüm bu ilkesizlikler, çarpıklıklar karşısında eleştirecek güçleri susturma ve onları kullanma amacı çerçevesinde biçimlenmiştir.

Türk solu, Kürt solu kavramları icat edilip, Türkiye Soluna sürekli aşağılamalarla, hakaretlerle, küçümsemelerle seslenilmiştir. PKK mevcut gücüne rağmen, Türkiye soluna destek olan değil, gelişmesini istemeyen bir konumda olmuştur.

Benmerkezcilik bu tarzın diğer karakteristik davranışıdır. Dünyanın merkezine kendilerini koymuşlar, kimsenin politika bilmediğini iddia edip, herkesi kendi söylediklerine inanmaya, dahası kendi politikalarına tabi olmaya zorlamışlardır.

Bu Tarzın Sonuçları

Solu ve bir çok ilerici kesimi bu söylemleri ve tarzlarıyla büyük ölçüde etkilemişlerdir. O hale getirilmiştir ki, "ezilen ulus adına" ne yapılırsa yapılsın meşrudur anlayışı kabul ettirilmek istenmiştir. Kendine güvensiz, ideolojisine güvensiz sol, güç baskılanması altında bunu büyük ölçüde de kabul etmiştir. Hemen her türlü yanlış, çarpıklık, ezilen ulus edebiyatıyla görmezden gelinmiştir. Kürt milliyetçilerinin bu edebiyat içinde "Türk solu" kavramını adeta bir aşağılama, bir hakaret sözüne çevirmeleri sonucu, özellikle de Türk kökenli devrimcilerin kendi milliyetini söylemeye utandığı bir ortam yaratılmıştır.

Tüm bunların sonucunda, devrimciliği, Marksizm-Leninizm'i dejenere etmişler, burjuva ideolojisini ve burjuva politikacılığını sol saflara taşımışlar, üslupta, eylem biçiminde devrimcilere ait olamayacak ölçüler uygulamışlar ve bunları da "devrimci politika" diye göstermişlerdir.

Neleri İnkar Ediyorlar?

Bu soruya verilebilecek en kısa cevap, "neyi inkar etmiyorlar ki?" şeklinde olabilir.

Sosyalizmi, devrimciliği, anti-emperyalistliği, enternasyonalizmi pratikte ve teoride adım adım inkarla gelişen süreç, İmralı'da toptan bir inkara ulaşmıştır.

İmralı'da inkar edilmedik, mahkum edilmedik bir şey bırakılmamıştır.

İnkarın karşılığında ise yeni kabuller vardır.

Dün yine sözde de olsa reddedilenler, mahkum edilenler meşrulaştırılmış, aklanmış, onaylanmış, kabul edilmiştir.

HERŞEY AÇIKTIR. SÖYLENENLERİN ANLAMI YORUM GEREKTİRMEYECEK KADAR ORTADADIR. KİMSE "DERİN ANLAM" TAHLİLLERİYLE SÖYLENENLERİ FARKLI GÖSTEREMEZ.

İŞTE SÖYLENENLER:

Aşağıda yalnızca Öcalan'ın söylediklerinden bazı tesbitler aktarıyoruz. Benzer tesbitler PKK Başkanlık Konseyi Üyeleri ve Kürt milliyetçiliğinin teorisyenliğine soyunan bazıları tarafından da değişik biçimlerde tekrarlanmıştır.

"Dünyada reel-sosyalizmin çözülüşü, genelde otoriter ve totaliter rejimlerin geniş bir coğrafyada çözülüş ve çöküş sürecine girmeleri dünya çapında demokratik sistemin zaferine götürdü."

"Demokrasinin, yüzyılın sonunda tam zaferini ilan etmesi, tekniğin, üretimin bu en muazzam çağında nedensiz olmayıp, demokratik sistemin mekanizmalarıyla yakından bağlantılıdır. Toplumları, dolayısıyla bireyleri, hiçbir sistem, kendi doğallığında bu kadar açığa çıkaramamış ve ya-

ratıcı kılamamıştır. Gücünü özgürleştirmeden alır. Basit ve zor gelişir. Ama, sonuçlarının en hızlı ve güçlü görünen rejimden daha güçlü olduğu günümüzde tamamen kanıtlamıştır."

"Sovyet sisteminin 1990'lara doğru çözülüşü, en az 200 yıl önceki Fransız İhtilali kadar demokratik dönüşüm üzerinde etkide bulunma potansiyeli taşır. Nasıl, Sovyet Ekim Devrimi Türkiye'nin ulusal kurtuluşunda en önemli dış katkıya yol açmışsa; bu çözülüş de yanı başındaki Türkiye ve diğer Türki Cumhuriyetler üzerinde Soğuk Savaş döneminden kalma ve demokratikleşmeyi zorlaştıran statükodan uzaklaşma yönünde, o kadar derinden olumlu gelişmelere yol açmıştır."

"Günümüz demokrasileri... 20'inci yüzyılda... faşizmin total amansız diktatörlüğüyle, zıt yöndeki reel-sosyalizmin, totaliter rejimlerine karşı direnerek, yüzyılın sonunda kesin zaferini ilan etmiştir."

Sözler Yorum Gerektirmeyecek Kadar Açık; Sosyalizm, Sosyalizmin Kazanımları İnkar Ediliyor, Emperyalist Demokrasi Savunuluyor

Bu sözler, hiç tartışmasız, kesin bir SAF DEĞİŞTİRMENİN ifadesidirler. Bu saf değişikliği diğer konularda da görülecektir.

"SÖMÜRGECİ TC" TEORİSİNDEN VAZGEÇİLMİŞ, FAŞİST YÖNETİMİN DEMOKRATİK CUMHURİYET OLDUĞU SAVUNULMAKTADIR

"1990'lardan sonra birlik içinde Türkiye'de insan haklarında gelişmeler vardır. Bundan sonra isyan yanlıştır. Mesele çözüm yoluna girmiştir."

"Tez antitezden yeni bir sentez doğar. Devlet-PKK karşıtlığı, Demokratik Cumhuriyet sentezine, zaferine yol açar."

"Ben demokratik cumhuriyet çatısı altında toplanmak gerektiğine inanıyorum."

"Günümüz Türkiye Cumhuriyeti istenilen düzeyde olmazsa da demokratikleşmede epey mesafe aldığı açıktır. Anayasal ifadesi de temel insan hakları, özgürlükleri konusunda kapsamlıdır. Uygulama sorunları daha ağırlıktadır. Kaldı ki, değişim ihtiyacı, kapsamlı ve tüm toplum kesimlerince istenmektedir. Cumhuriyet hem ilkesel, hem toplumsal temelde büyük bir demokratik hareketlenmeyi yaşamaktadır."

Demokratik Cumhuriyet Teorisinin Sonucu; İsyan, Halkın Savaşının İnkarı ve Reddidir

"Her ideoloji, inanç zora başvurmadan da teknik basın-yayın başta olmak üzere olanaklarıyla, doğruysa kendini uygulayabilir. Yani bu anlamda da zor gereksizleşmiştir."

"Türkiye'nin... batılaşma çabaları sonuç vermiştir. Toplum ve siyasi yapıdaki şiddet, nasıl ki bu yüzyılların deviniminde önemli rol oynadıysa, artık bu anlamını yitirecek ve tarihin hurdalığına atılacaktır. Şiddet, gereksizleştiği gibi, her zamankinden fazla toplumun ilgisizliği ve çözümsüzlüğü nedeniyle ortada değersiz kalacaktır ."

"En zor sorunu böyle çözüme giderse artık şiddet onun devrimci, karşı devrimci, darbeci, dinci biçimleri de gündemden oldukça düşeceklerdir.

Batı tarzı sorunları ele alış hızlı bir sürece girecektir."

"Demokratik sisteme veya onun devlet yapısına bağlı olduktan sonra, her parti çözüm gücünü zora başvurmadan bulabilir."

UKKTH'nı Reddediyorlar

"Yetmişlerde moda olan, ve uygulandığında sadece, ayrı devlet anlamında yorumlanan 'ulusların kaderlerini tayin hakkı' gerçekten, bu yorumuyla bir çıkmazdı. Kürdistan pratiğinde, sorunu yokuşa sürme yanı ağır basıyordu."

"PKK burada direndi. Kendini geliştirmeden ziyade aşırı tekrarlayarak direndi... Halbuki reel-sosyalizmin çözülüşünden, demokratik çözüm tarzını çıkarabilmeliydi. 'Ulusların kaderlerini tayin hakkı ilkesi'nin artık geçerliliğini yitirdiğini... görmeliydi."

Kürt İsyanları da, Gençliğin 70'li Yıllardaki Mücadelesi de İnkar Edilip Devlet Politikası Savunulmaktadır

"Atatürk'ün kurduğu Cumhuriyeti etkilense bile ne Hitler'in Almanya'sı, ne Stalin'in Rusya'sı gibi, cumhuriyeti aşırı totaliter kılmak istemedi, Fethi Okyar ile ikinci liberal deneme olan Serbest Fırka olayında da karşımıza çıkar. Liberal bir cumhuriyet gelişmesinden yanadır, ama, bunu felsefi ve toplumsal temelini yakalama gücünden yoksundur. Daha sonraki Kürt isyanları için de yapabileceğimiz yorum ayrı çizgidedir. Hatta, yerel güçlerin alışageldikleri genel nizama gelememe, alışageldikleri başına buyruk yaşam ve sınırlı yabancı etkisi rol oynar ki, gelişen ve gittikçe güçlenen Cumhuriyet karşısında başarı şansları olamazdı."

"PKK'nin kuruluş yılları; Soğuk Savaşın katı ideolojik kamplara ayrılmış... yıllardır. Ayrıca anarşik yanı ağır basan, demokratikleşmeyi pek tanımayan gençliğin; sağ-sol kamplara alabildiğine parçalandığı bir sürecin damgasını taşır."

Bağımsızlıktan Vazgeçilmiş, "TC" ile Bütünleşme, Devletin Hizmetine Girme Savunulmaktadır

"PKK, Cumhuriyeti parçalayan iddiasından onu güçlendiren temel olgulardan birisine dönüşecektir."

"Bununla kesinlikle bölücülük, ayrılıkçılık gelişmez. Tersine önü alınır. Zayıflama olmaz, yine güçlenme doğar. Devlete bağlılık gelişir. Çünkü, devlet artık daha fazla kendinindir."

"... dil ve kültür özgürlüğü ağırlıklı bazı yaklaşımları geliştirirse, gerçekten tarihi bir aşama yakalanır. Bölge halkı, devleti demokratik iradesiyle tanıyıp birleşmeyle artık korku, endişe kalkar... benim devletim anlayışı gelişir. İsyan, çatışma zeminleri de böyle kalkar... anayasal vatandaşlık, ifade özgürlüğüyle bütünleşti mi, sorun büyük oranda çözüm yoluna girmiştir."

"PKK sadece karşıt olmaktan çıkmakla kalmayacak, devletin en önemli destek gücü olacaktır."

"Ancak, demokratik çözüm tarzının zenginliği karşısında, ayrı devlet, federasyon, otonomi ve benzeri yaklaşımların bile, geri ve bazen çözümsüzlüğe yol açtığını pratikte görünce; demokratik sistem üzerinde yoğunlaşma, bana çok önemli geldi."

Anti-Emperyalistlik İnkar Ediliyor, Emperyalizm Savunuluyor

"Birçok ülkede benzer sorunların belki de yüzyıllardan sonra bu yönlü yumuşamayla çözüldüğü ve Avrupa demokratik sisteminin bunun örnekleriyle dolu olduğu açıktır."

"Gerçekten bu sistemi inançlı, ölçülü ve nasıl uyguladıklarını bilen toplumlar günümüzün en gelişkin toplumlarıdır. Devletleri, dünyada gücünü kabul ettiren devletlerdir. ABD ve İngiltere'nin dünyaya nasıl yön verdiği göz önüne getirilirse bu gayet açıktır."

"Avrupa ülkelerinin deneyimi, tüm bu savaşların sonunda kararlı demokratik sistemi geliştirmiş ve bu üstünlüğe yol açarken, Batı uygarlığı bu anlamda, demokratik uygarlık olarak da adlandırılabilir. Çünkü gücünün altında bu sistemi geliştirmiş olması yatar. Demokratik sistem en az bilimsel-teknik üstünlük kadar önemlidir. Karşılıklı etkilemeleri güçlenmelerine yol açmış ve artık dünya uygarlığı anlamını da yakalamışlardır."

"Demokrasi, adeta bir dil ve kültür bahçesidir. Günümüzün en gelişkin güçlü ilkeleri yine bunun açık ifadeleridir. Tüm Avrupa ülkeleri, Kuzey Amerika net ispatlarıdır."

Halklar Bir Yana Bırakılmış, Türkiye Oligarşisiyle Birlikte Emperyalizmin Taşeronu Olmak Savunuluyor

"Doğru değerlendirilmesi halinde sadece geçmişin bu en ağır kilit sorunundan kurtulmakla kalmayacak, gelecek yüz yılda bölgede lider ülke olma şansını yakalaması anlamına gelecektir."

"Türkiye burada büyük tehlikelerden korunma kadar, tersine yani güç kaynağına dönüştürme şansına sahip olacaktır. İçte ve dışta PKK'nin askeri savaş olanakları çözümle birlikte Türkiye'nin hizmetine girecektir."

"... dış politikada itilen başta Avrupa olmak üzere bir çok mevziye girme ve gerçekten bölgede lider ülke konumuna yükselme bu çıkmazdan ve çatışma ortamından kurtulma ile yakından bağlantılıdır."

"İç çıkmaz ve çatışma ortamının demokratik çözüm yolu, en çarpıcı etkisini dışa açılımda gösterecektir. En başta AB'ne üyelik sorun olmaktan çıkacak ve gerçekleşecektir."

"Bölgesel liderlik özgücüne dayalı olarak, en iddialı konuma gelecektir. Özellikle Kürtlerin bölgesel dostluğu, bölgesel gücüne büyük katkı sağlayacaktır. Tarihte olduğu gibi günümüzde ve gelecekte de Kürtlerin bu rolü Ortadoğu'da haklı ve güçlü olmanın temeli olacaktır. Stratejik bir tehlike olarak görülmekten çıkıp dayanılan temel bir güç haline gelecektir."

"Bu temelde Balkanlardan Kafkasya'ya ve Orta Asya'ya kadar güçlenmenin yolu açılacaktır."

Bunları söyleyenlerin devrimcilikle bir ilişkisi kalmamıştır artık.

Alıntıların bu kadarı yeterlidir. Gerçekte Öcalan'ın İmralı'daki mahkemede yaptığı birinci ve ikinci savunmaların, verdiği dilekçelerin, duruşmalar sırasında yargıçlara verdiği cevapların tümü, buraya alıntı olarak konulabilir ve hemen her satırı yukarıdakilerle aynı muhtevadaki görüşlerden ibarettir.

İmralı'da Konulan "Son Nokta", PKK'nın Tasfiyesi ve Devrimciliğe Bir Saldırıdır

Öcalan, konuşmalarında İmralı'da "son nokta"yı koymak istediğini söylemekteydi.

"Son nokta", emperyalizmin ve MGK'nın yönlendiriciliğinde bir tasfiye hareketidir.

Ama söylenenleri daha da vahim hala getiren PKK Başkanlık Konseyi'nin de tüm bu söylenenlere katıldığını açıklayarak tasfiyeye ortak olmasıdır.

İmralı'da neler söylendiğinin başlıklarını anmak, orada devrimci bir tahlil, öngörü, talep olmadığını ortaya koyuyor zaten yeterince.

İmralı'da emperyalizmin, MGK'nın, oligarşinin duymak istedikleri söylenmiştir.

Atatürk'e, misakı milliye, orduya, MGK'ya övgüler vardır. Emperyalizme övgüler vardır. Bazı emperyalist ülkeleri suçlaması bunu değiştirmiyor, onlar da daha çok ABD'nin ve Türkiye oligarşisinin duymak istedikleri çerçevededir.

Oligarşinin yıllardır milliyetçi harekete ve devrimci harekete karşı savuna geldiği tüm tezleri doğrulayan teoriler geliştirilmiştir.

UKKTH'nın döneminin geçtiği, artık gerekli olmadığı, ulusların değil, farklı kültürlerin olduğu söylenmektedir. Bu, çıkışları dahil her şeyi yanlış yaptıklarının itirafıdır. Devamla, 70'lerden itibaren sağ-sol çatışmasının nasıl herkesi savurduğu, demokratik çerçevede mücadele etme olanaklarının olduğu, bunu yapmak gerektiği söyleniyor. Bu da her şeyin nasıl inkar edildiğinin açık kanıtıdır ve bu durumda oligarşinin dökülen kanın sorumlusu PKK'dır sözü kanıtlanmış olur. Yani PKK yanlışla başlamış, devlet kendini savunmuş olur. Böylece devletin her türlü katliamı, kaybetmeleri, işkenceleri, köy yakmaları, boşaltmaları meşru olur.

Tarihteki bütün Kürt isyanlarını aşağılıyor, yanlıştı diyor. Milli özelliğini tartışmak bile gereksizdi diyor. Keşke hiç olmasaydı diyor. Bütün bunlar, oligarşinin bile söylemeye cesaret edemediği kadar açık inkarcılıktır. Elbette çeşitli Kürt isyanlarının feodalizm içindeki yerleri, emperyalistlerle ilişkileri tartışılabilir, ama ne yazık ki zamanında bunları tartışanlara hain demişlerdir, şovenist, devletçi, kemalist demişlerdir. Bugün bunları söylemeleri devrimcilerin tutumunu kabul etmek anlamına gelmiyor, tersine Öcalan her şeyi reddedip devletin onyıllardır süren inkarcı, baskıcı tutumunu aklıyor.

PKK Şimdi Nerede?

1990-91'den itibaren "barış", "ateşkes" taktikleri çerçevesinde geliştirilen çizginin emperyalizmle ve düzenle bütünleşmeye yöneldiği daha açık görülür olmuştur; eleştirilerimizle bu yönelimin karşısında durmaya çalıştık, evet ortada bir tıkanıklık vardı, o gün itiraf edilse de edilmese de gerçek buydu ve tıka-

nıklık farklı tesbit ve çözümleri gerekli kılıyordu. Bu noktada PKK'yı ısrarla muhasebeye çağırdık. Ancak PKK muhasebe yerine, bu çizgiyi derinleştirmeye devam etti. Bir süre sonra emperyalizme açıktan övgüler düzülen, burjuva düzen partilerinden çözüm beklenen, "çözüm"ün artık tümüyle emperyalizmin kabul edebileceği bir çerçeveyle çizildiği bir aşamaya gelindi. Bu noktada PKK'nın "nereden nereye?" geldiğini ortaya koyarak uyarı ve eleştirilerimizi sürdürdük. Artık gelinen noktada sorulması gereken ise, PKK'nın nerede olduğu, sınıf mücadelesinin neresinde hangi tavır ve konum içinde olduğudur.

Bugün artık PKK'nın lideri, yönetici mekanizmaları tarafından açıkça "amerikancılık" yapılmaktadır. Bu ideolojik yenilgi ve savrulmanın varabileceği "son nokta"lardan biridir. Ama buna rağmen, sürecin çok çeşitli etkenler altında geliştiğini hesaba katarak belki herşeyin henüz nihai sonucunu, biçimini almadığı söylenebilir. Ama gelinen noktanın tesbiti yine de önemlidir.

Anti-emperyalistlik yoktur; Bugün açıkça ABD'ye sizin tahakkümünüze karşı bir diyeceğimiz yoktur denilmektedir. Yaşanan onca musibete rağmen hala ABD'ye, Avrupa'ya çağrılar yapılmakta, "Türk-Kürt çatışması çıkar" diyerek emperyalist müdahaleye davet çıkarılmaktadır. Genelkurmay kemalistliği savunulmaktadır. Yani emperyalizme karşı tavır alan bir kemalistik de yoktur. Düpedüz bugünkü Amerikancı genelkurmayın, düzenin kemalistliği savunulmaktadır.

Anti-faşist, anti-devlet özelliği yok olmuştur. "Devletimiz" üslubunun benimsenmesi ve devlete övgülerle, demokratik cumhuriyet tespitleriyle geçmiş söylemlerinden tamamen farklı, doğrudan devleti yücelten kendi varlıklarını inkar eden bir çizgiye gelmişlerdir. Bu çizginin devrimcilikle hiç bir ilgisi yoktur. Düzeni meşrulaştıran devrimciliği meşru görmeyen reddeden bir çizgidir.

Demokratlığı da tartışılabilir. Anti-emperyalizmin, anti-faşizmin, anti-devletin olmadığı yerde demokratlık olamaz. Keza oligarşiye Ortadoğu'da, Balkanlar'da, Kafkaslar'da "emperyalist" rol biçilmiş, birlikte bu rolü oynayalım demişlerdir. Bu, açıkça halklara saldırı politikasıdır. Demokratlıkları, Kürt dili ve kültürünü savunmaları kadardır. Bununla sınırlıdır. Bunları savunmak için doğal ki, ne illegal olmaya, ne silahlı mücadeleye, ne ölmeye ne de öldürmeye gerek yoktur. Düzen bunları kendi yeniden yapılandırma projesi içinde gündemine almıştır.

İmralı'da ABD çözümü savunulmuş ve bu çözüm halen yürürlüktedir. PKK da bu çözümü kabullenen bir siyasal, pratik tutum içindedir. PKK'nin nerede olduğu ABD çözümü karşısındaki tavrıyla belirlenmektedir.

Anlatılanlar, Biz Yenildik Devlet Kazandı Demektir

Devlet kazandıysa sen yenilgiyi itiraf ettiysen artık hiçbir rolün, iddian kalmamış demektir. Anlatılanlar ders çıkartma değil, ideolojik politik yenilginin açık ve kesin itiraflarıdır. Bu durumda ideolojik ve politik olarak PKK diye bir şey ortada kalmamıştır. Kendi kendisini tasfiye etmiştir. Pazarlık şansı da kalmamıştır. Kendisini tasfiye eden bir güç pazarlık edemez. Ettiği noktada kendisini aldatır. Birileri kullanır. Bugün yapılan sadece tasfiyenin fiziki olarak nasıl yapılacağıdır. Bu program devletin programıdır.

Eğer Bu Çizgide Devam Edilirse Tasfiyeciliğin Boş Sorumlusu Başkanlık Konseyi Olacaktır

Başkanlık Konseyi bu görüşlere katıldığını açıklamıştır. Ve dünya devrim tarihine devletin tasfiye operasyonunu gönüllü olarak kabul etmiş bir örgüt olarak geçecektir. Başkanlık Konseyi bu yoldan geri dönmelidir. Devletin tasfiye operasyonunu kabul etmemelidir. Hayır, biz hem bu görüşleri savunup hem de mücadeleye devam ederiz diyorlarsa bu çelişkiyle sürdürülecek mücadelenin hiç bir sonuç yaratması mümkün değildir. Meşru olmadığı, yanlış olduğu açıklanan bir çizgide yapılan mücadele, yalın hali ile bile bile intihar etmektir. PKK, bu noktada halka hesap vermek zorunda kalacaktır. Halk yanlış olduğunu bilerek neden bedel ödendiğinin hesabını sorma hakkına sahip olacaktır. Veya yanlış bilinen çizgide ısrar başka güçlerin hesabına çalışmayı getirecektir. Türk, Kürt çatışmasını bu günkü aşamada oligarşi istemiyor. İstemesi kendini inkar anlamına gelir. Bunu sadece emperyalistler ister. Başkanlık Konseyi emperyalistlerin isteğine göre hareket etmeyecekse Kürt, Türk çatışması çıkar söyleminin yerine "emperyalistler ve işbirlikçiler halkları çatıştıramaz. Birbirine düşüremez. PKK bu oyuna gelmeyecektir" demelidir. Aksi halde emperyalizmin denetimindeki bu çatışmanın veya programın sorumlularından biri de PKK olacaktır. Bu PKK'nın UÇK olması demektir. Hala bir parça anti-emperyalistlik, demokratlık, ulusallık kalmışsa mevcut yoldan geri dönülmelidir.

Sorun Tüm Türkiye Solunun Sorunudur

Mevcut ideolojik politik yenilgi, devlete teslimiyet, kendini inkar, yalnız PKK'yı ilgilendiren bir sorun değildir. Bütün Türkiye devrimcilerini, bütün halkları çok yakından ilgilendirmektedir. Halkımız ve dünya halkları bu yenilgiyi yalnız PKK'nın değil, milliyetçiliğin değil, devrimcilerin yenilgisi olarak kabul edecek ve oligarşi bu zeminde halkı umutsuzluğa sürüklemek isteyecektir. Böyle de yapıyorlar Bunun için PKK, "benim sorunum" deyip işin içinden çıkamaz. Bu sorun gerek halkımız gerek Türkiyeli devrimci ve ilericiler, gerekse tüm dünyadaki anti-emperyalist, anti-faşist bütün kesimler tarafından tartışılıp ders çıkartılmalıdır. Bu tartışma devrimciliğin ne olup olmadığını, oportünizmi, reformizmi, milliyetçiliği her türlü sapkın teoriyi yeniden gündeme getirmelidir. Kim ne dedi, kim ne yaptı, Marksizm-Leninizm nasıl kirletilmeye kalkıldı? Kim hangi amaçlar için bunu yaptı. Emperyalizme ve oligarşiye nasıl kozlar verildi? Bu ve daha birçok sorun bu zeminde çok açık ve net tartışılmak zorundadır. Hiç kimse bu tartışmaların üstünü kanla, yüksek sesle, provokasyonlarla örtemez. Bu tartışma halkımızın geleceği için vazgeçilmezdir. Bu tartışma halk içinde yapılmalıdır. Kanı dökülen, bedel ödeyen haktır. Bütün halklardır. Bütün devrimcilerdir. Bedel ödeyenlerin sorma, tartışma, sorgulama, yargılama, ders çıkartma hakkını hiç kimse engelleyemez Bu sorgulama artık hiçbir şekilde kapatılamaz.

Doğrular, Yanlışlar Ortaya Çıkmıştır; PKK Hasap Verme Durumundadır; Özeleştiri Verecek Olan Da PKK'dır

PKK hesap sorma, niye yapmadınız, niye desteklemediniz deme durumun-

da değil, hesap verme durumundadır. Eski üslupla hiçbir yere varamazlar. Kaldı ki eski üslubu, yani hesap soran, kendini arzın merkezine koyan, herkesi etrafında döndürmek isteyen süreci kendileri kendi elleriyle bitirmişlerdir. Yer değiştirmişlerdir.

Çok açık tarihi gerçek bizim doğruları söylediğimiz, onların ise bu doğrulara "devletçi", "kemalist" diye cevap verdikleridir. Şimdi herşey çok açık, daha kesin ve net açığa çıkmış, tablo değişmiştir. Kendilerinin değil, bizim ve birçok devrimcinin söylediklerinin gerçek olduğu ortaya çıkmıştır. Milliyetçiliğin çıkmaz olduğu ortaya çıkmıştır. Biz onlara yirmi yıldır, hatta otuz yıldır bu gerçeği her vesileyle söyledik. Onlar hakaretlerle cevap verdiler. Bu gerçekleri görmek, bilmek için ne yirmi yıl, ne de bir kaç yıl bedel ödemeye gerek yok. Sıradan asgari Marksist-Leninist bilgisi olanlar dahi bu gerçeği bilirler. Marksizm-Leninizm'in bilimsel gerçeğini değiştirmeye milliyetçiliğin gücü yetmez... Değiştirmeye kalktılar. Yaşanan somutu, halkın çıkarlarını yok saymaya kalktılar.

Dostluğumuz ve Eleştirimiz Bir Bütün Olmuştur

Bütün yanlışlıklara rağmen, anti-devlet, anti-faşist, demokrat bir niteliğe sahip olunan her noktada destekledik. Yanlışları eleştirerek doğruyu göstermek istedik. Ama korkunç bir kendini beğenmişlik, korkunç bir güce tapma, onun üzerine tepinme, ne oldum delisi olma, demagoji, abartı ile gerçekler küllenmeye çalışıldı. Bu yolun devrimci olmadığı, bu yolun halkları kurtuluşa götüremediği bir kez daha PKK deneyimleriyle ispatlanmıştır. Ne yazık ki emperyalizm dünyanın her tarafında milliyetleri dinleri mezhepleri körüklüyor ve yine ne yazık ki, ne acı ki kimileri bu oyuna geliyor. Türkiye halkları bu oyunlara karşı bilinçlenecek ve emperyalizmin kışkırtma politikalarını bozacaktır. Devrimcilik üzerindeki kir ve pas ortadan kalkacak, halkların birlikteliğini esas alan, iktidarını esas alan, ortak mücadele yeniden yükselecektir.

Ödenen Bedellere Saygı Muhasebe Demektir

Ağır bedeller ödenmiştir. Doğrudur, herkes bedel ödemiştir. Ama en çok PKK ödemiştir. Bu da doğrudur, ama artık bu noktaya saplanıp kalınamaz. Mücadelenin, bedel ödemenin gereksiz, yanlış olduğunu kendileri söylemektedir. O halde artık bedel ödedik üzerinden tartışma bastırılamaz. Zararın neresinde dönerseniz kardır. Kendinize saygı için, şehitlerinize, tarihinize saygı için bu muhasebe gereklidir. Bu muhasebe ahlaki olarak da gereklidir. Artık hiçbir şeyin üzeri, taktik politika diyerek, insanları başka düşüncelere kapatarak, sağa sola devletçi, kemalist diyerek kapatılamaz. Gerçekleri gizlemenin hiçbir yararı yoktur. Bu silah sizi vurur, sizi çürütür ve altından kalkamazsınız. Cüretli olmak zamanıdır. Bir hareket tıkanabilir. Yanlış yapabilir. Bunlar anlaşılabilir. Ama bir hareket bunlardan ders çıkartıp devrime nasıl yürüyeceğinin hesabını yeniden yapar. Ben yanlış yaptım deyip bütün tarihini geçmişini eylemini ideolojisini devlete teslim etmez. Devlete sen haklısın demez. Olabilir. Dünya devrimler tarihinde devrimci hareketler onlarca kez yenilmiştir. Bütün örgütsel varlıkları yok olmuştur. Ama devrim iddiasını koruyarak kendilerini düzeltmiş

yeniden ayağa kalkmış ve devrime yürümüşlerdir. PKK bunu yapmalıdır. Doğrudur. Bütün stratejik, taktik, ideolojik görüşleri çökmüştür. Ama PKK devrim iddiasıyla yola çıkmıştır. Devrimci bir potansiyeli taşımaktadır. Bu zeminde Türkiye devletine biat etmeyi değil, devleti yıkmanın stratejisini geliştirmelidir.

Milliyetçilik Değil Devrimci Çizgi

İdeolojik iflas sergilendikten sonra hala çözümden, zaferden, yüzyıllık Kürt-Türk savaşından sözetmenin anlamı nedir?

Ortadoğu'da yenilen hiç bir güç, hiç bir zaman yenildiğini kabul etmez. Bu, direnişin ifadesi olarak bir "kabul etmeme" değildir. Yalnızca kendi gerçeğini gizlemenin bir ifadesidir. Köylülük abartıcılığı ve Ortadoğu kurnazlığı devrimci politikanın yerini alınca bu tür ucube durumlar ortaya çıkıyor. Bundan çıkılmalı, gerçeğe dönülmelidir.

Mevcut teslimiyeti reddedip, mücadelenin devrimci bir muhtevada devamını sağlayabilecek devrimci bir strateji, Kürt milliyetçiliği etrafında şekillenmez. Zaten PKK'yı bugüne getiren bu milliyetçi çizgidir. Milliyetçi çizgi tümden reddedilmelidir. Bütün Türkiye halklarının çıkarlarını temsil edebilecek çizgi, Türkiye devriminin çizgisidir. Bu çizgi halkları bölüp her halka göre strateji yaratmayı değil, bütün halkların birlikte örgütlenmesini birlikte mücadelesini ve iktidarını esas alır. İşte PKK devrimci potansiyelini tümden yitirmeden çizgisini bu zeminde tartışmalı, devrimciliği bulmalıdır. O zaman tartışma çok daha sağlıklı olacak ve o zaman PKK gerçekten iddiasında samimidir, cüretlidir denebilecektir. Aksi halde PKK'nın kendini sorgulama yeteneği dahi olmadığı, siyasi iradesini tümden kaybettiği ortaya çıkacaktır. Bu yol PKK için yeni açmazlar, daha karanlık günler demektir. Bu yol tercih edilmemelidir. PKK kendisini Türkiye devrimci hareketinin bir unsuru olarak görmelidir.

PKK'nın yeni misakı milli projesi Kafkaslar'a, Ortadoğu'ya, Balkanlar'a yayılma politikası Turgut Özal'ın politikasıdır. "Anayasal vatandaşlık" gibi söylemler, Demirel'lerin bütünüyle oyalama amaçlı politikalarıdır. Emperyalistlerin, işbirlikçilerin politikalarında ne Kürt ne de başka hiçbir halkın çıkarı olamaz. Bunları savunmak devrimcilerin işi olamaz. Savunanların devrimcilikle de ilişkisi olamaz.

6. Kongre kararlarıyla, aynı dönemlerdeki "8 madde"nin ve İmralı'daki savunmanın hiç bir ilgisi yoktur. Nasıl bir silahlı savaş sorusu da yeniden cevaplanmak zorundadır. 15 yıl savaştık, 15 yıl daha savaşırız söylemi bir şey ifade etmez. NE İÇİN savaşacaksınız, NASIL savaşacaksınız sorularını cevaplamak gerekir. 15 yıl bu strateji ve politikalarla savaşılmıştır. Kazanılan başarılar ve mevziler vardır; ama tıkanmıştır. Tekrarın getirebileceği hiç bir şey yoktur.

1 Mayıs, Öncesi, Sonrası, Değerlendirmeler

MEŞRULUĞU VE DEVRİMCİ KİMLİĞİ KİTLELER NEZDİNDE YENİDEN KAZANMALIYIZ

Devrimci Sol Dergisi
Temmuz 1999
Sayı 14

Öcalan'ın Roma'ya gelişiyle birlikte ülke içinde oligarşi tarafından şovenist bir kampanya başlatılmış, Öcalan'ın Kenya'dan kaçırılıp getirilmesi sonrasında ise, bu kampanya psikolojik, ideolojik bir savaş biçiminde sürdürülmüştür. İdeolojik kavramların, siyasi tavırların, eylemlerin hangisinin kime ait olduğunun belirsizleştiği bu süreçte, halk ve devrimciler, belki de ülkemiz tarihinin en yoğun psikolojik, ideolojik saldırısına maruz kalmıştır.

Bu ideolojik, psikolojik kampanya, uzunca bir dönemdir semt baskınları, huzur operasyonları, gözaltılar, tutuklamalar biçiminde sürdürülen baskıların olduğu bir ortamda hayata geçirilmiştir. Bu baskı, terör ve psikolojik savaş halen de sürmektedir.

12 Mart Gazi ve 16 Mart katliamının yıldönümlerine işte böyle bir süreçte girildi. Oligarşinin bu yıldönümlerinde ne yapmaya çalışacağını tahmin etmek zor değildi. Kitlelerin içinde bulunduğu durum da belliydi. Ancak sola tam bir öngörüsüzlük hakimdi. Cephelilerin her iki alanda birlikte davranma önerileri de reddedildi. Oligarşinin politikasını, kitlelerin durumunu kısacası sürecin özgünlüğünü kavramaktan uzak tavırlarıyla yine Cephe'ye karşı kumpaslar peşinde koştular. Dışımızda oluşturdukları veya oluşturulduğu iddia edilen birliktelikler, ilkesiz, sübjektif hesaplarla oluşturulan birliklerin akıbetine ilişkin örnekler olmaktan öteye geçemediler.

Anmalar öncesinde, her zaman olduğu gibi en yüksek perdeden açıklamalar yapılmıştı... "Tartışmaya gerek yok"tu, 12 Mart'ta "kitlesellikleriyle, görsellikleriyle" orada olacaklardı.

Gazi'de olamadılar. O gün olabileceklere ilişkin bir öngörü ve bunun karşısında üretilmiş bir politika yoktu. Politika olmayınca tek bir pankart, tek bir dövizleri bile görülmedi ortada. Anma öncesi dıştalamak için ellerinden geleni yaptıkları Meclis ise pankartıyla, kitlesiyle oradaydı.

16 Mart'ta da çok farklı olmadı. Bizim birlikte davranma önerimizi reddedenler kendi aralarında birleşiverdiler. 13 örgüt, dergi birleştiler... Sonuç, 50-60 kişiydi. 13 örgüt, 50-60 kişi (veya kendi rakamlarıyla 150!) Ne reformistlerin, ne Kürt milliyetçilerinin "kitleleri" yoktu ortada. Gençliğin onurlu geleneğini İYÖ-DER'liler sürdürdü.

Bizim cephemizden bunlar yeterli miydi? Hayır! Ama bunu tespit etmek kendi başına çok önemli değildi. Neden olmadığını görmek gerekirdi.

Ardından seçimler yapıldı ve şovenizmin yükselişine tanık olundu.

Daha bu durum yeni yeni enine boyuna tartışılmaya başlanmışken de 1 Mayıs'a gelindi.

Kitlesellikte büyük bir düşüş vardı. Düşmanın çeşitli biçimlerdeki kuşatması yarılamamıştı.

Tabii ki durumu tartışmak, ciddiyetle ele almak gerekiyordu.

Ama dergilerin 1 Mayıs sonrası yazılarına bakarsanız bırakın böyle bir ciddiyetle yaklaşmayı, çoğunda sanki böyle bir olumsuzluk yaşanmamış gibiydi. Kimileri kitlesellikte düşüş tespiti yapmakla birlikte niyesi, nedeni konusunda yüzeysel etkenler üzerinde dolaşıyorlardı. Kimileri de bütün bunları bırakıp bizim neden 1 Mayıs rakamlarını vermediğimiz üzerine kalem oynatıyorlardı. Bunu kendilerine dert edinenlerin bazılarının alandaki varlığı, iki haneli rakamların bile alt sınırlarındaydı ama bunu dert etmiyorlardı.

Sol tartışmalıdır:
Meşruluk ve Devrimci Kimlik Sorunu Nasıl Ortaya Çıkmıştır?

Oysa alanda dert edinilmesi gereken farklı bir sorun vardır. Daha doğrusu bu sorun, yıllardır parça parça birikmiş, son 45 aylık süreçte iyice büyümüş ve 1 Mayıs alanlarında kendini ortaya koymuştur. Sorun devrimciliğin **meşruiyet zemininin daraltılması,** kitlelerin gözünde **devrimcilik kimliğinin çarpıtılmasıdır.** Tartışılması gereken de budur.

1 Mayıs sonrası yaptığımız ilk değerlendirmede bunu ortaya koyduk. Bu sonuçtu. Nedenlerini de ortaya koyduk. Bu nedenlerin en önemlilerinden biri de Kürt milliyetçiliğinin, teorisiyle, örgütlenmesiyle, eylem çizgisiyle yolaçtığı tahribattı.

Bu defa sol, bu neden üzerine tartışacağına Kürt milliyetçiliğinin avukatlığına soyundu. Bu işi canını dişine takarak yapanlardan biri olan Atılım, hızını alamayıp bu düşüncelerimizde "sosyal şovenizm" tespit ediyor, PKK'yı "en çok savunan" unvanını hak eder görünüyordu. Kurtuluş'taki 1 Mayıs yazısına atfen şöyle diyordu:

"Devrimci hareketin yeniden meşruluğunu kazanmak zorunda olduğu ifade edilen yazıda, 'Devrimci hareketin PKK ile özdeşleştirilmesinin önüne geçilmelidir' diyerek Kürt ulusal hareketinin desteklenmesini, meşruluk derecesine indirecek kadar da ileri götürüyor sosyal şovenizmini." (Atılım, sayı:16)

Kurtuluş'ta ortaya konulanı ne kadar doğru kavrayıp ne kadar doğru aktardığını bir yana bırakıyoruz. Ama bunları yazanlar, ne o sayıda, ne de daha sonraki sayılarda yaptığımız tespitin özüne ilişkin hiç bir şey söylememiştir. Örneğin, kitleler nezdinde şu veya bu ölçüde bir meşruluk sorunu var mıdır, yok mudur, varsa, bu sorun nereden doğmuştur, nasıl ortadan kaldırılacaktır? Bunlara ilişkin hiç bir tartışma yoktur. Hayatın şu veya bu ölçüde içinde olan, kitlelerle sınırlı da olsa karşılaşan herkes gerçekte böyle bir sorunun ortada olduğunu bilir, görür. Sorunu yok saymak, sorunu ortadan kaldırmaz. Ama oportünizm çoğunluğu itibarıyla bu durumdadır.

Onlar bu aymazlığı sürdürürken, **Mavi Çarşı "eylemi"** gündeme geldi.

Herkes için son derece uyarıcıydı. Artık geçiştirmeciliğin, avukatlığın, Kürt

milliyetçiliğinin çizgisindeki bu yanları görmezden gelmenin vakti geçmişti. Ama görmemeye devam ettiler. Bu noktada bile Kürt milliyetçiliğine bir şey dememeyi başardılar. Bir şey derken bile bu çizgiyi, Mavi Çarşı "eylemi"ni meşrulaştıran söylemler kullandılar.

Hayat yine de sıkıştırıyor herkesi. Belli sorunlara değinmeden teori, politika yapmak imkansızlaşıyor, o zaman da **"sorumlusu kim", "kaynağı ne?"** demeden, yalnızca olguları tesbit etmekle yetiniyorlar. Örneğin biri "psikolojik savaş" üzerine yazıyor, ama o savaşta kimin hangi rolü üstlendiğini, kimin bu savaşta düşmana bolca malzeme verdiğini bulamıyorsunuz. Herkes şovenizmin kitleleri etkilediğini eninde sonunda yazmak durumunda kalıyor, ama bu etkinin nasıl olup da bu hale dönüştüğünün, bundan kimlerin sorumlu olduğunun cevabını yine bulamıyorsunuz. Bir diğeri MHP'nin yükselişinin nedeni olarak "devrimcilik adına ortalıkta dolaşan reformistlerin sosyal şovenist politikasıdır" diye sayıyor, ama aynı yazıda Kürt milliyetçiliğinden bahis yok.

Bu yöntem kimseyi bir yere götürmez. Herkes gerçeği görecek, tartışacaktır. Sol, mevcut sürece ilişkin, sınırlı da olsa varolan durumu tahlil etmeye çalışan yazılarında adeta kendini bir açmaza hapsetmiş, adını koyamadığı bir şeylere karşı savaşmaktadır. Kürt milliyetçiliğinden söz etmeden, onu eleştirmeden bunları tahlil etmek mümkün değildir. Ama sol, kendi güçsüzlüğü ve çaresizliği içinde Öcalan'ın mahkum ettiği şeyleri dahi savunmaya çalışan garip bir durumdadır. Bundan çıkılacaktır. Bu gariplik sonuna kadar sürdürülemez. Herkes tartışacaktır.

Bir Soru Şudur: Oligarşinin Şovenizm Politikalarının Gelişip Beslendiği Ortam Nasıl Şekillenmiştir?

PKK açısından durum şudur; savunulan çizginin yarattığı tıkanıklık görülmüş, devrimci bir biçimde aşmak yerine savaşı ne koparılırsa kardır mantığıyla bitirme noktasına gelmiştir. Bir an önce "barış olmalı", oligarşi masaya oturtulmalı, gerekirse emperyalistlerin bu doğrultudaki müdahalesi sağlanmalıdır, tek amaç budur. Politikalar, silahlı eylemler... herşey buna yöneliktir. Ne yapıp edip oligarşiyi "barışa razı etme" adeta bir saplantı halindedir. Bu siyasal ve askeri anlamda tam bir dengesizlik hali ortaya çıkarmıştır. Teoride, politikada, eylemde devrimci ilkeler, gelenekler ayaklar altına alınmış, emperyalizme övgüler, halka yönelik eylemler doğallaşmıştır.

Bu dengesizlik hali şovenizmin de geliştiği zemindir.

Böyle bir eylem çizgisinin bir siyasi hareketi tüketeceği bellidir. En yakın örneği Cezayir'dir. Başlangıçta devleti zora sokan ilkesiz kuralsız şiddet, bir süre sonra dönüp kendini vurmaya başlamıştır. Aynı şey ülkemizde de yaşanmıştır. Örneğin koruculuğu etkisizleştirmek için çoluk çocuk korucu ailelerine yönelen şiddet, belki bir dönem koruculuğu geriletir gibi olmuş, ama sonra tersine dönmüş, bu şiddetin adaletsizliği, kazanılabilecek veya tarafsızlaştırılabilecek belli kesimleri Kürt milliyetçiliğinin düşmanı haline getirmiş, koruculuk öngörülenin de ötesinde bir güce, kurumlaşmaya dönüşmüştür. Büyük şehirlerde patlatılan bombalar, bir an için, PKK'yı ve Kürdistan'daki şiddeti de tartıştırmıştır belki ama, bu tartışma Kürt milliyetçiliğinin halk nezdinde güvenilmezliği,

adaletsizliği düşüncelerini de oluşturmuştur.

Ancak burada vurgulanması gereken bir başka nokta şudur; bu çizgi "dönüp kendisini vurmanın" ötesinde solu da vurmuş, zarar vermiştir.

Bir diğer soru bu noktada ortaya çıkmaktadır: Kürt milliyetçiliği, devrimci mücadeleye nasıl zarar vermiştir?

PKK Milliyetçiliği Devrimci Mücadelenin Meşruluk Zemininin Daralmasının Başlıca Sorumlusudur

Öcalan'ın bütün bunlar için gelinen noktada söylediği "yanlış yaptık"tır.

Bu yanlışlar, kuru bir "yanlış yaptık"la geçiştirilemez. Sonuçları bir kaç açıklamayla ortadan kaldırılmaz. Bunlar öyle yanlışlardır ki; halkımızı milliyetlere göre bölmüş, hatta bununla yetinmeyip mezheplere göre bölmeye kalkmış, Kürt Aleviler Birliği gibi oluşumlara gidilmiştir. Bunun karşılığında iktidarın veya MHP gibilerinin "Türk Aleviler Birliği" yaratması herhalde zor olmaz. Sendikalarda, derneklerde, gençlikte, mücadelenin olduğu her alanda halk milliyetlere göre bölünmüştür. Demokratik kitle örgütlerinin yönetimlerinde "Kürt" kontenjanları ayırmak, kanıksanmıştır. Yanlış strateji, bunun getirdiği yanlış taktikler, oligarşinin ve MHP'li faşistlerin hiç de büyük bir çaba sarfetmeden şovenizmi hortlatarak, vatanın bölünmezliği diyerek, kitleleri etkileyip devrimcileri bölücü göstermelerine yetmiştir.

"Savaştır olur", "kurşun adres sormaz", "siz yakarsanız biz de yakarız" anlayışı sol nezdinde de kabul görmeye, en azından sessizlikle, tarafsızlıkla karşılanmaya başlayınca solun meşruiyet zeminine yönelik tehlike de büyümüş, giderek solun tümünün bu eylemlerle özdeşleştirilmesi gündeme gelmiştir.

Emperyalizmden destek almak, emperyalizmin müdahalesiyle çözümü sağlamak adına emperyalizme tavır alınmamış, övgüler dizilmiştir. **"Viva İtalya"** sloganı solun tarihine bir utanç sloganı olarak yazılmıştır. Faşistler Kürt milliyetçiliğinin bu gafletini görmüş ve yıllardır işlenen **"bunlar dış desteklidir"** söylemini iyi kullanmışlardır.

Çok somut olarak, "şovenizmin geliştiği zemin" dediğimiz bu politikalardır işte. Bu süreç hala da devam etmektedir. Öcalan'ın İmralı'da yaptığı açıklamalar, özellikle de "falanca ülkeler bizi kullandı, kullanmak istedi... bu mesele halledilmezse gelecekte de kullanırlar" şeklindeki ifadeleri, bu propagandayı güçlendirmek bir yana adeta "kanıtlamış", MHP'li faşistler ve oligarşi, devrimcilere karşı mücadeleyi "dış güçlere" karşı verilen bir savaş olarak gösterip kamuoyu nezdinde baskı ve teröre "haklılık" kazandırmışlardır.

Kürt milliyetçiliğinin yol açtığı bu sorunu, yalnızca emperyalizme övgüler ve yanlış eylem çizgisi çerçevesinde de tartışmak mümkün değildir. Çünkü sorun daha geniş kapsamlıdır ve doğrudan çizgiye ilişkindir. Kimileri bunu kavramaktan uzak bir tarzda, biz bunları yazdığımız zaman "o halde 1984 atılımını mahkum edin, ezilen ulusların haklı başkaldırılarını da reddedin" gibi ahkam kesmeye devam edebilirler, ama sorun budur. Emperyalizm ve yanlış eylem çizgisi tartışmalarından çıkıp, diğer konulara baktığımızda da aynı sonuçlar çıkar karşımıza.

PKK önderliğindeki savaşta, toprak ağalarına ve tekellere hiçbir zaman do-

kunulmamış, mücadeleyi askerle sınırlı tutmuşlardır. Bu anlayış bütün halka adaleti, hak ve özgürlük istemlerini düşündürtmemiş, tersine, oligarşinin yönlendirmesiyle de adeta "kendisine karşı" verilmiş bir savaş olarak algılamasına neden olmuştur.

İşte bu bütünlük içerisinde, milliyetçi Kürt hareketi, Türk ve diğer halklar nezdinde meşruiyetini yitirmiş, giderek de, bir ulusal hareket olarak algılanmamıştır. Tersine oligarşinin "bölücü", "dış destekli", "yeni Sevr" propagandaları etkili olmuştur. PKK oligarşinin bu yöntemlerini bozacak hiçbir politika geliştirmediği gibi, her türlü sınıfsallıktan uzak "Kürtler" söylemiyle, "Viva İtalya", "ABD çözsün, Blair çözsün", "Avrupa müdahale etsin" gibi politika, taktik ve söylemlerle adeta oligarşiye yardım etmiştir.

Şimdi İmralı'da bazı Avrupa devletleri güya eleştirilmekte, hatta suç duyurusunda bulunulmaktadır. *"Bunlar beni kullandı, bunlar Kürt-Türk savaşı çıkarmak istiyordu, Türkiye'ye tuzak kuruluyordu"* gibi sözler, çok ucuz ve yine büyük taktik (!) hesaplarla söylenmektedir. Ve tabii bütün halkların asıl düşmanı, çağımızın Nazileri ve Hitler'i, Amerika ve Clinton, özenle ve ısrarla korunmaktadır. Bu tavırlar oligarşinin demagojilerini gerçek, yalanlarını doğru gibi gösterebilmesine, psikolojik savaşın etkisini güçlendirebilmesine hizmet etmiştir. O kürsüden oligarşinin iddialarını, propagandalarını çürütmek yerine, demagojilere güç veren ve dolayısıyla, devrimcilerin meşruiyet zeminine saldıran açıklamalar yapılmıştır.

Denilir ki, tek sorumlu Kürt milliyetçiliği mi? Devrimcilerin sorumluluğu yok mu? Elbette vardır. Ama bu farklı türden bir sorumluluktur. Devrimci hareketin şovenizmi besleyen, meşruiyet zeminini daraltan hiçbir politikası, eylemi yoktur.

Doğrudur; devrimci hareket çeşitli bölgesel veya başka güçler tarafından korunup kollanan, çıkarları gereği önü açılan Kürt milliyetçiliği hareketini aşacak, o politikaları bozacak, politika ve eylem hattını yeterince geliştirememiştir. Elbette biz Marksist-Leninistiz ve bunun nedenlerini, niçinlerini çok köklü inceleriz. Ama bu durum ne Kürt milliyetçiliğinin, ne de oportünizmin hatalarını gizleyemez. Düşmanlıklarını, bizi etkisiz hale getirmek için nasıl hareket ettiklerini, hareketimize karşı ne tür tezgahlar kurduklarını unutturamaz veya haklı gösteremez. Meşruiyet zemininin nasıl ortadan kalktığını, devrimci ilke ve kuralların nasıl bu kadar tahrip olduğunu, devrimci örgütler arasındaki ilişkilerin neden böyle bir kısır döngüye ve kullanma, kullanılma ilişkilerine hapsolduğunu doğru çözmek için en başta Kürt milliyetçiliği doğru tahlil edilmek, onun sorumluluğu çıkarılmak durumundadır. Elbette esas olarak geleceğe bakacağız, geçmişe takılıp kalmayacağız. Ama yeri geldikçe bu sürecin daha iyi kavranması için, dersler çıkarılabilmesi için anlatacağız.

Kürt Milliyetçiliğinin Emperyalizme, Oligarşiye Yakınlaşmasıyla Devrimci Harekete Saldırması Birbirine Paralel Gelişmiştir

1990-'91 yılları hareketimizin atılım yıllarıdır. Oligarşinin bir kaç ilde lokalize ettiği Kürt milliyetçi hareketinin dışında Türkiye'nin bir çok kentinde ve kısmen kırsal alanlarda Devrimci Sol silahlı savaşı başlamıştır. Bu yıllarda Kürt

milliyetçi hareketi her zamanki alışkanlıkları gereği kendi dışında neden savaş geliştirilmez diye sağa sola, özellikle de hareketimize hakaretler yağdırmakta, küçümsemekte küfretmektedir. THKP-C'den aldığı geleneği sürdüren Devrimci Sol, ne Kürt milliyetçi hareketinin, ne de hiçbir sol yapının şimdiye kadar sürdüremediği, yapamadığı bir mücadele başlatır. Bütün halkımız buna Kürt halkı da dahildir nezdinde adalet olgusunu ön plana çıkartır. En büyük halk düşmanları, işkenceciler, generaller, ihbarcılar, uluslararası operasyonlarda görev yapmış MİT ajanları, CIA ajanları cezalandırılır. Savaş giderek birçok kente yayılır. Düşman generalleri "siz Güneydoğu'yu bırakın, burayı biz hallederiz, Istanbul'u halledin" derler. Oligarşinin kurmayları, halka karşı savaş kararı alanlar, 12 Eylül suçunu işleyenler panik halindedir. Sokağa çıkamaz hale gelmişlerdir. Binlerce ordu ve polis gücü bu halk düşmanlarının korunmasına ayrılmıştır. Amerika'nın güvenlik şirketleri Türkiye'ye taşınmaya başlamıştır. Türkiye solunda, ilerici, devrimci kamuoyunda atmosfer tümden değişmiştir. Sosyalist sistemin yıkılmasıyla, sosyalizmi yeryüzünden sileceğini zanneden emperyalistler ve işbirlikçileri büyük bir hayal kırıklığı içerisindedirler. Silahlı eylemliliği kitlesellik tamamlamıştır. Emperyalizm ve oligarşinin yaratmak istediği teslimiyet ve umutsuzluğun yerini büyük bir coşku ve devrim heyecanı sarmıştır. Artık yalnız "Güneydoğu" değil, tüm ülkede savaş vardır.

Ama bizim savaşımız farklı bir savaştır. İşbirlikçi tekelleri, her yönüyle bilinen, teşhir olmuş halk düşmanlarını, işkencecileri, emperyalistleri hedef almıştır. Çok zorunlu olmadıkça devletin sıradan güçlerine dokunulmamıştır.

Emperyalistler ve oligarşi tehlikeyi gördüler. Bu hareket ne milliyetçi, ne mezhepçiydi. Halkı milliyetlere, dinlere göre ayırmıyor, bölmüyor, birleştiriyordu. Sıradan insanları değil, doğrudan devleti, devletin kurmaylarını hedef alıyordu. Emperyalistleri ve tekelleri hedef alıyordu. "Suçlu bunlardır" diyordu halka.

Korku derinleştikçe oligarşi ve emperyalistler bütün yasalarını bir kenara iterek, kayıplar, infazlar politikasına başvurdular. Bunun yanında örgüt içerisinde yönlendirebilecekleri zaaflı kişilikleri bulup kışkırtmaya ve parçalamaya çalıştılar.

Kürt Halkını da Etkileyen Devrimci Savaşımız, PKK'nın Oklarını Bize Yöneltmesine Yol Açıyor

Devrimci Sol, Marksizm-Leninizm bayrağı elinde, Türkiye topraklarında her gün gelişen, güçlenen, halkın adaletini savunan, devrim için savaşan tek etkili güçtü. Halkın adaleti denilince Devrimci Sol'un akla geldiği bir pratik ortaya konulmuştu. Sokaktaki sıradan insan bile cezalandırma eylemlerimiz karşısında "Devrimci Sol yapmışsa mutlaka bir suçu vardır" diyecek duruma gelmişti.

Bu savaş Kürt halkını da derinden etkiledi. Kürt milliyetçiliğinin "yalnız biz savaşıyoruz, herkes devletin destekçisi, herkes Kemalist, herkes şoven" söylemlerine büyük darbe vurdu. Özellikle de Kürdistan'da halka karşı savaşı yöneten generallerden Kürt kasabı olarak bilinen Hulusi Sayın, bizzat katliamlara katılan, işkence yapan Temel Cingöz ve İsmail Selen'in cezalandırılmasından

sonra, Kürt milliyetçisi PKK birdenbire en üst düzeyde hareketimize karşı tavır almaya başladı. Karalama, yalanlar, oligarşiye yaranmak için iletilen mesajlar birbirini takip etti.

Öyle ki, PKK'nın dilinde işkenceciler, en büyük halk düşmanları, MİT ajanları, askerlere katletme ve işkence emirleri verenler, savaşın kurmayları ansızın "barışçı", "ılımlı" generaller olarak ilan edildiler: *"Onlar bir şeyler yaptıklarını sanıyorlar. General Selen ve Ersöz'ü öldürdüler. İki tane çok ılımlı (ölçülü, insaflı, makul) komutanı öldürmekle ne yaptılar? Böylesi eylemlerin devrimci bir orjini olduğu nasıl söylenebilir?"* (Abdullah Öcalan, Turkish Daily News, 4 Aralık 1991) Spekülasyonlar aralıksız sürdürüldü **(1)**. Onların Kürt sorununda "çözüm"den yana olduğu iddia edildi. "Çözüm"ün ne olduğu belirsizdi. Bunlar tamamen yalan ve uydurma tahlillerdi. Amaç hareketimizi karalamak, etkisini azaltmak ve düşmana "bakın, biz onlar gibi yapmıyoruz, onlar kötü, biz iyiyiz" demekti. Düşmana kendilerinin öyle bir düşmanlıklarının olmadığı mesajını iletmek için adeta çırpındılar. Mesela şöyle ifadeler PKK liderinin ağzından çok rahat duyulabiliyordu: *"Onları Türkiye nasıl ıslah edecek şaşıyorum. Biz belki anlaşırız da. Fakat çok çatapatlar yani. Bir tanesini hizaya getirmek çok zor. Terörist mi diyelim artık çok ilkeller."* (7 Aralık 1991, Sabah, Öcalan'la Röportaj) Mesaj buydu ve çok açıktı. İmralı'da kanıtlama fırsatı buldukları gibi ıslah olmaya hazırdılar. Zaten o günden de bu mesaja ters düşecek bir pratikleri yoktu. Öyle bir hale geldi ki, Bekaa'da uçan kuşa bizim ne kadar kötü olduğumuzu anlattılar. Hemen tüm çalışma alanlarında bize yönelik karalama faaliyetleri, PKK'nın önceliklerinden biri durumundaydı.

Kendilerine "mesaj" getirdiği iddia edilen oligarşinin gazetecilerine hiç yeri ve gereği yokken, Devrimci Sol'un ne kadar kötü, ne kadar terörist olduğunu anlattılar. Özellikle '91, '92 boyunca yerli ve yabancı basına, herkese hakkımızda bir şeyler söylediler. Biz terörist, onlar iyi ve barışçıydı. Onlar uzlaşırdı ama bizle ne yapılacaktı?

Bütün bunları görmezden gelemezdik. Şu veya bu hesaplarla susamazdık. Bu tür saldırıların yoğunlaştığı dönemde Merkez Komite'miz imzalı bir bildiriyle "PKK lideri ne yapmak istiyor?" diye sorduk.

"Abdullah Öcalan 'Onları Türkiye nasıl ıslah edecek şaşıyorum' derken, Türkiye oligarşisinin Devrimci Sol'u ıslah etmesini, burjuvaziyle uzlaşıcı bir çizgiye getirmesini, sindirmesini mi istiyor?"

Öcalan o sıralar yine burjuva basına yaptığı açıklamalarda isteseler Devrimci Sol'u kullanabileceklerini belirten ifadeler kullanmaktaydı. Bildirimizde bu konudaki düşüncelerimizi de şöyle dile getirmiştik:

"PKK'lı dostlarımıza belirtmek isteriz ki; 'kullanma' ile şekillenmiş fay-

(1) Özgür Politika'nın 15 Nisan 1996 tarihli sayısında "Hüseyin Baybaşin Anlatıyor" yazı dizisinde şöyle bir manşet vardı: "Hulusi Sayın'ı Ağar Öldürttü". Devrimci bir hareket bu eylemi üstlenmiş, konuya ilişkin açıklamalar yapılmış, ama onun için önemli değil, o bir mafyacının açıklamalarını esas alıyor. Asgari gazetecilik anlamında bir sorumluluk bile yok. Ama tabii amaç gazetecilik değil zaten. Sorun devrimci hareketin eylemlerini karalamak.

dacı ideolojilerin yön verdiği politik yapılar, tüm güç gösterilerine ve devrimci söylemlerine rağmen, iç yapılarında güçsüzlüğü ve zaafı taşırlar. Bu politikanın mantığı, 'Ben güçlüyüm, o halde herkesi kullanırım'dır. Güçsüzlüğün ve zaafın ortaya çıktığı nokta tam da burasıdır. Güç olmaktan çıkıldığı veya zaafa düşüldüğü an, 'kullanma', 'kendini kullandırmaya' dönüşür.

"İlkesiz, faydacı, kullanma mantığının hakim olduğu bir politika oligarşiyle uzlaşma, anlaşma eksenine girdiği noktada devrimci kuralları, enternasyonalizmi, dostlukları unutmak zorundadır. Böyle durumda dostlar ve düşmanlar süratle yer değiştirirler. Artık bünyeyi sessizce kemiren, zaman zaman ortaya çıkan ama silahların gücü nedeniyle fazla göze çarpmayan, gizlenen uzlaşmacı, özgücüne güvenden yoksun bir çizgidir."

PKK liderinin ne yapmak istediği açıktı aslında, ama bizim görevimiz onları devrimciliğe, devrimci çizgiye çağırmaktı.

Kendi Dışında Hiç Bir Eylem, Hiçbir Güç İstemeyen PKK, Darbe İhanetini Kullanmaya Çalışıyor

Kuşkusuz biz küçük burjuva milliyetçi hareketini iyi tanıyorduk. Onlar kendi dışlarında hiç bir gücün olmasını istemezlerdi. Bunun teorisini de yapmışlardı. Kitlelerine kendileri dışındaki herkesin hain, ajan olduğunu, en azından "özel savaş"ın oyununa geldiğini empoze ediyorlardı. Hele ki bu kendi dışındakiler, Kürt kökenliyse defalarca hainlik sıfatını hak etmiş oluyorlardı. Herşeyi onlar bilirdi. Her şey onların şablonlarına göre olmalıydı.

Kuşkusuz Marksist-Leninist değillerdi. Her ne kadar sosyalist sistem ayaktayken, sosyalizmden etkilenmişlerse de, ideolojileri esas olarak milliyetçilikti. Ve aynı ideolojiyi paylaştıkları dünyadaki pek çok benzerleri gibi aynı süreçte aynı sorunları yaşıyorlardı.

Yıl 1991-'92'dir. Sosyalist sistem yıkılmıştır. Dünyada birçok devrimci veya ulusal hareketi umutsuzluk sarmıştır. Silah bırakmalar, legalleşmeler, emperyalizmle uzlaşmalar gündemdedir. PKK da bu süreçten ciddi bir biçimde etkilenir. Milliyetçiliğe dayalı teorinin ideolojisi esasında sağlam ilkeler, tesbitler, tezler üzerine oturmaz. Bu ideoloji, kullanma ve kullandırılmaya dayalıdır. Bölge devletlerinin desteğinin ve milliyetçiliğin de sonuç alamayacağını görmeye başlarlar. Zaten SSCB tümden yıkıldığından mevcut bölge devletlerinin de daha fazla direnemeyerek emperyalizme teslim olma süreci ile birlikte PKK'nın teslim olma süreci de derinleşir. Adeta aynı paralellikte ilerler.

Bu süreçte bir yandan emperyalizme teslim olmanın teorileri yapılırken, bir yandan da hareketimizi baltalamak, sabote etmek için herşey yapılır. PKK teslim olma sürecinin teorisini yaparken, önünde bir engel kalmasını istemez. Hareketimizin bu konuda siyasi ve pratik düzeyde engel olduğunu çok iyi bilmektedir. Kendileri ABD ve oligarşi ile barışırken, ülkede devrimci bir sesin, hareketin olması hesaplarına hiç de uygun değildir.

Bizse hiç de onların görmek istediği durumda değilizdir.

12 Temmuzları, 16-17 Nisanları yaşayan Devrimci Sol, oligarşinin tüm infaz, kaybetme politikalarına rağmen hiç kimsenin ummadığı bir hızla yeniden

toparlanır ve kesintisiz savaşına devam eder. İşte bu ortamda oligarşi darbe ihanetini tezgahlar. İmha ile sonuç alamayan oligarşi, bununla sonuç almaya çalışır. Büyük bir savaş başlar. Bu savaş devrim ve karşı-devrimin savaşıdır. Birçok oportünist yapı (ki bunların bir çoğu oligarşinin ve Kürt milliyetçilerinin planlarını anlayamayacak kadar basit düşünen rekabetçi gruplardır) ve PKK için beklenen an gelmiştir. Bizi yalanlarla, ideolojik mücadeleyle yenemeyenler, oligarşiyle paralel darbeci hainleri destekleyerek bizi yoketmek istemişlerdir. PKK öncülüğünde bir kısım sol birleşerek bizi her alanda tecrit etme, darbecileri karşımıza çıkarma, onların propagandalarını yapma, yayınlarını basma, koruma, anti-propaganda rollerini layıkıyla yerine getirmişlerdir. Ve yine darbeci kontralara ilk destek Bekaa'dan burjuva basına yapılmıştır. Öcalan yaptığı açıklamada darbecilere yönelik Kartal operasyonundan dolayı Devrimci Sol önderini şaibe altına sokacak şeyler söylüyor, öte yandan hareketimizin dağıldığını, bittiğini düşünüp yeni politikalar geliştiriyorlardı.

Hareketimiz, bu ideolojiden yoksun çatlak sesleri bir kenara iterek mücadelesine devam etmiştir. Ama darbe, özellikle de Kürt milliyetçilerine büyük bir koz vermiştir. Çağrılara başlamışlardır; "yokoldunuz, gelin bize katılın" deme cüreti bulmuşlardır. Kürt milliyetçileri artık biraz daha rahattır. Biraz daha pervasız teslimiyet teorilerini yapıp, emperyalizme övgüler düzülebilecektir.

Ama yanıldılar. Devrimci Sol, DHKP-C'ye dönüşerek dostlarına ve düşmanlarına gereken mesajı verdi. Tekrar başladılar. Yokedilemeyen DHKP-C engeline karşı kampanyalarını sürdürmeye devam ettiler. İstisnası yoktur ki, DHKP-C'nin emperyalizme, tekellere ve 12 Eylülcülere yönelik bir tek eylemi karalanmasın, şaibelendirilmesin! PKK artık çok açık kendi dışında hiç bir eylem istememektedir. Yapanlara karşı, kaba demagojilerle burjuva basına kontranın dikte ettirdiği haberlere paralel karalama faaliyetine başlamışlardır. Amaç açık ve nettir. ABD ve oligarşiye teslim olunurken, inkarcılığı teorileştirirken engel kalmasın istemektedirler.

Kürt Milliyetçiliği, Bu Süreci Yaşarken, Sol Da Her Şeyi Tahrip Etmiştir; Bu Tahribattan Yanlışları Eleştirmeyen Herkes Sorumludur

PKK teorisi ve pratiğiyle, politika ve taktikleriyle Türkiye solunda pek çok şeyi köreltmiş, dejenere etmiş, tahrif etmiştir. Türkiye solunda devrimci literatür dışı ne varsa çok büyük bir bölümü PKK'yla girmiştir. Adeta devrimciliğin geleceği karartılmıştır.

Elbette burada asıl önemli olan, bütün bunların PKK'yla sınırlı olmayan bir etki ve yaygınlığa ulaşmış olması, tüm solu töhmet altına sokmasıdır. Bu, solun çeşitli konulardaki yetersizlikleriyle de birleşince ortaya çok elverişli koşullarda dahi, sürece denk düşen mücadeleyi örgütleyemeyen, gelişimi sağlayamayan bir sol tablosu çıkmıştır.

Aslında tablo açıktır. Şöyle bir dönüp kendimize bakalım; biz nasıl bir imaj verebiliyoruz? Halk düzen partilerinden umutsuz. Alternatif kim var? Devrimciler. Peki devrimciler ne durumda?

Adaleti tartışılan bir sol... Emperyalizme ne kadar karşı olduğu tartışılan bir

sol... Verdiği sözleri tutup tutmayacağı belli olmayan bir sol... Fütursuzca halka yönelik eylem yapabilen bir sol... Sabancıları öven bir sol... Tabloda bunlar vardır. Kısacası devrimciler güven verecek bir durumda değiller. İşte bu tablonun yaratılmasında belirleyici pay PKK'nındır. Bunları şu veya bu gerekçeyle meşrulaştıran oportünizm de sorumludur.

Bütün bunları ortaya çıkan sonuca bakarak söylediğimiz düşünülebilir. Hayır. Bu gidişi adım adım görüp ortaya koymuşuzdur.

Biz her zaman küçük burjuva milliyetçiliğinin gerçeğini bilerek, onları pratiğimizle, düşüncelerimizle devrimci rotaya çekmek istedik. Ne kadar başardık veya başaramadık, neden yetersiz kaldık, bu elbette tartışılır. Ama diyebiliriz ki, bizim bu anlayış ve pratiğimiz, Kürt milliyetçiliğinin teslim olma sürecini uzatmıştır. Şimdi sormak gerekiyor; oportünizm veya Kürt milliyetçiliğinin barış politikalarını güçlendirenler, ona destek verenler, onlarla birlikte darbeci hainleri destekleyenler, Mavi Çarşı gibi eylemleri meşrulaştıranlar, KİME, NEYE, NASIL HİZMET ETMİŞLERDİR?

Devrimci Bir Protokol ve PKK'nın Kullanılacak Güç Arayışı; DHKP-C Düşmanlığı Sürüyor

Evet, biz Kürt milliyetçileriyle protokol da yaptık. Ama biz devrimin protokolünü yaptık. Onlar ise devrimden çok uzak oldukları için protokolün tek bir satırına bile uymadılar ve tek taraflı protokolü bozdular. Protokole uyarlarsa, devrimi esas alacaklar, stratejik, taktik her konuda değişeceklerdi. Bunu yapamazlardı. Kullanırız diye düşündüler. Kullanamayacaklarını gördüklerinde tek kelime açıklama cesareti gösteremeden protokolü bozdular.

Ve kullanılacak başka güçler aradılar.

Buldular. BDGP'yi kurdular. Ama burada ne sola, ne halkımıza açıklanmayan bir sır vardı: DHKP bu birlikte olmayacaktı, asla olmamalıydı. Birliğin PKK için temel ilkesi buydu. DHKP olursa PKK barış politikaları doğrultusunda diğer örgütleri kullanamazdı. Yine de diğer örgütlere PKK sonsuza kadar güvenemezdi. Bizim asla ve asla gelmememizi garanti altına almalıydı. Bunun için lanetlenmiş, hiçbir varlığı olmayan darbeci hainleri bulup diğer örgütlere dayattılar. Kimsenin itiraz edecek gücü yoktu. Kaldı ki gizliden herkesin işine geliyordu. PKK'nın kitlesiyle, silahıyla bedava güç olacaklar ve bu arada DHKP gibi bir engelden kurtulacaklar veya etkisizleştireceklerdi. Tutanaklara geçirilmeyen, PKK'nın fikir babası olduğu bu düşünce **"sır"** olarak kalacaktı.

Öyle bir hale geldi ki, BDGP, PKK'nın barış ve teslimiyet politikalarının kendi çaplarında propagandasını yapan, bu politikalara övgüler düzen bir yapı olup çıktı ve bunun karşılığında PKK'nın özellikle de Avrupa'daki gösterilerine bir kaç kişiyle katılıp pankart açma hakkını aldılar.

Arada bir de MED-TV'de PKK'nın BDGP içerisindeki solu toparlayıp oligarşiye "bakın herkes benimle birlikte" dedirtmek için ve de bu sola hesap sorup aşağılamak için yaptığı paneller vardır. Bu paneller ibreti alem için, ders çıkartmak için, herkesin devrimciliğin ne olup olmadığını anlaması için yeniden izlenmeli. PKK aslında bu birlikte yoktur. Hiçbir zaman PKK ile birlikte bir eylemlilik, bir kampanya düzenleyememişlerdir zaten. PKK en fazla temsili dü-

zeyde katılmıştır. Bu nedenledir ki, PKK, panellerde kendisi birliğin dışındaymış gibi adeta sorgulama yapmıştır. Hesap sormuştur. Ve istisnasız her panel, panel yöneticisinin veya PKK'lının "ne olacak bu Türk solunun hali?" alaycı sorularıyla doludur. Sol ne eleştirebilmiş, ne cevap verebilmiş, ne bir tek politika ortaya koyabilmiştir. Sürüklenmiş, sürüklendikçe politikasızlaşmış, politikasızlaştıkça, hiç bir şey yapamadıkça demoralize olmuş ve o bataktan bütün ısrarlarımıza rağmen çıkamamışlardır.

Bu yedeklenme, bu angaje olma, bu güçsüzlük ve çaresizlik sürdükçe, oportünizmin gelişmeleri doğru değerlendirme imkanı da olmayacaktır. Yukarıda da kısmen değindiğimiz gibi, artık PKK'ya, PKK liderine rağmen PKK'yı savunma durumundadırlar. Atılım'ın Mavi Çarşı eylemine ilişkin geçtiğimiz günlerde yazdıkları buna çok çarpıcı bir örnektir. 20. sayısında güya psikolojik savaşı ve "manipülasyon"u ele alırken, Atılım diyor ki: *"İlerici, yurtsever, devrimci kamuoyuna karşı yürütülen psikolojik savaş saldırısının kafalarda 'acaba' sorusunu uyandırmaya dönük olduğunu vurgulamıştık. Mesela bu saldırının devrimcilere karşı yoğunlukla uygulandığı 90'lı yılların başında Dev-Sol'un devrimci suikast eylemlerinin 'provokasyon', 'kliklerin işi' 'iç çatışma' vb. olduğu iddiaları o denli yinelendi ki, ne yazık ki bir kısım ilerici çevre dahi bu yalanlara kandı."*

Bunları yazan Atılım, biraz sonra da şunu söylüyor: *"Fakat acı olansa bu saldırılara çokça maruz kalan Dev-Sol çevresinin bundan yeteri kadar ders çıkarmamasıdır. Bu yüzden Kurtuluş, 'Mavi Çarşı' gibi şüphesiz yanlış ve kontrolsüz şiddet eylemlerine 'kontrgerilla eylemi' yaftasını yapıştırarak tersten aynı hataya düşmektedir."*

Atılım ve Atılım gibileri halen Mavi Çarşı'nın neden, niçin yapıldığından zerre kadar birşey anlamamışlardır. Sübjektif olarak kontrgerilla işi olup olmaması birşey değiştirmez. Eylemin kendisinin niteliğine, işlevine bakmalı herkes. Bu görülmediğinde, elbette ki, bizim meşruiyet konusunda sözünü ettiğimiz tespitlerden bir şey anlamaz, bir sonuç çıkaramazlar. Bizzat o hareketin lideri Mavi Çarşı eylemi için "Biliyorum Türk-Kürt çatışması çıkarmak isteyenler yaptırdı" der; ama oportunizm hala "hayır öyle değil" der. Anlaşılmaz bir savunma içerisindedirler. Bu savunma, kimin ne işine yarıyor, kendilerinin de buna somut bir cevapları olduğunu sanmıyoruz.

Biz psikolojik savaşı da, manipülasyonu da, kontrgerillayı da çok iyi biliriz. Atılım gibileri bunları bilmez veya bildiği büyük ölçüde teoriktir. O sözünü ettiği eylemlerimiz hakkında şaibe yaratmak isteyenlerin başında Kürt milliyetçileri gelir. Ama bunu nedense görmez, görüyorlarsa da yazmaz, yazamazlar. Çarpıklık buradadır işte. Birşeyleri, birilerini eleştiriyor ama ortaya... Bütün bu spekülasyonları, önce Kürt milliyetçiliği yapmıştır. Atılım bunları unutturmak ister.

Kürt milliyetçileri neden eylemlerimizi şaibeli hale getirmek istemiştir? Atılım bunun cevabını bilmez mi? MGK'ya, Genelkurmay'a mesaj vermek için. Oportünizm Öcalan'ın sayısız röportaj ve açıklamasındaki mesajları okumamış mıdır? Hulusi Sayın, İsmail Selen, Hiram Abas eylemlerine ilişkin yaratılmak istenen şaibeli havanın nedenini bilmez mi? Milliyetçiler kendi dışlarında hiç kim-

se olmasın istemişlerdir **(2)**. Uzlaşma politikalarını, devrimin olmadığı politikaları savunanlar böyle davranır. Atılım bunları bilir mi, bilir, ama söylemek işine gelmez. Atılım gibileri hesapları için hep susmuştur.

Mavi Çarşı'yı, Kürt milliyetçiliğinin devrimci harekete ve devrimci eylemlere karşı saldırılarını anlamayanlar, bunu nedenleriyle, niçinleriyle, sonuçlarıyla çözümleyemeyenler, bugünkü durumu da çözümleyemeyecek, belki ancak sonuçtan bir şeyler ortaya çıktıkça, gerçeğin bir bölümünü reddedemez hale geleceklerdir. Örneğin Öcalan'ın jandarma ifadesinde geçen "öyle bir milliyetçilik yaratın ki herkes milliyetler temelinde bloklaşsın" şeklindeki sözler, gerek Öcalan'ın, gerekse de PKK Başkanlık Konseyi'nin tekrar tekrar "Türk-Kürt çatışması"ndan bahsedip, bu tehditle emperyalizme davetiye çıkarmaları, Mavi Çarşı'yı hala anlamayanlar için öğretici olmalıdır.

Bugüne kadar ne yazık ki, ne ideoloji, ne deney, hiç bir şeyden öğrenememişlerdir. Belki İmralı'da olanlar öğretir. Geçmişte düşünülüp de bir türlü açıklıkla söylenemeyenler, artık İmralı'da söyleniyor çünkü. Umarız bu gerçek, bu arkadaşların sağlıklı bir muhasebe yapmasına yardımcı olur.

Bu muhasebede, meşruiyet sorununa da, seçim sonuçlarının, 1 Mayıs'ın neden öyle olduğuna cevaplar da vardır. Devrimciliğe saflığını, temizliğini yeniden kazandırmalıyız. Devrimciler, bu tahribattan ideolojik, pratik her boyutuyla kurtulmalı, devrimciliği arındırmalı, ilke ve kuralları yeniden tüm faaliyetlerinde hakim kılmalıdırlar. 1 Mayıs derslerinin özeti budur.

---

(2) PKK, sık sık sola her türlü desteği sunduklarından ve sunabileceklerinden sözetmiştir. Oysa gerçek böyle değildir. Türkiye soluna hemen hiç bir konuda bir destekleri sözkonusu olmamıştır.

Öcalan'ın geçtiğimiz günlerde basında yeralan ifadelerinde de Devrimci Sol'a kamp yeri verdikleri gibi açıklamalar geçmektedir. Doğru değildir. Sözü edilen kamp yeri PKK'nın değildir. Daha önceden onların kullanıp terkettiği bir alandır. Kamp yerinin sahibi Lübnanlıdır. Ancak kamp yeri PKK'nın kampına yakın olduğu için, orada kamp kurmamızın kendileri açısından bir sakıncası olup olmadığı kendilerine sorulmuştur. Hepsi budur.

Yine, kamp yerine çok büyük slogan yazdığımız ve bundan dolayı sorun çıktığı söylenmektedir. Bu sözlerinde bir "doğruluk" payı olmakla birlikte eksiktir ve sorunun özü değildir. PKK her zamanki gibi denetim altına almak istemiş, alamayınca aleyhimize çalışmıştır. Her yerde bunu yapmıştır. Slogan yazılması bunda vesile olarak kullanılmıştır.

Öcalan'ın aynı ifadelerinde ayrıca Karadeniz'e çıkışlarına ilişkin "DHKP-C ile ittifak yaparak çıktıkları" açıklamasını yaptığı belirtilmektedir. Bu konuda PKK ile Partimiz ve Cephemiz arasında hiç bir ittifak yapılmamıştır. Daha önce DHKP-PKK Protokolü vesilesiyle izah ettiğimiz gibi bir kış onlara yardım etmemiz dışında bir ilişki, ittifak anlaşması yoktur.

NE DİYORLAR?

"Biz Barışacağız...
Ya Peşimize Takılın, Ya Da İşimize Karışmayın!"

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
30 Temmuz 1999
Sayı 41

Artık alıştık; PKK Başkanlık Konseyi, çeşitli vesilelerle yaptığı açıklamalarla "devrimci, demokrat ve yurtseverleri" barışa ikna etmeye çalışıyor...

Ancak Başkanlık Konseyi'nin İmralı'da verilen idam kararı sonrasında yaptığı "Açıklama"da **"ikna"** etme gibi bir çaba da yok...

Burada "devrimci, demokrat, yurtsever güçlere" özetle, "ya peşime takılacaksınız, ya da işimize karışmayacaksınız" diyor.

Başkanlık konseyinin açıklaması şöyle:

"Ulusal kurtuluş savaşımız başlatıldığında; devrimci, demokratik ve yurtsever güçlerin büyük çoğunluğu savaşa katkı ve destek sunmadılar. Aynı tutumu başlattığımız barışçı, demokratik çözüm mücadelesi için de sergilemektedirler. Öylesi bir konumda olmak tarafımızdan anlamlı görülmemektedir. Nasıl bu tutum sahiplerine rağmen savaş geliştiyse, bedelleri ne kadar ağır olursa olsun barışçıl, demokratik çözüm mücadelesi de gelişecektir. Ancak Partimiz sizlere rağmen bir çözümden yana değildir. Başkanımız şahsında halkımız için verilen idam kararına karşı çıkmanızı ve başlatılan sürece katılım göstermenizi tarihi sorumluluğunuzun bir gereği olarak belirtiyoruz. Bütün devrimci, demokratik ve yurtsever güçleri, ulusal imhaya karşı durmaya, Demokratik Cumhuriyet temelinde çözüme katkıda bulunmaya çağırıyoruz." (8 Temmuz 1999, Özgür Bakış)

Şimdi burada söylenenleri tekrar sıralayalım... PKK Başkanlık Konseyi'ne göre;

Birincisi, devrimci, demokratik ve yurtsever güçlerin büyük çoğunluğu bugüne kadar savaşa katkı ve destek sunmamışlardır. **İkincisi,** aynı tutumlarını "barış" sürecinde de devam ettirmektedirler. **Üçüncüsü,** PKK, bugüne kadar savaşı herkese rağmen geliştirmiştir ve dördüncüsü, bundan sonra "barış"ı da herkese rağmen geliştirecektir. Son olarak da, PKK, "barış" sürecini "devrimci, demokratik ve yurtsever güçler'le birlikte tamamlamak ister; bu güçler, demokratik cumhuriyet temelinde PKK'ya katılmalıdır.

PKK Başkanlık Konseyi'nin iddialarının doğru mu, yanlış mı olduğuna bakalım... Sonuçta ortaya çıkacak tablo, PKK'nın tarihi nasıl tersine çevirdiğini gösterecektir.

PKK "birlik"lerin içinde hatta önünde değil miydi?

Hiç kimsenin "savaşa katkı ve destek" sunmadığı iddiası PKK'nın klasik ben-

merkezciliğinin örneklerinden biridir. Doğru değildir. "Devrimci, demokratik ve yurtsever güçler", eksiği, fazlasıyla, esas olarak da güçleri oranında hep bu savaşın taraflarından biri olmuşlardır. Bunlar yaşanmış ve tarihe yazılmıştır.

Gerçekler, PKK'nın İddiasının Tam Tersidir.

İttifaklar, birlikler tarihine bir bakın, Bunların birçoğunda PKK da vardır. Ve PKK, bu birliklerin büyük çoğunluğunda kendisini Kürdistan'ın yegane temsilcisi, bütün diğerlerini de "Türk solu" olarak görmüştür. Yalnızca PKK değil, birlik yaptığı siyasetler de PKK'ya bu gözle bakmışlar ve her türlü "destek"i sunmuşlardır. Öyle ki, PKK savaş dediğinde savaşı, barış dediğinde barışı savunmuşlardır.

Bunların doğruluğu-yanlışlığı, faydası-zararı tartışılabilir, ama gerçek budur.

Bizim ilk hatırladığımız "birlik"ler şunlardır:

12 Eylül 1980 sonrasında yurtdışında PKK, Dev-Yol, Acil, Dev-Savaş, SVP, İşçinin Sesi ve TKEP tarafından oluşturulan Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi.

1988'de PKK, Acilciler, TKP(B), DKP, SVP ve 16 Haziran Hareketi tarafından oluşturulan Devrimci Birlik Platformu.

1993'te PKK, TKEP, MLSPB, TKP-Kıvılcım, TKP/ML Hareketi, TDP ve Devrimci Partizan tarafından oluşturulan Devrimci Demokratik Güç Birliği.

1998 Haziran'ında PKK, TKP(ML), MLKP, DHP, TDP, TKP/ML, TKP/Kıvılcım ve darbeci kontra çetesi tarafından oluşturulan, bugün de varlığını koruyan Birleşik Devrimci Güçler Platformu.

Hatırlanacaktır. Bu birliklerin tümü de şaşaalı sözlerle kurulmuş ve savaşı büyütme iddiası taşımıştır.

Peki bunların başını kim çekmiştir?

PKK.

PKK, bu birliklerde kendi politikalarını diğerlerine dayatmıştır. Eğer bu birlikler görevlerini yerine getiremediyse, birliklerde yer alan siyasetler "katkı ve destek" sunmadılarsa sorumlusu da birinci dereceden PKK'dır. Çünkü herkes sunmak için hazırdır, üstelik birçoğu iradelerini de teslim etmiştir.

En azından "birlik"te yer alanlar açısından PKK'nın söylediği anlamda "savaşa katkı ve destek" sunmama diye bir şey yoktur. Diğer bir olasılık, PKK'nın "birlik"te yer alanları "çoğunluk"tan saymaması veya onları kaale almamasıdır.

Eğer öyleyse, PKK bu "birlik"lerde ne için yer aldığının cevabını vermelidir.

PKK Eleştiriye Tahammülsüzdür

Başkanlık Konseyi'nin ''açıklama"sında görülen bir diğer nokta, her türden eleştiriye tahammülsüzlüktür.

Bir yandan kimsenin "destek ve katkı" sunmadığını söyleyecek, diğer yandan "savaşı nasıl geliştirdiysek, barışı da biz geliştireceğiz" diyecek... Böylece dışındaki güçleri zaten sürecin de dışında bırakmaktadırlar.

Bu tavırdaki vefasızlığı tartışmıyoruz.

Burada esas olan, kimsenin eleştirmesini hazmedememedir. Hazmedemez; çünkü, bilir ki, düzenle uzlaşmada ifadesini bulan "barış"ın ne demek olduğu geniş kesimlerce kavranacaktır. Üstelik, bu gerçeği yalnızca biz değil, çok daha geniş bir kesim dile getirecektir. PKK, tahammülsüzlüğüyle şimdiden bu sürecin önünü almaya çalışmaktadır. İmralı'da savunulan görüşlerin asıl niteliğini gözlemek için yapılan teorik cambazlıkların, "yersiz", "zamansız" gerekçelerinin, eleştirileri "düşmana hizmet etmekle" damgalamasının nedeni budur.

Bugün kim ki milliyetçi hareketin düzenle uzlaşma yönündeki faaliyetlerinin bütününü desteklemiyor; hangi kişi, kurum, örgüt ve parti olursa olsun "düşmana hizmet etmek"le suçlanmaktadır.

Peki "düşman" kimdir? Gerçekte o da belirsizdir. Bu kavramın kullanılmasının nedeni, başta kendi kadro ve savaşçılarında olmak üzere Kürt halkı ve kimi devrimci, demokrat kesimlerde hala eski konumlarını koruduklarını yanılgısı yaratmaktır. Hayır, artık eskisi gibi bir "düşman"dan söz edilemez. Dahası, "barış"ın esas muhatabı olan oligarşi ve emperyalizm ise, dost olmaya en büyük adaydır.

Sol Dost mu, Yoksa Yalnızca Kullanılacak Bir Güç mü?

Öyleyken, PKK Başkanlık Konseyi'nin söz konusu açıklamada sola da seslenme ihtiyacı duyması açıklanmaya değerdir. Esasen, Kürt milliyetçilerinin yaklaşımlarında yeni bir şey yoktur. Onlar dışlarındaki güçleri sürekli küçümsemiş, olumlu hiçbir yanlarını görmemiş ve onların gelişmesini de hiçbir zaman istememişlerdir. Mütemadiyen sola verdikleri büyük destekten söz ederler; ama böyle bir şey olmamıştır. Çok somut olarak; PKK ile birlik yapıp da gelişen tek bir güç gösterilemez.

Son süreçte, Kürt milliyetçilerinin hesaplarında sol iki şekilde değerlendirilir. Bir, "gölge etme" denir, her tür müdahalesi baştan mahkum edilir. İki; devletle "barış"makta bir pazarlık unsuru olarak kullanılmak istenir. Devlete ve emperyalizme, "Benimle anlaşırsan 'birlik'te olduğum, etkilediğim solu da ellerine teslim ederim" der veya demeyi arzular.

Mantık budur.

Bu vesileyle, Öcalan'ın basına yansıyan jandarma ifadelerinde de yer alan bu destek iddialarının birine değinmek gerek... Bu ifadelerde Devrimci Sol'a kamp yeri verdikleri gibi bir açıklama yer almaktadır.

Bu da doğru değildir.

Birinci olarak, bu kamp yeri PKK'nın değildir. Kendilerinin daha önce kullanıp terk ettiği bir yerdir. Sahibi bir Lübnanlıdır. Burası, PKK'nın kampına yakın olduğu için, devrimciler orada kamp kurulmasının bir sakıncası olup olmadığını PKK'lılara sormuşlardır. Bunun dışında bir şey yoktur. İfadelerde kampa çok büyük slogan yazılması nedeniyle de devrimci hareket ile aralarında sorun çıktığı söylenmektedir ki, bu da doğru değildir. PKK her zamanki gibi denetim altına almak istemiş, olmayınca devrimci hareket aleyhine çalışmaya başlamıştır. Slogan meselesi, bir vesile olarak kullanılmıştır.

Gene Karadeniz'e ilişkin, devrimci hareket ile "ittifak yaparak çıktıkları" söylenir... Bu konudaki gelişmeler az çok biliniyor. Devrimci hareket ile PKK

arasında bu konuda herhangi bir ittifak olmamıştır. Daha önce kamuoyuna açıklanan çeşitli yazılarda belirtildiği gibi, bir kış onlara yardım edilmesi dışında da bir ilişki yoktur.

PKK'nın "sol"a yönelik "Sizlere rağmen bir çözümden yana değiliz" demesi, "devrimci, demokratik, yurtsever güçler"den "Demokratik Cumhuriyet temelinde çözüme katkıda bulunmaları" istemesi samimi değildir. Gerçekte söylenen, "Boşuna uğraşmayın, bizi devletle uzlaşmaktan alıkoyamazsınız; siz de bizim gibi geçmişinizi inkar edin"dir.

Bu düşünce Öcalan'ın İmralı'daki ilk savunmasında "Demokratik Birlik İçin Tezler" başlığı altında ifade ettiği düşüncedir. Öcalan'ın "Savunma"sının tamamında olduğu gibi "sol" konusunda da düzenle nasıl bütünleşileceğinin teorisi yapılıyor, oligarşi ve emperyalizm ikna edilmeye çalışılıyordu. Üstelik Öcalan inandırıcılığını kanıtlamak için, devrimci, yurtsever örgütlerin kendilerini tasfiye etmesini istiyordu. Söz konusu "tez"de şöyle diyordu:

"Başta PKK olmak üzere yasadışı konumda olan birçok örgüt barışla birlikte normal siyasal ve yasal sürece kendini uyarlamalıdır."

Talep bu kadar somuttur: Marksist-Leninistler, devrimci örgütler, düzen dışı örgütler "normal siyasal ve yasal sürece kendini uyarlamalı"; yani kendilerini tasfiye etmelidir.

"Barış"ın; gerçekte ise teslimiyetin önünde bir engel kalmaması için bu arzulanmaktadır.

Oligarşiyle işbirliği içinde, faşizmle yönetilen bir Türkiye'yi "lider ülke" haline getirerek Balkanlara, Kafkaslara, Ortadoğu'ya yayılmayı düşünen milliyetçilik, elbette bunun önünde engel kalmasını da istemez.

Eleştirmeye, bu gidişin teslimiyet olduğunu söylemeye devam edeceğiz. Tüm devrimciler, yurtseverler, eleştirmelidir. Evet, sessiz kalmak, onaylamaktır. "Savaşı biz geliştirdik, batırma hakkı da bize aittir" demeye de kimsenin hakkı yoktur. Tartışma Kürt halkının, tüm Anadolu halklarının çıkarı içindir ve sürdürülecektir.

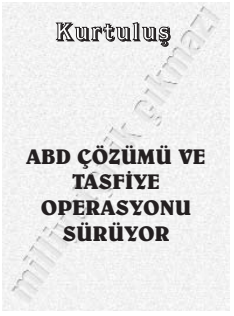

ABD Çözümü Ve Tasfiye Operasyonu Sürüyor

İMRALI'DAN "SON NOKTA" İÇİN SON ADIM: SİLAHLI MÜCADELEYE SON! ÜLKEYİ TERK!

Bağımsızlık ve Demokrasi Yolunda Kurtuluş
6 Ağustos 1999
Sayı 42

Abdullah Öcalan İmralı'dan yaptığı açıklamalara 3 Ağustos'ta bir yenisini ekledi. Öcalan avukatları aracılığıyla yaptığı açıklamada PKK'ya, **"1 Eylül'den itibaren güçlerini sınırların dışına çekme ve silahlı mücadeleye son verme"** çağrısı yaptı.

Öcalan yaptığı açıklamada şunları söyledi:

"Türkiye'de çatışma ve şiddet ortamı insan hakları ve demokratik gelişmenin önünde engel teşkil etmektedir. Ağırlıklı olarak Kürt sorunundan kaynaklanan şiddet bunda temel rol oynamaktadır. Çıkmazı aşmak ve sorunların çözüm yolu şiddete son vermeyi gerektirmektedir.

"Bu nedenle PKK'nın 1 Eylül 1998'den beri tek taraflı yürütmeye çalıştığı ateşkes sürecinden, 1 Eylül 1999'dan itibaren silahlı mücadeleye son vermeye ve güçlerini barış için sınırların dışına çekmeye çağırıyorum. Böylelikle demokratik çözüm yolunda yeni bir diyalog ve uzlaşma aşamasının gelişeceğine inancımı belirtiyorum."

Süreç kendi mantığı içinde ilerliyor. İmralı süreci, gerek Öcalan tarafından, gerekse de MGK tarafından ABD çözümünü mümkün kılacak bir seyir içinde planlanmıştır. Ve bu plan hemen hemen aksamasız sürdürülmektedir.

Öcalan'ın söylediklerinin anlamı da, mahkemenin genel gidişatının gösterdikleri de ortadaydı. Ancak Kürt milliyetçiliği bu anlamı görmemek, göstermemek için "derin anlamlar" tartışması içinde gerçekleri gizleme yolunu tuttu. Kürt milliyetçi hareketi ise, bir yandan şu veya bu biçimde eylemleri sürdürerek, diğer yandan da çoğu kez her anlama gelebilecek açıklamalarla sürecin

GERİYE...

Roma'da 7 madde

1- Kürt bölgelerine yönelik askeri operasyonların durdurulması,

2- Göç ettirilen insanların tekrar köylerine geri dönmelerinin sağlanması,

3- Köy koruculuğunun kaldırılması,

4- Türkiye sınırları bozulmadan bölgemize otonomi verilmesi,

5- Türklerin sahip olduğu tüm demokratik hakların Kürtlere de verilmesi,

6- Kürt kimliğinin, dilinin ve kültürünün resmi olarak tanınması,

7- Din Özgürlüğünün ve plurizmin (çoğulculuğun) oluşması. (Abdullah Öcalan)

OYALAMA

"Bundan sonra dünyayı ve Türk devletini şaşırtacağız. Yaptığına bin pişman edeceğiz. Ve herkes ayağımıza kapanacak, artık barış istiyoruz diyecek." (Osman Öcalan. Abdullah Öcalan'ın tutsak edilerek Türkiye'ye getirilmesinden sonra. 7 Mart 1999 Özgür Politika)

genel gidişatının görülmesini engellemeye çalıştı.

Doğrusu elbette kimseyi kandırmaya kalkmadan; gerçekleri söyleyerek, niyetlerinizi bütün açıklığıyla ortaya koyarak, halkı aldatmaya kalkmadan bütün bunların olmasıdır. Ama pragmatizmin, veya egemen sınıf politikalarının olduğu yerde bu mümkün değildir. Ancak her şey yine de bir bir gün ışığına çıkıyor. Bu gidişatın sonu şudur, savunulan ABD çözümüdür, PKK'nın ve tüm devrimcilerin tasfiye edilmek istenmesidir denildiğinde itiraz edenler, işte Öcalan'ın son çağrısıyla çıplak tasfiyecilikle karşı karşıya gelmişlerdir. Gerçeklere çıplak bakmayı öğrenmeyenler, onların altında kalır, ezilir.

Hiçbir oyalama sonsuza kadar sürdürülemez. Gerçek dışı, düzmece, kendi hayal alemlerinin, kurgularının ürünü olan teori ve beklentilerin, sonuçta hiçbir işe yaramadığı görülür.

Kürt milliyetçiliği beklentiler yaratan politikasını sürdürerek, bu süreçte de ortada somut hiçbir şey yokken, devletin adım attığı tespitleri yaptılar. En ağır saldırılardan, en şiddetli kayıplardan bile bir çözüm beklentisi, bir mesaj çıkardılar. Öcalan'ın bugünkü tasfiye çağrısına gelen sürecin, bu süreç boyunca söylenenlerin, yazılanların "derinliğini" bir tek onlar kavradılar. Gözleri kör, kulakları sağır oldu.

Birkaç hafta önce, Öcalan'ın yazılarına ilişkin yapılan yorumlar üzerine şöyle yazmıştık:

"İşte bir 'derinliği anlama' klasiği. İmralı'da demokratik devrim kapısı aralanmış. Gerçekten görülmüyor mu, gerçekten bu yazılanlara inanılıyor

DAHA GERİYE...

İmralı'da 8 madde

"Türkiye ve Dünya Kamuoyuna Süreçle İlgili Açıklamamdır:

1- 1 Eylül 1998 ateşkes sürecinin her alanda tam bir sorumluluk altında sürdürülmesi.

2- Devletin başta af olmak üzere, barış için alacağı tedbirler temelinde silahlı çatışmalara kalıcı bir şekilde son verilmesi.

3- '90'lı yıllardan itibaren bazı saptırmalara rağmen, Kürtlerin ifade özgürlüğüne de açık hale gelen demokratik cumhuriyet sisteminin güven vermesiyle birlikte tüm sorunların barışçıl çözüm zemini olarak görülmesi.

4- Bu koşullar altında PKK'nın kendini demokratik sistem içinde yasallaştırmaya hazırlanması.

5- En azından devletin tavrını yeni parlamento ve hükümet kuruluşunda görünceye kadar aktif bir toplumsal barış, af ve kardeşlik sloganı altında bir siyasal eylem çizgisinin benimsenmesi ve kararlıca uygulanması.

6- Tüm uluslararası barış, insan hakları kuruluşları, hükümet ve parlamentoların bu temelde destek sunması.

7- Eğer öngörüldüğü gibi bu doğrultuda bir uygulama gelişirse BM , AB, Avrupa Konseyi ve AGİT'in sürece gözlemci olarak katılması.

8- Türkiye'de ilgili tüm çevrelerin kamu, özel, partiler, basın-yayın ve tüm sivil toplum kuruluşlarınca, gelişmelerin tarafımca özde bu temelde olduğunu bilerek ülkemize ve demokratik sisteme katkılarının hayati önem taşıdığının bilinmesi." (Abdullah Öcalan, 10 Nisan 1999)

OYALAMA

"Bu açıdan, eğer bir adım atılması gerekiyorsa, o da TC'nin atması gereken adımdır...

"Bazı çevreler belki barış beklentileri içerisine girebilir. Önderliğin Avukatlar vasıtasıyla kamuoyuna yönelik geliştirdiği mesajlar var. Önderlik kendi koşullarında bir çaba geliştiriyor, Kürt halkına o koşullarda bile yine bir takım mevziler kazandırmaya çalışıyor...

"Bunu başka türlü görmek anlamak kesinlikle gaflet olur. Bundan kalkarak mücadeleyi geriye çekmek, savaşı geriye çekmek, eylemliliği geriye çekmek kesinlikle düşmanın soykırım politikasına sonuna kadar kapıları açmak olur." (Cemil Bayık, Nisan 1999, Özgür Politika)

mu, bilemiyoruz. İmralı'da bir kapı aralanmıştır, ama bu PKK'nın tasfiyesi, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin bitirilmesi, devrimci dinamiklerin köreltilmesi kapısıdır. Öcalan'a da bu doğrultuda bir rol yüklenmiştir.

"Öcalan ne kazanmış Allah aşkına söyler misiniz? Asalım'cıların onu asmamayı tartışmaya başlaması mı kazanmak? Bu görüş değişikliğinin ne pahasına gerçekleştiği ortada değil mi?"

Son çağrının anlamı herhalde artık tartışılmayacak kadar açıktır. Ama artık tecrübelerimizle biliyoruz ki, Kürt milliyetçileri, en başta da yağcılığı meslek edilmiş destekçiler, bu adımda da yeni derin anlamlar bulacaklar, yeni teoriler yapacaklardır. Ama işleri bitmeyecek yine, Öcalan'dan yeni "sürpriz"ler, yeni "çağrı"lar gelmeye devam edecektir.

DAHA DA GERİYE...
Öcalan'ın İmralı Savunması

"PKK, Cumhuriyeti parçalayan iddiasından onu güçlendiren temel olgulardan birisine dönüşecektir. Yargıçlar bunu görebilmeli. Yirmibeş bine yakın mensubunu kaybetmiş, on bini aşkın cezaevinde, daha yeni seçimlerde bir buçuk milyonluk seçmen taraftara sahip bir hareketi Cumhuriyet mahkumu, karşıtı yapmamak tarihi bir görevdir. Hatası, yanlışı olsa da yapılanın orta düzeyde resmen çokça dile getirilen bir savaş olduğu, her savaşın da bir barışı olduğunu, PKK'nin de sınırlı olarak bile, devlet yol açarsa barış yoluna girmekten, ortak vatan ve Demokratik Cumhuriyete layık olduğu, değeri gücü vermekten çekinmeyeceği, bu güçte olduğu görülecektir." (İmralı, Abdullah Öcalan, Birinci Savunma, 31 Mayıs 1999)

Öcalan bu son çağrısıyla artık istediğim hiçbir şey yok demektedir. Bu "çizgi"nin sonu yoktur.

Kuşkusuz, bu yolun buraya geleceğini görmek için kahin olmak gerekmiyordu. Şehitliklerin, kahramanca eylemlerin, silahların, halka yönelik katliam boyutundaki saldırıların; her şeyin, ama her şeyin kilitlendiği tek hedef devletle masaya oturabilmekti. Bütün söylenenler ve yapılanlar, "şu kadar süre veriyoruz, oturmazsanız şöyle olur, böyle olur" diye yapılan tehditlerin amacı da buydu.

Ama kurtuluş mücadelesi, tehditlerle sürdürülecek bir mücadele değildir. İdeolojik olarak yenilgi noktasındaki bir hareket silahlı patlamaya devam edebilir ama bunu sonsuza kadar sürdüremezdi. Bir yerde "artık buraya kadar" demek gerekiyordu. Öcalan işte bunun adını

Emperyalistlerden beklentiyle

OYALAMAYA DEVAM

"Batı eğer isteseydi sorunu çözerdi. Nasıl ki, Kosova'da çözüyorsa, Kürdistan'da da çözer. Kosova'da çözen, Filistin'de çözen Kürdistan'da rahat çözer. Buna gücü var... Avrupa hiç olmazsa bundan sonra sorumluluklarını yerine getirmeli. Çünkü çözümü ortaya çıkartabilecek önemli bir güçtür. Onun için çözümsüzlük politikasından vazgeçip, çözüme katılmalıdır."

"Şunu herkesin bilmesi gerekiyor; biz ABD'nin Kürdistan'da, bölgede kendisine göre istikrar yaratmasına bir şey demiyoruz. Kendi çıkarlarına göre düzenleme yapabilir." (Cemil Bayık, 20 Haziran 1999, Özgür Politika)

"Bir gecede savaşların ve bir gecede barışların gerçekleştiği dünyamızda, Kosova'dan sonra sıra Ortadoğu'dadır. Çünkü ABD Ortadoğu ve Türkiye'de huzur istemektedir, istikrar istemektedir. Kıbrıs'tan sonra, sıra Kürdistan sorunundadır. Abdullah Öcalan'ın Suriye'den çıkarılmasıyla başlayan, bölgede barış planı yavaş yavaş, adım adım bir yere doğru gitmektedir." (Yaşar Kaya, 5 Temmuz 1999, Özgür Politika)

koymuştur.

Bu, "silahlı mücadeleye son"dur.

Yine birkaç sayı önce şöyle yazmıştık: "PKK, adeta teslim olacak da, teslim olacak yol bulamayan bir görünümdedir." Şimdi ise görüntüyü kurtarmaktan da vazgeçilmektedir.

Öcalan daha en baştan itibaren ABD çözümünü kabul etmiş ve kendisine de bu çözümü kolaylaştıracak bir "rol" yüklemiştir.

Bu İmralı'da başlayan bir anlayış değildi. Öncesi de vardı. Esas olarak uzun zamandır utangaççа da olsa ABD'nin müdahale etmesi, "rolünü oynaması", sorunu çözmesi isteniyordu.

Ancak İmralı sonun başlangıcı olmuştur.

"Son Nokta"dan Öncesi...

İmralı, İkinci Savunma

İmralı, Abdullah Öcalan'ın İkinci Savunması, 23 Haziran 1999

PKK'nin askeri sorun olmaktan çıkması, Kürt sorununun siyasal çözümünün yolunu açacak ve beraberinde siyasi sorun olmaktan çıkması anlamına da gelecektir. Devletin bütünlüğünü birliğini zorlamaktan, ona güç verme sürecine girilecektir. Devletle demokratik bütünleşme yolu açıldıkça devlete karşıt konum aşılacaktır. Yasal sürecin gerekleri işledikçe demokratik tarz açık tutuldukça PKK'nin tüm iç ve dış merkezleri, kurumları anlamsız hale gelecek, tehlike olmaktan çıkacaktır. Bu da gerçekten devlet açısından kendini aşırı kilitlenmeden kurtaracak, maddi manevi güç kaybını önleyecektir. Türkiye karşıtı güçlerin yine Türkiye içinde bu temelde çıkar sağlayanların elinden kullanacakları bir silah alınacak ve hatta doğru değerlendirilirse güce dönüştürülebilecektir. PKK'nin siyasi varlığına böyle çözümsel, bilimsel yaklaşım gerçekten günümüzün ve geleceğin Türkiye'sinin en önemli kazanımı olacaktır. PKK'nin küçümsenmesi nasıl büyük kayıplara, tehlikelere yol açtıysa; doğru ele alınması, kazanılması da bir o kadar kazanım ve güce kavuşturacaktır. Karşılığında fazla bir taviz söz konusu değildir. Bazı yasal düzenlemelerle demokratik yolları bütünleşme ve dönüşme için açık bırakmaktır.

VE ŞİMDİ...

Silahı Bırakma ve Ülkeyi Terk Çağrısı

"Türkiye'de çatışma ve şiddet ortamı insan hakları ve demokratik gelişmenin önünde engel teşkil etmektedir. Ağırlıklı olarak Kürt sorunundan kaynaklanan şiddet bunda temel rol oynamaktadır. Şiddeti aşmak ve sorunların çözüm yolu şiddete son vermeyi gerektirmektedir. Bu nedenle PKK'nin 1 Eylül 1998'den beri tek taraflı yürütmeye çalıştığı ateşkes sürecinden, 1 Eylül 1999'dan itibaren silahlı mücadeleye son vermeye ve güçlerini barış için sınırların dışına çekmeye çağırıyorum. Böylelikle demokratik çözüm yolunda yeni bir diyalog ve uzlaşma aşamasının gelişeceğine inancımı belirtiyorum. Bununla birlikte tüm devlet ve toplumun ilgili kurum ve yetkililerini bu barış ve kardeşlik sürecinin başarısı için, duyarlı ve destek olmaya, ulusal ve uluslararası hükümet ve kuruluşları da olumlu temelde yardımlaşmaya çağırıyorum." (İmralı, Abdullah Öcalan, 3 Ağustos 1999)

İmralı, ideolojik, siyasi ve örgütsel olarak yenilgidir. Halkların silahlı kurtuluş mücadelesinin inkarı ve mahkum edilmesi, devletin ve emperyalizmin meşruiyetinin çok açık biçimde kabul edilmesidir. Dahası, "demokratik cumhuriyet" ilan edilen devletin sunacağı her türlü çözüme de hazır olunduğunun ifade edilmesidir. Bu söylenenlerin mantıki sonucu elbette **"silahların bırakılması"** olacaktı. Bundan ötesi bir zamanlama sorunudur. Öcalan kendine göre, ABD, MGK kendine göre, herkes hesapları çerçevesinde zamanlama yapmaktadır, ama bunların hepsi şu anda aynı yöndedir.

İmralı'da baştan itibaren söylenen her şey buna hizmet etmektedir. ABD çözümü, gerek MGK aracılığıyla, gerekse de Öcalan aracılığıyla adım adım uygulanmaya devam etmektedir.

Geri kalan bütün sesler, tehdit amacıyla verilen demeçler, "onurlu bir barış"a yapılan vurgular, hepsi ama hepsi boştur, siyasi açıdan anlamsız ve işlevsizdir, çoğu durumda da oyalama, kitleyi yeni adımlara hazırlama amacıyla yapılmıştır.

Bu çağrı, bu anlamda ne şaşırtıcı, ne de beklenmedik bir gelişmedir. Öcalan bu çağrıyı esas olarak daha İmralı'daki savunması sırasında yapmıştır.

Daha Geriye Hazırlama

"... Gittikçe seviye kazanan, olgunlaşan bir yaklaşımın var olduğunu kısmen hissediyoruz. Bu, bundan sonraki sürecin olumlu yönde gelişebileceğine biraz işaret veriyor.... HADEP yöneticilerinin bırakılması bir çözüm için başlangıç olacaksa iyidir, değerlidir, yerindedir. Bizden de, Partimizden de, Kürt tarafından da gerekli karşılığı görür. Her olumluluk, karşı olumluluğu geliştirir." (Duran Kalkan, 15 Temmuz 1999, Özgür Politika)

Ancak orada çağrı "uzatılan barış elinin tutulması" üzerine oturmaktaydı. Şimdi bir adım daha -ki bu artık atılabilecek en son geri adımlardan biridir- atılmış ve devlet kabul etmese de biz silahlı savaşı bırakacağız noktasına gelinmiştir.

Elbette Öcalan'ın PKK'ya yaptığı silahları bırakma ve ülke dışına çıkma çağrısı emperyalizm ve faşist rejim açısından büyük bir kazanımdır.

Ama ABD ve MGK planı daha faz-

lasını gerektirmektedir.

Ötesi, yalnızca PKK'nın değil, herkesin silahları bırakmasıdır.

Herkesin teslim olmasıdır. Daha açık bir deyişle bütün solun tasfiye edilmesine güç verilmesidir. Öcalan'dan istenen bir yanıyla da budur.

PKK da, Öcalan da en baştan beri bu durumun farkındadır.

Nitekim, Öcalan İmralı'daki savunmasında böyle demekteydi:

"5- Başta PKK olmak üzere yasadışı konumda olan birçok örgüt barışla birlikte normal siyasal ve yasal sürece kendini uyarlamalıdır."

Her şeyde olduğu gibi, burada da bir adım daha geriye atılmıştır:

Şimdi "barışla birlikte" demekten vazgeçilip, "barıştan önce" tasfiye istenmektedir.

Öcalan'ın "silahları bırakma" çağrısı PKK'ya yöneliktir. Ama bu çağrının kapsamı daha geniştir.

Öcalan, son açıklamasında; "Ağırlıklı olarak Kürt sorunundan kaynaklanan şiddet burada temel rol oynamaktadır. Çıkmazı aşmak ve sorunların çözüm yolu şiddete son vermeyi gerektirmektedir" demektedir ki, bu, yalnızca PKK'nın değil şiddeti esas alan bütün hareketlerin şiddete son vermesi için bir çaba anlamına gelir.

Geride bırakılan binlerce şehit vardır.

Tutsaklar vardır.

Evlatlarının parçalanmış cesetlerini teslim alabildiyse kendini şanslı sayar hale getirilmiş acılı aileler vardır.

Koca bir onbeş yıl vardır.

Ya Öcalan'ın açıklaması, PKK'nın kendini kibarca tasfiye etme çağrısı bunların üzerine kalem çekmektedir.

Kimileri, Öcalan'ın son çağrısının "ne büyük bir politik adım olduğu", TC'yi nasıl da sıkıştıracağı üzerine teorilere de devam edebilirler. Ama gerçek budur ve hiçbir demagoji, uydurma teoriler bu gerçeği değiştirmez.

İçindekiler

1. KİTAP

Önsöz 3
BÖLÜM 1
BİZ NE DEDİR?

Kürdistan ve Türkiye'de Kürt sorunu 7
Solun durumu 31
Kürdistan'da Ulusalcı Silahlı Mücadele ve ML'lerin Buna Karşı Tavrı 34
Kürtleri ve Kürt Halkını Tartışmak Tabu Değil! 61
Oligarşinin Musul-Kerkük Konusundaki Açmazları ve Kürt Hareketi 65
Dersimler, Halepçeler, Cudiler Kürt Halkı Gerçeğini Yok Edemeyecektir 73
Kürt ulusu bir gerçektir, Kurtuluşu anti-emperyalist
anti-oligarşik halk devrimindedir 77
Kürdistan'da Örgütlenme ve Mücadele Sorununa Nasıl Bakıyoruz 81
Savaşı Yeniden Örgütlemekte Israr, ve Direniş Yılları 84
Kürt Ulusal Hareketinin İçinde Bulunduğu Durum ve Tavrımız... 88
Emperyalizmin Politikaları Kürt Halkına Özgürlük Değil... 91
Emperyalizm ve İşbirlikçilerinin Dublin Buluşmaları Sürüyor 95
Sloganımız Barış mı? 104
Seçim İçin Değil, Devrim İçin Birlikler Oluşturalım 108
Sabancı Merkezini Basmamızdan Sonra Doğan Spekülasyonlar Üzerine 117
Med TV'de 1 Mayıs Açık Oturumu 118
Oligarşinin HADEP'e Saldırısı 120
Kuzey Irak ve Kürt Halkının Önderlik Gerçeği -1 122
Kuzey Irak ve Kürt Halkının Önderlik Gerçeği - 2 134
Gerçekçilik ve "Gerçek"ten Çıkarılan Sonuç 145
Bucaklar ve Kurtuluş 147
Halkların Kardeşliğini "Susurluk'taki Devletten Hesap Soralım"
Çizgisinde Pekiştirebiliriz 149
Sorulacak Hesap Ortaktır 151
Masa 154
Savaş ve Barış 156
Parti-Cephe Halkların Birliğidir Parti-Cephe
Ulusal Sorunun Çözümüdür 158
Tüm Ulusları Kurtaracak Tek Bir İdeoloji Vardır 164
Tam Bağımsızlık 166
PKK Nereden Nereye -1 168
PKK Nereden Nereye -2 181
PKK Nereden Nereye -3 192
PKK Nereden Nereye -4 204
PKK Nereden Nereye -5 219
PKK Nereden Nereye -6 233

Kim Niye Eleştirir? Kim Niye Alkışlar? 246
Emperyalizmin Hesapları 249
Bir Birlik Kadavrası Üzerinde İnceleme 251
Bir İddia Kendi Kendine Nasıl Çürütülür? 253
15 Ağustostan Bugüne 256
Kürt Milliyetçiliğinin Muhasebe Zorunluluğu 258
Emperyalistler Kürt Sorununu Çözemez! 269
Emperyalizmin Denetiminden Çıkılmalıdır 274
Emperyalizm Çözemez! 276
Anti-Emperyalizm Ve Enternasyonalizm Devrimlerin Can Damarıdır
Emperyalizm, Sol Ve Gerçekler 284
Cevap İsteyen Sorular 293
"Güney Gibi Olmayı" İstemek? 297
Can Yüce Kime, Ne Diyor? İğneyi De, Çuvaldızı Da
Önce Kendinize Batırmalısınız 300
Emperyalizm Ve Faşizm Devrimcileri,
Yurtseverleri, Halkları Yargılayamaz! 302
Başlamadan Biten Bir Eylem Olarak "DGM Boykotu" Ve Tavrımız 304
Kürt Halkının Çıkarları 307
Sahtekarlık Gerçeği Bilip De Bilmemezlikten Gelmektir 309
Bağımsızlık, Demokrasi Ve Sosyalizm İçin Birliğe Evet 313
Dünden Bugüne Neler Söylendi? 318
Hatırlamak Zorundayız Ne Dediler, Ne Dedik? 324
Emperyalizm Ve Oligarşi Devrimcileri,
Yurtseverleri, Halk Kurtuluş Mücadelelerini Yargılayamaz 329
Sorgulamanın Zorunluluğu Ve Haluk Gerger'in Yeri Haluk Gerger,
Aydın Sorumluluğunun Ve Kürt Milliyetçiliğinin Neresinde? 331
Abdullah Öcalan'a Mektup 337
Hüseyin Cevahir'in 30 Yıl Önce Yazdıkları 343
Haklı Olan, Meşru Olan Kürt Halkıdır 346
Türkiye Oligarşisinin Duymak İstedikleri 348
İmralı'da Ne Kürt Halkı, Ne De Başka Bir Halk Yoktu
İmralı'da Ezilenler Yoktu 350
Tercih Ertelenemez; İmralı'daki Teori Ve Tavır,
Ya Kabul, Ya Da Red Edilecek! Arası Yoktur 352
UKKTH, Kemalizm, Yeniden Yapılandırma, Yurtseverlik... 354
20 Yılda Öğrendik Denilenler, 20 Yıl Önce Tartışılıp Çözümlenenlerdir 358
Çözümün Ne Olduğunu Hala Bilmezden Gelenlere 363
Bunları Mı Savunuyorsunuz? Bu Mu Barış? Bu Mu Demokratiklik? 366
Kürt Halkı Anadolu Halklarıyla Beraber Kazanacaktır 369

BÖLÜM 2
BİRLİKLER, İTTİFAKLAR VE PKK

Küçük Burjuva Milliyetçileri Ve Cephe 373

Sahte Birlik Çağrılarını Değil, Mücadeleyi Yükseltelim... 379
Ulusal Mücadeleye Sınıf Perspektifi İle Sahip Çıkıyoruz 396
Ulusal Kurtuluş Emperyalizme Karşı Mücadeleden Geçer 399
Birlik Politikamız, Sol'la İlişkilerimiz Ve Kendine Güven
Kürt Ulusal Hareketiyle Birliktelik 402
DHKP-C - PKK Protokolu Ve Gelişmeler 403
Kimin İçin, Kime Karşı Birlik ?! 411
PKK Başkanlık Konseyi'nden
Ya Peşimize Takılacaksınız, Ya Da İşimize Karışmayın 421

2. KİTAP

BÖLÜM 3
YANLIŞ EYLEM ÇİZGİSİ

Milliyetçi Politikalar Ve Devrimci Eylem 427
Devrimin Dostlarına Da Düşmanlarına Da Halkın Adaleti 431
Yurtseverler Dersim'de Olumsuz Gelenekleri Sürdürüyorlar 433
Yanlış Eylem Çizgisi Üzerine 435
PKK Yanlış Eylem Çizgisinde Israr Ediyor 436
Devrimci Otorite Halka Dayanmalıdır 438
Mücadeleye Hizmet Eden Eylem Doğrudur 442
Yanlış Eylem Çizgisiyle Halk Desteği Kazanılmaz 445
İmralı'dan Sonra Eylemler Neden Başlamıştı? Neden Bitti?
Avcılar'a Bombayı Kim, Neden Koydu? 447
Kontra -Ve Kontraya Hizmet Eden- Eylemler 449

BÖLÜM 4
PKK VE DEMOKRATİK MÜCADELE

Devlet HEP'lilere "Ya Ehlileşin ya da Gidin" Diyor 463
Hep Kesin Tercihe Zorlanıyor 467
HEP'te Mandacılık 470
HEP Yöneticileri Ankara DGM'de 471
Kürdistan Ulusal Meclisi "Bin Yıllık Özlem"e Cevap Olacak mı? 472
Yeni ve Daha Güçlü Newroz 475
HEP Misyonunu Yerine Getiriyor; The Marmara'da Kokteyl 478
Demokratik Mücadele Bilinci 479
Kürdistan'da Demokratik Mücadele 482
DEP 1. Kongresi Yapıldı 486
DEP'li Milletvekilleri Meclis'i Terk Edip Sıcak Savaşa Katılmalıdır 488
HADEP Nereye? Daha İleriye mi, Yoksa Daha Geriye mi?.. 490
Milliyetçilik Açmazında Boğulan "Parlamenter Mücadele" 493
Halkın "Vekili" Böyle Olunmaz! 499

Değer Yitimine Bir Örnek: Sırrı Sakık 502
Öcalan'ın Avukatları Neden Direnmezler? 504

BÖLÜM 5
DOST KİM, DÜŞMAN KİM?

Komplocu, Hain Ali Akgün'ün 'Avukat Ve Tanık'larına Bir Cevap 508
PKK Lideri Ne Yapmak İstiyor? 513
"Mücadele" Halkların Kardeşliğini ve Ortak Kurtuluşu Savunuyor, Sosyalizm Mücadelesi Veriyor 517
"Misafir" Statüsü Koymak Yasakçılıktır 521
Darbeci Artıklarına Korumalık Yapan PKK'lılar Devrimci Değerleri Unutmuş Görünüyorlar 525
"Dursun Karataş'a Özgürlük" İlanına Sansür Koyan Mantık Kimden Yanadır? 530
Türk-Kürt Çatışmasını Kim İster? Bu Çatışmadan Kim Kazanır? Çatışmayı Kim Engeller? 532
Kürt-Türk Çatışması Çıkar mı? 534
Kim Kimi Nasıl Kullanır? PKK Neden Kulanılmaya Açıktır? 537
"Türk Solu" Kavramı Neden Uyduruldu? 538
Dostluk Ve Eleştiri 540

BÖLÜM 6
PRAGMATİZM

Güney Kürdistan Ve Milliyetçi Pragmatizm 547
Dünden Bugüne Aydınlık Ve PKK İlişkisi 1 549
Dünden Bugüne Aydınlık Ve PKK İlişkisi 2 556
Katliamlara Açık Kapı Bırakmamak Direnmekle Mümkündür Direnmeyenler Teslim Olmaya Mahkumdur 563
Halkların Kardeşliğiyle Oynamayın! 569

BÖLÜM 7
SOL İÇİ ŞİDDET VE PKK

Kürdistan'da Oligarşinin Terörü ve Kürt Milliyetçileri 573
Sol İçi Çatışma Veya Devrimci Yol'un Saldırganlığı 575
Namlular Halka, Devrimcilere Değil Düşmana Yönelmelidir 576
Devrimcilerin, Yurtseverlerin Dersim Sınavı 581
PKK'nın Tarihine Sürdüğü Yeni Bir Leke 586

BÖLÜM 8
STRATEJİ, TAKTİK VE PKK

Neden Şırnak? 591

Savaş Doğru Politik Hattı Zorunlu Kılıyor 596
Sömürge Teorisinin Vardığı Yer "Silahlara Veda" 598
Yeni Katliamlar Da Yetmeyecek 605
Serhıldanların Yaratıcısı Silahlı Mücadeledir 607
Halk Savunma Komiteleri 609
Meşruluk, Milliyetçilik Ve Devrimcilik 611
Milliyetçiliği ve İnkarcılığı Mahkum Edelim 615
Ne Olacak? Ne Olmalı? 617
Yalnızca Dil Sorunu Mu? Her Şey Bir Tek Dil İçin Miydi? 619
Demokratik Cumhuriyet Ne Değildir!. 621
Devrim Değil Anayasal Evrim, Halk Demokrasisi Değil
Burjuva Demokrasisi, Sosyalizm Değil Kapitalizm 624
"Kürt Sorunu Çözülürse..." 627
Umutlarınızı Öldürmeyin... 'Mahalli İdareler Kanunu' Geliyor! 630
PKK'nın Önündeki Temel Soru;
Yola "İmralı Teorisi"yle mi Devam Edilecek? (Ki Bu Bitiştir)
Yoksa Devrimci Bir Muhasebe mi Yapılacak? 633
Ateşkeslerden İmralı'ya Kim İstedi? Kime, Neye Yaradı?
Devrimci Taktikler miydi? Düzene Dönüşün Stratejik Adımları mı? 641
Demokratik Devrimi Kürt Milliyetçilerinden
Ve Yağcılarından Öğreniyoruz 644
Bu Kısır Döngünün Adı mı "Usta Politika"? Kim Kimi Oyalıyor? 649
Milliyetçilikle Gelişti; Milliyetçilik Nedeniyle Tıkandı
İdeolojik Yenilgisi de Milliyetçiliğin Sonucu Oldu 651
Türkiye Devriminin Stratejisi ve Kürt Milliyetçiliğinin Stratejisizliği 655

BÖLÜM 9
UZLAŞMANIN KAÇINILMAZ SONU TASFİYECİLİK

"Emperyalistlerin Geliştirmek İstedikleri Yeni Ortadoğu Düzenini.... 665
Uzlaşma 673
Kürt Halkının Kurtuluşu Uzlaşmadan Değil Mücadeleden Geçmektedir. 675
PKK Uzlaşmayı Derinleştiriyor 682
Uzlaşma Ne Kazandırdı, Ne Kaybettirdi? 684
Kürt Halkının Yalnız Olmadığını Kanıtlamalıyız 687
Uzlaşma, "Özgürlük Yürüyüşü"nü Bitirir 689
"Sivil-Siyasi Çözüm" Denilen Tasfiyecilik 695
Milliyetçiliğin Açmazları Sınıfsal Bakışla Aşılacak 702
Emperyalistlerin Masasında Özgürlük Yoktur 705
MGK'cılık MGK Terörü Ve Tasfiyeciliği Karşısında Devrimcilerin
Yanında Durmayanlar Devrimden Yana Olamazlar 711
Roma Yürüyüşü, Nasıl Çıkmaz Bir Sokağa Dönüştü? 719
Yeni Hükümet, Öcalan Davası Ve ... "Sorun"un Çözümü 725
İmralı Davası Üzerine
Hiçbir Şey Halkın Mücadelesinin Meşruluğunu Gölgeleyemez 727

Tercih Yanlışsa, Çözüm Yanlışsa, Bir Yanlış Tüm Doğruları Götürür 730
Amerikancı Çözüm 733
Savunmayı Savunma Adına Neler Söyleniyor?
Öcalan'a Rağmen Apo'culuk 735
Sıradan Militan Olabilmek O Kadar Kolaysa Olun Bakalım! 743
Neyi Tartışmıyoruz? 746
İmralı Savunmasında Yeni Bir Şey Yok 749
Devrimcilik Adına Bunlar Savunuluyor 754
Kürt Sorunu, Dil Sorunu 757
İmralı'da Ne Oldu? Ne Yapıldı? Ne Savunuldu? 760
Amerikancılık ve Yurtseverlik Yanyana Olamaz 764
Milliyetçilikte Teori Çok: Teorisyenden Geçilmiyor 767
Kürt Milliyetçiliğinin Çağrısı Devam Ediyor:
"ABD Rolünü Oynasın" 774
Barış Olunca... Ne Olacak? 776
Uçan Kuştan Medet!.. 781
İmralı'da Konulan Son Nokta: Biz Yenildik Devlet Kazandı 784
1 Mayıs, Öncesi, Sonrası, Değerlendirmeler...
Meşruluğu Ve Devrimci Kimliği Kitleler Nezdinde Yeniden Kazanmalıyız 796
Ne Diyorlar? 808
ABD Çözümü Ve Tasfiye Operasyonu Sürüyor İmralı'dan
"Son Nokta" İçin Son Adım: Silahlı Mücadeleye Son! Ülkeyi Terk! 812

Seçme yazılar

MİLLİYETÇİLİK ÇIKMAZI

İmralı'da Öcalan tarafından savunulan görüşlerin ne anlama geldiğini, Öcalan davasının MGK tarafından nasıl bir politikanın aracı haline getirilmek istendiğini doğru kavramak, önümüzdeki süreci doğru kavramak açısından şarttır. İmralı'daki savunma sola, sol tarihe, sosyalist değerlere, devrimci ideolojiye doğrudan bir saldırıdır. Hiç kimse evirip çevirmesin. Hiç kimse kendini zorlamasın. Hiç kimse devrim, sosyalizm lafızları ardına MGK görüşlerini, emperyalist demokrasiyi gizlemeye çalışmasın.

Her şey çok açık ve nettir. Herkes, sıradan köşe yazarlarına kadar, sıradan halka kadar, görüyor; İmralı'da olan biten nedir, neden Türkiye'de hiç görülmeyen bir biçimde, bu denli şeffaf, hatta biraz tiyatroya benzeyen duruşmalar yapıldı?

Bunların bir anlamı olsa gerek.

Her şey MGK'nın isteği ve planlaması doğrultusunda sürmektedir. Bu durum duruşmada değil, daha uçaktayken başlamış ve hala da sürmektedir. MGK, "MGK konsepti" diye adlandırılan bütün düşüncelerini İmralı'da söyletmiş ve bunun propagandasını yapmıştır.

Boran